

TRUYỆN LỘ

Xen Tràn

QUẢN BÌNH TRIỀU

DTV-EBOOK

TIÊN LỘ YÊN TRẦN

Tác giả: Quán Bình Triều

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Tiên Lộ Yên Trần

Quản Bình Triều

Tiên Lộ Yên Trần lấy hai chữ “yên trần” (khói bụi) làm chủ, mô tả những chuyện phong lưu trần thế phiêu phù. Con đường tu tiên chỉ là sự phô bày của trần thế, tiên hiệp cũng không thoát khỏi thiên địa giang hồ tự, sinh tự dưỡng.

Trong pháp bảo không nhiều, tiên thuật cũng hiếm, chỉ là cách để thôi thúc tình tiết phát triển. Mỹ nữ cũng chỉ xuất hiện để giải quyết vấn đề sinh hoạt. Chuyện tình giữa Trương Tĩnh Ngôn, Tư Mã Doanh Cúc, Linh Y Nhân cũng chỉ là môi trường phong lưu nhân nữ phạm trần, thể hiện rõ cái đặc điểm xã hội dạt dào đạo khí thời Tây Tấn, vừa tiếp thu Tam quốc phân tranh, Bát vương chi loạn truyền kỳ. Phong cách của truyện là dùng cái bình dị thắng cao siêu, cái bình dân được thi vị hóa đến mức cao đẹp, truyền kỳ.

Cái thành công của Quản Bình Triều khi viết truyện này là tạo nên một cố sự đầy đầy u tình, trầm bổng như giấc mộng, đọc truyện mà giống như đi thuyền trên mặt nước hồ thu dưới ánh trăng rằm.

Truyện đã được xuất bản dưới tên “Tiên Kiếm Vãn Tình”, được đánh giá là một bộ tiên hiệp đặc sắc, có tác dụng giải trí nhẹ nhàng, thích hợp cho những ai vừa thích mơ mộng, vừa thích hiện thực.

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)

- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)

- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)

- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)
- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)

- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)
- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)

- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)
- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)

- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)
- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)

1

Chương đầu tiên thành tâm mộ đạo ai là con nhà ai đây.

Không cầu đại đạo xuất hiện mê đồ, cho dù hiền tài mất
trượng phu sao có thể...

Trăm tuổi ánh tuổi âm thạch hỏa nhấp nháy, cả đời thân thể
thủy thủy bong bóng lơ lửng.

Ngộ Chân thiên

“Khẩn cầu tiên trưởng thu nhận cho tiểu tử tạm thời sắp xếp
tường thành!”

“Các hạ trần duyên không còn, vô duyên với Tiên đạo. Mời trở
về!”

“Hu hu hu...”

“Xin Đại sư thu ta làm đồ đệ!”

“Bần đạo vô duyên với người a.”

“Ai...”

“Đạo trưởng, thu ta làm đồ đệ được không?”

“Danh ngạch đã đầy.”

“Dạ.”

“Lão đầu nhi, làm sư phụ ta đi.”

“Không được. Một lát nữa người đi cửa hàng xem trộm con
gái lão bản, giúp ta bàn tiệc với Đàn Hương có hàng chưa.”

“Được. Nhưng ta vừa nhìn mỹ nữ là đã quên...”

“Cút!”

Bên trên chính là thiếu niên dạn dò, trong mấy năm qua đối
thoại hằng ngày với lão đạo Thanh Hà.

Trương thông báo là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi,
mặt mày thanh tú, hai con mắt đen thui, xem ra chính là hạng
người hoạt bát hoạt bát nháy nhót. Hắn thuở nhỏ sinh sống ở

nhà cái, cha mẹ đều là dân sơn thành thành thật, ở dưới núi
ngựa ở Kính Dương Hồ Bất Châu.

So với những con cháu nông gia cùng khổ khác, thiếu niên mở
miệng nói cũng không có gì đặc biệt. Nếu quả thực phải nói ra
cái gì bất đồng, có một điểm đáng giá là:

Trương gia tuy rằng sinh hoạt khốn khổ, nhưng khi tỉnh nói
cha mẹ vẫn dựa vào cơ duyên một lần, để ông ta theo dõi Quý
lão tiên sinh ở thực tư thực của thành Kính Châu học thi thư.
Nhà ông ta nghèo khó, không nạp nổi tiền bạc, vợ chồng
Trương thị đành phải cố gắng từ trong miệng mình thốt ra chút
ít khẩu phần, cũng thường xuyên đưa lên chút ít thức ăn sơn
hào đã rau dại, coi như Thúc Lão tiên sinh.

Cái tên bắt đầu này, chính là học vấn của vị Quý lão gia thuộc
trường tư thực Quý gia. Lúc trước, trên đời còn chưa có người
tỉnh nói, chỉ có cầu trúng chó Trương gia. Năm tên trúng chó
bảy tuổi, phụ thân lão Trương đang ở nhà Quý lão thái gia ở
thành Ung Châu làm tiểu công. Mặc dù gọi là lão Trương đầu.,
Nhưng khi đó, cha của nó thật ra đang tráng niên, nhưng nhà
cái không ngày đêm làm việc, làm cho nó thoát nhìn khá là
già, bởi vậy gọi nó là mọi người lão Trương, đều gọi tương đối
thuận miệng.

Lại nói mấy lão Trương đầu làm công phu ngăn ngừa này,
ngẫu nhiên nghe nói học vấn của Quý lão tiên sinh ở trường tư
thực Quý thị, người cũng hiền lành, vì vậy liền đánh to lá gan,
ở dưới sự giới thiệu của xe Quý gia lão Tôn Đầu, tìm lão tiên
sinh trong trường xin lấy cho con trai mình một cái đại danh.

Nghe vị hộ nhân này lo sợ cầu xin, Quý lão thái quân từ mi
thiện mục cũng không ra vẻ, chỉ ôn hòa hỏi hấn có yêu cầu gì
với tên con của mình. Không nghĩ tới lão tiên sinh đặt tên là
gì, còn muốn hỏi ý kiến của mình, lão Trương ngược lại rất
được sung ái mà sợ hãi. Vì vậy, cha hấn lấy được cơ hội quý
giá này, liền gãi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cung kính
đáp:

“Bẩm Quý lão tướng công, người nhà ta thường cảm thấy mặt
trời xuống núi nhanh, liền hi vọng thời gian đi ngủ ít hơn một
chút, như vậy ngày thường làm việc sẽ dài hơn một chút, có

thể lật thêm vài mẫu đất. Trừ cái này ra, cũng hi vọng con ta tương lai có thể nói chuyện một chút, như vậy về sau khi nó giúp ta bán hàng hóa sơn dã, cũng sẽ không bị đám người kia khi dễ tới mức có thể nói chuyện...”

Nghe xong yêu cầu của lão Trương, Quý lão tiên sinh nhất thời sửng sốt, không thể nhanh nhẹn như trước được: “Tài nhanh nhẹn, dựa vào ngựa là có thể đợi. Tám chữ này là khi Quý lão tiên sinh còn trẻ, được bố thí theo một chương văn nào đó của Lão tiên sinh, từ đó về sau học tập lại dùng cái này để tự phụ. Xem ra, lão tiên sinh ôn hòa văn nhã, trái lại như không thường xuyên nghe thấy yêu cầu như lão Trương đầu vậy.

Thấy hắn im lặng, hai lão Trương lão đầu đứng ra tay, thở mạnh cũng không dám thở ra, sợ quấy nhiễu suy nghĩ của Quý tiên sinh.

Lão tiên sinh đắn đo thật lâu, suy nghĩ nhiều, nghĩ muốn cân nhắc yêu cầu phù hợp với dân cư trong trang này, không thể dùng mấy chữ “Phú” “Thương” “Thanh” “Minh” “Úm” “Úm” này, càng không thể dùng chữ “Khiệt” “Kh Ất” gian nan như vậy, đọc đi, nhưng lại làm cho những người nhà giàu không biết chữ lớn kia lên tiếng, quả thật không phải là chuyện “Ỗ mã” để nói.

Trải qua một khoảng thời gian sắp xếp tổ hợp lật qua lật lại, cuối cùng Quý lão tiên sinh trước khi mờ hồ ở thái dương, đã xác định được hai chữ “Tĩnh”! Nghe hắn nói ra, lão Trương đầu lập tức như nhật được chí bảo, lập tức dâng lên cho lão tiên sinh một sọt cáp treo mới mẻ trên móng ngựa. Tiểu thư giải thích, năm hắn bảy tuổi, cũng đã hoàn thành từ trứng chó đến chuyển biến lớn.

Lão Trương không biết chữ, lại từ chuyện đặt tên đạt được gợi ý, Quý lão tiên sinh chết sống thỉnh cầu cũng để cho bên ngoài tỉnh ngôn thao học, học hỏi một chút, miễn cho sau này nhi tử lớn lên không coi thường giống như hắn vậy., Ngay cả tên con gái cũng không hiểu. Tuy rằng nhà cái thiếu tiền thiếu tiền thiếu bạc, nhưng chỉ cần Quý lão tiên sinh khai ân nhận lấy lời tỉnh lại, sau này gặp thời tiết, nhất định sẽ không keo kiệt kính

thượng bốn mùa quả tươi mới; tuy rằng hàng hóa núi đê tiện, nhưng cũng có thể điều chế khẩu vị cho tiên sinh.

Lúc ấy, không biết tại sao, Quý lão tiên sinh nghe lão Trương miêu tả một chút, đột nhiên cảm giác được thuốc mỡ cá thịt trong nhà đã ăn ngán, đối với núi khoai lang mà cha đã đồng ý, trân quý có chút động tâm, ngoài ý liệu đáp ứng thỉnh cầu của lão Trương.

Tuy nói Vọng Tộc tư thực thu nhận một tử đệ bản hộ, dường như có chút bị thương nhã nhận; nhưng dù sao Quý lão tiên sinh vốn chính là tộc lão đức cao vọng trọng trong gia tộc Quý thị, lấy tài trí danh vọng của lão, tự nhiên là không ai dám đi ra nghi ngờ cử động này của lão.

Chỉ là, lúc ấy ngay cả chính lão tiên sinh cũng không nghĩ tới, thu hồi lời nói là đệ tử chuyện này, sau đó ngược lại trở thành một kỳ ngộ của chính mình, làm cho bao nhiêu sĩ sĩ danh sĩ hâm mộ không thôi. Lúc này đây, khi nghe thấy tên tuổi của Trương Tĩnh truyền khắp tứ hải., Quý lão tiên sinh đã bắt đầu quên năm đó ân sư hấn bình luận tám chữ, ngược lại gặp người chỉ để khen ngợi sự hiểu biết của hấn đối với Trương Tĩnh. Cho dù lúc tuổi tác hấn đã cao, quên đi dấu hiệu ngày càng nghiêm trọng, đối với mỗi một tin đồn đặc ý của đệ tử hấn năm đó, lại nhớ rõ vô cùng rõ ràng!

Thậm chí, sau đó Quý lão tiên sinh rất ít khi thay đổi tên tuổi, từ “Minh Thường” chuyển thành “Minh Thường” rõ ràng; từ đó trở đi, ai gọi hấn Quý Minh Thường là người nóng lòng với hấn. Lần này sửa đổi biểu ngữ, lão tiên sinh tất nhiên rất thâm ý; như vậy mỗi lần lão gia tử nói rõ ràng giới thiệu mình, là có thể lôi kéo đối phương kể lại lai lịch chữ này.

Hơn nữa thiếu niên đã mở miệng, tuy rằng đã vào trường tư thực, có thể đọc sách, nhưng dù sao hấn cũng là con cháu nhà nghèo, cũng không thể giống những nhà giàu cùng cửa sổ như hấn., Cả ngày xen lẫn trong trường học, hoặc gà đi chó không có việc gì. Hấn còn muốn thừa dịp chính mình lên trường dạy ở thành Lưu Châu, thuận tay thay mặt trái cây ủ củ trong nhà bán hàng ngũ sơn sản thổ. Buổi trưa cùng chạng vạng tối, hấn còn muốn đến Đạo Hương lâu tửu lâu ở cửa chợ phía nam làm

nhà chạy bộ, ba văn không đáng hai văn tự tự kiếm chút tiền tiêu vặt cho mình dùng giấy và bút mực để dạy học.

Về phần bản đầu, tỉnh Ngôn, vị trưởng lão Đạo trưởng lão tiên trưởng lão nổi danh thay đổi bốn lần, chính là Đạo giáo tông môn ở trên La Phù sơn nổi danh khắp thiên hạ lúc ấy -

“Thượng Thanh cung” ở Ung Châu phụ trách thu thập đạo sĩ ở hồ Lam Dương, tên là “Thanh Hà”.

Đạo sĩ Thanh Hà tuổi tác dĩ nhiên không nhỏ, bộ dáng gầy gò. Do không thường xuyên chải chuốt nên chòm râu thưa thớt của hắn ngày càng tăng trưởng, qua nhiều năm lại có quy mô khá lớn. Trong thời khắc gió thổi cũng có vài phần tiên phong đạo cốt.

Tuy tuổi tác của lão đạo Thanh Hà đã lớn nhưng vẫn làm những việc như tạp dịch. Theo lý giải, lão đạo Thanh Hà khá ngốc, làm không tốt công việc của Thanh cung nên mới được phái đến đây., Tuy nói mấy năm qua hai người ngày nào cũng kiên trì như vậy, sớm đã lẫn lộn đến không thể quen hơn.

Nhưng tựa như ác long nghịch lân kia, chỉ cần tỉnh ngôn mĩa mai lão đạo một chút, hắn sẽ vừa chạm vào liền nổi trận lôi đình, nhất định phải nắm chặt thiếu niên giải thích rõ ràng:

Thanh Hà đại sư ta đến thành Ung Châu này, thật là sư môn tu đạo đặc biệt chú ý nhập thế, mà trên núi La Phù thật sự không có chức vị nào có thể nhập thế hơn. Cho nên năm đó có thể được ủy thác đến chỗ thiện duyên ở Dưỡng Châu, thật sự là tranh đấu kịch liệt, áp đảo bao nhiêu đồng môn ưu tú, cuối cùng mới tranh thủ được!

Để tiểu tử nghịch ngợm này tiếp nhận thuyết pháp của hắn, lúc này lão nhân Thanh Hà nhất định sẽ nhắc tới. Năm đó hắn là đạo sĩ cao cấp của Tàng Kinh Các, sau này chỉ vì muốn tu vi tiến thêm một bước mới tranh thủ được tới thành Ung Châu này.

Mặc dù, khi lão đạo Thanh Hà nói lời này, mỗi khi dương dương đắc ý; nhưng nếu thiếu niên lại lớn hơn vài tuổi, lòng dạ lại sâu hơn vài phần, liền phát hiện thần sắc lão giả này, chung quy không phải tự nhiên như vậy.

Tuy nói, tuy nói nếu lấy hình tượng bắt hình dong mà nói, Thanh Hà khó tránh khỏi bị đưa vào lão hủ hạng nhất; nhưng đầu óc hần linh hoạt, nhân tình thế cố ý thông thạo rèn luyện, làm ra chuyện gì cũng không câu nệ thân phận người xuất gia — dùng thuyết pháp chính nghĩa lẫm liệt của lão đạo, đó chính là “Nhập thế chi đạo” của hần!

Mặc kệ Thanh Hà có phải vì tu đạo vô thành mới tới làm việc xấu này hay không, dù sao trong mắt hần, công pháp “Nhập thế” của Thanh Hà lão đạo thật đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, thế cho nên thường xuyên tính kế chính mình, để hần thuận đường giải quyết các loại việc vặt vãnh.

Xem ra, thượng thanh cung nổi danh thiên hạ này thật đúng là không tầm thường. Thanh Hà lão đầu này, chẳng phải là điển hình của thượng thanh cung vì mục đích mà sử dụng sao? Vì thế, điều này càng làm cho thiếu niên mở miệng thông báo, đối với sự sùng kính của Thanh cung đúng là:

Tiểu đồng tử, chí khí cao, muốn học thần tiên đăng vân tiêu.

Mặt trời lên cao không thức tỉnh, mỗi ngày trong mộng lại tươi sáng!

Kỳ thực, đối với việc đối với việc cầu tiên Mộ Đạo, nhiều lắm cũng chỉ là lý do hần quán quít lấy một cái lý do nho nhỏ mà lão đạo bái sư mà thôi. Nguyên nhân thật sự là, thời điểm thiếu niên giờ đang ở trường thân thể, đồ ăn uống tăng lên rất nhiều, cho dù là trong nhà có dựa vào núi, vợ chỗ vợ chỗ Trương thị ăn núi, nhưng vẫn không thể chống đỡ nổi nổi.

Hơn nữa, hần ở trong thành Tần Châu, cũng không có chỗ đặt chân, mỗi ngày còn phải buồn bực phải đi trường mới trở về ngoại ô. Tuy rằng bởi vậy mà đôi chân của hần được rèn luyện rất cường tráng, nhưng đối với một thiếu niên đã mở miệng mà nói, thì lâu dài đến vậy, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng gì.

Bởi vậy, nếu như có thể trà trộn vào thiện duyên, vậy ít nhất có thể có một nơi đặt chân. Rất đáng tiếc, mặc dù đã quen biết với lão đạo Thanh Hà, ngẫu nhiên cũng có thể ở “La Phù sơn tha châu thiện duyên xử” nơi “Đánh manh; nhưng chỗ thiện

duyên này, không chỉ có một mình lão đạo Thanh Hà quản lý. Dưới tay hắn, còn có hai vị tiểu đạo sĩ, Tịnh Trần cùng Tịnh Minh. Hai tiểu đạo sĩ này, đối với hắn không có gì tốt.

Có lẽ, hai người họ than phiền mượn ở, hoặc là hợp tình hợp lý. Tuy rằng hai đạo sĩ này bồi phận thấp kém, nhưng có thể gia nhập đạo môn thanh cao nổi danh thanh cung này, đều phí một phen tâm lực, mong có thể học mấy thứ đạo thuật., Trở về vinh quang hương, ai ngờ, lại bị xa xa đuổi đến đây làm việc vặt, đối với những người thành tâm Mộ Đạo mà nói, quả thực không khác gì sung quân. Nơi xui xẻo, ngay cả quyền sách kia cũng không tiện viết, đúng là một bụng oán hận.

Bởi vậy, tuy Đạo gia chú ý thanh tịnh vô vi, nhưng tích tụ một bụng đen đui này, liền không thể tránh khỏi việc mang theo thiếu niên tục gia tranh thức tỉnh này, sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp gì. Mà trải qua mấy năm rèn luyện ở trường học cùng phố chợ, đã biết trước, cũng không phải thiếu niên ngây thơ trong núi năm đó. Đối với những cảm nhận xấu hổ của hai tên đạo sĩ tạp dịch này, sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Bởi vậy, hắn càng phải vội vàng bán Thanh Hà làm thầy không thể. Nếu sớm một ngày trở thành một thành viên trong lớp chữ Tịnh, liền có thể sớm một ngày ở chỗ thiện duyên này ăn chùa, ăn chùa uống chùa!

Khác hẳn với cách nhìn của Tịnh Trần Tịnh Minh, trong mắt tiểu thiếu niên này, những đạo sĩ thiện duyên như bọn họ thật sự là đang ở trên trời. Không ngại đồ ăn không thiếu, không sợ mưa dầm mưa dãi sâu khổ., Cả ngày chỉnh tề tán dóc, chỉ cần tiếp đãi người của Mộ Đạo là được. Nhiều nhất, cũng chỉ là qua mấy góc đường, mua chút vật phẩm tạp – ngay cả việc làm nhẹ nhàng như vậy, còn có ba người thay phiên làm, thực sự quá nhàn nhã!

So với những người kiêm chức đã từng tỉnh ngôn làm, cái này thật sự là một bầu trời, một cái trên mặt đất! Dù là như vậy, nhưng vẫn nhìn hai tiểu đạo sĩ cả ngày đều cau mày đau khổ, cả một cái thân ở trong phúc không biết phúc! Trên đường về nhà, trên đường về nhà, liền thường xuyên suy nghĩ vấn đề như vậy.

Thật ra, cũng khó trách thiếu niên Trương Ngôn có ý nghĩ này, bởi vì hiện tại hắn đang ở vị trí dân chúng có chút khốn khổ, còn Đạo giáo lại là thời đại đại đạo của hắn.

Lúc này chính là thời khắc thiên hạ bị cắt xén, chinh phạt của thế lực nhiều năm, dân cư trên đại địa Hoa Hạ suy yếu dữ dội. Bất kể là sĩ tộc tầng trung hay tầng hạ, hay là dân thường tầng thấp, trong lòng đều còn sợ hãi những ngày tháng lo sợ bất an trước đây. Cho nên, bây giờ thiên hạ đều là người tâm tư bình tĩnh; trên tới hoàng thân quý tộc, Cho tới lê dân bách tính, đều chán ghét chiến tranh ồn ào náo nhiệt, bắt đầu trị liệu thương tích chiến loạn nhiều năm mang đến. Trong thời đại như vậy triều đại, phản đối chiến lược chinh phạt, ra sức khởi xướng đạo giáo thanh tịnh vô vi, liền bắt đầu trở hết tài năng từ trong các giáo phái.

Đúng lúc này, trên dưới cả nước đều mộ đạo gia, không chỉ có chùa miếu Đạo Tông hương hỏa càng ngày càng thịnh, ngay cả văn nhân danh sĩ trong trần thế, cũng lấy tinh nghiên điển tịch Đạo gia làm thượng lưu. Khi đó trong sĩ lâm, đã xuất hiện không ít đạo gia nổi tiếng.

Có bối cảnh như vậy, làn gió huyền học của các nhà đó bắt đầu trở nên mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng. Những đạo huyền học của các đạo gia này đều là ” đồ ngôn”, ” Thanh nghị”, ” Thanh Nghị”, ” Thanh biện”. Tham thảo cùng ” Đạo gia Tam Huyền”, ” Lão Trang” đã trở thành đề tài mà lúc đó còn thanh đàm. Danh sĩ tinh thông ” Tam Huyền”, không chỉ tâm sự nhanh nhẹn trong lời giải thích, thẳng thắn mà nói, càng là đứng đầu thuyết phục, học thuật thành công thế nhân gọi là gia đình huyền thoại.

Chẳng qua, mặc dù lúc ấy xưng hô ” Huyền gia” này có thể khiến người ta kính nể, nhưng danh hào cũng không dễ dàng gì. Loại huyền học này có liên quan tới đạo gia, thường xuyên suốt đêm tiến hành, tức nói ” khà khàn khàn”. Có vài sĩ sĩ sa vào cảnh quên ăn quên ngủ, có người nói là ” Ăn uống trái phải, lạnh mà lại ấm áp.” Thậm chí có rất nhiều danh sĩ vì giải thích mà dốc hết sức khổ sở, thậm chí mệt chết trong đêm.

Vị lão sư phụ Quý lão tiên sinh đã giải thích, cũng coi như là danh nhân ở rừng sĩ địa phương. Trong cơn sóng đạo học quốc gia, tất nhiên cũng không tránh khỏi tục. Mỗi khi thịnh vượng, lão tiên sinh sẽ giảng giải rất nhiều huyền học.

Bất quá, với học thức và hứng thú của thiếu niên lúc đó, lão sư thực sự nghe không hiểu hưng phấn bừng bừng đang nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn cái miệng mở ra khép lại trước mặt lão tiên sinh tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ, trong đầu chỉ cầu nguyện kết thúc trường giáo một cách nhanh chóng:

Lo lắng còn có thể đuổi kịp công việc chốc lát của đạo hương lâu hay không, lo lắng đi muộn lại phải bị trưởng phòng mập mập kia mắng, sợ hãi như thế liền bị tên Thiết Công Kê Lưu chương quỹ mượn cơ hội này khấu trừ tiền công...

Trong đầu suy nghĩ, có rất nhiều tạp niệm dồn dập kéo đến, giống như con Bạch Vân Thương Cầu kia, chỉ bất quá là không có cái nào liên quan đến chủ đề trên Giảng đường.

Vì vậy, Quý lão tiên sinh ở trên đài cao miệng lưỡi liên hoa, huyền diệu vô cùng, đệ tử của ông ta đã cảnh tỉnh, ngồi nghiêm chỉnh ở vạt áo, thần du vạn dặm.

Nhưng trong diễn thuyết của Quý lão tiên sinh, ngẫu nhiên có một hai người không phải là chuyện xưa buồn tẻ như vậy, trong lúc vô tình bị đánh thức nên lưu tâm đến. Một lần lão tiên sinh nhắc tới, con trai của Vệ thị phía đông thành Ung Châu vô cùng nổi bật, thân thể yếu ớt mà dễ nói chuyện, một lần ước chiến với danh sĩ Vị Thủy Tà Côn, kết quả là trong lúc tranh luận lại bị Tà Côn xa xôi bác bỏ, miệng phun bọt trắng, bệnh cũ phát tác mà chết!

Nhìn bộ dáng bi ai của “Phong tiêu tiêu hệ thủy hàn” mà lão sư kể, Tiểu Khai nói trong lòng vạn phần cảnh giác, quyết định mình mặc dù còn phải tiếp tục tranh thủ trà trộn vào chỗ thiện duyên của lão đạo, nhưng sau này ngàn vạn lần phải chú ý, không thể ngủ suốt đêm nói chuyện phiếm với lão đạo được!

Nếu đạo giáo đã lưu hành, danh đồng liêu, vậy người có chí nguyện gia nhập đạo giáo cũng tăng nhiều. Nếu nhu cầu thịnh vượng, sẽ tự có người rảnh rỗi tới góp vui.

Kết quả là, trong mấy chục năm qua, rất nhiều môn phái của các gia tộc quật khởi giang hồ. Cực quang, vô tận, nguyên sơ, luân thứ nhất, luân không, tên càng ngày càng mờ đi. Chẳng qua, trong rất nhiều môn phái ngư long hỗn tạp, ngư long hỗn tạp, chân chính nổi danh khắp thiên hạ cảnh lá um tùm, vẫn là mấy tông môn tam đại đạo lịch sử lâu đời, thâm căn cố đế:

Bồ Vũ Sơn Diệu Hoa Cung, La Phù Sơn Thượng Thanh Cung, Hạc Minh Sơn Thiên Sư Tông.

Diệu Hoa cung có nhiều nữ đạo nhân, Thượng Thanh cung tôn sùng Ngọc Hoàng nhị kinh; Thiên sư tông lại xưng là “Thiên sư đạo”, “Ngũ Đầu Mễ giáo”, tục truyền là Trương Đạo Lăng Thiên Sư sáng chế, là tín đồ rộng nhất trong tam đại đạo tông, thanh thế thịnh nhất.

Khác với Diệu Hoa cung đi theo con đường của nữ tử, Thiên sư tông lại khác, Thanh Hà là một trong ba đại tông phái, tương đối mà nói tương đối thanh cao, tu luyện lấy kinh điển của các đạo giáo như Ngọc Hoàng, Thanh Kinh làm chủ. Thượng Thanh của giáo này chính là sự sùng bái đối với Tam Thanh tổ sư của Đạo giáo.

Không biết là cố ý hay là vô tâm cảm liễu, thanh danh Thượng Thanh Cung ngược lại là được sĩ phu ưu ái, được Hoàng gia phân phối ruộng tốt, La Phù Sơn, ngọn núi lớn phạm vi năm trăm dặm, cũng được chính thức phong làm tài sản riêng của Thượng Thanh Cung. Ngược lại, danh tiếng Thiên Sư Tông trong dân nghèo khổ lại không làm cho sĩ sỹ Lâm vui vẻ.

Kỳ thật cần phải thận trọng tìm hiểu nguyên nhân, Thượng Thanh cung cùng với Thiên sư tông kia còn có nguồn gốc rất sâu xa. Nghe nói năm đó hai giáo vốn là một nhà, chẳng qua là do lý giải đối với giáo lý không hợp, trong môn phái nảy sinh tranh chấp, vì vậy hậu nhân của Trương Đạo Lăng đời thứ tư Trương sư, Trương Khanh liền chuyển tông môn đến Hạc Minh Sơn, được xưng là “Thiên Sư Tông”. Còn những trưởng lão giáo đồ thủ hộ liền sáng lập ra Thanh cung, từ đó về sau tự thành một phái.

Đối với đại đa số dân chúng cùng khổ mà nói, lúc ấy Thượng Thanh cung tượng trưng cho thiên đường cơm áo quần ăn no

đủ. Nếu như có ai có thể liên quan tới Thượng Thanh cung, đó chính là cả đời không cần phải lo lắng. Cả đời không chịu đói, điều này đối với phần lớn dân chúng nghèo khổ lúc ấy, chính là chuyện khó lường. Có lẽ, đó là chuyện tốt chỉ có nằm mơ một giấc mà thôi!

Còn đang lúc tỉnh ngôn là một đứa trẻ ngây thơ, liền nhận thức được sinh hoạt gian nan; sau khi hiểu chuyện, càng muốn mưu đồ ăn con đường. Đối với kẻ sắp bôn ba vì y thực tình mà nói, đưa mắt nhìn chăm chăm “Thượng Thanh cung tha châu thiện duyên xử” này, thật sự là không thể tự nhiên hơn.

Nhưng bất hạnh chính là, Thượng Thanh Cung bởi vì danh tiếng thanh cao, vốn đã chọn đồ đệ rất nghiêm ngặt, đồng thời cũng sợ ăn cơm đa dạng không chịu nổi ứng phó, liền lệnh môn hạ nghiêm khắc thu đồ đệ. Cho nên, mới có khai thiên thông tin cùng lão đạo Thanh Hà, nội dung mấy năm nay lời đồng, hình thức đối thoại trực tiếp xuống.

Trải qua nhiều năm miệng lưỡi như vậy, đã bắt chuyện vẫn là thân thể hồng trần. Kết quả duy nhất chính là quen biết với lão đạo Thanh Hà.

Lại nói ngày hôm đó, bắt đầu làm xong bài tập bài sư thông thường, liền đi cắt ngắn công việc hai con phố gạo Hương Lâu. Tiện đường, cũng đi hoàn thành một bài tập hằng ngày khác của hắn: Trên đường đến góc đường chỗ góc đường, hai mắt nhìn trộm về phía ông chủ cửa hàng tạp hóa Lý Ký, con gái Lý Tiểu Mai.

Hành động này cũng không trách thiếu niên sớm thành thực. Khi đó mọi người đều thông hôn, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi như Trương Tinh Ngôn, cho dù thành hôn sinh con cũng không phải là không có, chỉ là tỉnh ngôn gia bản vô lực đón cưới mà thôi. Tới tuổi này, hắn đã có hảo cảm đối với nữ tử. Lý Tiểu Mai này., Trong mắt hắn chính là mỹ nữ tuyệt vời. Trong mắt hắn, Lý Tiểu Mai làn da tốt, ánh mắt cũng thủy linh, nhìn thế nào cũng thấy đẹp, không có gì đáng trách, nàng chính là đệ nhất mỹ nhân trong vòng hai con phố không thẹn với tuổi này!

Thật ra, nếu muốn so sánh thật ra, Lý Tiểu Mai kia cũng chỉ là phường thị bình thường điển hình mà thôi, trông cũng chỉ là những cô gái thanh xuân linh hoạt, thật sự không thể coi là mỹ nhân được. Nhưng như vậy thì có sao chứ? Đối với thiếu niên mới mở Tình Đâu mà nói, trong mắt hắn, cô gái tâm nghi là đẹp nhất.

Có lẽ, qua vài chục năm rồi nghĩ lại, nhớ lại năm đó mình si mê cô gái nào đó, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là, đó đã là chuyện của mấy chục năm sau.

Khi đi qua tiệm tạp hóa của Lý Ký, thiếu niên cũng không quên dặn dò Thanh Hà. Dù sao hỏi thăm một chút hàng hóa có hay không, liền có thể nhìn rõ Lý Tiểu Mai vài lần!

2

Chương thứ hai, Nhàn Khôn Sơn Kinh Nguyệt Lộ, nằm nhàn rồi.

Si Nhi không chế trên lưng Ngọa Tiên sơn, toàn thân phủ đầy ánh trắng.

—— Tề Vân, vách đá cheo leo.

Cuộc sống cứ ung dung tự nhiên trôi qua như vậy, bất chuyện mỗi ngày dựa theo lộ tuyến như vậy, đi lại xuyên qua Mã Đạp sơn, tư thực Quý gia, trên Thanh cung, cửa hàng tạp hóa Lý Ký, còn có hương khói tửu lầu làm việc ngẩn.

Đợi đến khi tuổi già lớn thêm một chút, lão Trương già lại già thêm một chút, bắt đầu làm không được việc gì làm, thì bắt đầu kế thừa tổ sản của cái móng ngựa hoang sơn này, ở trong hoang sơn dã bào thực, đào rãnh vượt đèo đi săn sơn vật. Khi tiết kiệm chút tiền bạc, liền cưới cô nương nhà cái ở gần sơn thôn, nhà cái làm vợ. Từ đó, liền rời xa giá trị thư viện, rời xa mỹ nữ, trở thành hán tử đương gia chỉ thích hợp ở đầu ruộng để con nuôi con gái.

Có lẽ, nếu như không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia, thiếu niên bất bẻ cả đời cũng sẽ giống như tổ tông Trương gia, dựa theo lộ tuyến như vậy bình thần vượt qua, sau đó truyền thuyết sẽ không lưu lại một chút dấu vết nào.

Cái này thay đổi thiếu niên nhận ra ngoài ý muốn cả đời, phát sinh tại mùa hè mười sáu tuổi của hắn.

Ngày ấy, chính là mùa hè nóng bức bức, trên núi Mã móng ngựa của hắn phí tâm phí sức gieo trồng kếp cây, không biết sao chộc phải sâu bọ. Theo lý thuyết, cây nào này tự có một luồng thanh khí, bình thường không dễ sinh trùng. Chỉ là ngày đó trên Trương Trương Đầu tuần sát cả nhà căn nguyên cơm ăn, lại phát hiện trong bụi cây có một số sâu bướm chưa từng thấy bay lượn.

Điều này nhất thời làm lão Trương nôn nóng, vội vàng gọi con trai cùng lão bạn già tới đánh. Ai ngờ phi trùng này linh hoạt

như vậy, phải giết sạch sẽ, không dễ dàng gì. Thấy tình hình này, ba người đành phải dùng quần áo nhào vào, tận lực đem quái trùng này đuổi khỏi rừng lân lân.

Giăng co cả ngày, cuối cùng cũng đuổi sạch những quái trùng quái dị trong bụi cỏ úng kia. Làm chủ lực khu trùng, cả ngày nhảy nhót, dù là tiểu tử trẻ tuổi hiểu chuyện, một ngày qua cũng khiến hần mệt đến ngất ngư.

Lúc tối, hần nhất thời lười đi lại, liền kêu nhị lão về trước, chính mình ở trên núi này nghỉ tạm, nhìn xem những trùng nhĩ này còn có thể trở lại. Dù sao trong đêm hè như vậy, nhà tranh trong nhà cũng là sức nóng không chịu nổi, còn không bằng ở trên núi này nghỉ ngơi, ban đêm còn mát một chút. Đói bụng, liền có thể hái chút quả dại đỡ đói, vừa vận tiết kiệm đi một bữa cơm tối.

Vì thế nhị lão liền trở về trước, Trương Tĩnh nằm xuống trên phiến đá bạch thạch thường dùng để nghỉ chân ở sườn núi kia.

Khối đá trắng này, chính là tự nhiên mà thành, ngoại hình tương tự giường ngủ. Mã Đạp sơn này tuy rằng chiếm diện tích tròn rất không nhỏ, nhưng thực ra không cao, cây rừng lại thưa thớt, thực sự chỉ có thể tính một toà hoang sơn. Lão Trương từng có tâm bán nó, đổi chút bạc đi mua một khối ruộng nước bên thành Ung Châu, nhưng chẳng qua là không người nào thăm hỏi.

Điều đáng nhắc tới duy nhất ở đây là một nửa khối đá trắng hình thái đã chui xuống đất. Tầng đá này ước chừng dài bằng một người, vừa vận nói có thể nằm xuống. Mặt giường đá trơn bóng, mặc dù giữa gian có vài chỗ nhô ra, nhưng nếu nằm lâu, cũng không thể phát giác được.

Chiếc giường đá trắng này còn có một chỗ chỉ có bắt được quái dị, đó là mỗi lần bắt kịp lúc nông, ở trên núi làm việc mệt, nằm trên tầng đá trắng này ngủ nghỉ ngơi, sau khi tỉnh lại luôn cảm thấy thân thanh khí爽, đầu óc cũng linh hoạt hơn không ít. Thậm chí, thường có xúc động muốn hét dài mấy tiếng.

Bất quá, có lẽ đây không tính là chỗ đặc biệt gì; ngủ trên tảng đá, sau này chỉ sợ là cảm giác này. Thiếu niên tâm tư kín đáo sợ nói ra chuyện chọc người khác chê cười, cho nên chưa từng nói với ai.

Khi giải thích lại chuyện này, trên giường đá trắng thiên nhiên nằm xuống, một vầng trăng đã nhảy lên trên núi đông. Trong gió mát đặc hữu của sơn dã, thiếu niên duỗi tứ chi, hưởng thụ đủ sự thanh lương của đá trắng này.

Qua hồi lâu, hình như cảm giác có chút nhàm chán, liền lẳng lẳng ngửa đầu nhìn tinh hà đầy trời trên đỉnh đầu.

Nhìn Ngân Hà nhàn nhạt vắt ngang bầu trời, thiếu niên không tự chủ được liền nghĩ đến câu nông bồng:

“Ngân hà đồ vật quán, nhà ăn cơm gạo.”

Đáng tiếc chính là, nhà mình cũng không có ruộng lúa tốt sản xuất.

Thiếu niên đang nằm trên tảng đá kia, luôn cảm thấy trời sao trên đỉnh đầu luôn nhìn không đủ, như thể một ngày nào đó cũng có điểm khác biệt. Khi hắn thấy ngôi sao trên bầu trời này đã lâu, cứ như ánh mắt mình tiến lên vậy, cả người đều sẽ bị hấp dẫn đến tinh không mà thần bí này.

Tĩnh lại lời nói cứ nằm như vậy, không nhúc nhích. Chỉ có lúc này, mới là thời gian vui vẻ nhất, phiền não ưu sầu, đều là chuyện của ngày mai, hiện tại không cần suy nghĩ nữa.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua. Nguyệt Di ảnh động, trong lúc bất tri bất giác trăng tròn đã chuyển qua mức tĩnh ngôn. Ánh trăng trắng như tuyết, như nước êm dịu xuống, đang chảy xuôi trên người đang tắt tiếng nằm tĩnh tọa.

“Đêm nay trăng tròn quá... Có phải lại tới mười lăm rồi không? Sau khi về nhà phải hỏi nương một chút...”

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện đá trắng dưới chân trong lúc nhất thời như có sinh mệnh, một lực lượng tràn trề bỗng nhiên từ dưới thân truyền đến, mạnh mẽ xông vào thân thể mình.

Trong phút chốc, thiếu niên đang nằm thư thái như muốn bị hất lên trên, phi hành vô cùng vô tận, sâu không lường được vũ trụ tinh không...

“Ái chà! Gặp quỷ rồi!”

Vừa mở miệng đã nghĩ mình gặp phải ác quỷ trong miệng mấy kẻ ngu phụ tục phu kia! Không ngờ mình từ trước đến nay cười đùa tí tưng bất kính quỷ thần, hôm nay rốt cuộc đã gặp báo ứng rồi!

Nghĩ đến đây, bắt chuyện cũng không dự định nằm chờ chết, đang giãy dụa, lại không phòng ngừa ánh trăng vốn nhu nhược vô vật, đột nhiên như thực chất. Ánh trăng trắng như tuyết trong suốt., Tảng đá trắng trực tiếp bao phủ chỗ đang nằm kia — giống như tinh hoa trăng tràn ngập toàn bộ thiên địa, trong nháy mắt tụ tập đến vị trí nằm của thiếu niên một tác vuông này, cùng với lực lượng dồi dào Bạch Thạch dưới thân hấn đánh tới, cùng một chỗ đánh thẳng vào thân thể tĩnh lại, kéo dài không dứt.

Dưới sự lôi kéo của hai cỗ cự lực này, thiếu niên chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ đang bị hai cái cự trảo cướp lấy, bỗng nhiên đè ép, chợt xé rách, toàn bộ thân hình giống như không phải là của mình, tựa như một chiếc lá cây nho nhỏ trong gió lốc., Không thể tự chủ quay cuồng, bất hạnh chính là, hấn không giống như lá cây không có cảm giác đau đớn, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy toàn thân có thịt phệ như vụn con kiến, đau đớn lại ngứa ngáy; lại giống như cả người đang rơi xuống vách núi, biết rõ sắp chết nhưng lại không có bằng chứng! Lúc này tĩnh lại chỉ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, kêu la ngây ngốc không ra, muốn đứng dậy chạy trốn lại sợ hãi không dõng đi được!

Mà thần kinh ngoan cường nằm ngoài dự đoán của thiếu niên kia, làm cho hấn dưới sự đau đớn của con người, vẫn còn dư lại một tia tư tưởng:

“Thì ra những ngày tháng đau khổ vừa rồi ta đã trải qua hạnh phúc cỡ nào a!”

Đang lúc chuẩn bị mở lời cho rằng, lần này bản thân sẽ “Chết ngay tại chỗ” giống như lời Quý lão tiên sinh nói, ngoài sự đau đớn bị ai ra, còn dần dần phát hiện cảm giác đau đớn kinh khủng kia đã rút đi như thủy triều, mà hai cổ cự lực kia hiện nay đã hòa làm một chỗ., Tựa như một dòng nước chậm rãi chảy trong thân thể, lại chạy chồm không dứt - chính hắn cũng không biết, khi đó thế nào lại có cảm giác hoang đường tự mâu thuẫn. Chẳng qua lúc này hắn đã dần từ trong khủng hoảng khôi phục lại; lại qua một lúc, cuối cùng hắn cũng hiểu, khổ cực vừa rồi đã qua.

...

...

Bởi vì, dòng nước này chảy tràn qua thân thể, toàn thân đau đớn dần giảm đi, mà sáng khoái dần sinh.

Dòng thanh lưu này một lần lại một lần cọ rửa thân thể của mình, thức lời giống như có con mắt thứ ba, nhìn xuống “Trương Tĩnh Ngôn” trên bạch thạch, nhìn “hắn” cả người dần dần trở nên trong suốt, linh hoạt kỳ ảo...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, bắt chuyện con mắt thứ ba kia lẳng lẳng nhìn dòng nước chảy, theo vận chuyển càng ngày càng vô hình, cuối cùng như dòng suối chảy vào khe núi dung nhập vào tứ chi bát hải, thẳng đến thiếu niên không nắm chắc được —— đầu tiên là dòng nước vô hình này, thứ nhì chính là con mắt thứ ba kỳ dị kia.

Chỉ là, một tia thuận hậu trong thân thể thiếu niên lại khiến hắn rất khó tiêu tan.

Tĩnh lại những đau đớn từ lúc đầu đã qua, giờ đã dần quên đi sự hoảng sợ ban đầu mà lưu luyến với loại cảm giác chưa từng có này. Vì vậy thiếu niên vẫn duy trì tư thế này, nằm ở trên ngoạn thạch đã bình phục như thường, ước mong dị tượng này lại một lần nữa giáng lâm, không biết phương đông có trắng hay không nữa.

“Nghênh luận tiểu tử kia điên rồi!”

Ngày hôm sau, hàng xóm láng giềng quen biết ở trong thành Ung Châu, sáng sớm đã cười nói với mọi người như vậy.

Cũng khó trách, thiếu niên vừa nhắc lại ngày thứ hai, bắt đầu sáng sớm về nhà, mãi cho đến khi tới thành Ung Châu hoạt động, động một chút lại lôi kéo vấn đề người quen hỏi:

“Đêm qua người có thấy ánh sáng trắng ngoài thành Đông không? Người xem có phải hôm nay ta có gì khác không?!”

Kết quả, điều tra trong vấn đề này bị phụ mẫu hấn nhất trí phủ nhận, cũng đều nhìn vào ánh mắt quái dị; nếu gặp người đặc biệt có ái tâm thụ, thiếu niên còn thường xuyên bị sờ sờ trán, để xác nhận hấn rốt cuộc có phải đang phát sốt hay không!

Mặc dù như vậy, thiếu niên vẫn không từ bỏ ý định, thậm chí muốn kéo tay áo Lý Tiểu Mai lại, truy hỏi cùng một vấn đề, làm cho khuôn mặt của cô gái không quen biết gì trở nên đỏ hồng, cố hết sức vứt bỏ hấn giống như đang ngậy ngốc dây dưa, thẳng đến hậu đường. Sau đó, chỉ để lại nửa đoạn tay áo lơ lửng, bị cắn ở trong ma trảo.

Người ta tang người đã có được, đương nhiên khiến ông chủ cửa hàng Lý gia kia nghiêm giọng cảnh cáo, bảo hấn đừng giả điên đùa giỡn con gái bà ta. Nhưng may là ông chủ Lý đại này nghe nói sáng nay tiểu tử dậy thì quái dị, lại tận mắt thấy toàn bộ quá trình thiếu niên quấy rầy con gái hấn, bởi vậy cũng hiểu đại khái ngọn nguồn sự tình. Cho nên, giọng điệu hấn quát tháo tuy nghiêm khắc, nhưng luôn cảm thấy trong đó còn có vài phần tiểu ý không kiềm chế được.

Phản ứng lại, lập tức cãi nhau, mặt đỏ bừng, đành phải lưu lại đoạn tay áo còn dư hương kia, quay người chạy trốn chết.

Quý lão tiên sinh đang nhàn rồi bước đi tiêu hóa thức ăn sáng trên con đường đá xanh gần đó, trùng hợp thấy được một màn kịch bêu xấu của đệ tử, cũng vì lão mà bất kính, dùng ngữ điệu phóng đại kinh hô:

“Ninh Tri Nhi đang hấp hối, thích đứt tay áo!”

Đứt lời nhún vai, cười khà khà khà khà khà khà khà khà.

Chỉ tiếc, khúc nhạc cao hay ít, đầy đường phố này trừ lão tiên sinh tự mình ra, không ai nghe ra đây là trò cười gì.

Thật ra, cho dù ai cũng cho rằng bình thường cũng có chút linh tinh quái nhắc nhở, hôm nay lại đang giở trò lừa bịp trên mọi người; vì vậy cho tới bây giờ mọi người chưa từng đồng tâm hiệp lực hợp tác một lần, tựa hồ trước đó đã ước định tốt, đồng thời phủ nhận vấn đề bắt buộc - trừ lão đạo sĩ nơi thiện duyên kia.

Khi ánh mắt cầu khẩn cuối cùng của thiếu niên hướng về phía lão đạo Thanh Hà, cửa ra hỏi lại một vấn đề tương tự, thanh âm của hắn đã nhỏ đi rất nhiều. Bởi vì sáng nay, ngay cả gặp phải đả kích, lòng tự tin của thiếu niên đều sắp tiêu hao hết. Càng tồi tệ hơn chính là, hiện tại ngay cả hắn cũng cơ hồ tin tưởng, tối hôm qua thật sự chỉ là làm một cái quái mộng mà thôi. Nếu như hỏi như vậy nữa, chỉ sợ hắn cũng cho rằng bản thân mình có bệnh gì đó.

Khi hắn càng nhìn vào thanh thiên bạch nhật này, loại suy nghĩ này càng thêm mãnh liệt.

Chuyện đến nước này, đã chịu đả kích nên đã quyết định. Nếu như vị lão đạo sĩ này cũng coi như là lão đạo sĩ nước sông quanh co lòng vòng, cũng đến phủ nhận thì hoàn toàn có thể cho rằng, tối hôm qua chính bản thân mình xác thực, chỉ là có một giấc mộng kỳ quái hoang đường mà thôi.

Xem ra, lão đạo Thanh Hà đã ở cửa hàng thiện duyên của hắn một thời gian dài, bộ dáng ôm cây đợi thỏ. Nghe vậy thiếu niên mở miệng hỏi, lão đạo liền từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá Thần Quỷ thần linh một hồi lâu, thật lâu mới nhẹ giọng nói:

“Quả thật có chút biến hóa!”

Oa ha ha! Khô sở hơn nửa ngày, lại mất ngủ thêm nửa đêm, trải qua trăm ngàn cay nghìn đắng, chịu hết tất cả khuất nhục trên thế gian, cuối cùng đành phải khổ tận cam lai, tìm được tri âm rồi!

Một câu nói thanh âm này của lão đạo Thanh Hà không cao, lại mở miệng nói hai tai chuẩn bị cho thiên thiên thiên trả lời tra tấn, giống như chuông lớn vang dội đáng yêu.

Nhìn sự hưng phấn tràn ngập chờ mong muốn bắt chuyện này, Thanh Hà lão đạo lại nhấn mạnh từng chữ, chậm rãi nói:

“Bây giờ, trời, người, thật, thật, đúng, không, một, dạng...”

“Bởi vì hôm nay người đặc biệt ngốc! Oa ha ha ha ha ha...”

Lão đạo sau khi nói xong lập tức cười ha hả; nghe thấy tiếng cười điên cuồng phảng phất như có thể trôi qua ba ngày không dứt kia, phỏng chừng lão già này đã bị ghen lâu lắm rồi!

“Để ta bóp chết đạo sĩ thôi nhà người!”

Thiếu niên nghe vậy nổi giận, làm bộ muốn bỏ nhào. Chỉ là, khi khua vuốt vuốt, trong lòng của hắn đã hoàn toàn buông tha, chỉ nhàn nhạt thầm nghĩ:

“A, hóa ra tôi qua đúng là có người nằm mơ thật a... Nhưng giấc mộng này thật đúng là quái dị, giống như tự mình trải qua vậy!”

Qua một hồi, tỉnh ngôn dường như lại nhớ tới cái gì, nói với lão đạo đang né tránh Thanh Hà:

“Đại sư à! Van xin ngài hãy nhận ta làm đồ đệ đi! Cho dù ngài vừa rồi cười nhạo ta là tiểu nhân bồi thường đi!”

Vì thế hắn lấy cái này nói chuyện cùng ngày thường với việc báai sư đối thoại làm điểm khởi đầu, thiếu niên mở miệng sinh hoạt, giống như lại hồi phục quỹ đạo bình thường. Buổi sáng lẫn qua lộn lại, cũng chỉ coi như trò cười, trở thành đám hán tử đầu đường xó chợ dầm dề uống rượu, trong lúc đàm phán đông đảo một cái giá không đáng chú ý hạ tữ vị. Có lẽ không đến hai ngày, chuyện này sẽ bị mọi người quên đi.

Chỉ là, đá trắng động đêm hôm đó cùng với ánh trăng yêu dị kia, thật sự sẽ khiến cho thiếu niên lộ ra sinh hoạt bí mật, lại tiếp tục tiến lên theo quỹ tích ban đầu sao?

3

Chương thứ ba đang đi, thu thủy doanh nơi.

Lại nói buổi trưa ngày hôm đó, tỉnh lại đang xuyên qua qua lại giữa bàn ghế hương tử lâu, chợt nghe được tiếng ồn ào huyền náo ở tửu quán kia, đang truyền đến thanh âm thanh thúy mát lạnh, giống như một giọt sương sớm óng ánh, vỡ vụn ở trên tảng đá xanh trong ánh nắng ban mai.

“A, thanh âm của nữ oa nhi này thật là êm tai!”

Thiếu niên tự phụ kiến thức rộng rãi bất giác ngẩn ngơ, vội vàng vênh tai, cố gắng thu thập chuỗi thanh âm tuyệt vời này.

“Gió cách vách, ba, phân, túy túy, khai đàn, mười, trong hương! Thành thúc, không ngờ quán rượu này vẫn rất phong nhã.”

Nghe khẩu âm của nàng, rõ ràng không giống người địa phương, ngược lại rất giống lời khách thương nơi Bắc nói. Đang phân biệt kỹ càng, lại nghe một thanh âm già nua cười nói nói.

“Không sai, câu đối này rất có ý tứ. Cũng tốt, đi đường lâu như vậy rồi, ở đây nghỉ chân đi.”

Phỏng chừng lão giả này chính là thành thúc trong lời nói của cô gái. Vừa dứt lời, liền nghe một thanh âm hào phóng hét lớn:

“Tiểu nhị! Đem ngựa của bọn ta dắt đi, nước tốt thảo tốt cho hươu uống no say.”

Nghĩ vậy, hán tử thô hào Ứng Nữ Oa và xa phu Thành thúc này.

“Yên tâm đi, ngài yên tâm đi! Mời ghé trên lầu nhỏ!

Hồ nhỏ dưới lầu vừa hô lên, cũng đủ chuyên nghiệp.

Không biết vì sao, nghe tỉnh lời gần nhất, đã càng ngày càng sâu sắc; dù là dưới lầu cách xa như vậy, nhất là thanh âm già nua kia cũng thực không lớn, nhưng khi hẩn có ý tĩnh tâm

ngưng thần, rõ ràng ở trong quán rượu ồn ào hỗn loạn này, rõ ràng phân biệt ra âm điệu của đoạn đối thoại kia.

Để cho đứa bé gái có nhĩ lực thật là lớn, nghe được âm thanh ngọt ngào đang muốn đi lên lầu, nhớ lại trong lòng không khỏi hưng phấn, vội vàng nhân cơ hội cho khách nhân mang thức ăn lên, cố gắng hướng cầu thang kia cọ xát vài lần. Dù sao bình thường ở trong tiểu thành Ung Châu này, cũng rất khó gặp được nhân vật mới mẻ nào.

Trong ánh mắt chờ mong của thiếu niên này, vị thiếu nữ và Thành thúc của nàng cuối cùng cũng bước lên lầu dưới muôn trông ngóng, ngồi xuống một gian phòng trang nhã. Vị phu xe kia thì không đi lên, chắc là thân phận thấp kém, ở trong đại sảnh dưới lầu dùng cơm lung tung.

Thấy hai người ngồi xuống, mở lời vội vàng tiến lên chào hỏi, thuận thực hỏi hai người bọn họ muốn gọi món gì. Tự nhiên, thuận tiện cũng liếc mắt nhìn tiểu cô nương kia vài lần. Vừa nhìn, thiếu niên này trái lại có vài phần thất vọng —— tuy thanh âm cô bé này dễ nghe như vậy, nhưng dung mạo cũng chỉ bình thường; duy chỉ có đôi mắt kia trong suốt thấy đáy, lộ ra một cổ linh khí, mới làm cho toàn bộ tướng mạo nàng sống động rất nhiều.

Đứa bé gái này nhìn sơ qua cảnh nhân nhĩ ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, quần áo rộng thùng thình, trong lúc cấp bách cũng nhìn không ra dáng vẻ như thế nào. Kỳ thực chính là nhìn thấy thì đã sao? Thiếu niên ngây ngô lúc này sao có thể chân chính hiểu được diệu dụng của thân hình con gái. Giờ mới nói rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy, toàn thân thiếu nữ trước mặt tràn ngập một hương vị thanh xuân không cách nào hình dung được.

Lại nhìn vị đại thúc kia, thanh âm tuy nghe có chút già nua, nhưng khuôn mặt cũng không nhăn nheo như trong tưởng tượng. Tựa hồ vị đại thúc này chuyên dưỡng sinh chi đạo, nhìn qua đúng là dung quang môn lung.

Nhìn xong hai người, bắt đầu tỉnh ngôn từ đáy lòng đánh giá:

“Ừ, cô bé này đẹp hơn Tiểu Mai, chỉ hơi dễ nhìn một chút. Nhưng thành thúc, tinh thần còn hơn cả lão già Thanh Hà kia...Á!”

Mặc dù trong lòng nghĩ ngợi lung tung, nhưng công việc trên tay lại không chút kéo xuống. Lúc này đã nói là thành thạo cùng hai vị khách nhân nơi khác, đề cử vài món ăn vặt của đạo hương lâu.

“Khụ khụ, vị tiểu ca nhi này...”

Đúng lúc vị tiểu cô nương này đang hưng phấn nóng lòng muốn thử với bàn tay heo trắng có khí nóng hầm hập của cô nương, thì đột nhiên nghe Thành thúc mở miệng hỏi, lại ho khan vài tiếng, rồi mới đem vị thiếu niên nhìn cô gái có vẻ thật thà đến xuất thần kéo về trong hiện thực.

“Không biết khách quan có gì phân phó?”

Vừa mở lời vội vàng đáp. Thấy hấn hồi thần, Thành thúc liền hòa ái hỏi:

“Là như vậy, tiểu ca có biết xung quanh đây có danh thắng cổ tích gì không? Đặc biệt là danh sơn thắng cảnh gì đó. Tiểu thư nhà ta muốn ở bên trái của tha châu du ngoạn một phen.”

“Ha ha! Ngài cứ hỏi ta là ngài đúng người rồi!”

Vừa nghe lão già hỏi câu này, thiếu niên lập tức hăng hái nói:

“Ta Trương Tĩnh lời người khác không dám nói khoác, chỉ nói đến thắng cảnh thành Ung Châu này, nhưng lại là người ta thành thạo nhất!”

Một già một trẻ, tiếp đó liền trợn mắt há mồm nghe thiếu niên diễn thuyết:

Tên tiểu nhị này nói đến câu thao thao trong cái thành Tùng Châu kia, bắt kể nơi xó xỉnh nào hay góc cái nấy, nhưng lại phân biệt mạch lạc rõ ràng, có dấu vết để lần theo.

Xem ra, nhớ lại không hổ là đệ tử đắc ý của Quý lão, thời gian dài trải qua huấn luyện khắc khổ, hiện tại rốt cuộc phát huy công dụng! Đúng vậy:

Chợt phát cuồng ngôn làm kinh hãi, hai nàng tươi đẹp nhất thời trở về!

“Nói mau!!!”

Đang lúc làm chú muốn mở miệng ngăn thiếu niên này thao thao bất tuyệt thì chợt nghe thấy thiếu niên này ở sau lưng, đột nhiên quát to một tiếng, sau đó hai người vô cùng kinh ngạc nhìn thiếu niên lập tức thu tiếng, ôm đầu nhảy lên biến mất trước mắt...

“Khách quan, ngài chớ chỉ nghe tiểu tử này nói bậy. Cả ngày hẩn đều không hiện nguyên hình! Ngài xem món ăn cũng sắp nguội rồi, hai vị vẫn nên hưởng dụng trước đã. Không đủ điểm a!”

“Hắc hắc, kỳ thực tiểu điểm cũng không có gì đặc sắc khác – chính là món ăn đặc biệt ngon! Lượng lại đặc biệt nhiều! Nhưng cũng không phải quý đặc biệt! Ha ha!”

Không biết có phải là nhận được tin báo từ trưởng phòng béo hay không, Lưu chương quỹ này miệng đầy “Đặc biệt” đột nhiên xuất hiện tại chỗ giống như thần binh thiên tướng, đuổi thiếu niên chạy ra khỏi phòng đang ngăn cản khách nhân có khả năng tiêu phí tiềm tàng kịp thời chạy.

“A, vậy làm phiền chương quỹ, lại gọi vị tiểu ca kia tới. Lão hủ đang có chút chuyện trọng yếu muốn hỏi hẩn.”

Nói chuyện khoa trương với Lưu chương quỹ, Thành thúc vẫn giữ bộ dáng không nóng không lạnh.

“Ách!”

Lúc này, đến phiên Lưu chương quỹ luống cuống, dù sao nhu cầu của khách hàng chính là thứ nhất, bất đắc dĩ đành phải luống cuống trở về, gọi lại đây. Chỉ là, thừa lúc mọi người không chú ý, hẩn nhỏ giọng uy hiếp thiếu niên nhất định phải hầu hạ khách nhân, tận lực không ảnh hưởng đến bọn họ nhiều đồ ăn. Sau đó, Lưu chương quỹ liền rất mất mặt sau khi đến quầy, đợi đến phát sinh tình huống đột ngột xuất hiện.

Đã có vết xe đổ, lần này Thành thúc gợn gàng dứt khoát để hỏi thiếu niên. Thành tựu ở gần đây của Ung Châu rốt cuộc có

ngọn núi nào đáng để du lịch không.

Thiếu niên nghe Thành thúc nói như vậy, không muốn bị người ở Dung Châu mất mặt, gãi đầu hồi lâu, sau khi moi ruột gan một phen, lại chỉ có thể bắt đắc dĩ nói cho lão giả trước mặt:

“Không sợ ngài cười chê, thành Ung Châu bọn ta tuy rằng danh thắng cảnh rất nhiều, nhưng cũng chính là danh sơn ở ngoại ô thành quả thực không có gì đáng để ngắm.”

“Trong Diễm Dương Cảnh cách Tùng Châu không xa, ngược lại có không ít đồi núi. Nhưng theo ta thấy, cũng chỉ là bình thường. Hơi có chút đáng xem, lại đều cách Dưỡng Châu này rất xa. Dù sao thành Ung Châu này gần đây —— ách, nhà ta ngược lại có một chỗ tổ sản sơn trường, tuy chiếm diện tích rộng lớn, nhưng thân núi thấp bé, chỉ có thể coi là đỉnh núi hoang vu.”

“Rào! Nhà cô có núi à?”

Vừa nghe nói như vậy, cô gái kia lập tức buông tha bàn tay lợn kia, cảm thấy hứng thú truy hỏi thiếu niên:

“Đầu núi nhà ngươi tên là gì? Còn chưa có tên à? Không có tên thì ta đặt cho nó một cái!”

“A...”

Thấy thiếu nữ nhiệt tình như thế, thiếu niên cũng đáp lễ cười hiền lành, nói:

“Núi ở nhà ta, mọi người đều gọi nó là “Ngựa Đạp Sơn”. Bởi vì người già ở gần đây truyền thuyết, gò núi này là thiên mã cười của Ngọc Hoàng Đại Đế năm đó hạ phàm, lúc lẫn lộn đã rời khỏi hồ Hồng Dương, trước khi bay lên trời lại đạp xuống một dấu móng tay. Mã Đạp sơn nhà ta, đúng là mã chương tâm này.”

Nghe được ba chữ ” mã sư sơn” này, Thành thúc cùng thiếu nữ ánh mắt đồng thời sáng ngời:

“Câu chuyện thật thú vị nha! Không biết vị đại ca này có thể dẫn ta đi xem một chút được không?”

Đây là thiếu nữ kinh lịch chưa sâu, vừa vặn không biết nên làm sao đuổi buổi chiều.

“Ừm, vừa vặn cùng tiểu thư đi xem. Ừm, vị tiểu ca này, nếu như người nguyện ý vất vả một chuyến thì bạc này cho người!”

Đây là Trương La vốn luôn ôn trọng đoan trang thành thục. Bất quá thiếu niên cơ trí có thể nhìn ra, vị Thành thúc này không chỉ là vị thiếu nữ cảm thấy hứng thú nên mới phí tâm tốn sức như vậy, rõ ràng là chính mình cũng động tâm.

“Thật không hiểu nổi a! Chỉ là núi hoang kia có gì đẹp! Hai người xứ khác thật đúng là có hứng thú. Chẳng lẽ thật sự bị tiểu đạo truyền thuyết này của ta làm động rồi? Bất quá thôi bạc này ngược lại cũng không nhẹ, tương đương với tiền công một tháng hai ta...”

“Ồ? Không đúng! Lão đầu này sao lại khẳng khái như vậy? Bạc này không phải là giả chứ?”

Thiếu niên đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm thấy có hai ánh sáng đang nhấp nháy ánh mắt, đang nhìn chăm chăm vào mình - Nguyên lai chính là thiếu nữ kia, thấy hấn chợt thông minh lanh lợi mà làm, bỗng nhiên lại ngu ngơ, cảm thấy vô cùng thú vị, đang đưa hai mắt nhìn chăm chăm hấn.

Không biết vì duyên cớ gì, bỗng nhiên thiếu niên cảm thấy rất ngại ngùng, tấm da mặt mà lão đạo Thanh Hà đã cùng lão luyện vô số lần kia, vậy mà lại khẽ ửng đỏ một lần của Thiên Hoang!

Chờ Thành thúc cùng vị thiếu nữ kia dùng cơm xong, bọn họ cũng không lập tức theo lời nói đi du lãm mã đà sơn. Cũng không phải là bởi vì bọn họ mất đi hứng thú biến hóa quỷ, mà là vị tiểu cô nương kia, tạm thời lại quyết định đi dạo một vòng trong thành trước tiên., Cảm thụ một chút phong thổ của thành Ung Châu, Thành thúc cũng không phản đối, thuyết phục nói cho biết cũng không có ý kiến gì, dù sao buổi chiều vắng mặt lớp trường trường cũng không phải lần đầu tiên; vô luận là đi núi cộ, hay là đi dạo trong thành Ung Châu, bản chất cũng không có gì khác nhau.

Vì vậy, Thành thúc cùng thiếu nữ kia liền theo sự hướng dẫn của hai người, bắt đầu đi dạo tại nội thành Cam Châu.

Đúng như trước đó đã nói, thật ra ở Ung Châu cũng không phải là thành lớn gì. Quy cách trong thành so sánh cùng những thành trì khác trong thiên hạ cũng không khác nhau bao nhiêu, đơn giản chỉ là đường phố Liễu Cù, phường gian buôn bán, không có gì quá thần kỳ.

Khi đó còn chưa có khí tức biên chế thành quách mười cảnh, chẳng qua Trương Ngôn đã đọc qua thi thư theo Quý lão tiên sinh, mặc dù sinh kế mãi không khỏi “Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới”, thường thường không thể không trà trộn vào phố phường; nhưng xưa nay hần thông minh, sở học trong ngực trái ngược với những đệ tử tửu lâu ăn chơi trác táng, tinh thâm hơn nhiều.

Bởi vậy, tuy phố chợ ở Ung Châu không có gì lạ, nhưng thiếu niên thường mượn đề tài để phát huy, phong cảnh vô cùng đơn giản, cũng an trí như là “Thời cổ miếu Phạm Chung”, “Thu Hà tú sắc”, “Lưu Thủy nhân”, “Hoàn thành phỉ thúy”, “Ánh lửa đèn nhỏ” loại danh mục cao nhã, kết hợp với những nơi tam giáo ăn uống tại đạo hương lâu tam giáo nghe nói tới kỳ đàm, liền luôn có thể đem một đoạn cảnh vật không đáng chú ý, dẫn điển tịch như nhà nào đó trần cất lời. phen ngôn ngữ này hữu danh hữu thực, không chỉ đem thiếu nữ trẻ tuổi kia hấp dẫn thật sâu, liền ngay cả Thành thúc lương kinh phong sương, cũng thường gật đầu xưng hô.

Trải qua hơn nửa buổi chiều du ngoạn, ba người đã tương đối quen thuộc. Đặc biệt là hai người trẻ tuổi, so với lúc bắt đầu hòa hợp tự nhiên hơn nhiều.

Tĩnh ngôn đã biết vị đại thúc kia tên là Thành thúc. Chỉ là cô gái kia họ gì, mặc dù lúc ấy ở ngoài đường nam nữ phong khí không giống như ở hậu thế câu thúc, nhưng tính danh của nữ tử bình thường sẽ không dễ dàng nói cho nam tử xa lạ biết. Vì vậy thiếu niên thường khổ sở vì không biết xưng hô với cô gái kia như thế nào, cuối cùng cũng không nhận được hỏi tên họ của cô bé Thành thúc kia.

Không nghĩ, thiếu nữ kia đang niệm tình hợp ý, nghe hấn hỏi, hơi ngượng ngùng chủ động báo cho họ tên:

“Ta tên Doanh Doanh “

“Ta tên Trương...”

Ngay khi mở miệng cũng muốn nói tên của mình cho nàng biết, ai ngờ nhà nông cặn cười nói:

“Người đánh thức ngôn ngữ đi! Ông chủ kia của người giọng hung dữ như vậy, sớm đem tên của người hô cả con phố đều nghe được! “

Không đề cập tới chuyện cười cợt một phen với thiếu niên nam nữ, lại nói khi đi ngang qua tiệm tạp hóa của Lý Ký thì tâm tính của thiếu niên không khỏi lộ ra hàm ý tán dương Lý Tiểu Mai, vì vậy liền nhin không được cười hấn chưa từng gặp qua mỹ nữ chân chính.

Nghe được thần tượng trong lòng bị người ta xem thường, thâm mỹ quan của mình càng bị hoài nghi hơn, thiếu niên liền không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, giận dữ nói:

“Ồ chung, mặc dù Tiểu Mai không xinh đẹp được như những cô gái xinh đẹp bên ngoài, nhưng ở trong thành Ung Châu này, theo ta thấy cũng là số một số hai đấy!”

Lúc này, vì tranh giành thắng lợi, hấn đã tăng hạng nhất, số một số hai ở hai con phố Tiểu Mai lên thành.

Không ngờ, cư trú nghe vậy, hứng thú truy hỏi:

“Vậy nhớ tới nói lui người có biết bên ngoài có nữ tử xinh đẹp không?”

“Cái này...”

Thiếu niên khí thế hùng hổ, thoáng cái đã bị nghẹn; dù sao, địa giới mình xa nhất, cũng chỉ là huyện Kính Dương phía đông nam Dưỡng Châu.

Nhìn hai người trẻ tuổi đang đấu võ mồm này, Thành thúc cũng không nói chen vào, chỉ luôn duy trì ý cười.

Sán Thần sững sờ một lúc lâu, tỉnh lại rồi cuộc vẫn thường đi lại trong tửu lâu, tâm tư linh hoạt, nhìn bãi tiền lúng túng. Sau khi suy nghĩ một chút hần liền quyết định, mở miệng nói:

“Ừm, nữ tử xinh đẹp bên ngoài đương nhiên ta biết. Đầu tiên đương nhiên là công chúa khuynh thành, con gái nhỏ của hoàng đế đệ hạ của chúng ta. Các tửu khách của đạo hương lâu đều đang lan truyền dung mạo xinh đẹp của nàng ấy! Bọn họ kiến thức rộng rãi, có thể khen nàng là thiên hạ đệ nhất, có lẽ cũng không tệ.”

Thiếu niên thông minh đầu tiên đẩy ra một mỹ nữ được mọi người công nhận là đệ nhất thiên hạ, đảm bảo đứng ở thế bất bại, sau đó bắt đầu phản kích:

“Đương nhiên, mọi người đều biết công chúa khuynh thành xinh đẹp, vậy ta sẽ giơ tay làm ví dụ cho nàng vậy.”

Nói đến đây, hần ta mở miệng định dừng lại.

“Ừm? Là ví dụ được tạo thành, ở đâu?”

Quả nhiên, thiếu nữ đã trúng kế.

“Đó chính là người a! Hi hi “

Đang chuẩn bị xem Doanh Hi có phản ứng quá lời, không ngờ nàng chỉ xấu hổ cười, không nói gì nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặc dù thành trì ở thành Ung Châu không lớn, nhưng dạo qua một vòng, bất tri bất giác cũng đã ngày càng sa sút. Sau khi kể xong câu chuyện nước miếng của Liễu Trúc phổ cùng một vị quả phụ bi khổ động lòng người, liền thông báo hai người bọn họ, cùng nhau ngồi xe ngựa lên núi Mã Đầu.

Trên xe, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua, phát hiện, trên lông mi nhảnh nhụi lại mơ hồ chớp động một chút nước mắt, nhắm chừng là thiếu nữ đơn thuần, còn đắm chìm trong câu chuyện mê mẩn động lòng người vừa rồi hần kể.

“Nữ hài tử thật đúng là sâu đa cảm a!”

Thiếu niên quyết định, lần sau khi kể chuyện với các cô nương nhỏ thì sẽ biến kết cục thành lớn.

Để bọn họ hưởng phúc, lần di chuyển bình thường này, làm cho thiếu niên sáng tỏ thêm lần đầu tiên trong đời:

Lần đầu ngồi xe ngựa.

Lần đầu tiên không cần hai chân mình đi về nhà.

Lần thứ nhất... Cuộc đời này là lần đầu tiên gặp phải thân thể của nữ hài tử!

Đây là lần đầu tiên xe ngựa quẹo qua một bên, do quán tính nên thiếu nữ nghiêng về phía hấn, cánh tay trúng vào khuỷu tay hấn. Tuy chỉ chạm nhẹ một cái, nhưng đã khiến nhiệt huyết trong lòng bàn tay thiếu niên từ trước tới giờ chấn động.

Đợi đến khi núi Mã móng, mặt trời đã ngả về tây. Hào quang của mặt trời phía tây chiếu nghiêng ở trên núi Mã móng ngựa, đem ngọn đồi nhỏ không bắt mắt này hóa trang giống như một tòa điêu khắc bằng hồng ngọc quang hoa lưu động. Cây cỏ trên gò núi, lúc này cũng giống như được phủ lên một lớp son phấn.

Có thể là trước khi bắt chuyện, cô gái đã từng nói không nên lời, nhẹ nhàng cảm thấy nó cũng rất đẹp mắt. Trong lúc bất tri bất giác, thiếu nữ đã dựa theo phong cách du đãng buổi chiều của thiếu niên, bật thốt lên khen:

“Thật là đẹp” vó ngựa sáng chiều....”

4

Chương thứ tư, con gái xinh xắn không hiểu viêm lương nguyên.

Xe ngựa chở ba người, dừng tại một chỗ bằng phẳng trước chân núi. Hạ xuống xe, bắt chuyện liền dẫn thành thúc cư trú, đi về phía Mã Đề Sơn nhà mình.

Mặc dù núi Mã móng, bắt chuyện thì không thể nói là quen thuộc. Nhưng ngoại trừ chương điền móng ngựa khoe khoang quá sớm tại tửu lâu ra, còn lại thật sự không nghĩ ra còn có chương gì đáng giá để nhắc tới. Mà phong cảnh danh mục này sớm đã bị nha đầu kia chiếm mất rồi gọi ra ngoài, hắn cũng không thể ở chỗ móng ngựa ban ngày chiếu sáng được, lại nói cái gì “lăn móng ngựa soi sáng muộn” nữa, thật quá không có sáng ý.

Đương nhiên, có thể nói về khối đá trắng kia, có thể tăng thêm mắm thêm muối, đem chuyện mình gặp phải trên đá trắng kia miêu tả một phen. Kỳ thật tao ngộ đêm đó, vốn đã vượt qua người thường hiểu, không cần thêm mắm thêm muối, đoán chừng cũng có thể dễ dàng gọi lên hứng thú ở trọ cùng thành thúc.

Bất quá, có vết xe đổ buổi sáng hôm đó, bắt chuyện đã nói với người khác không còn ôm bất cứ hy vọng gì. Nếu nói ra, hậu quả lớn nhất, chính là hủy hoại hình tượng của mình ở trong lòng nhà cùng thành thúc. Bọn họ có lẽ sẽ cho là..., Điền cố mà tiểu tử này nói lúc trước, còn thường giả mạo tiền nhân, lần này lại lấy chính mình làm vai chính! Không tránh được sẽ có câu nói khoác, nghi vấn ngu ngốc. Cho nên, thiếu niên đi dạo lần này dứt khoát bảo trì im lặng.

Kỳ thực, lấy trí nhớ dậy, trải qua suy nghĩ lặp đi lặp lại trong lòng, đã sớm nhận định kỳ ngộ đêm đó không phải chỉ là mộng ảo. Chẳng qua, suy đi nghĩ lại vẫn quá mức kinh thế hãi tục, cho dù ở trước mặt cha mẹ mình, hắn cũng tuyệt miệng không đề cập tới.

Đang lúc suy nghĩ chuyện về đá trắng, bất tri bất giác ba người liền đi tới trước tảng đá trắng. Thấy bầu không khí có chút nặng nề, thiếu niên liền muốn tìm chút chuyện nói:

“Nhị vị nhìn tảng đá này, nhìn ra cái gì mà không thấy? —— giường như vậy. Ta thường tới đây hóng mát ngủ, có thể mát mẻ. Nếu bên cạnh tảng đá này mọc ra cây lớn che bóng, thì nhất định là chỗ ngon nhất để ngủ trưa trong mùa hè!”

Trong lúc thiếu niên đang nói chuyện, Doanh Doanh đã sớm ngồi lên, nhón chân lung lay, tựa hồ đang kiểm tra độ thoải mái của giường đá này. Tuy nhiên, dư quang khóe mắt, hắn ngẫu nhiên phát hiện ra thành thúc luôn luôn điềm điềm, xem vẻ mặt của giường đá này, tựa như có chút mất tự nhiên.

Chỉ thấy hắn đi vòng quanh giường đá trắng không bắt mắt này, dạo chơi mấy vòng, tựa hồ đang cẩn thận quan sát cái gì đó, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm.

Thấy dị trạng của Thành thúc có chút kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ:

“Lẽ nào hắn thực sự bị lời nói của ta đả động? Muốn mang tảng đá này về làm giường? Không phải là đang đo lường kích cỡ, suy nghĩ nên đào móc vận chuyển thế nào chứ?”

Đang lúc thiếu niên lại bắt đầu suy nghĩ miên man, lại phát hiện Thành thúc đã ngừng lại, vốn nhìn không ra vẻ mặt mừng rỡ giận dữ, hiện tại lại bị mở miệng quan sát một loại dị sắc.

Đang cân nhắc vì sao mặt Thành thúc hiện vẻ kinh ngạc, hắn lại ngạc nhiên khi chứng kiến, ánh mắt kinh ngạc của Thành thúc hướng về phía mình.

Trong ánh mắt kỳ quái của thiếu niên, Thành thúc lại giống như viên đá trắng vừa rồi, đi vòng quanh hắn vài vòng.

“Lão đầu này, chẳng lẽ cũng coi ta là tảng đá?”

Có điều hắn cũng không hiểu vì sao đôi mắt to tròn của thiếu nữ chớp chớp, cũng không biết vì sao.

“À, lão phu chỉ đột nhiên cảm thấy tiểu ca liền giống như khối bạch thạch này là một khối ngọc giản kim sắc, bên trong làn sương hoa. Thật sự là chất liệu phi thường!”

Lúc tỉnh lại, lão giả vội vàng giải thích với nhị tiểu. Lúc này trên mặt lão đã thay đổi thành một nụ cười phát ra từ nội tâm.

“Hóa ra thật sự coi ta như đá vụn rồi!”

Thần ngôn bất giác thè lưỡi. Cô gái kia cũng vui vẻ kêu lên:

“A! Không nghĩ tới người mở miệng nói vậy là một nhân tài!”

Lời này nghe ra có chút không được tự nhiên, thiếu niên bất giác trừng mắt nhìn tiểu nha đầu đang mỉm cười bên cạnh.

Kế tiếp bọn họ quay một vòng khắp nơi, sau đó kết thúc bữa tiệc trên Mã Đạp sơn.

Thành thúc từ sau lần kinh ngạc vừa rồi, đã không còn vẻ điềm đạm như lúc đầu, làm cho thiếu niên cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ lần này khối đá trắng kia lại xảy ra chuyện cổ quái? Nếu không thành thúc thận trọng như vậy, sao lại đột nhiên có thái độ khác thường?”

Vừa mở miệng nói Thành thúc đã đức cao vọng trọng, trong lòng có chút hối hả thầm nghĩ.

Sắc trời đã tối, sau khi mở miệng thì còn có ý tốt đề nghị phối hợp khăng khít với Thành thúc, tạo điều kiện cho bọn họ nghỉ ngơi ở đây. Xa phu còn có xe ngựa chờ đợi tại chân núi này.

Thúc Ngôn gia có ba gian nhà tranh, tuy gia cảnh mệt mỏi, nhưng mẫu thân Trương Vương thị mở miệng hiền hậu cần cù, đem trong nhà gỗ thu thập sạch sẽ. Vợ chồng Trương gia thật sự là khách tốt, thấy con trai mang đến khách nhân nơi khác, lão Trương liền múc rượu từng quả tử tửu do nhà mình sản xuất, châm cho Thành thúc, lại cắt một miếng thịt gà rừng mặn bình thường không nỡ ăn, khiến người bạn già liền xào thành hai mâm lớn rượu.

Cô gái nhàn rồi, phảng phất đối với tất cả nông gia đều cảm thấy hứng thú, đặc biệt đối với chén rượu do rễ trúc điêu khắc thành, quả thực yêu thích không buông tay.

Cái chén trúc này, trên vách ngoài màu xanh vàng, dùng đao đẽo ra một chùm hoa lan màu trắng nhợt. Tuy chỉ là vài nét bút,

nhưng lại có phong vận dào dạt; phối hợp với ống trúc đơn giản này lại có một phen ý vị khác. Tự nhiên, hơi mang theo phong nhã tự chế khí cụ, chính là kiệt tác tinh ngôn của thiếu niên. Nghe được mẫu thân hẳn có vài phần tự hào giới thiệu, trong mắt tiểu cô nương, không khỏi cảm thấy khâm phục đối với vị thiếu niên nông gia bình thường này.

Nhìn Thành thúc, thức tỉnh đều có rượu uống, hơn nữa dường như còn rất say sưa, không nhận được cũng muốn ném thử một ngụm. Tửu Văn gia chung cất rượu trong Tùng Quả Nhân ở trên Mã Đề Sơn, vị này cũng không nồng đậm, còn mang theo mùi thơm ngát đặc biệt của cây kim thông., Đến khi tỉnh ra Ngôn Nương nhìn bộ dáng khát vọng của thiếu nữ, liền giải thích với Thành thúc một chút, cũng châm cho nàng một cốc nhỏ, còn hảo tâm nhắc nhở nàng, phải uống từ từ; mỗi lần uống một chút, đồng thời không nên vội vã nuốt xuống, sẽ không sợ bị sặc.

...”

Thế là, Doanh Vị tiểu cô nương này, cũng học theo bộ dạng hưởng thụ của Thành thúc, chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ, sau đó để rượu này lưu chuyển giữa răng môi, tinh tế thưởng thức vị thanh thuần trong rượu này.

Tựa hồ quán rượu chưa từng uống, tuy rượu tùng quả này tửu lực thanh đạm hòa, non nửa chén rượu xuống bụng, nhưng cũng ứng đỏ gò má, dưới ánh nến này chiếu rọi càng cảm thấy Nghiên Lệ, giống như Lạc Nhật Đông, uồn lượn triền miên không hết.

“Không ngờ nha đầu Doanh Doanh này còn rất đẹp trai!”

Tận mắt thấy thiếu nữ hồng hồng dung nhan, bắt chuyện không khỏi có chút ý động thần trí, tại tư thục Huân gia huấn luyện nhiều năm tự nhiên phát tài, tá thanh tửu này ngân nga nói:

“Túy yến nhỏ trong sơn ốc, ráng lành mờ mịt.

Gió đưa tiền một hành hương:

Bàn tay trắng nõn thon dài lay động ánh nến.

Chén rượu diễm lên ngựa, trên núi:

Thiếu niên ngâm bài thơ này, phản ứng của cả tòa không giống nhau:

Vợ chồng Trương thị thấy vậy cũng không thể trách, biết rõ nhi tử lại đang biên soạn những lời ngắn gọn kỳ quái kia, mặc dù nghe không hiểu, bất quá đại khái chính là học vấn tư thực của Quý gia dạy bảo. Xem ra, nhi tử trường này không có đọc khoa trương, liền rất vui vẻ;

Thành thúc lập tức động dung, nhìn thiếu niên nổi bật trong tâm trí, ánh mắt lại có chút khác biệt; mà số học chung hiển nhiên đã hiểu được bài thơ tỉnh ngôn này là đang nói về nàng, hơn nữa còn rất có hương vị, không khỏi vui sướng. Tuy nàng chỉ nhỏ giọng nói một câu “thiếu thơ như vậy”, nhưng vẻ đẹp trên mặt càng đậm, làm cho người ta phải tỉnh ngôn càng thấy kiều trách.

Lúc mọi người uống rượu, thức tỉnh mẫu thân luôn ở bên cạnh phụng bồi. Đợi mọi người uống xong, mới ăn bát bên cạnh, cùng mọi người dùng cơm.

Buổi tối, doanh trại một mình ngủ yên tĩnh trong một phòng, Thành thúc thì cùng đánh thức một phòng. Nhị lão thì ngủ ở trong phòng bếp.

Trong phòng, Thành thúc tựa hồ rất nhanh đã nhập mộng đẹp, nhưng bắt chuyện lại không nhanh như trước kia, rất nhanh đã ngủ say. Xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ lộ ra ánh trăng dịu dịu, nhớ tới tình cảnh nửa ngày vui vẻ này, giống như đang mơ vậy.

Đặc biệt, nhớ lại lúc chạm nhẹ lên xe ngựa, trong lòng thiếu niên liền có vạn loại phong tình chuyển động, trong đầu không tự chủ được xoay đi xoay lại Kinh Thi.

“Có nữ đồng xe, Nhan Như Thuần Hoa.

Chốc lát sau Ngọc Quỳnh sẽ bay lượn,

Bửu Mỹ Mạnh Khương, Mị mỹ lại đều có.

Có nữ đồng hành, Nhan Như Thuần anh.

Những người sắp bay, bốn mặt thiếu nữ.

Mỹ phụ Khương Khương, đức âm không quên.

Lần đầu tiên hẳn nhớ tới kinh thi buồn tẻ trong lòng, thì ra cũng có cảm giác sống động như vậy!

“Kỳ thật, nàng cũng rất đẹp...”

Trong suy nghĩ hỗn loạn, cô bé dần chìm vào mộng đẹp ngọt ngào.

Tại phòng bên cạnh hẳn, lại nhìn thấy trên giường cỏ đã đổi một sàng đệm vải sạch sẽ, trên đệm vải đắp một cái da cáo màu lông mới mẻ. Ở bên cạnh cái gối thô, còn phát hiện một cây kéo hắc thiết phòng thân, chắc hẳn là mẫu thân đã đổi.

“Đại thẩm thật cẩn thận nha!”

Cư trú ngầm nghĩ.

Trải qua một ngày chơi đùa, tiểu cô nương cũng xác thực mệt rồi, hơn nữa từng quả tử tửu thuần thực, hậu kinh cũng nổi lên, liền kéo qua tấm da cáo ấm áp kia, ở lẫn trong đệm chim hót vang cùng tiếng gió đêm sơn dã sơn dã hương cùng ngủ say...

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại nghe tiếng ngáy của chim trĩ tỉnh lại, nhìn thấy cửa hàng cỏ đổi diện đã trống không. Thấy tình hình này, thiếu niên cũng không biết xấu hổ ngủ tiếp, vội vàng mặc quần áo vào, đi vào trong chậu gỗ múc chút nước suối, liền bắt đầu rửa mặt.

Sắp tắm xong, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười vui vẻ, xen lẫn cả tiếng gà con ồn ào huyền nao. Nghe thế liền buộc mái tóc, đi tới ngoài cửa xem thiếu nữ có chuyện gì vui như vậy không —— cư dân uyển chuyển đang ở trên đất trống trước cửa nhà tranh, cầm một cái gáo, cao hứng vẩy cái gì đó cho lũ gà con ăn; liền tung hứng như mô phỏng thanh âm gà mẹ “Rúc rúc”, dạt dào hứng thú cùng gà con nhà hẳn mới nở vài ngày chơi đùa.

“Tỉnh ngôn mau đến xem, những con gà con này thật đáng yêu! Giống như quả cầu tu!”

Doanh kinh hỉ kêu lên.

Nhìn thấy dáng vẻ mới mẻ của nàng, bắt chuyện không khỏi mỉm cười.

“Xem ra nha đầu này, thật đúng là không có kiến thức a, chỉ chút gà con, đáng kích động như vậy mà.”

Bất quá thấy thiếu nữ nhiệt tình dâng cao, hắn cũng lây nhiễm, liền đi tới cùng đi xem những con gà này.

Chỉ là, khi nghe rõ ràng ý tứ trong tay thiếu nữ, sắc mặt hắn không khỏi thoáng cái trở nên tái nhợt, vội vàng bước tới gần, nhìn chăm chăm vào cái gáo trên tay nàng nói:

“Mau đưa nó cho ta.”

Doanh trại nhất thời còn chưa kịp phản ứng, nói:

“Được thôi, người cũng đưa gạo cho bọn chúng ăn đi!”

Bất quá đợi nàng đưa bầu cho tỉnh lại, mới thấy rõ sắc mặt thiếu niên không tự nhiên như vậy; nhìn qua, tựa hồ có chút đau lòng, lại giận dữ.

cư dân có chút kỳ quái, bất quá vẫn thận trọng hỏi:

“Đã nói người làm sao vậy? Tức giận à?”

“Không, không có gì.”

Tĩnh lời tiếp lời, bất quá hiển nhiên có chút không tập trung.

“Người lừa ta, nhất định là tức giận, hơn nữa ta còn biết là ta chọc giận người đấy, mau nói cho người ta biết chuyện gì xảy ra!”

Nói xong, vành mắt ửng đỏ.

“Đừng khóc, đừng khóc. Ta nói cho người biết là không được mà!”

Rất ít khi thấy thiếu niên bày trận như vậy, lập tức luống cuống tay chân, giống như ống trúc đổ hạt đậu nói:

“Người biết người đem cho gà con ăn là cái gì không? Đó là gạo đỏ! Cha ta trèo đèo lội suối, vất vả lắm mới bắt được rất nhiều con mồi, mới có thể đến nội thành đổi được một túi gạo nhỏ. Những hạt gạo này, bình thường nhà ta đều không nỡ ăn, chỉ có khách nhân đến mới nấu cháo. Bình thường nhà ta đều

là bánh bao tử bột., Vừa mập vừa khó ăn, đoán chừng người cũng chưa từng ăn nhỉ? Ta cũng không thích ăn, nhưng không có biện pháp. Dựa vào núi hoang dã núi Mã Thố này, tích lũy một chút tiền lương cũng chỉ đủ nộp thuế. Nếu như ta không làm tiểu nhị ở đạo hương lâu, tư thực kia của ta càng không cần nghĩ tới!”

“Nhà ta cho gà ăn, đều là mẹ ta thái rau đại cắt cho bọn nó ăn; gạo này ngay cả người cũng không nở ăn, đâu còn có thể lấy ra cho gà ăn! Căn trong nội của người, đại khái là mẹ ta múc ra chuẩn bị nấu cháo nấu các người làm điểm tâm a. Kỳ thật còn là nhờ các ngài giúp, lần trước ta ăn cháo, có lẽ là ở hơn hai tháng trước rồi...”

Có lẽ là trong lòng phần nộ, nên bất tri bất giác đã nói ra nhiều lời như vậy, hơn nữa cuối cùng còn cười khổ không thôi.

Cũng khó trách trong lòng hấn kích động như thế, bởi vì địa giới sông nước thừa thớt, sơn hào hèn mọn mà gạo gạo quý trọng. Sáng Ngôn gia sinh hoạt khốn đốn, lão Trương xưa nay quản lý một chút quả và lúa hoang trên hoang sơn dã mạc này, nông dân đi săn chút sơn vật., Đến trong thành đổi được một chút lương thực, cơm cháo hỗn tạp. Nhà hấn rất ít nấu cháo thuần nấu, mà là do Ngôn nương đến vùng núi lân cận, tuần tra khắp núi, thu thập quả lúa hoang đại, mài thành bột mịn thô quyền ăn gạo.

Hơn nữa còn mở miệng một hơi xem xét nội khốn trong lòng, dần dần bình tĩnh trở lại, cũng thấy chính mình có chút thất thái; chẳng qua nếu theo yêu cầu của thiếu nữ báo cho biết nguyên nhân, chắc việc này sẽ qua như thế thôi.

“Hu hu hu, thực xin lỗi!”

Không muốn ở nghe xong, vẫn nhin không được bắt đầu khóc thút thít. Lần này đến phiên tỉnh ngôn luống cuống tay chân, vội vàng nói:

“Khụ! Ta đã nói cho người biết người tại sao khóc rồi? Nếu để Thành thúc nghe thấy, còn tưởng là ta khi dễ người!”

“Hu hu hu, không phải lỗi của người. Người ta buồn bực trong lòng...”

“Ngu ngốc, sao người dám bắt nạt tiểu cô nương nhà người ta?”

Thành thúc không xuất hiện, ngược lại thức tỉnh nương bị tiếng khóc của thiếu nữ làm kinh động, liền bung chầu y đi ra xem rõ ràng.

Đang ghen ngào, nghe được Tỉnh Ngôn Nương lên tiếng, đột nhiên doanh trại cảm thấy rất ngượng ngùng, liền ngừng khóc. Nàng nói một chút sự tình cùng thức ngôn nương áp a áp ứng trải qua, Thân Minh bắt mớ hồ tĩnh lại chuyện này, đều là bản thân nàng không tốt, không hợp cầm gạo cho gà ăn.

Sau khi thành tâm nhận lỗi một phen, bắt chuyện mẹ nó cuối cùng cũng hiểu ngọn nguồn sự tình. Nhưng một nông phụ chất phác không giỏi ngôn từ, lại mạnh miệng nói không trách người, đồng thời trừng mắt con trai. Lúc này nhớ lại cũng cảm thấy ngữ khí vừa rồi có chút quá mức., Cũng cực kỳ kinh sợ. Vì sớm ổn định phong ba, thiếu niên không còn cách nào khác đã chính miệng hứa hẹn với cư dân, hôm nay hẳn có thể tiếp tục làm người dẫn đường cho họ. Nghe hẳn nói vậy, thiếu nữ mới chân chính nín khóc mỉm cười:

“Quá tốt rồi, không được phép nói nữa! Người ta vốn dĩ rất hiểu chuyện, lần này thật sự là không biết mà. Có điều người cũng không cần nhớ việc ở trong lòng, sinh ra sự tức giận của ta đó!”

Vừa mở miệng vội nói:

“Đã sớm không tức giận nữa rồi, ặc ặc ặc...”

“Không ngờ nhà các người lại khổ sở như vậy...”

Nói xong, trong mắt dịu dàng lại có ánh quang chớp động.

“Ách, khóc tiếp đi, ta thật sự tức giận rồi!”

—— trải qua trận phong ba này, bất tri bất giác hai người đã thân mật hơn nhiều.

5

Chương thứ năm, Hạo Hạo Yên Phiên Dịch Trần tục

“Đúng rồi, sao không thấy Thành thúc nhỉ?”

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, lại không thấy Thành thúc xuất hiện, bắt chuyện có chút kỳ quái, liền mở miệng hỏi thăm.

Kẻ chiếm nhà nói nàng cũng không biết, ngược lại là tỉnh ngôn nương nói cho bọn họ biết, Thành thúc dậy rất sớm, nói trước tiên gọi một tiếng xe ngựa dưới chân núi, mang chút lương khô cho người đánh xe ăn. Hơn nữa còn đặc biệt dặn dò bọn họ không cần chờ hấn nữa, sau khi tỉnh Ngôn gia ăn điểm tâm, thì tự mình đi tới chỗ xe ngựa tìm hấn.

Lúc ăn điểm tâm, vì tỏ vẻ xin lỗi, dịu dàng kiên trì không ăn cháo nên phải nếm thử hương vị của bột tử. tỉnh táo không thể tả, đành phải nói cho mẹ biết sáng sớm làm cháo hạt vừng.

Thiếu nữ không có khái niệm gì với cháo Tuyên Ki Tử, đợi tới khi uống xong nước vào miệng mới phát hiện lời nói không ngoa. Cháo bính Kên này thật sự không dễ ăn; cho dù thịt bào tử thịt cứng được ướp muối, lớp đệm cũng khó nuốt. Tuy nhiên, mặc dù như vậy, nàng vẫn kiên trì ăn xong nhưng cũng không nói nên lời. Tỉnh lại nhìn vào trong mắt, thầm nghĩ:

“Nha đầu này cũng rất hiểu chuyện.”

Theo lời Thành thúc đi tới bãi đất trống trước núi, phu xe lại nói với bọn họ, Thành thúc đã tự mình rời đi, nói muốn tới Tam Thanh Sơn bái sơn bái hảo hữu, xin hãy tỉnh lại, tạm thời chiếu cố một chút cho người ở nhà.

Cư dân nghe vậy, mặc dù đối với Thành thúc không cáo thị mà có chút kinh ngạc, bắt quá lại không hề tức giận, ngược lại còn có chút hân hoan nhảy dựng lên. Có lẽ, chỉ có bạn cùng lứa tuổi, du ngoạn mới càng thêm vui vẻ a. Khác với nàng hoan hỉ cổ vũ, tỉnh lại trong lòng có chút kỳ quái, trong miệng tự nhủ:

“Tam Thanh Sơn... Không phải chỉ ở hồ Kính Dương thôi sao. Trong Tam Thanh Sơn, nghe đồn có không ít đạo sĩ. Chẳng lẽ

Thành thúc ở đó cũng có bằng hữu?”

“Hồ Kính Dương? Thật nổi tiếng! Đã nói là người dẫn ta đi chơi! Được không?”

Không ngờ ở bên tai, lập tức bắt được ba chữ “Liều Dương Hồ”, liền mở miệng khẩn cầu thiếu niên.

Đang lúc âm ỉ, xa phu kia lại đưa tới một phong thư, nói là Thành thúc để lại cho hắn giữ, bảo bất cứ lúc nào hắn đọc cũng được.

Rốt cuộc cũng là tâm tính thiếu niên, lòng hiếu kỳ tương đối, không cần ở bên khuyên bảo liền xé lớp da ra, lấy ra thư túi ra xem. Thành thúc có thể cùng thiếu niên bình thủy gặp gỡ ở chợ búa này có chuyện gì quan trọng để nói hay sao? Đơn giản chính là dặn dò phải chiếu cố tiểu nha đầu này ở rể.

Triển Tín quan nhìn, chỉ thấy trong thư viết:

“Đêm qua cân nhắc, thơ thơ của quân cũng có chút tao nhã; ngoài nghiền ngẫm, lão phu không khỏi ngửa ngáy, cũng thử cùng một bài: “Một bài thơ”

Ồ, nguyên lai là bàn luận thơ với ta! Lẽ nào tác phẩm vô cùng hưng phấn tới qua, thật sự không tệ? Lại nhìn bộ chữ Thành thúc này, cũng viết không tệ, trong trang nghiêm túc mục còn có thể nhìn ra bút ý phiêu dật thoải mái.

Tiếp theo đọc xuống, đã thấy thành thúc bút ý đột chuyển, đổi thành một bộ thảo thư cuồng ngạo:

” Si nhi khổng chế trên lưng núi Ngọa Tiên.

Hàn Lộ toàn thân phủ đầy ánh trăng.

Lan Nhân Tự Quả Ca Kim Lũ.

Vốn là người trong La Phù Mộng.”

Chỉ thấy đầy giấy mặc ngân bay động, hai mươi tám chữ kia giống như là ẩn chứa linh khí nào đó không nói ra được, muốn rời giấy bay thẳng tới. Chỉ là tán thưởng mà thôi... Bốn câu này là hòa thơ sao? Tựa hồ không hợp với bài thơ tới qua.

Bất quá mặc dù khó hiểu, bài thơ này bản thân cũng không tệ lắm, âm tiết uyển chuyển, rất khả quan. Đặc biệt là thành thúc một tay thảo thư này, cuồng mà không loạn, thanh lệ linh động bên trong, lại thấy vài phần tiêu sái xuất trần, hiển thị thành thúc tại thư pháp đạo này, có chút tinh nghiên.

Đang lúc tán thưởng trong lòng, thiếu niên lại phát hiện phía dưới thư còn có nội dung:

Dư Quan Lý thị là Tiểu Mai, không phải là ngẫu nhiên ưu việt của quân tử.

Lạc khoản: Linh Thành tử.

“...Nhìn không ra cái này thành thúc, còn có chút bất tôn a! Lúc nào ta lại nhắc tới Tiểu Mai rồi.”

Trên mặt thiếu niên không khỏi có chút phát sốt.

“Này! Trong thư này viết gì thế?”

Doanh trại nhìn thấy thiếu niên mặt hơi đỏ, thế là rất hiếu kỳ nội dung trong thư, liền thò đầu muốn tới gần xem.

“Đi đi, không có gì hay ho cả.”

Lúc tỉnh lại mới ngượng ngùng, để nàng nghe được câu nói cuối cùng kia!

“Không ngờ người thông báo lại là một tên quỷ keo kiệt!”

Nhìn dáng vẻ yếu điệu bất mãn của mình, thiếu niên này đột nhiên như muốn trêu chọc nàng:

“Ha ha ha, Linh Thành Tử, à không, là Thành thúc thúc thúc nói với ta rồi.”

Dừng một chút, nhìn thiếu nữ co lại lỗ tai chờ đợi, nói tiếp:

“Thành thúc nói sẽ gả cho cháu! Oa ha ha ha ha ha.”

Vừa dứt lời, thiếu niên liền học theo lão đầu Thanh Hà, múa vuốt vuốt cười to lên.

“Lừa người! Thành thúc hẳn sẽ không nói như vậy đâu!”

Trên mặt thiếu nữ lập tức bay lên một đạo đỏ ửng, hoang mang nói.

Qua một lúc lâu, nha đầu thông minh rốt cục kịp phản ứng, liền phản kích:

“Hừ hừ, cho dù Thành thúc thật muốn gả cho ngươi, ngươi dám lấy sao?!”

Vừa nghe lời ấy, thiếu niên ngây ngô cảm thấy can đảm của mình bị hoài nghi, giống như bị vũ nhục rất lớn, liền có chút giận dữ lớn tiếng nói:

“Đương nhiên dám!”

“Ta đã cảnh tỉnh mọi người, ngoại trừ công chúa khuynh thành kia, ai dám cưới chứ?!”

Không nghĩ, lần này thiếu nữ lại không cười nói những lời vô tri, chỉ là gật đầu một hồi lâu, trầm mặc không nói, sau đó ngẩng đầu thản nhiên cười:

“Khuynh Thành công chúa... Nàng là hồ lớn ăn thịt người sao?”

Giải thích chuyện hai người lần này đến Kính Dương hồ, yên sóng yên lặng, thủy thiên vô hạn, chính là hồ lớn thứ ba lúc trước trừ Vân Mộng Đại Trạch, động đình thủy trì, hồ nước lớn ngoài kia, giống như một cái hồ lô cực lớn Nam Khoáng Bắc rộng lớn, buộc ở phía nam như luyện trường giang.

Lần này hai người ngồi xe ngựa, đi tới huyện Miếu Dương trong quận rộng lớn yên lặng dưới sự quản lý của Dư Dương Châu. Có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy sóng yên cuộn cuộn như thế, doanh trại hoạt bát lần đầu thấy sóng to gió lớn vỗ bờ, nước hồ Kính Dương của Hàm Vô Nhai chỉ mở to hai mắt, một câu cũng không thể nói nổi.

Thật lâu sau, thiếu nữ mới từ trong kiệt tác thiên nhiên mỹ lệ hùng hồn này tỉnh táo lại, nói khẽ:

“Trước kia phụ thân bảo con đọc sách, trong sách luôn có câu “Thủy Thiên Nhất Sắc”, “Thủy Quang Tiếp Thiên”, con liền cảm thấy câu nói này viết rất hay. Mà mãi tới hôm nay, con mới thật sự hiểu trong mấy chữ ít ỏi này, hàm ý thật sự là như thế nào...”

Cũng khó trách cư trú như thế cảm thán, từ bên bờ sông mông dương nhìn về phía nam, chỉ thấy mặt nước mênh mông vô cùng, xa xa nhìn không thấy giới hạn. Ngay tại chỗ thị lực vô tận, vũng nước này, liền cùng với Thanh Thiên kia làm một thể, làm cho người ta không phân biệt được đâu là bầu trời, đâu là mặt hồ.

Đã từng tới hồ Lam Dương mấy lần, ngược lại không kích động giống thiếu nữ. Nhưng bị sự kinh diễm ở bên cạnh lây nhiễm, hẳn hiện tại cũng cảm thấy hồ Kính Dương hôm nay đặc biệt xinh đẹp.

Thiếu niên dẫn theo thiếu nữ, một đường du ngoạn dọc theo bờ hồ, hoàn toàn không chú ý tới chiếc xe ngựa kia, cũng chậm rãi đi theo phía sau.

Nước hồ Kính Dương gần trong gang tấc, sóng lớn không ngừng cọ rửa đá bọt sông, phát ra trập trập tiếng vang “Vù vù”, chỉ một lát, hai người chỉ cảm thấy một cỗ hơi nước nhẹ nhàng ập vào mặt, cảm thấy người hợp lòng.

Nhìn nơi hoan du hưng khá cao, cũng không nói mệt, bắt chuyện liền mang theo nàng vòng quanh hồ đê, dạo chơi một ít thắng cảnh ven hồ Kính Dương. Một đường uốn lượn, qua Tỳ Bà đình, bãi lão gia miếu, diều lão thái quân nham, lên ba nước Chu Lang điểm tướng đài. Gần buổi trưa, giường ngủ mới cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, mở miệng liền đề cử nàng đến Vọng Hồ lâu ở huyện Mi Miếu Dương dùng bữa.

Vọng Hồ lâu này tọa lạc phía đông nam huyện thành Kính Dương, cách bờ hồ Kính Dương chỉ mấy bước, chính là nơi có thể dùng bữa ngắm cảnh.

Doanh sinh ở dưới lầu Vọng Hồ ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy lầu này là lầu Phi Lô Trọng Các, chính là kết cấu toàn bộ gỗ, tổng cộng ba tầng, trên hai tầng tám, phía dưới bốn góc, ngói xanh đen nhỏ nhắn, mái hiên trắng hồng, trong thanh nhã tinh xảo, làm một lầu lầu, đã là có phần khó khăn rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trước tầng hai treo một tấm biển gỗ đen, phía trên dùng chữ sơn xanh sẫm viết ba chữ to “Vọng

Hồ Lôu”, bút lực mạnh mẽ hùng hồn, xem liền biết là tay nghề danh gia. Hai bên tám biển còn có một bộ câu đối, viết:

Chén hoa thơm ngàn năm.

Vân ảnh hoa quang lâu một.

Liên kết này không biết là người phương nào đưa ra, ngược lại là rất hợp với khí phái của vọng hồ lô này. Lâu các tao nhã tạo hình, làm cho bản thân cổ lâu vọng hồ này, cũng đã thành một cảnh ở hồ Kính Dương.

Sau khi xem xong, bắt chuyện dẫn lên lầu dùng bữa. Cư trú nhẹ nhàng như rất ăn ý với xa phu nhà hấn, hai người còn chưa đáp lời, xa phu kia đã tự mình đặt xe ngựa chờ ở dưới lầu. Xem thần thái nhà nghỉ ngơi, một phái không cho là bộ dáng như vậy đã tập mãi thành quen. Mà xa phu nhà hấn thể trạng khôi ngô kiện tráng, so với ông chủ xe ngựa hèn mọn bỉ ổi, luôn cảm thấy có chút đột ngột.

Thấy tình hình như vậy, tỉnh lại trong lòng cảm thấy kỳ quái, liền không khỏi mở miệng hỏi lại. Thiếu nữ liền nói cho hấn, nàng vốn là con gái của thương hộ Lạc Dương, phu xe này là gia đình nàng nuôi dưỡng, một đường theo nàng tới đây.

Lên tới lầu ba, nhẹ nhàng tìm một nhả tọa dựa cửa sổ ngồi xuống, đang chờ điểm tâm, lại thấy tỉnh ngôn xuôi tay đứng ở một bên, không phát giác kinh ngạc, mở miệng hỏi.

Sau khi nghe xong, nàng chần chờ một chút, đành phải giải thích:

“Ta nào có nhân tiên ở Vọng Hồ lâu ăn cơm. Người ăn trước đi, lát nữa ta sẽ lên quây xin chưởng quỹ một chén canh khô, sau đó ta tự mang theo lương khô cho mình là được. Ta thường tới đây lấy cá cho đạo hương lâu, quen biết với chưởng quỹ, người cứ yên tâm đi. Người tự mình ăn trước đi, ta đang ở đây, cùng trò chuyện với người.”

Cư dân nghe vậy, cảm thấy khó hiểu, sau đó khước miệng liền nhếch lên, đứng dậy cứng rắn đem thiếu niên kéo ngồi xuống, cũng uy hiếp nói, nếu như hấn không ăn, nàng cũng không ăn. Thiếu niên vốn tập mãi thành thói quen, không ngờ phản ứng kịch liệt như thế, cũng đành phải theo lời ngồi xuống.

Tuy, hấn ở Lưu Châu Đạo Hương Lâu quen làm tiểu nhị, tương đối quen việc với điểm tiểu nhị, nhưng ngồi ngay ngắn trên gian phòng này, vẫn là “Đại cô nương lên kiệu đầu một lần”, trong lúc nhất thời không khỏi có chút luống cuống tay chân, trên thân giống như có sâu lông bò qua, luôn cảm thấy có chút khó chịu, không biết tay chân nên làm thế nào cho phải.

điệu dàng nhìn bộ dạng xấu hổ này của hấn, trong lòng lại có một hương vị khác.

“Giải thích, người gọi tiểu nhị lại đây, chúng ta gọi món đi.”

Tức thì mềm mại nói.

Nào ngờ, vừa nghe hai chữ “tiểu nhị”, thiếu niên đều có chút phản xạ có điều kiện, một câu “Khách quan người muốn biết cái gì thiếu chút bật thốt ra. May mắn kịp thời kịp thời phản ứng, vội gọi tiểu nhị tới giống như các nam khách khác.

Đang lúc thiếu nữ hỏi Tiểu nhị xem Vọng Hồ lâu này có món gì đặc biệt, thì chợt nghe tiếp lời:

“Vọng Hồ lâu này mặc dù ta chưa từng ăn qua, nhưng thức ăn đặc sắc ta vẫn rất quen thuộc. Vọng Hồ lâu sở trường nhất, là đầu sư tử hồ, hấp bao hồng cá chép, đường can tảo ngư, còn có bạch thoa hấp cá quế. Chỉ là bạch hồ Lam Ngư này lại không bằng tửu gia đảo Nam Cơ trong hồ Kính Dương, đến ăn ngon lành.”

Điểm tiểu nhị kia hiển nhiên quen thuộc với lời nói, nghe hấn nói đến cuối cùng, liền cười mắng hấn nói bậy.

“VẬY NHỮNG THỨ NÀY ĐỀU CẦN RỒI, SAU ĐÓ LẠI ĐẾN BA TÔ CƠM TRẮNG.”

Cư trú phân phó tiểu nhị.

“Cái này, cái này cũng cần ba chén cơm, phải hai lượng bốn xu bạc nha!”

Giá đồ ăn mở miệng, nhắc nhở đây là một khoản lớn. Nhưng lại nghe thiếu nữ sẵn lời:

“Người ta đi cả buổi, bụng cũng đã đói rồi! Người còn không cho người ta ăn!”

“Ha ha ha... “

Nghe cô nói vậy, mắt thấy đám thiếu niên xa xỉ này tuy còn đau lòng nhưng cũng chỉ cười ngây ngô.

Đội tiểu nhị quay lại gọi bọn họ dưới lầu, hát bài viết về công thức món ăn của mình, xác định lát nữa những món ăn này sẽ thật sự xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa còn có thể động đũa lấy chén, mở miệng nói liền bắt đầu ngồi không yên ở đó, hưng phấn không thôi! Lúc này, trong lòng thiếu niên mười sáu tuổi này đang sôi trào ý tưởng buồn cười:

“Không ngờ Trương Tĩnh Ngôn ta cũng có ngày hôm nay! Cũng có thể ngồi ở Vọng Hồ lâu này ăn cơm! Còn một lần đem danh hào Vọng Hồ lâu ăn hết! Sau khi trở về, có thể thổi phồng cùng với tiểu nhị Đạo Hương lâu!”

Thiếu niên mười sáu tuổi này dường như đã trở thành một đứa trẻ sơ sinh! Nhìn đáng vẻ hưng phấn của hắn, trong lòng lại thầm nghĩ:

“Tên ngốc, thật ra ta đâu có ăn nhiều như vậy. Điềm này chút này, còn không phải là vì cảm ơn người sao.”

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại mỉm cười nói:

“Này, một lát nữa không có tiền trả nợ, đành phải đem người giam ở chỗ này nha!”

Thiếu niên hưng phấn nghe vậy không khỏi kinh nghi bất định, lại bắt đầu suy nghĩ khả năng này, lo được lo mất.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch kia của hắn, dịu dàng hé miệng cười cười, không để ý tới hắn nữa, quay đầu nhìn hồ Kính Dương ngoài cửa sổ.

Vừa xem xét, mới phát giác Vọng Hồ lâu này quả nhiên là nơi tốt để quan sát cảnh vật hồ nước. Từ lầu ba nhìn lại, cảnh sắc Kính Dương thẳng không gì sánh được.

Cái gọi là “Vạn Tương Hồ Bình dài như gương, bốn mùa vẫn tốt nhất là thu”, nó lúc chính là tháng chín lạnh thu, thủy mộc

minh đảo, từ chỗ cao này của Vọng Hồ lâu nhìn lại, hồ Bành Dương lại có một phen khí tượng khác nhau——— viền không bích, một nước thăm trời, chỗ cực mục cánh trắng ửng ửng; trên mặt hồ, thỉnh thoảng có âu điều trên dưới, hàng ảnh cao thấp, hết sức xinh đẹp.

Nhàn Vân Thượng Nhân và cô phụ bay lên, Thu Thủy Cộng Thiên Trường Thiên sắc!

Bị quang thiên thủy ảnh này hấp dẫn thật sâu, Doanh Vê nhất thời quên mất thân ở nơi nào.

6

Chương thứ sáu Lý làm chuyện cương trực thay mặt đổi đào kỳ lạ.

Cư trú ngoài cửa sổ quan sát, bắt chuyện nuốt nước miếng, trong lúc nhất thời không ai nói gì, cả hai đều im lặng xuống.

Sau một lát, trong ánh mắt muôn mong đợi của thiếu niên, con sư tử đầu sư tử hồ Vĩ Dương đầu thứ nhất được tiểu nhị mang lên. Nhưng ngay sau đó tiểu nhị xin lỗi nói với hai người:

“Thật sự xin lỗi, tay chương bếp nhà bếp Tào sư phụ nói, hôm nay có dùng qua loa, cho nên đạo bạch sắc hồ lô ngô ngư kia thực sự xin lỗi! Khách quan, ngài xem có nên đổi đạo dạng hay không?”

Nghe vậy, trong lòng hô to đáng tiếc; lần sau còn không biết năm khi tháng ngựa, mới có cơ hội đến Vọng Hồ lâu này ăn cơm.

Nghe hạ nhân nói xong, Doanh Doanh cũng có chút thất vọng, đành phải tùy tiện chọn một ít canh cá tôm tuyết, hai người liền bắt đầu vui đầu ăn cơm.

Đang lúc mở miệng nói chuyện toàn tâm toàn ý hưởng thụ cái đầu sư tử béo mà không ngấy này, chợt nghe thấy trên đường phố dưới lầu sôi trào lên một trận. Trong một mảnh âm ỉ tiếng vang, rõ ràng nhận ra được cao giọng quát lớn, còn có tiếng nữ tử trẻ tuổi bi thiết khóc lóc.

Tình huống đột ngột này lập tức cắt ngang sự chậm rãi nhai nuốt của thiếu niên. Tức thời hắn cũng buông đũa, cùng hắn đứng dậy, đi tới một bên khác Vọng Hồ lâu đối diện với cửa sổ hình thoi nằm ở phố Vọng Hồ, dò xét rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Những thực khách xung quanh lúc này cũng đồng loạt buông bát đũa, chen đến trước cửa sổ xem náo nhiệt.

Xuyên qua cửa sổ nhìn lại, nguyên lai, Vọng Hồ lâu cách mặt đường không xa, bên cạnh phiến đá xanh kia có một hàng tạp hóa, đang có một đám nha dịch vây quanh quây hàng trong đó,

đang ở đó âm âm xô đẩy cái gì đó, tiếng quát tháo, chính là từ nơi đó truyền đến.

“Đi, chúng ta đi xem một chút đi! Hình như là có tiếng nữ hài tử kêu khóc đó!”

Thiếu nữ nóng vội lập tức bừng tỉnh, từ trong đông thực khách chen chúc đi ra, cùng xuống lầu xem chuyện gì xảy ra. Vừa xuống cầu thang, lời vừa nói còn không quên quay đầu hô với tiểu nhị:

“Chủ quán! Con sư tử kia đừng nhúc nhích, vẫn còn chưa ăn xong, đồ ăn kèm đợi chúng ta trở về sẽ lên, đỡ phải tốn thời gian.”

Tiếng nói này đi thấp dần, âm cuối cùng đã vang lên bên dưới lầu một.

Giờ phút này, ở trước quầy hàng xảy ra chuyện nọ, đã tụ tập một ít người rảnh rỗi, đang đứng đó xem náo nhiệt. Bất quá quan sai trước mắt làm việc, ai cũng không dám tới quá gần, ngược lại lại để cho người mở miệng bênh vực thiếu nữ, không tốn chút sức nào chui tới phía trước.

Chỉ thấy trước một sạp bán dược liệu có bốn năm nha dịch đang đứng. Trong đó có hai nha dịch đang lôi kéo một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc như người trong thôn muốn lôi nàng đi. Còn nam tử trung niên tướng mạo trung thành thật, khuôn mặt buồn bã, nghe bách tính xung quanh nhỏ giọng thì thầm., Đã biết là phụ thân nàng kia. Lúc này, hắn đang liều chết níu tay nữ nhi của mình, không cho nha dịch kéo đi; đồng thời, trong miệng đang đau khổ cầu xin gì đó. Mà một vị quan sai bậc trung, đang đối diện với hán tử không ngừng cầu khẩn kia lớn tiếng chửi mắng, để hắn thức thời mau buông tay.

Nghe được trong chốc lát, mơ hồ hiểu được, thì ra hai cha con này là dược nông phụ cận Đại Cô Sơn, gửi dược huyện Miêu Dương phồn hoa, liền đem thảo dược hái được đem bán trên đường Vọng Hồ này. Nhưng không ngờ, vừa rồi ban đầu hàng thuốc kia mang theo thủ hạ tới thu cửa hàng thuốc, quầy thuốc này một buổi sáng bán dược tiền bạc., Thế mà chỉ có thể miễn cưỡng nộp phí quầy hàng này. Ai ngờ, chịu đau khổ giao tiền,

sắp quan sai còn nói còn phải nộp thêm cái “thu thuế sạch sẽ” ngoài đường. Đáng thương phụ nữ kia, nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói đến thuế má này, đồng thời cũng thật sự không có tiền, muốn giao cũng không nộp được. Bởi vậy, lớp này liền muốn khẩu trừ nữ nhi này trước tiên.

“Trần Ban tám phần là coi trọng cô nương này nha? Chưa từng thấy ai gây khó dễ như vậy.”

Bên cạnh một vị xem náo nhiệt nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, bèn nhìn kỹ cô nương kia, phát hiện cô gái kia mặc dù trang phục của cô ta thô ráp, nhưng nhìn kỹ lại thì đúng là hơi coi thường. Lại nhìn ánh mắt của Trần Đoàn trưởng lão, có thể biết tám chín phần mười lời người bên cạnh nói là không rồi.

Đang lúc mở lời chần chừ có nên nói mớ quan khiêu này cho bên cạnh nghe, tình huống trong sân lại xảy ra biến hóa. Chỉ thấy trần ban đầu thấy hán tử kia lôi kéo kéo không chịu buông, cũng không nhịn được nữa, nhe răng cười một tiếng, quát hai vị thủ hạ đứng bên cạnh nhàn rỗi:

“Tốt à! Nếu đã điều dân chết không buông tay, vậy thì cùng mang đi thôi!”

Sai dịch âm âm đồng ý, huy động xích sắt xích sắt đồng thời tiến lên bắt giữ. Đáng thương hai cha con này làm sao địch nổi Sai dịch như sói như hổ? Liền như điều hâu chụp lấy gà con bị đám nha dịch trói gô lại, mang về phía huyện nha.

“Dưới ánh ban ngày ban mặt, những quan sai này sao có thể hành động bậy bạ như thế?”

Ở bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận. Thấy nàng như vậy, một vị lão giả bên cạnh hảo tâm khuyên nhủ:

“Cô nương, người nhỏ giọng một chút đi. Vạn nhất Trần Ban nghe được, cẩn thận cũng bị bắt đi!”

Ông lão kia lại thở dài:

“Ài, cô nương kia khéo không thoát khỏi miệng cộp của Trần khô rồi. Hán tử kia chắc cũng có đi mà không về.”

Nghe vậy, vội hỏi lão giả có chuyện gì xảy ra.

Nghe hán giải thích một phen, mới biết nha dịch đầu kia tên là Trần Khôi, là người háo sắc háo sắc đánh bạc, thấy nữ tử nghèo khổ có chút tư sắc, liền nghĩ đến sử chút thủ đoạn bá chiếm. Mà hán lại giỏi về nghênh đón., Rất được huyện lệnh lão gia Lữ Sùng vui vẻ trong đó. Bởi vậy đối với hành động ác liệt của Trần Khôi, tuy Lữ Huyện lệnh nhìn thấy trong mắt, nhưng cũng chỉ nhắm một con mắt, người bị hại thường cầu xin không có cửa, cuối cùng cũng đành phải nén giận. Bởi vì như vậy, Trần Khôi càng ngày càng hoành hành không kiêng nể gì.

Nói đến Lữ Huyện lệnh này, kỳ thật bản thân hán cũng không phải loại tốt lành gì; tham cầm tiền, nghĩ hết thủ biện pháp cướp đoạt dẫu, để cho dân chúng huyện Mi Dương này có nhiều oán ngôn, liền theo tên hán đồng thanh, gọi hán là “Lữ Hoàng Trùng”.

Nghe thấy lời này của lão giả, một vị hào khách mày lớn bên cạnh cầm giận kêu lên:

“Thanh Thiên bạch nhật này, bầu trời sáng sủa, còn có vương pháp hay không? Việc này các huynh đệ nói cái gì cũng phải quản!”

Trong đám người vây xem, cũng có không ít du khách hồ Kính Dương, trong đó không thiếu hán tử giang hồ ăn mặc hào phóng như đeo đao bội kiếm.

“Quản?”

Nghe tráng hán hào ngôn như vậy, lão giả kia cười lạnh một tiếng:

“Vị hảo hán ngoại hương này sao? Ai không biết chỉ cần tiến vào đại lao huyện Mi huyện Truy Dương này, trước mặc kệ xanh đỏ đen, chính là một trận sát uy bổng. Sau nếu không có hai ba mươi lượng bạc, coi như Lữ lão gia sẽ thả người!”

Vừa đề cập tới hai ba mươi lượng bạc, các hảo hán ý đồ bênh vực bất bình lập tức im tiếng. Thời đại đầu năm nay quang cảnh cũng không cảnh cảnh, ai trong lót y phục không đánh

hai cái vá? Đúng là đầu trượng không có tiền, anh hùng cũng khó thờ!

Một lời nói của lão giả khiến cho quây hàng thảo dược trở nên vô cùng náo nhiệt. Đám tráng sĩ vừa mới nhiệt huyết sôi trào dĩ nhiên đã tỉnh táo lại, tự giác thân là người trong giang hồ., Vẫn phải thủ vững pháp tắc giang hồ đệ nhất “Dân không đấu với quan binh”. Vừa nghĩ tới “Uy bằng sát nhân hòa”, càng không rét mà run —— đao kiếm chém vào người khác không biết đau, nếu hô lên trên người mình, vậy thì không dễ trêu đùa. Hay là mỗi người một đường, đây mới là thượng sách.

Vì vậy, đám người xem náo nhiệt này liền tốp năm tốp ba tản đi.

Nghe được lời nói vừa rồi của lão giả, trong mắt Doanh đảo ngược lại có chút chần chờ. Giải thích thì biết tiểu cô nương động lòng trắc ẩn, muốn thay hai cha con kia tiêu tiền tiêu tai họa.

“Nha đầu này, xem ra trên người bạc thật đúng là không ít nha!”

Đang suy nghĩ, chợt thấy một vị hán tử dáng người ngắn ngủi, thân hình mỏng manh, đột nhiên tiến tới gần, vẻ mặt thần bí nói với hai người:

“Hai vị muốn giải cứu hai người cha con kia? Tiểu nhân ngược lại có một cái thượng sách!”

Nam tử đơn bạc trước mắt này, tướng mạo thoát nhìn có chút hèn mọn bỉ ổi. Hắn thấy hai người nảy sinh hứng thú, liền tiếp tục nói tiếp:

“Xem ra vị tiểu thư này phi thường đồng tình chuyện hai cha con gặp phải. Kỳ thực tiểu nhân cũng thế. Tiểu nhân có một biện pháp, không cần tốn ba mươi lượng bạc, liền có thể giải thoát nỗi thống khổ của hai cha con kia!”

Xem ra, hán tử hèn mọn này từ trên quần áo hai người, lập tức đoán được nên đáp lời vị nào - Cũng không phải nhãn lực hắn hơn người, mà là đã tinh ngôn cách ăn mặc vải thô kia, xác thực cũng chỉ có thể là tùy tùng trưởng thôn.

Nghe hấn nói lời trêu ghẹo, Doanh Uyển lập tức cảm thấy hứng thú, vội vàng hỏi:

“Người có biện pháp gì hay? Mau nói nghe một chút!”

“Vị đại tiểu thư này chớ có gấp gáp. Kỳ thực, vừa rồi lão nhân kia nói cũng không hoàn toàn sai; nếu vào đại lao của Lữ Tướng công này, không tốn mấy chục lượng bạc, thật đúng là không ra được... Bất quá...”

Nói tới đây lại thấy thiếu nữ thần sắc bất thiện, hấn tử hèn mọn tranh thủ thời gian chuyển hướng:

“Bất quá Lữ Tướng công công trên đại đường đề thăm phạm nhân, trước khi đưa tin hỏi, bình thường đối với những phạm nhân không có lai lịch gì, chuộc ngân không nhiều, trước tiên đánh một trận đòn sát uy! Vị tiểu nữ tử kia, không cần phải lo lắng, Trần Khôi đại nhân sẽ thương hương tiếc ngọc, Lữ lão gia cũng sẽ không ngại lòng. Chỉ là, phụ thân nàng không cần nói, sát uy bổng này hấn là không tránh được!”

“A! Vậy bây giờ phải làm sao?!”

Nghe hấn nói dọa người, che miệng kinh hô. Lại nghe lão hấn tử nói tiếp:

“Thứ tiểu nhân muốn nói, chính là cái này. Cô nương có biết tiểu nhân còn có biệt danh gì không? Gọi là “Vương đại trượng”!”

“Cái gì? Vương đạo trượng?”

Có điều hấn không nghe rõ, chẳng qua lại tương đối miễn cảm với từ của đạo trượng.

“Vị tiểu ca này người nghe lầm rồi, tiện danh Vương nhị, ngoại hiệu gọi là “Vương, thay trượng, trượng”, chuyên môn nhận trượng chịu đòn. Chỉ cần khổ chủ thân bằng hữu cho ta chút được tửu bạc là được.”

“Ừm? Trên đại đường cũng có thể bị đánh thay người?”

Cư tử nghe mới mẻ, hết sức tò mò. Thấy bộ dáng kỳ quái của nàng, Vương nhị đại trượng nhíu mặt cười cười, nói:

“Hai vị xem ra cũng không phải là khách bản hương chư? Ai cũng biết, Lữ đại nhân chúng ta chỉ để ý chuyện chuộc ngân. Hẳn nào quản cây gậy đó, rớt cuộc rơi vào trên thân người nào chứ!”

Nguyên lai, Dương huyện lệnh này làm người tham ô, cực đoan ái tài, vì thế chức trách “Thay trượng” này, liền ứng vận sinh. huyện huyện Mi Mi Mi Mi Dương có một ít hộ nhi bại, liền lấy đó coi là sinh kế, thu chút ngân lượng liền thay người chịu trượng.

Dương nhiên, bên trong Phỉ nhận trượng này, tất nhiên là phải khấu trừ một bộ phận cho Lữ đại nhân, Trần Đoàn, còn có cả nha dịch nữa. Đánh cho nha dịch kia đồ phần thưởng, tự nhiên là vì chống đỡ ván bài nên ít đau đớn một chút; nếu cho tiền, ván cờ kia liền nâng cao, rơi nhẹ, tuy rằng khán giả ở hiện trường có thể nghe được tiếng vang thanh thúy “Đồm độp”, tiếng kêu thảm trong nhân khẩu của trượng cũng kinh thiên động địa, cả đường loạn vô cùng - nhưng trên thực tế đó chẳng qua chỉ là âm thanh thùng rỗng kêu to của trúc trượng và ống quần mà thôi.

Tuy nói trong bóng tối có vật bảo hộ, nhưng vẫn không thể tiết kiệm bạc cho chấp trượng nha dịch này. Nếu như tham mấy phần bạc này không đến, Chấp Trượng nha dịch âm thầm giở trò xấu., Đem mấy cây trúc già khô đốt lấy lửa cực đại, hung ác một chút nữa lại học theo tên đồ tể vô lương buôn bán thịt nước kia, đem Trúc lông bốn không tầm thường lại ngâm như vậy cả đêm, trở nên nằm chết trầm lặng., Uy lực vượt qua hàng ma xử của Phật môn, vung lên là một luồng thanh quang lóe lên. Đến khi được thiên đường lại dùng sức bú sữa mẹ đánh tới chết mất, trận đánh hung hăng đó không phải trò đùa: Tuy hiệu quả của hiện trường không khác gì nhau, nhưng chuyện này là vở kịch hay là hát thật; mãnh liệt như vậy, vụ làm ăn này còn muốn có lần sau hay không?

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên hai người nghe thấy có chuyện “Quyền trượng” này, Vương Nhị nghe được thì chậm rãi nói, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Thấy hai người bọn họ há mồm cứng lưỡi, Vương Nhị vừa nhìn đã thấy có trò đùa, trong lòng tự nhủ hai người tuổi trẻ này xem ra gian lận không sâu, vị tiểu thư này còn tràn ngập lòng yêu thương, nói không chừng việc làm ăn vốn không gốc không rễ làm được, nói xong liền làm được rồi! Dựa theo kinh nghiệm nghề nghiệp, lúc này lại càng phải rèn sắt thừa dịp nhiệt, tranh thủ thời gian thêm củi gia hỏa, đem chuyện này làm đinh đóng cột thiết bản:

“Tiểu thư, ngài chưa thấy qua sát uy bồng của huyện nha Kính Dương ta à? Những chương côn nha dịch kia, có thể nói mỗi ngày đều có cơ hội thực chiến, trên côn thuật này đắm chìm không phải công phu một ngày. Ở Võ thuật giang hồ của chúng ta, xem như số một số hai, gần như nổi tiếng! Ngay cả chương môn Thần côn môn huyện Miếu Môn kia, còn tự mình đi xa tới nơi này khảo sát thỉnh kinh!”

“Ngài cũng tận mắt nhìn thấy, chỉ thấy thân thể người bán thuốc vừa rồi, phỏng chừng mười côn cũng không chịu đựng nổi, rất dễ dàng mất mạng, vậy thì thảm biết bao! Nghĩ đi, con gái hắn cứ như vậy mất đi sự cô khổ của hiền phụ, bà đỡ tám mươi tuổi của hắn từ nay về sau muốn lưu lạc đầu đường xin ăn xin mà sống...”

Ngài hỏi làm sao bây giờ? Tìm ta a! Ta đại trượng này danh dự tốt, giá cả trong đồng hành của ta cũng là hợp lý nhất. Giá khởi điểm một hai lượng bạc mười hai côn, trên đường thêm vào mỗi côn cộng năm lượng, định kim văn ngân lượng, nhiều hơn ít bổ sung. Nếu như không đánh đầy giá quy định, còn có thể tự động lưu nhập quá đường lần sau, đánh chiết khấu tám mươi phần.”

“Tín tín? Ngài nhìn ta, vừa nhìn liền biết là thành thật trung hậu, tuyệt đối không lừa trẻ con! Không tin ngài đi càn quét nghe ngóng, ta bằng giá này, có phải huyện Kính Dương thấp nhất hay không! Nếu như không phải, ta phân văn không lấy! Tiểu thư ngài lần này nên yên tâm giao tiền chứ?”

Đang lúc vị Vương nhị đại trượng này ra nước bọt tinh hạt văng khắp nơi, đại nghĩa lâm nhiên tuyên bố hắn nhìn như hợp lý, kì thực khi giá cả ẩn chứa huyền cơ, vị kia mặc dù đã tới

nơi đây mấy lần, nhưng đúng là không có lưu ý qua loại chuyện này thiếu niên, lúc này cũng thanh tỉnh lại. Nhìn ở đó rục rịch rục rịch, hắn liền vội vàng tiếp nhận câu hỏi hỏi hỏi Vương Nhị:

“Không đúng a đại bá, nhìn thân thể này của ngài xem, ta thấy ngay cả ngũ côn cũng không nhất định chịu đựng nổi sao?!”

Nói xong, hắn liền kéo cô gái đang bị Vương đại trượng làm cho choáng váng, lập tức rời đi.

Cho đến lúc này, một mục chú ý quan sát biểu tình thiếu nữ, đang nghĩ vụ làm ăn này giống Vương nhị đại trượng nấu cá rán bắt được, mới đột nhiên phát giác có gì đó không đúng:

Thiếu niên nông thôn luôn luôn im lặng bên cạnh thiếu nữ kia, rất có thể cũng không chỉ là một tên tiểu thiếp của nàng.

Giờ phút này, trước mắt Vương Nhị đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng cổ quái:

Trên bàn tiệc món Phúc Thực góc đường có mấy con vịt đã nấu chín, đang vỗ cánh béo óng ánh bóng loáng bay lên trời...

Hơn nữa vừa dứt lời lại chuyển chủ đề qua một bên, nàng ta sẽ phân tích:

“Vừa rồi người này, giọng điệu giang hồ, lời nói không thể hoàn toàn tin tưởng. Hơn nữa mời hắn thay trượng, cũng là trị ngọn không trị gốc, cho dù để người bán thuốc kia tránh được một trận này, con gái hắn vẫn không thoát khỏi ma trảo của Trần Khôi, chính mình cũng không thoát khỏi ngục. Nếu nhà hắn còn có thể nài, nói không chừng càng bị bắt chẹt lấy gia sản chỉ còn bốn bức tường, việc này còn phải nghĩ kế sách vẹn toàn.”

“Ừm? Thế mới đúng chứ!”

Cư dân cũng không phải nha đầu ngốc, sau khi nghe vậy nhắc nhở, cũng thanh tỉnh lại.

Lo lắng cứu người, lúc tỉnh lại trong lòng vừa động, lúc này liền so đo, liền đi tới góc tường chính giữa vị Vương nhị đại trượng còn đang tự kiểm tra rút cuộc đã xảy ra chỗ nào, chợt nhìn hắn reo lên:

“Người cái này, đem tiểu thư nhà ta làm oan đại đầu! Hai tên điều dân kia không giao nộp thuế đáng đời, tiểu thư nhà ta chỉ là nhà cô nương nhất thời có chút không đành lòng mà thôi. Người còn dám đến lừa tiểu thư ta ngân tiền? Ta từ châu xa xôi chạy tới Du hồ, không ngờ lại đụng phải thân thể bực này, xúi quẩy!”

Nguyên lai là nghe vậy đột nhiên nghĩ đến, mình dù sao cũng là người của Nhân thị ở phụ cận, đã quyết định phải nghĩ biện pháp cứu cha con kia ra khỏi tù, không khỏi sẽ nảy sinh chút xung đột với quan phủ. Bởi vậy, thông báo quyết định từ giờ trở đi, sẽ cố gắng hết sức trừ khử hết tất cả manh mối để người ta nhìn ra manh mối.

Đừng thấy thiếu niên trước mặt doanh trại thi thoảng còn ngây ngô ngốc, nhưng một khi đã quyết định sẽ làm một chuyện có quan hệ trọng đại, thì đầu óc của hắn liền triển khai hết tốc độ, tâm tư cũng trở nên kín đáo.

Mà vị Vương nhị đại trượng đang tự oán trách mình, đau khổ suy tư nguyên nhân thất bại kia, nghe được lời này lập tức giật mình, nhưng lại không giận mà còn lấy làm mừng:

“Thì ra là thế! Không phải là chính mình tài ăn nói không tốt, cũng không phải là đoán sai thân phận thiếu niên kia, mà là nhân gia chủ tứ căn bản không muốn ra mặt thay người ta. Xem ra cũng không phải năng lực của mình có vấn đề!”

“Bất quá tiểu tử này cũng quá đáng ghét, lại dám hoài nghi lão tử không thể đỡ nổi năm trượng! hoài nghi tố chất nghề nghiệp của ta, chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với đại danh鼎鼎 vương nhị đại trượng, a, nhất định phải đòi tiểu tử này nhận lỗi!”

Vương Nhị hạ quyết định chuẩn bị hưng sư muốn hỏi tội, lúc này mới phát hiện thiếu niên kia sớm đã nói xong rồi rời đi, đành phải đem lời trở lại trong miệng.

Chỉ thấy cây trượng của vị Vương nhị đại gia chúng ta đây, cứ như vậy đứng ở đầu đường Vọng Hồ, hướng về phía chân trời, dùng sức quơ cánh tay to hơn cây củi, giận dữ nói:

“Chẳng lẽ, ta đây còn chưa đủ cường tráng sao?!”

Chương thứ bảy, kiểm tra điểm nhu hòa hiệp cốt

“Chẳng lẽ chúng ta cứ phải khoanh tay đứng nhìn sao? Hai cha con đó thật đáng thương!”

Tĩnh lại đoạn đối thoại gạt bỏ quan hệ với Vương nhị đại trượng kia, bất hạnh bị cuộc sống doanh mớ hồ nghe được. Vì thế, thiếu nữ liền nhin không được sự phản đối hấn bất mãn.

“Đương nhiên không phải!”

Thấy thiếu nữ đơn thuần hiểu lầm mình, vội vàng giải thích tỉ mỉ:

“Người phải biết nếu muốn từ nha môn quan phủ đi ra ngoài cứu người, cũng không phải chuyện dễ dàng. Làm không tốt, cứu người không được ngược lại bồi chúng ta vào. Tiền chuộc người, cũng là cách hay. Chỉ là ta luôn cảm thấy, lấy nhiều bạc như vậy đi cho tên tham quan ăn, thực sự không cam lòng.”

“Quan trọng nhất, cho dù ngài nguyện ý bỏ tiền ra, ta thấy tên Trần Ban đầu kia cũng không chắc cam tâm tình nguyện. Bởi vì nghe mọi người giải thích, Trần Ban đầu không có ý tốt gì với cô bé kia.”

Cư dân nghe hấn phân tích lần này, cũng cảm thấy nói không sai, đành phải nhẫn nại, cùng hấn suy nghĩ như vậy có biện pháp nào cứu người thích hợp hơn. Chỉ là, tuy rằng mình tư khổ nghĩ, nhưng nhất thời đều không có đầu mối gì, đành buồn bực chạy theo bờ đê mò mẫm.

“Đúng rồi!”

Tĩnh ngôn đột nhiên một tiếng kêu to, phá vỡ yên tĩnh khiến người ta nhin không được.

“A... Đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?”

“Cái đó thì không phải.”

Thiếu niên lúng túng gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói:

“Ta chỉ đột nhiên nhớ tới, món ăn chúng ta đều để cho tiểu nhị giữ lại. Chúng ta chỉ ở chỗ này đi loanh quanh cũng không phải là biện pháp, không bằng trở về vừa ăn vừa nghĩ, nói không chừng sau khi ăn no, biện pháp cũng tự nhiên nghĩ ra!”

Thiếu nữ vốn tràn ngập chờ mong, nghe hẳn sau khi nói lời này thật sự là dở khóc dở cười. Bất quá, trải qua hẳn đề tỉnh như vậy, đột nhiên cũng cảm thấy trong bụng rất là nhụt chí, cũng chỉ đành theo thiếu niên một đạo, lại vòng trở lại Vọng Hồ lâu.

Trong nhã tọa, đôi thiếu niên nam nữ này tâm không yên đang ăn cơm, chỉ muốn cứu người nọ.

Giờ phút này, Doanh nhật cũng không còn hào hứng thưởng thức cảnh vật trong hồ lúc trước, bắt chuyện cũng không tiếp tục chăm chú mỹ thực trước mắt như vậy. Hai vị nam nữ say mê nhiệt huyết lộ diện bất bình, cũng giống như mấy hán tử giang hồ lúc trước, trong lúc nhất thời lâm vào khốn cảnh, không có cách nào khác, đối với Ảnh Trường sâu.

“Đúng rồi! Thật gốc a...”

Lần này là cô gái phá vỡ bình tĩnh trước tiên, vẻ mặt hung phấn nói:

“Chúng ta sao lại quên chứ, có thể đến chỗ quan phủ báo cáo bọn họ cưỡng đoạt dân nữ đấy!”

“Ách! Điều này...”

Thiếu niên đang rửa tai lắng nghe, vừa nghe lời ấy, tựa hồ bị bữa cơm trong miệng đột nhiên nghẹn một cái. Xem ra, cô gái này vẫn ngây thơ như vậy. Sáng sớm lưu lại phố phường, lúc này đã đem sự việc bất bình này ra ngoài hết.

Nếu báo cáo phương pháp của Thượng quan có thể có tác dụng, lại trị huyện Mi Dương kia, sớm đã không thể hỗn loạn mục nát như hiện tại; tám chín phần mười, từ trên xuống dưới huyện phủ này đều là quan lại bảo vệ.

Thiếu niên trong đầu sáng ngời, cười khỏ nói về mặt hung phấn của mình cho cô gái nghe.

“Bọn cậu quan này!”

Nghe hẳn phân tích hợp tình hợp lý, nín thở trong lòng bỗng nhiên nổi giận.

Ngay lúc lời quát tháo này ra khỏi miệng, trong nháy mắt nghe rõ đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ quái: Thiếu nữ trước mắt vẫn ngây thơ hồn nhiên, không am hiểu thế tình, giờ phút này nổi giận, lại tự nhiên toát ra một cỗ uy thế ngạo thị chúng sinh.

Sinh ra một cảm giác kỳ quái như vậy, bất chuyện lập tức kinh ngạc nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ bừng của thiếu nữ trước mắt, muốn chứng minh một chút, vừa rồi có phải mình chỉ là ảo giác hay không.

Thấy bộ dáng sợ hãi của hắn như vậy, một thiếu nữ tâm tư chỉ muốn cứu người, lập tức biểu đạt sự bất mãn:

“Tĩnh lại người đang làm gì, trên mặt ta lại không có Trường Hoa Nhi, vẫn là mau nghĩ cách đi!”

Thúc giục, lại nhìn không được có chút thất vọng:

“Ai, nếu như thành thúc ở đây thì tốt rồi...”

“Ừm. Kỳ thật, ta tựa hồ đã có một biện pháp.”

Nhìn thiếu nữ lập tức đại loạn, bất chuyện cảm thấy nên đem phương án cứu viện trong lòng mình dần rõ ràng, lập tức nói cho nàng biết.

Doanh Dĩ vừa nghe có biện pháp liền tranh thủ thời gian thúc giục hắn nói. Chỉ là, bởi vì quá mức hưng phấn, nàng nhất thời quên giảm thấp thanh âm, còn là thiếu niên vội vàng bịa chuyện, lớn tiếng che dấu đi qua.

Thấy tình hình này, thiếu nữ tỉnh ngộ lại xấu hổ thề lười một cái, lập tức ngậm miệng không nói.

Bất quá, tiếng hoan hô vừa rồi của Doanh Doanh không kìm được, nhắc lại thiếu niên, cảm thấy nơi này ngư long hỗn tạp, cũng không phải là nơi tốt để dự tính. Huống hồ, món ăn quý giá này cơ bản cũng đã ăn xong, hắn liền đề nghị đi đến bờ hồ Lam Dương tìm một chỗ yên tĩnh, lại nói chuyện.

Thiếu nữ ngoan ngoãn, hiện tại đã nói gì nghe vậy, liền lập tức gọi tiểu nhị thanh toán, hai người cùng nhau rời khỏi Vọng Hồ lâu này.

Khi đi qua xe ngựa dưới lầu, Doanh Doanh tới bắt chuyện với xa phu nhà mình, nói mình muốn đến phụ cận xem hồ cảnh, đề cập không cần đi theo; sau đó cùng thiếu niên đi một hồi, tìm được một hồ đá ít ai lui tới bên hồ ngồi xuống, bắt đầu thương thảo kế hoạch cứu người.

Tựa hồ, chuyện này doanh bạc tuyệt không muốn để xa phu nhà nàng biết.

Nàng ngồi xuống trên bờ đá bên hồ, bắt chuyện liền dựa vào bên cạnh, nhỏ giọng nói ý nghĩ của mình với nhau.

Kế hoạch này cũng không phức tạp lắm, một hồi hần liền nói xong. Chỉ là, đợi hần kể xong, nhàn nhạt lại dùng ánh mắt hoài nghi, từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá hần vài lần, cuối cùng vẫn lắc đầu, vẻ mặt hoài nghi hỏi:

“Tĩnh ngôn ngôn ngữ người nói đều là thật sao? Sẽ không phải lại là đang dỗ dành ta chứ? Sao một chút cũng nhìn không ra...”

Thấy nàng không tin, tĩnh lại cũng không tức giận. Bởi vì chuyện này có lúc chính hần cũng không dám tin. Bất quá, vì kế hoạch thuận lợi, dù việc này nói ra có chút ly kỳ, nhưng đến lúc mấu chốt cốt nhục này, cũng nhất định phải chứng minh một chút.

Nghĩ tới đây, hần đứng dậy, cười nói:

“Sớm biết người không tin, đang muốn diễn luyện cho người xem!”

Thế là, bắt chuyện trong ánh mắt tò mò của cô gái, nhìn xung quanh. Một lát sau, chọn được một khối hồ đá. Hồ đá này, non nửa chôn ở trong đất, so với cối xay còn lớn hơn hai vòng.

Đánh giá một lát, Doanh Doanh thấy hần cúi người xuống, dùng hai tay bắt lấy tảng đá hai góc cạnh, mạ vẩn, xác nhận đã nắm trong lao tù, sau đó hét lớn một tiếng:

“Lên!”

Sau tiếng hét to này, chỉ thấy tảng đá vốn dĩ tuyệt đối không có khả năng bị một thiếu niên mười sáu tuổi xách khỏi mặt đất, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô gái, bất đắc dĩ bị rút ra khỏi hố đất đang thoải mái, lảo đảo đi lại bị bắt chuyện ôm trước ngực!

Chỉ hơi dừng lại, hấn lại chậm rãi đem đá trong hồ này về cố thổ. Hoàn thành hành động vĩ đại này xong, lại đi nhìn hấn, đã thấy hấn mặt không đỏ tim không nhảy, chỉ cười hì hì đứng đó, hướng cô gái xác nhận, lần này có phải là nên tin tưởng, hấn không phải đang trêu đùa nàng hay không.

Bất quá, doanh trại không trả lời.

Vì lúc này miệng của nàng đã mở lớn tới mức có thể bỏ vào một quả trứng gà.

“...”

Bất quá, nhìn vẻ mặt kinh hãi của thiếu nữ, bắt đầu nói, dương dương đắc ý, lắc đầu, đúng là có chút lo lắng:

“Gánh đào, biện pháp này của ta còn có một khuyết điểm vô cùng lớn!”

“Ồ? Ta cảm thấy không tệ lắm!”

Thiếu nữ đơn thuần luôn trời sinh lạc quan như vậy. Thấy nàng như vậy, đã mở miệng rất có chừng mực nhắc nhở:

“Người không cảm thấy biện pháp này của ta, người cũng đều phải hỗ trợ ở đây sao? Cái này chỉ sợ...”

“Vậy thì có sao! Ồ?”

Thiếu nữ thấy vậy lập tức trở nên cảnh giác, bất mãn chất vấn:

“Này! Có phải là người cảm thấy ta rất vô dụng, chỉ có thể giúp được một tay hay không? Hừ hừ, nơi ta đi qua nhiều hơn người đó!”

Cô gái cảm thấy tự tôn của mình đã bị tổn thương nghiêm trọng, chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

“Thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Đã tỉnh lại chỉ vì sự tỉnh thành công, liền mặc kệ thiếu nữ tức giận, chỉ một mực gợn gàng hỏi lại.

“Đương nhiên!”

Đáp án càng ngắn gọn.

“Kế hoạch này của ta rất bạo lực nha!”

“Không sợ! Bỏ tiểu thư đang muốn giáo huấn hai cậu quan kia một chút!!”

Câu trả lời càng lúc càng cứng như chém đinh chặt sắt.

“Kế hoạch này của ta thật sự rất tanh máu nha!”

Thiếu niên tiếp tục truy hỏi.

Lần này thiếu nữ có chút chần chờ, bất quá cũng chỉ là trong chốc lát, nghe vậy lập tức nghe được nàng trả lời:

“Vẫn không sợ! —— ừm, phụ thân từng nói với ta, đối với phá quan không thể mềm lòng!”

Xem ra, cuối cùng là lời giáo dục của cha nàng, một lần nữa giúp vị thiếu nữ có chút dao động này lập trường kiên định.

“Không nghĩ tới, trong doanh người đúng là rất ngon mà!”

Thấy nàng như vậy, thiếu niên cũng hết sức hài lòng, tán thưởng một câu, sau đó tung ra một vấn đề cuối cùng:

“Đúng rồi, còn có một chuyện trọng yếu nữa.”

“Là cái gì?”

Biết rõ cuối cùng, cũng thường là khảo nghiệm gian khổ nhất sắp tới, thiếu nữ vội vàng lên lỗ tai, khấn trương chờ đợi.

“Là như vậy, trong kế hoạch này của ta dính đến vài lượng bạc chi tiêu, người xem người có thể...”

Lần này đổi thành chủ khảo quan căng thẳng.

“...”. Nên nhớ người còn xem ta là tiểu khí quỷ nữa không!!!”

Xem ra, lần này thiếu nữ thật sự tức giận, bờ môi hơi rung động, khóe miệng hướng hai bên treo xuống, trong hai mắt lại bắt đầu nổi lên nước mắt.

Vì thế, phía sau hấn ở ven hồ Kính Dương yên tĩnh mênh mông này, lại trình diễn một màn thiếu niên luống cuống tay chân thấp giọng xin lỗi thiếu nữ, thỉnh cầu nàng tha thứ kịch bản kinh điển. Chính xác, một lão giả trên 80 tuổi lưng còng chậm rãi đi qua cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này, không khỏi run rầu mép hoa râm, vô cùng than thở:

“Ai, tuổi trẻ thật tốt! Nhớ năm đó...”

Vả lại, lão già này cảm thấy năm tháng vô tình nên không đề cập tới, hơn nữa còn đánh thức đại kế nghĩ cách cứu viện. Nếu kế hoạch đã được xác định, thì tiền tài cũng đã giảm, phương án cứu viện này chính thức được tiến vào giai đoạn thực thi.

“Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!”

Nhớ lại trong trường tư thực mùa gia cũng có đọc qua một ít binh thư chiến sách, biết rõ thu hoạch tin tức trọng yếu chính xác.

Nói đến việc thiếu niên này đọc lướt qua rất nhiều thứ, cũng may là thời đại đó hấn vẫn chưa nghiên cứu khoa cử, triều đình lựa chọn quan viên thường dùng để tiến hành bảo vệ. Thanh danh của ai vang dội, ai đề cử cao thì người đó có thể làm quan lớn. Bởi vậy, trong trường tư thực của Quý gia., Tương đối chú ý đệ tử phát triển toàn diện, giáo tài dạy trường cũng không phải quan phủ chỉ định biên soạn bán. Hớp tư thực bình thường, đều là các nhà trăm nhà đọc lướt qua. Cũng chính nhờ vào đó, bắt giữ thiếu niên nho nhỏ này, mới biết được đạo lý “cục tốc bất đạt, mưu định sau này”.

Vì vậy vào buổi chiều này, khi nghe thấy bóng dáng hai người kia đang ở trong con phố lớn ngõ nhỏ của huyện Dương Hồ, đi khắp ngõ nhỏ, xâm nhập bách tính, lục soát tin tức liên quan đến Lữ Sùng, tư liệu về hai nhân sĩ nổi danh là Trần Khôi.

Lúc này, bắt chuyện đã trải qua rèn luyện, cuối cùng cũng phát huy được tác dụng, thông qua rất nhiều câu hỏi và câu hỏi bằng những kỹ xảo rất cao, hấn đã thu được rất nhiều tư liệu về chiêu thức thứ nhất. Đương nhiên, hấn là một kẻ súc vật vô hại, cũng ngoài ý muốn làm cho quá trình thu thập tin tức này trở nên càng dễ dàng hơn.

Hắn bận bịu, tiểu nha đầu cũng không nhàn rỗi. Mỗi khi nam sinh hỏi, thậm chí không thích hợp xuất hiện, Doanh tiểu thư nhà chúng ta sẽ động thân, đem tính tình tiểu thư kia hơi nóng nảy, dùng một đoạn ngôn tình dịu dàng, lại bày ra một nụ cười nhu thuận, dưới sự phối hợp vô tình của hai nàng, không những không có tam cô lục bà, đại thúc đại bá, không được thể công vô địch làm cho người ta cảm thấy đáng yêu!

Thế là, chỉ thấy trên đường ma phòng huyện thành Kính Dương, đang có một vị đại hán râu quai nón hung thần ác sát, kinh ngạc nhìn hai bóng lưng ở trong mặt trời chiều tà dần dần đi xa, thật lâu mới tỉnh táo lại, nghi ngờ nói:

“Ồ? Chẳng lẽ ta rất thân thiết với bọn họ sao? Vì sao vừa rồi lại vô cớ đem lịch trình tâm lộ nhiều năm đi theo, ông trúc nói cho hai thiếu niên này biết như thế nào?!”

Đúng là:

Hà ý bách luyện cương, hóa thành nhiều chỉ mềm!

Ai cũng không ngờ, chính mình và tiểu nha đầu tổ hợp ở cùng một chỗ, đúng là tổ hợp với Hoàng Kim mộng huyền hợp, không đến hai canh giờ, đã hài lòng sưu tập được tin tức cần thiết. Trải qua một phen dốc lòng sửa sang, gạt bỏ các loại tin tức như “Lữ Huyện lệnh sợ vợ”, “Trần Ban Đầu không rửa chân”, cuối cùng nhận được tin tức hữu dụng:

Trần Khôi đầu đội Trần Phong, trừ hao sắc thích đánh bạc, ngoài miệng còn đỡ một chút; chàng vạng tối sau nha môn, thằng nhãi này nhất định sẽ tới Tửu gia Hồ Nam Cơ đảo “hồng nước cu”, đi thưởng thức món ăn danh gia “Thanh Hơi Ngư”. Bởi vì lúc này sống trong nước, đang có ngư gia hẹn trước sẽ đưa thượng phẩm ngô ngư, đều là vừa mới bắt lên, cực kỳ mới mẻ. Trần Khôi mỗi đêm đi, mưa gió không gặp trở ngại, chưa bao giờ ngoại lệ - - hắn chưa bao giờ trả tiền như vậy.

Mà Lữ Sùng ghi Lữ Huyện lệnh kia lại không nghĩ tới tham quan này, thế mà cũng si mê chuyện trò. Thường xuyên đi thành tây “Hồ nước xã hồ”, trao đổi huyền luận với một đám đồng bọn, thường đến đêm khuya mới về. Mặc dù phu nhân của Lữ đại nhân này chính là muội muội của phủ phủ Dương

Châu trông coi., Quan viên huyện lệnh nhi này có quan hệ rất sâu xa với bộ váy này, bởi vậy không khỏi gia pháp khuê môn sâu nghiêm, đúng là cực kỳ sợ hãi. Chỉ là, giống như Lữ lão nhi lúc sinh ra tham tài vậy, trắng đêm nói chuyện này cũng chính là một sở thích cực kỳ ưa thích khác của lão, bởi vậy mặc dù cấm chế trong nhà nghiêm khắc, tại điểm này., Lữ phu nhân chỉ có thể thông tình đạt lý, theo ý tứ lão già này, không để cho hắc mắt mặt ở trong rừng rậm của mình. Chỉ là, một chọi hai trong nhà, hoàn cảnh hai sương phong khí Văn Xã này, Lữ đại nhân càng thêm lưu luyến, giải thích, mỗi lần đều là về đêm khuya.

...

Hai tin tức này đối với việc tìm cách giải cứu là cực kỳ quan trọng; hai vị đại nhân này là hai thói quen hằng ngày của nhau, mới giúp cho kế hoạch cứu viện của hắc đạt được hiệu quả thời gian càng thêm hoàn mỹ.

Chờ hai thiếu niên nam nữ đã bàn bạc xong, liền bắt đầu chuẩn bị những thứ cần thiết. Sau khi chuẩn bị thỏa đáng xong, hai vị thiếu niên này lại cả gan làm loạn, liền ở lại khách sạn bình an, lẳng lặng chờ đợi bóng đêm phủ xuống.

“Ồ? Nhớ rồi! Tỉnh lại người còn chưa nói cho ta biết, sao người lại có một thân man lực kia!”

Trong một gian sương phòng của khách sạn Bình An, truyền ra lời của một thiếu nữ.

“Ách... “

Không thể tưởng tượng được vấn đề lẳng tránh nửa ngày, cuối cùng không thể lẫn lộn qua được. Thiếu niên ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng nhin xuống một câu:

“Ta, ta cũng không biết! Có thể là phong thủy tốt của nhà chúng ta...”

Lời này thật ra cũng không hoàn toàn lừa nàg.

8

Chương thứ tám, cười bắt cá béo như chuột.

Mặt trời chiều mùa thu chậm rãi hạ xuống phía dưới Tây sơn, hồng hà nơi chân trời cũng dần dần mất đi sắc mặt, trở nên ảm đạm. Bóng đêm rót cục phủ xuống.

“Lên đường thôi!”

Hắn ta mở miệng nói.

“Ừm! “

Trong doanh trại có chút khẩn trương.

Đang đi ra cửa phòng, thiếu niên bỗng nhiên dừng lại, trầm tư một lát sau quay mặt nói với thiếu nữ sau lưng:

“Chuyến này không phải trò đùa, cư xử yêu kiều, người làm việc theo chúng ta vừa rồi, không thể hồ đồ!”

“Ta biết mà!”

Cô gái cũng biết chuyến đi này vạn phần hung hiểm, trùng trùng điệp điệp gập đầu một cái.

“Còn có.”

Thêu ngôn sắc mặt lại ngưng trọng nói.

“Vạn nhất thất thủ, chơi đùa người liền đừng để ý tới ta, tự mình trốn trước!”

“... Ta sẽ không bỏ mặc người!”

“Cảm ơn người! Tuy nhiên vẫn làm theo lời ta nói đi. Bởi vì chỉ có người chạy thoát, mới có thể giúp ta chuyển đến cứu binh.”

“Nếu ta bị bắt đi, người liền mau chóng đi tìm một người, hắn tất có thể giải vây cho ta!”

“Ai?”

“Vương nhị đại trượng.”

Đảo Nam Cơ được bao phủ trong màn đêm, bình tĩnh mà an tường. Màu sắc hồ quang trong đêm mùa thu, đang lộ ra yên tĩnh vô cùng. Chính vì thế... hán tử xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới trên bờ đê kia, mới có vẻ đặc biệt không cân đối.

Vị hán tử này hừ hừ lung tung trong miệng, nhìn thấy uống rượu say là Trần Khôi Đại Ban nổi tiếng gần xa.

“Hôm nay vận đạo không tệ lắm, vậy mà không cần tốn sức đã có thể kéo thuyền qua!”

Đôi mắt lơ lơ say lơ lơ, lơ lơ nhìn thấy dưới bóng râm của bờ hồ cách đó không xa có một chiếc thuyền ô bông đang đậu. Hồ Hồng Dương trong bóng đêm đã trở nên bình tĩnh lại, chỉ có gợn sóng nhỏ nhẹ nhàng xông lên lau bờ hồ. Thuyền ô bông kia liền theo cơn sóng này vừa lên, nhoáng lên một cái.

“Hi hi, những thuyền gia này bình thường đều trốn lão tử giống như ôn thần, hôm nay vừa vận có một chiếc, chỉ chờ lão tử đến ngồi!”

Trần Khôi đầy đắc ý suy nghĩ:

“Ha ha! Ăn cơm miễn phí, ngồi trên thuyền Bá Vương, đại trượng phu như vậy!”

Nghe y nói qua một tiếng, người chèo thuyền đang ngồi xồm trên mũi thuyền chờ khách kia, tranh thủ đứng dậy, giơ tay nâng đầu Trần Ban đầy mùi rượu lên thuyền, sau đó tháo dây thừng buộc trên thân cây liễu, kêu lên một tiếng “Lão gia ngài ngồi sẵn sàng” rồi nhẹ nhàng điểm một cái lên đá bờ ven hồ. Con thuyền liền từ bên bờ hồ dưới Liễu Âm nhẹ nhàng trôi đi, trong bóng đêm mơ mơ màng màng hướng về hồ Truy Dương.

“Không ngờ chủ thuyền này cũng hợp tình hợp lý, a...”

Kẻ này là tiểu đầu mục Trần Ban đầu hạt vừng bất đạt phẩm cấp, thích người khác gọi hắn ta là lão gia.

“Lát nữa trở về làm gì? Trở về ngủ... Không đúng, nhớ ra rồi... Lão gia ta còn phải vất vả đi một chuyến, đi vào đại lao tới đó thăm vấn tiểu nương tử kia!”

“Đợi chút nữa ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, để nàng biết thủ đoạn phong lưu của Trần lão gia...”

Đang lúc thuyền đến giữa hồ, vị Trần lão gia này say khướt dâng trào tinh thần, dâm tâm nhộn nhạo, mặt mày hèn mọn bĩ ỉu, bên tai chợt nghe thấy một tiếng gió “Hô” vang lên, liền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm —— thì ra là một cái bao tải to tướng bỗng dưng chụp xuống, khiến vị Trần lão gia Trần gia say khướt này, toàn bộ cái bao tải tải tải to này, cũng bị ghim chặt một đống nhỏ.

” Khô cũng! Lên thuyền giặc rồi!”

Chỉ trong thoáng chốc, cảm giác say của Trần Khôi liền tan biến, một cỗ sức mạnh phong lưu vừa rồi cũng lập tức bị ném lên chín tầng mây.

“Cứu, mạng, ặc ặc....”

Không ngờ trần đại ban đầu không chịu nổi như thế, chỉ hơi giãy giụa vài cái, liền giống như giết lợn gào thét lên!

Chỉ là hồ Kính Dương này khói sóng vạn phần, lại là bóng đêm mờ mịt, thuyền đi trên hồ thừa thớt, cho dù có ngư gia nghe thấy, lại có ai dám đến gần? Chỉ bịt tai điếc. Bởi vậy đầu đội Trần Ban cổ họng kêu cứu mạng tiếng hô cứu mạng, tuy rằng xé tim xé phổi chói tai vô cùng, nhưng không có chút hiệu quả thực tế nào.

“Câm miệng chim của người lại!”

Một giọng nói hào phóng vang lên, sau đó Trần Ban đã cảm thấy như có một nắm đầm rơi xuống người mình. Tuy có một lớp vải bố mỏng manh che chở, nhưng trận đánh này chỉ khiến Trần Đoàn đau đầu đến mức nhe răng nhếch miệng, sắc mặt trở nên khó coi: Đương nhiên, hắn đang ở trong bao tải, cũng không sợ hỏng hình tượng này.

Một trận chiến rốt cuộc kết thúc, sau đó liền nghe người nọ quát:

“Lại kêu! Lại gọi lão tử ném người vào trong hồ cho Vương Bát ăn!”

Cái gọi là “Hảo hán không chấp nhận thiệt thòi trước mắt”, không thể tưởng được vị hảo hán như Trần đại nào ngày thường làm ra uy làm phúc này lại là hảo hán trong đám hảo

hán. Trần lão gia trong bao tải lập tức ý thức được tình thế nghiêm trọng, vội vàng định chỉ vẽ vô nghĩa, nhưng rất có thể sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng để tru lên, chỉ thấp giọng cầu khẩn nói:

“Không biết vị hảo hán này có phải không quá rộng lượng hay không? Nếu như đúng, chỉ cần phân phó tiểu nhân một tiếng, sau khi trở về tiểu nhân lập tức hai tay dâng lên cho hảo hán, tuyệt không hàm hồ!”

tặc nhân kia lại không đáp lời. Một hồi lâu không nói gì, trong lúc nhất thời trong khoang thuyền trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gầm ngoài thuyền.

Chỉ là, càng là tĩnh lặng như vậy, trong lòng Trần Ban đầu càng thêm sợ hãi. Lại đột nhiên nghĩ đến trước kia hình như mình chưa từng làm chuyện gì tốt đẹp, nói không chừng lần này là cừu gia kết xuống trả thù. Bất quá không đúng nha, bình thường tìm đến khi dễ, cũng nhìn ra được là dân chúng bình thường, tựa hồ cũng không có đắc tội gì đây?

Trần Khôi đang tâm loạn như ma, chợt nghe được một thanh âm trong trẻo nói:

“Đại ca, như thế nguyệt hắc phong cao, giờ tươi đẹp thời điểm, ta sao không ngâm thơ một bài để có nhã hứng?”

“Thôi, hóa ra tặc tử này không chỉ có một người!”

Trần Khôi nghe tiếng, trong lòng không khỏi buồn bực, liền trách canh vàng trong nước kia, để cho mình trước khi lên thuyền không thấy rõ đường số, lại rơi vào đạo tặc hồ!

“Bất quá... Nghe khẩu khí tặc tử kia, tựa hồ bọn họ là kẻ ăn bám phong nhã. Nói không chừng chính là đám trộm cắp tri thư đạt lễ!”

Trần Khôi lập tức như nhìn thấy một cọng rơm cứu mạng, một bên tình nguyện không ngừng cầu khẩn, hi vọng Bồ Tát trong miếu già có thể hiển linh viện thủ.

Đang mang quỷ thai, lại nghe “đại ca” kia ho khan, nói “được”, liền bắt đầu ngâm một bài thơ:

“Đám giáp mã, trung lập mệnh.

Trong đội đao thương là nhà.

Bên cạnh nghĩa trang, bên cạnh bày rượu.

Giết người chính là kiếp sống!”

Vừa nghe lời ấy, Trần Ban vốn đang hù dọa đến hồn phi phách tán!

Đúng lúc Trần Khôi nghe thơ biến sắc, vội vàng muốn đẩy mình ra khỏi cao đường tám mươi tuổi, lại nghe tặc tử trẻ tuổi khen ngợi:

“Bài thơ này của đại ca quả nhiên hay, đúng là do chúng ta chiếu cố hằng ngày! Tiểu đệ mặc dù tối ngu, tài văn chương mới không lường được đại ca vạn nhất, nhưng cũng không thiếu được chép lên một bài, cùng đại ca.”

“Ồ? Không biết hiền đệ hòa thế nào? Mau nói ta nghe một chút!”

Tuy rằng không kiên nhẫn, nhưng chỉ sợ quấy rầy Trần đại ban đầu thơ hứng của tặc nhân gây nên quyền cước, giờ phút này cũng đành phải nhịn xuống xúc động muốn rửa tai lắng nghe trên boong thuyền. Đồng thời, trong lòng cũng không ngừng cầu khẩn, chỉ mong hai vị tặc nhân này có phong cách đặc dị làm thơ hưng thịnh, càng ngâm ra điệu làm đẹp, nói không chừng tâm tình đang rất tốt có thể sẽ thả hãn ra.

Vì thế ở trong túi ngoài hai người cùng chờ đợi, vị tặc nhân trẻ tuổi nọ cuối cùng nhỏ giọng niệm:

“Mười bước giết một người.

Ngàn dặm không lưu dấu vết.

Làm sao không để lại vết tích?

Ném cho thần hồ ăn!”

Hai vị người nghe thấy đang thưởng thức hàm nghĩa bài thơ này, lại nghe tặc nhân trẻ tuổi kia đọc được hứng thú, đột nhiên hung ác nói:

“Lão đại, nếu tên này thích nhất đi xuống nước ở, không bằng cứ thể ném hãn xuống hồ cho Long Vương ăn. Hai huynh đệ

chúng ta liền đi dạo, tiểu đệ đang có mấy bài thơ mới muốn thỉnh giáo đại ca!”

“Không được!”

“Đừng mà!!”

Năm đó Trương tặc tử cùng Trần Đại Ban đầu hai câu nói cơ hồ đồng thời ra khỏi miệng. Mặc dù lập ý bất đồng, giọng điệu khác lạ, nhưng để cho Trần Đại Ban thở dài một hơi chính là ý tứ tên tặc nhân kia giống mình.

“Tại sao đại ca không làm gì được?”

“Hiện đệ có chỗ không biết, thằng nhãi này mặc dù đáng giận, nhưng đại ca đang có một chuyện muốn rơi vào trên người hắn, không thể hại tính mạng hắn.”

“Nghĩa sĩ à! Không biết đại vương còn kém nhỏ đi làm chuyện gì? Giết người phóng hỏa hay là Kiếp đạo nhi đây? Chỉ cần đại vương phân phó một tiếng, Trần Khôi ta sẽ lên núi đao xuống biển lửa, lông mày cũng tuyệt sẽ không nhíu một chút!”

Vừa nghe nói tính mạng có thể không cần lo lắng, Trần Đại Ban đầu chợt thấy cái túi đay tối mịt này, biến thành nơi quang minh. Xem ra là vừa rồi mình làm cho ba lợn ba gia súc mà Bồ Tát gả cho gia hỏa này phát huy tác dụng, nghe được chính mình còn có tác dụng với tên tặc nhân này, Trần Khôi liền hận không thể đem ông trời cấp xuống dưới —— lại không dám vắn vẹo lợn xộn, sợ bị hiểu lầm muốn đào tẩu.

“Im miệng!”

Nghe hắn ồn ào, tặc nhân trẻ tuổi quát lớn một tiếng, sau đó hỏi:

“Không biết đại ca muốn làm chuyện gì?”

“Ài! Nói đến sợ làm hiện đệ chê cười, nghĩ tới đại ca người tuy rằng tài hoa đầy bụng, thơ tài xuất chúng, nhưng cũng bởi vậy mà mắt cao hơn trời tri âm khó kiếm, cũng nhìn không nổi phần dung tục kia. Cho nên đại ca mãi đến hôm nay, vẫn tiếp nhận bên trong không ít người. Hiện đệ người còn trẻ, không biết chần không có người ầm.”

Nói đến đây, tên tặc nhân lớn tuổi này không khỏi thở dài than ngắn, ngữ điệu đau khổ, khiến cho Trần Khôi hầu như quên mất tình cảnh của mình, thiếu chút nữa thì mở miệng chúc phúc.

“Ôi! Không biết đại ca còn khổ sở như vậy! Vừa rồi tiểu đệ lỡ mắng rồi. Chỉ là, cái này lại liên quan gì đến thằng nhãi này chứ?”

“A! Đại vương ặc ặc! Chuyện của tẩu phu nhân đã rơi vào trên người tiểu nhân rồi! Ta đây là nghề tốt nhất! Sáng mai một người đã sớm giành cho ngài mười tám người! Bảo đảm từng người —— “

Đây chính là Trần Khôi khi nghe được hai chữ “con người này phản ứng lại, lập tức thể hiện sự trung thành; nếu không phải trong túi này chật hẹp, thì ngay cả biểu vũ cũng phải để nó nhảy lên!

“Nằm miệng chim của ngươi lại! Nếu mà còn la hét gì nữa thì lão tử mà ra một bài học tốt!”

Bao tải lập tức bình phục như lúc ban đầu, nhìn không ra vật còn sống trong đó.

“Hiền đệ có chỗ không biết, trưa hôm nay đại ca đang đi phố Vọng Hồ mua chút thảo dược, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, lại ở trước quán thuốc nhìn thấy đại tẩu của ngươi - Ách, chính là vị cô nương bán thuốc kia. Ta và nàng là vừa thấy đã yêu, hai người đều ái mộ nhân tài của đối phương, nên ở dưới ánh mặt trời kia, trước khi sập thuốc tự quyết định cả đời!”

“Đại ca đang muốn trở về thương lượng chuyện cưới vợ với ngươi, nhưng trong lòng không bỏ được chị dâu đáng thương của ngươi, nửa đường lại vòng trở lại, muốn cùng nàng nói vài câu tri tâm —— ai ngờ đã là người đi cướp không còn, phương phương không tìm. Đúng là ” đa tình tự cổ không...”

“A! Không nghĩ tới dưới bề ngoài thô kệch của đại ca, còn có một trái tim tinh tế mê lãng như vậy...”

“Hiền đệ khen trật rồi! Lại nói lúc ấy trong lòng đại ca đang ảo não, lại nghe người qua đường bẩm báo, nói chính thằng nhãi

dẫn người bắt đại tẩu của người và nhac phụ vào trong nha môn đi! Lần này đoạt vợ giết - mối thù này.”

Nói đến đây, đại ca tặc nhân kia chợt bùng bùng tức giận, thế là Trần Khôi chỉ cảm thấy trên mông mình, lại nặng nề chịu một cước. Chỉ là mặc dù đau đớn, cũng đành phải cố nhịn xuống, không dám kêu la.

Trần Đại Ban đầu không hồ là người đứng đầu một huyện nha dịch, đúng là lạnh trí, vừa chịu đựng đau đớn, vừa tiếp lời, ăn nói khép nép cầu xin:

“Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân bị mù mắt, không thích hợp mạo phạm đại tẩu! Chỉ cầu hán thả tiểu nhân trở về, tiểu nhân sáng sớm ngày mai liền đưa tẩu phu nhân trở về.”

“Ồ? Lời này là thật?!”

“Tuyệt vô hư ngôn! Nếu ta có nửa câu nói dối, liền để Trần Khôi Thiên ta đánh ngũ lôi bổ! Không được chết tử tế! Vậy làm cho ta bị ——

Biết rõ sắp đến thời khắc mấu chốt, Trần Đại Ban không chút do dự phát ra độc chú, sợ nói chần chờ, tặc nhân này liền thay đổi chủ ý, tính mạng này như vậy sẽ bị chôn vùi trong hồ Bành Dương.

Trần Khôi tuyên thệ độc này, thật ra cũng phát ra từ nội tâm, giọng điệu chân thành. Thằng khốn nhất gan nhất gan này, chính là “Con đường ban đêm đa số gặp quỷ”, hôm nay mới biết còn có kẻ ác hơn mình, lúc này liền không dám có trái tim nào cả.

“Được! Đừng có thề nữa, thứ lỗi cho người cũng không dám đùa giỡn với ta, nếu giữa trưa ngày mai còn chưa nhìn thấy vợ ta, không cần thiên lôi đánh người, ta cũng không tha cho người! Trừ phi người cả đời này trốn trong huyện nha đừng đi đường ban đêm!”

Trần Khôi ngay cả đạo cũng không dám, La Khôi nói ra một lòng trung thành.

“Đại ca, nếu thằng nhãi này đã chịu thua, vậy hãy giúp hắn vượt qua đi.”

“Vượt qua á? Không phải là siêu độ đấy chứ?”

Sau khi đã là chim sợ cành cong, Trần Ban đầu nghi thần nghi quỷ, lại nghe đại ca trầm ngâm một chút rồi nói:

“Không được, bên bờ Bắc sợ có người rảnh rồi đi lại, muốn bị nhìn thấy sợ sẽ xảy ra chuyện xấu; hay là lái thuyền về, đến Nam Cơ đảo yên tĩnh rồi vớt xuống.”

“Quả nhiên lão đại nghĩ rất chu toàn! Cứ làm theo lời đại ca nói đi.”

Trần Khôi ở trong túi nghe được rõ ràng, chỉ là không dám chen mồm vào; trong khoang thuyền lại hồi phục bình tĩnh, chỉ nghe thấy thuyền này bên tai...

Đường thủy của Kính Dương hồ hôm nay, trong lòng Trần Khôi tựa hồ trở nên dài đằng đặc, qua hồi lâu, thuyền này mới dừng lại bên bờ.

Vừa mừng thầm, lại chợt cảm thấy giống như đăng vân giá vũ, chính mình liền cái túi đeo bị người kéo lên, lại đi vài bước ném xuống đất, trên thân chịu đau, bất giác “A” một tiếng. Một tiếng hô ra khỏi miệng, Trần Ban lập tức trong lòng hoảng sợ, âm thầm cảnh giới, cũng không dám có thêm chút động tĩnh nào nữa.

“Trần, lớn, ban đầu “

Chỉ nghe tặc tử trẻ tuổi kia nói:

“Người cứ gọi đi! Nói không chừng có người tới cứu người đấy!”

Túi đeo lặng như tờ.

“À, không phải là ngã chết chứ?”

“Đại vương, tiểu nhân vẫn còn sống.”

Sợ tặc nhân quyền đâm cước đá kiểm tra, Trần Ban đầu chỉ có thể lên tiếng trả lời; chỉ có điều, thằng nhãi này đã cố gắng hạ thấp thanh âm, nếu không phải trong đêm tối tĩnh mịch, khoảng cách lại gần, nếu không nhất thời không thể nghe ra.

“Không chết là tốt nhất. Nhớ kỹ, trước giờ Ngọ ngày mai, ta muốn gặp nương tử của ta, đi ra khỏi nha môn cùng cha nàng.”

Hơi ngừng một chút, lại bổ sung thêm một câu.

“Nếu như trên thân bọn chúng thiếu đi một cọng lông thì ngày này sang năm sẽ là ngày người sợ hãi!”

“Nhất định! Nhất định!”

Chợt cảm thấy có chút kỳ nghia, Trần Khôi vội vàng lại bổ sung:

“Đại vương xin yên tâm! Chuyện ngày mai cứ việc giao cho tiểu nhân!”

Giọng nói kiên định, giọng nói như muỗi kêu.

Đợi cả buổi vẫn không thấy có ai trả lời. Trần Khôi đang buồn bực, lại phát hiện thân thể có thể chuyển động, hơi thở cũng dần dần lạnh buốt.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, miệng túi này đã buông ra.

Đợi đến khi phát hiện ra chuyện này, Trần Khôi vẫn không dám tùy tiện ra tay. Sau một lúc lâu, xác nhận xung quanh đúng là không có dấu chân người, lúc này mới dám chui ra. Vốn dĩ là Trần Ban đầu kinh nghiệm thực sự phong phú, hẳn biết rõ tuyệt đối không thể đối mặt với bọn phi nhân được. Nếu như tướng mạo của tặc nhân kia không cẩn thận bị mình nhìn thấy, cái mạng nhỏ này coi như cũng được giao ra tại đây —— nhớ tới nắm đấm đại lực kia, đầu Trần Ban không khỏi lại rung mình một cái.

Đứng ngây người một lúc, Trần Ban đầu lúc này mới khôi phục lại sức lực; nhìn bốn phía đánh giá, lại phát hiện chỗ mình đứng không phải là đảo Nam Cơ, mà là về bờ bắc hồ Truy Dương. Bên cạnh nước có vài chiếc thuyền nhỏ nhộn nhạo sóng gợn, nhìn ra xa, lờ mờ đã có thể nhìn thấy bóng dáng Vọng Hồ lâu chọn mái hiên.

“Hai tên tặc đồ này quả nhiên giảo hoạt!”

Trần Khôi chửi thầm trong lòng, chỉ là dưới chân càng không dám lãnh đạm, như một làn khói hương huyện nha đi đến.

Sợ rằng lỡ mất, có thủ hạ đui mù nào đó, không biết tốt xấu nên chậm rãi đợi cho đôi cha con cứu khổ cứu nạn kia!

☆ # ★*! ~ ☆ # *★!!!

Chương thứ chín Tỉnh Phong đêm đậm, bình tiêu bình địch.

Bóng đêm dày đặc bao phủ huyện thành Kính Dương. Cư dân trong thành nhỏ có thói quen ngủ sớm, lúc này trên đường phố đã rửa sạch ánh nắng ban mai, trở nên vắng ngắt quanh quẽ. Lá vàng đầu đường, tựa hồ không chịu nổi sự xanh tươi của đêm thu bên đường, lượn vòng trong gió nhẹ. Xa xa ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa, càng làm cho thành Kính Dương này đặc biệt yên tĩnh.

Lãnh Nguyệt im lặng, bóng đêm mê ly.

Chẳng qua, vừa vặn giống như mộng đẹp đại sát của Mẫu Đơn, đối mặt đêm mùa thu lãng mạn thê lương như thế, lại có người quen thuộc nhìn không thấy. Chỉ thấy ngay góc Tây Lâm phố, đang có hai thân ảnh lén lút, dưới sự yểm hộ của bóng đêm, thấp thỏm bất an chờ đợi người bị hại đưa tới cửa.

Hai tên nha tặc này đúng là đã mở miệng nói chuyện và sung mãn. Hai người bọn họ vừa mới hát một bài “Bắt thả Tào” trên hồ Bành Dương xong, trang điểm còn chưa kịp tan, liền nhanh như chớp đi tới con đường bắt buộc phải về nhà Lữ Huyện gia, chuẩn bị lại kỹ thuật ra tay. Vừa rồi tên giặc nhiều tình trên thuyền ô bông kia chính là kẻ đã mở miệng niệm tình; mà vị “Hiền đệ” trong miệng hắn chính là tiểu cô nương cư trú này cố hết sức xoay chuối lại một lần.

Vừa mới giải quyết xong Trần Khôi ngoài mạnh mẽ kia, theo lý thuyết lần này hẳn là xe nhẹ đường quen. Chỉ là hoàn cảnh gây án lần này đổi thành đường phố huyện thành, phải đề phòng người đi đường phụ cận, không ai có thể buông tay làm hồ Kính Dương. Cho nên hai người ngược lại so với lúc trước càng khẩn trương hơn.

“Lữ lão nhi sao còn chưa tới? Không phải hôm nay chuẩn bị đến “Hồ nước Văn Xã” chơi suốt đêm đấy chứ?”

Ai nấy im lặng nhìn chiếc giường thấp thoáng trong gió thu, không khỏi âm thầm sốt ruột, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ai có thể bắt được, mắc bệnh xuống trước. Nhưng chắc sẽ không xui xẻo như vậy, bởi vì căn cứ vào tin tức mà bản thân biết được, Lữ lão nhi kia cho dù không tình nguyện đi nữa cũng tuyệt đối không dám đêm không về ngủ. Sáng sớm đề cập đến việc động khí cho mình, đồng thời để cho mọi người trốn đến góc đường tránh gió.

Ngay lúc hai vị nghĩa sĩ dọc đường thấy bất bình có chút kinh sợ, rút cuộc, trong sự chờ đợi của tất cả mọi người, một nhân vật chính khác xuất hí kịch này, huyện chủ huyện Kính Dương Lữ Sùng viên Lữ lão gia, chậm rãi đạp chân bước bốn phía, từ bên đường lao đảo đi tới.

Vừa mở miệng vội vàng nhìn cư dân nhẹ nhàng ra hiệu một chút, sau đó cùng nhau biến mất trong bóng tối.

Những tao ngộ tiếp theo của Lữ lão gia cũng giống như những gì mà gã thuộc hạ trung thành và tận tâm vừa rồi, chỉ là trong những chi tiết có chút khác biệt. Lữ lão gia đang bị cho ăn một cái miệng cũng không có ngon miệng, kêu la ầm ĩ không được, thành thành thật thật bị tóm đến một chỗ yên tĩnh.

Bất quá Lữ lão nhi hẳn là thấy may mắn, tặc nhân đảm nhiệm chủ lực nhận thức rất rõ ràng, chính mình còn không thể khống chế lực đạo rất tốt, nhìn Lữ lão gia cùng cây Thu bên đường thân thể tương tự, thầm nghĩ mặc dù mình đã có thể ” cử trọng nhược khinh”, nhưng còn chưa đạt tới hoàn cảnh ” Cử khinh nhược trọng”, sợ đánh xuống một quyền, Lữ huyện gia này sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Vì thế, Lữ lão huyện gia từ trước đến nay thiếu thể trạng rèn luyện, lại khiến hắn may mắn miễn được một phen khổ sở da thịt. Bất quá, va chạm va chạm này cũng là điều khó tránh khỏi.

Kỳ thực, hai người trẻ tuổi này có chỗ không biết, ở phía sau Lữ lão đầu cách đó không xa, còn có một vị trưởng bối trẻ tuổi đi theo. Bởi vì thức thời cùng nhà cửa đều tương đối khản trương, ánh trăng cũng tương đối ảm đạm, chỉ nhìn chăm chăm chánh chủ, đối với vị tùy tùng kia nhất thời không phát

hiện; mà vị trưởng hộ trẻ tuổi kia, cũng bởi vì xảy ra chuyện, một chút không kịp phản ứng.

Đang lúc Trường Thuận theo chậm lại sức lực, lại mềm nhũn ngã xuống. Ngay vị trí hấn vừa rồi sau ót, đang dưng một nắm đấm to như bọt dấm!

Người trẻ tuổi tự cho là đắc kế còn không hề hay biết, không biết vừa rồi suýt nữa đại nạn lâm đầu!

Hết thấy những chuyện này đều rất nhanh hoàn thành, nếu có người không cẩn thận nhìn thấy, còn tưởng rằng chỗ đó đang diễn một màn kịch da ảnh.

Chuyện sau đó, giống như hồ Bành Dương lúc trước. Từ trước đến nay, Lữ Lão huyện gia chỉ quen cho người khác diễn thuyết, không thể không cả đời giảng dạy một cách khó quên. A dua nịnh hót đã quen lại tràn ngập trào phúng cùng đe dọa của Vô Pháp Vô Thiên.

Lần này bọn họ điều chỉnh một chút lí do thoái thác, vẽ lại bản thân là giặc cướp lạc thảo trên núi Đại Cô Sơn; mà nhớ rõ quan hệ yêu đương giữa thiếu nữ bán thuốc kia, cũng từ một ngàn sơ hở kia nhìn thấy đồng tình, lách mình biến thành thanh mai trúc mã chỉ bụng làm hôn. Dù sao Lữ lão nhi này cũng không thể so với hán tử ngu xuẩn Trần Khôi kia, hơi không chú ý liền có thể bị hấn nhìn ra sơ hở.

Diễn thuyết thanh nhã, cuối cùng cũng chấm dứt trong mồ hôi lạnh toàn thân của Lữ huyện gia. Lấy một uy hiếp khủng bố làm kết luận, hai vị khách không mời mà đến ném hấn nghênh ngang rời đi.

Giấy dựa thật lâu, Lữ huyện gia mới từ trong bao đay rẻ trả giá nửa ngày mới mua về, gian nan giải thoát ra. Trên người mồ hôi lạnh dính dính, bị gió đêm thấu thu phổ thổi qua, hơn nữa vừa mới chịu đựng qua hoảng sợ cùng dày vò trước nay chưa từng có, Lữ lão gia chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều đặc biệt khó chịu.

Hồi phục tinh thần, lại ngơ ngác đi tìm tùy tùng của hấn, sau khi thức tỉnh liền đỡ lẫn nhau tập tễnh mà đi. Người trẻ tuổi chưa tỉnh hồn kia cũng không biết vừa rồi lão gia xảy ra sự cố

gì; chỉ thấy thần sắc thất hồn lạc phách của lão gia, người trẻ tuổi lạnh lợi lúc này hẳn là biết rõ lúc này hẳn là trầm mặc.

Đường đêm dài đằng đẵng, một đường im lặng.

Bề ngoài trông thì bình tĩnh, nhưng Lữ Huyện gia nghe thao tác so với trưởng cận nhiều hơn một phen, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn. Cả đời này của hắn lần đầu tiên phát hiện ra, người đứng đầu một huyện tự cho là không ai bì nổi, khi gặp kẻ mạnh mẽ ven đường, thì nguyên lai cũng gây yếu và vô năng như vậy. Lại suy nghĩ những gì đã làm, đúng như bị người ta quát thẳng vào đầu, mồ hôi lạnh ròng ròng mà xuống!

Lúc này hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra mọi người kính hắn, đều vì chức quan và vương pháp của mình – tuy rằng mình thường không coi vương pháp ra gì; nhưng một khi có cường nhân cũng coi thường vương pháp này như hắn coi thường, bản thân dưới thủ đoạn mạnh mẽ này., Cũng giống như những kẻ thường bị mình bắt nạt, mặc cho người ta giết hại dân đen. Mà lúc trước mình có thể không kiêng nể gì như vậy, thường thường vẫn là ỷ vào người vợ thân là châu thủ muội muội của hắn, thường thay hắn dọn dẹp cục diện rồi rắm; nếu không cần tặc phi kia động thủ, bản thân cũng đã sớm bị cường hào trên quan trường đánh ngã trên mặt đất.

Lữ Lão huyện gia ăn cái hoảng sợ này, giờ phút này lại trở nên vô cùng thanh tĩnh. Hóa ra vị thê tử kết tóc mình thường kính mà xa xăm trong nhà kia mới thật sự là người yêu mình bảo vệ mình. Nghĩ tới nơi này, Lữ Sùng nảy mầm Lữ lão gia không khỏi càng thêm nhanh chân hơn, hướng về nhà đang có người chờ hắn trở về.

Ngay khi vừa vào phòng, Lữ phu nhân thấy trượng phu chật vật như thế, bất giác kinh hô một tiếng, bất chấp việc hắn hỏi hận, chỉ lo hỏi hắn có chuyện gì xảy ra. Lữ lão gia lại không đáp, một tay ôm lấy thê tử, run rẩy kêu lên: “Nương tử!” Lại phát hiện nương tử của mình đã là tóc bạc loang lổ, trong lòng càng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thường gặp khó khăn, Tuyệt Nhiễm Vân Ngoan, Sương Tiêu Hạnh, Chu Nhan đi không trả.

Xuân lão Chủ Suy, chỉ sợ Vũ Cương Phong.

Nhưng chỉ nguyện không tổn hại gì, còn sợ gì người...

Đêm đó, bao nhiêu người không ngủ.

Lại nói đến việc tỉnh ngôn cùng làm xong hai chuyện không hợp pháp này, một đường chạy như điên về khách sạn, tự cho là thần không biết quỷ không hay chuồn vào phòng khách. Đợi đến trong phòng, hai người này cùng với Trần Ban đầu lấp bắp hoảng sợ kia cũng giống như Lữ Huyện gia, cũng là kinh hồn bất định. Chờ qua một lúc lâu định thần lại tỉnh thần., Hai người lúc này mới phát giác hai chân mình có chút không chịu khống chế, run rẩy không ngừng, nói không rõ là vì khẩn trương, nghĩ mà sợ, hưng phấn, vẫn là đêm nay tra tấn hai chân co rút gân.

“Đã trở về!”

“Ừm, về rồi!”

Thanh âm hai người đều có chút run rẩy, bất quá đều từ trong mắt đôi phương thấy được vui sướng. Mặc kệ ngày mai kết quả như thế nào, cuối cùng cũng đã tận hết cố gắng của mình, hơn nữa bình an trở về!

Kỳ thật trong mắt đại nhân lão luyện thành thực, thông báo biện pháp bắt cóc quan lớn uy bức người, thật sự là có thiếu cân nhắc, có rất nhiều chỗ nguy hiểm không ổn. Nếu là bọn họ, vô luận như thế nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ như vậy, sẽ nhiều lần cân nhắc thời gian, quyết không làm việc lỗ mẫn như thế.

Nhưng chính vì người thiếu niên hiểu chuyện phổ phường này không biết trời cao đất rộng, cô bé Doanh Nhi kia trước kia lại càng không biết sợ là cái gì, ngược lại cảm thấy kế hoạch thông báo này không chê vào đâu được, lại phải giáo huấn người xấu một chút, liền vội vàng tỉnh lại như thiên lôi sai đâu đánh đó. Cái gọi là con nghé con sơ sinh không sợ cọp, hai đứa con gái lỗ mẫn này nói động thủ liền động thủ, thế mà tỉ mỉ giải quyết, cả đêm liền làm việc này cho xong.

Tuy đêm nay thuận buồm xuôi gió, cùng với kế hoạch chu đáo có chút quan hệ, âm thầm có thể có cao nhân đi dạo qua phố

tương trợ, nhưng thực sự là làm cho người ta bội phục vận khí cùng dũng khí của hai người bọn họ. Nhiều khi là như vậy, đối với khó khăn đối với việc này càng rõ ràng hơn cái gọi là trí giả., Ngược lại càng dễ sợ đầu sợ đuôi không dám hạ thủ, từ đó chỉ có thể vĩnh viễn vô thành. Ngược lại là những kẻ không hiểu con đường phía trước gian khổ, vì tri thức mà không sợ, lỗ mãng nói làm là làm, mặc kệ trong quá trình sẽ gặp khó khăn trắc trở hay gì, cuối cùng lại ngược lại đã làm xong.

Nói chuyện phiếm ít nói, lại nói hai người đã nói chuyện nhàn hạ kia, tuy vừa rồi lẫn qua lộn lại nhiều chuyện như vậy, lại không buồn ngủ chút nào. Cư nhiên không trở lại phòng mình, liền cùng nhau hạ thấp thanh âm, lúu rúu quay về hành động vừa rồi. Hai người trẻ tuổi càng nói càng hưng phấn, kết quả lại càng không ngủ được.

Vì vậy, bắt chuyện trêu chọc giả tặc thanh âm quá lớn, lại trách nằng ngay lúc lâm thời đem câu chuyện này ném cho Vương Bát: “Ném cho Hồ Thần” vào lời thoại, chẳng ra cái gì. Cư nhiên thì cười nhạo đoạn kia của tặc tử đa tình biểu diễn quá mức nóng bỏng, cười hắc hắc chân tình như vậy rõ ràng có phải thật nhớ vợ hay không, lúng túng đến mức mở miệng hô to oan uổng, cực lực biện bạch, những lời kia của Trần Trần cũng là nghe từ miệng tửu lâu...

Hai người trẻ tuổi không biết âu sầu là tư vị ra sao cứ dày vò đến mức gà trống reo hò, rồi từng người bỏ đi.

Ngày hôm sau cho đến khi mặt trời lên cao, lúc tỉnh lại mới dậy, mặc quần áo rửa mặt, sau đó liền nhìn vào chỗ ở thoải mái không có, trong hành lang lại trùng hợp gặp xa phu nhà giàu. Xa phu kia bắt chuyện sớm theo tiếng, sau đó tựa hồ trong lúc vô ý nhắc tới, đôi phụ nữ bán thuốc trên đường Vọng Hồ hôm qua bị bắt đi đã được thả ra ngoài.

Nghe xong tin tức này lập tức vui vẻ ra mặt, kiểm chế không được liền đi trình sát ở đó, sau đó tranh thủ thời gian báo tin tốt này cho nàng. Sau khi lắng nghe xong cũng vui mừng khôn xiết, xem ra hai trận “bị bắt Tào” tối qua đã có tác dụng, cả đêm bồn ba vát vả không uổng phí!

Hơn nữa, hai người trẻ tuổi ” Búng quan tương ngộ” này thì không nói. Lại nói Lữ Sùng kia là Lữ huyện gia, sáng sớm đã vội vàng chạy tới huyện nha, đang đi dạo một vòng trong thư phòng. Minh Tư Khổ muốn tìm lý do thoái thác để sai khiến Trần Khôi kia thả người. Đúng lúc nói Tào Tháo đã đến, lại nghe ngoài cửa Trần Khôi Trần Ban đầu cầu kiến.

“Tên này hôm nay ngược lại còn tới sớm như vậy!”

Bất quá đang muốn tìm hấn, Lữ huyện gia liền tranh thủ thời gian trở lại chỗ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế gỗ lim, sau đó liền gọi hấn vào.

Lúc này Lữ huyện gia đã hạ quyết tâm, tuy trước kia Trần Ban đầu có thể bắt được nữ tử rất có tư sắc, nhưng như mèo nhìn thấy tanh, không thể buông tha., Nhưng lần này vô luận thế nào cũng phải ép hấn buông tay ra, bởi vì lời nói khủng bố của hai tên tặc nhân kia tối hôm qua là vẫn còn vang vọng bên tai. Nếu Trần Đoàn này thực sự không thức thời, cũng chỉ có thể dùng phẩm cấp này đè ép hấn. Chỉ là tốt nhất vẫn không nên trở mặt, dù sao Trần Khôi cũng biết rõ chuyện bất lương từ trước đến nay.

Liếc nhìn Trần Khôi đang tiến vào, Lữ huyện gia lập tức có tính toán, bưng chén trà lên nhấp một ngụm nước trà mát lạnh cổ họng, sau đó ho khan một tiếng, bắt đầu từ huyền học mà hấn am hiểu nhất, thao thao bất tuyệt, là ám chỉ cuối cùng Trần Khôi thả người làm đệm.

Đáng tiếc Mị Nhãn Nhi này lại làm cho người mù nhìn, không ngờ trong lòng Trần Khôi cũng như vạn trảo đang khó chịu, quả nhiên là lòng nóng như lửa đốt!

Sáng sớm đã chạy tới xin lão gia thả người, lại bị Lữ huyện gia coi là đồng đạo trong thủy hồ xã, âm dương dương có một đại thông, rót thẳng tới đầu Trần Đại Ban đầu óc choáng váng. Đang ừ ừ ừ a không ngừng xưng hô đúng sai., Trần Khôi lại đột nhiên nhớ tới thủ đoạn hung ác của hai tên tặc nhân gian hiểm đêm qua, đặc biệt là cảnh cáo thả người đúng giờ buổi trưa trước, lập tức sờn cả tóc gáy, cũng không được quấy rầy Thanh Hưng của Lữ lão gia đang cao hứng nữa, chặn lời nói chen vào:

“Lữ huyện gia, tiểu nhân có việc gấp cần bẩm báo!”

“Ồ? Chuyện gì?”

Bị cắt ngang, bản dài được xây dựng tỉ mỉ, Lữ huyện gia quả thực không cao hứng, nhưng lúc này cũng không tiện phát tác, cố gắng để Trần Khôi chậm rãi bẩm báo.

“Lữ lão gia, có phải ngài có thể thả hai cha con đang bắt tiểu nhân buổi trưa ngày hôm qua không?”

“Phốc!”

Trong miệng Lữ Huyện gia phun ra một ngụm nước trà!

Chợt thấy thân sắc lão gia quái dị, Trần Khôi vội vàng, tranh thủ hôm qua mất ngủ một đêm mới chuẩn bị tốt lí do thoái thác, dùng ngữ khí thành khẩn nhất, khiêm tốn nhất, chậm rãi nói ra., Luận chứng bản thân hôm qua thật sự là bắt chẹt hai cha con kia. Trần Khôi trước tiên vì thất trách mà đòi hỏi, cuối cùng tỏ vẻ muốn bù đắp sai lầm trong công việc của mình, chủ động yêu cầu trừ lương dịch của mình cho cha con chuộc bạc, coi như trừng phạt đối với việc sơ ý của mình.

Lữ Huyện gia cố nén xúc động, dùng ngữ khí hòa hoãn của thân phận phù hợp với thân phận huyện chủ, tỏ vẻ khen ngợi khen ngợi đối với thuộc hạ dũng cảm thừa nhận sai lầm này, cũng hi vọng hần tốt nhất có thể nhanh chóng sửa sai, mau mau giải quyết hai cha con kia. Mà xét thấy Trần Ban làm việc luôn cần cù, Lữ lão gia từ trước đến nay vẫn luôn chăm chỉ xử sự công bằng, lần này cũng quyết sẽ không vì sai lầm nho nhỏ của Trần Ban, liền muốn khấu trừ lương của hần.

Trần Đại Ban đầu nhận thức đầy đủ việc này, không ngờ hôm nay Lữ lão gia lại dễ nói chuyện như vậy. Hóa ra bị tráng quyết định liều mạng phá sản cũng muốn đoạt thức ăn từ miệng cạp của Lữ lão quan nhi, thật không ngờ hôm nay lại khoác loác gì đó., Không phí bao nhiêu lời, lão gia huyện này liền sáng khoái thả người. Thật là không nghĩ ra, Lữ Huyện gia từ trước đến nay luôn “Trên đời Toan Nghê mỗ thịt, trong bụng muối bột”, lại còn có một mặt khác cao thượng tinh khiết như thế.

“Có phải trước kia mình có chút hiểu lầm hấn hay không? Không quản, tối hôm qua biến nguy thành thuận buồm xuôi gió cùng ngày hôm nay, xem ra nhất định là mình thành tâm cầu nguyện cho Bồ Tát nghe được, phù hộ chính mình luôn có thể gặp dữ hóa lành. Sau khi làm xong việc này, liền nhanh chóng đi tới miếu lão gia, mau chóng đem cái đầu heo to tới qua hứa hẹn đưa đi cho Bồ Tát!”

Trần Khôi ban đầu đang suy nghĩ miên man, Lữ Lão gia Lữ Sùng này cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Không biết vì sao bình thường hấn cũng không phát hiện ra, hôm nay càng nhìn vào khuôn mặt mũi bầm dập của Trần Ban, hấn càng cảm thấy đáng yêu.

Hả? Mặt mũi bầm dập?! Lữ lão Huyện gia vẫn luôn tâm thần không yên, đến lúc này mới phát hiện trên mặt thuộc hạ tái xanh một khối, giống như mở ra tòa phòng nhuộm, liền vội vàng ân cần hỏi thăm vị này trung thành đã xảy ra chuyện gì.

“Ách, chút vết thương nhỏ ấy, là nước rửa chân tối hôm qua, không kịp bung mặt, chân trượt một cái, đập vào mặt...”

“À, Trần Ban đầu kia sau này phải chú ý dưới chân.”

“Đa tạ lão gia quan tâm, sau này thuộc hạ nhất định chú ý!”

“A? Trên mặt lão gia ngài...”

Thì ra lúc này Trần Ban đầu cũng phát giác, Lữ lão gia ở trước mặt cũng đã lộ ra vài vết máu.

“Cái này... Thật ra là tối hôm qua ta thấy con mèo nhỏ trong ngực chủ mẫu ngươi làm phiền lòng, liền muốn bắt nó ném ra cửa. Nhưng không ngờ ngược lại bị súc sinh kia bắt làm bị thương mấy đạo!”

“Ồ! Vậy về sau lão gia cũng phải cẩn thận đấy.”

Hai người này mỗi người một ý, không ai chú ý tạt xấu trong lời nói của đối phương.

“Lão gia, ngài không có gì làm, tiểu nhân xin cáo lui! Đem hai cha con kia thả đi.”

Đúng là Trần Đoàn sợ đêm dài lắm mộng, không có ý dừng lại.

“Nhanh chóng phóng đi!!!”

10

Chương thứ mười thuận miệng lợi, nào quản quỷ khóc thần giận.

Lại nói vị Lữ Sùng kia, sau khi gặp đại nạn, lại như thể hồ quán đỉnh, hoàn toàn tỉnh ngộ, từ đó đổi ý. Từ đó trở đi Lữ Sùng bắt chước Tào Sâm quận chủ lúc đầu vô vi mà trị liệu, Cấp Aĩ, mọi chuyện đều để ý đại thể, ít hỏi chuyện vặt, buông tay để thương hộ huyện Mi cưỡng ép xử lý công việc ở nơi khác; tự mình cả ngày chỉ biết uống rượu ở nha môn, hoặc uống rượu với phu nhân, hoặc trị trang dã du, hoặc tới xã hội thủy hồ văn hữu kia, suốt ngày khoái hoạt.

Không ngờ lại thành ra như vậy, huyện Kính Dương từ đó về sau, năm nào cũng mưa thuận gió hoà, Khoa Phong dân giàu, không ngờ lại được gọi là đại trị. Mà biệt danh “Lữ châu châu” kia, từ đó trở đi không còn ai nhắc tới nữa. Dân chúng khoan khoái thiện, từ đó về sau chỉ biết huyện Truy Dương có một vị “Lữ Công” anh minh khoáng đạt.

Mà truyền thuyết về Lữ Sùng này còn chưa kết thúc. Sau khi ông ta thời đại chiếu sĩ, liền ở trong nhà cùng phu nhân an dưỡng năm. Nhưng không ngờ Đại Cô Sơn bên hồ Kính Dương lại thật sự có cường đạo chiếm núi, binh họa liên tục kéo dài mấy thôn. Mà lúc đó huyện Kính Dương làm thịt một người thư sinh, là người gầy yếu, gặp tặc nhân thể lớn, trong lúc nhất thời lại sợ hãi vô sách; người ta chỉ điếm, chỉ đành tới cửa thỉnh giáo Lữ lão tiên bối.

Lữ Công nghe nói có kẻ ác hành, nổi giận đùng đùng, không buồn để ý tới tuổi tác đã cao, trèo lên hồ một tiếng, người ứng tuyển tụ tập. Danh vọng “Hữ Dương Lữ Công” thanh danh, mấy ngày sau lại tụ tập mấy trăm dân chúng khỏe mạnh. Mấy ngày sau, Lữ Sùng Sùng mặc kệ năm tuổi già sức yếu, để cho Lữ Sùng dùng gậy trượt khiêng hấn ra trận, đốc thúc dân chúng tấn công giặc cướp. Binh lính thấy Lữ Công lại tự mình ra chiến trường, cảm động các loại công kích, lại liên tục đánh

nhau, cuối cùng nhanh chóng tiêu diệt bọn cướp Đại Cô Sơn, bắt được tù binh quá đông.

Lúc Lữ Công tuổi còn trẻ, vẫn dùng văn chức lĩnh vũ sự, lại cứ như vậy tiêu diệt tặc khấu cùng hung cực ác kia, việc này lập thành một đoạn giai thoại lúc ấy. Dân chúng huyện Dương một thành cũng đều cảm nhận Lữ công đại đức, đương triều hoàng đế cũng nghe chuyện cũ, thân thư đương thời “Phục ba” tám biển vàng, ban cho hấn lấy làm khen ngợi.

Mà vị Trần Khôi gật đầu, từ sau đêm tào thuyền kia, luôn cảm thấy trên cổ có chút lạnh lẽo, từ nay về sau lớp này cũng bó tay bó chân, thật không dễ chịu gì. Đau đớn suy nghĩ, trải qua vô số kinh nghiệm giáo huấn tổng kết, cuối cùng Trần Ban đầu quyết định hay vẫn là trốn đi làm tặc nhân Âm Tượng mới có cảm giác an toàn. Vì vậy gã dứt khoát từ chức, lưu lạc ở lưu hương trộm cắp.

Ai ngờ, công tác nha môn của Trần Khôi này không được tốt cho lắm, nhưng lại có thiên phú kinh người ở trong nhóm đạo phi này. Cuối cùng, lại nhậm chức nhị trại chủ của Đại Cô Sơn phi trại. Chỉ là thời vận không tốt, không thể tưởng được đám giặc cỏ đại Cô Sơn thanh thế to lớn kia, cuối cùng bị nửa đoạn dưới của lão đầu đã xuống mồ của Lữ Công dẫn người tiêu diệt. Còn Trần Khôi, cũng trở thành tù binh của cấp trên cao năm xưa.

Khi đầu sở giặc bị áp giải đến doanh trại thẩm vấn, Trần Khôi vừa thấy là chủ nhân cũ làm đường, vội vàng ôn lại tình nghĩa ngày trước. Hi Đồ Lữ Công nhìn tình nghĩa ngày trước tha cho hấn một mạng— nhưng không ngờ, hành động này lại đoạn tuyệt đưa đi tính mạng của mình. Một thanh niên sĩ tử Lữ Sùng đi theo Lữ lão gia tử khởi sự tiêu trừ phi., Vừa nghe tên đầu sở cùng hung cực ác này miệng mồm đầy củi, Lữ lão đại Lữ Công từ trước đến nay coi là thần tượng của mình, bọn họ không khỏi nổi giận đùng đùng, một đao chém bay đầu Trần Khôi. Sĩ tử thanh niên này nổi tiếng là khoái đao, Lữ Công nhất thời ngăn cản không kịp!

Nếu như có người hiểu rõ tiền căn hậu quả, không khỏi liên than thở số mệnh vô thường này, báo ứng khó chịu đi.

Đương nhiên, những chuyện này đều là chuyện sau này. Hai vị thiếu niên một tay thúc đẩy chuyển biến vận mệnh của hai người này, hiện tại lại không hề hay biết. Giờ phút này hai người đang ở trên một chiếc thuyền con trong hồ Kỳ Dương, nhẹ nhàng đi về phía đảo Nam Cơ.

Nguyên lai, chúc mừng hai cha con kia được cứu, liền theo doanh trại đề nghị, xin mời tỉnh ngôn đi tới cá ngô ăn cá trong nước ở Nam Cơ đảo. Tỉnh ngôn tâm tình cũng rất tốt, lại nghe nói có thể bổ sung danh tiếng hồ Kính Dương này, vỡ lẽ hợp, thế là hai người liền mượn một chiếc thuyền nhỏ, hướng trong nước mà đi.

Khi nếm thử “Thanh Tráp Ngư” nổi tiếng xa hoa kia, dù tiêu cô nương Doanh trại kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi hô to mỹ vị; mà vị thiếu niên nông gia xưa nay vô duyên với món ngon, càng ăn càng vui vẻ thoải mái. Quả nhiên là “không hư sĩ” dưới danh hảo huyền, chiếm thiên thời địa lợi ở trong nước...”, Đem con cá kên mới rời nước này, dùng lửa nhỏ đun, đem con cá kên cực mới mẻ này bốc hơi cực kỳ mềm mại, vừa vào miệng lại có một hương thơm. Khó trách con quý đối trong màu như vậy, cũng phải tới “Trên nước” này trước nuốt nước môi.

Lại nói hai người ăn xong, tâm tình vừa vặn, lại gặp thời tiết chính là Tỉnh Hòa, trong trời cao vạn dặm như bích tẩy, liền ở trên Nam Cơ đảo tìm được một chiếc thuyền họa, lên thuyền du lãm thắng cảnh Kính Dương hồ.

Hồ Kính Dương dưới trời quang đãng sẽ có một phen phong tình khác. Mặt nước chỗ gần đó có ánh nắng, gợn sóng lân lân, như có ánh sáng lấp lánh dịu dàng lưu động. Xa xa, hồ nước liền như thủy tinh thanh tịnh, mặt hồ thanh đạm tinh khiết; xa xa điều hâu bay nhanh, thân thể đang vẽ, giống như đang vẽ. Chỗ nào mà thị lực vô cùng vô tận nhưng mây mù vẫn bao phủ, chỉ thấy khói bụi mịt mờ.

Thu thủy này ngâm ở xa xa, trên dưới thanh quang, chỗ thủy thiên giao tiếp mờ mịt.

Đứng trước thắng cảnh tạo hóa phi phàm này, hai vị thiếu niên lập tức tỉnh lại, nhất thời quên mất, chỉ đắm chìm trong sắc

trời thủy quang này.

Thuyền di cảnh đổi thay, không bao lâu đã đi tới bên cạnh một hòn đảo cao ngất. Đảo đá này chính là một thắng cảnh khác trong hồ Kính Dương, La Tinh sơn. La Tinh sơn này đã rời khỏi huyện Miêu Dương, chỗ thủy vực này thuộc Tinh Tử huyện thành.

La Tinh sơn là một thạch đảo nho nhỏ, cao chừng vài trượng, tung hoành ước chừng hơn trăm bước, thoạt nhìn liền như sao trên mặt nước. Người địa phương đều có truyền thuyết La Tinh sơn này là từ trên trời hạ tinh biến thành, cho nên còn có tên “Lạc Tinh đồn; địa phương cũng có đá trong hồ hôm nay, năm đó trên trời sao nói. Ở nơi này đổi mắt nhìn về phía xa, đã có thể mơ hồ thấy bóng núi nhàn nhật của quần mạch.

Có thể ngồi lên thuyền họa giá xa xỉ này, phần lớn là một đám ăn chơi trác táng đầu dầu, cũng có không ít thương nhân giang hồ mang đao đeo kiếm làm buôn bán không vốn; trong đám du khách khắp thuyền, thiếu niên bắt đầu nói là thổ địa khí, cùng cô thiếu nữ đồng thời cư trú phương xa xỉ này, ngược lại giống như dị số, có phần không hợp với mọi người.

Thấy sự kỳ lạ của La Tinh sơn, không khỏi có người muốn làm thơ hứng khởi. Ví dụ như vị tử đệ tuần lãng nhìn qua cũng phong lưu nho nhã này, thấy có nhà nữ nhi này cư ngụ, lại sửa sang lại áo bào tơ lụa, cầm quạt lông trong tay khẽ phe phẩy., Giống như Chu Lang khí phái cầm quạt lông trên đài năm đó, ho khan một tiếng, liền muốn ngâm thơ một bài —— lại không biết hiện đã là khí thể long lanh, lại lấy quạt lông này ra hiện thế, không khỏi giả bộ ngượng.

Nhìn xem cách làm này của hắn, trong lòng lại khinh thường; bất quá ngược lại cũng tò mò, muốn nhìn xem vị “Tiểu Chu lang” này ra khỏi miệng như thế nào.

Vị nhân huynh kia thấy thành công thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt thành công nhận được sự chú ý của vị thiếu nữ kia, không khỏi trong lòng mừng thầm, trong ánh mắt vạn người này, rốt cục mở miệng ngâm thơ:

“Nhìn từ xa ngọn núi này đen sì, phía trên có chút thô mịn...

Nếu đổ ngọn núi này xuống, từ trên xuống dưới sẽ to hơn!”

Uy dương suy tàn, vị nhân huynh này quạt thu phiến khê phe phẩy, đưa mắt nhìn quanh, đúng là mong đợi tự hù. Du khách khắp thuyền, trừ khi tán thưởng thức tiếng ở duyên bên ngoài, không khỏi hoặc gật đầu khen ngợi, hoặc trầm tư thưởng thức, chỉ sợ bị người khác nhận ra mình không biết là gì: Vì vậy khi nghe thấy tiếng cười to này, liền có vẻ đặc biệt chối tai trong số người trên một chiếc thuyền, ngược lại cười nhạo, lại bị tiếng cười lớn kia che lấp.

Tài tử đang đắc ý tự mãn, không khỏi biến sắc. Quay đầu nhìn lại thì thấy là cao nhân phương nào bật cười, đã thấy nguyên lai là một thiếu niên áo vải thô toàn thân, đang vui mừng không thể chống đỡ nổi. Vì vậy, tên phú gia đệ tử này không khỏi càng thêm tức giận, há miệng đối với việc tỉnh lại lớn tiếng quát:

“Tiểu tử! Chẳng lẽ ngươi cho rằng thơ của đại gia không hay?!”

Nghe hấn chất vấn, thiếu niên này mới phát giác xông vào rắc rối, tranh thủ thời gian khiêm tốn đáp:

“Không dám! Không dám! Thật sự là tiểu nhân thấy bài thơ này của gia đài rất hay, vô cùng trôi chảy dễ đọc! Diệu diệu nhất là nó còn rất khôi hài hài hước, tiểu nhân bị thơ tốt như vậy lây nhiễm, không khỏi có chút thất thố, ngàn vạn lần mong đại gia đại nhân ngài không tiểu nhân nhớ tiểu nhân quá, như vậy xin tha thứ cho tiểu nhân!”

Chỉ là, tuy ngôn ngữ khiêm cung, nhưng vẻ mặt hấn còn chưa kịp thu lại vẻ tươi cười, đã làm cho thái độ khiêm tốn của hấn giảm đi rất nhiều. Vị nhân huynh này liền cảm thấy hấn nói không đúng lòng, không khỏi thẹn quá hóa giận, âm dương quái khí châm chọc:

“Ồ? Không hề phát hiện, vị tiểu ca đầu đất, mặc hoa phục này lại có thứ thấy ghê gớm như vậy, chắc hấn là đầy bụng thơ tài rồi? Vậy hôm nay không ngại thì để mọi người mở mang kiến thức một chút! Ha ha ha ha...”

Nói xong, thằng ôn này liền làm càn cười ha ha.

Nghe hẳn chằm biếm nói vậy, khán giả trên thuyền nhất thời cũng ầm ầm cười to. Trong tiếng cười đầy trời này, đã quen với việc bị người ta khinh thường, ngược lại không cảm thấy như thế nào; ngược lại là cô bé dịu dàng tức giận đến mặt đỏ bừng, trực tiếp bảo thiếu niên nhất định phải làm một bài thơ tốt, để cho bọn họ biết thế nào là lợi hại!

Thế là, tiếng cười khắp thuyền càng thêm vang dội!

Thấy nhàn nhã vì mình bị người ta nhạo báng, dù tính khí có tốt đến đâu lúc này cũng không tránh khỏi thâm phần nộ trong lòng. Hơn nữa, không biết từ lúc nào, trong tiềm thức tỉnh lại có chút không muốn lộ mặt trước mặt thiếu nữ, hai hàng lông mày không khỏi dựng lên, lớn tiếng nói:

“Tốt! Tiêu tử hôm nay cũng đến hiển xấu một phen!”

Lời nói mang theo sự tức giận, quả nhiên là vang dội; tiếng cười nhạo đầy thuyền không khỏi dừng lại. Mọi người đều ngạc nhiên:

“Ừm? Không thể tưởng tượng được, thiếu niên riu rít này lại có thể nói được tiếng tốt như vậy!”

Chỉ thấy thiếu niên không để ý tới đám người này, ngang nhiên ngẩng đầu, vỗ chiếc thuyền họa này cạn kiệt, đối mặt với Trường Thiên Thu Thủy, ngân nga nói:

“La Tinh một điểm lớn như quyền.”

Mọi người nghe câu này, liền cười nhạo; không biết vì sao, thiếu niên dung mạo không xuất chúng, lấy Thanh Thiên yên Thủy vẽ ngoài tịch liêu kia làm bối cảnh, tự có một cỗ khí thế nói không nên lời. Mọi người ngoài miệng nửa ngày, lời nói của Côn Bằng không thể nói ra. Mà cô gái đồng hành kia cũng là vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt có chút phức tạp nhìn vị đồng bạn hai ngày trước mới kết bạn.

Mới mở miệng nói vậy nhưng không biết phản ứng của mọi người phía sau, ngang nhiên ngân nga nói:

“La Tinh một điểm nắm tay lớn như quyền.”

Đánh vỡ Thủy Thiên của Nghệ Dương.

túy Ý Chu Lang dài, Nguyệt.

Tiếng sáo vang lên như đưa động long ngũ!”

Ngũ điệu đầy bụi ngùi, trong lúc trầm bổng tựa hồ ẩn chứa một cổ thiên địa chi khí mệnh mông, quanh quẩn giữa vực trời nước mệnh mông trước mắt này!

Đang lúc bắt đầu ngâm tụng bên cạnh thuyền, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào sau ót hăn, đều nghĩ chờ hăn xoay người lại, cẩn thận xem thiếu niên này khí thế mười phần, rốt cuộc bộ dáng ra sao. Vừa rồi rõ ràng là cười vang, thật đúng là không có người lưu tâm thiếu niên áo thô tướng mạo không xuất chúng này, bộ dáng cụ thể ra sao.

Cuối cùng, trong con mắt của mọi người, thiếu niên ngâm tụng xong chậm rãi quay đầu lại.

Đã thấy hăn đang cười đến nát bét, nhìn về phía vị đệ tử nhà giàu phe phẩy quạt lông vừa rồi, ngược ngùng cười cầu ý kiến của hăn.

Có lẽ là cảnh tượng này khác so với dự đoán quá lớn, mọi người nhất thời lại không có phản ứng lại. Bất quá, nhớ lại nụ cười khiêm tốn vô cùng, cùng mấy khối quần áo vải thô, rất nhanh làm cho những thủy khách trên thuyền quen tự mãn này khôi phục bình thường. Những thủy thủ này đều tin tưởng, vừa rồi tiểu tử kia uy thế mười phần, chẳng qua là mắt mình bị ánh sáng này chiếu thủy quang, nhoáng lên mà sinh ra ảo giác.

Chỉ thấy vị công tử Thu quạt kia làm bộ làm tịch gạt gù bình luận một phen, cuối cùng đưa ra lời bình luận:

“Coi như cũng được, đối thủ chữ số, chỉ kém một đoạn so với bài thơ của ta một chút; có điều đã rất không tệ rồi!”

Thấy trận phong ba này đã lắng xuống, bắt chuyện liền trở lại bên người nhân rồi. Tiểu cô nương sương phòng nọ vẻ mặt mất hứng, kỳ quái giải thích vì sao cùng đám người này khách khí như thế. Nhưng lại mở lời lạnh nhạt cười, nói cho nàng không nên so đo cùng những người này, nếu không sẽ làm hỏng hai người bọn họ là Du Hưng. Nghe được lời ấy, nhân nhả mới thoải mái.

Kỳ thật trong lòng thiếu niên còn có một nguyên nhân chưa nói cho nàng biết, đó chính là thật ra hắn đã quen khiếm cung như vậy. Dù sao mình cũng chỉ là một thiếu niên nghèo khổ thân phận hèn mọn ngoài vùng núi, có tư cách gì có tư cách để so đo cùng những đệ tử nhà giàu có thân phận có địa vị kia chứ?

Chỉ là, thông minh tinh táo mà nhìn ra được vị thiếu nữ thuần thật này, đối với thân phận hèn mọn của hắn cũng không có cảm giác gì, bởi vậy cũng không nhiều lời nữa, miễn cho lại gây ra một trận phong ba khác.

Bình thường thuyền đến La Tinh sơn thì Cảnh Tử trong hồ Phần Dương cơ bản đã xem hết toàn bộ, vì vậy thuyền họa liền chuyển hướng, chậm rãi quay trở về đảo Nam Cơ.

Xa xa lúc có thể trông thấy bóng cây xanh tươi của Nam Cơ đảo, nhớ tới cá xanh nước biếc trong nước, thật là ngọt ngào ngon miệng. Đang thưởng thức mỹ vị., Lại nghĩ đến cá béo này, lại còn có điện cố; lúc đầu chỉ nghĩ tới thức ăn ngon, quên nói cho cô bé ở trong nhà. Lúc này vừa lúc kể lại cho cô gái nghe, cũng hòa tan La Tinh Thạch đảo kia, một hồi không vui. Vì thế thiếu niên liền bắt đầu hào hứng bùng bùng đem điện cố mới nhớ ra này, hướng cô gái bên người nói nhỏ:

Cá trong hồ Phần Dương này, bởi vì bụng mỏng như lưỡi dao, vảy mỏng mà sáng bóng, toàn thân màu trắng như bạc, lúc xưa cũng gọi nó là “Ngân Quang Ngư”. Khác với những nơi khác, cá Tỳ Hưu hồ này không chỉ bốn phút đều có, trên trán nó còn có một chút ửng hồng, điểm hồng này sáng rõ ràng, rất đẹp mắt.

Nghe nói, lúc thượng cổ cá tranh bơi trong hồ Lam Dương này, cũng giống như cá chuối trong thiên hạ, trên trán trơn bóng như gương, vốn không có điểm đỏ. Tương truyền về sau lúc Đại Vũ trị thủy, có một yêu quái gọi là “Không chi cương”, ở phụ cận hồ du dương trong Trường Giang làm hại làm loạn., ngại đường thủy, dẫn tới hồ nước Kính Dương này cũng là hồng thủy ngập trời, chìm chết đuối rất nhiều bách tính, biến phạm vi mấy trăm dặm này thành đầm nước. Đại Vũ nghe thấy yêu quái ác hành, liền đi mời thần binh thiên tướng đến

giúp đỡ. Chỉ thấy ngày đó một búa chém tới, liền bỏ ra một con đường trong dòng sông tắc này, đường thủy thông suốt, nước ở hồ Hồng Dương này liền phải đổ đi.

Nhưng rất nhiều năm sau, yêu quái không trụ nổi lại tro tàn bốc cháy, ngóc đầu trở lại, gây ra sóng gió trong hồ Kính Dương; trên mặt hồ, cả ngày chỉ có sóng đục làm trông, người đánh cá căn bản không cách nào xuống hồ bắt cá, lập tức mất đi ý đồ sống của ý lại. Sau khi Đông Hải Long Vương biết được tin., Sau đó phái thái tử Tiểu Long Vương của hắn đến Kính Dương trấn yên dân. Tiểu Long Vương pháp lực cao cường, đến nơi đây một lần hành động thành công. Bởi vì công huân rất giỏi, Tiểu Long Vương đến liền được Thiên Đình phong làm “Tứ Độc Long Thần”, chức quản trường giang, Hoàng Hà, Hoài Hà tứ đại thủy mạch; mà kỳ Dương Đại Trạch có thanh tức tương thông với Trường Giang, cũng thành một động phủ tứ tán Long Thần.

Sau khi đánh cái này, mỗi năm Đông Hải lão Long Vương đều phái Tự Ngư Tinh mang sách về nhà cho Tiểu Long Vương. Sau khi gửi sách gia tộc gửi tới, Tứ Độc Long Vương sẽ dùng bút son dán bút trên đầu con cá, coi như nó đã đưa gia thư đến cho Tiểu Long Vương bằng chứng.

Từ đó về sau, con cháu cháu đưa tin và cá trý kia sinh sôi ở trong hồ nước Dương Dương; các hậu duệ hồ Kính Dương này cũng biến thành khác với cá chạch trong thiên hạ, trên trán đều sinh ra một điểm tròn đỏ bùng.

Lời vừa nói ra làm cho tiểu cô nương nghe đến mê như say. Tỉnh lại lần trước tại thời điểm ở thành Ung Châu vì nó đi dạo, nàng đã hiển lộ thiên phú ngôn ngữ kinh người; mà lúc này đối mặt với cái hồ quang sơn màu làm tâm thần sáng khoái này, lại đem đoạn truyền thuyết vốn đã rất rung động lòng người này, êm tai nói tới, đem thần thông cùng hung cực ác của yêu quái, thiên tướng kia thần thông quảng đại, long vương tình sâu sắc, miêu tả động dung nhan. Mà thiếu nữ áo gấm ngọc cư trú uyển chuyển từ nhỏ, từ nghe qua chuyện dịu dàng chuyển như vậy, càng không nghĩ tới con cá non nho nhỏ ở hồ dương hồ này, lại có lai lịch tuyệt vời như thế. Thiếu nữ trong lúc nhất thời gian, nghe mê mẩn, quên mất chỗ mình.

Đang lúc hai người trẻ tuổi đắm chìm trong truyền thuyết mỹ lệ động lòng người kia, chợt nghe một thanh âm âm dương quái khí, không đúng lúc vang lên bên tai hai người:

“Cái gì mà Long Vương yêu quái đầu cá mặt ngựa, loạn cả lên! Trời đất sáng sủa này, nào có nhiều chuyện cổ quái như vậy! Tên tiểu tử thú nhà ngươi, bịa chuyện vớ vẩn này, chỉ hợp tác lừa gạt thiếu nữ vô tri kia! Nhưng thằng nhãi ngươi cũng không hướng hồ Kính Dương này, chiếu rọi bộ dáng nghèo kiết hủ lậu của mình. Thật là không biết tự lượng sức mình!”

Thanh âm không hài hòa này, chính là nhân huỳnh xuất phát từ miệng vị “đầu hàu hạ” vừa rồi. Thằng nhãi này thường đọc vài câu thơ xiêu vẹo, liền từ nay phong lưu tự xưng; lại y vào ngân lượng bên trong túi nhiều, tự nhiên sẽ có một đám gia đồ làm nền, tự nhận tài cao tám đầu, không ai bì nổi. Thằng nhãi này chính là loại ăn chơi điển hình “vù Phong Tài”.

Chỉ là, từ trước đến nay tự phụ cao tài, không ngờ vừa rồi ở cạnh đảo La Tinh kia, lại bị thiếu niên nông thôn chế nhạo. Gã này chưa từng chịu nổi cơn tức này, hồi tưởng lại, không khỏi tức giận, đang muốn tìm cơ hội tùy cơ phát tác. Không đề phòng tiểu tử nông thôn kia, từ nay về sau lại vô cùng khiêm nhường, giống như chuột trộm trứng thối không biết ăn nói từ đâu, tên này nhất thời không biết từ đâu ra.

Mắt thấy Nam Cơ đảo sắp đến, trong lòng nóng như lửa đốt, nếu không tìm được cơ hội phát tác, khó tránh khỏi khối đá tích tụ trong ngực, từ nay về sau sẽ hạ tâm bệnh!

Đang lúc tuần tra bên trái bắn khoăn, vừa hay nghe thiếu niên kia nói về chuyện quái lực loạn thần, lập tức như nhật được chí bảo, vội vàng nắm đuôi câu chuyện xoay chuyển một phen – Lại bởi vì thật sự bị ghen quá lâu, nên giọng nói không khỏi có chút hỗn hển, càng lộ ra vô cùng ồn ào khó nghe.

Thấy hai người không phản ứng lại, thằng nhãi này càng đắc ý, sử lực lắc lắc cây quạt lông ngỗng, quay đầu lại cao giọng kêu quái dị với người trên thuyền:

“Chư vị mau đến xem! Xem ra Long Vương này không có ở đây, con cóc thềm ăn thịt thiên nga lại có một con!”

Những khách trên thuyền kia cũng không phải là người lương thiện, vừa rồi bị ăn phải quả đắng ở bên cạnh La Tinh Thạch đảo, trong lòng thì bực bội vô cùng, đang muốn tìm cơ hội phát tác, lúc này lại càng ngăm hiểm, cực kỳ phối hợp, âm âm cười phá lên. Ngoài chế nhạo ra còn kèm theo sự mỉa mai khắt nghiệt, mỉa mai cười nhạo. Gặp cơ hội hỗn loạn khó được như vậy, ngay cả người cầm lái thuyền chủ cũng gia nhập, cực kỳ trào phúng.

Tĩnh lại, cùng nhàn rồi, cùng lắm chỉ là hai thiếu niên, làm sao từng gặp qua loại tình cảnh này. Trong sự trào phúng đầy người trên thuyền, tuy rằng nhất thời hai người bị chơi xấu, nhưng tay chân luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chỉ là, trong sự ồn ào đầy thuyền này, ai cũng không chú ý tới, trong vạm vỡ trời quang trên đỉnh đầu bọn họ có một đám mây đen, lúc đầu chỉ lớn cỡ đồng tiền, lại đang vô thanh vô tức thông thả mở rộng...

11

Chương thứ mười một thần uy khó dò tiên nhan.

Chính đang bừng tỉnh tức giận không kìm được, âm thầm nắm chặt song quyền, đang chuẩn bị bất chấp mọi giá để cho thằng nhãi kia nở hoa trên mặt, lại phát hiện âm thanh dữ tợn của cả thuyền vốn đang cao hứng phấn chấn, nhất thời dần dần nhỏ đi.

Thiếu niên từ trong lửa giận dần bình phục lại, lúc này mới phát giác ra phiến thiên địa quen thuộc trước mắt này đang phát sinh biến hóa làm người ta sợ hãi:

Bầu trời vốn trong xanh sáng sủa, chẳng biết lúc nào đã giăng đầy mây đen. Hồ nước Kính Dương vốn chỉ gió nhẹ sóng nhỏ, hiện tại lại như một nồi nước đang nấu, sôi trào lên. Chim chóc kiếm ăn trên mặt hồ, hiện tại đã không còn tung tích. Những chủ thuyền đánh cá kia, thấy thời tiết cổ quái này, tất cả đều cuống quýt thu bến.

Lúc này, trên bầu trời tối đen như mực trên đỉnh đầu mọi người đang có trăm ngàn tia chớp trắng bệch, giống như rắn nhỏ không ngừng nhảy loạn. Phía sau mây đen dày đặc âm trầm kia, loáng thoáng nghe được có tiếng sấm nổi lên.

Giờ phút này, phía trên toàn bộ hồ Hồng Dương giống như có một cái nồi lớn úp ngược xuống, vòm trời như mực, tiếng sóng như sôi, ban ngày như đêm tối, trời đất trong chốc lát biến thành Tu La giới khủng bố!

“Nhà lái thuyền! Mau chèo thuyền! Mau vẽ lại đi!”

Lúc này trên thuyền, mỗi người hoảng sợ vạn phần, ngã trái ngã phải trong kinh đào hải lãng này, tiếng gào thét khàn khàn. Hoặc là mắng hoặc cầu, tất cả mọi người đang thúc giục thuyền chủ mau chóng trở về thuyền.

Tĩnh lại tiếng cười dịu dàng, cũng bị dị trạng làm cho kinh hãi này làm cho sợ ngây người, toàn bộ quên mất sự bất mãn vừa rồi. Ung dung dù sao cũng là một nữ lưu, thân thể yếu ớt, bị đám người đang hoảng loạn xung quanh chen chúc đông ngả

tây. Trước thời khắc quan trọng này, thiếu niên bất chấp tất cả, bất chấp tất cả giáo đại đề phòng, một tay kéo thiếu nữ bảo vệ trước ngực. Sau đó, trên lưng thiếu niên không biết ăn bao nhiêu lần cú va chạm mạnh mẽ, cũng chỉ cắn chặt hàm răng, cố gắng nhin không nói, chỉ lo gắt gao bảo vệ ở nhà.

“À, con thuyền này không nhúc nhích được rồi!”

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế từ trong miệng chủ thuyền truyền ra.

Thì ra, đang lúc người cầm chèo chèo chèo chống khỏe mạnh, lại phát hiện vô luận mình dùng sức thế nào, mái chèo này đều giống như chèo ở giữa không trung, không mượn được chút lực nào. Thuyền họa này, đúng là nửa bước khó dời! Hiện tại bánh cuối của thuyền, lại như bị nước thép gắn lại, mặc cho công xướng chèo chống, nhưng chỉ không chút sút mẻ!

Thuyền chủ so khóc còn khó nghe miêu tả, lập tức từ bỏ ý niệm mọi người trốn trở về Nam Cơ đảo, mọi người càng giống kinh hoàng luống cuống như ruồi không đầu. Tuy rằng mọi người đều vội vã chạy đi, nhưng nhất thời cũng không có ai dám nhảy xuống nước —— nhìn hồ nước quỷ dị sôi trào tình trạng, ai cũng không dám tưởng tượng, một khi vào nước sẽ phát sinh loại chuyện khủng bố nào!

Bóng ma tử vong lập tức bao phủ trong lòng tất cả mọi người.

Trong lúc mọi người trên thuyền rơi vào tuyệt vọng, đều cho rằng lần này là lúc chạy trốn, thì chợt nghe có người kinh hô một tiếng, gọi mọi người mau mau nhìn về phía nam. Thì ra, ở trên Nam Thiên, trong mây đen vốn tối như mực, chợt có vài đóa ráng hồng thoáng hiện, dần dần tụ tập, liên hoàn nút thắt, hình như có chữ đỏ như lửa!

Trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người trên thuyền, mây hồng đang từ từ chuyển về thuyền họa.

Tĩnh lại từ sau đêm cổ quái trên Mã Đạp Sơn kia, bất giác thị lực đã trở nên càng ngày càng tốt, lúc mọi người còn tỉnh tỉnh mê mê phân biệt hình dạng Xích Vân, hẳn đã nhìn thấy mấy đóa ráng hồng yêu dị, đang liên kết thành bốn chữ to xiêu vẹo:

Tĩnh lại, nhẹ nhàng thốt tha...

Lần này, đối với thiếu niên mà nói, là một quả sét đánh trời xanh! Tuy rằng, hai chữ “huyền Mộng Thân” kia còn có chút khó hiểu, nhưng sợ rằng chính là chỉ cô gái này ở trường hợp, bởi vì hai chữ này vừa lúc có chuyện tương phản.

“Không thể tưởng được chuyện mấy con thần quỷ quái chỉ quái ngày xưa ta đã xem, hôm nay lại báo ứng ở trên người mình!”

Trong lòng đang kêu khổ liên thiên, đang định giả bộ tỉnh mê, liền đem tình cảm này che giấu qua, nhưng không đề phòng bên cạnh đã có người xé họng kêu to:

“Chính là hai người bọn họ! Là do hai người bọn họ làm cho thần hồ nổi giận!”

Nghe vậy, gã hoảng sợ, ghé mắt nhìn lại, phát hiện kẻ kêu to hét lớn kia chính là tên ăn chơi trác táng đã làm nhục gã lúc trước.

Lúc này quạt lông ngỗng trong tay thẳng nhãi này cũng không biết ném đi đâu, áo bào lệch sang một bên, tay múa chân, giống như chó điên chỉ vào đầu tinh ngôn hoặc điên cuồng hí loạn.

Hóa ra, lúc trước tên này ở một bên nghe lén hai người đối đáp, liền nghe thấy tên hai người bọn họ. Mặc dù nghe được thiếu niên hô tiểu nữ tử kia ” cư trú”, nhưng cũng chỉ cùng “hiện thân” kia làm điên đảo, nghĩ đến cũng không kém. Trên bầu trời này như lửa đỏ chực, nhất định là chỉ hai người bọn họ!

Mọi người thấy chỉ thị bằng chữ Xích, nghe thần hồ nổi giận là vì người bên ngoài, nhất thời tâm tình Đại An, trong lòng thầm nói tạ ơn trời đất, bây giờ có thể tìm được kẻ chết thay rồi! Hồ Thần lão nhân gia đã chỉ thị rõ cho bọn họ, nhất định là không muốn làm bị thương bọn họ, xem ra đến từ cái mạng nhỏ này, lần này đã bảo vệ được rồi. Chỉ là, sau này bình yên trở về, về sau ai dám nói với mình hai chữ “Thừa thuyên”, nhất định phải đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

Một khi tính mạng không lo, đầu óc mọi người lại trở nên sáng sủa, đua nhau phỏng đoán nguyên nhân hai người này đắc tội với Hồ Thần. Lúc trước hình như nghe trong thơ của thiếu

niên này có đề cập đến một chữ “Long”, có phải chính là khi đó, mạo phạm tôn hú của Long Thần trong hồ hay không? Lại nghe nói tên tiểu tử này vừa rồi rảnh rồi, lúc rảnh rồi đang nói chuyện cái gì ‘Không chi’ gì đó, có thể liền chạy tới đụng phải linh hồn của yêu quái lão nhân gia hử hay không?

Đang lúc mọi người suy đoán lung tung, lại nghe thấy tiếng sấm trên đỉnh đầu càng ngày càng vang, tựa như ngay tại một trượng trên đỉnh đầu chuyển động. Mọi người lúc này mới nhớ ra, bất kể là Long Thần nổi giận hay yêu quái trả thù, việc cấp bách trước mắt là đem hai nam nữ này vớt hồ hiển tế. Vì vậy, mọi người giống như ước hẹn trước đó, đồng loạt ép tới chỗ hai thiếu niên kia.

Bất quá, đến lúc này đám người phía trước mới phát hiện, vị thiếu niên tướng mạo tầm thường này, lại có sức mạnh lớn như thế, chỉ tập trung vào lan can thuyền liễu mạng từ chối, nhất thời không nhìn được!

Kỳ thật, sau khi nghe thấy đám ăn chơi trác táng kia kêu gào, bắt chuyện cùng cư dân nhìn nhau:

Hôm nay, e rằng hai người mình đã chạy trời không khỏi nắng.

Hai người cảm thấy không hẹn mà cùng nghĩ, nhất định là chuyện đêm qua hai người làm ra vụ bắt cóc mệnh quan kia, làm kinh sợ thần linh, mới giáng xuống tai họa như thế. Xem ra, thật là “Nhà ngầm bạc tâm, thần mắt như điện; nhân gian tư ngữ, thiên văn như sấm, thiên uy khó dò, thật sự rất sợ người!

Đang lúc thiếu niên cùng mọi người liễu chết từ chối, liền sắp ngăn cản không nổi lúc chia tay, thần sắc thiếu nữ này ngược lại bình tĩnh.

Đủ loại xưa, hôm nay giống như điện quang thạch hỏa hiện ra trước mắt.

“Hôm nay sẽ cùng thiếu niên này mai táng trong hồ Kính Dương sao?”

Trong thời khắc nguy cấp này, nhìn vị thiếu niên thuần phác trước mắt đang hợp lực bảo vệ chính mình, thiếu nữ lại cảm giác trong lòng có mấy phần thông dong yên ổn, giống như đã không còn sợ gần tử vong tịch diệt kia nữa.

Mà tỉnh lại trong lòng, lại nhớ đến lão phụ hiền mẫu kia trong nhà. Đều chỉ trách mình hồ nháo như vậy, mới gặp kiếp này. Nay lâm nạn trong hồ, xem ra là không cách nào báo đáp ơn dưỡng dục song thân. Lại liếc mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, bất giác như vạn tiền tập trung tâm thần, thắm mắng đều là vì mình, mới liên lụy thiếu nữ thiên chân đáng yêu này.

Nghĩ tới đây, thiếu niên đột nhiên kêu lớn với đám người trước mặt:

“Các vị đại gia ở lại, nghe tiểu tử nói một lời! Hôm nay đều là tiểu tử vô tri, chộc giận Hồ Thần lão gia; chỉ là không liên quan đến chuyện thiếu nữ này, khẩn cầu các vị thúc bá có thể nể mặt nàng là nữ lưu, thả cho nàng một con đường sống! Nếu đáp ứng lời ấy, tiểu tử tuyệt đối không kháng cự nữa!”

Không ngờ những lời nói từ tận đáy lòng lại chỉ dẫn tới tiếng quát mắng vang dội. Mọi người chỉ vì bảo vệ tính mạng, thấy chữ thần kết hồ kia ra hiệu, muốn hai người hiền tế, vạn nhất bị giảm đi, cuối cùng thần linh trách tội xuống cũng không phải là trò đùa! Chính là ai cũng lo cả tính mạng, vậy còn quản được cùng thiếu niên này nói nhảm.

Thấy quần hùng hùng hổ, cư trú liền nhẹ nhàng nói với thiếu niên đang sợ hãi luống cuống:

“Người cướp tôi qua, ta đã nói sẽ không bỏ lại người trước khi người trốn. Hôm nay, càng không thấy người một mình chịu chết...”

Nhìn thần sắc quyết liệt trên mặt thiếu nữ, bắt đầu hiểu ý, trong lòng bất giác cảm thấy đau xót! Chỉ là phen này đã đến nước này, tuyệt không thể khoan nhượng. Nghĩ tới đây, tỉnh lại không khỏi thở dài một tiếng, đẩy hai người liều mạng ra, nói với mọi người trước mặt:

“Xem ra hôm nay hai người chúng ta chạy trời không khỏi nắng rồi! Nhưng xin hãy giải thích cho hai người chúng ta một chuyện, từ nay về sau sinh tử tại An Thiên Mệnh. Nhưng nếu như các vị không đáp ứng yêu cầu này của ta, hai người chúng ta dù có là lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua các vị!”

Nếu là lúc trước, nghe Lê quý đe dọa như vậy, những người này không khỏi khịt mũi coi thường. Chỉ là hôm nay thấy đủ loại tình trạng quý dị của hồ Bành Dương này, chỉ sợ chuyện thần quỷ cũng không phải nói bừa; mặc dù trong lòng mỗi người mắng thầm thiếu niên này không nói nhảm nhiều như vậy, còn không mau mau chủ động nhảy xuống cứu tính mạng lão tử., Nhưng nếu hai người này nguyện ý rời thuyền hiến tế, cho hai người bọn họ một cái ống gấm nhỏ cũng không phải là việc nhỏ? Trong cái hồ nước sôi sùng sục này, tấm ván gỗ nhỏ đó, khác với một lau sậy! Vãn theo lời thiếu niên này, nhanh đưa hai ôn thần này đi, đỡ đêm dài lắm mộng.

...

...

...

...

Lúc này tất cả mọi người trên thuyền đều có cùng suy nghĩ, vội vàng mở ra một lối đi rộng rãi cho hai người, bảo hai người bọn hắn đi đuôi thuyền cỡi cái ống nhỏ kia xuống. Tất cả mọi người đều nín hơi ngưng thần, khẩn trương nhìn chăm chăm vào mỗi một động tác của hai người kia. Đợi tận mắt nhìn thấy hai người leo lên thuyền lá, tất cả mọi người trên thuyền họa này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong phong ba đầy trời, có hai đôi tay gắt gao nắm chặt lại!

Đúng lúc đang nói, trong nháy mắt leo lên nghiên mực, tiếng sấm rền trên đỉnh đầu mọi người đã chuẩn bị từ lâu, tựa hồ rốt cục tìm được chỗ phát tiết, mọi người chỉ nghe bên tai “rắc” một tiếng sét đánh, mây đen đầy trời kia chấn động, tựa như ở chỗ mây đồng lửa xé mở một lỗ hồng, chợt có một đạo điện quang màu máu dữ tợn thoáng hiện, giống như long xà, lao thẳng tới nghiên mực nhỏ này!

Đám mây mịt mờ sét nổ trời, thế tới của thần điện lập lòe này cực kỳ nhanh chóng, cho dù là tự mình khó thoát khỏi trời phạt tỉnh giấc vẫn là đám người trên thuyền họa tự nghĩ đã chạy ra khỏi thiên địa đặc chí, đứng trước biến đổi của thiên địa đều ngây ngốc, không kịp có bất cứ phản ứng gì.

Đã là chuyện không kịp chớp mắt, chuyện gì cũng bỏ, người quý khác biệt lộ.

Mưa to như trút nước.

Kính Dương hồ nói chuyện, đã đi xa, trong thiên địa lại lâm vào yên lặng vĩnh hằng.

“... Ta chết ở chỗ này rồi sao?”

“Đây, đây là Hoàng Tuyền lộ sao?”

Thật lâu sau, bị uy thế kinh tâm động phách của thiên địa chấn động tỉnh lại, tự nhiên tựa hồ lại có một chút tri giác. Trong lúc mơ hồ, giống như có một bóng người mờ lung đang lo lắng hướng về mình la lên cái gì đó.

Giữa giữa một hồi, cuối cùng mí mắt cũng mở ra, nhìn thấy một gương mặt xa lạ như hoa như tuyết.

“A!”

Vừa nhìn thấy một thiếu niên sáng ngời, chợt cảm thấy hai mắt tối sầm:

“Mà thôi! Cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi kiếp nạn này! Nhanh như vậy đã đến Âm Tào Địa Phủ rồi, đầu trâu ngựa này...?”

Nghĩ đến đây, thiếu niên lúc này mới cảm thấy có chút không đúng đâu:

“Địa Phủ có đầu trâu mặt ngựa đẹp như vậy sao?!”

Trọng lại cố gắng mở mí mắt mình - Vì vậy năm thiếu niên mới mười sáu tuổi, thấy hắc trong cuộc đời này, nhìn thấy một bức họa đẹp nhất:

Đó là một con Thanh Thiên Yên Thủy của Vân Tiêu, một vị tiên tư diễm dật, như mộng như ảo thiếu nữ, vẻ mặt dịu dàng, đang nhìn hắc; một mảng màu sắc thê lương như khói trắng, càng làm cho nàng có vẻ vô cùng dịu dàng thanh lệ, hoa văn nhã.

Thấy tỉnh lại, thiếu nữ giống như tiên tử kia thần sắc có phần vui mừng, bất giác nở nụ cười xinh đẹp —— trong nháy mắt

kia, trong mắt đang mở miệng, sóng mắt của thiếu nữ lưu chuyển giữa thần quang ly hợp, giống như khoảnh khắc chiếu sáng toàn bộ bầu trời xanh, Bích thủy, mây trắng, núi xa, cùng nước thu tịch Nghệ Dương này gọn sóng, đập chờn.

Trong chốc lát, tựa như cảm ứng được đạo khí cơ không giống phạm trần chốn nhân gian này, nhớ lại cổ nguyệt hoa lưu thủy đã lâu không gặp trong thân thể kia, tựa hồ cũng bị tuyệt thế phương hoa dẫn dắt trong nháy mắt, cùng thần quang ly hợp trước mắt này đồng loạt thấp thoáng, dập dờn...

Tiết hòa nhịp nhịp nhàng với dòng nước này, bắt chuyện đã là tinh thần mờ mịt. Thiếu niên mới vừa trải qua một lần ở giữa sinh tử, tức thì thấy tiên tư tuyệt thế, nhưng trong lòng đã muốn quên bẵng; miệng muốn hỏi, đã quên nói. Lúc này trong đầu thiếu niên, không thể cho phép suy nghĩ gì khác, chỉ là nhiều lần quanh quẩn một câu trong lớp học:

“Dường như hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết... Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết...”

“A!”

Thiếu niên thần tư hoảng hốt, thẳng đến đột nhiên bị một cỗ nước hồ thanh lãnh ngấm đến, đầu óc mới tỉnh táo trở lại, lại nhớ tới nhân gian trước mắt.

Thì ra, cô gái kia sau khi thấy hô vài tiếng, thiếu niên cũng không đáp lại, liền tới đẩy hẳn một cái. Không ngờ thiếu niên đang nằm nghiêng ở chuôi nước cạn, trong lúc hoảng hốt bị đẩy xuống nước. Chỉ là, may là bên bờ nước nông, chỉ chập vạt một phen, mới mở miệng nói rất nhanh bò lên bờ hồ. Đang luống cuống tay chân, lại nghe nói:

“Ai khinh bạc? Mắt sáng quắc như trộm!”

Tiên chỉ luân âm, chính hợp với dung nhan giống như Tiên Miêu Linh Nhụy này.

Ha ha, vừa rồi đúng là nhìn chăm chăm vào người ta, Đường Đột là giai nhân, được coi là đẳng đồ tử. Chỉ là... thanh âm này sao lại quen tai như vậy?

Hôm nay chuyện lạ như vậy gặp nhiều, đã thức thối không dám lơ mãng, liền dè dặt hỏi:

“Không biết tiên tử này, có nhận ra tại hạ hay không?”

“Đã nói lại rồi! Ta sống oản rồi đó!”

Con giận mỏng khẽ tức giận, vẻ vũ mị như nhau đều xinh đẹp, lưu quang động lòng người.

“Ách... “

Xem ra loại tình trạng hôm nay, thật sự là nằm mơ; mà giấc mộng này, cho tới bây giờ còn chưa thể tỉnh.

Đến lúc này, thấy được tình cảnh như vậy, thiếu nữ cũng cảm thấy có chút không đúng, liền như nước gặp nước tự chiều. Đợi khi thấy rõ hình dáng của mình, thiếu nữ bất giác che miệng kinh hô một tiếng!

Sau đó, để cho hẩn tỉnh lại tiếp nhận sự thật “Gian bạc” của mình, đã phí hết một phen trắc trở của thiếu nữ. May mắn, cuối cùng thiếu niên chất phác, vẫn tiếp nhận cách nói “Gia phụ nghiêm mệnh, xấu xa mới có thể ra ngoài du lịch”. Lí do thoái thác này, cũng rất hợp tình hợp lý; với dung mạo của thiếu nữ trước mắt, nếu như không tự mình gặp may, tuyệt đối không có khả năng khinh phạm giang hồ, mà chỉ có thể bị khóa ở trong khuê phòng sâu.

Xem ra, rốt cuộc là thiếu niên nông thôn kiến thức nông cạn, nhất thời hẩn lại không nghĩ tới, thuật đen tối như vậy, há một thương gia có khả năng tiêu thụ!

Mặc dù thiếu niên thuần phác, tin tưởng lí do thoái thác lần này, nhưng vị thiếu niên hiếm thấy có cơ hội kiến thức mỹ mạo nữ tử này, bất ngờ thấy bộ dáng kinh thế hãi tục này, vẫn là rất mất tự nhiên. Mà thiếu nữ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại tình huống này, nhất thời cũng có chút xấu hổ, không tự tại như trước.

Qua hồi lâu, có chút nhớ tới sinh tử cùng lúc trong thần quỹ khó lường kia, thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ, mặt giãn ra cười nói:

“Giương doanh!”

Thiếu nữ nghe vậy, cũng tươi cười:

“Nói mau!”

Hai tiếng đối đáp, liền làm cho hai người lại về lúc trước ăn ý.

Lúc này, mái tóc vàng vốn buộc trên đầu trần, đã bị cơn mưa tầm tã kia đánh tan thất vọng. Mái tóc dài trơn trượt như tơ, như thác nước rồi tung xuống. Vì vậy thiếu nữ liền lấy mùa thu nước này làm gương, lấy tay làm lược, thuận lý mái tóc như thác nước của nàng.

Thiếu niên cách bên người nàng không xa, nhìn bóng cắt uyển chuyển, trong lòng lại cảm thấy có chút không tự tại, tay chân cũng không biết bày ra thế nào. Một lát sau, tỉnh lại cảm thấy im lặng không nói gì, giống như có mấy phần xấu hổ, liền không rảnh tìm chuyện:

“Ách, doanh trại, người nhìn phía nam ngọn núi nhàn nhạt kia, hình như trên người người, nơi đó...”

Xưa nay thiếu niên mới cho, lúc này nói chuyện lắp bắp, luôn có cảm giác không được tự nhiên cho.

Thiếu nữ nghe vậy, liền ngửa mắt nhìn tình trạng ngọn núi phía xa kia, ần ần chính giữa thấy được chỗ kia, có đường cong uyển chuyển giữa hai ngọn núi.

Chợt thấy cảnh này, thiếu nữ ngây ngẩn ngờ, chợt không biết nghĩ gì, bất giác gật đầu nhìn vào trong ngực; sau đó liền ửng đỏ gò má, khẽ gắt một tiếng, đưa tay đến nhắc nhở:

“Ôi! Thì ra là thật nhẹ nhàng!...”

Vì thế thiếu niên vô tội không có phòng bị, lại một lần nữa ngã xuống nước; một lần nữa chìm trong nước hồ thanh lãnh, hẳn vẫn còn tỉnh mê, trong lòng nghi hoặc không hiểu suy nghĩ:

“Chính tán thưởng nàng mi đại lượng loan đạm thu sơn, vì sao lại đột nhiên chọc tức ta? Trên sách không phải cũng có câu “Thủy tương tự sóng mắt, núi như mi phong tự” sao?”

Bị tai bay vạ gió này, thiếu niên cảm thán quả nhiên là tâm tư khó đoán nhất của tiểu nữ tử này!

Ngay tại rặng nước cạn bên cạnh Nam Ki đảo này, thiếu nữ
ngây thơ khó chịu, thời điểm thiếu niên hoang mang ủy khuất,
bất tri bất giác, mặt trời đã dần dần lặn về phía tây hồ Kính
Dương.

Ánh mặt trời thu vào, chiếu sáng cả nửa ngày trời phía Tây hồ
mây mù. Trong ánh sáng mờ ảo, ở sâu trong đầm lầy mịt mờ
có một tấm thuyền nhỏ, đang chảy xuôi theo sóng, chìm nổi
trên mặt nước. Mà màn đêm buông xuống, ở một chỗ nước hồ
băng lãnh dày đặc, cũng có thể nuốt nốt khối cuối cùng chỉ
còn là mảnh vỡ của thuyền họa thái sắc...

Một ngày trôi qua như vậy.

12

Chỗ tiêu hồn thứ mười hai, cách xa Mộng Tuyền.

Trải qua nửa ngày kinh tâm động phách, bắt chuyện và nghỉ ngơi cũng không khỏi có chút mệt mỏi rồi. May là trong tay áo vẫn còn ngân tệ chưa từng thất lạc, liền nghe lời đi thuê một cái thuyền nhỏ, do thiếu niên khua hai mái chèo, chiếc thuyền lá này liền tách ra gợn nước thủy dương dưới ánh chiều tà, thẳng đến bờ bắc mà đi.

Thiếu niên đang vỗ mái chèo, nghĩ đến buổi chiều hôm qua, mình ở trên hồ Kính Dương này cũng làm chuyện tương tự, không muốn chỉ cách nhau không đến một ngày, liền phát sinh rất nhiều chuyện, trong lúc hoảng hốt tựa như cách một thế hệ., Mặc dù đã ăn rất nhiều vất vả, nhưng vẫn thấy khuôn mặt dịu dàng như tiên tử, cũng coi như khá được an ủi. Vì vậy, hồi tưởng lại lần phong ba trên hồ Truy Dương, thủ hạ bất giác nặng thêm lực đạo mái chèo. Giờ phút này hẳn không còn lòng dạ suy nghĩ nhiều, chỉ muốn mau chóng trở về nhà; trong lòng hẳn, chưa bao giờ giống như bây giờ, khao khát mau chóng nhìn thấy cha mẹ hẳn ngày ngày gặp mặt.

Mà người đang cuộn mình ở đầu thuyền kia, lại dùng một đỉnh nón tre che đầu, che khuất hình dạng siêu phàm thoát tục của nàng, miễn cho sau khi lên bờ kinh thế hãi tục.

So sánh với thiếu niên tâm tư đơn nhất kia, suy nghĩ trong lòng thiếu nữ này lại càng sục sôi. Một hồi tưởng lại vị thiếu niên đang kéo bè này, hơn một canh giờ trước sinh tử ở trong sóng to gió lớn kia, cảm thấy ngọt ngào, không chỉ không có một tia nghĩ tới mà sợ hãi., Trái lại, sâu trong tâm của mình, lại còn có một tia rung động từ thể phách chưa từng gửi qua, không cách nào hình dung, không cách nào nói rõ ràng, chỉ cảm thấy nhớ tới, toàn thân run rẩy trong chốc lát., Lại nghĩ tới hình dáng mình lúc này đã hiển lộ chân dung, dựa theo ước định lúc trước với cha, hiện tại hẳn là quay về Lạc Dương. Cho dù mình có giả trò vô lại, nhưng bề ngoài vẫn cố chấp,

chỉ nghe cha nói là một mình, tông thúc cũng sẽ ép mình trở về.

Nếu là xưa cũ, ngược lại cũng không có gì; vốn dĩ trước khi tới Ung Châu này, hứng thú du ngoạn của mình đã sớm cạn kiệt. Không nghĩ tới, lại gặp gỡ cái tiểu thành ở Thừa Châu này, chơi rất vui, chỉ là thời gian ngắn ngủn hai ba ngày này..., Lại khiến trong lòng nằng, giống như có thêm một chút vướng bận, không dứt bỏ được, cũng không tình nguyện cứ như vậy rời khỏi hồ Kính Dương mê mông yên tĩnh, rời khỏi thành Tùng Châu giản dị vô cùng, rời khỏi nông thôn nhưng lại ấm áp như vậy... Còn có thiếu niên chèo thuyền này nữa.

...

Nghĩ đến đây, thiếu nữ không khỏi có chút thẹn thùng, quay mặt nhìn trộm về phía thiếu niên, lại thấy hắn không hề hay biết, đang một lòng một ý nghĩ trước sau mái tóc gáy.

“Ai, cuộc sống đơn giản đơn giản như hắn, cũng rất tốt...”

Nhớ tới thời điểm sắp tới ly biệt, đáy lòng thiếu nữ, cảm thấy một tia phiền muộn và mất mát trước nay chưa từng có.

Bên cạnh thiếu nữ đang xuất thần, thuyền nhỏ đang vạch ra nước hồ Kính Dương dưới ánh chiều tà tỏa ra ánh sáng. Ai cũng không nghĩ tới, liền hơn một canh giờ trước, thủy vực điềm tĩnh an tường này, lại vẫn là cảnh tượng Tu La một phái sóng đục bài không, âm phong thâm thiết.

“Cũng không biết những người trên thuyền họa kia có phải cũng chạy thoát được như chúng ta hay không... Tuy nhiên bản thân gặp phải lần này cũng thật kỳ quái.”

Thiếu nữ đang lo được lo mất, tâm loạn như ma nhìn hồ nước đầy hơi khói này, không tự chủ được nghĩ đến.

“Theo lý thuyết thuật xúi quẩy Tàn phủ chiếu kia, cho dù gặp mưa to tầm tã này, cũng tuyệt không đến mức nước mưa bình thường tiêu tán, vì sao hôm nay bản thân lại hiển lộ ra dung mạo thật sự?”

“Bất quá, như vậy cũng tốt... Cũng tiện cho tiểu tử ngốc này mở miệng! Sau này, hắn sẽ không nghĩ rằng, chỉ có Lý cô

nuơng ở tiệm tạp hóa kia mới đẹp mặt chứ?”

Nghĩ như vậy, Doanh Doanh lại không cảm thấy xấu hổ, hai má bị ánh sáng từ Tây Thiên phản chiếu, càng kiêu diễm vô cùng.

Trong lúc người cười tình nguyện hay không tình nguyện, chiếc thuyền nhỏ này cuối cùng cũng tới bờ Bắc.

Giải hệ dây cung, bỏ tàu lên bờ, nhìn lại, khói nước mênh mông.

Đợi đến trên bờ, bắt chuyện liền nói với cư trú:

“Lần này ta muốn về nhà. Có phải người cũng...”

Nói đến đây, lời của thiếu niên ngây ngô đột ngột dừng lại, rốt cuộc không thể tiếp tục được nữa.

Thiếu nữ nghe vậy, cúi đầu, một lúc lâu không nói gì; nón lá che mặt, làm cho thiếu niên cảm thấy kinh ngạc không nhìn thấy thần sắc.

Thật lâu sau, thiếu nữ mới hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói:

“Ừm, ta cũng muốn nếm thử rượu từng quả từng kia, người đã nhắc nhở không?”

Tạm thời không đề cập tới tình trạng nữ nhi vừa mở miệng, hơn nữa phu xe ngựa ở Doanh gia đợi hai người trở về, đã chờ hơn nửa ngày ở bờ bắc Kính Dương hồ này. Phu xe này bởi vì tận mắt thấy dị trạng trên hồ Kính Dương, không khỏi nóng lòng như lửa đốt. Tuy nói Thành thúc giỏi về tính toán khiếp sự kia, trước khi đi bảo mình không cần phải lo lắng, nhưng lại nói:

“Lão tông à, cư trú doanh cùng thiếu niên kia đều là người có phúc duyên rộng lớn, tự có trời cao bảo vệ, tuyệt không phải sức người có thể làm hại, chỉ xin người bớt lo.”

Tuy nói như thế, Thành thúc kia cũng không phải thần tiên; hôm nay tận mắt thấy tình trạng khủng bố của hồ Kính Dương, trong lòng lão tông này không khỏi sợ hãi luống cuống. Hắn thầm nghĩ, nếu như tiểu thư có gì quá vạn bất đắc, vậy mình sẽ chết muôn lần rồi!

Trong lúc người đánh xe họ Tông này vô cùng lo lắng, lại giống như nắng hạn hán lâu ngày gặp được Cam Vũ, mặt mày ủ rũ —— nguyên lai trên bờ hồ có hai người từ xa đi tới, một là thiếu niên kia. Một người khác, tuy mang theo nón trúc, nhưng hiển nhiên chính là nơi cư trú.

Vừa thấy bọn họ, lão tông vội vàng đuổi tới, nửa đường nghênh đón hai người; đang định hỏi dài vấn đề ngắn, nhưng nhất thời ngừng lại, chỉ là Chử Trọng không nói gì.

Nguyên lai, hắn đang thấy dưới tấm mũ trúc che lấp, dung nhan tuyệt thế phảng phất như thiên tiên kia.

“Tiểu thư, người đây là...”

Qua một lát, lão tông mới thật cẩn thận hỏi.

“Tông thúc, ta muốn đi tỉnh Ngôn gia, làm phiền người đánh xe chở chúng ta qua đó.”

Nàng không trả lời nghi vấn của lão tông mà chỉ mời lão chuẩn bị xe đi đến nhà thông báo. Lời này của thiếu nữ tuy rằng không lớn, nhưng giọng điệu lại thể hiện sự nghi ngờ không thể nghi ngờ.

“Chuyện này... cũng được.”

Mặc dù Tông thúc muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nhiều lời nữa, chỉ dẫn Doanh An và Tỉnh Ngôn lên xe ngựa, sau đó giật giật dây cương, thở dài một tiếng:

“Đi!...”

Vì vậy xe ngựa chở hai người tỉnh lại, rời khỏi hồ Kính Dương mênh mông sương khói này, trong ánh nắng đầy trời đi về phía Mã Đạp sơn.

Trong xe ngựa lơ mờ hạ xuống, dư quang cảm giác được dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ, mở miệng trong lòng không tự chủ nghĩ đến:

“Đợi đến nhà, thấy chỗ ở hôm trước đột nhiên trở nên xinh đẹp như thế, cha mẹ bọn họ, có thể cho rằng nàng là yêu quái hay không?”

Khi xe ngựa của tông thúc đến dưới chân núi, đã là trời đầy sao.

Nhìn thấy nhi tử trở về hai ngày chưa về, lão Trương cùng lão bạn già đều thật cao hứng. Nhưng khi bọn họ thấy rõ cảnh này, nhị lão không nhịn được trợn mắt há mồm cứng lưỡi!

Tĩnh lời thấy thế, trong lòng nói hồng rồi, xem tình cảm của phụ thân cùng mỡ nương như vậy, tám chín phần là đem Doanh trại coi là yêu hồ quỷ quái! Đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe phụ nương lấp bắp nói:

“Tiên, tiên nữ hạ phàm!”

Nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng tự nhủ lần này dễ xử lý rồi, hóa ra cha mẹ không lấy cư dân doanh thành yêu, ngược lại gọi là tiên.

Ngay lập tức, đợi nhị lão thần sắc hơi bình phục, bắt chuyện đem chuyện xúi quẩy lúc trước nói ra một lần, nói cho nhị lão trước mắt đây mới là dung mạo chân thật. Chỉ là trong lời trần này, đi qua kinh hồn ở hồ Bành Dương, miễn cho nhị lão giật mình kinh hãi.

Nghe được giải thích, vợ chồng Trương thị lúc này mới hiểu được. Nguyên lai cô gái giống như tiên tử trước mắt này chính là thiếu nữ ngày trước ở trong nhà mình làm khách. Biết được bí mật trong này, hai vợ chồng ngược lại cũng không quá giật mình.

Chỉ thấy Tĩnh Ngôn Nương nhìn nữ hài trước mắt, tán dương:

“Ta thấy hôm trước thanh âm doanh trại, con mắt kia, nhất định không phải nữ tử thô lậu như chúng ta. Bộ dáng trước mắt giống như tiên nữ nhi, mới xứng đôi với giọng nói của nữ oa nhi!”

Mặc dù trước kia đã nghe qua vô số lời khen, thậm chí còn có thi phú văn học sĩ viết về nàng, nhưng nhàn nhã nghe bài thơ Phác Ngôn Nương tán dương, lại bỗng nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng, then thùng nói:

“Mẹ đỡ vinh dự, là loại kỳ nghiệp, dung mạo sao có thể so với tiên nữ...”

Đợi đến khi sóng gió kinh diễm bình phục lại, thức tỉnh tỉnh hiểu lòng người biết bọn họ đều đói bụng, liền không nói nhiều nữa, chỉ là bày ra mặt bàn, mời mọi người dùng cơm. Tông thúc cũng được mời đến cùng ngồi, nếm thử rượu từng quả từng do nông gia tự chế, còn có vị sơn hào nhũ vị ướp lạnh kia.

Trên bàn, Tông thúc vẫn trầm mặc như trước, chỉ buồn bực uống rượu, không nói một lời.

Thấy hẳn như vậy, người một nhà bắt chuyện cũng chỉ coi là một lời ít nói, cũng không lấy làm lạ. Cư xử dịu dàng là tiếng nói Yên, đối với từng tử tử này cẩn thận rót chậm phẩm. Trong đêm bao phủ sơn cư trong nhà nhỏ, vừa vui vẻ hòa thuận, cả phòng đều xuân.

Sau khi dùng xong bữa ăn chiều, mọi người liền theo an bài lần trước liền ngủ; chỉ là trước kia thành thúc và thức tỉnh trong phòng, hiện tại đổi thành Xa phu lão tông.

Lúc tỉnh lại, trải qua nửa ngày bị dày vò, cũng khá mệt mỏi, liền rất nhanh ngủ.

Đang lúc thiếu niên hôn mơ màng, mơ hồ nghe ngoài cửa sổ có người nói nhỏ; tuy rằng mộng đẹp ngọt ngào, nhưng tỉnh lại lần này là kinh hãi. Mở đôi mắt mộng lung nhìn quanh, lại phát hiện tông thúc trên cửa hàng cỏ đối diện đã không còn nữa.

Lúc tỉnh lại, trong lòng đang cảm thấy kỳ quái, trong tai lại nghe được thanh âm nói nhỏ mơ hồ truyền đến, liền khoác áo đứng dậy, đi tới trước cửa sổ. Đang thấy trong sân hàng rào Khổ Thụ kia vây quanh thành, chính là Nguyệt Minh như nước; bên hàng rào có hai bóng người, tựa hồ đang thấp giọng nói cái gì đó; nhìn kỹ, hai người kia đúng là dịu dàng có chút tranh chấp với tông thúc.

Có lẽ là sợ người trong phòng nghe thấy, bọn họ tựa hồ hết sức đề thấp thanh âm, nói chuyện không thể nghe thấy. Nhưng giờ phút này đã vô cùng hiếu kỳ, tuy cách rất xa, nhưng dưới sự ngưng thần, vẫn nghe được đôi lời. Tựa hồ là tông thúc xa

phu, đang muốn thiếu nữ nhanh chóng theo hắn trở về, mà ở uyển chuyển lại có chút không muốn.

Trong lúc mơ hồ, nghe được tông thúc nhắc tới cái gì “Chủ nhân, ước định... Thân thể ngàn vàng... muôn chết cũng không chuộc tội... Ngày mai sáng sớm... khởi hành”.

Xem thần thái của hai người này, tựa hồ tông thúc đúng lý hợp tình, câu nào cũng là lời từ đáy lòng; mà cô gái nhỏ có chút lý lẽ cứng cựa. Xem ra, nàng cuối cùng cũng không thể lay chuyển được tông thúc.

Tĩnh lại cũng là người thông minh bằng tuyết, chứng kiến tình trạng này, không thể nghĩ ra nguyên do trong đó. Nhất định là chủ nhân của tông thúc kia, đại khái chính là phụ thân Doanh Uyển, trước khi rời nhà du lịch, từng nói với Thành thúc, Tông thúc, một khi nữ nhi lộ ra dung mạo thật, liền lập tức mang nàng về trong nhà. Phỏng chừng cô gái kia, trước khi rời nhà cũng từng hứa hẹn như vậy, mới có thể đi ra ngoài du lịch.

Có ước định như vậy, ngấm lại cũng không kỳ quái. Giang hồ này hiểm ác, phong ba khó dò, lấy cư trú doanh dung mạo trắng tuyết như vậy, thật sự là từng bước nguy cơ, nửa bước khó đi. Hiện tại nàng lại lộ ra hình dáng, nghĩ đến phó dịch tông thúc luôn trung thành và tận tâm của nàng, cũng sợ thiếu chủ gặp phải nguy hiểm, mới kiên trì như vậy để nàng hồi chuyển đi.

Nghĩ thông suốt những vấn đề này, thiếu niên cảm thấy buồn bã mất mát, liền trở lại tiệm cỏ mà ngủ. Chỉ chốc lát sau, lời nói ngoài cửa sổ dần không thể nghe thấy nữa. Một lát sau, Tông thúc lại rón ra rón rén trở lại giường cỏ của hắn để an giấc ngủ.

“Xem ra, sáng sớm ngày mai bọn họ nhất định phải trở về rồi.”

Mặc dù trước giờ đều biết kết quả sẽ như thế này, nhưng trải qua hai, ba ngày ở chung, lúc này trong lòng thiếu niên, lại cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Thế là, đêm nay có người trần trọc trở lại, khó mà ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đều tỉnh lại trong tiếng chim hót của sơn thôn.

Sau khi dùng xong điểm tâm, mặc dù thiếu niên kia đã biết, nhưng vẫn vắn lằn không muốn nghe, lại từ trong miệng Tông thúc nói ra:

“Hay gọi hiền phụ biết được, tiểu thư nhà ta đã ở tại Tích Châu kéo dài mấy ngày, hiện tại cũng nên trở về. Hai ngày này tiểu thư nhà ta được Trương gia tiểu ca chiếu cố, ở quý gia cũng có nhiều quấy rầy, tiểu thư và ta đều cảm kích vô cùng. Những bạc vụn này mời xem mạng lưới của tiểu thuyết tám trăm lần. Phối míp, mời vợ chồng quý nhận lấy, tỏ lòng biết ơn. Chúng ta liền phải tạm biệt.”

Có lẽ bọn họ rời đi sớm trong dự kiến của vợ chồng Trương thị, bởi vậy cũng không có quá nhiều kinh ngạc; bất quá sơn thôn người ta chất phác dày dặn, chiêu đãi chủ tớ nơi này là đạo khách tốt của bọn họ. Bởi vậy thấy tông thúc muốn cho bọn họ bạc, tuy rằng nhà mình nghèo khổ, Nhưng cũng tuyệt không nguyện ý nhận lấy. Theo vợ chồng Trương Đâu đơn giản, chiêu đãi như vậy vốn là việc chủ nhân nên làm; nếu tiếp tục thu thêm ngân lượng, vậy khác gì cửa hàng làm ăn khách sạn?

...

...

...

Chính đang từ chối, lại là nói chuyện uyển chuyển. Nàng bảo tông thúc không cần phải thân cường, sau đó bỗng nhiên cười một tiếng đối với vợ chồng Trương thị, nói rằng hai ngày nay thiết thời đã mở miệng dẫn đường cho nàng, vừa rồi chơi đùa tận hứng như vậy, bởi vậy nàng trong thời khắc sắp chia tay, đã nhắc nhở tỉnh ra một vật nho nhỏ, bày tỏ lòng biết ơn.

Nói xong, thiếu nữ liền cởi xuống một ngọc bội hộ thân ở giữa cổ họng nồn nà, đưa ra cùng bắt chuyện.

Hành động này của thiếu nữ nằm ngoài dự đoán của mọi người; nhưng nghe lời nói của nàng, tuy rằng thanh âm nhu hòa, nhưng ngữ khí lại kiên định dị thường, có một cỗ khí thế không hiểu, tựa như ai cũng không được phép phản đối ——

ngay cả tông thúc thần sắc biến đổi mấy lần kia, đang định lên tiếng ngăn cản, cuối cùng cũng chỉ muốn nói lại thôi.

Thế là bất chuyện liền tiếp nhận ngọc bội còn mang theo nhiệt độ thiếu nữ kia, trân trọng giấu ở trong ngực, lại không nói một lời, chỉ chạy trở về buồng trong.

Đang lúc mọi người không biết nguyên do, thì thấy thiếu niên lại chạy ra, lấy ra một vật nhìn uyển chuyển lấp bắp nói:

“Cái này, đây là thứ tối hôm qua ta làm, chuẩn bị tặng cho người chút kỷ niệm.”

Nguyên lai, đó là chén rượu chỉ dùng rễ trúc điêu khắc thành, là chén trúc nhỏ lúc trước thiếu nữ yêu thích không buông tay.

Trên chén trúc này, còn có vài nét vẽ bằng dao khắc thành, thì ra là một chiếc thuyền con một lá, sóng nước hay những vệt, còn có mấy vệt nhàn nhạt của ngọn núi xa; bên cạnh là khắc mấy chữ đơn sơ:

“Tông Châu lưu niệm”

Trong lúc thiếu nữ chơi đùa, thiếu niên kia thành thật nói:

“Cái chén trúc này, là ban đêm ta xin mượn ánh trăng trong viện làm. Chỉ là ánh sáng hơi mờ, thật sự là làm đơn sơ. Cũng chỉ muốn làm chút kỷ niệm cho người, hi vọng người có thể nhận lấy.”

Lời nói mang theo vài phần sợ hãi, nhưng giọng điệu chân thành.

“Cảm ơn người, ta rất thích.”

Thiếu nữ bình tĩnh tiếp nhận chén trúc nhỏ, sau đó liền xoay người chậm rãi leo lên xe ngựa.

“Tông tướng quân, lên đường đi.”

Thiếu nữ run nhè nhẹ nói.

Xa liền, ngựa tiêu tiêu, thành Ung Châu mấy ngày nay phía sau, rốt cục dần dần cách mình xa...

Chỉ là thiếu nữ trong xe này đang vuốt ve chén rượu đơn sơ trong tay, thấy bốn chữ “Tông Châu” xiêu xiêu vẹo vẹo bên

trên, nước mắt trong đôi mắt sáng của nàng mạnh mẽ đè nén đã lâu, nhưng cuối cùng không nhịn được nữa, chỉ bước ra từ trong hốc mắt...

Đúng là:

Trời xanh mây, hoàng diệp địa, thu phong nổi lên.

Trong bốn vách núi, một roi đánh vào trong.

Khắp nhân gian phiền não lấp đầy phán đoán.

Sức nặng của chiếc xe lớn như thế nào mà chở nổi...

Đây là quyền thứ nhất tiên lộ Yên Trần quyền xong.

Kính thỉnh chú ý học vấn quyền thứ hai:

“Một kiếm mười năm mài trong tay...”

Quyền thứ hai là một kiếm mười năm mài trong tay.

Nội dung vở kịch Tiêu Dao...

... sáo ngọc một tiếng vang...

Thiếu niên chí hướng, đường đường...

... Thanh Cuồng Hà, Tu Hưu buồn bã...

“... Vứt bỏ Mạc thoát dục ngoan phong...

.. càng giống như Cô Nhất Khuyết Tân...

“... Tiêu dao tự tại không sao...

... Bình bình, thủy triều...

13

Chương thứ nhất phụ hận Hùng Hùng làm sao có khí phách được.

Trời cao mây nhạt, nhìn cắt Nam Phi Nhạn.

Như một hàng cây trở lại nhạn, xe ngựa chở nơi nghỉ ngơi cũng dần biến mất nơi phương xa.

Cáo biệt doanh trại, đối với việc đã mở miệng mà nói, giống như cáo biệt một loại sinh hoạt. Trước khi chung sống uyên chuyển bất quá hai ba ngày ngắn ngủi, đối với người bắt đầu nói là đã đủ khắc cốt minh tâm.

Chỉ là, đối với cái tên xuất thân thị trường sơn thôn này, từ “Khắc Cốt Minh Tâm” này, tựa hồ đã quá mức xa xỉ. Cuộc sống lặn lội cả ngày, đồng cam cộng khổ hai, ba ngày đồng cam cộng khổ, cũng chỉ là một người ngẫu nhiên ngoài ý muốn trong cuộc sống. Khi người Y đi xa, hết thấy đều tan thành mây khói.

Chỉ phiên muộn được một lát, mới tỉnh lại đột nhiên nhớ lại một chuyện lớn: Hắn đã hai ngày không được làm việc trên đạo hương lâu rồi!

“Không thể ở đây ngăn người nữa!”

Trong lòng dậy thềm trách cứ bản thân:

“Mau trở về xem thử! Không chừng Lưu chương quỹ còn có lí do thoái thác nào đấy. Có lẽ, thật sự rất hung ác vì tiền công...”

Tạm thời không nói đến sợ hãi của hắn, lại nói phụ thân hắn là lão Trương đầu, hai ngày này vừa vận sẵn được mấy con thỏ rừng, muốn nhi tử tiện đường thuận lợi chạy vào trong thành buôn bán như mọi ngày. Chẳng qua lần này, thiếu niên cảm thấy mình đã xong việc hai ngày, nếu hôm nay lại mang theo sản vật hoang trên núi của mình đến, Lưu chương quỹ càng không có sắc mặt tốt. Nghĩ đến chuyện này, hắn liền nói rõ

ngọn nguồn cho phụ thân, vì vậy hai cha con liền cùng nhau lên đường thẳng tiến đến thành Thụ Châu.

Đợi đến ban đêm tại Đạo Hương tửu lâu, lúc tỉnh lại mới phát hiện sự tình nghiêm trọng hơn nhiều so với hần tưởng tượng. Bởi vì hai ngày không tới, không riêng tiền công tháng này của hần, Lưu chương quỹ một các bạc cũng không cho, càng tội tệ hơn chính là, hần đã bị chương quỳ thoái thác.

Còn đang mở miệng xin xỏ vài câu, lại phát hiện đại thể đã mất. Vị trí kia của hần, hiển nhiên đã bị một tên tiểu tử lạ lẫm thay thế.

Kỳ thật, đối với ông chủ Đạo Hương lâu Lưu chương quỹ mà nói, hai ngày nay thiếu niên không có tới làm việc, lại chính là chính hần để bụng! Trước kia là một thiếu niên làm công, cũng thường vì trường lớp kéo đường., Trước giờ không thể tới sớm làm việc, chương quỹ đã sớm không vừa mắt hần. Nếu không phải còn thấy Quý lão tiên sinh vài phần mặt mỏng, đã sớm bị hần đá cho một cước ra khỏi cửa rồi. Mà hai ngày nay tiểu tử thối này lại có thể khoáng công, đúng là cơ hội trời ban, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận đuổi người, còn có thể nhân cơ hội tiết kiệm tiền công của tháng này ở trên người hần!

Vì vậy, tỉnh lại vừa mới nhắc lên tiền công bị cắt xén của mình, Lưu chương quỹ giống như bị ong vò vẽ đâm một ngụm, nhảy dựng lên cao ba trượng, tiện tay lôi kéo qua một cái bàn tính., Rắc rắc một trận, tiểu nhị trước đây kiên nhẫn tính toán hậu quả nghiêm trọng mà hần đem đến cho Đạo Hương lâu hai ngày liền. Mà vị đại đương gia Đạo Hương lâu này cũng có chút năng lực; tính đến cuối cùng, ngay cả khi nghe được lời giải thích với tính toán của Lưu lão bản cũng cảm thấy xấu hổ. Bởi vì, thông qua lời giảng giải của Lưu lão bản, Đạo Hương lâu không chỉ không được tiếp tế đánh lại tiền, mà còn phải bồi thường một số tiền cho Tửu lâu - Bất quá hần không cần phải trả thêm chút tiền này nữa; chương quỳ tâm địa Bồ Tát nói với hần như vậy:

“Ai, cũng không đề cập tới nữa. Ta là người này, trời sinh mềm lòng...”

Vì vậy đến khi thiếu niên đang choáng váng thì mới nhận ra mình chẳng biết từ lúc nào đã chủ động rời khỏi quán rượu, bây giờ đã đứng trên đường cái.

Bởi vì cái gọi là người xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị tắc nghẽn. Đang lúc hẩn đi đường không có mục tiêu, nhìn quanh có ai bỏ cáo hay không, lại chợt thấy mấy gã sai vặt bên cạnh, đang cười nháo một đường, trong miệng chỉ la hét:

“À, Bát Bì Lục Chỉ Nhi, lại cười khúc khích “

Nghe được lời ấy, thiếu niên tâm không yên liền tùy ý nhìn theo hướng bọn sai vặt chạy tới. Ai ngờ, khi nghe thấy điều này tâm lý liền cả kinh! Bởi vì, nơi góc đường xa xa huyên náo, chính là nơi cha hẩn bày sạp bán dĩa vật.

“Hai ông cháu chúng ta hôm nay sẽ không xui xẻo như vậy chứ?”

Gánh trách nhiệm, mở miệng nói sớm một đường chạy tới. Đợi mọi người rời khỏi xem xét, hẩn sẽ không giận chó đánh mèo:

Hóa ra tên vô lại thời tha đang nằm trên mặt đất giả chết níu chặt lấy ông quần, không phải ai khác, chính là cha gã Trương đầu!

Lão Trương thành thật chất phác này, hiện tại đang bị cái râu quai nón quần lấy không biết phải làm như thế nào. Chợt thấy thường xuyên lẫn lộn trong thành tới, liền như trông ngóng được đến người tâm phúc, vội vàng vươn tay giật lại, đem nỗi khổ thủy đã ghen đã lâu đổ cho hẩn nghe. Lão Trương trong lòng nén giận, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng run rẩy.

Nghe phụ thân kể lại một phen như vậy, hiểu ra cũng có chút rõ ràng là như thế nào. Nguyên lai cái hộ vệ bị phá kia Tôn Lục Chỉ, vừa rời khó lường muốn cùng lão Trương mua thả, lại không nói giá tiền, chỉ ở đó ôm thả vuốt ve không ngừng.

Đợi đến lúc cha có chút không kiên nhẫn, mở miệng hỏi cha hẩn rốt cuộc xem có tốt hay không, lại không phòng bị Tôn Lục Chỉ lại đột nhiên kêu lên khuất phục, nói rằng con thả kia chính là do nhà hẩn nuôi dưỡng, ngày hôm qua mới chạy mất, đang tìm khắp nơi, đúng lúc lại phát hiện ở chỗ lão Trương.

Bởi vậy tên vô lại vô lại này liền cứng đầu cứng đầu ăn trộm con thỏ nhà hắc, không chỉ có trong tay hắc đang giãy vò con thỏ kia, mà còn muốn lão Trương đem mấy con khác bồi thường cho hắc.

Tôn Lục Chỉ bày ra cái bộ dạng vô lại miệng lưỡi này, cái đầu kia làm sao chịu nổi được, lập tức bị tức giận đến sôi lửa! Trời ạ, thật đáng thương, con thỏ này chính là hắc vất vả chôn thuốc dưới móng ngựa chôn cất ở đó, khe núi đó cách thành Cam Châu còn mười mấy hai mươi dặm, sao có thể ngộ bắt con thỏ của Tôn Lục Chỉ được chứ?!

Lão Trương nhất thời tức giận, liền nói không ra lời, một mực nhắm tay đoạt con thỏ trong tay Lục Chỉ, lại không ngờ chính giữa là con thỏ đang nằm xòa dưới lòng đất, thuận thế nằm xuống giả chết, nắm chặt ống quần lão Trương, trong miệng thảng cồ kêu “Đánh chết người ta, đánh chết người ta. Hắc làm vậy, ngược lại đem lão Trương vốn lý hợp tình ngay thẳng kia làm cho tắt thở, sợ đến không biết phải làm sao!

Nghe phụ thân kể lại, lại nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt chuyện đối với tiền căn hậu quả, giống như bị đom đóm tuyết nhân ăn, đúng là trong lòng sáng như tuyết.

Lại nói tiếp, vị Tôn Lục Chỉ đang nằm trên mặt đất giả bộ chết héo này, hắc làm sao quen được nữa. Thằng nhãi này chính là người phá đám lưu lại xấu số ở thành Ung Châu, bởi vì hắc trời sinh kỳ chỉ, mọi người đều gọi hắc là Tôn Lục Chỉ, lâu ngày lại trôi qua., Căn bản tên của hắc ngược lại không ai biết được. mảnh khốc này Tôn Lục Chỉ rất quen thuộc, chính là chuyên nhìn chăm chăm những nông thôn trung hậu, vừa nhìn chuẩn, liền tìm cơ hội cãi nhau: chỉ đợi bị đánh chút da, liền lập tức nằm trên mặt đất giả chết. Những người nông thôn bị lừa, phần lớn nhất gan sợ phiền phức, vừa thấy hắc tìm tư thế kiếm đường chết để sống., Nào còn dám cùng hắc tranh chấp, chỉ đành ngoan ngoãn đem hàng sơn sản trên đầu dâng lên, chỉ cầu có thể tranh thủ thời gian rời đi. Bởi vậy một chiêu lỗ này của Tôn Lục Chỉ, thật sự là liên tiếp khó chịu, mọi việc đều thuận lợi. Chỉ là hôm nay, gã đụng phải thiếu niên cũng không phải người lương thiện này, chỉ sợ liền có chút xấu hổ!

Lúc này, tỉnh lại vừa rồi phạt tiền, chính là do một vị giang hồ kìm nén cơn tức giận. Nhìn thấy lão cha trung hậu thiện lương của mình bị đe dọa gạt, ông ta đột nhiên giận dữ. Nhìn Tôn Lục Chỉ vẫn đang lăn lộn trên mặt đất, ông ta lập tức nổi giận trong lòng, vừa tức giận vừa sinh ra sự sợ hãi; ngược nhìn bốn phía, lại thấy không có gia hỏa nào thuận tay đứng xem, đang vây xem một vị hào khách giang hồ đang vác một thanh đao vòng, liền cất bước đi, cao giọng quát:

“Giỏi cho một tên lưu manh rách nát! Hôm nay ngươi tự tìm đường chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Dứt lời, tay phải thiếu niên liền bay thẳng đến cây đao kia!

Đang lúc tỉnh lại muốn đoạt thanh đao kia chém giết Tôn Lục Chỉ Nhi, lại bị hán tử xách đao ngăn lại. Hán tử này thấy thiếu niên mặt mày rõ ràng, lại không ngờ cũng là lỗ mãng như vậy, một lời không hợp liền muốn vì chuyện nhỏ này giết người, thực sự không đáng. Trong lòng không đành lòng, hấn tranh thủ thời gian vuốt ve tay đã cầm đao của thiếu niên, lên tiếng khuyên nhủ:

“Này vị tiểu ca này ở lại, lại nghe ca ca một lời! Ta xem thằng nhãi trên đất này bắt quả chỉ có số má nát bét, tiểu ca tội gì phải vì hấn mà chấm dứt thanh xuân?!”

Thiếu niên xúc động, nghe xong những lời từ tận đáy lòng của trung niên hán tử, lại giống như bị thương từ trong đó, ngữ điệu đau khổ nói:

“Đại thúc có chỗ không biết, hiện nay ta đã là vô hứng thú. Sáng nay, cô gái mà ta ngưỡng mộ đã lâu vừa rời bỏ ta, không biết đi đâu; vừa rồi đi công việc trên Hương Lô, lại biết được lại bị chương quỹ đuổi giết. Mạng này của ta không đáng tiền, còn cần nó làm gì...”

Nghe ngữ điệu thê lương này, người nghe đều không thay đổi sắc mặt.

Lại nghe ngữ khí thiếu niên này chuyển động, trợn mắt cả giận nói:

“Mặc dù vị gia này có hảo ý, chỉ là không cần ngăn cản. Tôn Lục Chỉ này bản thủ, dám lừa gạt cha ta, hôm nay ta liều cái

mạng này, cũng muốn chém rụng đầu chó của thằng nhãi này! Kể từ đó, lại còn có thể hoàn toàn nhắc nhở ta, xung bá! Hảo hán xin ngài yên tâm, sau khi chém tên gia hỏa này, trước khi đầu hàng ta nhất định sẽ rửa sạch thanh đao này!”

Nói đến đây, thiếu niên đã vạn phần kích động, chỉ nghe hán hét lớn một tiếng:

“Sáu ngón tay cầm lấy lòng, mau nhận lấy cái chết đi!”

Thanh âm gào thét còn chưa dứt, thiếu niên này đã nhẹ nhàng phát một cái, liền đẩy bàn tay hán tử giang hồ ra; vì vậy mọi người chỉ nghe “lăn hốt” một tiếng, thiếu niên kia đã rút ra Hoàn Thủ Đao sáng loáng! Chỉ một thoáng, người bên trái chỉ cảm thấy một trận đao phong lạnh lẽo đảo qua, nhất thời vội vàng không ngừng lui về phía sau.

Mà lão phụ Trương dậy tiếng mắng kia, chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy? Vốn dĩ không nghĩ tới mình cả ngày cười ha hả, tính tình lại hung hăng như vậy! Trong lúc nhất thời, từ trước đến nay luôn là người thành thật đối xử tốt với người khác, nhất thời ngậy ra như phồng, sững sờ tại chỗ không lên tiếng!

Nhất thời không có ai ngăn cản, mọi người đều cho rằng là nước miếng chảy đầy mặt. Ai ngờ, thiếu niên cầm đao trong tay vừa kịp quay người, đã thấy vị Lục Chỉ Bát Bì cháu mình vốn sống không nổi kia, nhất thời “Vù vù” một tiếng từ dưới đất nhảy lên, xô đẩy đám người ra, tè ra quần!

Thế là, chờ thiếu niên khí thế hung hăng cầm đao xoay người lại xem, lại phát hiện bùn đất vàng nơi tên kia nằm, hiện nay đã rộng tuếch; chỉ có mấy cọng lông gà, còn lượn vòng trên mặt đất tịch mịch...

“Ôi! Thằng nhãi này nhanh chân! Nếu không nhất định phải ăn một đao của ta!”

Thiếu niên không vơ vét đầu lâu của Tôn Lục mà vẫn ôm hận không thôi!

Lại không nhắc nhở mọi người ảo não, mọi người vây xem kia đều thở phào nhẹ nhõm một hơi! Không ai ngờ, thiếu niên bình thường ở lảng giềng xung quanh lại vui vẻ, lần này lại là

khóc liệt như thế, vì cha hắn nghe lời, lại phải bắt chấp tất cả mà chiến thắng. Chẳng qua, tuy rằng mỗi người ở chỗ này xem náo nhiệt ngược lại là thích ý., Nhưng nếu vụ án thực sự xảy ra tai nạn chết người này, thì không khỏi phải kinh động quan phủ, chấn động địa phương, quấy nhiễu lân cận, huống chi còn liên lụy đến tính mệnh thằng nhóc này, thực sự không đáng! Cho nên, thấy việc này lắng xuống, mọi người cũng cảm thấy may mắn.

Thấy việc này đã xong, mọi người cũng đều chậm rãi tán đi. Mà vị giang hồ khách bị đánh thức đao, thấy thiếu niên này lại dũng mãnh như thế, hoàn toàn không coi mạng người ra gì, dù mình đi về phía nam xông pha bắc kiến thức rộng rãi, thấy cảnh này cũng không khỏi âm thầm kinh hãi. Cho nên khi tỉnh lại còn nói qua bội đao, hán tử này cũng không dám nhiều lời với hắn, chỉ khẽ hàn huyên vài câu, cáo tội lỗi cho người có thể rời đi.

Mặc dù mọi người đã rời đi, nhưng mới vừa rời đứng ở đó, nửa ngày không có phản ứng, bây giờ vẫn còn chưa hết kinh hồn – vừa rồi hung hiểm như vậy, con trai bảo bối thiếu chút nữa đã vì một chút việc nhỏ của mình mà gặp phải tai nạn! Nghĩ đến đây, lão Trương thậm hỏi hận không thôi:

“Sớm biết nhi tử lỗ mãng như vậy, mình cũng nên hai tay dâng lên cho mấy con hổ rừng này một chút!”

Lại nhớ tới ánh đao quang kiếm ảnh vừa rồi, lão Trương làm cho khuôn mặt xám như tro. Chỉ cần tâm thần ổn định lại, hắn liền mở miệng oán trách sự lỗ mãng của nhi tử.

Mắt thấy lão phụ nóng như lửa đốt, thiếu niên mặt đang căng thẳng kia lại bỗng nhiên cười “Xoẹt” một tiếng. Nụ cười này làm cho cha hắn giật nảy mình!

Lão Trương đang ở trong mây mù không biết vì sao, lại nghe hài nhi giải thích cặn kẽ cho hắn:

“Phụ thân xin yên tâm, hài nhi mặc dù không mắc mưu, nhưng sao là vong đồ không biết tiến lui kia. Vừa rồi ta chỉ là muốn phá hủy hộ tử cháu trai Lục Chỉ kia, làm người vô lại vô lại; nếu hôm nay ta nén giận đạt tâm nguyện của hắn, không khỏi

liền bị hấn xem nhẹ; khác với hài tử xem mạng lưới thu xếp các loại..., Phản phát như vậy chính là không biết tiến lui, hôm nay nếu như hấn ta đáp ứng, ngày sau không khỏi quần thân lên như giò bám vào xương, không ngừng không nghỉ. Nhà ta còn phải thường xuyên đến thành Ung Châu bán sơn sản, thật sự không chịu nổi lần giày vò này!

“Cho nên, hài nhi liên tục suy nghĩ, không bằng liền sử xuất tuyệt hộ kế nhi. A! Hôm nay thẳng nhãi này lại để cho ta bị dọa như vậy, lần sau nhất định không dám đến đây đưa, chính là một kế trăm năm!”

Nói đến đây, nhìn thân sắc phụ thân đã bình tĩnh trở lại, liền tiếp tục nói:

“Ha ha, lần này lan truyền ra ngoài, mấy tên du côn vô lại còn ở thành Ung Châu này, nếu còn muốn đến quấy nhiễu chuyện làm ăn của phụ thân, thì cũng phải sờ sờ cái cổ của mình trước, hỏi chính mình có thể có mấy cái mạng!”

Trải qua đêm hôm trước bắt cóc quan uy bức người, hiện tại vị thiếu niên mười sáu tuổi này đã can đảm cẩn thận, biết rõ trên đời có một số kẻ ác phải dùng thủ đoạn khốc liệt.

Lão Trương nghe thấy nhi tử nói vậy, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý. Đã nói rồi, chính mình nhìn thấy Ngôn nhi lớn lên, từ trước đến nay cũng không phải loại kẻ to gan lớn mật. Huống hồ, nhi tử của lão cũng từng theo Quý lão tiên sinh đọc qua thi thư, quyết sẽ không lỗ mẫm như vậy.

Tuy nói như thế, lão Trương lại không tự chủ được nghĩ đến tình cảnh hung hiểm vừa rồi, sắc mặt hơi khôi phục lại một chút, liền nói với hấn:

“Đứa bé này! Vạn nhất Tôn Lục Chỉ thật là tên vô lại, nằm ở chỗ đó không chạy trốn; hoặc là liều mạng ăn một đao của ngươi, sau đó lại cường chế tiền tài của ta thì làm sao bây giờ?”

Nghe phụ thân hỏi như thế, mở miệng chính là thông dong cười:

“Cha cũng không cần phải lo lắng. Trước khi đoạt đao, hài nhi đã nhìn qua chỗ nằm của đứa bé kia, đúng lúc né qua phiến đá

xanh lạnh lẽo, chỉ nở nằm trên đất bùn vàng—— chàng nghĩ
thằng này ngay cả lạnh cũng thấy sợ, hôm nay lại nghe thấy
hài nhi cùng hán tử giang hồ kia nổi giận đối đáp, tận mắt thấy
ta rút đao tác động, còn có lý không mau mau bỏ chạy? Ha
ha!”

Nói đến đây, nhớ lại dường như lại nhìn thấy bộ dáng chật vật
của Tôn Lục Chỉ, không khỏi cất tiếng cười to!

“Được! Hay cho một nam nhi hiếu thắng trí dũng song toàn!”

Đúng lúc hai cha con này một chọi một đáp, lại không đề
phòng bên cạnh đột nhiên có một người vòng ra, đối với thiếu
niên đang thoải mái vỗ tay tán thưởng!

Chương thứ hai, chim ưng nước ngâm chỗ Phi Thần Tuyết.

Đang lúc Trương thông báo chớp mắt dọa cho Bát Bì Lục Chi cùng cha hấn chạy trời chết, hai cha con họ đang ở bên đường đối đáp nhau, chợt nghe bên cạnh có người mở miệng tán thưởng.

Đội phụ tử hai người đảo mắt quan sát, lại phát hiện nguyên lai là một lão trượng áo nâu, đang từ bên cạnh quây hàng chuyển ra, đi đến trước mặt hai người bọn họ. Nhìn lão trượng dung mạo này, tựa đã tuổi khá cao, nhưng lại là da mặt hồng nhuận, tóc đen đầy đầu. Nhìn hấn từ bên cạnh đi đường vòng quanh, đi đường mạnh mẽ, đi đường có gió, cũng không giống lão nhân gia người ta chống rế. Xem ra, lão trượng này rất am hiểu đạo dưỡng sinh.

Một phen đánh giá, chợt nhớ tới lời khen vừa rồi của lão trượng, bắt chuyện liền khiêm tốn nói.

“Ôi! Lão nhân gia quá khen rồi, vừa rồi ta chẳng qua là dọa chạy mà thôi, du côn vô lại mà thôi, không coi là đại sự gì cả.”

Nghe hấn khiêm tốn, lão trượng kia nhăn mày, cười nói:

“Tiểu ca lời ấy sai rồi! Vừa rồi lão hủ ở một bên thấy rõ, tiểu ca vừa thấy cái kia Bát Bì dây dưa, cơ hồ không cần suy nghĩ liền tiến lên đoạt đao uy dọa. Đây chính là tiểu ca tâm tư nhanh nhẹn, dũng cảm quyết đoán. Sau lại thấy người lựa chọn người đoạt đao, mặc dù người kia là giang hồ hào khách, nhưng vẻ mặt lại trong trẻo sáng sủa., Khuôn mặt không đôi, lỗ mũi, lỗ mũi liêu lĩnh. Bình thường có người mặt mũi này, rất có thể sẽ ngăn trở người rút đao, khuyên người hai câu, có thể khiến người có cơ hội nảy sinh ý nghĩ độc ác, cái tâm địa đánh đá, khiến hấn cho rằng người thật có lòng giết hấn!”

Nghe được lời phân tích của lão trượng, bắt đầu thấy trợn mắt há hốc mồm. Vừa rồi chuyện như gió cuốn mây tan kia, chính hấn thật chưa kịp nghĩ nhiều đến. Chẳng qua hiện tại nghe lão

trượng này phân tích lại, suy nghĩ kỹ lại, thật có chút đạo lý. Vừa rồi nếu chọn một hán tử giang hồ vẽ mặt dữ tợn, lông mày cong mắt., Chỉ sợ thiên hạ không loạn, không chỉ có thể không khuyên ngăn, nói không chừng còn có thể chủ động hai tay dâng lên đao. Kể từ đó, bản thân làm sao có cơ hội chậm một chút, cũng căn bản không có thời gian nói ra một phen uy danh dọa người. Nếu là như vậy, thật không biết vừa rồi làm sao có thể diễn ra tiếp tục như thế!

Nhìn bộ dạng thiếu niên như có điều suy nghĩ này, vị Kỳ Lão trước mặt biết nói đúng ý mình, liền cười ha ha, tiếp tục nói:

“Huống chi lời của Tiểu ca vừa rồi, lão trượng cũng nghe được tiểu ca có thể từ nơi om sòm kia mà phán đoán hẳn tuyệt đối không phải là kẻ bại hoại, hung hãn không sợ chết. Trong khoảng thời gian đó, tiểu ca ngươi còn có thể có tâm tư kín đáo như vậy, sao gọi là lão phu không bội phục?”

“A hồ thẹn!”

Sau khi nghe xong lời khen của lão trượng này, cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ. Cha hắn lão Trương đầu, nói cho cùng cũng chỉ là dân làng thẳng cổ, cho dù nhi tử của hắn có giải thích tỉ mỉ, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hiểu rõ mấu chốt trong đó. Hôm nay đụng phải lão trượng bèo nước tương phùng này, ngược lại đối với lần uống rào rào vừa rồi của mình, phân tích rõ ràng rành mạch như thế, đây lại dạy cho vị thiếu niên mười sáu tuổi này tâm lý không vui hoa nở sao?

Đang lúc vui sướng, chỉ nghe lão trượng kia lại cười ha ha nói:

“Cái gọi là tương phùng không bằng ngẫu nhiên gặp, chắc hôm nay hai vị còn chưa dùng cơm, không bằng liền lão trượng làm chủ một lần, mời hai vị tiểu thưởng trà trộn một phen, các vị xem thế nào?”

Dứt lời, lão Trương chất phác đang muốn chối từ, lão trượng kia lại không khỏi phân bua, kéo giỏ thỏ hắn bày dưới đất, liền không quan tâm lắc lư dọc theo đường phố!

Thấy vậy, hai cha con Trương thị cũng chỉ đành theo sau, đi theo đằng sau lão giả kia. Kỳ thật đối với việc giải thích, vừa mới đánh mất công tác của đạo hương lâu, còn không biết hôm

nay com ở nơi nào, cử chỉ này của lão áo nâu hết sức cao., Chính giữa ngực hấn! Trong lòng khoái hoạt, hơi chút thất thần, đã thấy lão trượng kia bước đi như bay ở phía trước, chính mình hơi chần chờ cũng đã tụt lại phía sau. Nhìn bộ dáng lão trượng tiêu tụy phía trước, bắt chuyện âm thầm lúi lười, tranh thủ thời gian tăng tốc bước chân, theo sát.

Ngay lúc hai cha con họ Trương đi theo một đường hơi thở hổn hển, lão trượng kia đã đứng trước một tửu lâu. Dừng lại hơi thở dốc một cái, mở miệng nói vừa ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện tửu lâu này đối với hấn mà nói, đúng là vô cùng quen thuộc: mình quán rượu này một lát trước còn tới thăm, chính là chỗ thương tâm sáng nay của hấn, “Đạo Hương lâu”.

Hơn nữa ông chủ Đạo Hương lâu Lưu chương quỹ kia, thấy hai cha con mở miệng tỉnh lại lại đi lên lầu, còn tưởng rằng thiếu niên hỗn độn này vẫn là vì tiền công của hai đứa kia lừa đảo, vừa muốn mở miệng quát lớn, lại không đề phòng vị khách quan lớn tuổi phía trước dừng lại trước mặt mình, quay đầu chỉ điểm hai cha con kia, cùng mình quát lớn:

“Này! Tiểu nhị này, chúng ta ba người, trên lầu trang nhã hầu hạ!”

Vừa nghe thấy mình bị coi là chạy việc, Lưu chương quỹ đứng đầu lầu này thiếu chút nữa đã bị nghẹn chết. Vừa định phát tác, lại nhìn thấy lão trượng vênh mặt hất hàm sai khiến, hiển nhiên không tầm thường lão hủ, bởi vậy Lưu chương quỹ chỉ dám ở trong lòng thầm nghĩ xui xẻo, ngoài miệng lại không dám lãnh đạm, cung kính dẫn ba người này lên trên lầu một chỗ ngồi trang nhã.

Lưu chương quỹ an bài chỗ ngồi này, bắt chuyện ngược lại nhớ rõ ràng. Ba ngày trước, nơi này chính là chỗ ngồi của bà ta cùng Thành thúc. Chính sự gọi là thấy vật nhớ người, nhìn thấy vị trí bàn rất quen thuộc này, liền nhớ tới lúc đó ở chỗ Doanh tiểu nha đầu đang cư trú., Đối với bộ dáng tay chân nóng lòng muốn thử, bất tri bất giác có một tia tươi cười hiện lên trên khuôn mặt của hấn - ngập ngừng, Lưu chương quỹ kia trong lúc vô ý liếc qua tỉnh lại, đang thấy vị tiểu nhị chạy việc này, trên mặt hiện lên vẻ vui vẻ.

“Tiểu thành bộ dáng này, tám phần là tiểu tử này nhìn thấy mình vừa rồi bị người ta coi là tiểu nhị, đang trộm vui à?”

Lưu chương quỹ suy đoán:

“Tên tiểu tử thôi này, thật sự là đáng giận!”

Đội lão giả áo nâu chằm xong đồ ăn, Lưu chương quỹ này liền hậm hực trở lại hậu đường, chuẩn bị nhanh chóng đổi một bộ trang phục tươi sáng đi tuần tra.

Tạm không đề cập tới Lưu chương quỹ đi hậu đường thử áo, lại nói vị Kỳ lão trượng kia, chờ sau khi rượu và thức ăn lên, liền bắt đầu một chung tiếp một chén uống rượu, nhiệt tình mời hai cha con họ uống rượu ăn thức ăn; ngoài ra, ông ta hoàn toàn không nói một chữ.

Chẳng qua, tuy rằng đã mở miệng cũng theo ý của lão trượng mà ăn rượu và thức ăn, nhưng lại không u mê vô giác giống như cha hắn. Chờ khi lão trượng kia chừng có năm, sáu chén rượu vào bụng, lúc tỉnh lại liền nhin không được, buông đũa xuống phi thường khách khí hỏi:

“Xin hỏi vị lão nhân gia này, muốn chúng ta bèo nước gặp nhau, lại không biết lão trượng vì sao có thể mắt xanh liếc nhìn tiểu tử như vậy, còn mời phụ tử hai người chúng ta tới đây hưởng dụng xinh đẹp như vậy? Không phải chỉ vì ta đuổi đi sáu ngón tay, việc nhỏ như hạt vừng chứ?”

“Ha ha ha!”

Lão giả áo nâu đang uống một ngụm rượu, nghe được mở miệng nói vậy nhưng cất tiếng cười to, thanh âm vang dội quanh quần trong tử lâu, làm cho thực khách trên lầu hai trợn mắt chú ý.

“Tiểu ca hỏi hay lắm! Chỉ là tiểu ca có chỗ không biết, hai người chúng ta thật ra là giao hảo thần linh đã lâu!”

“Ồ?! Nhưng dường như ta và lão nhân gia chưa bao giờ gặp mặt a?”

Nghe được lão trượng nói như vậy, bắt chuyện cố gắng nhớ lại, nhưng vô luận minh tư khổ tưởng như thế nào, cũng hoàn

toàn không nhớ nổi mình cùng lão trượng này quen biết nhau lúc nào. Đúng lúc lòng đầy hồ đồ, lão giả kia lại hớn hờ nói:

“Đúng rồi, tiểu lão đệ cũng không cần mở miệng một tiếng lão nhân gia. Như không thấy bên ngoài, gọi ta một tiếng “Lão ca” là được.”

“Kỳ thật chúng ta quen biết, cũng chỉ là chuyện hôm qua, tiểu ca không nên nhanh như vậy đã quên nhỉ?”

“Hôm qua?”

Dù đã tỉnh ngôn cơ trí bình thường, giờ phút này lại có chút trù trù, kiệt lực suy nghĩ, đem tất cả kinh lịch hôm qua đều trong lòng chải chuốt một lần:

“Buổi sáng hôm qua, ngủ trong khách sạn Bình An huyện Miêu Dương đến mặt trời lên cao mới nổi lên; giữa trưa ngày hôm qua..., Đi tới Nam Cơ đảo ở trong nước ăn cá ực ịch — chẳng lẽ lúc ấy hần cũng ở đó ăn cá quế? Nhưng lúc đó trong phòng khách đó người cũng không nhiều, nếu quả thực thấy lão trượng này mình tuyệt đối sẽ không quên; hoặc là buổi chiều? Chuyện buổi chiều hôm qua thực sự là kinh tâm động phách, mình cả đời đều quên không thể quên; chẳng lẽ lão trượng này là một vị du khách trên thuyền họa kia? Hình như cũng không có ấn tượng gì... Vị lão trượng này rốt cuộc là ai?”

Thấy hần hoang mang, lão giả kia cười lớn nói:

“Tiểu ca xử sự nhạy bén, trí nhớ này lại không quá tốt. Ngày hôm qua trên hồ Kính Dương, Mông tiểu ca thay ta tuyên dương sự tích năm đó, sắp sửa tặng lại một bài thơ, sao nhanh như vậy đã quên rồi?”

Nghe xong lời này của lão trượng, bất chuyện vẫn có chút khó hiểu; buổi chiều hôm qua trên hồ Kính Dương, cảnh tượng hung dị kia, quá mức kinh thể hãi tục; sau đó lại ngay sau đó “kinh diễm”, hần cũng bị chấn động đến thất điên bát đảo, giờ phút này đối với hành vi của mình trước khi xảy ra biến, thật sự đã mơ hồ hồ hồ đồ.

Thấy giật mình tỉnh lại, lão giả kia cũng không giải thích nhiều, chỉ nói:

“Lão phu nghe trước tiên phải hiền lành nói: “Hữu tâm vi thiện, tuy thiện bất thưởng; vô tâm vi ác, tuy ác bất phạt.” Tiểu ca mấy ngày nay làm, chính là cử chỉ “Vô Tâm vi thiện” kia!”

Thiếu niên nghe thấy lời ấy, bắt cóc Thượng Quan, trong lòng vẫn mang ý nghĩ xấu nhưng trong lòng thì giật thót, đang định lên tiếng thì thấy lão trượng kia đã hào hứng bùng bùng nói tiếp:

“Trùng phạt kẻ yếu, không cầu mình báo đáp, chính là nam nhi đại hảo của chúng ta gây nên! Thống khoái! Có thể nổi một màn trắng lớn!”

Dứt lời, lão trượng ngửa cổ, mấy tiếng rướn mạnh đã vào bụng, chép chép miệng, nói thêm:

” hể nghĩ chuyện hôm qua, chính là thống khoái! Lão hán còn không nghĩ tới tiểu ca làm được một bài thơ hay, nhớ câu “Túy Ý Chu lang đài nguyệt, tiếng sáo thanh tịnh đưa động long an”, hay! Thoải mái! Thật là vô cùng nhuần nhuyễn, lại có thể một màu trắng lớn!”

Lời còn chưa dứt, Kỳ Lão Trượng này ngửa cổ liên tiếp, lại uống hai chén rượu mạnh vào bụng. Không biết có phải do uống nhiều hay không, bây giờ lão trượng nói nhiều hơn:

“Hai vị không biết, lão phu từ trước đến nay đều là tật ác như cừu, không nhìn ra người tốt gặp tội, tiêu dao người ác! Ô... Hay cho câu “Tiếng sáo” đưa động long Miên! Nhìn vào phẩm thơ này, lão phu hôm nay cũng phải tặng cho tiểu ca một phần lễ nhỏ!”

Nói tới đây, vị lão đầu nhi có vẻ đã bảy tám phần men say, mặt đỏ bừng, đoạn chính là ngây thơ đáng yêu. Cũng không đợi phụ tử bắt chuyện, lão liền đứng dậy, hàm hồ nói:

“Chờ một chút, đợi ta xem trong tay áo này mang theo vật gì.”

Có lẽ lúc lão trượng này đi ra có chút vội vàng, lúc này đào móc một hồi trong tay áo rộng thùng thình, lại là nửa ngày vô công, lập tức khuôn mặt kia càng thêm đỏ thắm.

Thấy vậy liền mở miệng nói:

“Thật ra lão nhân gia cũng không cần khách khí, tiểu tử này đúng là vô công bất thụ lộc! Nói thật ta cũng không biết điều này...”

Đang chờ khiêm nhượng, đã thấy lão đầu nhi kia khoát tay chặn lại, phun ra mùi rượu đỏ gương mặt chận mặt lại kêu lên:

“Lời của Vân Trung Quân ta có gì mà không làm lễ. Tiểu ca không cần bận tâm, đợi ta lại từ từ tìm xem!”

Thế là hai cha con mở miệng liền thấy vị lão đầu áo nâu say xỉn này nhắm hai mắt lại, miệng ngập ngừng, giống như mấy vị Thần Hán nhìn thấy lúc trước lải nhải đọc chú ngữ.

“Ha ha ha có rồi!”

Ngay lúc phụ tử hai người nghi hoặc liệu có phải ông lão này say tới mức thần trí hoảng hốt hay không, “Vân Trung Quân” lại đột nhiên cười ha hả, lộ vẻ đắc ý vô cùng, tự tăng bốc:

“Ha ha! Xem ra trí nhớ lão phu cũng không kém, lúc gần đi cũng không quên mang theo một hai kiện lễ vật – Cái này thật sự là một thói quen không tồi nha! Này, sáo đá này liền tặng cho tiểu ca, chính ứng “Thanh Địch” kia đưa động long an nghỉ! Ha ha ha lí diệu!”

Lão giả này tự nói tự khen một mình, đã lấy từ trong ống tay áo ra một ống sáo ngọc, không nói lời nào nhét bừa tới. Lúc tỉnh lại thấy hắn đã nửa say, sợ sẽ đẩy hắn văng sáo ngọc này ra, cũng chỉ có thể thuận theo ý tứ lão trượng nắm lấy sáo ngọc kia nắm chặt trong tay.

Thấy tỉnh ngôn nhận lấy, lão đầu nhi kia thật sự rất cao hứng, có chút mơ hồ nói:

“Được! Chính...chúng ta nam... Nhi, đang không nên làm bộ làm tịch tiểu nữ tử kia!”

Nghe được lời này, lời giải thích vốn đã đến bên miệng, đành phải rụt lại, chỉ lo đứng đó nhìn cây sáo cười ngây ngô. Sáo ngọc hắn đang cầm trong tay hiện tại là do Linh Lung ngọc thạch chế thành, uyển chuyển mượt mà, giống như Phật tự nhiên hình thành; thân sáo màu Bích Nhật, Bên trong ẩn chứa hoa văn trắng như tuyết, vừa vặn trong Xuân Sơn Thúy Cốc có

vài đám mây màu sữa. Trong lỗ thủng giáo âm của cây sáo, có dất một hoa mai anh lạc, từng tia màu đỏ tươi, theo gió phiêu dật, cùng thân quản lãnh đậm làm tôn lên, vừa khớp lại càng thêm bổ sung lẫn nhau.

Mà ở phía trên lỗ thổi sáo ngọc, lại dùng hai chữ lớn mang phong cách cổ xưa:

“Thần thiên tuyệt...”

Hai chữ triện này mạnh mẽ u nhã, giống như họa long điểm mắt chi bút, nhất thời khiến sáo ngọc ẩn chứa ý niệm cổ xưa.

Đang lúc đánh thức si ngốc nhìn sáo ngọc trong tay, lão đầu nhi bán say kia đột nhiên vỗ đầu một cái, kêu lên:

“Nhìn cái đầu của ta xem, thật có chút hồ đồ! Sợ rằng ta thật sự có chút say như vậy... Hôm nay ta đưa địch, xem như là tặng cá cho người ta, nhưng vì sao không dứt khoát dạy người ta đánh cá? Chỉ có địch, không phổ nhi sao được! Chờ đã, phổ nhi kia...”

Một hơi nói ra, lão hán say khướt lại líu lưỡi kết thúc:

“Vậy bản nhạc nhi, ta hẳn là cũng mang theo, phải không? Tiểu ca chờ một chút, đợi ta chậm rãi mang tới!”

Vì vậy khi tỉnh lại thấy lão già kia nhắm mắt lại, sau đó vẻ mặt đắc ý lấy từ trong tay áo ra một vật. Đến khi lão lấy ra, mơ hồ nhìn kỹ, thấy vật kia đúng là một quyển sách cổ tơ lụa. Bộ bì bìa bìa lá cỏ Hải Long màu lam, trên bì đề bài trắng như tuyết, rõ ràng viết ba chữ triện văn màu đen:

“Tiếng rồng ngâm”

Bây giờ móc ra quyển sách này, lão già kia lại tiếp tục đưa lung tung. Vừa thâm nhủ sợ trên khăn lụa có dính chút dầu, đành phải ngoan ngoãn nhận lấy. Thấy hẳn sáng khoái như vậy, lão trượng kia cũng hết sức cao hứng, nâng chén cười to nói:

“Ha ha! Thông khoái! Hai ngày nay lão phu tận mắt thấy tiểu ca trừng ác hành động vĩ đại như vậy, lại được tiểu ca tuyên dương sự tích, đề thi tặng ân huệ, ngày hôm trước lão phu đã trợ giúp tiểu ca thấy được vẻ mặt chân thành của người kia,

hôm nay lại tặng quân cho người đó, cũng coi như giải quyết xong tâm sự này của lão phu.”

“À, rượu này không thể uống tiếp nữa, nếu uống nữa thì ta sẽ say mất!”

“Hai vị, lão hủ liền cáo từ!”

Liên châu nói xong những lời này, lão đầu đã thập phần say mê này liền lão đảo đứng dậy, trong miệng còn mơ hồ lẩm bẩm:

“Ai, mặc cho hấn thế nào là anh hùng... Hảo hán, dưới ngàn năm... Lại phục hữu, mấy người đều nhận ra được!...”

“Tiểu nhị! Nhanh kết trướng!”

Nói xong, lão giả này liền vẫy ngón tay, gọi vị “Tiểu nhị” kia tới kết trướng.

Mà vị Lưu chương quỹ lúc này bị lão đầu điểm trúng, cũng đã thay một thân áo bào tươi đẹp, không tin lão đầu nhi này vẫn gọi mình lúc này, vẫn đứng đó nhìn đông ngó tây. Đang lúc rung đùi đắc ý, lại bất thành linh cao giọng kêu lên một tiếng quái dị:

“Nhìn trái nhìn phải cái gì? Chính là ngươi rồi! Nhanh tới kết trướng!”

Vừa nghe thấy xác nhận, Lưu chương quỹ này liền như quả bóng xì hơi, trong lòng nói thẳng “xui xẻo”, nhưng lại không tiện phát tác, đành phải cười bồi, lần cọ sát đi tới, nói cho lão đầu nhi bữa rượu và thức ăn này tổng cộng có bao nhiêu văn tiền. Nghe hấn báo xong tiền rượu, lão trượng mặt đỏ đầy mùi rượu liền nói một tiếng:

“Này! Thỏ bạc này cho ngươi, tiếp lấy! Những thứ còn lại trả lại cho vị tiểu ca này đi.”

Nói xong, lão đầu say rượu này liền vẹo đưa cho Lưu “Tiểu nhị” một thỏi bạc, tiếp theo lại lẩm bẩm một câu:

“Ngươi cái lão chạy đường, ăn mặc như đuôi hoa, lại không thông minh bằng tiểu nhị kia!”

Dứt lời, hấn liền rẽ phải đi về phía đầu bậc thang.

“Lão nhân gia! Cẩn thận dưới chân! Chờ chút nữa ta sẽ đỡ người.”

Thấy lão già kia đã say mất rồi, dưới chân lão đảo bất ổn, sợ lão ngã, liền lớn tiếng ngăn cản để hắn đi chậm. Nghe hắn nhắc nhở, lão trượng quay đầu lại nhe răng cười, nói:

“Không sao! Ta cũng không phải là ngu si say!”

Nói xong, ông lão kia lại tiếp tục lắc lư về phía trước. Thấy hắn như vậy, đã nói muốn tiến lên nâng đỡ; đúng lúc này lại bị Lưu chương quỹ ngăn lại:

“...”

“Ta nói này tiểu tử thôi, cần người làm loạn tâm tư gì? Lão đầu chết tiệt kia sao có thể dễ dàng ngã đến như vậy! Đây, đây là tiền bữa tiệc rượu và thức ăn này kiếm được. Ai, thật sự là xấu xa phúc hậu, cũng không biết thằng nhóc nhà ngươi hôm nay đi nhân vận cái quỷ quái gì, thế mà lăn lộn vào một tên đại đầu sỏ như vậy...”

Lưu chương quỹ bị một phen trào phúng trách mắng, nói đến đây lại dừng lại, ngẩng đầu, kinh hãi nhìn mặt tên tiểu nhị trước mặt -

Nguyên lai điểm số hắn nói là kiếm tiền còn sót lại, lại không sai chút nào, vừa lúc phù hợp với tiền công hắn cắt xén thiếu niên lúc trước!

Đang lúc hai người kinh hãi nhìn nhau, có chút ngây ngẩn, lại chợt nghe “Bịch” một cái, sau đó một trận tiếng động “xì xì xì” vang lên; tỉnh lại nghe tiếng quay đầu lại kinh hãi nhìn, thì ra là lão già say rượu kia, quả nhiên dưới chân bất ổn, một người không chú ý lại lăn xuống lầu!

Nghe thấy tiếng lăn nhanh như chớp này, bắt chuyện trong lòng âm thầm kêu khổ, chẳng quan tâm đến tí tách với Lưu chương quỹ này, vội vàng tranh thủ thời gian cùng phụ thân lão Trương vội vàng chạy xuống lầu.

Chỉ là, đợi đến đại sảnh dưới lầu, đi thẳng ra cửa chính tửu lầu, lại phát hiện trên đường cái kia, người đi đường hồi hải lui

tới không dứt; chỉ có điều ông lão say xỉn tặng dịch đã sớm
biến mất...

15

Chương thứ ba Mị Nguyệt Mỹ Hoa mời sáo bước.

Hai cha con hiểu chuyện, theo âm thanh say sưa của lão giả kia lẫn xuống nước, nhưng lại phát hiện cho dù thế nào cũng không tìm ra tung tích của lão giả kia.

“Vị lão nhân gia này ngược lại nhanh chân.”

Lão Trương lạnh nhạt nói, hần đột nhiên lại có chút kinh hoảng:

“Nha! Ta nói cho người biết, người nói lão trượng vừa rồi có thể là thần tiên hay không?! Rõ ràng nên ngã ở đây —— tội lỗi quá đáng —— nhưng sao vừa chớp mắt đã không thấy đâu?”

Thấy lão trượng thấy đầu không thấy đuôi, lão Trương đầu cảm thấy rất quái dị. Thấy phụ thân nói như vậy, mở miệng nói:

“Không thể nào, ban ngày ban mặt mà lại đột nhiên gây ra cho chúng ta một thần tiên sao? Thần tiên này còn mời chúng ta ăn đồ ăn uống rượu, tặng cái này cái kia? Nghĩ cũng không thể.”

“Ta thấy lão trượng kia rất có thể là bị ai đó kéo qua góc đường.”

Tĩnh ngôn cho cha hần đề xuất một khả năng khác, phủ định chuyện Thần Tiên. Hần lần này thuyết phục, thực là xuất phát từ hiếu tâm; nếu lấy sự cố chấp của cha mình, nếu quả thật cho rằng lần này gặp được Thần Tiên, từ đó không khỏi liền muốn nghi thần nghi quỷ, làm việc ngu cũng không yên.

Nghe nhi tử nói như vậy, lão Trương suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy cách nghĩ này của mình quá hoang đường. Hay là nhi tử nhắc nhở phải, bằng không chính mình về sau mạo muội nói ra, nhất định sẽ bị người khác chê cười!

Chẳng qua, mặc dù trong miệng trấn an cha, nhưng bắt chuyện trong lòng lại không nhịn được mở ra. Trong lòng hần, nghe vậy cảm thấy việc này xác thực có chút kỳ quặc. Lão trượng

kia ẩn chứa sự hỗn loạn, tựa hồ đối với việc ngày trước cùng cư trú huyện Miêu Dương một phen làm như có chút hiểu biết. Bất quá may mắn, lão giả biết rõ hành vi hai người bọn họ đúng là có chút thương thức, nếu không cũng sẽ không vừa mời đông đạo, lại tặng Dịch Thư.

“Chẳng lẽ thật sự gặp được thần tiên rồi?”

Tuy mới vừa rồi bịa chuyện lừa gạt cha hắn, nhưng hắn không lừa gạt được mình. Chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, hắn là sẽ không. Giống như hắn vừa nói, thần tiên như thế nào dễ dàng để mình đụng mặt. Đúng rồi! Lão giả làm việc này, ngược lại phi thường giống dị nhân phong trần dị nhân trong các hạng du hiệp truyền.

“Ừm! Phải là như vậy, ha ha ha ha...”

Hắn mở miệng cảm thấy mình đã tìm được giải thích, liền buông xuống một chuyện lo lắng.

Chờ hai cha con này, cũng đã vì kỳ ngộ vừa rồi tìm được giải thích hợp lý, bọn họ liền bắt đầu thương lượng tiếp theo nên làm cái gì. Lão Trương nói với nhi tử:

“Nguôn nhi, còn hai con thỏ này chưa bán đi, phụ thân liền đi bán trước. Người cũng hai ba ngày không có đi trường tư thực, mau đi xem một chút đi! Chỉ sợ Quý lão tiên sinh đã nổi giận rồi sao?”

“Được rồi, vậy thì một mình phụ thân phải cẩn thận.”

“Không có việc gì, phụ thân lần này đem đôi thỏ bán đi lung tung, không tính toán giá tiền.”

“Được rồi, ta đây liền đi.”

“Ừm, nhớ về sớm một chút để ăn cơm chiều.”

Hai cha con thuận miệng nói chuyện, cứ thế từ biệt.

Chỉ là, chờ khi nghe thấy cha nói vòng qua góc đường, chính ông lại không di chuyển vài bước. Hiện tại trong lòng đã hiểu, không phải là đi trường tư thực gì. Bài học ở gia tộc mùa thi, mình đã đọc nhiều năm như vậy, kinh sử tử tập cũng không sai biệt lắm đã xem hết; những binh lính người ta cần tu tập thì

thư lễ nhạc., Bản thân mình cái gì cũng có thể bù thêm một chút, bản thân đang thiếu mấy đường dạy học, kỳ thật cũng không quan hệ gì; dù sao con cháu hàn môn của mình, cho tới bây giờ cũng không dám dựa vào trong thư thư này để kiếm ăn. Hiện tại đối với hắn mà nói, việc cấp bách là phải nhanh chóng tìm thêm một phần công vật, nếu không, việc ăn cơm của bản thân sau này cũng là vấn đề.

Năm nay hắn đã là một tiểu tử mười sáu tuổi, trẻ con nhà nghèo sớm đã làm chủ, tuy gọi là thiếu niên, nhưng sớm đã coi là người lớn rồi, đã nói hiện tại xấu hổ ở trong nhà ăn không ngồi rồi. Đi đâu? Đi Đạo Hương lâu? Nhìn Lưu chương quỹ vừa rồi tức giận đến méo mặt, Đạo Hương lâu hiển nhiên không trông cậy vào được. Nên đi đâu? Thiếu niên trong lúc nhất thời do dự.

Lúc này, trên đỉnh đầu vừa đúng lúc, trên đường người đến người đi, không ngừng có dòng người bận rộn ở bên cạnh thiếu niên đang đứng ngẩn người. Ngơ ngác suy nghĩ một hồi, thiếu niên vì áo cơm phát sầu đột nhiên hai mắt sáng ngời:

“Đúng rồi! Sao ta lại quên mất thứ vừa rồi lão nhân gia tặng chứ?”

Thiếu niên đang không có chủ trương, chợt nhớ tới tình tiết lão trượng tặng sáo kia, trong lòng tự nhủ mình còn chưa có lời cây sáo này ra thử xem. Nghĩ đến đây, liền tỉnh lại, vội vàng đi tới một chỗ yên tĩnh, đem cây sáo kia từ trong ngực móc ra, chuẩn bị thổi một phen.

Nhắc tới cũng kỳ, sáo ngọc trong tay này “Thần Tuyết”, không chỉ bộ dáng thanh sắc không tầm thường, chất liệu chỉ sợ cũng có chút đặc dị. Theo lý thuyết cây sáo được làm từ ngọc thạch mà thành, cầm vào tay nặng nề, cũng không thích hợp để thổi ở đó thời gian dài; huống hồ thạch tính cứng rắn, không bằng trúc tài thanh bền, dùng ngọc thạch làm thành cây sáo làm từ tài liệu, thổi ra âm phù thường không có thanh thúy du dương như cây sáo trúc.

Bởi vậy, tuy nói thế gian này không thiếu ngọc sáo, nhưng trên cơ bản đều chỉ là người có tiền lấy ra để giả bộ:

Hoặc treo một sợi tơ lụa lên, lại đánh một cái giá gỗ lim đàn, làm lễ vật trang trí giống như Bò Tát ở trong thư phòng—— đây gọi là “Bình hoa” chi dụng; hoặc là có chút phong lưu đệ tử, hội huynh đệ tầm thường thường sáo không rời tay, cầm ở bên người., Nhìn qua tăng thêm vài phần tao nhã, đại khái cũng giống “Thu phiến” dị khúc kia. Nói ngắn lại, thế gian này bình thường gọi là sáo ngọc trắng ngọc, kỳ thật chính là căn rễ tâm thạch côn; giang hồ hiệp khách lấy để múa, có thể thuận tay, nhạc công đứng dẫn thực sự là không được lớn.

Mà cây sáo ngọc này lại là do “thần tuyết” kỳ quái. Nó cầm trong tay tuy không phải lông hồng nhẹ nhàng, nhưng cũng không nặng hơn cây sáo trúc bình thường bao nhiêu; khi tấu lên, nhạc cụ uyển chuyển du dương, nhưng so với cây sáo càng thêm thanh tịnh. Vì vậy mới thử một lát, khi nghe được câu này thiếu chút nữa là lệ nóng doanh tròng!

“Nếu muốn cảm ơn lão trượng kia thật tốt! Ta rất muốn giải thích, rút cuộc cũng có cây sáo!”

Thảo nào đã tỉnh ngôn kích động như vậy. Trong trường tư thực Quý gia hẳn đọc sách cũng thiết kế chương trình học lễ hứng. Nhạc khí nhập môn học trong chương trình học Lễ Nhạc dành cho con cháu học thức phổ, chính là loại sáo trúc bình thường nhất này. Nhưng dù là sáo trúc bình thường giữa chợ không tốn bao nhiêu tiền, nhưng tỉnh ngôn khôn cùng của gia cảnh lại gánh vác không nổi. Đối với Trương gia mà nói, tiền bạc này nếu không dùng để ăn mặc, đó cũng là tội lỗi.

Bởi vậy, mỗi khi học được loại chương trình này, bắt chuyện sẽ đi rừng trúc trong rừng trúc hoang dã, sau đó chính mình dùng đao cách cách cách trên ống trúc tám cái lỗ. Chỉ là, mặc dù cây sáo này chế pháp đơn giản, chỉ cần cầm đao khoét lỗ; nhưng cây trúc này cũng không phải là đậu hũ., Giống như cái cốc, nếu muốn ở trên ống trúc đục ra một lỗ tròn không mang theo góc cạnh, thực sự không phải chuyện dễ. Thường thường, sáng suốt lỗ thủng có thể khoét cuối cùng, nhìn qua không tròn, cũng không vuông., Hoặc bảy biên giới, hoặc sáu sừng, tám lỗ thủng tám bên, thực sự không theo quy tắc nào. Như vậy, những tiếng sáo hẳn tự chế có thể nghĩ; thường thường

âm thanh còn có thể miễn cưỡng chen chúc, nhưng cao âm thật sự là âm thanh thê lương thảm thiết, nghe không đành lòng...

Thế là thiếu niên chợt xông xáo đầy vẻ hưng phấn trong lòng sáo, liền mở ra khúc nhạc thủy long ngâm thủy phi do lão giả tặng. Chẳng qua lần này, hẳn lại có chút thất vọng. Nguyên lai bên trong khúc phổ bản bản khúc nhạc mỏng manh này, dùng bút phổ đánh dấu bằng thước công ghi lại quả thực là ngoài dự đoán của mọi người, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Khúc nhạc thủy mãng này, dùng nhiều vũ âm, cực kỳ cao hứng, hơn nữa thường xuyên biểu thị bên ngoài, thật sự là...

“Không phải người khoác lác!”

Đây là đánh giá bắt đầu.

Chờ hưng phấn đi qua, vấn đề tìm việc nặng này lại đến mức thông báo trước mặt. Chẳng qua lần này, bắt đầu nghe lại cũng không giống như bắt đầu lục thần vô chủ. Rất nhanh, trong đầu hẳn chợt lóe linh quang, kêu lên:

“Đã có chỗ đi rồi!”

Lúc đầu nhớ lại, thấy trong tay có một cây sáo mới tên là “Thần Tuyết”, trong lòng lập tức có chủ ý.

Thì ra, hẳn bỗng nhiên nhớ lại mấy ngày trước, trước đó đã đi qua ở kỹ viện “Hoa Nguyệt lâu” – phường lớn nhất thành Ung Châu, trong lúc vô tình nhìn thấy chiếu trên bức tường của Hoa Nguyệt lâu, dán một tấm bảng khai thiếp đỏ thẫm., Bên trên nói “Tĩnh chân Dịch Sư” Vân Vân, khi đó bắt chuyện cũng chỉ là đi ngang qua nhằm chán, nhìn tờ giấy đỏ kia, liền đi xem mới mẻ. Giờ phút này mình đã mất đi bát cơm của đạo hương lâu, lại khách khí hào sảng tặng cây sáo, vậy tự nhiên là phải tới kỹ lâu thử vận may rồi.

Chẳng qua bây giờ nhớ lại thì đã cách thời điểm tấm bảng vạch bài kia bốn năm ngày, không biết có người hay không đến trước. Bây giờ đi Hoa Nguyệt Lâu nhận việc, cũng đã là hi vọng duy nhất để mở miệng nói, liền không khỏi lo được lo mất, vội vàng tăng tốc, chạy vội về phía kỹ xảo “Hoa Nguyệt Lâu” đường ngoài.

Kỳ thật, bởi vì cái gọi là quan tâm thì sẽ loạn, lúc tỉnh lòng lo lắng này ngược lại là dư thừa. Nghĩ đến lúc này, có thể thôi được hai tay sáo nhạc nam tử, không phải có tiền đệ tử chính là văn nhân nhã sĩ, bọn họ hiển nhiên sẽ không ủy thân ở kỹ lâu dưới ti ti., Tới cướp bát, mà những tên đệ tử cùng khổ có đủ lý do cướp cơm lại không có tâm tư rảnh rỗi tới học điệu nhạc cụ gõ mõ. Huống hồ, trong bọn họ cho dù có người muốn học, cũng chưa chắc có cơ hội này. Từ điểm này nghĩ tới, nhớ lại, có thể nghe lời dạy bảo của Quý lão, cũng có thể nói là điểm khác biệt trong con em nghèo khó.

Mà ngoài nam giới, những nữ tử kia, trong các nàng không thiếu kỹ xảo. Chỉ là thành nhỏ của Liêm Châu, trong đội pháo hoa thực sự tìm không ra mấy nhân tài; huống chi sáo này lại có chút đặc thù — trên phố có nói:

“Trúc âm là thích hợp cho kẻ son phấn, duy động tiêu một loại; sáo có thể tạm thời mà không thể thường. Nam tử chú trọng tại âm thanh, lúc phụ nhân khoác áo lộng lẫy, tiếng nói có thể nghe, mà không chịu được nhìn.”

Lời nói của hắn cũng tương tự. Nhớ lại thời điểm nàng ta thổi sáo, hơi thở tràn ngập mà quai hàm phồng lên, mặc cho người hoa dung nguyệt mạo, chim sa cá lặn, cũng trở nên vô cùng thâm trầm.

Tuy rằng người hay thổi sáo không nhiều, nhưng trong ban nhạc ở kỹ phường này, cây sáo thì không thể thiếu; Lót Tiểu Nhạc phải có giọng, chủ yếu dựa vào nó. Bởi vậy, không biết mình chính là thiếu niên biết điều về nhân tài hiếm có., Ngược lại vô ích lo lắng một lần. Chờ hắn đi tới trước Hoa Nguyệt Lô, mừng rỡ phát hiện tấm bảng màu đỏ kia vẫn còn, chỉ là màu sắc ảm đạm chút ít; dưới đại hỉ, liền tranh thủ thời gian chặn lại Quy Công tưởng là khách tới cửa thao thao bất tuyệt, trực tiếp nói rõ ý mình.

Nghe hắn nói, lại cẩn thận đánh giá bộ dáng của hắn, Quy công môn tử này có chút do dự. Chẳng qua nghĩ lại, nếu nhiều ngày như vậy cũng không có ai đến thuê, hiện tại tốt xấu gì cũng có người đưa lên cửa, tự nhiên muốn để Hạ di mục tú bà biết.

Chờ Quy công thông báo được cho phép, nghe thì theo ông vào phòng, gặp được vị tú bà của Hoa Nguyệt Lâu này. Chúc dì này ước chừng hơn ba mươi tuổi, nhìn qua vẫn còn vẻ phong vận. Khác với kỹ viện khác, các nàng đều thích kỹ nữ trong lầu gọi mình là mẫu thân, nhưng tú bà của Hoa Nguyệt Lâu này lại càng yêu thích người khác gọi mình là dì.

Có lẽ là Định sư khó cầu, không trải qua dẫn vật bao nhiêu, bắt chuyện chỉ là lấy cây sáo ngọc kia thổi vài cái tiểu khúc, liền thông qua Hạ di kiểm tra. Hạ di tú bà kia không đưa ra bao nhiêu nghi vấn đối với trình độ lý luận vụ vụ, ngược lại khá hứng thú với Thần Tuyết trong tay hắn, hỏi thiếu niên quần áo cũ nát này, hỏi hắn là có được cây sáo tốt như vậy từ đâu.

Nghe dì Hà hỏi, bắt chuyện ngược lại cũng không giấu diếm nhiều, đem tình tiết buổi sáng kể sơ qua. Nói như nước chảy, chỉ nghe Hạ di cảm thán, nói thẳng vận khí của hắn thật tốt, gặp phải dị nhân.

Sau khi dàn xếp xong, hắn mới mở miệng phát hiện mình đối với công tác mới này phi thường hài lòng. Làm công việc tại Hoa Nguyệt Lâu, tuy rằng tiền công cũng không tính là nhiều, nhưng so với mấy phần linh công ban đầu của mình cũng cao hơn không ít. Huống hồ, làm công ở Hoa Nguyệt Lâu, chỗ tốt lớn nhất chính là chỗ ăn của hắn, giải quyết nan đề lớn nhất mà bao lâu nay hắn chưa quyết!

Càng làm cho hắn mừng rỡ chính là, nghe Hạ di nói, nếu như mình vận khí tốt, gặp được một đứa con cháu nhà giàu trang trí phong phú, thổi một khúc nói không chừng còn có thể kiếm thêm tiền thưởng. Tuy rằng Tiền kỹ lâu này phải rút ra một phần ba, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thực sự kiếm được tiền gì tốt, những thứ này cũng coi như thu vào phong phú rồi.

Đối với người tỉnh lại mà nói, vào Hoa Nguyệt Lâu còn có một chỗ tốt khác. Mặc dù Hoa Nguyệt Lâu này là kỹ kỹ phường lớn nhất tại thành Ung Châu, nhưng dù sao thành Ung Châu không lớn, cũng không phải là nơi thập phần muốn xông vào, thương nhân lui tới cũng không nhiều, bởi vậy ở trong Hoa Nguyệt Lâu này cũng không nhiều. Ban ngày bọn họ lên cơ bản không có việc gì làm, chỉ có đến tối mới có khách mời

cô nương hầu rượu, mới gọi nhạc sĩ ở một bên tấu khúc phụ để vui vẻ. Bởi vậy hấn vừa vặn có thể nhân lúc ban ngày rảnh rỗi ra ngoài nghe Quý lão tiên sinh giảng giải, hoặc là đi làm chút việc vặt.

Đương nhiên, tuy rằng thân vào kỹ lâu làm nhạc công, cảnh tỉnh lại cũng chưa từng nghĩ sẽ bị đám sĩ tộc đồng loại của hấn chế nhạo. Đối với hấn mà nói, mặt mũi trái lại là thứ yếu, tìm được đường áo cơm đường mới là điều quan trọng nhất; chỉ cần chính nghĩa kiếm tiền, cho dù chuyện ti tiện, hấn cũng nguyện ý làm.

Trên thực tế, mấy năm nay đọc ở trường tư thực của Quý gia, bắt đầu giải thích một tử đệ nghèo khó này, ở trong trường bắt tri bất giác đã tích lũy được uy vọng nhất định. Một thiếu niên sơn dã này, dị số trong trường học của hấn, không chỉ đọc sách thông minh cơ trí mau lẹ, hơn nữa còn có thân thể kiên thể cường tráng., Bình thường cây thương thụ đào được tổ chim, xuống sông bắt được cá bơi, vài năm qua, trong mắt hải đồng cùng tuổi xuất thân phú quý trong trường, hấn lại là thần thông quảng đại như vậy; mấy lần đánh nhau tinh nghịch hạ xuống, bắt chuyện lại nghiêm nhiên trở thành một đứa bé vương. Ngoại trừ áo cơm không bằng người, những lúc khác đúng là hô trăm ứng, không ai dám xem thường hấn!

Đương nhiên, trừ điều đó ra, bọn họ cũng không dám dễ dàng cười nhạo chuyện phùng thị kỹ nữ đáp lễ: Nếu như cùng Hoa Nguyệt Lâu này báo thần làm ác, nếu có ngày nào đó mình len lén đi làm lễ thành người, vạn nhất bị hấn thấy trở về trắng trợn khoe khoang, vậy thì thật không ổn chút nào!

“Hoa Nguyệt lâu” tiếp đó thiếu niên này sắp mưu đồ ăn vặt, là một kỹ phường quy mô lớn nhất thành Ung Châu, tọa lạc ở đường phía trước, tọa bắc triều nam. Hoa Nguyệt Lâu này tuy trước sau tiến đến, phòng ốc không ít, nhưng mặt mũi cũng không lớn, một tòa cổng chào hai tầng đầy đường;, Toàn bộ đều sơn thành màu đỏ, giữa cách vẽ một chút Hợp Hoan Hoa Điều, rất hợp kỹ lâu tác khí phái. Chỉ là có thể bởi vì năm dài không đủ để sửa chữa, những màu sơn này đều đã thành thâm chu, có nhiều chỗ đã sơn đỏ lên da, bóc ra không ít.

Ở hai bên khuôn mặt Hoa Nguyệt Lâu, lại treo một bức câu đối, nói chính là:

“Tu từ như nhau có thể được giải thoát, thái y tức là ô y.”

Bộ liên câu này không biết là ai làm được, ngược lại cũng là khôi hài khôi hài. Trong liên đoan có câu cổ ý giải thích “Giải thoát” của Phật gia, cả câu đối cũng có ý trêu chọc Bạch Y Quan Âm. Mặc dù câu đối này rất bất kính với Phật môn, nhưng đây đúng là câu đối bình đẳng, đối với Siêu Ác Phật, mọi người cũng như xưa.

Mặc kệ thế nào, thiếu niên mười sáu tuổi này dặn dò, sau khi vứt bỏ bát cơm chạy đường trần quý của hắn, chính thức trở thành một thành viên lớn nhất của phố Trường Châu phủ “Hoa Nguyệt lâu” “Phong Nhạc Lâu”.

Chỉ là, khiến thiếu niên lúc này có cảm giác hơi có chút tội lỗi, sau khi giải quyết xong vấn đề thực vật, trong lòng hướng đạo trong lòng ngực của hắn bất tri bất giác dần dần yếu đi...

Chương thứ tư Hoàng đạo tâm ở ngoài thành giếng.

Có lẽ thật sự là ông trời bảo vệ, bắt chuyện xác thực tìm được một công việc tốt. Từ sau khi hấn đảm đương chức Địch sư ở Hoa Nguyệt Lâu, cuộc sống của thiếu niên liền trở nên thoải mái hơn trước đây nhiều. Đặc biệt làm cho thiếu niên cảm thấy thích thú chính là..., Từ nay về sau, hấn không cần đi qua đi lại mỗi ngày hơn mười dặm nữa! Mà lão đạo Thanh Hà đã lâu không gặp kia, hiện tại đối với việc giải thích cũng đã thân thiện hơn không ít, tuy rằng đã mở miệng nói là không dây dưa đến việc bá sư với hấn nữa, nhưng lão đạo ngược lại thường thường phối hợp làm chút việc vặt cho hấn.

Nói đến cái việc công việc ở chỗ thiện duyên này, thanh nhân buồn tẻ nhất; lấy tính tình linh hoạt như lão đạo Thanh Hà, sao có thể chịu đựng được. Bởi vậy lão đạo không khỏi phải thường xuyên ra chút chuyện nhân hạ, điều tra cho người ta một chút phong thủy, trị chút phù lục gì đó, phát dương đạo học, thuận tiện cũng kiếm hai tiền rượu. Xin nhờ danh tiếng đạo sĩ thượng cung thanh cung ban tặng, lão đạo kiêm chức làm ăn cũng coi như hồng hỏa.

Chẳng qua cái gọi là “Cô chương nan minh”, những chuyện này lão đạo một mình cũng dày vò không nổi, còn nhất định phải có một trợ thủ. Chỉ là thiện duyên chỗ hai cái kia hiện thành, tiểu đạo sĩ minh tịnh cùng minh trần, sẽ không cùng hấn “bụng ô đồng lưu”.

Minh Trần Minh Tịnh này là hai tiểu đạo sĩ, đối với việc mình bị môn phái tới thành Ung Châu này, làm những việc tạp dịch này thể chất đầy bức tức, bởi vậy cũng càng thêm yêu quý lông vũ., Làm sao có thể chịu đựng được chuyện đi theo lão đạo Thanh Hà dạo phố ngõ hẹp, làm những việc mất mặt như đạo sĩ du lịch kia. Hai người bọn họ đối với những hành động có uy danh rơi vào Thanh cung, trong bụng tràn đầy oán khí; tuy rằng ngoài bối phận thì ngại nói ra, nhưng trong bóng tối lại thường xuyên cùng nhau cảm rà, oán hận thủ lĩnh thiện

duyên tuyệt đối không để ý tới thanh danh đứng đầu đạo môn trong thiên hạ.

Đối với tình hình này, trong lòng Thanh Hà lão đạo cũng biết rõ, cũng không dám trông cậy vào hai tiểu đạo sĩ này cùng mình “tương đồng trần”.

Kể từ đó, vị thiếu niên kia đã quen với mình, lúc này vừa hay có chỗ dùng. Lúc sáng sớm, lúc này Thanh Hà lão đạo không có việc gì thì lôi hắc đi làm tùy tùng cho mình, làm việc cho mình, lúc làm phép thì đưa cái giỏ tới cái phù gì đó. Một già một trẻ bọn họ một nhỏ nhất., Lão đạo già cay độc, thiếu niên cơ linh, phối hợp lại cũng đặc biệt thuận buồm xuôi gió. Mỗi lần cùng lão đạo giao dịch loại sự việc này, mở miệng nói có thể đi theo hai người kiếm tiền, cho nên hắc đối với việc này cũng không có mệt mỏi gì, mỗi lần nghe được Thanh Hà gọi liền vui mừng hơn hờ đi theo.

Lại nói buổi sáng hôm nay, Thanh Hà lão đạo lại có một vụ làm ăn đến tận cửa, thì ra là ông chủ Chúc Gia hành, Chúc viên ngoại sai người trong thành mời đến, mời hắc một đạo sĩ thanh cao tư cao tại thượng của thành Ung Châu này đi làm một căn nhà riêng cho bọn hắc.

Nói đến Chúc lão bản của Chúc Ký Hành này, ở thành Ung Châu cũng coi như là nhân vật có vô số, nhà gạo hành kinh doanh náo nhiệt, gia tài hùng hậu phi thường.

“Việc xui này hắc là không phải ít? “

Vừa nghe ông chủ của Chúc Ký gạo hành mời, trong lòng lão đạo lập tức vui vẻ như hoa nở, lập tức không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới Hoa Nguyệt Lâu gọi người tới thông báo, chuẩn bị đủ vật dụng, làm một gánh nặng để hắc ở phía sau chọn, rất nhanh hai người già trẻ này liền một đường vui vẻ theo người Chúc gia đi vào Chúc trạch.

Sau khi đến Chúc trạch, lão đạo muốn mặc pháp y, dẫn dò hiệu thuốc, chuẩn bị bắt tay vào xin phù thủy trạch viện. Đang lúc hô quát thì Chúc viên ngoại kia không cần bận tâm. Chỉ cần nghe lão bản gạo, tai to mặt béo nói:

“Khụ khụ, cái đó, Thanh Hà tiên trưởng một đường mệt nhọc, vẫn là trước dùng chút cơm canh rồi nói sau. Chuyện tịnh trạch, cũng không nóng lòng nhất thời.”

Nghe thấy có cơm ăn, Thanh Hà đương nhiên sẽ không chối từ. Vì vậy Chúc viên ngoại liền phân phó xuống, sai người sắp xếp tiệc rượu, mời lão đạo và thông báo dùng bữa, chính mình cũng ở một bên bồi tiếp.

“Quả nhiên là nhà giàu có, chỉ là khách khí vô cùng!”

Thấy chủ nhân ân cần, lại có rượu ngon thức ăn, lão đạo càng vui mừng khôn xiết. Thức ăn kia cũng là mừng thầm trong lòng, thầm nghĩ hôm nay thật sự là vận khí tốt, không chỉ kiếm chút tiền con con bên ngoài, còn khiến bản thân cạ vào một bữa cơm ngon.

Chỉ là ăn đến cao hứng, tỉnh lại cũng không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì vị Chúc viên kia ở trên ghế tương bồi, lại là tuyệt khẩu không đề cập tới chuyện tịnh trạch, chỉ nhiệt tình khuyên rượu, cùng với bộ dáng Chúc gia chủ tới sáng sớm mời bọn họ rống to, thực sự có chút không tương xứng. Bất quá giờ phút này đúng là rượu say đến tai nóng, miệng đầy dầu mỡ, cũng quản không được nhiều như vậy, hay là xuống chỗ ăn no trước rồi nói sau.

Đợi cho bốn năm chén rượu vào bụng, lão đạo kia mặt đỏ tới mang tai, có chút lằng lằng. Dưới tác dụng của tử lực, lão đạo miệng liền như không có cửa, bắt đầu khoác lác đạo pháp cao cường của hắn. Chỉ nghe lão đạo say khướt miệng nói ra:

“Chúc thí chủ, nghĩ đến bản đạo trước khi tới thành Vụ Châu này, từng học đạo pháp ở La Phù Sơn nhiều năm. Cũng không phải là miệng biền của bản đạo, điều này bình thường cầu một cái phù thủy tịnh trạch gì đó, lại chỉ là một bữa sáng.”

Nghe lão đạo mở miệng thổi phồng, Chúc viên ngoại kia ở một bên cũng không ở được tán dương phụ họa.

Chờ lại có hai chén rượu xuống bụng, lão đạo Thanh Hà then đỏ mặt bao nhiêu, trong miệng càng không biết nên nói gì, nói năng chậm rãi, chưa phát giác đã đến trên sư môn mình Thanh Cung, chỉ nghe lão đạo khoe khoang:

“Bỉ môn thượng thanh cung, đạo pháp kia đúng là cao thâm mạt trắc! Tuy lão đạo ngu dốt, nhưng học nghệ nhiều năm, cũng có chút thông thoáng đôi chút. Chẳng cần nói chuyện chiếm hàng rồi tính, phù tịch trạch... việc nhỏ, là bình thường lấy yêu quái gì đó, nhưng cũng không phải nói chơi! “

Không nghĩ tới, lời này vừa nói ra, vị Chúc viên ngoại ở một bên liên tục trêu chọc vui vẻ, thoáng cái liền đứng dậy, thân thể mập mạp nhanh chóng rời khỏi tiệc, cung kính thờ dài cho Thanh Hà một cái, thành giọng cầu xin nói:

“Không dối gạt tiên trưởng, hôm nay thỉnh tiên trưởng đến đây, chính là có một chuyện muốn nhờ —— đạo pháp quý phái thượng thanh cung cao thâm, có năng lực hàng long phục hổ, đây là điều thiên hạ đều biết; bỉ môn bất hạnh, nhà này xuất hiện yêu dị, hôm nay đang muốn cầu tiên trưởng rủ dẫu, thì triển thượng cung thần pháp đem yêu nghiệt kia hàng phục!”

Vừa nghe lời này của Chúc viên ngoại, vị lão đạo Thanh Hà đang dương dương đắc ý kia, tay đang ngâm chén rượu chuẩn bị uống rượu, thoáng cái liền cứng ngắc dừng ở giữa không trung —— Chúc viên ngoại nói những lời này, giống như tháng sáu kia tách đỉnh dương cốt tưới một bầu tuyết thủy, lão đạo đã có năm sáu phần tửu ý, rượu liền tỉnh lại!

Lúc này trong lòng lão đạo này, hô to không ổn, trong lòng thầm nghĩ thật sự là bà cụ sáu mươi tuổi lại căng thẳng hài nhi, hôm nay lại để cho mình ăn một bàn Hồng Môn yến! Buồn cười chính mình còn tưởng là gặp được một cái đẹp sai, không nghĩ tới lại tiếp được một củ khoai lang nóng bỏng tay! Tức giận hơn, liếc qua Chúc viên ngoại, nhìn thấy gương mặt mập mạp của hắn cũng đầy vẻ thành kính. Vừa thấy tình huống này, hắn đã thấy tình hình này., Lão đạo tâm nói lão bản Mễ Hành làm ăn quen này thật đúng là gian xảo, đầu tiên là rượu ngon thức ăn ngon, lời ngon miệng ôm lấy, nịnh nọt tự mình như lọt vào sương mù, khoa trương hạ thiên đại hải vực, làm cho không dễ kết thúc, lại đến lần khác mở miệng cầu khẩn phen này, thật là làm cho người ta khó từ chối.

Chẳng qua, Chúc viên ngoại cay độc, lão đạo này lão thanh hà cũng không phải loại non nớt; lão đạo trong lòng vừa oán hận Chúc lão đầu mời hắn ăn món Hồng Môn yến này, trên mặt lại không tỏ ra không đập, nghiêm trang nói với Chúc viên ngoại:

“Viên ngoại nói lời ấy sai rồi! Theo ta thấy trong thành Ung Châu này cảnh khí thanh hòa, sao có gì yêu dị! Nghĩ yêu tương chủng, đều do tâm. Tôn trưởng trong thanh môn từng dạy bảo, nói: “Có yêu này sao? Là tâm sở dục; không phải yêu này sao? Là tâm biến ảo.” Chúc viên ngoại, cái gọi là yêu dị, đều là không ảo; nhưng không lòng, tất cả đều diệt!”

Lão đạo Thanh Hà và Chúc viên lúc này ra vẻ giả bộ huyền bí giả dối, đã hiểu thì biết lão tiểu tử này trong lòng rất tức giận, chỉ muốn lừa gạt vượt qua kiểm tra. Trong lúc tỉnh lại cười thầm trong lòng, không thể tưởng được lão đạo này bình thường lúc câu phù thăm trạch gian nhà, dùng giọng điệu khúc khích như mắt có mắt có mắt nhìn thấy., Một bộ đạo pháp cao diệu tướng mạo; không ngờ mới vừa bị người ta nói mấy câu dọa, còn chưa nhìn thấy bộ dáng yêu quái, đã yêu cầu tha thứ. Bất quá tuy trong lòng cười thầm, nhưng giờ phút này mình và hắn chính là châu chấu trên một sợi thừng, suy nghĩ một chút, đang định thay lão đạo che dấu mấy câu, lại nghe Chúc viên ngoại kia đáp với Thanh Hà:

“Đạo trưởng có chỗ không biết, tuy nói kỳ quái sinh từ trong lòng, nhưng yêu ở nơi này lại là có thật a!”

Vừa nghe lời ấy, lão đạo cùng Trích Ngôn lão thiếu trong lòng đều giật mình. Chỉ nghe Chúc viên ngoại kia tiếp tục nói:

“Đại khái ngay tại nửa tháng trước, trong nhà thì không được yên bình. Ban ngày nhìn bầu trời chỗ đó thường có ngôi đá ném, ban đêm càng là tiếng quỷ ô ô, náo loạn không ngừng. Thỉnh thoảng không có chỗ ở, lại có thể đột nhiên nổi lửa... Dù sao nhiều loại quỷ dị, âm ỉ đến mức trong nhà gà chó không yên! Kính xin tiên đại trưởng phát từ bi, mau cứu lão nhân gia Chúc trạch ta!”

Những lời này của Chúc viên ngoại, hai người già trẻ nguyên bản chỉ định đến đây, nghe được liền cảm thấy sợ hãi trong

lòng.

“Đúng vậy! Yêu quái kia thật đáng sợ...”

Người chen lời là Chúc viên ngoại, Chúc Văn Tài, nhi tử có chút Đăng Ngốc của Đăng Ngốc; chỉ là lời này mới nói được một nửa đã bị lão tử trùng lại. Nghe được hai chữ “đáng sợ” này, mặt lão đạo kia như tro tàn.

Hoi dừng một chút, tỉnh lại thấy bầu không khí có chút lạnh, liền chen vào hỏi:

“Cái này... Cái này yêu dị hơn nửa tháng, chẳng lẽ không mời được đạo sĩ pháp sư nào?”

Lão đạo Thanh Hà kia kính nghiệp, mỗi lần để hấn tỉnh ngôn ra sân cùng hấn, đều khiến hấn thay một thân đạo bào cũ. Chỉ là mặc dù cũng mở miệng cũng là một thân quần áo đạo môn, nhưng cho tới bây giờ cũng không coi mình là đạo sĩ. Nghe hấn nói như vậy, Chúc viên ngoại nhất thời cũng không nghe ra có gì không đúng, chỉ thuận theo đáp:

“Đương nhiên mời rồi! Ta cũng mời cả đạo trưởng Vương Bàn đạo trưởng huyện Tam Thanh huyện Truy Dương đến rồi...”

“Kết quả thế nào?”

Tuy rằng biết đáp ứng không ổn nhưng hai người già trẻ vẫn mong chờ kỳ tích phát sinh, nhất thời không hện mà cùng lên tiếng hỏi.

“Ai! Thất bại rồi.”

“Trong trạch trạch này có đủ loại quái dị, vẫn là lộn xộn như cũ. Vương đạo trưởng chẳng biết tại sao, từ ngày đó trở về xem nhà hàng yêu, sau khi trở về liền một bệnh không dậy nổi, đến nay còn nuôi trên giường. Môn nhân đệ tử của hấn vài ngày trước lúc đi đường sớm ngày nào loạn, bồi tiếp không ít tiền thuốc men, mới được thanh tịnh trước cửa!”

Mặc dù không nói gì nữa, nhưng lời này lọt vào tai hai người Thanh Hà thức tỉnh, lại càng cảm thấy sờn hết cả gai ốc: Phải biết rằng Vương Bàn đạo trưởng của Tam Thanh Sơn kia chính là một trong những người kiệt xuất nhất trong ngành của

bọn họ. Vì vậy sắc mặt lão đạo “Bá” một cái trở nên trắng bệch, chỉ để ý lảm nhảm nói:

“Khụ khụ... chuyện hàng yêu bắt quái này... Đúng rồi, chuyện hàng yêu bắt quái vốn cũng không nói chơi, chỉ là hôm nay gia đình quý phủ tới mời, chỉ nói là cầu phù tịnh trạch, bởi vậy bản đạo đi vội vàng, pháp bảo hàng yêu đã quên mang theo rồi...”

“Không bằng chờ bản đạo về trước, lấy đủ các loại pháp khí hàng yêu, ngày mai lại đến!”

Vừa nghe lời ấy, tinh ngôn trong lòng không khỏi thầm khen:

“Diệu! Quả nhiên sinh gừng càng già càng cay!”

Thân mật hợp tác qua nhiều lần như vậy, gia sản của lão đạo Thanh Hà này tự mình biết rõ như lòng bàn tay, nào thấy qua pháp bảo hay pháp khí gì cao nhất? Đây rõ ràng là hư chiêu, muốn học Hán chủ Lưu Bang trên Hồng Môn yến kia, bôi dầu vào chân cũng được! “Ngày mai lại đến” vân vân, đó đều là vô nghĩa! Nên nhớ là dám đánh cuộc!, Lão đạo này mới vừa ra khỏi cửa, liền nhất định phải lạng lẽ ra ngoài dạo chơi, hoặc đi hồ Truy Dương mua hàng tươi, hoặc đi Tam Thanh Sơn thăm đạo hữu bị bệnh, bất luận làm gì, dù sao trong thành Ung Châu gần đây nhất cũng không muốn tìm hấn là người!

Chỉ là, cái gọi là “Đạo cao một thước, ma cao một trượng”, vậy thiết kế bố xuống chức Chúc viên của Hồng Môn Yến, vất vả lắm mới có Pháp sư rơi bẫy, há có thể tái phạm Sở Bá Vương năm đó: Thấy lòng bàn chân lão đạo bắt đầu di động ra cửa, lập tức hấn liền kéo ống tay áo lão đạo, kêu lên:

“Tiên trưởng nhất định phải cứu mạng! Cả nhà tiểu nhân hiện tại đang ở trong nước sôi lửa bỏng, một ngày cũng không thể nhìn được nữa! Mong rằng trưởng lão tóc dài tâm địa từ bi, cởi bỏ hợp gia chi sở. Về phần pháp bảo vong mạng, đạo trưởng không cần phiền não, có pháp khí gì có thể liệt liệt danh sách, ta vội vàng gọi gia đình đến án chiếu cố, không dám để tiên trưởng ngọc tiểu phí!”

Nhìn bộ dáng tình cảm cấp bách này của Chúc viên ngoại, xem ra yêu quái kia cũng thật sự làm cho Chúc trạch này phiền

toái không chịu nổi. Đối với hắn mà nói, từ sau khi vị Vương Bàn đạo trưởng Tam Thanh Sơn kia gặp chuyện không may, đến nay môn có thể làm La Tước, hôm nay thật vất vả mới bắt được một pháp sư đến cửa, tự nhiên sẽ không để cho hắn dễ dàng rời đi như vậy.

Thấy Chúc viên ngoại kiên cố lưu lại, lão đạo Thanh Hà cũng có chút hoang mang lo sợ. Đúng vào lúc này, ngược lại hắn người hầu cũng mở miệng giải vây:

“Xin thứ cho tiểu tử lảm nhảm —— Chúc viên ngoại, ta thật sự có một chuyện không rõ. Ngài nói loại quái dị này, hiển nhiên yêu quái kia rất là khốc liệt, ban ngày còn biết ném gạch ném ngói; nhưng vì sao mãi đến bây giờ, trong quý trạch vẫn bình thường, hay là không có động tĩnh gì cả?”

“Ồ? Đúng thế a!”

Nghe xong lời này của thiếu niên, Chúc viên ngoại mới nhớ ra, buổi sáng yêu quái còn ở trong nhà ồn ào, có thể tự đánh một già một trẻ này đến cửa, trong nhà này liền cảnh khí thanh minh, yêu quái kia thật sự an phận thủ thân, ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra một cái. Nhớ tới cái này, Chúc viên ngoại trong lòng kỳ quái nói:

“Quái! Chẳng lẽ Thanh Hà lão đạo này thật có chút môn đạo? Cái này cũng thật không chừng, nghĩ đến Thượng Thanh Cung này nổi tiếng thiên hạ, trong môn chắc chắn là tàng long ngoại hổ, mặc dù hắn là Thanh Hà đạo trưởng —— một tên tạp dịch đạo sĩ mua sắm cũng nhất định là bất phàm a!”

Chúc viên ngoại lần này, thấy hắn hôm nay mời Thanh Hà tới cũng là do bệnh cấp bách đầu ngựa, chẳng qua là xem ngựa chết thành ngựa sống. Không ngờ hôm nay con yêu quái kia lại khác thường như vậy, không dám ra làm loạn —— chỉ là việc này đối với Thanh Hà tính lại cũng không phải chuyện tốt; trong suy nghĩ của Chúc viên ngoại, vị đạo trưởng Thanh Hà trước đây thanh danh bình thường này, bất tri bất giác đã biến thành rơm rạ có hi vọng sống sót rất lớn.

Đang lúc Chúc viên ngoại trong lòng mừng rỡ, lại nghe Thanh Hà đạo trưởng nói:

“Ô! Đồ nhi vừa rồi của ta nói rất có đạo lý! Ngài nhìn thấy quý trạch đến bây giờ cũng không có gì quái dị, Chúc viên ngoại người cũng không nên trêu đùa bản đạo! Chính như bản đạo lúc trước nói, dù sao càn khôn ở Thành trì châu này sáng sủa, sao lại có yêu dị? Yêu do lòng sinh, yêu do lòng sinh! Lão đạo muốn cáo từ!”

Hiện tại lão đầu nhi Thanh Hà chỉ có một tâm tư muốn chuồn đi, mượn lời nói vừa rồi, liền lập tức đứng dậy muốn rời đi.

“Ah! Xin tiên trưởng dừng bước!”

Thấy cọng cỏ cứu mạng này sắp bay, Chúc viên ngoại vội vàng ngăn lại. Mà giờ phút này lão đạo bây giờ cũng không thể giả bộ đạo đức kia nữa, thấy Chúc viên ngoại ngăn trở hắn, có chút không vui:

“Ta nói Chúc viên ngoại! Người ngăn cản như vậy làm gì? Chẳng lẽ hôm nay quý trạch nhất định phải biến thành yêu quái đến bắt ta hay sao?”

Nghe được lời này của lão đạo, con kiến như cái chảo nóng kia, trong lòng âm thầm kêu khổ, oán hận yêu này trên nhà mình lại ngoan ngoãn như vậy, còn nhìn hướng gió, thấy có cao nhân ở đây., Liền an tĩnh như thường, cũng không đi ra góp vui làm ầm lên. Hôm nay mắt thấy cao nhân này liều lĩnh cứu nạn liền muốn rời đi, Chúc viên ngoại trong lòng đúng là không ngừng kêu khổ. Lúc này lưỡng nan, cân nhắc một chút, Chúc viên ngoại cảm thấy hiện tại cũng không có được quá nhiều, lúc này liền ngoan tâm, cao giọng kêu lên:

“Chuyện đã tới nước này, hết cách rồi! Đành phải dùng chiêu kia thôi!”

Chương thứ năm Hận Ma Chương Công cao công

Lại nói đến Chúc viên ngoại, mắt thấy yêu quái trong nhà mình, lại hiểu được nghe tiếng gió đoán sắc; thấy có cao nhân Thượng Thanh cung ở đây, liền noi theo con rùa đen rụt đầu, không rên một tiếng, chỉ giả vờ ngây thơ. Chiêu này của yêu quái đem Chúc viên ngoại kia làm vừa tức vừa sợ...

Tức giận chính là, chính mình ngày xưa nhiều nhất chính là lúc bán gạo thiếu cân thiếu lượng, cũng không làm chuyện xấu gì, lại chọc cho yêu quái trong nhà bực này; gấp gáp chính là, xuất hiện yêu quái đã đủ xui xẻo rồi, nhưng xui xẻo hơn chính là yêu quái này không chỉ có lực lượng rộng lớn, trời sinh tính lại còn xảo hoạt như thế., Biết được quan sát lời nói, chỉ chú tâm trốn không ra đầu; sợ nhất chính là, mình thật vất vả mới mời được một vị pháp sư đạo hạnh cao thâm, có thể trấn trụ yêu nghiệt, không ngờ bởi vì yêu quái kia nhu thuận, tiên trưởng thấy cảnh tượng trong nhà mình một mảnh tường hòa, đúng là muốn đi không ngừng, còn hoài nghi có phải mình đang trêu chọc hấn hay không ——

Dùng đầu ngón chân cũng muốn biết được, một khi vị cao nhân Thượng Thanh cung này rời đi, con yêu nghiệt thông nhân tính kia chắc chắn sẽ trách tội hấn mời đến một vị pháp sư lợi hại như thế, nhất định sẽ trở thành một gia đình đòi trả thù hấn!

Nghĩ đến đây, Chúc viên ngoại không khỏi rung mình một cái, cũng không lo duy trì vẻ mặt khiêm tốn nữa, chỉ thấy mắt lão đột nhiên lộ ra hàn quang, ngữ khí âm trầm nói:

“Chuyện cho tới bây giờ, không còn cách nào, đành phải dùng một chiêu kia thôi!”

Chúc viên ngoại nói những lời này, trầm thấp âm u, chỉ nghe hai người già trẻ trước mắt này chỉ muốn thoát thân khiến hai người dựng tóc gáy, giống như trong đại sảnh trước mắt sáng ngời, lại giống như đột nhiên tối sầm lại. Mà vị Chúc phu nhân

đang đứng lặng một bên kia, nghe được lời này của trưởng phu, không khỏi kinh hô một tiếng, mang theo tiếng nức nở hô:

“Lão gia! Không cần đâu!...”

Thanh âm bi thảm quanh quần khắp sảnh hoa, khiến người ta cảm giác một loại tĩnh mịch không thể thốt lên lời —— chính lúc mọi người đang bị không khí ngưng trọng quý dị này áp bức không thở nổi, chợt nghe thấy Chúc viên ngoại hét lớn với nhi tử bên cạnh:

“Văn tài ngươi thật không ra gì! Đầu óc ngươi thật sự ngốc nghếch giống như cục gỗ nhão vậy!”

Lời vừa nói ra, người của Chúc gia hoảng loạn một trận; đặc biệt là vị thiếu công tử Chúc Văn Tài kia, nghe cha trách nhiệm, càng thất kinh. Trong toàn bộ sảnh hoa, chỉ có hai người lão đạo và tỉnh nói, thấy Chúc viên ngoại nhìn chung quanh, chỉ biết không đề cập tới yêu quái, nhưng ngược lại dạy dỗ con cái, không khỏi có chút khó hiểu, ngây thơ ngây thơ tại chỗ. Lại đợi một lúc, thấy Chúc viên ngoại không còn hạ tấu, lão đạo mới nhin không được mở miệng hỏi:

“Chúc viên ngoại, ngươi nói một chiêu kia, rốt cuộc là cái gì? Sao còn không mau thi triển ra đi!”

“Tiên trưởng, chiêu kia của ta đã ra rồi!”

“Hả? Đúng vậy, chính là câu hận rèn sắt không thành thép vừa rồi đã dạy dỗ?!”

Thấy hần không nói như vậy, lão đạo càng thêm không vui:

“Chúc viên ngoại! Có phải ngươi thấy người bên ta có thể tùy ý trêu đùa hay không?”

Nghe hần trách cứ, Chúc viên ngoại hàm răng lại run rẩy nói:

“Đạo trưởng, đạo trưởng, ngài không cảm thấy trong sảnh hoa này có gì cổ quái sao? Thôi được, phải...”

Đổi mặt lão đạo chất vấn, Chúc viên ngoại này lại lắp bắp trả lời một đằng, hơn nữa cả người run rẩy, rằng không ngừng đánh nhau! Nghe hần nói xong, nghĩ minh bạch ý tứ Chúc viên

ngoại, lão đạo và tỉnh luận không khỏi sờn tóc gáy, vội vàng cẩn thận dò xét bốn phía. Đợi hai người lão thiếu đưa mắt nhìn Hoa Tuyền vài vòng., Nhưng thật sự nhìn không ra quái vật gì, lão đạo Thanh Hà không cùng mở miệng liếc nhau một cái, sau đó ánh mắt lại quay về tên Chúc viên ngoại hồn bất phụ thể kia. Lúc này lại phát hiện rằng gã bị đánh run hơn, trong lúc nhất thời không nói nên lời, chỉ đưa ngón tay về phía vách tường phía đông.

Thấy hần chi thị, lão đạo và tỉnh ngôn lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị cho đủ tư tưởng nhìn thấy các cảnh tượng khủng bố, mới dám thận trọng hướng theo phương hướng viên ngoại chỉ đó đảo mắt qua —— trên vách tường phía đông, trên bức tường bức phần kia, vẽ một cây Hải đường hoa sắc xán lạn; trên cành của cây Hải Đường, có một con Anh Anh Anh đứng ở trên đó, Hồng Linh Lục Vũ, thần thái tựa như sinh ra, giống như thật.

Chính vào lúc hai người khẩn trương quan sát, đột nhiên, không kịp đề phòng con anh vũ trong tranh kia chột giương lên, quái thanh kêu lên:

“Yêu tinh quái! Yêu ma quái!”

Bỗng kêu lên một tiếng khiến lão đạo và thiếu niên cả kinh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Chỉ là, đợi sau một lát kinh hồn Phủ Định, lão đạo lại cười lặng lẽ, thuận tay vén lên kiếm gỗ đào đặt ở một bên, quay đầu nói với Chúc viên ngoại:

“Không phải chỉ là một con điều yêu thành tinh thôi sao! Về phần sợ thành như vậy! Đợi lão đạo đến bắt, vừa vặn nướng tới ăn!”

Ra là lão đầu nhi Thanh Hà, thấy yêu điều trong bức tranh kia thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, dường như còn chưa đủ dùng một thanh kiếm gỗ đào của mình đánh xuống, nhất thời dừng khí phục hồi, nóng lòng muốn thử.

“... Không phải tiên trưởng.”

Thấy dòng Thanh Hà nóng lòng muốn tiến đến, Chúc viên ngoại lại nói:

“Yêu quái cũng không phải con anh vũ đó! Con anh vũ đó kỳ thực không phải vẽ, là chim chóc thật sự. Chỉ là Ương nhân ta ở trên cảnh hải đường kia đục một cái lỗ nho nhỏ, sau đó từ sau tường cắm vào một cái khung anh vũ, để bát ca nhi này ở phía trên nhảy nhót nhảy nhót, xa xa nhìn giống như bức tranh này sống lại! Ha ha, cái này thật là nhỏ tốn nhiều tiền mới làm được!”

Nói đến chỗ đặc ý, hàm răng gã Chúc viên ngoại kia tựa hồ cũng không đánh nhau nữa, nói chuyện lại lưu loát, nhìn qua còn có chút tự đắc.

“Ồ! Thì ra là như vậy, thật sự rất thú vị!”

Sau khi nghe xong những lời này của Chúc viên ngoại, hắn ta cảm thấy quả thật rất có ý tứ.

“Không tệ! Quả nhiên thợ thủ tâm độc đáo, không hổ là hộ gia đình đại phú ở thành Ung Châu...Ách!”

Nói đến đây Thanh Hà bỗng nhiên tỉnh ngộ, tức giận nói:

“Chúc viên ngoại người nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hôm nay mời chúng ta đến, chính là để khen ngợi bố trí trong nhà? Người lần thứ ba đùa giỡn ta, rốt cuộc là có tâm tư gì?”

Thanh Hà lão đạo sai đem chim chóc còn sống biến thành Chân yêu, tự thấy trước mặt người khác là xấu hổ, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận. Thấy hắn tức giận, Chúc viên ngoại vội vàng bồi tội:

“Tiên trưởng đừng buồn! Đều do tiểu nhân không nói rõ ràng; kỳ thật không phải Bích Họa Nhi kia có vấn đề, mà là chiếc ghế xuân mới xuất hiện trước bức tranh kia tác quái! Tiên trưởng cần phải có lòng từ bi, cứu cả nhà ta!”

Nghe được lời ấy, lão đạo và thông báo lần nữa nhìn về chân tường phía đông, lúc này mới chú ý tới, trước bức họa đường hải đường, không biết có một cái ghế bốn chân xiêu vẹo vẹo để ở đó. Cái ghế ngọc kia ước chừng có hai cánh tay dài đến, mặt ghế rộng thùng thình, góc cạnh cái ghế có chút bóng loáng, đã có thể thấy đã lâu năm. Chỉ là khiến người ta kỳ quái chính là, màu sắc thân ghế kia coi như trắng nõn, xem ra chủ nhân chăm chỉ lau chùi, bảo dưỡng không tệ.

Nghe ý tứ Chúc viên ngoại, tựa hồ cái ghế xuân này không phải ở đây, chỉ là hấn kêu một tiếng, ghế này mới xuất hiện trước bức tranh Đông họa.

“Người nói, chính là chiếc ghế gỗ này đang tác quái?”

Lão đạo có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng là như thế! Quả nhiên tiên trưởng quả nhiên pháp nhãn sáng như đuốc, cái hư này chính là nó ở trên ghế gỗ!”

“Ồ? Cái ghế gỗ này rất đặc biệt sao? A... Cái ghế du mộc chế thành kiên cố chịu đựng, không dễ bị sâu đục, đúng là lâu không hỏng... Á? Cái ghế gỗ bình thường này làm sao mà cùng với yêu quái trao đổi biên nhi đây? Viên ngoại, người sẽ không phải lại đi khoe khoang bình khí cụ trong nhà với ta đấy chứ?”

Chúc viên ngoại nghe được lão đạo hoài nghi, cũng không phân biện nữa, chỉ chú ý niệm chú vừa rồi:

“Đầu óc cũng tròn như cục gỗ nhão!”

Lão đạo nghe hấn lại niệm lên câu mắng không đầu không đuôi này, trong lòng buồn cười, đang đợi mở miệng mỉa mai vài câu —— không ngờ, ngay lúc tiếng chúc viên ngoại vừa dứt, dị biến phát sinh!

Lúc này Thanh Hà chợt nghe bên cạnh có một tiếng “Ai nha” vang lên, đưa tay bảo hấn đi về phía đông, nhìn về phía vách tường! Lão đạo nhìn theo tiếng nói, lại thấy được chiếc ghế dài lớn, chiếc ghế xuân vừa rồi đã được thay đổi một cách quỷ dị:

Thân ghế vốn trắng nõn, chợt có một cổ hấp đỏ tươi tràn ngập, phảng phất như cái ghế gỗ này bị cái ghế gỗ kia của Chúc viên chỉ dẫu mắng chửi, lời nói nhục nhã không chịu nổi, đang đỏ mặt. Mà bốn cái ghế kia, hiện tại lại hoạt động, tựa như tứ Túc dã thú., Đang không ngừng đào đất, giống như đang muốn chạy tới bên này. Trên đầu ghế gỗ nổi lên hai vết sẹo tiết mộc màu nâu sẫm, hiện tại lại tựa như hai con mắt người, đang phần nộ nhìn chăm chăm bên này —— chiếc ghế gỗ gỗ này nguyên bản không chút thu hút, hiện tại lại đột nhiên sinh cơ bừng bừng, phảng phất đã biến thành một con chó dữ cắn người!

“Mẹ ơi! Thật đúng là yêu quái!”

Vừa thấy tình hình này, trong lòng lão đạo kêu khổ thấu trời!

Mà đối với việc tỉnh lại, tuy nói lần dị tượng lần trước ở hồ Lam Dương đã trải qua, phong ba mãnh liệt, sấm sét vang dội, khí thế so với trước mắt lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ hắn vẫn đang hoảng sợ, tuyệt đối không kém hơn lần trước —— biến hóa chậm chạp, lặng yên không một tiếng động, lại càng thêm khủng bố làm người ta sợ hãi, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ sau lưng bốc lên, đã nổi da gà!

Đang lúc hoảng sợ, lại thấy Chúc đại viên ngoại bên cạnh lão đạo kia, trông thấy ghế yêu kia rục rịch, sợ tới mức tè ra quần, “Khắc khắc” một tiếng nhảy ra sau lưng lão đạo —— nhìn không ra hắn là người to béo như vậy, lại còn có thể né tránh di chuyển nhanh nhẹn như thế!

Chờ trốn đến nơi an toàn, Chúc viên ngoại liền hoảng loạn không ngừng thúc giục:

“Tiên trưởng, nhanh thi pháp đi! Yêu quái này nổi giận quá mức đã hung ác rồi!”

Vừa nghe lời này, lão đạo càng hoảng thân, vội vàng cầm kiếm gỗ đào lên, đồng thời đem ngón trở bỏ vào miệng. Lúc này, sắc mặt hắn đã trở nên thập phần ngưng trọng.

“A? Lão đạo ngươi đang làm gì vậy?”

Tỉnh lại thấy lão đạo đang trong lúc nguy cấp, không nghĩ làm sao chống đỡ hàng yêu, lại ở nơi đó chỉ để ý học cái đầu ngón tay của trẻ con, không khỏi rất kỳ quái. Nghe lão đạo hỏi như vậy, lão đạo khịt mũi coi thường:

“Ngu ngốc! Rốt cuộc chưa từng thấy chân pháp Đạo gia ta! Pháp thuật thật sự lợi hại, đều phải nhai nát đầu lưỡi, hoặc cắn rách ngón tay, phun một ngụm máu tươi lên trên pháp khí, uy lực pháp khí như vậy sẽ lớn hơn mấy chục lần! Hôm nay bản đạo gia thấy yêu quái này hung ác ác vô cùng, không xuất ra chút máu nào thì không được!”

Chỉ là, tuy nói thế, nhưng cái đầu ngón tay hoặc là đầu lưỡi, thực sự không hề dễ dàng như nói bột nước. Làn da trên tay vốn cứng cõi phi thường, răng lại không sắc bén như lưỡi dao, thực sự rất khó cắn rách; huống hồ mười ngón tay ngay cả tim, tự nhi cắn lấy ngón tay mình., Đặc biệt là bị đau, trừ phi người cùng hung cực ác kia, làm sao có thể hạ quyết tâm chỉ cần hạ khẩu? Đừng nghe những quán trà kia tửu quán thuyết thư, bờ môi trên khê đụng môi, đem cái kia cắn chót lưỡi, phun một ngụm máu tươi ở trên kiếm gỗ đào nhanh chóng nói rất nhanh, tựa hồ nhẹ nhàng, kỳ thật nghiêm túc làm tới rất là không dễ.

Bởi vậy mắt thấy lão đạo này bận rộn nửa ngày, lại chỉ lưu lại dấu răng trên ngón tay cái của hắn, ngay cả một chút tơ máu cũng không lưu lại!

Không đề cập tới bên này một mảnh bối rối, lại nói ghé yêu kia, sau một hồi quan sát, cảm thấy hai người kia cũng không quá mạnh, tựa như ác khuyển bỗng đề ép thân thể ra sau, súc tức thế, sau đó chỉ nghe “Vù” một trận gió vang, ghé gỗ yêu kia liền như phong lôi bỗng nhiên nhảy tới.

Chúc viên ngoại đang núp ở phía sau lão đạo, coi vị cao nhân này như tấm chắn, đang cảm thấy bản thân coi như an toàn, ai ngờ lại đứng mũi chịu sào! Yêu chiếc ghế kia thế tới hung mãnh, nhưng lại nhanh nhẹn dị thường, “Soạt” một tiếng, thân cái ghế kia lại như rắn nước uốn éo đi tới, bề ngoặt hướng Chúc viên ngoại phóng tới!

“Xì xì!”

Trong lúc sét đánh không kịp bưng tai, thân thể to béo nặng gần hai trăm cân bên ngoài Chúc viên kia lại giống như bù nhìn bị đụng bay ra thật xa; chỉ thấy hắn quay cuồng một trận, từ trung tâm Hoa sảnh bay thẳng đến vách tường phía tây chiếu vào, trên đường đi mang theo vô số bình hoa dùng để lật đồ dùng, cuối cùng lúc Lục thì lại đập nát ghé ngồi!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, ghé yêu lực lượng kinh người kia lại hết sức mau lẹ, tựa như hổ vào bầy dê, tả xung hữu đột trong sảnh, đánh cho mọi người bị hất ngã, kêu rên không dứt!

Sau một hồi bồn ba như sói lao, phần lớn mọi người trong sảnh hoa đều bị va đổ xuống đất, miệng không ngừng rên rỉ. Ngay cả lão đạo sĩ gầy gò kia cũng bị lão đạo nằm dưới bàn bát tiên; mà thanh kiếm gỗ đào của hắn bây giờ bên trên lại dính đầy máu tươi, chẳng qua đó là do lão đạo nôn ra.

Lúc này, phóng tầm mắt nhìn lại, trong sảnh hoa Chúc trạch vốn tráng lệ, tỉ mỉ bố trí, giờ đã trở thành một mảnh hỗn độn. Giá hoa khuynh đảo, bàn ghế xiêu vẹo, bình nát hoa, rượu và thức ăn tán loạn, nước chảy đầy đất., Hơn nữa còn bị thương đĩnh đầy mắt, liền giống như một chiến trường vừa mới xảy ra ác chiến, trong Hoa sảnh lúc trước, cảnh tượng phú quý phồn hoa đã hoàn toàn biến mất. Lúc này, ngay cả bức bích họa Anh Vũ mà Chúc viên ngoại luôn kiêu ngạo kia, vừa rồi cũng ngắt dây thừng buộc trên dùi, hốt hoảng chạy ra ngoài cửa sổ, chạy vòng quanh nhà, giống như quạ già kêu “Oa oa” vài tiếng, sau đó bỏ chạy về phía xa xa trong nhà dân.

Chỉ là, khi mọi người đều bị đụng ngã trên mặt đất, vị thiếu niên kia đến bây giờ vẫn không bị tổn hao gì, đang lẻ loi trơ trọi đứng lặng trong hoa sảnh bừa bãi, nhìn đặc biệt chói mắt.

Nguyên lai, con ghế yêu vừa rồi chạy trước chạy sau, xâm lược như lửa, nhưng hết lần này tới lần khác đều vòng qua vị thiếu niên này, mở miệng nói.

Mà vị thiếu niên này hiện tại vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại, tâm mình cũng khó hiểu, trong lòng không ngừng suy nghĩ miên man:

“Chẳng lẽ yêu quái này thông linh như thế? Lại hiểu được khí lực ta lớn, sợ đụng không bay ta, nên không dám tới trêu chọc?”

Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung, lại không đề phòng yêu quái kia xoay người lại, sử dụng hai vết sẹo kia “con mắt” nhìn chằm chằm đánh thức, bốn chân liên tục đào đất, tựa hồ đang do dự có nên tới đây công kích thiếu niên này hay không.

“Thảm! Rốt cuộc vẫn là không tránh khỏi!”

“Không được qua đây, đừng qua đây, qua đây...”

Hiện tại điều duy nhất thiếu niên có thể làm, chỉ có thể là không ngừng cầu khẩn; kỳ thực hẳn hiểu được, dù khí lực mình có lớn, thân thủ có nhanh nhẹn, cũng vô dụng. Cách đó không xa yêu quái tốc độ thực sự quá nhanh, du mục kia lại cứng rắn dị thường, dưới giống như thiểm điện va chạm, chính mình tuyệt không có khả năng ngăn cản.

Đang lúc mọi người không ngừng niệm pháp quyết đánh cược cho các vị trên đường đi, bỗng nhiên hoảng sợ nhìn thấy, ghé yêu kia dường như đã hạ quyết tâm, thân thể rút về phía sau, sau đó chỉ nghe “bạt” một tiếng, toàn bộ thân ghé giống như một đạo điện xẹt ngang qua, bỗng lấy thế lôi đình vạn quân, hướng chính mình bay vụt đến...

Chương thứ sáu, mỗi khi đến tuyệt đường có kỳ phong

Mắt thấy ghề yêu hung ác kia nhảy căng đến, bắt chuyện cũng không cam lòng ngồi chờ chết, lập tức tránh sang bên cạnh nhanh chóng.

Hiện tại thân thủ của hắn đã thập phần nhanh nhẹn, lúc ghề yêu đánh tới còn có thể ở trong sảnh hoa này nhảy nhót, tránh trái né phải né phải. Mà thần thức của hắn bây giờ đã trở nên mười phần mẫn cảm, lúc hắn né tránh chạy trốn đã., Thật giống như mắt dài dưới chân, vừa đúng có thể tránh được một đám thương nhân nằm dưới đất, không mang lại thống khổ cho những người bất hạnh này. Hiện tại, trong đôi mắt đã hơi mơ hồ của lão đạo Thanh Hà, chỉ có thể thấy được một bóng người đang nhanh chóng chớp động trước mắt.

Chỉ là, tuy nghe nói, cấp tốc chạy trốn, nhưng tạm thời nhân lực không bằng yêu lực, cho dù lấy tốc độ của hắn như vậy, cũng chỉ trong chốc lát đã bị ghề yêu đuổi kịp. Chỉ một thoáng, mọi người ngã xuống đất chỉ nghe “Vù vù” một tiếng, bắt chuyện bị ghề yêu kia hung hăng đánh vào bên hông— tuy nói hắn một mực chạy băng băng., Có tốc độ trì hoãn, nhưng bên hông này chính là chỗ yếu ớt của thân thể con người, bị cục gỗ cứng rắn va chạm, thật không dễ chịu, lập tức làm tỉnh lại đau đến nhe răng nhếch miệng, dưới chân lão đạo một cái, bị đụng bay tới một cây cột sơn màu hồng bên cạnh, “Bịch” một tiếng đụng vào, sau đó liền chậm rãi bình đẳng trên mặt đất.

“...”

Hiện tại bắt đầu bừng tỉnh chỉ cảm thấy bên hông mình, giống như vừa bị liệt hỏa thiêu đốt qua, nóng rất đau nhức; toàn thân chỉ còn lại cảm giác đau, không nhắc lên nổi nửa phần khí lực. Hiện tại ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi, càng không có hy vọng tránh trái né phải.

“Chỉ mong ghế yêu này có chút linh tính, thấy ta thụ thương liền dừng lại, thả cho ta một con đường sống...”

Bây giờ có thể mở miệng cầu nguyện trong lòng mà không ngừng nghĩ.

Hiện tại hẳn ta đã cảnh cáo chỉ có thể kỳ vọng rằng yêu quái kia không nên đuổi tận giết tuyệt, để lại cho mình một con đường sống; dựa theo những lời kể trong tiểu thuyết có chút chí quái, hình như khả năng này cũng rất lớn.

Chỉ tiếc, con ghế yêu tinh lực dư thừa kia, lại không biết cái gì tạm tha người, cái đầu gỗ du kia thật sự chỉ biết không ngừng công kích —— chỉ chốc lát sau, thiếu niên dựa trên cột sơn đỏ bất đắc dĩ chứng kiến, cái ghế yêu vừa mới công kích đắc thủ kia, bốn chân đan xen nhau di động một khoảng sau ngừng lại, sau đó thân thể khom người, chột nhảy lên, trong ánh mắt tỉnh lại tuyệt vọng lại hướng bên này đánh tới!

“Ai, yêu quái này cũng thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt a...”

Tỉnh lời hiện tại chỉ cảm thấy mất hết niềm tin. Chẳng trách không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, chỉ trong thời gian ngắn đã cách hắn chỉ một bước! Trơ mắt nhìn đại nạn buông xuống, tỉnh ngôn hiện tại hết lần này tới lần khác lại bất lực...

Đang lúc hắn mở miệng, tưởng mình đang chạy trời không khỏi nắng, thân thể đang đau đớn không chịu nổi bỗng xảy ra biến hóa quen thuộc. Khi mình thả lỏng tâm thần, chỉ chờ ác yêu công kích, dòng nước “chảy” trong thân thể hắn chỉ xuất hiện hai lần, trong lúc nguy cấp này lại lặng lẽ xuất hiện như sương mù lặng lẽ trong đêm lặng lẽ!, Cảm giác dòng nước róc rách này bỗng nhiên phát ra từ hàng tỷ lỗ chân lông trên người hắn, không rõ lai lịch của hắn, không rõ đi đâu, chỉ lưu chuyển chậm chùng trong toàn bộ thân hình hắn...

Vì vậy, nếu như lúc này ai có thị lực tuyệt hảo, có thể kịp phân biệt biến hóa giữa ánh điện, thạch hỏa thì sẽ thấy trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh phi thường quý dị:

Trước đó chỉ thấy ghế yêu kia vô cùng nhanh chóng vọt về phía thiếu niên, nhưng ngay khi vừa chạm đến thân thể thiếu niên, bỗng nhiên không tự chủ được dựa theo tần suất nào đó,

chấn động, cũng do tốc độ nhanh đến chậm, từ chậm đến dừng... Trong chớp mắt, ghế yêu vô cùng hung mãnh đã dừng lại trước người thiếu niên.

Trên thực tế, không có ai có thể thấy rõ biến hóa này, cho nên tất cả đều phát sinh trong nháy mắt cực nhỏ. Vị kia nỗ lực trốn mắt, nhìn lão đạo Thanh Hà, không chớp mắt làm thế nào để công kích thiếu niên kia, vừa rồi cũng chỉ có thể nhìn thấy cái ghế yêu khí thể hung hăng kia, chạy như sấm sét về phía thiếu niên, nhưng lại đột nhiên dừng phải lúc tỉnh lại, dừng lại.

Lúc ấy chứng kiến một màn này, phản ứng bản năng của lão đạo tăng vọt, than thở:

“Ai! Không nghĩ tới khả năng không chế lực đạo của yêu quái này lại thu phát tự nhiên đến tình trạng như thế; nghĩ đến hôm nay ta thua dưới tay nó, cũng coi như không oan uổng!”

Cảm khái đến đây, lão đạo tựa hồ lại nhớ tới cái gì, lập tức nổi giận:

“Khụ khụ! Yêu này thật quá đáng ghét! Vì sao vừa rồi va chạm ta mà chỉ có phát không thu?! Ai u...”

Lão đạo đang phẫn nộ, lại bất ngờ tác động lên vết thương trước ngực.

Mà lời tỉnh lại đang nhắm mắt chờ chết kia, mặc dù cảm thấy dòng nước chảy trong thân thể lại xuất hiện, nhưng vẫn không kịp phản ứng —— vẫn tự có thể thông dong miêu tả, nhưng thực tế từ dị trạng xuất hiện thân thể đến yêu vật đụng vào thân thể, trước sau chỉ là thời gian nháy mắt một cái. Mà hắn đã sớm chuẩn bị tư tưởng tốt, chờ có dị vật chạm vào mình, nhất thời liền kêu lên “Oa a” một tiếng!

“Đau quá đi.”

Còn chưa chờ chữ “A” kia ra khỏi miệng, bắt chuyện bỗng nhiên cảm thấy có gì không thích hợp —— sao không thấy đau? Ngược lại, toàn thân còn có chút tê dại!

Cảm giác có điều gì đó không đúng, tỉnh lại, vội vàng mở mắt ra nhìn một cái, lại phát hiện ra con ghế yêu vốn khí thể hung hăng kia, hiện tại lại không nhúc nhích trên người hắn, giống

như một con chó con hí miếu dục, dính trên người hấn không chịu đi xuống.

“Quái lạ! Chẳng lẽ vị ghế yêu này từng quen biết ta, lại hạ thủ lưu tình?”

Nhìn dị trạng trước mắt, bắt chuyện trăm mối vẫn không có cách giải. Bất quá mặc kệ như thế nào, đại nạn lần này từ trên trời giáng xuống, trước mắt lại vô có biện mất.

“Ồ? Sao lại là nó?”

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, sau đó hấn mới bắt đầu phát giác trong thân thể có vòng tròn chuyển này “Lưu thủy”. Hấn bắt đầu cảm giác được, dòng nước này nhộn nhạo với tần suất càng lúc càng nhanh, lúc đầu từng chút từng chút một lớn mạnh.

Đang lúc muốn tỉnh lại kỳ quái, thời điểm “Nước chảy” lần thứ ba xuất hiện, lại nhìn thấy ghế yêu kề sát trước người mình, cũng đang chậm rãi phát sinh biến hóa kỳ quái:

Thân ghế vốn đỏ lên, màu đỏ tươi lại đang từ từ rút đi, dần dần hồi phục thành màu tái nhợt; màu sắc này khác với màu trắng nõn óng ánh mềm mại lúc đầu của nó, du vị yêu hiện tại đang biến thành trắng bệch, tựa hồ có một cỗ tử khí âm u.

Mà trong thân thể mình, dòng “chảy” không giải thích được này, trải qua hai lần xuất hiện Mã Sí Sơn cùng Kính Dương hồ lần trước, đã cảnh tỉnh, cảm giác vừa điềm tĩnh vừa điềm tĩnh, vừa tràn ngập cảm giác hài hòa. Chỉ tiếc, theo sợi tơ đỏ cuối cùng trên thân con ghế trước mắt này rút hết, mở miệng nói “Lưu thủy” kỳ diệu trong thân thể, nhưng cũng giống như dòng suối quy sơn khe, dần dần tan biến vô tung, mặc cho chủ nhân như thế nào không cam lòng, cũng khó có thể nắm chắc chút tung tích của nó.

Nước chảy thối lui, tỉnh lại đang âm ức, lại chợt phát hiện ghế gỗ trắng bệch trước mắt vẫn sát bên cạnh mình. Nhìn màu sắc thảm đạm này, nghe thấy toàn thân lập tức nổi da gà, hầu như là theo bản năng vung lên một quyền, muốn đánh văng nó ra.

“Xôn xao “

Vượt quá ý kiến tình lại, một quyền này của hắn, vốn vừa cứng rắn như sắt, lại vừa cứng cỏi không gì sánh được, lại bị một quyền tùy tiện của hắn đánh bay, va vào tường bên cạnh; khi ghé yêu ngã xuống đất, lại chứng kiến toàn thân nó nổi lên đường vân rạn nứt., Đang từ từ rạn nứt. Cuối cùng, theo vết rạn này dần dần tăng nhiều hơn, vừa rồi còn mạnh mẽ đậm tới, lực lượng vô cùng như ghé gỗ yêu, bỗng nhiên “Soạt” một tiếng, vỡ vụn thành vô số mảnh gỗ, rơi tán loạn đầy đất.

Thấy dị trạng này, tất cả mọi người trong sảnh hoa đều ngừng rên rỉ, Đặng Đặng ngơ ngác nhìn thiếu niên, mắt đầy vẻ không dám tin tưởng.

Chỉ có điều, tuy rằng quá trình hàng phục của ghé yêu này có chút khó hiểu, nhưng bất kể như thế nào, vấn đề cuối cùng cũng giải quyết; chuyện kế tiếp, lão đạo là sở trường nhất, chính là xe nhẹ đường quen.

Mà Chúc viên ngoại kia một đường té ngã, mặc dù chịu không ít đau đớn, nhưng thấy tâm phúc đại họa trong nhà này cuối cùng cũng giải quyết được, giống như đẩy Thanh Thiên gặp Nguyệt Minh, nhất thời cảm tạ trời đất, đối với hai người lão đạo vô cùng nhiệt tình nói chuyện.

Chỉ là dù hắn đặc biệt ân cần, Thanh Hà lão đạo vừa mới ăn tiệc Hồng Môn, hiện tại lại trở nên chật vật như vậy, ngực đau đớn vô cùng, không khỏi có chút thẹn quá hóa giận. Thấy nguy cơ đã qua, Thanh Hà ổn định tâm thần, liền bắt đầu tính toán, múa trảo trách cứ Chúc viên ngoại không sớm nói cho hắn biết tình hình thực tế. Chỉ nghe lão đạo ấp úng nói:

“Chúc thí chủ, nếu bản đạo sớm biết ngài muốn mời ta tới thu phục mộc ghé yêu quái, vậy ta nhất định sẽ mang pháp bảo thích hợp, ví dụ như phách sơn đao, hàng yêu phủ gì đó—— tiểu yêu rong rêu như vậy không đáng nhắc đến? Ta sớm đã bỏ thành củi đốt rồi!”

Dừa gạt một chút, lão đạo lại bắt đầu giả bộ làm tịch, oán trách mở miệng:

“Khụ khụ, tính tình người trẻ tuổi vốn gấp gáp a, ai bảo ngươi nhanh như vậy liền đánh nát ghé yêu? Nếu không đợi bản đạo

thừa dịp khe hở này làm phép, coi nó hàng phục làm tùy tùng, cũng không tệ —— ô ô, sau này ra ngoài liền để nó tự ở phía sau, đi một rồi thì ngồi ở trên người nó nghỉ ngơi, thuận tiện hơn nhiều!”

Nhìn lão đạo phô trương thanh thế một phen này, bắt chuyện trong lòng vạn phần buồn cười, nhưng giống như trước kia, biểu hiện bên ngoài cũng không lộ ra chút dị sắc; mà Chúc viên ngoại kia hiện tại cũng là kinh sợ, nghe được lão đạo trách tội, trong lòng biết lần này mình làm vậy cũng không quá đáng, liền không ngừng nói xin lỗi; sau đó hấn lại rất thức thời dâng lên một khay vàng bạc, đại biểu chính mình cảm động rơi nước mắt.

Mà lão đầu nhi của Thanh Hà, tuy nói thật có chút phần uất, nhưng vừa thấy kim ngân, nhất thời câm miệng. Lại nói tiếp, hấn vừa rồi làm giả, cũng chính là hiệu quả như vậy. Thấy chủ nhân cùng hứng thú dâng kim ngân, hấn cũng sẽ không sục sôi nữa, thành thật không khách khí tiếp nhận túi tiền hoàng cầm do Chúc viên ngoại tự mình làm tốt, lão đạo ngược lại thay đổi một bộ gương mặt trang trọng, lời nói nặng nề khuyên nhủ Chúc viên ngoại nói:

“Chúc thí chủ, bản đạo bắt đầu nói “Yêu” kia, nhưng vẫn không nói sai; tâm loạn thì thần tán, thần tán thì yêu dị thừa, ổn định thì hoàn toàn, thần toàn thì cương lệ chi khí không thể làm. Bản đạo vẫn là câu nói kia, “Tâm niệm bất chính, liền sinh yêu nghiệt”. Điểm này bản đạo cũng nghe nói, chúc lão bản về sau làm kinh doanh gạo hành, chỉ sợ vẫn nên càng thêm bốn phận mới phải!”

Nói đến đây, hấn ta đối với Chúc viên ngoại mặt đầy xấu hổ nói:

“Về sau khi Chúc thí chủ giáo dục công tử, cũng phải chú ý phương pháp này a!”

Tận mắt nhìn thấy hai người thầy trò này, quả nhiên là có bản lĩnh hàng phục yêu quái, đánh cho yêu quái khó dây dưa kia tan xương nát thịt. Bởi vậy hiện tại lời lão đạo nói với Chúc viên ngoại mà nói, tựa như tiên âm của luân chỉ kia, sao dám không nghe theo.

Chịu đau khổ, hiện tại Chúc viên ngoại lại hồi tưởng tới tác dụng vô lương lúc trước của mình khi giao đấu lớn vào trận tiểu đấu, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lần này kinh tâm động phách so với nói gì cũng có chỗ hữu dụng, Chúc viên ngoại này tự từ đó hồi cải trước không phải, bắt đầu tích đức hành thiện. Sau này Chúc thị gạo hành., Mỗi quý đều sẽ thường xuyên mở lều cháo mấy lần, Chu Tể thành hương nghèo khổ bách tính. Mà hần lần này làm như vậy, cũng vì chính mình giành được một cái tên “Thiện nhân”, đơn hàng gạo hành ngược lại càng thịnh vượng hơn so với lúc trước. Sau này không chỉ có những bách tính cùng khổ, ngay cả thân sĩ cao giai địa phương kia, cũng ngay cả những thân sĩ thanh cao thân địa phương kia., Chúc Văn Tài cũng có chút tán thưởng đối với hần, ngày thường lưu ý làm ăn chăm sóc hần. Không biết có phải thật thiện hữu thiện hay không, vị Chúc Văn Tài lúc đầu thường bị Chúc viên mắng là đầu gỗ du công tử, về sau lại thật sự học sách có thành tựu, trở thành nho sĩ rất có danh tiếng ở Vũ Dư địa vực. Mà thiếu niên mở miệng., Lần này ra tay khổ lực, cũng không uổng phí —— từ nay về sau, lão Trương lại đến Chúc thị gạo hành mua gạo, tuy rằng trên miệng Chúc lão bản không nói rõ, nhưng vụng trộm chiếu cố làm tiểu nhị, mỗi lần đều biết hần nhiều hơn vài phần.

Có thể là trong những ngày trước khi ghé yêu bị hàng phục, Chúc trạch trên dưới bị yêu ghé gỗ kia quấy cho phiền muộn không chịu nổi, Hợp gia lão tiểu cả ngày đều lo lắng đề phòng. Hiện tại tai họa lớn trong lòng bị hai người thầy trò này đi trừ, Chúc viên ngoại của gia chủ kia còn không phải mừng rỡ như điên sao? Lập tức hần liền mở miệng với hai người lão đạo giữ lại, nói là muốn mở tiệc rượu ăn thêm một bữa nữa!

Ai ngờ hai người già trẻ này, trải qua phen hoảng sợ vừa rồi, giờ phút này đã thành chim sợ cành cong, đều cảm thấy Chúc trạch này là nơi thị phi, không nên ở lâu. Vừa nghe hai chữ ”Quảng tiệc” kia., Thanh Hà lão đạo kiên quyết từ chối, sợ lại ăn ra cái gì quái dị. Bởi vậy lão đạo cùng thiếu niên trăm miệng một lời, thu thập sửa sang lại, nhất trí nhất trí cáo từ rời đi. Chúc viên ngoại trăm cách không giữ được, cũng đành phải

thôi, mang theo cả nhà già trẻ, đem hai người già trẻ một mực ăn cần đưa đến ngoài cửa lớn.

Chờ hai người trở lại đường, lại nhìn thấy thanh thiên bạch nhật này, nhất thời có cảm giác tái thể làm người. Hiện tại lão đạo cùng thiếu niên, cảm giác phổ trước mắt thường xuyên huyền ảo người ở nơi này, hôm nay đặc biệt thân thiết đáng yêu!

Chờ chuyển qua một góc đường, bắt chuyện đã thấy lão đạo dòng sông xanh vẫn như thường kia, thoáng cái liền mềm nhũn đến sát bức tường đất bên cạnh, khuôn mặt vốn trang nghiêm, nhất thời nhe răng nhếch miệng lên. Chỉ nghe lão đạo kêu lên:

“Ai nha nha! Đau chết ta rồi! Nói mau giúp ta xem, xương sườn này của ta có phải bị gãy bốn năm cái hay không!”

“Ách... Nguyên lai là vừa rồi lão đạo ngươi vẫn cố chịu đau a! Nhìn ngươi như vậy, còn giống như không có việc gì. Ta nói này, ta cũng bị ghế yêu đụng cho đau nhức, thân thể lão đạo ngươi...”

Thiếu niên chế nhạo còn chưa nói hết, liền bị lão đạo chặn lại:

“Khụ khụ tiểu tử thú nhà ngươi! Lúc này còn có tâm tư đến đây đấu võ mồm với ta - Ai u! Ngươi mau mau giúp ta xem, chỉ sợ xương sườn kia thực sự bị gãy rồi!”

“Ừ, để ta xem xem!”

Nghe vậy thì nói, nhưng lại đứng không nhúc nhích, chẳng qua là liếc mắt tùy tiện một phen với lão đạo thân, rồi nói:

“A! Xem một chút, xương sườn lão đạo ngươi không gãy.”

“A, thật sao? Không nhìn ra được cái môn đạo cổ quái quái của tiểu tử thối ngươi lại không ít, vừa nhìn như vậy liền nhìn ra rồi.”

Lão đạo nghiêm trang khen thiếu niên có bản lĩnh tốt.

“... Lão đạo ngươi đừng có giả bộ nữa! Nếu ngươi thật sự xương sườn bị gãy, còn có thể thông dong đi đến nơi này?

Muốn ta đỡ hay là cõng ngươi trở về, ngươi cứ nói rõ ràng đi!”
Có chút tâm tư của lão đạo, thiếu niên suy nghĩ rất rõ ràng.

“Khụ khụ, quả nhiên lão đạo không nhìn lầm người, đã nói ngươi quả nhiên là hiểu lòng người... Hiện tại một bước ta cũng không di chuyển nổi nữa, đang muốn làm phiền quý lung...”

“Được được! Không phải là bảo ta thuộc lòng một chút sao! Làm việc gì mà lưng rùa lại có thể nói khó nghe như vậy, thật sự là!”

Đấu Miệng thì đấu, trong lúc nói chuyện, bắt chuyện liền đỡ lão đạo lên lưng, cõng hắn tập tễnh đi đến thiện duyên. Lúc đi, hắn vừa đi vừa nói:

“Ta nói lão đầu nhi, ngươi cần phải nắm chặt! Chỉ với thân thể này của ngươi, không chịu nổi lại ngã một cái – Ô? Lão đạo ngươi sao chỉ dùng một cái tay đỡ bả vai ta?”

“Tiểu tử, ngươi không biết, ta dùng tay kia có chuyện quan trọng hơn cần làm!”

“Chuyện gì?”

“Bắt lấy túi tiền Chúc viên ngoại đưa a!”

“... Lão đạo ngươi thật đúng là tham tài. Đừng nói là ta không nhắc nhở ngươi, nếu như một trảo giữ không vững liền ngã xuống, xương sườn kia của ngươi thật sự phải gãy mất mấy cái!”

“Không sợ! xương sườn có thể gãy, tiền không thể ném.”

Giọng nói chém đinh chặt sắt, có thể nhìn ra được vị lão đạo này của Thượng Thanh cung có niềm tin kiên cường.

Khiêng lão đạo đi trong chốc lát, bắt chuyện lại cảm thấy bên hông còn có chút đau ê ẩm, liền không tự chủ được lại nhớ tới trước đó nửa ngày, tràng kinh tâm động phách trong chúc trạch; không qua được bao lâu, hắn nhịn không được phá vỡ trầm mặc lần nữa:

“Ta nói lão đạo, chiếc ghế lúc nãy... ngươi nói xem, trên đời này làm sao lại có yêu quái được?”

Nhìn ra được, đã nhận ra lúc này trong lòng gã vẫn còn sợ hãi.

“À, cái này...”

Lần này lão đạo ngược lại không chế nhạo sự nhát gan, nghiêm trang nói với hắn:

“Đã tỉnh lại rồi, kỳ thực trên đời này vẫn còn có chuyện quái vật cổ quái, có điều chúng ta chưa từng thấy qua mà thôi —— cho dù không có tận mắt thấy, nhưng cũng không dễ dàng phủ định những tồn tại hoang đường không được.”

“Ví dụ như Thu Trùng bản địa chỉ có số mệnh một hạ, hiển nhiên không biết thế gian này còn có Đông Tuyết. Nếu có pháp lực vô thượng tạo ra một bông tuyết khiến nó nhìn thì nó sẽ cảm thấy quái dị. Bởi vì cái gọi là “không có lý gì, sở thích hoặc có “Vô lý”, kỳ thực” này., Chỉ là phạm nhân chúng ta không biết mà thôi. Thế gian có chuyện này, tất có lý lẽ đó; nếu không biết chuyện kia, thường là không biết điều kia mà thôi. Người tu đạo chúng ta theo đuổi chính là những chuyện không biết này, hoặc gọi là “Thiên đạo”. Mà những đạo thuật pháp môn kia nhìn như thần kỳ, thường ngược lại là mạt lưu.”

Thấy đánh nhau không nói một lời, lão đạo nghe đến mê mẩn, hứng thú nói chuyện, nói tiếp:

“Tĩnh ngôn đi, lấy ghế gỗ vừa rồi thành yêu, kỳ thật cũng không phải là chuyện nghĩa lý – phạm vật lâu năm, một mối hấp thu thiên địa linh khí, thâm niên lâu ngày có thể làm yêu. Lại hoặc vật trong nhà, được người nhiều tinh khí, cũng có thể là yêu. Đạo lý này dịch mình, không trách cũng được. Chúc trạch cái ghế gỗ kia, thuộc hạ sau.”

Những lời này của lão đạo, khác hẳn với những lời dạy dạy của Quý gia tư thực, nhưng lại nghe câu nói có lý, làm cho lão hiểu rõ như si như say.

Lão đạo say sưa trả lời lời này, nhưng nghe lại cảm thấy có chút quái dị, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là có vấn đề gì, đành phải buồn bực tiếp tục đi về phía trước. Lại rầu rĩ một lúc lâu, chợt mở miệng kêu to một tiếng:

“Lão đạo!”

Giọng nói lạnh lẽo bất ngờ này làm cho lão đạo sông thanh đang thanh thoi nằm trên lưng thiếu niên giật nảy mình.

“Lại có chuyện gì?”

Lão đạo kinh hãi bất mãn hỏi.

“Ta nói Thanh Hà, Đạo, Trường, người thật sự chỉ là một tên ngoại phái trong Thanh cung chạy việc vật vãnh?”

Ngữ khí bất chuyện này không giống như đang nói giỡn, mà hầu như gần từng chữ một, nói rất chân thành.

“Ách... Hừ hừ!”

“Tiểu tử thôi này! Người muốn ta nói bao nhiêu lần?! Bần đạo đương nhiên không phải là làm tạp vụ. Ta chính là cao nhân Thượng Thanh cung đến nhập thế tu luyện. Người xem ta đỡ con kê cho người ta xem, xin thủy tịnh trạch gì đó, làm việc thuần thực biết bao! Đạo pháp cao thâm bao nhiêu!”

Lão đạo tựa hồ bị ủy khuất cực lớn, đang thổi râu trừng mắt.

“Thật vậy không?”

Thiếu niên hỏi lại, vẫn là trong lòng hoài nghi.

“Đúng vậy! Lão đạo ta là già trẻ không gạt, chỉ nói một lời!”

Đạo lý thẳng khí hùng, lúc nói lời này, mặt không đỏ, tim không nhảy.

“Hừ hừ!”

Khi nghe thấy lão đạo thần lắm bả, liền rất bất mãn, không phản ứng với hắn nữa.

Hai người già trẻ cứ như vậy trầm mặc không nói, vùi đầu chạy đi; lại đi qua hai con phố, liền đến trước cửa chỗ thiện duyên của lão đạo. Đến địa điểm của mình, lão đạo Thanh Hà tự mình tỉnh lại trên lưng vụng về đi xuống, thở dài một hơi:

“Ầm ầm, cuối cùng cũng phải trở lại rồi! Bực này xem như là tìm được sự sống sót trong cái chết rồi. Sau này việc giật mình lo lắng, ta thật sự không nghĩ nữa! “

“Ừm! Ít nhất cũng phải nghỉ tạm một năm!.. nửa năm? Tốt! Nửa tháng nữa đi! Trong nửa tháng này ta phải nghỉ ngơi và

hồi phục một phen. Ôi ôi...”

Lúc này, ánh mắt lão đạo sáng quắc, nhìn chăm chăm vào túi tiền kia. Hiển nhiên chính là tiền nang Hoàng Cầm tỏa kim quang chói mắt, làm cho hắn nghỉ ngơi và hồi phục lại rồi mới cải biến.

“Này, một nửa này cho ngươi!”

Lại tới lúc chia của, lần này lão đạo lại ra tay hào phóng.

“Ồ? Không phải đã nói là ba bảy à?”

Hiển nhiên thiếu niên đã bị lão đạo bóc lột quen rồi, nhưng lão đạo lại thẳng thắn nói:

“Sợ! Nói gì chứ! Lão đạo ta cũng là người hiểu chuyện. Ta muốn biểu diễn trước mặt người khác chính là kỹ thuật công việc, cho nên đương nhiên phải lấy cái đầu to! — lần này cũng vậy! À, là lão đạo ta sơ sót, hình như lần này ngươi mới để hai ta tránh được một kiếp!”

Bất quá lúc này, bắt chuyện đã quên mất. Hắn nhìn khoản thu nhập lớn đầu tiên trong tay từ trước tới nay, không khỏi hai mắt tỏa sáng!

Thấy Tiền Nhẫn mở ra, trong chốc lát không biết hắn tựa hồ nhớ tới cái gì, hào quang trong mắt thiếu niên đột nhiên ảm đạm; cẩn thận cất tiền vào trong ngực, mở miệng liền vẻ mặt nghiêm túc nói với Thanh Hà:

“Ta nói lão đầu nhi Thanh Hà này, lần sau nếu có chuyện này cũng đừng tìm ta nữa. Ai hiểu được cái trò chân chạy việc của hai đứa nhỏ này, lại còn nguy hiểm đến tính mạng!”

Xem ra đã tỉnh lại, còn lâu mới tới cảnh giới đòi tiền lão đạo được.

“Khục khục... Ta nói xin ngươi nhận ra, ngươi còn là một thiếu niên, đúng là ghé con mới sinh không sợ cạp, làm sao ngay cả lão đầu nhi ta cũng không bằng chứ?”

Đây là lão đạo đang thi triển một loại pháp thuật không phải bản môn – đoan tướng pháp. Lại nghe thiếu niên kia bác bỏ nói:

“Đúng đúng đúng, ta nhất gan, không bằng lão đạo dũng mãnh. Dù sao nói thế nào thì sau này ta cũng mặc kệ. Ta còn phải giữ lại mạng này cho cha mẹ dưỡng lão đây.”

“Ách... Nếu đã bắt chước người nói như vậy, lão đạo ta cũng không miễn cưỡng. Chẳng qua lão đạo từ trước đến nay không riêng gì nói một không hai, cũng là người tri ân báo đáp. Hôm nay chuyện chúc trạch này, bắt chuyện người với lão đạo ta mà nói, có thể nói là cứu mạng có ân...”

Nói tới đây, lão đạo ngừng lại, ở đằng kia lẩm bẩm vài câu, cũng không biết nói cái gì, nhưng hình như là hạ quyết tâm cực lớn, vẻ mặt ngưng trọng mà nghiêm nghị, xem ra lão đạo sĩ trong nội tâm đang vui vẻ cười ha ha đã trải qua một phen thống khổ giãy dụa, sau đó rốt cục đưa ra một quyết định quan trọng tính mạng. Bất quá cũng nhớ lại hiện tại làm bộ như vậy đối với hắn đã là cười nhạt:

“Này, lão đạo, người đừng làm trò này nữa! Chính là “Tùng bán kẹo đường quân tử dễ, từ nay không tin khẩu dương ngọt nhân”, hôm nay dù người là Chỉ Liên Hoa, tiểu tử cũng chỉ là không tin!”

Chỉ là, đối mặt với nụ cười châm biếm của thiếu niên, phản ứng của lão đạo lúc này có chút khác thường. Lão đạo không chỉ không để ý tới tình ngôn, còn lặng lẽ nhìn bầu trời phía nam một hồi. Sau nửa ngày im lặng không nói gì, lão đạo Thanh Hà liền ở trong Thu Phong của Tiêu Sát bụi ngùi thờ dài:

“Việc này a, thật sự là biết lòng ta lo lắng, không biết ta người nào nói ta cầu cái gì... Thôi được rồi! Lần này được người cứu ta, lão đạo lần này liền phá lệ một lần, truyền cho người bảo điển trấn giáo bốn môn ——”

“Hửm?!”

Thiếu niên đang hóa tâm thành thiết, chợt nghe lão đạo nói muốn tặng cho mình bảo điển của thượng cung Thanh Cung —— nghe rõ ý nghĩ này, lập tức ghen hòng, vênh tai yên lặng nghe tiếp. Chỉ nghe Thanh Hà lão đạo của thượng cung nói:

“Hôm nay Thanh Hà ta sẽ lập tức truyền cho người nhớ lại
Bảo Điện của Thượng Thanh Cung - Thượng Thanh Kinh!”

Lúc lão đạo nhân đang nói vọng, thì đang có một đóa mây
trắng bay qua, chợt che khuất nửa bên thái dương. Vì vậy thiên
địa xán lạn trước mắt dường như đột nhiên tối sầm lại!

19

Chương thứ bảy chợt nghe trên thế gian có kỳ kinh.

“Oa! Đúng là đoạn thượng thanh kinh này! “

Vừa nghe dòng Thanh Hà nói muốn truyền kinh, lập tức mở miệng kích động đến mức nghe thấy tiếng ồn ào!

“Đương nhiên! Ha ha ha!”

Hiển nhiên đối với phản ứng của thiếu niên hết sức hài lòng, lão đạo đúng là phi thường đặc ý.

Chẳng qua...

“Ồ? Hình như ta nhớ được, sao hai vị đạo trưởng Tịnh Trần, Tịnh Minh, cũng là mỗi người có một quyển Thanh Kinh?”

Từ trong bầu không khí cuồng nhiệt lão đạo xây dựng lúc trước tỉnh táo lại, không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

“Tạch tạch tạch “

Hai tiếng này phát ra từ thiện duyên xử hai vị tiểu đạo trưởng kia. Vừa nghe được hai chữ “Bảo điển”, Tịnh Trần Tịnh Minh đang ở một bên khăn trương lắng nghe góc tường. Chỉ là bọn họ vừa nghe được ba chữ “Thượng Thanh Kinh”, nhất thời cười nhạo không thôi, lập tức rời đi, tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Khụ khụ!”

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều có chút thất vọng, Thanh Hà lão đạo vội vàng cứu viện:

“Chận ngôn đừng có nóng vội, người nghe ta nói đã! Tuy nói đây là thanh kinh thư nhập môn của chúng ta, nhưng người bình thường cũng rất khó nhìn thấy bộ dáng! “

“Ách, ta nói lão đạo hôm nay tại sao lại khác thường như vậy chứ!... Cũng tốt, xem hai chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, lão đạo người lần đầu tặng cho ta đồ vật, cũng đừng

có ở đó gọi khẩu vị của ta, mau lấy ra cho ta! Ta còn vội vàng trở về Hoa Nguyệt Lâu công nhân nữa!”

Thấy đã hiểu, hứng thú với việc trở về Hoa Nguyệt Lâu càng lớn hơn. Nghe hắn nói vậy, Thanh Hà hơi tức giận:

“Tên tiểu tử thôi này! Xem ngươi nói lời này! Được lắm, không nói chuyện phiếm nữa, theo lão đạo tới đây.”

Nói xong lời này, lão đạo Thanh Hà lắc lư ở phía trước, sau khi tỉnh lại thì dẫn theo tinh xá của mình đi vào phòng. Tiến vào phòng, lão đạo tìm chìa khóa, liền mở hộp gỗ đầy tro bụi kia ra, lấy ra một quyển sách thật mỏng.

“Ồ? Đây là quyển “Thượng Thanh Kinh” sao không giống loại sách trúc tịnh minh của bọn người Tịnh Trần Tịnh Minh?”

Hắn vuốt ve quyển giấy thô ráp màu nâu đậm trong tay, mở miệng có chút nghi hoặc.

“Ha ha! Nghĩ lão đạo ta là cao nhân chữ thanh, quyển sách cất giữ đương nhiên không thể so với những thứ thấp kém trong tay bọn họ.”

Lão đạo càn rỡ cười. Đương nhiên thanh âm của hắn rất thấp, không để cho hai tiểu đạo sĩ bồi tự ti ngoài phòng nghe được.

“Ta nói lão đạo, loại giấy này gọi là giấy à? Hóa ra khách quan Nam Bắc đặt chân ăn cơm trong sơn hương lâu, trong tay bọn họ cũng thường có vật này, quả nhiên nhẹ nhàng, dễ mang theo. Chỉ là ta thấy loại giấy gai này mặc dù nhẹ dễ mang theo, nhưng không dễ cất trữ lâu, chỉ sợ không kịp nước thấm vào lửa, sâu cắn xé. Nếu như sau này vật ấy đi vào đường lớn, không biết lại có bao nhiêu văn tự kinh điển khó tìm kiếm.”

Không hề nghĩ rằng, chuyện kỳ vật mới mà lão đạo lấy làm tự hào này lại khiến thiếu niên một phen sầu lo. Nghe được lời này của hắn, lão đạo đang đắc ý liền giống như bị ghen một cái, nhất thời im lặng không nói gì. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, lời nói cũng rất có đạo lý, lão đạo từ lúng túng hồi phục lại, nghiêm mặt cười nói:

“A, ý nghĩ này của ngươi rất quái lạ, nhưng ngẫm lại cũng có chút đạo lý. Xem ra, hôm nay bảo điển này của ta cũng không

ủy thác người khác.”

Mắt thấy Thanh Hà lão đạo vẫn mở miệng “Bảo điển”, mở miệng không khỏi có chút mỉm cười, bất quá nếu đã hảo tâm tặng sách, cũng không tốt nể mặt hắn. Tiếp theo nghe được lão đầu nhi nói, lời nói có chút nghiêm nghị hẳn lên. Chỉ nghe Thanh Hà nói:

“Hiện tại hắn là không có người rảnh rỗi, nghe cho kỹ.” Lão đạo lúc này tuy thanh âm hơi thấp, nhưng phần trang trọng này lại rất khác, thiếu niên cơ trí rõ ràng cảm giác được, vị lão đạo Thanh Hà bình thường này đã quen cười hì hì mắng, giờ phút này vô cùng nghiêm túc. Bởi vậy mặc dù có chút không hiểu, nhưng vẫn trả lời thật thà:

“Ừm, ta nghe đây.”

Nhìn thái độ của thiếu niên, lão đạo Thanh Hà vô cùng hài lòng, trầm giọng nói tiếp:

“Tốt! Khi sáng tỉnh ngươi quen biết lão đạo nhiều năm như vậy, có thể đây là lần đầu tiên ta nghiêm túc nói chuyện với ngươi như vậy. Sách trong tay ngươi đúng là bản thượng kinh trần... Bảo điển, cùng Tịnh Trần Tịnh Minh những đệ tử trong tay bọn họ cũng không giống nhau. Ở trong quyển thanh kinh này trong tay ngươi, cuối cùng có thêm hai chương: “Luyện thần phẩm”, “Hóa Hư Thiên”.

Nói tới đây, lời của lão đạo đã gần từng chữ một.

“Ừm? Trong cùng một loại bản thượng thanh kinh, làm sao còn có thể có khác biệt?”

Giải thích rất khó hiểu, nghe hắn hỏi như vậy, khuôn mặt lão đạo vốn nghiêm túc lại hòa tan ra:

“Bản này không giống nha! Hai chương này thêm ra... khục khục, đều là tâm đắc tích lũy nhiều năm của lão đạo ta.”

Lúc nói lời này, lão đạo có chút ấp úng.

Nếu vào ngày thường, gặp phải cơ hội bực này, bắt chuyện không khỏi cảm thấy lo sợ một phen. Nhưng giờ phút này nhìn cảnh tượng này, thiếu niên băng tuyết thông minh chắc chắn sẽ không ngu ngốc như vậy, tuyết sẽ không đi tìm tòi nghiên cứu

ngọn nguồn. Nghe lão đạo nói chữ khó khăn, biết chữ cũng rất thức thời, nhìn như lơ đãng tùy tiện ứng tiếng:

“À, ra là vậy.”

“Ừm, chính là như vậy đấy. Nói một câu cuối cùng, người phải nhớ kỹ hai quyển cuối cùng - hai thiên cuối cùng kia... Tâm đắc của ta, nội dung cũng không nhiều lắm. Nếu người có hứng thú với nó, nhớ kỹ hai chương này, bất luận là nước ngâm, thiêu, sâu cắn hay vùi vùi, tóm lại hủy đi mấy trang sách phía sau, chỉ để lại những trang sách phía trước là được.”

“Ừm, ta hiểu rồi!”

Trong phòng đấu đá, hai người già trẻ đều không phải hạng người ngu dốt, lại quen thuộc lẫn nhau như thế. Vừa rồi lão đạo nói đã không ít, có chút không nói nên lời. Tĩnh lại biết, những “Tâm đắc”, luyện thần phẩm cùng hóa hư thiên của lão đạo., Tuy rằng bây giờ còn chưa biết là nội dung gì, rốt cuộc thì sao lại có thể, nhưng có thể khẳng định một điều, đó là nếu không cẩn thận để cho người khác biết rõ, nhất định là một cái đại phiền toái. Trầm mặc một hồi, lão đạo bỗng nhiên cười ha hả, nói:

“Tốt lắm! Quyển Thanh Kinh này của lão đạo theo ta đã nhiều năm, sớm đã thuộc lòng như cháo. Hiện tại giữ lại cũng không có tác dụng gì lớn, không bằng tặng cho người hữu duyên, xem xem có một phen tạo hóa hay không. Ha ha!”

Nghe vậy cũng vui vẻ tiếp lời:

“Đa tạ tiên bối tặng sách, ta lập tức đem về xem một chút, học thêm một chút pháp thuật cao thâm. Nếu không thì cũng biết được vài chữ!”

Sau đó hai người già trẻ này lại một đường cười đùa, diễn một hồi rãnh rỗi ở chỗ thiện duyên kia, mới cáo từ.

Khi di chuyển, thiếu niên đã đi ra xa lắm rồi chợt dừng chân, quay đầu lại nhìn về mái hiên trắng xám nơi thiện duyên của Thanh Cung Dung Châu, lấy lại tinh thần trong chốc lát, sau đó lại quay người tiếp tục tiến về phía trước.

Ai nghe thấy trước sau lẫn lộn qua ngày hôm đó, đã phí hơn nửa ngày, đến khi trở về Hoa Nguyệt Lâu thì tà dương chiếu rọi, hào quang chiếu rọi khắp người.

Trở lại trong Hoa Nguyệt Lâu, bắt chuyện cũng tự giác thời gian rời đi quá lâu, có chút ngưng ngừng. Đang định lén lút trở về phòng của mình, không ngờ vẫn bị Hạ di thấy. Đang mặt xấu hổ Tỳ Hưu im lặng, Hạ di kia cũng không có trách tội, chỉ thản nhiên cười nói:

“Nguy ra, rảnh rồi ngươi vẫn phải luyện sáo nhiều thêm một chút a.”

Tĩnh lại vội vàng gật đầu đồng ý, sau đó nhanh chóng chạy về phòng mình. Hạ di thấy hần vội vã, trong lòng lại nghĩ:

“Ài, mấy ngày gần đây, việc làm ăn lại trở nên vắng vẻ, Nhạc công cũng rảnh rồi...”

Hơn nữa vừa cãi, đang vội vàng chạy về, bất thành linh lại va chạm với một người. Chỉ nghe người kia “A” một tiếng kinh hô, mười mấy đồng tiền trong tay áo “Soạt soạt soạt” lăn ra chung quanh.

Gặp phải người, nghe vậy vội vàng đứng lại, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người hần đứng phải, hai hàng lông mày rủ xuống, nét ngây thơ chưa tiêu tan, chính là một tiểu nha hoàn trong Hoa Nguyệt Lâu đón con.

“Thật có lỗi! Là ta không cẩn thận, ngươi có va đau không?”

Vừa mở lời vừa ngồi xổm xuống giúp nàng nhặt đồng tiền lên, vừa ân cần hỏi.

“Ồ, không có gì à? Đây không phải là Trương tiểu ca sao? Dem cây sáo của ngươi thổi rất êm tai đó!”

Tiểu cô nương đang tự xoa chỗ đau, thấy rõ diện mạo người triệu sự.

“Quá khen! Chút tài mọn mà thôi. Đúng rồi, con thú này đi vội như thế thì làm gì được cơ chứ?”

Vừa mở miệng đã thấy tiểu cô nương hấp tấp như vậy, cảm thấy có chút kỳ quái.

“Ta đây là thay Nhụy tử tử đi mua mút hoa quả! Mua sạch rồi, e rằng lại bị quan nhân trong phòng mắng.”

Tiểu cô nương hiển nhiên rất có thiện cảm với thiếu niên mi thanh mục tú trước mặt, nên có cái gì nói.

“Vậy người mau đi đi!”

Bắt chuyện cũng không trò chuyện với nàng ta nhiều, để tránh làm chậm trễ việc của nàng ta.

“Ừm! Ta đây đi đây Trương tiểu ca... Tiểu ca còn chưa biết tên ta sao? Ta tên là Tịch Nhi.”

Nhìn thân ảnh tiểu cô nương nóng nảy biến mất, bắt đầu nói cũng đi trở về phòng.

Kỳ thật đối với vị Nhụy tử tử trong miệng Nghênh nhi, mơ hồ cũng có nghe nói. Hắn đến Hoa Nguyệt Lâu cũng đã hơn một canh giờ, biết Hoa Nguyệt Lâu này dù sao cũng là đệ nhất kỹ lâu của Ung Châu, càng là ôn nhu hương tiêu hồn quật của Kính Dương. Thời đại gian gian nan, nữ nhân cùng khổ thân thanh lâu rất nhiều, nữ tử rất có tư sắc trong Hoa Nguyệt Lâu, cũng không ít. Hoa Nguyệt Tứ Cơ được xưng là “Ngọc Nhị Vũ Vân” kia cũng không ít., Chính là nhân tài kiệt xuất trong lầu thom nức. Tứ Cơ này phân biệt chỉ, Ngọc Nương, Nhụy Nương, Vũ Nương, Vân Nương, bốn người các nàng đều có chỗ phong lưu - Ngọc Nương là da thịt trắng nõn, trắng nõn như ngọc., Được đăng đồ tử ca tụng là “bạch đài bảo ngọc; Nhụy Nương dung mạo thanh lệ, cử chỉ lễ độ, rất có phong phạm lương gia; Vũ nương mặt mày đẹp đẽ, thân thể nở nang, nụ cười kiều mị vô cùng; Vân Nương lại không trang điểm, dung quang uẩn tú, tự có một luồng ý vị thiên nhiên.

Trong tứ Cơ này, thanh danh còn cao hơn cả Nhụy Nương. Vị Nhụy Nương này xưa nay đoan trang khoe khoang, không nhẹ nhàng nói cười, cũng không dễ dàng tiếp khách, nhưng ngược lại còn giành được một cái thanh danh cực lớn cho nàng. Chỉ là gần đây nàng cũng có nghe nói, vị Trình nương tử trong Hoa Nguyệt Lâu này, gần đây lại cùng với một vị phong lưu đệ tử niết bàn trong mật, cuối cùng chỉ ở trên xe, nắp không ra, còn truyền ra tiếng gió của nàng theo công tử này.

“Nếu là thiếu Nhị Nương, không biết vị tỷ tỷ nào may mắn có thể bổ sung danh hào Hoa Nguyệt Tứ Cơ?”

Mang theo ý nghĩ nhàm chán như vậy, bắt chuyện về ổ nhỏ của mình nghỉ ngơi. Trải qua một ngày bôn ba, tinh thần tỉnh táo cũng có chút mệt mỏi, vừa mới vào phòng, liền không nghĩ nhiều, nằm thẳng lên giường ngủ.

Chỉ là, chờ đến khi nằm xuống trên giường, hần như thế nào cũng không ngủ được. Hôm nay một màn kinh lịch cổ quái, giống như đèn kéo quân chợt lóe qua trước mắt hần.

Nhìn trang sức của hoa sơn đỏ khắc trên trụ, bắt chuyện không tự chủ được lại nghĩ tới trong phòng hoa của Chúc viên ngoại kia kinh tâm động phách, mà càng nghĩ càng sợ:

“Xem ra thành yêu vật này thật đáng sợ, sức mạnh khi chạy lại lớn như vậy. Nhưng nghe lão đạo nói vậy, loại yêu vật ghê yêu này còn tương đối thấp – yêu quái cấp thấp này đáng sợ như vậy, nếu đụng phải yêu thú cấp cao, chỉ sợ thật sự nhắm mắt chờ chết!”

Chẳng qua, đáng mừng chính là, cuối cùng may mắn tránh được tai nạn này. Nghe vậy lúc đó còn có chút ngây thơ, nhưng bây giờ định thần lại tỉ mỉ phân tích tiền căn hậu quả, hần đã biết hần là cổ quái lực như nước chảy trong thân thể mình đã cứu mình.

“Xem ra tao ngộ trên Mã Đà sơn lần đó, đối với ta rất có lợi nha!”

Chịu ân cứu mạng này, thiếu niên cảm thấy đối với lần đó nguyệt hoa lưu thủy yêu dị sự tình, trong tiềm thức đã không còn đấu tranh nữa. Trong lòng đã mâu thuẫn, tỉnh lại liền nằm ở trên giường, bắt đầu vẽ thế nào để lợi dụng lực lượng quái dị này để kiếm tiền:

“Ừm, thoát nhìn quái kinh này khiến cho mình trở nên có thể bị đánh, có lẽ có thể đi tới vũ quán nội thành nhận tuyển, kiêm chức làm quyền pháp bồi luyện, đoán chừng tiền thù lao nhất định không ít!”

Thiếu niên chảy nước miếng suy nghĩ một hồi, đang tự ăn trộm vui vẻ, lại đột nhiên nghĩ tới biện pháp này có chút bất

tiện:

“Ài, vẫn là không thỏa đáng lắm. Cổ quái lực này tựa hồ không chịu sự khống chế của ta, chiêu đi không được, gọi chi rồi lại đi, rất có thể mình bị đánh cho mặt mũi bầm dập, quái lực này cũng chỉ là không xuất ra, vậy thì như thế nào cho phải? Cái này bị thương đầy mình, chịu đau không nói, chỉ sợ kiếm được tiền còn không đủ mua được dùng! Chẳng phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo sao? Không ổn không ổn!”

Đường này không thông, thiếu niên uể oải một hồi, liền tự nhiên mà nghĩ đến sinh kế trước mắt.

“Hạ di vừa rồi còn dặn ta phải luyện chế cây sáo tốt. Đúng rồi, lão trượng tên Vân Trung Quân kia không phải đưa cho ta một quyển Thủy Long ngâm nga sao? Tuy nói khúc nhạc kia thực sự không phải để người ta thổi phồng, nhưng ta thấy lão trượng kia cũng không phải người nông cuồng, chắc sẽ không lừa bịp ta. Rất có thể, khúc nhi này không phải phương pháp bình thường có thể thổi đàn. Nói không chừng, ta mượn lực quái dị này, liền có thể đem những thanh âm biểu thị đó thổi ra!”

Sau khi tĩnh lại, mặc dù cảm thấy ý nghĩ này có chút kỳ lạ, nhưng có lẽ cũng không có người nào nguy hiểm, lúc này liền hạ quyết tâm, sau này tìm chỗ không người luyện sáo, thử một lần. Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên nghe:

“Nha! Chỉ nghĩ mãi mà quên mất Thanh Hà lão đầu nhi vừa cho ta quyển “Thượng thanh bảo điển” nọ sao? Xem bộ dáng lão đạo lão nhai, ta cũng muốn tới nhìn một cái rốt cuộc là viết cái gì!”

Thiên thư thứ tám há có thể để thế nhân đọc...

Khai quyển Thần Du ngàn năm, uống rượu là tâm của vạn núi.

—— mang tên Ân....

Càng nghĩ đến vẻ mặt trịnh trọng khi lão đạo viết sách, khi nghe được lời này liền càng hưng phấn, lúc này vội vàng ngồi dậy, lấy ra quyển bản thượng thanh kinh, chuẩn bị tỉ mỉ nghiền ngẫm. Mang theo kích động, thậm chí là một loại tâm tình hướng thánh, đã thông báo mở ra nội dung, bắt đầu xem trên quyển Thanh Kinh này., Phía trước dùng chính bút viết kinh văn, là một chút pháp môn thanh tịnh Ninh Thần, cũng kèm theo không ít đạo môn tư tưởng trình bày, những đạo nghĩa quan điểm này, nghĩ đến chính là đạo gia tông nghĩa tôn sùng của Thượng Thanh cung. Từ trong chữ viết có thể nhìn ra, La Phù sơn này trên núi Thanh cung, đối với đám người lão tổ sư, hiển thị cực kỳ tôn sùng.

Đọc một hồi, cảm thấy mở đầu rất có ích, nghe vậy không khỏi che miệng khen ngợi nói:

“A, không hổ là thiên hạ đệ nhất đại giáo phái, quả nhiên là danh bất hư truyền! Chỉ bản nhập môn kinh thư này, cũng đã vô cùng hữu dụng rồi! Nếu là ngày sau hơi mất ngủ, những thanh tĩnh pháp nhi này thật sự rất thích hợp!”

Không biết là kết quả huấn luyện tập thơ từ lâu, hay là đôi hai chương cuối càng thêm mong đợi, bắt đầu nhớ lại đối với những nội dung phía trước cực kỳ nhanh chóng. Rất nhanh, hắn đã lật tới mấy trang cuối cùng trong khẩu khí của lão đạo.

“Ách! Chữ này sao lại trở nên khó coi như vậy? Thư pháp lão đạo cũng không kém như vậy chứ!” Khi nghe thấy chữ viết viết nguệch ngoạc, không khỏi nhíu mày. Sau đó thay đổi sự phản nản đối với thư pháp, bắt đầu cẩn thận nghiền ngẫm lại nội dung của “Luyện Thần phẩm”. Chỉ thấy trên trang giấy gai này bắt đầu viết hai chữ Cuồng Đình, một câu nói:

“Thế nào là “Luyện Thần”? Luyện Thần Giả, Luyện Thần.

Làm sao để “Luyện Thần” chứ? Chớ đi luyện Thần, đó chính là Luyện Thần.”

Chỉ hai câu nói này, lại khiến cho đầu óc trở nên vô cùng lớn!

Không thể nào? Không thể nào! Lão đạo kia đang làm cái gì huyền hư? Mở đầu lại là hai câu nói nhảm. Còn tưởng rằng là bảo điển có một không hai, nhưng nguyên lai là đồ hồ đồ.

Ách, nhớ ra rồi, cái này không hiểu sao lại có khẩu khí mơ hồ hồ, thật đúng là vị kia thích giả thần giả quỷ, cố lộng huyền hư Thanh Hà lão đạo!

Thức lời nghĩ tới đây, vội vàng lật lui về sau; chờ đến chỗ bắt đầu “Hóa Hư thiên”, quả nhiên, mở đầu lại là hai câu nói này:

“Cái gì gọi là “Hóa Hư”? Hóa Hư giả, hóa hư.

Hà Tông “hóa hư? Chớ hóa hư, tức là hóa hư.”

Thật sự là kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, chứng kiến nơi này mở miệng có chút tức giận, vội vàng lật tờ giấy cuối cùng này lại, muốn xem thử có lạc khoản của “Thanh Hà Tiên Trường Tửu Thư” không!

Chỉ là, lần này hẳn đã dự đoán sai. Trang cuối cùng kia hoàn toàn trống rỗng, trống rỗng. Trong lúc vô tình quét tới, ngược lại thấy được một câu cuối cùng của bản kinh văn “Hóa Hư Thiên”.

“... Luyện hóa thiên địa Hỗn Độn Thần, hóa vũ trụ làm trái khí hòa. Thiên đạo chung cực, thay trời hành đạo. Chư thần rộng lớn, cũng Phất có thể làm.”

“A? Giọng điệu của lão đạo còn không nhỏ à!”

Đã nhận định là sách trong Thanh Hà của lão đạo, mở miệng nói trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chỉ là, lại nghĩ, lão giả kia có thể có khí phách lớn như vậy? Hơn nữa còn muốn bộ dáng lão đạo lúc viết sách, thật không giống như đang trêu cợt hãnh —— tuy rằng lão đạo vô lương này trêu cợt hãnh để vui vẻ, cũng không phải lặp lại lần nào.

“Đừng vội vàng chọc tức lão đạo, đợi ta quay đầu cẩn thận xem xét.”

Dù sao cũng đang nhàn rồi, nghe vậy lại đẩy lên một tia hy vọng, đi xem nội dung cụ thể viết cái gì.

Vừa xem xét, mơ hồ nhận ra chút ít môn đạo. Tỷ như hai chương kinh văn này so sánh với Thanh Tâm Trữ Thân Kinh chú của Thanh Kinh trước Thượng Thanh Kinh, không chỉ có khác trên phương diện sách pháp, một cái cực xấu một cái cực kỳ xinh đẹp cũng có nhiều điểm khác biệt trên phong cách văn pháp., Sách pháp ôn hòa, văn chương tứ bình bát ổn; đồng thời mặc dù có không ít trình bày Đạo gia tông nghĩa, nhưng phần lớn là trình bày một ít cụ thể Tĩnh Tâm Trữ Thân pháp quyết. Ví dụ như, bên trong Thanh Tâm Chú này, tường thuật thường lấy kinh mạch kinh mạch cơ thể con người làm cơ sở; nhóm y gia cũng thường dẫn dắt vị trí cơ thể người, trong kinh văn cũng thường xuyên nhìn thấy, ví dụ như đan điền, Khí Hải,, Thiên Trục, gối ngọc, Nê Hoàn, Thần Kiêu, Trọng Lâu, Hàng Cung, vân vân; các loại như thế còn có rất nhiều. Trong Thanh Tâm Chú này liền có một câu như vậy:

“... Huyết mạch Câu Tị lưu thông, thân thể kiên cường. Có thể điều hòa khí tức, hạ xuống khí hải, tăng lên bìn chín, tức khí hòa mà thân tĩnh, thủy hỏa có tác dụng phân bổ, mới là con đường tu dưỡng toàn bộ.”

So sánh với chú văn Thanh Tâm phía trước, “Luyện Thần phẩm” phía sau cùng “Hóa Hư Thiên” khác rất nhiều. Không chỉ có trên hành văn cuồng thả Vô Kỵ, hơn nữa cũng không có pháp môn cụ thể, tựa hồ chỉ là trình bày tông nghĩa Đạo gia. May mắn lúc trước đã nhớ rõ, cũng tiếp xúc qua một ít điển tịch Đạo gia., Hiểu được một ít yếu nghĩa cơ bản của Đạo gia, đọc đến cũng không phải là quá khó khăn. Chỉ là bắt đầu đọc kinh điển trong đầu, cùng hai thiên này một ấn chiếu, càng cảm thấy không ít quan điểm trong hai thiên văn tự trước mặt, có thể nói là kinh thể hải tặc.

Bất quá, điểm này đối với thiếu niên mười sáu tuổi sinh hoạt bình thường như thức tỉnh mà nói, cũng không có gì đáng ngại. Nghe vậy không những không bài xích, ngược lại cảm thấy tai mắt mới lạ. Ngược lại, nếu thật đối lại là một vị đạo gia học tập thông đạo, nhìn thấy những điều này không khỏi sẽ

trách mắng là hoang đường vớ vẩn, thậm chí cảm thấy những điều này đã là tà thuyết lý lẽ ly kinh phản đạo.

Chờ sau khi tỉnh lại đọc kỹ, mới phát hiện hai thiên kinh văn này cũng không giống như bắt đầu hỗn loạn như tưởng tượng. Thí dụ như, sau khi luyện thần phẩm phần sau liền có như không văn tự, nói rõ hai câu nói kia:

“Luyện Thần pháp môn, đừng đi luyện thần. Đừng bỏ đi là vô vi. Vì vậy luyện thần một đạo, chỉ có vô vi mà thôi. Vô vi bất vi; vô tâm vô vi; kẻ si vô vi; kẻ vô tâm hữu tâm, tự nhiên; người có tâm hữu vi, trần tục; người có tâm vô vi, người trong thiên nhân. Vô vi, đạo của Thiên Nhân cũng vậy. Nhưng nếu vào cảnh giới Thiên Nhân, không có thiên đạo hữu duyên, thụ thụ thiên nhân cảm ứng, thì luyện thần nhất phẩm, cũng như hoa trong gương, lưu loát.

Khó khăn nhất là như thế. Ta tuổi đã được gọi là linh tuổi, nhưng chưa từng thấy toàn bộ công phu. Chính những thu trù này sống chỉ còn một đêm, hoặc có duyên biết bằng tuyệt thế gian, đau khổ không thể chính thấy. Điều này quả là bi thương.”

Trải qua một phen kinh nghiệm, lập tức tỉnh ngôn từ “Luyện Thần phẩm” này biết, đây chính là thần luyện của thiên địa chi khí. Thái Thượng Lão Tử đã từng miêu tả qua: “Có vật trộn lẫn thành, tiên thiên sinh, tịch hê hê, độc lập bất biến, chu hành bất diệt, có thể là thiên địa mẫu.”

Chỉ là, đã đọc thuộc lòng đạo đức kinh, cảm thấy có chút kỳ quái là, văn tự trong tất cả văn tự này, chỉ chữ chưa đề cập đến lão tử, mới là quái dị. Phải biết rằng Hỗn Độn chi thuyết này, nếu tổ sư Đạo giáo đã đề cập qua, thì trong bản kinh văn Đạo gia này, liền không có lý do nào không đề cập đến một chữ.

Tuy nhiên nghi hoặc thì nghi hoặc, thiếu niên đọc kinh một lúc lâu cuối cùng cũng tìm được một điểm hữu dụng với mình:

“... Ta không biết kỳ danh của Hỗn Độn nguyên khí. Cường danh là “đạo lực”, chữ mạnh là “Thái Hoa”, “Thái” đại biểu cho nó, ngôn” “Hương Thành” đại nghĩa tôn sùng nó.”

Tỉnh lại niệm tới đây, trong lòng vui vẻ: Đang lo vì cổ quái lực như nước chảy trong thân thể không theo cách xung hô, giờ thì tốt rồi, gọi nó là “Thái Hoa đạo lực” đi! Nói cái gì cũng phải làm cho quyển sách này phát huy tác dụng.

Thiếu niên đang vui vẻ đọc tiếp “Hóa Hư thiên”, chợt nghe có người gõ cửa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa “rầm rầm”, lúc này mới nhớ lại, không sai biệt lắm đã đến lúc ăn cơm. Nghĩ đến còn có người sai vật thấy mình không đi, liền chạy tới kêu to. Nghĩ tới đây, liền cảm thấy trong bụng đói khó chịu. Thiếu niên đã có chút choáng váng đầu óc, vội vàng đứng dậy, ấn kỹ Thanh Kinh, chân động ống tay áo, liền đi mở cửa.

Đến lúc tỉnh lại, vừa mở cửa xem, đã thấy không phải là gã sai vật quen biết gì, mà là gã Nghênh nhi vừa vịn ”bồng” lúc xế chiều. Tiểu nha hoàn này hiện tại đang vẻ mặt cười hì hì nhìn hắn.

“A, thảo thì ra là đón ai. Ăn cơm đi chứ?”

Thiếu niên có chút không biết tiểu nha đầu này đến tìm mình làm gì.

“Ừm! Ăn cơm sớm rồi. Ta tới tìm huynh không phải là vì chuyện này. Ta vừa mới nghe được tin tức tốt cực lớn muốn nói với huynh, nhưng chờ trái chờ thấy huynh còn không tới ăn cơm, liền tiến lên nơi này tìm huynh rồi!”

Nhìn vẻ mặt gấp gáp của Nghênh nhi, tựa hồ thật sự có chuyện tốt.

“Ồ? Vậy sao, tin tức gì?”

Tiếp theo bụng đói kêu vang, thiếu niên lại thấp giọng lẩm bẩm một câu:

“Ặc ặc, ngoài ăn cơm ra còn có tin tức tốt gì nữa...”

“Thật sự là tin tốt! Hơn nữa rất có quan hệ với ngươi!”

Nhìn thấy thiếu niên bộ dáng tựa hồ thiếu hứng thú, đón nhi tranh thủ thời gian đem tin tức ống trúc vừa nghe được, giống như hiến bảo bầm bầm:

“Vừa rồi lúc đón con ở bên ngoài đưa rượu, nghe đám quan sai đến uống rượu hoa nói, đương kim hoàng thượng miễn thuế ruộng dân vùng ngoại ô tha chúng ba năm lương thực! Ý chỉ kia chiều hôm qua vừa mới đến thành Ung Châu, bố cáo còn chưa kịp dán ra!”

“Oa đỉnh! Quả nhiên là tin tức cực tốt!”

Chợt nghe tin mừng, mừng rỡ như điên:

“Nghênh nhi tiểu muội, cảm ơn người đã đến nói cho ta biết!”

Tâm tình rất tốt, bắt chuyện đều miệng có chút ngập ngừng, ngay cả muội muội cũng gọi đến rồi!

“Ừm! Nghênh nhi không lừa gạt con chứ!”

Nhìn thấy nàng mở miệng vui vẻ, tiểu nha đầu này cũng bị lây nhiễm, cười ra mắt. Nhưng, đến nàng lại thấp giọng lẩm bẩm một câu:

“Người ta mới không nhỏ đâu!”

Đương nhiên câu nói này, vị thiếu niên đang vui mừng cổ vũ kia cũng không có nghe thấy.

Chờ cao hứng thoáng qua đi, bắt chuyện liền moi ngọn nguồn hỏi thăm này rốt cuộc là chuyện thế nào. Phải biết rằng, triều đình miễn thuế lương thực, sự tình này không phải chuyện đùa; dù sao hiện tại tứ hải thăng bình, không giống như vừa mới kết thúc chiến loạn, chuyện Tỳ Hưu miễn tiền lương thể, thật sự là khó được một lần, huống chi..., Hiện tại cảnh tượng ở Ung Châu thanh hòa, lại không có thiên tai phát sinh, thực sự không có lý do gì phải cho nơi này miễn tiền lương, huống hồ miễn trừ cũng là ba năm. Hơn nữa nghe nói miễn đi tiền lương, miễn đi sơn dân ngoài thành Ung Châu, càng lộ ra không ít cổ quái. Thiếu niên sau khi vui mừng, liền không khỏi có chút hoài nghi tính chân thật của tin tức này của tiểu nha đầu, bắt đầu cẩn thận hỏi thăm.

Thế nhưng, xem ra vị tiểu nha hoàn này nghênh đón, cũng chỉ là thoáng nhìn qua, cũng không thể ở lại bên cạnh quan sai kia được lâu, cho nên mặc dù nàng đã thề chuyện này là thật,

nhưng đối với sự tình cụ thể, cũng không rõ ràng, nói không nên lời.

Thấy được tình ngôn truy vấn, đón nhĩ liền ngón tay chống quai hàm, nghiêng mặt dùng sức suy nghĩ. Nhưng suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ nhớ được triều đình tựa hồ muốn trưng binh từng quả tử tửu gì đó, cái gì khác cũng không nghe thấy. Thấy tiểu nha đầu này tình trạng như vậy, liền quyết định không tiếp tục truy vấn, cùng nàng ở phòng ăn dùng cơm.

Tuy rằng mọi người trong Hoa Nguyệt Lâu thay phiên nhau ăn cơm, nhưng cũng có không ít người mở miệng cùng ngồi dùng cơm với nhau. Vừa rồi Khoáng Châu sơn dân miễn chuyện ba năm tiền lương thực, quả thực không phải chuyện nhỏ, hoàn toàn khác với chuyện nói nhảm bình thường; bởi vậy tự nhiên, mọi người ở trên bàn ăn nói rất vui vẻ!

Chẳng qua mọi người chung quy vẫn là tiểu dân phổ phùng. Đám nam nữ trước mắt này, mỗi người đều cảm thấy mình uy tín nhất trên tin tức này, nhiều lần thấy người nào cũng gật đầu nói: “Trong lời nói, lời nói rất sống động.”, Tự tay lão tụng niệm thánh chỉ. Có mấy vị bàn luận rất thân thiết, càng nắm bắt cơ hội nói chuyện linh tinh, còn căn cứ những tin tức lão nghe được trên đường đi, thánh chỉ đột nhiên tới nơi này., Dù loại nguyên do ẩn nấp phía sau màn tiến hành đào bới cẩn thận, cũng căn cứ kinh nghiệm cuộc sống của bản thân mà phân tích phán quyết. Bất hạnh chính là, như vậy mới có được kết luận, thường thường chỉ có một người lên tiếng cho rằng hợp tình hợp lý.

Trong đó, nếu có thân quyến ở trong núi ngoài thành Cam Châu, càng cao hứng giống như trúng thưởng, chỉ lo nhếch miệng cười ngây ngô; ý cười trên mặt, thế nào cũng nhịn không được. Dù sao đối với bọn họ mà nói, mà nói., Tính ra đây cũng là chuyện tốt trời khó gặp cả đời! Thấy bọn họ mừng như điên, những người khác ngược lại cũng sẽ không châm chọc châm chọc, chỉ là thật lòng chúc mừng chúc mừng, dù sao đây cũng là chuyện tốt toàn bộ mặt đất ở Ung Châu! Mặc dù đại đa số người ngồi ở đây cũng không trực tiếp được lợi, nhưng cái gọi là hoàng ân cuộn cuộn., Đương kim khẩu ngọc ngôn hoàng đế nay tự mình ban phát ân chỉ, lúc đó đúng là

vinh quang cực lớn. Huyện Trừ Châu, trên đến quan sĩ thân, dưới đến người buôn bán nhỏ, ai cũng sẽ cảm thấy rất có mặt mũi; về sau trước mặt người xứ khác, nói chuyện tự tin hơn ba phần!

Cái gọi là Phổ Thiên Đồng Khánh, hiện tại trong toàn bộ Hoa Nguyệt Lâu, vô luận là người trong lầu hay là khách nhân tới thăm, trong ngoài đều là cười vang cả một mảnh, tràn đầy sự vui mừng nồng đậm. Bà chủ Hoa Nguyệt Lâu Hạ di biết được tin tức này, cũng đặc biệt cấp thêm cho mỗi bàn một vò rượu gạo. Trong lúc nhất thời Hoa Nguyệt Lâu này bày ra trên từng cái bàn, tất cả đều xếp đặt sai, người tới ta đi, thanh âm chúc mừng không dứt bên tai.

Thiếu niên lúc này mở miệng, trên mặt như cười như hoa nở, bị uống mấy chén rượu, mặt hơi đỏ, tai đỏ. Trong đám người bàn này, rồi mở miệng, mở miệng lời nói đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra., Thiên tử đương triều kia, hôm nay có ý chỉ đưa tới chỗ Thái Thủ của Ung Châu, chỉ rõ rằng muốn Tùng Châu phủ tiến cống rượu quả từng từng do ngoại ô sản xuất; đồng thời, để đền bù tổn thất, đặc biệt miễn thuế lương lương của dân sơn sơn châu ba năm qua.

Đại khái nghe hiểu nguyên do, mọi người nhao nhao tán thưởng đương kim Hoàng thượng thương vong dân tình, cũng làm ra đủ loại suy đoán đối với lai lịch thánh chỉ này. Có người nói ở địa giới rộng rãi linh thủy thanh tú này, thu được từng quả nhi tử tự nhiên cũng dính chút phong thủy., Ẩn chứa đầy đủ linh khí của Ung Châu, tự nhiên là tiếng vang bất phàm! Không tin? Nếu không phải phẩm chất tinh thuần của nó, có thể kinh động đương kim thánh thượng sao? Phỏng đoán như vậy, lập tức các vị khách cổ tha châu lập tức đồng ý, tiếng phụ họa không dứt bên tai.

Thậm chí, có người còn đi dẫn, đem từng quả tử tử ở Vụ Châu sản xuất, nói là linh đan diệu dược, ngọc dịch quỳnh tương, lại có thể bao trị bách bệnh! Ngẫu nhiên có người đưa ra nghi vấn nhỏ nhỏ, nói cho dù từng quả tử tử chúng ta có tốt, nhưng hoàng thượng kia sống ở thâm cung ngự uyển, làm sao có thể biết được sự việc ở tiểu thành Ung Châu?

Lời nói mất hứng vừa nói ra, lập tức bị lời nói hung bạo chôn vùi. Xem thường xem thường từ chối, rất nhanh liền có người giải thích hợp lý: Thiên tử là thiên tử, chính là hoàng đế chính là thiên chi tử, ngẫm lại cũng biết thần thông quảng đại, thánh nghe vạn lý; cái này biết được vật ngoài ngàn dặm chỉ là một bữa ăn sáng. Thiên tử biết rượu ngon của Vạn Châu chúng ta, thật sự không có chuyện nào là thiên kinh địa nghĩa như vậy!

Đối với những đàm luận này, bắt chuyện cũng chỉ là cười một tiếng, có phần không cho là đúng. Bởi vì nhà hấn sản xuất rượu quả tùng, biết rượu này tuy thuần khiết kéo dài, nhưng đâu có khả năng cùng thuốc trị bệnh kéo đến cùng, chứ đừng nói là ngọc dịch quỳnh tương gì đó! Hơn nữa!, Nói Hoàng đế kia có thể biết được chuyện ngoài ngàn dặm, thiếu niên xem nhiều điển tịch thánh nhân, càng khịt mũi coi thường. Đương nhiên, ở dưới sự cao hứng của mọi người, thiếu niên nhu thuận tự nhiên sẽ không nghiêm túc như vậy, mở miệng quét sạch hứng thú mọi người.

Bất quá, nhìn bộ dạng này đạo thánh chỉ này, rượu tùng quả tử này nhà mình sản xuất, lập tức giá trị bản thân tăng gấp bội! Tửu gia sơn thôn vốn cực kỳ rẻ này, sau này chỉ sợ thực sự có thể bán được với giá ngọc dịch quỳnh tương!

Nói đến Tùng Quả Tửu bao chữa bách bệnh lên, bắt chuyện ngược lại chú ý tới một lời giải thích thú vị của buổi tiệc. Cách nói này, theo lời đồn tự xưng, là từ một thương khách lớn tin tức linh thông ở đất bắc nghe được. Đại khách thương kia nói, vị công chúa Hoàng gia sùng bái báu vật của quốc gia khuynh thành., Gần đây không biết vì sao lại quanh ngày mệt mỏi rồi, buồn bã ỉu xiu, cuối cùng lại có chút cơm nước không ngừng suy nghĩ. Hoàng hậu kia thương con gái, liền hỏi thăm công chúa mọi cách, muốn biết rốt cuộc nàng muốn ăn cái gì để uống. Bị nghi vấn bất quá công chúa., Cuối cùng còn nói mình muốn nhấp nháp rượu quả tùng trong dân gian nhất phẩm. Vì vậy, nhiệm vụ vô thượng quang vinh này, vô trách phạt cho tất cả Đản Châu phủ nổi tiếng thiên hạ cho Tùng Quả Tửu—— nghe được nơi này, liền nhin không được cười: Hiên nhiên câu cuối cùng, nhất định là lão hương của Ung Châu nào đó thêm vào.

Mặc dù nhìn người nghe xong đều liên tiếp gật đầu, nhưng cũng hiểu chuyện xưa này trăm ngàn chỗ, thật sự không thể chấp nhận được. Chắc chắn là vị cha già ái mộ nào đó nóng lòng muốn thưởng thức rượu Tùng Châu Tử bình thường không có gì lạ này, đối đầu với vị công chúa khuynh thành vô cùng tôn sùng kia, thể hiện rượu tùng quả tử tử thật phi phàm.

Bất quá, khi nhắc đến rượu tùng quả, còn có công chúa khuynh thành trong đoạn phường kỳ bí này, ngược lại để cho hần nhớ tới vị thiếu nữ quanh quẩn giấc mộng kia, ở trong ba ngày đó, khó có thể quên được., Cùng với cô gái kia có đủ loại tình cảnh sống động, lại hiện lên trong lòng thiếu niên —— sau khi uống qua rượu tùng, khuôn mặt phẳng lì, còn có đả thảo hứng thú đề cập đến công chúa khuynh thành, bỗng nhiên im lặng, đều sinh động như vậy, tựa như đang ở trước mắt.

Lại nhớ tới lần từ biệt tại Mã Đạp sơn kia, từ đó trở đi là vô kỳ gặp lại, vị thiếu niên xưa nay lạc quan khoáng đạt này từ trước đến nay, trong lòng ngực lại có cảm giác có chút đau đớn... sâu muộn sâu trong lòng, sâu não trong lòng chín phần, tính toán một chút, rõ ràng là vừa vặn rời xa đạo hương lâu mới gặp lại, vừa vặn một tháng. Nhớ tới nụ cười tươi như hoa kia, dịu dàng ôn nhu, mở miệng, trong lòng rất là buồn bã.

Vì vậy rượu này, cũng bắt đầu uống hơi gấp...

Chương thứ chín có nữ nhân vênh lên hạ nguyệt.

Hôm sau, quả nhiên quan phủ dán các nơi trên Giảng Châu Bảng, cùng tin tức truyền ra tối hôm qua cơ bản giống nhau, không để cho bọn họ bình thản vui vẻ một trận.

Chẳng qua, có chút không được tốt chính là, bảng cáo thị cuối cùng nói rõ, bởi vì Tùng Châu quả tử tửu là công phẩm tôn quý vô cùng, dân gian không được buôn bán, người vi phạm phạt nặng. Quy định này, không biết là thánh chỉ trung nguyên có ý nghĩa, hay là Thái Bảo ở Thừa Châu suy đoán chủ ý sau đó thêm vào, dù sao cũng là bày tính tuyệt vời trước mắt cho vị này, chuẩn bị bán ngược rượu tùng quả Tửu kiếm một khoản thiếu niên, đổ một gáo nước lạnh lên đầu.

Bất quá, các loại tiền tài lương thực tiền thuế mỗi mùa phải giao nộp này, vốn là một khoản chi tiêu lớn nhất trong nhà. Bây giờ có thể có người may mắn thoát khỏi đi tiền lương này, đã là ân huệ lớn lao rồi.

Cũng không biết vì sao, có lẽ tối hôm qua uống rượu hơi nhiều, bắt chuyện mặc dù ngủ một đêm, nhưng ban ngày vẫn mặt ủ mày chau. Đóa hoa thướt tha một tháng trước vẫn luôn phiêu hốt trước mắt thiếu niên; không thể vứt bỏ, không thể quên, nhưng vẫn không thể quên.

Chờ đến khi mặt trời dần ngả về phía tây, bắt đầu tỉnh táo, liền lấy dũng khí đi xin đi đi cáo, nói là buổi tối có việc, trong nhà phải tự mình đi huyện Truy Dương thu mua chút vật phẩm. Mặc dù lý do này rất gượng ép, nhưng bởi vì gần đây có một ngày dậy nói Dịch Nghệ đã đạt đến cảnh giới hóa, sáo khúc nhi thời phòng mọt mà, làm việc cũng cẩn thận kinh doanh; bởi vậy thấy đã tỉnh lại mở miệng xin lỗi, Hạ di cũng không làm khó dễ, liền cho phép hẩn giả bộ.

Vừa ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, thiếu niên liền giống như chim cánh lông, lao thẳng vào huyện Miêu Dương.

Sau một tháng nữa mới tỉnh lại, khi tới hồ Bành Dương, mặt trời đã khuất bóng núi, mây tía phía tây cũng dần dần mất đi sắc xanh. Đóa Nguyệt Luân treo ở trên bầu trời Đông., Bắt đầu đem hào quang thanh nhu rải lên hồ Kính Dương lấp lánh này. Vừa nói vừa đi dọc theo hồ nước dài dòng này, vừa nghe thanh âm sóng nước cọ rửa bờ hồ bên thân. Nguyệt hoa nhu hòa ở phía sau hắt vẽ ra một bóng đen nhỏ dài. Không bao lâu sau đó, Vừa mở miệng, hắt đã thấy tảng đá xanh bao phủ kia. Một tháng trước, cô gái chính là dựa vào bên hồ đá này, cười nói nhìn hắt nhắc tảng đá kia lên. Hiện giờ ngoan thạch vẫn còn đó, người Y đã không còn bóng dáng.

Nhìn cảnh người nhớ tới mình, đến tận lúc này mới nhận ra mình chính là người rất nhớ nhung cuộc sống mãnh liệt như vậy đây, nhớ tới Giang Thiên Vân Thủy khi đó, nhớ đến những lời cười đầy niềm thương tiếc khi đó, nhớ nàng... đó chính là dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

Đúng là:

Tình cảm này có thể tưởng nhớ, chỉ là lúc ấy ngơ ngẩn.

Tuy cõi lòng buồn bã, nhưng đã tỉnh lại, trong lòng minh bạch, mình là thiếu niên sơn dã, so sánh với con gái của đại gia tộc Lạc Dương, là một bầu trời, một bên dưới đất. Mặc dù lần trước hồ Kính Dương gặp nạn, hai bên dốc lòng, nhưng lúc này vẫn trọng môn, hai người nếu muốn ở cùng một chỗ, như mộng ảnh không hoa, tuyệt đối không có khả năng. Huống chi, hiện tại hai người một ở Thiên Nam, một ở tại thủy bắc, rất có thể sau này ngay cả cơ hội gặp cũng không có!

Đổi mặt với làn nước ngập tràn hồ, xuất thần một lúc lâu, thiếu niên này dần dần hồi phục lại bình thường. Nhìn ánh trăng trước mắt như luyện, hồ sáng như tuyết, cảnh đẹp như vậy, mình còn phải suy nghĩ những kẻ phiến lòng làm gì! Thiếu niên tái hiện khuôn mặt tươi cười kia, liền cởi bỏ cây sáo ngọc thần tuyết sau lưng xuống., Bên ngoài Dương Ảnh, bên cạnh hồ đá, một tiếng sáo uyển chuyển vang lên. Thiếu niên trong nguyệt hoa thối tinh tế, động tình như vậy, tựa hồ giờ phút này cầm sáo ngọc bay ra không chỉ là khúc phổ đơn giản, mà là thanh âm trong lòng hắt.

Lúc đó, chính là bóng trăng trong xanh, trắng sáng treo cao. Ánh trăng trong trẻo nhàn nhạt rơi vào trên ánh trăng vụn giây này. Trên mặt nước những ngư dân lấy thuyền làm nhà kia, đã tốp năm tốp ba nhóm lửa đèn, nhìn về phía xa như ánh sao. Tiếng sáo mờ mịt trong đêm thu, theo làn gió trong hồ mát, thản nhiên mà khiêu vũ, tinh linh tung bay trong bầu trời đêm yên tĩnh này.

địch ngọc than thở, thuyền đánh cá hát muện, chính là một bức họa óng ánh không linh!

... Chỉ là rất đáng tiếc, một bức tranh đẹp như vậy, không bao lâu liền bị một âm thanh rất không hài hòa phá vỡ.

Lại nói đến thiếu niên toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tiếng sáo này, chợt nghe bên tai vang lên tiếng giận dữ mắng:

“Tốt à! Rốt cục ta bắt được rồi! Vị đại tặc nhân gan to, lại còn dám đến cửa nhà ta tới đây khoe khoang!”

Chợt nghe tiếng giặc kêu, thiếu niên đang say mê trong tiếng sáo của mình, nhìn xem có tặc đồ đi ngang qua; xoay mặt nhìn bốn phía, lại phát hiện trong bóng cây cách đó không xa, một thiếu nữ dáng vẻ cũng không tệ lắm, đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm vào mình!

“Xin hỏi vị cô nương này, không biết vì sao chỉ là theo dõi ta? Tặc nhân kia lại ở nơi nào?”

Ai nấy đều nghĩ cô nương không bắt trộm, ở chỗ này chỉ để ý chăm chú nhìn mình, không khỏi có chút khó hiểu, liền khách khí mở miệng hỏi.

“Hừ hừ đừng giả ngu nữa, người chính là tên trộm sáo mà bọn cô nương tìm kiếm!”

Nghe được lời nói tức giận này, đồng thời bắt chuyện rõ ràng cảm giác được trong Nguyệt Ảnh vị thiếu nữ đột nhiên xuất hiện kia, thần sắc tựa hồ càng trở nên càng thêm nghĩa phần khó bình.

“Hả?! Cô nương sẽ không cho rằng cây sáo của tại hạ là vật mà cô nương đã ném đi chứ? Tuyệt đối không có khả năng!”

Thiếu niên phát thệ:

“Quản sáo này rõ ràng là tại hạ, không biết cô nương vì sao lại nói lời ấy? Có phải ánh trăng mờ hồ, cô nương nhìn lầm hay không?”

Nghe cô gái kia nói mình là “Kẻ trộm sáo”, giật mình không nhỏ; ngoài kinh ngạc, còn có chút cảnh giác, giọng điệu cũng trở nên trịnh trọng. Phải biết, cây sáo ngọc trong tay là kẻ mình dùng cơm, trong đó còn có việc Vân Trung Quân tặng, mình có thể coi như trân bảo, nhưng không dám tùy tiện cho người ta kiểm.

“Cái gì mà rõ ràng chính là tại hạ?” Cây sáo trong tay người rõ ràng chính là trộm của ta! Còn dám nói hàm hồ, nhanh trả lại cho ta!!!!”

Cô gái kia thấy tặc tử này bị mình bắt trúng, nhìn thấy vật chủ lại không nghĩ ngợi đem tang vật hai tay dâng lên, lại như không có việc gì giả ngây ngô, thậm chí chần hững hỏi ngược lại nàng ta —— muốn biết thiếu nữ này, từ trước tới nay như nhau, sao có thể chịu được cơn tức này? Lúc này không đợi “Tặc nhân” phân biện, lại là ra tay đoạt lấy!

Mà đánh thức lại vừa hay ngôn ngữ tương đối, không ngờ vị thiếu nữ Tổ Muội Bình Sinh này lại điêu ngoa điêu ngoa như thế! Chưa kịp phân biệt rõ ràng, lời còn chưa dứt đã xông tới cường đoạt cây sáo của hắn; trong lúc nói chuyện, cây sáo này đã bị nàng tóm chặt! Đừng nhìn thiếu nữ này tuổi trẻ sơ muội, thân thể linh lung, nhưng tinh lại cảm thấy trên tay truyền đến cổ lực đạo này, vậy mà không nhỏ!

Mặc dù thân hình thiếu nữ này rất nhanh, nhưng may mắn bắt chuyện nhanh nhạy, lập tức kịp phản ứng; cơ hồ lúc thiếu nữ kia đoạt cây sáo, ý nói cũng dùng sức kéo một cái, cứng rắn đoạt lấy cây sáo ngọc kia lại! Dưới tình thế cấp bách lực quá lớn, thậm chí còn kéo thiếu nữ kia loạng choạng, đúng là một đầu đụng vào trong ngực hắn!

“Ài...”

Người dắt sáo, người đoạt sáo, cũng chưa từng ngờ tới kết quả như vậy, cơ hồ trăm miệng một lời kinh hô một tiếng!

Bất quá thiếu nữ kia ngược lại phản ứng rất nhanh, khẽ gắt một cái, nhanh chóng hồ ngôn, ổn định thân hình. Có lẽ trước đó nàng chưa từng gặp qua loại trận pháp này, vị thiếu nữ điều ngoa kia, nhất thời không biết nói gì.

Qua một lần vừa rồi, nghe được cũng có chút xấu hổ. Mặc dù không trách được mình, chính mình cũng không phải cố ý, nhưng đối với một cô nương gia tộc làm ra như thế, đã xem như là cử chỉ vô lễ. Vì vậy liền mở miệng nói không được đề ý tới trước ngực mình bị đâm đến đau đớn mơ hồ, vội vàng giải thích với cô gái kia:

“À, mời vị cô nương này không cần tức giận, là ta không cẩn thận dùng sức quá mạnh, mới kéo ngã cô nương; thật ra không phải cố ý kéo cô nương vào trong lòng...”

Vừa nghe lời xin lỗi càng bồi càng đen này, thiếu nữ kia đang cố gắng bình phục tâm tình, lập tức giận tím mặt, nộ khí càng hơn lúc trước, khẽ quát:

“Im ngay! Tốt quá, không ngờ ngươi không chỉ là tên trộm sáo, còn là... dâm tặc đáng ghét!”

Mặc dù thấy trong miệng nàng nói hai chữ “dâm tặc”, có thể thấy được vị cô nương trong bóng cây này không hề sợ hãi chút nào, ngược lại có chút kích động, xem ra đang cân nhắc lại lần nữa nhào tới đoạt địch.

Thấy tình cảnh này, tinh ngôn âm thầm kêu khổ trong lòng! Xem ra thật sự là lưu niên bất lợi, bất quá tới ven hồ Kính Dương này thôi sáo tán loạn, liền chịu tai ương vô vọng, gặp thiên đại oan ngục này, vị tiểu nữ ma không biết đánh chỗ nào đột nhiên xuất hiện, lại coi hắn là kẻ trộm. Huống hồ, trải qua náo động vừa rồi, hiện tại càng quán không rõ. Tinh lời này trong lòng thầm nghĩ:

“Mà thôi mà thôi, tục ngữ nói nam không đấu với nữ nhân, xem quang cảnh ngày hôm nay, dây dưa mãi vạn khó thiện. Ta sẽ dùng ba mươi sáu kế là thượng, chuồn là thượng sách!”

Hạ quyết tâm, tinh ngôn liền nói với thiếu nữ kia:

“Xem ra cô nương đối với tại hạ hiểu lầm rất nhiều. Hôm nay tiểu tử cũng không tiện giải thích nhiều, ta đây trước phải cáo

từ!”

Lời nói tuy nho nhã lễ độ, tựa hồ rất khách khí hỏi ý kiến thiếu nữ; nhưng khi nói ra lời này, đã sớm bôi dầu vào lòng bàn chân. Mà khi câu cầu khẩn cuối cùng này rơi xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu nữ kia, thân hình đã tỉnh táo cách đó hai trượng!

“Hừ hừ! Tặc quả này lười biếng, lại muốn chạy trốn như vậy! hi hi, trước mặt bổn công chúa mà còn muốn chạy thoát sao? Xem thủ đoạn của ta...”

Nhìn không ra, vị tiểu cô nương tự xưng “công chúa” này, lại còn là một pháp sư, chỉ thấy nàng thổi khí như lan, môi anh đào đụng vào nhau, thanh thúy quát:

“Băng, Tâm, Kết, Định!”

Niệm xong chú, tiểu cô nương liền cầm ngón tay ngọc, chỉ về hướng tên “Giam tặc” đang chạy thực mạng kia!

Không ngờ, ngoài dự liệu của cô gái này, pháp thuật định thân của nàng từ trước đến nay là bách thử bách linh, hôm nay không biết vì sao lại mất đi tác dụng —— thiếu niên đang chạy trốn kia, thân hình chỉ hơi chậm lại, rồi lại như không có chuyện gì tiếp tục chạy trốn!

Không nói đến cô gái kia kinh ngạc, lại nói thiếu niên kia mở miệng, đang nhanh chóng chạy trốn, chợt thấy mình bị thứ gì đó đột nhiên vấp phải, thiếu chút nữa té ngã; bất quá may mắn, bản thân nhanh chóng ổn định thân hình, mới không xấu mặt; chỉ là, trong khoảnh khắc vừa rồi, dòng nước trong thân thể mình, tựa hồ lại mơ hồ hiện.

“Khụ khụ! Tự mình tu luyện “Thái Hoa đạo lực”, cũng không tệ lắm! Có thể phòng bị ngã... A, hất xì!”

Đang dương dương tự đắc, lại đột nhiên có một luồng hàn ý dâng lên, không ngờ lại hất xì một cái.

“Ách, xem ra tôi nay có chút Thu Lương, trở về thêm chút quần áo... Thuận tiện còn phải kiểm tra Hoàng Lịch, chỉ sợ hôm nay thật sự là âm nhạc không thích hợp, không thích hợp đi xa!”

Tuy rằng trong đầu suy nghĩ vô số ý nghĩ, nhưng hấn vẫn không dám dừng lại, cây sáo ngọc trong tay nhanh chóng giơ lên, lập tức chạy như thỏ chạy, chạy về phía xa trong đêm tối...

Thiếu niên chuyên tâm chạy trốn có chỗ không biết, vị thiếu nữ pháp sư phía sau hấn, đang tưởng rằng pháp chú vừa rồi mất đi linh lực chỉ là ngoài ý muốn, sau đó đọc lại lần nữa, tay chỉ chỉ lại. Chỉ tiếc, đối với vị thiếu niên bận rộn chạy trốn kia mà nói, lại không có nửa điểm tác dụng.

“Đáng giận! Không thể tưởng được tên này nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã chạy ra thật xa. Đúng rồi, chắc là cách quá xa, phương hướng không thể chỉ ra, mới khiến cho chú tâm của bản công chúa mất linh.”

Tìm được thiếu nữ hợp lý giải thích, suy nghĩ một chút, lại là giận không đánh một chỗ lại đây:

“Hừ hừ! Nhìn tên lười biếng này mà chạy nhanh như vậy, nhất định là làm kẻ trộm chột dạ. Nhưng nếu muốn thoát khỏi lòng bàn tay của bản công chúa thì đừng mơ tưởng!”

Gió mát mẽ thổi trúng, tinh thần cô gái hơi an định lại, nhưng lại phát giác có chỗ không đúng:

“Ồ? Cái tên bại hoại này chỉ là một kẻ phạm phu, sao có thể trộm được cây sáo ngọc thần tuyết kia của ta? Chẳng lẽ là ta nhìn nhầm, hấn còn có chút lai lịch? ày, chắc sẽ không đâu, nhớ đến ánh mắt sáng như đuốc của bản công chúa, nếu có quái vật thì sao không nhìn ra?”

Thiếu nữ khá tự tin nghĩ lại, đột nhiên nghĩ đến một khả năng:

“Hả? Chẳng lẽ chuyện này lại có quan hệ với gia gia? Bất quá những ngày qua không thấy thần tuyết, hỏi gia gia, ông ấy cũng nói không biết... Không đúng! Nhớ ra, khi hỏi thần sắc gia gia kia, cũng có chút cổ quái. Xem ra, nhất định là gia gia trộm lấy thần tuyết mà cháu gái yêu quý nhất, đưa cho tiểu tử thú kia rồi!”

Nghĩ tới đây, vị thiếu nữ điêu ngoa này đúng là cái mũi cay cay, cái miệng nhỏ nhắn chép lại, giống như muốn khóc thành tiếng. Chỉ là, vừa muốn khóc, lại vừa nhớ tới vị gia gia già bất

tôn của mình, mấy ngày nay khi hời hắt rơi xuống dưới tuyết thân, chỉ đưa tai điếc, giả bộ người điếc đến khàn khàn bộ dáng buồn cười, giống như đang trôi nổi trước mắt, vì thế thiếu nữ này ngoài cực khổ, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Đêm thu đêm thê lương trong ánh trăng, thân hình thiếu niên chạy trốn đã sớm bị màn đêm che lấp, không nhìn thấy nữa; trong thanh quang của Lãnh Nguyệt, chỉ để lại cô gái bỗng nhiên khóc, cô độc lập ở bên hồ Triều Dương sóng ánh sáng lẫn tẩn...

Chương thứ mười hiệp cốt loạn phong ba

Đội tỉnh lại, hấn như một làn khói nhanh chóng trở về nhà Mã Thiềm, đêm đã khuya khuya; lung tung dùng chút cơm canh, rửa mặt xong cũng cởi áo ngủ xuống.

Đêm nay, đánh thức giấc ngủ cũng không yên ổn. Thiếu niên nhớ lại chuyện đêm nay, càng nghĩ càng buồn bực. Vốn là đến từ việc đùa giỡn bạn cũ, lại đưa tới danh xưng tặc nhân, cuối cùng bản thân thật đúng là làm cái gì cũng đuối lý mà chạy trôi chết. Tỉnh lại càng nghĩ càng chán, trần trọc một hồi lâu, mới dần chìm vào mộng đẹp.

Bất quá, đáng để hấn cao hứng chính là, trong những ngày kế tiếp, vị thiếu nữ bên bờ hồ Kính Dương kia cũng không có xuất hiện nữa. Chắc là chân mình nhanh, thiếu nữ kia đuổi theo không kịp, không thể nào biết được hành tung của mình. Muốn tìm hiểu đầu mối then chốt này, nhớ lại là buồn cười đối với tâm tình của mình mấy ngày nay.

Ban ngày vô sự, bắt chuyện liền thường du đăng trong thành Ung Châu, nhớ tới liền đi bên cạnh trường tư thực Quý gia nghe ngóng, hoặc là đến chỗ thiện duyên Thanh Cung, nói chuyện với lão đạo Thanh Hà. Vị lão đạo thần thần này, từ sau lần tặng sách kia., Rốt cuộc không đề cập đến nửa câu chuyện này, tựa hồ chuyện gì cũng không phát sinh. Bất quá bắt đầu như vậy cũng rơi vào trạng thái thanh tịnh; dù sao trên quyển sách đưa tặng kia viết rất mơ hồ, đọc đi nghiên cứu lại vẫn có chút hiểu, mặc dù tự xưng “Thái Hoa đạo lực” tu luyện thần thông trong sách kia, kì thực là những câu đầu đề luyện thần hóa hư đối với việc tỉnh lại mà nói thì đúng là hỗn độn độn!

Tuy lão đạo không đề cập tới chữ kia, nhưng cũng thường xuyên khuyên người khác tỉnh lại, lại hợp tác với hấn, đi trừ uế vệ đạo. Chỉ là, sau sự kiện ghé yêu phát sinh, hấn đã mở miệng đối với đề nghị chính nghĩa của lão đạo, kiên quyết không đồng ý nữa.

Cần nhắc đề phòng một thời gian, không gặp thiếu nữ xiêu vẹo kia, ngược lại mấy lần đối mặt với một người khác. Người này chính là tân khách nhập màn của vị tân chủ một trong tứ đại Nhụy Vũ của Hoa Nguyệt Lâu “Ngọc Nhụy Vũ Vân”, Hồ Thế An. Nhớ lại cử chỉ ban đầu của Hồ Điệp Nương khá thành thạo, vì người này động chân tình, tình luận tâm tính thiếu niên, tự nhiên rất hiếu kỳ, cho nên ở trong Hoa Nguyệt Lâu cũng có chút lưu ý.

Qua lúc tỉnh lại quan sát kết quả, cũng khó trách Thục Nương tử trong hoa nguyệt động lòng phạm. Vị Hồ công tử Hồ Thế An này, khuôn mặt xinh xắn trắng nõn, giữa lông mày thanh tú dễ thương, kiêm cả trường thân ngọc lập, khó trách Nhụy Nương động tình. Lại theo tiểu nha hoàn đón dâu lộ ra., Hồ Thế An - Hồ công tử, vốn là con cháu nhà giàu của Sơn Đông Bồng Lai, đang tới đây du lịch, vừa gặp Nhụy Nương đã yêu quý, không chỉ nghịch ngợm nhờ vả trong mật mà còn chuẩn bị chuộc thân cho Nhụy Nương, kết thành hôn phối!

Mỗi lần nói đến đây, không chỉ trong mắt Nghênh nhi tiểu nha đầu tràn ngập hâm mộ, ngay cả nói tỉnh lại cũng không khỏi cao hứng vì vận may của Nhụy Nương. Phải biết rằng ở gần địa giới ở Ung Châu, còn rất ít nghe thấy có khách có ân chuộc thân cho thanh lâu nữ tử hoàn lương. Thứ nhất là tiền tài chuộc thân không ít, thứ hai cho dù có tài lực như vậy., Cũng phần lớn là vì sĩ tộc thanh môn, tự nhiên sẽ không đến làm chuyện xấu của như thế này. Cho nên, nghe Nghênh nhi nói như thế, mở miệng cũng là nhắm mắt làm cho Nhụy Nương cao hứng, khó có thể gặp được một người xứng đôi như vậy.

Mà một món khác của Hồ công tử làm cho người tỉnh ngón lưu lại ấn tượng là, trong thành mấy lần đụng phải vị Hồ công tử này, đại khái đều ở phụ cận “Chiêu Ý phường”. Xem ra vị con cháu nhà giàu này, tuổi trẻ nhiều vàng, không chỉ phong lưu thành tính, trong quốc gia cũng là tiên phong trước mặt. “Thịch Ý phường” này chính là một sông bạc lớn nhất trong Tùng Châu; địa vị trong đồng nghiệp giống như “Hoa Nguyệt lâu” kia, “Hoa Nguyệt phường” là từ ca vũ nhạc phường.

Giải Đạo Nhân thấy vậy, cũng chỉ là hơi nghĩ một chút, cũng không để ý lắm.

Cuộc sống như vậy bình thản như nước, bất chuyện ngấm cảnh tha hương, cũng trôi qua tiêu dao khoái ý. Chỉ là, những ngày tốt lành như vậy trôi qua không bao lâu, mở miệng liền gặp phải phiền toái.

Chính là vào chạng vạng hôm đó, mấy vị khách giang hồ nơi khác tới Hoa Nguyệt Lâu uống rượu, ở đất bằng nổi lên một đoạn phong ba.

Theo lý thuyết, danh tiếng Hoa Nguyệt Lâu này bên ngoài, hán tử giang hồ qua đường đến thăm không ít, mặc dù mỗi người đều không phải đèn đã cạn dầu, nhưng cái gọi là “Cường long bất áp địa đầu xà”, thanh lâu đông đúc ở tam giáo cửu lưu, lại không dám sinh sự lung tung.

Bởi vậy, khi nhân huynh ăn mặc như ba vị giang hồ hào khách này, mượn ba phần rượu ý càn quấy, liền có vẻ đặc biệt chói mắt. Đầu tiên là những người này chê rượu và thức ăn trên bàn khó mà ăn, không phải ngại món ăn quá mặn, thì là rượu quá nhạt, một phen làm ra, hiển thị điển hình là môn phái Bá Vương thực khách điển hình., Người sáng suốt vừa nhìn đã biết. Mặc dù chương nhãn pháp này thấp kém, nhưng Hoa Nguyệt Lâu dù sao cũng ăn bốn phương cơm, khách nhân ở đây không ít, ngược lại cũng không tiện phát tác, đành phải sai khiến bọn họ ồn ào. Đại nương ở trong Hoa Nguyệt Lâu nói chuyện, cũng chỉ có thể không ngừng tiến lên thấp giọng tiếp khách, gọi nha hoàn đem rượu và thức ăn kia rút xuống, lại như nước chảy đổi lấy một bàn mới.

Sau một phen ăn nói khép nép, vốn tưởng rằng tràng phong ba này cứ như vậy lắng lại. Nhưng sau khi những người kia ăn uống vại, lại bắt đầu chỉ trích bộ dáng tiếp rượu của cô nương; sau một phen chê bai, liền mượn cơ hội nói Hoa Nguyệt Lâu điều động người ta —— hành vi này, lại thuần túy là không muốn trả tiền hoa tửu này.

Chỉ là, mấy vị nhân huynh này dường như thực không biết điều, phải biết rằng ở loại địa phương như Hoa Nguyệt Lâu này, tùy tiện trêu ghẹo cô nương, đó đều là ý tứ ứng lý trong đề tài, mặc cho nói thế nào cũng không chịu nổi vào tai cũng chỉ là câu lẽ thường; nhưng nếu thuần túy là hạ thấp dung mạo

của cô nương, liền phạm vào tối kỵ của thanh lâu, thật sự là không biết tiến thoái.

Nhưng cho dù là vậy, thế nào cũng không thể dứt ra được trên người một nhạc sư nho nhỏ. Nhưng không biết tên kia có ánh mắt thật tốt, hay là nên giữ lời, không may, mấy tên này lại còn tranh cãi cùng tiểu nhị Hoa Nguyệt Lâu. Một tên trong đó đang có chút không kiên nhẫn, ngẫu nhiên liếc mắt qua, vừa lúc nhìn thấy Thần Tuyết hay Bích Anh Bích Ngọc trong tay có Quán Hồng Anh Lạc xinh đẹp.

Tiểu tử này lập tức dựa hơi rượu, chỉ vào sáo ngọc trong tay tinh ngôn, công bố muốn tự trả nợ thật cho mình cũng được, nhưng muốn đem cây sáo đá trong tay nhạc công thiếu niên kia buông tha cho hắn, cho dù thêm mấy đồng tiền cũng được——Vì thế, vị thiếu niên vô tội đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt này, lúc này gặp tai ương lần thứ ba từ tháng này tới nay.

Chỉ là, bây giờ cây Ngọc Địch Thần Tuyết này, đối với việc bắt chuyện mà nói chính là cơm áo cha mẹ, thật sự là yêu quá trân bảo; nhớ lúc trước bên bờ hồ Kính Dương không hiểu sao bị vu cáo là tặc nhân, bắt buộc phải chạy một mạch mười mấy dặm đường, cũng không muốn sáo ngọc bị người ta cướp mất; hôm nay gặp phải một người không nói đạo lý mạnh mẽ cưỡng đoạt như vậy, nhớ lời lại càng không thể nén giận.

Kỳ thực tinh ngôn chính là thiếu niên mười sáu tuổi, vốn cũng chỉ là ghé con mới sinh không sợ cọp. Huống chi vừa rồi hắn vẫn luôn ở bên cạnh, nhìn mấy tên này hành vi đã là khinh thường lâu rồi; bây giờ thấy thằng nhãi kia càng thêm thuồng y thực phụ mẫu của mình., Đương nhiên còn có một luồng minh hỏa bay lên trán! Bởi vậy mới bắt chuyện, cũng bắt chấp tướng mạo hung ác của ba anh chàng kia, lúc này liền bác bỏ yêu cầu vô lễ của tên kia, cũng thuận tiện lớn tiếng chế nhạo vài câu.

Lần này, thoáng chốc giống như đâm vào tổ ong vò vẽ. Ba tên này nửa điên nửa điên, xác thực không phải người lương thiện, hoành hành bá đạo đã lâu; vốn bọn hắn cũng chỉ muốn ăn một bữa cơm bá vương, nhưng qua một vị trong đó nhắc tới, hiện tại ba vị hào khách càng nhìn càng cảm thấy Địch Nhi của

thiếu niên kia là một bảo bối, một lòng muốn chiếm làm của riêng. Cho nên bây giờ vừa thấy người này thế nào cũng là thiếu niên cả người lẫn vật đều vô hại, đúng là mở miệng nói năng lỗ măng, lập tức chính giữa ôm xuống!

Vì vậy chỉ thấy vị hào khách nói muốn “Mua địch” kia, đột nhiên tới gần mở miệng, diện mục dữ tợn hung tợn nói:

“Nhóc con, ngươi có biết lão tử là ai không?!”

Vị hán tử giang hồ diện mục dữ tợn, nói xong những lời này liền lưu tâm quan sát phản ứng của mọi người —— chỉ đáng tiếc, trong Hoa phòng vẫn là có chút ồn ào, thiếu niên ở trong Nhạc Trì trước mắt này, phản ứng tựa hồ cũng không quá lớn. Nhất thời, hắn cảm thấy lúng túng.

May mắn, hai huynh đệ của hắn phát giác được cảnh ngộ quần của hắn, tranh thủ thời gian trên ghẹo quái dị kêu lên:

“Đại ca! Ngươi lộ tên tuổi ra, sợ tiểu tử kia bị hù ngã xuống!”

“Ừm! Lão tử chính là tên Chấn Giang Hoài kia, Phích Lịch Kinh Hồn Thủ - Nam, Cung, không có việc gì!”

“Hả?”

Vừa nghe cái tên dọa người này, bắt chuyện trong lòng ngược lại là “lộp bộp” một cái, thầm nghĩ:

“Hong rồi! Xem ra chộc phải một cao thủ võ lâm cực kỳ lợi hại rồi! Hôm nay sao mình lại xui xẻo như vậy chứ! Cây sáo này... thôi bỏ đi, tốt xấu gì nó chẳng qua chỉ là vật ngoài thân, bảo vệ mạng nhỏ mới quan trọng bằng; chắc Vân Trung Quân kia biết lý do tình cảm, cũng không trách tội như vậy.”

Đang lúc muốn tỉnh ngôn chuẩn bị chịu thua thì Nam Cung tiên sinh Kinh Hồn Thủ này sẽ đồng ý thương lượng với cây sáo; ai ngờ đại hiệp Nam Cung lại là người nóng vội, thấy lời tỉnh lại chỉ là bốc lửa ba trượng; nhìn bộ dạng ôn hòa thuần lương của thiếu niên này, bằng phần công lực này của mình muốn đoạt cây sáo trong tay hắn, lại không phải ba ngón tay bóp óc... dễ như trở bàn tay sao?!

Thế là, chỉ thấy Nam Cung kia không việc gì không nói hai lời, uốn người bay lên, ra tay như điện, đánh thẳng tới ——

tay trái nắm tay trái đánh thẳng về phía trước ngực, chính là muốn đẩy thiếu niên ra; tay phải nắm ngón cuốn lại, hình như móng vuốt chim ưng, muốn đợi tới lúc đi đoạt sáo ngọc trong tay thiếu niên. Động tác này một hơi liền thành, trong lúc thò lên xuống thật sự nhanh như sấm sét.

Thấy tư thế như sấm rền này, xem ra vị hảo hán Nam Cung Uyển này thật đúng là hư danh, dưới tay thật đúng là có công phu bất phàm. Gặp tình hình này, mọi người ở đây vô luận là nội hành ngoại hành, đều âm thầm kinh hãi, đều là thiếu niên quật cường kia, lần này không khỏi phải ném một phen đau khổ; mà Hoa Nguyệt Lâu cùng một số hạ nhân đã tỉnh lại, càng nôn nóng như lửa đốt!

Mà lúc này tên xui xẻo bị tấn công kia cũng cực kỳ ảo não. Thúc ngôn tâm nói vị hảo hán này sao lại nóng vội như vậy, sao không đợi hần mở miệng liền động thủ. Nhìn tư thế uy mãnh này, nếu hần bị trúng một cái, chỉ sợ cái cục u này sẽ ngã không nhẹ. Không nói đến chuyện mua được tiền tiêu không ít., Nói không chừng còn trì hoãn việc tự làm của mình. Vì vậy, sau khi suy nghĩ qua nhanh trong chớp mắt, nghe thấy vậy liền quyết định trước hết hợp lực ngăn cản, chờ né qua được tình thế này, rồi từ từ nói chuyện.

...

Cái tên “Phích lịch Kinh Hồn Thủ” này, bắt chuyện không dám coi thường, vội vàng đặt sáo ngọc xuống ghế hoa chạm trở bên cạnh, sau đó tụ lại khí lực toàn thân, nắm chặt hai tay, chuẩn bị tử lực ngăn cản một lần công kích này ——

May mắn là vị cao thủ trước mắt này, tựa hồ so với yêu vật chiếc ghế gỗ lần trước tốc độ còn chậm hơn không ít, làm cho hần hiểu ra chính mình còn có thời gian để bày tư thế sung túc - đảo mắt chỉ nghe “Bành” một tiếng vang thật lớn, quyền chưởng của hai người rớt cuộc đối đầu với nhau!

“Rầm rầm vèo vèo!”

Quả nhiên, giống như dự liệu của mọi người, dưới ánh đèn đuốc chiếu rọi, hai người vừa mới giao tiếp một cái, thân ảnh thiếu niên kia liền bị đánh bay ra ngoài!

Chỉ là... Tại sao thiếu niên bị đánh bại lại không ngã ra sau, ngược lại bay về phía đối diện? Mà hai tên hán tử đang lớn tiếng kêu to gây chuyện kia, thấy tình cảnh này cũng không khỏi ngạc nhiên, thanh âm kêu tốt cũng lập tức nhỏ xuống.

Hơi ngừng một chút, mọi người rút cuộc kinh ngạc phát hiện, thì ra vị vừa rồi bay ngược ra ngoài thật xa, một đường đánh bay không ít thân ảnh ghé ghé ghé ghé bát đĩa, lại nguyên lai là vị Phích Lịch Kinh Hồn Thủ Nam Cung lão huynh lúc trước khí thế hùng hổ kia! Mà vị thiếu niên kia, lại chỉ lui về sau hai bước, lại là bình yên vô sự. Trong lúc nhất thời, mọi người đều hoài nghi mình có hoa mắt hay không, nhất thời có chút không xoay chuyển nổi.

Mà lúc này, lúc mở miệng tự mình cũng cảm thấy không hiểu thấu, đứng ở nơi đó vẻ mặt mờ mờ; nhưng sự mờ mờ này rơi vào trong mắt mọi người, hiện tại lại có vẻ đặc biệt bí hiểm cao thâm...

Nếu thiếu niên bình yên vô sự, vị “Nam Cung huynh” một đường ngã xuống này, liền thật sự không có vấn đề gì. Chỉ thấy hán giã dựa đỡ lấy chân bàn bên cạnh bò dậy, miệng đầy máu, thấy là bị thương. Hai huynh đệ của hán kinh hồn táng đảm, vội vàng chạy tới đỡ đại ca của bọn hán, ân cần hỏi hán bị thương chỗ nào. Vị này kinh hồn thủ nam cung hảo hán, liền vừa há mồm cho huynh đệ hai người bọn họ nhìn, vừa môi hở răng nói:

“Trời ạ (không)! Chỉ là răng lược (Xi) đập mất hai viên... A Doanh ~ “

Nguyên lai, may mắn hán da dày thịt béo, vừa rồi tại một đường hung hiểm không gì sánh được va chạm trong, chỉ rơi xuống hai cái răng cửa.

Phải biết rằng vào lúc ấy, cực kỳ coi trọng da thịt, bị cha mẹ làm rơi răng, đều phải dùng túi vải đỏ bọc lại, hoặc treo ở trên giường, hoặc mang theo bên mình., Không thể qua loa, bởi vậy nghe đại ca mất hai cái răng cửa, hai huynh đệ này lập tức bận rộn, vội vàng chia đầu ra trái tìm tòi cẩn thận. Chỉ là, hai người trái tìm phải tìm, tổng cộng chỉ có thể tìm được một viên. Hai vị hảo huynh đệ liên tục tìm kiếm không có kết quả,

đành phải xin lỗi nói với đại ca mình vô năng. Đại ca Nam Cung bọn họ cũng rất thông tình đạt lý, không trách tội; chỉ nghe hần mở miệng nói:

“Còn có một viên, đừng có tìm, đại ca nhất thời bận rộn, vừa rồi không cẩn thận nuốt vào bụng...”

“A? Vậy là tốt rồi, không có mất!”

Chỉ có điều, hai vị huynh đệ khó khăn này, thấy đại ca bỏ đi như thế, giờ phút này nửa chữ cũng không dám nhắc tới trợ quyền báo thù. Vừa nghĩ tới cảnh chật vật vừa rồi, ba người liền giống như quả bóng xì hơi, không còn chút uy phong nào nữa.

Sau đó, hai Tịch Hoa Tửu có liên quan đến đám ba người Nam Cung hảo hán, cùng với sự ảnh hưởng không thoải mái này liên quan đến sự gia tăng tiêu hao, những khoản phí bồi thường này cùng đàm phán hợp tác, hai bên đều tiến hành trong không khí vô cùng hữu hảo. Bởi vì tiền bạc tổng cộng trên thân ba người cũng không đủ bồi thường., Phích Lịch Kinh Hồn Thủ Nam Cung huynh, liền rất hào sảng xưng phong nhận việc đi phòng bếp Hoa Nguyệt Lâu rửa chén ba ngày. Mà hai vị huynh đệ tốt của hần, cũng biểu hiện đầy vẻ có nghĩa khí giang hồ khó giải quyết, kiên trì cùng đại ca đồng cam cộng khổ, cùng rửa chén, cảm động tới mức Nam Cung lão huynh đệ thiếu chút nữa rơi lệ đầy bụng, liền nói “Huynh huynh đệ tốt! “

Vì vậy, ba vị hảo hán giảng nghĩa khí này, tổng cộng chỉ cần rửa chén một ngày, liền có thể trừ khử hết thảm không thoải mái cùng Hoa Nguyệt Lâu.

Rất nhanh, Hoa Nguyệt Lâu lại khôi phục trật tự bình thường, rượu chiếu uống, vũ chiếu, tình cảnh thay đổi, đảo mắt lại là một cảnh tượng phong hoa tuyết nguyệt.

Chỉ là, thiếu niên lúc này nói vậy, lại cảm thấy có chút không được tự nhiên. Hần cảm giác được những người quen bên cạnh, ánh mắt nhìn mình có chút không giống lắm, tiếng nói cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, khiến hần có chút không quen.

Có điều, làm cho tỉnh ngôn cảm thấy cao hứng chính là, lão bản nương Hạ di của Hoa Nguyệt Lâu, ngay tại chỗ tuyên bố, xét thấy biểu hiện ưu tú đêm nay của hắn, nàng sẽ tuyển hắn làm hộ viện của Hoa Nguyệt Lâu khác ——

A ha, như vậy liền có thể nhận hai phần tiền công rồi!

Đang lúc mở miệng cao hứng bừng bừng, chợt nghe bên cạnh có một người lạnh lùng nói:

“Hừ! Hóa ra cũng là một kẻ dững mành đầu đá tàn nhẫn!”

Chương thứ mười một, sâu trong hồng loạn có kỳ duyên.

Lại nói, thiếu niên kia bắt chuyện, đang vài lần hãnh diện hiêm có, tự đắc ý, lại không đề phòng bên cạnh đột nhiên có một tiếng chầm chọc khiêu khích, trong lúc nhất thời không khỏi có chút mất hứng.

Nghe vậy, hắn quay đầu lại, muốn xem là vị Địa sát phong cảnh như vậy nào. Vừa nhìn thì không sao, tỉnh ngôn chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời: Cách hắn không xa là một thiếu niên tuần tú, mặc trường bào rộng thùng thình.

Thiếu niên này tướng mạo xinh đẹp, bộ dạng đặc biệt tuấn mỹ: Tinh Mục Tú Mi, mặt như ngọc, như thoa tuyết phấn. Trường thân ngọc đứng ở đó, vừa nghe liền cảm thấy thiếu niên này bị ánh nến chiếu rọi, trong mắt lại có cảm giác rạng rỡ tỏa sáng.

“Được lắm, một vị công tử thanh thoát thoát Trọc Thề!”

Trầm Trọng một lúc lâu, tỉnh lại mới khôi phục tinh thần. Xoa xoa con mắt, mới nhớ tới vị thiếu niên xinh đẹp trước mắt, vừa rồi tựa hồ rất là bất mãn với mình; Vì vậy liền cẩn thận hỏi:

“Vị công tử này, không biết tiểu nhân vừa rồi có chỗ nào của Đường Đột các hạ không? Như tiểu nhân vừa rồi có gì không cẩn thận, kính xin công tử thứ lỗi!”

Cách gọi “công tử” này làm cho trong lòng hắn hơi cân nhắc một chút. Tục ngữ nói “đại gia” mà hắn hay nói, có vẻ là có chút khinh nhờn vị thiếu niên phong thần như ngọc này; nếu gọi là “Huynh đài” hình như có chút tự nâng thân phận. Nỗi sợ bởi khuôn mặt sáng quắc của thiếu niên, có chút tự ti mặc cảm, chỉ cảm thấy xung hô vạn lần không ổn. Cuối cùng vẫn cảm thấy hắn xưng là “công tử” tương đối thích hợp.

“Hừ!”

Ai muốn, muốn tỉnh ngôn khiêm cung tra hỏi, lại đổi được vị công tử này hừ lạnh một tiếng. Xem ra, người vừa được Hạ di

biểu dương là một người niềm vui nho nhỏ, giống như từng đem vị công tử trước mắt này chậm rãi không ít.

Chỉ là, thân là người trong cuộc cãi vã nhưng thật sự không hiểu ra sao. Dù sao trong sự kiện “Môn Nha” không có việc gì vừa rồi, mình chỉ phấn đấu yêu cầu người bị hại phản đối vô lễ mà thôi. Nếu như không liên quan đến việc này, thì càng không nghĩ ra mình có cái gì đường đột với vị công tử này — nói thật, công tử tuần tú như vậy, mình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đấy!

Thấy đánh thức lời đầy hồ nghi còn muốn hỏi, công tử trẻ tuổi kia cũng không kiên nhẫn nữa, giơ tay lên:

“Ngươi thẳng thắn này, tạm không nhiều lời cùng ngươi: Hôm nay đại gia chỉ là đến nghe khúc nhạc, không tính toán với ngươi nhiều!”

Mặc dù vẫn không biết tại sao, nhưng khách hàng đã không muốn nhiều lời, bắt chuyện cũng vui vẻ làm bộ hồ đồ, quyết sẽ không đi phá vỡ chuyện tra xét đến cùng, tự tìm rủi ro. Chỉ là... thanh âm giòn tan của vị công tử này, sao cảm giác có chút quen tai vậy?

Bỏ qua một tia nghi ngờ không đề cập tới, bắt chuyện bắt đầu quen thuộc mời vị công tử tuần tú này điểm khúc, rốt cục hôm nay đã bắt đầu công tác đúng đắn.

Bất quá, diễn như vậy, mở miệng nói lại cảm thấy có cái gì đó không đúng:

Nguyên lai thiếu niên này, nghe xong một khúc lại một khúc, không chỉ nửa phần thưởng cũng không có, đoạn đường này nghe xuống lại tựa như không có ý gọi cô nương.

Phải biết rằng, Hoa Nguyệt Lâu này không thể so với nhạc phường, nghe khúc nhạc nhạc nhạc nhi, chỉ là hên hò một chút tiết mục dư hưng không khí, thời khắc cuối cùng này còn phải rơi xuống trên người các vị tỷ muội Hoa Nguyệt Lâu như hoa như nguyệt, đó mới là chính đạo của “Hoa Nguyệt Lâu”. Nếu phải nghiêm túc nghe khúc nhạc nhi, khách nhân có thể đi đến “Lu Nhạc Phường”, nơi đó mới là chính trường.

Vì thế, sương phòng này tràn đầy hứng thú, điểm khúc nhạc không ngừng nghỉ; sương phòng kia, khổ nổi các tỷ muội ở một bên khổ sở. Những cô nương này đều là tham thiếu niên xinh đẹp kia, liễu mạng sinh ý khác không làm, cũng phải ngẩng cổ đứng chờ, đợi đến khi cổ đau lại chưa, nụ cười trên mặt đổi lại đổi, quả thực nhanh chóng nặn ra chút ý cười!

Không đề cập tới các cô nương bên cạnh lo lắng, đối với người bắt chuyện mà nói, mấy khúc nhạc hạ xuống, hẳn càng cảm thấy đêm nay vị công tử này có chút không đúng. Xem ra, vị công tử văn nhã này là gia học thâm hậu., Nhìn tư thế của hắn, biểu hiện của hắn đối với cung thương, buôn bán vũ đạo rất có nghiên cứu. Chỉ tiếc, vị thiếu niên xinh đẹp này không chê một mồi, nhạc lý tạo nghệ thâm hậu đối với nhạc đệm nho nhỏ này mà nói, quả thực chính là một hồi tai nạn:

Vừa nghe Tiên Lữ Cung hát một cách mới mẻ, tiếp theo lại có những tiếng hát uyển chuyển nhanh nhẹn. Chính là chìm đắm vào ý nghĩ sang sảng, thoải mái tự đắc, không thể không nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, tiến vào trạng thái đại thù cực lớn; mà một khúc hát vang thì lại được trêu đùa., Ca ca cô nương Kính Nhi cùng Nhạc công công đang vui vẻ cổ vũ —— khoái hoạt mọi người tuyệt sẽ không ngờ, kế tiếp bọn họ liền muốn trở thành nhân vật chính thê lương oán hận, Mộ Dung! Càng đáng giận hơn là, sau một trận rối ren, sau khi toàn bộ thay ca điều hòa với Quán Nhi Nhi Nhi, thành công tấu một khúc nhạc nhẹ nhàng uyển chuyển bóng loáng giống như sáo sáo sáo., Có thể đợi đến khúc tiếp theo, lại không thể không bận rộn thêm nữa, chuyển qua kênh khác, chuyển qua cái chuông phong mã ngư không tương xứng với tên Cổ Thủy tiên tử kia!

Mà càng mất mạng hơn chính là, Nhạc Nhi ở chỗ Hoa Nguyệt Lâu, vốn quen thuộc chỉ là một khúc nhạc nho nhỏ sáng loáng phù hoa, đột nhiên bảo bọn họ tấu những khúc hát quái gở này, tự nhiên là chống đỡ trái hờ phải, khổ không thể tả nổi. Lần giày vò này, không chỉ có Nhạc Ban Nhi làm mọi người mồ hôi đầm đìa, kêu khổ không ngừng, ngay cả si tình tỷ muội đang chờ đợi bên cạnh, cũng thiếu chút nữa hóa thành Vọng Phu Thạch!

Hơn nữa, thiếu niên cũng đã mở miệng, đã có những lời trước đó của vị công tử này rồi, nhìn lại hành động bỉ ổi trước mắt của hắn, trong lòng không khỏi đổ mồ hôi, rốt cục cũng tỉnh táo lại:

Vị nhân huynh này, không phải là biến thành trò tiêu người sao! Xem ra chính mình trước kia bất tri bất giác, thật đem vị huynh đài này đắc tội không nhẹ!... Chờ một chút, nghĩ tới hai chữ “Trước kia” này., Lại cẩn thận xem xét tướng mạo vị công tử trước mắt, thiếu niên một mực mơ mơ hồ hồ rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nghĩ phải tại sao lúc đầu liền cảm thấy công tử này quen tai. Thì ra vị công tử xinh đẹp trước mắt lại chính mình đêm đó thổi sáo ở hồ Kỳ Dương., Không biết từ chỗ nào nhảy ra mà không phân biệt được tốt xấu liền chỉ hắn là thiếu nữ “Trộm thảo dược”. Mặc dù đêm đó hắn chuồn mất gấp, nhưng ở trong vàng trắng không tính là tội tăm trong thanh quang, bắt chuyện vẫn mơ hồ hồ nhìn thấy bộ dáng thiếu nữ, về sau bộ dáng này của nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần xuất hiện trong ác mộng của chính mình!

Lúc này cứ hai lần thi nhau so sánh, bắt chuyện càng nhìn càng thấy giống, nhìn ra vị công tử xinh đẹp khéo miệng ngậm lấy nụ cười trào phúng trước mắt này, hiển nhiên chính là thiếu nữ Man Thiên bên hồ Phần Dương đêm đó!

Nghiêm túc nói tiếp, lai lịch vị thiếu nữ này thật phi phàm, thân phận trong thân tộc nàng rất tôn quý. Trong tộc nàng, thiếu nữ này luôn luôn được gọi là “Linh Tuyên Nhi”, danh dự “Tuyệt Địch Linh Khôi” này có thể nói là Giang Hải nổi tiếng. Bây giờ mất đi cây sáo ngọc “Thần Tuyệt” này, bảo nàng không vội là sao được?

Lúc đầu, vừa thấy cây sáo mình yêu xuất hiện trong tay Linh Miểu Nhi, nàng chỉ cho là thiếu niên lười biếng trộm đi sáo tuyệt của mình. Nhưng đêm đó bị thiếu niên trơn trượt này chạy thoát, sau khi bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, lại cảm thấy việc này còn có chỗ không thông.

Thiếu nữ phần uất, nghĩ đến mấy ngày nay những ngày này gia gia đối với mình là có cầu tất đáp ứng, hỏi chuyện mất địch kia, lại chỉ thúc tai điếc. Xem tình hình này, tám chín

phần mười là hồng chuyện, lại phải rơi vào trên người gia gia làm việc không bình thường như mình!

Chỉ là thiếu nữ trời sinh tính tình hoạt bát Linh Miểu Nhi, chỗ ở mặc dù bất phàm, nhưng đối với thiếu niên mà nói lại có chút trăm muộn, đặc biệt là những người cùng tuổi ít dám cười giận mắng mỗ với nàng. Thật vất vả mới tìm được nguyên nhân, gặp được thiếu niên “Điệt xảo” này, thiếu nữ sao có thể dễ dàng bỏ qua! Linh Miểu Nhi hiện tại chỉ toàn tâm tư suy nghĩ:

“Chuyện tình gặp cây sáo không nói cho gia gia biết trước. Chờ khi ta dựa vào trí mưu của mình đem cây sáo này thu hồi, mới thăm vắn được chính miệng thiếu niên đáng ghét này thừa nhận là gia gia lên đưa nó cho hắn, khi đó mới gọi là thú vị!”

Vừa nghĩ tới bộ dáng xấu hổ của gia gia đã quen giả câm giả điếc của mình, tương lai bị người một nhà vu oan giá họa, thiếu nữ liền nhin không được muốn cười thành tiếng! Chỉ là, thiếu niên đáng thương trước mắt này nào biết được những lý do này, chỉ là một lòng một dạ suy nghĩ., Phải làm gì bây giờ mới có thể thoát khỏi nữ oa điều ngoa trước mắt này. Nhìn trộm bốn phía một chút, nghe vậy phần lớn là người một nhà, không khỏi an tâm hơn nhiều, dũng khí cũng lớn mạnh lên. Dư quang khóe mắt ngẫu nhiên đảo qua một chỗ, mở miệng vui vẻ:

“Có rồi!”

Lại nói thiếu niên mở miệng nhìn ra diện mạo thật của vị “công tử” tuần tú kia, đang lúc trong lòng có âm mưu trù trù luống cuống, khóe mắt lại vừa khéo quét đến một bên còn đang chống lưng cho đám các cô nương đứng cổ ngóc nghếch. Thoạt nhìn, hiện tại hắn và các nàng trái lại có chút đồng bệnh tương liên.

Nhìn các nàng, tỉnh lại trong lòng khẽ động, nhất thời có chủ ý, thâm nghĩ:

“Hay cho cô bé con này, quá bất lương, cải trang thành chỉ để giày vò ta! Nếu tiếp tục như vậy nữa, không chỉ mình ta ăn không tiêu, cũng sẽ vì ta mà liên lụy người bên cạnh. Ừm, cô

bé nhà người sẽ dùng chiêu “Thay đầu đổi diện”, ta cũng làm cái “Khu Hồ Thôn Lang”!”

Cũng mặc kệ ví dụ có hay không, dù sao đã nói rõ là trong lòng đang hạ quyết tâm, bất kể như thế nào, hôm nay nhất định phải đem đứa bé Man triền này đi, nếu không, đêm nay mọi người đều mệt mỏi không thể không ngã xuống được!

“Ta nói vị đại gia này —— “

Đúng lúc Linh Dục Nhi hào hứng bùng bùng điểm một bài “Vô Xạ điều” chỉ sợ có thể xé vải, nghe thấy vậy nàng rớt cuộc không kìm nén được nữa, rớt cuộc cũng mở miệng thi hành đại kế trục xuất mình!

Chỉ thấy hấn cầm sáo ngọc trong tay cắm thẳng vào bên hông, sau đó nói với vị “Công tử giả mạo” trước mắt:

“Theo tiểu nhân thấy, vị này gia đã nghe rất nhiều ca khúc, chắc hẳn cũng có chút mệt mỏi?”

Xác thực nói, là người Hoa Nguyệt Lâu bắt chuyện ở bên trong mệt mỏi; vị Linh Miêu Nhi trước mắt này “công tử”, hiển nhiên thần thái sáng láng tràn trề phấn khởi. Bất quá bất chuyện đâu quan nhiều như vậy, chỉ để ý tiếp tục nói tiếp:

“Bẩm vị gia này, tiểu nhân cùng đám bạn bè Khúc Nhi này, tâu thật sự là thô鄙 không chịu nổi, nghe tiếp chỉ sợ liên bản tai mắt công tử ngài! Mời công tử nhìn trái nhìn phải...”

Nói tới chỗ này, người thiếu niên chỉ vào các tỷ muội nhìn qua làn nước mùa thu bên cạnh,

“Ngài xem, bên cạnh này có nhiều tỷ muội như hoa như ngọc như vậy, chỉ đợi công tử chiều chuộng. Hiện tại đang lúc tươi đẹp, ngài sao không chọn ra một người như vậy, liền đi an giấc dài?”

Lúc này, nhớ lại những nhạc kỹ ban nhạc mà bản thân đang mệt mỏi không chịu nổi, đang ước gì có người đi ra nói chuyện, vừa nghe thấy tiếng động, tất cả đều thở dốc, ai cũng buông thẳng bé trong tay xuống., Hái tai lên yên lặng chờ đợi. Mà các cô nương ở bên cạnh vẫn một mực chờ đợi, nghe được câu giải thích hợp lý này, càng như nghe tiên chỉ chí chí âm,

như là danh ngôn lắng nghe chí lý, lập tức hận không thể ôm thiếu niên nho nhỏ biết điều này, hung hăng hôn lên một ngụm!

Nhìn đám Hoa Nguyệt chưa cơ nóng lòng muốn thử, đã đọc qua binh pháp, trong lòng tự nhủ còn phải thừa dịp thắng truy kích, rồi cho các nàng thêm một mối lửa:

“Các vị tỷ tỷ, xin thứ cho tiểu tử nói thẳng, hôm nay các vị vì sao lại ngây thơ như vậy? Vị công tử này nghe khúc nhạc không ngừng, bề ngoài mềm mỏng, không tiện nói thẳng; các vị tỷ tỷ sao không tự đề cử mình? Cũng sớm đi an nghỉ, phải biết rằng mùa xuân kia quá ngắn ngủi...”

Ở Hoa Nguyệt Lâu nhiều năm như vậy, bắt chuyện cũng là mưa dầm thấm đất, tuy trên thực tế hơi hiểu, nhưng những lời phong tình này cũng nghe nhiều rồi, lúc này hạ bút thành văn, tuy có chút chẳng ra cái quái gì, nhưng cũng không sai lệch, đang gãi chỗ ngứa của các Cơ Nguyệt bên cạnh. Lập tức, mở miệng nói ra lời này., Lại như một đốm lửa nhảy vào trong đồng thuốc nổ. Chúng nữ Hoa Nguyệt ngồi bên cạnh đã lâu, lập tức “Oanh” một tiếng chen chúc nhau mà lên, vây quanh vòng tròn của vị công tử tuần tú ngàn năm khó có thể thương này, kéo ống tay áo, ân cần đưa ra, mỗi một người đều sử dụng tuyệt kỹ giữ nhà, nhất định phải chiếm được “Hoa Khôi” mà quay về!

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi trong lầu đều có thể nghe thấy tiếng oanh oanh hót yến, đầy sân đầy mị nhãn bay ngang; đây là tóc tai vẹo thời loạn, vị kia là bông lảnh chéo, lại là một người tranh tiên, người người hăng hái, chỉ sợ rơi vào sau người khác!

Mà các vị nhạc công của ca nhi kia, ở một bên cũng không có nhàn rỗi; một trận ma luyện vừa rồi, mỗi người vẫn còn sợ hãi trong lòng, hiện tại đáy lòng đều hi vọng vị công tử ca vạn khó hầu hạ này, sớm ngày vào trong Hồng Tuyền trướng, hương la được thắp sáng trong nhà., Không tiếp tục khoe khoang cùng các nàng, càng có một kỹ thuật chơi đùa khác với công tử anh tuấn kia đã không kiềm chế nổi nữa, vứt bỏ đàn Tỳ nhi, chinh

đón tóc mai, vén ống tay áo, lại tự mình đến đây, cũng gia nhập vào cuộc tranh đoạt này!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cảnh tượng trước mắt giống như nồi canh sôi, thật là hỗn loạn vô cùng!

Nếu là nam tử ở bên nhìn, cảnh tượng trước mắt này có lẽ tính là phúc của người Tề, nhất định phải trái ôm phải ấp, hảo hảo hưởng thụ một phen; nhưng hiện tại ở chỗ linh hào giả công tử ở trung tâm cái bóng son phấn này, lại chỉ là kêu khổ không ngừng. Từ nhỏ thân phận tôn quý của nàng đã ở trong lòng., Nhưng làm sao chịu được cảnh tượng như vậy, chỉ dùng bàn tay ngọc vươn tới, nhặt thành hoa lan, nhưng chỉ sờ loạn trên gương mặt non nớt của nàng; ai nấy eo nhỏ vắn vẹo, mềm mại hơn Dương Liễu, lại liên tiếp cọ sát vào thân thể mềm mại của nàng; người ngoài nói nó là ôn nhu hương, từ đầu đến cuối lại xem nó là một nơi tu la!

Nhắc tới vị thiếu nữ Linh Miểu Nhi đặc biệt trêu chọc, không ngờ thiếu niên này lại bại hoại như thế, không diễn liền không diễn, hơn nữa còn mở miệng chen lấn nói ra lời đáng xấu hổ như vậy. Lúc đó dù Linh Miểu Nhi điêu ngoa không kiêng nể gì, nhưng dù sao cũng là con gái, nhất thời cũng rối loạn, quên không dám bác bỏ. Lúc đó đã mất cơ hội trước, hiện tại lại trở nên chật vật như vậy. Lần này, đến lượt nàng kêu khổ không ngừng!

Mà trong lúc hỗn loạn, Linh Kính Nhi này ở trong khe người, liếc thấy mình khởi xướng trận tai nạn này, thiếu niên đáng giận ăn trộm sáo không trả kia, lại vẫn ở một bên cười ha ha xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn cổ hống cổ vũ cổ vũ!

Vừa thấy thiếu niên đáng ghét này còn châm ngòi thổi gió ở chỗ kia, Linh Tuyên Nhi càng nổi giận khó mà chịu nổi; hơn nữa mùi hương son phấn phả vào mặt đối với nàng mà nói thật sự là quá sắc người, sức giãy dụa của thiếu nữ không khỏi lớn hơn một chút. Vì thế chỉ nghe “Phốc” một tiếng, mũ miện trên đầu nàng vốn đã đội lung tung, không chống nổi nữa, rớt cuộc rơi xuống...

Lúc này, các cô nương ở bên ngoài còn đang trùng điệp chen chúc, lại kỳ quái phát hiện tỷ muội phía trước sao đột nhiên

ngừng lại. Đang không rõ nội tình, liền nhân cơ hội này chen vào chỗ đông người may mắn, chỉ là chen đến bên cạnh., Nhưng lúc kinh ngạc phát hiện, vừa rồi vị thiếu niên tuấn mỹ được mọi người chú ý, chiếc mũ trắng trên đầu đã không còn nữa, bây giờ mái tóc đen đang buông xõa như thác nước. Lại nhìn đôi mắt đẹp ngấn lệ của “hắn” —— lúc này cho dù là đại tỷ ngốc đến đâu cũng có thể nhìn ra, hóa ra mình là công tử thanh thoát hệ ngầm, lại là một mỹ nhân quyến rũ quyến rũ!

Hơn nữa người thiếu niên còn đang cổ vũ bên ngoài vừa lên tiếng, trong lúc gấp gáp còn chưa kịp thấy rõ biến hóa trong trận, vẫn còn đứng đó vui sướng khi người gặp họa lớn tiếng quát to kích động:

“Ha ha! Ta nói này vị công tử đa tình này, Hoa Nguyệt Lâu chúng ta còn có Ngũ Thạch tán đặc chế, mua một túi nhỏ, bảo đảm ngài dùng thỏa mãn! “

—— cái kiến nghị tốt bụng vốn bình thường này, trong gian phòng đột nhiên yên tĩnh này, lại có vẻ cực kỳ không cân đối!

Nghe xong câu nói hẹp hòi này của bộ lạc, vị thiếu nữ vô thố đã dèn khỗ cực kia, giờ phút này rốt cuộc không nhịn được nữa, “Oa” một tiếng liền khóc lên. Chỉ thấy nàng dùng lực tách ra ngơ ngác vây quanh đội ngũ phần hồng của nàng, lập tức một mình xông vào trong bóng đêm mênh mông kia!

Mà bóng đêm có chút buồn bã kia, che dấu bóng dáng ủy khuất của thiếu nữ; chỉ có một tiếng nói đầy oán hận ghen ngào, lại vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai mọi người:

“Thịnh Ngôn! Ta sẽ không để yên cho ngươi đâu!”

Âm thanh này rất dài, trong bóng đêm vô cùng mờ mịt. Hoa Nguyệt chur cơ ở đây nghe được câu nói khí khái của cô gái, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên; trong ánh mắt các nàng phần lớn còn ẩn chứa chút ý cười ám muội. Mà người trong ánh mắt các nàng vừa rồi chính đang kiểm tra xem mình có phải có chút quá đáng hay không, bây giờ nghe được lời nói kèm theo gió đêm mà đến, lại không khỏi rùng mình một cái:

“Không tốt! Nàng lại thăm dò được cả tên họ của ta! Xem ra, sau này ta ra ngoài còn phải cẩn thận chút... Ai!”

Nơi con rồng ngâm nước thứ mười hai, sấm chớp bay múa như quỷ.

Từ sau cơn phong ba đêm đó, vừa tỉnh lại tâm tình không khỏi vừa lo sợ bất an mấy ngày. Chỉ là, giống như lần trước bên hồ Truy Dương bắt đầu tranh chấp, trong mấy ngày kế tiếp, tựa hồ lại sóng yên biển lặng, không thấy vị thiếu nữ kết thù kết thù oán kia, lại đến Hoa Nguyệt Lâu cùng hấn hỗn loạn.

Nghĩ lại, chắc chắn là phong lưu phô thiên cái địa đêm đó đã khiến cô bé thiếu nữ này then không nhẹ, biết khó mà lui.

Chỉ là, tuy rằng đứa bé gái kia không biết làm xấu hổ nữa, các cô gái Hoa Nguyệt Lâu, cùng bọn nhạc kỹ trong nhạc môn kia, ngược lại thường lấy chuyện đêm đó ra cùng đánh thức thú vị, tất cả đều nói nó tuổi còn nhỏ, bình thường lại là bộ dáng thành thật, ai cũng nhìn không ra nó lặng lẽ trêu vào một cái phong lưu nợ!

Lúc này, nếu như đến đây trêu đùa cùng hấn chính là kỹ nữ trong lầu kia, liền nhất định sẽ nhả nhó thái độ, ra vẻ oai phong oán trách:

“A Lục nói Trương gia tiểu ca nha, người cũng quá không có mắt nhìn! Nhìn xem trong Hoa Nguyệt Lâu chúng ta giai lệ như mây, tiểu ca cần gì đi cận cầu viễn? Không bằng... Người xem ta một chút, như thế nào? Hì hì hì!”

Dứt lời, liền mỗi lần cùng bên cạnh xem náo nhiệt tử muội, đồng thời nhìn thiếu niên nghe vậy mặt đỏ tai hồng này đại nhạc!

Chỉ là, trò hay này đánh nhiều rồi, liền trở nên nhàm chán. Đối với người trong cuộc, có vẻ hơi ồn ào. Vốn không ai hỏi han, lại mở miệng., Bây giờ trong mấy ngày nay lại có một lát thanh tĩnh khó có được. Bất quá, trêu ghẹo thú vị thì trêu ghẹo, những tử muội tuyệt thế đã gặp qua Linh Kính Nhi, bọn họ đang trêu đùa các thiếu niên., Lại là âm thầm lấy làm kỳ lạ, chẳng biết đến một thiếu niên xưa nay chưa bao giờ hiển sơn

bất lộ thủy như vậy, như thế nào lại trêu chọc phải một đứa nhỏ có dung mạo xuất sắc như vậy. Không đề cập tới dung mạo, chỉ riêng khí độ ẩn chứa trong lúc nàng giơ tay nhắc chân, vừa nhìn liền biết không biết vì sao thiếu nữ này đến đây triền miên, thực sự không phải là nữ nhân bình thường ở phố phường bình thường.

Chỉ có điều, nếu có một số người tò mò đến ép hỏi, thì sẽ bị thiếu niên thông minh nói năng lung tung, luôn không nhận được trọng trách, quả thực khiến người ta buồn bực. Thật ra, nếu bởi vậy mà đến trách tỉnh lại, áp ứng, thật sự có chút oan uổng cho hắn. Bởi vì chính bản thân mình đến bây giờ mới đúng, đối với thân phận chân thật của cô gái kia, cũng không giải thích được, tỉnh mê mê. Lấy mình làm hôn mê, sao có thể để cho người ngoài đánh thức?

Đồng thời, không khỏi có người có chuyện tốt thuận tiện bàn luận đêm đó vì sao hắn lớn như vậy, một quyền liền đánh bay mãng hán giang hồ nhìn như hung ác phi thường kia. Vấn đề này đối với việc giải thích lại hoang đường vô căn cứ, lại càng không thể mở miệng, vì vậy đành phải một mực giải đáp “đại lực trời sinh”, “Cheng giận xuất kích” Hàm Hàm giải đáp.

Lại nói tiếp, nữ tử này đối với nam nhân mà nói, bản tính càng tò mò, đối với những chuyện phức tạp, là thiên phú bẩm cảm. Trong Hoa Nguyệt Lâu này nhiều nữ tử, lần này lại khổ sai tỉnh ngôn, đưa tới, thay phiên tiếp đãi các loại tư nhân tư vấn., Nhìn có chút không kịp nhìn. Bất kể nói thế nào, thức ngôn mấy ngày nay bên tai căn bản không được thanh tĩnh. Đặc biệt đáng nhắc tới chính là, trong này đặc biệt vị tiểu nha hoàn kia nghênh đón mạnh nhất, cả ngày đuổi theo bắt người hỏi chuyện này, đồng thời đối với hắn cùng thiếu nữ đêm đó có quan hệ đặc biệt hứng thú, làm ra lượng lớn hỏi thăm, dù là tỉnh ngôn làm người khoan hậu, nhưng cũng có chút không chịu nổi quá nhiều!

Lại nói hôm nay thật vất vả mới giải quyết được tiểu nha hoàn đi đón con, đúng là vô kế khả thi, đối với Ảnh Trường Sầu. Đang lúc ngồi xuống, không khỏi lại hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó. Nghĩ tới đây, trong lòng lại khẽ động:

“Đêm đó nữ hài quần quanh kia điễm vào khúc mục, nhìn ra cũng khá chuẩn; xem ra nữ oa điều ngoa này tuyệt không phải là nữ tử bình thường. Nếu không phải ta đã từng tốn không ít thời gian học qua lễ vật với Quý lão tiên sinh kia, chỉ sợ đêm đó đã bêu xấu ngay tại chỗ. Tuy nói cố gắng còn có thể ứng phó, nhưng đêm đó ở trên một số gian nan mạo hiểm, bản thân vẫn có chút lực bất tòng tâm. Xem ra cũng phải tìm một người luyện tập... A... đúng rồi! Đúng rồi!”

Thôi ngôn đột nhiên nhớ tới cái gì, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời:

“Lần trước sau khi hạ hàng Chúc Trạch yêu với lão đạo Thanh Hà, không phải ta đã từng suy nghĩ, có nên đem “Thái Hoa đạo lực” ta tu luyện, thử thổi phồng tám “Thái Hoa đạo lực” mà Vân Trung Quân tặng cho hấn, dùng nó để ngâm nga 《Thủy Long Nhi khó diễn tả? Ta sao lại quên cái vụ này nhỉ! Thật là bận muốn ngất rồi.”

Bây giờ thiếu niên đã quen nói khoác mà không biết ngượng, bản thân đã tu luyện “Thái Hoa đạo lực” mà Luyện Thần hóa hư hóa nhắc tới —— tuy rằng, đến bây giờ hấn còn không tìm được cái gọi là “Tu luyện” xác thực pháp môn, nhưng dù sao cũng là làm bầm lầy bầy, chỉ cần không nói ra, cũng không sợ người khác chê cười.

Tỉnh lại nghĩ đến đây, lập tức nghĩ đến một diệu pháp lý giải thoát khỏi vô biên tiếng om sòm mấy ngày qua đi:

“Sao ta không nhân cơ hội này đi mời Hạ di nghỉ một hai ngày, trở về Mã Đạp sơn thăm cha mẹ trong nhà? Thuận tiện cũng lên núi Mã Đề Sơn không có ai, thả ra luyện sáo. Ha ha! Đúng là vẹn toàn đôi bên, đẹp thay đẹp thay!”

Đợi đến khi suy nghĩ này xuất hiện, thiếu niên càng nghĩ càng tốt, không muốn nghỉ ngơi một khắc nào, tranh thủ đứng dậy đi theo dì nghĩ, nói mình nhớ mong hai người họ hàng, muốn về nhà thăm dò một chút, thuận tiện cũng ở nhà không có ai luyện sáo nghệ.

Tú nhi của Hoa Nguyệt Lâu - Hạ di, từ khi tỉnh lời một quyền làm kinh sợ các giang hồ hào khách, vài câu ép buộc đem

thiếu nữ cải trang đi, đã thăm tự xưng kỳ quái đối với thiếu niên đến từ chợ búa ban đầu này, lau mắt mà nhìn. Hiện tại đã mở miệng xin nghỉ, Hạ di tự cũng sẽ không mất hứng, liền rất sáng khoái cho phép hắn nghỉ hai ngày.

Nghe được di Hạ đồng ý, nghe vậy liền như chim chóc ra khỏi lồng, mang theo khúc phổ và sáo ngọc nhanh như chớp đi về phía núi Mã Đà!

Đến khi về đến nhà, hắn mở miệng nghỉ ngơi một lát, liền giúp mẹ làm chút việc nhà. Trong lúc bất tri bất giác, bóng đêm đã lặng lẽ phủ xuống nơi móng ngựa nơi vùng ngoại thành Trừ Châu.

Dùng thức ăn trễ xong, hắn mở miệng chào cha mẹ một tiếng, rồi lấy sáo ngọc mà hắn yêu gọi là “Thần Tuyết”, cất con rồng nước kia ngâm nga, xuất phát đi trên núi Mã Đạp Sơn luyện sáo.

Mùa thu, dãy núi móng ngựa đã héo tàn trong mùa hè, trang phục xanh ngắt, dưới ánh trăng mê ly bao phủ, có vẻ đặc biệt tịch mịch thê lương. Trong bụi cỏ gần đường núi, con sâu thu nhỏ gần như không biết mùa đông giá rét., Vẫn đang không biết mệt mỏi thì cố gắng lặp lại. Cực mắt nhìn về phía xa xa, những dãy núi liên kết với Mã Hồng sơn dần dần co duỗi về phương xa, ánh trăng trong trẻo bao phủ sơn dã cũng đang dần dần biến mất. Trong rừng cây sơn dã trong bóng đêm mịt mờ bao phủ, lặng yên không một tiếng động bên trong ẩn giấu đủ loại nguy hiểm và thần bí giữa thiên địa.

Vẫn ngồi dựa vào tảng đá trắng trơn nhẵn trên đỉnh móng ngựa, thiếu niên thức thời mở quyển Thủy Long Tử vốn đã đọc vô số lần, lại mượn ánh trăng thoáng xem qua một lần, sau đó đặt ở một bên., Cầm lên cây sáo ngọc yêu thích “Thần Tuyết”, chuẩn bị hết sức thử một lần, xem mình có thể mượn cổ “Thái Hoa đạo lực” như nước chảy trong thân thể mình hay không, đem không ít phổ biến này đã vượt qua dị khúc “Thủy Long ngâm” bình thường trong phạm vi thính lực, thuận lợi thối ra.

Lúc này, khắp nơi im phăng phắc, chỉ nghe tiếng côn trùng gầm gừ...

Lại nói, cảnh báo này vì có thể thổi phồng ra bản nhạc phổ thủy long do Vân Trung Quân tặng cho kia ngâm nga, đưa chủ ý tới “Thái Hoa đạo lực” mà mình cũng không thể không chế, tuy có chút bệnh gấp gấp đầu thai, nhưng cũng thật sự là bất đắc dĩ. Bởi vì nếu theo phương pháp bình thường, loại thủy long ngâm này thật sự là không cách nào thổi phồng; trong sách có không ít điều kiện, đã vượt qua phạm vi mà người ta có thể nghe được.

Để giải thích điểm này cần đại khái giới thiệu về nhạc lý lúc đó. Khi đó nhạc luật tổng cộng bao hàm mười hai luật Lữ, mà giai thì chia làm ngũ âm nhị biến. Mười hai luật, bao gồm cả hoàng chung, đại lữ, quá nhiều, quá nhiều, chung, cô tẩy, trùng Lữ, thiếp tân tân., Lâm Chung, Di Tắc, Nam Lữ, Vô Xạ, ứng chung; giai âm thì chia làm cung, thương, sừng, biến trung, biểu thị., Vũ, Biến cung. Bọn chúng đều là từ từ lên cao. Nếu trong mười hai luật nội một loại ngũ cung âm nào đó, theo thứ tự, thì tổng cộng có thể diễn sinh ra tám mươi tư khúc điệu. Chỉ là, tám mươi tư điều chỉnh này đối với nhân loại mà nói, đại bộ phận điều nhi đã vượt qua phạm vi mà nhĩ lực có thể nhận biết, bởi vậy những điệu nhạc này cũng không có ý nghĩa thực tế. Điểm chết người chính là, trong khúc nhạc nhạc mà vị Vân Trung Quân lão đầu này đưa cho khi tỉnh lại, lại cố tình dùng loại giọng điệu này. Nếu đổi lấy một học mê hoặc, nghiên cứu nhiều năm như vậy, thấy bản phổ thông này, nhất định sẽ là hoang đường.

Nhưng không biết vì sao, mặc dù biết Khúc Phổ hoang đường, nhưng thiếu niên đối với lão đầu nhi tặng sách kia có một cỡ cảm giác bội phục, luôn cảm thấy chuyện tặng sách này không giống như đang trêu đùa hấn. Vì vậy, đêm nay, hấn sẽ ở trên núi Mã móng ngựa tháng trắng gió mát này, thử một lần đạo lực tu luyện của mình, có thể giúp mình một tay hay không.

Chỉ là, lần này tựa hồ không có may mắn xuất hiện, bất chuyện vẫn gặp phải nan đề trong dự liệu:

Cỗ lực lượng như nước chảy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, mặc cho trăm ngàn tiếng hô hoán, lại luôn là bèo không thấy bóng dáng!

Thấy vậy, bắt chuyện lại ngưng thần khổ sở suy nghĩ một hồi, nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ được.

Lật loạn một phen, thiếu niên thông minh đình chỉ triệu hồi vô vi, bắt đầu tĩnh tâm lại hồi tưởng tình cảnh mình mấy lần xuất hiện đạo lực Thái Hoa này. Lần thứ nhất, đêm hè nhàm chán, quan sát bầu trời tinh không tinh khiết trên sơn dã; lần thứ hai, Thanh Thiên yên thủy chi hàm, si ngốc nhìn tiên tư ngọc dung như mầm tiên linh nhụy tiên; lần thứ ba, là ở trong sảnh hoa Chúc gia, nhắm mắt đợi một kích chớp của phạm nhân ghê gớm thể như sấm đối với mình...

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nhớ tới cách xưng hô “Thái Hoa đạo lực” này, thế là tàn phiến trong phần “Luyện Thần Hóa Hư” kia, lại giống như đèn kéo quân chớp động trong đầu thiếu niên không thôi:

“Luyện Thần Nhất Đạo, chỉ có vô vi mà thôi.”

“Vô tâm vô vi giả, si ngốc; vô tâm hữu vi giả, tự nhiên; người hữu tâm hữu vi, trần tục dã.”

“Người hữu tâm vô vi, thiên nhân nan...”

“Vô vi luyện thân, đạo của Thiên Nhân...”

“Có lẽ, ta đã hiểu.”

Tựa như có một đạo linh quang xẹt qua, thiếu niên đang hoang mang bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, trong lòng như có động tĩnh. Lúc này, thần sắc của hắn bỗng nhiên thả lỏng xuống, tay chân cũng tùy ý thư giãn, qua không bao lâu, người này cùng núi này, cây cỏ, cây mây, thán này, tất cả mọi thứ trong thiên địa, từ một sự kỳ dị trong nháy mắt bắt đầu, tựa hồ dung hợp làm một:

Con người Mạc Ván này từ đâu tới, Mạc Ván lại muốn đi chỗ nào. Trong thiên địa rộng lớn vô biên, ở trong vũ trụ rộng lớn mênh mông này, hắn vốn nên như vậy, thế là phải như vậy rồi. Mà nếu hỏi người này, cùng ngọn núi này, cọng cỏ này, cây mây, mây này, cùng tất cả mọi thứ trong thán này, vì sao nên như vậy?

Trả lời: Thiên đạo hữu thường, ta tự nhiên.

Vì vậy, trong minh minh phản phát hỏi một đáp thực tế, cổ lưu thủy thái hoa thần bí kia cũng ở trong thân thể thiếu niên mở miệng, tự nhiên là xuất hiện, tựa như nó vẫn đứng đó.

Không có ý thức đặc biệt, mở miệng đem ngọc sáo thần tuyệt kia, đồng dạng giơ lên đến môi, thổi lên. Từ giờ phút này, này có lẽ chỉ có thiên hòa địa, vân cùng nguyệt, thủy cùng phong, thảo, diễm, còn có thiếu niên này mới có thể nghe được nhạc khúc, liền lấy thiếu niên làm trung tâm, tại trong trời đêm trắng hoa như nước này lắng lắng, bốn phía, lấy phương thức mâu thuẫn như vậy mà hài hòa, hướng bốn phương tám hướng truyền bá ra:

“... Trong rừng rậm u ám, một thợ săn nhân lúc đêm tối đi đặt bẫy bắt thú, đang hoảng sợ nhìn con mãnh hổ trước mặt mình súc thể muốn nhào tới. Đang lúc hẩn vạn niệm đều đã mất, chợt phát hiện con mãnh hổ đang chuyên tâm săn mồi trước mắt này, lại giống như ở trong núi rừng chỉ có lá đang áp úng nghe được âm thanh gì đó, đem cái đầu to lớn uy mãnh vô cùng của nó quay sang hướng khác., Đưa mắt nhìn chăm chú, sau đó liền rút cái miệng bên cạnh thức ăn này, lặng lẽ đi về hướng cái phương hướng đó. Mắt thấy thân hình cường tráng của mãnh hổ tách ra khỏi cây rừng, vù vù biến mất trong bóng đêm, thợ săn tìm được đường sống trong cái chết liền ngồi yên ở chỗ đó, không dám tin vào mắt mình.

... Ở trong thành phố Thư Sinh Châu người tịch mịch, một hộ vệ tay không có tiền, giờ phút này đang mượn bóng đêm lên đến một hộ gia đình rình mò. Đang lúc hẩn leo qua hàng rào, lặng yên rơi xuống đất âm thầm đặc ý, đột nhiên hoảng sợ phát hiện., Ở trong góc tường gần sát Nguyệt Ảnh Nhi, có một con chó cực lớn đang ngồi chồm hổm. Đang lúc cái mấy tấm da này sợ tới mức hai chân mềm nhũn như muốn chạy trốn chết, lại ngoài ý muốn phát hiện con chó này, thấy hẩn vẫn chưa tiến lên sửa diên cuồng cắn xé, mà là đầu chó ngơ ngác hướng về phía thành đông, không nhúc nhích.

“Hổ thẹn! Thì ra là một con chó.”

Tên hộ nhân đã bại bại này thuận tay vỗ lên đầu chó một cái —— lập tức, trong sân yên tĩnh này liền tốt một trận gà bay

chó sửa, tè ra quần!

“Hóa ra là một con chó thật!”

Tiếng kêu thê lương thấm thiết quanh quần ở bầu trời thành Ung Châu, thật lâu không dứt...

Thiếu niên thổi sáo ngọc “Thần tuyết” kia, đã hoàn toàn đắm chìm trong loại cảnh giới kỳ diệu không nói rõ ràng này, hồn nhiên không biết mọi chuyện phát sinh bên ngoài thân. Hắn cũng không biết, trong bầu trời đêm vốn chỉ có một chút mây trôi, đang tụ tập mây đen càng lúc càng nhiều, ầm ầm dao động tiếng sấm, thỉnh thoảng có từng đạo điện quang giương nanh múa vuốt, giống như rồng rắn.

Nơi sơn dã phía xa, truyền đến từng trận phong hưởng quái dị, nghe như tiếng quỷ khóc.

Mà lúc này, cây sáo ngọc trong tay “Thần Tuyết”, trên thân Bích Ngọc quản lý những hoa văn tuyết sắc kia, lúc này giống như vật sống, trong thúy ngọc, theo âm luật của thủy long ngâm xướng, lúc tụ lúc tán, lúc hợp lúc lại, không ngừng lượn vòng không ngừng, giống như du long lao nhanh xuống đáy biển.

Ngay tại quanh người thiếu niên, lấy tảng đá trắng này làm trung tâm, đang tụ tập thú chạy ngày càng nhiều, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc nằm, hoặc nằm, hoặc nằm, hoặc nằm, báo, báo, gấu, gấu, cự, báo, ly, hổ, hổ tiếp cận hổ, vượn kề bên tai, rừ mi thuận tai, cứ như vậy lảng lạng đợi ở nơi đó, ngược nhìn vị thiếu niên đang say mê thổi phồng, không màng đến lôi điện cùng với tận chân trời...

Một đêm này, dựa vào luồng sức mạnh như nước chảy kia, bắt chuyện rốt cuộc cũng đem con rồng nước Khúc Tư khó mà tạo thành này ngâm xướng, nhẹ nhàng vui vẻ thổi ra!

Chỉ là, theo âm phù chảy xuôi ra, thiếu niên ngây thơ cảm thấy trong thân thể cổ “chảy” chống đỡ Thần tuyết ngọc sáo kia đã càng ngày càng yếu, càng trôi càng nhỏ. Khi đến lúc chính hợp khúc nhạc sắp kết, đang đắm chìm trong cảnh giới vô thượng thiếu niên kia, lại “Thấy được dòng nước kia đã khô cạn!

Chỉ một thoáng, khi tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên có thiên châm vạn nhận, chỉ là trong xương tủy có thứ, đau đớn vạn phần. Càng đáng sợ hơn chính là, hắn cảm giác được tựa hồ máu thịt toàn thân như muốn theo một tia dư âm cuối cùng của nước chảy, chảy về phía cây sáo kia, mặc cho bản thân cố gắng thế nào cũng không dừng được...

Thời điểm nguy cấp này, lại là khối đá trắng kỳ dị trên Mã Đạp Sơn cứu tỉnh lại.

Đang lúc muốn tỉnh lại thì đúng là sắp bị nhân thần câu diệt, sau lưng hắn có khối ngoan thạch này, lại giống như lần trước, chột truyền đến một cỗ lực lượng dồi dào, kéo dài không dứt. Cỗ lực lượng này vừa mở vừa nói đã trở nên quen thuộc, đúng là “Thái Hoa đạo lực” đã cứu mạng kia!

Vì vậy, chỉ một khúc thủy long ngâm nga cỗ tuyệt kim này đã viên mãn kỳ dị hoàn toàn!

Sau khi âm phù cuối cùng tiêu tán trong bầu trời đêm, tia chớp sấm sét trên đỉnh đầu đã chuẩn bị từ lâu bỗng nhiên đập vào mặt thiếu niên kia, chỉ trong nháy mắt, tất cả điện quang liền xuyên qua đỉnh đầu của thiếu niên, biến mất vô tung.

Khoảnh khắc đó, thiên địa vốn huyên náo, nặng nề lại chìm vào yên lặng... mãi tới khi đá trắng sau lưng thiếu niên này đột nhiên hóa thành bột phấn đầy trời, tung bay phấp phới, phát phơ giữa thiên địa, như gió cuốn tuyết mùa, lại như bông tuyết bay. Mà nơi ” bông tuyết” đang bay lên, có một thanh cổ kiếm thon dài, đang phát ra ánh sáng yếu ớt...

Đúng là:

Ngàn năm âm hiểm chỉ qua.

Một kiếm mười năm tiện tay mài.

Tích tâm tu luyện đến Lăng Tiêu Phách.

Còn không bằng ngồi xếp bằng.

Đây chính là quyển thứ hai tiên lộ Yên Trần.

Kính thỉnh chú ý tới quyển thứ ba quyển sách:

“Đọa Hoài Minh Nguyệt tam sinh mộng...”

Quyển sách thứ ba chính là mộng sinh tam sinh Đọa Hoài Minh Nguyệt.

... ˘ ...

... ˘ ...

...

Phập đầu từ bình sinh say.

... Là cây cầu thứ mấy của nhà Minh Nguyệt?...

... Anh nhất nhất ca vũ hồn tiêu.....

... Tương... mắt mờ mờ, nhìn lại chỗ mộng lung...

... Úy... Mấy cái độ Thanh Sơn, mấy là thủy triều...

... Bình bình, thủy triều...

Chương thứ nhất kiếm vũ thu lôi, bốn vách tường như nghe quỷ khiếu

... Tại cuối mùa thu cỏ cây tàn lụi, vào một buổi tối vô cùng bình thường, không ngờ lại có một sự rung động thần bí không hiểu nổi, bắt đầu khởi động bên trong rừng rậm và bầu trời bên ngoài ngoài thành Ung Châu.

Nhân vật chính dẫn dắt tràng luật lay động này, thiếu niên dẫn dò một câu, hiện giờ Lâm Lâm Phong đang đứng lặng trên đầu dãy núi nơi móng ngựa, nhắm mắt không nói gì.

Chỉ là, nhìn qua thần sắc thiếu niên tựa hồ như thường, bên trong lại đang thừa nhận một loại khổ sở khó nói nên lời: Giúp hấn thổi hết “Thái Hoa đạo lực” của khúc Thủy Long ngâm nga kia, hiện tại tựa hồ vẫn dư dả rất nhiều, đang lưu động khắp kinh mạch xuôi kinh mạch trong cơ thể hấn, nhưng lại ngàn vạn tia không có kết cấu cũng không thể theo.

Tuy rằng, tình huống hiện tại so với bên kia mới tốt hơn rất nhiều, không giống tình trạng hiểm ác như vạn lưỡi dao khoét tim kia. Nhưng đây vốn là cảm giác kỳ dị nên nên quen thuộc bốn phía, lại như mang theo một chút gai nhọn nho nhỏ, vừa gột rửa vừa nói, không khỏi làm cho thiếu niên cảm thấy buồn bực trong lòng.

Sau khi cảm giác kỳ dị này lưu chuyển mấy chu thiên, tựa hồ không hện mà cùng hội tụ đến huyết tiếp đón người tỉnh ngôn. Chỉ một thoáng, tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân bốc lên, loại hậm hực đã lâu kia, tựa hồ tìm được một lỗ hổng ——

Chỉ nghe một tiếng thét dài trong trẻo, từ trong miệng thiếu niên ngửa mặt lên trời này thoát quan, quanh quẩn ở nơi thiên dã rộng rãi tịch liêu này.

Tiếng kêu của thiếu niên nhấp nhô, không kiêng kỵ thét dài, giống như trên bầu trời, dưới có thể vào Địa Phủ, sụp đổ dâng trào, âm thanh vang vọng; nhất thời Sơn Minh cốc hưởng ứng, kéo dài không dứt...

Tiếng hô xong, tỉnh lại chỉ cảm thấy lực lượng trong thân thể con trai chẳng còn thấy tung tích nữa, chỉ còn linh đài trong treo và không minh.

“Tại sao lại như vậy? Trước khổ hậu quả: Chuyện này về sau ngàn vạn lần đừng tới tìm ta!”

Lúc tỉnh lại mặc dù trong lòng oán trách như vậy, nhưng kỳ thật cũng không quá để trong lòng. Có lẽ bản thân thiếu niên cũng không biết, mặc dù tính cách hắc cỏi mở, lạc quan, tùy hòa, nhưng trong xương lại thấm vào một sự kiên nhẫn, không sợ hãi. Cho nên, hắc mới dám dựa vào trên đá trắng vó ngựa từng phát sinh quái dị như vậy - chính bởi vì như vậy, hôm nay hắc mới có thể đi dạo một vòng ở Quỷ Môn Quan, sau đó lại nhặt về một cái mạng!

Chỉ là, trải qua một trận kỳ dị này, thiếu niên tựa hồ đã thoát khỏi nguy hiểm, còn không đợi hắc kịp lấy lại sức, nhưng lại rất không may đã gặp một trận bất trắc khác: chính đang lúc luôn cho là một thân một mình im lặng, ngửa mặt lên trời thét dài mới vừa hạ xuống, lại nghe bên tai, đột nhiên vang lên một hồi tiếng oanh minh to lớn cổ quái!

Bị dọa cho giật mình tỉnh táo lại, vội vàng trừng lớn hai mắt nhìn chung quanh cẩn thận đánh giá —— lần này đánh giá không sao, tỉnh lại bị dọa sợ đến nổi da gà, thân thể phía sau đột nhiên nhanh chóng thối lui, không kịp đề phòng liền bị trượt ngã xuống đất!

Nguyên lai, thẳng đến lúc này mới mới phát giác, trên đỉnh móng ngựa vốn trống trải trống trải tịch liêu này, chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập được nhiều tẩu thú trong núi như vậy, đang cùng gào thét với mình; tiếng hổ gầm sói tru báo rống này, cuộn cuộn giữa vùng núi hoang vu này, ngâm nga không dứt –

Toàn bộ sơn cốc, trong chốc lát tựa hồ sôi trào lên!

...

...

...

Cũng khó trách thiếu niên giật mình. Cho dù ai đột nhiên phát hiện một đám dã thú phát ra tiếng gầm thét đối với mình, đều sẽ bị dọa đến tè ra quần! Đặc biệt là khi nhìn thấy trong đám dã thú vẫn không thiếu mãnh thú, lúc tỉnh nói chỉ lui được vài bước, ngã một cái, đã coi như là vô cùng bình tĩnh rồi!

Hơn nữa bị ngã ngồi xuống đất tỉnh lại, trong lúc vội vàng tiện tay sờ lên vật cản bên cạnh mình, trong lúc ngây thơ chỉ cảm thấy là cây gậy, tay phải nắm chặt cán gậy, đặt ngang ở trước ngực —— tuy, hành động này theo bản năng phòng chừng cũng không làm nên chuyện gì, nhưng thời khắc nguy cấp cần lấy ra tráng can, cũng là tán gẫu hơn không có.

Thiếu niên hoảng loạn vô cùng, lúc này trong lòng chán nản:

“Ta thật sự là ăn no rửng mỡ, sao lại nghĩ tới chạy đến nơi hoang vu hoang vắng này luyện sáo đây?! Nếu là ở ngay cạnh nhà mình luyện nhạc nhi, nhiều nhất ngồi chửi mắng hàng xóm bị ồn ào kia một trận - đâu có giống như hiện tại —— chỉ sợ là tiếng sáo của ta quá ồn ào, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của đám mãnh thú này, thế cho nên đồng loạt chạy tới vây quanh ta, thuận tiện đi ăn khuya một chút!”

Lúc tỉnh lại, hấn hồi hận vô cùng, trong lòng thầm nhủ lần này nhất định phải trở thành vật trong bụng của con hổ kia rồi. Chỉ là, sau một lúc ngừng lại, đang oán hận mà tỉnh lại, ngạc nhiên phát hiện, những con thú bị bao vây xung quanh, thấy mình ngã ngồi xuống đất, đều dừng lại không được kêu gào, cũng không tiến lên cắn xé, chỉ là không ngừng đem con mắt sáng rực của con thú nhìn chăm chú vào hấn.

“Quái lạ! Ta như thế nào lại có loại cảm giác hoang đường —— đám dã thú trước mắt này, sao lại tựa hồ không có ác ý gì đối với mình?!”

Thật là quái sự năm tháng đều có, chỉ là hai tháng này đặc biệt nhiều!

Bất quá, tuy trong lòng cân nhắc rất giống chuyện này, bắt chuyện lại không chút nào dám chạy trốn. Bởi vì vị thiếu niên sơn dã am hiểu tập tính dã thú này, biết người ở cùng sơn thú gần trong gang tấc, kiêng kỵ nhất chính là xoay người chạy

trốn; ngược lại đối mặt giằng co, ít nhất còn có thể buông tay đánh cược một lần, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Đang lúc muốn tỉnh lại, bỗng nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tiếng hô lớn:

“Nguy ngôn!! Còn nói nữa!...”

Nghe thấy âm thanh này, thiếu niên đang sợ hãi lập tức tỉnh thần chấn động, tranh thủ thời gian nhìn về hướng âm thanh truyền đến - Với thị lực của hắn bây giờ tuyệt hảo, từ xa đã nói mình nhìn thấy vùng núi hoang vu tối đen kia, ánh lửa như hạt đậu đang bập bùng, càng lúc càng gần!

“A!!” Nhìn thấy tia sáng này, bắt chuyện lại đột nhiên như bị bò cạp độc chích, nhảy dựng lên —— thì ra, hắn nghe ra tiếng kêu liên tiếp thể này, chính là thanh âm của cha hắn lão Trương Đầu và mẹ nương nương!

Giờ khắc này, bắt chuyện trong lòng giống như sôi trào lên, cũng không lo được nữa, không đáp một câu, nhảy lên liền phóng đi theo hướng ngược lại!

Lúc này trong lòng hắn chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: “Chết thì chết đi!.. Hài nhi bất hiếu, ân dưỡng dục này chỉ có thể báo lại sau!..”

Trong lúc nhảy nhót tung tăng, bắt chuyện vung vẩy loạn xạ cây côn phát phối theo tay mình kia, như có tia sáng chớp động.

Đang lúc chờ mãnh thú đánh tới, bỗng nhiên lại dần ngạc nhiên phát hiện, mình đến nơi nào, những con hổ báo vô cùng hung mãnh kia không hện mà cùng tránh sang bên cạnh, giống như là... hình như có chút sợ hãi hắn, lo sợ tránh không kịp!

“Ồ? Ta sao có thể có loại ý nghĩ hoang đường này?!” Khi tỉnh lại kiểm tra chính mình, “Chẳng lẽ đây là ảo giác do cái chết gần như sinh ra?”

Bất quá, nghe vậy dù sao cũng là thiếu niên thông minh, lập tức đoán ra, những kẻ tâu thú vây quanh hắn này, lại thật không hề có ác ý đối với hắn!

“Quái lạ!”

Đêm nay đã tỉnh nói không biết lần thứ mấy, không tự chủ trong lòng bắt chước cái giọng điệu văn hồ của Quý lão kia.

Bất quá, tuy rằng phán đoán như thế, nhưng dù sao vẫn ở trong hiểm cảnh, tỉnh nói nhay bén tuyệt đối không có thời gian để đánh giá, dưới chân kia không dám có nửa phần dừng lại. Chỉ thấy thân ảnh thiếu niên không ngừng chớp động, như một làn khói nhảy ra khỏi vòng vây của đám sơn thú, hoảng hốt chạy xuống núi!

Đợi khi chạy được xa dần, thiếu niên mới dừng lại thở hắt một hơi. Sau khi tin chắc sau lưng không có dã thú đuổi theo, hắn liền tranh thủ thời gian vòng quanh tiểu đạo, một cước nông một bước chạy đến trước mặt cha mẹ hắn, nhanh chóng đem bọn hắn chặn lại nửa đường. Dọc theo đường đi, cũng không biết đã nhắc nhở bao nhiêu lần, ăn bao nhiêu gai gai gai!

Lòng nóng như lửa đốt, hắn mở hai chân, không ngừng chạy trốn, cuối cùng cũng kịp giữa đường, chặn cha mẹ hắn lại.

Nguyên lai, vợ chồng lão Trương đầu này, chính là nhìn thấy trên bầu trời gió mây vần đột biến, trong lòng lo lắng hải nhi của mình đi Mã Đà Sơn luyện sáo, sợ nói cho có sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Vì thế, hai vợ chồng già liền vén một bó đuốc, do lão Trương dẫn dắt, không để ý tới núi cao trong đêm đen, cùng nhau đến núi Mã vó này tìm kiếm.

—— Tạ Thiên Tạ Địa! Cuối cùng bọn họ cũng thấy được hải nhi của mình vẫn bình yên vô sự trở về!

Nhìn thấy phụ mẫu mình thành công ngăn bọn họ lại trước khi lên đỉnh núi, một mực lo lắng trong lòng, lập tức cả người thả lỏng xuống. Đến lúc này, mới mở miệng phát giác., Trải qua một trận chạy trốn mất mạng vừa rồi, chỉ cảm thấy toàn thân mình đau nhức không thôi. Thiếu niên mỗi một đánh phải chống cây trượng vừa rồi thuận tay nhặt được, vịn bả vai lão Trương, bước sâu một bước về gian nhà tranh dưới chân núi.

Hậu nhân có phú thi tán viết:

Có kỳ thạch...

Dung ngã nằm.

Đột Ngột hùng tâm ngàn vạn lần.

Chỉ có núi xanh giống như ta ——

Một tiếng huýt sáo dài.

Rồng ngâm hồ phách!

Đợi đến khi về đến nhà, dưới sự chiếu rọi của đèn dầu, rốt cuộc Ngôn Nương cũng phát hiện áo quần vải thô của hài nhi sớm đã bị bụi gai trên núi nhấn chìm rất nhiều, không khỏi lại rối ren thêm một hồi, bảo con đổi y phục cho nàng ngay cả khe hở ban đêm cũng được.

Thức ngôn nương vừa khâu vá vừa oán trách đứa con vừa biết cha mẹ đến tìm, vì sao lại gấp gáp như vậy – mặc dù là đang trách, nhưng một cái tâm tình ưu nhĩ của ân mẫu kia tràn ngập trong lời nói. Vị thiếu niên bình thường cơ linh biện, ăn nói khéo léo này, bây giờ trước mặt mẹ mình lại lập tức trở nên miệng vụng về, miệng định nói không ra lời, chỉ đành đứng ở đó cười hề hề.

Về phần mấy vết máu bị rách rách trên bụng, cái này đối với thiếu niên trong núi có thể nói là chuyện thường tình, không giống hài tử trong thành kiêu quý như vậy, chỉ do lão Trương day nát nhai nát mấy mảnh thảo dược, nhét lung tung vào việc cầm máu.

Trong căn nhà tranh dưới móng ngựa này, một bắc đèn dùng bắc đèn vé véo thành, ngâm ở trong mỡ từng nhà nông tự nhà nông ép lấy, cháy lên một chút ánh đèn nhu hoàng; ánh đèn to bằng hạt đậu này chập chờn không ngừng, chiếu sáng bốn vách nhà tranh, cũng thông thả chiếu rọi kim chỉ trong tay mẫu từ.

Một lần nữa, lão Trương bán khí cụ nông liệt trong nhà, lại thuận miệng hỏi thăm nhi tử vừa rồi ở trên núi Mã Đạp Sơn, đã từng ăn cái gì kinh hãi —— một hồi lâu trước trận đột nhiên xuất hiện sấm chớp rền vang, thật đúng là ” dọa người”!

Nghe phụ thân hỏi, thức thời nhu thuận nói sợ cha mẹ lo lắng, liền thần nhiên nói không có sợ hãi gì, dù sao cũng không có mưa, chỉ cần không bị xối vào là sẽ không sao.

Tĩnh Ngôn Nương thân đang khâu quần áo, nghe vậy lại liên miên cần nhắc nhở nhi tử làm người phải tích đức hành thiện, nếu không sẽ gặp thần tiên trên trời mang theo thiên lôi bổ —— lôi điện đêm nay dọa người kia, nói không chừng là vị thần tiên trên trời nào đó nổi giận đây...

Ngây ngốc nhìn mụ nương đắp chung quần áo, có câu không nói một câu, không qua được một buổi, đã lăn qua lăn lại cả đêm, liền cảm thấy có chút mệt mỏi, vì thế mở miệng xin lỗi một tiếng, đi ngủ trước.

Đội đến trên giường, lẳng lặng nằm trong chốc lát, lúc này hai mắt đã nhắm lại, nhớ lại chuyện phát sinh đêm nay, cơn buồn ngủ kia lại không còn đậm như lúc trước nữa.

Đêm nay cảnh tượng phát sinh trên núi Mã Đà Sơn, lại giống như đèn kéo quân, rón rén qua trước mắt.

Mặc dù, những sự tình này cách hiện tại không đến nửa canh giờ, tất cả chi tiết đều rõ mồn một trước mắt, nhưng khi nhớ tới rất nhiều chi tiết, vẫn giống như ở trong mây mù, hôn mê bất tỉnh, tựa hồ tất cả đều có thể chạm tay vào, nhưng dù sao một tay cũng không bắt được.

ngủ không yên, lại cảm thấy có chút hoảng hốt thiếu niên, dứt khoát mở hai mắt ra, kinh ngạc nhìn chăm chú ánh trăng pha tạp xuyên qua cửa sổ chiếu trên tường đất kia, cực lực để cho mình bình tĩnh lại.

Tĩnh táo lại rồi chếp miệng, sau đó cố gắng nhớ lại mọi chuyện phát sinh trong đêm nay, cẩn thận lại một lần nữa.

Suy nghĩ nhiều lần, suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng, mặc dù có chút không dám tin tưởng sự thật mà mình suy đoán ra, nhưng vẫn nghĩ đến., Tất cả những chuyện phát sinh đêm nay, tám chín phần mười, đều cùng mình dùng “Thái Hoa đạo lực” kia thổi ra chim rỗng nước hót có liên quan rất lớn. Tuy rằng, đã thức thời không dám đem sấm sét điện chớp rền trên bầu trời cùng một chỗ với mình, chỉ coi đó là trùng hợp; nhưng có rất nhiều dã thú ừ ừ cạc cạc tụ tập đến bên cạnh mình., Không chỉ không công kích chính mình, mà còn giống như có chút sợ hãi chính mình —— loại chuyện quái dị trước nay chưa từng nghe

thấy này, nếu không phải bởi vì mình vốn cảm thấy không thể so với rần rết bình thường, liền đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, còn có cái gì có thể cùng quan hệ như vậy!

“...”

“...”

“Xem ra, lão trượng vân trung quân bèo nước gặp nhau, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường; khúc phổ cùng sáo ngọc này tặng ta, cũng tuyệt đối không phải chuyện bình thường!”

“Cả đời này của mình, có lẽ từ nay về sau sẽ thay đổi a! “..., nghĩ tới đây, vị thiếu niên sơn dã nằm trên giường, không khỏi có chút kích động:

“Ta, Trương Tinh Tinh nói, lập tức tìm được một phần việc thuần thú trong cái đội ngũ tuần tú có thể đi bốn phương kia! Nghĩ đến, thù lao nhất định không ít! Ai Ai!”

Vị thiếu niên đã lăn qua lăn lại cả đêm nay cứ như vậy mà ngủ thật say, khóe miệng còn nhếch lên nụ cười nhạt...

Có lẽ tối hôm qua quả thật vất vả, sáng sớm hôm sau đến khi mặt trời lên cao, mới phải từ trên giường bò dậy.

Thiếu niên rửa mặt xong, phát giác sau một đêm ngủ, mặt nhọc hôm qua đã không thấy tung tích; hít thở không khí trong rừng non thuần khiết, chỉ cảm thấy toàn thân như thoát thai hoán cốt, đặc biệt sảng khoái tinh thần.

Đang trong cơn say mê, bất chợt ở trong gió mát mẻ sơn dã, lại đột nhiên nghe thấy mõ nương trong phòng kinh ngạc kêu một tiếng:

“Ồ? Ở đâu ra một thanh thiết đao?!”

Nghe tiếng, vội vàng chạy về phòng xem đã xảy ra chuyện gì. Lần này thấy vậy, cũng khá ngạc nhiên. Nguyên lai là “Thiết Đao” mà là một thanh trường kiếm nằm ngang ở góc tường.

Lúc tỉnh lại, tranh thủ thời gian đi đến phụ cận, xoay người đem thanh kiếm này nhắc lên, cẩn thận xem xét một phen:

Thanh kiếm này thân dài, ước chừng có ba thước chín tấc. Chỗ thân kiếm kết nối với thân kiếm cũng không có hộ thủ, chỉ hơi lồi sang hai bên, sau đó hướng về phương hướng mũi kiếm hơi lõm xuống; thân kiếm này bằng phẳng, kiếm khí vô quang, hiển nhiên cũng không khai phong; Kiếm đầu tròn tù, phía trên còn dính không ít vết bùn. Cả thanh kiếm hiện lên màu xám đen, tạo hình có chút phong cách cổ xưa.

Tĩnh lại rồi cầm lấy thanh trường kiếm này lật qua lật lại quan sát, trong lòng nghi hoặc, không biết tại sao trong nhà lại có thêm thanh kiếm này. Thiếu niên nghi hoặc liền hỏi mẫu thân:

“Có phải phụ thân gần trời dậy hay không?”

Ngôn nương lắc đầu phủ nhận, nói xưa nay trong nhà chưa từng thấy vật này.

Tĩnh lại đưa ra ngoài phòng nhìn kỹ ánh nắng, đến khi hần chú ý tới mấy khối bùn ngấn dính trên đầu kiếm, rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ:

“Ha ha! Thì ra thanh kiếm này nguyên lai là từ tối hôm qua trên Mã Đạp sơn, một đường chống trở về!” Nghĩ lại tối hôm qua chính mình trong lúc kinh hoảng thất thố, vẫn đem nó coi như một cây côn sử dụng, thiếu niên không khỏi nhin được bật cười.

“Ha ha, khối đá kia đúng là thời điểm khi bị lôi điện phá vỡ, đem thanh thiết kiếm chôn dưới đất này lật ra!”

Thiếu niên nghĩ thông suốt điểm này, không khỏi mừng rỡ:

“Ha ha! Lần này để ta nhặt được bảo rồi!”

Nói xong, bắt chuyện nhanh chóng lao tới một chậu nước, đem thanh bảo kiếm ngoài ý muốn đoạt được này, liền đem tảng đá trong viện phụ thân thường dùng để mài đao, khi khi ra sức mài lên:

“Đem bảo bối này cầm vào trong cửa hàng, hẳn là có thể được không ít tiền bạc chứ? A ha ha...”

Chương thứ hai, mười năm tiện tay mài kiếm thứ nhất...

Lại nói, thiếu niên bắt chuyện ngoài ý muốn này cầm lấy ”Bảo kiếm”, lập tức hào hứng búng búng nhúng nước mài, Hi Đồ mài bóng đẹp đẽ một chút, đợi đến điển thời có thể tính ra cái giá tốt.

Chỉ là, nghe vậy cảm thấy có chút kỳ quái là, từ đầu đến cuối đã suy nghĩ rất lâu, nhưng lại chỉ nhúng tay vào vết cỏ còn dính trên trường kiếm. Thân kiếm có màu xám tro ảm đạm, nhưng thủy chung không nhìn ra có biến hóa gì.

Lại qua một chút, xem xét vẫn không có gì khởi sắc, bắt chuyện liền tâm nói thôi, dù sao đây là vật nhất được, lung tung coi mấy đồng bạc rác rưởi là được: Muốn hẳn nói, thanh bảo kiếm này thoát nhìn có chút phong cách cổ xưa, nói không chừng chính là bảo bối gì đó; đợi chiều đến lúc bắt được “Thanh Phục cư” kia để cho Chương lão triều ta xem, nói không chừng vận khí tốt, còn có thể nhận một hai lượng bạc trắng cũng chưa biết chừng.

Vì vậy, thiếu niên liền thẳng lưng lên, từ trong phòng thu thập một khối vải khô ráo, lau chùi đoạn thân kiếm vẫn còn chảy kia sạch sẽ. Sau đó vào trong phòng tìm kiếm một hồi, tìm được một cái túi vải rách, vừa vặn đem thanh kiếm này quấn lại, lại ở bên ngoài hơi nhứ chặt vài vòng, liền tiện tay đem nó dựa vào tường đất cạnh cửa.

Quản lý xong hết thảy, bắt chuyện liền đi một khối bãi đá phía trước nhà tranh không xa, giúp mẹ mình phơi nắng tích góp từng chút một mấy miếng da tây tiêu diêm tiêu—— cái này dùng hằng ngày cũng không nhiều, nếu là thời gian dài không lấy ra để phơi nắng, da lông này tám chín phần mười sẽ bị sâu mọt cho thêm mấy lỗ thủng. Nếu là như vậy, cả miếng da này cũng chỉ có thể bán bừa bừa bãi mất hai văn tiền.

Bận rộn một hồi, lại hướng về cây sáo ngọc của mình “Thần tuyết” kia phát sinh một hồi, đã đến lúc ăn cơm trưa.

Bởi vì hiện tại đã sáng ý đã không thường xuyên trở về, thức ngon nướng liền từ trên tường treo một khối hoẵng, cắt xuống một khối hoẵng khói lửa hun thịt, cắt mỏng cơm ăn cho con trai.

Nói đến hoẵng này, chỉ vì nó nhạy bén chạy trốn, ở giữa đá núi mây mây mây kia chạy lung tung nhảy nhót, như giẫm trên đất bằng, vì thế là các sơn dân ngoại thành Trừ Châu này, liền quản cái hoẵng này gọi là “Dã Dương”. Nếu không phải hạ được hoặc là chôn thú kẹ, “nh dương” này cũng không dễ dàng săn được.

Dùng hết cơm nước, tỉnh lại chào mẹ, hứng thú bưng bưng trở về Tích Châu thành.

Tỉnh lại cha hẳn mở miệng, thì vừa sáng đã đi săn bắn trong khe núi bên trái. Sau khi nghe thấy ròi nhà đi không xa lắm, liền nhìn thấy trong một rãnh sâu bên đường núi, cha hẳn đang cõng thân ảnh con săn bắn cung, liền hướng về nơi đó hô một tiếng. Lão Trương nghe thấy thì quay đầu lại cười cười với hẳn, lắc lắc tay, lại quay người tiếp tục đi về phía bụi cây trong rừng rậm.

Chờ tỉnh lại, chạy tới thành Lưu Châu, ngày ấy đã hơi lệch về phía tây, bắt chuyện không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến hiệu cầm đồ duy nhất trong thành, “Thanh Phục cư”.

Nói đến “Thanh Phản cư” này, theo lý thuyết, chiêu bài của tiệm cầm đồ này, đều sẽ lấy chữ “Đương đương” kết thúc. Nhưng lão bản Thanh Phục cư Chương đại chương quỹ lại cực kỳ hâm mộ sĩ tộc phong cốt, lại cố tình để ý đem chiêu bài cửa hàng này, dùng chữ ” cư” kết thúc. Nói thật, trong lúc mở miệng, hai chữ “Thanh Tự” cùng chữ ” cư” kia bày ra cùng nhau, có chút chẳng ra sao cả.

Bất quá, thành Ung Châu này cũng không quá lớn, dù sao chỉ có một tiệm cầm đồ này của hẳn, gọi xuống lâu năm, tất cả mọi người đã quen rồi —— nói không chừng nếu chương này dâng tâm huyết ngày nào đó tới thủy triều, lại đổi tên cửa hàng này “Thanh Phục đương”, mọi người trái lại cảm thấy không được tự nhiên.

Lại nói tiếp, lão bản Thanh Phục cư này cũng có chút cổ quái tính nết. Trời sinh không tin bất luận kẻ nào ngoại lai của mình, sợ tiền đài thuê người khác làm thờ. Nếu đánh giá cao vật phẩm, thật đúng là khó chịu như nhéo thịt hấn., Đợi mời qua một hai lần người ngoài họ Triều phụng, khiến cho hàng ngày cứ nghi thần nghi quỷ của mình, sau khi ngồi không yên, Chương lão bản tự mình ra trận, trên quầy tự mình làm tín ngưỡng. Thời gian qua đi, người khác đối với hấn đều gọi là “Chương triều Phụng”.

Mà lúc này, Trương gia đã mở miệng, đối với Chương triều nịnh nọt mà nói, cũng không phải là khách lạ gì. Thấy được tiểu ca ca này hôm nay trên sống lưng lại chéo lưng vác theo vật, Chương triều đại này liền mặt mày hớn hử đón chào thiếu niên nói:

“Tiểu ca của Trương gia à, hôm nay lại có dã vật đến làm sao?”

Nguyên lai, trong quá khứ nếu có con mồi ngon nào gọi là cha, mấy ngày sau cũng không thoát khỏi tay, liền bắt chuyện công Thanh Phục cư tới, tám chín văn lộn xộn — vật sống kia nếu là nuôi ở trong nhà, phí gạo lương thực tổn công tổn sức., Gia đình trẻ trung này tiêu không nổi. Còn tên gia đình Chương Triều này đúng lúc có một món ngon sơn hào dã, trong lòng lại tiếc rẻ mấy đồng bạc - bởi vậy hai nhíp vỗ tay liền hợp, Chương triều này chú ý đến ” Điện đường” tiểu ca, từ trước đến nay chỉ nhìn là muốn mặc, còn trong lòng hấn có phải hay không thường cầu chúc dậy lời phụ thân bán không được Dã vật, vậy thì không được để người ngoài biết.

...

...

...

Nghe được Chương triều Phụng hỏi, tranh thủ thời gian giống như hiển bảo, tháo xuống vài vốc quần sau lưng, thật cẩn thận đặt ở trên quầy, tán dương:

“Chương triều bá a, hôm nay ta không phải tới để làm dã vật. Hôm qua ta ở trên núi ngựa của nhà ta, không cần thận đào ra

bảo bối này, liền cầm cổ! Ngài trước tiên đừng vội cau mày mà nói, đây tuyệt đối là đồ cổ đấy!”

Vừa nói, vừa thận trọng giải quyết bao vải bố kia. Vừa cười, vừa còn nói mở Mã Đạp Sơn nhà hắn, mọi người đã quen biết chương điền chân ngựa quen thuộc kia, để chứng minh vật hắn đào ra ở đó, rất có khả năng đó là bảo bối cổ xưa!

Lại nói đến Chương triều bá kia, mặc dù lúc đầu nghe được đến không phải đồ làm dã vật, có vài phần thất vọng. Nhưng tiếp theo lại bị lời nói này thôi phùng, lập tức hứng thú: Chỉ thấy một già một trẻ cùng tiểu nhị đứng bên, đám người đều nhìn chăm chăm không rời mắt vào cái bọc đang mở ra, muốn xem cái cổ trong miệng của thiếu niên rốt cuộc là thứ gì.

Rốt cuộc, trong sự ngóng trông của tất cả mọi người, bao vải rách nát của Côn Bằng rốt cuộc cũng bị xé rách, lộ ra bảo vật được bọc ở bên trong.

“Ồ?!” Vừa thấy cái túi vải bố này, đã biết thanh âm khoe khoang kia đột ngột dừng lại, thay vào đó là tiếng kêu sợ hãi phát ra từ trong phế phủ!

Nguyên lai, bảo kiếm cổ sơ vốn được bao bọc trong vải bố, lại không biết từ lúc nào biến thành một thanh sắt vụn loang lổ rỉ sét!

“A ha ha ha ha” đợi chờ chờ tràn ngập chờ mong, chờ mọi người chờ thấy mới lạ, cũng thấy rõ cây rỉ sét này cực kỳ nghiêm trọng, tình trạng vô cùng thê thảm, nhất thời bộc phát ra một trận tiếng cười vang như sấm!

“Khụ khụ! ặc ặc, ta nói này, người đừng trêu ta nữa! Cái đồ cổ của người, ho khụ khụ rất xưa rồi! Nhưng chỉ sợ cách bảo bối kia một đoạn dài, khụ khụ, vẫn còn thiếu một đoạn lớn! Ha ha ha ha!”

Mấy câu nói không thờ không lưu loát này chính là từ vị Chương lão đầu hiện tại cười đến không thờ nổi —— không hổ là sản phẩm triều bá nhiều năm, tuy rằng ở trong “Cực Lạc” vẫn không quên cho khách quan công bằng ước định giá trị của vật này.

“Ta thấy, Trương tiểu ca a, dây sắt cổ của ngươi, hay là mang về nhà đi. Ở chỗ lão phu, một văn tiền cũng không làm được!”

Xem ra tên đầu lĩnh Chương lão đầu nhi này cũng không nhớ tới tình cảm ngày thường dùng để làm vật hoang dã.

“Ặc ặc ặc ặc” Hiện tại đã là một khuôn mặt đỏ bừng bừng, nói chuyện cũng có chút bất tiện. “Này, Chương Hướng phụng, có thể nói lung tung cho ta lên làm vài văn hay không? —— Việc này, hóa ra đây thật sự là một thanh bảo kiếm! Ta cũng không biết tại sao lại đột nhiên biến thành một sợi rỉ sắt!”

“Ha ha ha ha ha” Sau khi nghe xong những lời này, lại khiến nhóm khách cười vang một hồi.

“Tiểu ca, hay là mời trở về đi! Lần sau ta vẫn cầm chút dã vật mới mẻ để xem diễn lễ mới là đứng đắn, đừng có trêu chọc tiểu lão nhân ta —— vừa rồi lão phu thiếu chút nữa không vui về được rồi! Cát sạch sắt này đi, chậm chậm!”

“Người tiếp theo!”

Chỉ nghe thấy Chương Dương thờ phụng đoạn cuối, đầu óc mơ hồ hồ cũng biết chuyện hôm nay không thể làm, đành phải đem miếng sắt rỉ kia bọc lại, trong tiếng cười nhạo khắp sảnh đường, chạy trời chết!

Trên đường chạy tới Hoa Nguyệt Lô, hẳn có phần cảm thấy nhục nhã mà tỉnh lại, hiện tại là đầu óc hồ nghi:

“Thế nào, làm sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là buổi sáng ta mài kiếm dính nước, buổi chiều liền rỉ sét?”

“Không đúng! Sau khi mài xong ta đã lau sạch sẽ rồi. Huống hồ cho dù chưa lau sạch sẽ, chỉ qua một buổi chiều, cũng không thể rỉ sét lợi hại như vậy chứ?” Sau khi tỉnh lại lập tức phủ định ý nghĩ vừa rồi.

“Đúng rồi!” Nghe vậy hình như nghĩ tới điều gì: “Lời này có rỉ sét đến đâu đi nữa, cũng không biến từ một thanh kiếm thành một cái que sắt vụn chứ?!”

“Chẳng lẽ là bị người khác âm thầm đánh bại?!”

Mặc dù lúc tỉnh lại cũng không cảm thấy trên đường có quái vật gì đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ cũng chỉ có lời giải thích này mới có thể giải thích được.

Nghĩ đến đây, một mực nghi thần nghi quỷ tỉnh ngón không nhìn được dừng bước, lại lấy bao vải dày cầm trong tay mở ra. Hắn muốn nhìn một chút cây sắt vụn này, phải chăng còn có giá trị lợi dụng; nếu thật sự vô dụng, không bằng thừa dịp hiện tại thuận tay ném đi, đỡ phải giơ lên trong tay còn cảm thấy nặng...

“A!”

Vừa nhìn không sao, nhưng tỉnh lại lập tức ngây ra như phỗng!

Cũng khó trách sau khi tỉnh lại đã mở bao ra, lại quá sợ hãi như thế. Thì ra, người nằm trong bao vải bố kia, rõ ràng chính là thanh thiết kiếm cũ mà buổi sáng mai đã lâu kia!

...

...

...

Thanh kiếm cũ này vốn chẳng chút thu hút song lúc này lại sắc bén hơn bất cứ thần binh lợi khí nào trên đời, càng khiến cho thiếu niên trước mắt khiếp sợ thất sắc - Lúc này hắn như bị sét đánh, giật mình đứng ngay tại chỗ, ngay cả chiếc túi rách trong tay rơi xuống đất cũng không biết.

“Quái tình! Quái quái!!” Chử Bằng trầm trọng hồi lâu, nghe vậy mới dần dần phục hồi tinh thần, liên thanh sợ hãi than.

“Chẳng lẽ vừa rồi trong lúc hoảng loạn đã cầm nhầm túi?”

“Không đúng không đúng! Ta nhớ rất rõ trên quây lúc đó, ngoại trừ vụn thiết điều đến từ cái quây khó hiểu kia của mình, thì không còn vật gì khác.” Trí nhớ khá tốt, lập tức bác bỏ ý tưởng này.

“Hoặc là, kẻ trộm lúc trước làm hoạt động bao kia, sau đó cảm thấy lỗ vốn làm buôn bán, đúng là trong lòng hối hận —— liên thừa dịp ta không chú ý, đem bản thân hắn đổi lại sợi sắt

kia?” nóng lòng giải thích tình trạng quái dị trước mắt, lại giải thích cho mình một khả năng khác.

“À, chuyện này dường như càng không đúng rồi! Mặc dù kiếm cũ của ta cũng không đáng giá gì, nhưng so với cục sắt vụn không đáng một đồng kia thì tốt hơn rất nhiều nhỉ?” Nhớ lại lúc đầu khi cục sắt rỉ sét kia làm cho người ta chế nhạo, khi nghe được lời này lập tức cảm giác được suy đoán của mình, so với vừa rồi càng thêm hoang đường.

“Chẳng lẽ là cái này...?!” Mãnh liệt, bắt chuyện dường như nghĩ tới một loại khả năng khác; nhìn thần sắc hần biến đổi mấy lần, nghĩ tới cách nghĩ mới của hần nhất định có chút kinh thế hãi tục, ngay cả hần cũng khiếp sợ không thôi.

Bất quá, hơi ngừng một chút, nghe vậy liền thần sắc như thường:

“Cái này, cũng thật không thể tưởng tượng nổi... Lại càng không thể nào!”

“Được rồi, tốt nhất không nên suy nghĩ lung tung nữa, trên đường gấp rút mới là đứng đắn!...”

Thế là, bắt chuyện xoay người nhất miếng vải rách kia, nặng thì bọc trường kiếm lại, ôm trong tay đi về phía Hoa Nguyệt Lâu.

Đi tới nơi vô số võ công, bắt chuyện lại nhin không được tự mình lăm bằm:

“À, à ài, hình thức thanh kiếm cũ này cũng không tệ lắm, chỉ tiếc chưa được khai phong —— thấy hôm nay ta mài giữa gian khổ như vậy, nghĩ đến kiếm khai phong cũng không dễ dàng gì —— nói không chừng nó căn bản không thể mở miệng! Cho nên năm đó mới bị chủ nhân vứt bỏ chứ? Ha ha ha ha, ha ha ha...”

Cười vài tiếng, cảm giác được suy đoán của mình có lý, nên bắt chước, tiếp tục nói:

“Muốn kiếm này vừa không thể rèn, vừa không thể khai phong, chỉ có thể tính là một khúc thước —— không bằng đợi ta về Hoa Nguyệt Lâu, tùy tiện tìm gã sai vặt đưa chơi, cũng

coi như được nhân tình; nếu thực sự không ai đồng ý, cũng tiện tay ném đi là được!”

Nói xong, bắt chuyện liền quyết định chủ ý, lại tăng tốc bước tới phía trước.

Chỉ thấy thiếu niên này lại đi tới vài bước, trải qua một chỗ yên tĩnh vắng vẻ không người, lại đột nhiên ngừng lại lắng nghe —— hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, tỉnh táo nói, đột nhiên vươn tay, đem túi vải kia ra sức kéo một cái:

Chỉ thấy dưới ánh sáng tà dương phía tây, thanh cổ kiếm vốn bẹp bẹp trong tay thiếu niên kia đã sinh ra hai vệt hàn phong! —— như thanh trát nhận của sương hoa, trải qua ánh tà dương kia, đúng là ánh sáng lấp lánh, tựa như nước mùa thu giữa hai thoáng thoáng, phản chiếu lại thân kiếm cũ kỹ, càng phát ra lưu quang mãnh liệt. Lưỡi sương như gương, chiếu rọi ra đôi mắt trong trẻo trong trẻo của thiếu niên.

Đối với cảnh tượng kỳ dị này, mặc dù đã tỉnh lại và chuẩn bị tư tưởng kỹ càng, nhưng vẫn có chút khiếp sợ.

Chỉ là, sau một lát, thiếu niên liền khôi phục bình tĩnh. Dù sao, hai ngày gần gũi này, đã quen biết nhiều chuyện cổ quái, hiện tại thực sự có vài phần quen thuộc.

“Hồ thẹn! Nguyên lai thanh kiếm cũ ta vô tình nhặt được, lại thật sự là bảo vật thông linh!”

—— ai đột nhiên nhận được một sự kiện kỳ lạ, cũng sẽ vui mừng khôn xiết, huống chi là nhớ lại tên thiếu niên này! Đợi sau khi hân nghĩ thông suốt các khớp xương trong đó, nhất thời liền mừng rỡ muốn phát điên, trực tiếp nhảy múa trong tay, thực sự rất cao hứng!

Đang lúc thiếu niên vui mừng khôn xiết, có chút quên mất nguyên do, chợt nghe thấy bên tai có người hô to một tiếng:

“Khởi bẩm tiểu ca! Không biết lại mình ngộ ra sao, lại vui vẻ mà quên mình như vậy?”

Đang vui mừng kiêu chế không thôi, nghe tiếng vội vàng quay đầu lại quan sát ——

“Ôi! Thì ra là lão trượng ngài!”

Nguyên lai, vị này hô quát người, áo nâu lộng lẫy, tóc đen tóc đồng nhan, chính là vị lão trượng “Vân Trung Quân” nhiều ngày không gặp kia!

“À, ngày ấy nhiều Mông lão trượng tặng cho ta Địch phổ, mới khiến ta mưu được một phần cơm áo: Phần tâm tình của việc dạy cá này, tiểu tử thường xuyên lưu luyến lòng...”

Mới nghe ân nhân tỉnh lại, lải nhải mãi đến đây đã bị Vân Trung Quân Lão Thăng cắt ngang câu chuyện:

“Một chút ân huệ nhỏ, không đáng nhắc đến! Hôm nay lão trượng đến đây lại không vì cái gì khác, chính là muốn chúc mừng tiểu ca!”

“Ta? Đạo Hạ?” Mở miệng nghi hoặc trong lòng: Chẳng lẽ lão trượng nhanh như vậy đã biết chuyện đoạt bảo của mình? Cũng không đến mức nhanh như vậy chứ.

“Đúng vậy!” Vân Trung Quân cười hì hì.

“À... không biết lão trượng chúc mừng ta có chuyện gì?” Vân Trung Quân này với lai lịch vô cùng rõ ràng, lại nhận được lợi từ việc hấn tặng địch, lời nói và hấn nói rất cung kính, ngôn từ kính cẩn, không dám có chỗ nào quá lễ... Tuy rằng, Vân Trung Quân không câu nệ tiểu tiết này đã từng khiến hấn dùng chữ “Lão ca” lên tiếng, nhưng nghe vậy cũng không dám nói nhiều, vẫn cung kính như trước.

“Ha ha, thiếu niên này, lại đến trước mặt lão phu giả vờ ngây thơ: Còn gọi cái gì mà “lão trượng”? Sau này chúng ta phải gọi “đạo hữu” là đủ rồi!”

Thiếu niên đang lắng nghe, nghe thấy câu nói này thế nhưng vẫn không hiểu gì cả, không rõ ràng cho lắm.

Chỉ nghe Vân Trung Quân kia tiếp tục nói:

“Hôm nay ta tới chính là muốn chúc mừng tiểu ca, tuổi chưa yếu quan, cũng đã có thể nhòm ngó thiên đạo, thổi bay toàn bộ dị khúc kia của tiên gia!”

Cho đến lúc này, mới có chút nghe hiểu được: Hóa ra lão trượng vân trung quân này, chắc đã biết hôm qua mình dùng

“Thái hoa đạo lực”, thối ra chuyện thủy long ngâm nga dị khúc.

Nghe xưa nay Vân Trung Quân sùng kính khen ngợi như vậy, bất chuyện cũng đắc ý. Giờ định khiêm tốn đáp lời, lại không biết mở miệng như thế nào: “Thái Hoa đạo lực” đã tỉnh lại tự xưng kia hiển nhiên là ngượng ngùng nói ra.

Thế là, bất chuyện đành phải như những thiếu niên ngây thơ được trưởng bối khen ngợi, ngơ ngác không nói gì, chỉ đứng đó cười ngây ngô.

“À, Trương đạo hữu tuy chỉ là mới nhìn thấy thiên đạo, nhưng nếu cứ tu luyện theo cảm tính này, tiền đồ của đạo hữu không thể hạn lượng được!” Biết rõ thiếu niên này ở trước mặt mình mặt mỏng, là Vân Trung Quân bắt cần đòi, nhưng lại gọi “đạo hữu” không ngùng.

“... Nghe lão trượng khen ngợi như thế, tiểu tử xấu hổ lại có chỗ không rõ ràng —— chỉ nghe người thường đều ao ước chuyện tu đạo, lại không biết sau khi tu đạo rốt cuộc có tiền đồ gì?”

Thấy dị nhân Vân Trung Quân cũng tôn sùng chuyện tu đạo kia, thiếu niên có chút tò mò - phải biết, vị lão đạo sĩ tinh ngôn vô cùng quen thuộc kia chính là Thượng Thanh cung lão nhân Thanh Hà, tựa hồ cũng chẳng khác hơn là bao; nếu tu đạo thành có tiền đồ như vậy, tuy cũng coi như cơm áo cơm không lo, nhưng đối với hiện tại đã được gọi là áo cơm không lo không lo mà nói, cũng không thể nói là “không thể đo lường” gì.

“Ha ha ha” Nhìn vẻ mặt của thiếu niên có chút không cho là đúng, lão trượng phu không khỏi cười ha ha, cao giọng nói:

“Nếu phàm nhân được tu đại đạo, nhòm ngó thiên cơ thì có thể trường sinh cửu, đắc đạo phi thăng. Từ đó có thể hít gió uống sương, không ăn tươi ngũ cốc, đồng thọ cùng nhật nguyệt; có được vân khí, quy đạp phượng, bỗng nhiên mà đến, bỗng bành lướt mây giá khí, ngao du giữa thiên địa. Nếu đạo hạnh cao thâm, tiên duyên rộng lớn, có thể lên trời xuống đất, ngự linh loan, giá phi long...”

Nói tới đây, Vân Trung Quân đang thao thao bất tuyệt, miêu tả cảnh tượng mỹ diệu sau khi thành tiên, đột nhiên ngừng lại. Hơi tức giận:

“A! phì phì! Chân long đó là cưỡi một cách tùy tiện sao?! Thật là nói hươu nói vượn!”

Tuy không rõ vị Vân Trung Quân đang hăng hái bừng bừng này, nhưng không hiểu sao đột nhiên lại thở phào một cái, tranh thủ cơ hội này ngăn cản vị lão trượng đang nói chuyện trước mắt này:

“Tặc hặc, cực kỳ đúng! Nhưng chuyện này, không đối gạt lão trượng, những lời nói đắc đạo, khoái hoạt sau khi thành tiên, ta lại nghe rất quen thuộc!”

“Hả? Những câu này ngươi nghe thấu rồi à?” Vân Trung Quân đang cố gắng nói toạc ra những lời kỳ diệu thành Tiên, nghe được lời ấy thì không khỏi cảm thấy bất ngờ.

“Đúng vậy! Những lời này của ngài, có vị cùng ta quen biết đạo sĩ Thượng Thanh cung, liền thường xuyên cùng ta nhắc tới.”

Khi nói những lời này, ở trước mắt, không tự chủ được hiện ra một bức đạo đồ “Lão đạo thanh hà ban bố”..

Nói phụ giúp, hoa chân múa tay, râu tóc run rẩy, nước miếng văng tung tóe, không ngừng khoác lác tình hình sau khi đắc đạo thành tiên. Những lời đó, nội dung chủ yếu cũng không kém gì Vân Trung Quân vừa nói.

Có chút bất đồng chính là, vị lão đạo Thanh Hà kia tuy có chút điên cuồng, nhưng miệng lại cực giai, mỗi khi nói tới chỗ nào đó, các loại thiên hoa loạn trụ, liền từ trong miệng lão phun ra, thẳng tắp như thiên hà chảy ngược, thao thao bất tuyệt —— mỗi khi nghe vậy, liền muốn lui về phía sau tránh, để tránh nước bọt bắn tung tóe ở xung quanh lão đạo, tưới đến mức tự mình sạch sẽ quần áo trên!

Lão đầu Thanh Hà thổi phồng cuồng nhiệt như vậy, thường thường xuất hiện lúc lão mở miệng chất vấn tiên đồ tu đạo của lão. Nhưng sau khi trải qua vài lần tẩy lễ bằng nước miếng sặc

sở, lão đã bắt chước khôn ngoan, nếu không có chuẩn bị, sẽ không dám tùy tiện động đây.

Nhưng Vân Trung Quân nghe vậy ngoài hấn ra còn có người ngoài tỉnh lại nhắc tới những lời này, ngược lại khá ngạc nhiên:

“Nha! Khó trách những lúc gần đây, có thể danh tiếng của Thanh đạo cung nhi vang khắp thiên hạ —— thì ra bọn họ còn có nhân tài tuyên truyền bực này!”

“Lão trượng nói rất đúng! Không chỉ riêng câu nói vừa rồi của ngài, ngoài ra ta còn biết, những tiên nhân đắc đạo kia, mỗi người đều là nói “Không ngủ không mơ”, cảm giác không lo, không cam lòng, tức thì “mẹ ơi, mẹ của ta ơi! Ta mất cảm giác rồi, tiên nhân kia còn có ý gì nữa đây? —— ta thấy ngược lại cũng tương tự người chết...”

“Nói hươu nói vượn!” Vân Trung Quân kia nghe nói đã nói tới đây, gương mặt lại hơi đỏ, không nhịn được buột miệng.

“Đúng vậy! Lão trượng, ngài cũng thấy vậy sao?” Sau khi giải thích xong, cũng không có đề ý đến thần sắc của Vân Trung Quân nữa, mà hào hứng bưng bưng nói:

“Những thứ này, ta cũng cảm thấy thuận túy là nói hươu nói vượn —— cho dù thật có tiên nhân, cũng không nên ai giống người gổ như vậy. Ta ngược lại cũng từng học chút đạo gia vân liên, theo ta thấy, những người đắc đạo thành tiên, nên vì hấn tinh thần tương lai độc vãng thiên địa, còn lại đều thuận theo tự nhiên, tuyệt không phải tình huống không cam lòng bất mộng kia!”

Bình Tổ Thanh Hà lão đạo biện bạch vấn đề này với hấn, mỗi lần miệng lưỡi treo trên sông, thiếu niên rất ít có cơ hội chen vào. Bởi vậy, dưới sự tình “Tri âm”, bắt lời tựa như đào tạo bằng đầu trúc, đem suy nghĩ xưa nay của mình nói ra toàn bộ.

“À...” Nghe được những lời này, Vân Trung Quân lại không đáp lời.

Vị Vân Trung Quân tóc đen, gương mặt hồng hào, nhìn thiếu niên một lúc lâu rồi mới nói:

“Ha ha, đã tỉnh ngôn lời của tiểu ca nhi rất hay, ngược lại lão hủ quá sơ sài rồi.”

“Xem ra, cây “Thần tuyết” kia của ta là cây sáo ngọc, thủy long ngâm vang, đúng là tặng cho người hữu duyên...”

“A!”

Vừa nói đến đây, Lão Trọng Vân Trung Quân đột nhiên nghĩ tới điều gì, vỗ đầu nói:

“Chỉ nghĩ tới chuyện tán dóc với người, đã quên mất chuyện quan trọng nhất hôm nay!”

“Hả? Chuyện gì?”

“Nếu không đề cập tới “Thần Tuyết”, ta suýt quên mất vụ này, ha ha.”

“À, lão trọng, ngài nói đến Ngọc Địch Thần Tuyết này, tiểu tử ta đây cũng có một chuyện muốn nói!” Nhắc tới cây sáo, khi nghe vậy lập tức liền nhớ tới thiếu nữ điêu ngoa kia.

“Hả? Có phải có người tìm người đặt sáo? Còn là một cô bé con?” Lúc nói câu này, Vân Trung Quân lại có vẻ căng thẳng.

“A ha ha, đúng vậy! Lão trọng, ngài đúng là liệu sự như thần——” Nói đến đây, tựa hồ cũng cảm thấy có gì đó không đúng, chần chờ một chút, hỏi:

“Lẽ nào... Nữ oa nhi kia thật sự là Ngọc Địch Nguyên chủ?”

“Ừm... cũng không phải như vậy! Thật ra vị bồn chủ chân chính này đúng là ta! Chỉ có điều mấy năm gần đây ta thường đặt sáo ngọc ở chỗ cháu gái, nhầm nghĩa mà thôi”.

Thiếu niên nhảy bèn nhìn ra được, vị Lão Trọng Vân Trung Quân trước mặt này, nói lời này cũng không phải rất mạnh.

“A! Nguyên lai là cháu gái người. Ngài nói cũng có chút đạo lý... Ta thấy hay là ta đem Địch nhi trả lại cho cháu người nhé!”

“Đốt! Thứ mà Vân Trung Quân tặng ta, sao lại đi đòi lại? Đừng nhắc lại chuyện đó nữa: Ta đến bây giờ không phải lấy sáo, mà là có chuyện khác muốn nhờ.”

“Chuyện gì?” Thức thời cảm thấy nghi hoặc, không biết Vân Trung Quân còn chuyện gì muốn dựa vào hắn.

“Ha ha, hôm nay tới đây, chỉ mong tiểu ca thay ta che giấu chuyện này —— đưa bé nhà ta tính khí có chút cổ quái, nếu để nó biết được là ta tùy tiện tặng vật của nó cho người khác, nhất định phải theo ta ho khan, chỉ là khóc không ra nước mắt thôi! Nhưng cũng phiền lắm!” Nói tới đây, Vân Trung Quân theo bản năng che chòm râu của mình lại.

“Hi hi, thì ra là chuyện này! Chuyện nhỏ! Chờ lệnh tiểu thư hỏi, ta sẽ nói.” Thiếu niên thường xuyên đi lại trong phố phường, mưa dầm thấm đất, đối với loại chuyện này có thể nói là xe nhẹ đường quen, hạ bút thành văn, chỉ thoáng dừng lại, liền có chủ ý:

“Chỉ nói ngài cùng cha ta đánh rượu, lấy cây sáo này làm phần thưởng, lại không đề phòng cha ta tửu lượng hơn người, không cẩn thận thua cục kia —— lão trượng là người tín nghĩa, sao lại nuốt lời? Vì thế cây sáo này liền đến trong tay ta... Ngài xem ý kiến này thế nào?”

“Điều quá đổi thay! Tình lý hợp lý! Nếu lấy những lời này ngăn nha đầu kia, nhất định sẽ phong yên sóng lặng! Cuối cùng là người trẻ tuổi suy nghĩ rất nhanh, thật sự đã giải vây đại khốn Ách cho lão phu! A... “

Vân Trung Quân đang vui mừng cổ vũ, đột nhiên phát hiện mình có nói ra miệng, không khỏi cảm thấy lúng túng, vội vàng im lặng. Dừng lại một lúc lâu, mới chần chờ hỏi:

“Nữ oa nhi của ta, không có gì làm khó tiểu ca chứ? Như có chỗ thất lễ, kính xin các hạ lượng thứ cho!”

“Không, không có! Lại nói, cháu gái nhà người ngoại hình cũng rất anh tuấn, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần, thế gian hiếm có ah!” Thiếu niên nhu thuận, lúc này đối với tính tình Linh Miểu Nhi tránh né không nói, miệng đầy khen nài dung mạo.

Chỉ là, lúc nói những lời này, trong đầu hắn vẫn không thể tránh khỏi hiện ra, loại tình cảm điêu ngoa của cô gái này.

“Ha ha! Ha ha ha ha! Tinh lại lời tiểu ca quá khen! Quá khen! Tiểu nha đầu kia của ta bộ dáng chỉ còn sống sót mà thôi!”

Đúng như phụ mẫu của tất cả các cô con gái yêu thương trong thiên hạ, Vân Trung Quân này nghe thấy đều tán dương tôn tử của mình, lập tức cười tới mức không khép miệng lại được! Tuy miệng còn nhớ khiêm nhường, nhưng khi nhận ra bộ dáng mỉm cười của Vân Trung Quân, lập tức biết trong lòng Vân Trung Quân đang vui như hoa nở!

Hơi ngừng một chút, nghe vậy lại thận trọng hỏi:

“Được cho lão trượng biết, là cây sáo ngọc “Thần tuyết” này của ta, nếu nguyên lai là vật lệnh tôn nữ yêu thích, theo tiêu tử thấy, vẫn nên trả lại cho nàng thì tốt hơn.”

“Hả?”

Thấy thiếu niên này vẫn kiên trì đòi lại sáo, Vân Trung Quân lại khá kinh ngạc, không đáp lời; chỉ thấy hấn nhắm mắt trầm tư một lát, rồi mở mắt cười nói:

“Ha ha, chỉ sợ tiểu ca còn chưa biết, bảo khí trong thiên hạ này đều có linh tính, tự sẽ tìm người hữu duyên. Nếu là vô duyên, cầu còn không được. Nếu có duyên, ném cũng không được.”

“Theo lão phu mà xem, sáo ngọc này là “Thần Tuyết”, đang có duyên với ngươi - e là nhất thời còn không chịu quay về La!”

...

...

...

...

Chương thứ ba ai biết, hơi ngâm ý.

Khi nghe thấy câu “thiên hạ bảo khí” mà Vân Trung Quân nói, đều có linh tính, ngược lại trong lòng hơi động, nói:

“Lão trượng nói rất đúng, tiểu tử thụ giáo. Hôm nay ta đang có một vật muốn hướng lão trượng lĩnh giáo.”

Dứt lời, lập tức mở miệng, cầm thanh thiết kiếm cổ quái cuộn một nửa miếng vải, trình lên cho Vân Trung Quân, nói:

“Hảo giáo lão trượng biết được, thanh kiếm này, là ta đem qua ở trên núi Mã Đà Sơn, vô ý nhặt được; thanh kiếm này tựa hồ có chút cổ quái, kính xin lão trượng tuệ nhãn nhìn qua, nói rõ tại hạ!”

Vân Trung Quân thấy đã nhắc tới chuyện này, liền híp mắt cẩn thận quan sát thanh kiếm này một phen - Trong ánh mắt như đang chờ đợi của mình, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói:

“Vật này hình như là thanh kiếm.”

“Hả?” Lời này... Hay là nghe xong.

“Hình như là, nhưng lại không phải. Kiếm là kiếm, kiếm mà không phải kiếm, giống như không phải là kiếm, chỉ ở giữa thì có thể... quái lạ! Vật này lão hủ nhìn cũng không hiểu lắm, xem ra hẳn không phải là tục vật. Tỉnh Ngôn, ngươi hay là bảo quản nó cho tốt, nói không chừng tương lai có thể đại dụng.”

Vân Trung Quân bắt đầu đánh giá hàm hồ, nghe như trong mây mù nửa ngày, không hiểu gì cả. Nhưng cũng may, cũng biết thanh kiếm này không phải là vật tầm thường – nếu Vân Trung Quân đã nói như vậy, nhất định phải cất dấu cho kỹ!

Chỉ có điều, Vân Trung Quân lại tiếp tục cảm thán, khiến cho mọi người hiểu được câu nói của mình như tưới một gáo nước lạnh:

“Không đúng không đúng! Đáng tiếc! Nhìn bộ dáng lưỡi kiếm sắc bén sáng loáng như trăng lưỡi liềm này, chắc hẳn là thần khí, cũng không phải thượng phẩm - phải biết thần vật có linh, chắc chắn tự hồi; nhìn tình cảm bộ dáng sắc bén này cũng chỉ có thể là vũ khí sắc bén tầm thường...”

Chợt nghe lời chuyên biến này, bất lời không khỏi có chút uể oải. Nhưng nghĩ lại, lại thoải mái, thậm chí còn có chút vui vẻ:

“Lão trượng nói câu này có chút không thông suốt – nghĩ đến kiếm nhi này ngoại trừ sắc bén thì còn có chỗ tốt gì khác chứ?! Huấn minh tuyệt sáng, ha ha! Không tệ! Đúng lúc lắm!”

Không nói tới thiếu niên đứng đó âm thầm đắc ý, nói tới Vân Trung Quân kia, xem xét xong, liền nhét thanh kiếm đang đọc kia vào trong tay, nói xong câu “Ta đi nhé, vậy mà lại bỗng bênh lướt đi...”

- bỗng nhiên mà đến, bỗng nhiên mà đi, vài phần tiêu sái xuất trần chi ý, lù lù ở trên mặt ngoài.

Chỉ là, sau lưng Sầm Tịch lại lưu lại một thiếu niên giọng nói hỏn hển kêu lên:

“Lão trượng chờ một chút! Ngài quên nói cho nhà ta ở chỗ nào rồi! Ta đi tốt hơn là trả lại cây sáo a!”

—— thật ra, có một việc ta quên mất: Một già một trẻ này chỉ biết nói chuyện vui vẻ, quên luôn đề cập đến tên tuổi Linh Miểu Nhi - Vân Trung Quân quên nói ra, cũng quên hỏi.

Sau khi từ biệt Vân Trung Quân, nghe họ nói xong cũng tiếp tục lên đường, đi về phía Hoa Nguyệt Lâu.

Một đường vô sự, hẳn không ngừng nhớ lại những lời vừa rồi của dị nhân Vân Trung Quân kia —— tuy rằng hẳn được nói là đắc đạo thành tiên, lưu lạc trong thói quen - nói năng bất cung kính một chút, có phần giống những lời nói lưu loát của lão đạo. Nhưng một số lời bàn tán khác của hắn, đối với thức tỉnh mà nói vẫn có chút mới lạ, khá đáng để chơi đùa tỉ mỉ.

Cứ như vậy đi nghĩ tới, mộng lung thất thổ, đột nhiên mở miệng tựa như nghĩ tới điều gì, trong lòng không khỏi hô to không ổn, nhanh chóng đem tấm vải quần kiếm trong tay hất xé ra lần nữa:

Quả nhiên không ngoài dự liệu của thiếu niên, thanh bảo kiếm kia vốn đã là hào quang nhấp nháy, giờ phút này lại khôi phục nguyên thái, lại trở thành một đoạn thước cũ kỹ ảm đạm vô quang!

Càng tồi tệ hơn chính là, sau này mặc cho hắn mở miệng thành tâm kêu gọi như thế nào, kiếm nhi kia lại chỉ lộ ra phong mang!

“Mà thôi mà thôi, không ngờ kiếm này lại có tự tôn như thế! Vốn còn có thể lấy nó chém trúc gọt lê, gọt da thú long lanh, giờ thì hay rồi, về sau thật sự chỉ có thể coi nó là côn chọc điên!” Tỉnh lại không khỏi than thở.

“Ài, được rồi, dù sao cũng là nhật về không...” Thiếu niên một đường an ủi mình, bất tri bất giác lại về Hoa Nguyệt Lâu.

Từ đó về sau, lại có chút bình thản như nước.

Sau khi hạ quyết tâm cái lý, nhưng lại không thấy cô gái kia đòi lại. Lúc đó lại quên hỏi Vân Trung Quân kia nhà ở đâu, cũng không tiện tới thăm hỏi. Nhưng như vậy cũng tốt, tuy nói tỉnh nói là vì gia giáo nhà nông gia thuở nhỏ chất phác, biết rõ đạo lý không nên vọng động, mới quyết định trả lại ý kiến. Nhưng trên thực tế, hắn và cây sáo ngọc này “thần tuyết” làm bạn đã lâu, bây giờ một triều vẫn còn, đúng là có chút tiếc.

Người bận thì thôi đi hát, người rảnh rồi thì đi du ngoạn, ngày tháng cứ thế từ trần.

Chỉ là, trong những ngày tháng điếm tỉnh này, bất tri bất giác, lại có một sợi bóng ma, ở trong hàng ngày thông dong tỉnh nói, nảy sinh, lan tràn, cuối cùng giống như nghẹn xương tại cổ họng...

Chuyện này cần phải nói từ Nghênh nhi. Vị tiểu nha hoàn hoạt bát bên người Hoa Nguyệt Lâu là Nặc Nương, có thể nói là truyền thanh đồng, mặc dù đã tỉnh luận từ trước tới nay, cũng không để ý tới những người trong Hoa Nguyệt Lâu kia, nhưng

hết lần này tới lần khác đều không có chi tiết nhỏ, bất luận là da gà vỏ tỏi gì, máu chốt gì hẳn đều rõ ngay trong ngực!

Tất cả những chuyện này, không thể không quy công cho vị tiếp đón tiểu nha hoàn này —— trong Hoa Nguyệt Lâu có gió thổi cỏ lay gì đó, nghênh nhi mà vị này từng hiểu kỳ qua lại nhất định là tìm hiểu nhiều nơi; sau này tất nhiên sẽ là người đầu tiên đến tìm cách tỉnh lại để chia sẻ thu hoạch!

Nếu đổi lại là ngày xưa, muốn mở miệng không khỏi có chút không chịu nổi, nhưng gần đây một việc tiểu nha đầu vô ý đề cập, lại làm cho hẳn lưu tâm.

Nguyên lai, Nghênh nhi nói với hẳn, chủ tử Nhụy Nương mà nàng hầu hạ, cùng vị Hồ công tử Hồ Thế An kia, đã dễ đối phó trong mật, xem ra đã đến mức phải cầu hôn luận hôn gả. Bởi vì, gần đây đón nhi phát hiện, Nhụy Nương bắt đầu đem tiền mình tích góp, để cho Hồ công tử kia tiêu xài. Xem ra, Hồ công tử đã hạ quyết tâm muốn theo vị Hồ công tử này.

Lúc đầu nghe được tin tức này, mở miệng cũng không có lưu ý gì. Bởi vì Trình nương tử trong Hoa Nguyệt Lâu, Nhụy Nương, “Hoa Nguyệt Tứ Cơ” thanh danh nổi bật nhất, chuyện tương tự vị Hồ công tử núi đông Bồng Lai kia, từ trên xuống dưới Hoa Nguyệt Lâu đều biết. Hơn nữa, người người đều nói đây là một chuyện tốt - phải biết hiện tại rất nặng môn phiệt, rất ít người có ân khách có lòng chuộc thân cho nữ tử thanh lâu.

Đoạn này sắp sửa thành tựu nhân duyên, còn ở trong Hoa Nguyệt Lâu truyền thành một giai thoại, trở thành đối tượng mà các vị tỷ muội ngưỡng mộ.

Tuy nói lúc bắt đầu nghe được tin tức của Nghênh nhi truyền đến, đánh thức trong lòng còn có chút buồn cười, nói tiểu nữ oa này ngược lại có thể mạnh miệng như vậy, chuyện mà mọi người đều biết, cũng có thể tìm ra lời nói. Nhưng nghe nhiều mấy lần sau, liền bắt chuyện có chút lưu tâm.

Thiếu niên ngày trước thường chịu ân huệ của Nhụy Nương, bắt đầu mơ hồ cảm thấy bất an.

Bởi vì, thông báo cũng biết, với tư cách của mình thì hầu như tất cả đều phải nộp tiền tài của nữ tử thanh lâu này, góp nhặt cũng không dễ dàng gì. Những tiền tài này đều phải đợi đến khi già đi, già rồi mới có thể dùng. Bởi vậy, tiền của kỹ nữ thanh lâu này nếu không phải đến bước quan trọng thì bình thường sẽ không sử dụng.

Lại nói, Nhụy Nương và vị Hồ công tử kia, đã đến tình trạng “Thần tiền phạt chú, Hoa Gian minh ước”, nàng hiện tại đem tiền của bản thân giao cho Hồ công tử dùng, đối với nàng mà nói cũng là hợp tình hợp lý, không có gì không ổn.

Chỉ là, thường dạo chơi trong thành bất chuyên, lại không tự chủ sinh ra một loại cảm giác bất an ——

Bởi vì, gần đây hẳn thường thấy vị Hồ công tử trẻ tuổi hơn vàng, phong nhã phi thường Hồ Thế An này, liên tiếp ra vào sòng bạc khoái ý kia!

Hắn nhớ lại lời nói ngày xưa của tiểu nha hoàn kia, tư tưởng lên những lời mình thấy từ trước tới nay Hồ Thế An kia, điểm đáng ngờ trong lòng càng lúc càng lớn.

Ai nghe cũng hiểu, trong thời gian nhàn hạ, không nhận được nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ, nàng càng thấy kỳ quặc.

“Chẳng lẽ... cái gọi là sĩ nhân Hồ Thế An Sơn Đông kia lại đang lừa gạt Nhụy Nương?”

Mặc dù kết luận này tương đối tàn khốc, nhưng lấy trí nhớ bất mất, tổng kết kiến thức lại, thật sự vẫn không thể không suy đoán như vậy - thông minh không đơn giản giống như tiểu nha hoàn tiếp đón con, dù sao hẳn lẫn lộn ở phố xá lâu như vậy, lại ở trường tư học đọc thi thư, kiến thức há không phải những nữ lưu tâm thường trong Hoa Nguyệt Lâu này có thể so sánh.

Tĩnh lại suy nghĩ về cái đạo lý này:

Nếu Hồ Thế An đến du học ở Tùng Châu mà thật sự muốn chuộc thân cho Nhị Nương, quyết không đến mức còn phải tiêu xài vật tiền của Nhị Nương. Xem ra, Hồ công tử hiện giờ đã đầu giường vàng hết, đầu trượng đã không còn đủ tiền.

Mà điều này không chỉ là vấn đề tiền bạc.

Vốn là đã tẩn một thế hệ, chuyện con cháu sĩ nhân cưới Cơ nữ thanh lâu, có thể diện đóng cửa, sẽ rất khó được trưởng bối trong tộc cho phép. Cho dù trưởng bối trong môn phái Hồ Thế An khai sáng, đáp ứng việc này., Nhưng nhìn tình trạng tiền phí của Hồ công tử hiện tại, nếu muốn chuộc thân cho Nhị Nương, nhất định phải đưa tay về nhà—— vì thế chuyện hấn ở thanh lâu hao hết tiền bạc, liền giấu cũng không giấu được. Rất hiển nhiên, các trưởng bối phụ mẫu của hấn chắc chắn sẽ cho rằng, nhất định là kỹ nữ thanh lâu này dụ dỗ hài nhi; nhưng chữ “Cho thuận” ban đầu kia, cũng liền đổi thành không chịu.

Nghĩ lại, vị Hồ công tử Hồ Thế An kia, đã có thể được Nhụy Nương ưu ái, tuyệt đối không phải loại đồ ngu dốt này – Trong giai đoạn quan trọng này, có lý nào lại không nghĩ ra?!

Nhìn hấn cả ngày du lịch trong thành Ung Châu, liên tiếp ra vào sòng bạc, hiển nhiên căn bản không thật lòng muốn ở chung với Nhụy Nương!

Đúng là đáp ứng câu ”chương mắt người khác” kia, đợi sau khi tỉnh ra, suy nghĩ thông suốt câu này, liền như bị ghen xương ở cổ họng, ngã xuống một cái tâm sự cực kỳ thiện tâm – Nghĩ tới ngày xưa Nhụy Nương đối đãi với mình rất tốt, lại nghĩ tới việc nàng hiện tại vẫn còn ở đó, làm một giấc mộng đẹp như thủy nguyệt không hoa nở - Trong lúc giải thích, điều này giống như là trăm thảo cào vấy!

Lời này mở miệng suốt ngày cũng không phải chuyện gì quan trọng, nhân hạ lúc không nhìn được nhớ tới chuyện buồn bực này, thật là có chút ăn ngủ không yên, đứng ngồi không yên.

Nghĩ đi nghĩ lại, thiếu niên này ác độc như thù hận, thật sự nhìn không được, liền nghĩ cách, phải nghĩ cách, đem tình huống bất lương này nói cho Nhụy Nương. Chỉ là chuyện này cũng có chút khó xử - Vị Nhụy Nương kia, vẫn si tình như vậy, hiện tại trong mắt chỉ có tình lang, hầu như không ra khỏi nhà - tình cảm này thật sự không thể thông suốt.

Đang lúc đang lo lắng, lại thấy đón tiểu nha đầu kia chạy tới tìm hấn tán gẫu.

Vừa thấy Nghênh nhi, bắt chuyện vừa vắn trước mắt sáng
ngời, đột nhiên nhớ tới một biện pháp – mình không thể thông,
nhưng hoàn toàn có thể truyền lời hộ hấn nha đầu Nhụy
Nương này!

“À, phương pháp này tuy tốt nhưng để cho nha đầu Nghênh
nhi đưa tin... e rằng vẫn còn có chút không ổn...”

Lúc tỉnh lại nhìn cô bé đang thao thao bất tuyệt trước mặt,
trong lòng hơi có chút lo trước lo sau, do dự không quyết:

“Nếu là ta đem những nguyên nhân này, vốn ban đầu nói cho
nàng, còn không phải làm cho toàn bộ Hoa Nguyệt Lâu đều
trở nên sôi sục? Không ổn không ổn! Sợ là phải tìm biện pháp
khác.”

Nghe Nghênh Nhi câu được câu không ở lại ở đó tán gẫu, bắt
chuyện trong lòng cũng không có nhàn rồi, chỉ là ở nơi đó vắt
 óc suy nghĩ, nghĩ xem có thể có biện pháp nào lường toàn kỳ
mỹ đưa lời thuyết phục hay không...

Ồ? Có rồi!

Nghĩ Na Nhụy nương chính là kiệt xuất trong “Hoa Nguyệt tứ
co”, bình thường phong văn biết được, nghe nói nàng cũng rất
thông văn mực —— sao không soạn vài câu thơ kệ đón nhi lý
giải không được, để nàng thay mặt dạy? Muốn mình học mấy
năm học ở Quý lão tiên sinh kia, cũng hiểu được chuyện thi
thư., Trong Hoa Nguyệt Lâu này ai cũng biết; mình mới được
một thơ suy nghĩ hướng nhụy Nương thỉnh giáo, nhưng cũng
không quá đột ngột. Thuận tiện, cũng có thể mượn xem thơ,
đưa ra một chút ân cần hỏi thăm của mình —— ha! Nhất cử
lưỡng tiện, diệu thay thay đẹp thay!

...

...

...

...

—— sự tình mấy ngày nay buồn bức, đã có phá giải, điều này
bắt đầu cảm thấy thoải mái vô cùng!

Đuổi đi đón con, tranh thủ thời gian trở lại phòng nhỏ, lấy ra một mảnh giấy vẽ bùa lão đạo Thanh Hà, nhặt lên một ống bút tuyệt mạch tuần tra khu di chuyển, mài ra chút ít nước thấm khói mực, liếm liếm ngòi bút lông ở đầu lưỡi, liền nhặt Quản Trầm Tư ——

“Viết cái gì thì tốt? Nhụy Nương, Nhụy Nương...”

“Có rồi!”

—— một tới thiếu niên này mới có chút nhanh nhẹn, thứ hai dù sao cũng là đứa cảnh báo dậy, ngược lại không thi nghiên cứu nhiều; không bao lâu, tỉnh ngôn liền nghĩ ra vài câu.

Chỉ thấy hấn múa bút xuống giấy, bút tẩu long xà, như mây khói, ở trên giấy viết bốn câu:

Ký Ngữ Hoa yếu điệu nương nương.

Dung quang lệ hê thanh dương.

Lá Côn Bằng mất mặt hợp hoan độ...

Được giải thoát chưa hẳn là từ chối.

Thức lời bài tẩy này, tuy rằng cấp bách, nhưng cũng rất có thâm ý.

Hai câu đầu, ngâm ký thác tên “Nhụy Nương”, tán thưởng một chút dung mạo cô thanh lệ —— điều này cũng rất hợp với đạo uyển chuyển, lộ ra hai câu khuyên bảo kia, không đột ngột như vậy.

Câu thứ ba, chính là chỗ khuyên nhủ khẩn cấp. Lá cây kia nhẹ nhàng, lại ước chừng đồng âm với chữ “Hồ” kia, nghĩ tới dùng tài năng của mỗ nương, nhất định có thể đọc hiểu được. Câu giải thoát cuối cùng kia chưa hẳn là từ tốn, thì thoát thai trước Hoa Nguyệt lâu, người trong lầu các đều nghe rất rõ ràng câu đối:

“Tư tư như nhau có thể được giải thoát, thái y nhân tức là bạch y.”

Thiếu niên hạ bút thành văn, dùng ở chỗ này cũng khá thích hợp. Mọi sự đã chuẩn bị xong, tiếp theo nên mời nha hoàn của Hồ Nương đón tiếp, thay mặt truyền tin.

Nhìn chăm chăm vào trong miệng vị tiểu nha hoàn trước mắt này tựa hồ lằm bằm, đang lẩn qua lật lại xem bài thơ, bắt chuyện không khỏi trong lòng bàn tay toát mồ hôi, trong lòng quả thực khản trương:

“Nghênh nhi tiểu nha đầu này, từ trước đến nay miệng luôn kín đáo —— ngàn vạn lần đừng để nàng đoán ra hàm nghĩa trong câu này của ta a!”

Nhìn nửa ngày, tiểu nha đầu mới ngẩng đầu lên, hỏi lại một câu:

“Tĩnh Ngôn ca, huynh đừng gạt ta —— huynh đây quả thật không phải thơ tình?”

—— giọng điệu đó, tựa như lời này đã bị ướp quá nhiều năm trong hồ nghi vậy!

“Ách...!”

Chợt nghe lời đón nhĩ, nhớ lại giống như bị sắc một ngụm; lấy lại bình tĩnh, tranh thủ thời gian biện bạch.

“Nghênh nhi muội muội, người đừng có mơ hão! Ta chỉ muốn thỉnh giáo Nhụy Nương nhà người...”

“Được rồi được rồi! Đừng giải thích nữa, ta tin tưởng người!”
Tiểu nha hoàn cắt đứt lời thề bắt đầu phát ngôn:

“Nghênh nhi cho tới bây giờ còn chưa bao giờ thấy người khách khí đến vậy —— xem ở phương diện này, ta cũng muốn không chối từ!”

Lời này mặc dù nghe có chút không được tự nhiên, nhưng nghe tĩnh lại, lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ nghe tiểu nha đầu kia nói thêm một câu:

“Thật sự không phải tình thơ? Tĩnh Ngôn ca ca người đừng khi dễ ta không biết chữ —— liền đến lừa ta a!”

“Ừm? Vậy làm sao có thể!”

Ngây người cả buổi, tiểu nha đầu này vậy mà không biết chữ!

Vừa nghe xong, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

...

...

...

Chương thứ tư Sương Nhận đánh lên làn gió thu, ai mà chẳng có chuyện bất bình.

Nói hết lời, hao hết miệng lưỡi, rốt cuộc mời tiểu nha hoàn kia đón, thay hẩn truyền bài thơ về. Sau khi đuổi tiểu nha đầu đi, nghe được chột cảm thấy buồn lòng một hơi, chuyện huyền bí trong lòng mấy ngày này, cuối cùng có thể giải thích.

Nghĩ lại, Nhụy Nương nhìn đề tài mình đề ra bốn câu, hẳn là có thể đọc hiểu hàm nghĩa. Trước đây ngày nào nghe thấy được ấn tượng này, bất lời cảm thấy vị Nhụy Nương, một trong Hoa Nguyệt Tứ Cơ này tuyệt không phải loại nữ tử nông cạn hữu biểu thị, hẳn là có thể nghe được thanh âm trong bài thơ kia.

“Lá liễu há lại Hợp Hoan độ, giải thoát chưa hẳn là từ từ!”
Thiếu niên rảnh rồi, lại nhin không được đọc bài thơ này mấy lần.

Ngâm tụng tự đắc, nhưng lại thoáng có chút chần chờ:

“A... “Hai chữ giải thoát” này, có phải là trắng bệch, chọc giận Nhị Nương không? Ừm... Chắc là sẽ không, hai chữ giải thoát này cũng thoát khỏi liên kết trước ngôi lầu kia —— mọi người trong Liên Cú lâu này đều biết, Nhụy Nương rộng lượng, cũng sẽ không so đo với nó.”

“À, không chừng, sau khi Nhụy Nương đọc hiểu, còn có thể đến hỏi rõ ràng với ta? —— như vậy ta có cơ hội đem điều nghi ngờ trong lòng nói hết cho nàng biết rồi!”

Nghĩ đến điểm này, bắt chuyện có chút vui vẻ: thiếu niên tâm tư đơn thuần, tin tưởng sâu sắc bài thơ của mình vừa đến, là có thể đánh thức nhụy tử tử còn đang trong mộng kia.

Đùng thấy hiện giờ hắn đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn trà, cầm quyển “Thanh Kinh” đặc biệt của hắn đọc —— trên thực tế, trên thực tế, giờ phút này toàn bộ tâm tư của hắn hoàn toàn dùng để lưu tâm đến động tĩnh của cửa phòng kia!

“Tặc khặc khặc...”

Đang chờ có chút nóng lòng, cánh cửa kia lại đúng lúc vang lên.

Xem ra, Nhụy Nương thật tâm nhanh nhẹn là nữ tử, cũng không để hắn đợi lâu.

Ngửi thấy cửa phòng vang động, mở miệng vội vàng ngẩng đầu quan sát —— ha ha, người đẩy cửa vào nhà này, không phải Na Tra thì là ai?

Chắc là lần này Nhụy Nương tới chơi, đích thị là muốn hỏi rõ ngọn nguồn bài thơ kia!

Mở miệng đầy nhiệt tình, vội vàng buông kinh thư trong tay xuống, đang muốn đứng dậy đón chào ——

Lại bất giác chỉ nghe “Đùng” một tiếng, vị Nhụy Nương vừa đi vào chẳng nói chẳng qua chỉ vờ một trang giấy gai vào trước mặt hắn!

Vốn trong lòng đang vui mừng, lúc này mới phát giác được tình thế có chút không đúng. Ngưng thần nhìn lại, tờ giấy đang bị bàn tay nhụy Nương đè lại, lại chính là bài thơ hắn vừa mời đón nhi đưa tới!

Đợi ánh mắt nhìn lại trên mặt Nhụy Nương, lúc này thiếu niên mới phát hiện, vị trước mắt vốn là Nhụy Nương đoan trang nghiêm túc, hiện tại trên mặt càng như đắp băng!

Thấy tình cảnh này, bất chuyển trong lòng thâm than một tiếng:

“Thôi! Sự tình không hài lòng...”

Tuy rằng trong lòng thay đổi thật nhanh, nhưng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc chưa từng dự đoán của Nhị Nương, nghe vậy vẫn không biết phải làm sao. Chính là đang hé miệng không

biết nói gì, nhưng bị Nhụy Nương nãy giờ không nói gì kia mở miệng nói:

“Trương gia tiểu ca, tôn thi đã xem, xin hãy trả lại.” Ngừng một lát, lại nói thêm một câu:

“Về sau mong Tiểu ca đừng nói ra những lời như vậy, đó là bôi nhọ tai mắt của nô gia!”

Lúc nói lời này, giọng điệu của Nhụy Nương dịu hiu, có vẻ khá tức giận.

“Uỳnh?”

Chợt nghe lời trách cứ này, bất chuyện ngược lại có chút khó hiểu, không rõ ý của Nhị Nương là gì, suy nghĩ nói:

“Phong ngôn phong ngữ?... Điều này từ đâu ra?... Phong, Phong, a!” Tỉnh ngôn cuối cùng cũng phản ứng lại:

“Phong ngôn phong ngữ này bốn chữ, không phải chính là nói những lời như gió phiêu đảng mà chính là hư ngôn không có căn cứ kia sao! Mà phong tự này, còn có cả sự trêu chọc và giễu cợt...”

Nghĩ đến điểm này, bất chuyện vội vàng biện hộ:

“Nhụy tỷ tỷ, ngài đừng hiểu lầm, bốn câu thơ vừa rồi ta đã dâng lên, cũng không có ý khinh thường gì! Ta, ta chỉ là muốn nhắc nhở tỷ tỷ... Ta chỉ là nghe nói, Hồ công tử kia, hắc, bắt đầu tiêu dùng của Nhụy tỷ tỷ...”

“Đừng nói nữa!”

Thiếu niên này dưới sự sợ hãi có chút nói năng lộn xộn, vừa nói được một nửa, liền bị Nhụy Nương cắt ngang trùng điệp:

“Chuyện của ta và Hồ lang, không nên xem thường người khác!”

—— nói đến đây, Nhụy Nương phát hiện giọng điệu của mình cũng có phần nặng nề —— xem tình hình vừa rồi, vị tiểu ca này chắc cũng xuất phát từ hảo ý.

Nghĩ đến điểm này, vị Hoa Nguyệt Nhị Nương danh tiếng rất nổi bật này, cũng từ trong sự tức giận tràn trề lúc vừa rồi,

thoáng bình tĩnh lại. Chỉ nghe nàng buông lỏng ngữ khí, nói với thiếu niên trước mặt đang hoảng sợ không thôi:

“Trương gia tiểu ca à, ý tứ trong thơ của ngươi, nô gia cũng tự nhiên đọc minh bạch. Chỉ là ngươi lại không biết, Hồ lang kia.”

Nói tới đây, Nhị Nương lạnh lùng như băng sương, lại có một lọn tóc đỏ ửng lên gò má:

“VẬY HỒ CÔNG TỬ KIA, CÓ THỂ NÓI HẮN RẤT SI TÂM ĐỐI VỚI NÔ GIA, ĐẦY BỤNG CHÂN TÌNH! TÌNH Ý NÀY, MẶT TRỜI CÓ THỂ BIỂU HIỆN; NÔ GIA HÁ CÓ THỂ DUNG NẠP NGƯỜI BÊN NGOÀI PHỈ BÁNG HẮN NỬA CÂU! TIỂU CA CÓ HẢO Ý NÀY TÂM LĨNH NÔ GIA; NHƯNG LOẠI LỜI NÀY, XIN TIỂU CA SAU NÀY ĐỪNG NHẮC LÊN NỬA CHỮ!”

Dứt lời, cũng không đợi thiếu niên mở miệng biện luận, liền quay người phất tay áo bỏ đi!

—— thiệp vào mới biết, khổ sở của bản thân đã hoàn toàn uổng phí.

“Xem ra, trước kia mình xem việc này quá mức đơn giản.”
Nghe vậy trong lòng không khỏi có chút tự trách.

Chỉ là, hậm hực nhưng hắN có chút hoang mang:

“VÌ SAO NHỤY NƯƠNG LẠI KHÔNG CHỊU NGHE LỜI KHUYÊN BẢO CỦA TA?”

...

...

...

Đối mặt với kết quả khác một trời một vực với dự đoán này, thiếu niên ngây ra ngồi ở nơi đó, nghĩ mãi cũng không ra.

Một lát sau, tấm bài ca che ở trên mấy cái bàn trước mắt thiếu niên, cũng bị một trận gió nhẹ không biết từ nơi nào thổi tới, nhẹ nhàng vén lên, phiêu phiêu tự do, xoay tròn, dần dần bay ra ánh mắt thiếu niên, không biết rơi xuống nơi nào...

Kỳ thật, đúng như NhụY Nương nói, chuyện tình ngôn này là “có chỗ không biết” —— NhụY Nương vừa rồi phản ứng

“Ngoài ý liệu” kia, lại hoàn toàn không có gì kỳ quái.

Tuy nói, thức tỉnh này căn cơ khá thông tuệ, tâm tư linh mẫn; nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên nho nhỏ mười sáu tuổi, đối với những tình cảm nam nữ này, lại quả thực u mê.

—— những chuyện tâm tình vi diệu của những nữ nhi này, há lại đọc thêm một chút lễ nhạc thi thư, liền có thể đoán được?

Bởi vậy, nghe vậy muốn nói ngăn ngại vài câu cảnh tỉnh, liền muốn cho Nhị Nương biết mình lạc đường quay về, nhưng thực sự có vẻ hơi đơn thuần. Nghĩ đến Nhị Nương, lúc này đang cùng Hồ Thế An công tử, đang là lúc lưỡng tình nồng nhiệt; huống chi Nhụy Nương vốn tâm tính kiên định, càng đem một luồng Tình Ti Nhi, một mực buộc chặt trên người nàng.

Lại nói tiếp, cho dù Hồ Nương đoan trang này có danh tiếng hơn nữa, nhưng rốt cuộc nàng ta chỉ là một kỹ nữ. Tục ngữ nói, thanh lâu này đêm lạnh, chương đài trơn trượt, đừng nhìn hiện giờ là xe ngựa xe như nước, đầy vẻ phồn hoa; một khi hàm răng dài thêm mấy tuổi, đến khi đó hoa sen chập chờn rơi xuống, dung nhan già nua, cảnh tượng thê lương đau khổ không nơi nương tựa sau đó, đâu chỉ có hai chữ ” tịch mịch” có thể vẽ được?

Bởi vậy, con đường duy nhất để người của thanh lâu này đi ra chính là mong đợi nhân lúc màu sắc mình chưa suy yếu, tìm được một người đáng tin cậy, đem người đó phó thác cả đời —— đây là tất cả nữ tử thanh lâu, thể diện nhất, cũng có thể là đường ra duy nhất đứng đắn!

—— nhưng, nam tử bình thường tới thanh lâu lâu lôn này, có mấy ai có thể phó thác chân tâm? Phong lưu ân khách, đi cười ngựa chương đài, đều chỉ để tìm niềm vui, giải thích thiếu chút; lại có ai thật sự nguyện ý phí tiền trả viện, đến chuộc thân cho tử nhi? —— cho dù có đệ tử nhất thời mê hoặc ra tiền chuộc người, cũng thường chịu không nổi những lời kia gọi là vật lý.

Bởi vậy có thể nghĩ, hiện tại Nhụy Nương này, thật vất vả gặp được một tên công tử si tình nguyện cứu nàng thoát khỏi hố

lửa, sao lại không liều mạng với hắn? Huống chi, vị Hồ Thế An công tử này, không chỉ có nhân vật phong lưu, làm người lại biết rõ tình hình, lại thức thời, thật sự là ngẫu nhiên hiếm có trên đời...

Có thể nói, vị Hồ công tử hiện tại thường lui tới tại sông bạc này, trong mắt Nhị Nương, quả thực là một người ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, toàn bộ là của thế giới nàng! Đáng giá vào lúc này, Nhị Nương quả thật tai cũng điếc, có mắt cũng mù, làm sao có thể nghe được nửa câu nói bêu tai của người khác?

—— có lẽ, khi nói chuyện với nàng, cũng chỉ là một thiếu niên cách vách ngăn với đứa trẻ mà thôi.

Bởi vậy, lần phản ứng vừa rồi của Nhị Nương, mặc dù nhớ ra chút ít, nhưng thực sự hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Thiếu niên đang buồn bực ngồi xuống, lại nghe thấy tiếng mở cửa. Ngẩng đầu nhìn lên, vốn là tiểu nha hoàn kia nghênh tiếp, lại tài năng tiến vào phòng, kéo hắn hỏi sở đoản.

Nguyên lai, tiểu nha hoàn đưa phiến thi kệ kia cho Nhị Nương xong, lại thấy nàng nhìn xong mặt trầm như nước, mặc dù một mảnh chữ không nói, nhưng trong lòng Nghênh nhi đã biết không ổn —— chắc là trong bài thơ tình ngôn ca ca kia, có chỗ va chạm gì đó. Bởi vậy, trong lòng gánh vác tiểu nha hoàn buồn Nhi, liền theo đuôi tới, đợi ở một bên. Đợi Nhị Nương rời khỏi, liền đi vào phòng, hỏi thăm Nặc Diệp nương có trách cứ thế nào về hắn.

Nghe được Nghênh nhi hảo tâm hỏi, bắt chuyện mặc dù đang ngẹn khí, nhưng vẫn thuận theo lời nàng trả lời vài câu.

Mặc dù câu trả lời qua loa, nhưng thiếu niên lại có chút thần tư không thuộc.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt còn đang cố gắng an ủi mình, nghe vậy đột nhiên cảm thấy, mình nhớ nhung hơn một tháng trước, vị thiếu nữ từng đồng tâm hiệp lực với hắn kia, cảnh vật uyển chuyển...

“Gói ngủ, doanh trại...”

Chợt nhớ tới Doanh Thiên tiểu nha đầu kia, bắt chuyện nhin không được trong lòng, lại đem cái tên này lặp đi lặp lại mấy lần.

Nhìn bộ dáng cười nhẹ nhẹ nhàng đáng yêu kia, trong khi giải thích thì dần dần hiện lên trong đầu. Hai loại Nghiên Nguyên trước sau có khác, nhưng đều là dung nhan vừa giận vừa thích, thỉnh thoảng lại lay động trước mắt, luân phiên.

Thiếu niên bị sự tình của Nhụy Nương làm cho tinh thần có chút giật mình, nhớ tới lúc sinh hoạt doanh trại, trong lòng như có điều gì đó động, như đang gợi ý. Chỉ tiếc, đó cũng chỉ thoáng hiện linh quang; đợi tới khi hấn ngưng thần suy nghĩ, rốt cuộc không nắm được linh cơ trong khoảnh khắc đó.

“Ài, nên đừng phí sức nhọc tâm sức suy nghĩ!”

Lúc tỉnh lại hấn lắc mạnh đầu, như muốn vứt hết những chuyện phiền lòng này khỏi đầu.

“Ha ha, nghĩ đến ân ái của Mạc Nương và Hồ công tử, người ngoài ta đây tội gì phải khổ sở nhiều chuyện? Bị Nhụy tỷ tỷ kia mắng một trận, cũng là lẽ tất nhiên!”

“Có lẽ, đúng là do ta đem chuyện này suy nghĩ quá nghiêm trọng rồi nhỉ? Ha ha ha, đúng là ứng theo câu nói kia: “Thiên hạ vốn không việc gì, người bình thường sẽ tự quấy nhiễu; không thể tưởng được ta cũng làm một người bình thường —— chẳng lẽ ta lại không phải? Ha ha ha...”

Thu lời tự giễu mình một phen, lại đùa giỡn vui vẻ với mình, tâm tình cũng theo đó trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

—— cuộc sống bắt mắt, tựa hồ lại trở về quỹ đạo nguyên bản của nó; có chút nhàm chán, nhưng rất thích ý.

Hiện tại, nhớ điều là trong lâu cũng có được sự hiền lành của tỷ muội trong cung, dựa vào kích cỡ của thanh kiếm cũ vô danh kia, thay hấn sơ hở một cái áo khoác. Sau khi tỉnh lại liền lấy cái áo khoác này làm vỏ, lắp lên cái thanh cổ kiếm có chút yêu thích đầu kia.

Bình thường, bắt chuyện cũng học theo mấy vị giang hồ hào khách, con cháu thế gia đi dạo trên đường, mang thanh kiếm

cũn nhật đợc kia, giả bộ sau lưng—— dù sao cũng là tâm tính thiếu niên, mở miệng nói có vẻ uy phong lẫm liệt như vậy, tương đối thích hợp để chơi!

Đương nhiên, kiếm này cũng không phải chỉ lấy làm vật trang trí. Lúc bắt chuyện, cũng tới trường tư thực Quý gia, theo lão tiên sinh trong trường học, học sơ một chút kiếm thuật.

Nguyên lai, trong trường tư thực của mùa gia kia, cũng không phải hoàn toàn chỉ giới hạn ở thi thư Lễ Nhạc; đạo bắn nư kia, cũng là có đợc qua. Bài học trong trường dạy Quý lão dạy dạy, vốn đã có học kiếm thuật khóa. Lúc đó lý niệm làm trường thực rất nặng nề, cũng không nên để tâm, bài học loại này an bài cũng không kỳ quái.

Đương nhiên, vị lão tiên sinh đức cao vọng trọng này truyền thụ kiếm thuật, tuyệt đối không phải là loại thuật giết người mười phần huyết tinh. Lão già kia luyện kiếm, tư thái ung dung tao nhã, giờ tay nhắc chân từ từ vừa vắn; phối hợp với bộ râu quai nón, ống tay áo phất phơ, từ xa nhìn lại giống như thần tiên – có lẽ, gọi kiếm thuật của Quý lão tiên sinh là “Kiếm Vũ”, đến càng thỏa đáng hơn.

Bất quá, cái này xưng hô rút cuộc như thế nào, nếu thật sự diễn luyện, cũng có thể cường thân kiện thể, hoạt lạc gân cốt. Bởi vậy, học của học sinh, cũng là vui không mệt.

Trước kia còn nói vì nhà nghèo, mua không nổi đao kiếm thích hợp, liền lấy kiếm giả cắt bằng trúc bỏ thêm vào; kiếm gỗ múa lên, tuy rất có quy mô, nhưng cảm giác lòng bàn tay có chút không đợc mạnh. Đợi đến lúc lớn hơn mấy tuổi, cũng xấu hổ cầm lấy thanh kiếm gỗ chơi đùa kia thao luyện; bởi vậy, cũng giải thích đợc là đã rất lâu rồi không tham gia học kiếm thuật.

Bây giờ thiếu niên vô ý nhật thanh kiếm cũ này, tuy nhìn có chút giản dị vụng về, nhưng tốt xấu cũng là thanh kiếm thật. Bởi vậy, nếu rảnh rỗi, bắt chuyện cũng điên cuồng chạy tới chỗ Quý tiên sinh học kiếm, cũng có chút giết thời gian.

Buổi chiều ngày hôm đó, trên mảnh đất trồng hoa viên ở hậu viện Hoa Nguyệt Lâu, lão tiên sinh bắt chuyện đem bộ kiếm thuật mà Quý lão tiên sinh truyền thụ mấy ngày gần đây diễn

luyện một lần. Thu kiếm đứng vững, cảm thấy trên thân có chút nóng bức, mới mở miệng liền dán kiếm lên gò má của mình, cảm thụ được một tia thanh lệ nhân mát lạnh từ trên thân kiếm truyền đến.

“À, nếu ngày ấy ở hồ Kính Dương thì có lẽ thanh kiếm này đặt trên cỏ Trần Khôi sẽ có hiệu quả tốt hơn không? Ha ha ha!”

Cảm nhận được thân kiếm truyền đến từng tia lạnh buốt, bắt đầu không nhịn được làm càn nghĩ như vậy. Ha ha, đêm đó cùng tiểu cô nương ở sung mãn hợp tác, cùng nhau đe dọa những kinh nghiệm làm xằng làm bậy của lớp học, quả thực là tận mắt nhìn thấy.

“A!”

Vừa nhớ tới chuyện này, lập tức tỉnh ngôn trong lòng khẽ động!

Nguyên lai, thiếu niên rốt cục nghĩ đến, mấy ngày nay phiêu hốt ở đáy lòng hấn, cái ý niệm như có như không kia, muốn bắt lại nắm không được là gì:

“... Về chuyện của Nhụy Nương, nếu khuyên can không hiệu quả —— vậy ta sao không lặp lại chiêu cũ?!”

Thì ra, tuy rằng hôm đó châm chọc gián điệp Nhị Nương bị làm nhục, mặt ngoài đã là gió êm sóng lặng. Nhưng trong lòng hấn thiếu niên vốn khắc nghiệt như cừ oán, thật sự không thể buông bỏ được chuyện của Nhụy Nương. Cho dù bản thân đã nghĩ ra hàng loạt lý do để phân giải, nhưng tâm tư nhạy bén đã thông suốt, nhưng thủy chung vẫn khó có thể thuyết phục chính mình, tin tưởng Hồ công tử kia đối xử thật lòng với Nhụy Nương tử tử. Nên nhớ, thật sự không lừa được mình

Rất nhiều lúc như vậy, có lẽ có chút sự tình sau này sẽ tin tưởng, đối với mình rất có lợi; vì thế rất muốn làm cho mình tin tưởng – nhưng hết lần này tới lần khác, những chuyện này chính mình không tin được!

Tuy rằng, hôm đó Nhụy Nương đối với thiếu niên nghiêm nghị như vậy, nhưng dậy nói chuyện hiền hòa, không so đo; ngược lại mỗi lần nghĩ đến, nếu nhụy tử cuối cùng bị lừa đến mức

nhân tài hai không, vậy đối với nàng mà nói, sẽ là loại thống khổ nào!

Bởi vậy, mặc dù biểu hiện bên ngoài vẫn như ngày xưa, nhưng trong lòng thỉnh thoảng vẫn mở miệng, suy nghĩ làm thế nào để có thể nghĩ ra phương pháp vẹn toàn đôi bên, làm cho Nhụy Nương, không hề nghi ngờ gì, sớm ngày tỉnh táo lại.

Bây giờ, cuối cùng cũng có chút đầu mối.

Thiếu niên mới từ trong chuyện ly hôn nhận được chút gợi ý, tựa như được giải thoát. Nhìn căn lầu của Nhụy Nương cách đó không xa, mở miệng cười lớn, cầm kiếm trong tay quơ mạnh vào trong gió thu, sau đó xoay người rời đi.

Sau lưng thiếu niên, một chiếc lá vàng trơ trọi cuối cùng treo lè loi trên đầu cành cây mùa thu, như không ngăn nổi cái vẻ tang thương như đao như kiếm kia, bất đắc dĩ rơi khỏi cành cao cao tại thượng kia, dưới sự cuốn theo gió thu của Tiêu Sắt, phát phơ, rải rác...

...

...

...

Chương thứ năm lao vào nhà, ẩn kiếm phục binh.

Lại trôi qua hai ngày, hôm nay đi vào đêm, chính là đêm hóng chuyện.

Lại nói tiếp, hiện tại người bắt chước làm công việc nhạc trong ban công, việc hộ viện chỉ là kiêm chức mà thôi. Bỏ ý lúc đầu của mục tử di chính là phúc lợi khi tỉnh ngôn lập công lao, được khen thưởng nhiều tiền bạc như vậy mà thôi. Bởi vậy rất nhiều ngày trôi qua, mới có thể được luân hồi coi là chuyện nên làm.

Cơ hội tuần tra đêm lần này, ở trong mắt vị thiếu niên đã quyết định muốn làm phụ nhân Phùng phụ này, ý nghĩa cùng ngày xưa lại có khác biệt. Ngày hôm trước nghĩ được tới nay phải đương trực, bắt buộc phải hạ quyết tâm, nhất định phải nhân cơ hội tốt này lừa gạt nha đồ lương bạc kia, thật đúng là làm một cái kết thúc!

Giống với các hộ viện khác tuần đêm, lúc này mới bắt đầu mang theo một cái đèn lồng tức chết, ở giữa phòng bỏ sau Hoa Nguyệt Lâu, đi tới đi lui tuần tra, nhìn có gì đó không lương.

Đừng nhìn mặt Hoa Nguyệt Lâu này không lớn, nhưng trước sau tiến sâu không nhỏ. Kỹ kỹ lâu này là đệ nhất ở Ung Châu, quy mô cũng coi như không nhỏ; trước sau phòng rất nhiều, liên miên, ở giữa còn pha một ít ao hoa ứng với Cảnh nhi, chiếm diện tích khá rộng lớn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây trôi che đầy, ánh trăng hiu quạnh —— chính là thời điểm lạnh lẽo ít ỏi bão táp!

Lại nói muốn tỉnh lại ở kỹ lâu này, tuần tra sau khi quát to vài lần, liền liếc mắt nhìn trống rỗng, tiến vào trong phòng bếp kia. Trần Nương đã sớm an nghỉ, trong phòng bếp không một

bóng người. Sau khi tỉnh lại, nàng liền lấy ra một đồng cỏ cây xám ngay dưới bếp, dùng nước điều hòa, rồi quét ngang mặt mũi, dùng chường khí che đi khuôn mặt vốn có của mình.

Đồ khắc dừng lại, đang muốn đi ra, vừa mới bước qua cánh cửa, lại chần chừ một chút, một lần nữa trở về trong phòng. Thì ra, tâm tư tinh tế mà nói, vẫn còn có chút không yên lòng. Dù sao lần này không giống ngày xưa, nói không chừng sẽ muốn gặp mặt người quen của mình, tốt nhất nên cẩn thận một chút!

Vì vậy, sau khi tỉnh lại, trong phòng bếp này lại xôn xao một hồi, tìm được một cái khăn vải cũng coi như sạch sẽ. Chỉ thấy hần cởi cái khăn lụa buộc đầu của mình xuống, khiến cho tóc rơi tung sau gáy, sau đó cầm khăn lụa kia, cắt sợi tóc, buộc chặt vào trán, định che lại trán trước đêm hôm nay. Nghĩ đến đây, hần đã đặc biệt thay đổi một bộ quần áo bất thường; sau khi thay đổi trang phục, đã thay đổi hoàn toàn diện mạo.

Phỏng chừng trong bóng đêm mờ lung này, cho dù bị người quen đụng phải, nhưng là rất khó nhận ra người này chính là vị thiếu niên trung hậu xưa nay!

Trang phục dừng lại, bắt chuyện không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian rón ra thân hình, chạy thẳng về chỗ ở của Nhụy Nương.

Bây giờ đã gần nửa đêm, bóng đêm dày đặc thâm trầm, dù là Hoa Nguyệt kỹ lâu này, đại bộ phận người cũng đã là ôn nhu mộng mị rồi. Hơn nữa đêm thu này giá lạnh như nước, đã không còn ai ở bên ngoài, đã tỉnh lại dùng thân trang phục quái dị này đi thẳng một đường, đúng là vô kinh vô hiểm, mọi việc đại cát.

—— vị thiếu niên trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn kia không thể phát giác được, ngay sau khi hần cố hết sức tiềm hành, thân hình lại vô thanh vô tức ngã xuống một bóng đen!

Cũng không biết vì sao, người đi theo kia thấy hành vi quái dị như vậy, lại không kêu tiếng nào, chỉ không nói một tiếng theo sát phía sau hần.

Đợi tỉnh lại, hắn nhẹ nhàng đi tới hành lang trước phòng Nhụy Nương, cẩn thận từng li từng tí một, nghiêng tai lắng nghe tình hình trong phòng, bóng đen sau lưng hắn đột nhiên tiêu tán, ẩn nấp, dần hòa tan trong bóng đêm mênh mông kia, rốt cuộc không tìm thấy chút tung tích!

Đúng là:

Gió vàng không hề lay động, ngấm ngấm đưa cho Vô Thường cũng không rõ!

Không đề cập tới quái vật ngoài phòng, lại nói trong gian nhà kia, tuy hiện giờ đã là giữa đêm, nhưng người trong phòng còn chưa ngủ. Chỉ thấy trên mấy bàn hoa chạm khắc trong phòng kia đang đốt một cây nến đỏ. Vị Hồ Thế An, hiện tại còn chưa an giấc, chỉ đứng trước bàn, giơ cao cán rượu nhỏ, uống từng chén một. Xung quanh nhảy nhót tung tăng như ánh nến, kéo hắn ra hình ảnh các loại ánh sáng kỳ quái.

Lại qua một lúc, chỉ nghe thấy trong trướng Hồng Lư sau tấm bình phong truyền đến một tiếng khẽ gọi:

“Hồ lang... Muốn đêm đó đã thâm trầm, sao không sớm đi lên an giấc?”

Tĩnh ngôn nghe rõ ràng, chính là Nhị Nương Lăng Uyên kia, đang ôn nhu thúc dục tình lang của mình nghỉ ngơi sớm một chút.

Nghe thấy giai nhân mời, vị Hồ Thế An - Hồ công tử này chỉ lạnh nhạt đáp lời:

“Ngươi ngủ trước đi. Mùa thu này lạnh lẽo, ta uống mấy chén sưởi ấm.”

—— đừng thấy hắn trả lời như vậy, thật ra trong lòng lại rất phiền muộn, đang ở đó mượn rượu tưới sầu.

Thằng nhãi này mấy ngày gần đây kỹ thuật ngựa ngáy, đã nhận ra thái độ cố nhân trong thôn, cả ngày chỉ chìm đắm trong sòng bạc, quên luôn mà về. Nhưng hắn lại hận khí không tốt, trong mấy ngày gần ngủ, hắn đã thua mất hơn bốn mươi lượng bạc. Những người bạn đánh bạc ngày thường cũng có quen biết mình., Hiện tại lại bức bách quá mức —— vốn điều

này cũng không có gì, mặc dù túi tiền của mình sớm đã lành lại, nhưng ỷ vào chút thủ đoạn phong lưu, lừa cho vị si tình kỹ nữ thực tâm nhi này một lòng một dạ đối với mình, muốn từ chỗ nằng lừa gạt một ít ngân lượng trả hết, cũng coi như mau lẹ.

Chỉ là, mấy ngày nay không biết vì sao, lúc Nhụy Nương lấy bạc, luôn cảm thấy không sáng khoái như ngày thường. Đến bây giờ, bản thân còn hơn phân nửa bạc chưa phải trả —— bị chủ nợ kia thúc ép không nói, càng hạn hiện tại vãn cuộc hoàn toàn không còn, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có, thực sự buồn bực!

Ài! Phải nghĩ biện pháp gì chứ, thật là lừa gạt nằng lấy ra thêm chút ngân lượng mới tốt...

Ngay lúc trong lòng của hắn tính toán, lại nghe cửa phòng kia “Kẹt kẹt” một tiếng, giống như bị gió thổi bay ra.

“Ài, Nhụy Nương cũng chẳng hiền lương như vậy... Trước khi đi ngủ nằng cũng không cài then cửa đó vào...”

Thằng nhãi này đang uống có chút say khướt, tỉnh mê mê, trong lúc nhất thời cũng không để ý, chỉ oán trách nhụy Nương sơ sẩy trong lòng.

Chỉ là, khi gió đêm lừa vào nhà, thổi ngọn nến kia chột sáng chột tối —— tuy rằng gió cũng không quá lớn, nhưng dù sao cũng bị lạnh tập kích. Hồ Thế An bị gió thổi qua, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn nhiều, liền ngẩng đầu nhìn về cửa một cái, sau đó liền chuẩn bị đứng dậy đi then cửa nhà.

“Hửm?!”

Tuy mắt rượu mờ, nhưng Hồ Thế An lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng - kiểm chế thân hình đang định đứng lên, nhanh chóng nhìn lại chỗ cánh cửa kia. Vừa nhìn qua, tên Hồ Thế An lập tức sờn cả tóc gáy!

Nguyên lai, ở trong ánh trăng tối tăm kia, đang lẳng lẳng đứng một người, tựa hồ đang lạnh lùng nhìn chính mình!

Hồ Thế An nhìn thấy tình trạng này, cảm giác say kia lập tức tỉnh hơn phân nửa. Thằng nhãi này cũng coi như nhạy bén, lập

tức hiểu được người đến không có ý tốt, nhanh chóng kéo chén rượu trong tay muốn đập về phía bóng đen kia —— lại cảm thấy trên cái cổ đột nhiên mát lạnh, đã bị vật gì chặn lại.

Thì ra vị khách không mời mà đến kia nhanh như chớp, hắn còn chưa kịp nâng chén rượu lên thì đã gác đao lên trên cổ tên này rồi!

—— thấy có nguy hiểm đến tính mạng, Hồ Thế An lập tức tứ chi cứng ngắc, không dám động đậy chút nào, trong phòng, dường như lại khôi phục sự yên tĩnh.

Qua hồi lâu, mới nghe “Leng keng” một tiếng —— Hồ Thế An rút cuộc không thể cầm chén rượu trong tay, đem nó trượt ở sàn gạch xanh.

Thanh âm này rơi xuống đất, cuối cùng làm cho Nhụy Nương kinh động. Lúc này nàng cũng cảm thấy động tĩnh trong phòng có chút cổ quái, không khỏi run giọng gọi:

“Hồ lang?”

Không đợi Hồ lang trả lời, lại nghe một tiếng nói xa lạ:

“Kiếm sắc của ta đang chống lên cổ Hồ Lang - Mạc Thương!”

“Như la lúc, một kiếm giết chết hắn!”

Câu nói đè nén giọng nói, tuy thanh âm không lớn, nhưng hiệu quả lại khá cao, Nhụy Nương lập tức hiểu rõ tình thế trong phòng —— hai câu sắp xếp hợp lý này, đã chuẩn bị lời nói hồi lâu, thành công đè nén âm thanh kinh hãi của nữ nhân trong lúc nàng giật mình kêu lên.

Nhị Nương kia mặc dù đang ở trong lòng giam ầm áp, sau khi nghe xong lời ấy, lại lập tức cảm thấy khắp cả người phát lạnh, như rơi vào hầm băng Tam Cửu Băng!

“Không, không biết... Lớn, đại vương ban đêm viếng thăm, có chuyện gì?”

Nghe thấy tên tặc nhân mở miệng, nghe giọng điệu không giống như đang muốn lấy mạng hắn, Hồ Thế An lập tức thở phào nhẹ nhõm. Đừng nhìn hắn phong lưu phóng khoáng, thật ra cũng là loại miệng cọt gan thỏ. Mấy ngày nay hắn luôn an

tâm., Tên này vì chuyện cá cược nợ cả ngày phiền não, không khỏi có chút nghi thần nghi quỷ; khi đao kiếm kia vừa đụng vào cái đầu trên cổ, đã sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần — hắn cho rằng là vị chủ nợ nào không nói lộ số, chờ đến không kiên nhẫn, cứ như vậy sai người tới lấy mạng hắn!

“...???”

...

Đội tặc nhân kia mở miệng nói chuyện, nghe khẩu khí còn có đường xoay chuyển, trái tim Hồ Thế An đã nhảy lên tới cổ, lập tức thả xuống một nửa. Tuy vừa mở miệng đã dờ dẫm, nhưng lập tức lại lưu loát.

Lúc này, Nhụy Nương còn ở trên giường kia, nghe Tinh lang nói vậy, lập tức kịp phản ứng, vội vàng nói:

“Đại vương có gì phân phó cứ việc nói! Hồ lang cùng nô gia đều sẽ cố gắng làm được. Chỉ là... ngàn vạn lần đừng làm Hồ lang bị thương!”

Đội nàng nói xong câu này, liền nghe một trận thanh âm thôn thức. Vốn là Nhụy Nương đang phủ thêm quần áo, chuẩn bị xuống giường, hướng tặc nhân ghé thăm đêm đó xin tha.

“Phụ nhân nằm trên giường kia! Đừng nhúc nhích, để ta ngoan ngoan ở chỗ cũ!”

Thì ra, cái gọi là “Tặc nhân” này, lại đúng là thiếu niên cố tình dẫn dò. Hắn hảo ngôn khuyên nhủ Nhụy Nương vô dụng, đành phải đi làm ác nhân một lần, mong ngóng Hồ Thế An này ăn một cú hù, liền tự mình rời đi, từ nay về sau không bao giờ lừa gạt lấy đồ vật của Nhụy Nương nữa.

Hiện tại nghe vậy, vợ sắp xuống giường, vội vàng thả lỏng cổ họng, mở miệng ngăn trở — thiếu niên lo lắng sau khi đối mặt với Nhụy Nương, vạn nhất bị nàng nhận ra, vậy thì thật không biết làm sao kết thúc!

Nghe thấy tặc nhân lên tiếng ngăn cản, tên Hồ Thế An cũng vội vàng hướng phía sau tấm bình phong lớn tiếng quát:

“Lại nằm trên giường không nên cử động! Hết thấy nghe đại vương phân phó!”

Tuy ngữ khí có phần cấp bách, nhưng vẫn ép cho thanh âm tới mức thấp đến mức —— cảm giác lạnh buốt lạnh lẽo thấu xương ở trên cái cổ kia, lại là lúc nào cũng không phải đang nhắc nhở hẩn, tự giờ vẫn còn nguy hiểm đến tính mạng.

Lời này vừa nói ra, trong Hồ Thế An Minh như Phật giác bên cạnh tặc nhân kia nhẹ gật đầu —— lập tức thẳng nhai này liền nhẹ đi hai lượng, đang muốn hèn hạ tiếp tục nịnh nọt một phen, lại ngửi được tên tặc nhân kia lại là mở miệng:

“Coi như ngươi thức thời —— cũng không sợ ngươi biết, ta chính là hảo hán lạc đàn trên núi Đại Cô của hồ Kính Dương! Hôm nay đến đây không cầu cái khác, chỉ cần các hạ phụng thừa nhiều vàng bạc, lão tử ta liền một sợi lông tơ cũng không động ngươi!”

Nghe thấy những lời này của tặc nhân, hai người khác trong phòng vừa mừng vừa sợ - kinh ngạc không biết từ lúc nào lại chọc phải tên phỉ hung hãn như Đại Cô Sơn; vui là tên tặc đồ này cũng chỉ cầu tài, đúng là tính mạng không lo — Tâm của Hồ Thế An và Nhụy Nương đều treo giữa không trung, lập tức đều thả lại chỗ cũ.

Chỉ là, nhai nuốt lời của tặc nhân một phen, Hồ Thế An vẻ mặt đau khổ xin cáo lỗi:

“Cái này, không dối gạt đại vương nói, tiểu nhân hiện tại cũng không có vàng bạc gì...”

“Ừm?!” Xem ra tặc nhân nghe vậy có chút tức giận, Hồ Thế An lập tức cảm giác được phần hằn ý trên cổ, tựa hồ lại tăng thêm mấy phần.

“Nhụy Nương! Nơi ngươi còn có bao nhiêu vàng bạc, mau lấy ra cho đại vương dâng!” Hồ Thế An này cũng nhảy bén, lập tức kéo cổ vôi vàng hô về phía Nhụy Nương.

Thằng nhai này nói xong câu này, lại cảm thấy chưa đủ an toàn, vôi vàng lại bồi thêm một câu:

“Đừng sợ, tương lai ta sẽ trả lại cho ngươi!”

“Nhỏ giọng chút!” Nghe vậy hét lên.

Hồ Thế An nghe vậy cả kinh, lập tức cảm như hén, đồng thời trên mặt nặn ra một nụ cười nịnh nọt - cũng không biết tặc nhân bên cạnh có nhìn thấy không.

“Đại vương chớ tức giận! Chỉ cần không làm tổn thương Hồ lang nhà ta, người muốn thiếp thân làm cái gì cũng được —— Ta liền xuống giường lấy ngân lượng.” Nói xong, nghe động tĩnh tựa hồ muốn khoác áo xuống giường.

“Ồ lại đây!”

Ai nghe thì vội vàng ngăn cản: Nên biết, đêm nay không phải hấn tới để ăn cướp.

Nghe thấy kẻ trộm ngăn cản, hai người này đều kinh ngạc, không biết tên tặc nhân kia đã bán thuốc gì. Trong lòng Hồ Thế An càng sợ hãi, nghi ngờ tên tặc nhân kia không biết tra tấn hấn như thế nào. Tên này không cầu tài, chẳng lẽ... Rốt cuộc là chủ nợ kia sai tới lấy tính mạng hấn?!

Đang lúc Hồ Thế An nghi thần nghi quỷ, hai chân nhũn ra, lại nghe thấy tặc nhân kia mở miệng nói chuyện:

“Người đừng có đổ ta! Ta lưu ý người đã nhiều ngày; ra tay xa xỉ, lại thường ở khoái ý phùng lân lộn, hiện tại lại tới cùng ta khóc cùng ta?! Chẳng lẽ là có chủ tâm...”

“Không không không! Đại vương!” Hồ Thế An vừa nghe được lời này của Giang Thái Huyền bất thiện, vội vàng muốn thề:

“Kỳ thực...” Đang muốn nói ra nguyên nhân, lại đột nhiên có chút ăn uống, lúng túng hồi lâu nói không nên lời.

Vừa mới dứt lời, đúng là bức hấn nói thật, giờ phút này thấy hấn muốn nói gì lại thôi, chỉ đứng đó chờ đợi, liền tăng thêm lực, trong miệng quát:

“Đừng có che giấu, nhanh nói thật: Ta đã chú ý người đã lâu, như có nửa câu hư ngôn... Hừ, một kiếm chém!”

Nghe được tặc nhân bắt đầu dĩ, Hồ Thế An vội vàng dốc hết vốn liếng ra sức, kể lại chi tiết mấy ngày gần đây gã phải đánh bạc ra sao —— trong lúc chiêu này, cộng thêm đe dọa tinh ngôn ở bên cạnh, gã này rơi vào đường cùng, đành phải lừa gạt

Nhụy Nương lấy tiền ra làm vốn đặt cược, lại thua sạch sành sanh, nói qua một lần.

Đã mở miệng, cố ý lớn tiếng nói:

“Nhìn thẳng nhãi ngươi nhìn như nhân dạng người, lại không ngờ không tiến bộ nhanh như vậy, lại cầm tiền nữ nhân đi lẫn lộn!”

Lúc này, Hồ Nương đang ở trong trường, cũng nghe được những lời vừa rồi của Hồ lang, —— trong chốc lát, Nhụy Nương chỉ cảm thấy trước mắt hơi biến thành màu đen, trái tim mình cũng không ngừng chìm sâu vào trong...

Hóa ra, lúc thằng nhãi Hồ Thế An dỗ cô bé lấy tiền của mình, chỉ nói với cô bé là để chuộc thân, làm chút chuyện ăn mòn tiền doanh, muốn nhụy nương cầm chút tiền bạc ra làm vốn, kiếm thật nhiều một ít ngân lượng sớm ngày chuộc thân cho cô ta —— cộng thêm chi phí trong Hoa Nguyệt Lâu ——

“Hồ lang...” Qua một lúc lâu, sau tám bình phong truyền đến thanh âm thê lương của nữ nhân.

“Hừ hừ!” Tuy đã biết rõ đáp án, nhưng nghe tên này chính miệng thừa nhận, mở miệng không nhịn được phẫn nộ trong lòng, liền cầm kiếm đặt trên cổ “Hồ lang”, cọ cọ hai cái.

Hồ Thế An chợt thấy trên cổ có chút cổ quái, lập tức cảm thấy kinh hãi, đang muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ, lại nghe tặc nhân bên cạnh nói thêm:

“Ai! Lão tử từ trước đến nay hành sự lỗi lạc, cũng là khinh thường lấy tiền tài nữ nhân kia, thế nào?”

Tĩnh lại nói lời này, chính là kẻ muốn Khải Chử đánh lừa gạt bại hoại của nhụy hoa, để hắn biết khó mà lui, liền như vậy biến mất. Phải biết rằng, kỹ nữ trong Hoa Nguyệt Lâu này chính là..., Câu điều bán mình cho mục tử bà, tư chất thu được, tuyệt đại đa số đều phải nộp lên kỹ viện. Dưới tình trạng này, kỹ nữ muốn kiếm chút tiền trong nhà riêng, đúng là không dễ. Cho dù là bài đỏ giống như Hoa Nguyệt lâu của Nhụy Nương, muốn âm thầm kiếm chút tiền tài cũng được., Cũng thực sự khó khăn - ở Vụ Châu này cũng không phải là một tỉnh lớn thông thương, tới đây làm khách tiêu khiển, thưởng cũng

không nhiều, thường thường cũng chỉ có thể tiêu bớt một ít tiền trong tô son bột nước. Những tiền tài này hao phí tâm huyết tiết kiệm, đều là muốn dùng làm tư cách dưỡng lão sau lưng - Tiền của kỹ nữ này, có thể tùy tiện dụ dỗ được sao?!

Lại nói muốn tỉnh ngôn đang tính toán, lại không phòng bị, Hồ Thế An kia, đúng là bụng đầy ý xấu; gã nghe được vị hảo hán trên núi Đại Cô bên cạnh vừa nói như thế, lập tức tròn mắt xoay động, then đỏ mặt nói:

“Đại vương Mạc Thương tức giận! Sao ngài không nghe lời nhỏ, không bằng cứ như vậy...”

30

“...”

...

...

Chương thứ sáu biết còn chọn kiếm, chớ từ thế lộ ngầm ném châu.

Lại nói đến tỉnh ngôn đang mở miệng, chuẩn bị mượn cơ hội đánh tên gia hỏa lạnh bạc trước mắt một trận —— lại không phòng ngừa tên Hồ Thế An này không có liêm sỉ như thế, vì để lấy lòng tên phi nhân trước mắt này, lập tức trơ mặt ra nước miếng nói:

“Đại vương cắt chớ Chử Bằng tức giận! Lại nghe tiểu nhân nói một lời —— không biết đại vương ngài đã từng nghe qua tứ nữ đương gia Hoa Nguyệt Lâu này chưa?”

Chợt nghe lời ấy, bắt chuyện lại là khó hiểu, không biết Hồ Thế An này rốt cuộc đã bán thuốc gì, đành phải hàm hàm hồ hồ “Ừm” một tiếng, tạm thời ẩn chứa đi qua.

Chỉ là, tặc nhân nghe được này dường như đã nghe qua thanh danh cô nương bài danh hoa nguyệt lâu, Hồ Thế An kia như lập tức hứng khởi:

“À... nhỏ nhắn đang muốn bẩm báo đại vương —— ngài có biết Na Nhụy Nương nổi danh nhất trong Hoa Nguyệt Tứ Cơ này đang nằm trên cái giường sau tấm bình phong này không?”

Dừng một chút, tên này liếm liếm môi, tán dương nói:

“Chắc chắc! Da thịt mềm mịn của nàng, hắc hắc... Xem ra đêm nay cũng là ngày tốt đẹp, không bằng ngài đem nàng hưởng thụ luôn, cũng đỡ phải lãng phí công sức của ngài một chuyến!”

Không ngờ tên Hồ Thế An này vừa nhắc tới phong nguyệt kia, lập tức miệng lưỡi thao thao bất tuyệt; đồng thời lời lẽ đó quá

huênh hoang, dâm dăng, dâm dăng —— miệng không che đậy, thật là nửa điểm ý nghĩ cũng không để ý tới người trong trường kia.

“Hồ lang?”

Còn chưa đợi Hồ Thế An nói xong, tám bình phong kia đã truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Nhụy Nương. Đang nghe giật mình, lại cảm thấy tiếng ngáy kia còn mang theo chút chần chờ...

Nghĩ lại, chắc là bên trong Nhụy Nương còn có chút phản ứng không kịp, chỉ là ở nơi đó kinh nghi bất định, không biết vị Hồ lang xưa nay chân chất mềm mại, nói lời vô lương này đến cùng là dụng ý gì.

Chẳng lẽ chỉ là tạm thời kéo dài kế hoạch tạm thời của tặc nhân?

So với tiếng kinh hô của Nhụy Nương, “Tặc nhân” trong gian phòng này bắt đầu nói, nhưng nhất thời yên lặng - hẳn cách Hồ Thế An rất gần, thần sắc trên mặt hẳn rất rõ ràng – bộ mặt ti tiện nịnh nọt kia, biết hẳn tuyệt đối không phải giả bộ.

Người ta mở miệng ngạc nhiên không nói gì, nhưng bởi vì, thiếu niên thiện lương cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, sự vô sỉ của người Hồ Thế An này lại là như vậy!

Tục ngữ nói rất hay, “Phu thê một đêm trăm ngày ân”, cho dù Hồ Thế An và Nhụy Nương kia có là gián điệp, nhưng dù sao cũng là ân ái tri kỷ tri kỷ, huống hồ Nhụy Nương đối với hắn lại có thâm tình —— làm sao lại như vậy, còn chưa đến lúc phi thường, liền vội vàng mở miệng, hai tay dâng lên kẻ nhiều ngày bên gối mình cho tặc đồ!

Ánh nền phiêu hốt lay động, trong phòng nhất thời tĩnh lặng. Dưới ánh nền chập chờn bất định chiếu rọi, gương mặt tuần tú phong lưu của Hồ Thế An lúc này bắt đầu nhìn lại có vẻ vô cùng ghê tởm.

—— thấy bây giờ hát có chút vượt quá dự liệu của mình, vị “Tặc đồ” khí thế hung hãn này, nhất thời lại lả bả...

Bất quá, dù sao tâm tư cũng rất linh hoạt, tâm niệm thay đổi thật nhanh, hơi trầm ngâm một chút liền nghĩ ra cách ứng biến:

“... Không thể tưởng được thằng nhãi này xấu xa như thế! Nhưng cũng không phải là hoàn toàn xấu xa. Ta vì sao không nhân cơ hội này, vừa vặn làm cái việc dựa vào thuyền chống thuyền, thuận nước đẩy thuyền?”

“Làm bộ một phen, cũng tốt để Nhụy Nương thấy rõ diện mục thật sự của thằng nhãi này, mới triệt để đoạn tuyệt với hắn!”

Trong bóng tối mà Hồ Thế An không nhìn thấy, một nụ cười bốn cột hiện lên trên khóe miệng vị “đặc đồ” này:

“Hừ! Cái tên bản thủ nhà ngươi, dám trêu chọc ta... đồ xấu xa nhà ngươi sao có thể là Nhụy Nương được?”

“A ặc đại vương! Tiểu nhân chính là câu nói... Không, là chữ chữ là thật! Nếu có nửa điểm hư ngôn, cứ gọi ta...”

“Cứ để một kiếm của ngươi bị ta làm thọt!”

—— làm cho vị Hồ Thế An đang kinh hồn trần định này cảm thấy vui mừng chính là, mặc dù vị hảo hán này từ Đại Cô Sơn ngoài miệng nói sợ người, nhưng thanh hàn kiếm trong tay cũng theo những lời này mà rút khỏi cổ của mình. Xem ra, những lời nói vừa rồi của mình có tác dụng, thành công khiến cho tên tặc đồ hung hãn này nổi lên sắc mặt - đại khái sẽ bỏ qua cho chính mình?

Tuy rằng tính toán trong lòng vang dội rung trời, nhưng vị Phong Lưu công tử thông minh tuyệt đỉnh này, thân thể lại không dám có gì dị động —— vừa rồi chứng kiến thủ đoạn lôi đình của tặc nhân này, sợ động tác hơi làm vị hảo hán này sinh ra hiểu lầm, đó cũng không phải là trò đùa!

Đang tự lo được lo mất, lại nghe tặc nhân kia mở miệng nói:

“Hắc hắc, lão tử ta cũng là đã nghe đại danh những cô nương Hoa Nguyệt Lâu này từ lâu! Chỉ là quá nhiều hoạt kế, vẫn luôn bận rộn, cho nên không rảnh đến làm một nụ hôn - ách, không rảnh đến ngủ một giấc!”

“À, tên tuổi của Nhụy Nương ta cũng là như sấm bên tai! Tối nay ta thật sự muốn tới thử, điều tra xem cô ấy có đúng là da non thịt mềm hay không, hắc hắc...”

“Oa hu hu hu...”

Đang lúc tỉnh lại muốn phối hợp với lời nói mê mang này, cố gắng làm ra vẻ nước miếng chảy ròng ròng, lại bất ngờ bật thốt lên một tiếng kinh hô!

Nguyên lai, vị này chính là hết sức biểu diễn tặc đồ, lại đột nhiên cảm giác trên móng mình đột nhiên có chút lạnh lẽo, liền giống như vừa bị ai đá một cước!

—— ăn một lần kinh hãi này, thiếu niên tranh thủ thời gian quay đầu nhìn xung quanh, xem là ai đã được:

Bồn bề không có ai khác, chỉ nghe thấy Nhụy Nương sau bình phong khóc nức nở.

Lại đem ánh mắt hoài nghi tập trung vào trên người Hồ Thế An - Hồ công tử đang nghiêng người về phía mình - đã thấy thẳng nhãi này đang nơm nớp lo sợ, không dám cử động...

Cũng không phải là hấn. Thứ nhất, khúc xương mềm này tuyệt đối không có can đảm như vậy; thứ hai, phương vị này cũng không đúng, trừ phi tên này chân đi lấm tẩm như con rắn kia.

“Chẳng lẽ là ảo giác của ta sao?!”

Không tìm thấy lời giải thích hợp lý, không khỏi có chút nghi thần nghi quỷ.

Thật ra, “một cước” vừa rồi, đau đớn đó không hề lừa gạt hấn - đúng là có người đá hấn!

Một cước này, chính là người luôn ẩn nấp ở một bên ban tặng, người này chính là thiếu nữ đã sớm nhắc lại câu chuyện của mình – Linh Miểu Nhi!

Hóa ra, đứa con gái bảo bối của vị Vân Trung Quân này vẫn canh cánh trong lòng với chuyện cây sáo ngọc này. Hai lần lấy sáo đều là trắng tay mà về, đúng là khiến người ta buồn bực!

Nói đến đây, lần đầu tiên đột nhiên gặp nhau, không cẩn thận để gót chân thiếu niên trơn trượt này tróc hết mỡ cũng là

chuyện có thể hiểu được: Vì bản thân không biết thiếu niên này lại lười biếng như vậy, chạy lại nhanh như vậy! Chỉ nhắc đi lần thứ hai, lại nói ra có chút mất mặt - mình đã chuẩn bị, nhưng lại không phòng bị thiếu niên vô lại kia sử dụng chiêu số vô lại, dạy bản thân hoảng sợ bỏ đi!

Hai lần đều thất bại tan tác quay về, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy tức điên lên —— những đệ tử cùng thế hệ trước giờ nào ở trước mặt mình chẳng phải lo sợ hãi, nơm nớp lo sợ?! Bản thân mình chưa bao giờ bị hai lần nhục nhã —— thiếu niên bại hoại này không chỉ y lại Địch Nhi hung hãn không chịu trả, mà còn khua chiêng gõ trống —

Vừa nghĩ đến tình trạng đáng sợ đêm đó, vị thiếu nữ này từ thuở nhỏ đã lớn lên ở trong Bối Quỳnh Cung, trải qua chuyện đời không sâu, liền không khỏi nổi da gà!

“Hừ hừ, thù này không báo sai... Nữ tử!”

Thiếu nữ bị phản ngao độc, quyết định cả đời không quên việc vị thiếu niên này vô lễ với mình như thế nào!

Nhất là để Linh Dục Nhi tiểu cô nương cảm thấy tức giận, gia gia luôn thương yêu mình kia, tại tự thân nhịn không được hướng hấn đề cập chuyện ngọc địch trong tay thiếu niên kia, lúc đầu ngược lại mặt già ửng đỏ., Bất quá không lâu sau liền khôi phục bình thường, ở bên cạnh cũng vậy, không nghĩ tới gia gia hết hy vọng vẫn như chưa thỏa mãn, nói về hành động của thiếu niên lười biếng này, chính là âm thầm hợp với thiên đạo; lại rất có duyên với “Thần Tuyết” kia của mình: Hay là khuyên nàng ta nên bỏ đi cây sáo yêu thích đi...

“Hừ hừ, gia gia có phải là đã hồ đồ rồi hay không?”

Xưa nay ông nội chưa bao giờ chịu phát lộ ý của mình, sau khi nhận ra thiếu niên kia, đáng vẻ đáng tức giận như vậy — nghĩ tới điều này, cái miệng của Linh Miểu Nhi cong lên quá cao!

“Hành vi của tên kia cũng coi như “Áp hợp Thiên Đạo”? Chỉ là chút chuyện trộm gà trộm chó, bắt cóc Thượng Quan bất pháp mà thôi! “

Nghe xong gia gia mặt mày hớn hờ kể lại chuyện tình đã diễn ra, Linh Miểu Nhi rất là không cho là đúng.

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại, những thứ này nghe như cũng rất thú vị nha!”

“Hừ, tên ngọc này, nếu như cùng làm việc với bốn cô nương, chuyện kia chắc chắn làm càng tốt hơn!”

“... Nữ hài ở chung với hắn, có dễ nhìn như lời gia gia nói không?”

Bất tri bất giác, mấy ngày nay trong lòng nha đầu Linh Dục Nhi này xuất hiện đủ loại suy nghĩ ùn ùn kéo đến, đầy lòng chỉ còn lại đủ loại chuyện của thiếu niên bại hoại kia.

“Ủm! Mấy ngày nay ta được không đã muốn nhìn chăm chăm tiểu tử này, xem hắn còn làm chuyện gì ” ngầm hợp với Thiên Đạo” nữa!”

Lại nói tiếp, tiểu cô nương này đúng là rất biết chút ít pháp thuật, lần trước hắn sử dụng một chiêu trong lúc thông tin: “Băng Tâm khúc”, nhưng nàng thành thạo nhất, còn phải mấy chiêu có thể hoàn toàn biến thân hình thành “Thủy Vô Ngân”.

Từ khi nàng học được chiêu “Thủy Vô Ngân” này ở chỗ gia gia, trên cơ bản chỉ mang nó để trêu người - vốn thôi! Đây cũng là mục đích duy nhất duy nhất mà nàng quán quít lấy gia gia học chiêu này! Hi hi hi...

—— nhưng mấy ngày nay tiểu nha đầu cũng quyết định bắt nó làm chuyện đúng đắn —— hơi rảnh rồi, Linh Dục Nhi liền chuồn ra, ở một bên rình mò thiếu niên này.

Không phải, đây mới là lần thứ hai tới Hoa Nguyệt Lâu này, nàng liền nhặt được tám thơ tiên kia:

““Dung quang điểm lệ hề nga nga, viết từ điểm ngôn này, thằng nhãi này tất nhiên là muốn lấy lòng vị Nhụy Nương bộ dáng mã cương hồ hồ kia rồi!”

Tiểu cô nương tự cho là đắc kế, hai ngày qua càng chú ý hành tung bất hình, xem hắn còn có thể làm ra chuyện trộm ngọc trộm hương gì không.

Bất quá, có thể là quá mức tập trung, có chuyện ngược lại quên mất:

Thật ra, nàng hoàn toàn có thể dùng phương pháp ẩn thân của “Thủy Vô Ngân”, lấy cây sáo ngọc của mình về...

Cũng may thiếu niên này cũng là người nóng vội: không để nàng đợi lâu, liền khiến Linh Dục Nhi đứng lúc nhận thấy được hành động lén lén lén lút lút lút đêm nay của Linh Dục Nhi...

“A? Người này đem bản thân biến thành xấu xí quái dị, không giống như trộm ngọc trộm hương, lại phảng phất muốn đi đánh nhà cướp xá —— mặc kệ, trước đi theo xem rồi hãy nói sau! “

Thế là, không biết tiêu nha đầu trong hồ lô dậy ra sao, lặng lẽ ẩn thân một cách yên tĩnh, nhìn tình thế phát triển – thẳng đến khi thiếu niên bại hoại này thốt ra “dâm từ uế ngữ”, thiếu nữ ở trong bóng tối đỏ mặt, mới nhận không được hung hăng cho hấn một cước!

Bất quá, thiếu niên xui xẻo kia ngược lại không biết nguyên nhân trong đó, trực tiếp ở bên kia nghi thần nghi quỷ:

“Ảo giác? Ảo giác? Hay là lời này của ta lúc nãy, lại làm ông trời tức giận nên tới trừng phạt ta?”

“... Mặc kệ hấn! Dù sao ta làm hoạt động này không then với lương tâm, vở kịch này còn phải tiếp tục diễn!”

Thấy mình vừa rồi hành động giật mình mở miệng, Linh Dục Nhi trong lòng cũng âm thầm cảnh giác, khuyên bảo mình không nên cố nhẫn nhịn nữa — vạn nhất vở kịch này không diễn tiếp được nữa thì làm sao?

Hồ Thế An, Hồ Nhân huynh ở bên cạnh đang tự cho là đắc kế thì thấy đám phi phi đang trêu chọc bên cạnh dừng lại, trong lòng lập tức nổi lên tiếng trống.

“Chẳng lẽ tặc đồ này lại đổi ý?! Không ngủ với Nhụy Nương lại tới hại tính mạng ta?!”

Trong lúc nguy cấp, tên vô sỉ này chỉ nghĩ lung tung, kinh nghi bất định, đang không biết mở miệng muốn xử trí hấn như thế nào!

Chương thứ bảy cương phong hà quá vội, mộng ngắn lạc hoa yên.

Thì vì người ba tác lưới không nát, then phạm ta ba thước Vô Tình Thiết.

—— mang tên Ân....

May mắn là tên phỉ nhân kia chỉ hơi ngần người, tiếp theo lại mở miệng, nói với Hồ Thế An đang mang ý xấu trong lòng:

“Tựa hồ lão tử đã từng nghe Phong Ngôn nói, nói người và Nhụy Nương thật là thân thiết. Vì sao bây giờ lại sáng khoái như vậy, lại muốn chấp tay cho ta khoái hoạt?”

Tạ ơn trời! Không có ý giết người là tốt rồi —— Hồ Thế An thẳng nhai này vội vàng không ngừng giải thích, muốn tới đánh tan nghi ngờ của tặc nhân, để hắn biết lần đề nghị này của mình, thuần túy là xuất từ một tấm lòng thật lòng:

“Hảo hán có chỗ không biết! Kỳ thật tiểu nhân cùng Nhụy Nương này, cũng chỉ là gặp dịp chơi đùa —— tốt xấu gì ta cũng là một con em sĩ tộc địa phương ở Sơn Đông, hạ lưu kỹ nữ bậc này, như thế nào sẽ để ở trong lòng?! Theo nàng nắn nà nhiều ngày như vậy, kỳ thật cũng chính là tham một thân da thịt tốt của nàng, đùa giỡn nàng mà thôi! “

“Buồn cười nữ tử này, lại thật đúng là tưởng ta chuộc thân cho nàng hoàn lương —— kỳ thật ngân lượng của ta sớm đã thua sạch, về nhà trái lại không tiện giao ra, còn phải bịa ra một câu dối trá cho nàng ta mới được, vì sao lại phí tiền trả tiền cho nàng ta! Càng đừng nói là cưới về trong nhà, nhục nhã cả công rồi!”

“Kỳ thật tiểu nhân cũng đang khổ không rảnh thoát thân, vừa vận đêm nay đại vương tới, thật sự là giải cứu tiểu sinh trong hố lửa a!”

Phỏng chừng những lời này đã khiến hắn ghen ở trong lòng rất lâu, hiện được cái này thì hắn liền chảy ra. Tên này thật sự

nói rất trôi chảy, rất là dễ dàng. Nói xong, trên mặt cũng nặn ra nụ cười nịnh nọt xuất phát từ thiệt tình, lưu ý động tĩnh nhắc nhở bên cạnh, chờ hần trả lời tích cực đối với lời nói của phé phủ của mình.

Nghe được buổi nói chuyện này của Hồ Thế An, bắt chuyện ngược lại không có bao nhiêu kinh ngạc; muốn nói ít nhiều có chút ngạc nhiên, đó là không ngờ thằng nhãi này lại bất lương như vậy, ở trước mặt Nhụy Nương nhiều ngày như vậy, liền nói những lời vô cùng lạnh nhạt này ra thẳng thắn như vậy

“Gia hỏa này thật vô sỉ hơn tên Trần Khôi kia!”

Trong lòng vừa đánh giá, vừa lưu ý phản ứng của bức bình phong bên kia —

Thiếu niên kỳ quái phát hiện, thì ra còn nghe được một ít tiếng khóc, hiện tại lại hoàn toàn không nghe được bất cứ âm thanh gì...

....

Sau khi nghe xong, Hồ Thế An quay đầu lại nói với Hồ Thế An:

“Kỳ thật vị công tử này có chỗ không biết, cũng không biết đã qua đất, lão tử gần đây lại rất có lòng hướng đạo —— nữ sắc kia là tạm thời không tới gần...”

“Hả? Nếu hảo hán hướng đạo, vậy thì...”

Hồ Thế nghe vậy nhất thời mừng rỡ, ngoài miệng dè dặt hỏi:

“Nói như thế, đại vương định bỏ qua cho chúng ta?”

Thiếu niên không trả lời ngay. Trong lúc nhất thời, trong phòng nặng lại lâm vào Sầm Tịch...

Trôi qua một lát, trong lòng đang bảy tám lần yên tĩnh, cùng thiếu nữ Linh Miêu Nhi ẩn nấp ở một bên kia, chợt nghe được thiếu niên kia rốt cục lên tiếng:

“Ta tu đạo, chính là muốn thuận theo bản tâm!”

Linh Dục Nhi ở một bên nhìn rõ ràng, đợi đến khi lời nói cực kỳ thành khẩn này của nàng vừa mới đáp xuống đất, thiếu niên kia liền cảm thiết kiếm trong tay đặt sang một bên, sau đó...

Nắm tay đánh xuống như mưa!

Còn tiểu tử Hồ Thế An này bỗng nghe thấy hắn nói rất có tâm tư hướng đạo, trong lòng không khỏi mừng thầm, hy vọng tên tặc nhân này vì tu công đức, cứ như vậy mà buông tha hắn - đang tự cầu khẩn, chợt nghe thấy tên tặc nhân kia không đầu không đuôi đứng bên cạnh mình nói một câu “Ta tu đạo, chính là muốn thuận theo bản tâm của hắn!”

“Chẳng lẽ, ta lại phải tránh được kiếp nạn này?”

Đáng tiếc, còn không đợi hắn cao hứng, thằng này đã cảm thấy trên lưng đau đớn —— hai nắm đấm mạnh mẽ lực lượng trầm kia, mang theo cảm hận mà phát, tựa như hạt mưa rơi xuống trên người hắn!

Thấy vậy, thằng ranh này đau đến nhe răng nhếch miệng. Thấy tình thế không ổn, nó tranh thủ thời gian hợp lực nhảy sang bên cạnh.

Tĩnh lại thấy tên vô sỉ này quả nhiên muốn chạy trốn, vội vàng đuổi theo, phải hạ gục thằng nhãi này —— lại thấy vị Hồ Thế An đã vượt qua mấy vụ án kia, chẳng biết tại sao dưới chân lại bất ổn, “Bịch” một tiếng ngã xuống phân chó, cứ vậy ngù gục xuống đất!

“Diệu quá! Cũng hợp với tiểu tử này thật không may, trên đất bằng này cũng có thể vật lộn!”

Lại không biết, bãi đất bằng này chính là do Linh Miểu Nhi ban tặng. Tiểu nha đầu bây giờ cũng tỉnh táo lại, Hồ công tử mà thiếu niên để ý lại là một tên nhân diện thú tâm! Hiện tại thấy gia hỏa đáng giận này lại muốn chạy trốn, Linh Miểu Nhi liền nhanh chóng lướt qua bên cạnh, nhẹ nhàng xuất một cước, làm thằng nhãi này vấp miệng gặm bùn!

Lúc tỉnh lại, sao lại hiểu được nguyên do như vậy, trong lòng thầm khen một tiếng, vội vàng xông lên phía trước, tay trái nắm lấy cổ áo Hồ Thế An, gắt gao đè chặt gã này lại; tay phải dồn hết sức lực, một hồi đấm, toàn bộ hô lên trên lưng gã này!

Chỉ là, tuy đã mở miệng thì vô cùng thống hận tên gia hỏa vô lương này, nhưng cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn. Chỉ đánh mười mấy lần, đã nói muốn thu tay lại: Lại thấy kẻ dưới trước bị đánh, chỉ bắt đầu chịu vài tiếng đau đớn, giờ lại không phát ra tiếng nào —— tuy có chút không rõ trong đó, không thể thiếu, nhưng vẫn đa phần nịnh hót.

Thằng nhãi Hồ Thế An này không dám lớn tiếng kêu la, nhưng cũng có nỗi khổ tâm của hắn. Vốn, đừng nhìn tên khốn này có lá gan xảo quyệt, Nhụy Nương xoay vòng vòng vòng, nhưng trong đó lại chỉ là một tên tham sống sợ chết. Lúc vừa ăn quả đấm cũng cả kinh kêu to một hai tiếng —— lại đột nhiên nhớ tới thanh kiếm khí lạnh băng, tên này nhanh chóng im miệng: Chỉ sợ thanh âm của mình quá lớn, khiến cho tên tặc đồ cùng hung cực ác này động tâm tư giết người diệt khẩu...

Cho nên, bây giờ trong phòng này, mặc dù không có thanh âm khóc trời cướp đất, nhưng vẫn có quyền cước đánh nhau.

Bất quá, mặc dù Hồ Thế An này cố gắng chịu đòn, trả nợ phong lưu của hắn; mà Hồ Nương này ngủ ban cũng coi như tà, nhất thời cũng không sợ có người hoài nghi. Nhưng tỉnh lại bản khoản dù sao bây giờ là đêm sâu người tĩnh, cũng không dám trả lời quá mức. Dù sao cũng chỉ tới giáo huấn tên này một chút, cũng không thể làm gì hắn. Vì vậy, đánh cho hắn mấy cái, vị hảo hán trên “Đại Cô Sơn” này mặc dù dừng tay.

Ai nấy im lặng đứng dậy, đang định mở miệng đe dọa; nhưng nhìn thoáng qua tình hình dưới mặt đất, lại nhìn không được bật cười, lớn tiếng cười mắng:

“Tên này đúng là lười biếng! Lão tử đã dừng tay, vì sao chỉ giả chết ở đó?!”

Thì ra, sau khi tỉnh lại dừng tay, Hồ Thế An này còn ở đó lăn lộn trái phải, bộ dáng như đang bị đánh!

Thấy gia hỏa này làm như vậy, bắt chuyện không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười...

Bất quá, sau một lúc lâu, nhìn kỹ lại, nụ cười giật mình trên mặt lại đột nhiên đọng lại:

Thì ra Hồ Thế An đang giả chết ở đó lại là quần áo tung bay, phát ra tiếng “lộc cộc”, hình như là có ai đó hung hăng đánh hấn!

—— không cần phải nói, đây lại là vị Linh Miểu Nhi dữ tợn như thù, đang đứng trong một gian phòng đá tới mức quên cả trời đất!

Người ta nghe thấy vậy giật mình không thôi, vội vàng dụi mắt quan sát tỉ mỉ, lại phát hiện dưới ánh nền mờ nhạt chiếu rọi, tên Hồ Thế An này hiện giờ cũng không nhúc nhích, chỉ nằm xuống rên rỉ.

...

...

...

...

“Ách, chút, u ám... đích thị là do tâm trạng của ta vừa rồi kích động, nhìn hoa mắt mà thôi!”

Trong lòng hồi phục, bắt chuyện đi ra phía trước, trầm giọng quát với Lương Bạc đang đau nhức trên mặt đất:

“Cút!”

“Nếu lại để cho ta ở địa giới Ung Châu nhìn thấy tên bản thủ này, hán tử ta liền thật sự thay trời hành đạo rồi!”

Lời này tuy rằng ngữ khí cực kỳ bất thiện, nhưng vị Hồ công tử còn lẩn lộn trên mặt đất kia, vừa nghe lời ấy, lại như được đại xá, cũng không quan tâm đau đớn trên người nữa, vội vàng xoay người đứng dậy, như một làn khói đi ra cửa – lưu lạc tuyệt.

Mất thấy Hồ Thế An chạy trời chết, liền tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía một chút, trong lòng thầm nhủ nếu đã có tâm sự thì cũng không nên ở lại đây lâu, tốt hơn hết là nhanh chóng rời đi cho thỏa đáng.

Lúc tỉnh lại đang muốn nhắc chân bước ra cửa, chợt nghe thấy một tiếng nói yếu ớt trong bình phong sau lưng:

“Kính xin nghĩa sĩ dừng bước.”

Lúc này mới nhớ ra, sau tấm bình phong là nữ tử trong trướng Hồng Lư, đã thật lâu không lên tiếng.

“Nhụy Nương gọi ta là “nghĩa sĩ”, chắc đã nhận ra tình thế vừa rồi rồi rồi.”

Tuy rằng, một giọng chính trực mở miệng, cảm thấy chuyện tối nay có chút thuận lợi, nhưng không biết sao, đối với rất nhiều biến cố vừa rồi, thiếu niên mười sáu tuổi này, đáy lòng chung quy mơ hồ cảm thấy có một tia bất an - nhưng không biết rốt cuộc có chỗ nào không ổn.

Mặc dù nghe được Nhụy Nương bảo hắn dừng bước, nhưng nghe thấy lại không có ý dừng bước chút nào, vẫn lắc mình tiếp tục đi tới cánh cửa.

“Nghĩa sĩ nghe được một lời của nô gia...”

“Nghĩa sĩ” nghĩa vô phản cố, tiếp tục đi về phía trước.

“Thiếp thân đã có một thơ và nghĩa sĩ —— “

Thân hình “nghĩa sĩ” lập tức cứng đờ.

Lúc này, Linh Huyền Nhi ẩn thân ở một bên, sau khi nghe được tấm bình phong kia, một thanh âm tựa hồ không mang bất cứ tình cảm gì, ở trong ánh nến hoảng hốt trầm thấp ngâm:

“Mấy lần thu sương diệp sơ khai, năm đó còn nhớ Đọa Trần sơ. Trước cửa như thị tâm như nước, chỉ cần khóc ba năm như hạt châu...”

Đợi sau khi thanh âm phiêu hốt này biến mất, trong phòng nặng lại khôi phục yên tĩnh.

Nghe được bài thơ này, thiếu niên quay người lại, quay đầu nhìn bình phong; sau khi nhìn chăm chú một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói ra bất cứ câu nào.

...Cửa đã mở, hiện đã đóng lại. Trong phòng, bóng người đã mờ nhạt, lại hồi phục sự yên tĩnh ban đêm.

Chỉ có một cơn gió nhẹ thổi qua khe cửa, mang theo tiếng thở dài trầm thấp.

Đêm nay, tất cả mọi chuyện phát sinh trong phòng đều như lá rụng bị gió thu thổi qua, không lưu lại bất cứ dấu vết nào. Trong ba năm sau đó, một trong tứ đại mỹ nữ Hoa Nguyệt Lâu, sau khi nàng thề non hẹn biển tình lang không từ biệt, lúc mọi người tiệc nuối cho nàng, vẫn là cười vui như lúc ban đầu, nhìn không ra chút thương thế nào.

Ba năm qua, có thể phát sinh rất nhiều chuyện. Ví dụ như ngoại ô thiếu niên ưa thích ngâm thơ giảng khúc trong Hoa Nguyệt Lâu năm xưa cũng đã rời khỏi Ung Châu từ lâu.

Tuy rằng xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng tựa hồ cũng không liên quan tới Nhụy Nương trong Hoa Nguyệt Lâu này.

Mãi tới tận ba năm sau, một đêm mùa thu thê lương tương tự, tiểu nha hoàn vẫn bám theo cô, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng ngáy của nhụy Nương. Hô lên không đáp ứng, sau khi nhìn vào, lại phát hiện nhụy Nương đã ngủ thuốc ngủ.

Chết tiệt! Một nhánh khác tên, cứ như vậy mà điêu tàn rồi.

Tổ Nhụy Thanh Liên, vẫn không thể ra khỏi hố lửa; hương thơm hồn mị cốt, cứ như vậy chôn hương trong đất vàng trên núi.

Lúc Nhụy Nương không chết, màu sắc như sinh, chỉ thấy khoe mắt có vài giọt nước mắt thấm ra.

Mọi người bên gối Nhụy Nương tìm được một cuốn tổ lụa, chỉ thấy phía trên dùng nét nhỏ mỹ, đọc được mấy từ:

“Mệnh nhân hướng về người không thân, thẹn với thế gian, thủ hoạt hiếu ba năm. Cha mẹ của thiếp mặc dù không có tình muốn trồng nhưng lại có ân dưỡng. Hôm nay một khi đã thành, không còn chuyện gì quan trọng.”

Sau đó lại dùng mực nhật viết một bài thơ, đầu đuôi chỉ có hai mươi tám chữ, lại viết được mấy lần, viết:

Mấy phần của Thu Sương Diệp Nhụy thừa thốt.

Nhớ lại lúc đầu Đọa Trần mới đây...

Trước cửa như thành phố tâm như nước.

Chỉ tiếc rằng ba năm nước mắt như hạt châu...

Chương thứ tám, vào tay là nửa đời duyên dáng.

Sau khi nghe vậy, Nhụy Nương bước ra khỏi tiểu lâu, vội vàng rón rén, nhanh chóng đi vào vườn hoa gần tường viện kia. Lúc này chỗ đó vắng ngắt không một bóng người, trong bóng trắng mát lạnh, chỉ có bốn năm lùm cây hoa thấp bé, thấp thoáng vài khối giả sơn. Vườn hoa tới góc đông phần, có một ao nước nho nhỏ đang đựng một hồ thu thủy.

Địa thủy trong ao này hiện ra, vào tay có chút hàn lương, nhưng bắt chuyện cũng bất chấp, vội vàng dùng tay vén lên chút nước, rửa mặt bôi lên những cây cỏ xám đen ngồn ngang, vừa lau lau, vừa suy nghĩ:

“Nghe khẩu khí Nhị Nương Lãng Tam Lãng, chỉ sợ đã cảm giác được, ta chính là vị “Tặc nhân” không mời mà tới này? Nếu không, như thế nào đột nhiên nhắc tới chuyện thơ?”

Nghĩ đến đây, thiếu niên không khỏi có chút ảo não:

“Rốt cuộc là để lộ ra sơ hở ở chỗ nào?”

“... Đúng rồi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ là tiếng kinh hô kia, quên che giấu tiếng nói. Bất quá nói cũng thật quái lạ, quả thật là bị người ta đá một cước —— một người làm việc, chính là có chút sợ hãi; nếu ở chỗ này, phỏng chừng lá gan của ta sẽ lớn lên rất nhiều!”

“Ặc, bài thơ cuối cùng kia rốt cuộc là ngụ ý gì? Hình như ngữ điệu có chút thâm lương bi thương... Thật ra điều này cũng khó trách, đêm nay Nhụy Nương nhìn rõ gương mặt chán nản của Hồ Thế An, chắc chắn cũng rất khổ sở... Được rồi, Cũng không được suy nghĩ nhiều, dù sao kẻ vô sỉ kia đã bị ta và tiểu gia đánh cho một trận quyền cước bỏ chạy, sau này Nhụy Nương không cần phải mắc mưu nữa! Chuyện này coi như xong; nghỉ thêm vài ngày, nghĩ tới tâm trạng âu lo của Nhụy Nương, sẽ chậm chậm tốt lên!

Nói cho cùng, tình lại cũng chỉ là một thiếu niên nho nhỏ mười sáu tuổi. Mặc dù hẳn thông minh thế nào, nhưng đối với đạo lý

đôi nhân xử thế này, hẳn cũng không ngờ lại thông thấu như vậy. Đối với hẳn mà nói, thế gian này không có chuyện gì làm hẳn lo âu rất lâu.

Thiếu niên quơ quơ đầu, lắc lắc vệt nước dính trên mặt:

“Ha ha kẻ vô sỉ vừa rồi, thật khiến ta kinh hãi... chỉ sợ đời này hẳn cũng không dám tới Hoa Nguyệt Lâu quấy phá nữa? Thật là sung sướng quá đi!”

Vừa nghĩ tới đây, lập tức mở miệng, trong lòng sáng khoái hô to!

Trong lòng cân nhắc như vậy, tay chân cũng không ngừng. Chỉ chốc lát sau, hẳn rửa sạch lớp bột xám trên mặt, lại cẩn thận từng li từng tí ném vào một góc vắng vẻ của vườn hoa, lấy từ trong ngực ra cái khăn lụa lúc trước của mình, buộc lại tóc.

Một phen thay hình đổi dạng xong, cũng không nhìn ra nửa phần đạo khí.

Trang phục dừng lại, tỉnh ngôn lúc này mới yên ổn; sửa sang lại vạt áo, ho nhẹ một tiếng, liền từ trong bóng núi giả bên cạnh ao nước đi ra, nghênh ngang bắt đầu lắc lư tuần tra ở trong viện —— trước sau một lát, vị Lạc Thảo sơn tặc nguyên bản quái dị này, liền lắc mình biến đổi, biến trở lại làm hộ viện bảo vệ dân của Hoa Nguyệt Lâu!

Lúc này, thiếu niên tâm tình sáng sủa hẳn lên, phát hiện trong sân vốn u ám giờ cũng sáng sủa hơn rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh trăng vốn bị đám mây che lấp lại từ trong đám mây lại chui ra, đem một mảnh ánh trăng trong trẻo, không chút nào tiếc rẻ rơi xuống vùng đất lớn ở Vụ Châu này. Thiếu niên này đang dạo bước trong sân, trên người dường như cũng bị phủ lên một tầng ánh bạc nhàn nhạt.

Chỉ tiếc, khung cảnh thanh tĩnh này, cũng không thể kéo dài quá lâu. Thiếu niên đang đắc chí tự mãn, còn chưa đợi hẳn vượt qua được mấy võ, đã đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu “Ai nha” kinh hãi, từ trong miệng hẳn giật khẩu ra ——

Lần này, nghe vậy có thể khẳng định, vừa rồi xác thực có ai đó, gõ lên trên đầu hẳn một cái!

Thiếu niên cũng nhảy bén dị thường, gần như ngay lúc hấn kinh hô một tiếng, liền xoay người quét ra bốn phía —— chỉ thấy ánh trắng thanh quang lẳng lẳng rơi xuống, trong tiểu viện này trống rỗng, nửa bóng người cũng không có!

“Khổ cũng thế! Sợ là lại gặp phải yêu quái!”

Thiếu niên vừa mới định tâm, gặp chuyện cổ quái này, trong lòng lại bắt đầu kinh hoàng bất định —— bởi vì cái gọi là “Nhất triều bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng giềng”, lần trước chính mình cùng lão đạo Thanh Hà kia, giáng trần trạng của Chúc Trạch ghé yêu kia, đến nay vẫn là rõ mồn một trước mắt, lòng còn sợ hãi!

Tạm thời không cần nói thiếu niên sợ hãi như thế nào, vừa rồi một đòn đánh này, chính là vị tiểu thư Linh Miêu Nhi kia gây nên. Thì ra, vị tiểu cô nương “Hoàng tước” ở phía sau, không biết vì sao vẫn không rời đi, chỉ nhất pháp quyết “Thủy Vô Ngân”, một mực mơ hồ theo sau.

Vừa rồi một chiêu gõ này, chính là Linh Dục Nhi nhìn thấy vị thiếu niên vừa rồi “Hành hiệp trượng nghĩa” này, bộ dáng không coi ai ra gì, liền không tự chủ được có chút sinh khí, vì vậy nhịn không được lại ra tay gõ đầu thiếu niên một cái!

Ai da, thật ra nhớ lại cũng thật oan uổng, Linh Dục Nhi dùng Ân Thân pháp nhi này, sao hấn có thể không đơn giản như không có người chứ?

Tiểu nha đầu tùy hứng gõ một cái không sao, ngược lại làm cho nàng tỉnh lại vừa sợ vừa buồn:

“Mà thôi! Xem ra thật sự là lưu niên bất lợi, tám chín phần mười, hôm nay lại gặp yêu quái rồi!”

Bây giờ nghĩ lại, trước đó ăn một cước kia trong phòng Nhụy Nương, cũng không phải là mình có ảo giác, mà tên Hồ Thế An kia sau khi mình ngừng tay, lại giống như bị người đánh đập, chỉ sợ không chỉ đứng đó phô trương thanh thế.

“Trốn?” Đây là phản ứng đầu tiên của hấn.

“Không được.” Lập tức phủ quyết.

“Con đường làm việc của yêu quái này vô hình, phiêu hốt vô thường, ta chỉ dùng hai cái đùi của cha mẹ, nhất định là nó chạy không thoát.”

“... Ừm, ngẫm lại tình trạng đêm nay của yêu này, không bằng... Cứ như vậy đi!”

Trải qua mấy lần rèn luyện, bắt chuyện hiện tại cũng thực nhạy bén, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, lập tức đã có chủ ý – chính là thiếu niên huyết khí phương cương, không khỏi có chút to gan làm loạn; vừa rồi đuổi người Hồ Thế An gây họa, lại muốn cố ý tới bắt “Yêu quái” này!

“Ai, thanh kiếm cùn trên lưng ta tựa hồ cũng không phải sắt thường; nhưng thế mà mãi không có động tĩnh gì! Xem ra, chỉ sợ cũng không tính bảo bối tốt đẹp gì.”

Lúc này, hắn không nhận được nhớ tới những câu chuyện chí quái ” Bảo kiếm gặp yêu thú” ngày xưa, nên khi nhớ lại vẫn không khỏi có chút oán giận.

“Tạm thời không nghĩ nhiều, vẫn nên toàn lực thi triển yêu pháp bắt yêu của mình —— thành bại chỉ trong lần hành động này!”

Chỉ thấy tĩnh ngôn bất động thanh sắc, trên đường mòn hoa viên này, lại giống như không có việc gì đi tới vài bước, bỗng nhiên mở miệng, tự nhủ:

“Hi hi, Nhụy Nương cũng rất tốt! Một thân da non thịt mềm... Chắc chắc! Không bằng ta lại...”

Tuy muốn nói lại thôi, nhưng lại khiến người ta cảm thấy, thiếu niên này hiện tại chính là xuân tâm đại động, thèm nhỏ dãi.

Còn gần, có lẽ là nói miệng trơn, đại khái cũng là lời trong lòng, vị thiếu niên trong nội tâm đang cổ họng đang treo tới gần mất, trong lúc ngây thơ lại bất giác tăng thêm một câu:

“Hắc hắc! Nhị Nương, chính là tiểu nữ tử ngày trước càn quấy, ôn nhu hơn nhiều!”

Người trẻ tuổi may mắn hoàn toàn không biết, chính là câu nói cuối cùng của hắn, không ngờ lại biến thành một nét bút mầu

chốt:

Linh Dục Nhi kia nghe được mấy câu nói trước đó của thiếu niên, đã tức giận không chỗ phát tiết; lại nghe đến câu cuối cùng này, càng đổ thêm dầu vào lửa!

Chỉ thấy tiểu cô nương tròn trong bóng mờ, đột nhiên thân thể mềm mại lắc lư tiến lên, đang muốn cho tên tiểu tử này ăn nốt một đòn —

“Hừ! Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!”

Chính là thiếu niên sáu thức nhạy cảm kia, trong nháy mắt đã phát giác được một tia tiếng gió thổi sau lưng —— nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, lúc tỉnh nói thân thể lập tức xoay chuyển như điện, hai tay bỗng nhiên duỗi ra, như kích như kìm kẹp, lập tức ôm chặt lấy vị “Yêu quái” có thể ẩn giấu thân hình này!

“Hãy! Chạy đi đâu!”

Thiếu niên gầm nhẹ một tiếng, liền đem cái “Yêu quái” đang khoá trong ngực này, gắt gao đè xuống bên trên bãi cỏ vườn hoa này!

“A...”

Bên tai truyền đến một tiếng kêu kinh hãi.

“Được rồi yêu vật này của ngươi, còn dám kêu oan nữa à, cho ngươi ném thử sự lợi hại của Thái Hoa đạo lực ta!”

Thấy đánh thành công, thiếu niên lại không dám lười biếng chút nào, trong lòng vẫn nhớ tới sự hung mãnh của ghê gở lần trước, tranh thủ thời gian dựa theo pháp môn lĩnh ngộ được trên Mã Đà sơn lần trước, đem cỗ “Thái Hoa đạo lực” trong thân thể kia cực lực gọi ra – mặc dù từ sau đêm đó, “Thái Hoa đạo lực” của mình đã như tờ nhện, nhưng tốt xấu gì cũng hơn không có, vừa vặn lấy ra hàng yêu!

“Yêu quái xấu bao nhiêu ta cũng không sợ...”

Tĩnh ngôn lầm bầm trong miệng, không ngừng tức giận. Hắn cảm giác vẫn tận lực hảo hảo tư tưởng chuẩn bị làm tốt, nếu yêu vật kia thực sự xấu xí không chịu nổi, cũng không đến

mức lập tức kinh hãi buông tay, thất bại trong gang tấc, ngược lại để nó tới hại chính mình.

...

Thái Hoa đạo lực này quả nhiên uy lực bất phàm! Vừa mới sử dụng ra, cực lực nghiêng đầu tỉnh lại, liền thấy yêu vật trước người đang đè chặt, ở trong ánh trắng dần dần hiện ra nguyên hình...

Thì ra là vị Tỳ Hưu thiếu nữ Linh Tuyên Nhi đột nhiên bị tập kích, vừa xấu hổ vừa giận, hoàn toàn quên cả pháp chú ẩn thân thi triển “Thủy Vô Ngân” kia!

Giờ phút này, thức tỉnh có thể nói là khẩn trương vạn phần, cố gắng cưỡng ép chính mình xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại “Yêu” dưới thân —— lại tại Tứ Mục Phủ giao nhau, một tiếng thét kinh hãi vang lên:

“A! Tại sao là ngươi?!”

Chỉ thấy dưới ánh trắng sáng trong, trong lòng thiếu niên đang ôm chặt một nhúm tiền xấu xí của Minh Lung Kiều Nghiên lặng lẽ trôi lên mặt nước dưới ánh trắng...

Đúng là:

Thủy Nguyệt Vô Ngân ngâm trong tiểu lâu.

Hắn lặng yên chỉ vào băng bành.

Vài giọng nói đã tả rõ bóng dáng của Thanh Thiên.

Ưu sầu lo tiêu cực...

Khuyên bảo giai nhân làm thuyền Hưu Lan...

Hắn quay người lại ôm thành song tiểu.

Lại có thể liên hoa thu...

Có lẽ là cảnh tượng trước mắt này, cách “yêu dung” mặt xanh nanh vàng theo dự đoán của mình quá xa, mới nghe được trong lòng thiếu nữ này bộ dáng ngây thơ xinh đẹp, thoáng cái liền Chử Trọng tại đương trường, Đặng Thố lại quên buông tay - thiếu niên một cánh tay, vẫn gắt gao bóp chặt thân thể mềm mại của Linh Miêu Nhi!

Mà người trong ngực, hiện tại lại là xấu hổ vạn đầu. Lại nói tiếp, tiểu nha đầu điêu ngoa của Linh Miểu Nhi, từ trước đến nay đều quen trở chỉ khí, một hô trăm ứng, có thể gọi là không sợ trời không sợ đất. Nhưng bây giờ bị thiếu niên lỗ mãng này đè dưới thân, lại hoàn toàn quên quát lớn, chỉ xấu hổ mặt đỏ bừng, không thể nói được nửa câu.

Đối với cô gái, còn nguy hiểm hơn là đợi khi nàng phục hồi tinh thần, phát giác ra tình huống xấu hổ này, cũng cố gắng giãy dụa, thoát khỏi kiềm chế thiếu niên bại hoại này – Nhưng lại phát hiện, không biết vì sao, nguyên lai lực lượng của mình cũng coi như không nhỏ, hiện tại toàn thân bủn rủn, không nhắc lên nổi nửa phần lực đạo!

Kết quả, thiếu niên mềm mại hóa đá kia ôm lấy khối nhuyễn ngọc mềm hương, mà thiếu nữ ngây thơ luống cuống này, nhất thời cũng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ở dưới thân người ôm vòng tròn, mặc cho hơi nóng trong miệng thiếu niên kia thổi ra, phun lên khuôn mặt non nớt của mình - Đôi nam nữ nhỏ bé này, trong đêm thu thu tĩnh lặng này, lấy tư thế vô cùng xấu hổ như vậy, nằm trên mặt cỏ khô đầy lá thu, không hề nhúc nhích...

May mắn không lâu sau, thiếu niên này rốt cuộc kịp phản ứng, cảm thấy tình trạng trước mắt thực sự xấu hổ. Ngay sau khi nghĩ tới điều này, hắn vội vàng buông hai tay ra, thoáng cái đứng dậy.

Trong lúc hoảng loạn, lại liếc mắt nhìn thiếu nữ trước mắt vẫn đang nằm cuộn tròn dưới đất:

“Khổ cũng! Sao lại là nàng? Thực không nghĩ tới nàng còn biết phương pháp ẩn thân này!”

Trong lúc tỉnh lại, trong lòng vừa kinh hãi vừa kỳ lạ.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, hắn cũng đập ngã người ta trước: Nghĩ đến chuyện này, tranh thủ thời gian cúi người về phía trước, vươn tay hướng cô gái kia, muốn kéo Linh Dục Nhi vẫn đang nằm trên mặt đất.

Không ngờ, thiếu niên kia cực kỳ bất ngờ, lúc hắn mới duỗi tay ra được một nửa, đã thấy cô bé trên mặt đất giống như

nhắm mắt ngủ, nhảy dựng lên, vội vàng tránh ra ngoài vài bước.

Thì ra, vị Linh Kính Nhi tổ hành không kiêng kỵ này, hiện tại trong ngực lại như có một con nai nhỏ đụng lung tung ở nơi đó, tim đập thình thịch không ngừng. Lại thấy thiếu niên này lại đuổi tay ra, tiểu cô nương lập tức cảm thấy hoảng hốt, không biết từ đâu toát ra một luồng khí lực, nhảy lên từ dưới đất, né tránh sang một bên.

Hiện gần đêm khuya, bốn phía lặng ngắt như tờ, lâu xá vồn lóe lên mấy điểm ánh sáng, giờ toàn bộ tắt. Một trận gió đêm thổi tới, lá thu rơi lả chã rung động.

Bị gió thu mang theo chút lạnh này thổi một cái, bắt chuyện cuối cùng cũng hoàn toàn phục hồi tinh thần lại. Ngẫm lại vừa rồi nhiều chuyện, trong lòng hẳn không khỏi kêu khổ liên thiên:

“Xúi quẩy xúi xẻo thật sự là oan gia ngõ hẹp! Lại để ta như thế nào lại một lần nữa đụng vào nàng?!”

Trong suy nghĩ của thiếu niên này, dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, thiếu nữ này lần này bị hắn mạo phạm như thế, chắc chắn sẽ trở nên càng thêm nghiêm khắc, đối với hắn càng thêm không tha thứ.

Nghĩ đến điểm này, bắt chuyện không khỏi cười khỏ, trong miệng lại dùng ngữ khí thành khẩn nhất của mình, hướng vị thiếu nữ vẫn đang tránh ở một bên xin lỗi nói:

“Thật xin lỗi, vừa rồi thật sự không nhìn rõ là ngài, cho nên... Vừa rồi ngài bị đè ở đâu không? Đau đón sao?”

Thật sự là bình không nói ra lời nào! Linh Kính Nhi nghe được lời ấy, càng là xấu hổ lo sợ không chịu nổi, chỉ đứng đó vuốt cằm không nói gì.

Thiếu niên mười sáu tuổi này nào hiểu tâm tư thiếu nữ, thấy cô bé này xưa nay quần quýt, lần này lại chỉ đứng đó không nói lời nào, cảm thấy kỳ lạ.

Càng như vậy, bắt chuyện trong lòng càng thêm không an tâm.

“Khái? Đúng rồi.” Tỉnh lại dường như nhớ ra điều gì: “Cô bé đó, trước mặt không phải là cháu gái của Vân Trung Quân Lão Trọng à?”

Nhớ lại quan hệ cùng gia gia nhà đầu này, quan hệ coi như không tệ, nghe vậy lập tức tỉnh táo tinh thần. Chỉ thấy hắn tranh thủ thời gian trở mặt ra, mạnh mẽ lôi kéo làm quen với cô gái trước mắt này:

“A! Nhớ ra rồi, hóa ra ngài chính là cháu gái của vị Vân Trung Quân lão trọng đức cao vọng trọng kia? Chắc chắn, ta đối với ngài đã lâu không nghe tên! A...”

Vừa nói tới đây, đã nhận ra, mình đã quên không hỏi tên cháu gái này của Vân Trung Quân. Khẽ ho một tiếng, vội vàng che đậy:

“Khụ khụ, trách không được lão trọng luôn ở trước mặt ta khen người, nói đùa cháu gái ngoan của lão vừa thông minh vừa lanh lợi, lại còn xinh đẹp nữa chứ! Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là vật liệu thật, hàng thật giá thật, tiểu tử ta nhất định phải ngưỡng mộ đã lâu rồi...”

“Nói bừa!”

Chính là Linh Miêu Nhi kia hồi phục lại sức lực, nghe thiếu niên này cực lực làm cho chính mình vui vẻ, lại nói năng lộn xộn, nhin không được mở miệng trả lời:

“Cái gì mà hàng thật giá thật nha, còn trẻ con không gạt! Chỉ coi ta là hàng hóa —— gia gia một chút thương con gái cháu đáng thương của ông... Như thế nào có thể khen người ta xinh đẹp!”

“Ha ha! Cô nương giáo huấn rất đúng, ví dụ là không thích hợp!”

Thấy vị thiếu nữ khó chơi này rốt cuộc cũng đáp, lập tức nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ thời gian thuận lợi trèo lên trên:

“À, là ta tỉnh mê, không biết nói chuyện, làm sao có thể đem cô nương cái nhụy hoa mỹ tinh xảo như ngọc thạch này, so với làm hàng hóa tầm thường đó —— nhưng cô nương nhất định

phải tin tưởng ta, gia gia của người quả thật khen người đẹp!
Không tin người trở về hỏi một chút...”

Lại nói tiếp, thiếu niên này cũng là quý nhỏ thông minh, dễ được thiếu nữ này vui vẻ, không trách hấn nữa, lập tức lời nói như nước, cũng không tiếc lời: Dù sao cũng không sợ cô bé này về hỏi; cho dù hỏi, Vân Trung Quân kia làm sao lại phản bác lời nói của hấn, nói cháu gái mình khó coi?

Thời điểm nói hay lắm, mượn ánh trăng thanh quang, bắt chuyện len lén đánh giá thiếu nữ trước mặt một chút —— chỉ thấy trên mặt nàng treo một tia ý cười uyển chuyển, lời nói lập tức đại an.

“Khà khà, thật ra nhìn kỹ một chút, cô bé này thật là dễ nhìn!”

Trong ánh trăng, Linh Miểu Nhi thân ngọc đứng thẳng, xương thịt như dừng lại, lả lướt hấp dẫn; nguyệt hoa khiết sẽ chiếu rọi những đường nét nhu mì xinh đẹp kia, càng làm lộ ra vẻ lưu quang động lòng người, không gì sánh được.

Nếu như nói, doanh trại là không cóc tiên mằm kia, Linh Miểu Nhi chính là Hoa Sen Hiểu Nhật kia.

Sửng sốt một lát, nhớ lại chuyện vừa rồi, không khỏi khen:

“Cô nương quả nhiên không hổ là cháu gái của Vân Trung Quân, lại dùng pháp thuật ẩn thân thần diệu như vậy! Tiểu tử ta thật sự là bội phục sát đất!”

“...”

“...”

Lời tuyên dương này của thiếu niên, thật lòng thành ý, xuất phát từ tận đáy lòng.

Lại nói tiếp, tuy rằng cũng theo lão đạo Thanh Hà làm không ít pháp sự, nhưng pháp thuật huyền diệu bậc này, đã thông tri vẫn là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy, tự nhiên cảm thấy vô cùng thần kỳ.

“Mở mang tầm mắt chưa?”

Lại là Linh Dục Nhi, thấy thiếu niên bại hoại này đột nhiên cung kính như vậy, cảm thấy rất thú vị, liền trêu ghẹo hấn:

“Nhưng mặc dù pháp thuật ẩn thân của ta cao minh, nhưng vẫn không địch nổi Trương đại hiệp khách của chúng ta...”

Vừa nói đến đây, Linh Kính Nhi chợt ngừng không nói —— thì ra, nàng lại nhớ tới cảnh tượng đáng xấu hổ vừa rồi, trên mặt rắng hồng đã sớm biến mất, không khỏi lại cháy lên gương mặt.

[Ký tử điện tử thư – khoa học năm màu.]

“Ha ha, ha ha.”

Nghe vậy hiểu ý, lại không tiện trả lời, đành đứng đó ha ha cười ngây ngô. Nghĩ lại hành động vừa rồi của mình, đối với cô bé này mà nói, quả thực vô cùng vô lễ.

“Đúng rồi, có chuyện này muốn nói rõ với cô nương.”

“Chuyện gì?” Thấy thiếu niên trịnh trọng như thế, Linh Kính Nhi cũng hơi kinh ngạc.

“Cô nương đã là cháu gái của Vân Trung Quân Lão Trượng, chắc cũng là cây sáo ngọc thần thánh của ta, chẳng lẽ là đồ của cô nương? Hóa ra tiểu tử không biết chuyện này, gây ra không ít hiểu lầm với cô nương, thực sự xin lỗi vô cùng, mong cô nương Nguyên Cô nương là!”

“Hừ hừ, bây giờ đã biết là ai không nói lý đúng chưa?”

Lời này nghe là đang quở trách, nhưng bên trong lại rất ủy khuất.

“Tặc hặc, đều tại ta trước kia không biết nội tình. Không bằng như vậy, người ở đây một lát, đợi ta về phòng lấy được cây sáo kia về, trả lại cho cô nương, coi như là vật quy nguyên chủ.”

Những ngày gần đây, mơ hồ đã cùng với cây sáo ngọc “Thần tuyết” kia sớm chiều làm bạn, nhất thời muốn chia lìa, trong lòng hẳn cũng vạn lần khó bỏ. Nhưng hẳn mặc dù đã trải qua phổ phùng lâu ngày, nhưng bên trong lại là thiếu niên ngoại giao mộc mạc, ở trong núi người thuần phác, đôn hậu Ngô Đào, một vật thâm tín không thể mưu đoạt. Hiện tại cây sáo này đã gặp được nguyên chủ, cũng nên đem nó hoàn bích quy Triệu.

Kỳ quái chính là, người cầm sáo này lại sáng khoái như thế, nhưng không biết tại sao cây sáo lại do dự.

Thấy Linh Kính Nhi khẽ cắn môi, chỉ không đáp lời, ngược lại có chút hồ đồ:

“Nữ oa này mấy lần dẫn vật, không phải một lòng muốn đòi lại cây sáo ngọc kia sao? Sao bây giờ lại chỉ không chịu trả lời. Chẳng lẽ nàng không tin ta?”

Tĩnh lời vừa muốn mở miệng bỏ sự nghi ngờ thiếu nữ, lại nghe Linh Kính Nhi nhẹ nhàng nói:

“Bây giờ sắc trời đã tối như vậy, gió thổi tới trên người cũng có chút lạnh lạnh, hôm nay ta đi về nghỉ ngơi trước đã...”

“Ồ? Vậy lúc nào ta trả cây sáo của ngươi?” Xem ra, đã hiểu ý mình muốn trả cây sáo lại.

Không nhìn ra, thiếu niên làm việc cũng không câu nệ pháp độ, không ngờ còn là kẻ tâm cơ.

“Ừm, cũng không cần gấp ở đây nhất thời như vậy, để tỏ lòng thành ý ngươi, để lần sau ngươi mang theo cây sáo Thần Tuyết kia, đích thân đến đưa trả cho ta đi!”

“Không thành vấn đề! Chỉ có điều, ta còn không biết quý phủ nằm ở nơi nào.”

“Rất dễ tìm - nhà của ta ngay tại phụ cận hồ Bành Dương. Ngươi cứ như lần trước, thổi một khúc ở hồ Bành Dương, ta nghe thấy rồi, sẽ ra tìm ngươi!”

Đúng là:

Đọa Hoài Minh Nguyệt tam sinh mộng, cầm trong tay bán thế duyên.

Kiếp sống của Chương thứ chín thần nữ vốn là mộng.

Mấy ngày kế tiếp, lại trôi qua bình thản như nước. Chuyện của Nhụy Nương chỉ giống như không biết về đêm hôm đó, lần lượt nghe được tin đồn cũng không khác gì ngày thường, vẫn nghiêm túc trang nghiêm sạch sẽ như trước. Chỉ thỉnh thoảng sai nha hoàn kia đón con, thông báo cho hắn biết một ít điểm tâm trái cây.

Mặc dù ước định cùng Linh Huyền Nhi phải trở về sáo, nhưng bắt chuyện cũng không vội vàng. Bởi vì chỉ cần qua được mấy ngày, lại là một ngày tương đối đặc biệt.

Trước kia, ngoại trừ ngày lễ tết, toàn bộ thời gian đối với việc bắt chuyện mà nói, cơ hồ cũng không có gì khác nhau —— trừ thời gian phát công tiền lương. Nhưng hiện tại tựa hồ có chút khác biệt. Từ hơn hai tháng trước cùng nhà mẹ đẻ quen biết, bắt chuyện liền cảm giác mỗi tháng lại nhiều hơn một ngày tương đối đặc biệt.

Qua mấy ngày nữa, đã cùng cô gái kia quen biết hai tháng. Sáng sớm hạ quyết tâm, đến lúc đó lại đi hoàn cây sáo, thuận tiện liếc mắt nhìn Dương Yên Thủy thường hay xuất hiện trong giấc mộng kia.

Ngẫu nhiên nhớ tới, mở miệng lại cũng cảm thấy mình như vậy có chút buồn cười:

“À, ặc ặc, ta khi nào cũng biến thành đa sầu đa cảm vậy?”

Đối với cái sáo ngọc này, tuy rằng cảm thấy muốn mở miệng đồng ý trả nó lại, nhưng dù sao nó vẫn còn có chút lưu luyến. Cùng đi chung với cây sáo này đã nhiều ngày, đối với Quản Linh Lung tuyệt đáng yêu kia, nó không chỉ là công cụ để mưu sinh. Cây sáo này hiện giờ giống như một vị bằng hữu đã mở miệng.

Tuy rằng sáo nhỏ sắp trả lại, nhưng phần cơm nước Hoa Nguyệt Lâu này vẫn phải xin. Sáng sớm nói không có, liền tới cửa hàng nhạc khí đi dạo một vòng, chọn trái nhật phải một

phen, tiêu chút tiền bạc, mua về một cây sáo trúc coi như không tệ.

Đắm chìm trong đó lâu ngày, giờ mới tỉnh luận, đã có chút am hiểu về nhạc khí này. Hấn biết, lúc lựa chọn không chỉ muốn xem chất liệu của sáo trúc, xem nó có phải là loại tài liệu dùng để trữ rất lâu hay không, còn thường thường lẫn ở chỗ bằng phẳng., Xem ống trúc này có tròn hay thẳng tắp hay không —— đừng xem thường những chi tiết nhỏ bé này, ở trong mắt những hành gia dựa vào cây sáo kiếm sống, thường thường liền chính là chỗ rất nhỏ như vậy, quyết định một cảnh sáo thổi vào hay là cố gắng hết sức, âm sắc là êm tai hay là khó nghe.

Xem ra, đã tỉnh lời đã đem năm đó phen hướng đạo chi tâm, sớm quên đến thảo oa quốc, tựa hồ chuẩn bị an tâm cả đời làm nhạc công.

Lại nói buổi chiều ngày hôm đó, tẩu qua mấy khúc nhạc, bắt chuyện rốt cuộc chuẩn bị đi trả lại sáo cho Linh Kính Nhi.

Theo lệ thường, nàng ta thỉnh qua với tú bà của Hoa Nguyệt Lâu, bắt chuyện liền đem sáo ngọc “Thần tuyết” đeo bên hông, chuẩn bị xuất phát. Đương nhiên, những tiền công ngày thường ta tích góp được đều phải mang theo trên người.

Hành động này của thiếu niên không phải là nhỏ. Có lẽ những tiền bạc này đối với người có tiền mà nói, thật sự là không đáng nhắc tới; nhưng đối với thiếu niên nghèo khó đã là con số rất lớn ba bốn lượng bạc. Bởi vậy, vô luận là thông minh đi đâu đi dạo, mấy thời bạc vụn trước giờ đều phải trân trọng mang theo bên người.

Thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi, mở miệng liền tranh thủ lên đường. Mọi thứ đều mang đủ, chỉ có thanh thiết kiếm kia, lại chỉ có chủ nhân quên mất, ủy khuất dựa vào chân tường tỉnh luận trong phòng.

Hấn vừa mới lên đường không lâu, ngược lại phát sinh một chuyện, khiến hấn ăn một trận kinh hãi...

Đang lúc tỉnh nói buồn chạy đi, lại phát hiện mặt đất dưới chân hấn lại đột nhiên rung lên! Đôi chân của mình giống như đập lên bông.

Lúc đầu, lúc tỉnh lại còn tưởng rằng đây là ảo giác của mình. Nhưng đi được vài bước, mới phát hiện con đường dưới lòng đất dưới chân này đang rung động thật.

“A...! Động đất rồi!”

Càng đi về phía đông, bắt chuyện là cảm thấy nơi này lung lay càng thêm lợi hại, thân thể mình lại như không tự chủ được bị người ta lắc lư.

“Kỳ quái, nơi đây đang yên đang lành lại bị chấn động?”

Trong trí nhớ mở miệng, tựa hồ chưa bao giờ gặp động đất. Bởi vậy, lúc đầu giật mình, hẳn cảm thấy chuyện này có chút mới mẻ, lập tức đứng bất động ở đó, cảm thụ cảm giác không gió tự động kỳ diệu này.

“Ha ha, quả là rất thú vị!”

Chỉ tiếc, còn không đợi hẳn làm sao đủ hứng, qua một lát, Thổ đạo này liền ngừng dao động. Thăm nghĩ không cam lòng, lại đợi một hồi... nhưng không thấy động tĩnh gì nữa.

Nhìn thấy nơi này không còn lắc lư, mơ hồ có chút hậm hực, đành phải tiếp tục chuyên tâm đi đường.

Mặc dù hồ Kính Dương kia cách Thành Cam Dương, cũng thực không gần; nhưng hiện tại thiếu niên đi lại khá nhanh, một đường chân không dừng bước, cũng không tốn bao nhiêu công phu, chính là lúc mặt trời vừa mới chìm xuống Tây Sơn, chạy tới bên cạnh hồ nước Dục Dương.

Đến hồ Hống Dương, bắt chuyện cũng không vội vàng thối khúc sáo kia, đem tiểu cô nương cầm sáo kia vội vàng gọi tới.

Vất vả lắm mới tới được Kính Dương hồ một chuyến, lúc tỉnh lại đã có dự định của hẳn.

“Con gái của Vân Trung Quân, có mấy lần thấy cô ấy trong đêm tối, bây giờ sắc trời còn sớm, ta không cần tìm nơi có nhà có người kia, thôi sáo kinh động tới cô ấy.”

Nghĩ như vậy, bắt chuyện liền dọc theo bờ hồ Kính Dương, một đường thất tha thất thểu, bước đi về phía chỗ cười khom rả lúc trước.

Tuy rằng chỉ cách nhau có hai tháng, nhưng đối với thiếu niên mà nói, mấy ngày gặp nhau dường như đã trôi qua rất lâu rồi.

Thiên sơn vạn thủy, mặc dù cách trở dung nhan tươi sống, nhưng lại không ngừng chôn sâu trong đáy lòng tưởng niệm.

Lúc trọng du vùng đất cũ, vị thiếu niên vốn tâm tư đơn giản này, hiện tại lại là ngàn vạn suy nghĩ. Hiện tại bắt đầu nói rất cuộc đã biết, như thế nào cái tư vị “Nhìn vật nhớ người” này; một đường đi tới, thật là thấy má cúc hướng Hành Hoài Mị, gặp eo Dương Liễu...

Lại đi tới bên cạnh khối hồ đá kia, tĩnh ngôn hướng khối ngoạn thạch từng dựa vào khối này, xuất thần một hồi. Tuy nhiên, bắt chuyện nói rõ thân phận mình thấp kém, lại cách xa ngàn dặm, không có cơ hội gặp mặt; nhưng ở trong trận phong ba sinh tử cùng nhau, nghe rõ, hẳn rồi cuộc không quên được khuôn mặt vừa vui vừa giận kia.

“Quản Thần Tuyết Dịch, ngày mai sẽ không còn là của ta nữa, tốt nhất là thôi nó một lần cuối cùng.”

Nghĩ như vậy, bắt chuyện liền rút ra ngọc quản bên hông, cẩn thận lau lau vài cái, đặt lên môi, thổi lên.

Một luồng tiếng sáo trong trẻo, liền tại hót dương thủy này, nhẹ nhàng mà đứng lên.

Lúc này, mặt trời đã rơi xuống phía tây; một vầng trăng sáng treo trên bầu trời phía đông, đem ánh sáng xanh ngàn dặm chiếu lên mặt nước “Diệp Dương” trong vịnh khoảnh sáng ánh sáng này. Thanh quang của mặt trăng, cùng thủy thiên tiếp xúc, chiếu rọi bầu trời xanh như nước rửa, hồ sáng như gương. Trong bầu trời đêm tinh khiết, chỉ trôi nổi vài đám mây nhỏ; mà ở cực tây kia, vẫn còn có vài dải mây mờ mờ, sắc xanh tươi sáng như được nhuộm.

Chợt trên mặt nước có gió thổi tới, thổi bay ánh trăng như nước; Một áng mây nhạt vòng quanh cánh buồm đánh cá nơi xa, đang ngủ thấy tiếng sáo này mơ hồ.

Tiếng sáo được thiếu niên ký thác tưởng nhớ, lay động giữa những dải thủy nguyệt yên hà, tung bay.

Đối với việc từng tấu ra kỳ khúc long ngâm thủy trầm ngâm tĩnh ngôn mà nói, hiện tại hắn đã không còn câu nệ với từng khúc, từng tiếng một. Đối mặt hồ thiên vân thủy đen sì này, hắn chỉ tùy tâm sở dục tấu. Tâm vị đến, âm thanh đến. Toàn bộ tiết tấu, đều là tùy tâm phát, lại tự hợp âm luật, tự có một luồng ý vị tự nhiên.

Âm thanh trong trẻo kia theo gió nhẹ cuốn qua hồ nước, vòng lên trên đỉnh núi —— một khắc đó, toàn bộ thiếu niên đều khắc cốt铭 tâm triện và mơ màng, toàn bộ kỳ ảo cùng trong trẻo, câu vào bầu trời đêm yên tĩnh của hồ Kính Dương, tung bay phát phối.

Đúng là:

Thu Thủy Trường Thiên, cuốn theo ráng lành, Minh Sa Bích Kiều bay thanh lãnh.

Ngay lúc thiếu niên đem toàn bộ thể xác và tinh thần của hắn dung nhập vào tiếng sáo của mình, lại không biết, trên mặt nước cách hắn không xa, ở trong hồ nước dưới ánh trăng chiếu rọi gợn sóng lăn tăn kia, đang có một vị thiếu nữ áo trắng phong thái duyên dáng xinh đẹp, tắm nguyệt hoa đầy người, dần dần dâng lên từ giọt nước mùa thu kia.

Vị thiếu nữ phảng phất như tiên tử trong nước này, không phải ai khác, chính là vị thiếu nữ mấy lần bàn luận với nhau - Linh Miểu Nhi.

Chỉ thấy nàng đạp trên mặt nước gợn sóng, đi tới trên bờ hồ này. Sau đó, liền lẳng lặng đứng ở bên cạnh bất chuyển, yên lặng nghe nhạc hắn dụng tâm thổi.

Hiện tại mới vừa lên tiếng, hắn đã tập trung toàn bộ tinh thần vào cây sáo sáo ngọc này, mặc dù cảm giác kỳ diệu của hắn đã nói cho hắn biết, vị thiếu nữ kia đã đến, nhưng hắn đã bước vào cảnh giới trung kỳ, vẫn không muốn dừng cây sáo trong tay.

Tiếng nhạc không minh mà lại thanh linh, vẫn như nước chảy từ trong âm thanh của ngọc địch Thần Tuyết kia, chảy xuôi ra, phiêu đảng ở giữa Thanh Thiên Vân Thủy trước mặt.

Kỳ lạ chính là, thiếu nữ vốn vừa thấy liền ồn ào liền quen, giờ phút này lại không lên tiếng quá nhiều thiếu niên.

...

...

Lại nghe một lúc, vị thiếu nữ này đã đổi thành một thiếu nữ thân cung trang trắng nõn, khẽ vung ống tay áo, nhẹ nhàng cuốn theo tả hữu, chậm rãi đi tới bên bờ thủy cung, cúi đầu mặc niệm vài câu, lại đem bàn tay ngọc vẫy một cái - Lại thấy trên mặt hồ gợn sóng ánh sáng leng keng kia bỗng nhiên nổi lên mấy gốc cột nước, rồi dưới tiếng nói nhỏ của Linh Dục Nhi, dần dần ngưng tụ thành một cây liễu thủ câu chuẩn bị.

Dưới ánh sáng xanh của ánh trăng chiếu rọi, thanh mạng dây cung do nước thu ngưng tụ thành này đang lưu động từng điểm sáng trong suốt, nhìn thật giống như ảo ảnh, như mộng như khói.

Linh Dục Nhi nhẹ nhàng giơ cao cây thủy ngân này, ngón tay ngọc cầm làm hoa lan, lướt qua dây thu thủy. Một trận thanh âm leng keng như suối chảy, thân nhiên vang lên. Tiếng đàn dịu dàng cùng tiếng sáo du dương dịu dàng của thiếu niên kia, ôn nhu mà đáp lại, giống như là một thiếu nữ thiện tâm giải thích, đang dịu dàng khuyên giải nỗi sầu nan của thiếu niên.

Âm thanh như tiên âm, cứ như vậy chảy xuôi giữa Vân Thiên Yên Thủy ven hồ Kính Dương.

Chuyển qua mấy lần, Côn Bằng làm bằng nước trong tay cô gái đột nhiên tiêu tán thành ngàn vạn bọt nước, bay múa đầy trời!

Tại đây đầy trời bọt nước vờn quanh, Linh Dục Nhi nhẹ bước, nhẹ nhàng nhẹ nhàng bước trên mặt hồ, ống tay áo nhẹ nhàng thư giãn, vạt áo nhanh nhẹn, cùng cây sáo ngọc bắt đầu vỗ, ngay tại trên mặt nước Kính Dương này nhảy múa lăng ba...

Như lúc bình thường, Lăng Ba tiên tử chợt nghe được Lăng Ba hé môi son, châu hầu lớp lớp, ca nói:

Khắp nơi đều tối tăm mờ mịt...

Trên đình, ngọc dựng đứng trong nước, tiên.

Liên phòng khoá sâu, tình cảm khó lộ.

Một nửa phun ra mùi thơm như khói.

Hậu nhân có phú thi tán viết:

Núi rơi nước chảy...

lẻ tẻ uể oải, dương khói, liễu...

Tiếng ca hát dịu dàng vang lên trong đám mây trắng trên đồng hương.

Địch, hoang vu...

Biên bay, hoa sen, châu.

Vân thủy, hệ Lan, thuyền....

Tuổi còn trẻ...

Mạn uyển Phong Lưu Lưu.

Cùng nhìn Nguyệt Hồ - Thu.

Tiếng sáo mờ ảo, tiếng ca uyển chuyển. Khi tiếng sáo cuối cùng cùng hòa cùng tiếng ca, cùng nhau biến mất trong tiếng gió hồ đêm mịt mờ này, thần tư bắt đầu tỉnh táo, cũng tựa hồ dần dần từ đám mây mờ ảo kia, lại trở về nhân gian.

Linh Dục Nhi vừa mới hát xong, nhẹ nhàng bay qua mặt nước, lại đi tới trước mặt đang tỉnh lại.

“Tối sớm như vậy, lại chỉ lo thổi sáo.”

Thiếu nữ vừa rồi dịu dàng ca múa, hiện tại lại có chút oán trách.

Sau khi nghe xong, hấn không trả lời mà chỉ đưa mắt nhìn thẳng vào Linh Miểu Nhi, trong miệng lắp bắp nói:

“Ngươi... là tiên nữ trong nước sao?”

Hiện tại vị thiếu niên Đặng Đặng đang ngây ngốc này, trong đầu chứa đầy những hình ảnh vừa rồi của Linh Dục Nhi ở trên mặt nước kia, dáng vẻ lặng lẽ như thường, ca khúc uyển chuyển.

“Không phải! Ta là yêu quái trong nước! Ăn thịt người a...”

Nhìn thấy vị thiếu niên vốn đầy linh hoạt này, hiện tại lại biến thành một bộ dạng ngu ngốc ngốc. Linh Dục Nhi kích động hẹp hòi lại nổi lên, nhin không được mở miệng trêu chọc; đồng thời còn giả mặt quỷ, làm bộ múa vuốt vuốt, chỉ tiếc cô bé này thật là xinh đẹp, hiệu quả của mặt quỷ này thực sự quá mức nhỏ bé...

“Túy ~”

Thiếu niên nghe vậy, dường như thở phào nhẹ nhõm.

“Hóa ra yêu quái trong nước này, chính là dễ nhìn như vậy —— ngày đó trước khi vào người, ta còn thật cho là muốn ăn một trận kinh hãi, lường trước phải nhìn thấy thanh diện mục kia, bộ dáng miệng đầy nước miếng! Lại không nghĩ...”

“Hay cho câu đã nhắc nhở, vẫn lười biếng như xưa; nói dễ nghe thì lại đi vụng trộm làm tổn hại ta...”

“Ha ha, không dám không dám. Nhìn thấy người như vậy yêu quái, kinh hãi muốn kinh, bắt quá chỉ là kinh diễm!”

Có thể do trong những ngày qua, nhìn thấy Thần dị quái đản quá nhiều, hiện tại mới đầu mở miệng nói từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, nói chuyện lại trở nên ngoan ngoãn.

Tuy rằng, Linh Huyền Nhi dùng “Yêu quái” sợ hãi; nhưng khi nhìn thấy bộ dáng mình lệ nhả tuyết của nàng, lại khôn cùng sợ hãi. Hơn nữa không biết vì sao, mặc dù thiếu nữ trước mắt vẫn luôn lưu quang óng ánh, nhưng sau vài lần náo loạn, đã bắt chuyện với nàng, nàng cũng không có cảm giác tự ti mặc cảm, tay chân luống cuống, lời nói vẫn trôi chảy như trước.

“Ta, ta chính là yêu quái nha!”

“Nếu yêu quái Khởi Lệ như thế, lại muốn đặt tiên tử ở nơi nào?”

“... Người thật đúng là bại hoại, miệng đầy lời nói dối, chỉ biết lừa gạt ta.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Linh Dục Nhi thực sự rất thích. Lại nói tiếp, “Tuyệt Địch Linh Khôi” này nổi danh như cồn, chạy tứ hải; nhưng tựa hồ, cũng có rất ít người dám nói thẳng với nàng. Bởi vì lấy thân phận của nàng, người

ngày thường dám nói cười không kiêng kỵ nàng, cũng không có mấy người; hết lần này tới lần khác mọi người đối với vẻ đẹp của nàng, tựa hồ sớm đã ước định thành tục, thường thường lại quên đi dung mạo xinh đẹp của nàng.

Bất tri bất giác, trong ấn tượng của những đệ tử cùng lứa tuổi ở giang hà hồ, Linh Dục Nhi dần dần trở nên có chút cao không thể với tới, phong độ hành sự của nàng cũng thường khiến người ta cảm thấy là lãnh ngạo vô. Chữ “Tuyệt” trong “Tuyệt Địch Linh Khôi” này tuy chỉ chính là “Thần Tuyệt” trong tiếng sáo ngọc; nhưng trong bóng tối, những thiếu niên được nàng hâm mộ, giải thích là “Lãnh Diễm Như Tuyệt”, chỉ sợ cũng không biết chừng.

Nếu như đã nói rõ, thiếu nữ tùy hứng không rõ trước mắt này, ngày thường vẫn là hình tượng như vậy, sợ rằng sẽ cảm thấy so với đạo đức cao thâm của “lão đạo đức của Thanh Hà”, xem tiền tài như cặn bã”, mà càng khó tiếp nhận hơn!

Bây giờ không biết vì sao, vị Linh Huyền Nhi kiêu ngạo như tuyết này, bởi vì cây sáo này, đụng phải thiếu niên đối với mình hoàn toàn không biết gì cả này, đúng là cảm thấy đặc biệt thoải mái. Trong lòng nàng, chỉ cảm thấy những ngày qua tranh đấu cùng thiếu niên phổ phường này, giống như là chuyện trước kia mình chưa từng trải qua.

Bất tri bất giác, nàng dần dần có chút lưu luyến loại cảm giác này - kỳ thực, buổi tối lúng túng này, thiếu niên kia đề xuất ra liên lập tức đáp địch, một khắc này trong lòng nàng lại nổi lên cảm giác như vậy., Đúng là có chút bối rối khó hiểu. Mà những ngày qua, mặc dù tình cảnh nam tử kia bị ôm trong lòng, thực là xấu hổ, nhưng vẫn luôn không tự chủ được hiện lên trong đầu Linh Dục Nhi. Mỗi lần nghĩ đến, trên khuôn mặt xinh đẹp “Tuyệt Địch Linh Khôi” này lại đỏ lên!

Mà đối với vị thiếu niên tâm tư đơn thuần này mà nói, ngược lại lại có vẻ chậm chạp hơn nhiều, trong lòng không có cảm giác gì đặc biệt —— tuy rằng, bắt đầu mấy lần thiếu nữ đây đưa, thực sự gây cho hắn không ít khó khăn.

Lúc tỉnh lại chính là đang không biết những nội tình này, thấy thiếu nữ giận dữ, cười ha hả mà qua. Nhìn cô gái mặc áo bông

bềnh trước mặt, nàng bắt chuyện đột nhiên nghĩ đến chuyện phải làm đêm nay lại đây, liền mở miệng nói:

“Cô nương biết được những pháp môn thần kỳ này, lại có bộ dáng tốt như vậy, đó nhất định là tiên nữ rồi, đêm nay ta là tới trả sáo cho cô, cô nương hãy thu hồi sáo này đi.”

Nói xong, bắt chuyện đưa ngọc địch thần tuyệt trong tay tới Linh Miêu Nhi, bắt nàng đỡ lấy.

Chỉ là, thiếu nữ không đưa tay tiếp lấy...

“... Người xem bộ dáng người ta mặc thành như thế này, còn chỗ nào có thể đựng được cây sáo này? Hay là để chỗ của người trước, tạm thời giúp ta bảo quản một chút...”

“Hả?”

Nghe vậy thì ngạc nhiên: Tính tình tiểu nha đầu này gần đây sao lại thay đổi? Cứ như là biến thành người khác. Trước kia nàng trăm phương ngàn kế tới đoạt địch; bây giờ mình hai lần ba lượt chủ động dâng cây sáo này lên, nàng lại không nóng nảy đòi.

“Ai! Xem ra có câu nói không sai - Tiểu nữ tử tâm tư khó đoán a!”

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, lại nghe Linh Dục Nhi la lên:

“Ai da, vừa rồi ca múa một phen, ta thật có chút mệt mỏi! Trong bụng tựa hồ còn cảm thấy có chút nhứt chí - không bằng chúng ta liền đi tìm thức ăn? Nghỉ chân, nói cho người biết người ta có phải là yêu quái hay không!”

“Cũng tốt, đi đâu đây?”

Tuy rằng lúc tỉnh lại nhớ tới mấy khối bánh khô trong ngực mình, bất quá cũng không làm mất hứng.

“Vọng hồ lâu...”

Xem ra, “Vọng hồ lâu” thực ở ven hồ Kính Dương này thật sự là nổi tiếng.

“Ách... Chỗ đó ta cũng đã từng ăn qua!”

Người mở miệng lại khá tự hào khi nếm qua Vọng Hồ lâu, nghe thiếu nữ đề cập đến “Vọng Hồ lâu” kia, liền nhin không được nói ra một lần.

Chỉ là... nghĩ đến giá bán thức ăn ở đó, thiếu niên không khỏi nhú mày:

“Chỗ đó không tệ, chỉ là quá đắt... Lần trước, lần trước vẫn là người bên ngoài mời khách đó!”

Ở trước mặt Linh Miêu Nhi này, hắn mở miệng cũng không cảm thấy nói ra chuyện này có gì mất mặt. Thứ nhất, dù sao hắn cũng cảm giác được, sau mấy lần phong ba, trải qua trước mắt vị thiếu nữ này, hình tượng chỉ sợ sớm đã không còn gì để nói; thứ hai, cái Vọng Hồ lâu kia thật sự rất quý, hắn cũng không muốn đem bạc mình vất vả khổ cực kiếm được, nên cứ như vậy tiêu phí không công cho cái gọi là mặt mũi nhân tình này.

“Đắt cái gì? Nếu là ta mời người đi, tự nhiên là ta trả nợ rồi!..”

Chỉ sợ Linh Dục Nhi cũng biết tình cảnh của thiếu niên, cũng không có mở miệng mỉa mai như ngày thường. Bất quá sau khi nói xong lại nhin không được nói thêm một câu:

“Lần trước... Có phải lần trước cô nương tên “Mai Mang” kia mời người không?”

“Hả?”

Chợt nghe lời ấy, mở miệng thì cả kinh, không ngờ tin tức nha đầu này linh thông như thế, ngay cả điều này cũng đoán được. Bất quá nghĩ lại, lại thấy thoải mái - chuyện này tám chín phần mười là gia gia Vân Trung Quân nói cho nàng.

Nhớ lại, vị Vân Trung Quân Lão Trọng này, cháu gái của hắn lại có thần thông như vậy. Chỉ sợ bản thân hắn cũng là một cao nhân thần thông quảng đại.

“Ài. Gia gia của con nói với con mà? Đúng là một vị cô nương mời con, nhưng không phải là “g măn cu”, mà là nhân nhã”

“Hừ! Biết ngay là nàng mà: Không ngờ cái tên lười biếng như người mà vẫn có thể dùng hoa đào để vận hành...”

“Đừng nói mò nữa! Đúng rồi, bây giờ nữ hài tử có tiền hào phóng hơn nữa lại trở nên nhiều như vậy sao?”

“... Cứ như vậy, hai người một đưa một đáp, có một câu nói nhằm không một câu, liền rời khỏi hồ nước lạnh lùng ít người lui tới, hướng vọng hồ lâu Dương huyện thành kia bề ngẽ đi.

Không biết có phải là đêm lạnh lẽo thê lương hay không, đến nơi rồi, lại bắt chuyện thì phát giác đêm nay Vọng Hồ lâu này ngược lại không có bao nhiêu khách nhân. Lên lầu tới đây, khách nhân trên lầu lại càng rải rác. Thầm nói lại lần trước tìm được toà nhả tọa lâm hồ đồng ăn cùng chỗ với Lâm Hồ ăn uống kia, mời Linh Dục Nhi ngồi xuống.

Dù sao cũng là người ta mời khách, bắt chuyện cũng không có nói qua, gọi tiểu nhị tới, chỉ bảo Linh Miểu Nhi gọi món ăn. Thiếu nữ trước gọi một chút hai ba món ăn, có chút thanh đạm, lấy món chay làm chủ. Sau đó liền ở nơi đó trù trù, không biết điều gì tốt.

“Xem ra, bé gái này cũng không thường xuyên ra ngoài ăn uống.”

Xem ra còn phải tự kiểm soát thực đơn giúp mình, hẳn nhớ kỹ Linh Dục Nhi bắt đầu kêu gọi nàng, sau đó giới thiệu cho nàng về điểm nổi tiếng của Vọng Hồ lâu - Hầu Viên vụn vặt.

Tĩnh lại, hóa ra lúc làm tiểu nhị ở đạo hương lâu, thường xuyên tới Vọng Hồ lâu hành tẩu, đối với món ăn đặc sắc nơi đây cũng có chút am hiểu. Hồng viên Vọng Hồ lâu này cũng coi như là đặc sắc lớn của nó. Những viên canh bình thường ở phố chợ bình thường đều là loại bột phấn vụn vặt lẫn hạt gạo., Tuy ăn rất nhẵn nhụi, nhưng cũng hơi khó nhai. Mà quả tròn tria của vọng hồ lâu này lại không chút hỗn tạp, chỉ thuần dùng hạt gạo thượng đẳng; lại không biết trong bếp dùng pháp thuật gì, trực tiếp làm cho quả cầu này sáng long lanh, cửa vào liền hóa thành.

Mà cái chén ăn tròn này đối với những món ăn khác ở Vọng Hồ lâu mà nói thực sự không coi là đắt, bởi vậy khi nghe xong liền phân tích tỉ mỉ với thiếu nữ một phen. Nghe được đề nghị

như vậy, Linh Dục Nhi đương nhiên cũng không có dị nghị gì, theo lời lại thêm được hai phần chén canh nhỏ như vậy.

Tiểu nhị Vọng Hồ lâu đứng bên cạnh tiếp đón, đúng là gã sai vặt đã từng quen biết. Lần trước nhìn thấy gã ở đây, gã đã hết sức ngạc nhiên; lần này thấy gã thiếu nữ vô cùng kiều diễm này đi cùng, lại càng kinh ngạc, trong lòng tự hỏi tiểu tử này gần đây thân thái quá quý dị, nhận ra rất nhiều người tốt.

Tại thời điểm bọn họ gọi món ăn, mặc dù tên tiểu nhị này không dám nhìn thẳng thiếu nữ có dung quang sáng rực kia, nhưng cũng không ngừng được chú ý đánh thức, quả thực nhịn không được muốn mở miệng hỏi.

Đương nhiên, tuy rằng kinh diễm phi thường, nhưng bản phận tiểu nhị cuối cùng, vẫn không để gã sai vặt này hành động thiếu suy nghĩ. Sau khi mở miệng hai người thấp chút đồ ăn, liền cao giọng hát ca khúc rời đi.

Tiểu nhị vừa đi, Linh Kính Nhi liền không nhịn được hỏi:

“Cô nương Doanh – người tới chỗ người lần trước... nàng đẹp không?”

Mặc dù, ông nội đã nói cho chính mình, vị thiếu nữ kia thân thiện, cũng chính là ” cư trú” đã mở miệng, bộ dạng giống như mầm Linh Nhị Tiên, vô cùng xinh đẹp thanh tú; nhưng bản tính của cô gái kia vẫn làm cho bà nhịn không được mở miệng hỏi.

Nhắc đến cô gái này, trong lòng lại có chút lộn xộn. Quay đầu nhìn về hồ nước khói khói ánh trăng chiếu rọi ngoài cửa sổ, bắt đầu trầm tư một lát, đáp:

“Gốc nhật rất đẹp. Dáng vẻ của nàng...”

“Núi đón lông mày mà biến sắc, nước gặp mắt mà không rõ.”

Ở chỗ cô trẻ xếp thứ mười vốn không có lang thang.

“Thật sự dễ nhìn như vậy sao?”

Nghe nàng nói mơ hồ, Linh Huyền Nhi lại có chút hoài nghi. Kỳ thật, trong nội tâm Linh Miểu Nhi, thật ra cũng có phần tự phụ với dung mạo của mình. Tuy rằng, xưa nay rất ít có người dám khen tướng mạo của nàng, nhưng dù sao cũng là nhà trẻ con gái, mình ngược lại cũng thường nhân lúc không có người, ở bên cạnh nước phẳng lặng như gương, ngắm tay tự chiếu. Sau khi bình phẩm một phen, mỗi lần đều cảm thấy mình sống không tệ, hi hi.

Vừa rồi, vị nữ oa này thường chỉ có thể tự kỷ, thật vất vả nghe được thiếu niên ở mép nước ở bên cạnh tán thưởng mình, trong lòng vẫn đang ngọt ngào. Lại không nghĩ tới, thiếu niên này vừa rồi lại dùng “Núi đón lông mày mà thất sắc, nước gặp mắt mà không rõ danh dự như vậy, để hình dung cô gái kia, thật sự là... Khoa trương như vậy sao?”

Trái lại Linh Kính Nhi trái tim rất nhanh, cũng không hiểu nhân tình thế thái kia, trong lòng không phục, trong miệng liền nói ra; cũng mặc kệ trước mặt nam tử không quá quen thuộc, tranh luận chuyện dung mạo Nghiên Tuyền này, có phải không quá thích hợp hay không.

“Khụ khụ “

Nghe thấy Linh Dục Nhi có chút không phục hỏi lại, nghe vậy lập tức phản ứng lại. Hắn cũng không đơn thuần như Linh Dục Nhi kiến thức, dù sao hành tẩu trong phố chợ nhiều năm —— tỉnh ngôn đột nhiên ý thức ngã xuống, vừa rồi mình ở trước mặt cô bé này, khoa trương nói vẻ đẹp không chút che giấu như vậy của một nữ tử khác, có thể là có chút không quá thích hợp -

“Dung nhan dịu dàng, tự ta cảm thấy cực đẹp là được rồi, cần gì phải nói cho người khác nghe? Huống chi, nàng còn là một cô gái.”

Ngẫm nghĩ thông suốt điểm này, cũng có vài phần oán hận khi nãy mình lỡ lời, liền tranh thủ thời gian ho nhẹ hai tiếng, đem đề tài này nói qua:

“À, đây cũng chỉ là cách nhìn của ta thôi mà... đúng rồi, quên mất không hỏi phương danh tiên tử rồi?”

“Tiên tử gì chứ, người gọi ta...”

Nói đến đây, Linh Kính Nhi lập tức dừng lại, trên khuôn mặt xinh đẹp kia ngược lại có chút đỏ tươi. Đây cũng không phải là vì nghe nàng mở miệng xưng tiên tử —— trên thực tế cũng thường xuyên có người gọi nàng như vậy. Nàng có chút muốn nói lại còn xấu hổ, là bởi vì..., Linh Kính Nhi cũng biết, bình thường thiếu nữ gia đình giàu có trên thế gian này, không tiện nói tên của mình cho nam tử lạ mặt —— lần trước cư trú kia vừa nói chuyện với nhau không lâu, liền dễ dàng nói cho hắn cái tên “gật Doanh” kia, lại là bên trong có một đoạn ân tình khác.

...

...

...

Xem ra, bắt chuyện che giấu thất ngôn vừa rồi, đã quên đi một kiêng kị khác.

“A...”

Lúc tỉnh lại, hắn cũng đã tỉnh ngộ, đang định mở miệng thu hồi câu hỏi vừa rồi, chợt nghe thiếu nữ trước mặt nói:

“... Ta chữ Tiểu Linh Tuyền —— dù sao cho dù ta không nói, cái kia của ta luôn thiên vị gia gia người, cũng sẽ nói với người.”

Thiếu nữ vừa rồi còn có chút ngượng ngùng, lập tức tìm cho mình một lý do thích hợp.

“Người trong nhà đều gọi ta là Linh Dục Nhi —— ta chấp thuận người gọi như vậy...”

Mặc dù lời này nói ra có vẻ vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng âm thanh có chút nhỏ xuống.

“Ha ha, kết bạn lâu như vậy, đến hôm nay mới biết phương danh! Linh Miểu Nhi... Cái tên này thật sự không tồi, rất hợp với tiên tử người trong nước này.”

Đang khi nói chuyện, đồ ăn cũng được đưa lên giống như nước chảy. Hai người đều động đũa, nhất thời cũng không biết nói gì.

Đợi cái bánh bao nhỏ vụn canh nóng hồi kia mang lên, cảnh tỉnh vội vàng dừng lại, kẹp lấy bánh canh định đưa vào miệng, ý bảo nàng không thể nóng lòng, phải cắn chậm rãi nuốt. Nếu không, nếu là vội vàng nhai cái bánh bao nóng hồi vừa ra khỏi nồi này, chỉ sợ sẽ phỏng hỏng cái hôn nhỏ của nàng.

“Không thể tưởng tượng được người lại có bản lĩnh như vậy!”

Nghe thấy thế, Linh Miểu Nhi không nhịn được trêu chọc một câu. Bất quá, thoát nhìn tiểu cô nương thật sự nghe được những lời đó, không sốt ruột như trước nữa.

Đợi ăn được một hai viên canh tròn, Linh Dục Nhi liền ở đó nói không rõ:

“A... Ngon ngon...đây bột phần này, đúng là cửa vào liền hóa thành —— không thể tưởng tượng được Vọng Hồ lâu này lại có đồ ăn ngon như vậy. Ừm, về sau còn phải thường xuyên đến đây!”

Nhìn Linh Kính Nhi ăn thoải mái, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

“À, trước kia ta vẫn không cảm thấy cô bé này thật sự rất đáng yêu!”

Nghĩ đến đây, bắt đầu nói chuyện cũng muốn trêu đùa nàng:

“Ta nói Linh Kính Nhi, tạm thời đừng vội ăn; ta có việc cần nói với người.”

“Chuyện gì?”

Linh Ngọc Nhi đang vội vàng ăn đồ ăn, nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn đánh giá.

“Gia gia của người Vân Trung Quân từng nói với ta một chuyện. Ta nghĩ chuyện này vẫn nên nói với người một tiếng.”

“Hửm?”

Thấy thiếu niên nói trịnh trọng, Linh Miểu Nhi cũng buông đũa xuống.

“Là như thế này, ông nội người từng nói với ta, sau này để cho ta gặp hần, không cần kêu to gọi “Lão trượng” “Lão trượng”, nghe vậy thật không thân thiết.”

“Thế thì cần người gọi hần cái gì?”

“Gọi là “Lão ca” “

“Hả?”

“Ai da! Đi chết đi!”

Linh Kính Nhi kịp phản ứng, mở miệng nói là đang chiếm tiện nghi của nàng, quát khế một tiếng, thuận tay nhặt đũa trước mặt lên, liền muốn khiêu khích tỉnh lại.

Chỉ là, trên mặt nàng cười khanh khách, chiếc đũa kia giờ ở giữa không trung, nhưng cuối cùng không đâm ra được, chỉ sáng giọng:

“Người chỉ biết bắt nạt ta!”

Hai người trong sự cười đùa như vậy, dễ dàng nói chuyện phiếm.

Chọc cho Linh Dục Nhi một lần, sau khi nghe xong liền không dám trêu đùa nàng nữa, ngược lại khen nàng về pháp thuật ẩn thân thần kỳ và khinh công bay múa của nàng, quả thực khiến hần được mở rộng tầm mắt.

Nói nhiều rồi, Linh Kính Nhi ngược lại cảm thấy có chút không cho là đúng:

“Thật ra thì con cũng lợi hại đấy, nghe gia gia nói, con có thể thổi ra câu long ngâm thủy cách thủy kia hoàn chỉnh —— người ta đến hôm nay cũng không biết nữa, thật quên hỏi con, con làm như thế nào vậy?”

“Ặc ặc ặc “

Lúc này đến phiên mình lỡ mất mặt, hần không tiện trực tiếp nói cho cô biết, “Thái Hoa đạo lực” mà mình tu luyện kia là do

hắn tự xưng; quái lực như nước chảy của mình thật ra đến giờ hắn vẫn không biết đó là quái vật gì.

Hắn gãi gãi đầu, mở miệng nói tìm ra lời nói tương đối dễ dàng khiến người ta tiếp thu— Ít nhất, chính hắn cho là như vậy:

“Kỳ thực, là ở đỉnh núi móng ngựa nhà ta, có một tảng đá giống như giường ngủ - đó không phải là tảng đá bình thường; chỉ cần ta vừa dựa vào phía trên, liền có một lực lượng rất thần kỳ, truyền đến trên người ta; nương luồng thần lực này, đêm đó ta sẽ thổi ra “Thủy Lang ngâm” kia rồi!”

*.... Sao có thể có tảng đá như vậy nha!”

Sau khi nhớ lại câu nói đùa của nàng, Linh Dục Nhi luôn cảm thấy thiếu niên là đang đùa nàng.

Nghe được thiếu nữ chất vấn, bắt chuyện cũng chỉ có thể cười ngây ngô, không nói thêm gì nữa.

Bất quá, một lát sau, thiếu nữ mới rồi còn nghi ngờ trong bụng, lại nhin không được nói:

“Nhà ngươi thật sự có hòn đá như vậy sao? Ta ngược lại muốn đi xem thử, xem ngươi có phải đang gạt ta hay không.”

“Ách... Thật không may, lần đó ta thổi ra Quán Thủy Long ngâm nga, không biết sao lại là sấm sét vang dội, lạnh lẽo không kịp chớp giạt một cái, liền chấn vỡ nát tảng đá sau lưng ta —— lần đó thật đúng là nguy hiểm!”

Lúc tỉnh lại, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, bởi vì hắn lại nghĩ tới đêm đen sấm chớp giạt kia, còn có tình trạng quý dị xung quanh mãnh thú kia nữa.

“Thật đáng tiếc a...”

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói một tiếng, ngược lại không có nhiều lời.

Xem ra, nàng vẫn là tin tưởng lời nói của mình.

“Đúng rồi, hôm nay Định nhi ngươi thật sự không muốn sao? Vậy lúc nào trả lại cho ngươi?”

“Nha! Lúc tỉnh lại người thật là lấm mồm.”

Linh Kính Nhi dường như có chút mất hứng:

“Dù sao hiện tại cũng không còn hòn đá kia, người ta cũng thôi không nổi vùi rỗng nước ngâm nga —— vẫn là gửi gửi tới chỗ người trước đi; khi nào ta muốn, lại đến đòi người trả lại!”

Kỳ thật lời này của thiếu nữ, nói có chút tình lý không thông. Bất quá bất chuyện cũng không phải mặc nhân, hiện tại hẳn cũng đã nhìn ra, Linh Kính Nhi này ngược lại thật tâm muốn đem sáo ngọc cho hẳn sử dụng, lập tức cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

“Người ta không giống người, lần trước chỉ gọi nhiều lời thôi vài cái, người liền...”

Linh Kính Nhi nhớ lại lần trước ở Hoa Nguyệt Lâu kia, vị thiếu nữ này từ trước đến nay nuông chiều, đột nhiên lại cảm thấy vạn phần ủy khuất, nhìn không được oán trách.

Nhắc tới chuyện đêm đó, người ta lập tức im lặng, chỉ giả vờ ngây thơ cầm đầu ăn đồ ăn ở đó.

Để chứng minh bản thân đối với thiếu niên là hết lòng quan tâm, tiểu cô nương lại tiếp tục nói:

“Kỳ thực, người bên cạnh đều gọi ta là “Tuyệt Địch Linh Hồng”, rất nổi tiếng!”

“Hả? Cây sáo tuyết kia... chắc là “Thần Tuyết” hả? Bây giờ đưa cho ta, chẳng phải có chút hữu danh vô thực sao?”

“Hừ, cho nên mới nói người keo kiệt. Nhìn ta xem, bây giờ đem danh hào Tứ Hải Thiếu Khê Tông này chia cho người một nửa!”

“À, cảm ơn nha!”

Trong miệng nói lời cảm tạ, nhưng trong lòng lại có chút nói thầm:

“A... “Tuyệt Địch Linh Khôi” này, thực nổi tiếng như vậy sao? Ta cũng coi như thường xuyên đi lại gần trái huyện Miêu Dương này, làm sao trước giờ chưa từng nghe nói qua chứ?”

Thời gian trôi qua rất nhanh; cảm thấy không có bao nhiêu thời gian, đồ ăn trên bàn đã bị ăn hơn phân nửa.

“Ha ha, vẫn còn một ít, mau ăn đi, ta cũng phải về sớm một chút.” Lúc này mới mở miệng nói.

“Hả?”

Linh Kính Nhi thật vất vả mới tán gẫu được cao hứng, nhưng chợt nghe nói muốn trở về, lập tức cảm thấy có chút ảm ức, liền trầm mặc lại.

Tĩnh lại là có chút kỳ quái, không biết cô bé vừa rồi còn phần khích bưng bưng này, sao đột nhiên trở nên yên tĩnh như vậy.

Đang lúc kinh ngạc, chợt nghe thiếu nữ trước mặt nhẹ giọng nói:

“Đã tỉnh, người có biết ở bên ngoài thần khúc Thủy Long ngâm nga, còn có một bài phong thủy dẫn?”

“Hả? Phong thủy dẫn? Đó là cái gì?”

Vừa nghe ngoài con Rồng nước thần kỳ kia ngâm nga, còn có một bài nhạc khác, lập tức bắt đầu kích động.

“Ta vừa mới thổi một khúc cổ sáo ngọc, người cho ta mượn tiền, để ta thổi cho người nghe.”

“Ừm.” Giải Đạo Nhân mở miệng theo lời, vội vàng đưa sáo ngọc cùng Linh Dục Nhi.

Vẻ mặt Linh Kính Nhi lúc này lại có chút trang trọng. Chỉ thấy nàng vuốt ve sáo ngọc bích bích, giống như đang tự nói một mình:

“Thần Tuyệt, trên trời địch cũng vậy.”

Dứt lời, Linh Kính Nhi liền đứng dậy, dựa vào bên cạnh cửa sổ, nâng Thủy Nguyệt óng ánh ngoài cửa sổ kia lên trời, nâng Sương quân đến bên cạnh môi ngọc, hơi thở như lan...

Một luồng sáo âm yếu ớt, bắt đầu vang lên giữa trời thu nước dài tịch liêu, nhẹ nhàng êm ái; trong khúc nhạc nghe uyển chuyển trầm thấp kia, lại tựa như ẩn chứa một loại quy luật kỳ dị nào đó.

Lúc này, khách uống rượu trên Vọng Hồ lâu này cũng đều đi không sai biệt lắm, chỉ còn lại hai người bọn họ; ca khúc đề giai này, cũng không dám quấy nhiễu người bên ngoài.

“Cô bé này... Ngược lại động tĩnh đều rất thích hợp.”

Tĩnh lại nhìn thiếu nữ tú lệ đứng dựa vào cửa sổ, lẳng lặng nghe nàng thổi.

Nghe được trong chốc lát, ngẫu nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, bắt chuyện lại ngạc nhiên phát hiện, ngọc địch bên môi cô gái này uyển chuyển lay động, bầu trời nguyên bản hầu như vạn dặm mây không mây, dần dần tụ lại thành từng áng mây. Lúc đầu cũng chỉ là từng áng mây trôi, sau đó càng tụ tập càng nhiều, chậm rãi ngưng tụ thành tầng mây dày nặng. Ánh trăng vốn thanh quang ngàn dặm, cũng đã sớm bị che khuất đằng sau đám mây đen dày đặc.

Lại qua một lúc lâu, đánh thức nghe, mưa thu tí tách rớt cuộc rơi xuống. Mưa bụi như sóng mênh mông này, ở trên mặt hồ Kính Dương mênh mông, nhỏ vẽ ra nhiều điểm gợn sóng.

Trong lúc đang phiêu diêu, mấy cái mưa bụi gió phien cũng từ từ bay vào bên trong mái hiên, lơ lửng hạ xuống sợi tóc xanh của thiếu nữ gần cửa sổ, đập lên cho nàng vài phần hoa quang mê ly, làm cho nàng cùng này màn mưa thu mông lung, như sương mù, như sâu...

Bạch y thiếu nữ đang tỉnh ngộ ngơ ngác nhìn về phía cửa sổ, bỗng thấy nàng đột nhiên dừng Địch khúc, xoay người lại, cười khẽ với tĩnh ngôn một tiếng, nói:

“Bây giờ còn muốn đi sao? Trên trời rơi xuống mưa “

Dưới ánh nến, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy rõ ràng, khuôn mặt hiện tại của Linh Miểu Nhi đang nở một nụ cười đắc ý.

Thấy tình trạng này, bắt chuyện cười khở một cái, thầm nghĩ:

“Nha đầu kia thật là nghịch ngợm. Nếu không vội đi, trực tiếp nói với ta một tiếng, chẳng phải được rồi sao?”

Lại nói Linh Kính Nhi trả lại sáo ngọc trong tay cho hắn, tiếp tục ngồi xuống, cười nói:

“Đừng cứ mãi không nói lời nào, liền như một con ngỗng ngốc — người cũng nói một chút về khúc nhạc phong thủy dẫn dắt ta thế nào? Có muốn học không?”

Quát tỉnh vừa nghe lời ấy, đột nhiên nhớ tới còn có chuyện này, vội vàng không ngừng vâng dạ:

“Muốn học, muốn học!”

“A ha, nếu thật sự muốn học, trước tiên phải gọi bản công chúa một tiếng sư phụ!”

“Ồ? Công chúa? Không phải nghe lầm chứ?”

Lúc tỉnh lại trong lòng buồn bực. Bất quá lúc này học khúc ca đang khẩn yếu, nên cũng không vội hỏi đến cái này.

Lúc tỉnh lại, hắn nhìn kỹ Linh Dục Nhi, chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp kia đang nở nụ cười đầy giảo hoạt. Thấy cảnh này, hắn liền biết trong lòng nha đầu kia còn nhớ tới chuyện trêu đùa nàng lúc trước, lúc này lại muốn chiếm tiện nghi về nhà.

“Sư phó!!”

—— đối với đối phương mà nói, nếu có thể học được khúc ca huyền diệu hô mưa gọi gió vừa rồi, không cần phải kêu lên một tiếng, chính là kêu trăm ngàn tiếng trăm tiếng, có gì đáng ngại chứ? Tỉnh lại nói thiếu niên đầu đường xó chợ này cũng không tính toán cái này, hai chữ “sư phó” kia cơ hồ là bật thốt ra, kêu đến lại vang lên lạnh lạnh!

“Ôi! Hảo đồ nhi, thật là ngoan! Khúc ca khúc này là...”

Linh Dục Nhi đang muốn nghe Y Nặc đọc lại khúc nhạc phổ kia, đột nhiên dừng lại, dừng một chút, mới tiếp tục nói:

“Được rồi, nghĩ đến trí nhớ của ngươi nhất định rất kém, quyển sách này có rất nhiều, nói ngươi cũng không nhớ nổi. Vẫn là lần sau ta đem khúc phổ thư kia mang theo, cho ngươi mượn xem tu tập đi!”

“Vậy cũng được!!”

Đã mở miệng thì tất nhiên là miệng đã đồng ý rồi. Hắn thầm nghĩ, từ giờ trở đi mình cần phải hầu hạ vị nữ thần tiên này.

Vạn nhất chọc cho nàng mắt húng, nói không chừng tiểu nha đầu này từ trước đến nay luôn tinh ranh kỳ quái không hiểu được liền muốn nuốt lời mà mập, vậy thì không ổn chút nào!

“Đúng rồi, ta vẫn còn có một chuyện không rõ, kính xin sư phụ chỉ thị.”

Lúc tỉnh lại, y lấy ra lễ nghi dành cho lão sư Quý, ngũ khí cung kính, tựa hồ bây giờ y thật sự là một vị lão sư học vấn cao thâm.

“Nói đi, đồ nhi ngoan.”

Linh Kính Nhi giả bộ đức cao vọng trọng, tựa hồ đã đối với danh hiệu sư phụ của mình, mạnh mẽ như thường.

“Sao mới thôi đàn đã có thể hô mưa gọi gió, thậm chí dẫn động thiên lôi?”

“Cái này sao...”

Liếc nhìn chính Chử Bằng, cổ dài khăn trương lắng nghe, Linh Dục Nhi theo bản năng kéo dài ngữ điệu:

“Hỏi ta, ngươi tính là hỏi đúng người.”

Tư thế bày ra, kế tiếp Linh Dục Nhi ngược lại cũng đang nghiêm túc trả lời:

“Ngũ âm mà cây sáo này thổi ra, đối ứng với thuộc tính ngũ hành: cung làm đất, thương làm kim, sừng làm gỗ, phóng thích thành hỏa, vũ vì thủy. Nếu đem pháp môn vũ điệu ngũ âm của cung thương này xếp vào một vị trí nhất định, lại dùng ngọc địch Thần Tuyệt vốn không phải là phạm vật thổi ra, dùng đạo lực để phụ trợ chú ngữ, rồi thi triển ra pháp thuật, có hiệu quả giống nhau. Cụ thể vì sao như vậy, ta cũng không rõ lắm.”

“Khúc Thủy Long kia ngâm nga, nghe nói còn là gia gia của gia gia truyền xuống, đã có rất nhiều năm rất nhiều năm rồi, ta đếm không xuể. Dòng nước này, lại là ông nội đặc biệt viết cho ta, bởi vì thủy yển ngâm đó ta thổi không được.”

Nói đến đây, Linh Kính Nhi giả bộ mặt quý; nghĩ thầm, gia gia vẫn cảm thương mình.

Dòng nước phong thủy này, ở nhà nàng kỳ thật còn có cái tên khác, gọi là “Huyền Chi Tư”. Chỉ là không biết sao, Linh Dục Nhi lại đột nhiên cảm thấy cái tên này có chút xấu hổ, ở trước mặt thiếu niên này như thế nào cũng nói không ra miệng được.

Nghe Linh Miểu Nhi giảng giải như vậy, cũng là cái hiểu cái không. Tuy còn chưa hiểu rõ, nhưng tốt xấu cũng đại khái biết chuyện gì đã xảy ra.

Bây giờ đừng nhìn vẻ mặt như thường ngày của hắn, nhưng trong lòng lại cảm thấy rung động sâu sắc. Loại rung động này, đối với hắn mà nói có thể nói là trước nay chưa từng có - cho dù đêm đó trên Mã Mã Đà Sơn sấm sét quỷ dị như vậy, cũng không thể làm cho hắn nổi giận, kích động như bây giờ.

Cuối cùng thiếu niên cũng biết, tất cả những gì mình trải qua trước đây, cũng không phải chính mình từng cho là trùng hợp. Những pháp thuật có thể hô phong hoán vũ, chiêu lôi dẫn lôi điện này trên thế giới này quả thật là sự tồn tại!

Đặc biệt làm cho hắn cảm thấy hưng phấn chính là, nghe Linh Dục Nhi mới vừa nói, loại pháp thuật huyền diệu này, dường như đều có nghĩa lý có thể theo được!

——ịch nói của Linh Miểu Nhi “sư phó”, liền giống như ở trước mặt vị thiếu niên ngây thơ này, xẹt qua một đạo điện quang chói mắt, đột nhiên mở ra cho hắn một đạo quang hoa rực rỡ, mơ hồ cho hắn thấy một bức cảnh đồ tráng mỹ trước kia chưa bao giờ dám tưởng tượng!

Lại nói Linh Miểu Nhi, nói xong buổi nói này, liền phát hiện thiếu niên trước mắt này, chẳng biết vì sao lại ngẩn người ra. Đang muốn đưa tay đến trước mặt hắn lắc lư, lại không phòng ngự thiếu niên vừa rồi còn có như là gà gồ, lại đột nhiên đứng dậy, hướng đầu bậc thang hét lớn:

“Tiểu nhị! Mang lên một vò rượu!”

Sau đó, trên mặt vị thiếu niên này vì hưng phấn hiện ra vài phần huyết sắc, nhìn vị Linh Huyền Nhi trước mắt không biết xảy ra chuyện này, liền vái thật sâu, thành thật nói:

“Đa tạ sư phụ dạy bảo! Thỉnh nhận một lễ tiểu tử, cái này liền để cho đồ nhi mời người uống rượu, biểu đạt cảm kích một

chút!”

Nghe được lời ấy, Linh Miểu Nhi vừa định thôi luận mình không thể uống rượu, đột nhiên cũng không muốn làm mất hứng thiếu niên, câu từ chối kia, vẫn nuốt vào trong bụng, hòa nhã nói:

“Hi hi một chút việc nhỏ mà, thật ra cũng không cần khách khí như thế!”

Đội tiểu nhị mang vò rượu nhỏ kia lên, tỉnh lại thì rót trước cho Linh Kính Nhi một chén —— xem ra hẳn cũng sợ thiếu nữ không có tử lực, thủ hạ cũng không có rót đầy. Sau đó lại châm đầy chén rượu cho Linh Dục Nhi, cùng nàng nâng chén đối chén.

Trước kia ở nhà cũng hay uống từng quả từng tử do mình tự ủ, cũng luyện được vài phần tử lực. Tuy rằng rượu lúc đó đều là thuần thanh không cay, rất khó say lòng người, bởi vậy mới có lời nói khoa trương “Thiên chén không đổ” kia. Nhưng như lúc tỉnh lại không ngừng nghỉ năm sáu chén liên tục, khuôn mặt thanh tú kia vẫn hiện lên vài phần ý rượu.

Lúc này Linh Kính Nhi cũng không muốn trêu chọc nàng. Chính nàng chỉ là nhấp một ngụm rượu, còn trong lúc khuyên bảo nàng không cần uống quá nhanh.

Chỉ là, mở miệng là trong lòng đang khoái hoạt, cũng không nghe cô gái kia khuyên bảo. Đội khi uống tới cao hứng, mấy phần rượu thuần hậu cũng xông lên trán. Chỉ một thoáng, trong khoảnh khắc, trong đầu đã mở miệng, vị Lăng Ba tiên tử nhẹ nhàng uyển chuyển, như tiên tựa như mộng, Y nhân trong mộng ảo, trên hồ Nghệ Dương đầy gió mưa, đỉnh núi sấm sét vang dội., Bích ngọc địch, du mộc yêu, vô danh kiếm, thủy long ngâm, còn có mấy năm nay vì mưu y thực, những năm tháng vui vẻ, ưu thương, sầu khổ, tất cả mọi thứ trôi qua đều giống như đèn kéo quân hiện lên trước mắt hẳn.

Trong phút chốc, vị thiếu niên luôn kính cẩn cầu sống ở phố phường, từng bức tường chắn giữa những phán đoán, giống như cũng bị rượu trong chén tưới tưới tan; tỉnh lại chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tang thương không hiểu được, xông thẳng

lên trán mình. Chỉ thấy hấn chợt đứng dậy, gió cao cốc lương, nhìn ra ngoài cửa sổ mưa thu, dùng đũa gõ liên tục, ngân nga ca:

Từng mời Minh Nguyệt uống tòa lầu cao.

Hồng Trang Tá Tửu.

Túy kích kim đình ba..

Lảo đảo theo gió hát Văn Thu...

Trời cũng từ từ...

Trong lòng cũng lo lắng.

Lân Na Nặc nói năng ôn nhu.

Côn Bằng ảnh trong chén...

Mộng Lý lan chu...

Lãnh ban thanh hồn nơi nào lưu lại?

Trong hẻm Hoa cúc...

Yên Vũ trúc lâu...

Khúc nhạc kết thúc, quay đầu nhìn Linh Dục, lại thấy nàng nghe được bài thơ tập ngôn của mình, đúng là vẻ mặt si ngốc, mắt không chớp nhìn hấn.

Giờ phút này, ở trong đôi mắt tỉnh ngôn ý say mê mộng lung, chỉ cảm thấy thiếu nữ dưới đèn trước mặt, miệng mũi như tiên, mặt mày như họa, lập tức một cổ khoái ý, nhanh nhẹn mà phát. Thiếu niên lại nhìn về phía một hồ nước trong mưa thu mênh mông ngoài cửa sổ, kháng thanh ca:

”vạn gốc hoa cúc hè thu phong hàn, lên lầu xem thắng hè thủy quang. Mỹ nhân ca hè vận u dương, hàn hương bay múa hè hè Loan Hạc quay về lượn. uyển chuyển uyển chuyển ngao du đế hương, cúi đầu nãi nguyệt bạch yên thương, thanh tuyết nhất khí mờ mịt ngàn năm!”

Cao Ca đầy bi cảm này giống như tiếng của Thương Long gào thét trong động, thật lâu sau vẫn vang vọng phía trên sóng nước trong vạn khoảnh sương mù cuộn cuộn.

Sau khi hoàn thành bài hát dậy, thì lại bắt ổn xoay người lại, say sưa nằm trước bàn trà trước mặt Linh Dục Nhi.

Chợt thấy hấn say ngã xuống, vừa rồi say mê Linh Dục Nhi đã trả lời lỗ vồn, hồi khí trong ca phú, thoáng cái chân tay có chút luống cuống.

Nắm đai trầm tư hồi lâu, Linh Dục mới như hạ quyết tâm gọi tiểu nhị tới, đóng trướng xong, cố gắng nâng thiếu niên say khướt này dậy, thật cẩn thận đi xuống cầu thang, ra khỏi vọng hồ tử lâu, dọc theo bờ đê lão đảo đi về phía trước.

Tuy rằng bây giờ bầu trời vẫn là mưa phùn, nhưng kỳ quái là trong mưa hai người này gặp một màn mưa trong vòng vài thước cũng không có. Mưa bụi đầy trời kia, đến gần hai người giống như hoa phẩy liễu, đều bay về hai bên, một tơ một hào cũng không dính vào được trên thân hai người.

Đi được chốc lát, hấn đã tới một chỗ yên tĩnh, Linh Dục Nhi nhìn quanh bốn phía một chút, thấy bốn phía yên lặng, cũng không có bóng dáng, liền tranh luận nghiêng ngã dựa vào một cây liễu bên cạnh hồ.

Chỉ thấy nàng hơi lý lẽ búi tóc vừa rồi bị lời tỉnh ngôn áp loạn, cúi đầu, trong miệng đọc chú ngữ. Chốc lát sau, niệm tụng xong, liền thấy Linh Miểu đem ngón tay như thi ngọc của nàng, mờ mịt ngây ngốc chỉ một cái —— liền thấy vị thiếu niên này đang xiêu vẹo dựa vào thân cây liễu, trên thân lập tức dâng lên một trận thanh quang tĩnh mịch.

Thấy pháp thuật kia có hiệu lực, Linh Kính Nhi liền đi ra phía trước, đem tiếng nói giật mình lần nữa dựa vào đầu vai của mình, kéo lấy cánh tay của hấn, đi tới cái kia tiếng sóng như từng sợi bên hồ.

Chỉ thấy nàng hơi đỡ thiếu niên say mê bên bờ hồ, sau đó hai chân điểm một cái đê kia, đúng là mang theo tỉnh lại, nhanh nhẹn nhảy xuống hồ.

Roi vào trong hồ, hai người này chỉ thoáng dừng lại một chút, liền song song chui vào trong nước...

Mưa rơi bình hồ, yên tĩnh không một tiếng động.

Thu hồ vắng lặng trống vắng này, trong chớp mắt đó lại khẽ
động một cái vòng, liền trầm mặc như lúc ban đầu.

...

Trái tim âm đậm rung động Nhị Châu cung...

Mười dặm sáng đăng tinh tú tú tú hải, ngàn tầng Diễm Ánh nhụy châu cung.

—— 《 Thanh Khê Phong Vũ Lục 》

Đội hai người này chìm vào trong nước, đã thấy Linh Dục kia kéo lấy cánh tay bắt chuyện, thân thể mềm mại, tựa như con cá nhỏ kia, trong thu hồ nước thu thu thu nhanh chóng biến mất.

Một lát sau, nước hồ thu đêm sẫm màu bên cạnh hai người dần dần chuyển thành sáng ngời. Chỉ chốc lát sau, hai người Linh Dục liền tới một chỗ kỳ dị.

Dưới nước hồ Kính Dương gợn sóng vụn khoảnh này, sâu trong đáy hồ xa xăm, có một chỗ như bao phủ một màng nước to lớn không gì so sánh được, mơ hồ tỏa ra hào quang sáng tỏ.

Đi đến tầng màng nước này, chiếu rọi phía trước màng nước màu trắng, Linh Dục Nhi lại không may mắn dừng lại, ngộ ngộ mở miệng, lại trực tiếp chui vào trong màn sáng kỳ dị này.

Trong quang đoàn khổng lồ này, lại tựa hồ có một cái động thiên khác. Chỉ thấy trong đó bồi châu cung, liên miên bất tuyệt, mơ hồ phát ra các loại hào quang, tràn ngập giữa quỳnh lâu điện ngọc, lại là một loại thanh tịnh như nước mà không phải khí, không thể nói rõ. Vô số kỳ hoa dao đảo, ở trong không minh như nước như gió, lay động phiêu đảng.

Không thể tưởng được, thiếu nữ Linh Mi trước kia từng quần lấy man man không rõ này, lại ở tại một động phủ thần tiên như vậy!

Tỉnh lại lúc nửa say nửa tỉnh, hồn nhiên không biết mình đã đặt mình ở chỗ kỳ quái này, được thiếu nữ bên cạnh đỡ nửa mê nửa tỉnh, nửa đi nửa bay, chỉ chốc lát đã đi tới một chỗ đình viên đẹp đẽ u nhã như tường thành.

Qua cửa Nguyệt Lượng động, hành lang lát đá cuội óng ánh kia, đã thấy hai bên đường nhỏ kia xen kẽ từng cây kim san hô bảo thụ tràn đầy màu sắc. Những thụ thả màu rực rỡ này đính chóp cây san hô, đều gắn một con trai hồ ánh sáng noãn khiết; trong mỗi vỏ trai màu xanh đều gắn một viên dạ minh châu hiếm thấy ở nhân gian, đang ôn nhu phát ra hào quang vàng nhạt, chiếu rọi đình viên tao nhã như mộng ảo này.

Một đường thối qua, Linh Dục Nhi phát nhẹ ổng tay áo, những con trai hồ hấp thu minh châu, tựa như tiếng người, sau khi hai người đi qua, lần lượt tự động đóng lại. Đợi Linh Dục và tỉnh ngôn đi tới trong xá, trong đình viên, cũng không có Dạ Minh Châu soi sáng, những gốc san hô bảo thụ kia, đều ảm đạm. Tiểu viện trắng nõn này, tựa như bóng đêm buông xuống.

Còn hai cánh cửa chạm khắc đồ văn thủy tảo kia, lúc hai người đi tới trước mặt thì không gió mà tự động mở ra.

Đợi hai người đi vào trong phòng, trong phòng vốn không có một bóng người, lập tức có bốn năm tiểu tỳ xinh đẹp, từ bên cạnh chạy ra.

Những thị nữ Linh Kính Nhi này, đang chờ đợi giống như thường ngày, thỉnh an nàng, hầu hạ Linh Uyển Nhi nghỉ ngơi — lại đột nhiên không hẹn mà cùng há hốc mồm cứng lưỡi, nói không nên lời:

Nguyên lai, các nàng đều nhìn thấy, chính mình xưa nay lãnh ngạo vô Thiên, đối với những nam hài đồng tuổi tôn quý công chúa luôn luôn không giả vờ giả vịt, giờ phút này lại dùng tay của nàng, vậy mà đang thật cẩn thận đỡ một vị thiếu niên lả lẫm đang say rượu!

Đối với các nàng, việc này thật sự quá “Kinh thế hãi tục”, trong lúc nhất thời lại không có ai nói ra lời!

Sau nửa ngày trầm ngâm, rốt cục cũng có một tỳ nữ rất vui vẻ, lấy hết dũng khí hỏi:

“Công chúa, người này là...”

Tâm tư đầy bụng toàn tâm toàn ý chống đỡ thiếu niên bên cạnh linh lung, lúc này mới đột nhiên nhớ tới mình những tỳ

nữ này tồn tại. Nghe được thị nữ hỏi, vị công chúa trẻ tuổi này cố gắng dùng giọng điệu lạnh nhạt đáp:

“Chạng vạng tối hôm nay bản cung du ngoạn ven hồ, ngẫu nhiên phát hiện thiếu niên này đang say khướt nằm bên đường —— bản công chúa thấy hắn thật đáng thương, liền thuận tiện mang hắn về.”

Nhẹ nhàng băng quơ nói xong lời này, Linh Kính Nhi liền cẩn thận từng li từng tí hướng thiếu niên bên cạnh chăm chú đi vào trong nội thất.

đi đến chỗ người tỉnh lại, nàng bước đi mấy bước, đang muốn vòng qua bình phong của Hải Ngọc Liên, dường như công chúa uy nghiêm kia nghĩ đến điều gì, chợt ngừng lại, quay đầu nhìn về phía những thị nữ còn đang ngơ ngác ở sau lưng, nghiêm túc phân phó:

“Chuyện hôm nay, các người cứ coi như chưa thấy qua —— bản công chúa chỉ một lòng cứu người, không muốn rước lấy chuyện nhàn hạ. Các người đều phải nhớ kỹ cho ta.”

“Vâng.”

Bây thị nữ này đáp lại một tiếng.

“Ừm, vậy thì lui xuống đi an giấc. Việc này bản cung tự mình dàn xếp, không cần các người hầu hạ.”

Nghe được mệnh lệnh của công chúa, những con tì diễm lệ này lần lượt tản đi.

Thấy tất cả thị nữ đều biến mất không thấy gì nữa, vị “Công chúa” vừa rồi còn vô cùng uy nghiêm này bây giờ lại khẽ vuốt ngực, giống như là thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đuổi những thị nữ kia đi, lại nhìn nhìn thiếu niên vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác ở bên cạnh, trên mặt Linh Dục Nhi hiện ra vài phần trì hoãn, vội vàng kéo hắn đến bên giường ngọc san hô của mình, vén màn trướng mờ mờ giống như khói nhẹ lên, cẩn thận từng li từng tí một đỡ giấc ngủ trên giường.

Nhìn thiếu nữ đang nằm ngửa mặt lên giường thơm ngon tự nói cho mình nghe, Linh Dục trái lại không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Tỳ Hưu ngày người một lúc, mới nhớ tới

thiếu niên này quần áo còn chưa thoát. Nghĩ tới chuyện này, thiếu nữ này xưa nay chưa từng thân thiết với nam tử như vậy, khuôn mặt vừa đỏ vừa hồng, giãy dụa hồi lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm, vươn tay giúp vị thiếu niên vẫn say khướt này cởi giày vải của hắn ra.

Nói đến, vị này thuở nhỏ chính là cảm y mỹ thực, sự tình đều có người làm công chúa Thuỷ tộc thay nàng, chưa từng làm chuyện như vậy —— hướng chi, hắn vẫn là một vị thiếu niên nam tử!

Bây giờ tay chân đều có chút run rẩy, phải mất hơn nửa ngày, mới có thể khai ra lý do. Đợi khi nàng muốn thay thiếu niên trừ đi áo ngoài, đang cởi áo khoác của hắn, thì đột nhiên có lời quay người lại., Miệng thì thảo một câu không rõ. Thiếu niên vừa động dậy một chút lại sợ hãi vị công chúa Linh Miêu trước giờ vốn kiêu sủng này, chỉ một thoáng tựa như con thỏ trắng bị kinh hãi, đột nhiên nhảy qua một bên, trong trái tim như nổi trống, tựa như vừa mới làm chuyện gì xấu!

...

...

Lại qua một hồi lâu, thấy thiếu niên này chỉ ngủ say đi, không thấy có động tĩnh gì, lúc này Linh Dục Nhi mới dám đến gần, lướt qua Hương Lăng Phụng Dương kia, nhẹ nhàng che trên người thiếu niên.

Tiểu công chúa vốn đã quen bị người khác phục vụ, hiện tại lại thay thế thiếu niên làm chuyện như vậy, trong lòng lại tràn đầy một loại tình cảm dịu dàng chưa bao giờ trải qua.

Hiện tại, trước mặt Linh Miêu Nhi, vị thiếu niên khốn bại hơn nhiều say rượu, quần áo vải thô trên người vẫn còn vá đụp, cứ như vậy ngủ say trong lồng ngực La mềm như mây này. Đúng là:

Hương thơm ngào ngạt say sưa, bản thân bị Quỳnh Nghê ngủ say như chết.

Không nói đến tỉnh lại ở bên kia ngủ một giấc, vị Linh Miêu công chúa nâng hắn về này, cũng không có chỗ ngủ —— trong khuê phòng này, chỉ có một cái giường ngọc san hô này. Cũng

may, Linh Dục hiện tại không có bao nhiêu buồn ngủ, liền ngồi bên giường la, lắng lắng nghe thiếu niên bên người hô hấp đều đều đặn.

Chính là thiếu nữ vô sự, hiện tại không chịu nổi dư vị những từ ngữ ca phú đêm nay của thiếu niên. Lắm thương thức những từ ngữ xuất phát từ trong nội tâm thiếu niên này, thiếu nữ cảm thấy là hàm răng lưu hương, trên mặt cũng bắt giác hiện ra mấy phần ý cười, thầm nghĩ:

“Thiếu niên này, cũng không như tưởng tượng bại hoại như vậy. Nhạc công nho nhỏ chỗ pháo hoa của hắn, có thể suy nghĩ như vậy, thực sự là hiếm có! Bài thơ ngôn từ hắn hát, so với những bài thơ ngũ ngôn thi quy củ thường nghe được trước đây, thú vị hơn nhiều.”

Linh Dục này ở bên cạnh bắt chuyện, lấy tay hắt hàm, tinh thần mờ mịt. Trên đỉnh đầu hai người đang hát một viên Dạ Minh Châu mượt mà thông suốt, lắng lắng tản mát ra thanh quang nhu hòa...

“A? Ta đang ở đâu? Hoa Nguyệt Lâu?”

Qua mấy canh giờ, say rượu say ngủ mới tỉnh lại.

Lúc朦胧 lung mắt ngủ mới mở, không thấy rõ tình cảnh chung quanh, còn lơ đãng. Nghỉ một lát, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, mới mở miệng phát hiện, mình đã ở tại một chỗ xa lạ.

“Ta đang nằm mơ sao?”

Mở mắt nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu sương mù bột hồng trên đỉnh đầu, còn có hạt trân châu cực đại hiếm thấy trên đời kia, nghe vậy liền cho là mình vẫn ở trong mộng.

Đợi hơi ngẩng đầu lên, thấy tình cảnh trước mắt, mới mở miệng nói đã hiểu rõ.

Thiếu nữ lão đảo mà nhảy đã tới hôm qua kia, hiện tại lại như một con mèo ngoan ngoãn, cuộn mình ở trên người; cô gái xinh xắn đầu vuốt cằm, đang nghiêng ở trước ngực mình, mái tóc đen đầy đầu như mây tản ra, bao phủ ở trên người mình.

Thấy Linh Khuyết ngủ say đúng là ngon giấc, bắt chuyện không dám động chút nào, sợ sơ ý làm nàng tỉnh lại.

Vừa lúc, có thể lợi dụng cái này, bình tĩnh suy nghĩ một chút xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tỉnh lại tâm tư lúc trước linh lung, trong lòng vài lần suy nghĩ, hồi tưởng lại đủ loại chuyện kỳ diệu trước đây của cô gái, lại cảm nhận được sự nhu thuận không khí quanh người, như nước không phải nước, lại đột nhiên nghĩ đến một khả năng kinh thể hãi tục:

“Chẳng lẽ Long Cung mà ta đã đến Thủy đáy trong truyền thuyết rồi sao?!”

“Vị Linh Miểu Nhi cô nương này, chính là công chúa long cung kia?!”

“... Không sai! Phải là ngay - tối hôm qua nhớ mang máng, cháu gái của Vân Trung Quân là Linh Huyền Nhi, hình như tự xưng là “Công chúa” gì đó!”

“Nói như vậy, vị Vân Trung Quân lão trượng kia chính là Long Thần dưới đáy nước rồi sao?! Vân Trung Quân, thủy long ngâm...”

Trong lúc nhớ lại, trong lòng không ngừng lâm bầm hai từ này —— đột nhiên, trước mắt hình như có một đạo linh quang hiện lên, thiếu niên nhin không được kêu lên:

“Gió từ hồ, Vân Tòng long, lão luyện tự xưng Vân Trung quân này, chắc chắn là Long Thần trong hồ kia rồi!”

“Không thể tưởng được là tiểu nhi nơi này của ta, lại có kỳ ngộ như vậy!”

Mấy ngày nay liên tiếp gặp kỳ ngộ, thần kinh vốn vô cùng kiên cường của thiếu niên lại không chịu nổi; trong lúc nhất thời, hần mở miệng không khỏi kích động vạn phần.

Thế nhưng hần hưng phấn không sao, lại quên thiếu nữ đang ngủ trước ngực mình; chỉ thấy thân thể đột nhiên ngửa về phía trước, Linh Dục Nhi kia thuận theo Khởi La thoải mái, trượt đến bên gối thiếu niên này.

Nhìn thấy Long Thần công chúa đang ngủ say, lập tức hiểu ra cũng kinh hãi, vội vàng cẩn thận xoay mặt lại, nhìn xem Linh Miểu Nhi này đã tỉnh chưa —— thấy nàng vẫn không nhúc nhích, hô hấp đều đều ổn định, hẳn là vẫn còn trong mộng đẹp đen ngọt kia ——

Hiện tại, hai người đều ở gần như thế, cho nên hơi thở thơm ngát của Linh Dục Nhi, một trận ôn hòa thổi lên trên gương mặt bất chuyển; hít thở lấy mùi thơm khó giải thích, trong lúc nhất thời chỉ nghe được ý tứ hợp lòng người, nhin không được suy nghĩ lung tung một hồi:

“Hôm nay xem rồi, người xưa xưng là “Khí ra như lan”, đúng là không lừa gạt ta.”

“Ừm, chẳng trách là tiên tử trong nước kia, Linh Dục Nhi này thật sự rất đẹp mắt...”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp giống như hoa trong nước trước mắt này, một ý niệm kỳ quái đột nhiên hiện lên trong lòng thiếu niên.

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu hắn, nhưng cuối cùng cũng đã trực xuất không tiêu tan, cuối cùng hắn cũng đã tỉnh ngộ ra hành động lớn mật nhất từ trước đến nay của hắn:

Nhìn thiếu nữ bên cạnh miệng lúm đồng tiền gần trong gang tấc, thiếu niên chỉ cảm thấy hoa mắt thần mê trong phút chốc, nhin không được dời về phía trước, liền hôn lên trên mặt thiếu nữ kia...

Vị thiếu nữ hoạt bát này, ban ngày ngủ mơ màng lại như vậy an tường tĩnh mịch. Nên khi nói chuyện lẳng lặng nhìn nàng, càng nhìn càng cảm thấy nàng này mặt mày xinh đẹp, đoan chính đáng yêu.

Quan sát cả nửa ngày, trên mặt hắn khẽ phát lên một hồi hơi thở ấm áp của thiếu nữ, hắn cũng không nhin được nữa mà khẽ hôn lên hai gò má xinh đẹp động lòng người của nàng...

Hai môi chuồn chuồn lướt nước, nghe vậy liền quay đầu lại, ngẩng lên nhìn viên minh châu to bằng trứng chim bồ câu trên đỉnh trướng.

Nhìn trần châu này phát ra điểm thanh quang, bắt chuyện mới khôi phục tinh thần lại. Hắn tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu nặng hẫng lên. Lúc này tỉnh lại mới kịp phản ứng vừa rồi làm cái gì!

Thiếu niên hiện tại phi thường hoang mang:

Chính mình vừa rồi vì sao cả gan làm loạn như thế, lại dám đối với vị công chúa long cung quý trọng Vô Kiệt này, làm ra cử động vô lễ như vậy!

Thiếu niên đang suy nghĩ lung tung chợt không chú ý tới, lúc hắn dùng đôi môi ấm áp, nhẹ nhàng điểm qua gò má mềm mại mềm mại của Linh Miểu Nhi, tựa như đang ném một viên đá vào trong bình tĩnh. lúm đồng tiền của thiếu nữ tựa như mỡ dề, đỏ ửng lên, lặng yên nhấp nháy, tựa như sóng nước, dần dần khuếch tán ra.

Hiện tại trên hai gò má Linh Kính Nhi, giống như hai đoá hồng hà bay lên!

Nguyên lai, tại vừa rồi công chúa Long tộc tôn quý này từ trước ngực thiếu niên trượt đến bên cạnh gối, đã tỉnh lại.

Chỉ là, tuy rằng thanh tỉnh, Linh Kính Nhi lại may mắn không dám động chút nào —— mặc dù nàng ngày xưa dù là quý sủng kiều ngút, nhưng cũng chưa bao giờ cùng thanh niên nam tử khác, giống như bây giờ từng tiếp cận, chớ nói chi là cùng giường gối. Thiếu nữ phát giác ra trước mắt bộ dạng xấu hổ này, trong lúc nhất thời khê động cũng không dám.

Linh Kính Nhi đang khẩn trương suy tư, mình nên làm thế nào đây, phải trốn qua bên cạnh thiếu niên đã tỉnh lại này!

Đang oán trách tại sao tối qua bản thân bất tri bất giác chính là ngủ, Linh Dục Nhi chợt cảm thấy được, một cỗ khí tức làm cho người ta tai nóng tim đập vào mặt, sau đó —— chỉ cảm thấy trên gò má mình, liền bị ôn nhuận ấn một cái!

A! Không thể tưởng được tên thiếu niên lười biếng cả gan làm loạn này lại vừa mới hôn chính mình!

Thiếu nữ mang tấm tử thân kia miễn cảm nhất; cảm nhận ra thiếu niên kia vừa mới làm cái gì, giờ phút này không chỉ ửng

hồng triều, toàn thân mềm mại, cũng nhin không được run nhẹ không ngừng - Nếu không phải cắn chặt môi anh đào, liền rằng ngọc cũng muốn tấn công từ trên xuống dưới.

“Ồ ồ, thiếu niên này vẫn lười biếng như xưa! Lại dám... vô lễ với bản công chúa như thế!”

Thiếu nữ xấu hổ không thể đè nén, giờ trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này; ngoài ra, cũng trống rỗng.

Mà thiếu niên đứng cạnh nàng, lại không hề thấy sự “Tình cảm đáng thương” của Linh Huyền Nhi. Thầm nghĩ, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy, mới vừa rồi chính mình không khỏi hôn tâm cảnh của thiếu nữ kia, ngược lại cùng đêm đó ở trên núi Mã Hồng Sơn thổi đôi thủy mãng ngâm, rất giống nhau.

“Hình như là phát ra tự nhiên nhỉ? Không thể trách ta được.”

Hắn mở miệng tự thấy an ủi rất nhiều.

Mặc dù cảm giác hành vi tự phát vừa rồi, cảm giác có chút mỹ diệu, nhưng mở miệng vẫn không nhin được cảnh báo chính mình:

“Sau này cần phải cẩn thận! Nếu như lại làm ra loại chuyện xấu hổ này, với tính cách ngày xưa của Linh Dục Nhi, lại không biết sẽ hỗn loạn như thế nào...”

“À, may mà nàng đang ngủ, vẫn còn tỉnh táo không biết! May mắn là, vạn hạnh!”

Xem ra, vị thiếu niên trời sinh tính tình rộng rãi này đối với thân phận công chúa của Long Cung này, cũng không có kính sợ từ nội tâm. Thiếu niên kiêng kỵ chỉ sợ là tính tình điệu ngoa của cô gái ngày xưa.

Mà Linh Miêu Nhi bên cạnh hắn đang dậy sóng, một hồi lâu không nhúc nhích, lúc này lại bắt đầu cảm thấy trên thân có chút không được tự nhiên:

“Vù, sao lại không ngủ tiếp: Không dám cử động, trên người mệt mỏi quá rồi.”

“Hả? Không phải hắn... lại nghĩ đến vô lễ?”

Trong lòng đang sợ hãi luống cuống, Linh Dục Nhi lại đột nhiên phát hiện thiếu niên vô lễ bên người đang nhẹ nhàng vạch mào, sau đó cẩn thận lướt qua người nàng. Một trận thổn thức thảo luận rằng nàng đã đi giày xong, đi xuống giường.

Đang lúc không biết nên vui hay buồn, Linh Dục Nhi chợt nghe được thiếu niên lười biếng kia gọi:

“Linh Y Nhi, công chúa, rời giường rồi.”

Rốt cuộc, nỗi khổ của thiếu nữ cũng đã kết thúc!

Sau khi rửa mặt, hần mở miệng nhìn chung quanh, chỉ cảm thấy khắp nơi lộ ra mới lạ. Không tránh được, thiếu niên tràn ngập nghi hoặc mở miệng hỏi Linh Dục Nhi, hỏi hần hiện tại rốt cuộc là ở nơi nào.

Thiếu nữ hiện tại đã bình phục như thường, cũng không có giấu diếm hần, đem thân phận của chính mình không chút giấu diếm nói cho hần biết:

“Tĩnh lời, xem lá gan người lớn không lớn, đừng bị hù dọa nha... Ông nội Vân Trung Quân ta, người cũng biết, ông ấy chính là tứ phi thần chương quản trường giang, hoàng hà, hoàng hà, tế thủy, tế thủy. Cha ta thì là lục dương, động đình, vân mộng tứ hồ chủ. Ta à... người khác thường gọi ta là Linh Dục công chúa - đúng rồi, còn có một nửa “Tuyệt Định linh” tạm thời phân cho người!”

Nghe được lời ấy Linh Dục, nghe vậy thoáng ngẩn ngơ, nhìn không được hét lớn:

“A! Nguyên lai trước kia thấy những truyền kỳ chí quái kia, đều nói đều là thật!”

Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng nghe chính miệng Linh Kính Nhi nói, mơ hồ vẫn cảm thấy rung động dị thường.

“Nói như vậy... Hiện giờ ta nên ở trong Long Cung rồi sao?”

“Ừm! “

Thiếu nữ hé miệng cười cười, gật đầu.

“Vậy long cung này ở đâu?”

“Đang ở đáy hồ Kính Dương mà người từng du ngoạn.”

“Hả?!”

“Hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt!”

“Chẳng qua...”

Sau khi hưng phấn, nghe vậy đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, chần chờ nói:

“Bây giờ ta phải làm sao đây?”

“Hừ hừ! Không thể về được nữa! Ra ngoài sẽ bị chết đuối a...”

Linh Kính Nhi rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội, dọa cho thiếu niên vô lễ này sợ hãi.

“... Ta nghĩ nhất định người sẽ có biện pháp chứ? Nếu không sao ta có thể tiến vào đây.”

Thậm nói ngược lại rất thông minh.

“Xem ra người thông minh. Chỉ là... Lễ nào nơi này không tốt lắm sao? Đã muốn trở về nhanh như vậy sao?”

Công chúa kiêu ngạo cảm thấy có chút nghĩ không thông.

“À, nơi này đương nhiên khá tốt rồi, tể châu cung chưa từng nghe thấy bao giờ. Chỉ là...”

Thiếu niên mỉm cười chỉ vào mình:

“Ai, nhìn ta, so với chỗ này, tự ti mặc cảm a; đây không phải nơi ta ở lâu nha! Ai ~ “

“Hừ hừ, ta vẫn chưa từng thấy người then thùng bao giờ!”

“Ặc... Thật ra là ta nghe nói ‘Trên trời chỉ có một ngày, trên đời đã ngàn năm; Long Cung dưới đáy nước này không biết tính toán thế nào... Ta nhớ cha mẹ đấy!’”

“Hóa ra là sợ cái này! Thật sự là nhát gan... Nói cho người biết đi, chỗ này giống với thành Tùng Châu của người. Cái gì “Trên đời này một ngày, trên đời đã ngàn năm, đều là nói lung tung”

“Hừ hừ, nếu như muốn trở về như vậy, bổn công chúa liền phát hảo tâm, đưa ngươi trở về đi!”

“Ha ha, đa tạ!”

Nhìn dáng vẻ khách khí đó của thiếu niên, Linh Miêu Nhi lại chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn một trận.

“Vậy... Ngươi chờ một chút, ta đi thay quần áo, lại nhờ thị nữ giúp búi tóc, lập tức tới!”

“Được. Không vội.”

...

Vừa mở miệng liền ngồi như vậy trên ghế ngọc trống trơn, chờ Linh Miêu Nhi đi ra. Chỉ là, cô gái này trong miệng “bốc lát”, lại để cho hắn mở miệng đợi ước chừng hơn nửa canh giờ!

Ai nấy nhìn đông nhìn tây, không khỏi cảm thấy ai thần:

“Ai, hóa ra Linh Kính Nhi này “Lát” một lát, cũng bằng với nửa ngày nhân gian —— sớm biết như vậy, liền chuẩn bị mượn sách đọc...”

Ở trong ánh mắt chờ mong của thiếu niên, Linh Dục Nhi cuối cùng cũng đi ra. Chỉ thấy sợi tơ đen vốn rũ xuống như thác nước kia của nàng, hiện đã kết lại hai búi tóc như quạ; hai chòm râu dài mềm mại rũ xuống, phân ra sang bên tai. Nàng lại thay một bộ váy màu vàng nhạt, bên trên có vài miếng Thủy Minh ngọc phiến. Trong lúc đi, những miếng ngọc này va chạm lẫn nhau vang lên, nghe qua vô cùng lạnh lợi dễ nghe.

Nếu như nói, tối hôm qua một thân tố sa lụa đỏ Linh liễm, chính là Lăng Ba tiên tử phiêu phiêu tại tay áo, bộ váy vàng đẹp đẽ này, mặc dù che dấu đi vài phần xuất trần, nhưng làm cho thiếu nữ càng thêm nổi bật vẻ đẹp động lòng người.

Đợi bây giờ quan sát tỉ mỉ, mới tỉnh lại phát hiện Linh Dục Nhi này có dáng người gầy gò, ngọc lập thon dài, tương tự cao thấp với mình, trong nữ hài đã tính là phi thường hiếm thấy.

Linh Kính Nhi ngược lại nói ra tất thực tiễn, để sau khi bắt chuyện chờ đợi thời gian dài như vậy, liền dẫn hắn đi ra ngoài, đưa hắn về bờ.

Khi đi qua Nguyệt Lượng động môn của tiểu viện kia, Linh Dục Nhi cũng giống như nhớ tới cái gì, liền chỉ cho thiếu niên xem câu đối hai bên cổng tròn, câu đối này là:

“Nhất Mang Thủy theo xuân mọc lục, tứ thời hồ đối với Tịch Dương Hồng.”

Hai chữ này được khảm bằng ngọc bồi màu xanh, thủy quang chiếu rọi phẳng phát như có ánh sáng kỳ lạ lưu động. Chữ viết này xinh đẹp thanh nhu, cũng không có một phen phong vị tú lệ.

Sau khi giải thích xong, hắc cần thận thưởng thức câu này một phen, nói:

“Liên kết này khéo léo uyển chuyển, tự có một cỗ nhu mì phong cốt. Không biết câu đối này là...”

“Hi hi, đây là do bốn cô nương soạn!”

Nghe được mở miệng khen ngợi, trong lòng Linh Miểu Nhi cũng có chút vui vẻ.

“À, tiểu tử kia mới vừa rồi đúng là Cảnh Sinh Tình, cũng bịa đặt lung tung, nhưng không phải câu đối, chỉ tương giao và góp vui.”

“Tốt, mau niệm một chút.”

“Được.” Lúc tỉnh lại ho nhẹ một tiếng, nhìn Linh Dục Nhi, cao giọng thì thầm:

“Nguyên đem một hồ nước sạch, rửa sạch ảo não nhân gian.”

Lời là tâm tình, câu thơ này ngược lại thiếu niên phát hiện sự chân thật sự ca ngợi tâm cảnh.

Trong không minh như khí không khí, như nước không phải nước, bất chuyện cũng có chút thích ứng, nửa đi nửa bay, theo sát phía trước vị Linh Miểu công chúa này, đi về phía trước.

Trên đường đi, bất chuyện không khỏi là một hồi hết nhìn đông tới nhìn tây; đối với hắc mà nói, chuyện ly kỳ vật quá nhiều, hai mắt tựa hồ không đủ dùng. Thấy thiếu niên hiếu kỳ như thế, Linh Dục Nhi cảm thấy có chút thú vị, cũng không

ngại trả lời các vấn đề của thiếu niên, cũng không quản có chút vấn đề buồn cười hay không.

Trên đường, bọn họ còn ngẫu nhiên gặp phải mấy binh sĩ thân mang giáp da, hình dạng quái dị; bất quá làm cho tỉnh lòng an tâm chính là, những quân sĩ này bộ dạng kỳ quái, vừa nhìn liền cảm giác được hung thần ác sát, đối với Linh Dục Nhi này ngược lại là chấp lễ rất cung kính. Thấy hai người bọn họ tới, tuyệt không tiến lên hỏi, chỉ ở rất xa lập nên lễ vật; đợi hai người tỉnh lại, mới dám bắt đầu tuần tra tuần tra.

“Ài, xem ra, lão đầu nhi Thanh Hà kia cũng không chỉ biết điều dụ dỗ. Hiện tại phía dưới hẳn biết, câu nói kia của hắn quả thực hữu kiến ——vì lý không, chuyện gì có thể có; hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt!”

Một đường hành tẩu, vô cùng cảm khái.

Rất nhanh, hai người đã thức lời liền đi tới trước màn nước màu sáng to lớn không gì so sánh kia. Đi tới nơi này, Linh Dục Nhi dừng bước lại, quay đầu nói với nhau:

“Đây chính là biên giới Kính Dương Long Cung. Ra khỏi màn nước này chính là nước hồ Kính Dương kia.”

“A! Vậy ta đi ra ngoài lần này, chẳng phải là bị chết đuối sao?”

“Ừm, nếu như ngươi cứ đi ra ngoài như vậy, đảm bảo người ta chết đuối!”

“Vậy tới hôm qua ta làm sao vào được đây?”

“Đó là vì bản cô nương thi pháp trên người ngươi.”

Có lẽ duyên cớ đã quen thuộc, Linh Kính Nhi hiện tại ở trước mặt thiếu niên, ngược lại không thường tự xưng “Công chúa”.

“A ha, lợi hại nha! Là pháp thuật gì? Mau thi pháp đi!”

Thần sắc đại kỳ, vội vã muốn nhìn thiếu nữ thi pháp.

“Tạm thời không nên vội vàng, thật ra”

Công chúa long cung nghe vậy đang muốn thi pháp, đột nhiên lại tựa hồ nghĩ đến điều gì, lập tức dừng lại, nói một câu làm

cho tỉnh ngôn có chút khó hiểu.

“Khác? Kỳ thật cái gì?”

Nghe vậy tỉnh ngôn hỏi lại, Linh Kính Nhi mỉm cười:

“Kỳ thật pháp thuật của bờ hồi cũng không khó khăn gì, nếu muốn học, ta có thể dạy cho ngươi.”

“Đương nhiên muốn học! Thật sự có thể dạy ta?”

Nghe vậy, hắn vô cùng vui mừng, hai mắt nhìn chăm chăm vào thiếu nữ.

Thấy bộ dáng hai mắt sáng quắc của Tỉnh Ngôn, Linh Miểu Nhi cười nói:

“Đương nhiên có thể dạy ngươi rồi! Không cần ngủ một giấc, quên mất ta còn là sư phó của ngươi đâu!”

“À, đương nhiên chưa quên, đồ nhi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng!”

“Hừ, tặc gậy người! Nếu ngươi còn nhớ, làm sao có thể...”

Nói đến đây, Linh Kính Nhi lại đột nhiên dừng lại một lát, sau đó lại ấp a ấp úng nói:

“Nếu ngươi nhớ kỹ, như thế nào còn không nhớ hướng ta đòi công bằng kiểu phong thủy dẫn đó?”

“A! Cái này thật đúng là quên rồi!”

Nhắc tới cái này, lúc này mới mở miệng khản trương:

“Ôi! Rượu hôm qua thật đúng là đã uống nhiều rồi. Bây giờ chúng ta quay về lấy sao? Hay là... trước tiên dạy ta pháp thuật về bờ rồi mới trở về lấy?”

“Biết ngay là ngươi sơ ý mà; khúc phổ kia đang trong tay áo ta, tới bờ liền cho ngươi. Bây giờ dạy ngươi cách trở về bờ trước đi.”

“Tốt! Tuy nhiên, ta có thể học được không?”

Mừng rỡ có thừa, cho tới bây giờ cũng chưa có luyện qua pháp thuật nghiêm trang gì, ngược lại có chút mộng lung.

“Ừm, ta vừa nói qua, pháp môn “Ích Thủy Quyết” này, cũng không quá khó. Chỉ cần người “thủy tính” đầy đủ, lấy tu vi thủy long ngâm nga của người, học được pháp thuật này hẳn là không khó!”

Đúng là:

Mới đem tâm sự bù đắp nước chảy, lại đem thân thể như cá bơi!

36

Chương thứ mười hai của núi Đột Ngột xuất hiện ngàn vạn.

Vừa nghe Linh Miểu Nhi nguyện ý dạy mình pháp thuật, lập tức nghe thấy liền vui vẻ!

Nghĩ đến khả năng sau này trong hồ Kính Dương “Như cá gặp nước”, bắt lời vội vàng không ngừng liên tục cam đoan:

”bơi tính” ta có! Ta có Thủy Tính! Cái khác không làm được, ”Thủy tính” này là cực tốt rồi!”

“Tuy ta là người trong núi, nhưng thường hành tẩu trong thành Ung Châu; đợi đến lúc trời nóng, trong thành Tùng Châu kia có đường rẽ nào, ta không xuống dưới bơi qua?”

Thấy bộ dáng vội vàng này của thiếu niên, Linh Kính Nhi không nhịn được cười “Xoẹt” một tiếng, cười ra tiếng:

“Chuyện ”bơi tính” mà người ta nói không phải là chuyện người có biết bơi hay không!”

“Ừm? Không biết giờ còn có thể là cái gì?”

“Không biết ta vừa nói ”bơi”, là nói về bản thân người, từ nhỏ đã có thuộc tính Ngũ Hành Thủy hay không rồi!”

“Muốn tu luyện “Ích Thủy Chú” của long cung chúng ta, nhớ rõ trong ngũ hành của người, nhất định phải có thuộc tính thủy!”

“Ồ? Còn phải chú ý đến điều này nữa sao? —— Ngũ Hành Thủy thuộc tính này.. Chỉ sợ ta cũng có nhỉ? Phải như thế nào mới có thể biết được có “thủy tính” này hay không?”

Thiếu niên hiện tại tự mình tu tập không thành pháp chú này, vẻ mặt lo lắng nhìn Linh Miểu Nhi.

“Kỳ thật, ta cũng không biết làm thế nào biết được thuộc tính Ngũ Hành của người...”

“Nha! Vậy làm sao bây giờ?!”

Cái gọi là “Quan tâm thì loạn”, dù là thiếu niên kia bình thường hiền hòa, hiện tại cũng như trăm vuột cào lòng, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ ở đó lo được lo mất không thôi.

“Hi hi người thật ngốc! Đợi ta đem pháp môn “Ích Thủy Chú” này nói cho người, thử xem có thể thành công thi triển hay không, không phải là được rồi sao?”

“Ách! Đúng là như vậy! Ta chỉ không nghĩ tới đây...”

Thiếu niên sờ đầu cười.

“Chỉ là...” Bắt chuyện lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Nếu ta không có thuộc tính thủy, pháp thuật này thất bại, chẳng phải là bị chết đuối sao?!”

Chẳng trách tinh thần lo lắng như vậy - việc này liên quan đến tính mạng nhà mình, nhưng là không thể coi thường, hẳn cảm thấy nên hỏi rõ ràng trước cho thỏa đáng - Bởi vì nghe giọng điệu Linh Dục kia, khả năng thất bại còn rất lớn; nếu mình thực không có ngũ hành thủy thuộc tính, liền phải đem cái mạng nhỏ này của mình đặt lên, vậy thật sự là không đáng, chỉ sợ không học theo là tốt!

“Hi hi, ta cứ tưởng tên lười biếng này không sợ trời không sợ đất, hóa ra cũng là sợ chết. Có bản cô nương ở bên cạnh chăm sóc! Nếu người thật sự ngốc, không học được “Ích Thủy chú”, ta lập tức thi triển trên người người một cái “Thuần Thủy Quyết”, không chết được!”

“À, vậy ta cũng an tâm rồi —— sắp đem pháp môn quyết thuật nói cho ta nghe đi!”

Linh Miêu Nhi cam đoan, mở miệng liền giống như ăn viên thuốc an thần, dũng khí lập tức tăng mạnh!

Thấy thiếu niên này nói rất có tình cảm, Linh Huyền Nhi hé miệng cười, không tiếp tục trêu chọc hắn nữa. Lập tức, vị công chúa tứ phi long cung công chúa đem pháp môn “Ích Thủy Chú”, nguyên bản thông báo cho hắn biết. Đợi hắn hoàn toàn nhớ kỹ, lại giảng giải từng chỗ cần chú ý, giải thích rõ ràng.

Bộ dáng cô gái kiên nhẫn lần này, cũng rất giống một lão sư giảng bài tận tâm tận chức.

Đối với người đã nói, đây là lần đầu tiên hẳn chính thức học tập một loại pháp thuật, tất nhiên là vô cùng nghiêm túc.

Hiện tại, vị thiếu niên đầu chơ ở thành Ung Châu này hắt hai tai lên, nghe Linh Dục giảng giải, chỉ sợ đề sót một chữ.

Qua một lát, lại lặp đi lặp lại ôn tập mấy lần, tự nhủ hẳn là không có vấn đề gì, liền dựa theo pháp môn Linh Miếu Nhi dẫn dò, tĩnh tâm ngưng thần, bắt đầu đọc chú ngữ.

Mà thiếu nữ đứng bên cạnh hẳn lúc này, tựa hồ so với bản thân dậy thì càng khấn trương hơn; cặp mắt sáng như nước mùa thu, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào thiếu niên, trong chớp mắt.

Đọc xong bảy tám câu, bỗng nhiên tỉnh lại, luồng “Thái Hoa đạo lực” tự phong trong thân thể mình như bị chú ngữ trong miệng mình dẫn dắt, chạy qua chạy lại trong tứ kinh bát mạch. Tuy luồng đạo lực thái hoa này vẫn tương đối yếu ớt, nhưng luồng khí cơ lưu động trong nước này đã có thể cảm giác được rõ ràng.

“A ha, xem ra nha đầu Linh Dục kia ngược lại không trêu chọc ta, pháp quyết của “Ích Thủy Chú” quả thật có chút môn đạo!”

Ai ngờ, đợi thiếu niên một lòng có tạp niệm, cỗ khí cơ trong thân thể kia, lập tức tan biến vô tung! Khi tỉnh lại cảnh giác, lập tức tập trung tinh thần, bình tâm tĩnh khí lặp đi lặp lại niệm lại chú ngữ mà Linh Miếu công chúa vừa mới truyền thụ kia.

Lại qua một lát, Linh Dục công chúa đang chờ ở một bên có chút nôn nóng, đột nhiên lại phát giác, màng nước tươi sáng trước mắt mình, vậy mà “khò” một tiếng, bỗng nhiên phân chia!

“Thành công rồi!”

Linh Kiền mở miệng trong lòng đều là kinh hỉ vạn phần!

Mặc dù vừa thức tỉnh ý nghĩ này, màng nước vừa bị màng nước kia lập tức đóng lại; nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm,

mở miệng lại niệm tụng chú ngữ một lần nữa. Rất nhanh, màng nước ở thế gian và Tiên Cung tách ra.

Thấy pháp thuật thi triển thành công, bắt chuyện liền dựa theo Linh Dục kia dạy cho, nắm lấy pháp quyết, thả người nhảy vào trong nước hồ Kính Dương này.

Chỉ thấy nước mùa thu trong hồ nước Vĩ Dương, vừa gặp thiếu niên này, liền tự động tách ra bên cạnh hắn; xa xa nhìn lại, toàn bộ quanh người thiếu niên này, tựa như bọc lấy một quả trứng khổng lồ khí đoàn -

Thiếu niên thốt tha sinh trưởng tại phố xá ngoại ô là Khoáng Châu, chính hắn là người đầu tiên học được pháp quyết chính thức trong thời gian mười sáu tuổi của hắn.

Thấy thiếu niên dễ dàng thi triển “Ích Thủy Chú”, Linh Dục Nhi ngoài mừng rỡ còn có vài phần ngạc nhiên:

“A ha, những lời khen ngợi mà trước đây gia gia từng nói, e là cũng có vài phần chân thực: Nhìn xem ông học pháp thuật này mau lẹ như vậy, e rằng cũng thực sự có vài phần bản lĩnh.”

“Người này còn có không ít chỗ ưu dị —— chỉ là có chút vô lễ, còn hiểu được bất nạt ta...”

Linh Kính Nhi ở trong lòng tính toán, cũng thuận tay thi triển pháp thuật, ở phía trước dẫn dắt đoàn đại khí này mở miệng, liền hướng bờ hồ Kính Dương kia lướt tới.

Chỉ là, nghe vậy ngạc nhiên phát hiện, thiếu nữ Linh Miểu trước mặt này, cũng không có khí đoàn gì. Thân thể thiếu nữ nhu nhược vô cốt kia, giống như là con cá bơi trong hồ nước Kính Dương, có thể thoải mái đi lại trong hồ nước này.

Qua một lát, “Ích Thủy” này, bắt chuyện cũng dần dần thành thạo, toàn bộ tâm tư cũng trầm tĩnh lại, còn lưu được chút dư dả cân nhắc một ít chuyện:

“Thật là khó lường! Ta thế mà lại học được pháp thuật Thần Tiên như vậy! “

Hắn ta nghe thấy vậy trong lòng vô cùng kích động.

“Ài, thật sự may mắn vì có vị công chúa sư phụ này a. Chỉ sợ đời này của ta sẽ không bao giờ đầy lo lắng nữa rồi!”

Thiếu niên tràn ngập tự tin thầm nghĩ:

“Không ngờ Trương Tĩnh Ngôn ta lại có kỳ ngộ như vậy!
—— nếu có một ngày mất đi công việc của Hoa Nguyệt Lâu, ta còn có thể mượn Ích Thủy Chú này, tới đây Kính Dương hồ vớt con vịt bắt vỏ kiếm sống!”

“Ừm! Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cha nói không sai —— học được một môn thủ nghệ, chính là không lo đói chết người!”

Trong lúc thiếu niên đang miên man suy nghĩ miên man, khí thể như nước chảy của Thái Hoa đạo lực trong thân thể hắn, cũng tựa hồ theo thiếu niên đung phẩy luồng khí này, hồ nước đè ép lung lay, mà lưu chuyển không ngừng bên trong thân thể thiếu niên —— lại hoàn toàn không tìm ra đường cũ, giống như bãi đá ngập nước kia, nhộn nhạo không chút kết cấu.

“Hồ thẹn! Thái Hoa đạo lực ta tu luyện, thật đúng là không tòi! Lần này có thể thi triển ra pháp chú, chỉ sợ cùng Thái Hoa quái lực này có chút quan hệ?”

Sau khi mở miệng, trong lòng âm thầm đắc ý, nhưng cũng có chút hậm hực.

“Đáng tiếc, sau khi hắn ở trên núi Mã móng vừa dùng nó thôi “Thủy Long ngâm”, thì hắn biết Thái Hoa lực đạo này bình thường như tơ nhện —— Ngộ nhỡ sau này không đủ dùng thì làm sao?”

“Ừm, sau khi trở về còn phải rút ra một khoảng trống, đọc cẩn thận quyển Thanh Kinh kia, xem xét bên trong có ghi lại pháp môn tu luyện gì đó không.”

Tự nhiên mà thôi, bắt chuyện liên liên tưởng đến quyển kinh thư Đạo gia duy nhất của mình.

Một đường suy nghĩ, không bao lâu sau, Linh Dục mở miệng hai người, lại đi tới địa phương thiếu nữ tới hôm qua kéo theo những người bắt chuyện xuống nước —— chỉ nghe hai tiếng “Rầm rầm”, hai thiếu niên nam nữ này liền nhảy lên trên bờ.

Tuy rằng, hiện đã là buổi sáng thần quang, thu dương chiếu cao; nhưng Kính Dương hồ chiếm diện tích rộng lớn, mảnh hồ này thật là vắng vẻ, cũng không sợ có người nhìn thấy hai người tinh ngôn linh liễn như vậy.

Đi đến trên bờ, bắt chuyện nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó liền chuyển tới trước mặt thiếu nữ Linh Tuyên Nhi, vái thật sâu, trong miệng thành khẩn nói:

“Đa tạ Linh Miểu Nhi sư phụ dạy ta pháp thuật thần kỳ này!”

“Đệ tử không cần đa lễ —— vì sư cũng không thể ngờ được, ta dạy bảo như thế, ngay cả người chậm như vậy, cũng là học thức uyên bác!”

Linh Miểu Nhi mang theo giọng chế nhạo, khuôn mặt tươi cười sáng ngời, lúm đồng tiền xinh xắn ánh lên bộ cổ áo vàng nhạt của nàng, trông vô cùng kiều diễm động lòng người.

“À, đó là...!”

“Đúng rồi, Linh Miểu Nhi người vừa rồi dùng pháp thuật gì vậy? Sao không cần mở nước hồ bên cạnh?”

Lúc tỉnh lại, hắn có chút tò mò với Ích Thủy Pháp càng thêm tự tại của Linh Miểu Nhi.

“Đó chính là “Thuần Thủy Quyết” mà ta bắt đầu nói! Cũng không phải ta che giấu không dạy người, mà là Thuần Thủy Quyết này không chỉ yêu cầu người tu luyện có Ngũ Hành Thủy thuộc tính, mà còn đòi bọn họ thuộc tính Thủy vô cùng mạnh. Ta nghe ông nội nói, bình thường pháp quyết Thuần Thủy này chỉ có Thủy tộc chúng ta mới có thể tu luyện.”

“Nhưng mà, Thủy tộc bình thường đều có bản năng bơi lội, lại không cần tu luyện pháp thuật này. Bởi vậy cơ bản cũng chỉ có những người học tốt như ta mới có thể luyện môn pháp quyết này.”

Linh Kính Nhi vẻ mặt cười hì hì, hiển nhiên cũng không phải thật sự là vì khoe khoang.

“Ôi, thật đáng tiếc nha...”

“Đúng vậy! Nếu là người thường học “Thuần Thủy Quyết” này ở trong nước, thật là thoải mái không có gì đáng ngại, không kém bao nhiêu so với cá bơi trong nước! Hơn nữa, càng không chỉ như vậy —— nếu như ngày dài tu luyện tinh thâm, còn có thể ở trong nước thuần tức ngàn dặm!”

“Ôi! Lợi hại như vậy sao... Linh Miểu người biết thật là không ít nha!”

“Hi hi, những chuyện này là do gia gia nói cho ta biết!”

“... Không thì, không bằng sư phụ cũng đề ta thử “Thuần Thủy Quyết” này xem sao?”

Hiển nhiên, thiếu niên nghe được Linh Miểu Nhi tán dương môn pháp thuật này, tim đã đập thành thịch. Thành công vừa rồi, cũng khiến hắn hiện tại tự tin hơn rất nhiều.

“Ây da, người đúng là lòng tham thật đấy!”

Dừng một chút, Linh Miểu Nhi nói tiếp:

“Cũng tốt, dù sao người cũng không học được; nếu không cho người thử, sau này chỉ nói sư phó ta không dạy người...”

...

...

“...”

Lần này, Linh Miểu Nhi thật sự là mang thái độ thử xem sao, đem pháp chú “Thuần thủy quyết” kia nói cho nghe.

Giải thích, cũng biết pháp thuật này không phải chuyện đùa, khó học hơn, bởi vậy cũng dụng tâm đặc biệt lắng nghe.

Chỉ có điều, sau khi Linh Dục Nhi giảng giải, nghe vậy mới phát hiện, chú ngữ của “Thuần Thủy Quyết” cũng không khó khăn như tưởng tượng; so với “Ích Thủy Chú” mà mình mới học được, chú ngữ của Thuần Thủy Quyết thậm chí còn ngắn hơn rất nhiều.

“Xem ra, thật giống như Linh Dục Nhi nói, pháp thuật “Thuần Thủy Quyết” này, chỉ sợ khó ở trên thuộc tính bẩm sinh của người tu tập!”

“Mặc kệ thế nào, vẫn nên thử một chút đi —— dù sao cũng có Linh Kính Nhi ở bên bảo vệ, cùng lắm thì sắc nước miếng, lại không thể chết người.”

Sau đó, trong khi vị thiếu niên “có vài phần lo ngại” này, trong lúc nắm chặt pháp quyết thuần thủy hạ xuống, vị công chúa Long tộc Linh Miểu Nhi ở một bên cũng vô cùng khẩn trương; thiếu nữ đã sớm chuẩn bị tốt pháp chú kia, tùy thời chuẩn bị cứu người.

Cho dù hiện tại trời đã sáng, nhưng vẫn có thể nhìn ra được trên bàn tay ngọc của thiếu nữ khi sương tuyết kia, hiện tại đang phát tán ra thanh quang nhàn nhạt...

Sau một lát, chỉ thấy trong hồ Bành Dương này, có hai vị thiếu niên nam nữ, một trước một sau, giống như con cá kia, ở trong nước thu tích óng ánh trong veo, du đãng không trở ngại...

Ánh nắng ban ngày xán lạn, xuyên thấu qua nước hồ Kính Dương trong vắt cùng ánh nước biến thành vẻ trong trẻo, chiếu vào trên người đôi thiếu niên nam nữ; dáng người nhanh nhẹn, trong ánh sáng lưu động, phảng phất tiên nhân du ngoạn trên trời mây...

Vị thiếu nữ váy vàng xinh đẹp rơi sau lưng thiếu niên kia, nhìn vị thiếu niên dáng người phiêu dật phía trước, trong lòng chỉ là thâm nghĩ:

“Lẽ nào... Lẽ nào mấy người gia gia dụ dỗ con? Pháp thuật của “Thuần Thủy Quyết” này, bất kỳ một vị người qua đường nào cũng có thể học được?”

Lại trở lại bờ hồ Kính Dương, lúc này Linh Miểu Nhi đối với thiếu niên này, ngược lại thật có chút thêm vài phần kính trọng.

Rất hiếm thấy, Linh Miểu Nhi tán tỉnh một câu:

“Ừm, xem ra không chỉ là ta dạy bảo có phương pháp, đồ nhi người cũng thật là giỏi —— nhanh như vậy đã học được hai loại pháp thuật, xem ra đã giải thích qua thiên phú của người vẫn là rất cao nha!”

“A...”

Nghe được thiếu nữ khen ngợi, bắt bẻ cũng có chút vui vẻ:

“Kỳ thật... Ta cũng đã sớm cảm giác mình học được tương đối nhanh! Ha ha ha ha...”

Nhìn thiếu niên không nghiêm chỉnh kia cười hì hì, Linh Miêu Nhi cũng không để ý tới. Nàng từ trong cổ tay áo lấy ra một chồng tờ lụa, tỉnh lại nói:

“Đây, cho ngươi. Đây chính là bản mà ta đã đáp ứng dạy ngươi... gọi là phong thủy dẫn.”

Nói xong câu cuối, có chút áp a áp ứng.

Nghe vậy, hắc tranh thủ thời gian nhận quyển sách mỏng manh này từ tay Linh Giải.

“A? Cái tên này là...”

Nguyên lai, bắt chuyện phát hiện trên trang bìa tấm lụa màu xanh nhạt này, tiêu đề không phải là “Phong Thủy Dẫn” kia, lại đổi thành ba chữ xinh đẹp thanh lệ: “Kỳ Chi Tư”.

“... Thằng ngốc!” Suy nghĩ mông lung “Chẳng qua là tên gọi khác của phong thủy dẫn này mà! Ngươi lại nhìn kỹ hình vẽ trên bìa này.”

Nghe Linh Dục Nhi nói thế, bắt chuyện liền tỉ mỉ xem xét tấm khăn lụa này một chút —— thiếu nữ không nói nàng còn chú ý không đến; hiện tại để ý nhìn lại, lại nhìn ra trên tấm lụa màu lục nhạt này, mấy nét bút xám xịt màu xám bạc kia, chính là ba chữ “Phong Thủy Dẫn” của thảo thư kia —— trước kia thoạt nhìn, mở miệng còn tưởng đó là một lùm hoa lan tỏa sáng ngời!

“Ha ha, đúng là ta mắt mũi vụng về.”

Thiếu niên một bên nói, một bên liền đem tờ lụa này để vào trong ngực. Dù sao trở về có thể cẩn thận học tập, hiện tại cũng không cần xem nữa.

Nghĩ đến ngày trước, thiếu nữ điêu ngoa kia hai ngày nay thật đúng là dạy mình không ít đồ vật. Nghĩ đến đây, mở miệng liền đối với giọng nói chân thành của thiếu nữ trước mắt này hô:

“Đa tạ sư phụ ban nhạc!”

“Thật không ngờ, gia hỏa vô lễ như ngươi cũng đa lễ như vậy — được rồi, sau này đừng gọi sư phụ người ta nữa! kêu la đều bị người gọi là lão luyện...”

“À..”

Hai chữ “sư phó” này, ngược lại khiến cho thành tâm thành ý; lập tức không thể chối từ, lại liếc thấy thu thủy trong mắt thiếu nữ quét ngang, đành thu từ khiêm tốn kia vào trong bụng, nói:

“Vây cũng tốt, kỳ thật gọi như vậy, ta cũng cảm thấy không quá tự nhiên, ha ha ha...”

Ngay tại hai người câu được câu không nói chuyện như vậy, hai người vừa mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được, chỗ này dưới chân bọn họ, lại bắt đầu rung động.

Tỉnh lại nhớ lại hôm qua trên đường bị lay động, đang muốn mở miệng nói cho Linh Dục Nhi — thì chỉ thấy dưới chân này đột nhiên rung lên bần bật, lao lực không kịp đề phòng, dưới chân thiếu nữ trước mắt này bất ổn một cái, đúng là nghiêng về phía trước, “Vù” một cái ôm chặt lấy nàng tỉnh lại!

Dựa vào thiếu niên chèo chống, Linh Kính Nhi khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Lần này biến đổi đột ngột, hai người đều không kịp phản ứng.

Qua một lát, Linh Dục Nhi mới hồi phục tinh thần. Chỉ là, thiếu nữ lại không vội vàng buông tay; hơi chần chờ một chút, nàng mới buông ngọc thủ ra, nhảy sang một bên...

Trong giây lát chần chờ này, lại chỉ có bản thân thiếu nữ mới có thể hiểu.

Dưới chân vùng đất này, vẫn đang run rẩy không thôi; thiếu nữ vẫn còn ngượng ngùng kia trong lòng, nhưng cũng không ngừng tim đập thành thịch.

Bất quá, tất cả những điều này, bắt chuyện lại mơ hồ không hay, vẫn cứ cười đùa:

“À, Linh Dục tiên nữ à, lần này cũng không trách ta — cô ôm ta trước đi!”

Nghe được lời này, vị công chúa Long tộc xưa nay yêu kiều này lại không phản kích, chỉ đứng đó không nói một lời.

Thấy tình trạng này, bắt chuyện cũng không hiểu, cũng không nói thêm gì nữa.

Đôi thiếu niên nam nữ này, liền ở ven hồ Kính Dương này, giẫm ở trên vùng đất run rẩy không thôi, lão đảo, giống như thân ở đám mây kia.

Cũng không lâu lắm, dưới chân này đất rung động kỳ dị, liền dừng lại.

“Quái lạ, hôm qua đất này cũng lắc không ngừng.”

Hắn nghe thấy động đất này có chút không thể giải thích được.

“Ừm, giờ phong thủy dần này cũng giao cho ngươi, ta đi về trước nhé.”

Khi đang lúc tỉnh lại cảm khái, Linh Miểu Nhi bên cạnh lại đột nhiên nói ra câu này. Sau đó, cũng không đợi mở miệng trả lời, là một người quay lại, đã bay vào trong hồ nước Truy Dương.

Linh Khuyết đang từ từ biến mất, nhìn câu nói tỉnh lại còn đang sững sờ trên bờ, chợt nở nụ cười xinh đẹp, nói:

“Nếu rảnh ta sẽ tới tìm ngươi.”

Nói xong, liền mang theo này nụ cười như nở rộ hoa sen, biến mất ở tại này gợn sóng bên trong.

“Phiêu dạt gió mà đến, phiêu nhiên mà đi —— Linh Miểu Nhi này a, thật đúng là không giống bình thường chút nào...”

Sớm như cắt, khói sóng mê đường, nghe rõ nhìn hồ nước Kính Dương mênh mông vô bờ trước mắt, nhin không được suy nghĩ nói:

“Lần trước Doanh cô nương ở bên cạnh Kính Dương Thủy, ta mới thấy được hình dáng của cô ấy; bây giờ Linh Miểu Nhi lại càng bỗng nhiên lui tới trong làn sóng lửa đó - ha ha ha, nên gọi là “Người Y, ở thủy phương”, “Tổ du về nước”, giống như câu nói “trong thủy trung ương...”... Xem ra, những giai nhân này tựa hồ đều là có duyên với nước!”

Sau khi ngơ ngác nhìn khói bụi khắp hồ một lúc, bỗng nhiên nhớ lại mình còn phải trở về Hoa Nguyệt lâu kia làm việc. Nghĩ tới điều này, thiếu niên đang xuất thần vội vàng thu hồi thần tư, trở lại đường cũ, hướng thành Ung Châu mà đi.

Cáo biệt công chúa long cung, hiện tại thiếu niên, ngược lại tràn đầy vui vẻ:

“Ha ha ha, Trương Tĩnh Tĩnh ta nói lại có đức hạnh gì? Không ngờ cũng có thể kết bạn với hai cô gái giống như hai vị Thiên Tiên này! Ha ha, đối với việc ta trà trộn vào hẻm Yên Hoa, chỉ có thể cầu một chút tiểu tử nghèo ôn nhuận mà thôi, còn cần hy vọng xa vời hơn sao?”

Lại nghĩ tới ngày xưa mình khổ sở nhớ nàng, hiện tại thiếu niên chỉ cười nhạt, thâm nghĩ:

“Hiện tại, ta còn có thể oán thất vọng chứ? Hiện tại đoạt được, đã không phân biệt; nếu còn niệm tình đến chỗ khác, chỉ sợ cũng được phúc rồi.”

Nghĩ thông suốt điểm này, thiếu niên cảm thấy rất sáng khoái:

“Vẫn nên sớm về Hoa Nguyệt Lâu đi; cần phải làm việc cẩn thận, cũng kiếm nhiều chút tiền bạc, lấy về hiếu kính song thân.”

Thiếu niên tăng nhanh bộ pháp dưới chân, cất bước nhẹ nhàng đi tới, ly khai thủy trì Kính Dương này, thẳng hướng thành Ung Châu kia.

Cuộc sống cứ ung dung trôi qua như vậy.

Ngoại trừ chuẩn bị tốt bổn phận của mình ra, thông báo cũng thường lấy quyển Thanh Kinh ra, cẩn thận nghiên cứu.

Từ ngày đó ở trong Kính Dương hồ, sau khi kiến thức được pháp thuật thần diệu, bắt đầu nói với những thứ gần như quỷ thần này, cũng không còn xem thường như trước kia nữa. Tuy rằng thánh nhân kia đọc sách, nhưng những kinh văn thuật pháp này, cũng lưu tâm.

Từ khi được vị Linh Dục sư phụ “sư phó” kia lĩnh nhập thâm ảo, lúc tỉnh ngón đọc quyển sách trên quyển thanh kinh này, phát hiện trước kia có rất nhiều chỗ khó hiểu, hiện tại cũng đã

sáng tỏ thông suốt. Tuy rằng, hai thiên “Luyện Thần Hóa Hư” phía sau kia, vẫn như cũ lúng túng khó hiểu; nhưng từ khi đêm đó ở đỉnh núi móng ngựa, tiến vào cảnh giới kỳ diệu vô vi kia, sau khi tỉnh ngôn đối với hai thiên văn tự này, lại cũng không phải hoàn toàn tỉnh mê.

Trong mấy ngày nay, Linh Dục Nhi lại tới tìm hấn vài lần. Mỗi lần nàng tới, thiếu niên đều có thể thần nhiên đối lập; hai người cười nói không gian, hoàn toàn không cảm giác được sự khác biệt giữa thần với người nọ.

Chỉ là, mỗi lần Linh Miểu đến xin tha hồ nói, cho dù là dung nhan, nhưng lại đều sẽ trêu chọc một đám tử muội trong Hoa Nguyệt Lâu, chớp mắt không thôi.

Trong Hoa Nguyệt Lâu, Hạ di vẫn hòa ái, Nhụy Nương vẫn lạnh nhạt như trước, đón nhĩ vẫn lạnh nhải. Cuộc gặp này của mọi người, tựa hồ cũng không có gì thay đổi rõ rệt.

Mà mặt đất Thiếu Châu dưới chân vẫn bị chấn động năm lần ba khúc, dần dà, mọi người cũng đã quen thuộc với sự tập trung cao độ của nó.

Thẳng đến một ngày hai tháng hôm sau, tất cả mọi thứ của thiếu niên này, đột nhiên đều cải biến.

Đây là đêm trăng tròn.

nguyệt luân như đĩa tròn lẳng lẳng treo ở giữa vòm trời, chiếu ánh trắng trắng bạc xuống cả vùng đất lớn của Dưỡng Châu. Lúc này đã là đầu tháng, tất cả mọi người đều đang ngủ say sưa.

Biến hóa, ngay tại thời khắc này đột nhiên xảy ra.

—— tất cả mọi người đang ở trong mộng đẹp, đột nhiên đều ở trong trạng thái mê lúng đó, mơ hồ cảm giác được giường dưới thân, lắc lư trái phải.

“À, lại là địa chấn.”

Dân chúng Ung Châu bây giờ đối với chấn động như vậy đã tập mãi thành thói quen; không sai biệt lắm qua một lát, chấn động này cũng sẽ tự động biến mất.

Người tỉnh táo một chút, còn như hưởng thụ cảm giác lắc lư, còn những người đang buồn ngủ thì ngủ nồng nặc, ngủ lại trong cái nôi này.

Chỉ có điều lần này mặt đất rung chuyển, không còn biến mất như trước kia nữa. Đã qua một nén hương, mọi người phát hiện thân thể mình lung lay, không chỉ không có bị rút đi, ngược lại còn càng thêm lợi hại.

Lúc này mọi người mới bắt đầu sợ hãi, vội vàng vàng cuốn theo một ít quần áo, chạy tới bãi đất trống bên ngoài phòng.

Đối mặt với phản ứng né tránh cổ quái này, bắt chuyện cũng không ngoại lệ. Tuy nói hấn tâm tính cũng gan lớn, nhưng đối mặt lắc lư lâu dài như vậy, trong lòng thiếu niên cũng hoảng sợ. Đi qua vài tiếng thúc giục những gã sai vặt quen thuộc, thông báo cũng vội vàng mặc quần áo vào, đem ngân tiền thư tịch dưới giường bỏ vào trong ngực. Trong lúc hoảng hốt, hấn cũng không quên đem cây sáo ngọc “Thần Tuyết” kia cắm vào bên hông.

Lúc sắp ra cửa, thiếu niên lại thuận tay mang thanh kiếm cùn vô danh kia lên; nếu gặp quái vật gì cũng dễ ngăn cản, có còn hơn không.

Ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, lúc này mới tỉnh lại, phát hiện, trên đường phố dưới ánh trăng này, đã đứng rất nhiều hàng xóm bên cạnh. Tất cả mọi người đều đang châu đầu ghé tai, đàm luận về chấn động bên bờ không suy này. Lúc này, đường phố vốn nên yên tĩnh an tường, lại giống như chợ rau ẩm ỉ ban sáng sớm.

Dần dần, tất cả mọi người đều cảm giác được, chấn động dưới chân này càng ngày càng lợi hại. Lời nói ẩm ỉ dần dần lắng xuống, tất cả mọi người mất đi hứng thú nói chuyện, chỉ là tụ tập không hẹn mà thôi.

Lúc tỉnh lại thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lại phát hiện vầng trăng trên đỉnh đầu này vẫn như khay tròn, xung quanh cũng không có một áng mây che đậy; có thể trách thì trách ở chỗ này: Ánh trăng tròn vo như cái khay xoay tròn trên

bầu trời, bây giờ nhìn lại chỉ khiến người ta cảm thấy âm đạm vô quang!

Trên bầu trời xuất hiện bóng tối quỷ dị.

Đang nhìn bầu trời tối đen không ngừng trầm tư, đột nhiên hắn phát hiện, thanh Vô Danh Kiếm khí trong tay mình đột nhiên rung động, ở giữa ngón tay dâng lên, như muốn bay ra. Vừa mở miệng kinh hãi, vội vàng cầm chặt thiết kiếm trong tay. Trong lúc hoảng hốt, thiếu niên tựa hồ nghe được đồ vật trong tay mình, lại đang hưng phấn kêu to!

Đang lúc kinh nghi bất định, thi thoảng thiếu niên cúi đầu xuống lại phát hiện “Thần tuyết” đeo bên hông giờ phút này cũng đang phát ra hào quang xanh biếc...

May mắn, ngoại trừ lúc mở miệng, đã không ai chú ý tới dị trạng của cây sáo ngọc này. Bởi vì đang lúc này, chỉ nghe thấy rất nhiều người đột nhiên không hện mà cùng kinh hô:

“Mau nhìn đông đầu đi!”

Nghe vậy thì giật mình, vội vàng nhìn về phía thành đông — giờ phút này, trong thành Ung Châu dù là tiểu dân hèn mọn hay là quyền quý hiển đạt, tất cả đều thấy một cảnh tượng kỳ dị và tráng lệ:

Chỉ thấy trên bầu trời phía đông thành Ung Châu, trên bầu trời đêm quỷ dị màu đen kia, hiện tại đang có các loại quang hoa như mưa, giống như mưa, giống như rồng, giống như rắn, đang ở nơi đó lập loè, vũ động, tuôn trào. Toàn bộ bầu trời đêm màu mực, hiện tại giống như đang có một trận mưa sao băng hỗn loạn không có kết cấu.

Đột nhiên, cùng dưới chân này chấn động, tất cả mọi người cảm giác được, trong nháy mắt trận sao băng trên đông thiên này rơi xuống, chỉ cảm thấy “Ầm ầm” một tiếng, một lực lượng khổng lồ ở đáy lòng mình đột nhiên nổ vang, tựa như nước lũ trùng kích, chấn động tâm hồn mình.

Âm thanh này không hề nghe thấy thế nhưng lại làm cho tất cả mọi người đều choáng váng đầu óc.

Theo tiếng nổ quỷ dị này, người thiếu niên trong đám người này có ý chí cứng cỏi, lại phát hiện chính mình hầu như không nắm nổi thanh kiếm khí trong tay. Khí lực vị này đã không phải chuyện đùa, chỉ khi hấn dùng hết lực toàn thân mới có thể khó khăn bắt được thanh kiếm vô danh này!

...

...

... √ ...

... ∩ ...

...

May mắn, đợi cho tiếng nổ “Kinh tâm động phách” này qua đi, chấn động dưới chân mọi người cũng chậm rãi lắng xuống. Thanh kiếm vô danh trong tay họ cũng giống như đã kiệt sức, rốt cuộc cũng buông lỏng, nằm yên trong tay thiếu niên, hồi phục thành một đoạn ngoan thiết vô tri mờ mịt.

Tuy rằng chấn động quỷ dị này đã lắng xuống, nhưng những người kinh hồn chưa ổn định này, vẫn không dám trở về phòng, chỉ đứng đó tụ tập năm ba lượng, hoặc hoảng sợ, hoặc hưng phấn đàm luận dị trạng vừa rồi. Đám người phân tán ở góc đường, thỉnh thoảng phát sinh một ít cãi lộn.

Khi nguyệt luân kỳ dị này dần dần ẩn nhập tây thiên, ánh nắng ban mai phía đông bắt đầu mờ mịt sáng tỏ, tất cả mọi người đều dừng lại lời nói trong miệng, tất cả đều ngừng thở, đồng loạt nhìn về phía đông lộ ra ánh nắng ban mai:

Chỉ thấy ở phía đông thành Ung Châu, ở trên bầu trời vốn không có vật gì, hiện tại lại là một ngọn núi hùng vĩ cao ngất xông thẳng lên trời!

Là năm, Xi Thương Châu trong sáng quốc ghi viết: Đông mạt, tháng hai, Bính Tuất vọng, địa chấn kịch, chúng tinh đông lưu, như mưa mà chết. Tinh vũ chưa, tiên sơn xuất hiện.

Huyện Chí Dương trong Đông, hai tháng, Bính Tuất nhìn, trăng tròn ăn, đất rung mạnh, sao băng như mưa. Thiên Minh, có ngọn núi đột ngột, đứng ở huyện tây huyện Miêu Dương...

Đúng là:

Tỳ Hưu ngàn năm giống như ngủ say.

Thôn phu hoang dã cuộc làm ruộng.

Cả một triều hoàn toàn phục hồi dung mạo của mình.

Phù điêu bay thẳng lên chín tầng trời.

Đây chính là quyển thứ ba tiên lộ Yên Trần.

Kính thỉnh chú ý tới quyển tứ quyển trong sách vở:

“Du Tiên mơ thấy La Phù...”

quyển thứ tư a du tiên nhất mơ thấy La Phù.

Nội dung cuốn đầu, năm tháng trong núi...

“... Du Tiên Nhất Mộng đến La Phù....

... Úy... Hối Hạc Thính thả lỏng ý tự nhiên như.....

... dân túc... Đạo Viễn Hồng Trần Phi Không đến...

... Úy... Bạch Vân Chính Luyện Đan, lô...

... Bình bình, thủy triều...

Chương thứ nhất của Diễm Diễm Hoang cư tức là danh sơn.

Đối với thiếu niên hỗn độn ở phố chợ Ung Châu này mà nói, năm hán mười bảy tuổi, vốn quỹ tích sinh hoạt của mình vô cùng ổn định, đang phải đối mặt với một chuyển biến cực lớn.

Thiếu niên luôn luôn bình ổn sống động, năm nay đột nhiên gặp kịch biến đầu tiên trong đời hán.

Vào đêm đông lạnh lẽo vào hai tháng cuối, trong đêm đêm trăng kia, thiếu niên thức tỉnh tài sản duy nhất nhiều thế hệ của gia đình Ngôn Ngôn, một gò núi hoang dã nhỏ bé bình thường bay múa giữa bầu trời quang hoa ngập trời, trong vòng một đêm đột ngột xuất hiện trong mây. Ngọn núi nhỏ này từ trước đến nay là bình thường không có gì lạ, bây giờ lại lấy một thân hình hùng lệ, ngạo nghễ sừng sững ở phía đông thành Vọng Châu.

Hiện tại, phạm vi mấy chục dặm này, vô luận là ở huyện Truy Dương, huyện Thạch Nam ven hồ Kính Dương, hay là ở trong thành Cam Châu kia, mọi người chỉ cần ngẩng đầu hướng về phương kia nhìn ra xa, đều có thể nhìn thấy hình dạng của Thôi Sùng Sơn nguy nga này.

Mà hết thảy, đối với thiếu niên lẫn lộn trong đám người đêm đó mà nói, hoàn toàn không biết nội tình.

Nhìn thấy ngoài thành đột nhiên đứng vững một núi, che khuất bầu trời, lúc đầu kinh ngạc khi đi qua, lại đột nhiên thông báo: Nhìn phương vị núi này đại khái, lại gần giống với núi vó ngựa nhà mình.

Vừa nghĩ tới đây, lập tức tỉnh táo, vô cùng lo lắng – trong thành Ung Châu này đã bị chấn động mạnh như vậy mà còn không biết trong nhà mình...

Thiếu niên cũng không dám xuống dưới nghĩ nữa.

Hiện tại đã là thiếu niên lòng nóng như lửa đốt, rốt cuộc cũng không nói chuyện tào lao với hán tử giếng nước bên cạnh, lập

tức đứng dậy vội vàng chạy về nhà.

“... Cách ngọn núi nguy nga càng gần, trái tim thiếu niên không ngừng chìm xuống. Bởi vì, hắn càng cảm thấy không ổn: Đi về phía ngọn núi đột nhiên đứng vững trong mây này, cơ bản chính là ở trên đường trở về gia tộc; phương vị đại khái, tựa hồ lại đang ở chỗ móng ngựa của nhà mình!

Thật bất hạnh, khi tỉnh lại, đi tới chân núi, nhìn cảnh vật xung quanh, cuối cùng phát hiện: Sáng sớm đột nhiên xuất hiện, ngọn núi Vĩ Phong bây giờ đã là mây mù lượn lờ, đúng là nhà mình ban đầu chiếm diện tích tuy rộng, nhưng quả thực thấp bé không bắt mắt!

Trong nháy mắt khi đã xác định được việc này, thì trong lòng liền lập tức giống như bị lợi trảo mãnh thú hung hăng móc một cái; một loại cảm giác sợ hãi thất thố chưa từng có lập tức lấp đầy toàn bộ trái tim thiếu niên. Tâm thần cả người giống như đang ở trong vực sâu không đáy kia, trầm luân, rơi xuống...

Thiếu niên mắt hôn hôn nhắm, tranh thủ thời gian vòng quanh chân núi Mã Đạp Sơn, tìm gian nhà tranh nhà mình.

Tuy rằng, tình hình bây giờ núi Mã Hồng này đã khác trước, nhưng thiếu niên cũng không tốn bao nhiêu khí lực, liền thấy

Căn nhà tranh mà mình vô cùng quen thuộc kia, bây giờ vẫn đang đả tọa ở đó.

Chỉ là, ba gian nhà tranh vốn gần như trên đồng bằng chân núi, hiện tại đã lên tới giữa sườn núi!

Cha mẹ trong nhà kia có thể... mở miệng trong lòng sợ hãi, vội vàng vượt mọi chông gai, vội vàng chạy về nhà mình.

Hiện tại, sau khi tỉnh lại, trong lòng cực kỳ lo lắng, không tự chủ được sinh ra một cảm giác hoang đường: Khi nào mình về nhà, lại xác thực là leo núi? Hôm nay dị trạng của núi vó ngựa nhà mình, thật sự xác minh câu nói của lão đạo: “Chuyện này đương nhiên không, chuyện gì cũng có.”

Quả nhiên là “Chuyện này có thể xảy ra”!

Đợi vị cha mẹ lo lắng đủ kiểu, trong lòng đã chuẩn bị sẵn các loại dự định xấu nhất, thậm chí đang định cứu người. Lúc thiếu niên chạy tới cách nhà mình không xa, mới kinh hỉ phát hiện, cha mẹ vô cùng vương bận của mình lại đang nhìn cửa nhà mình.

Tuy rằng hiện tại khắp núi vó ngựa này là núi đá lởm chởm, khác biệt quá khứ, nhưng bắt chuyện lại ngạc nhiên phát hiện, không chỉ nhà tranh nhà mình hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả bãi đá trống trước cửa này, còn có hàng rào hàng rào kia, lại cũng là nguyên dạng bảo tồn!

“Quái lạ!”

“Quái lạ!!!”

- thiếu niên đáng thương, mấy ngày nay hắn đã nói câu này nhiều lần, còn lẩm bẩm lặp đi lặp lại trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Hỏi với cha mẹ một lúc lâu mới biết được, ban đêm tỉnh nói với các thành chúng tha Châu, nhìn thấy trên núi Mã Đạp này không có nhiều người cổ quái như vậy, mà song thân của mình lại hoàn toàn không có cảm giác gì. Cho đến sáng sớm hôm nay, lúc mở miệng gọi mẹ ra cho gà ăn mới phát hiện thiên địa trước mắt này đã khác biệt rất nhiều so với tối hôm qua!

Chợt thấy tình huống này, lão Trương và bạn già của hắn, đều cho là con nít u mê chưa tỉnh, còn đang trong mộng!

“À, cái khác tạm mặc kệ nó, chỉ cần người nhà đều an tâm là được.”

Thấy phụ mẫu không việc gì, tỉnh nói trong lòng rất là an ủi.

Bởi vì từng cùng công chúa long cung kia quen biết, lại thấy qua nhiều loại quái dị như vậy, hiện tại đã có chút không trách được thiếu niên, liền cho rằng chuyện này sẽ lắng xuống.

Nhưng hắn không ngờ, trong những ngày kế tiếp, hắn lại không bao giờ có cơ hội trả lại nhàn nhã như trước.

Từ lúc tỉnh lại, gò núi vó ngựa của Ngôn gia đột nhiên từ mặt đất mọc lên cao vút trong mây, gần châu huyện bên trái của Kính Dương, liền đem chuyện này truyền sôi sùng sục. Những

người hỏi thăm mà giành được lịch thắng kỳ, thật như cá diếc qua sông, nổi liền không dứt. Lúc đầu còn có thể miễn cưỡng tiếp đãi, nhưng thật sự là rất phiền muộn.

Theo những kẻ âm u thắng trận này nổi gót mà tới, hiện tại trên địa giới Nghiêu Dương, liên quan tới biến cố kỳ dị trước nay chưa từng thấy ở Mã Đạp sơn, lưu truyền đủ loại thuyết pháp; trong đó không ít lí do thoái thác nghe rõ, quả thực so với bản thân chuyện núi ngựa ngựa, còn ly kỳ hơn.

Ví dụ như, dân chúng núi phụ cận bắt đầu truyền miệng, hiện tại mọi người lại đồng tình cho rằng, núi Mã Đạp này chính là truyền thuyết về móng ngựa đạp ngựa năm đó, tuyệt đối không phải nói ngoa. Không tin? Nhìn xem phái Mã Đạp sơn thâm nghiêm, ngàn vạn khí tượng, nhìn là biết không phải đồi núi tầm thường; nếu như không phải dính vào tiên khí năm đó, thì sao lại có cảnh tượng như hôm nay?

Lại có sĩ sĩ nhân sĩ Trương Môn phiệt từ trước đến nay nói, gia tộc trên Mã Đạp Sơn này thức tỉnh, lại nguyên lai là hậu duệ hán hầu Trương Lương lưu lại phòng Bàng Tử; Mã Sí Kỳ Sơn này, chính là vị Lưu Hầu năm đó từ chỗ thần tiên Xích Tùng Tử đạo chơi phi thăng. Loại thuyết pháp này cũng không sai biệt lắm là quái lực loạn thần, rõ ràng lưu truyền trong rừng rậm rạp nơi đó; thậm chí, còn có một vị sĩ nhân thần tiên chí quái, tự mình đến nhà này làm tỉnh ngôn khảo sát, nói là muốn gả tiểu nữ của mình cùng với hậu duệ của Trương Hầu này; chỉ nghe nói thiếu niên này là trà trộn vào trong Hoa Nguyệt kỹ lâu, cả nhà bị phản đối nhất trí, lời nói mới có lẽ bỏ qua đoạn nhân duyên này cũng không tệ lắm...

Đương nhiên, nhắc tới khảo chứng môn phiệt này, tự nhiên cũng có người tuyên bố, hẳn cho rằng đây là một nhà đã thông báo, là lưu manh nổi danh của Ngụy triều Trương Văn Viễn — chỉ là, bởi vì Trương Trương tướng quân này cách hiện tại thời đại không xa, bởi vậy thuyết pháp này rất dễ dàng bị tìm ra nhiều chỗ sơ hở, lưu truyền một hồi về sau, cũng ngừng kỳ hơi thở.

Ngoại trừ bài kiểm tra nguồn gốc nguyên lưu ra, còn có lảng giềng để mắt tới từ nhỏ, xác thực chứng minh rằng nhà mình

sáng tỏ không tầm thường. Theo sơn chủ lưng ngựa này tận mắt chứng kiến, ở thời điểm đệ tử nhà này còn nhỏ, đã được một năm tuổi chung bánh bao., Nhà hấn lúc đầu chỉ bỏ vào trong một cái vại sành nhỏ bột gạo, lúc đầu chỉ bỏ vào non nửa bột gạo, nhưng lúc lên men vẫn còn, lấy mãi không hết, kê hết bánh bao cả đêm, đến khi trời sáng còn chưa dùng hết.

Theo người khác nói, đây chính là “Thanh Long Trì” trên thế gian hiếm thấy! Bởi vậy có thể thấy được, gia đình này từ trước đến nay không phải là nhân vật bình thường!

Truyện thuyết này, kỳ thực rất hoang đường; mà từ “Thanh Long đàm” kia, cũng có chút không biết. Nhưng lời đồn người từ trước đến nay sẽ không truy cứu, tuyệt sẽ không nghĩ đến phải phá vỡ nồi đất hỏi đến cùng là như thế nào, truy hỏi “Thanh Long đàm” gì. Dù sao cũng là truyền miệng mọi người, người thuật lại rất sống động, người nghe tấm tắc lấy làm kỳ lạ, chỉ cần biết việc này rất thần kỳ, là được.

Chẳng qua, nghe người trong cuộc truyện nói, cũng có chút dở khóc dở cười: Tuy rằng mình có lẽ đã không nhớ được chuyện nhỏ, nhưng tin đồn “Thanh Long Trì” này tám chín phần mười không đáng tin cậy: Số lần ăn bánh bao bao năm qua, thật sự là vô số lần, càng ít lại càng ít; cho dù hấp thành bánh bao, nhưng làm sao có thể dùng bột phần gạo mài thành? Chỉ sợ triệu hồi người trong truyền thuyết, có chút thâm nghĩ.

Ngoại trừ những truyền thuyết này, trên phường còn lưu truyền một loại thuyết pháp khác, nhưng càng hoang đường... cũng không biết từ nơi nào truyền tới, nói bùn đất dưới chân mọi người giống như lò than, có rất nhiều thạch tương hỏa hồng nung mềm, tựa như nước thép trong lò luyện, lưu động không thôi; mà hiện tại núi vó ngựa cao vút trong mây này, chính là nước đá nóng cháy đột nhiên phun ra, gặp gió lạnh ngưng kết thành...

Do cách nói này quá hoang đường, vì vậy rất ít người ủng hộ.

Ngoại trừ mấy lời đồn hư vô mờ mịt hoang đường, hoang đường mờ mịt này, đối với việc đã tỉnh mà nói, còn gặp chút ít sự tình phiền toái.

Từ lúc Lộc Mã Sơn hiện ra phần diện mạo Côn Bằng này, liền có mấy đứa con nhà cửa tàn tạ trong thành bên trái, càng tuyên bố là núi Mã Hồng tám cây không đánh được này, nguyên lai là địa sản của bọn chúng!

Bất quá, hiện tại những chuyện này, đối với thiếu niên mở miệng mà nói, chỉ là việc nhỏ. Đợi khi tỉnh lại không chút khách khí, dưới sự trợ giúp của bọn người hương phía dưới, mấy lần đấm đánh cho mấy tên lưu manh chỉ muốn đục nước đục thả câu bỏ chạy, liền không còn bị những tên lưu manh này tới cửa quấy rầy ——

Bởi vì, dựa vào sự biến đổi của Mã Đạp Sơn lần này, thiếu niên đã mở miệng nói hiện tại ở bên trong cảnh nội của Ung Châu này, cũng coi như là danh tiếng đại chấn. Trước kia, một ít chuyện nước miếng lâu năm, hẳn cũng mặc kệ có hay không, đều bị người nhàn rỗi khai quật ra., Mọi người báo cáo rằng, trở thành đề tài đàm luận của Phong Hành sau thời gian trà dư tửu. Bây giờ ở trên mặt đất ở Vụ Châu, đã nói là mấy tháng trước ở trong Hoa Nguyệt Lâu, sự tích một quyền đánh lui cao thủ giang hồ “Phích Lịch Kinh Hồn Thủ”, cũng tự nhiên bị thêm mắm thêm muối, trở nên phổ xá tri văn.

Tới khi thấy cảnh tượng dũng mãnh của thiếu niên kia, lại xác minh những lời đồn đại này, hiện tại những hộ dân đi đường lưu lạc kia, không kẻ nào dám tới cửa gây sự nữa.

Mà những cường giả chân chính kia, tuy cũng có lòng tham chiếm đoạt, nhưng lúc đầu thấy việc này kỳ dị, cũng là kinh thán kính sợ, nhất thời chưa nghĩ ra tay; đợi vài ngày tĩnh táo, tinh thần trấn định lại, ý thôn tính kia, cũng đã lúc không đợi ta nữa: Tỉnh lại chuyện một nhà là sơn chủ chân ngựa này, sớm đã là mọi người đều biết —— hiện tại muốn động thủ, liền khó tránh khỏi trở thành mục tiêu công kích.

Trong lúc bất tri bất giác, nhà thức tỉnh nhà mình đã tránh được kiếp nạn chân chính.

Bất quá, sau khi xảy ra mấy chuyện ngang ngược tới cửa lớn, đã tỉnh lại lo lắng cho cha mẹ trong nhà, tuy rằng xót xa mấy đồng tiền công, nhưng vẫn xin Hoa Nguyệt Lâu vài ngày nghỉ, chuyên môn ở trong nhà chiếu cố. Hiện tại một mảng sơn

trường lớn như vậy, bụi gai đầy núi, cũng quả thật cần tốn chút thời gian chinh trị.

Liền đến lúc này, thiếu niên mở miệng nói còn không biết, ngọn núi nhà mình đột biến, sẽ mang đến cho cuộc sống sau này cái gì biến hóa. Lại qua mấy ngày, chờ chuyện này lắng xuống, hẳn là sẽ còn trở về Hoa Nguyệt Lâu kia, tiếp tục đi làm kỹ viện nhạc công của hắn đi.

Đã mở miệng cả nhà vẫn ôm suy nghĩ này. Đến một ngày, có mấy vị khách đặc thù đến thăm hỏi, thiếu niên mới biết được, cuộc đời mình lần này, chỉ sợ không chỉ trà trộn vào hẻm Yên Hoa, kiếm chút đồ ăn ấm lạnh rồi.

Đại khái là tại gò núi Mã Đà đột nhiên mọc lên từ mặt đất, đứng vững ở năm ngày phía đông thành Ung Châu, nghe thấy mấy vị đạo sĩ trong Tam Thanh sơn gần hồ Kính Dương tới. Trong đó có vị trừ tà nổi tiếng mê người kia bắt yêu có năng lực săn yêu: Tam Thanh Sơn Vương Bàn đạo trưởng.

Vị đạo sĩ này đầu đội Thuần Dương Cân, trên người khoác đạo bào xám nhạt, trình trọng nói cho thiếu niên về mặt kinh ngạc trước mắt:

Nhà hắn đột nhiên từ mặt đất mọc lên vó ngựa, chính là trong bảo điển Đạo gia Vân Giám, một trong bảy mươi hai phúc địa ghi lại kia, càng là nơi thượng cổ Tử Châu chân nhân tu luyện phi thăng.

Diễn lễ: Tùng Châu Kính Dương vó ngựa, tiên sơn tu đạo, phúc địa phi thăng!

Chương thứ hai, Tịch Giang sơn, tẩy ra khuôn mặt linh kỳ.

Thời Kim Cổ mệnh mông, tích tụ thành cảm khái: Tịch Giang Sơn, rửa ra khuôn mặt linh kỳ.

——《Tây Thanh Ký》

Thấy đạo trưởng Tam Thanh Sơn tới chơi, thức tỉnh gia đình tự nhiên là luống cuống tay chân, vội vàng chiêu đãi. Tỉnh Ngôn Nương tranh thủ thời gian lấy ra lá trà đại tốt nhất trong nhà, xông lên nước khe núi pha tạp, quả nhiên so với mấy vị đạo trưởng này —— đạo sĩ trong núi này, ở trong mắt lão Trương cùng người bạn cũ của hắn, tựa như thần tiên kia vậy.

Vương Bàn đạo trưởng nghe được tiếng tăm này đã lâu, gọi hắn là vó ngựa, chính là nơi danh sơn tu đạo thành tiên. Sau khi biết rõ còn cao hứng hơn, nhưng cũng có chút nghi hoặc. Vương Bàn Đạo trưởng thổi hơi nóng chén trà một chút, khoan tay đứng hầu một bên, liền cung kính hỏi:

“Nếu đạo trưởng nói là núi Mã Đạp sơn nhà ta, là tiên sơn tu đạo được ghi chép trong điển tịch kia, nhưng vì sao từ trước đến nay đều là không có tiếng tăm gì? Nếu như “Vân Vân Thiên” kia chỉ rõ tòa đạo gia phúc địa Mã Đạp sơn này, liền ở bên trong Kính Dương Cảnh tại Ung Châu, vì sao ngọn núi này nhà ta cho tới giờ vẫn không có người hỏi thăm?”

Bây giờ nói chuyện cùng mấy tu sĩ đắc đạo này, bắt chuyện và phi thường kính cẩn, giống như đáp lại Quý lão ân sư, không dám có chút ngữ điệu thô tục.

Nghe được thiếu niên nông gia này, dùng từ văn nhã như vậy, Vương Bàn đạo trưởng không khỏi có chút kinh ngạc; lại suy nghĩ mở miệng hỏi một chút, Vương đạo trưởng ngược lại có chút lúng túng, nói:

“Khụ khụ... Kỳ thật, bản đạo cùng chư vị đạo hữu Tam Thanh Sơn cũng không phải không biết về núi ngựa trong điển tịch, chính là ở cảnh nội Kính Dương của chúng ta; những năm này, lúc Tam Thanh giáo đạo hữu xuống núi vân du, cũng đều vẫn

một mực lưu tâm để ý tới. Chỉ là, trên thế giới của Trừ Châu, Thương Dương này gọi là gò núi của “Mã Lộc Sơn”, lại có bốn năm chỗ. Hơn nữa, những gò núi vó ngựa này đều là những gò đất thấp bé không có gì lạ, cùng với vùng đất phúc địa của tiên sơn thật sự cách quá xa.”

“À, như vậy, lời ấy quả thật có lý!”

Nhớ lại sự khó coi ban đầu của ngọn núi móng ngựa nhà mình, thiếu niên không khỏi gật đầu đồng ý.

Chỉ nghe Vương Bàn đạo nhân lại nói tiếp.

“Bàn đạo lần này đến nhà tìm kiếm, đang có một chuyện muốn nhờ.”

Lại nói tiếp, vị Vương Bàn đạo trưởng này cũng hành tẩu lâu ở các hộ. Công pháp tra ngôn xem sắc này quả thực vô cùng tuyệt vời. Vừa rồi sau khi vào nhà, hai ba câu trao đổi với mấy người Trương gia này. Vương đạo trưởng đã biết chủ trương đại sự, không phải hộ chủ lời nói chất phác kia, mà vừa vặn là vị thiếu niên này tuổi còn chưa bị suy nhược quán. Bởi vậy, Vương đạo định nói, chuyện thăm viếng ngày hôm nay, liền muốn rơi vào trên người vị thiếu niên này.

“Khác? Không biết trường kỳ là vì chuyện gì?”

Nghe Vương Bàn đạo trưởng chất vấn như vậy, thông suốt lời nói cũng là người tâm tư thông thấu, trong lòng đã mơ hồ đoán ra đại khái ý đồ của đám người Tam Thanh Sơn này.

Thấy thiếu niên trả lời, Vương Bàn liền uống trà, tùy ý đặt chén Đào Ly trong tay lên bàn gỗ bên cạnh, sốt ruột nhìn thiếu niên, nói:

“Tiểu ca chỗ sơn trường vó ngựa này, sau khi trải qua dị biến này, hiện đã là cảnh tượng nghiêm ngặt, muôn hình vạn trạng rồi —— Mã vó sơn trường này, nhất định là phúc địa chờ ngựa trong bảo điển của Đạo giáo ta không thể nghi ngờ. Mà phúc địa Tiên Sơn này, tự có u chất ngưng tụ sâu đậm., Với tu hành của người trong Đạo giáo chúng ta rất có lợi. Như sự kiệt xuất của Đạo môn chúng ta, lên Thanh cung, Diệu Hoa cung, liền phân chia thành La Phù sơn, một trong mười đại Động Thiên của Tàng Vân, Dậu Vũ Sơn; hiện tại trong môn phái

bọn họ., Cũng đúng thật là nhân tài đông đúc, rất phồn thịnh. Thập đại Động Thiên kia đương nhiên trời ban, móng ngựa phúc địa cũng là vô cùng đặc biệt. Đám người Tam Thanh giáo ta chính là dùng phát dương đạo pháp làm nhiệm vụ của mình — Không biết tiểu ca có thể cho phép Tam Thanh giáo ta hay không, xây dựng đạo quan ở quý sơn, dùng chân nghĩa đạo gia phát dương đạo gia ta?”

“Cái này... Đạo trưởng nói, tiểu tử mở rộng tầm mắt; có thể phát dương đạo pháp giúp ích cho Đạo giáo, cũng là mong muốn của chúng ta...”

Tuy rằng, sớm đoán được ý đồ của mấy vị đạo trưởng này, nhưng thấy vị cao nhân Tam Thanh Sơn tiếng tăm mê ly, đối với việc mình khiêm cung như thế, lại tuyên bố với tông môn mình như vậy, trong lúc nhất thời tỉnh lại cảm thấy có chút kinh sợ, lại nghe được là vì dương dương đạo pháp, thiếu niên lập tức đối với đám người Tam Thanh trước mặt, rất có hảo cảm.

Thấy lời nói và lời nói của thiếu niên uyên chuyên, Vương Bàn đạo trưởng nhất thời mừng rỡ, nhanh chóng liếc mắt ra hiệu với vị đệ tử canh gác ở sau lưng. Tên đệ tử kia thật sự rất là biết điều, vội vàng cởi Tỳ Hưu đang chấp tay sau lưng, đặt lên mấy cái bàn trước mặt, sau đó nhanh nhẹn cởi bỏ.

Tỉnh lại không hiểu, thuận mắt nhìn qua —— a! Chỉ thấy trong tám vãi kia, có rất nhiều vó ngựa vàng bạc, bị đệ tử Tam Thanh kia cố ý gây một cái, lập tức cả bàn lẫn lộn, thật là quang hoa lưu động, chiếu sáng rạng rỡ!

Vương Bàn đạo nhân chỉ chỉ vàng bạc đầy bàn này, nói:

“Nếu các hạ chịu đáp ứng, những vàng bạc này sẽ thuộc về Trương gia.”

Nhìn thấy rất nhiều vàng bạc, lập tức vui mừng quá đổi, trong lòng tự nhủ:

“Hổ thẹn! Không thể tưởng được lại thấy rất nhiều vàng bạc không bằng thế này, liền đáp ứng đi!”

Thấy thần thái mừng rỡ của thiếu niên này, Vương Bàn trong lòng mừng thầm:

“Ha ha ha, rốt cuộc là thiếu niên sơn dã, chưa từng trải sự đời; nếu là những vàng bạc này, có thể mua được ngọn núi này, thật sự là vẽ được... Sau này nương theo cái tên tiên gia phúc địa này, lại đi thay người trừ tà bắt yêu, không biết có thể kiếm được bao nhiêu ngân lượng!”

Hóa ra, giáo phái của Tam Thanh giáo trên núi Kính Dương Tam Thanh Sơn không phải giáo phái chuyên tâm tu đạo; tuy rằng đội ngũ Tam Thanh chỉ là giúp con Kê Kê chắm nước, dựa vào mấy tấm phù lục kia dỗ người, gom góp chút tiền tài mà thôi., Nghe nói gần đất xa trời, chương môn Tam Thanh giáo Vương Bàn nhất thời cảm thấy có cơ hội tiếp nhận —— nếu trên diền tịch Đạo gia có nhắc qua trên ngọn núi danh hiệu này, phủ lên mấy gian đạo quán, coi đây là danh mục, sau này khi mọi người trong giáo ra ngoài hành tẩu, giá trị tất nhiên tăng gấp bội!

Tuy rằng, trong đạo Vân Giám đạo nhân kia xác thực có ghi chép, nhưng vị Tam Thanh chương môn này, lại là một môn tâm tư chỉ chui vào trong mắt tiền; đối với sự tình những người tu đạo thành tiên, trong Vương Bàn đạo nhân kỳ thật cũng không cho là đúng. Vừa rồi một phen biểu hiện tướng mạo, nói muốn tuyên dương chân nghĩa Vân Vân Vân, chẳng qua là để dỗ dành thiếu niên sơn dã này mà thôi.

Đương nhiên, thiếu niên này mở miệng lại không biết những nội tình này, hiện tại chỉ cảm thấy những kim ngân nguyên bảo trước mắt thật đáng yêu. Chỉ nghe hắn nói:

“Điều này... Mặc dù Mông đạo trưởng nâng đỡ, nhưng việc này trọng đại, vẫn cần cha ta làm chủ.”

“Tiểu ca nói rất đúng.”

Nghe những lời này của thiếu niên, Vương Bàn trầm nghĩ: “Việc này thành!” Bởi vì hắn liếc qua thợ săn bên cạnh, hiện tại thấy rất nhiều vàng bạc đang lơ lửng ở đó. Hiển nhiên là hắn cũng chưa bao giờ thấy nhiều tiền bạc như vậy, tim đã đập thành thịch.

Đúng lúc thiếu niên kia định hỏi cha hắn, lại nghe thấy ngoài cửa bỗng nhiên xôn xao một trận, sau đó liền có người hô to

một tiếng:

” Thái thủ Thái bảo ở Dung Châu đến!”

Vừa dứt lời, liền thấy một vị quan viên mặc áo bào nghiêm nhiên ngang nhiên tiến vào; bốn năm gã tùy tùng Võ Cương cũng nối đuôi nhau tiến vào.

Nhìn thấy quần quan tới chơi, đám người trong phòng này đều sợ hãi luống cuống. Vương Bàn đạo sĩ kia tranh thủ thời gian rời khỏi chỗ ngồi, gom vàng bạc trên bàn lại, cùng đám người đứng ở một bên.

Sau khi tỉnh lại, Vương Bàn và những người khác đang định bái phục thì thấy tên thái thủ kia khoát tay chặn lại, hành lễ với mọi người.

Lập tức, liền có tùy tùng xếp ra mang theo ghế hoa khắc mộc, bày ở thượng vị, để Thái Thủ ngồi xuống.

“Mấy vị đạo trưởng này là?”

Sau khi ngồi xuống, vị Thái Thủ đại nhân này lập tức nhìn thấy mấy vị đạo sĩ Tam Thanh Sơn này, không khỏi mở miệng hỏi.

“Dám làm phiền đại nhân hỏi —— bản đạo chính là đạo sĩ trong Tam Thanh sơn huyện huyện huyện Dương kia.”

“A... Tam Thanh Sơn?”

Vừa nhắc tới từ này, thần sắc Thái Thủ kia lập tức nghiêm nghị, hỏi:

“Nói như thế, mấy vị đạo trưởng chính là người trong Tam Thanh giáo kia?”

Thấy bộ dáng Thái Thủ như vậy, cũng không biết trong lòng hắn suy nghĩ thế nào, Vương Bàn đạo sĩ đành phải gật đầu đồng ý:

“Bản đạo chính là Chương môn Tam Thanh giáo, Vương Bàn.”

“Ồ! Vương chương môn, bản quan đã nghe được nhiều thân sĩ tố cáo, nói môn hạ đệ tử các ngươi không giữ bản phận đạo

gia, thường lấy bất kinh thuyết, dụ dỗ ngu nam tín nữ kia, dùng cái này thu thập tiền tài —— có việc này không?”

“A? Đại nhân, oan uổng quá! Chư đạo hữu Tam Thanh Sơn chúng ta từ trước đến nay đều là người tuân thủ pháp, vậy...”

Vương Bàn đang tán dóc giải thích thì thấy tên thái thú kia khoát tay chặn lại, ý bảo y đừng nói nữa:

“Đừng cãi lại, hôm nay bản quan đến đây cũng không phải vì việc này —— vừa rồi nhìn vàng bạc trên bàn của ngươi, chắc là muốn mua chuộc Trương gia, xây dựng đạo quan ở trên Mã Đạp sơn này?”

Không đợi Vương Bàn trả lời, thái thú liền nghiêm mặt nói:

“Hôm nay bốn quan nói rõ, việc Tam Thanh giáo xây dựng sơn môn, sau này đừng nhắc lại nữa. Vương chương môn, ngài vẫn nên canh giữ tại Tam Thanh Sơn, ước thúc giáo chúng trong môn, chuyên tâm hướng đạo mới là chính đồ —— hôm nay các ngươi tạm lui xuống trước đi!”

Dứt lời, hấn vung tay áo xua lui đám người Tam Thanh Sơn.

Không nói đến đám người Vương Bàn kia toàn thân phát lạnh, mặt đầy xấu hổ lui ra; vị này vừa rồi đã nhanh chóng nói ngoan lệ với đám người Tam Thanh giáo là Tất cả mọi người ở Vụ Châu. Nhưng khi nói chuyện với cả nhà thì ngôn ngữ rất hòa ái, giọng điệu ôn hòa.

Thái thú Thái Bảo ở Thừa Châu, dăm ba câu liền nói ra ý đồ đến đây của cả nhà.

Thì ra, vị Diêu Thái Thủ này của thành Ung Châu, hôm sau đi biến ở Mã Đạp Sơn, liền xem kỳ sự này như là trời giáng tường thụ, báo cáo cho triều đình. Hôm nay, Diêu Thái Thủ này cuối cùng cũng rảnh rồi, đích thân tới núi Mã Xi này xem rốt cuộc là sao.

Đánh thức lời nói xưa nay đều cho, gần đây lại trải qua không ít việc đời, nên cũng không thập phần khiếp sợ. Sau khi Diêu Thái Thủ này mở miệng hỏi han chuyện ở Trương gia về Mã Xuy Sơn, thì nghe thấy liền động viên mình ra tay, đem chuyện mình thấy đêm đó nói cho Thái Thủ lắng nghe. Thiếu

niên này xưa nay suy nghĩ rõ ràng, đem chuyện này đi tới mạch lạc., Nói rất rõ ràng. Hơn nữa hẳn dù sao cũng từng đọc qua trường giáo vài năm, lập tức làm cho đại địa chấn động đêm đó, nguyệt luân như Hối, quang hoa loạn vũ, chuyện núi cũ đột ngột, miêu tả rất sống động, Diêu Thái Thủ không trụ được cầm.

Đợi tỉnh lại rồi nói, Diêu Thái Thủ kia tươi cười, vẻ mặt ôn hoà hỏi:

“Nghe anh trẻ giảng giải một phen, lại giống như từng đọc một ít thi thư?”

“Tiêu tử là Quý lão tiên sinh ở Thànhhiếu Châu tư thực Việt gia.”

Nghe vậy liền đáp lễ.

“Chẳng trách, khó trách, Quý lão phu tử bản quan kia cũng đã từng tiếp đàm phán mấy lần, đạo đức đoan chính tuyệt vời.”

“Xem ra, địa giới của Tán châu chúng ta quả nhiên là núi sông Dục Tú, địa linh nhân kiệt; liền nhìn khí tượng của Trương tiểu ca này, cũng có thể thấy được núi Mã Đạp Hồ thật sự là nơi ngọa hổ tàng long!”

Tỉnh lại nghe vậy, liền sợ hãi. Lại là Diêu Thái Thủ kia khoát tay chặn thiếu niên khiêm tốn, đứng dậy rời khỏi ghế, thông thả đi ra khỏi nhà tranh, tới trên bãi đá bên cạnh bãi núi vó ngựa trước nhà.

Thái thủ quan sát núi ngựa uốn cong trước mắt, lại nhìn ra khe suối liên miên xa xa một hồi, quay đầu cảm thán nói với những người đi theo sau lưng:

“Bốn quan có tài cán gì? Địa giới mà Thang Châu này trị vì, không chỉ vạn dân quy hóa, sơn dã gian cũng ra thiếu niên ôn văn thủ lễ bậc này, có thể nói là hữu giáo vô loại.”

Nói đến chỗ này, hầu hết tùy tùng tả hữu đều tán đồng, đều là công lao được thái thú khẩn cấp giáo hóa. Nghe được mọi người tán thưởng, Diêu Thái Thủ khoát tay chặn lại, nói:

“Đây không phải công lao của bản quan; cục diện hiện tại của Tùng Châu, thứ nhất dựa vào đương kim thiên tử thánh minh,

thứ hai cũng do trời cao chiếu cố. Ta ngần ngừ mấy tháng thời gian ở thành Ung Châu, liền xuất hiện hai lần tường thụ, đây không phải trời cao chiếu cố, nên giải thích thế nào đây?”

Mọi người đều gật đầu xung thiện.

Bất quá, thiếu niên cách chỗ hấn đứng không xa, nghe xong lời này, chân chờ một chút, hỏi:

“Xin hỏi Thái Thủ đại nhân, không biết ngoại trừ núi ngựa này, ở thành Ung Châu ta còn có chuyện gì khác không?”

“À, Trương gia tiểu ca vẫn chưa nghe nói đến.”

Xem ra vị quan phụ mẫu đại nhân này đối với việc tỉnh ngôn án tượng quả thực không tệ, gặp hấn hỏi, lúc này vẻ mặt ôn hoà giải thích:

“Năm ngoái trong mười một tháng, hạ nhân huyện huyện huyện huyện Kính Dương kia giết hại người đến báo, nói nó quản lý hồ Kính Dương, ở đêm Nhâm Thân Nguyệt nhìn, có bao nhiêu người mơ hồ ngủ được ở hồ Kính Dương, lại có trận trận tiên nhạc, cũng có Diệu Ca uyển chuyển mà hòa. Theo một đám người nghe bẩm báo., Tiếng nhạc diệu ca, kỳ ảo mờ mịt, hầu như không phải nhân gian có thể nghe thấy. Sau đó có người chuyện tốt theo tiếng mà đi, lại tìm khắp nơi không tìm được người tấu nhạc kia. Bản quan nghe được việc này, cũng than thở kỳ lạ; lúc đầu có khi không tin, nhưng huyện Phần Dương kia người nghe rất nhiều, liền huyện Thạch Nam kia cũng có người nghe được tiên âm, bản quan mới không thể không tin.”

“Bởi vậy, bản quan liền sáng tác ra một văn, biểu tấu việc này cho triều đình, đã được thánh thượng kia khen ngợi.”

“Xem ra, tiên nhạc kia xác thực không phải nói bậy; đầu tiên có từng quả từng tử tử thượng đạt thiên thánh, sau có tiên nhạc mờ mịt, lại có kỳ sơn móng ngựa trước mắt này —— địa giới tha châu này, thật là quý dị đầy đất, tường thụ vô cùng!”

“Thì ra là thế - Đại nhân nói rất hay, đa tạ đại nhân chỉ giáo!”

Lúc tỉnh lại, nghe được chuyện tiên nhạc kia, trong lòng không khỏi hơi động, âm thầm tính toán một chút —— tiên nhạc

tường thụ theo như lời Thái Thủ đại nhân nói, tám chín phần mười là đem đó bản thân cùng với vị công chúa Long Cung Linh Miếu Nhi kia, ống sáo ngọc của hai người hòa hợp với nhau.

“Ha ha! Nghĩ đến trên đời này chuyện tường thụ, liền phần lớn là như thế đi!”

Không nói đến chuyện mở miệng cười thâm trong lòng, Diêu Thái Thủ kia ngược lại khá hăng hái, chỉ nói muốn dậy cùng hắn du lịch mã sơn này. Thiếu niên tất nhiên vui vẻ làm theo mệnh lệnh.

Gió mát thổi qua ngọn núi cao đập vào mặt, vị Thái Thủ Thái Thủ này như cảm giác được, quay đầu nói với thiếu niên bên cạnh:

“Bỏn quan mặc dù đọc sách thơ Thánh hiền, nhưng cũng rất hiểu thuật người, mấy ngày nay cũng nghe được một ít tin đồn liên quan tới tiểu ca, hôm nay lại đích thân gặp khí độ cử chỉ của Trương gia tiểu ca, ha ha, các hạ ngày sau, sợ không phải vật trong ao kia!”

Chương thứ ba bản tăng tụ tập, mượn núi kết Yên Hà Duyên
Phi điều phong lãng, bằng trời không bị sương mù quấy nhiễu;
bản Lư tụ, mượn núi kết Yên Hà Duyên.

Nghe được cái này cùng chính mình chỉ có duyên gặp mặt một lần Thái Thủ đại nhân, lại xưng chính mình “không phải vật trong ao”, bắt chuyện cũng có chút kích động. Bất quá mấy ngày nay hắn nghe được nhiều lời đồn đãi như vậy, cũng không có mừng rỡ như điên mà vô ý thất thố, bắt bẻ chỉ là biểu đạt đúng ý khiêm tốn của mình.

Lúc này, vừa vịn trên mây phía trước núi móng ngựa, có mấy con chim bay xẹt qua cách đó không xa. Diêu Thái Thủ hình như có cảm giác, chỉ vào chim sơn đang giã hai cánh lướt qua, đối với lời nhắc nhở:

“Đại trượng phu kém cõi đời, tự nhiên là hiệu quả Côn Tước Cao Phi, ngực hoài đại chí, thiết không thể lẫn vào trong phổ phùng. Bị vây khốn lâu tại đó, tức là thiên phú thông tuệ, hậu nhân cũng không khỏi hoàn toàn thay đổi.”

Thấy thiếu niên bên cạnh này ngưng mi trầm tư, hình như có sở ngộ, thái thủ cũng rất vui vẻ, tiến thêm một bước nói:

“Người thiếu niên, cần kiểm điểm; tuổi tác như tiểu ca, lưu danh còn nhiều thu lợi. Ít nhất phải tuân theo chí lãng vân, trân quý lông chim; ngày khác bay lên trên thanh vân, lại lo gì không có, chuyện gì không đủ? Nhất định không thể chấp nhất trước mắt cái thứ màu vàng trắng.”

Nghe lời nói từ đáy lòng bất kể thân phận này của Thái Thủ, bắt chuyện nghe xong cũng rất là cảm động. Lại nhớ tới cử chỉ vừa rồi của mình ở Tam Thanh giáo trước đó của vàng bạc, thiếu niên bất giác cảm thấy xấu hổ.

Nghe tới điểm này, hiện tại hắn cũng đã hiểu, chỉ dựa vào chút ấn tượng nghe được mà đã tham lam lạo kim ngân kia, thiếu

chút nữa đã đáp ứng yêu cầu cao thượng của giáo đồ Tam Thanh.

Chỉ là, hấn đối với cái quá thủ kia sau khi cảm tạ, trong lòng khẽ động, liền thật cẩn thận hỏi:

“Thái thú tốt biết được, kỳ thật tiểu tử vừa rồi nghe được chư đạo Tam Thanh Sơn kia, mã tiêu sơn này cũng thật là phúc địa thanh kỳ. Hiện tại cả nước đều tốt đạo gia giáo nghĩa, tiểu tử cũng thường có lòng mộ đạo. Cho nên ngọn núi nhà ta cũng có ý quyên góp lập giáo phái với đạo gia tu cung kia. Không biết ý kiến của đại nhân như thế nào? Còn xin đại nhân chỉ điểm mê quán.”

Nghe thiếu niên hỏi như thế, Thái Thủ cảm thấy cũng bội phục thiếu niên này có kiến thức; Diêu Thái Thủ suy nghĩ một chút, bèn nói:

“Nền ngựa quật khởi ở đất bằng, Trách Lập giữa Tiêu Hán tuyệt đối không phải nơi bình thường. Xử trí ra sao vẫn tùy duyên là được. Thần sơn có linh, tự chọn người, có lẽ không cần tiểu ca phải phiền lòng.”

Dứt lời câu này giống như đúng mà không phải, Diêu Thái Thủ này bắt chuyện cái hiểu cái không, cáo lỗi một tiếng, liền mang theo Tả Tư dịch, phiêu nhiên xuống núi.

Đưa mắt nhìn đoàn người Diêu Thái Thủ dần dần đi xa, hiện tại thiếu niên được gió núi phát phơ mặt, mặt mũi ngưng trọng hiếm thấy, dường như đang suy tư điều gì. Lặng lẽ đứng thật lâu, rồi mới xuống núi trở về gian nhà tranh ở giữa sườn núi.

Chỉ là Diêu Thái Thủ cũng không nghĩ tới chính là chuyện “thần sơn chọn người”, cuối cùng rơi xuống trở nên tỉnh ngôn. Hơn nữa, ngoài dự liệu của thiếu niên, chuyện này còn tới nhanh như vậy.

Lại nói sáng sớm ngày thứ hai Thái Thủ này tới chơi, bắt chuyện đi tới trước hàng gà tây bãi đá, mở ra gà xá trúc môn, thả những gà cầm này đi ra tự đi kiếm ăn.

Đợi đến khi hấn đứng thẳng lưng lên, lại nhìn thấy dưới chân núi đang có mấy người đi tới, tất cả đều là ăn mặc giống đạo

sĩ. Mấy vị đạo nhân này, đang theo sơn đạo uốn lượn, đi về phía nhà mình.

“Ồ? Không phải lại là mấy tên đạo sĩ Tam Thanh Sơn kia đấy chứ?”

Trong lòng tỉnh táo chân chờ.

Thấy có người tới chơi, hắn cũng không vội về phòng, đứng cạnh hàng cây bãi đá, nhìn mấy người này lên núi.

Còn đang đi lên nửa đường, người đi đường đi đầu trong số người đi trước, cũng ngửa mặt hướng tới chỗ mình lớn tiếng chào hỏi:

“Tĩnh Ngôn Tiểu ca, gần đây vẫn tốt chứ?”

“Hả?”

Nhĩ lực bắt mắt không tẻ, tuy cách khá xa, nhưng lời này đã nghe rõ ràng. Trong lòng của hắn suy nghĩ:

“Quái lạ, sao nghe giọng nói này quen tai vậy?”

Không nhắc nhở thêm sự nghi hoặc, đoàn người dưới chân núi cước lực cũng khá nhanh, chỉ chốc lát, đã đi tới trước mặt thiếu niên.

“Uỳnh?”

Đội ba bốn đạo nhân này tới phụ cận, bắt chuyện liền nhìn người cầm đầu này, đánh giá tỉ mỉ —— càng xem, liền càng cảm thấy vị đạo trưởng này thoát nhìn rất quen mặt.

“Xin hỏi đạo trưởng là ai?”

“Ha ha, Trương gia tiểu ca, quên lão hủ không so đo; lẽ nào tiểu ca cũng quên vị tiểu cô nương mấy tháng trước rồi?”

“Ngài là Thành thúc?!”

Có thể nói là “một lời nhắc tỉnh người trong mộng”, nghe đạo nhân này nói thế, lập tức giật mình: Hóa ra vị đạo nhân trước mắt bộ dáng tiên phong đạo cốt này, không phải thành thúc mấy tháng trước kết bạn trong đạo hương lâu, còn có thể là ai?

“A ha, hắn chính là sư thúc của bản đạo, một trong những “Thượng Thanh tứ tử” của La Phù sơn “Linh Thành Tử”!”

Từ sau lưng Thành thúc đi ra, một người với khuôn mặt già nua cười đến cực kỳ xán lạn chính là lão đạo Thanh Hà trong thành của thành Ung Châu!

“Ặc ặc ặc “

Tĩnh lại lúc này mới nhìn rõ ràng, hóa ra hiện tại đang là Thành thúc - “Linh Thành Tử”, người theo sau hắn, phần lớn đều là chỗ quen biết cũ của mình: Lão đạo Thanh Hà, Tĩnh Trần, Tĩnh Minh hai vị đạo sĩ, chỉ có một đạo nhân tuổi tương đương lão đạo Thanh Hà, lại không nhận ra.

Mặc dù đã mở miệng trước mấy tháng, vị Thành thúc này đột nhiên biến thành tiên trưởng Thượng Thanh cung, trong lòng rất là mê hoặc; nhưng thiếu niên vẫn theo đạo đãi khách kia, vội vàng đem mấy vị khách nhân này đón vào trong phòng.

“Ha ha, nhớ lại Tiểu ca không cần nghi hoặc.”

Chờ sau khi ngồi xuống, Linh Thành Tử kia chủ động giải thích nguyên nhân lần trước hóa thân “Thành thúc”

“Ta cùng người trong nhà Doanh cô nương kia, xưa nay có giao tình; gia chủ không yên lòng con gái ra ngoài du lịch, liền nhờ bản đạo một đường chiếu cố.”

“Ồ, ra thế à!”

Từ đó về sau, Linh Thành đạo trưởng lại giới thiệu cho hắn một chút. Thì ra về mặt vị đạo trưởng về mặt nghiêm túc này chính là Thanh Hồ đạo trưởng đệ tử của Linh Thành đạo nhân, cùng bối phận Thanh Hà lão đạo.

Cùng mấy vị đạo nhân này hàn huyên một chút vài câu, bắt chuyện liền đại khái biết việc này.

Hóa ra, Thượng Thanh cung tại La Phù sơn xa xôi này, lại cũng là tin tức linh thông, biết tin tức trong Trường Châu ra kỳ sơn bực này, liền lập tức nhờ nơi này vân du linh thành tử, đến đây đàm phán với chủ sơn Mã Lang; giống với đạo sĩ Tam Thanh Sơn hôm qua, Thượng Thanh cung này cũng muốn ở trên núi móng ngựa của Đạo gia phúc địa mã lĩnh này, xây dựng lên biệt viện Thanh Cung.

“Không dối gạt tiểu ca nói, lần trước đến nhà ngươi, sơn đạo du lãm, nhưng cũng là vì bản đạo đọc được trong kinh tịch ghi lại, muốn đến xem núi này, có phải tiên sơn phúc địa trong truyền thuyết không—— nói ra, bản đạo pháp lực nông cạn, lúc ấy lại chưa từng gặp bao nhiêu tiên linh chi khí.”

Thành thúc năm đó, vẫn không quên nói đùa:

“Lại nói tiếp, lần trước còn phải cảm tạ sự nhiệt tình của các ngươi đã khoản đãi; theo bản đạo biết, lần trước vị cô nương ở Doanh cô nương kia, đối với việc giải thích sự việc ngươi có ấn tượng khá tốt đấy!”

Nghe vậy, cũng không biết trả lời ra sao, chỉ cười ngây ngô ở đó.

Trong lúc khách nhân đàm đạo với nhau rất vui vẻ, đang muốn bàn cụ thể về việc xây dựng biệt viện thì lại nghe vài tiếng la hét ầm ĩ. Mọi người ngẩng đầu xem thì thấy Tĩnh Ngôn Nương vừa luống cuống tay chân nghênh đón mấy vị đạo trưởng đến.

Tĩnh lại đang ngây ngốc, đã thấy trong mấy vị đạo sĩ vừa mới vào này, xen lẫn hai vị nữ tử. Vị đạo cô lớn tuổi kia, thân mang áo toại Tổ Hoàng, thần thái nghiêm nghị; mà vị nữ tử trẻ tuổi kia, lại phi thường xinh đẹp, một thân áo trắng như tuyết, duyên dáng yêu kiều đứng ở đó, trong đám đạo bào khăn xanh này thực sự là làm người khác chú ý.

Thiếu niên mang theo thổ khí trong phòng chỉ nhìn chằm chằm vào mình. Thiếu nữ xinh đẹp này hừ nhẹ một tiếng, liền dời ánh mắt đi.

Nghe được đám người Linh Thành Tử nói chuyện hàn huyên với mấy vị đạo sĩ mới tiến vào một phen, lúc này mới biết được. Thì ra, mấy vị này vừa tiến vào., Lại lần lượt đến từ hai danh môn thượng thanh cung danh chấn thiên hạ: Bồ Vũ sơn Diệu Hoa cung, Thiên sư tông của Hạc Minh sơn. Cô gái trẻ tuổi thần sắc cao ngạo vừa rồi chính là môn nhân Diệu Hoa cung; mà vị khi bước vào cửa kia đầu đội nón trúc, chân đạp giày, là nam tử mặt đỏ, chính là chương giáo đương đại của Thiên sư tông đó - Trương Thịnh!

“A? Chẳng lẽ ông trời thật muốn ta chúc phúc?! Hôm nay lại để cho ta nhìn thấy rất nhiều đại nhân vật Đạo gia bình thường chỉ ở trong truyền thuyết!”

Tuy rằng mấy ngày nay ngạc nhiên không ngừng, nhưng thấy rất nhiều cao nhân đến, nghe vậy trong lòng vẫn rung động dị thường.

Bất quá, ở đây kích động, bắt chuyện lại đột nhiên phát giác, nhà mình đang đối mặt một nan đề lớn bằng trời:

Bởi vì cái gọi là ” Văn Huyền Ca mà biết được nhĩa ý”, đã có vết xe đổ của Tam Thanh giáo hôm qua, không cần phải nói, nhân vật trọng yếu của Tam đại giáo phái này, hiện nay đều đã đến nhà mình, báỉ phỏng Trương gia tiểu Lư không có tiếng tăm gì của hần, cũng không phải vì cái gì khác, nhất định là vì tu hành đạo quán trên Mã Đạp sơn này mà đến.

Không đợi chủ nhân đang âm thầm kêu khổ mở miệng, lại nghe được giữa mấy vị cao nhân Đạo giáo này cùng nhau khua môi múa kiếm. Thì ra là Diệu Hoa cung thu thêm nhiều nữ đồ đệ, lần này có một vị trưởng lão trong giáo tới, Ngọc Thiện sư cô; mà vị nữ tử lãnh diễm mặt như sương lạnh này chính là đệ tử chân truyền của chương môn Diệu Hoa cung, Trác Bích Hoa.

Nghe được mấy người Linh Thành Tử hàn huyên, Trác Bích Hoa trẻ tuổi này chính là nhân vật kiệt xuất trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Diệu Hoa cung.

Nghe thấy mấy vị thể ngoại cao nhân này ngơi đến ta đi tranh luận, bắt chuyện nhất thời không nói nên lời, đành phải ở một bên lắng nghe.

Mặc dù mấy vị đạo trưởng này lời nói có chút khách khí, nhưng cũng hiểu được, trong lời nói của mấy vị cao nhân Đạo gia này, đều nhất định phải có được nơi này, không chút nhường nhịn.

Vô luận là Linh Thành Tử của Thượng Thanh cung, Trương Thiên Sư của Thiên Sư tông, hay là nữ đạo nhân Diệu Hoa cung Ngọc Thiện kia, đều trưng bày nhiều lý do, Xiển Minh từ giáo môn nhà mình muốn ở trên núi Mã Đạp Sơn này khai sơn

lập quan, phát dương chân nghĩa to lớn của Đạo gia; trong ngôn ngữ đều hi vọng có hai đạo hữu, có thể xem cùng là thân phận đạo gia nhất mạch, nhường nhau.

Thượng Thanh Cung Linh Thành đạo trưởng, cũng chính là “Thành thúc” lúc đầu, bắt chuyện sớm đã quen thuộc; trong ấn tượng của hắn, Linh Thành Tử là một trưởng giả vô cùng hòa ái. Nhưng có lẽ việc này là đại sự liên quan đến tiền đồ Đạo môn nhà mình, trong ngôn ngữ kia, lại không nhượng bộ chút nào.

Đương nhiên, trong lời nói linh thành đạo trưởng lão, vẫn có chút lễ phép khách khí, ngược lại vị nữ đạo trưởng Diệu Hoa cung kia, ngôn từ lại sắc bén hơn nhiều. Mà Trương Trương Thiên Sư của sư tông ngày đó, mặc dù cũng rất không nhượng bộ, nhưng nghe nói, vị Trương Thiên Sư này ngược lại có chút thông suốt, trong lúc nói chuyện có vài phần thoải mái.

Hiện tại vị sơn chủ đang ngồi một bên rảnh rỗi này cũng có chút cực kỳ nhàm chán, thỉnh thoảng lại nhìn vào nữ đạo cô trẻ tuổi Trác Bích Hoa; bị nàng phát hiện, sau đó trừng mắt một cái không lưu tình chút nào quay về., Rồi lại cùng lão đầu nhi Thanh Hà giả một số khuôn mặt quỷ —— lão đầu nhi thiện duyên kia, tựa hồ cũng bị sư thúc của mình mạnh mẽ kéo tới dẫn đường, bản nhân đối với chuyện này dường như không hề có hứng thú, hiện tại đang có chút hứng thú bồi tiếp thiếu niên ở nơi đó nháy mắt không thôi.

Tĩnh ngôn đang nhàm chán, lại đột nhiên nghe được có người nhắc tới tên mình —— nguyên lai, vị thượng thanh cung linh thành đạo trưởng, thấy cùng Diệu Hoa cung, Thiên sư tông đạo hữu tranh chấp không thôi, liền mở ra lối đi, đem chuyện này để vào đầu ngôn luận. Chỉ nghe hắn không nhanh không chậm nói ra:

“Hai vị đạo hữu ở lại, bản đạo còn có một chuyện muốn nói.”

“Ừm? Linh Thành đạo huynh có chuyện gì muốn bẩm báo?”

“Là thế này, kỳ thực bản đạo đã quen biết một nhà sơn chủ vó ngựa này từ lâu. Trước tháng năm, bản đạo đã ở tại nhà này một đêm. Lúc ấy tuy chỉ gặp mặt thiếu niên này một lần, lại

cảm thấy thiếu niên này quả thật có tuệ căn., Đạo gia của ta rất có nguồn gốc. Vì vậy bản đạo sau khi về La Phù sơn, liền bẩm báo với chương giáo sư huynh biết được. Nghe sư diệt Thanh Hà của ta nhắc tới, thiếu niên này rất có lòng hướng đạo, vì thế chúng ta đã thương nghị dừng lại, chuẩn bị thu hấn làm môn nhân của Thanh Cung.”

Linh Thành đạo trưởng nhấp một ngụm trà xanh, lại nói tiếp:

“Gần đây, bản đạo lại nghe được rất nhiều sự tích về Trương gia tiểu ca, đối với việc hấn gia nhập môn phái ta, càng ngày càng mong đợi. Trước lần này bản đạo trước khi đi, chương giáo Linh Hư Tử sư huynh, đã phân phó bản đạo, muốn đem thiếu niên này giao phó hấn làm phó đường chủ “Tứ Hải đường”!”

Lời vừa nói ra, cả toà đều kinh!

—— ngoại trừ vị đương sự này ra, thiếu niên mở miệng.

Vị thiếu niên trong lòng có suy nghĩ, chợt nghe được ba chữ “Tứ Hải đường”, còn có chút tỉnh tỉnh mê mê mê, không biết “Tứ Hải đường” rốt cuộc là cái gì. Lúc tỉnh lại trong lòng còn mơ mơ màng màng suy nghĩ, nghe tựa như các bang phái giang hồ, sao lại có quan hệ với Thanh Cung kia.

Ngoại trừ vị thiếu niên vẫn còn ngây ngốc, các vị đạo trưởng ở đây sau khi nghe xong lời Linh Thành Tử này, đều rất là kinh ngạc – phải biết rằng, thượng thanh cung này vốn đã chọn đệ tử rất nghiêm, cho dù may mắn có thể gia nhập môn phái thanh cung, rất nhiều đệ tử vẫn chỉ có thể nghiên cứu kinh thư; chỉ có số ít người thiên tư xuất chúng, mới có thể phân phối đến môn hạ các trưởng lão trong giáo, học tập đạo thuật.

Nguyên nhân chính là như vậy, hiện tại bọn hấn nghe được lời Linh Thành Tử này, muốn trực tiếp đề bạt thiếu niên thôn sơn thôn này, đề bạt làm đệ tử tục gia “Phó đường” trong Thanh cung, bất kể là Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông, hay là đám người Thanh Hồ đồng hành với Linh Thành Tử, mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ hơi ngạc nhiên một lát, Thịnh Thiên Sư và Ngọc Thiện đạo cô đều là người tâm tư linh hoạt; suy nghĩ một chút linh

thành tử, lập tức bừng tỉnh: Nói tới nói lui, núi Mã Hồng này vẫn là sơn trường của Trương gia; nếu muốn khai tông lập phái ở đạo gia phúc địa này, tự nhiên còn phải trung được sự đồng ý của Trương gia ——

Hiển nhiên, nếu có thể đem dòng dõi duy nhất của Trương gia kéo vào trong bản môn, vậy thì Mã Đạp sơn này thuộc về ai, tự nhiên là nước chảy thành sông rồi!

Lúc này, tất cả đạo nhân ở đây đều thầm khen Linh Thành Tử Thượng Thanh cung này, quả nhiên lão độc, liếc mắt liền chứng kiến cảnh cửa ải này.

Ngay sau đó, Ngọc Thiện đạo cô và Thịnh Thiên Sư kia đều lập tức phát hiện thiếu niên có thiên phú thông minh, nhao nhao biểu đạt nguyện vọng muốn nhận hắn làm đồ đệ mãnh liệt!

Hiện tại, thiếu niên vốn có chút choáng váng, tuy rất nhiều chuyện còn chưa rõ ràng, nhưng có thể khẳng định —— bởi vì nơi núi ngựa của nhà mình, bản thân cùng Thanh Hà lão đạo kia triển đấu nhiều năm, nhưng vẫn chưa thể như nguyện hướng đạo tâm, bây giờ xem ra đã dễ dàng thực hiện rồi!

Trong quá khứ, tuy rằng không lấy được một người nhưng hiện tại lại muốn cướp lấy ba đại danh môn - trong lúc này, vị thiếu niên đã trải qua nhiều chuyện rèn luyện trong nửa năm nay, cho dù đang cao hứng vô cùng nhưng vẫn không nhận được có một chút cảm thán.

Hiện tại, Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung này đang cực kỳ nhiệt tình giới thiệu thiếu nữ xinh đẹp đi cùng với nàng. Những lời nói của Ngọc Thiện đạo cô ngoài sáng trong tối, khắp nơi đều nhắc nhở thiếu niên: Ở trong Bồ Vũ sơn Diệu Hoa cung của nàng, có rất nhiều mỹ nữ!

Hiện tại đã là đạo giáo trong thiên hạ, cũng không cấm đạo sĩ cưới vợ. Xem ra, vị đạo cô Ngọc Thiện của Diệu Hoa cung này tâm tư cũng rất linh hoạt, vừa nhìn trúng thiếu niên này huyết khí phương cương, liền muốn vào tay!

Hiển nhiên, đây chính là đang dụ dỗ lấy nữ sắc.

Mà Trương Thịnh Thiên Sư của Thiên sư tông kia lại cố ý nói với Thiên sư tông môn của mình, môn nhân đệ tử trải rộng khắp thiên hạ. Nếu đã tuyên bố nguyện gia nhập Thiên Sư tông, nhất định sẽ nhận hấn làm đệ tử chân truyền, sau này có thể hô một tiếng trăm ứng, thiên hạ đều có thể làm việc hùng hồn - đây là đang ám chỉ thế lực Thiên Sư giáo của hấn rộng lớn., Nếu là trong môn phái hấn, ngày sau nhất định là tiền đồ vô lượng. Trừ cái đó ra, Trương Thiên Sư còn quay đầu lại hỏi tộc phổ trong nhà lão Trương, xem ra là muốn mượn giám định nhà con nối dõi người kế thừa, đem môn thị này, cùng dòng họ Trương Thiên Sư của mình, có chút quan hệ thân thích.

Xem ra, cái này là để dụ dỗ quyền thế.

Nghe thấy hai vị đạo hữu đưa ra thông báo của mình, đột nhiên quay lại, Linh Thành đạo trưởng cũng có chút lo lắng. Linh Thành đạo trưởng âm thầm kêu khổ, trong lòng thầm nhủ Diệu Hoa cung Thiên sư tông cũng tới thật nhanh, tuy Thượng Thanh cung vì chuyện này mà tốn nhiều công sức, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hôm nay nếu hơi lười biếng, rất có khả năng sẽ bị chương giáo Linh Hư sư huynh kia phó thác.

Đang lúc có chút lo lắng, khóe mắt Linh Thành Đạo lại vừa vặn đảo qua thiếu niên đang đứng ngồi không yên bên cạnh; từ nơi sâu xa, lại như có một chút khí tức quen thuộc, chớp mắt biến mất trước mắt mình.

Rốt cuộc cũng là nhân sĩ kiệt xuất của Thượng Thanh cung, Linh Thành đạo trưởng lập tức nhận ra khí tức là cái gì. Suy tư trong lòng một chút, đã là rõ ràng trước ngực. Nhất thời, tựa như đột nhiên có một trận cuồng phong thổi tan mây đen ngày đó, Linh Thành Tử trong lòng đại định, năm ngàn mời xem tám lưới tiểu thuyết.

Thấy Linh Thành đạo trưởng đột nhiên cười to, Ngọc Thiện đạo cô và Trương Thịnh Thiên Sư đều là đại kỳ, không biết vì sao hấn đột nhiên bật cười.

Đã thấy Thượng Thanh cung linh thành tử kia, xoay người chỉ vào thiếu niên mở miệng, hướng mọi người cười nói:

“Nói cho hai vị đạo hữu biết, vị này thông báo, cũng đã tu luyện công lao thanh toán của bốn môn.”

Chính vào lúc hai người kia đang ngơ ngác nhìn nhau, Linh Thành Tử quay đầu nhìn lại, lại làm ra vẻ như lão đạo Thanh Hà không liên quan gì đến mình, gọi tới, nói:

“Chắc là sư diệt dạy người công lao thanh toán của thiếu niên này đúng không?”

“Sư thúc tuệ nhãn như đuốc, chính là bản đạo đã dạy ta một bộ Thanh Kinh, truyền lại cho thiếu niên này. Kính xin sư thúc thứ cho ta một hành động tự đắc. Kỳ thật ta cũng là nhìn thiếu niên này...”

Lão đầu nhi Thanh Hà đang muốn giải thích mấy câu, lại là Linh Thành Tử kia cười to vài tiếng, ngăn hẳn lại không cho nói tiếp:

“Quảng ta thượng thanh chân nghĩa, cần gì câu nệ ở bề ngoài? Hôm nay sư diệt người chẳng những không bỏ qua, lại còn lập được đại công —— đợi sau khi trở về, ta sẽ tự báo rõ chương giáo sư huynh, thứ cho người tội lỗi mười năm trước.”

“Đa tạ Linh Thành sư thúc!!”

Vẫn giữ bộ dáng thờ ơ không quan tâm, tuy vừa rồi trong miệng nói thứ tội, nhưng kỳ thật ngữ khí vẫn là lão đạo lạnh nhạt Thanh Hà, hiện tại lại đột nhiên như thay đổi thành một người khác, liên tục hèn mọn cảm ơn không thôi.

“Ồ? tội lỗi mười năm trước? Ha ha xem ra lão đạo Thanh Hà đến Khổn Châu lẩn lộn này của bọn ta, thật đúng là không giống cái gì xuống núi rèn luyện theo như lời hấn, mà là phạm vào sai lầm bị phân công đến đây!

“Sai ở chỗ nào? Giả thần giả quỷ làm người ta có tiền? Nói như vậy, lão đầu nhi này thật đúng là biết sai không đổi chứ! Hi hi ~ “

Nghe xong những lời này của Linh Thành đạo trưởng, trong lòng bắt đầu không nhịn được sự hồi hả, hẹp hòi nghĩ như vậy.

Thiếu niên này quen thuộc với lão đạo Thanh Hà đã lâu, cách nghĩ này chỉ cảm thấy dễ chơi, ngược lại cũng không có ác ý

gì.

“Nói cho hai vị đạo hữu biết, nếu tám thông tin này đã dùng thân phận Thanh giáo ta, vậy vị trí phó đường chủ của bản môn “Tứ Hải đường” đối với hẳn lại càng thích hợp!”

Dứt lời, trong lòng Linh Thành đạo trưởng cảm thấy an ủi phần lớn; mà hai vị đạo trưởng trưởng trưởng Ngọc Thiện kia, Trương Thịnh, không nghĩ tới Thượng Thanh cung lại đột nhiên xuất hiện kỳ binh, nhất thời rơi xuống hạ phong, đành phải vừa thuận miệng nói chút chuyện phiếm, vừa suy tư có phương pháp gì đối phó.

Lại nói đến Diệu Hoa cung Ngọc Thiện sư cô kia, sau khi trầm tĩnh một hồi, lại đột nhiên hạ quyết tâm, liếc nhìn đệ tử đứng hầu bên cạnh Trác Bích Hoa, mở miệng đối đáp:

“Nếu tiểu ca nguyện ý gia nhập Diệu Hoa Môn, hôm nay ta sẽ làm chủ, dẫn dắt ái đồ của chương môn Diệu Hoa Cung ta tới Trác Bích Hoa, lúc này liền gả cho ngươi; hai vợ chồng ngươi liền ở trên núi Mã Sí, hoặc trong ủy vũ sơn kia, làm một đôi thần tiên đạo侶 tiêu dao khoái hoạt, chẳng phải mỹ thay sao! Đoạn giai thoại này của Đạo môn, không biết Trương gia thiếu chủ ý như thế nào?”

Những lời này, có thể nói là long trời lở đất, so với vị trí “Tứ Hải đường” mới rồi, càng khiến mọi người ở đây giật mình. Phải biết rằng, đệ tử Diệu Hoa cung Trác Bích Hoa, chính là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi Diệu Hoa cung; mọi người đang ngồi đều nghe nói đến thanh danh nổi bật của nàng. Không thể tưởng được, Diệu Hoa cung vì tranh giành phúc địa móng ngựa này, lại nguyện ý để đệ tử kiệt xuất nhất của mình gả cho thiếu niên sơn dã này!

Mà xưa nay Diệu Hoa cung vốn tâm cao khí ngạo, ngọc lạnh như băng băng, Trác Bích Hoa, càng không ngờ sư thúc của mình đột nhiên nói như vậy, lại muốn gả mình cho thiếu niên thổ lý khí này, lập tức vừa sợ vừa xấu hổ, lập tức ráng hồng phả vào mặt, miệng muốn nói mà môi, trong lúc nhất thời lại nói không ra lời!

Chương thứ tư cầu vòng bằng vào lực, đưa ta lên Thanh Vân.

Lại nói đến Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung kia, vì tranh được móng ngựa này để lập đạo quan, lại đem vị nữ đệ tử kiệt xuất của Diệu Hoa cung bên người này, tại chỗ muốn gả cho vị thiếu niên sơn thôn này.

Lập tức, mọi người tại đây đều ngạc nhiên.

Không cần phải nói, trước khi những đạo nhân này tới Mã Túc sơn này, đã sớm điều tra rõ ràng nội tình của ông lão này, đều biết chuyện này ở trong Hoa Nguyệt kỹ lâu ở thành Ung Châu, làm công cụ vui vẻ —— cái gọi là “Sĩ nông công thương”, kỹ lâu và nhạc công, ở trong thế tục này, lại còn ở sau thương nhân kia, đều là nghề nghiệp kém cỏi nhất không thích hợp.

Nếu như nói Linh Thành Tử và Trương Thiên Sư kia chỉ là mời thiếu niên này vào Đạo môn, thì còn có vài phần tình cảm hợp lý; đạo pháp quảng đại, vốn là mở ra cho những người trên đời. Nhưng bây giờ trưởng lão Diệu Hoa cung này, lại đem chương môn ái đồ của mình gả cho thiếu niên này, đối với hành động này có chút kinh thế hãi tục, tất cả mọi người ở đây đều có chút ngoài dự liệu.

Mà Diệu Hoa cung, một trong hai người trong cuộc là Trác Thiếu Hoa, nghe được lời ấy của sư thúc, trong lòng vừa then vừa lo sợ, lão đại không vui. Chỉ có điều, Ngọc Thiện sư thúc nghe được lời chém đinh chặt sắt như vậy, hiển nhiên trước khi tới đây, sư phó chương môn của mình đã đáp ứng—— nghĩ đến đây, vị Diệu Hoa cung kiêu ngạo như sương tuyết này, hiện tại lại có chút nước mắt lóng lánh, đảo quanh hốc mắt hần!

Ngay lúc mọi người hơi ngẩn ra, thì chợt nghe thấy liên tiếp thanh thúy vang lên:

“À, phải chúc mừng người, cưới được một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc thế này!”

Nương theo chuỗi thanh âm như nước suối chảy này, mọi người thấy cánh cửa nhà tranh như mây bay vào một vị thiếu nữ giở dài.

Nghe vậy không cần nhìn, vừa nghe âm thanh này, liền biết người kia chính là thiếu nữ Long cung, Linh Mi Nhi có chút quen biết với mình.

Thật ra Linh Dục Nhi này đã đến từ lâu, đã đứng ngoài cửa một lúc. Chỉ là thiếu nữ thấy trong phòng nhiều người ồn ào, không tiện đi vào liền đứng trên bãi đá, nghe mọi người trong phòng tranh luận.

Chỉ là, vừa rồi nghe được vị đạo cô Diệu Hoa cung kia, lại muốn đem nữ đệ tử của mình, đồng hôn cho đương trường mở miệng. Cũng không biết tại sao, Linh Dục Nhi lại cảm thấy chuyện này rất vô lý, nhất thời nhịn không được, liền nhẹ nhàng bước vào phòng.

“À, Linh Dục xin chớ giễu cợt.”

Thấy Linh Dục Nhi tiến đến, đầu óc bắt chuyện này cũng trở nên sống động, lúc này chuyển hướng về phía Ngọc Thiện đạo cô đang chờ câu trả lời, khiêm tốn nói:

“Đa tạ đạo trưởng thành Tương Ý; chỉ là việc này tuyệt đối không thể.”

Khi nghe thấy những lời này, mọi người đều kinh ngạc. Chỉ nghe thiếu niên này tiếp tục chậm rãi nói:

“Không nói đến tiểu tử hoàn toàn không xứng được cao đồ, không bởi vậy liền khinh nhờn giai nhân đột nhiên—— huống chi hôn nhân này đại sự, vốn không thể qua loa; tiểu tử cũng chưa bao giờ có ý lấy vợ.”

“Hả?”

Lần này được đám người Ngọc Thiện ngạc nhiên - đương nhiên, đám người Thanh Cung cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đều cảm tạ Thượng Thanh giáo chủ kia có linh. Mà hiện tại lão đạo Thanh Hà tâm tình rất tốt lại càng tán thưởng:

“Ha ha, nói rất hay! Giao cảm nhiều năm như vậy, lão đạo quả nhiên không nhìn lầm —— Văn Ngôn tiểu ca quả nhiên là đại hảo nam nhi trong trần thế, chưa từng tham lam những điều này...”

Chỉ là, câu nói này lại không thể nói xong —— Thanh Hà lão đạo đang liếc qua vị thiếu nữ xinh đẹp không gì sánh được vừa mới tới kia, liền đem hai chữ “Đẹp” kia, cứng rắn nuốt vào trong bụng.

Qua câu nói lão đạo Thanh Hà chưa ngờ nhắc nhở, mọi người đối với chuyện thiếu niên này từ chối hôn, đều bưng tỉnh, đồng loạt nhìn về phía Linh Miểu Nhi. Cẩn thận chú ý, trong lòng mọi người đều nhin không được tán thưởng:

“Quả nhiên là nhân vật tốt!”

Mọi người chỉ thấy cô gái vừa tới, thân ngọc đứng thẳng ở đó, dáng người yếu điệu, mặt mày như vẽ, đúng là một nhân vật thanh tú uyển chuyển mỹ lệ, tuấn tú phi phàm. Càng kiêm cả, Linh Miểu Nhi vì tới thăm nhà tuyên ngôn, đặc biệt thay một bộ váy hồ vàng long lanh, tay áo vàng nhạt; trên người nàng mặc minh lung châu, tay áo phấp phới, đúng là tán hoa thiên nữ trong truyền thuyết!

Hiện tại mọi người ở đây, bao gồm cả Diệu Hoa cung Ngọc Thiện, Trác Bích Hoa ở trong, đều cho là vì nguyên nhân thiếu niên vừa rồi tìm được nguyên nhân chân chính mà thiếu niên kia cự tuyệt: Có thiếu nữ mê muội tiên linh khí khắp người, bắt chuyện với thiếu niên nông gia này, lại còn cầu gì?

Lại nói, Trác Bích Hoa kia mặc dù dung mạo khí chất, nhưng cũng đều là nhất lưu, chẳng qua hiện nay so với Tiên Linh chi khí Tiên Thiên của Linh Kính Nhi này, vẫn còn ở trên quan cảm, có loại cảm giác chênh lệch không nói nên lời.

“Không nhìn ra, thiếu niên sơn dã bình thường không có gì lạ này, lại có thể nhận biết nhân vật tốt bậc này - Cũng không biết nàng là con cháu nhà ai!”

Mọi người đều than thở kỳ lạ – nhưng không ngờ rằng những lời mà thiếu niên vừa nói, đúng là những lời từ đáy lòng của nó.

Tĩnh lời chính là không biết vì sao mọi người đều một bộ dạng như có chỗ riêng, nhưng đối với tranh chấp của mấy vị đạo trưởng này, thiếu niên lại đột nhiên nghĩ đến một cái diệu pháp thật không sai:

“Các vị đạo trưởng chớ tranh chấp —— ta nghĩ ra một biện pháp, có thể giải vây cho ta!”

“Hả? Pháp gì?”

“Không bằng... Quý giáo tam gia Đạo môn, liền cùng nhau ở trên Mã Đạp Sơn này tu lập đạo quan, như thế nào?”

“Ách!”

Nghe thấy đề nghị này, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì —— vào lúc Thượng Thanh Cung, Diệu Hoa Cung, cùng Thiên Sư tông kia, tuy đều là xuất đạo gia cuốn lưu, nhưng bao nhiêu năm qua cũng là một cục diện tranh giành. Huống chi, Thượng Thanh Cung và Thiên Sư Tông, vốn là một môn, nhưng bởi vì theo đạo lý tu niệm, từng xảy ra tranh chấp không thể điều hòa, mới dẫn đến Thiên Sư tông này đi xa Thục Trung Hạc Minh Sơn, hình thành cục diện hiện tại là Tam Túc đỉnh đỉnh lập.

Nhưng hẳn lại không biết những nội tình này nên mới đưa ra cách điều hòa này - Lại là có một chút tình nguyện.

Ngay sau đó, trong căn nhà gỗ náo nhiệt này, có chút lặng lẽ.

Thấy cảnh này, mở miệng cũng biết đề nghị vừa rồi của mình rất có thể là một chủ ý tương đối ngu xuẩn.

Đang lúc bầu không khí có chút nặng nề này, chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng chiêng trống, ngân vang đánh tới.

Mọi người đang buồn bực, chợt nghe thấy ngoài phòng có người cao giọng gào to:

“Một nhà Trương thị trên núi, mau ra khỏi nhà nghe chỉ!”

A! Thì ra là có thánh chỉ ban xuống.

Vừa nghe tiếng tuyên quát này, vợ chồng Trương thị cùng thiếu niên kia mở miệng, không dám thất lễ, vội vàng ra khỏi phòng, quỳ rạp trên bãi đá tiếp chỉ.

Mà những người khác không ra khỏi cửa, vẫn ngồi trong gian nhà—— chỉ là, các con đường Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông kia, cảm thấy có chút kỳ quái chính là, nghe được có thánh chỉ ban xuống, linh thành lão đạo của Thượng Thanh cung này, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng.

Nhìn thần sắc hẳn, thánh chỉ cho thấy đây là ý nghĩa khen ngợi, người nhận chỉ đó, giống như chính là hẳn vậy...

Rất nhanh, mọi người nghi hoặc đã có đáp án.

Người ban chỉ này chính là Diêu Thái Thủ của quận thành Tùng Châu. Thánh chỉ này ứng với câu trả lời của hẳn là dâng tấu tường thụ hôm qua. Chỉ là, đã bắt chuyện lại không ngờ thánh chỉ này lại đến nhanh như vậy.

Ý chỉ của triều đình này rất dài, câu chữ phần nhiều là bề nghệ lục lạc, xem ra chắc là kiệt tác văn học của vị cao thủ nào đó trong triều. Đối với nhà thức tỉnh mà nói, những cái từ ngữ hoa lệ phía trước nghe không hiểu, cũng không có ý nghĩa gì. Ngược lại là gần đến câu cuối, cuối cùng điểm đến chỗ trọng yếu đó:

Trong thánh chỉ nhắc tới, núi Mã Đạp Sơn có bình an này, tự có quan hệ mật thiết với lịch đại Thiệu Đức của chi Trương thị. Bởi vậy, triều đình có mối quan hệ này, đặc biệt miễn cho đời Xi dịch của Mã Đề Sơn, Trương thị đời đời, cũng ban lên mười thớt lụa, vàng bạc trắng các loại tỏ vẻ khen ngợi.

Quỳ một thời gian dài như vậy, câu này nghe ra rõ ràng nhất. Lập tức, vô luận là vợ chồng Trương lão đầu, hay là thiếu niên kia mở miệng, đều mừng rỡ không ngậm miệng lại được!

Nếu nói mấy câu ban thưởng này còn hợp tình hợp lý, thì mấy câu thánh chỉ cuối cùng lại vượt quá dự liệu của tất cả mọi người ở đây: Ngoại trừ lão đạo Linh Thành kia ra.

Nguyên lai, cuối cùng thánh chỉ nhắc tới, núi Mã móng này đột nhiên sừng sững mây xanh, cũng là thần công tự nhiên tạo hóa; địa phương u vi tú lệ, tự nhiên tương xứng với quan vũ cao thâm đạo đức kia. Một phen phô trần, máu chốt là rơi xuống câu nói phía dưới:

“Trẫm nghe nói chư vũ sĩ Thanh cung trên núi La Phù kia đã lâu, chăm chỉ tu giữ, đạo đức uyên thâm. Như vó ngựa của Trương thị, cố ý quyên tặng Linh Sơn, cho Đạo môn ta, coi là tiền nhiệm của Thanh Cung trở lên.”

Trong lúc nhất thời, Diệu Hoa cung, người Thiên Sư tông còn ở trong nhà đều giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu!

Đặc biệt là Trương Thịnh Thiên Sư của Thiên Sư tông kia, bây giờ trên khuôn mặt đỏ bừng kia lại có chút xanh trắng. Chẳng qua, dù sao cũng là tông chủ một phái; những thất thố này, chỉ ẩn hiện trong chớp mắt. Nhưng vẫn bị thiếu nữ Long cung Linh Miêu Nhi đứng một bên, vừa hay nhìn thấy.

Mà Thái Thủ Dung Dung đọc xong thánh chỉ, vung tay lên, liền có hai bên dâng lên Kim Ngân lụa do Hoàng Đế ban tặng. Sau đó, Diêu Thái Thủ này lại đặc biệt khen ngợi vài câu, rồi lập tức cáo từ xuống núi.

Dội người một nhà trở lại trong phòng, mọi người đều chúc mừng.

Hạ Ngữ chậm rãi nói, lại là Diệu Hoa cung Trác Bích Hoa lúc trước có chút ủy khuất, hiện tại nhin không được nói ra:

“Còn phải chúc mừng Linh Thành sư bá, lần này đỡ phải mất cái chức Phó đường chủ Tứ Hải đường kia.”

Thấy nữ đạo cô trẻ tuổi này nói như thế, Linh Dục Nhi nghe có chút không thuận tai. Vị này cũng là công chúa Long tộc xưa nay kiêu căng, đang muốn lên tiếng mở miệng bênh vực kẻ yếu, lại nghe được Linh Thành Tử Thượng Thanh cung cười ha ha nói:

“Sư điệt nói lời ấy sai rồi, tục thể nhân tạm được gọi là “Một lời đã nói ra, Mã Lương Mã khó đuổi”, người Thanh Cung ta, làm sao có thể đến nuốt lời; chức vụ “Tứ Hải Cung” “Phó đường chủ”, tất nhiên là hư vị chờ!”

“Bích Hoa không thể vô lễ; Ngọc Thiện quản giáo không nghiêm, thật khiến Linh Thành đạo huynh chê cười.”

Lại là Ngọc Thiện sư cô kia, cũng cảm thấy Trác Bích Hoa nói quá mức, liền mở miệng tỏ vẻ áy náy.

“Đúng vậy, thật ra chỉ là một phó đường chủ, cũng không phải là nói rõ ràng...”

Linh Miêu Nhi đang không ưa khi thấy nữ tử kia châm chọc khiêu khích, thấy trưởng bối của mình nói vậy bèn lên tiếng bất bình thay thế hẳn - trong suy nghĩ của Tứ Độc Long cung tiểu công chúa, thì vị trí Đường chủ Thanh cung này quả thật không tính là gì.

Chỉ là, nàng miệng lưỡi nhanh như vậy, trên mặt đám người Vu Linh Thành Tử lại có chút không dễ nhìn. Đã tỉnh ngộ chút nhân tình này luyện đạt đủ điều, vội vàng chặn lời Linh Dục Nhi, sợ nàng lại nói ra điều gì không ổn:

“Linh Lam dừng một chút ——”

Thế là mọi người đều nhìn thấy, vị thiếu nữ này kể chuyện có một cổ uy thế không hiểu, nghe được lời này của thiếu niên, không lên tiếng nữa, lập tức yên tĩnh đợi một bên.

Lại không đề cập tới mọi người đều âm thầm lấy làm kỳ, chỉ nghe thiếu niên tiếp tục nói:

“Kỳ thật thanh danh của Thượng Thanh cung, tiểu tử sớm đã như sấm bên tai; chỉ là ta hiểu rõ thiếu niên ti tiện, sợ không thể đảm nhiệm trọng trách lớn như vậy.”

“Đã tỉnh lại thì đừng khiêm nhường nữa, việc này xem như đã định!”

Thấy tình thế như vậy, chỉ sợ mình không đáp ứng, ngược lại đối mặt với Thanh Cung này khó coi quá rồi; đã mở miệng, đành phải khom người bái tạ:

“Nếu đạo trưởng đã nói như thế, tiểu tử nếu còn khiêm nhường thì giống như là giả vậy.”

Nghe những lời này, thiếu niên không khỏi nghĩ tới những lời của Diêu Thái Thủ ngày hôm qua. “Lòng chí Lãng Vân”, “tiếc tiếc lông chim” là câu nói quanh quẩn bên tai —— thiếu niên ở Ung Châu này chép miệng, cũng đọc thi thư mấy năm nay, nhưng cũng là sĩ tử tài trí; hiện tại được cơ hội tốt này, sao trong lòng không thích chứ?

“Chúc mừng đã tỉnh lại!”

Lại là thiếu nữ Linh Tuyền Nhi kia, cười khanh khách nói lời chúc mừng với thiếu niên. Kỳ thực, công chúa long cung này cũng không phải là không biết chút nào về thế tình; so ra đã giải thích rõ thân phận hiện tại của kỹ viện Nhạc công này mà nói, chức phó đường chủ của Thượng Thanh cung kia, giữa hai bên có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Hiện tại Linh Miểu Nhi này, chính là từ đáy lòng, thế tình nói vui vẻ.

“Rắc rắc rắc”

Đúng lúc này, lại nghe thấy trên thiên thượng có một tiếng sét đánh —— theo tiếng sấm rền đầu xuân này, mọi người thấy ngoài phòng kia, chỉ một thoáng là mưa phùn.

“Ha ha, một cái “Hi Kinh Lôi Thỉnh Xuân Vũ”! Chỉ sợ ông trời này cũng đang thay mặt khai tỉnh Tiểu ca, vui vẻ!”

Người nói là Trương Thịnh Thiên Sư của Thiên Sư tông; chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

“Mượn được tiếng xuân lôi này, bản đạo cũng phải chúc mừng tiểu ca, hôm nay nhập môn ta rồi!”

Xem ra, Trương Thịnh Thiên Sư này làm người rất là rộng rãi; hiện tại mặc dù thấy mình tranh giành chuyện vó ngựa này vô vọng, tuy là phiền não nhất thời, nhưng hiện tại đã hoàn toàn buông lỏng trong lòng, tiến lên vái một cái, thật tâm thành ý hướng tới chuyện tỉnh ngôn chúc.

“Đa tạ Thiên sư!”

Thấy tông chủ một phái này tới hành lễ, chỉ hoảng hốt kịp thời trả lễ.

“À, đương nhiên phải chúc mừng Linh Thành đạo huynh rồi.”

Trương trượng thiên sư này, lại chúc mừng Linh Thành Tử.

Chính lúc mọi người đều cho rằng thiên sư đang ở Thượng Thanh cung, phải ở đây xây dựng biệt viện, Trương Thiên Sư lại nghe được chỉ vào thiếu niên bắt chuyện, nói:

“Hôm nay càng muốn chúc mừng Thanh Cung, đạt được lương đồ này.”

Tiếng nói rơi xuống đất, cho dù đội mũ trúc lên, chào hỏi đệ tử Thiên sư tông, mưa gió nổi lên ngập trời, nhưng vẫn cứ vậy mà xuống núi.

Mọi người đang thưởng thức hàm nghĩa trong lời nói của Trương Thiên Sư, chợt nghe trong màn mưa khói kéo dài truyền đến một hồi tiếng bước ca:

“Hành tẩu hư ảo, trung tâm như say. Người biết ta, nói là lòng ta lo lắng. Không biết ta, nói ta cần gì! Du Du Thương Thiên, đây là hạng người gì?”

“... Ta đến từ Đông, lượng mưa nhỏ. Ta Đông viết về, nhưng tâm ta tây đau buồn...”

Những câu nói nước phong kia, tuy câu từ này rất bi thảm, nhưng đám người nghe được tiếng ca này, lại có loại phóng khoáng không nói ra được; tiếng ca rõ to này, cùng mưa xuân đầy vô biên vô hạn này, cuộn cuộn sụp đổ ở giữa thiên địa mênh mông này, thật lâu không dứt.

Đội tiếng ca dần dần biến mất, Ngọc Thiện đạo cô của Diệu Hoa cung cũng đứng dậy cáo từ.

Thấy mấy vị đạo cô này cũng không tị mưa, mở miệng xin cùng phu phụ Trương thị kia, ngược lại mở miệng giữ lại; nghe nói ngoài phòng này mưa gió rất đậm, không bằng nghỉ cùng ăn cơm, đợi cơn mưa kia ngừng rơi rồi mới đi.

Nghe thiếu niên kia nói vậy, lại là Ngọc Thiện đạo cô, mỉm cười cảm ơn:

“Đa tạ ý tốt của tiểu ca; bất quá cũng không cần phải lo lắng, mưa gió trong khu vực này cũng không ngăn được đám người Diệu Hoa cung ta!”

Dứt lời, đã thấy Ngọc Thiện sư cô và mấy người Trác Bích Hoa nối đuôi nhau đi ra, đi vào trong màn mưa gió đầy trời này —— cũng không biết các nàng dùng pháp gì, đã thấy những cơn gió mưa bụi kia, chỉ tung bay trái phải đám người Diệu Hoa cung, lại không dính tới được một tơ một hào nào trên người các nàng ——

Trong bầu trời đầy mưa xuân như tơ như sầu này, những đạo cô Diệu Hoa Cung này liền phiêu nhiên xuống núi.

“Ha ha, các vị đạo hữu Diệu Hoa cung này, quả nhiên là đạo pháp huyền diệu.”

Chính là vị Linh Thành đạo trưởng kia, quay đầu lại đối với thiếu niên đang ngây người này, nói như thế. Nhưng không thấy, vị thiếu nữ đứng một bên xinh đẹp kia, nghe được lời ấy lại bĩu môi, thật là không cho là đúng.

“Hôm nay nói chuyện phiếm đã qua, bọn người bản đạo cũng không tiện lưu lại. Đợi bản đạo trở về chuẩn bị một chút, chọn ngày rồi lại tới quý sơn thương thảo các loại công việc.”

Sau khi tỉnh lại, nghe được linh thành cáo từ, lại là một tràng khách lưu khách. Trong lúc đó, thiếu niên lại nhắc tới ”giông bão” này, không bằng đợi mưa gió ngừng lại đi —— vị đạo trưởng Linh Thành kia nghe xong, lại chỉ cười ha ha, nói:

“Nếu đã mở lời đã vào trong môn ta, vậy bản đạo cũng không ngại sử dụng chút thủ đoạn để cho hắc tửng ngôn biết được. La Phù sơn ta thanh cung, cũng coi như cũng có chút pháp môn trong quá khứ.”

Dứt lời, liền thấy vị thượng cung linh thành tử này, thông thả đi tới bãi đá ngoài phòng này, chỉ hơi ngưng thần một chút, sau đó liền vung ống tay áo lên...

Vừa mở miệng, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, thấy bãi đá trước nhà mọc ra một đạo cầu vòng trắng, hơn nữa không ngừng ngưng tụ kéo dài, tựa như một cây cầu hình vòm, từ trên bãi đá trước cửa nhà mình đặt thẳng xuống chân núi!

Thấy một nhà thiếu niên này, nhìn tòa “Cầu vòng” tuyết quang rạng rỡ của mình, bộ dáng đều ngây ngốc, Linh Thành Tử cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười, hướng bọn họ chấp tay, liền cùng đám người Thanh Cung kia, coi trời mưa bụi như không, theo thứ tự chậm rãi đi tới tòa cầu vòng uốn lượn như ngọc long, thẳng hướng dưới núi kia mà đi!

Chương thứ năm si mê, không mơ thấy La Phù.

Tựa như đang nằm mơ vậy, thiếu niên Dương Châu này mở miệng nói, năm hắc mười bảy tuổi, liền trở thành “Phó đường chủ Tứ Hải Đường” danh chấn thiên hạ của La Phù Sơn.

Này cầu bao nhiêu năm mà chưa kết quả giấc mơ, hôm nay lại là một lần thực hiện, thực khiến người ta khó có thể tin.

Đó cũng không phải, mấy ngày vừa rồi, vừa mới bắt đầu, đối với chuyện này, cũng thường bán tín bán nghi, không cần nói là phó đường chủ gì, ngay cả chính mình cũng đã trở thành đệ tử Thượng Thanh cung, đều có chút không dám tin tưởng, thường kéo lấy lão đạo Thanh Hà kia, nhiều lần xác nhận, làm cho lão đạo kia thanh hà, quả thực không chịu nổi quấy nhiễu, đến hiện tại từ xa đã nghe được, liền lập tức như con thỏ rình mồi thấy chó lang, tranh thủ thời gian chạy trốn!

Chẳng qua, may mắn nhờ có hiệu suất làm việc cao siêu của thiên hạ đệ nhất giáo này, không lâu sau liền cho hắn ăn viên thuốc an thần. Vào ngày mưa xuân kéo dài, đám người Linh Thành Tử sau khi vượt qua cầu vòng trắng kia bay đi, mới qua ba ngày, đã mang đến mấy vị đệ tử thanh tẩy, lại ở tại Vạn Châu này, Kính Dương gần Nam, chiêu mộ rất nhiều thợ mộc, liền bắt đầu khởi đầu ở trên núi Mã Săn Sơn đại hưng thổ mộc.

Hiện tại, đã bắt đầu từ chức vụ nhạc công Hoa Nguyệt Lâu kia, cả ngày đi dạo trên Mã Đạp Sơn, cùng mấy đệ tử thượng thanh kia giám sát, tuần tra.

Chỉ là, bắt chuyện vốn là con cái nhà nghèo khổ, xưa nay chịu khổ quen; hiện tại cái gì cũng không làm, chỉ ở bên cạnh dạo chơi, mở miệng ngược lại rất không quen. Vì thế, trong mấy ngày này, bắt đầu ở đây, bắt đầu ở đây, thức thời không nhận được lãi nhái buộc tay áo, muốn tiến lên giúp đỡ.

Dương nhiên, cử chỉ nhiệt tình này của thiếu niên, ở trong mắt đạo sĩ Thanh Cung bên cạnh, lại là đại ngoan luân thường. Khi tỉnh lại, mỗi lần bị đạo nhân bên cạnh ngăn lại:

“Dừng lại... Chúng ta là đệ tử Thanh cung, há có thể vén tay áo, làm tục sự bức này? Không thể làm mất thanh danh La Phù Sơn ta!”

Tuy nhiên, thiếu niên vẫn không quá lý giải lắm, cái này thuận đường giúp đỡ, phù một tay, làm sao lại tổn hại thanh danh giáo môn. Bất quá, những cái này đạo nhân đều có thể nói là của mình tiền bối, đã nhắc nhở như vậy, tự có đạo lý của hắn, hiện tại cũng không cần nhọc tâm hao tâm suy nghĩ.

Hơn nữa, thường thường vào lúc này, bắt chuyện mới đột nhiên nghĩ tới, hóa ra mình đã là đệ tử của đại giáo đệ nhất thiên hạ, hơn nữa, còn là phó đường chủ gì đó!

Theo quan sát tình ngôn mấy ngày nay, hiểu rõ La Phù Sơn này Thanh Cung, xem ra thế lực xác thực rộng lớn. Không nói cái khác, chỉ riêng tiền tài hạng nhất, cũng thập phần rộng lớn. Giống như các nhân công mua sắm công việc này., Thiếu niên chỉ cảm thấy bạc như nước chảy ra ngoài; nhưng sự thúc Thanh Hồ phụ trách chi tiêu tiền vật mặt không đổi sắc, như là đi mua đồ ăn ven đường - vị thiếu niên này chưa từng thấy qua tràng diện lớn, nhìn thấy điều này, mỗi lần đều là đập đầu trán không thôi!

Mà lão đạo Thanh Hà hiểu chuyện quen biết kia, bởi vì người biết có công, hiện cũng được ủy nhiệm làm người xây dựng biệt viện ở phân viện Thanh Cung, từ đó liền cáo biệt cái chức quan “Thiện duyên xử” kia của Diêm Châu.

Chẳng qua lúc tỉnh lại thấy ông lão này mặc dù đảm nhiệm trọng trách nhưng vẫn bình thường, cả ngày cười hì hì du đãng, hoàn toàn không đem chuyện xây sơn môn mà coi là chuyện ghê gớm, đặt ở trong lòng. Lão đầu nhi này, cách ba sai mười bậc, liền muốn đi tới quán rượu trong thành Ung Châu uống một phen.

Thời gian này cứ thong thả trôi qua như vậy. Đảo mắt một cái, cũng đã qua hơn nửa tháng —— hiện tại, đã đến cuối mùa xuân ba tháng.

Hiện tại trên núi ngựa này, khắp núi xanh ngắt, cỏ cây um tùm; trong đây núi cỏ cây xanh mơn mớn, lăm ta lăm tằm các loại

hoa dại không biết tên, tô điểm đúng như mây xanh nhuộm núi xuân. Trong không khí hoang dã, khắp nơi đều phiêu đảng khói mỏng do côn trùng dệt thành, như sương mù, như từng làn...

Đã không phân biệt được đâu là mùi hoa, còn là thảo khí, bây giờ toàn bộ khu vực núi non này tựa như đều xông lung, bốc lên một luồng khí tức làm người ta say mê, tựa như rượu thơm thuần túy.

Đúng là:

Khắp Thanh Sơn đề đỏ cả Đỗ Quyên, làm màu sắc bên ngoài sợi tơ khói say mê!

Trong mùa xuân tươi đẹp này, vị thiếu niên vừa thích ứng với thân phận đệ tử thượng thanh dương tuyên bố, lại nghe được một tin tức; tin tức này khiến hắn nửa tin nửa ngờ vài ngày:

Nguyên lai, chính đường chủ “Tứ Hải đường” ở La Phù sơn xa xôi kia, Lưu Tông Bách Đạo huynh, hiện đã chính thức từ chức Đường chủ, thuộc về Hoàng Hà pháp điện trên Thượng Thanh Cung Bảo Hà phong kia., Chuyên tâm nghiên cứu nghĩa pháp Đạo gia, quan được đạo hiệu “Thanh bách”. Mà chỗ trống của hắn, do bồi phận tiền nhiệm cao nhất trong Thượng Thanh cung “Thượng Thanh tứ tử” nhất trí nghị luận: Xét thấy Phó đường chủ Tứ Hải đường tuổi trẻ ít có, cung kính cần cần, hiện chính thức thăng thành “Tứ Hải đường đường chủ”, cũng mong sớm ngày đến La Phù sơn thị sự.

“...”

Nhìn chằm chằm tin tức bổ câu đưa tin này đến, nghe vậy trong lòng trầm nghĩ:

“Nha! Những ngày qua cũng chỉ lo đi đạo, vẫn còn chưa biết, trong Tứ Hải đường này của ta, lại còn có Phó đường chủ khác.”

Vì vậy, thiếu niên tranh thủ thời gian lĩnh giáo lão đạo của Thanh Hà bên cạnh.

Nghe được thiếu niên hỏi lại như thế, lão đầu nhi kia lại cười ha ha:

“Ha ha ha ha, ta nói này Trương, đường chủ! Người có điều không biết, ta là đệ tử tục gia trong Thanh cung, nhiều năm qua chỉ có một vị đường chủ, mà khi tỉnh lại thì người là người đầu tiên, cũng là Phó đường chủ duy nhất trong những năm gần đây!”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của thiếu niên, lão đạo Thanh Hà lại càng thấy được chán, tiếp tục nói:

“Cái này...” Tuổi trẻ có ngữ, không phải chính là gọi người sao! Chẳng lẽ vẫn là nói ta làm nhảm này? Ha ha!”

Thiếu niên vừa mới biết sự thật, lại nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Chúc mừng chúc mừng! Lần này Trương đường chủ, phải bỏ ra mấy chén rượu tùng quả cho lão đạo rồi!”

Lão đạo Thanh Hà này, tự ném qua rượu tùng quả tùng của Ngôn gia, liền nhớ mãi không quên thanh tịnh thuần kia, cho nên hiện tại lão vẫn nhớ kỹ vò rượu của Ngôn gia. Nếu có cơ hội, lão liền cực lực khơi mào nguyên nhân, quán lấy lời nói xin uống rượu nhà lão.

“Ài, phải rời khỏi Ung Châu.”

Lúc tỉnh lại, hẳn ta có chút thất thần, không để ý đến sự quần quýt của lão đầu Thanh Hà.

Chẳng trách tỉnh ngôn suy nghĩ xuất thần. Lại nói, hẳn lớn như vậy, tuy đã sớm rời biệt sơn dã, đi tới thành Ung Châu kia mưu sinh, nhưng bất luận thế nào, vẫn chưa từng đi ra địa giới tha châu này. Xa nhất, cũng chỉ là đi quanh hồ Kính Dương huyện Mi - Xung quanh hồ Tấn Dương, nhưng vẫn còn trong cảnh nội của tha Châu này.

Tuy rằng, bất chuyện là do gia cảnh bần cùng, nhưng từ lâu đã ở quán rượu trong quán trà kia, là nơi mưu sinh sống động trong hẻm Yên Liễu, nam đến bắc vắng, là người tam giáo cửu lưu., Cũng là gặp nhiều như lông trâu; mỗi lần nghe được các thương khách giang hồ từ nam bắc tới, nói tới những dị sự nơi ngoại địa, hẳn cũng luôn trông ngóng không thôi. Nhưng bây giờ “Điều lệnh” đã tới trước mặt, nếu muốn hẳn rời xa nhà

quê, tới nơi xa xôi phương đông nam kia, lại vẫn có chút không nữ, hoặc là nói có chút mờ mịt.

Chẳng qua, Xương Trọng lúc đầu vừa qua, bắt đầu suy nghĩ, nhưng lại thoải mái: “Nam nhi tốt chí tại tứ phương”, có thể đi tới La Phù sơn thanh cung nổi danh thiên hạ đó tu luyện đạo pháp, chính là bao nhiêu người cầu cũng cầu không được —— đây là kinh nghiệm tự mình trải qua. Hiện tại có cơ hội như vậy, làm sao có thể tuần tra bất tiến!

—— nghĩ đến Linh Thành đạo trưởng hiển lộ tay pháp thuật thần diệu kia, bắt chuyện càng động tâm không thôi!

Đem tình hình này nói cho cha mẹ trong nhà, bọn họ cũng rất tán thành. Tuy là thôn dân sơn dã, nhưng cũng không có nghĩa là tỉnh mê ngu muội; bọn họ cũng đều là người thông hiểu tình lý.

Đối với vợ chồng Trương Đầu mà nói, từ ngày đó nhìn thấy vài vị đạo trưởng ở trước cửa nhà thể hiện pháp thuật thần kỳ. Hiện tại trong mắt bọn họ, La Phù sơn thượng thanh cung đạo sĩ, mỗi người đều là thần tiên; nếu hài nhi nhà mình cũng có thể lên đó tu đạo, thật sự là phúc phận của mấy chục đời tích tụ - nào có lý gì mà không đi!

Đang vì tiền đồ của hài nhi trong lòng, ở mở miệng nói rõ ràng ý tứ bất muốn đối với song thân, lại bị vợ chồng lão Trương thúc giục, nói hai vợ chồng già cả đều thân thể cường tráng, để cho tỉnh ngôn không cần lo lắng; nếu lão thần tiên La Phù sơn kia phát ra dụ chỉ, vậy phải để hấn sớm ngày khởi hành, đừng nán lại trong nhà.

Nghe cha mẹ hiểu rõ tình lý như vậy, bắt chuyện cũng rất là cảm động. Bởi vì, tuy có câu “Nam nhi ngoan” kia chỉ ở bốn phương”, nhưng lúc nào cũng trọng hiếu, còn có cách nói “Phụ mẫu ở đây, không xa du”. Lúc đầu nói với phụ mẫu, khi nghe thấy chuyện này, trong lòng cũng vẫn rất sợ hãi, cảm thấy hành động này của mình có phải là có chút bất hiếu...

Nếu cha mẹ đã nói vậy thì tâm trạng cũng dần thoải mái hẳn lên - cũng may, được triều đình ban thưởng, bây giờ trong nhà

cũng có đôi chút giàu có. Lại miễn cho các đoàn dịch đi, như vậy cha cũng không cần chịu khổ sai trái.

Chẳng qua, nghe lại vẫn có chút không yên lòng, lại nhờ lão đạo Thanh Hà, thường thay hẩn chiếu cố một chút —— hiện tại bởi vì rượu từng quả nhà mình, lão đạo Thanh Hà này cùng cha mình lão Trương đầu, lại rất quen thuộc.

Nếu biết mình nhất thời không trở về được nhà, bắt chuyện lại trì hoãn mấy ngày, bỏ ra chút ngân lượng, thuê người sửa chữa nhà một phen, dùng gạch đá kia gia cố tường phòng, lúc này mới yên tâm.

Trong mấy ngày nay, ngược lại là Linh Dục Nhi kia, đã tỉnh nói không lâu liền phải đi La Phù Sơn ở Đông Nam Lăng Châu kia, thật sự là núi cao nước chảy, đường xá hiểm ác, thiếu nữ có chút không yên lòng. Vì vậy, Linh Dục Nhi liền hẹn được tỉnh nói, lại đi tới chỗ Tĩnh Thủy tại hồ Kính Dương kia, đem “Băng Tâm kết” của mình, pháp môn “Thủy Vô Ngân”, dạy và tỉnh lại.

Đợi hẩn thuộc lòng, long cung công chúa này lại giống như nhớ tới cái gì, dặn dò:

“VẬY “BĂNG TÂM KHÚC”, CHỈ SỢ KHÔNG ĐÁNG TIN NHƯ VẬY, SAU KHI SỬ DỤNG NHẤT ĐỊNH PHẢI CẨN THẬN! VẠN NHẤT TÌNH HUỐNG KHÔNG ĐÚNG, THÌ NHANH TRỐN ĐI!”

Thì ra, xưa nay thiếu nữ này rất ít khi thực tế sử dụng pháp thuật, vừa rồi nàng chợt nhớ tới tình hình lần đầu tiên mình gặp mặt và thức tỉnh, cảm thấy “Băng Tâm khúc”, chỉ sợ uy lực không phải là lớn như vậy, bởi vậy liền đề tỉnh lại, sợ sau này còn sai lầm.

Thanh ngôn thấy thiếu nữ lo lắng như thế, cũng không phải rất lý giải, trong lòng thầm nghĩ:

“HẢ? TA ĐANG ĐI THANH CUNG TRÊN NÚI LA PHÙ HỌC ĐẠO, CŨNG KHÔNG PHẢI ĐI BẮT YÊU QUÁI, ĐÁNH NHAU VỚI NGƯỜI TA—— NHƯNG MÀ, THIẾU NỮ LONG CUNG NÀY, CŨNG LÀ MỘT MẢNH HẢO TÂM.”

Nghĩ đến đây, bắt chuyện liền hướng Linh Miểu cảm ơn.

Thấy thiếu niên này đa lễ như vậy, Linh Kính Nhi hé miệng cười, nói:

...

“Quản sáo ngọc” kia vẫn đặt ở chỗ của ngươi, nếu là ở La Phù Sơn sâu muộn, liền có thể thổi phòng lên —— chỉ là, sau này cũng đừng phá hỏng tên tuổi “Tuyệt Địch Linh Khôi” kia của bản cung nha! Đúng rồi, thiếu chút nữa, quên bản công chúa luôn luôn khẳng khái, lần này mở miệng đi xa, cũng phải ban thưởng một chút...”

Mặc dù, lời nói này của nàng có chút vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng bắt chuyện ở chung với nàng lâu rồi, lại biết Linh Dục Nhi nói chuyện với hần như vậy, chỉ là lời nói đùa của Côn Bằng mà thôi.

Đợi Linh Kính Nhi kia nói xong, đã thấy trong tay áo nàng đưa ra một đôi bạch ngọc liên hoa, mở miệng nói:

“Này! Đây là ban thưởng của bản công chúa, thu lấy đi!”

Đợi tỉnh lại tiếp nhận, thiếu nữ lại nhin không được nói thêm một câu:

“Ngươi... Nếu lúc đó cầm đầu không đủ dùng, liền bán nó đi, cũng có thể đổi được mấy lượng bạc!”

Một lòng quan tâm tình yêu lan tràn ngoài miệng.

Chỉ là, vị thiếu nữ long cung này lại không quá hiểu khái niệm tiền bạc: Song Quý Phủ thần công, Long Cung Ngọc Liên tạo hóa tự nhiên, thật có thể nói là bảo vật vô giá; nếu thật sự bán đi, đâu chỉ là mấy lượng bạc!

Nhìn đôi hoa sen bạch ngọc trong tay phối hợp trái phải, trơn láng Nghiên Nhiên, sao lại không biết giá trị của nó. Lập tức, hần cũng có chút cảm động, nói:

“Đa tạ công chúa ban cho bảo vật như thế. Thế nhưng... ta lại chưa từng mang đến đồ tốt gì, có thể coi như món quà chia tay nha!”

“Như vậy a...”

—— có chút ngoài ý muốn, công chúa long cung này nghe hẳn nói vậy, lại là gật đầu không nói, dường như có chút thất vọng.

Nhìn thần thái thiếu nữ như vậy, bắt chuyện cũng có chút lúng túng, thậm chí oán mình quá sơ suất. Đang định nói rõ những đồ vật mình tặng nàng, lại đột nhiên nhìn Linh Miểu Nhi kia, dường như là chợt nghĩ ra biện pháp gì tốt, liền ngẩng đầu đối với lời nói sáng tỏ, cười nói:

“Chẳng phải vừa rồi bốn cung đưa cho người đôi Bạch Ngọc Liên điều khắc, không phải là có hai sao? Người bây giờ có thể đem một trong số đó tặng lại cho ta!”

“Hả? Vốn là của người, lấy nó đưa cho người... có thích hợp không?”

Nghe lời ấy, bắt chuyện lại cảm thấy có chút quái dị, không khỏi có chút chần chờ.

“Vậy thì sao, dù sao người ta cảm thấy rất thích hợp!”

- Nhận lấy một đóa hoa sen bạch ngọc, thiếu nữ trả lại, trên mặt lại có chút giật mình. Đang lúc nàng vỗ tay ngọc liên, tâm thần dao động, lại nghe được thiếu niên trước mắt hỏi:

“Đúng rồi, Linh Khuyết, trước kia từng nghe người nhắc tới, danh hào “Tuyệt Địch Linh Khôi” này đúng là tứ hải bay nhanh - chỉ là, ta ở trong thành Ung Châu này, cũng coi như là tin tức linh thông, nhưng vì sao trước giờ chưa từng nghe có người nhắc tới?”

“Ngốc a! Tên của nó là Tứ Hải, đương nhiên các người không _____”

Vừa nói đến đây, trên mặt thiếu nữ ửng đỏ dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên ngừng lại không nói nữa.

Tĩnh lại nghe nàng nói một nửa, liền có chút kinh ngạc: Ngưng thần nhìn khuôn mặt Linh Miểu Nhi —— lại thấy vị thiếu nữ nguyên bản hơn hờ này, hiện tại sắc mặt lại có chút ảm đạm.

Thiếu niên không biết tại sao lại hỏi Linh Khuyết, nhưng chỉ không nói.

Mặt nước nổi gió, khói sóng mê đường; tại hồ xuân thủy chi hủ này, hai người liền chia tay tạm biệt như vậy.

Cuối cùng cũng tới ngày định đứng dậy tới La Phù sơn.

Không nhắc nhở hai vợ chồng hần, hàng xóm láng giềng, còn có những người quen biết ở thành Ung Châu, tự có một phen từ biệt khó phân chia, lại nói vị lão đạo Thanh Hà vẫn luôn tỉnh lại, rốt cuộc lúc sắp phải chia tay, tay áo xuất một quyển sách, đưa cho người kia.

Lúc tỉnh lại mơ hồ, nhận lấy quyển sách này, thấy trên mặt giấy màu vàng, có viết mấy chữ lệ đoan phác:

Tất cả đều do phù triệu Khu tà phù của trấn trạch.

Thiếu niên đang không hiểu ý gì, lại nghe lão đạo Thanh Hà kia hiếm khi nghiêm túc nói:

“Đã mở lời, tới La Phù sơn làm đường chủ Tứ Hải, nếu không đắc ý, có thể nghiên cứu kinh này, cũng tiện cho đuôi năm phát triển, kiếm được vài phần tiền rượu.”

Dứt lời, hần quay đầu không thèm quay đầu lại, bỗng bèn bay đi...

Đúng là:

Từng nghe thủy long ngâm vang...

Từng nhìn qua vũ công dập dờn...

Cả đời si mê tuyệt xử.

Vô Mộng La Phù

Chương thứ sáu cười tảo trần, thiếu niên áo xuân hào khí khái.

Cùng lão đạo rời xa đình cỏ đạo kia, bắt chuyện liền cùng vị đệ tử Thượng Thanh cùng đi cùng hấn lên đường.

Lần này tới La Phù sơn, đường xá rất xa xôi; bắt đầu nói dùng vàng bạc mà nhà mình ban thưởng mua hai con lừa, cùng đệ tử trẻ tuổi đưa tiền, mỗi người một con.

Giấu đi trên con đường bùn đất này, đường kẹp kẹp đều là cỏ xanh cây, trong hô hấp đều là khí thảo mộc hun người đó —— trong mùa xuân cuộn cuộn này, trong óc vị thiếu niên trên lưng lừa này,, Không tự chủ nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp Linh Lung của Linh Dục Nhi. Trong lúc nhất thời, nàng nghe vậy có chút hoảng hốt, hai người bơi lội bơi lội trong hồ Bành Dương, bóng dáng xinh đẹp nửa giận nửa vui của Linh Dục Nhi, chỉ lắc lư trong đầu thiếu niên, nhất thời không thể bỏ đi.

Chẳng qua, so với tâm cảnh yêu kiều khó phân thắng bại với cô gái nửa năm trước, giờ mới nghe được rất nhiều. Dù sao lần này là tới Thượng Thanh cùng học đạo, cho dù tiên sơn kia sâu xa, cũng là trở về có ngày. Hơn nữa, khác với cư điểm kia, thông báo đối đã biết vị trí của Linh Dục Nhi, ngày sau nhất định có cơ hội gặp lại. Bởi vậy, bây giờ hấn cũng không cần quan tâm nữa.

Lại nói tiếp, vị thiếu niên đang đi về phía đạo môn thứ nhất thiên hạ này, hơn nửa năm trước đã không thể so sánh nổi với hấn. Mặc dù từ khi kết bạn đến ở đó đã thân thiết đến nay, trước sau chỉ ngắn ngủi sáu tháng; nhưng trong gần sáu tháng, ma luyện tinh ngôn học được, lại là trước nay chưa từng có. Hiện tại, tâm tính của hấn đã thành thực hơn rất nhiều, lại thêm hấn đọc nhiều thi thư., Tính là minh tâm kiến tính, minh tự sự tình này, hoặc lấy thời kế, hoặc lấy nhật kế, hoặc lấy tháng tính, hoặc lấy niên kế, nhưng cuối cùng đều có thời kỳ quyết định; hết thủy tùy duyên, thuận theo tự nhiên, cũng không cưỡng cầu được.

Bởi vậy, vị thiếu niên trời sinh tính cách rộng rãi này, lần ly biệt này với cô thiếu nữ đã ở bên nhau lâu, cũng không đến mức khó dứt bỏ – ít nhất, chính hắn cũng cho là như vậy.

Kỳ thực, có lẽ mình cũng không hiểu, ở trên người hắn vẫn luôn có hai loại khí độ linh hồn, đang trái phải trong lòng hắn. Tuy gần đây có chút kỳ ngộ khác bình thường, nhưng nói cho cùng, cho tới tận bây giờ..., Nghe vậy, hắn chỉ là một thiếu niên nghèo khổ xuất thân hàn môn, kháng trần bốn tẩu tại tầng thấp nhất đáy phố, bề nghề gia cảnh, còn ở tuổi hắn rất nhỏ, nên mới phải tới quán trà quán kia, bướm hoa liễu trong ngõ nhỏ mưu đồ ăn, xưa nay đa phần là thấp giọng hướng người, lúc âm ức rất nhiều.

Nếu nói, ở trong phố phường này, có rất nhiều con em bản khổ giống như đã mở miệng nói, nhưng ở trong bọn họ, lại tương đối đặc thù —— thiếu niên này khác một chỗ lớn nhất của bọn họ., Chính là bởi vì duyên xảo hợp, theo học Quảng Đại Nho nghiên ngâm đọc thi thư. Việc đọc sách biết chữ này, tuy khiến hắn hiểu rõ rất nhiều thú vui chưa từng có, nhưng đồng thời, cũng mang đến cho hắn một loại cảm giác hoang mang cùng khôn khổ hiếm có của người thời gian: Thức tỉnh nói, không bao giờ có thể giống những người cùng lứa tuổi khác, đối với sinh hoạt khúm núm bất nhân như vậy.

May mắn trời sinh tính nết của hắn khá hiền hòa, mới khiến hắn không cảm thấy đau đớn như vậy, trước sau như một làm ra chuyện phố phường.

Chính bởi vì hắn xuất thân hèn hạ, bắt chuyện biết rõ ẩn với nữ nhân hiện tộc kia, công chúa long cung linh triện, vĩnh viễn không có khả năng có liên quan gì, có kết quả gì: Tuy thiếu niên chưa từng nghĩ tới, nhưng ý nghĩ như vậy trong tiềm thức lại ăn sâu vào cốt tủy., Trong lúc tỉnh lại cùng hai vị thiếu nữ này gặp nhau, ngược lại vô cùng thoải mái, lúc ở chung đều có tính suất hành, chân tính mà làm, không so đo chuyện địa vị tôn ti —— thậm chí, ở lúc vong tình, đã thức thời lên hôn lên vị Long tộc công chúa kia một ngụm!

Chỉ là, thật sự giống như dự đoán của hắn sao?

—— vị này hiện tại đang cười ở trên một con lừa nhỏ lông xanh, tinh thần thông thả nhìn cảnh sắc thiếu niên dọc đường, nhưng chưa từng biết, ở trong trọng lầu ngoài vạn dặm Quan Sơn, ở đáy một hồ Xuân Thủy cách đó hơn mười dặm, lại có người ôn nhu trăm chuyển...

Đường đi dài đằng đẵng, trôi qua một lúc, cảnh sắc này cũng nhìn không được, mở miệng liền bắt chuyện với vị đệ tử Thượng Thanh cung bên cạnh này.

Vị đệ tử trẻ tuổi dẫn đường này cùng đi Thanh Cung báo danh họ Trần, tên Bình, so với tính luận lớn hơn ba tuổi, năm nay đã là hai mươi năm rục rờ.

Mới nói được mấy câu, hắn liền bắt chuyện, lập tức phát giác vị môn nhân Thượng Thanh cung này, cũng không quá giỏi ngôn từ, thường thông thường là hỏi một câu, hắn mới đáp một câu. Lại nhìn khuôn mặt của hắn, liền làm cho người ta cảm thấy đoan trang nghiêm nghị, một bộ trước nay không cười nói bừa.

Đặc biệt là hai hàng lông mày của hắn, bộ dáng tương đối đặc biệt, so với người bình thường thoát nhìn thì dài hơn một chút, bay nghiêng về hai bên trái phải, khoảng cách giữa hai hàng lông mày trái phải giống như những người bên cạnh. Hai hàng lông mày rậm này làm cho vị thanh niên ăn mặc đạo sĩ này bộc lộ ra vài phần anh khí bừng bừng.

Vì lần trước thấy thủ đoạn của Linh Thành Tử, trong lúc nói chuyện phiếm đối với đạo thuật của Thanh Cung, hắn liền đặc biệt cảm thấy hứng thú. Nhắc tới đạo pháp thượng thanh cung, Trần Tử Bình này tựa hồ trở nên đàm luận rất nhiều. Một đường lắng nghe, hắn mới mở miệng nói đã biết thượng thanh cung tiến hành đạo pháp truyền thụ như thế nào.

Hóa ra, về mặt đạo pháp truyền thừa này, so sánh với các Đạo môn khác trong thiên hạ, Thanh cung lại có chút khác biệt. Trong Thanh cung, cũng không phải tất cả đệ tử Thượng Thanh đều có thể nghiên cứu pháp thuật. Người bình thường cho rằng lên được La Phù sơn, đi vào cửa Thanh cung, là có thể học được pháp thuật cao minh tinh thâm của nó, tuyệt đối là hiểu lầm.

Vào thanh môn đệ tử, vô luận tuổi tác, lúc đầu cũng chỉ có thể nghiên cứu tu đạo kinh, cùng với đạo lý pháp thuật đơn giản nhất, cơ bản nhất. Chỉ có đợi các sư trưởng theo lệ cũ đáp ứng khảo sát, nếu biểu hiện tốt, được cho rằng trên phương diện tu luyện pháp thuật có thiên phú, mới có thể chính thức tiến vào môn hạ hàng chữ “Thanh” Thanh cung, bắt đầu tu luyện đạo pháp. Đương nhiên, việc nghiên cứu đạo lý đạo lý kia vẫn phải tiếp tục tiến hành.

Tại đây Trần Tử Bình đặc biệt nhắc tới, nếu trong những đệ tử này, có người thiên phú tuyệt cao, liền có khả năng được trưởng lão Thanh Cung bồi phận cao hơn nhìn trúng, trực tiếp vạch đến môn hạ hần tu hành —— rõ ràng, đệ tử may mắn như vậy, ở đạo cảnh tu hành này, tuyệt không phải đệ tử bình thường khác có thể so sánh.

Tuy rằng, vị Trần Tử Bình cùng đồng hành cũng không may mắn như vậy. Nhưng trong lời nói của hần, lại hiện ra vài phần mặt mày hớn hở khó có được. Bởi vì, hần nói cho biết, mỗi lần thi đậu, đệ tử hậu bồi được sư thúc sư bá lựa chọn cũng không nhiều lắm; hần vào được Thanh Cung khá sớm, một mực chờ đến bốn năm sau, cũng chính là năm trước, mới may mắn được vào môn hạ của Thanh Vân đạo trưởng, tu luyện đạo thuật.

Vừa nghe vị đệ tử chất phác ít lời này, đã bắt đầu chính thức tu tập đạo thuật, bắt đầu cảm thấy hứng thú, tranh thủ thời gian truy hỏi kỹ càng tình huống —— bất quá, nghe hần hỏi, trên mặt Trần Tử Bình lại hiện ra vài phần ý rệu, chỉ nói cho hần biết là tu luyện kim hệ pháp thuật, liền không cần nhiều lời nữa – Nhìn thần sắc trên mặt hần, lại có vài phần xấu hổ!

Tĩnh lại cũng không phải người chậm chạp không biết điều kia, nhìn thấy cảnh này, liền biết không thể hỏi nhiều, đành phải chuyển đề tài. Ngẫm lại những lời mà Trần Tử Ngữ mới nói, nhớ tới một vấn đề:

“Nói như vậy, biện pháp truyền thụ trong những giáo môn khác lại không phải như vậy?”

Thấy đánh thức cũng không truy vấn, trên mặt Trần Tử Bình này lại tự nhiên đứng lên; nghe được hỏi như vậy, hần liền đặc

biệt nhắc tới Thiên Sư tông tề danh với Thanh cung:

“Thiên hạ có vô số đại giáo phái, truyền thụ pháp thuật lại không hề khắc nghiệt như trong Thanh Cung ta. Ví dụ như Hạc Minh Sơn Thiên Sư Tông, cũng rất khác biệt với môn phái ta. Đệ tử bình thường, chỉ cần đi vào trong Thiên Sư tông, liền có thể theo sư trưởng nghiên cứu đạo pháp.”

“Ồ? Vậy cũng không tệ! Bởi vì cái gọi là “có giáo dục cũng vô loại...”...”

Nghe vậy tỉnh ngôn tán thưởng, Trần Tử Bình chỉ cười một tiếng, nói:

“Ta thượng thanh cung lập ra quy củ như vậy, tự có thâm ý của nó. Tựa như thiên sư tông kia, mặc dù vì tu tập đạo thuật chi đồ rất dễ, người hưởng ứng rất là hăng hái; nhưng như vậy không khỏi tốt xấu lẫn lộn, không thể nhân tài thi giáo...”

Vì tăng cường sức thuyết phục, vị thanh niên đệ tử Thanh Cung này lại tăng thêm một câu:

“Chính là như thế, mỗi năm làm Gia Nguyên hội của đạo giáo đó, ngày thi đấu ba nhà, đệ tử Thiên Sư giáo mặc dù rất nhiều người tham gia, nhưng cuối cùng những người đứng đầu, cũng đã nhiều năm không có đệ tử Thiên Sư tông!”

“Hả? Gia Nguyên hội? Thi đấu lớn —— đây là cái gì?”

Lại nói tiếp, chuyện La Phù sơn thanh cung này, cũng không biết nhiều lắm. Hiện tại nghe được Trần Tử Bình nói ra từ mới mẻ này, liền cảm thấy hiếu kỳ.

“À ha ha, chuyện thi đấu ở Gia Nguyên này mỗi ba năm một lần. Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng đầu Tam Thanh giáo ta sẽ tập hợp đủ ba đại đạo môn trong thiên hạ: Thượng Thanh cung, Diệu Hoa cung, Thiên Sư tông, tất cả đều được chọn ra ngoài đệ tử kiệt xuất trong lứa tuổi trẻ, tập hợp lại cùng nhau, diễn ra hai trận đấu: một cuộc tỷ thí đàm kinh thuật. Còn giải quyết kinh văn thì không sao, nhưng tranh đấu của đạo gia pháp thuật này lại là thứ khiến người ta chú ý nhất.”

“Ồ? Điều này cũng rất bình thường!”

Trong lúc tỉnh lòng cũng cảm thấy đạo pháp thuật kia thú vị hơn nhiều.

“Đúng vậy! Đạo pháp này so sánh với ba vị đệ tử cuối cùng chiến thắng có thể có được một đạo bảo vật. Mà điều khiến cho chúng ta hâm mộ chính là vị đệ tử cuối cùng đạt được hạng đầu rồi vẫn còn có thể ở trong sư môn sư trưởng, tùy ý chọn ra một vị tiền bối tông sư đạo pháp cao thâm, để thỉnh giáo đạo pháp nghĩa lý!”

Nói đến đây, vị Trần Tử Bình nguyên bản chất phác này, hiện tại hai mắt tỏa sáng, nói chuyện cũng trôi chảy hơn trước rất nhiều:

“Lại nói tiếp, những bảo bối Đạo môn ban xuống thường là đan hoàn phụ trợ tu hành, tuy rằng ích lợi cũng rất lớn, nhưng so sánh ra thì vẫn còn thôi —— nhất là cơ hội để lĩnh giáo Đạo pháp này., Thật sự là đáng quý. Phải biết rằng những vị tiền bối cao nhân, cho dù là đệ tử bốn môn, bình thường cũng khó gặp được một lần. Nếu có thể mượn cơ hội này, đạt được những đạo thuật này đã là thâm bất khả trắc chỉ điểm, thường cũng chống đỡ được mình lực lợi trong tối tăm mười năm!”

“^#* @^ ★#!* ☆ ~ @! ~”

Nói xong lời cuối cùng, lời của vị đệ tử thanh niên đi lên Thanh Cung này phát ra âm thanh mạnh mẽ; mà thiếu niên kia mở miệng, ở một bên nghe được cũng như mê như say.

Bất tri bất giác, hai người lừa lông chạy dưới đất bùn ở trên bụi xanh kệp đường, đã là một đoạn đường rất lớn để đá đá xấp nghề.

Vừa nghe xong Trần Tử Bình nói vậy cũng hào hứng dạt dào, hướng tới không thôi. Hơi hồi tưởng một chút, liền nghe được hần nói với vị đệ tử Thượng Thanh cung bên cạnh đang sánh vai nhau:

“Hồ thẹn! Trong nhiều ngày qua chỉ lo đi dạo, cũng không biết trong giáo ta còn có việc trọng đại bức này!”

Dừng một chút, nghe vậy liền hạ quyết tâm:

“Ừm! Sau này ta cũng phải theo trưởng lão trong môn, nghiên cứu đạo thuật tỉ mỉ —— nếu là đạo pháp kia có chút thành tựu, cũng sẽ đi tham gia cái tỉ thí kia, tận tâm tận lực, để thay ta lên Thanh cung tranh được thể diện!”

Tưởng tượng cảnh đẹp nhất kia, trong lúc nhất thời bắt đầu cảm thấy là hào hùng vạn trượng!

—— nói cho cùng, tỉnh lại vẫn chỉ là thiếu niên; Trần Tử Bình nghe được Trần Tử Bình nói về sự việc đại bỉ này, liền không khỏi nổi lên tâm tư tranh cường háo thắng.

Chỉ có điều, đợi lời tuyên bố hùng hồn của mình xong, phát hiện lại rất kỳ quái. Trần Tử Bình nghe được lời nói mạnh mẽ này của y, sững sốt một chút, nhất thời không tiếp lời.

Trong lòng đang nghi hoặc thì thấy vị đệ tử trẻ tuổi này dừng lại một chút rồi mới hự hự nói:

“Việc này... Khụ khụ.”

“Ngài có chỗ không biết —— Trương đạo huynh ngài là chủ nhân “Tứ Hải đường” kia; trong thượng thanh cung ta, giống như thủ tọa của Sùng Đức điện, Hoàng Pháp điện, cũng tính là một phương đạo tôn —— cái này, làm sao có thể lại vào môn hạ người khác học tập đạo thuật?”

“Hà?!”

Nghe hắn nói như thế, mới nhớ lại thân phận của mình liền tỉnh lại, cảm giác có chút không ổn, lại nghe thấy Trần Tử Bình kia tiếp tục nói:

“Không chỉ như vậy, đợi đến thời điểm thi đấu kia, chỉ sợ ngài vẫn là một trong những phán xét trên đó —— sự tình tham dự so sánh này, thật sự là không thể nào bắt đầu được!”

Vị đệ tử này thật là chất phác, thành thành thật thật đem lời này nói cho rõ ràng.

Chương thứ bảy, gió thổi qua La Dương, cơn ảnh như rồng như ngọc.

Những lời này của Trần Tử Bình, lập tức bị đè nén một hơi, nhất thời không thể lên tiếng.

Trần Tử Bình kia thấy vị thiếu niên vốn hay nói chuyện bên cạnh mình, bây giờ không lên tiếng, liền quay mặt nhìn: Lại thấy thần sắc tỉnh lại trên mặt, thật là cổ quái.

Gặp tình cảnh này, Trần Tử Bình cũng rất là kỳ quái; bất quá trong lòng thoáng suy nghĩ một chút, liền thay đổi vẻ áy náy nói với nhau:

“Xin thứ cho đệ tử vô lễ, không gọi người là đạo huynh —— mà phải xưng người là Trương Đạo Tôn, hoặc là Trương đường chủ... Sau này đệ tử nhất định sẽ chú ý!”

“Hả?”

Đợi Trần Tử Bình nói xong, bắt chuyện mới tỉnh ngộ, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Trần Tử Bình, mở miệng vội vàng nói:

“Khụ khụ! Trần huynh hiểu lầm ý tứ của ta rồi, vừa rồi ta chỉ là nghĩ đến sự tình Tam giáo kia, không khỏi tâm trí hướng về mà thôi, lại cùng Trần huynh không có liên quan. Sau này Trần huynh hay là gọi ta “đạo huynh” là —— Như không thấy bên ngoài, xin mời gọi ta là “Thông minh”! Ta nghe được hai chữ “đạo huynh” kia, vẫn còn có chút không quen.”

“Ừm! Kỳ thật, ta cũng cảm thấy, bất luận gọi người là “đạo tôn”, hay là “Trương đường chủ”, đều có chút quái lạ.”

Xem ra, vị này không quá giỏi ngôn từ thanh niên đệ tử Thượng Thanh Cung, tâm tính cũng có chút thẳng thắn.

Hai người trẻ tuổi này, cứ như vậy một đường tán gẫu, cũng không cảm thấy trên đường buồn tẻ; hai người dọc theo đường đi gặp thôn ngụ trọ, gặp trấn kiếm ăn, ước chừng qua mười bốn mười lăm ngày, liền đi tới một chỗ thôn trấn tên là La Dương.

Tỉnh lại những ngày qua, một đường cũng đi qua rất nhiều thôn trại; đến La Dương này, đã thấy thôn trấn này có đặc sắc khác.

Đi vào trong trấn, đi một lúc, hấn cảm thấy La Dương diện tích khá rộng lớn. Lại thấy trong thành trại này có nhiều cây trúc xanh, khắp nơi đều có thể nhìn thấy từng mảng rừng trúc.

Mà trang phục của người đi lại trên đường cũng rất khác so với trên đường. Tuy không ít người vẫn là quần áo của người Hán tộc, hoặc đoản bào, hoặc trường bào, như hoa văn trang sức, đa số đều lấy thực vật, hình dáng ra sao, nhưng ngoại trừ trang phục tương tự địa giới Tùng Châu, còn thấy không ít nam nữ ăn mặc kỳ lạ.

Ví dụ như, bắt chuyện dọc theo đường đi đụng phải không ít nữ tử, vô luận là già trẻ, trên thân đều mặc áo bào phải cổ áo được thêu bằng tú hoa bên cạnh; trên đầu quần khăn vải màu xanh, tai đeo vòng tròn màu bạc, cổ áo có cài hoa màu bạc. Phía dưới thì thường xuyên mặc quần ngắn chỉnh tề trên gối., Trên ống quần thường thêu viền hoa tinh xảo. Mà những hán tử mặc kỳ bào dị phục, thì đa số đều mặc áo vạt áo hẹp màu đen, quần dài rộng thùng thình, bên ống quần nhiều nếp nhăn. Ở trên ống tay áo, cũng đều dính bên hoa, bắt quá đồ án màu sắc cũng không rực rỡ phức tạp như trên người nữ tử.

Còn thấy mấy cô gái, quần áo lại có khác biệt: Thân mặc áo ngắn, váy dài, màu xanh, trắng ở nhiều. Kỳ lạ nhất là, những cô gái này trên người có trang trí rất nhiều màu bạc, đầu, cổ, ngực, các bộ vị đều đeo trang sức màu bạc sáng chói; mà vòng trên vòng trước ngực, sợi dây bạc buộc rất nhiều, giống như từng sợi Lưu Tô Anh Lạc.

Nhìn xem một tấm trang sức màu bạc, bắt chuyện không khỏi cảm thán đối với Trần Tử Bình bên cạnh:

“Ài, nhiều bạc như vậy! Nơi này thật giàu có!”

“Ha ha, La Dương địa giới này, là nơi người kia cư trú. Những thứ người thấy, phần lớn là Miêu Nhân, lam nhân, quần áo trang sức bạc, phong tục chính là như thế —— nơi này còn có

rất nhiều dân tục quái dị, thực không phải người tu đạo chúng ta có thể hiểu được.”

Nói đến đây, ngữ khí của Trần Tử Bình này dường như là có chút thở dài; chỉ có điều tinh ngôn đang vội vàng nhìn quanh nhân tình phong thổ chưa từng gặp trước đây, cũng không có lưu ý đến cảm khái trong lời nói của đệ tử Thanh cung.

Thấy tinh ngôn có ý tứ lưu loát, lại nhìn mặt trời trên bầu trời cũng dần dần nghiêng về phía tây, Trần Tử Bình liền đề nghị:

“Nếu đạo huynh yêu thích phong vật như vậy, không bằng chúng ta tạm dừng ở đây, sáng mai trở lại trên đường ngắm cảnh một phen?”

“Được!”

Đề nghị này rất hợp tâm ý thiếu niên, lập tức tăng thêm sự đồng ý.

Thăm nghĩ lại đoạn đường này, mình nhìn thấy sơn thủy, trong lòng không khỏi rất là sợ hãi:

“Những ngày này thật sự là mở rộng tầm mắt! Mặc kệ đến thượng cung kia có thể học được bao nhiêu pháp thuật —— đoạn đường này nhìn thấy mới mẻ, cũng không uổng công chuyến này!”

Lại đi một lúc, hai người tìm được một khách sạn bên đường, liền gọi chủ quán dắt con lừa đi đút lót, hai người ở đây nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người đứng dậy rửa mặt xong, uống một ít cháo loãng, bắt chuyện liền gọi Trần Tử Bình, phân khởi đi dạo ở đầu đường.

—— tối hôm qua phong trần mệt mỏi, nhất thời còn chưa kịp xem kỹ; hiện tại được nhàn rỗi, một đường ngắm nghía lác lác vui đùa, bắt chuyện liền phát hiện, trấn La Dương trước mắt này, cây trúc thật đúng là nhiều không bình thường.

Hai bên đường phố quán xá, vô luận là dân cư hay tửu quán, đều là trúc lâu. niên đại xa hơn một chút, trúc lâu kia liền hiện

lên màu vàng nhạt. Những trúc ốc này hoặc xanh hoặc vàng, ở dưới trúc lâm xanh tươi kia thấp thoáng an tĩnh, có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Ngẫu nhiên một trận gió đến, chính là tiếng lá trúc trên đường vang lên, rừng trúc đặc biệt thanh tân, liền theo gió đập vào mặt, làm cho hai người này cảm thấy thần thanh khí vô cùng sảng!

Đang dạo chơi, đánh thức lại đột nhiên thấy, nơi góc đường phía trước đang vây quanh một vòng người; trong đám người, còn thỉnh thoảng phát ra trận trận thanh âm trầm trồ khen ngợi. Dù sao mình cũng dạo chơi, bắt chuyện liền lôi kéo Trần Tử Bình, cũng tiến lên xem náo nhiệt.

Chờ hai người đến gần mới biết được, vây quanh nơi này còn không ít, trong ba tầng ngoài chông chát ba tầng, thỉnh nói hai người liền vòng quanh người đi vòng, tìm chỗ hơi thừa thớt, chen vào bên trong.

Đứng ở giữa nhìn vào, mới biết là một vị hán tử giang hồ đang bán nghệ ở đầu đường này.

Lời nói kia chắc cũng đã nói qua, bây giờ hán tử này đang ở giữa sân biểu diễn hết sức dứt khoát. Chỉ thấy hắn thân trên đỏ thắm, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, biểu diễn chính là côn thuật kia.

Xem ra, hán tử này trên côn thuật rất có tạo nghệ, một cây côn bổng trong tay múa lên uy vũ mãnh liệt, tựa như bánh xe kia, khiến cho người ta hoa mắt, không kịp nhìn tiếp.

Nhìn điệu múa côn này đặc sắc, trong đám người vây xem bên cạnh, thỉnh thoảng lại bộc phát ra trận trận thanh âm trầm trồ khen ngợi.

Nhìn đến chỗ đặc sắc, bắt chuyện cũng không khỏi đau lòng theo người khác lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Vừa reo hò, vừa cảm thán:

“Xem ra trong giang hồ này có không ít kỳ nhân dị sĩ!”

Không đề cập tới trong lòng thiếu niên kia, hán tử trong trận kia, cũng múa đến hứng thú —— chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, không còn múa may tại chỗ, mà là cả sân chạy dọc đường; mà cây Tề Mi Côn trong tay hắn, lại múa càng vui vẻ. Hiện tại trong mắt người khác, trên côn bổng giống như là ma

quỷ, đã rời khỏi hai tay hắn, chỉ quanh người hán tử này, vũ động quanh người trái phải, tựa như một con du long!

Thấy tình cảnh như vậy, mọi người vây xem đều quên đi sự ủng hộ, tất cả đều lẳng lặng nhìn vào cái côn ảnh đầy trời giống như cối xay gió này. Cho đến khi hán tử kia kéo mấy đoá côn hoa xinh đẹp, sau khi thu côn định, mọi người mới phản ứng kịp; chỉ một lát sau, trong đám người vây quanh này, ầm ầm bộc phát ra một trận hoan hô rung trời

Âm thanh kia to lớn như thế, khiến cho mấy người bên ngoài đường phố cả kinh, con quạ đen đang ở ven đường kiếm ăn, đột nhiên chấn động, xoay quanh trên bầu trời La Dương, tiếng cạc cạc bên tai không dứt.

Trong đám người này, tiếng reo hò cũng vang động trời đất. Còn vị Trần Tử Bình đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như cũng không quá để ý, phát hiện điểm này, hắn thầm khen:

“Xem ra, La Phù sơn thanh cung này quả nhiên bất phàm —— công phu dưỡng khí của đệ tử Thanh cung này, thật là bất phàm!”

Đội đám người ủng hộ dần lắng lại, hán tử kia cũng rất là đắc ý, lau mồ hôi trên trán thấm ra, liền trong sân ôm quyền, vang dội nói:

“Tiếc nhìn không hết, côn thuật này ở trên lĩnh vực giang hồ, nhưng cũng có uy danh ít ỏi - chính vì được múa lên bởi cái côn gỗ trong tay ta, thực sự quá nhanh, giống như ngày đó không một xu dính vào;

Nghe được bốn chữ cuối cùng của hán tử, mọi người lại là trầm trồ khen ngợi một trận. Mà tỉnh lại nghe được hán tử bán nghệ một phen thoái thác, lại không khỏi nhớ tới vị Vương nhị đại trượng bên cạnh Vọng Hồ lâu nửa năm trước:

“Ha ha, nếu như để vị này “Không tiến thủ”, thì chỉ sợ vị Vương nhị đại trượng lão huynh kia không dám nói khoác nữa!”

Hơn nửa năm qua, nhân sự đã thay đổi nhiều lần; hiện tại lại nhớ tới hán tử hèn mọn bỉ ổi bên bờ Dương Dương, không ngờ

còn cảm thấy có vài phần đáng yêu.

Mà hán tử giang hồ trong trận kia, khiến mọi người nghe thấy đều trêu ghẹo, tinh thần phấn chấn, chỉ một thoáng miệng lưỡi treo trên sông, lại khen lớn côn thuật này của gã một phen, còn đặc biệt tặng lệ quang vinh mấy cái mình ” thủy bát không lên”, nói thẳng là vẽ lại nét đẹp.

Hán tử mở miệng nói mấy lời tẩu giang hồ, bắt chuyện lại nghe say sưa ngon lành.

Đang lúc mọi người nghe hán tử kia kể chuyện xưa, lại không đề phòng, trong đám người chợt có người dứt khoát nói một câu:

“Cái gì “Nước Tấn Bất Tiến”? Ta thấy đây chỉ là chém gió thôi mà!”

Thanh âm người nói chuyện, đang mở miệng nghe, lại có mấy phần non nớt!

Mà hán tử giang hồ kia đã nói đến cao hứng, đang dương dương đắc ý; lời nói mất hứng này rơi vào tai hắn, lập tức giận dữ:

“Là vị bằng hữu nào đi trên đường vậy? Sao lại không nể mặt chứ, lại tới quét mặt huynh đệ?!”

Trong lúc nói chuyện, hai mắt chỉ đảo qua đảo lại trong đám người, muốn tìm ra người nói khoác không biết ngượng kia.

Bắt chuyện cũng tự thấy kỳ quái, lại nghe bên cạnh một vị lão giả ăn mặc bản địa nói:

“Ài, người xứ khác chỉ sợ đã xui xẻo rồi!”

“Đúng vậy! Không biết vị nào không thức thời như vậy, dám trêu chọc hán tử võ nghệ cao cường như vậy!”

“Hả?”

Nghe được câu này, lão giả kia có chút kỳ quái nhìn hắn một cái, nói:

“Người lão hán nói sắp gặp xui xẻo, lại chính là vị hảo hán trong sân.”

“Côn Bằng?!”

Thầm hiểu, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

“Vị tiểu huynh đệ này, cũng là người xứ khác đúng không?”

“Khác! Lão trượng ngài nhìn ra được điều này sao?”

Ai nấy thầm bội phục —— bởi vì hắn hôm nay ra ngoài đổi lấy một thân đã định, mà khẩu âm nói chuyện kia của mình, cũng không khác gì người ở đây.

“Ha ha, không phải lão hán có nhãn lực —— nếu là người bản địa, ai không biết danh hào tiểu hồ tiên kia?”

“Tiểu Hồ Tiên?”

Tĩnh lại còn chưa hiểu ra sao, đã thấy trong sân đột nhiên đi vào một tiểu nữ hài áo đỏ còn chưa hết khí tức, sôi nổi đi tới trước mặt vị hán tử giang hồ đang nhìn bốn phía kia.

Chỉ thấy tiểu nữ oa này hai tay chống nạnh, thanh nơn non nót ngửa mặt hướng hán tử nói:

“Có phải ngươi lợi hại như vậy không, “Không tiến thủ được nước không?”

“Đương nhiên!... Nữ oa nhà ai? Lại tới phiền ta; không thấy đại thúc đang... Ồ?!”

Hán tử giang hồ đang mất kiên nhẫn, lại cảm thấy giọng nữ nhi rất quen thuộc:

“Chẳng lẽ vừa rồi chính là ngươi quấy rối?”

Lúc này, đã nghe rõ.

Vị tiểu nữ oa đột nhiên đi vào sân, nhìn bộ dáng này, cũng chẳng qua chỉ là mười một mười hai tuổi, trên đầu còn ghim hai bím tóc tổng giác, nhưng nhìn khuôn mặt non nót vẫn còn đỏ, cũng đã sáng sủa tuyệt luân., Thoát ra chính là một hạt giống mỹ nhân! Thực tế lúc cái miệng nhỏ nhắn của nàng cong lên, làm cho người ta chỉ cảm thấy khuôn mặt nàng ửng hồng, cũng nhìn không được muốn tiến lên bóp một cái. Gương mặt tựa như tuyết quang, tái hiện lại bộ quần áo đỏ lửa, cả người tựa như trang điểm xinh đẹp!

“Một nhân vật thật đáng gờm!”

Thiếu niên kia mở miệng tán thưởng: Đoạn đường về nam này có lẽ ánh mặt trời càng lúc càng chói mắt, càng đi về phía nam, màu da của cô gái này lại thường trắng trẻo không bằng ở đất Bắc. Thấy một nhân vật tốt như vậy, mở miệng tán thưởng cũng không kìm được mà sinh lòng tán thưởng.

“Tiểu huynh đệ, nàng chính là “Tiểu Hồ Tiên” mà lão hán vừa nói! “

Thấy đánh thức vẻ mặt mê hoặc, Trần Tử Bình ở một bên liền lên tiếng nói:

“Cái gì Hồ Tiên —— tiểu nữ oa nhi trước mắt này, liền là hồ yêu. Cũng không biết vì sao quý địa có phong tục như vậy, lại phần lớn không lấy yêu vật kia làm ác, còn xưng là Tiên!”

Nửa câu sau, lại là nói với lão giả kia; lúc nói lời này, vẻ mặt Trần Tử Bình buồn bực.

“Ha ha vị đạo trưởng này, muốn lão hán nói, tinh linh ngoại tộc trên thế giới kia, cũng không phải đều là xấu.”

Nghe được lời này, vẻ mặt vị đệ tử Thanh cung này vẫn không cho là đúng, nhưng Hứa Phóng là kính lão già kia tuổi cao, cũng không mở miệng phản bác nữa.

Bên này ba người đang nói chuyện, đã thấy tiểu nữ oa trong trận, tưởng chộc người khác nói nàng còn nhỏ, liền mở miệng muốn thử côn thuật của hán tử kia một chút, có phải giống như hán tuyên dương vậy, đúng là nước chảy không vào.

Mà hán tử giang hồ kia lại không biết cô gái này cực kỳ tự tin, trong lòng thầm nhủ không biết nhà ai đi ra từ thẳng bé không biết trời cao đất rộng —— lại vừa lúc mượn sữa hôi còn chưa khô để thể hiện thủ đoạn của mình; để cho dân chúng La Dương này biết bản lĩnh hảo hán Triệu Nhất Côn “Chiêu lưu manh” không tiến” của hán là có lòng tình nguyện dâng cả đồng vàng bạc lớn kia lên!

Chương thứ tám, trúc quang thủy ảnh đều trống trơn...

“Nha! Đã là Hồ Tiên, vậy hẳn là có chút dị năng. Hán tử trong trận này, nếu không sử dụng khí lực toàn thân, chỉ sợ chính là ăn thiệt thòi!”

Nghe xong lời lão hán kia nói, ngược lại có chút lo lắng cho tên bán nghệ hán tử trong trận này.

“Lão hán như Y, hán tử xứ khác này, chỉ sợ thua thiệt rồi! “

“Hả?”

“Tiểu huynh đệ sợ rằng còn chưa biết, tiểu hồ tiên bộ dáng nữ oa này, tại La Dương chúng ta, rất có tiếng. Tuy nàng không phải tộc ta, nhưng cũng không phải người trong tộc, ngược lại thường làm chút việc phạt ác danh.”

“Ồ? Vậy cũng không tệ.”

Người tỉnh ngôn chặn lời, tiện thể chuồn sang bên cạnh Trần Tử Bình: Lại thấy mặt hán ta đầy chữ “Không tin”.

“Đúng vậy! Bất quá, cùng ngoại mạo còn non nớt của nàng tương tự, tiểu hồ tiên này cũng rất là nghịch ngợm, thường làm ra chuyện tinh linh cổ quái —— lần trước liền có một phương tiện đạo nhân, đến La Dương bọn ta tiêu thụ phù lục khu trừ yêu trừ tà này., Không muốn lại chọc giận tiểu hồ tiên này, lúc này để cho hàng xóm ở đây ở bốn phía, để chứng minh nàng cũng không phải là con người, sau đó liền đem mấy cái phù lục khu Yêu kia bám đầy toàn thân, nhưng lại là một điểm dị trạng cũng không có, khiến cho vị đạo nhân phương dương kia vừa kinh vừa ngượng ngùng mà đi...”

“Hừ! Chúng ta là người trong đạo môn, đương nhiên phải nghiên cứu tinh nghĩa của đạo gia, tu luyện trường sinh, chấp kiếm vệ đạo, lấy việc quét dọn yêu nghiệt trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Những hoạt động vẽ bùa chú này lại không phải đạo chính đồ của ta!”

- giọng nói leng keng hữu lực chính là của môn nhân Thượng Thanh Cung Trần Tử Bình, chặn lời của lão hán bên cạnh. Khi nói lời này, vị thanh niên đệ tử của Thanh Cung này, vẻ mặt chính khí凛冽.

“Ách...”

Thậm nói cùng lão hán kia, đều không nói gì.

Ba người đang nói chuyện, lại thấy trong trận hán tử kia, thấy nửa đường giết ra một đứa bé gái, chỉ lo lộn lộn xộn, rất bất kính với võ công côn thuật của hắn. Vì vậy, vị hán tử giang hồ này, thật là lòng đầy căm phẫn, cố ý muốn cô bé kia động thủ, tới thử bản lĩnh của Triệu Nhất Côn ở Chân Châu này, cũng để cho mọi người biết, cái gì gọi là cảnh giới chí cao - “Hạng thủy bất tiến”!

Đề nghị này vừa đưa ra, tự có người nhàn rỗi góp vui, đi tới cửa hàng bên cạnh, mượn một chậu, luôn miệng nói ” Mượn qua”, liền đem chậu nước trong đó đưa đến chỗ hai người —— không sai biệt lắm những người vây xem này, cùng người này tâm tư, đều muốn xem một chút trò hay ngoài ý muốn này!

Thấy có người cổ động, Triệu Nhất côn huynh kia cũng đầy khí khái, lập tức tìm vị khán giả đưa nước làm giám phán, ước định người đó không nhanh không chậm hơn mười mấy người, đợi tới mười mấy tiếng sau, cô bé này đã có thể hất nước Bát —— theo biểu thị khiêm tốn của hắn, côn thuật này của hắn, trước cần vũ động một hồi, mới có thể đạt tới hiệu quả giọt nước kia!

“Tốt quá, ~~~”

Đứa bé gái như búp bê sứ ngọc lại cảm thấy hết sức thú vị, không ngừng vỗ tay đồng ý.

Hán tử kia bắt đầu huy động cây táo, ngang mày côn trong tay, mọi người vây xem đều ngừng thở, nhìn biến hóa không chớp mắt trong sân.

Hán tử này cầm côn lại múa lên, mọi người đều thán khen:

“Xem ra, Triệu Nhất Côn này của Chân châu quả thực có một thân nghệ nghiệp kinh người!”

Bởi vì, đợi vị bang nhân kia bình phán người, đếm tới tiếng thứ sáu, côn bổng trong tay hán tử này lại giống như thoát ly bàn tay của hắn, tựa như một con du long bay múa quanh người hắn. Cây côn kia cũng vung lên cực nhanh, quanh người chỉ thấy một vòng côn ảnh, lại như bánh xe gió xoay tròn điên cuồng trong lúc điều khiển!

Có lẽ vũ động cây côn này quá nhanh, trong lỗ tai mọi người đang vây quanh thỉnh thoảng truyền đến từng trận âm thanh không khí kêu gào bén nhọn, lay động màng nhĩ của mình. Mà không khí mà hán tử kia gặp phải, bị quấy nhiễu nhanh chóng như thế, cũng hiện ra một loại tình trạng khác thường —— không khí đám côn ảnh này chớp động, tựa như ngọn lửa thiêu đốt phía trên, như gợn nước trên không trung lưu động, không ngừng run rẩy, chấn động!

“Xem ra, e rằng cái tên “không tiên bộ” này không phải chỉ là hư danh: “Nhìn bộ dạng này, sợ là một giọt nước cũng không thấm vào được nhỉ?”

Tĩnh lại đang suy nghĩ, nhưng rõ ràng nghe được, người giúp việc kia, đã rõ ràng đếm tới chữ “Mười”.

Lúc này, mọi người vây xem đều nín thở ngưng thần, muốn nhìn xem tiểu nữ oa kia cùng cao thủ võ thuật này tranh đấu, rốt cuộc ai thua ai thắng.

Không đề cập tới mọi người căng thẳng, lại nhìn vị tiểu cô nương phấn trang ngọc trác này, lại không chút hoang mang, cười tủm tỉm bụng chầu nước trong, tới gần Triệu Nhất Côn múa côn —— nhìn bộ dáng tập tễnh của nàng, tựa hồ một chậu nước sạch này đối với nàng mà nói còn có chút nặng.

“Rào!”

Tiểu cô nương này, rốt cuộc cũng xuất ra khí lực bú sữa mẹ, run rẩy vung vòng nước trong này, “Rầm” một tiếng hắt về phía người cầm côn đang múa “Đắp nước không lên được” Triệu Nhất Côn.

Chỉ một thoáng, nghe liền thấy, chậu nước trong vắt thoát khỏi sự trói buộc của chậu gốm, chiếu sáng sớm ánh mặt trời ở trần trúc này, đón gió vỡ vụn thành ngàn vạn đóa bọt nước sáng chói, tựa như dệt thành một gợn nước óng ánh long lanh, chụp thẳng tới đoàn côn ảnh ——

Đã thấy được côn ảnh đầy trời này, tựa như ngọn lửa thấy nước băng, trong lúc nhất thời đều tan biến!

“A...”

Mọi người đang kinh ngạc, lại đột nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi; lại thấy vị “lấp nước không lên được” Triệu Nhất Côn kia, bây giờ lại như gà mắc nước, toàn thân ướt đầm, khắp nơi trên thân không thể rơi xuống được!

“Ngươi, ngươi...!”

Tuy rằng bây giờ đã bắt đầu, thời tiết cũng coi như ấm áp, nhưng nước trong trường như nước bị “thể hồ quán đỉnh” hất lên, lại cảm thấy lạnh lẽo bức người, nói chuyện cũng nhin không được run lên.

Hiện tại vị đương sự này vẫn còn chưa dám tin rằng mình lại bị đầy thành như vậy! Triệu Nhất côn trong lòng cũng cảm thấy có chút cổ quái — mặc dù, danh hiệu “lăn bản bất tiến” của hắn cũng là do vị bằng hữu giang hồ kia nâng đỡ, không khỏi có chút khoa trương. Nhưng hắn thật sự không phải là hư danh, nhiều năm chìm đắm vào công phu côn bổng này..., Cũng không phải chuyện đùa; nếu Tề Mi Côn này múa đến nổi hưng phấn, tuy không đến mức ” Trích Thủy Bất Lậu”, nhưng tuyệt đối sẽ không chật vật như bây giờ, đúng là toàn thân thấm vào trong suốt, liền như mới vớt từ trong sông lên, toàn thân còn lộ ra một cỗ hàn ý nói không nên lời!

“Ta, ta làm sao? Ai bảo ngươi thổi phồng cái miệng của Hứa Đại Hải kia.”

Cô bé này, đối mặt với tên hán tử giang hồ một tay chỉ vào mình trước mắt, lại bình thản không hề sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé chống nạnh, đối đáp rất đường thẳng thừng!

“Vị hảo hán này, theo tiểu nhân nhìn, không bằng cứ như vậy mà tính... Côn bổng này của các hạ quả thực là vũ động đặc

sắc, chỉ là vận khí không tốt lắm —— lảng giềng lảng giềng chúng ta, có tiền liền nâng lên một đồng tiền, để huynh đệ được chút phần thưởng, như vậy liền lên đường thôi.”

Thấy Triệu Nhất Côn vẻ mặt tức giận, vị kia đứng ở một bên bang nhàn bản địa, liền hảo tâm khuyên bảo. Vị này cũng giống như lão hán bên cạnh mở miệng, cũng biết vài phần lai lịch cô bé này, biết rõ hán tử kia trêu chọc không nổi.

Chỉ là, đợi hán lên tiếng, lúc này mọi người mới chú ý tới, vị khảo phán vừa rồi cách hai người khá gần, giờ toàn thân cũng ướt đầm, không nhỏ xuống được. Chẳng qua, có lẽ nguyên nhân không liên quan tới mình, hán lại không như tên cao to bán nghệ kia, nói chuyện rùng mình. Vị huynh đài này nói chuyện tự nhiên lưu loát, hoàn toàn không cảm thấy có gì khó chịu.

Thấy Triệu Nhất Côn kia còn có chút không phục, tên hầu này liền tới kề sát bên tai hán nói nhỏ vài câu —— vị hán tử giang hồ vốn mặt mũi tràn đầy không phục này, nghe vậy lập tức cả kinh, thần sắc trên mặt hung ác chuyển thành kinh dị.

Lập tức, vị Chân Châu Triệu Nhất Côn này, lập tức ngừng một chút thanh âm, nhặt tiền bạc đám người vừa mới nói chuyện bỏ lại, liền giơ cao côn bổng, gánh lấy bao bọc, không nói tiếng nào tách đám người ra, bay đi.

“Hi hi thật là vui!”

“Ồ? Sao lại đi? Vừa hay tại sao lại không dùng một lần?”

Là tiểu nữ oa trong trận, đang thấy thú vị, nhảy nhót không thôi - thấy hán tử này lập tức bỏ đi, còn có chút lưu luyến không rời.

Mà vị Triệu Nhân huynh thuộc Chân Châu kia nghe được tiểu nữ oa tận tình thành ý “lại chơi” một lần nữa, vội vàng tăng tốc bước chân!

Hiện tại, đám người vây xem này, cũng dần dần tán đi chung quanh; vị tiểu nữ oa còn có chút chưa thỏa mãn kia, cũng là hừ hừ hát ca, sôi nổi ly khai.

“Hừ, đám yêu quái này, quả nhiên chỉ biết nhục nhã người bên cạnh!”

Vị đệ tử danh môn chính giáo bên cạnh lúc tỉnh lời này, đúng là vẻ mặt khinh thường.

“Ặc... Vừa rồi cũng không phải là đại ác gì chứ?”

“Ừm, chính vì thế ta mới tha cho cô ấy một con đường sống.”

Xem ra, vị đệ tử Thượng Thanh Cung trẻ tuổi này lập trường rất là rõ ràng, trong nội tâm đối với các loại yêu quái tinh linh, thật sự là căm hận đến tận cùng.

Lại không đề cập tới Trần Tử đây chính khí, lúc này trong lòng lại còn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi —— từ sau khi gặp những kỳ ngộ kia, tỉnh ngôn nhãn lực liền bén nhạy phi thường, bởi vậy cảm thấy trận tỷ thí vừa rồi, rất là cổ quái., Vừa rồi hán tử kia tưới đầy mặt nước sạch, nhưng không giống như từ trong tay cô bé kia đổ ra —— giống như từ trong bóng mờ kia, đột nhiên có một đoàn nước lạnh lớn đổ xuống đầu – mà nước trong chậu chính thức kia, hơn phân nửa bị Triệu Nhất Côn đánh bay, đa số chào hỏi trên người mấy người bang chủ ở gần đó!

“Xem ra, người cùng yêu đầu, luôn phải chịu thiệt thòi.”

Tỉnh lời ý trong lòng âm thầm cảnh giác, khuyên chính mình về sau gặp yêu quái nhất lưu, tốt nhất vẫn là kính mà xa.

“Tuy nhiên... Tiểu cô nương kia xinh đẹp dễ thương như vậy, hành động lại thông minh vô tà như thế, thật sự không dậy nổi nửa điểm chán ghét nha!”

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ có thể nói ra suy nghĩ trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra miệng được. Những ngày này, Trần Tử cùng với Trần Tử kia ở chung, mơ hồ liền phát giác, thanh niên đệ tử đi ra từ Thanh cung trên La Phù sơn này, cảm giác chính nghĩa cực mạnh, rất phản cảm đối yêu vật kia nhất lưu. Vừa rồi, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh này, ngay cả đạo nhân tiêu thụ phù lục kia, cũng rất có ý từ chối.

“Đệ tử môn phái lớn này quả nhiên đã khác.”

Tỉnh lời cảm giác thấp thỏm, cũng mong chờ không thôi vào năm tháng Thượng Thanh Cung trong tương lai - Có lẽ đường chủ Tứ Hải đường kia có mặt ở đây cũng là có ý tứ đấy.

So với vị Trần Tử Bình này, hiện tại xem ra, vị lão đạo Thanh Hà chuyên giả thần giả quỷ lừa người, quỷ thần giả tiền tài kia của thành Ung Châu đúng là dị loại trong thanh cung của La Phù Sơn.

“Vừa rồi trong lúc bất giác lại hô nhiều tiếng tốt như vậy, cô hòng cũng khàn khàn. Không bằng chúng ta đi tìm một quán trà, uống chút trà?”

Tỉnh lời cảm giác rất khát, liền đề nghị đi phẩm trà.

“Tốt lắm, ta cũng đang có ý này.”

Vì vậy, hai người này dọc theo con đường đá xanh trên đường, một đường tìm vị trí uống trà.

Chỉ là, đang đi qua một cái cầu trúc, mới mở miệng, chợt nghe bên cạnh vị Trần đạo huynh kia, thất thanh cả kinh nói:

“Không tốt! túi tiền trên người không thấy đâu nữa!”

Chương thứ chín cho ta mượn Linh Bồ chi diệp, tiêu tan kết tình hoài.

“Không phải chứ? Tìm kỹ hơn đi!”

“Chắc là rơi rớt rồi, ta liền đeo ở bên hông. Hiện tại ngươi xem cái này buộc túi tiền dây thừng tinh tế, đã bị cắt đứt rồi.”

Trong khi nói chuyện, vẻ mặt Trần Tử Bình ảo não, hần mở miệng nói rõ dây buộc bên hông: dây thừng dây thừng kia còn sót lại một nửa, gục xuống ở đó, miệng vết móc trơn trượt, hiển nhiên bị cắt đứt.

“Đúng rồi! Vừa rồi trong đám người kia, thừa dịp ta không để ý, bị người ta vụng trộm cắt đi!”

“Xúi quẩy!”

Nghe Trần Tử Bình nói vậy, trong lòng bắt đầu âm thầm kêu khổ.

Bởi vì, tất cả tiền tiêu vật hai người lần này tiến về La Phù sơn đều đặt ở trên người một Trần Tử Bình. Bởi vì mới đi La Phù Sơn, đã cảnh tỉnh việc mang theo bên người đồ vật tương đối nhiều. Mặc dù thanh kiếm vô danh kia vút ở trong phòng khách điểm, cũng không sợ bị người ta trộm; nhưng những sáo ngọc này, nhạc phổ a, phù triện kinh thư a..., Nhưng tất cả đều là bảo bối đã nói, đều mang theo bên người, vì vậy nếu cho thêm túi tiền kia cũng coi là nặng, thế thì sẽ có vẻ như gà mờ. Vì vậy, hai người thảo luận, những ngân lượng này đều đặt trên người Trần Tử Bình.

Chỉ bất quá, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh này hiển nhiên không thường xuyên nói chuyện như ở ngoài chợ. Nếu đổi lại là thiếu niên này, cho dù lúc nói chuyện ồn ào trong đám đông, cùng người bên cạnh tán gẫu, chắc chắn cũng là tư thế tự nhiên, bảo vệ tốt vật quý giá mang theo trên người.

“Ai, hẳn là bị tên tiểu tặc nào đó trộm mất.”

Tĩnh lại thở dài một tiếng. Nhìn nam nữ ăn mặc trang sức màu bạc này, nghĩ đến tiền bạc vừa bị trộm mất, cho dù không đến tiêu cũng không phải lo không có đường tiêu.

“Trương đạo huynh, đều do ta sơ ý!”

Trần Tử Bình vẻ mặt uể oải áy náy.

“Cái này cũng không có gì. Tiền chỉ là vật ngoại thân; người sống nơi này không quen thuộc, khó tránh khỏi bị bọn đạo chích thừa nhận.”

Chẳng qua, tuy nói vậy nhưng bây giờ hai người cũng mất đi hứng thú uống trà - Huống hồ, hiện tại túi tiền rỗng tuếch, cũng không có tiền mà uống trà.

Hiện tại, một vấn đề phi thường thực tế nan giải bày ra trước mặt hai người: Hiện tại tiền phòng khách sạn này ở, còn có lộ phí sau này, nên giải quyết như thế nào!

Theo Trần Tử Bình nói, cho dù cười lừa vội chạy, vẫn cần năm sáu ngày ánh sáng thần bí, mới có thể đến được La Phù sơn kia. Nếu hiện tại bởi vì bàn ngắn thiếu thốn bán đi cước lực, vậy phỏng chừng còn phải mất hơn nửa tháng mới chạy tới được., Bởi vì cái gọi là “Một văn tiền khó làm thua được anh hùng hán”, đạo lý này từ xưa đến nay đều tự nhiên; nếu như bây giờ một văn không tên, bất chấp mọi giá ăn ngủ ở một đường, phỏng chừng phải đến La Phù sơn thanh cung, mở miệng hai người liền không khác gì hai tên ăn mày nghèo túng.

“Đừng gấp, hẳn là phải có biện pháp.”

Thấy Trần Tử Bình tự trách mình, lại lo lắng, mở miệng liền không nhìn được mở miệng an ủi. Khác với Trần Tử Bình, Trương Ngôn từ nhỏ đã sinh hoạt trong phố phường này, cũng không gấp gáp như vậy. Thiếu niên cho rằng, chỉ cần chịu khổ, ở trên chợ này sinh tiền, cũng có rất nhiều phương pháp.

“Đi tìm tửu quán trà lâu giúp mấy ngày?”

Bắt chuyện, đầu tiên là nhớ tới nghề cũ của mình.

“Không ổn không ổn, như vậy không chỉ bản khoản thời gian lâu, hơn nữa cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.”

Suy nghĩ một chút, thiếu niên liền bác bỏ ý nghĩ này.

“Đúng rồi!”

Ngẫm lại, hắn đột nhiên nhớ đến cái tên quản lý sáo ngọc bên hông mình – hiện tại, ống sáo ngọc này là một tấm vải bố có màu sắc không đáng chú ý, để đề phòng kẻ xấu trên đường đi thấy ý sáo. Chiếc sáo này chính là tác phẩm của Long Nữ Linh Tuyên Nhi kia, nhưng lại không có gì đặc biệt, chân mũi kim xiêu xiêu vẹo vẹo, khó cản được bước chân. Chỉ có điều, cho dù bộ này khó coi hơn gấp mười lần, cũng tuyệt không dám cười nhạo tác phẩm tâm huyết của cô gái này.

“Trương đạo huynh nghĩ ra biện pháp?”

Thấy tình ngôn dường như có sở ngộ, tinh thần Trần Tử Bình cũng không khỏi rung lên.

“Ừm, người xem như vậy được không—— trên người ta đang có một ống sáo nhỏ, ta cũng quen thổi mấy bài: Ta không bằng tiện lợi vừa rồi hán tử chơi côn trên đầu đường kia, đi tìm một chỗ trống bán nghệ, thế nào?”

“Ặc... Cái này, chỉ sợ thể diện Thanh cung ta sẽ bị tổn hại? Ngài nói thế nào cũng là người của “Tứ Hải đường” Thượng Thanh giáo ta a!”

“Ài, bây giờ ai biết được việc này! Về phần vấn đề mặt mũi này —— năm đó Ngũ Tử Tư Ngũ đại nhân kia, lại không phải từng bán nghệ tiêu tiêu trên chợ Ngô kia?”

“Điều này... Nói cũng đúng.”

“Đúng rồi, pháp nhi này chỉ sợ có chút không ổn.”

Trần Tử Bình tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, tìm được một lý do, đem đến cho hắn một gáo nước lạnh.

“Trước kia từng cùng sư huynh tới La Dương này thu mua giấy trúc, đối với nơi này nhân tình phong thổ cũng coi như là am hiểu, cư dân nơi này, vô luận người da trắng, toàn bộ đều ca múa thiện vũ, hầu như mỗi người đều biết dùng sáo trúc nơi này, hồ lô tấu lên mười mấy bài nhạc - chỉ sợ biện pháp bán nghệ của đạo huynh...”

“Ai! Nói cũng phải, phỏng chừng cũng là múa rìu qua mắt thợ, hay là nghĩ biện pháp khác vậy.”

Vì vậy hai người liền không cách nào đối diện với nước sông thanh tịnh bên cạnh cây cầu này. Chính là:

Đầu trượng hùng hực vàng, tráng sĩ chẳng hề có chút màu sắc nào!

“Ai, đều tại ta, nếu không phải vừa rồi nhìn nhập thần như vậy, thì cũng sẽ không...”

“Ây da, có rồi”.

Trần Tử Bình tự oán trách nhưng nhắc nhở, lúc ấy liền cắt ngang lời nói của Trần Tử Bình.

“Ừm? Là cách gì?”

“Xem ra, Trần huynh người thật đúng là một câu thành sấm. Lần này, chúng ta phải bán phù lục kia.”

Trở lại khách điểm, mở miệng nói một chút chuyện vừa rồi làm cho chủ tiệm mất tiền —— lúc chủ tiệm kia nhú mày, lập tức nói rõ hai người bọn họ đều là đạo sĩ Thượng Thanh cung, luôn luôn vẽ bùa chú, hy vọng chủ tiệm có thể giúp đỡ một chút giấy bút than mực, để khéo vẽ chút phù lục bán, cũng sớm trả tiền trọ cho khách điểm.

Xem ra, trên thanh cung này quả nhiên là danh chấn thiên hạ, ngay tại La Dương này, cũng rất có ảnh hưởng. Vừa nghe được thanh cung danh, lại nhìn vài lời, khí độ hai người Trần Tử Bình, thần sắc chủ tiệm này lập tức hòa hoãn xuống, chẳng những không gây khó dễ hai người, còn phi thường phối hợp lấy giấy trúc bút mực, cung cấp cho hai người vẽ phù lục.

Vì vậy, bắt chuyện liền trở lại phòng khách, đem phòng mình ở trở thành tĩnh thất, xuất ra quyển điển tịch trần trạch trừ tà phù, bắt đầu dựa theo bản vẽ, mô phỏng những phù lục kia trước khi đi.

“Ai, không nghĩ tới lão đầu nhi Thanh Hà kia, thật đúng là liệu sự như thần! Chẳng qua, cho dù lão đầu nhi này, cũng không nghĩ tới mình nhanh như vậy đã dùng tới quyển sách này nhỉ?”

Tuy rằng, vị đệ tử danh môn chính phái này luôn luôn là người “Quý Hòa phù”, có thể nói là vô cùng căm ghét, nhưng bởi vì mình sơ sẩy, mới mất đi túi tiền, bởi vậy, hiện tại vị Thượng Thanh môn nhân này đối với việc viết ra phù lục, cũng không tiện lên tiếng phản đối, đành phải im lặng ngồi ở một bên.

Đợi sau khi dụng tâm vẽ mấy bức, cũng dần dần thăm dò ra môn đạo. Dù sao thiếu niên ở Tùng Châu này, cũng từng bước vào “vô dụng” kia, lại học được vài thủ pháp thuật với Long Nữ Linh Miếu kia, tuy rằng lý lẽ đối với mấy cái Âm Dương Ngũ Hành kia cũng không quá rõ ràng, trong suốt, nhưng trong tiềm thức đã có nhận thức không tầm thường.

Bởi vậy, sau khi vẽ được mấy bức, nghe vậy liền có chút hiểu ra:

Những phù lục này được xưng có thể Ích Tà trấn yêu, tuyệt đối không giống như Trần Tử Bình khinh thường, thuần túy là trò lừa gạt.

Kể ra, trong hình vẽ của những phù lục này, tựa hồ ẩn chứa một loại đường nét dịch lý nào đó, tương hợp với đạo Âm Dương Ngũ Hành. Những điểm này thông dong, dựa theo quy luật nhất định tổ hợp cùng một chỗ, tựa hồ có được lực lượng thần bí nào đó.

“Xem ra, tựa như năm âm thanh ngọc địch kia, âm ứng ngũ hành vậy, những phù lục này vẽ tranh, nhưng cũng là âm hợp một loại nghĩa lý nào đó; trước kia ta chỉ sợ cũng có chút nhìn lầm lẫn đầu Thanh Hà kia!”

Nghĩ đến đây, nghe được liền càng thêm thành kính, từ trong tâm hỗn độn chuyển thành tĩnh tâm ngưng thần chăm chú vẽ lại.

Theo ngòi bút cổ tay thu lại, gã cũng dần dần tiến vào một loại tâm cảnh “Không ai quan tâm”, toàn bộ thể xác và tinh thần, tựa hồ bắt đầu lưu chuyển uyển chuyển theo đường cong của bùa chú.

Mà vị Trần Tử Bình cách đó không xa, lại không hề hay biết chuyện này, vẫn còn âm ức không vui. Vừa nghĩ tới mình không cẩn thận, liền lưu lạc đến mức phải dựa vào mấy tờ giấy

phù kiếm được quán quanh, vị đệ tử này chính là vừa xấu hổ vừa thẹn.

Lại qua hơn nửa canh giờ, ngay cả vị Trần Tử Bình toạ công rất tốt này, cũng bắt đầu có chút không kiên nhẫn nổi lên, vị kia một mực ngồi ngay ngắn trước bàn vận bút vẽ bùa báo cáo, mới coi là đại công cáo thành.

Hiện tại, trên mấy án kỷ trước bàn thiếu niên, trên giường bên cạnh còn có sàn nhà xung quanh, đều bay đầy phù lục vẽ các đồ án kỳ dị; có không ít giấy và mực chưa hoàn toàn khô hết.

Nguyên lai, lão đạo Thanh Hà đưa tặng bản trấn trạch này Khu Tà Phù Kinh, các loại phù lục lâm viên tổng cộng, đủ loại phù lục bát môn cái gì cũng có; cái gì trừ tà giải mê, trấn yêu bắt quái, dịch quỷ thông thần, thậm chí ngay cả lục súc kia hưng vượng, ngũ cốc phong đăng, đầu đau nhức, nghĩ muỗi đốt, cũng có phù lục tương ứng! Thực là:

Nơi xó xỉnh trống không to lớn, đủ loại, tất cả đều bao hết!

Cũng không biết lão đạo Thanh Hà kia là từ đâu làm ra quyển phù lục kinh thư đại quan này.

Sau khi giảng co nhiều ngày, cũng không có thời gian để kiểm tra, dù sao cũng là lấy hồ lô vẽ gáo, mỗi loại đều vẽ vài tấm - theo tâm tư của thiếu niên, như vậy có thể tiêu xài thoải mái rồi.

Đợi những phù lục này phiến giấy đều khô ráo chữ viết, bắt chuyện liền gọi đến vị Trần Tử Bình ỉu xiu đuôi kia, cùng một chỗ nhặt những phù lục này lên.

Mang theo tất cả phù triện đều sử dụng để chỉnh đốn bàn, mở miệng nói cho vị tu đạo nhân tới Thanh cung này, thuận tiện xem phù triện này của hắn như thế nào.

Nghe vậy liền mở miệng hỏi, vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh này, liền có chút tinh thần không thuộc dùng hai ngón tay, mang theo một tấm Tịch Tà Phù Lục, đánh giá một phen.

Mà thiếu niên kia nghe vậy, thì hai mắt nhìn chăm chăm trần tử bình này, trong lòng có chút khản trương —— dù sao, mấy

ngày tới hai người bọn họ đi đường quán quanh, đều phải dựa vào những trang giấy mỏng manh này.

Đang xem xét sắc mặt, lại đột nhiên phát hiện, vị Trần Tử Bình lúc đầu rất lơ đãng này, nhìn một chút, thần sắc trên mặt dần dần ngưng trọng lên.

“Làm sao vậy? Có phải tranh được tương đối xấu, bộ dáng rất khó coi?”

Vừa mở miệng đã vội vàng hỏi.

“Không phải —— bây giờ muốn nói, những phù lục mà Trương đạo huynh vẽ, chỉ sợ thật đúng là có chút môn đạo!”

“Vậy sao?”

Trần Tử Bình nghe vậy, lập tức mở miệng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, ta nhìn chăm chăm phù lục này một hồi, lại cảm thấy thần thanh khí爽 đặc biệt, những lo lắng vừa rồi lại giống như là quét sạch sành sanh!”

“Thật sao?!”

Có được sự tán thưởng của vị đệ tử Thanh Cung này, bất chuyện lập tức tinh thần tỉnh táo, tiếp nhận việc giải thích:

“Bởi vì cái gọi là ” họa phù không biết khiêu, ngược lại chọc quỷ thần cười; vẽ phù như tri khiêu, làm cho quỷ thần kêu”! Lúc mới vẽ những phù lục này, ta còn khá tốn sức!”

“Vẽ phù này không biết rõ... Lời này thật sự rất thú vị a.”

“Đúng vậy, đây là ta nghe vị Thanh Hà sư bá kia người nói.”

“À, là hửn à. Chúng ta lập tức đi ra ngoài?”

“Được, ặc hặc, chờ ta thêm một chút, đợi ta vẽ thêm một tấm bùa chú nữa.”

Vừa định chỉnh đốn gia sư đi ra cửa, vừa nghe trong lòng hơi động, lại ngồi xuống, bắt đầu vẽ phù. Lần này, hửn lật đến trang cuối cùng của “Trần yêu”, lên tiếng:

“Chính là nó rồi!”

Sau đó, lại bắt đầu chăm chú phác hoạ phù triện phức tạp biến ảo nhất trong toàn bộ cuốn sách — theo phù lục này nói rõ, tuyên bố phù lục này, nếu là người chế tác sử dụng đạo lực cao thâm, dù là tiên cầm thần thú kia, cũng phải ngoan ngoãn bị nó trấn trụ!

Đương nhiên, tinh ngôn cũng không có trông cậy đi trấn tiên cầm thần thú gì — cho dù có thể trấn, nhưng tiên cầm thần thú kia hẳn có thể tình cờ gặp được sao? Nghe vậy trong nội tâm cũng cân nhắc như vậy:

“Hôm qua nghe lão giả kia nói, từng có đạo sĩ La Dương này tiêu thụ phù lục, cuối cùng lại bị Tiểu Hồ Tiên kia nhục nhã đi — bởi vì có chuẩn bị trước khỏi hoạ, mặc kệ phù lục này hữu dụng hay không, tốt nhất vẫn là chọn cái lợi hại nhất, trong bức hoạ để phòng ngừa vạn nhất.”

Chờ một nét mực cuối cùng của tấm bùa chú này cũng đã khô, bắt chuyện liền cùng Trần Tử Bình thu thập những phù lục này, chồng chất lên nhau, lại mượn ghế trúc chủ nhân của cửa hàng kia, liền tới trước cửa hàng này bắt đầu bày phù bán.

Khách sạn này vừa mới dừng chân nghỉ ngơi, cũng không phải vừa lúc sát đường; trước cửa quán trọ, cách đường cái phía trước còn một đoạn. Chính giữa là hành lang lát đá xanh. Hai bên đường vòng là hai rừng trúc xanh tươi. Sau khi nghe xong liền cùng Trần Tử Bình bày bàn ghế trúc, đặt dưới một vùng rừng trúc, bắt đầu tiêu thụ bùa chú của hắn.

Mà vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh kia, hiện tại trong lòng còn chưa hoàn toàn queo qua, ở bên cạnh bắt chuyện uốn éo nắn bóp, thật sự đứng ngồi không yên. Bắt chuyện, biết chỗ khó xử của hắn., Liền để cho hắn về phòng nghỉ ngơi, tự mình kêu bán là đủ rồi — dù sao chuyện thiếu niên này cũng đã quen thuộc. Nhưng Trần Tử Bình kia lại rất cố chấp nghĩa khí, mặc dù trong nội tâm đối với hành vi kêu bán của đệ tử Thanh cung trên đường, vạn phần ngăn cản, nhưng cũng ngại lưu lại một người ở chỗ này bán phù.

Kết quả cuối cùng là, vị Trần Tử Bình này chuyển ghế trúc, dịch chuyển ra xa, cách quầy hàng này một đoạn ngắn — cho dù như vậy, vị đệ tử danh môn chính giáo thân thể này

trước giờ chưa từng làm, vẫn cảm thấy cả người không được tự nhiên, luôn cảm thấy mình đang chịu thiệt thòi gì đó, đôi mắt kia chỉ nhìn chằm chằm vào khe đá trước mắt, cũng không dám nhìn người đi lại trên đường.

Mà vị thiếu niên năm xưa trên chợ búa kia, còn chưa kịp chịu Thanh Cung Kinh Phong Đạo Vũ sâm sâm sâm trên núi La Phù, lại không có nhiều sự chú ý, cố kỵ như vậy; đợi sau khi mở sạp hàng xong, liền bắt đầu lớn tiếng la to lên như không có người bên cạnh. Dù sao cùng vị lão đạo Thanh Hà chuyên dựa vào phù lục để kiếm tiền đã lâu như vậy, một đồng lý do tiêu thụ phù lục này, đó là mở miệng mà nói, tuyệt không trở ngại!

Tuy rằng, tuy rằng vì phối hợp bán, hiện tại đã bắt chuyện đổi một thân đạo trang đoản kiếm, thét to cũng là hợp tình hợp lý, nhưng lại không có đánh ra cờ hiệu “Thượng Thanh Cung”. Thứ nhất, là Trần Tử Bình Kiên kia quyết không tán thành; thứ hai, mở miệng nói chính mình đổi với mấy cái phù lục này, cũng không có bao nhiêu lòng tin.

Muốn giải thích thì mình còn chưa tiến vào La Phù sơn mà đã phá vỡ chiêu bài của người ta ở Thanh cung, thế thì không hay cho lắm.

Chẳng qua, đợi sau khi hét to lên rất nhiều, lại đổi lấy chỉ trở của người đi đường, ngẫu nhiên sẽ có hai ba người tò mò dừng bước lại, nhưng cũng chỉ tùy tiện lựa chọn, không có ý mua sắm gì cả.

“Ai, xui xẻo! Chỉ sợ là tiền bồi Đạo môn kia, ở La Dương làm hỏng thanh danh bán phù nhất hành này của ta!”

Trong lòng dậy không khỏi cảm thán.

Hiện tại, ngày hôm nay dần dần lên cao, ánh mặt trời cũng dần dần dời đến bàn trúc trước mặt: Còn có chút ánh mặt trời, nghiêng nghiêng xuyên thấu qua lá trúc thưa thớt trên đỉnh đầu, chiếu xuống điểm sáng loang lổ trên người thiếu niên này.

Quát lớn nhiều như vậy, lại bị mặt trời xuân ấm áp này chiếu vào, bắt đầu dần dần trở nên uể oải. Hiện tại, thiếu niên cũng không giống như ban đầu, mười phần khí thế; hiện tại tiếng

thét to từ trong miệng hắn, cũng từ cao vút “Trần Yêu Tích Tà” dần dần biến thành “Khu ruồi muỗi trừ ruồi”; mà thanh âm kia, cũng biến thành thật như ruồi muỗi...

Hiện tại, Trần Tử Bình đang ngồi trên ghế trúc cách đó không xa, mặc dù đã trải qua huấn luyện tốt trong Thanh cung, nhưng hiện tại cũng giống như đã mở miệng, bắt đầu có chút buồn ngủ...

Lúc cánh cửa này là La Tước, vị này đang cúi đầu thuận mắt, buồn bã ỉu xiu, đột nhiên cảm thấy có một nhân ảnh đi tới trước án, tựa hồ rất hứng thú không ngừng lật giở những tấm phù lục trước mặt mình.

“A! Cuối cùng cũng sắp khai trương rồi hả?”

Lúc tỉnh nói thì cổ vũ tinh thần, từ đầu thu thập khí lực toàn thân, ngẩng đầu lên, chuẩn bị ra chào hàng lớn một phen.

Chỉ là, đang lúc hắn muốn mở miệng khoe phù lục, đã nghe thấy vị này đang lật qua lật lại phù lục, chính là tiểu nữ oa oa sáng nay cùng Triệu Nhất Côn Triệu huynh kia quấy rối ——

Hiện tại, vị này một thân áo bào ngắn màu đỏ, khuôn mặt xinh đẹp như phấn ngọc, cái miệng nhỏ nhắn như chu ngọc, đang vênh cao; một tay chống nạnh, một tay chỉ vào vị chủ quầy trước mặt, ngửa mặt tức giận nói:

“Đại ca ca, ca cũng muốn bán Trần Yêu Phù?”

Chương thứ mười trúc ảnh giúp đỡ sơ khai, nơi nào bay đến thần vật.

“Đến rồi! Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!”

“Chỉ là, tấm phù triệu ta vất vả chế thành này, lại còn chưa phát chợ, tiểu nữ oa làm khó dễ này liền tới cửa tìm... Ai!”

Vị chủ quán xui xẻo này, hiện tại trong lòng không ngừng kêu khổ. Bất quá, cái gọi là hòa khí sinh tài, mơ hồ nói là am hiểu sâu sắc trung chân nghĩa, lập tức, cũng không tức giận, chỉ cúi mặt xuống, hòa ái nói với cô gái này:

“Vị tiểu muội muội này, ta chính là đang bán Phù Lục, trấn yêu trừ tà, tị quỷ an trạch, rất linh nghiệm! Người có muốn mua một tấm hay không?”

“Hừ hừ, nhân gia mới không cần mua đâu.”

Tiểu nữ oa này lại tiếp tục tức giận nói ra:

“Người có giấy bán Trấn Yêu? Nói cho người biết, ta chính là yêu a! Người thật sự có thể trấn áp được người ta sao? Ta sẽ không tin đâu!”

Đứa bé gái bề ngoài xinh xắn đáng yêu này đang chu cái miệng nhỏ, vẻ mặt hoài nghi. Mà cô nàng này đang cố gắng chào hàng quầy hàng phù lục, nghe xong lời này của tiểu cô nương, cũng có chút dở khóc dở cười, trong lòng thầm nghĩ:

“...Tiểu nữ oa này lại thừa nhận chính mình chính là yêu quái, thật sự là không biết nhân tình a. Nhưng tựa hồ, lại cũng không phải là giận ta tiêu thụ giấy phù có thể trấn trụ nàng, lại càng giống như hoài nghi ta đang gạt người, tiểu muội muội này thật đúng là đáng yêu.”

Lúc này, trên đường đi ngang qua nơi đây, thấy vị tiểu oa oa đại danh鼎鼎鼎鼎 này, lại tới gây sự với người khác, liền đều vây quanh quầy phù này, ngừng chân quan sát, giống như buổi sáng vây xem vị hán tử bán nghệ kia vậy.

Chỉ là, đối với người mở miệng mà nói, có chút khác lạ - buổi sáng, thiếu niên vẫn là một thành viên trong số họ; bây giờ, hắn lại trở thành đối tượng được mọi người chú ý.

Tĩnh lời ánh mắt tương đối tốt, trong đám người vây xem, thấy buổi sáng vị lão giả đứng bên cạnh nói chuyện với mình. Hiện tại, vị lão hán này nhìn thấy tình trạng bên cạnh phù sạp, lại cảm thán như trước:

“Ài, tiểu đạo sĩ ngoại hương này, chỉ sợ sắp không may rồi!”

Lại nói lão giả này tiểu hồ tiên lúc trước, sau khi nói xong câu nói không tin kia, cũng không đợi tĩnh lại, liền ở trên bàn trúc đảo lộn vài tờ giấy phù phiến, liền hướng trên người mình vỗ. Nữ oa này bàn tay nhỏ bé không ngừng khoa tay, trong miệng lầm bầm không ngừng:

“Đại ca ca thật sự là gạt người, huynh xem những trang giấy này không trấn được ta lắm...”

“Ồ, quả nhiên!”

Nghe nói tới nhân chúng vây xem đại danh Tiểu Hồ Tiên, hiện tại thấy nàng dán mấy tấm phù chỉ này, cũng không có gì, đều giống như bưng bình đại ngộ:

“Đã sớm nhìn tiểu đạo sĩ này quá trẻ tuổi, những phù lục mà hắn vẽ kia sao có thể có tác dụng chứ? May là không mua!”

Những người vây xem đang xôn xao nghị luận, rốt cục cũng đánh thức Trần Tử Bình đang ngủ gật ở góc đường cách đó không xa. Vị thanh niên đệ tử đến Thanh cung, lau đôi mắt ngái ngủ của mình, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh quây phù lục, cũng đã vây quanh một vòng người. Trần Tử Bình đang không biết xảy ra chuyện gì, lập tức bắn người lên, tách ra đám người, nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở bên trong...

Sau khi đẩy đám người ra, hắn liếc mắt liền nhìn thấy trên người vị tiểu nữ oa này có khảm mấy tấm phù phiến. Hiện tại cô bé trang điểm xinh đẹp này, ngay cả búi tóc trên đỉnh đầu cũng tết thành một tấm giấy bằng trúc, có vẻ đặc biệt đáng buồn cười.

Vừa thấy là “Tiểu Hồ Tiên”, Trần Tử Bình tức giận tím mặt, “Bá” một tiếng, rút thanh kiếm sau lưng ra, cao giọng quát cô bé này:

“Đốt! Lại là yêu vật này của người, ném thử một kiếm của ta!”

Dứt lời, tay giơ cao thanh bảo kiếm ánh sáng nhấp nháy, định hướng lên trên đầu tiểu nữ oa kia bỏ tới!

“Chậm đã!”

“...”

Chính là gã bắt chuyện kia thấy thế, vội vàng lên tiếng ngừng lại.

“Trần đạo huynh, tạm không vội động thủ —— người tu đạo chúng ta, giảng giải nhất câu Dịch tâm nhân hậu. Huống chi, bất kể thế nào, nàng cũng chỉ là một tiểu nữ oa; Thanh Thiên Bạch Nhật lai huyết tung tóe ra phố, chung quy không thỏa đáng lắm!”

Trong lòng giải thích, cũng không có ý nghĩ “người, yêu bất lương lập” như Trần Tử Bình. Thấy thần thái cô gái ngây thơ đáng yêu này, thiếu niên sao lại nhẫn tâm để cho Trần Tử Bình kia một kiếm chém xuống? Lập tức, hắn liền nghĩ ra lý do có thể làm cho môn nhân Thượng Thanh cung này, lập tức tiếp nhận.

Trần Tử Bình kia nghe thấy vậy, ngẫm lại cũng đúng, liền có chút không tình nguyện đem thanh bảo kiếm hàn quang bắn ra bốn phía thu hồi vào trong kiếm nang. Chẳng qua, hắn đối với cô bé này vẫn trợn mắt nhìn ——

Tình hình vừa rồi hung hiểm như vậy, nhưng vị “Tiểu Hồ Tiên” thiếu chút nữa máu tươi tại chỗ này, lại giống như không biết sợ hãi. Dưới cái nhìn trợn mắt của Trần Tử Bình, cô bé này lại cùng hắn giả mặt quỷ, cười hì hì nói:

“Vị đại ca ca này thật hung ác ah! Nhưng thanh dao găm kia lại rất sáng ngời, có thể cho người ta mượn làm tấm gương hay không?”

Lần này đến phiên vị đệ tử Thanh Cung này dờ khóc dờ cười.

“Vị tiểu muội muội này, hay là đến nơi khác chơi đi! Chờ chút nữa ta bán chút tiền bạc, liền mua cho muội chút kẹo để ăn!”

Lúc tỉnh lại nhìn bộ dạng hiện tại, trong lòng tự nhủ nếu để tiểu cô nương này đùa nghịch với quầy hàng trước đó, sợ rằng sinh ý của mình lại càng không làm được rồi. Bởi vậy, liền nghĩ đến chuyện dỗ dành nàng, xem có thể cho nàng đến nơi khác chơi không.

“Tính nếu đại ca ca đồng ý không tiếp tục bán tờ giấy lừa gạt này nữa, người ta mới đi thôi!”

“Ách... “

Không thể tưởng được cô bé này lại căm hận mấy câu ” lừa gạt” này đến tận bây giờ.

Sau khi bắt chuyện, hắn nhìn lướt qua những người đang chờ xem các trò hay xung quanh, lại thấy đám lao phải theo lao. Trầm ngâm một lát, đặc biệt là nghĩ đến tiền phòng còn chưa hạ lạc của mình, nên bắt chuyện quyết định nhẫn nại cùng cô bé này trả lời, mãi đến khi cô nàng bắt đầu dụ dỗ mới thôi.

Nhìn thấy bầu trời trước mắt thật đáng yêu, bé gái khuôn mặt xinh đẹp, nói năng cũng không thể nào thờ nổi. Lập tức, chỉ thấy thiếu niên này chủ quán, vẻ mặt ôn hoà nói với cô bé này:

“Tiểu muội muội muội, ca ca cũng không phải đang gạt người — phù lục ngươi dán vừa rồi, lại đều là phù giấy trừ tà. Tiểu muội muội hoạt bát đáng yêu như thế, sao lại là vật tà ác?”

“Ừm! Vậy đương nhiên...”

Nghe được giải thích như vậy, cô bé này liền lấy tờ giấy đặt trên đầu, tháo xuống.

“Vậy Trấn Yêu Chỉ của đại ca ca để ở đâu đây?”

“Ách... Thì ra là ở chỗ này.”

Tĩnh ngôn chỉ, hù dọa nàng nói:

“Đây là một tấm trong số những trấn yêu phù của ta, lợi hại nhất!”

“Thật sao? Ngươi cũng đừng xem ta là trẻ con hù dọa chứ!”

—— tỉnh ngôn một cái không để ý, lại chưa kịp ngăn cản, đã thấy vị tiểu nữ oa lanh lợi này, khi lời còn chưa rơi xuống đất, liền vươn tay ra, đem tấm phù lục mới mở miệng khoe khoang, một tay tóm tới, vỗ lên đỉnh đầu ——

Phù lục này, chính là do người mở miệng nói không yên lòng, trước khi rời nhà đã vẽ lại tờ giấy kia. Tờ bùa này, chính là thứ được xung tụng trong kinh thư, ngay cả “Tiên Cầm Thần Thú” cũng có thể hàng phục được.

Trận này mọi người đều nghĩ cô bé này còn có thể bình yên vô sự, nhưng đột nhiên lại có dị trạng phát sinh:

Tấm phù triệu này vừa chạm đến mái tóc của cô gái thì đột nhiên “bang” một tiếng giòn vang, lập tức búi tóc đen của tiểu nữ, che kín toàn bộ mái tóc!

Mà vị “Tiểu Hồ tiên” này đột nhiên trong lòng sinh ra sợ hãi, liền tranh thủ vươn hai bàn tay nhỏ bé như ngó sen, dùng sức lật lá bùa quái dị này lên —— chỉ là, tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả thông tin, đều kỳ quái phát hiện, mặc cho cô bé này dùng lực đập thế nào, tờ giấy trúc vốn mềm mại mềm mại, hiện tại lại như nước thép thấy gió lạnh, đón gió dài thành một tấm sắt, che trên đầu nàng, không chút sút mẻ.

Lần này, tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm!

Mà vị “Tiểu Hồ tiên” thiên chân bướng này, hiện tại cũng cảm giác được nguy hiểm của mình, chỉ thấy nàng mang theo nước nổ đứt quãng nói:

“Đại ca ca... Ngươi khi dễ trẻ con!”

“Ta, ta chính là yêu quái vô cùng xấu!”

“Mau lấy giấy quái dị này ra... Nếu không, sẽ hù chết ngươi đấy!”

“Ách!”

Không đề cập tới tiểu nữ oa ở đó giãy dụa, vị này bán phù quây chủ, hiện tại vừa mừng vừa sợ:

“Ồ, thực không thể tưởng tượng được! Ta vốn chỉ trông cậy vào phù lục có thể kiếm được hai đồng tiền, lại thật sự có hiệu

quả nhanh như vậy! Xem ra, uy lực này còn không nhỏ đâu!”

Mà bây giờ đám người vây xem kia, lại là khiếp sợ, phát ra traten traten thanh âm tấm tắc kỳ lạ. Còn có người trẻ tuổi to gan kia, ở đó lớn tiếng mở miệng cổ vũ:

“Tiên trưởng không nên sợ! Nghe nói nàng chỉ là tiểu hồ tiên, không có gì phải sợ!”

Nghe thấy mọi người tự cổ vũ mình, mở miệng có chút dở khóc dở cười. Chứng kiến bộ dáng hoảng sợ luống cuống của cô bé trước mắt này, tâm trạng rất không đành lòng, liền đi tới đỉnh đầu nàng vạch phù lục kia ra. Bất quá, nhớ lại vẫn không quên trước khi trừ đi phù lục, nhân cơ hội này hét to hai câu vì việc làm ăn của mình:

“Các vị phụ lão hương thân của La Dương, hàng xóm láng giềng láng giềng, hiện tại tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy chứ? Linh phù bốn đạo trưởng tự tay chế tác, cũng là linh nghiệm tuyệt đối vô cùng!”

“Hiện tại, bốn đạo trưởng từ bi niệm, nhân nghĩa vi tâm, liền muốn đem đạo linh phù này bỏ đi.”

“Trương đạo huynh chậm đã, không bằng để ta lấy yêu thú này...”

Là Trần Tử Bình đứng ở một bên mở miệng khuyên bảo.

Bất quá, bắt chuyện lại giả bộ như âm thanh ầm ĩ quanh thân, chỉ coi như không nghe thấy, lập tức từ một bên khác vòng qua trước người mấy cái trúc, đi tới trước mặt tiểu nữ oa này, muốn niệm chú trừ bỏ cái phù lục trên đầu nàng ——

Nhưng đã chậm một bước!

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô bé xinh đẹp như Quỳnh Ngọc lại đang dần biến hóa ra nguyên hình của cô bé...

“A!”

Đây là thiếu niên ở rất gần, thấy thế cả kinh lui lại mấy bước.

“A!”

Một tiếng kêu sợ hãi này chính là của tất cả mọi người đang vây xem, không hèn mà cùng bật thốt lên kinh hô! Âm thanh của hân quá lớn, lại làm kinh động đến một đám chim chóc đang kiếm ăn trên đường.

Hiện tại, trong mắt mọi người tại đây ngạc nhiên vạn đầu nhìn chăm chú, trước mắt “Tiểu Hồ Tiên” này, đang dần dần hiện ra diện mục thật sự của nàng:

Đại ngoài dự liệu của tất cả mọi người là, miệng truyền miệng “Tiểu Hồ Tiên” này lại không phải là ly hồ giữa núi rừng!

Chỉ thấy trong vùng trời xuân rực rỡ này, một dị thú tuyết trắng nằm ngang trước mặt mọi người giống hồ mà không phải hồ, giống báo mà không phải báo, giống như lân cũng không phải lân, giống như Côn Bằng không phải Côn Bằng, tất cả mọi người đều chưa bao giờ thấy qua, đang nằm ngang ở trước mặt mọi người!

Dị thú này toàn thân lông màu giống như tuyết trắng, trên trời ánh mặt trời xuân sáng ngời, đang tản mát ra ngọc khí tuyết quang sáng chói, lao thẳng tới vây xem mọi người, trong nháy mắt dường như không thấy rõ sự vật trước mắt.

Nhưng vị thiếu niên Tùng Châu này mở to lời, thị lực lại cực tốt, lúc trước cũng đã gặp qua không ít sự vật cổ quái. Bởi vậy lúc này cũng không còn kinh hoàng như người ngoài; ban đầu còn kinh ngạc, sau đó liền bình tĩnh cẩn thận quan sát dị thú trước mắt:

Chỉ thấy cả người nó trắng như tuyết, lông lá chói lọi như tuyết. Nhưng khi nhìn kỹ, bộ lông trắng muốt này lại khiến người xem cảm thấy đó là một bộ lông năm màu, mơ hồ có ánh huỳnh quang xinh đẹp như cầu vồng, không ngừng di chuyển trên thân thể trắng như tuyết này. Lại có một vòng hoa văn màu vàng nhạt, bị ánh mặt trời chiếu, liền phát tán ra ngàn vạn hào quang màu vàng. Trên đầu dị thú này mọc ra một cặp sừng tranh, giống như Quỳnh Diễm mỹ ngọc, giống như linh giác sừng hươu, màu sắc thì như ngọn lửa màu đỏ nhạt.

Kỳ lạ chính là, ở dưới hai con dị thú này, mọc lên một đôi cánh chim trắng nõn như tuyết. Bất quá trên đôi cánh này,

đạo lưu quang năm màu ẩn hiện kia lại càng thêm diễm thịnh.

“Thần thánh dễ hiểu!”

Sau khi hẳn bắt chuyện chứng kiến dị thú, đây là từ đầu tiên trong đầu xuất hiện!

Lại nhìn dị thú kỳ trân dị bảo trước mắt này, trong đôi mắt màu vàng nhạt của nó, lại hiện ra thần sắc sợ hãi.

“Sở hạ đáng thương!”

Đây là từ thứ hai mà không thể giải thích được trong đầu thiếu niên.

Hiện tại, trong lúc tỉnh táo, không ngờ lại xem dị thú trước mắt này là dị loại gì. Nhìn vẻ kinh hoàng thê lương trong mắt nàng, thiếu niên trong lòng nổi lên sự trù mến.

Lập tức, nghe vậy bước tới phụ cận mấy bước, cúi người ngồi xổm trước mặt kỳ thú này, cười ôn hòa nói với nàng:

“Đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.”

“Ngươi cố nhịn chút, không nên cử động, đợi ta đến bóc tấm phù lục trên đầu ngươi ra, cẩn thận bóc bỏ.”

Dứt lời, tỉnh ngôn trong miệng niệm tụng chú ngữ đặc biệt sau lưng, vươn tay ra, muốn đem linh phù trói chặt con dị thú này lại!

Chương thứ mười một Yên Sơn Thúy, Thiến ai tương xứng
giang hồ...

Lại nói, dưới đạo linh phù này, bắt đặc dĩ hiện ra ấu thú trên kỳ
hình người. Thấy tỉnh ngôn đưa tay tới, đôi mắt màu vàng nhạt
của nàng có ý tứ rụt rè.

Mà lúc tỉnh lại ở trong minh minh, tựa hồ cũng cảm giác được
sự khẩn trương bất an của tiểu kỳ thú trước mắt này, liền cười
ha ha, nói:

“Cô bé này, lại không ngoan ngoãn; đáng dấp đáng yêu như
vậy, lại làm sao lừa ta, nói mình vốn xấu?”

Vừa dứt lời, con dị thú đang nằm sấp trên mặt đất tựa hồ nghe
hiểu lời nói của thiếu niên, trong mắt dường như hiện ra vài
phần ngượng ngùng.

“Ha ha tiểu muội muội, muội đúng là rất đáng yêu.”

Nói xong, mở miệng thì niệm chú, giơ tay vạch ra tấm phù lục
giữa hai sừng trên đầu nàng. Trước khi tháo tờ phù lục này,
nhớ lại thấy con ấu thú trước mắt có lưu quang màu tuyết, hai
chiếc sừng trên đầu có màu đỏ nhạt, giống sừng hươu non, còn
chưa trưởng thành hoàn toàn. Bây giờ nó giống như hai cái
ống ngọc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Minh Lung cực kỳ đáng
yêu.

Thâm yêu thích, nghe vậy liền không nhịn được thuận tay vuốt
ve một cái sừng.

—— chỉ thấy lúc thiếu niên vuốt ve mình hai bó, toàn thân
chấn động kịch liệt, trong đôi mắt màu vàng óng kia, lại càng
thêm xấu hổ, lập tức tràn đầy nước mắt lưng tròng.

“Ách? Thật xin lỗi!”

Không nghĩ tới hành động không đáng chú ý này của mình lại
khiến cho “Tiểu Nữ Oa” lúc trước trở nên hoảng sợ như thế,
khi nghe vậy liền vội vàng dừng lại, trực tiếp vạch đạo phù kia
ra —— lại thấy tám đạo phù vốn như nước thép đọng lại này

không chút sút mẻ, bây giờ lại như một sợi lông ngỗng, bị thiếu niên đạo sĩ này nhẹ nhàng vạch ra, chính là thuận tay mà đứng lên!

“Đạo huynh cẩn thận!”

Là vị Trần Tử Bình đứng ở bên cạnh, đang dứt giọng hô to — vị đệ tử Thượng Thanh cùng đi với thiếu niên này, rất sợ yêu thú này đột nhiên nổi giận đả thương người.

Chỉ là, Trần Tử Bình đã quá lo lắng. Chờ sau khi nghe xong, con dị thú điêu khắc từ Thải Ngọc thạch này lại giống như toàn thân mềm nhũn, giãy dụa tại chỗ một phen, mới dần dần ngưng tụ thành bộ dáng nữ oa đáng yêu lúc trước.

Trần Tử Bình tay phải cầm chặt chuôi kiếm sau lưng, đao thực sự quá mức lo lắng. Cô bé do thú hóa thành này giờ hai mắt rung rung nước mắt, cú chém đầu tiên là:

“Đại ca ca, người lại chỉ biết bắt nạt người khác!”

“Ách...”

Không biết vì sao, hiện tại thiếu niên này cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, đang không biết phải ứng đối như thế nào — đã thấy vị tiểu thiếu nữ tuổi không biết hạt đậu này, nói xong câu nói mang theo nức nở kia, đã khóc “Oa” một tiếng, khóc ra. Sau đó, cô bé khóc như phù dung mang theo mưa này, quay người lại liền rời khỏi đám người, lao đảo chạy ra ngoài.

Sau đó, mọi người tại đây liền nghe thấy tiếng khóc này, càng lúc càng đi xa, rất nhanh theo tiếng gió, biến mất ở nơi xa...

Ngay lúc tất cả mọi người đều ngạc nhiên, lại đột nhiên nghe thấy giữa sân có một thanh âm hét lớn:

“Các vị xin chú ý tới dưới chân! Không nên đạp hỏng linh phù của ta!”

“Trần huynh nhanh giúp ta nhặt mấy tấm Phù lục này lên!”

Thanh âm tình thế cấp bách này, chính là vị chủ quán bán phù này, sợ mọi người vây xem không lưu ý, liền giẫm nát mấy tấm đạo phù rải rác trên mặt đất kia!

Mà Trần Tử Bình này, hiện tại cũng đã hiểu ra “Quỷ Họa Phù” mà mình trước nay luôn khinh thường này, thật đúng là có tác dụng rất lớn, trong lòng không khỏi đối với ấn tượng của những phù lục này thay đổi rất nhiều. Nghe được giải thích, hắn cũng vội vàng cúi người xuống, cùng hắn lục soát những tờ giấy phù rơi trên mặt đất.

May mắn là phù lục bị tiểu nữ oa kia quét sạch không nhiều lắm. Vị này là chủ quán tay chân lanh lẹ, trong chốc lát liền cùng Trần Tử Bình đem những đạo phù này tập trung lại, chồng lên trên trúc mấy cái —

“Tiên trưởng! Cho ta hai lá!”

“Cho ta mỗi dạng một tấm!”

Những người xem ở đây phản ứng đồng loạt xông lên, tranh nhau mua phù lục của hai vị đạo nhân trẻ tuổi này.

Thấy sau khi trải qua chuyện ngoài ý muốn, sinh ý đúng là rất tốt, bắt đầu cười không ngậm miệng lại được. Hiện tại, hắn vừa mở miệng như mặt hồ giới thiệu các loại phù lục khác nhau với khách hàng, vừa mời Trần Tử Bình kia, giúp hắn duy trì trật tự. Mà tiền bạc bán được kia, lại ghi vào trong lòng mình, không dám để vị đệ tử Thượng Thanh giới thiệu nữa.

Vừa luống cuống tay chân bán phù lục, vừa nghe trong đám người nghị luận:

“Ừm! Thật ra ta đã sớm nhìn ra, vị đạo trưởng bán phù này, tiên phong đạo cốt; vị đạo nhân vốn ngồi không xa kia, cũng tinh khí mười phần - ta đã sớm nhìn ra, chỉ là không nói mà thôi...”

“Ngươi thôi đi! Lúc trước ai nói, đạo sĩ “đậm mùi sữa” này lừa gạt người ta lấy tiền?”

“Thật sao? Là ai? —— ngươi xác định nói ta rồi?.. À, vậy, lúc trước ai nói với ta, tiểu nha đầu kia là hồ ly biến mà?”

“... Ta cũng là nghe Trần Nhị ngốc nghếch kia nói... nghĩ lại, yêu vật kia biến ảo đa đoan, hôm nay gặp linh phù bậc cao nhân, mới khiến nàng hiện ra nguyên hình chân chính... Nhưng chưa thể biết được a!”

“Người chết chắc!”

Bất kể nói thế nào, hiện tại đã thức tỉnh ghen mắt đạo phù mà cả buổi sáng chưa khai trương, hiện tại nương theo ánh sáng của tiểu nữ oa kia, lại là chi tiêu rất tốt, chỉ trong chốc lát đã bán hết sạch rồi!

Mà tiền bạc bán được kia đã tích không ít; túi lót trong ngực thiếu niên, trước mắt đã không chịu nổi gánh nặng. Bởi vậy, số tiền dư lại đã chất thành một đồng ở phía trên trúc này —— ở trước hai vị tiên trưởng đạo hạnh cao thâm này, cũng không sợ kẻ nào đuổi mùi, dám tới đuổi tay!

Đợi sau khi mọi người đến bán hết phù lục, đối với những người đến mua, cũng chỉ có thể xin lỗi bọn họ buổi chiều lại đến.

Hiện tại, việc thu mua quầy hàng này cũng không cần tự mình phải động thủ, sớm đã bị chủ tiệm khách sạn một mực ở bên cạnh thu dọn náo nhiệt, gọi mấy vị tiểu nhị, ba chân bốn cẳng thu hồi lại bàn trúc ghé trúc.

Về phần hai vị tiên trưởng lão này, hiện tại cũng được chương quầy “Khách trúc cư” cung kính đón chào nhã tọa ở phòng khách sạn, dâng hảo tửu hảo hạng để chiêu đãi. Đương nhiên, vị chủ nhân của cửa hàng khôn khéo này, tại chiêu đãi rất chu đáo, cũng vẫn không quên hướng hai vị tiên trưởng này, cần một đạo linh phù có thể làm cho khách sạn nhà mình sinh ý.

—— lúc trước vị chủ tiệm hảo tâm này rất nhiều tương trợ, hiện tại lại thấy hắn chiêu đãi chu đáo như thế, đánh thức nói rằng không có lý nào lại không đáp ứng? Chương quỹ này cẩn thận nhắc tới, lập tức mở miệng đáp ứng. Thiếu niên còn đáp ứng, sẽ tặng cho vị “Khách khách Trúc cư” này vài đạo linh phù trừ tà. Lần này, trực tiếp mừng vị chương quầy này, mặt mày hớn hở, nếp nhăn trên mặt cũng như giãn ra.

Tuy rằng, một buổi sáng kiếm được tiền bạc, làm du lịch bàn đã là dư dả có thừa, nhưng buổi sáng lúc quầy hàng đã đáp ứng buổi chiều còn đi bán, buổi trưa đánh thức đành phải ở trong phòng, tô thêm hai ba mươi đạo phù. Buổi chiều bày quầy, những phù lục này rất nhanh lại được bán sạch.

Đợi đến ngày thứ hai, La Dương cư dân có chút ở xa xôi, nghe tin liền tới, nhưng chỉ nghe thấy chuông quỹ khách sạn rất xin lỗi, hai vị đạo nhân Thanh cung ở nhà hẩn đặt chân, đang sáng nay trời vừa tờ mờ sáng, liền lặng yên rời đi.

Mọi người nghe tiếp lời của điểm chủ, sau đó cố gắng thở dài, nhưng dường như lại giật mình:

“Nha! Hóa ra hai vị tiên trưởng này chính là đệ tử của Thượng Thanh cung! Khó trách còn trẻ như vậy, đã có thể chế ra linh phù thần diệu như vậy! Chẳng qua, vì sao trước đó lại không nghe bọn họ gọi mình là đệ tử của đệ nhất đạo môn thiên hạ?”

“Còn phải nói sao! Hai vị tiên trưởng Thượng Thanh cung này, buổi sáng hôm qua cố ý ra ngoài bán phù, tạo phúc cho bách tính La Dương ta. Trước khi bọn hẩn xuất môn, còn đặc biệt chiếu cố tiểu nhân, không nên tiết lộ thân phận môn nhân Thượng Thanh cung của bọn hẩn—— ài! Tu vi đến loại trình độ như bọn hẩn, tự nhiên khinh thường nương nhờ bóng mát sư môn; không nghĩ tới hai vị đạo trưởng này tuổi không lớn lắm, liền đã có trình độ như thế, thật sự làm cho người tuổi cao như ta hổ thẹn!”

“Đó là đương nhiên!”

Chủ nhân khách sạn tán thành một tràng tán dương từ tận đáy lòng, tất nhiên được tất cả mọi người ở đây liên thanh tán đồng.

Bất quá, có một vị trưởng bối danh vọng khá cao, liền vuốt râu nói ra:

“Thật ra, theo lão phu thấy thì hai vị đạo trưởng trẻ tuổi này chưa chắc đã nhỏ tuổi bằng đám người chúng ta.”

Nói xong câu không thể giải thích được này, vị lão giả này chỉ mỉm cười vuốt ve, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Mọi người mới nghe lão giả nói đều ngạc nhiên khó hiểu. Bất quá sau khi thương thức một chút thì đều bưng tỉnh đại ngộ:

“Quả nhiên vẫn là Lý lão kiến thức bất phàm! Đạo trưởng pháp lực cao thâm như vậy, sao lại có thể là thiếu niên như

vậy! —— thanh cung La Phù sơn này, thật đúng là khó lường!”

Sau khi nói chuyện phiếm này truyền ra ngoài, La Dương này lại có thêm không ít người quy y Đạo môn, cũng có không ít sĩ sĩ Mộ Đạo rất kiên định, chuẩn bị hành lý, trèo non lội suối, muốn bái vào môn hạ thanh cung trên La Phù sơn kia!

Hiện tại, đây là “Khách Trúc cư”, từ khi việc này lan truyền thanh danh, thực sự là khách không ngừng tuôn trào, tài nguyên cuộn cuộn - đương nhiên, chủ nhân khách sạn này, đem công lao kinh doanh thịnh vượng, đều quy về mấy đạo linh phù mà cao nhân Thanh cung ban cho. Hiện tại, mấy đạo phù đã tỉnh ngôn văn, đều bị chủ tiệm coi như bảo bối, cung phụng trong phòng ngủ của mình, sớm muộn cũng bái không thôi!

Mà nghe vậy, Trần Tử Bình đặt chân ở hai gian phòng khách, hiện tại cũng đặc biệt ghi rõ là tĩnh thất thượng cung tiên trưởng đã từng thổ nạp, giá tiền tự nhiên so với phòng khách khác cao hơn lão đại một đoạn.

Nhưng cho dù như vậy, các khách trọ kia đều chạy tới chạy lui như chạy theo vịt đoi —— toàn bộ khách nhân đã từng nói qua, ngủ trong phòng này rất là thơm ngon, hơn nữa ngày hôm sau cũng cảm giác được, cả người bản thân trở nên thần thanh khí爽, tinh thần sảng khoái gấp trăm lần!

Sau đó, càng truyền ra lời giải thích còn muốn ly kỳ hơn. Trong La Dương phường đồn đãi, “Khách Trúc cư” hai gian “Phòng kín” này, càng có ích cho con cháu của vợ chồng kia!

Những chuyện này đều là nói sau, tạm thời không đề cập tới; Lại nói hai vị này Thượng Thanh cung cao nhân, hiện tại đang ra La Dương, cười lừa hành tẩu trên sơn đạo ngoại ô.

“Trần huynh, không biết ngươi nghĩ thế nào, ta luôn cảm thấy, hôm qua tiểu nữ oa kia hiện ra nguyên hình, lại khiến ta có một loại cảm giác nói không nên lời —— đẹp đến kinh tâm động phách, còn lộ ra một cỗ khí tức thần thánh không thể khinh nhờn...”

Thấy từ miệng bắt đầu tràn đầy mỹ từ, Trần Tử Bình lại nhúu nhúu mày:

“Trương đạo huynh, e rằng ngươi còn chưa hiểu được chỗ đáng sợ của yêu quái trên thế giới này. Thường thường, thứ càng đẹp mắt lại càng nguy hiểm. Ví dụ như rắn độc, nấm, còn có...”

Đang nghe Trần đạo huynh lời nói thâm thía giải thích, nghe lại đột nhiên cảm thấy tựa như có người đang lôi kéo mình; cúi đầu xem xét ——

Đã thấy bé gái hôm qua, hiện tại kéo ống quần hần, đang rụt rè nhìn mình!

Chương thứ mười hai ta ai cùng về? Một đường Xuân Sơn chim hót trên không.

“Trần huynh hãy dừng lại một chút!”

“Uỳnh? Loảng xoảng!”

Mặc dù, vị đệ tử Thượng Thanh vừa rồi còn đang nói chuyện càng thêm yêu dị “Càng nguy hiểm”, nhưng bây giờ nhìn thấy thần sắc khiếp sợ của tiểu nữ oa này, cũng không nhiều lời nữa, chỉ khẽ thở dài một tiếng, liền nhắc chân trượt xuống, đứng ở một bên, nghe đối đáp cùng nàng.

“Tiểu muội muội... Vì sao muội muốn ngăn trở hành trình của ta? Có phải có chuyện gì tìm ta không?”

“Đại ca ca, huynh dẫn đệ cùng đi đi!”

Đây là câu trả lời của nàng. Thần thái có vài phần hoảng sợ, nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

“Ồ? Vì sao vậy? Hôm qua không phải ta... khụ khụ khụ!”

Nghe thấy cô bé chật đầu nói một câu như vậy, không chỉ có Trần Tử Bình kia ngạc nhiên, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Hai người này đều không biết cô nhóc cổ quái này, rốt cuộc có dụng ý gì.

Thấy cảnh đã mở miệng thì có vẻ hoang mang khó hiểu, vị thiếu nữ do dự thú hóa thành này lập tức dùng thanh âm non nớt của nàng giải thích với thiếu niên một phen. Trong lúc giải thích, cô bé này tựa hồ đối với phương pháp dùng từ kia cũng không phải rất rõ ràng, nói đến một chỗ phức tạp thì không khỏi có chút dây dưa không rõ. Tuy nhiên, cũng may là thức mở lời cũng coi như thông suốt, từ trong việc giảng thuật của bé gái này, cũng đại khái hiểu được cái gì.

Hóa ra, bản thân cô bé này cũng không biết cô bé này từ đâu tới; từ nhỏ, cô bé lẻ loi một thân một mình, cũng không có “cha mẹ”. Cô chỉ biết, từ khi cô bé bắt đầu biết chuyện, chính là ở trong rừng trúc núi hoang vu ở La Dương này. Qua một ít

năm tháng, ngẫu nhiên nhìn thấy người đi đường qua lại, liền hâm mộ bộ dạng bọn họ; tâm niệm chuyển động, tự nhiên hóa thành bộ dáng hiện tại. Từ nay về sau, cũng thường xuyên đến chợ La Dương lẫn lộn.

Chỉ là, không ít chuyện ban đầu nàng cảm thấy rất tự nhiên, sau đó dần dần phát giác, ở trong mắt người khác, lại là kỳ quái như vậy. Nghe người bên ngoài chỉ trỏ, nàng rút cuộc cũng biết, nguyên lai, nàng cùng bọn họ khác nhau; bọn họ là “người”, mà nàng chỉ là “Yêu quái”. Dân chúng địa phương này, đối với cá nhân, yêu, cũng không mười phần để ý. Nhưng cho dù như vậy, tiểu nữ oa vẫn cảm thấy, mình cùng những người bình thường trên thị trấn này khác nhau một trời một vực, những người khác đối với mình, cũng đều kính mà xa.

“...”

Mặc dù, cái tiểu thiếu nữ này, không rành thế tình, nhưng nghe được nhìn ra, bằng tính nét trẻ con hoạt bát nhảy nhót như thế, những điều này tất nhiên làm cho nàng cảm thấy đặc biệt cô độc.

Mãi đến hôm qua, thiếu niên này lần đầu tiên bị bán phù, trước mặt mọi người bị ép phải hiện nguyên hình. Tuy trong mắt tên tiểu nữ oa này, kiêng kị nhất là ở trước mặt mọi người hiển lộ ra loại khác người này; nhưng nàng lại thấy mọi cử động của thiếu niên đạo sĩ này, cười cất tiếng, cảm nhận được một thiện ý chân thành trước nay chưa từng có -

Nói đến đây, vị đệ tử Trần Tử Bình vốn đang đứng một bên nghe được cũng nghe ra vẻ ngượng ngùng trong giọng nói của thiếu nữ nhỏ này. Chỉ nghe nàng nói với tỉnh lại:

“Hôm qua khóc lớn, nhưng trong lòng lại không phải là khổ sở!”

“Cảm giác thật kỳ quái, suy nghĩ một ngày cuối cùng cũng hiểu được, đại ca ca khác với những người khác, rất tốt với ta... Lần đầu tiên cảm giác như vậy, cho nên mới khóc.”

“Trước kia những người khác hoặc gọi ta là tiểu yêu quái, đều không thể nói chuyện thật tình với ta.”

Nói đến đây, tiểu nữ oa đem đôi mắt sáng như thu thủy kia, lại không tự chủ được liếc Trần Tử Bình kia một cái.

——” thấy tiểu nữ oa phản ứng như thế, vị đệ tử Thanh Cung này cảm thấy rất xấu hổ, liền quay đầu sang một bên, giả bộ như không nhìn thấy gì.

“Ta cũng đi theo ngươi, được chứ?”

Nói xong câu này cũng không quá thông thuận, liền thấy tiểu nữ hài ánh nắng chiều chiếu nước đôi mắt vàng nhạt, đầy vẻ mong đợi nóng bỏng đối với vị “Đại ca ca” trước mắt này.

“Cái này...”

Nghe tiểu cô nương nói lời này xong, trong lòng cũng rất cảm động, lập tức thuận miệng đáp ứng ——

Chỉ là, lúc này bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm không nhanh không chậm của Trần Tử Bình:

“Trương đạo huynh, vô luận là như thế nào, thì việc này tuyệt đối không thể xảy ra.”

Nghe thấy đệ tử Thượng Thanh ở bên cạnh nhắc nhở, đột nhiên hiểu ra, khóe miệng không khỏi nhếch lên một tia cười khổ: “Việc này không thể làm, nếu đổi lại là lúc bình thường, nếu như nghe được không chỗ dựa, lại là tiểu cô nương hồn nhiên đáng yêu như vậy, lại tín nhiệm mình như thế, yêu cầu khẩn khẩn cầu đồng hành đối với nàng, tất nhiên là vạn nguyện ý!

Chẳng qua thời điểm hiện tại thực có chút lúng túng - Trần Tử Bình nhắc nhở không phải không có đạo lý; nghĩ tới nơi chuyển đi lần này mình thực sự không tiện đáp ứng. Dù sao, lần này hẳn đi tới đó., Là đứa bé gái do thiên hạ số một danh môn đại giáo danh môn thượng thanh cung; nếu mang dị thú hóa thành này, thật sự là có điểm dọa người. Đừng nói cái khác, chỉ cần nhìn đồng hành vị thượng thanh đệ tử này, đối với hai chữ “Yêu quái” đau đón như thế nào, liền biết việc này quyết không khả thi.

“...”

...

Nhìn cô bé thường hay bị coi là “tùy nhân” này, hiện tại trong đôi mắt sáng kia, đang tràn đầy tình cảm trẻ con ngưỡng mộ đối với mình, lại nhớ tới Hàm Nghĩa ẩn sâu trong lời nói kia, tỉnh lại trong lòng cảm thấy có chút đau đớn:

“Tiểu muội muội, cảm ơn người đối với tại hạ tín nhiệm như thế! Chỉ là —— việc ca ca muốn đi, là một việc phi thường không tiện xử lý, thật sự không thể mang người đi cùng.”

—— nghe thấy tình ngôn hình dung đối với Thanh Cung như thế, hiện tại vị đệ tử Thượng Thanh trực này Trần Tử Bình, lại không có chút bất mãn nào, ngược lại còn buông xuống lo lắng:

“Ồ! Đúng là ta đã quá lo lắng rồi —— Trương đạo huynh ở chỗ khác nhau này rất là quan trọng, quả nhiên sẽ không hờ đồ.”

Mà nữ oa kia nghe được lời này, lại có chút hoảng loạn, vội vàng nói:

“Ca ca, đệ không phải trẻ con nữa! Sẽ không liên lụy huynh đâu!”

“Haizz... Tiểu muội muội rất hiểu chuyện, ta biết rõ. Ca ca, chỗ ta phải đi lần này, đối với muội mà nói quả thật vô cùng nguy hiểm! Cho nên, dù muội rất ngoan, cũng không thể để muội đi cùng ta được.”

“Đại ca ca là vì người ta là tiểu hồ ly, ghét người ta nên không muốn mang đi cùng sao?”

“Ách... “

Nghe thấy lời này của tiểu nữ oa, bắt chuyện có chút dở khóc dở cười:

“Ai nói với người là con tiểu hồ ly này?”

“Rất nhiều người đều nói như vậy!”

“Khụ khụ, bọn họ cũng không hiểu được – Tiểu muội muội người không phải hồ ly bình thường!”

“Ừm! Ta cũng thường cảm thấy mình và những hồ ly khác không giống nhau——ta là một hồ ly tương đối đặc biệt, là hồ

ly “Yêu” nha!”

Nghe xong lời nói đáng yêu của thiếu nữ trẻ tuổi, nhớ lại những dở khóc dở cười kia, nhưng lại có một chút cao hứng - rớt cuộc thành công dẫn dắt sự chú ý của nàng rời đi.

“Tin lời ca ca đi! Tiểu muội muội thật ra cũng không phải hồ ly - tuy hồ ly cũng không có gì không tốt, nhưng hôm qua ca ca thấy bộ dáng muội muội thật sự, lại đẹp mắt như vậy —— tuy ta không nói ra được là cái gì, nhưng tin tưởng muội nhất định là một tinh linh vô cùng đặc biệt, vô cùng giỏi!”

“Tinh linh là cái gì? Chính là yêu quái sao?”

“Làm yêu quái không vui, ta lại muốn làm người.”

Đứa bé gái thân sắc bình tĩnh nói một câu như vậy ——

Câu nói không chút sợ hãi này làm cho trong lòng hắn không hiểu sao lại sinh ra một tia đau đớn. Lấy lại bình tĩnh, thiếu niên lộ ra nụ cười:

“À, muội vẫn còn nhỏ, không biết lợi ích của việc làm yêu! Thật ra, muội có muốn nghe một bí mật lớn của ca ca không?”

“Ồ? Là cái gì?”

“Ca ca người ta, kỳ thật cũng là một con yêu quái!”

“Thật không đấy?!”

“Đúng vậy! Cho nên ta cảm thấy, chúng ta là yêu quái, cũng không có gì không tốt cả!”

“Nha! Hóa ra đại ca ca là cái gì? Là một con hồ ly, hay là cá chó to?”

“Ặc... Nói ra thật xấu hổ, ca ca ta đến bây giờ vẫn còn chưa có bản lĩnh hiện ra nguyên hình!”

“Dùng người giấy phù lợi hại nhất cũng không được sao?”

“Đúng vậy! Mỗi ngày trước khi ăn cơm muộn ta đều phải dán lên người mình một lần đạo phù, mỗi lần đạo phù đều khác nhau nha! Nhưng mà thử mấy trăm đạo, đến hôm nay vẫn không thể hiện nguyên hình, không biết mình là cái gì! Ài, thật là hổ thẹn!”

“Ồ, thật đáng thương quá đi... Trước kia người ta cũng biết mình chỉ là một con hồ ly nhỏ, tuy bây giờ hiểu được nhưng không thể hiểu được.”

“Khục khục, đúng vậy a!”

“Hi hi cảm ơn ca ca dỗ ta vui vẻ —— biết ca ca sẽ không thật sự gạt ta rồi; không thể mang người ta đi, nhất định có đạo lý không thể mang người ta đi. Ta sẽ không hiểu chuyện, lại quán quít lấy ca ca!”

“Ách!”

Lúc tỉnh lại thì đột nhiên cảm thấy trên mặt mình như đang lên cơn sốt.

“Ừm! Vậy ta sẽ không làm trễ nải hành trình của ca ca; ta còn phải đi vào rừng trúc kia, tìm con tiểu hồ ly hôm qua chơi!”

“Thật sao? Vậy... Đi đi!”

Nhìn bóng lưng tiểu nữ hài nhìn như nhẹ nhàng quay đi, bắt chuyện lại cảm thấy trong lòng rất khổ sở; mười mấy ngày trước, ở thành Xá Châu mà mình đã sinh sống nhiều năm như vậy, cũng không có khó khăn như bây giờ.

Đang muốn quay người cười con lừa tiếp tục lên đường, thì đã nghe thấy tiểu cô nương đã đi rất xa, đột nhiên quay người, một đường chạy vội tới.

“Tiểu muội muội, ta...”

“Không phải rồi, ta rất ngoan! Chỉ là người ta đột nhiên muốn hỏi một chút, có thể hay không khác giúp một chút.”

“... Người nói đi, chỉ cần ca ca có thể làm được, nhất định sẽ giúp!”

“Ừm! Nếu người ta không phải tiểu hồ ly, vậy thì ra là người khác đặt tên “Tiểu hồ yêu” kia thay ta, bây giờ cũng phải sửa lại. Nhưng, hình như nhìn bọn họ cũng không thể đổi tên cho mình, cho nên muốn nhờ ca ca đặt cho ta một cái tên!”

“A, cái này không thành vấn đề! Đợi ta suy nghĩ kỹ lại, sẽ thay người lợi hại!”

“Ừm, quá tốt rồi!”

Đôi mắt với sắc xuân ngàn cây trúc trước mắt, hần nghiêm túc lặp đi lặp lại, thần sắc ngưng trọng hồi lâu, mới quay đầu, nói với nữ hài yên tĩnh ở một bên:

“Nghĩ kỹ rồi —— gọi là “Quỳnh ngọc” đi!”

“Quỳnh dung?”

“Ừm! Tâm địa của người hồn nhiên thật đáng yêu, tựa như Quỳnh Ngọc thuần khiết hoàn mỹ kia; Quỳnh Ngọc này là ngọc rất nổi tiếng —— có quyền sách rất ghê gớm liền nói, “Gia nhập ta lấy dưa gỗ, báo lại với Quỳnh Đình.”

Tuy rằng dưa bé gái nhỏ trước mắt này, hiển nhiên không hiểu lời nói của dẫn kinh chứng; nhưng thiếu niên vẫn là trịnh trọng đem chuyện này nói cho nàng biết.

Nói đến đây, thiếu niên trong lòng khẽ động:

“Cô bé này đôi xử với ta, có phải là “cho ta lấy dưa gỗ, báo được Quỳnh Đình” đâu? Ôi!”

“Vậy “Dung” thì sao?”

“Ừm, Chữ Bằng, hân hoan cổ vũ cũng được —— đáng vẻ cao hứng; ca ca vì muội lấy cái chữ này, chính là hi vọng muội có thể một mực vui sướng khoái hoạt!”

“Ừm! Ta rất thích!”

Dứt lời, tiểu nữ oa này liền ở đạo bên kiềng chân bẻ một cành trúc nhỏ, đưa cho hần mở miệng, rồi nói:

“Người ta không biết chữ, ca ca người vẽ trên mặt đất cho ta xem đi!”

“Vâng!”

Hần mở miệng liền tiếp nhận đoạn trúc kia, tìm một mảnh đất trống, vận đủ khí lực, vẽ từng chút một, kiểm chế, viết ra hai chữ “Quỳnh Ngọc” này.

“Ừm! Cái tên này quả thật rất đẹp! Ta nhớ kỹ, cảm ơn ca ca!”

“Đúng rồi, vừa rồi Quỳnh Thổ có câu quen nói với đại ca ca: Trên người ca ca có một thứ rất thân thiết, rất thích hương vị.

Ừm, nói rồi, ta đi luôn đây!”

Dứt lời, cô bé này không nhìn ra chút gì vui vẻ, bèn nhảy nhót rời đi như vậy.

Trong chốc lát, thân hình xinh đẹp này, liền biến mất trong bóng cây trúc xanh tươi đầy mắt này.

Núi rừng trống trải, lặng lẽ không người nói: Chỉ có lá trúc gió thổi xào xạc rung động.

Sửng sốt một lát, vị thiếu niên đã đưa mắt nhìn cô gái rời đi, tựa hồ nghĩ tới điều gì. Chỉ thấy hắn rút cây sáo ngọc “Thần tuyết” ở bên hông ra, hướng về khe núi mờ mịt trước mắt, lớn tiếng nói:

“Quỳnh Quỳnh, khúc nhạc này, là ca ca tặng cho nàng!”

Sau đó, bên cạnh sơn đạo có một loạt tiếng sáo uyển chuyển du dương, như xướng như kể, thản nhiên quanh quẩn trong dãy núi xanh ngắt...

Đợi cho dư âm nhu hòa này vang lên, rút cuộc biến mất trong ngon núi. Vị thiếu niên thổi sáo này, cũng thu hồi sáo, quay người nhảy lên lừa, nói với vị đệ tử Thượng Thanh còn đắm chìm trong ca khúc uyển chuyển kia:

“Chúng ta đi thôi.”

“Ách... “

Nghe vậy bắt chuyện hỏi thăm, Trần Tử Hà giống như tỉnh mộng, cấp tốc xoay người cười lên con lừa.

Vị Trần đạo huynh này, tựa hồ còn có chút chưa thỏa mãn, liền mở miệng nói với hắn:

“Không ngờ, cây sáo này của Trương đạo huynh lại khoe khoang như vậy: Sớm biết người có trình độ như vậy, hôm qua đã không cần bán phù lục kia...”

Nói đến đây, Trần Tử Bình lại tựa hồ cảm thấy lời này của mình có chút thất lễ, liền vội vàng im lặng.

Tuy nhiên, nghe hắn nói xong, ngược lại cũng không có cảm giác gì:

“Ha ha, đa tạ khen ngợi! Cũng không tệ lắm nhỉ? Ta vốn dựa vào cây sáo này kiếm cơm mà!”

Nói đến chỗ này, bắt chuyện lại đột nhiên trở nên có chút trầm xuống:

“Ai, Trần đạo huynh, ta gạt người rồi. Cảm thấy thật có lỗi với nữ oa nhi này —— ta chưa bao giờ biết, chính mình vẫn là một người đáng ghét như vậy!”

“Cái này... Lời này từ đâu mà nói? Đạo huynh không cần quá mức tự trách —— đây cũng không phải là gạt người; nàng chỉ là một yêu mà thôi!”

—— thiếu niên thì thần tư không đúng, tựa hồ không nghe thấy thanh âm bài giải của Trần Tử Bình. Trong lúc nhất thời, sơn đạo này lại lâm vào yên tĩnh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng móng lừa dưới thân, gõ ra thanh âm “Đùng “Đá”.

Qua một hồi, chợt nghe được một lời nói đột ngột, phá vỡ yên lặng như vậy:

“Ta sẽ trở lại tìm cô ấy!”

Lời nói leng keng hữu lực, quanh quẩn ở trong thúy cốc núi rừng này thật lâu...

Chương mười ba, ôm trọn Tú La Phù, gan lớn tràn ngập gió xuân.

“Ta sẽ trở lại tìm cô ấy!”

Mặc dù toàn thân đắm chìm trong gió xuân ấm áp này, cả người tựa hồ trở nên biếng nhác, nhưng khi nghe những lời này, lại nói rất có lực, ở trên núi đá xa xa đáp lại, dư âm lượn lờ không dứt.

“Ừm, đạo huynh đã có tâm tư này, vậy sau này lại tới thăm La Dương, cũng không hẳn là không thể.”

Bên cạnh thiếu niên này là vị đệ tử cương thanh Trần Tử Bình, nhưng cũng không phải là người gỗ; bây giờ thấy vẻ mặt kiên nghị kia, hẳn biết nhiều lời không sai, bởi vậy, chỉ ôn tồn khuyên bảo, không có nhắc lại những yêu, người không đội trời chung.

Vì vậy, hai người này hai người, ở trên đường núi hoang vu khá bằng phẳng như La Dương, không nhanh không chậm tiến lên phía trước.

Hiện tại, ở nơi sơn dã mà hai người mở miệng hành tẩu, khắp nơi đều sinh trưởng từng mảng rừng trúc xanh biếc. Kinh phong thổi qua, những lá trúc này rung động, nghe vào tựa như tiếng sóng lớn.

Nhược mục hướng xa xa nhìn ra xa, có thể nhìn thấy trên những đồi núi liên miên chập chùng kia, tất cả đều bị cây trúc xanh um che lại. Trước mắt bốn thág này, đúng là đã đến nơi xuân thâm, những cây cỏ cây trúc kia sinh trưởng có nhanh có chậm., Từng người hưởng ứng thời tiết, thứ hai tỏa ra sinh cơ bừng bừng của bản thân. Có chút cây rừng, hiện đã bông bênh như cái nắp, lá xanh biếc; mà có chút cây rừng còn vừa mới trổ ra lá non sơ hở, lộ ra một loại hoạt bát nhẹ nhàng ——

Bởi vậy, hiện tại nghe nói từ trên lưng con lừa này, hướng về dãy núi xa xa, toàn bộ cỏ cây hùng hồn Bích Lĩnh kia, liền giống như khoác một bộ lụa mỏng xanh biếc nhuộm màu sâu

cạn không đồng nhất. Thỉnh thoảng, còn có thể ở trên tấm lụa xanh này, nhìn thấy mảnh nhỏ màu trắng nhạt, điểm khảm nạm trang trí ở trên vùng núi xanh biếc này - đó chính là hoa Đỗ Quyên mở trên núi.

Vị đệ tử Thượng Thanh trên lưng lừa bên cạnh, bây giờ thấy cảnh núi non hoang vu dạt dào xuân sắc trước mắt, cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

Ngay lúc Trần Tử Bình nhìn cảnh đẹp trước mắt, cân nhắc còn mấy ngày nữa mới có thể trở lại Thanh Cung, thì đột nhiên nghe được thiếu niên bên cạnh, sau một hồi trầm mặc, rốt cuộc phá vỡ yên lặng, mở miệng nói:

“Trần huynh, ta lại có một chuyện không rõ ràng —— không biết có thể chỉ giáo hay không?”

“Trương đạo huynh có nghi vấn gì? Cứ việc nói ra, không cần đa lễ như thế.”

“Ừm, là thế này, ta trước sau không biết, vì sao Trần đạo huynh đối với tinh linh khác người kia, hình như có thành kiến thâm sâu như vậy?”

“Ách... “

Chợt nghe lời ấy, Trần Tử Bình ngược lại sửng sốt; qua một lát mới phản ứng lại, “Tinh linh ngoại tộc” trong miệng thiếu niên này rốt cuộc là cái gì hàm nghĩa. Trần Tử Bình hơi suy nghĩ một chút, liền nghiêm túc đối với việc giải thích:

“Trương huynh, kỳ thật ta cũng đang muốn cùng ngươi đề cập chuyện này. Có thể ngươi gia nhập ta vào Thanh Môn, thời gian quá ngắn, chưa từng nghe trưởng lão trong giáo dạy bảo, tất nhiên là không biết những chỗ hiểm ác của những yêu nghiệt trên thế gian —— những sơn yêu dã quái đã thành tinh này, mặc dù có chút pháp lực, có lẽ cũng có thể biến ảo thành hình người, nhưng lại là từ chỗ chưa từng được đạo đức giáo hóa, chỗ làm việc kia rất quý dị, không theo lẽ thường, thường đi tàn sát bừa bãi, hại mọi người trên thế gian.

“Người trong chính giáo chúng ta, một lòng hướng đạo, chính là vì phải lắng nghe chân nghĩa của đạo gia kia, tu luyện được chân pháp đạo gia kia, không sợ gian nguy, đi tảo trừ cho thế

nhân những yêu nghiệt hại người kia —— đây cũng là điều các trưởng lão trong giáo thường xuyên dạy bảo. Chúng ta là đệ tử Thượng Thanh, phải lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng!”

Nói tới đây, giọng điệu của vị đệ tử Thượng Thanh này sục sôi, trên mặt tràn đầy vẻ thành kính.

“Ồ, thì ra là thế. Vậy... Có phải hay không chỉ là tinh linh không phải là loại tộc ta thì đều là thứ mà người kia có thể tiêu diệt được?”

“Đó là tự nhiên. Cái gọi là “Không phải tộc ta, tâm tất khác”, trở thành yêu quái tinh, cuối cùng sẽ hại người!”

“Vậy... Vừa rồi Quỳnh Uyển Nữ Oa này, lại không tàn hại chúng ta sao?”

“À, cái này à...”

Nghĩ đến chỗ đáng yêu của tiểu nữ oa Quỳnh Trinh, vị đệ tử thượng thanh chính khí凛冽 này, cũng là nhất thời ghen lời.

Bất quá, hiện tại trong nội tâm Trần Tử Bình đã hạ quyết tâm, phải đem vị đồng môn đệ tử mới vừa gia nhập Đạo môn này, có chút ý niệm rời kinh phản đạo, triệt để tiêu trừ —— phải biết rằng thiếu niên này đi La Phù sơn, cũng là muốn đảm đương vị Đường chủ “Tứ Hải đường” kia; nếu đạo tâm của hắn không vững, nếu gây ra chuyện gì, vậy không phải chuyện đùa giỡn bình thường!

Nghĩ đến đây, vị thượng thanh đệ tử đôn hậu kiên nghị này càng phát giác trách nhiệm trọng đại của mình. Hơi trầm ngâm một chút, hắn liền nghĩ tới một thuyết pháp có chút hợp tình lý:

“Đạo huynh vẫn quá mềm lòng —— tiểu yêu nữ này còn nhỏ. Nếu chờ nàng lớn hơn một chút, những dã tính kia của nàng đều sẽ hiển lộ ra. Đạo huynh ngàn vạn lần đừng bị vẻ ngoài xinh đẹp đó của nàng mê hoặc —— những vật trên đời phạm nhân, càng sáng lạn, thì chỗ hại càng lớn. Giáo chủ Lý lão chân quân của ta từng giáo huấn: “Ngũ âm làm người ta điếc, ngũ sắc làm người ta mù mắt...”

“Híc ặc, đạo huynh nói cũng có lý. Chỉ có điều, đạo huynh đã từng nghĩ qua, các loại Thánh Linh như Thần Long Huyền Vũ kia, nhưng cũng không phải là vật thuộc tộc ta. Chẳng lẽ, bọn họ cũng là yêu tà nhất lưu?”

“Cái này... Những thánh linh này, ngay cả chúng ta cũng theo không kịp... Đương nhiên không thể tính trong yêu tà. Yêu tà mà ta nói, lại là những sơn tinh thảo quái, không phải vậy...”

Lúc nói những lời này, Trần Tử Bình đã không còn lý lẽ hùng hồn như vừa rồi, một câu nói đứt quãng. Đang lúc hấn áp a áp úng, lại bị lời kia cắt ngang câu chuyện:

“Thật ra, Trần đạo huynh, ta cảm thấy, chúng ta bởi vì Long Phượng Hoàng, là thần thú tiên linh hiếm thấy trên thế gian này, liền kính nó, khen nó, khen nó, chúng ta còn thường tự ti mặc cảm. Nhưng gặp những sơn yêu dã quái không bằng chúng ta, lại ghét nó, phỉ báng nó, ghét nó, hận nó, sau đó muốn trừ đi, vậy cũng không phải là có chút thể diện?”

“Theo ta thấy, trong nhân loại của ta, có phân chia thiện ác; tinh linh dị quái các loại, cũng không thể vơ đũa cả nắm.”

“Lý lão quân cũng từng nói: “Thiên địa bất nhân, coi vạn vật là chó rom...” Ở trước mặt thiên địa xa xăm vô vi này, chúng ta khác gì quái thạch tinh quái kia, có chỗ nào khác?”

Những lời này, tuy nói rất bình tâm tĩnh khí, nhưng khi lọt vào tai vị đệ tử Thanh Cung này, lại giống như tiếng sấm:

“Cách nói này, lại là trước nay chưa từng nghe qua... Chẳng qua, hình như cũng là không thể phản bác: Đúng vậy, đối với tường long thụy phượng các loại, chúng ta vì sao không coi là yêu, ngược lại coi là thần? Bọn họ cũng không phải tộc ta! Đây...”

Trong lúc nhất thời, vị đệ tử Thượng Thanh Trần Tử Bình này cảm giác mình luôn luôn phụng theo quy quỹ, tín niệm không chút nghi ngờ, thì tại thời khắc này, tựa như đã nứt ra một khe hở nhỏ bé.

Bất quá, dù sao quan niệm kia đã là thâm căn cố đế; Chử Trọng hồi lâu, vị đệ tử này trong lòng an ủi mình:

“Ừm, hẳn không phải như vậy —— nhất định là ta không có đạo đức thâm sâu, có nơi nào chưa giải được ý chỉ của giáo này, hẳn là tuyệt đối không sai!”

Hiện tại, Trần Tử Bình tựa hồ tìm được một viên thuốc an thần, tâm tình hơi bình phục một chút.

Lúc này, đánh thức cũng không nói thêm gì nữa. Hai người cứ như vậy mặc kệ con lừa dưới chân, thuận theo đường núi mà đi.

Lời nói qua một chút: Tĩnh lại, Trần Tử Bình hai người, cứ như vậy suốt đêm, rốt cục sau bảy ngày rời khỏi La Dương, đi tới dưới núi La Phù của Thanh Cung.

Lúc này, đã gần bốn tháng trôi qua rồi.

Hiện tại, đã mở miệng với Trần Tử Bình hai người, đang đi bộ trên đường núi ở La Phù sơn này.

Trong huyện thành truyền tông cách La Phù Sơn không xa, đã bắt chuyện đem hai con lừa kia thay đi bộ hơn nửa tháng, bán đi. Bởi vì Trần Tử Bình nói, vào Thượng Thanh cung trên La Phù Sơn, trên đường đi rất mạo hiểm, con lừa lông này không những không thể thay bước, ngược lại là trở buộc.

Dọc theo con đường này, Trần Tử Bình đã đem tình huống đại khái của Thượng Thanh cung cùng La Phù sơn, nói cho hắn mấy lần. Hiện tại, hai người này chính đang hướng tới thượng cung chủ điện tọa lạc trên đỉnh La Phù Sơn, rồi xuất phát ——

La Phù sơn, là một trong thập đại Động Thiên của Đạo giáo, đứng đầu Động Thiên thứ bảy, tên là “Chu Minh Diệu Chân Động Thiên”, thường gọi là “Chu Minh Động”. Động Thiên thứ bảy này, chân núi La Phù này, lại thật không nhỏ, phạm vi hơn năm trăm dặm, u linh tú, mây khói mịt mờ, thực sự là hùng phong lẫn lộn, mạch dài liên miên.

Một tòa sơn trường lớn như vậy, lại bị các đời đều phong cho đạo giáo này thượng thanh cung.

Mà lúc tĩnh lại, La Phù sơn thanh cung này, kỳ thật cũng không chỉ có một đạo quán. Tại đỉnh mây bay của La Phù

phong, cùng với trên ba tòa sơn phong vờn quanh, đều có đạo tràng. Trong thanh môn hướng tới “Nhị đường tứ điện”.

“Nhị Các” này, chính là Thượng Thanh Môn, “Quan Thiên Các”, là nơi các trưởng lão cực tôn trong thượng thanh giáo tinh tu. Một cái các khác, chính là “Thiên Nhất Các”, Quan Thiên Các cùng với Thiên Nhất các đều ở trên phi vân.

Đối với Thiên Nhất các này, người ta có ấn tượng rất sâu, dường như năm đó lão đạo kia từng là “Đạo sĩ cao cấp” của Thiên Nhất các.

“Nhị đường” kế tiếp chính là “Tây tiện sự đường”, “Tứ Hải đường”. Người trước phụ trách quản lý các loại sự việc tạp tạp trong thanh môn, cũng ở trên đỉnh phi vân; người sau “Tứ Hải đường”, là đệ tử nhà tục của Thượng Thanh cung, trên một trong ba ngọn núi bay lượn trên đỉnh phi vân, Bảo Hà phong. Nên nhớ lần này tới Thanh cung, cũng chính là đường chủ Tứ Hải đường.

Mà chủ thể của Thanh Cung chính là trong câu nói cuối cùng mà “Nhị đường tứ điện” đề cập đến bốn điện. Bốn điện này chính là:

Thượng Thanh điện trên đỉnh phi vân, Sùng Đức điện trên Chu Minh phong, Hoàng Pháp điện trên đỉnh Bảo Hà phong, Tử Vân điện trên đỉnh núi.

Thượng Thanh điện này chính là chủ điện của Thượng Thanh cung; Sùng Đức điện chủ yếu nghiên cứu kinh nghĩa đạo gia; Hoàng Pháp điện chủ yếu nghiên cứu đạo gia pháp thuật; Tử Vân điện là nơi tu luyện của nữ đệ tử Thanh cung., Đều là trọng điểm của mỗi bên. Mặc dù, đệ tử Thượng Thanh đều thuộc dưới một điện quan nào đó, nhưng ngoại trừ Tử Vân điện tương đối đặc thù ra, ba điện quan khác, đối với đệ tử Thượng Thanh mà nói, cũng không có giới hạn rõ ràng., Đệ tử trong Sùng Đức điện, nếu phù hợp yêu cầu, có thể đi vào trong Hoàng Pháp điện tu tập pháp thuật; mà đệ tử của Nghiễm Pháp điện, cũng sẽ ngay thời điểm đó tới Sùng Đức điện lắng nghe kinh nghĩa Đạo gia. Đương nhiên, nữ đệ tử trong Tử Vân điện, cũng có thể đến ba điện khác tu tập.

Danh xưng Thanh Tứ Điện này kỳ thật cũng là cách xưng hô tương đối quen thuộc trong Thanh Cung; kỳ thật, trên danh sách chính thức của mỗi điện đều gọi là “Quan”.

Hiện tại, vị đệ tử Trần Tử Bình của Thượng Thanh cung pháp điện, liền đúng như lời phân phó của trưởng lão trong giáo, đang mang theo “Tứ Hải đường” trong tương lai, hành tẩu tại sơn đạo đột ngột trên đỉnh Thanh Vân, đường núi đột ngột

Thiếu niên dặn dò, cuối cùng ở năm hăm mười bảy tuổi cũng bước vào danh môn Đạo giáo có một không hai trong thiên hạ – Thượng Thanh cung!

Chương thứ mười bốn vân phù lộ khúc, gặp mặt dữ tợn nhìn người không biết.

Động thiên không tối, phúc địa Trường Xuân.

—— mang tên Ân....

“Cuối cùng đã tới!”

Đi lên chân núi La Phù sơn đạo này, vị Trần Tử Bình bình ngày thường này cũng không quá vui mừng, hiện tại cũng phi thường cao hứng.

“Đúng vậy, đã đi hơn nửa tháng rồi. Không ngờ La Phù rời khỏi Ung Châu của bọn ta còn rất xa!”

“Ha ha, nếu như tương lai chúng ta cũng có thể học được pháp thuật ngự kiếm phi hành kia, liền không cần vất vả như vậy!”

“Ách?! Thật sự có thuật ngự kiếm phi hành kia?”

Hắn ta cực kỳ ngạc nhiên khi nghe được những lời này.

“Đúng vậy, trong Thanh cung ta có không ít tiền bối đã luyện thuật này! Chỉ là ta có hậu sinh trong đám tiểu bối, biết thuật ngự kiếm phi hành kia lại chỉ lác đác. Nghe trưởng lão trong môn đề cập tới thuật ngự kiếm phi hành kia, không có đạo hạnh nhất định là không thể luyện được.”

“Phàm nhân chúng ta cũng có thể bay trên bầu trời sao?! Thật sự là không thể tưởng tượng nổi a... Bất quá, ngày ấy ở Mã Hồng sơn thấy linh thành tiên liền hóa cầu, liền biết pháp thuật Thượng Thanh cung này quả bất phàm. Cũng không biết trong tương lai ta có cơ duyên hay không, có thể tu luyện được những đạo pháp cao thâm này hay không!”

“Ha ha, Trương đạo huynh đã có lòng này, cũng sẽ có ngày thành công; hết thủy tùy duyên đi.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu trên đường rừng này.

Mới vừa vào đường núi La Phù không lâu, bắt chuyện liền cảm giác được, đi ở trên đường đá Lâm Âm này, chỉ cảm thấy một cỗ khí thanh tịnh đập vào mặt, lỗ chân lông toàn thân lập tức đều giãn ra, toàn thân phân ra sáng khoái rõ ràng, thiếu niên nhin không được khen:

“Vù núi La Phù này, không hồ là động thiên tiên gia, quả nhiên không tầm thường —— vừa mới tiến vào, liền cảm giác khắp người mát mẻ, thần thanh khí sảng khoái phân biệt!”

“Đúng là khá mát mẻ. Chẳng qua, trong núi này tựa hồ còn mát mẻ hơn so với ngoài núi một chút.”

“... Đúng vậy.”

—— trước khi tiến vào La Phù sơn, tuy chỉ là sáng sớm ngày hoàng xuân, nhưng thời tiết đã rất nóng bỏng. Bây giờ hai người hành tẩu trên sơn đạo này, bóng tối che khuất mặt trời, gió mát thổi từng trận; trên thạch bích bên đường, còn có suối nước nhỏ, tất nhiên làm cho người ta cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều. Những người này đều là người tự nhiên, cùng tiên sơn động phủ kia tựa hồ quan hệ cũng không lớn.

Thấy tỉnh ngôn có chút xấu hổ, Trần Tử Bình kia mỉm cười, nói:

“Bất quá, La Phù sơn vị trí giáo ta, đứng ở một trong thập đại Động Thiên kia, tự có rất nhiều chỗ đặc dị của nó. Tựa như La Phù chư phong này, có không ít đỉnh núi một năm đến đầu đầu là mây trắng, nhưng La Phù đỉnh ngọn núi thượng thanh điện, thu thập lại chính lý mặc dù là đỉnh núi cao nhất La Phù sơn này, nhưng bốn mùa như xuân, cho dù ở đỉnh núi cao nhất, một năm đến tận đỉnh cũng trải rộng kỳ hoa, cỏ xanh như tấm đệm.”

“... Thật thần kỳ!”

Tỉnh ngôn đọc chút thi thư, lại ở trong chợ búa lẫn lộn, cũng coi là kiến thức rộng rãi; nhưng hiện tại nghe Trần Tử Bình miêu tả tiên sơn khí phái này, cũng là tán thưởng không thôi.

“Hiện tại chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu leo lên phía trên, còn không cảm giác được bao nhiêu chỗ dị thường; nhưng nếu lại

đi một quãng, liền dần dần sẽ nhìn thấy chỗ điệu dụng của La Phù Động Thiên ta.”

Quả nhiên, lúc đầu bưng tỉnh cảm thấy phong cảnh trong núi này, cũng coi như bình thường, cùng Ngoại ô sơn lĩnh nhìn thấy dọc theo đường đi, tựa hồ cũng không khác bao nhiêu. Nhưng một đường đi tới, càng lên cao, dần dần cảm thấy La Phù sơn này khác với tất cả mọi người.

Dần dần, hần bắt chước chứng kiến bên cạnh đường đá gập ghềnh nhiều không ít người núi như hần, cũng chưa bao giờ thấy hoa cỏ cây cối. Mà trong những bụi cây trong rừng, thường liếc thấy một ít tiểu thú lông lá hình thể rất kỳ lạ, chợt lóe lên rồi biến mất trong rừng.

“...”

Mà bây giờ chim tước trên sơn đạo này, cũng dần dần nhiều lên. Rất nhiều chim chóc màu sắc tươi đẹp nhảy múa trong cây cối ở bên sơn đạo, tiếng hót uyển chuyển mượt mà hoặc Từ Hoắc Tật, thật là dễ nghe.

Những chim tước này, tựa hồ không khiếp người. Chẳng hạn như, nghe nói liền thấy mấy con chim tước đầu mang lông vàng, kéo theo đuôi đỏ rực như lửa, tựa như phượng hoàng trong truyền thuyết kêu to “Vù vù”, theo hai người lên đường, bay lượn trên đầu bọn họ không ngừng.

“Ha ha, La Phù sơn này chim tước thật đúng là nhiều!”

Bóng chim nhẹ nhàng, mắt tròn tròn, hào hứng dạt dào.

“Đúng vậy a! La Phù sơn này từ trước đến nay rất nhiều chim quý thú dị thú, chỉ là...”

“Uỳnh?”

“Chẳng qua là cảm thấy, hôm nay đạo gian chim tước này, hình như nhiều hơn không ít so với ngày xưa. Thường ngày, tựa hồ trên đường lên Lâm Ấm này, đã yên tĩnh hơn rất nhiều.”

“Ha ha, xem ra ta đã niệm tình cảm nhiều với con chim trên đời này rồi!”

Hai người một đường nói cười như vậy, cũng không quá cảm thấy đau khổ.

Trình thức tỉnh này đang vui đầu bước đi, đột nhiên nghe thấy Trần Tử Bình trước người nói:

“Trương đạo huynh, mời nhìn về phía trước.”

Nghe vậy ngẩng đầu, liền thấy, ở cuối rừng cây dần dần thưa thớt kia, lại có một khối núi đá cực lớn, đứng sừng sững ở phía trước sơn đạo, tựa như một con mãnh hổ ngồi xổm, ngăn chặn đường lên núi.

Khối núi đá này hướng về khối nham thạch kia của bọn hắn, trên mặt hiện lên bốn chữ triện to lớn vô cùng:

“Động Thiên thứ bảy “

Mấy chữ to thế lương này, đang mang theo ánh sáng của mặt trời mới mọc ở phía sau, ở trên cao nhìn xuống, ngạo thị vị thiếu niên sơ nghệ này.

Chỉ là, mặc dù là ngửa đầu nhìn lên, thiếu niên lại không cảm thấy có chút cảm giác áp bách nào. Lần đầu tiên tận mắt thấy tấm bia đá thiên nhiên khí thế hùng hồn như vậy, bắt đầu hiểu lời chỉ cảm thấy trong lòng ngực nhộn nhạo lên một cỗ hào hùng không nói nên lời. Đáy lòng dâng trào lên rất nhiều từ hình dung, cuối cùng bật thốt ra, chỉ hóa thành hai chữ vô cùng đơn giản:

“Tráng ngoãn!”

Tuy rằng hai người đã nhìn thấy rõ ràng vách đá này, nhưng sau khi đi tới gần, vẫn còn mất không ít thời gian.

Đến khi tỉnh lại, mới phát hiện trên vách đá này kỳ thật chính là một khối núi đá cực lớn bên cạnh sơn đạo. Nhưng sơn đạo đến nơi này, ở dưới tảng đá này vòng qua; bên cạnh đường chính là khe núi thật sâu —— trùng hợp mượn địa thế như vậy, mới hiện ra vách núi này, trước mặt người leo núi, là đột ngột hùng vĩ kỳ lạ như thế. Tỉnh ngôn trong lòng thầm khen người năm đó chọn những chữ triện trên vách đá này, thật là có khí phách độc đáo.

Vượt qua vách đá này, bắt chuyện đã phát hiện sơn đạo dưới chân này, trở nên đột ngột, giữa leo trèo đã bắt đầu hơi phí sức. Lại đi một đoạn, tỉnh lại đang có chút thở hồng hộc; ngẫu nhiên nhìn một cái, lại thấy trong rừng rậm cách đó không xa, mơ hồ lộ ra một góc mái cong cong.

—— đi vào La Phù sơn nhiều như vậy, bắt chuyện lại là lần đầu tiên nhìn thấy phòng xá kiến trúc, lập tức vội vàng kéo lấy Trần Tử Bình, hỏi đó là nơi nào, có phải đã đi tới Thượng Thanh cung —— Lại nghe Trần Tử Bình đáp:

“Đó là nửa sơn đình để cho người ta nghỉ chân; hiện tại cách Thượng Thanh cung trên phi vân, mới đi chưa đến một nửa đường, còn chưa tới đỉnh điểm của phi vân.”

“Bất quá, hiện tại đi được nhiều như vậy, ta ngược lại có chút mệt mỏi - Chúng ta cũng nghỉ ngơi ở nửa sơn đình này nhỉ?”

Thế là, nghe vậy hai người Trần Tử Bình liền quẹo vào trong tiểu đình, ngồi trên đình nghỉ chân.

Ở trong rừng gió mát thổi quét, chỉ chốc lát sau đáp lại, cảm giác mệt mỏi đều không có. Nhìn lại chung quanh, thấy trong rừng trải rộng kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc có chút thanh u; lại thấy từng sợi ánh mặt trời, đang từ trong rừng xuyên suốt cách đó không xa, tựa hồ chỗ đó sáng lên., Đúng là có động thiên khác. Lập tức, đang ngồi nhàn rồi mở miệng, rất có ý thăm dò. Quay đầu lại nhìn thấy Trần Tử Bình đang nhắm mắt dưỡng thần, lại thấy trên mặt hắn còn hiện ra vẻ mệt mỏi, liền bắt chuyện không đành lòng kéo hắn đồng hành, chỉ lên tiếng:

“Trần đạo huynh, trước tiên ngươi cứ nghỉ ngơi ở chỗ này, ta lại đi khắp nơi một chút, một lát sẽ tới tìm ngươi.”

“Ừm! Dù sao hôm nay cũng phải đi sớm, Trương đạo huynh tùy ý du lãm là được.”

Vì vậy, bắt chuyện là tùy ý đi lại trong núi rừng, ngắm cây hoa trong rừng một hồi, rồi đi đến chỗ ánh sáng đó. Đến khi tới nơi, mới phát hiện ra nơi này đã ở sát biên giới rừng cây. Từ lỗ thủng trong rừng đi ra, đột nhiên nghe thấy, thiên địa trước mắt, tựa hồ ở trước mặt hắn, thoáng cái đã trải rộng ra ——

Nơi này chính là một góc La Phù Chủ Lộ, nhìn theo hướng này, xa xa mây khói lượn lờ, quần sơn chập chùng, nhìn không sót gì. Bên cạnh rừng cây này cũng có đường núi, vòng quanh thân núi này kéo dài ra, tựa hồ cũng có thể tiến xuống.

Chỉ là, con đường đá này dường như không thường có người đi lại, mặc dù coi như rộng rãi, nhưng bậc đá so le không bằng phẳng, phía trên mọc đầy cỏ dại. Mà bên ngoài con đường đá này, phần lớn là dốc núi cao ngất, phía dưới tựa hồ chảy xuôi nước suối khe núi. Từ chỗ cao nhìn xuống, chỉ cảm thấy dưới vách núi này, nhìn không thấy đáy.

Tuy đường núi này nhìn như khá hiểm, nhưng đối với vị thiếu niên xuất thân từ sơn dã mã lĩnh sơn dã mà nói, lại coi là bình địa. Lập tức, mở miệng liền thuận theo đường đá này, hướng lên trên đi một đoạn đường, chỉ cảm thấy cảnh núi tráng lệ trước mắt, từng bước một đổi.

Đang lúc hần dừng chân quan sát dãy núi liên miên xa xa này, chợt nghe thấy phía sau núi, tựa hồ đang có người đập ca đến:

“Đến trùng phong vũ đi, đi đập yên hà đi. Chiều chiều vạn phong thanh, là ta dẫn đường vượt núi...”

Nghe giọng nói này, dường như người ngâm xướng tuổi đã cao, ca tụng trong lúc đó có chút thâm lương. Hần tranh thủ thời gian quay đầu lại quan sát, thấy trên sơn đạo phía sau có một đạo nhân lớn tuổi khoác áo xanh, chân đi giày gai đang chạy đến chỗ mình.

“Ừm, La Phù sơn này cũng đã bò được một nửa, hần là sẽ đụng phải mây Thượng Thanh đạo nhân a.”

Đang lúc suy nghĩ, vị lão đạo áo toi kia đã đi tới gần. Vừa dứt lời vội vàng tránh qua một bên, đối với vị đạo sĩ này cũng chú ý tới mình, liền vái chào.

Đạo nhân kia cũng khách khí vái chào hoàn lễ, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đợi đạo nhân đi qua, nghe vậy liền tiếp tục nhìn sơn cảnh của hần ta, chuẩn bị một lát sẽ trở về, tụ hợp cùng Trần Tử kia.

Chỉ là, qua một lát, thiếu niên trong lòng lại suy nghĩ nói:

“Lời ca hát của người vừa rồi rất là kỳ lạ, có vài phần hương khói nha! Đây rõ ràng là một vị tiền bối có đạo đức cao thâm, lại là ta mất vụng về!”

“Đáng tiếc! Giao Bằng này gặp nhau, lại chưa từng lĩnh giáo một hai...”

Lúc tỉnh lại, trong lòng hẩn hồi hận vạn phần.

“Ủm? Đạo nhân này đi cũng không quá nhanh, hiện tại ta đi truy đuôi, hẳn là vẫn còn kịp.”

Chỉ là, đến khi tỉnh lại, chân như bay, chạy được một quãng đường dài, đã thấy mây núi xanh ngắt, trời đất mênh mông, trên sơn đạo uốn lượn, không có nửa điểm bóng người!

...

Chương mười lăm đã đạt tới đỉnh phong, chúng ngọn núi là nhỏ nhất.

Khi tỉnh lại, trong lòng giật mình nhận ra mình vừa mất mặt với một vị cao sĩ, lúc đuổi theo ra ngoài, lại phát hiện, vị đạo nhân lớn tuổi đập ca vừa rồi, hiện đã không còn bóng dáng, tựa như hư không tiêu thất!

“Ôi! Thủ đoạn thần tiên như thế, ta lại mất dịp tốt, thật đáng tiếc! Xem ra, phúc duyên của ta còn chưa đủ a...”

Sơn đạo sâm uất, chỉ thấy xa xa mây trắng. Nhìn con đường đá không có một bóng người trước mắt, mở miệng, có chút thất vọng mất mát.

Trên con đường đá mà thiếu niên đang đứng, nằm ở một bên của rừng cây trên thân núi, bên phải không gì che chắn, cơn gió núi này liền có chút mãnh liệt. Đứng nhất thời ở trên con đường đá hoang vu này, bất chợt cảm giác ngọn gió núi này, lại có chút lạnh lẽo. Nhớ tới Trần Tử Bình còn đang nghỉ ngơi trong nửa ngọn núi đình, cũng chỉ có thể ảm ức mà quay về.

Ở trong rừng cây bên trái thạch đạo mà thiếu niên vừa rời buồn bã nhìn, lại có một vị đạo nhân lớn tuổi, đang ngồi trên một khối đá xanh, thoát khỏi sự ma sát không thôi. Chỉ nghe hần rầu rĩ nói:

“Ôi! Thật không nên chỉ đi theo đường gần đây, kết quả lại bị tảng đá khê run chân, cũng phải nghỉ ngơi thật nhiều lúc... Xúi quẩy!”

Cũng không đề cập tới đạo nhân trong rừng này, lại nói hai người Trần Tử Bình kia, lại thông qua hơn một canh giờ leo lên, rốt cục đến chỗ sơn môn Thượng Thanh cung. Chỉ thấy một cánh cửa đá cũ kỹ, sừng sững tại ngã rẽ của bốn ngọn núi cao nhất đi thông tới La Phù sơn. Cánh cổng bằng đá cao lớn này có tạo hình chất phác, bên trên cũng không có hoa văn

trang sức gì, chỉ đơn giản chỉ viết bốn chữ Chung Đình trên đỉnh bài:

“Lang, lên, lên, thanh...”

Có chút vượt quá dự kiến chính là, một giáo môn đệ nhất thiên hạ tên là Thạch Bài, bề mặt giống như đã rất nhiều năm chưa được sửa chữa qua, cột đá hai bên sơn môn bên trái xây cỡ đại, hai cây cột đá, trải qua mưa gió bao năm, trên đó có nhiều chỗ phong hóa tróc ra từng mảng. Trong những hốc đá bị ăn mòn thành đó, lại còn sinh trưởng vài cọng cỏ xanh.

Bất quá, cũng chính bởi vì cổ xưa như vậy, mới làm cho người ta lập tức liên tưởng đến, lịch sử Thanh Cung xa xưa trên La Phù Sơn, căn cơ thâm hậu. Có lẽ, chính là như vậy không phải việc tu chỉnh, làm cho cửa đá này hơi tàn phá một chút, mới có thể làm cho người ta cảm nhận được một loại khí chất cổ xưa đặc biệt. Điều này ngược lại so với những môn phái mới hưng thịnh kia càng làm cho người ta kính nể!

Đợi đến khi đi vào Thanh Thạch môn, theo Trần Tử leo lên đỉnh Phi Vân của ngọn núi chính La Phù sơn, Phi Vân phong kia, hắn đã cảnh cáo mới biết cái gì là cảnh giới Động Thiên, là khí tượng thần tiên cái gì!

Sau khi mới từ đường rẽ leo lên Phi Vân Phong, đã bắt đầu nhớ ra sơn đạo này so với trước còn hiểm trở hơn. Có nhiều nơi trên đường hang đá thường chỉ rộng hơn một người, bên ngoài chính là vực núi sâu không thấy đáy. Lại có một đoạn thềm đá, từ phía dưới nhìn xuống, giống như là bồng dung dính dính trên vách đá dựng đứng kia, trên dưới hoàn toàn không có chỗ dựa.

Tuy thiếu niên này can đảm, nhưng khi lần đầu tiên hắn thấy con đường nguy hiểm này, hắn cũng không rét mà run. Nhất là khi hắn bước trên thềm đá Lãng Không, chỉ cảm thấy tầng vạn núi trước mắt tựa hồ đều đập vào mặt, khí thế đó quả thực khiến La Phù sơ cấp của vị này run rẩy không thôi.

Theo Trần Tử Bình nói, ban đầu lúc khai sơn đạo tại Phi Vân Phong, thợ thủ công khai sơn đi đến nơi này, phát hiện thế núi này thực sự quá hiểm trở, khó có chỗ bám vào, không cần nói

mở ra con đường đào bới., Ngay cả tới gần cũng rất khó khăn.Sơn lộ tu đến đây, tựa hồ đã thành tuyệt lộ. Đang lúc mọi người thúc thủ vô kế khả thi, lại có một vị tiên bối cao nhân Thanh cung, thi đại pháp lực, trống rỗng đứng thẳng trên vách đá nham đao gọt rìu này, ngạnh sinh kéo ra một cái cầu thang đá xoay quanh uốn lượn ——

Tuy có mở đường ra, cũng coi như có thể đi thoát mái, nhưng đường đá này dù sao cũng treo ở giữa không trung, người đi lại nhớ tới mình đang ở trên trời dưới đất, xuống không xuống đất..., Một cái không ổn, chính là âm dương lưỡng cách —— mùi vị này thật sự là làm cho người ta kinh hồn táng đảm. Bởi vậy, thường phải tại này lẳng không thêm đá thượng thanh môn nhân, liền quán đoạn này lẳng không thạch đạo, gọi là “Thần Quỷ lộ”; thành thần thành quỷ., Để xem có thể đi qua con đường nguy hiểm này hay không. Đệ tử mới vào Thanh cung kia, cũng có một quy củ bất thành văn: Nếu đi qua con đường “Thần Quỷ lộ” này, đi tới thượng Thanh cung thăm dò tượng Tam Thanh tổ sư, mới chứng minh đạo tâm của mình kiên cố, từ đó chính thức trở thành một người thực sự trở thành người của Thượng Thanh môn.

Chờ kinh sợ đi qua “Thần Quỷ lộ” này, lại leo lên một trận, mơ hồ liền đột nhiên phát hiện, bên người mình, hình như có từng tia từng sợi sương mù, đang phập phồng không ngừng. Cảm thấy thiếu niên có dị trạng này, nhin không được quay đầu lại nhìn một chút —— cảnh tượng nhìn thấy quay đầu lại này, nhớ ra cả đời cũng khó quên:

Lúc này trong dãy núi trước mắt này, khắp nơi đều là mây mù màu trắng. Dãy núi tràn ngập trời đất, đang không ngừng bốc hơi cuộn cuộn, giống như biển mây, mênh mông vô hạn. Giữa biển mây hỗn độn đang không ngừng bay múa hỗn loạn này., Đang có ba tòa đảo nhỏ Thương Tú, mặc cho vân triều dâng trào cộ rửa này, chỉ là ở nơi đó lù lù bất động. Dưới đám mây trôi nổi đầy trời này, tam sơn phiêu động trên biển mây, tựa như đảo Ký Châu trong truyền thuyết hải ngoại, như thực như ảo.

Giờ phút này, ánh mặt trời tinh khiết từ thiên ngoại xạ tới, chiếu vào ba ngọn núi này - liền chiếu tới tiên đảo trong biển

mây, khắp người sáng sủa, tỏa ra hào quang xán lạn thánh khiết.

Hiện tại, khi đã tỉnh ngôn đang đứng ở trên biển mây này, thì nhìn loạn vùn bay qua, xem lại núi non chìm nổi, trên núi cao gió mạnh thổi tà áo. Giờ phút này, thiếu niên tựa hồ cảm giác mình đã là tiên nhân trên trời, mờ mịt không biết là ở đâu, mệnh mông không biết, hoàn toàn mờ mịt, giống như đang dạo chơi trong mây, bằng vào hư phong, phiêu phù muốn phá không mà đi...

Đúng là:

Tận cùng Hải quan, trời nhô lên, núi lên đỉnh ta là phong!

Lại nói Trần Tử Bình kia thấy thiếu niên kia bỗng nhiên ngừng lại, chỉ si ngốc nhìn chừ phong Bão Hà kia, trên mặt có vẻ xuất trần, trong lúc nhất thời cũng không đành lòng mở miệng quấy nhiễu hắn. Qua một lúc lâu, đợi thiếu niên phục hồi tinh thần, Trần Tử Bình mới nói cho hắn biết, ba ngọn núi đang chìm nổi trong biển mây vùn dậm trước mắt hắn., Chính là mấy chỗ trên Thanh cung trừ Thanh chủ quan ra, còn lại mấy chỗ trên đỉnh núi: Chu Minh phong, Bão Hà phong, Úc Tú phong. Vài ngọn núi này được bao quanh bởi Phi Vân Phong, cộng hưởng với nhau, cùng với Phi Vân phong này, gọi nhau là “Thượng Thanh Động”.

Mà La Phù Sơn Phi Vân trên đỉnh, cách nơi này bắt đầu gần người, đã không còn xa lắm. Chỉ chốc lát sau, hai người đã tỉnh lại, liền tới phi vân trên đỉnh Thanh Cung.

Tại thời điểm gần đỉnh Phi Vân Phong, gió núi thổi mạnh, mây mù bốc lên, mơ hồ cảm giác được toàn thân hàn ý rất đậm. Nhưng khi hắn đến được đỉnh của Phi Vân, lại đột nhiên cảm thấy mình như hồi phục lại trong mùa xuân ấm áp ở ngoài núi.

Trên đỉnh mây này chính là tầng cao nhất của Phi Vân Phong. Vừa nói đã phát hiện, đám mây này giống như một bệ đá thật lớn, xung quanh bằng phẳng, tựa như đất bằng. Trên đỉnh ánh mây này., Quả như Trần Tử Bình lúc trước từng nói, kỳ hoa trải rộng, cỏ Dao Hoa như đệm, xuất hiện ý xuân ý. Ở giữa cây trúc xanh tươi kia, có vài tòa miếu thờ được dựng mái cong -

trong đó có một tòa lầu các sừng sững cao ngất, chính là nơi bồi phận cực cao của đạo nhân Thanh Cung “Quan Thiên Các”.

Hiện tại trước mắt hắn là phi vân đỉnh thanh quan, đúng là thanh cung chủ điện La Phù sơn. Tòa điện này, ngoại hình phong cách cổ xưa, tự nhiên lộ ra một cỗ khí tức trang trọng, lộ ra đạo khí thể đạt dào. Thanh quan này trước., Là một quảng trường trải gạch đá rộng rãi; ở bốn góc quảng trường, chính là phân bố năm pho tượng đá theo phương vị ngũ hành. Mơ hồ xem qua một chút, liền biết tượng đá bốn góc kia theo thứ tự là Đạo giáo tứ linh: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước., Huyền Vũ, còn ở giữa quảng trường có một chỗ Mậu Khuyết bản đầy đá cực lớn. Thái Cực Đồ này kết hợp với âm dương hai nửa, trên nửa mặt trời trải rộng cỏ thơm, đang phát triển hùng hực, bộc lộ ra một phái bừng bừng sinh cơ; mà mặt âm kia thì mặt đá trơn bóng, bên trên không ngừng lưu động dòng nước chảy róc rách - nước chảy này âm u, đang tràn qua toàn bộ mặt đá.

Thức lời đối với Thái Cực Lưu Thủy này ngược lại là có chút hiếu kỳ, bởi vì lúc hắn nhìn dòng nước này, lại cảm thấy linh đài đặc biệt trong vắt không minh, một đường lao núi vắt vẻo này dường như là quét sạch sành sanh.

Làm thiếu niên ngạc nhiên chính là, hắn quan sát cả nửa ngày mà thủy chung vẫn không rõ, dòng nước thái cực âm này sinh ra từ nơi nào, lại chảy đến nơi nào. Dòng nước này đột nhiên xuất hiện, lại trống rỗng tản ra, tựa như sinh sinh cắt đứt một dòng suối, đặt nó ở chỗ này!

Hiện tại trên quảng trường gạch đá này, có rất nhiều Thượng Thanh đạo nhân đang đi lại; thấy một thiếu niên đột nhiên đến, chỉ đứng ở trước tượng Thái Cực Thạch ngăn người, liền không khỏi có chút tò mò. Thấy gây chú ý của các sư huynh sư bá, Trần Tử Bình liền tranh thủ thời gian bắt chuyện với đám người kia, mở miệng nói một tiếng, dẫn hắn đi về cửa Thanh Cung.

Đã đến chỗ cửa Thanh quan, Trần Tử Bình đi theo đệ tử canh gác bên cạnh cửa nói rõ mục đích đến, nhờ gã thông báo với

chương môn một tiếng, liền nói tân đường chủ Tứ Hải đường kia đã dặn dò, đã đến ngoài cửa.

Vị tiểu đạo sĩ kia ứng tiếng mà đi, nghe nói hai người Trần Tử Bình liền ở ngoài cửa này chờ. Nghe nói, trên tấm biển đá Thanh Quan môn ngẩng đầu lên, Tạm là bốn chữ “Động Ảnh Thượng Thanh”; hai bên là một bộ chữ Thê cổ sơ đối câu:

Hấp lực của rền, Huyền môn chí đạo Thông Tiên cảnh.

Tuyết mềm mại như tấm, đài Lan linh quang thấu tê chân.

Đối với vị thiếu niên hiện tại đang quan sát câu đối mà nói, ”Nhập Thanh Chi Môn” nhiều ngày như vậy, hoặc là nói chuyện đã nhiều năm triều nhớ xế chiều như vậy, hiện tại một khi trở thành sự thật, theo lý thuyết hẳn là vô cùng kích động; nhưng đến khi hẳn thực sự đến cửa Thanh Cung này, mở miệng nói lại bình tĩnh trở lại, còn có chút hứng thú chơi kiểu câu đối này.

Bất quá, chờ được chấp thuận, đi vào Thượng Thanh quan môn này, muốn đi gặp Thanh chương môn danh chấn thiên hạ kia, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được đánh trống.

Tại một gian tĩnh thất sạch sẽ, Linh Hư Tử rốt cục cũng nhìn thấy chương môn Thanh Cung và Chương môn La Phù sơn.

Trước khi nhìn thấy vị đạo nhân thanh danh lớn nhất này, bắt chuyện hẳn cũng đã suy đoán rất nhiều về hắn. Tuy rằng hình tượng trong tưởng tượng cũng rất nhiều, nhưng cũng không thể rời khỏi bộ dáng già nua cao lớn uy nghiêm, tiên phong đạo cốt kia. Nhưng đến khi hắn chân chính nhìn thấy Thanh chương môn Linh Hư Tử, mới mở miệng nói mới phát hiện, mình chỉ đoán được phân nửa —— Thượng Thanh chương môn này., Quả nhiên là phong thái linh diệu thâm sâu của một phái, nhưng so với tưởng tượng lại có chút xuất sắc chính là vị Thanh chương môn danh chấn Đạo Lâm này, hình dáng cũng không già nua mười phần. Đặc biệt, vị Linh Hư Tử này cũng không quá cao lớn, đứng trước sự mở miệng, tựa hồ so với thiếu niên còn thấp hơn một phần.

Nhưng dù bề ngoài không quá phô trương nhưng tự nhiên toát ra một cỗ uy thế khó tả; tuy thấy hần mỉm cười, tùy tùy tiện đứng đó, nhưng lại khiến người ta không tự chủ được dâng lên một loại cảm giác kính sợ.

Thấy có người trả lời, vị Linh Hư chương môn này cũng rất cao hứng, đối với việc Minh gia đem chuyện vó ngựa phúc địa, để cho cùng với Thượng Thanh cung xây dựng biệt viện, có phần thiếu tạ một phen —— nghe được thiếu niên kinh sợ, liên tục xưng không dám.

Thấy thiếu niên mặt mày thanh kỳ này có vẻ khiêm tốn lễ độ, Linh Hư Chương môn cũng rất là hài lòng. Hơi ngừng một chút, liền truyền cho người tiền nhiệm đường chủ Tứ Hải đường Lưu Tông Bách, hiện tại Thanh Bách đạo trưởng của Hoàng pháp điện đến đây nói sơ qua về chuyện bàn luận.

—— đợi vị đường chủ tiền đường của đệ tử tục gia được truyền báo vào trong nội đường, lúc thông báo nhìn thấy dung mạo của hắn, lại nhin không được kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Hóa ra là ngươi?”

Chương 16 thần kiếm đột nhiên xuất hiện, tuyết rơi trong trăng.

Sau khi gặp qua Thanh Cung Linh Hư chương môn, hắn bái qua tượng Tam Thanh tổ sư, bắt chuyện đơn giản giao tiếp một chút với đường chủ tiền nhiệm của Tứ Hải đường, xem như chính thức nhậm chức, tại Thanh Cung trên núi La Phù Sơn an bài xuống.

Nơi này còn có người xen vào nói chuyện. Thì ra, ngày ấy tỉnh lại ở trên sơn đạo bên ngoài đình, gặp được vị nhân vật Thần Long thấy đầu không thấy đuôi “Thần tiên” kia, lại chính là Thanh Bách đạo trưởng tiền nhiệm của hắn!

Khi tỉnh lại nói một chút về tình hình khi đó với Thanh Bách, Thanh Bách không khỏi cười ha ha, lập tức nói cho hắn biết; khi nghe xong nguyên nhân, không chỉ có thiếu niên chột bật cười, mà vị Linh Hư chương môn đang đứng bên cạnh cũng không khỏi mỉm cười.

Tứ Hải đường, chính là đệ tử tục gia Thanh Cung trên núi La Phù, tọa lạc trên Thiên Điều Nhai của núi La Phù Sơn. Cảnh sắc nơi đó trong trẻo, tự thành một cách tự nhiên. Mấy gian nhà đá, lưng dựa vào vách đá; trước nhà là một bãi đá, cây trúc xanh um vờn quanh bốn phía, màu xanh mờ mờ, ngăn cách âm thanh ồn ào của nơi bụi hoang.

Ở giữa, lọt vào tầm mắt là xanh tươi, đập vào tai là tiếng chim hót dễ nghe, thật giống như thế ngoại đào nguyên!

Khởi bãi đá rộng lớn trước Tứ Hải đường, bên trái vẫn dựa vào vách đá sừng sững; trên vách đá loạn thạch, liếc Lãn Tuyên từ giữa tảng đá đi ra, róc rách chảy róc rách, bốn mùa không ngừng. Trước bãi đá, có một phương đình nghỉ mát tinh xảo., Tên là “Tụ Vân đình”, dưới đình, liền tới sườn núi hiểm trở. Trên sườn núi dốc này có nhiều cây tùng trúc, vì vách núi Thiên Điều này nhuộm bốn màu xanh. Chỗ giữa đám cây trúc

hơi phẳng lặng một chút, lại có một con đường lát đá màu trắng, nghiêng nghiêng uốn lượn xuống núi.

Theo Phi Vân Phong mà nói, Hồn Hà Phong này là Hoàng Pháp Điện, đối diện với Phi Vân đỉnh, xem như chính diện Bão Hà Phong; mà Tứ Hải đường thì ở phía sau của nó. Ở ngọn núi vô danh đối diện Thiên Điều Nhai này, treo một thác nước rộng lớn giữa loạn thạch, thế nước ầm ầm, tiếng chảy không dứt. Ngồi trong thạch cư, từ cửa sổ có thể nhìn thấy này là thác nước như luyện.

Ở trước cửa nhà đá hai bên, có một đôi thạch hạc đang đứng thẳng. Đôi thạch hạc này, cũng không phải là vật trang sức thuần túy. Theo lời Thanh Bách đạo trưởng nói, nếu như phi vân kia có việc triệu hoán, trong miệng thạch hạc này, sẽ toát ra từng sợi hơi khói, đồng thời còn có thể phát ra tiếng thanh tịnh!

Tuy thạch cư Tứ Hải đường này trông trơn, nhưng đối với lời giải thích đã là hết sức mỹ mãn. Huống hồ, cảnh tượng thanh u này, trong mắt hắn, rất có vài phần khí khái thần tiên; có thể ở chỗ này, thiếu niên đã cảm thấy phúc phận mình tu luyện mấy đời.

Sau khi tỉnh lại, đi tới La Phù sơn, lập tức đảm nhiệm chức đường chủ Tứ Hải đường, mới dần hiểu rõ đường chủ của đệ tử tục gia trong Thanh Cung này, đại khái chức trách như thế nào. Nguyên lai, cũng khó trách lão đạo ở Thừa Châu Thanh Hà, trước khi đi phải tặng hắn quyển phù lục kinh thư; đường chủ Tứ Hải đường này, ở trong Thanh Cung chỉ là một chức nhàn rồi.

Khác với Thiên sư giáo, Thượng Thanh cung càng coi trọng ngoại thanh tu. Bởi vậy, Thượng Thanh giáo môn đối với đệ tử tục gia không quá coi trọng. Một cái biểu hiện trực tiếp chính là, Tứ Hải đường này tuy được liệt vào một trong thượng Thanh nhị đường, toàn bộ trên dưới chỉ có một mình Đường chủ, không còn chức vụ nào khác! Hơn nữa, ở phương diện đạo hiệu của Đường chủ, cũng rất có chỗ lúng túng.

Tuy rằng, trong giáo phái của thiên hạ, đạo hiệu theo tư cách hàng đầu, cũng không quá liệt; người tu đạo, chỉ cần mình

muốn, vẫn có thể giữ lại tên tục gia của mình. Nhưng trong thượng thanh cung, phạm là thủ lĩnh của quan đường., Tất cả đều dùng đạo hiệu. Ví dụ như Linh Hư Tử của Thượng Thanh Cung, Linh Đình Tử của Sùng Đức Điện, Linh Chân Tử của Tử Vân Điện, Thanh Vân Tử chuyên môn làm việc. Nhưng làm tỉnh lại chức vụ đường chủ Tứ Hải Đường này, lại chỉ có ngoại lệ., Trong lệ cũ cũng không theo bối phận lấy đạo hiệu khác —— tuy rằng, các tiên bối cao nhân địa vị càng siêu thoát trong giáo, cũng thường không theo bối phận, tự tái diễn đạo hiệu, ví dụ như trong Quan Thiên các nghe nói pháp lực vô cùng vô tận Quyết Minh Tử —— hiển nhiên, đường chủ Tứ Hải đường, cũng không thuộc loại này.

Đương nhiên, có một cách nói chính là, như vậy có thể thể thể hiện “Tục gia chi ý. Nhưng rất hiển nhiên, vị tiền đường chủ Lưu Tông Bách, hiện tại trong Hoàng Pháp điện Thanh Bách đạo trưởng, thần sắc rất khó chịu với quy củ này.

Hiện giờ hẳn đã hiểu, chức trách lớn nhất của đường chủ Tứ Hải đường là trông giữ danh sách dành cho đám đệ tử tục gia sau nhà kho, và một số kinh điển liên quan. Mặt khác, còn phải dăm ba bữa cơm, đi tuần tra khuê các thanh cung nằm dưới La Phù sơn — nhiệm vụ tuần tra tuần tra nơi này cũng là một trong những chức trách của Đường chủ Tứ Hải đường hẳn!

Chức trách ban đầu, thật sự không có gì hay ho. Bởi vì trên cửa đá cất giữ sách vở, cao nhân tiên bối trong giáo đã sớm bố trí xong một Ngũ Hành trận. Nếu như không có lệnh bài chất liệu không rõ ràng của Đường chủ, thì không cách nào mở ra được. Nếu có người muốn cưỡng ép xông vào, rất có thể sẽ bị tổn thương vĩnh viễn không thể bù đắp được!

Bất quá, vị Thanh Bách đạo trưởng kia giới thiệu xong Ngũ Hành trận này, nhin không được lắm bầm một câu:

“Ai, có người đến trộm sao?”

Những lời này mặc dù thấp không thể nghe thấy, nhưng nỗ lực của thiếu niên rất tốt, vẫn là không sót một lời nào.

Từ trong miệng Thanh Bách lão đạo, nghe vậy còn biết, “Tứ Hải đường” này của hắn, thiếu chút nữa liền không tồn tại nữa —— trong năm ngoái, có mấy vị bối phận tương đối cao Thượng Thanh đệ tử, từng hướng chương môn đề nghị, muốn đem đệ tử tục gia không có tác dụng này cắt bỏ. Chẳng qua chỉ là..., May mắn là tên Thanh Tứ Tử trong môn phái kia, đặc biệt là Linh Hư Tử và Linh Thành Tử, đối với kiến nghị này quả thật không cho là đúng, cuối cùng lấy lý do cổ chế như thế, giữ lại đệ tử tục gia này.

Bất quá, nghe khẩu khí Thanh Bách nói lời này, tựa hồ đối với việc khi đó hắn không thể thành công triệt tiêu “Tứ Hải đường” của mình, lại còn có chút đáng tiếc —— nhìn điệu bộ này, thiếu niên thật đúng là có chút hoài nghi, lão đạo trước mắt, chính là một trong những đề nghị tiêu diệt chủ sứ giả kia...

Quả nhiên những ngày sau đó, hắn mở miệng cảm thấy cực kỳ nhàn nhã. Chỉ có điều thiếu niên sơn dã trước đây lại không hề cảm thấy chút gì nhàn nhã. So với những lúc bồn ba lao động trong phố phường ở Ung Châu thì thiếu niên này đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Huống chi, lịch đại đường chủ trước đây của hắn, cũng để lại trong thạch ốc không ít điển tịch đạo gia. Lúc tỉnh nói không có việc gì, liền thường xuyên lật xem kinh duyệt —— Thượng Thanh chương môn Linh Hư Tử —— lần đó cũng từng báo cho thiếu niên, nói hắn mới vào Đạo môn, ứng trước nhiều một chút nghiên cứu kinh nghĩa Đạo gia cơ bản.

—— nếu đổi lại là một thiếu niên bình thường khác ở một cái chợ khác, vào lúc đó không sai biệt lắm chính là mở mắt mù đi; nếu để cho hắn xem những ngôn từ thâm ảo của đạo gia điển tịch này, thật sự là còn khó hơn lên trời. Mà bây giờ, đối với sự tinh ngôn của nó mà nói, cái khe này đối với những lời kể ra mà nói..., Lại không thành vấn đề. Trên thực tế, tuy thường chỉ là nửa công nửa việc nửa đọc, nhưng thiếu niên ở trong đám môn hạ đệ tử cùng cửa sổ của mùa lão tiên sinh ở Vụ Châu, tập luyện nghệ nghiệp cũng đã có thể tính là nhân tài kiệt xuất trong cùng thế hệ.

Thức ngôn chưa từng cảm kích lão phụ như bây giờ —— nếu không phải phụ thân năm đó mặt dày xuống, năn nỉ lão tiên sinh kia thu hấn làm đệ tử, hiện tại hấn thật không biết, năm tháng trên Thiên Điều nhai thanh nhân, nên đuổi đi như thế nào.

Mặc dù đã mở miệng, hiện tại đã vào Thanh Cung, còn làm Đường chủ của “Tứ Hải Đường”. Nhưng những ngày qua, hấn cùng các đệ tử trẻ tuổi khác của Thanh Cung, cơ bản cũng không kết giao gì. Cũng không phải tính ngôn quái gở, mà là người ngoài vắng vẻ. Những đệ tử thế hệ trẻ, có thể được Thượng Thanh Chi Môn này., Tất cả đều là lựa chọn nhất thời. Những môn nhân Thượng Thanh môn này cùng đồng tuổi, không phải con cháu thế gia kia, thì cũng là đám lưu manh Phú tộc kia, người tỉnh nói xuất thân hàn ti ti ti tiện như vậy, thật sự hiếm thấy, hơn nữa hầu như không có., Mặc dù danh hiệu Đường chủ “Tứ Hải đường” đã tỉnh lại, không sai biệt lắm cũng chỉ là một chức vụ hư ảo; nhưng những đệ tử xuất thân trẻ tuổi khí thịnh, trong lòng lại càng có nhiều khinh thường. Tỉnh lại cũng là người tâm địa linh lung, đệ tử bình thường và Hoàng Pháp điện ăn cùng nhau, từ trong những lời nói hơi tiếp xúc một chút, tất nhiên là có thể thể vị đến loại ý nghĩ khinh bạc này.

Bây giờ xem ra, Trần Tử Bình đã tỉnh lại lời giải thích, cũng xem như là dị số trong số bọn họ. Chẳng qua, dường như hiện tại hấn đang dốc lòng nghiên cứu đạo pháp, nên rất ít người có thể nhìn thấy hấn.

Đương nhiên, tuy nói giật mình lúc đầu cũng có chút buồn bực, nhưng xưa nay hấn thường lẫn lộn trong đám tiểu thương, đối với mấy tên Viêm Lương lạnh lùng này cũng đã quen. Chẳng qua, tuy rằng đã nói trước khi bước vào Thanh Cung., Lại vẫn là nhạc công trong kỹ lâu kia, có thể nói là nghề thấp kém nhất, kém cỏi nhất; nhưng xưa nay thiếu niên không coi thường thân phận của mình, cho tới bây giờ đều không lấy thủ đoạn mưu thực của mình làm hổ thẹn —— Nhà nông dân núi mã vân làm nhà giàu, để cho hấn tỉnh lại biết, chỉ cần mình ra sức làm việc công chính., Không có gì phải hổ thẹn, cảm thấy thấp kém hơn người khác một cái. Hơn nữa sau này đọc nhiều

thơ của tiên tôn thánh hiền như vậy, nên hẳn biết rõ, ở trong thành phố huyền ảo, ngoài thân phận thấp kém và đáng thương ra, hẳn vẫn có thể bảo trì một trái tim cao quý.

Tỉnh lại, La Phù thượng thanh cung hiện tại, mặc dù muốn xuất thế thanh tu, nhưng giống như lúc ấy đại đa số đạo giáo trong thiên hạ, cũng không cấm đệ tử kết hôn. Trong thượng thanh cung, liền có không ít đạo lữ song tu. Bởi vậy, nữ đệ tử trẻ tuổi xuất sắc xuất sắc trong Tử Vân điện trên Huân Tú kia, thường thường sẽ trở thành đối tượng đệ tử trẻ tuổi trong điện khác hân mộ.

Chỉ bất quá, tất cả đạo đồ lỗi lạc, lại không quan hệ gì với việc tỉnh ngôn. Những nữ đệ tử Tử Vân điện kia, cũng thường tới Bào Hà phong trên Hoàng Pháp điện này tu tập pháp thuật. Từ lúc bình thường nghe được, thiếu niên phát giác, những nữ đệ tử trong Tử Vân điện này, đối với thiếu niên đường chủ nơi phổ phường phường của hắn, đánh giá lại không sai biệt lắm so với những nam đệ tử trong Hoàng Pháp điện, có nhiều lúc nhẹ, rất là lơ đãng.

Mặc dù có chút uể oải, nhưng cũng làm cho việc này mất đi rất nhiều phiền toái, hơn nữa còn có không ít công phu tĩnh tâm nghiên cứu điển tịch.

Hiện tại, ngoại trừ đem 《 Thanh Kinh 》 , 《 Ngọc Hoàng Kinh 》 , 《 Nam Hoa Kinh 》 , 《 Đạo Đức Kinh 》 , 《 Thần Thông Phẩm Phẩm 》 những đạo gia điển tịch thượng thanh cung tôn sùng này, tinh tế tham học bên ngoài., Tỉnh lời còn không quên lấy ra quyển thượng thanh kinh lão đạo thanh hà đưa cho, dụng tâm nghiên cứu hai thiên “Luyện Thần Hóa Hư” kèm theo - bởi vì, khi tỉnh nói hiện tại có thời gian rảnh rồi tĩnh lại, tinh tế hồi tưởng lại cổ “Thái Hoa đạo lực” tự sát trong thân thể mình, biểu hiện trong nửa năm qua, thật đúng là giống như thái hoa đạo lực “Cường danh” trong hai quyển này đề cập đến!

Trải qua nửa năm rèn luyện, thiếu niên này bây giờ nhận thức sâu sắc, phần đạo lực Thái Hoa ngoài ý muốn có được trong thân thể của mình, tuyệt không phải vật phàm.

Lại nói tiếp, đánh thức cũng coi như có tuệ căn, đêm đó ở trên Mã Sí Sơn lại ngẫu nhiên vào cảnh giới thiên nhân vô ngã; hơn nữa hiện tại lại tĩnh tâm nghiên cứu nhiều điển tịch đạo gia, hiện tại đối với hấn mà nói, cũng có nhiều lĩnh ngộ —— “Luyện Thần Hóa Hư” này, “Thái Hoa đạo lực”, còn có tôn sùng tất cả điển tịch đạo gia, theo đuổi “Trường Sinh lâu quan”, sau lưng chúng nó ẩn giấu huyền diệu nghĩa lý, đối với thiếu niên mà nói, cũng không phải hoàn toàn không có đầu mối.

Chỉ là, lúc tỉnh lại hấn cảm thấy, giữa mình và cái lý lẽ cuối cùng khát khao kia tựa như là ngang ngược một cái màng ngăn cách —— tuy tầng màng ngăn cách nhìn như một điểm liên phá; nhưng khi hấn ngưng thần suy nghĩ, lại phát hiện vẫn là không có đầu mối ——

Cự ly mà hấn có thể chạm tay vào, ở giữa lại giống như cách xa Thiên Uyên!

Thẳng đến hơn mười ngày một buổi tối, sự tình mới tựa hồ đột phá.

Vẫn bổ chính là nguyệt bán, nguyệt mãn như luân, thanh quang vạn dặm. Tĩnh ngôn lai vô sự, liền tại này Thiên Điều nhai trên thạch bình, đón gió ngắm trăng.

Hiện tại trước mặt thiếu niên này là một dãy núi liên miên chập chùng, một vầng trăng sáng, treo ở bên trong mảng mây cũng không tinh khiết. Bầu trời trên không của La Phù, hiện tại đang hiện ra một loại thuần túy thâm lam; dưới ánh sáng của mảnh thâm lam này, bắt chuyện chỉ cảm thấy vầng trăng trên bầu trời đêm nay, ánh trăng trôi nổi ngàn dặm, hết sức rung động nhân tâm hồn.

Nhìn cảnh đẹp của Nguyệt Chiếu Thiên Sơn này, mới mở miệng chỉ cảm thấy linh đài là một mảnh không minh.

Lập tức, nhin không được trong lòng sinh tán thưởng:

“A! Không hổ là tiên sơn sơn động thiên! Đứng ở trên Thiên Điều nhai này, lại nhìn ánh trăng trên bầu trời, đều cảm thấy ánh trăng này đặc biệt thanh tịnh sáng ngời!”

Đối với Thiên Sơn Nguyệt Minh này, bất chuyện đang suy nghĩ có nên hay không ngâm lên vài câu để trợ giúp Thanh Hưng, thì chợt nghe thấy trong nhà đá của mình, tựa hồ đang có thứ gì đó ông ông tác hưởng!

Nghe tiếng, đang định đi tới xem xét, lại đột nhiên nghe thấy trong nhà đá kia, “Thương” một tiếng thanh kêu, liền như tiếng long ngâm – tự nhiên không biết xảy ra chuyện gì, thiếu niên lại đột nhiên nhìn thấy, từ trong cửa sổ nhà đá kia, đang có một vật như du long, bỗng nhiên điện xạ đến, trong chớp mắt đã bay đến bên cạnh mình!

Sự xuất bất ý, ngược lại làm cho hắn mở miệng lắp bắp kinh hãi. Tập trung nhìn lại, lại phát hiện này đột nhiên đồ vật lẳng không bay tới, chính là cổ quái kiếm khí nằm trước mình nhặt ở trên Mã Tiêu Sơn kia!

—— thanh cổ kiếm nằm đó không thể bán ra này, hiện tại tựa hồ lại thông nhân tính, mũi kiếm điểm xuống đất, “Đứng” bên cạnh chủ nhân của mình!

“A... thanh kiếm này quả nhiên đa phần cổ quái!”

Tĩnh lời trong lòng thâm nghĩ. Đang lúc hắn muốn tiếp cận phía trước, xem rõ cuộc là chuyện thế nào, lại đột nhiên phát hiện, mặc dù không thể chạm tới, nhưng ở trong Minh Không Minh Không, chỉ cảm thấy ánh trắng tràn ngập toàn bộ Thiên Vũ trên đỉnh đầu, đang dần hội tụ lại, càng tích càng mạnh, tựa như Thiên Xuyên quay về biển, đang hội tụ lại thanh kiếm này bên cạnh mình!

Mà thiếu niên đứng cạnh cổ kiếm này, đợi ánh trắng này đảo qua bản thân, phát hiện cổ đạo lực thái hoa trong thân thể, tựa hồ bị khí thể Nguyệt Hoa này dẫn dắt, bắt đầu lưu chuyển trong tứ cân tám hài kia!

Cổ kiếm lúc này, lại phát ra quang hoa yếu ớt kia; ánh trắng màu bạc, vừa chạm mặt ngoài thân kiếm, tựa như trâu đất xuống biển, đột nhiên biến mất...

Nguyên bản trên thân kiếm vốn ảm đạm vô quang, bây giờ lại tựa hồ đang chuyển biến thành các loại đồ văn khó hiểu!

Chương thứ mười bảy Nguyên Linh đầu tiên tự lại, luyện hóa Kiếm Đảm Cầm Tâm luyện hóa.

Nói đến việc tự vào Thanh Cung trên La Phù sơn để mặc cho Tứ Hải đường này chức trách nhàn rồi, ngày thường buồn chán, liền lấy việc nghiên cứu đạo điển tịch kia làm vui.

Thiên Điều nhai trên núi Bảo Hà vốn đã nghiêng về một góc, yên tĩnh thanh tĩnh; lại thêm đệ tử thượng thanh trên núi Bảo Hà kia, cảm thấy vô cùng an tĩnh đối với vị đệ tử đầu buôn bán “Thuần Sơn” này, rất khinh thường, bởi vậy, càng lộ ra vẻ cửa sân của Thiên Điều Nhai lạnh lẽo, thanh tĩnh vô cùng!

Thiên Điều nhai tứ hải đường, so sánh cùng cái kia huyền ảo náo nhiệt phố phường, thật sự là cách biệt một trời một vực!

May mắn là vị thiếu niên sở trường đạo môn tinh anh khinh thường này, có lẽ xuất thân không được thanh nhã; nhưng về sự việc của Văn Mặc, cũng coi như có chút tạo nghệ. Chính vì thế, vị thiếu niên này nhàn hạ không có việc gì làm mới không làm cho huyết khí phương cương này nhịn khí phát điên.

Lúc rảnh rồi, lúc tĩnh lại liền đọc vào bên trong thạch cư của Tứ Hải đường, kinh thư cất giữ của các tiền bối đường chủ. Những kinh thư mà các tiền bối đường chủ kia không ngừng bút ra mà lui ra, cũng đủ để giải quyết thời gian.

Nếu không đọc sách, thế thì luyện sáo; thứ này từng dùng bản lĩnh mưu được y thực, bất miện sẽ không bỏ qua; chẳng qua, chẳng qua, bây giờ không cần nghênh đón khách nhân vì tiền công, trong tiếng sáo hằng ngày, có thêm vài phần thanh dật xuất trần. Nếu không đọc sách, cũng không thổi sáo, vậy thì thức thời liền ở trong Tự Vân Đình kia., Ngồi ngắm người, câu được câu không của mình là “Thái Hoa đạo lực”, “Luyện Thần hóa hư”, còn có những Đạo gia kinh luân huyền diệu, sau lưng rút cuộc ẩn giấu một quy luật phổ thông như thế nào—— rút cuộc cái gì là “Thiên đạo” mà đạo gia chi tiết theo đuổi, là cái gì, ở chỗ chúa tể bọn họ truy tìm lịch tu luyện “Thiên đạo”.

Có lẽ, có đôi khi do nguyên nhân mà thành quả, rất là đơn giản dễ dàng; nhưng nếu phải từ quả và nhân, thường có khó khăn lên trời. Huống chi, lấy việc tỉnh luận một thiếu niên như vậy, muốn tìm người đề cập “thiên đạo” trăm ngàn năm qua đều hiếm thấy miêu tả hết, đâu có dễ dàng gì.

Có điều, đáp ứng câu nói kia, “ghé con mới sinh không sợ cọp; thức tỉnh tên nhóc con này lại không ngờ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy suy xét những chuyện này, còn rất thú vị - đặc biệt, rất có thời gian!

Cuộc sống không chút xao động cứ như vậy trôi qua, mãi cho tới buổi tối trăng tròn như luân phiên. Đêm trăng sáng này, kết cấu của thiếu niên tựa hồ không chút hi vọng phá giải cuối cùng cũng xuất hiện một chút buông lỏng.

Đang lúc tán tỉnh đứng trên Thiên Điều Nhai, ngắm cảnh đẹp của Thiên Sơn Nguyệt Minh trước mắt, lại đột nhiên phát hiện, thanh vô danh kiếm khí tính cách cổ quái của mình lại không mời mà tới, đột nhiên bắn nhanh tới —— thanh trước kia thường lấy ra hoặc dùng làm côn, hoặc giả bộ làm phép khiến người ta sợ hãi, liền thẳng tắp “Trung” bên người mình, toàn thân lưu động ánh sáng kỳ dị, đang tụ lại nguyệt hoa đầy trời...

Tình cảnh trước mắt nhìn như vô cùng quý dị nhưng đối với những lời thiếu niên nói thì lại vô cùng quen thuộc!

Đêm hè năm ngoái, ở trên tảng đá trắng ở đầu Mã móng sơn, bắt chuyện vào buổi tối quý dị kia, còn có mấy tháng trước trên bầu trời ở Bình Phong Lộc Châu nhà mình đột ngột mọc lên ở đất bằng, đều từng xuất hiện tình trạng quý dị như đang nằm mơ như vậy.

Bây giờ, bái thanh kiếm vô danh này ban tặng, thức ngôn toàn thân cũng đắm chìm trong ánh trăng vô hình hấp dẫn hân mà đến. Không, không chỉ ánh trăng trên đỉnh đầu mình; tỉnh lại cảm giác rõ ràng, thiên địa linh khí tràn ngập trong động thiên núi ngàn khe ở La Phù động, tựa hồ cũng bị dẫn dắt, lưu chuyển, tụ tập, cùng nhau hướng thanh cổ kiếm U Minh ập tới.

Tuy rằng, hết thủy đều xảy ra bên trong vô hình; nhưng vị thiếu niên này từng khiến cho thần khúc thủy long ngâm lên tiếng hót vang ở nhân gian, nhưng lại thật sự cảm nhận được tinh khí thiên địa tụ lại nơi này.

Không chỉ cảm nhận được. Hiện tại, vị đường chủ Tứ Hải này mới mở miệng nói, đã đứng ở trung tâm vòng xoáy đang cuộn cuộn lao nhanh này!

Tương ứng với vòng xoáy bên ngoài thân thể này, hiện tại trong thân thể thiếu niên, cỗ “Thái Hoa đạo lực” kỳ ảo như nước chảy kia, tựa hồ đem thân thể thiếu niên này, biến thành một càn khôn nho nhỏ, đang theo phương hướng vòng xoáy khổng lồ trong thiên địa bên ngoài thân hân, tuần trào lưu chuyển, sinh sôi không ngừng.

Theo dạng tương sinh tương tế này, thuận hướng vòng xoáy lưu chuyển, cảnh tỉnh chỉ cảm thấy chính mình có được đạo lực Thái Hoa kia, đem thiên địa linh khí khổng lồ vô bì bên ngoài cơ thể giống như rút tơ bóc kén, đem chí cao chí minh, chí chân chí linh tiên thiên tinh khí, hội tụ từng tia một vào trong vòng xoáy nho nhỏ trong thân thể mình.

Khác với sự dày vò không phải người trên núi Mã Hống lần trước, lúc này, khi bắt chuyện cũng không cảm giác được chút thống khổ nào nữa. Hiện tại trong lòng hân, ngược lại cảm thấy toàn thân tràn đầy vui mừng, bừng bừng sinh cơ - khoảnh khắc này, tựa như vạn núi vạn khe của cả động thiên, toàn bộ ánh trăng sáng này tĩnh chiếu thiên địa Càn Khôn., Tất cả mọi người đều có sinh mệnh của mình, mạnh mẽ oai hùng, thông qua dòng nước chảy chí đại chí vi này, đồng thời hướng về vị thiếu niên đứng lặng ở đỉnh Bão Hà phong này thăm hỏi, mỉm cười...

...

...

“...”

Không biết qua bao lâu, loại cảm giác kỳ dị này, rốt cuộc giống như thủy triều, dần dần thối lui, rốt cuộc không lưu lại một vết tích nào nữa.

Theo “Thủy Triều” này lui bước, bên cạnh cổ kiếm, vị thiếu niên như vào mộng cảnh này, hiện tại cũng mở hai mắt của mình—— a! Nguyên lai mình còn ở trên Thiên Điều Nhai của Đảo Hà Phong này.

Thiếu niên lại trở về nhân gian, nhìn về thanh cổ kiếm - thanh kiếm vô danh từng gây cảm xúc với hắn, giờ lại một lần nữa hồi phục về vụng về, bình thường không có gì lạ. Chỉ là, trong mắt thiếu niên, thanh kiếm cùn suýt chút nữa làm rơi, hiện tại lại thần bí khó lường.

“Ha ha, lần trước ta gặp phải tảng đá trắng trên Mã móng ngựa cổ quái, cũng là chuyện người làm nên đúng không?”

Tuy bây giờ hiểu rõ kiếm khí này tuyệt không phải phàm vật, nói không chừng giống như thần tuyết ngọc địch của mình, thuộc về thần khí nhất lưu; nhưng tình luận tâm tính xưa nay khoáng đạt, được kiếm lâu như vậy, có thể nói là sớm chiều ở chung, hiện tại thanh kiếm cùn này ở trong mắt hắn, tựa như lão bằng hữu ưa nóng tính, thật sự không sinh ra lòng kính sợ.

Chẳng qua, bây giờ thanh cổ kiếm này nghe được lời này, lại không hề hưởng ứng, bộ dáng “ta chỉ là “tương phàm thiết”—— e là lại ở đó giả câm giả điếc.

“Ha ha, vừa rồi thật sự phải đa tạ ngươi! Hiện tại thần thanh khí sáng, nói ra cũng phải có chút thơm lây của ngươi thôi!”

Vốn chỉ đứng trên đỉnh núi ngấm trăng, chưa từng nghĩ tới còn có thể có một khúc nhạc đệm như vậy; nhưng hiện tại thiếu niên cảm thấy, trải qua lần này, cả người mình liền như thoát thai hoán cốt, chỉ cảm thấy —— ác, nếu nói như vậy có chút khoa trương, thì chỉ ít chính mình hiện tại tựa như ngủ say sưa, sau đó tỉnh mộng mới, toàn thân trên dưới chỉ cảm thấy lộ ra một loại sáng khoái nói không nên lời, bình thản!

“Ta nói kiếm huynh này! Cái gọi là “Tặng người lấy cá, không bằng dạy người bắt cá”, không bằng, ngươi liền đem pháp môn thu nạp linh khí này, dạy cho ta đi, đỡ phải để về sau ta lại đi năn nỉ ngươi? Ài, còn chưa có động tĩnh gì? Ừm, cùng lắm thì ta cam đoan, sau này không bao giờ bắt ngươi làm gậy nữa. Ha ha ha ha ha!”

Đang lúc tỉnh lại tâm tình rất tốt, chỉ lo nói đùa, lại đột nhiên cảm thấy trong tay nhẹ bẫng, còn chưa kịp phản ứng gì, liền cảm thấy mi tâm đột nhiên lạnh lẽo —— nguyệt huy chiếu rọi, hiện tại thanh kiếm thần bí này đang lẳng không phi chỉ, mũi kiếm đang đặt tại huyệt ấn đường của thiếu niên!

Có thể nói, còn chưa kịp tỉnh lại có sự sợ hãi, liền chỉ cảm thấy trong khoảng không kia, đột nhiên nghe thấy đất bằng “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, tiếp theo một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng, phá tan ấn đường của mình, xuyên thấu vào cơ thể, hung hăng “Đập trong đầu “Thiếu niên”!

Trong chốc lát, nhớ lại chỉ cảm thấy đủ loại ký hiệu cổ quái, hoặc có thể cảm giác, hoặc không thể nào biết được, trong chốc lát tựa như thiên hà chảy ngược, tuyết sơn sụp đổ, phô thiên cái địa lao về phía mình!

Chỉ là, như vậy được truyền thụ, trước sau lại tựa hồ chỉ duy trì trong chớp mắt như điện quang thạch hỏa kia. Cuối cùng, tất cả quán chú, cũng giống như triều tịch, tất cả đều thối lui; chỉ có một thiếu niên ngày nghĩ đêm suy nghĩ từ ngữ, rõ ràng vô cùng lưu lại trong đầu hắn:

“Luyện Thần hóa hư...”

Gió núi thổi nhẹ, vị thiếu niên trên Thiên Điều Nhai đang ngây ra như phỗng này lại đột nhiên mở miệng, đối với thanh kiếm cùn còn đo lường trước mắt, cung kính nói:

“Đa tạ Kiếm huynh tương giáo! Nguyên lai, thuật hút diệu diệu hoá thiên địa nguyên linh này chính là một con đường có thể đi qua “Luyện Thần Hóa Hư” của ta.”

Trên khuôn mặt thanh tú được ánh trăng bao phủ của thiếu niên, hiện tại đang lộ ra một nụ cười thật lòng...

Mà thanh kiếm vô thanh vô tức này tựa hồ bị thiếu niên lây nhiễm, đột nhiên cũng vui mừng nhảy nhót; còn chưa chờ nụ cười của thiếu niên tan đi, thanh cổ kiếm vừa mới thành lương sư này, đột nhiên biến mất trước mắt, đột nhiên không thấy đâu nữa!

Đang lúc thiếu niên cuống quýt hướng dưới đất tìm kiếm, đột nhiên lại nghe thấy xa xa giữa dãy núi, một tiếng hú vang lên

thương nhiên.

Ai nầy tranh thủ thời gian ngưng tụ thị lực, cố gắng nhìn về phía tiếng hú vang vọng nơi —— đã thấy một điểm lưu quang, tựa như thiên văn lưu tinh, bay lượn giữa dãy núi Thương Mãng ở La Phù sơn mạch!

Lúc này thiếu niên cũng xấp xỉ ánh mắt như ánh sao theo sát phía sau, điểm này tinh quang chói lọi, cũng càng lúc càng vui vẻ, mông lung lui tới, thật ra là “Tranh Chi Tại phía trước, đột nhiên ở phía sau”; tuy là thiếu niên có thị lực cực tốt, nhưng thường thường đuổi không kịp.

Theo điểm tinh quang này ở giữa thiên dã cấp tốc bồn tẩu, khiêu âm “Thương” sinh ra kia, cũng càng ngày càng vang; cuối cùng, tựa như hồ gầm long ngâm, quanh quẩn tại đỉnh nguyệt thiên dạ phong của La Phù động thiên.

“Hô! Nguyên lai là nó đang bay! A, tính nét kiếm khí này của ta, còn thật khiến người nhìn không thấu a!”

Bất quá, tỉnh lại cảm thấy thanh kiếm này thật là thú vị, khoe miệng không khỏi mỉm cười.

“Hả?”

Thiếu niên đang thần nhiên tự đắc lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

“Cái này... Nó gây ra động tĩnh lớn như vậy, có thể đánh thức những sư huynh sư bá kia không?”

Thiếu niên mới vừa nghĩ như vậy, liền lập tức muốn nghiệm chứng suy đoán của hắn. Đột nhiên, bắt đầu nhớ lại phát hiện trong bầu trời đêm trước mắt, hai đạo quang mang một lam một trắng đang bay lên!

Hai đạo lưu quang này ở trong trời đêm bay múa quanh quẩn, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đang lúc tỉnh lời trọn mắt há hốc mồm, lại nghe giữa không trung, đột nhiên truyền đến một thanh âm như chuông lớn:

“Xin hỏi cao nhân phương nào? Sang đêm thăm ta thượng thanh...”

Câu nói đầy tin tức này, trung khí mười phần, quanh quẩn giữa La Phù quần sơn, cuộn cuộn không dứt, thật lâu không dứt.

“Hồng rồi! Lần này có thể gây họa rồi! Xem ra vị Kiếm huynh này thực sự không thích hợp tranh cãi nửa đêm, hiện tại đều kinh động đến tiền bối trong giáo rồi!”

Xem bộ dạng này, chỉ sợ hai đạo lưu quang vũ động trên không trung này, chính là thượng thanh ngự kiếm chi thuật mà Trần Tử Bình trong miệng không ngừng hâm mộ!

Đang lúc thiếu niên thâm kêu không ồn, lại chứng kiến ở bên ngoài dãy núi xa xa kia, đột nhiên có một đạo quang hoa chói mắt lóe lên rồi biến mất; sau đó, lúc trước liên tục không ngừng, có thanh âm như rỗng ngậm, đột nhiên đại thịnh —— sau đó, liền đột ngột dừng lại, hết thảy đều yên lặng!

Đang lúc nhớ lại không biết xảy ra chuyện gì, liền thấy trên không trung có hai đạo kiếm quang xanh trắng đang bay, trong giây lát cùng nhau tiến lên, giống như đuổi tinh cản nguyệt, đồng loạt đuổi theo phương xa.

“A ha ha..., xem ra vị Kiếm huynh thích nghịch ngợm này của ta, sợ là lần này phiền phức lớn rồi!”

“Ai, nhìn tính cách nó, vị kiếm huynh này của ta, ngược lại càng giống một tiểu cô nương thích nghịch!”

Đột nhiên liên tưởng đến tiểu nha đầu Linh Dục kia làm việc không có chừng mực, bắt chuyện không khỏi cảm khái.

Thiếu niên đang ngửa đầu thẩn thức thì đột nhiên cảm thấy trong tay phải của mình đột nhiên chạm phải một thứ lạnh lẽo - đột nhiên như vậy khiến thiếu niên giật nảy mình, cúi đầu nhìn:

Sặc... Bây giờ thứ chính An An này dính chặt trong lòng bàn tay mình lại không phải quái kiếm vô danh mà mình vừa mới gây họa kia sao?

Chương thứ mười tám phong lưu ảnh động, lông mày lo lắng vô cùng.

Thấy thanh quái kiếm quý thần khó lường này, lại biết thuật thoát thân đông kích tây kia, bắt chuyện không khỏi vui mừng trong lòng!

Chẳng qua, hiện tại hắn cũng không dám cười xằng bậy. Nhìn bầu trời đêm xa xa, hai điểm kiếm quang thỉnh thoảng còn chớp động, liền tranh thủ thời gian kéo thanh quái kiếm này, mau lẹ vô cùng chuồn về phòng...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại rời giường, chuyện đầu tiên hắn làm chính là cầm lấy dị kiếm này, đứng ở trên bãi đá trước nhà, giờ cao hạ thấp, vuốt ve thân kiếm trên dưới, muốn làm rõ rốt cuộc thanh kiếm này có gì cổ quái.

Ngay lúc thiếu niên đón ánh sáng của thanh kiếm này, tựa như đang xem xét hàng hóa kỹ càng, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Phân tích” vang lên, sau đó trong mũi liền ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ. Quay đầu nhìn lại, đã thấy trong mỏ của đôi thạch hạc bên cạnh có hai làn khói nhẹ màu trắng đang lượn lờ.

“Ồ! Là Phi Vân đỉnh có việc gọi.”

Đúng lúc đang nói, gã cẩn thận từng li từng tí để thanh kiếm quái dị kia lại, chuẩn bị triệu hồi ra cửa, trong đầu đột nhiên nổi lên một ý niệm không ổn:

“... Đột nhiên triệu kiến, chẳng lẽ là vì chuyện tối hôm qua náo động mà đến?”

“Ừm! Khả năng này lớn đấy!”

“Gọi ta đi, chẳng lẽ là vị tiên bối cao nhân nào, nhìn ra manh mối gì, biết đạo kiếm quang đêm qua là từ trên Thiên Điều nhai ta bay lên?”

“...Ách! Cho dù biết thì đã làm sao? Cùng lắm thì trách ta quá nhiều giấc mộng thôi! Ha ha ha...”

Chẳng qua, tuy thiếu niên bài trí vì chính mình như vậy, nhưng dọc theo đường đi vẫn có chút lo sợ bất an.

Thiếu niên mang ý nghĩ xấu này đang chuyển tới chỗ phụ cận Nghiễm Pháp điện trên đỉnh núi Bão Hà, khi sắp tới gần “Hội Tiên kiều” trên đỉnh Phi Vân thì lại vừa vịn dụng phải vài nữ đệ tử Tử Vân điện, tay áo đang phất phơ bay đến trước mặt.

Hiện tại đường đá mà hắn đang đứng rất là chật chội. Thấy phía trước có ba bốn nữ đệ tử tới, vị thiếu niên đã từng phổ phường này liền theo thói quen tránh sang một bên.

Tại thời điểm mấy nữ đệ tử này nhìn thẳng qua, bắt mắt nhìn lại, đang thấy mấy vị nữ đệ tử cầm đầu, chính là kiệt xuất trong nữ đệ tử trẻ tuổi Thanh Cung: Đỗ Tử Hành.

Vị Đỗ Tử Hành cô nương này, không sai biệt lắm chính là nhân vật giống như Trác Bích Hoa Cung Diệu Hoa, tướng mạo không chỉ tướng mạo xinh đẹp vô cùng mà đạo pháp tu vi trong tay cũng đã đạt đến nhất lưu. Nhân vật như vậy, tự nhiên chính là mấy vị nam đệ tử trong Hoàng Pháp Điện ở Bão Hà Phong, nhân vật tiêu điểm đàm luận hàng ngày -

Cái tên “Đỗ Tử Hành” này, trong giáo phái, tên tuổi không thua gì chương giáo sư Linh Hư chân nhân, nghe ra được cả cái tai!

Bởi vậy, hiện tại mới nghe chỉ là tùy tiện nhìn thoáng qua, ngay trong mấy nữ đệ tử phiêu nhiên, liếc mắt nhìn thấy vị Đỗ Tử Hành nổi tiếng xa hoa này.

Đang lúc tỉnh lại, lại đột nhiên nghe trong đám nữ đệ tử phía sau, bỗng nhiên vang lên một trận tiếng nói líu ríu, theo gió núi này nhẹ nhàng mà tới, từng chữ một truyền vào trong tai thiếu niên - Ai bảo nhĩ lực của hắn giờ trở nên tốt như vậy!

Chỉ là, những nữ đệ tử trẻ tuổi này, khi nói chuyện tự nhiên như Yến Ngữ Oanh hót, nghe được thiếu niên vô cùng thoải mái; nhưng sau khi liên hệ được nội dung, đã mở miệng vô luận như thế nào cũng không cao hứng nổi:

Nguyên lai, mấy nữ đệ tử kia, bao gồm Đỗ Tử Hành kia, lại ở nơi đó xì xào bàn tán, so với lời giải thích thân phận phổ thường ban đầu, đánh giá phẩm chất hơn:

“...”

“Đỗ sư tử, vị tiểu đạo sĩ vừa rời nhưỡng bên đường, thật giống như Tứ Hải đường chủ mới tới kia nha!”

“Vậy sao? Không chú ý, quá tầm thường.”

“Ừm, ta cũng nhìn thấy, chính là nhờ duyên góp ra từ sơn trường nhà đó, mới được vào sơn môn thanh tủy của ta! Này, các ngươi biết không? Đường chủ mới này, chuyện làm trước kia, thật sự là...”

Sau đó nữ đệ tử tiếp lời này, lời đến bên miệng, lại lưu lại nửa đoạn, chỉ ở đó nâng khẩu vị tử muội nàng.

Lại nói nữ tử này ở cùng một chỗ, chung quy có đề tài kéo không hết; ngay cả Đỗ Tử Hành là nhân vật xuất chúng như vậy cũng không ngoại lệ. Lúc này, mở miệng liền nghe được thanh âm “Đỗ sư tử”, vội vàng vang lên:

“Nha! Hẳn làm việc gì? Kính sư muội đừng thừa nước đục thả câu! Mau nói ~”

“Vậy ta nói trước nhé.. Ta từ miệng những sư huynh kia biết được, Trương đường chủ Tứ Hải đường này, trước kia...”

Nói đến đây, nàng tựa hồ xấu hổ với lời mở miệng, chỉ đứng đó không nói —— cứ như vậy, lại càng làm cho Ban tử muội kia liên thanh thúc giục.

Lại xấu hổ cười đùa một hồi, mới nghe được Lam sư muội kia tiếp tục nói:

“Nghe nói trước kia hẳn... Lại một mực ở trong kỹ lâu, hình như là làm việc vui gì đó!”

Tuy rằng, hai chữ “ỹ Lâu” của Hạm sư muội này nghe như muỗi kêu, nhưng chắc hẳn một đám tử muội của nàng đều nghe rõ ràng; lập tức, chỉ nghe thấy một mảnh thanh âm kinh ngạc, ra vẻ kinh ngạc, âm âm vang lên —— lần này, cho dù

nhĩ lực của thiếu niên bình thường, cũng là nghe được rành mạch!

“Thật không ngờ, thiếu niên thoát nhìn trông vẫn còn thành thật này, trước kia lại làm việc xấu xa ở nơi đó... Chương môn sư tổ cũng thật là, sao có thể đưa người như vậy vào đạo môn Thanh đạo tĩnh tu thiên đạo của ta!”

“... Trong những tiểu cô nương áo cơm không lo không lo trong đạo cung này, làm sao hiểu được tình huống kia!”

Bất đắc dĩ cười khổ, lại nghe được một thanh âm có chút chân chờ đề nghị:

“Đỗ sư tử... Trước kia người này làm việc ở một nơi xấu như vậy, không bằng... Người liền ra tay giáo huấn hắn một chút đi!”

“Ách?!”

Đang lúc hắn tỉnh táo ngẫm nghĩ hai chữ “Giáo huấn” có nghĩa là gì, đột nhiên cảm thấy một cổ đại lực đánh tới bên người - làm không kịp đề phòng, chỉ nghe “Ai nha” một tiếng, thiếu niên đã bị đẩy ngã bên đường!

Mà bây giờ bên cạnh hắn đang có một gió lốc mạnh mẽ, từ bên cạnh thiếu niên gào thét mà đi, một đường cuốn theo không ít cỏ cây bụi bặm.

Đang lúc thức tỉnh đau đớn, lại nghe mấy nữ đệ tử kia, giống như vừa mới nhìn thấy một chuyện làm lòng người vậy, mồm năm miệng mười khen Đỗ sư tử ——

“Tử Hành tử... ” Toàn phong chú” này của muội, thì ra đã phải dùng đến thuận buồm xuôi gió như vậy...”

“Ai, đó là tự nhiên nha —— Ai, còn không biết lúc nào ta mới có thể đem “Liệt Hỏa quyết】 kia, luyện được thuần thực như Hành tử tử...”

Chỉ nghe một đường ngân linh vui vẻ cười nói, rải rác ở sơn đạo Bão Hà phong; lại trở về sơn đạo tịch liêu, chỉ để lại thiếu niên xui xẻo kia, ở trong ánh nắng ban mai xoa đau không thôi!

“Ha ha, đứa con gái tu đạo lớp này, tâm tính lại ác như thù! Chỉ có điều, ta thật oan! Chính sự ra sức, chỉ đánh vào nhau mà thôi, coi như là chuyện xấu gì?!”

“Kỳ thực, những tử muội trong Hoa Nguyệt Lâu kia cũng không làm chuyện gì xấu! Vì được sống sót, miễn cưỡng cười đón người, đây chẳng lẽ là chính bọn họ nguyện ý sao? Ai, những người tu đạo ăn mặc không lo không nghĩ, chỉ sợ là không biết sự chua xót của đám người chúng ta...”

“Thôi, lần này không so đo với các nàng. Vẫn nên nhanh chóng tới đình mây bay đi!”

Thiếu niên bị tai bay vạ gió này, mặc dù có chút biệt khuất, nhưng nghĩ đến chương môn triệu gấp, nhất thời cũng không lo được nhiều như vậy, tranh thủ thời gian thông qua tòa cầu hội tiên tự nhiên thành, chạy về hướng Thanh Cung kia.

Đợi đến cửa Thanh điện, tiểu đạo sĩ thủ vệ kia cung kính thi lễ với hắn, nói:

“Trương đường chủ, xin nhanh đi tới nghị sự đường ở Đông Thiên điện, chương môn có việc thương lượng.”

Đợi đến khi tỉnh lại, hắn mới bước vào nghị sự đường, phát hiện ra ngoại trừ Linh Hư chương môn, còn có mấy vị đạo nhân trước kia chưa từng gặp mặt. Mấy đạo nhân này, tựa hồ đã sớm đến, đã thảo luận qua một phen.

Thấy nghe vậy, chương môn bốn giáo Linh Hư Tử liền mỉm cười giới thiệu hắn với mấy vị đạo trưởng. Sau khi có con nôi dôi, lại đem mấy vị đạo nhân khí vũ bất phàm này kể lại một lượt cho thiếu niên:

Vị nữ đạo trưởng đạo diện mạo hiền lành kia chính là thủ tọa của Thang Tú Phong Tử Vân Điện, Linh Chân đạo trưởng; vị đạo nhân lớn tuổi khí độ ôn hòa bên cạnh là vị đạo trưởng năm xưa đứng đầu Linh Đình đạo trưởng đứng đầu Chu Minh Phong Sùng Đức Điện; bên cạnh hắn có một chút râu quai nón., Đạo nhân diện mạo uy nghiêm chính là Thanh Y đạo trưởng của Pháp điện, mà đạo sĩ ở cuối cùng kia thần sắc hoạt bát, chính là đường chủ sở trường của Thanh Văn đường, Thanh Vân đạo trưởng.

Những cao nhân chính giáo nổi tiếng này khi được Linh Hư chương môn giới thiệu đến bản thân cũng đều ôn hòa chào hỏi thiếu niên đường chủ trước mặt.

Mặc dù, những người này trước kia cơ bản không thể nào đoán được, nhưng từ lời nói thường ngày của đám đệ tử Hoằng Pháp điện, thiếu niên đối với mấy vị thủ lĩnh của Thanh cung này vẫn hơi có nghe qua...

Chính là ba vị đời đạo nhân Linh Tự, Linh Hư, Linh Chân, Linh Đình, cùng với người đang chủ trì biệt viện Mã Đạp Sơn “Thượng Thanh Tứ Tử”. Bình Tổ người ngoài thấy, đều sẽ ở sau đạo hiệu bọn họ, tô lên một cái tôn hiệu “Tử”. Mà người ngoại giáo, đều gọi bọn họ là “Chân nhân”.

Trong bốn con trai này, chương môn linh hư cùng linh thành kia bắt đầu quen biết. Thủ tọa Linh chân tử của Tử Vân điện xưa nay không thường xuyên nghe nói đến. Mà khí độ thanh tĩnh và đạo trưởng Linh đình, theo như lời giải thích thì tin tức này có chút đặc biệt. Với tôn sư “Thượng Thanh tứ tử” của Linh Đình đạo nhân, đồng thời còn là thủ tọa Sùng Đức phong, nhưng bản thân hẳn lại không biết chút đạo pháp nào!

Nhưng dù vậy, trên dưới Thanh cung này, bất luận là ai nhắc tới hai chữ “Linh Đình”, đều cung kính kính. Bởi vì, vị Linh Đình chân nhân này, tuy rằng không biết pháp thuật, nhưng đạo đức uyên thâm, ở trên kinh nghĩa đạo gia kia đã đạt tới cảnh giới hóa. Bình Tổ, trong thanh môn nếu có ai tu luyện đạo pháp, gặp bình cảnh, trăm mối vẫn không hiểu, liền thường xuyên tới thỉnh giáo linh đình này —— thường thường, chỉ vài câu nói, liền có thể khiến cho giáo giả gặt bỏ!

Vị này không tập đạo pháp chút nào, chỉ hiểu mê muội trong điển tịch Đạo gia, Linh Đình chân nhân, cũng coi là một dị sĩ trong Thượng Thanh cung.

Mà vị Thanh Y đạo trưởng bên cạnh hẳn uy nghiêm, chính là người chủ trì Hoằng Pháp điện. Tuy nhiên, thủ lĩnh trên danh nghĩa của Hoằng Pháp điện, là một trong bốn con trai của Linh Thành Tử; nhưng linh thành đạo trưởng tựa như Nhân Vân Dã hạc, thường du lịch bên ngoài, thủ tọa của Hoằng Pháp điện cũng chỉ là ghi danh mà thôi. Trên thực tế thủ lĩnh của Hoằng

Pháp diện chính là nhị đệ tử Linh Hư chương môn, Thanh Y đạo nhân.

Tuy rằng bồi phận của Thanh Y đạo nhân thấp hơn Thanh Tứ Tử một bồi phận, nhưng trên phương diện tu vi đạo pháp kia, nghe nói đã không phân cao thấp với bọn họ —— hẳn là đệ nhất nhân từ thế hệ Thanh Cung Thanh Tự trở xuống, công bố đạo pháp tu vi của hắn. Trên thực tế, trong Thanh Cung này, hiện tại mơ hồ đã có thuyết pháp “Thượng Thanh Ngũ Tử” —— ở ngoài linh bồi tứ tử kia, còn muốn thêm vào “Thanh Chỉ Tử” của hắn.

Mà vị Thanh Y đạo trưởng này, không chỉ có pháp lực cao cường, thái độ làm người cũng rất là cương trực. Vị Trần Tử Bình Trần đạo huynh quen biết kia, chỉ sợ cũng chịu ảnh hưởng của sư phó Thanh Y.

Thế này cũng được, đợi đến khi Linh Hư vừa mới giới thiệu xong xuôi, vị Thanh Y đạo trưởng kia liền nhin không được lên tiếng nói:

“Nói cho chương giáo sư tôn biết được —— chuyện đêm qua, xác thực cổ quái! Đệ tử cùng vị Linh Chân sư bá kia lúc bay lên truy sát, thấy điệu bộ ngự kiếm như quỷ mị, cuối cùng lại càng như đá chìm đáy biển, đột nhiên phi kiếm kia bật vô tung tích, không tìm được nữa —— hành vi giấu đầu giấu đuôi như thế, chỉ sợ không phải người chính giáo ta làm ra!”

“Ồ?”

Linh Hư nghe vậy, liền nhìn về phía Linh Chân. Chỉ nghe Linh Chân đáp:

“Giống như Thanh Y sư đệ đã nói.”

“A... Mặc dù như thế, nhưng cũng không nhất định là tà ma ngoại đạo kia... Chỉ là, La Phù ta trên thanh, từ trước đến nay luôn cần tu luyện, lại còn có vị đạo hữu nào pháp lực uyên thâm, đến La Phù sơn ta quấy phá.”

“Chẳng lẽ là dư nghiệt của thái bình đạo năm đó?”

Người nói chuyện chính là đường chủ sở trường của Thanh Vân đạo trưởng.

“Ách...Năm xưa đám người Hoàng Cân đã phong lưu vân tán, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, e rằng không có khả năng là bọn họ.”

Đạo trưởng Linh Đình vẫn luôn im lặng, có nói cũng không có khả năng như vậy.

“Vây... Có phải Tần mạt bị tà ma ngoại đạo ta một lực tiêu diệt trong Thanh cung dạy dỗ khó đến mức nào không?”

“Điều này càng không có khả năng! Năm đó rất nhiều yêu tà khó khăn, đã bị đám người tổ sư giáo ta một lưới tiêu diệt. Huống hồ thời đại này càng xa xưa, hẳn là không liên quan đến bọn họ!”

Lần này là Thanh Y Tử lên tiếng, quả thật phủ định loại khả năng này.

“Ha ha, đương nhiên là không có khả năng! Vật triệu chuyện kia bây giờ vẫn còn ngoan ngoãn nằm trong phòng ta mấy tầng đá ngủ đấy!”

Hiện tại vị đường chủ Tứ Hải đường biểu hiện thành thành thật thật này, trong lòng lại ngầm mang theo quý thai, chỉ mong nghị sự khó khăn này mau chóng kết thúc, tránh việc vừa nói vừa không cẩn thận một chút liền kéo lên trên Thiên Điều Nhai kia!

“Hả? Chẳng lẽ Thượng Thanh cung này, cũng không phải hán mạt Trương Đạo Lăng mới có?”

Thiếu niên đang miên man suy nghĩ đột nhiên chú ý tới hai chữ ‘Tần mạt’ trong lời nói của đường chủ đại sự, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng kỳ lạ!

Xem ra, lời đồn đại nơi này thực sự không quá tin tưởng!

Đúng lúc đang thức tỉnh lời nói như đứng trên đồng than, buổi nói tiếp theo của Linh Hư chương môn, giống như ban xuống cho hắn một đạo xá chỉ:

“Các vị đạo hữu, chuyện hôm nay liền đến đây nghị luận. Mặc kệ tối hôm qua người đến thăm La Phù, là địch hay bạn, các vị đều phải cẩn thận một chút. Sau khi trở về, kính xin các vị đạo

hữu, ước thúc môn hạ đệ tử, không nên gây ra chuyện gì xảy ra.”

Mọi người ở đây đều cung kính vâng dạ. Mặc dù trong lòng vị đường chủ Tứ Hải đường này thầm lắm bầm một câu:

“Ta lại bớt việc, chỉ cần ước thúc chính mình là được... Ách, không đúng, còn phải nhìn thanh quái kiếm kia!”

Đang tự nghĩ ngợi, lại nghe Linh Đình đạo trưởng kia mở miệng nói với Linh Hư:

“Chương giáo sư huynh, nếu bây giờ địch nhân vẫn chưa rõ, vậy thì Thanh Hà sư đệ đệ còn ở Ung Châu đã bị loại bỏ khỏi sự giam cầm theo vó ngựa rồi.”

Nói đến đây, Linh Đình có chút lo sợ, hơi chần chờ, nhưng vẫn tiếp tục nói:

“... Tại sao không triệu đến La Phù, có thêm một cường viện?”

Lời này của Đạo trưởng Linh Đình vừa mới dứt, bởi vì hai chữ “Thanh Hà” kia đã văng tai lên nghe, lại kỳ quái nhìn thấy, vị Linh Hư chương môn một mực thông dong bình tĩnh kia, đột nhiên mặt trầm như nước, nói:

“Thanh Hà kia... Hay là để cho hắn ở lại núi Mã móng trước đi!”

Tĩnh ngôn xem xét tình trạng, trong lòng ngạc nhiên:

“A? Thật kỳ quái! Vị Linh Hư chương môn này, cũng không giống người ngực không thành, nhưng sao vừa nghe người ta nhắc tới lão đầu nhi Thanh Hà, liền giận dữ như vậy?”

“À, ha ha nhìn tư thế chương môn này, phỏng chừng lão đầu nhi Thanh Hà kia, sợ là khiến hắn tức giận không ít. Cũng không biết lão đầu nhi năm đó ở trên La Phù sơn, như thế nào lại bị bọm lừa gạt, gây ra tai họa gì. Ừm, lần sau gặp gỡ hắn, nhất định phải hỏi cho rõ ràng! Ha ha ha...”

Đang lúc thiếu niên suy nghĩ lung tung, lại nghe được Linh Hư chương môn kia, dĩ nhiên khôi phục bình tĩnh, lại nghiêm túc nói một câu:

“Chư vị đạo hữu sau khi trở về, đặc biệt nhắc nhở tên đệ tử xuất sơn du lịch kia, lúc gặp người chính giáo khác, nhớ lấy không được tài năng Thái Lộ!”

Xem ra, nhìn như là lãnh tụ quần Luân, phong quang vô cùng của thiên hạ đệ nhất giáo môn, bên trong hành sự, cũng như đi trên băng mỏng!

Chương thứ mười chín, mây dừng hoa ngủ, ai gõ Nguyệt Hạ Chi Môn, thì người đó chơi.

Trở lại Thiên Điều nhai, nhìn bóng xanh che lấp bốn biển ở thạch ốc, bắt chuyện nhin không được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bận rộn cả buổi sáng, giờ lại thanh nhàn hơn. Người bắt chuyện cuối cùng cũng có chút công phu, có thể ở trong tay áo trong đình, tinh tế hồi tưởng lại dị cảnh hút lấy thiên địa linh khí tới qua.

“Tối hôm qua, theo dòng chảy của Thái Hoa đạo lực này xoay chuyển, tựa hồ chính mình và trời đất xa xôi kia cùng nhau hô hấp, thổ nạp!”

Nhìn Vân Thiên bên ngoài mấy điểm phi điều thông thả yếu điệu, bắt chuyện trong lòng vì cảm thụ tối hôm qua của mình, làm thành một ví dụ hình tượng sinh động.

“Ừm, chính là đang hô hấp, hô hấp tràn đầy tiên linh chi khí giữa thiên địa này!”

Thiếu niên càng nghĩ càng cảm thấy ví dụ xảo diệu này. Tựa hồ, cũng không tìm được ví dụ hợp lý hơn.

Bởi vì ban ngày này dài lâu, nhàn rồi nhàm chán, bắt chuyện lại bắt đầu thói quen, vây quanh ý nghĩ này mở ra:

“Tiên Linh Chi Khí, nghe nói cũng không tệ... Chỉ là, hôm qua ta hấp thu Tiên Linh Khí, rốt cuộc là thứ gì?”

Vốn dĩ, những “Tiên Linh Chi Khí” này, hoặc là “Thiên địa linh khí”, “Càn Khôn Nguyên Khí”, “Nhật Nguyệt Tinh Hoa”, đủ loại xưng hô, đa số đều thấy trong những điển tịch nhà kia. Thậm chí, khi nhớ lại những thần quái chí dị trước kia, đối với những từ ngữ hư vô mờ ảo này, cũng có nhiều đề cập đến.

Chẳng qua, tuy rằng khắp nơi đều có cách dùng như vậy, rất nhiều điển tịch đều tuyên bố, nếu như phạm nhân trên thế gian, hoặc là thảo mộc cầm thú nọ, nếu muốn thành tiên thành

thần, nghĩ biện pháp đi hấp thụ thiên địa linh khí này, nhật nguyệt tinh hoa, là con đường phi thường hữu hiệu khả thi

Đáng tiếc vô cùng chính là, cơ hồ tất cả điển tịch như vậy, bao gồm những đoạn lớn rõ ràng pháp môn cụ thể kia, cũng thường xuyên không rõ ràng, hoặc là cho rằng đây là chuyện đương nhiên, tất cả đều không có đối với những cái gọi là “Thiên địa linh khí”, “Nhật nguyệt tinh hoa”, làm một giải thích rõ ràng.

Tựa hồ chưa từng có người, muốn giải thích rõ ràng những linh khí tinh hoa giúp người ta trường sinh, giúp người phi thăng rốt cuộc là thứ gì. Đương nhiên, vấn đề tiền cấp càng không có ai trả lời: Tại sao hấp thụ thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa, có thể làm cho người ta trường sinh, làm người ta phi thăng, làm người ta thành thần.

Hai người này có thể nói là một thể, trăm ngàn năm qua, tựa hồ cũng chưa có người nào chú ý. Thậm chí ngay cả Đạo gia nóng lòng phi thăng nhất thế gian này, cũng thường cho rằng đó là huyền diệu khó giải thích.

Mà hiện tại, trong một đình nghỉ mát nho nhỏ ở sườn núi La Phù Sơn lại có một vị thiếu niên, ở nơi đó đối với vấn đề này, nghiêm túc truy hỏi.

Có lẽ, ngày sau khi tỉnh lại có thể đạt được thành tựu, không thể phân biệt cùng kỳ ngộ tuyệt kim khoáng cổ của hắn; nhưng có lẽ càng trọng yếu là, thiếu niên lấy được cái kia tất cả, càng cùng hắn loại người cần cù nghiên cứu gốc rễ, tìm tòi gốc rễ học tập tinh thần lý lẽ bản nguyên, học tập dày đặc không thể phân chia.

Đương nhiên, đề bài mệnh này đối với thiếu niên hiện tại mà nói, không khỏi quá lớn, quá sâu. Nhưng vị thiếu niên cực kỳ vô vị này, lại không hề hay biết, mặc áo bay pháp phối của gió mát núi, còn ở một nơi minh tư khỗ tưởng:

“Hôm qua quái kiếm kia, ngược lại nói cho ta thổ nạp pháp nhi, còn kỳ quái lưu lại mấy chữ ta vô cùng quen thuộc: Luyện thần hóa hư. Nhìn ý tứ nó, diệu pháp thổ nạp thiên địa nguyên

linh, lại chính là diệu dụng phương pháp luyện thần hóa hư nọ.”

...

Nghĩ đến đây, trong đầu không tự chủ được nảy ra mấy câu kinh văn đã thuộc lòng:

“Luyện thần hỗn độn trong thiên địa, hóa thần khí của Côn Bằng làm trái. Cuối cùng thiên đạo thay trời hành đạo. Thần đạo rộng lớn, cũng chỉ có thể làm...”

Ặc, tuy vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng thuật luyện thần hóa hư là cái gì, luyện cái đó là cái gì, trong hai thiên này thật ra nói rất rõ ràng. Nhưng sau khi luyện hóa tiên linh chi khí này, Thái Hoa đạo lực này, lại là một thứ gì đó như vậy chứ? Vấn đề này, cho dù kinh văn bảo bối của hai quyển lão đạo Thanh Hà này có ba phần trên quý đi chăng nữa, cũng là một chữ cũng chưa đề cập tới.

Lại suy nghĩ lung tung một hồi, cảm thấy vẫn hoàn toàn không có đầu mối, nghe vậy cũng tạm thời buông chuyện này xuống, đi vào trong Hoảng Pháp điện dùng cơm.

Trong lúc ăn cơm, gặp gỡ Trần Tử Bình hơn nửa tháng trước ở cùng mình, tránh không được lại hàn huyên vài câu. Hiện tại, trong thanh cung này, cũng chỉ có thể lên tiếng nói chuyện với Trần Tử Bình.

Dùng cơm xong, trên đường trở về Thiên Điều nhai, hần nhớ lại, không tự chủ được hiện ra hơn nửa tháng trước, tại trên sơn đạo có bóng trúc ở vùng ngoại ô La Dương, khuôn mặt rụt rẻ của vị tiểu nữ oa kia.

Nhớ tới cô bé kia, đôi mắt khao khát lúc đầu lại như vui vẻ rời khỏi. Trong khoảng thời gian ngắn, thiếu niên này từ trước đến nay mệnh mông cũng cảm thấy có chút chán nản.

“Ừm, nghĩ là ta ở trong Tứ Hải đường này, cũng coi như chăm chỉ cung chức nhiều ngày như vậy. Mấy ngày nay ta sẽ thường xuyên đến đó tham gia sự việc, xem trong giáo gần đây có việc gì bán sách trúc không —— nếu có, ta liền đồng ý, cũng tiện đi La Dương nhìn xem Tiểu cô nương Quỳnh Diệp kia.”

Rất đáng tiếc, tuy rằng trong lòng rất mong mỏi, nhưng ông trời tựa hồ lại không muốn dễ dàng thực hiện nguyện vọng của hắn như vậy.

Đội khi thiếu niên kia đi tới Phi Vân đỉnh sở trường, đi hỏi thăm giấy trúc kia làm việc đúng hạn, thì vị Đường chủ Tự Sự đường Thanh Vân đạo trưởng kia lại nói với hắn rằng giấy trúc của mình rất nhiều, cho dù dùng đến cuối năm cũng sợ là không dùng hết!

Đường này không thông, còn phải nghĩ cách khác!

Chỉ là chuyện này lại có chút lúng túng. Tên La Dương kia có giấy trúc dày đặc, cách La Phù Sơn cũng coi như xa xôi, không phải đường chủ Tứ Hải đường như hắn nói có thể đi. Trong tình huống cấp bách, hắn cũng không thể nghĩ ra cao chiêu khác.

Trong những ngày kế tiếp, mỗi buổi tối, hắn mở miệng đều dựa theo những lời nhắc nhở của quái kiếm là “Luyện Thần Hóa Hư” hội tụ lại, thu nạp đầy đủ thiên địa linh khí trong La Phù Tiên Sơn.

Tuy rằng, đã qua vài ngày ngưng thần hấp thu, nhưng tinh ngôn cảm giác cổ Thái Hoa Lưu Thủy trong thân thể mình, cũng không giống trở nên cường đại hơn. Bất quá, cũng không phải là không có chỗ tốt. Hiện tại tinh lại rõ ràng cảm giác được, thái hoa đạo lực của mình so với trước đây mà nói., Hắn đã trở nên sinh động hơn. Khi mình muốn triệu hoán Thái Hoa đạo lực ra ngoài, cũng không muốn cố ý ” Hữu Tâm vô vi”, mà hơi động ý niệm, Thái Hoa đạo lực kia liền thuận thế đứng lên, lưu chuyển trong trời đất nhỏ này, sinh động không thôi.

...

“...”

...

“À ha ha, pháp nhi hấp thu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa này của ta tuy rằng không giống như trong truyền thuyết chí quái kia đã nói, có thể khiến người ta nhanh chóng tăng trưởng bao nhiêu năm tu vi đạo hạnh —— ách, nhớ lại đúng là

cảm thấy có chút tiếc nuối... Tuy nhiên, ta luyện hóa đạo lực này phẩm chất tốt! Ha ha ha ha...”

Thiếu niên sáng sủa, tự giải thích sự trào phúng của mình như vậy.

Lại nói đêm hôm đó, lại là đêm trăng trắng gió mát, bắt chuyện liền ở thạch bình cạnh Tụ Vân đình bên kia, hô hấp thiên địa linh khí này, rèn luyện đạo lực thái hoa kia của hắn. Mà bản thân hắn hiện tại đã hoán thành “thần kiếm” khí cùn khí, lại tự nhiên sau đêm đó bay lên gào thét ở vạn núi, mặc kệ tỉnh lại là trêu chọc, nhưng không có chút hưởng ứng nào.

Chỉ có điều, giờ hắn mới có được lý giải mới về đoạn thời gian này:

“Ha ha, xem ra thanh thần kiếm này của ta thật sự rất kén chọn, không phải giờ lành của tháng ba ngày sáng, còn chưa bằng thể đi làm bài tập!”

Hiện tại, ở bên trên Nguyệt Chiếu Sơn Cương này, bắt đầu nói chuyện ngồi im như tượng, tĩnh tâm luyện thần. Thiếu niên lúc này nhìn qua liền giống như ngây ra như Mộc Thạch, nhưng giữa thiên địa tinh thần rộng lớn vô ngần này lại có không thể nhìn thấy, nhưng thật sự tồn tại một vòng xoáy cực lớn, chính ở trong bầu trời vạn vẹo uốn lượn, hướng thiếu niên này lưu chuyển hội tụ.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, vị thiếu niên này và toàn bộ La Phù thiên địa hòa làm một thể, trong lúc bất chợt duỗi lưng một cái, nói:

“Ừm, hoàn thành nhiệm vụ thôi, phải đi ngủ thôi!”

Sau đó, liền thấy hắn đứng dậy, trở về trên giường đá, cởi quần áo ngủ xuống.

—— Chẳng qua, hiện tại thiếu niên lại có chút ngủ không yên. Cố gắng ngưng thần tĩnh tư một lát, nhưng vẫn không thể ngủ:

“Ai, pháp nhi luyện thần hóa hư này, hay hay là hay, nhưng cũng có một chỗ xấu —— sau mỗi lần vận chuyển mấy chu

thiên kia, cả người đều tinh thần mười phần, làm cho gần đây thường ngủ không được!”

“Ừm, đành phải dùng chiêu kia thôi!”

Vì vậy, thiếu niên đang ngủ không được bắt đầu suy nghĩ:

“Thiên địa linh khí ta hấp thu vào này, còn có thái hoa đạo lực dung hợp thành này, rốt cuộc là thứ gì?”

Đang nghĩ ngợi, đầu óc choáng váng, đang thầm vui mừng muốn thành công ngủ đi, thì chợt nghe thấy ngoài cửa sổ gian nhà đá kia, đột nhiên có một tiếng “Xoẹt” vang lên, tựa như tiếng giẫm đạp!

Tiếng động này, thật ra rất nhẹ, nhưng vẫn bị nghe được.

“Ai?”

Thiếu niên phản ứng khá linh mẫn, lập tức xoay người lên — phía trước cửa sổ núi, giống như có một bóng đen, bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất!

“Cao nhân phương nào, đêm quan sát sao?”

Trong lúc bất tri bất giác, đã thức lời dùng tới lí do của Thanh Y đạo trưởng đêm đó.

Đợi thiếu niên chụp lấy thanh “thần kiếm” kia, đẩy cửa lao ra ngoài phòng, đã thấy xung quanh thạch bình này không có dấu chân người. Hiện tại, chỉ có ánh trăng như bạc, ở trên bãi đá tích lũy như nước không minh.

Mặc dù liếc mắt nhìn một lần không có dấu vết, nhưng mở miệng vẫn là lo lắng, nhắc kiếm lên rồi lại đi dò xét xung quanh một phen. Sau một phen xem xét, vẫn không có thu hoạch gì.

“Mà thôi, vừa rồi chỉ sợ là ta chóng mặt, sai đem Dạ Điểu kia phi động, trở thành khách không mời mà đến.”

Thiếu niên không thu hoạch được gì đành phải quay người trở lại giường, buồn bực bắt đầu lại suy nghĩ:

“Thái Hoa đạo lực rốt cuộc là cái gì?!”

Sáng sớm ngày thứ hai, tỉnh lại ở trong một mảng chim hót chiêm chiêm tỉnh lại.

Bởi vì tối hôm qua bị một phen ngoài ý muốn giầy vò, thiếu niên ngược lại có chút chậm chạp so với ngày xưa.

“Kéo kẹt”, đẩy cánh cửa, bắt đầu mở miệng về phía dãy núi rộng lớn trước Thiên Điều nhai này, duỗi vòng eo, hít thở từng ngụm từng ngụm không khí tươi mát hỗn tạp mùi cỏ cây xanh biếc này.

Trên núi cao này đặc biệt có không khí tinh khiết, lại tựa như cùng ngày đó thiếu niên mỗi đêm luyện hóa linh khí, khiến cho người ta cảm thấy là vô cùng vui vẻ thoải mái.

“Ồ? Đây là cái gì?”

Lại nói tỉnh ngôn đi chỗ Lãnh Tuyên vách đá kia, vén nước rửa mặt trở về, đang muốn vào nhà đọc sách, đột nhiên chú ý tới, trên miệng thạch hạc bên trái cửa nhà đá, đang treo một chuỗi Chu Quả đỏ tươi.

Chu Quả này vẫn còn hạt sương, đang treo ở trên mỏ hạc thật dài kia, thoáng nhìn qua, giống như là trong miệng hạc ngậm chuỗi quả vậy.

“Ách... Hình như hôm qua ta không hái quả đại gì để ở đây?”

“... Nói như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua cũng không phải cảm giác của ta? Thật sự đã có người tới?”

...

Chương thứ hai mươi, khách từ ngàn dặm tới, rong chơi trên người lộ nguyệt lộ một thân.

“Ồ?”

Trong tay vuốt ve chuối sương sớm trơn bóng màu đỏ tươi này, hẳn hiểu ra trong lòng rất kỳ lạ:

“Ai mà nửa đêm lại tới đưa ra xâu trái cây như vậy cho ta?”

Lại nói tiếp, từ nhỏ đã thông báo tên đệ tử bản hàn sinh sống ở thôn dã sơn dã này, tự nhiên tích lũy được kinh nghiệm ăn quả đại nhiều năm, nhìn bộ dáng Chu Quả sinh trưởng, lại ngửi mùi của nó, liền biết trái cây này không chỉ không độc, hơn nữa còn tuyệt đối ngon lành.

Một bên cắn miếng thịt đa dạng, một bên lại suy nghĩ:

“Chuyện này đúng là kỳ lạ! Trương đường chủ này của ta, ở trong thanh cung La Phù sơn này, ngoại trừ Trần Tử Bình kia, hầu như không kết được bạn bè gì —— vị Trần đạo huynh kia, tự nhiên sẽ không đêm hôm khuya khoắt đưa rau dưa dưa cho ta!”

“Chẳng lẽ, trước kia ta không cẩn thận cứu hổ báo dã thú trong núi gì đó? Hiện tại liền ngâm con mồi báo báo ân...”

Gặp phải chuyện lạ này, bắt chuyện lại nhin không được liên tưởng tới thần quái chí dị thường thấy trước đây.

“Ách, không đúng, nếu như là hổ báo kia, nuốt vào hẳn là gà rừng ve sấu mới đúng!”

“Chẳng lẽ người ta cứu là cầm điều? Ách... thật không nhớ ra. Có lẽ cách thời gian quá dài.”

“Vẫn không đúng!”

Đang lúc bắt chuyện ăn trái cây xong, đi suối nước lạnh rửa tay, đột nhiên lại nghĩ đến vừa rồi mình giải thích, thực sự

miễn cưỡng, rất có chỗ không thông:

“Nói thế nào đi nữa, ở trong La Phù sơn này còn không tới một tháng, cũng sẽ không có chim thú báo ân cho ta a!”

“Ừm! Chỉ có thể khẳng định một chút, đó là bóng đen tối hôm qua mơ hồ nhìn thấy, cũng không phải là chim núi vô ý bay qua. Đêm nay, ta lưu ý một chút là được.”

Hôm nay, là ngày đi tuần tra ruộng sản dưới chân La Phù sơn, bắt đầu nói đi vào phòng bếp trong Hoảng Pháp điện kia, lấy chút lương khô điểm tâm, liền một đường xuống núi.

Trên La Phù sơn thanh cung, dưới núi truyền la huyện cảnh, hấp hối ruộng tốt, đều là ruộng đất tốt nhất. Vị đường chủ thượng thanh cung Tứ Hải đường này, ở trên ruộng bên cạnh địa đầu, thông thả đi lang thang một ngày; ngẫu nhiên một mồi, liền tìm được một chỗ dưới cây lạnh, dựa vào thân cây ngủ gà ngủ gật.

Đợi ngày kia đầu trời ngã về phía tây, bắt chuyện liền đạp trên nắng chiều, lại về tới La Phù sơn này Thiên Điều Nhai.

Theo lệ, ở lúc nhập dạ nguyệt minh, bắt chuyện lại ở bãi đá ngồi, luyện hóa thái hoa đạo lực kia của hắc —— đêm nay tu luyện đặc biệt trọng yếu: Vì tìm ra chân diện mục khách không mời mà đến, nhất định phải bảo đảm tinh thần mình mười phần!

Thiếu niên tỉnh tở, lúc hắc mới từ dưới chân núi trở về, đã đem chân đệm trên giường đá của mình xếp thành bộ dáng có người ngủ ở bên trong. Mắt thấy trăng đã trôi về phía tây, đêm dần nặng nề, bắt đầu lão đảo một thương, giả bộ như về phòng ngủ: Lại ở lúc cánh cửa mở ra khép lại, âm thầm bóp lên ấn thân chú “Thủy Vô Ngân”, trong nháy mắt thân ảnh thiếu niên liền biến mất vô tung!

Mặc dù bây giờ cánh cửa đã chậm rãi đóng lại, nhưng nhà cửa Tứ Hải đường đã ở bên ngoài.

Lại nói tiếp, đã thức tỉnh trải qua những ngày luyện hóa này, bây giờ dưới sự tinh thuần của Thái Hoa đạo lực phụ trợ, mấy loại pháp thuật Long Nữ Linh Tuyên Nhi dạy cho hắc, thiếu niên sớm đã thuần buồm xuôi gió. Có thể nói, hiện tại hắc đã

có thể “thuật thuật tùy tâm động”, hơi động ý, mấy loại pháp thuật kia liền sinh ra, so với Thái Hoa đạo lực mà hấn triệu hoán chính mình, còn phải mau lẹ hơn nhiều...

Mấy pháp thuật này học được từ chỗ công chúa long cung, cũng không phải đạo pháp giản dị bình thường. Hiện tại, thiếu niên đối với mấy loại pháp thuật này thích làm gì thì làm, cảnh giới ngay lập tức sử dụng, ở trong mắt những người tu hành bình thường, đã có thể gọi là “Kinh Thế hải tặc”!

Đương nhiên, thiếu niên kia cũng không biết nhiều như vậy, tưởng rằng đây là chuyện đương nhiên. Hiện tại, hấn đang ẩn thân dựa vào một cây cổ tùng ở góc tây nam thạch ốc, luôn luôn chú ý xem trước phòng có gì khác thường hay không.

Vị khách không mời mà đến đêm qua, cũng không đợi được bao lâu.

Ngay lúc ánh trăng phía tây dần dần, lặng yên dời đến trung thiên, từ trong rừng trúc bên cạnh con đường đá Thiên Điều nhai, mơ hồ nhìn thấy rõ ràng, đang có một bóng người, rón rén đi ra, đi đến bãi đá phủ đầy ánh trăng này.

“Đó là...”

Tuy đêm đã khuya, nhưng ánh trăng rất sáng. Nhờ ánh trăng này, hấn mới có thể nhìn rõ hình dáng của bóng người kia.

——rốt cục vị này nhìn thấy thiếu niên tặng quả vào đêm đó là ai, cũng là khẽ thở dài một tiếng; mà thân hình hấn vốn ẩn nấp ở trong không minh, lại dần dần hiện lên dưới ánh trăng pha tạp này.

Hiện tại, người Dạ Lai kia đã đi đến trước một con hạc đá, đang nhón chân lên, đem một chuỗi Chu Quả, lại phải treo lên trên mỏ đá kia.

“Quỳnh Hồng.”

“...”

“...”

...

Thiếu niên trẻ tuổi gọi một tiếng.

“Ài...”

Nữ oa kia lên tiếng đáp lời.

—— Chợt nghe thấy “Cạch” một tiếng, quả cây trong tay nữ oa kia đang muốn treo lên hạc miệng, rơi xuống bên trong bãi đá bụi mù này!

Hóa ra, người đập trăng mà đến này không phải ai khác, chính là cô bé con nổi dãi khác trên La Dương sơn đạo - Quỳnh Đình!

Giờ phút này, đứa bé gái xinh đẹp này, đang giống một chú nai nhỏ bị dọa, xoay người định bỏ chạy xuống núi. Chỉ là, chờ lấy lại bình tĩnh, thấy rõ người gọi tên đột nhiên nó, chính là vị đại ca ca mình truy tìm đến, liền dừng bước chân di chuyển.

Lúc này đúng là ánh trăng sáng tỏ, chỉ thấy khuôn mặt ngây thơ của Quỳnh Đình hiện lên vẻ mặt sợ hãi. Cô bé này như làm chuyện gì sai trái đột nhiên phát hiện, giống như người thiếu niên trước mặt, sợ hãi nói:

“Ta, ta không có ý định để cho người nhìn thấy!”

Có lẽ là ánh trăng lạnh lẽo, lúc tỉnh nói thấy khuôn mặt vốn tròn trịa của Quỳnh Huy kia, hiện tại đã thanh tịnh giảm bớt vài phần; mà quần áo trên người nàng, cũng lộ hết ra hình dáng lam lũ.

Thấy nữ oa sợ hãi, mở miệng cảm thấy chua xót, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hòa ái nói:

“Quỳnh Quỳnh muội muội, thật không nghĩ tới muội có thể tới thăm ta! Ca ca thật sự rất vui vẻ!”

“Thật không? Quỳnh Đình bí mật chạy đến tìm người, ca ca không tức giận sao?”

“Đương nhiên là không tức giận! Vui còn không kịp ấy chứ...”

Lời nói thật lòng. Bây giờ trong lòng nghe được, liền buông xuống một tảng đá đã lâu, cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng —— tuy rằng, hằng ngày thiếu niên cũng không phát hiện, nhưng

lấy sự giải thoát dễ dàng của hấn hiện tại, liền biết, khối “Tảng đá” này, lại là một mực vát ngang trong lòng.

Nghe thấy những lời này, Quỳnh Quỳnh cũng lộ ra nụ cười thật lòng.

Chỉ có điều, đứa bé gái đột nhiên như nhớ tới điều gì, Tỳ Hưu kinh hô một tiếng:

“A...! Mới vừa rồi không cẩn thận, quả kia lại rơi nát rồi!”

Nguyên lai là Quỳnh Thố đột nhiên nhớ tới, chuỗi Chu Quả vát vát tìm được cho ca ca ăn kia, đã rơi xuống đất, trong lúc nhất thời đau lòng vô cùng.

“Việc này tạm thời mặc kệ nó —— bên ngoài lạnh lẽo, hay là trước quay về phòng rồi hãy nói! “

Tuy rằng lúc này đã là mùa đầu xuân mùa hè, tuy rằng bóng đêm thâm trầm, nhưng thật sự cũng không tính là lạnh lẽo. Chỉ là, nhìn tiểu cô nương xinh đẹp ngàn dặm này tìm mình, hiện tại trong lòng đã tỉnh táo, nhưng tràn đầy một loại nhu tình khó tả. Lập tức, thiếu niên liền ôm lấy đôi vai vẫn còn để lộ của cô bé, nhường vào trong phòng.

Trong phòng nhỏ ở sơn cư, đèn xanh như đậu, ánh nến lay hồng. Trong căn phòng đá ấm áp dưới ánh nến chập chờn này, trên đoá ngọc lúm đồng tựa như dính đầy bụi mù kia, hiện tại cũng bị nhiễm một tầng đỏ ửng.

“Ca ca, người thật sự không trách Quỳnh Oánh tự mình chạy tới tìm người sao?”

“Đương nhiên không có gì lạ! Sao có thể trách muội muội đáng yêu như vậy chứ! Đây chính là lời nói thật lòng của ca ca đấy!”

“A, đúng rồi, La Dương Ly kia cách chỗ này hơn ngàn dặm, Quỳnh Thiển làm sao tìm được vậy?”

Bây giờ thu xếp lại tiểu nữ oa này, hấn bắt đầu giải thích nghi vấn này.

“Là ca ca nói cho ta biết nha.”

“Ách?! Ta đã nói với người rồi sao?”

Vừa mở miệng thì thật kỳ lạ.

“Ừm! Trên người ca ca có một con Quỳnh Thước rất thích, rất thân thiết! Ta một đường gửi thấy, liền tìm được rồi!”

Tiểu cô nương Quỳnh Đình này, nói chuyện vẫn còn có chút vương vít không rõ, nhưng tỉnh lại cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Xem ra, này Quỳnh Quỳnh dù sao không phải nhân loại, chỉ sợ là có chút khác biệt với thường nhân.

“Sau đó, đến núi này, lại có người khác nói cho ca ca ta chỗ ở.”

“Ai?”

Thiếu niên cảnh giác đứng lên.

“Là chim đỏ đẹp mắt.”

“Ừm! Nhìn thấy ca ca, biết không tức giận, Quỳnh Oánh rất vui vẻ, đi trước.”

Nói xong, cô bé này liền đứng dậy, giống như muốn rời đi.

“A? Mọi người tại sao phải đi chứ? Không ở cùng một chỗ với ca ca sao?”

“Quỳnh Quỳnh rất hiểu chuyện ở trong núi này, Quỳnh nhìn thấy rất nhiều đạo sĩ hung ác, đều nói muốn bắt yêu quái - Ca ca không có gạt ta, nơi này thật sự rất nguy hiểm!”

“Nếu như ta yêu quái này, ở ở bên cạnh ca ca, những đạo sĩ kia, cũng sẽ không đối với ca ca tốt rồi!”

“Mọi người vẫn muốn đi rừng trúc kia ẩn nấp, về sau mỗi đêm đều đến, tặng trái cây ngon cho ca ca ăn!”

Nghe lời thật lòng của thiếu nữ nhỏ này, nhìn đôi mắt trong trẻo thuần khiết như sao của nàng, bắt chuyện từ trước đến nay nàng này mở rộng rãi không kiêng dè, đã quen nhìn trong chợ đủ loại khuôn mặt hèn mọn, sớm đã quên thiếu niên cương cường khóc sụt sùi. Hiện tại, lại cảm thấy sống mũi cay cay, trong đôi mắt kia, lại như bốc lên một tầng sương mù mờ lung.

“Ca ca... Quỳnh Thố vẫn là chộc huynh tức giận sao?”

Thấy bộ dáng đã tỉnh lại, thiếu nữ nho nhỏ sợ hãi, chân tay luống cuống.

“Không có!”

“Ca ca sao lại chộc giận muội như vậy?”

“Kể từ hôm nay, Quỳnh Đình ngươi luôn đi theo bên cạnh ca ca ta!”

“Ngày mai ta phải đi gặp chương môn, Đường chủ Tứ Hải ta đây phải thu nhận đệ tử đầu tiên!”

Chương thứ hai mươi mốt, kiếm ý ngưng tụ, coi như đại kế mà giường mảy lên.

Chỉ mở rộng mắt trong đêm, báo đáp bình sinh chưa giường mảy lên...

—— mang tên Ân....

Trên Thiên Điều Nhai ít ai lui tới ở La Phù sơn này, “Thanh tu” đã nhiều ngày như vậy, vị thiếu niên vốn quen bôn tẩu tại phố phường, tựa hồ cũng bị thiên địa linh khí thấm ướt, gột rửa khói bụi khí vốn đã thấm vào trong cốt tủy.

Chỉ là, trong màn đêm nhu nhu như nước này, nhìn thấy được tiểu oa nữ xinh đẹp với vẻ phong sương này, đã nhớ rõ khí chất hào hiệp chôn sâu trong huyết dịch kia, lại không thể kiềm chế mà bạo phát ra.

“Tứ Hải đường chủ của ta, muốn nhận đệ tử đầu tiên!”

Lời nói leng keng hữu lực này đụng vào vách đá của sơn ốc, vang lên ong ong!

“Từ giờ trở đi, ngươi sẽ không phải là một yêu quái!”

Thiếu niên cúi người chăm chú nói với cô bé.

“Ừm! Ca ca nói Quỳnh Đình không phải yêu quái, vậy Quỳnh Đình nhất định không phải yêu quái”.

“Được! Ngày mai, ta sẽ dẫn ngươi đi bẩm báo với Chương môn, để ngươi trở thành một đệ tử của Tứ Hải đường.”

“Ừm! Chỉ là... Vì sao phải làm đệ tử chứ? Ta chỉ cần có thể ngày đêm đến nhìn thấy ca ca là được rồi.”

“Bởi vì ta cần hai huynh muội ta, đường đường chính ở lại trong thanh môn!”

Mà tiểu cô nương xinh đẹp kia lại không hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của thiếu niên kia, đối với nàng mà nói, chỉ cần

biết mình yêu thích đại ca ca, thiết tình muốn bản thân ở lại bên cạnh, thì cái gì cũng có thể thỏa mãn.

Hiện tại, Quỳnh Huyền đang ngủ say ở trên chiếc giường kia, mà thiếu niên thì nằm xuống một cái giường trúc bên cạnh.

Trên giường đá, vị thiếu nữ nhỏ bé tâm tư đơn thuần này, giống như ngày xưa ở trong sơn dã, cảm giác đã tìm được chỗ ngủ an toàn nhất, rất nhanh liền chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Vài tia ánh trăng màu bạc từ song cửa sổ lọt vào, bơi lên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt của nàng.

Quỳnh Quỳnh ngủ ngon lành, nhưng thiếu niên bên kia lại khó có thể ngủ. Nằm ở trên giường trúc mát lạnh, nàng mở hai mắt, nhìn chằm chằm nóc nhà u ám. Trong lòng của hắn, hiện tại đang khẩn trương lên kế hoạch, ngày mai nên đối phó với Linh Hư Chương môn kia như thế nào.

Thân ở Thượng Thanh cung nhiều ngày như vậy, đối với đệ nhất giáo này cũng xem như am hiểu một chút. Tuy mới vừa rồi trải qua một phen tru trính, sáng lập một lý do thoái thác coi như hợp lý, nhưng tinh ngôn biết rõ, ngày mai mình phải đối mặt, chính là hành trình Linh Hư chân nhân cao thâm mạt trắc kia —— ngày mai, có thể nói là một chút cũng không có!

Nghĩ tới chỗ này, tỉnh lại nhìn nhìn về phía Quỳnh Huyền đang ngủ say - trên lúm đồng tiền của cô bé, hiện tại đang nở một nụ cười ngọt ngào. Nụ cười nhẹ nhàng này, trong mắt vẫn là sự điềm tĩnh, ôn tồn. Nhìn vẻ tươi cười vô âu lo này, nhớ lại cảm giác khẩn trương và bất an kia, giống như tiếng hít thở bình thản, dần dần an tĩnh trở lại.

“Ừm, ngày mai liền thuận theo tự nhiên đi.”

Nghĩ như vậy, vị Đường chủ thiếu niên của Tứ Hải đường này, cũng từ từ chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, rửa mặt xong, mở miệng liền mang theo Quỳnh Quỳnh, chuẩn bị đi tới đỉnh phi vân Thượng Thanh điện, bái kiến Thanh chương môn Linh Hư Tử.

“...”

...

Bất quá, tiểu cô nương Quỳnh Đình có chút kỳ quái là, vị đại ca ca này của nàng, lại bận rộn cất vài quyển sách ở trong ngực, lại đem một cây sáo đá trắng nhỏ để bên hông. Cuối cùng, còn cầm lấy một thanh đại kiếm cùn cùn không bắt mắt, nắm thật chặt, nhắm mắt lẩm bẩm vài câu, nói chút kì quái, sau đó liền đem nó xoay người ra sau lưng.

“Tĩnh Ngôn ca ca, chương môn cách nơi này rất xa sao?”

Quỳnh Quỳnh cảm thấy đại ca ca của nàng, tựa hồ muốn đi xa nhà, mang theo thật nhiều đồ vật, liền cảm thấy có chút kỳ quái. Vừa nãy, tại thời điểm ở bên suối nước lạnh rửa mặt, đã mở miệng nói tên họ của mình, nói cho Quỳnh Quỳnh.

“Ừm, cũng không phải rất xa. Nhưng ca ca thích mang theo mấy thứ này trên người.”

Thiếu niên đáp.

Sau khi dặn dò Quỳnh Đình vài câu quan trọng, liền muốn khởi hành - Chẳng qua, lúc sắp đi ra ngoài, đã lên tiếng chân chờ một chút:

“Có nên nói với Trần Tử Bình kia trước một tiếng không? Dù sao hắn cũng biết bản tướng của con Quỳnh Uyển này.”

Suy nghĩ một chút, thiếu niên vẫn là quyết định: Không cần.

“Hôm nay đệ tử “Yêu quái” này, ta đã định rồi. Hoặc sớm biết được Trần đạo huynh kia, có gì khác biệt? Hay là phải được Linh Hư chương môn kia cho phép trước. Đi liền được; không được, thì thôi!”

Thế là, bất chuyện liền đi trước dẫn đường, Quỳnh Huyền đi theo hình ảnh theo sau; hai nam nữ thiếu niên một lớn một nhỏ này, liền đi về phía cầu tiên kia.

Trên đường trên sơn đạo, tiểu cô nương Quỳnh Doanh đang nhảy nhót không ngừng quanh người thiếu niên, chột chóp chóp đôi mắt to kia, hướng về phía mà hỏi:

“Tĩnh Ngôn ca ca, tại sao nhất định phải đi mở chương môn, Quỳnh Đình gì đó thì mới có thể làm đồ đệ của huynh chứ?”

Đang lúc thiếu niên không rành thế sự với cô bé gái nhỏ này, cố gắng giải thích mục đích chuyến đi này, trên đường núi hẹp phía trước, đang đi tới hai vị nữ đệ tử Thanh cung.

“Ách... Tại sao lại gặp nàng!”

Nguyên lai hai nữ đệ tử từ đằng xa đi tới kia, một người cầm đầu, chính là người mấy ngày trước, hại Đỗ Tử Hành ngã xuống một cái!

Đang muốn dắt Quỳnh Đình né ở bên đường, lại không phòng bị hai người Đỗ Tử Hành kia, đã tới trước mặt.

“Ồ? Đây là con cái nhà ai vậy? Vì sao lại ở cùng với cô?!”

Hiện tại, trên mặt nữ đệ tử xinh đẹp này, chính là một nữ tử có khuôn mặt lạnh như băng, vẻ mặt đầy hoài nghi.

“À, cô ấy là một cô nhi mà ta gặp được dưới chân núi La Phù ngày hôm qua. Hiện tại cô khổ không chỗ nương tựa, đang muốn vào môn hạ Tứ Hải đường ta.”

“Thật sao?”

Hai chữ ngắn ngủi của Đỗ Tử Hành, lại như ở trong hoài nghi quá nhiều năm, trên mặt lại tràn đầy hai chữ “Không tin”!

Vị này xưa nay vì trường bồi thích, vì cùng thể hệ tôn sùng Linh Chân tử đặc ý nữ đồ, nhìn Quỳnh Đình kia bản thân tình nói cố ý giữ lại quần áo xộc xệch, còn có nàng vừa nhìn liền biết không rành thế lộ hiểm ác, liền không thể không để cho Đỗ Tử Hành này nhận định:

Tiểu cô nương đáng thương này nhất định là bị vị này không làm việc trong kỹ lâu lừa gạt rồi.

“Gia nhập Tứ Hải đường” gì chứ, chẳng qua là nguy trang mà thôi; sau này còn không biết nên dùng cách xấu xa gì để hại cô bé đáng thương này chứ!

Vị Đỗ Tử Hành này từ trước đến nay tâm khí quá cao, càng nghĩ càng thấy mình suy đoán hợp lý; lập tức, nàng trầm mặt xuống, không chút khách khí tỉnh lại nói:

“Mặc kệ tiểu oa nhi này từ đâu tới, hiện tại ngươi muốn dẫn nàng đi nơi nào —— nếu đã để ta gặp, liền để nàng cùng ta về

Tử Vân điện kia trước. Sau đó bầm qua Linh Chân sư tôn, lại đi luận xử.”

Nói xong, nàng liền đưa tay kéo cánh tay của Quỳnh Huyền, muốn giải cứu cô bé rơi vào trong miệng cọp này!

“Xúi quẩy!”

Lúc tỉnh lại trong lòng thâm kêu không may, trong lòng thâm nhủ sáng sớm như thế nào lại để cho hắc đặng phải nhân vật khó chơi này!

Thấy Đỗ Tử Hành muốn kéo Quỳnh Huy đi, bắt chuyện đương nhiên không đồng ý —— nếu là tiểu nữ oa tâm địa đơn thuần này bị bắt tới Tử Vân điện đi, còn không biết sẽ lộ ra cái gì, gây ra nhiều loạn gì đây!

Lúc này, lúc này, bắt chuyện liền bảo hộ Quỳnh Đình ở phía sau, nói với nữ môn đồ trước mắt có mười phần chính nghĩa:

“Làm cho người phải tin, bé gái này thật sự là tự nguyện muốn gia nhập Tứ Hải đường ta! Bây giờ, ta đang muốn đưa nó đi bầm báo sư tôn Chương môn.”

Rất đáng tiếc, lời giải thích hợp lý của vị Trương đường chủ này, nghe trong tai vị Đỗ cô nương đã vào trước làm chủ kia, lại cảm thấy tất cả đều là nói dối.

“Ừm! Vị đại tỷ tỷ này, nhớ lời ca ca chưa bao giờ gạt người!”

Đại khái đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đang cố gắng giấu sau lưng Quỳnh Quỳnh, hiện tại nàng cũng mở miệng nói chuyện cho thiếu niên này.

Đồng dạng, nữ hài tử này chân tình thật ý chứng minh, lại càng làm cho nữ đệ tử đầy tự tin này tin tưởng có một chuyện bí hiểm đang lừa gạt tiểu nữ hài này, thật sự xảy ra ngay trước mắt mình!

Lúc này, liền nghe vị Đỗ cô nương này chào hỏi:

“Hoàng Lương sư muội, giúp ta cùng đến đem cô bé này đi!”

“Vị Đỗ đạo hữu này, xin dừng tay. Ta nói đều là sự thật!”

Tĩnh ngôn vừa bảo hộ trước người Quỳnh Huyền, vừa thỉnh cầu Đỗ Tử Hành tin lời hấn. Mà vị tiểu cô nương Quỳnh Huyền kia, cũng phi thường thông minh nhu thuận, ở phía sau thiếu niên né tránh tránh, chỉ làm cho Đỗ Tử Hành chụp không bắt được.

Bất quá, vị Đỗ Tử Hành này tự cho là đã nắm bắt chân tướng sự thật, lại bắt không bắt được tiểu cô nương kia, tất cả đều quy oán nàng ta cố ý ngăn trở. Lập tức, liền thấy vị anh tài kiệt xuất luôn ít gặp trở ngại này, dừng tay, trên mặt như cười như không, mở miệng nói:

“Lẽ nào, Trương đường chủ còn muốn ngã xuống một phát sao?”

Không đợi hấn kịp trả lời, khóe miệng nàng giật giật, muốn lại lần nữa thi triển “Hoàn phong chú”, đem kẻ đáng giận trước mắt, cứ như vậy vơ đi!

Đúng lúc này, vị Hoàng Lương sư muội bên cạnh nàng đột nhiên hoảng sợ phát hiện, chỉ thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, sau đó nhìn thấy vị Đỗ sư tỷ này của nàng, toàn thân liền đột nhiên run rẩy, sắc mặt trắng bệch, hai hàng lông mày xanh vốn nhàn nhạt như Xuân Sơn của nàng, hiện tại cũng đột nhiên bị bao phủ bởi một tầng băng sương!

Không đợi nàng kịp phản ứng, liền thấy Đỗ sư tỷ đột nhiên xuất hiện dị trạng này, đã ngừng run rẩy ——

Hiện tại, vị Đỗ Tử Vân điện này pháp lực cao cường, Đỗ Tử Hành, trên mặt đang hiện lên một tầng băng quang, toàn thân không nhúc nhích, cứng ở trên sơn đạo, tĩnh như tượng đất!

Tuy rằng, hiện tại chính là mùa hè đầu mùa hè, trên sơn đạo này ánh nắng cũng sáng lạn, nhưng hiện tại vị nữ đệ tử Tử Vân điện bên cạnh Đỗ Tử Hành Hành, lại cảm thấy có một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân bốc lên, toàn thân giống như rơi vào trong Tam Cửu Băng quật!

“Ngươi, ngươi...ngươi dùng yêu thuật!”

Một tiếng kinh hô run rẩy này, chính là từ trong miệng con chim Hoàng Từ toàn thân rùng mình này phát ra —— vị đệ tử Tử Vân điện này, cũng giống với Đỗ Tử Hành kia, trước làm

chủ cho rằng thiếu niên xuất thân kỹ lâu, đúng là không học không biết gì; nhưng bây giờ ở dưới trời ban trưa này., Đột nhiên thấy hắt trong nháy mắt, vị Đỗ sư tử pháp lực cao cường của mình đông lạnh như băng nhân —— làm phép nhanh như quỷ mị, sao không khiến nàng cho rằng, Đỗ sư tử trùng yêu thuật của thiếu niên này?

Lúc này, nữ đệ tử có pháp lực cũng không kém này, dưới sự hoảng sợ kia, căn bản quên không công kích người thi triển “Yêu thuật” này!

Nghe được tiếng kinh hô này của Hoàng Đình, thiếu niên trước mắt cười ha ha, sau đó cao giọng nói:

“Hoàng Lương sư diệt, vừa rồi có phải ta nghe lầm không?”

” Tựa hồ như có người đang nói, đường chủ Tứ Hải đường của Thượng Thanh Cung ta đây lại đang dùng yêu thuật?”

Chương thứ hai mươi hai anh phong gột rửa, một ngày ráng mây tiêu tán.

Lời nói bắt đầu rõ ràng, lúc này vị nữ đệ tử Tử Vân điện này mới đột nhiên ý thức được, đệ tử nhập môn trước mắt vốn không chút thu hút nào lại vẫn là đường chủ Tứ Hải đường kia!

Tuy rằng, hiện tại trong thiên hạ Đạo Môn này, đối với bối phận các loại đẳng cấp, xưng hô cũng không thập phần chú ý; dù sao, tại trên con đường theo đuổi thiên đạo, Đạo gia hướng dẫn vạn pháp tự nhiên, thanh tĩnh tu hành., Tôn ti cao thấp này, cũng không quá mãnh liệt. Ví dụ như trong Thanh Cung này, hậu bối đệ tử Hoàng Đình, đánh thức nói, thậm chí gọi Linh Đình Tử một tiếng đạo hữu, cũng không có bao nhiêu quan hệ —— nhưng mà, tuy rằng thượng Thanh Cung này là thiên hạ tu môn chi quan của Thanh giáo., Nhưng dù nói thế nào, vẫn là thân ở nhân gian. Bị trần thế tập tục xâm nhiễm, thứ tự trong môn phái này, vẫn phi thường chú ý; vừa rồi Đỗ Tử Hành công kích trêu đùa tôn trưởng, vô luận như thế nào, đều là vạn vạn lần không hợp lễ pháp —— nhìn vị thiếu niên trước mắt đột nhiên bỏ qua suy sụp khí lạnh, vẻ mặt tươi cười cổ quái, trong lòng Hoàng Đình đột nhiên toát ra một ý nghĩ đáng sợ:

Thiếu niên sơn dã mới nhập đạo môn không lâu này khó tránh khỏi lệ khí vẫn còn, lần này có mượn cớ liền đem Đỗ sư tỷ...

Đại nạn lâm đầu, Hoàng Đình này ngược lại lại trấn định xuống, dồn dập nhưng cầu xin với thiếu niên trước mắt:

“Trương đường chủ, xin hãy hạ thủ lưu tình bỏ qua cho...”

Vừa nói đến đây, lại đột nhiên đổi thành kêu lên sợ hãi:

“Ngươi muốn làm gì?!”

Thì ra, Trương đường chủ trước mắt, tựa hồ không nghe thấy nàng nói chuyện, không coi ai ra gì, đưa hai tay vuốt lên trán Đỗ sư tỷ như băng che mặt!

Không đợi Hoàng Đình kịp phản ứng, đã thấy Đỗ sư tử bị đông lạnh sắc mặt trắng bệch, cứng ngắc bất động kia, đột nhiên “loảng xoảng” một tiếng, sau đó liền mềm nhũn ngã sang bên đường!

“Người đã làm gì nàng?!”

“Không có làm gì cả. Đỗ sư tử của người đang rất lạnh. Tốt nhất người nên đưa nàng ta xuống dưới mặt trời đi.”

Vừa rồi hai tay vỗ lên trán Đỗ Tử Hành, lại là vận chuyển Thái Hoa đạo lực trong cơ thể kia, giải trừ pháp chú “Băng Tâm kết” —— đêm này bắt Lữ huyện làm thịt, dọa Hồ Thế An rời khỏi Tùng Châu mở miệng nói, há lại là tên mãng phu biết cạy sức một mình kia!

Vừa rồi mới ra tay, đương nhiên là bất đắc dĩ, nhưng cũng là ý mình có thể hiểu được thuật hóa giải băng tâm này, mới dám buông tay ra.

Tĩnh ngôn vừa rồi trong nháy mắt đông kết pháp thuật của Đỗ Tử Hành, chính là trước khi hấn tới La Phù sơn, long nữ Linh Tuyên Nhi kia truyền thụ —— bình thường trên Thiên Điều nhai nhàm chán như vậy, thiếu niên vền vẹn vài loại pháp thuật, còn không luyện đặc luyện! Nước suối lạnh trong đá thiên điều bên cạnh phòng hấn, sớm đã bị vị Trương đường chủ này đông lạnh không biết bao nhiêu lần!

Bất quá, Linh Dục kia lúc đó thụ pháp, ngược lại vẫn chưa dạy hấn phương pháp hóa giải —— bởi vì nàng vốn không có học! Lấy tính cách Tứ Độc Long Nữ công chúa, đem người đông lạnh liền đông lạnh, làm sao còn có thể phí sức suy nghĩ phương pháp phá giải kia? Ngược lại tâm tắc này, tại thời khắc thanh tu trên vách đá vô cùng nhàm chán, ngẫu nhiên vận một lượng đạo lực Thái Hoa, cột băng Lãnh Tuyên mới đông lại thành long lạnh trong suốt kia, không ngờ lại giống như dòng nước sôi tuyết kia, thuận tay mà hóa thành!

Lúc ấy thiếu niên cảm thấy rất mới lạ, tranh thủ thời gian thử nghiệm đặc thử, đem chiêu hóa băng thuật này, sớm đã luyện được lô hỏa thuần thanh. Chẳng qua, tuy vô cùng thuần thực,

nhưng vẫn không có cơ hội ở trên thân người khác luyện tay; hôm nay Đỗ Tử Hành này, liền vừa vận gặp xui xẻo.

Bất quá, mới thấy “Băng Tâm khúc” uy lực thật lớn này, nghe vậy trong lòng cũng có chút nghiêm nghị:

“Không ngờ pháp thuật này lại dùng trên thân người, uy lực lại to lớn như thế —— tiểu nha đầu Linh Dục kia, lại còn lo lắng pháp thuật này mất linh! Bất quá, về sau cũng không thể phớt lờ, vừa rồi có lẽ là Đỗ Tử Hành này, không ngờ ta lại động thủ trước!”

“Ừm, về sau nếu như cần thiết, nhất định phải nhớ rõ tiên hạ thủ vi cường!”

Không nói đến tỉnh ngôn ý niệm trong lòng không ngừng, vị Hoàng Lương kia cùng Đỗ Tử Hành giao hảo, hiện tại cũng đã hiểu ra, vừa rồi Trương đường chủ này, nhắc tay cũng đã giải pháp thuật của sư tỷ. Nghe rõ lời nói, nàng vội vàng đem Đỗ sư tỷ vẫn còn ngây ngốc ngây ngốc này., Nửa duỗi tay, đi tới bên cạnh đạo, để nàng tựa bên một khối đá xanh chiếu rọi dưới ánh mặt trời, bản thân thì đứng bên cạnh nâng đỡ —— xúc tu truyền đến từng trận băng hàn, làm cho vị đệ tử Thượng Thanh từ trước đến nay vẫn tự cho mình là người có pháp thuật cao thâm này, kinh tâm không thôi!

Thấy tình hình như vậy, việc tỉnh ngôn hiện tại cũng có vài phần áy náy. Xem ra, sau này băng tâm kết pháp thuật, không phải vận bất đắc dĩ, vẫn nên hạn chế dùng chút mới tốt!

Tỉnh lại nghĩ như vậy, đang chuẩn bị lên đường cùng Quỳnh Huy, đột nhiên nghe thấy có người vội vàng kêu lên:

“Hành muội, muội sao vậy?”

Thức thời thời gian quay đầu nhìn lại, đã thấy một đạo nhân trẻ tuổi dung mạo tuấn lãng, đang chạy vội đến bên cạnh nhị nữ kia, vội vàng hỏi Đỗ Tử Hành đã xảy ra chuyện gì.

Tỉnh Ngôn giương mắt quan sát cẩn thận, đã thấy đạo sĩ trẻ tuổi này mặc đạo bào màu xanh nhạt, không nhiễm hạt bụi, mặt mày tuấn tú, đệ tử thanh niên tuấn nhã này, không phải người bên cạnh, chính là đại sư huynh mà Trần Tử xưa nay kính ngưỡng, hoa phiêu trần.

Hoa Phiêu Trần này chính là đệ tử đầu tiên chủ trì pháp điện Thanh Y Tử, tư chất xuất chúng, một thân nghề nghiệp nghe nói đã nhận được chân truyền của Thanh Y. Hoa Phiêu Trần này, không chỉ có tu vi rất được mọi người kính ngưỡng., Càng kiêm hấn dung mạo tuấn tú, càng được các nữ đệ tử Tử Vân điện ưu ái. Hiện tại vị đại đệ tử Thanh Chi Tử này, cùng với nhân vật xuất chúng của Tử Vân điện Đỗ Tử Hành, đi rất gần, chính là đạo lữ được công nhận trong Thanh cung.

Bây giờ Hoa Phiêu Trần thấy người trong lòng mình sắc mặt tái nhợt, tinh thần suy nghĩ, toàn thân mềm nhũn dựa vào tảng đá này, làm sao gọi hấn không gấp?

Thấy có người bên cạnh đến, mở miệng cũng không nói chuyện gì, mà là lôi kéo Quỳnh Huyền, đi tới trước ba người này. Còn chưa chờ Hoa Phiêu Trần mở miệng, đã mở miệng liền lấy mắt ra hiệu, để Hoàng Đình nói cho hấn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lại nói, khuôn mặt của tên Hoàng Đình này cũng rất mỹ lệ, thiên tư cũng coi như tài hoa, tuy không xuất chúng như Đỗ sư tỷ nàng, nhưng cũng rất được sư tôn Linh Chân tử của Tử Vân Điện yêu thích. Đỗ Tử Hành và nàng kết giao, coi như là cùng thân thiết. Chẳng qua, người tu đạo tâm khí khá cao này, vừa rồi thấy thủ đoạn sấm sét kia, lại làm nàng vốn tràn đầy khinh miệt, hiện tại tất cả đều hóa thành một chữ “sợ”!

Ngay lập tức, mặc dù có chút ấp a ấp úng, nhưng vẫn là đem chuyện xung đột trước đó, chi tiết nói chuyện cùng đại sư huynh của Hoàng Pháp điện này nghe. Nghe nàng nói chuyện, đồng thời cũng mơ hồ đem Quỳnh Đình kia bảo hộ ở sau lưng, cổ “Thái Hoa đạo lực” trong thân thể tựa hồ có thể tiêu hóa vạn lực, âm thầm lưu chuyển trong cơ thể không ngừng.

Đúng lúc Hoàng Đình thuật lại xong, bắt chuyện âm thầm phòng bị, đã thấy Hoa Phiêu Trần kia, nghe xong lời Hoàng Đình nói, bỗng nhiên đứng lên, quay người đối mặt với thiếu niên ——

Trong chớp mắt, luồng đạo lực Thái Hoa trong cơ thể hấn, mặc dù vẫn dựa theo quỹ tích lúc đầu, không nhanh không

chậm lưu động; nhưng chủ nhân của nó, đã đem tâm cảnh giới kia đề cập tới giới hạn cao nhất.

Ngay lúc thiếu niên thâm phòng hoạ với Đỗ Tử Hành, thời điểm bùng nổ gây khó dễ lại thấy Hoa Phiêu trần, đúng là nhỏ nhả vãi thật sâu, hèn hạ nói:

“Vừa rồi là Tử Hành sư muội không đúng, không hợp với uy danh mạo phạm các hạ —— mong Trương đường chủ khoan hồng độ lượng, đừng để cho Linh Chân sư tôn nàng biết được.”

Lời này vừa nói ra, bắt chuyện có chút kinh ngạc: Mà Đỗ Tử Hành đã khôi phục thần chí, còn có Hoàng Đình, lại từ trong câu nói lão luyện của Hoa sư huynh từ trước đến nay., Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề – nếu Trương đường chủ trẻ tuổi khí thịnh này thực báo cho sư tôn của mình, cho dù nàng có yêu thích nữ đồ đắc ý này, chỉ sợ vì mặt mũi của mọi người, cũng không thể không trừng phạt hai người một phen —— đến lúc đó cái mặt mỏng này phải để ở đâu!

...

“...”

...

“...”

...

“...”

... ∨ ...

... ∪ ...

Rốt cuộc vẫn là vị Hoa Phiêu Trần Đại sư huynh này tâm tư nhanh nhạy, liếc một cái liền nhìn ra chỗ mấu chốt này - Tuy rằng mở miệng chưa bao giờ có tâm tư gây chuyện kia, nhưng mấy “Hậu bối” này, hiện tại lại nhất định phải suy nghĩ đến chuyện này.

Người tỉnh ngôn cũng là người tâm cơ linh lung, vừa nghe Hoa Phiêu Trần nói vậy lập tức hiểu rõ ý trong lời nói của hắn.

Vừa định khiêm tốn đáp lời, lời đến mép, nhưng nghĩ lại, vẫn lạnh nhạt nói:

“Ừm, Hoa đạo hữu không cần lo lắng, bản đường chủ há lại là người tính toán chi li. Hiện tại ta đang có một số việc, muốn đi gặp qua vị Linh Hư trưởng môn kia. Không tiện nói nhiều, vậy xin cáo từ.”

Dứt lời, liền phát ông tay áo một cái, mang theo bàn tay nhỏ xinh xinh xinh kia, nhẹ nhàng rời đi.

“Cung tiễn Trương đường chủ!”

Đây là Hoa Phiên Trần, sau lưng hai người cầm lễ đệ tử, khiêm tốn tiễn biệt.

Thấy Hoa Phiên khiêm cung như thế, ngược lại làm cho vị thiếu niên trên mặt có vẻ lạnh nhạt, trong lòng có chút cảm giác bất an.

Bất quá, tách mây khói mờ mịt, sau khi đi qua hội tiên kiều, bắt đầu nhớ lại:

“Nhớ đêm hôm nay ta đã mở miệng, mặc dù không có bản lĩnh lắm, nhưng đối với mấy cái nghiêng môn tà đạo thiên phong này, cũng đã thấy quá nhiều rồi —— về phần này lại sợ người nào?.. Huống chi, buổi chiều hôm nay, không biết bản thân mình không phải là người thượng thanh chi nhân này!”

Nghĩ như vậy, vị thiếu niên Phì Châu chịu giáo hóa của môn phái này đã lâu nay lại tràn đầy hào khí, nhìn núi đá nguy nga trước mặt mà lớn tiếng nói với cô bé bên cạnh:

“Quỳnh Diệp muội muội, chúng ta cùng nhau mở ra đạo trường kia đi!”

“Không đúng nha ca ~ “

“Uỳnh?”

“Ca ca, trường môn kia không phải có thể mở cửa phòng sao; trường môn là người lợi hại nhất chúng ta tới Thanh Cung, chỉ có hắc thích, Quỳnh Đình mới có thể ở bên cạnh ca ca!”

Thiếu nữ nhỏ bé ngây thơ hồn nhiên này, đang nghiêm trang sửa đúng sai của ca ca.

“Quỳnh Hồng càng ngày càng hiểu chuyện!”

Thiếu niên cũng nghiêm trang trả lời.

Một đường cắt bước, chưa quá lâu, hai người này đã leo lên đỉnh mây.

Trên áng mây này, Quỳnh Quỳnh mới tới. Chợt leo lên đỉnh núi tuyết đỉnh này, thấy quang trường lớn như vậy, cho dù nàng thích chơi đùa, nhưng cũng bị khí thế tiếp thiên tuyệt địa trước mắt này làm cho chấn động đến nhất thời nói không ra lời.

Tĩnh lại nói vậy sao không phải? Đang trên đường đi tới Thượng Thanh điện, lúc đi qua bàn đá Thái Cực thạch cực lớn ở giữa quang trường, nhìn dòng nước trên mặt Thái Cực Âm tựa hồ vĩnh viễn lưu chuyển không ngừng, mở miệng nói trong lòng chợt có cảm giác, liền lập tức dừng lại.

Hiện tại, mình đang đứng trên đỉnh phi vân, tựa như tiếp cận bầu trời kia, không ngờ lại như thế. Thiên địa trên tán loạn, mây bay loạn, tựa như vạn mã phi nhanh. Nhưng ở phía chân trời nhìn như bức người mà đến, lại bay cao mấy dặm, nhìn không rõ chim bay, ngạo nghễ nhìn xuống đại địa bao la mờ mịt này.

Ngửa đầu nhìn trời mây cuộn cuộn vô biên này, vị thiếu niên này từ trước tới nay chưa từng có chút sợ hãi này, lần đầu tiên cảm nhận được, ở trước mặt thiên địa u ám cổ xưa này, một thiếu niên nho nhỏ như hắn, là nhỏ bé cỡ nào...

“Mà thôi, chúng ta trần thế, cũng chỉ là Côn Bằng không biết trời chiều thôi!”

Nhìn lên Vân Thiên Phi Điều cao cao tại thượng này, cảm nhận thiếu niên vô tận thiên địa, trong lúc nhất thời có chút nản lòng thoái chí.

Đang lúc giật mình nhớ lại, bỗng nhiên không biết là lúc gì, bên tai lại vang lên một tiếng gọi nhỏ:

“Ca ca, ngươi đang nhìn gì vậy?”

Thì ra là Quỳnh Thuần thấy ca ca mình chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời, không nói một lời, liền cảm thấy hiếu kỳ, giật giật ống tay

áo của thiếu niên, mở miệng hỏi.

Nghe thấy tiếng gọi khê này của Quỳnh Quỳnh, như thiếu niên trúng ma yểm, lúc này mới tỉnh táo lại. Ôn định lại tâm thần, nhẹ nhàng nói:

“Ca ca đang nhìn chim nhỏ trên bầu trời, chúng nó bay cao thật đấy!”

“Ân. Các nàng thật lợi hại! Ta cũng rất muốn một ngày có thể giống như các nàng bay lên trời. Vậy là có thể kéo xuống một đoạn mây làm chặn! Hì hì...”

Dứt lời, cô bé đầy ao ước này cười hì hì.

Thiếu niên đang có chút hoảng hốt, chợt trông thấy thiếu nữ nho nhỏ này, phía dưới nụ cười kia, cong thành hai hàng lông mi như vàng trắng non.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào hồn nhiên này, vừa rồi thiếu niên có chút khí phách trầm thấp, chợt tỉnh lại:

“Vì ngàn dặm này đi tìm tiểu nữ oa của ta, vừa rồi khanh khách cười, ta dặn dò, hôm nay cũng là muốn liều mạng một phen!”

Chỉ thấy thiếu niên đã khôi phục thái độ bình thường, dẫn theo thiếu nữ nho nhỏ vẫn đang cười khanh khách, cất bước đi về phía cửa Quan khẩu của Thượng Thanh cung sâu thăm thẳm...

Trước khi đến cửa quan, có người nói những gì cần chú ý và thông báo tỉ mỉ với Quỳnh Huy một lần. Nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng như vậy của hắn, lại nghĩ tới lời nói nghe được trên đường đi, cô bé ngoan ngoãn này cũng biết lần này quan hệ trọng đại, liền chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, đem lời nói của thiếu niên ghi tạc trong lòng.

Đứng trước cửa quán, đã cảnh tỉnh tiểu đạo sĩ, mời tiểu đạo sĩ canh cửa vào thông báo một tiếng, nói đường chủ Tứ Hải đường có chuyện quan trọng cầu kiến.

Vị tiểu đạo sĩ kia ngược lại hiểu rõ lời nói, lập tức cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi vào thông báo thay hắn.

Chỉ chốc lát sau, tiểu đạo sĩ này liền đi ra, bắt chuyện nói:

“Chương môn sư tôn đang gặp khách —— bất quá, hấn nói hiện tại người có thể đi vào, đi tới nội điện phía tây nhìn thấy hấn trong thanh tâm đường.”

Sau khi lên tiếng cảm ơn tiểu đạo sĩ này, liền dẫn theo Quỳnh Huy đi tới cửa lớn thanh quan.

Mới vừa vào trong quán không lâu, đi ở trên hành lang này, bắt chuyện liền nghe thấy trong nội điện phía trước, tựa hồ truyền đến trận trận thanh âm rú nhẹ, tựa như dã thú đang cúi đầu rít gào.

“Là con cọp lớn! “

Quỳnh Thu vừa nghe âm thanh này, liền hưng phấn vỗ tay!

“Ồ?”

Dựa theo chỉ dẫn của đệ tử gác cổng kia, tinh ngôn kỳ quái phát hiện, mình một đường đi về phía An Tâm, thanh âm thấp bé hồ tru lúc trước đã nghe thấy, hiện tại càng lúc càng vang!

Đợi đến đường xá treo tấm biển “Tĩnh Tâm đường” kia, lại nhìn thấy Linh Hư chương môn đang cùng một lão đạo nhân áo bào phiêu phù nói chuyện với nhau; mà vị đại đạo nhân cao lớn mặt đỏ, râu quai nón bên cạnh đang nửa nằm một con mắt trắng mãnh hổ, ẩn núp nanh vuốt, đang thấp giọng gào thét bực bội!

Nhìn khẩu khí chương môn cùng vị đạo nhân mặt đỏ này nói chuyện, lão đạo này đại khái cũng không phải là người hiểu rõ. Thấy có khách ở đây, mở miệng liền biết điều tránh sang một bên, tạm không nói chuyện lễ nói chuyện ——

Quên mất, bên cạnh hấn còn có một cô bé đang tò mò!

Chỉ thấy tiểu Quỳnh Thuốc này, vừa thấy con đại hổ này, liền nhịn không được trượt ra khỏi bàn tay thiếu niên, hoan hô một tiếng, lại hướng con mãnh thú một mực sa sút không ngừng kia, liền vọt tới!

“A!”

Một cái không cẩn thận, liền trơ mắt nhìn cô bé con trang điểm xinh đẹp này, một đường nhảy về hướng con dã thú hung

mãnh kia!

Lại nói chính đang lúc hai vị đạo nhân kia ngạc nhiên, mà khi thiếu niên này lại muốn thi triển khúc mắc của băng tâm. Lại thấy lúc đứa bé gái nhỏ kia đến gần, đột nhiên ngừng rít gào, ngừng nanh vuốt cào đất, trở nên giống như một con mèo ôn lương, híp mắt lại, để mặc cho đứa bé ngây thơ chất phác, vuốt ve bàn tay nhỏ bé trắng nõn như Quỳnh Ngọc, làm nó nổi uy phong lẫm liệt!

“Ha ha! “

Đang lúc mở miệng thở phào nhẹ nhõm, lại nghe người đại đạo cao lớn kia, cười ha ha. Chỉ nghe hắc khen ngợi Linh Hư Tử trước mặt:

“Linh Hư chân nhân! Vừa rồi ngươi còn không quá tin tưởng - Ngươi xem, ba ngày nay Hồ nhi ta vừa mới thu phục là thuần lương cỡ nào! Không bao lâu nữa, ta phải xem nó như tọa kỵ!”

“Hừ hừ, danh xưng “Phục Hồ đạo nhân” này không phải do bản đạo nói bừa!”

“... Triệu chân nhân quả nhiên đạo pháp cao cường, có khả năng phục hồ như vậy, thật khiến bản đạo bội phục bội phục!”

“Khụ khụ, xin hãy gọi ta là “Phục Hồ đạo nhân”!”

Trong lúc hai vị cao nhân quen biết này đối đáp, đã tỉnh ngôn vị đường chủ Tứ Hải đường này, trong lòng lại có chút nóng vội: Mặc dù thoát nhìn như Quỳnh Đình và đám chim muông tẩu thú, rất là quen thuộc; nhưng vạn nhất con hồ này, đột nhiên hung tính đại phát, vậy cũng không phải là đùa giỡn. Lập tức, mở miệng liền không được thất lễ, tranh thủ tiến lên đem vị tiểu nữ oa vẫn còn lưu luyến không rời này, từ bên cạnh kéo về ——

Ai cũng không chú ý tới, ngay tại thời điểm thiếu niên gần con mãnh hồ kia, con vương vạn thú kiêu ngạo không kém này lại lặng lẽ rút về sau một chút!

“Ha ha ha, xem ra hôm nay cũng hợp với việc thuần thú. Lão đạo xin cáo từ!”

“Triệu chân nhân ——”

“Xin hãy gọi ta là “Phục Hồ đạo nhân”!”

“Ách! Phục Hồ chân nhân, chớ quên việc bản đạo nhờ vả!”

“Đó là tất nhiên! Phục Hồ đạo nhân ta cũng muốn xem, rốt cuộc đường thần thánh nào dám tới La Phù sơn này thị uy!”

“Vậy thì phí công phí tâm!”

“Nói gì vậy, cáo từ!”

Dứt lời, vị đạo nhân mặt đỏ này liền quát lên con mãnh hổ đang ngoan ngoãn như mèo, cứ thế bỗng bênh rời đi...

“Thật không ngờ Triệu Đạo huynh đã có thể hàng phục mãnh hổ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, xem ra đạo hạnh lại tịnh tiến không ít!”

“Chương môn nói rất đúng.”

Tĩnh lại ở một bên phụ họa —— lại ở trong lòng nghĩ đến, hôm qua tự mình tính toán chuyện thu nhận Quỳnh Đình này, có phải đã quên còn có một cái pháp môn khác hay không.

Đang lúc Linh Hư mở miệng khen ngợi, mở miệng tự đánh giá trong lòng, lúc Quỳnh Thổ cắn đầu ngón tay buồn bã nhìn ra ngoài cửa, chợt nghe được bên ngoài thanh quan kia, đột nhiên truyền đến một trận thanh âm gào thét quát mắng...

Người trong sảnh, hai mặt nhìn nhau, đều không rõ ràng cho lắm.

Ngược lại Linh Hư chương môn mở miệng trước tiên hỏi:

“Đạo hữu lần này đến có chuyện gì muốn bẩm báo?”

“Bẩm Chương môn, hôm qua đệ tử xuống núi tuần tra ruộng mẫu, ở trong thôn phát hiện cô bé không nơi nương tựa này. Đệ tử thấy nàng không chỗ nương tựa, lại có tuệ căn, nguyện vào đạo môn ta tu hành —— đệ tử cả gan xin chương môn sư tôn chỉ thị, cho phép ta thu nàng vào trong Tứ Hải đường.”

Câu lừa rồi nói hết câu, mới hiện lên vẻ khẩn trương lưu ý đến phản ứng của Linh Hư, trong thời gian ngắn không dám gặp mặt với hắn.

“Chỉ có như vậy?”

“Hả?”

Nghe thấy những lời này của chương môn sư tôn, bắt đầu hiểu ra, ngẩng đầu nhìn về phía vị Linh Hư chân nhân này, nhất thời cũng không biết lời này là có dụng ý gì!

“Ý ta là, thức tỉnh ngươi là đường chủ một đường của đệ tử tục gia trong Thanh Cung chúng ta, vậy chuyện thu nhận môn đồ, liền chỉ cần đường chủ ngươi quyết định là được, không cần phải hỏi ta.”

“Ách?!”

Thiếu niên đang chuẩn bị gánh chịu một ngày phong ba, nghe thấy chương môn nói lời này, trong đầu tựa hồ cũng có khúc mắc!

Trái lại nữ oa xinh đẹp kia, đúng là ngây thơ ngây thơ, nghe Linh Hư Tử nói xong, liền vỗ tay nhảy nhót nói:

“Thật tốt quá, vậy thì để cho hãn thu Quỳnh Huyền làm muội muội đi.”

Nghe được lời nói ngây thơ của cô bé này, lại thấy thiếu niên này trợn mắt há hốc mồm, vị Hư Tử chân nhân Linh của chương giáo Thượng Thanh cung này, lại giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, mỉm cười nói:

“Đã khai sáng, nếu ta đến Thanh cung ủy ngươi đảm nhiệm đường chủ Tứ Hải đường này, chức vị Đường chủ này tuyệt đối không phải là một chức vụ hư ảo. Ngươi đã là Đường chủ, cũng giống như chư vị Linh Chân Linh Đình kia, trong phạm vi chức vụ của mình, đều có quyền lực huỷ bỏ!”

“Chỉ có điều, từ trước đến nay khi ta lên Thanh Cung chọn đệ tử rất nghiêm ngặt, ngoại trừ gia thế đệ tử nhập môn ra thì tư chất của bản thân cũng cần phải thượng thừa —— về sau nếu trong Tứ Hải đường lại có người mới, Trương đường chủ ngươi cần phải nghiêm nghị khảo sát...”

Chẳng qua, nửa câu sau của Linh Hư chân nhân dường như là nói suông: Vị Trương đường chủ mừng rỡ như điên này, mấy câu tiếp theo đã sớm không nghe rõ, chỉ không ngừng gật đầu đồng ý!

“Ừm, vốn là nữ đệ tử này, đều phải đi vào trong Tử Vân điện...”

Vừa nói đến đây, Quỳnh Huy kia liền kêu lên:

“Nhưng muội chỉ cần ở cùng một chỗ với ca ca.”

“Ừm, cũng tốt, dù sao bây giờ ngươi còn nhỏ, trước cứ ở lại Tử Hải đường đã. Trương đường chủ hiện tại có thể đi đến chỗ Thanh Vân của sự đường, đăng ký nàng vào quyển. Thuận tiện cũng lĩnh chút tiền bạc mua cho vị tiểu đạo hữu này hai bộ quần áo...”

“Vâng ạ!”

Hiện tại, vị đường chủ thiếu niên này đã không biết nói từ gì khác.

“Ừm, nếu không có chuyện gì khác, vậy đường chủ kia liền dẫn vị tiểu đạo hữu này đến đó đăng ký đi.”

“Vâng ạ!”

Đang lúc vị Trương đường chủ này như ở trong mây mù, chân như giẫm lên bông, đang muốn ra khỏi Thanh Tâm đường —— lại chợt nghe sau lưng Linh Hư chương môn đột nhiên trầm giọng nói:

“Trương đường chủ!”

Nghe được thanh âm trầm thấp đột nhiên xuất hiện này, phản ứng đầu tiên của Trương đường chủ là, làm bộ không nghe thấy, vội vàng lôi kéo Quỳnh Đình bay ra khỏi Thanh Quan môn!

Chỉ là, nghe vậy vẫn ngừng lại, ổn định tâm thần, xoay người chậm rãi nói ra:

“Đệ tử đang muốn tuân theo lời chương môn, đi tới đó làm việc —— không biết còn có chuyện gì?”

“Ngươi... từng học đạo pháp với Thanh Hà?”

Có lẽ mấy bước chuyển biến này đều đến quá nhanh, vị thiếu niên nguyên bản thần tư bình tĩnh này, nhất thời ngơ ngác

đứng đó suy tư: “Thanh Hà? Thanh Hà? Thanh Hà là cái gì? Sao lại cảm thấy thuận miệng như vậy?”

Hơi ngừng một lát, thiếu niên này mới kịp phản ứng:

“Ah! Hóa ra là lão đầu nhi lười nhác chuyên đến nhà ta lừa rượu uống say kia!”

“... Vị Linh Hư chương môn này, tựa hồ đối với lão đầu nhi Thanh Hà kia có nhiều thành kiến —— hiện tại lão hỏi ta như thế, lại không biết là dụng ý gì?”

Tuy trong lòng lo lắng nhưng đối mặt với sự hỏi thăm của Linh Hư vẫn không chút do dự trả lời:

“Đúng vậy, Thanh Hà đạo trưởng từng truyền cho ta một ít đạo pháp. Ta trên điển tịch 《 Thanh Điển 》 là do hắn truyền lại.”

Nhìn Linh Hư chương môn lúc trước có thanh khí, lão đầu nhi Thanh Hà từng cấp cho thiếu niên cái gì gọi là trần trạch trừ tà phù, tự nhiên là đi một chút cũng không đề cập tới!

“Ừm... Nhưng đạo pháp không phải thuật pháp, vậy ngươi tự nghiên cứu đi.”

“Tiểu đạo hữu này có linh khí bức người, sau này lúc Sùng Đức điện giảng kinh, có thể thông báo mang cô ta đến nghe một chút.”

Nói xong mấy câu này, gã Linh Hư chương môn không nói thêm gì nữa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Đa tạ lời dạy bảo của chương môn! Hôm nay có quấy rầy, đệ tử xin phép cáo từ!”

Vừa mới nhớ ra, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, vội vàng cáo từ, rồi lôi kéo hơn hờ ngấm nhìn Linh Hư chòm râu xinh đẹp, vội vàng đi ra cửa.

“A...”

Phía sau truyền đến một tiếng trả lời đến trễ, nghe được trong tai lại tựa hồ có chút hư vô mờ mịt, làm cho hắn một đường không ngừng suy tư, vừa rồi tiếng này có phải là mình ảo giác hay không...

Đội đi ra khỏi Thanh điện đại môn, lại đi tới trên đỉnh phi vân quảng trường rộng lớn, hai thiếu nữ này lại phát hiện trên đỉnh đầu vòm trời, ánh mặt trời màu vàng đã đâm thấu tầng mây, đem vài đạo cột sáng vàng rực lượn lờ, đặt ở trên thân hai người này. Ngấm lại quần áo của Quỳnh Đình và bị nhuộm đầy ánh sáng lung linh, tựa như ánh vàng bay lên trên thân hai người.

Mà cùng đỉnh phi vân tương đối xa xa kia Bảo Hà Tam Phong, hiện tại cũng bị mấy đạo quang hoa màu vàng thông thiên triệt địa này chiếu rọi toàn thân linh minh, di động trên dòng nước chảy xiết ở trên ngọn núi, tựa như tiên đảo chất đồng mạ vàng tươi ngọc kia.

Nhìn thấy kỳ cảnh thiên địa sáng tạo phi phàm này, nghĩ tới niềm vui sướng nhìn ra ngoài kia, Tứ Hải đường chủ thiếu niên dặn dò, lập tức hăng hái, lớn tiếng nói với Ngọc Nữ Kim Đồng bên cạnh:

“Đi, chúng ta về nhà thôi!”

“Ân...”

Đúng là:

Triều Vãnết bạn với yêu nữ.

Trời chiều mệnh mờ mịt...

Thiên chân nhạc nói.

Chính là Thần Tiên gia!

Đây chính là quyển thứ tư tiên lộ Yên Trần quyển “Du Tiên Nhất Giác La Phù”.

Kính thỉnh quyển thứ năm chú ý: “Rượu say rút kiếm hành hà ca.”

Môn thứ năm say rượu nhẹ nhàng ca hát.

Từ đầu cuộn cuộn, khói trắng mờ quay cuồng.

... Có rượu, tiễn....]

... Âm... Âm nước không, kiếm ngủ say.....

... Tưởng cứu... Nhai Tí, yên, nhật...

... Úy... Không nhẫ, tính là năm...

... Bình bình, thủy triều...

Chương thứ nhất phi điều vong cơ, lâm bình yên vui vẻ.

Lại nói đến thiếu niên kia mở miệng, gánh lấy tâm tư cực lớn, chuẩn bị kỹ càng để từ chối Thanh Cung, chạy đi thỉnh cầu Chương môn Linh Hư chân nhân cho phép hắn thu nhận tiểu nữ tử xinh đẹp kia —— ai mà biết được, chính là thế sự khó lường, Chương môn Linh Hư kia đúng là một lời đáp ứng!

Hiện tại, một thiếu niên có được lòng tin này, thật là mừng rỡ như điên, vừa bước ra khỏi cửa chính thanh quan, liền hưng phấn hướng Quỳnh Đình kêu lên:

“Đi thôi! Chúng ta về nhà thôi!”

“Ừm! “

Thiếu niên nói rất nhẹ nhàng, cô gái trả lời rất dứt khoát, đi theo ca ca thức tỉnh trước khi chạy nhanh, không ngừng hướng dưới chân núi phóng đi. Hiện tại Quỳnh Thố này cũng rất cao hứng, khuôn mặt đỏ bừng, mấy túm tóc Kim Trạch, bị gió thổi vào mặt, chỉ có trước mặt không chịu nổi phiêu động.

Chỉ là, vừa mới chạy tới cửa vào đá thông đạo ly khai đỉnh phi vân, thiếu niên đột nhiên dừng lại, vô đầu nói:

“Ách! Ta mừng rỡ hồ đồ rồi! Đã quên còn phải đi vào sự đường tự tiện đăng ký!”

“Quỳnh Đình, chúng ta trước tiên đi tự ý vào chuyện này!”

“Được!”

Đứa bé gái kia đã vọt tới trước mặt, vừa nghe thấy nó nói vậy, liền trả lời một tiếng trong trẻo, xoay người lại, tiếp tục đi theo ca ca về phía trước.

Thiếu niên lo lắng đêm dài lắm mộng, dẫn Quỳnh Đình đi tự tiện làm chuyện, lòng nóng như lửa đốt tìm được Thanh Vân đạo trưởng, vừa nói ra ý của Chương môn, liền mời hắn đăng nhập Quỳnh Đình vào danh sách. Bất quá, lúc đăng nhập, ngược lại cũng không chỉ Minh Quỳnh Đình là đệ tử của

Đường chủ Tứ Hải đường - nói thật sự..., Tỉnh lại là người đứng đầu một khu vực, nhưng cũng thật là quá trẻ tuổi; trước khi hấn còn chưa biểu hiện ra thiên phú “linh vật linh căn”, khoáng thế kỳ tích “Bách năm nhất kiến”, đến trước khi nói cái gì mà mở cửa thu đồ đệ, không chỉ thiếu niên tự mình nói không ra miệng, ngay cả Thanh Vân đạo trưởng phụ trách đăng ký, cũng cảm thấy thực sự khó chịu.

Bởi vậy, lại nghĩ đến việc Quỳnh Huyền ở một bên gọi “Ca ca” “Ca ca”, cuối cùng, tất cả mọi người nhất trí nhất trí ý kiến: Chỉ tính tiểu nữ oa này là người mới vào chức vụ trong Tứ Hải đường.

Khi công bố chức vụ cụ thể, Thanh Vân đạo trưởng rất khách khí hỏi ý kiến thiếu niên đường chủ trước mắt, kết quả mở miệng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nghẹn ra một câu “quét sạch sẽ”!

Điều này cũng không thể trách hấn tâm tư trì trệ—— chẳng lẽ trong Tứ Hải đường Thiên Điều Thạch Nhai kia, trừ chuyện này còn miễn cưỡng nói được ra thì còn có công việc khác cần tiểu nữ oa này chia sẻ?

Đương nhiên, Thanh Vân đạo trưởng không thể viết theo lời thiếu niên nói. Chờ thời điểm hấn hạ bút, cũng đã biến thành “Chấp quản văn sách, hiệp pháp giám sát Điền sản...”

Lập tức, thiếu niên cảm thấy thán phục:

“Cuối cùng kia sinh lão gùg còn cay! Thanh Vân đạo trưởng nói ra lời này, chính là khác với thường nhân!”

Chuyện đăng nhập đã định, lại thoáng hàn huyền vài câu, thiếu niên đường chủ liền vội vàng kéo Quỳnh Đình, vội vàng rời khỏi đỉnh Phi Vân này, đi về phía Thiên Điều Nhai của Bảo Hà phong!

Chuyện mà Quỳnh Quỳnh bất ngờ tìm đến, tới đây thì kết thúc.

Hiện tại, đã vào mùa hè; bắt chuyện liền ở trong phòng bên cạnh Tứ Hải đường, đặt một cái giường trúc, liền thành phòng ở Quỳnh Đình.

Tuy, thằng nhóc con không rành thể sự này từng yêu cầu phải ở lại phòng ca ca. Nhưng cô nhớ ca ca, dù sao cũng mười bảy tuổi, hiểu rất rõ thể tình nam nữ kia. Tuy cô bé này cũng không biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng nhìn bộ dáng cô bé đó., Ước chừng cũng phải mười một mười hai tuổi. Tục ngữ nói, “Bảy tuổi không giống tiệp”, tuy thiếu niên này hành động bình thường, đối với Quỳnh Đình cũng thật là yêu thích, nhưng ở vấn đề này, vẫn không thể áp chế nàng—— lập tức, liền đem cô bé này chỉ để ý bên mình, nói xấu nói xấu đi vào bên trong nằm ngủ.

“...”

Sáng sớm ngày hôm sau, ở chỗ suối lạnh rửa mặt xong, bắt chuyện liền ho khan một tiếng, nghiêm trang nói với cô bé còn ướt sũng này:

“Khụ khụ, Quỳnh Tuyền à, hôm nay chính là ngày đầu tiên người chính thức gia nhập Tứ Hải đường ta —— ô, hôm nay bản đường chủ đến dạy người một loại pháp thuật trước, cũng đỡ phải sợ sau này ra ngoài hành tẩu, bị người khác khi dễ!”

“Tốt tốt tốt lắm! —— đường chủ ca ca muốn dạy Quỳnh Hồng pháp thuật gì đây?”

“Pháp thuật này mà, người đã từng chính mắt thấy.”

“Ồ? Chính mắt thấy?..”

Tiểu nữ oa hơi suy nghĩ, liền gọi ra:

“Nha, có phải ca ca đang dạy con cách làm lạnh người không?”

“Ha ha, đúng vậy! Bất quá đó cũng không phải là pháp nhân lạnh giá, nó gọi là...”

Lúc vừa định nói ra ba chữ “Băng Tâm khúc”, đã nghe cô bé trước mắt vung cánh tay lên, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói:

“Đường chủ ca ca, là pháp thuật này sao?”

Tĩnh lại nhất thời không trả lời. Bởi vì, hắn đột nhiên nhìn thấy, con suối lạnh vừa rồi còn đang chảy, hiện tại đã bị đông

thành mấy cột băng lắng. Mà nước suối trong nham thạch kia, theo mồm băng này chảy xuống, rất nhanh bị hàn khí ngưng tụ thành, lại ở phía trên kết thành cột băng long lanh trong suốt.

“Là như vậy sao?”

“Ặc... hình như là vậy, thì ra Quỳnh Huyền Quỳnh đã biết rồi sao? Ha ha ha...”

Không thể coi là thiếu niên sư phó, đang lúng túng cười ha ha. Tỳ Hưu, hẳn lại nhớ tới Triệu Nhất Côn ngày xưa ở đầu đường La Dương bị ướt sũng như gà hầm, liền hỏi cô bé đang cao hứng bưng bưng này:

“Hôm đó ở trên đường La Dương, Quỳnh Quỳnh bị dính nước đọng toàn thân người vũ côn kia - lại cũng là sử dụng pháp thuật đúng không?”

“Hi hi... Đúng vậy! Nguyên lai đều bị ca ca thấy rồi?”

Đứa bé gái ngượng ngùng, vẻ mặt cười hi hi, đôi mắt híp lại thành hai vầng trăng khuyết.

“Người làm thế nào vậy?”

“Làm thế nào... Ừm! Cứ như ta híp mắt suy nghĩ một chút, là được rồi!”

“Chỉ như vậy?”

Hắn mở miệng có chút hoài nghi.

“Đúng vậy! Không tin ta muốn cho người xem...”

Thấy đường chủ ca ca có chút không tin, Quỳnh Huy này liền có chút sốt ruột. Sau đó...

Ngay lúc tiểu nữ oa này vừa dứt lời, bất chợt nghe phía sau “Oành” một tiếng; quay đầu nhìn lại, liền thấy trên bãi đá kia, bỗng dựng dăng lên một mảng lớn lửa, ở đó đang đốt dồi dào! Thế lửa này quá mãnh liệt, lửa lưỡi hùng hực phun ra, ngược lại khiến lời nói bị dọa nhảy dựng lên bên cạnh!

“A! Nhanh tiêu diệt, cẩn thận bị thiêu đốt trong rừng!”

“Ừm, được rồi.”

Đang muốn tỉnh lại thúc dục Thái Hoa đạo lực nọ, vội vàng dung nhập dòng suối bị đông cứng thành khối băng, đã thấy người phóng hỏa này chớp chớp mắt - Vì vậy phía trên mảnh hỏa trường thiêu đốt đang vui vẻ kia, đột nhiên không chút dấu hiệu rót ra một dòng nước trong vắt thật lớn!

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, liền đem ngọn lửa đang cháy bùng bùng kia, lập tức dập tắt!

Thấy tình cảnh này, thiếu niên đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

“Ách... Cuối cùng ta đã hiểu rõ, vì sao người đứng bên cạnh giúp đỡ một số người trọng tài, lại bị giới cho giống như gà nằm đáy giếng - nước trong nghịch ngợm này chính thức giới ra ngoài, nhưng phần lớn đều bị bắn ngược lên người vị kia!”

“Như vậy xem ra, ” luân nước không tiến” Triệu Nhất Côn kia thật sự có công phu công phu không tầm thường – chỉ là không may mắn cho lắm, hết lần này tới lần khác gặp phải tiểu Quỳnh Thổ da bướng bỉnh này!”

Nghĩ đến đây, hần nghĩ rằng cần phải nhắc nhở vị tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên này một chút. Tỉnh Ngôn nghiêm túc nói với Quỳnh Huyền, dặn dò nàng sau này ở trong thanh cung này, không nên tùy tiện sử dụng mấy cái pháp thuật kỳ quái quái nọ. Nếu thật sự cần thiết thi pháp, liền tận lực dùng một chiêu “Băng Nhân Thuật” vừa rồi là được. Nói như vậy, nếu sau này có người hỏi cũng tốt hơn, cũng có thể giải thích

Lời dặn dò này so với hôm qua khi gặp vị Chương môn Linh Hư kỳ kia không sai biệt lắm. Nhưng không phải pháp thuật gì đó cũng không dùng được. Sau này trong núi La Phù còn chưa biết sẽ gặp phiền toái gì, đến lúc đó cũng không thể ngồi chờ chết. Một hai loại pháp thuật phòng thân, vẫn phải.

Còn về việc phải làm việc thiện với người khác, không chỉ vì muốn chơi đùa để hủy người khác: Những câu nói trên đời này, sau này có thể từ từ hun đúc.

Sau khi giải thích xong, vị đường chủ Tứ Hải đường lại khiêm tốn thỉnh giáo tiểu cô nương, hỏi những công pháp sinh thủy dẫn hỏa thần kỳ kia, rốt cuộc làm sao thi triển ra...

Rất đáng tiếc, tuy rằng tiểu nữ oa xinh đẹp này, cảm thấy thật vất vả mới có thể giúp ca ca, liền cố gắng ở nơi đó giảng thụ tâm đắc làm phép của mình; nhưng đợi đến khi vị đường chủ ca chuyên tâm lắng nghe, tập trung tinh thần lắng nghe hồi lâu., Mới bắt đầu phát hiện, Quỳnh Huy bắt đầu nói thật lại —— Quỳnh Thước tiểu nữ oa này, thật chẳng qua là ngưng thần nghĩ một chút, liền nghĩ ra một vũng nước lớn thật sự rõ ràng, một mảng lớn lửa đến. Mà cụ thể thi pháp như thế nào, tiểu cô nương này từ đầu đến cuối nói không rõ ràng.

Sau khi đi theo tiểu nữ oa này, luyện tập nửa ngày nhắm mắt làm sao chính xác, bắt chuyện rồi cuộc cũng tỉnh táo nhận thức được:

Quỳnh Tự quả nhiên thiên phú dị tác, chỉ riêng tư chất này của mình, xem ra đã thúc ngựa khó qua rồi!

Nghĩ thông suốt chuyện này, vị thỉnh giáo giả hư tâm thần nhiên tiếp nhận sự thật này, thừa nhận chính mình học tập thất bại - nhưng hấn vạn liệu không sao cả, hấn tự nhận là đệ tử ngu dốt không sao cả, nhưng “lão giáo viên kính nghiệp” kia nhất thời không tiếp thu được hiện thực này, trong đôi mắt sáng long lanh ngấn lệ như sắp khóc thành tiếng!

Thấy tình hình như vậy, ai nấy chỉ có thể mở miệng nói tiếp, thật vất vả mới dụ dỗ được tiểu cô nương này vui vẻ hấn lên. Sau này, hấn để Quỳnh Đình chơi đùa trên Thiên Điều nhai, còn mình thay đổi trang phục, vội vàng chạy tới trấn Truyền La Tập, mua mấy bộ quần áo của cô gái đó - quỳnh Bích vốn quần áo kia, bởi vì ban đêm đi lại giữa núi rừng, đã sớm lam lũ không chịu nổi, không thể mặc nổi nữa.

Hiện tại, tỉnh lại là “Thanh tu” Địa Thiên Điều Nhai, phong cảnh vẫn giống như ngày xưa, nhưng từ sau khi Quỳnh Huyền bất ngờ tìm tới, nơi này liền náo nhiệt rất nhiều. Lúc ban đầu ở bên cạnh Tự Vân đình thôi sáo giải buồn, cũng chỉ có chim tước làm bạn; mà hiện tại, ở trong chim chóc bay lượn trái phải của thiếu niên này, lại có thêm một cái quỳnh kiều!

Lại nói tiếp, mặc dù đã dặn dò hiện giờ con rồng đầu thủy ở thần khúc kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi, không dám dễ dàng tiếp tục thử, nhưng dù sao cũng từng tấu ra một đoạn tuyệt thế

thần khúc như vậy, sau đó lại nghiên cứu đi nghiên cứu lại thói quen phong thủy dẫn đối với việc ngũ âm ngũ hành mà Linh Mi Nhi tác đưa cho, hiện tại đối với việc này vẫn là đạo lý ngũ âm ngũ hành., Tính toán rất quen thuộc. Vị đường chủ Tứ Hải này loáng thoáng cảm giác được hai bản nhạc này, nếu muốn khơi mào hiệu quả của pháp thuật kia thì không được sắp xếp cụ thể như nhạc phổ; quan trọng nhất là tác dụng còn là ẩn ý Ngũ Hành bên trong.

Vốn là vì mưu cầu đồ ăn, mở miệng liền am hiểu thuật thổi sáo kia; hiện tại có nhận thức như vậy, lại có sáo ngọc “Thần tuyết” kia giúp đỡ, thiếu niên thổi đàn trước mắt chỉ để giải buồn này, đã có thể rút ra ý nghĩ trong hai bài nhạc thần khúc này, thổi ra hiệu quả mình muốn!

Vì thế, mỗi khi mặt trời ngả về phía tây, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi trên Thiên Điều nhai, lúc tĩnh lại thì đứng ở trên bãi đá này, cùng với gió mát trên sườn núi cao này, tùy tâm sở dục thổi một trận sáo khúc uyển chuyển du dương., Hắn đem bản thân mình thổi phòng cái này, xưng là trăm chim dẫn dắt. Cầm đầu là “Bách Điều Dẫn”, chưa từng xác định khúc nhạc, chỉ có xác định khúc nhạc. Nhưng chỉ cần là “Bách Điều Dẫn” này thổi ra, sẽ dẫn tới chim chóc vốn nên quy về rừng quanh người hắn bay múa!

Xa xa nhìn lại, liền thấy trong động thiên la phù này có rất nhiều kỳ cầm dị điều, tại này thiên điều vách đá trong rặng chiều, mờ mịt vũ động, lại liên lộn vừa tập hợp, thật giống như “Bách điều Triều Phượng” trong truyền thuyết kia.

Mà trong bầy chim tước uyển chuyển tụ tập này, hiện tại lại xuất hiện thêm một bóng người linh hoạt - mỗi khi đánh thức tiếng sáo, Quỳnh Đình đã đợi tới thời khắc nàng vui vẻ nhất trong một ngày; đứa bé gái ngây thơ không tà này, luôn đi theo chim chóc lượn lơ đây trời này, cùng với tiếng sáo của thiếu niên, cùng chơi đùa, truy đuổi...

Mỗi lúc như vậy, “Thiên Điều nhai” do ánh nắng chiều chiếu thành này thật sự danh xứng với danh xưng Thiên Điều chi nhai.

Mà ở thời điểm trăng lên cao, thiếu niên cũng không quên vận chuyển “Luyện Thần Hóa Hư” của mình, tăng thêm tựa hồ Thái Hoa đạo lực không chút tiến triển. Lúc này tiểu cô nương thích chơi đùa, sẽ lẳng lặng bồi tiếp một bên., Cũng học theo dáng vẻ của ca ca, ngồi ở đằng kia —— chỉ là, tuy thiếu niên cũng từng giải thích với nàng cái gì là luyện thần hóa hư, nhưng tiểu cô nương này, cùng với ca ca của hắn phản ứng mấy ngày trước, vẫn hoàn toàn ngây thơ như không...

Ngày tháng trong núi, cứ như vậy một ngày náo nhiệt mà thần nhiên trôi qua.

Một ngày này, đang lúc tỉnh lại nhìn Quỳnh Huy, ở trên bãi đá trước sảnh chơi đùa, đã thấy trên đường đá trước vách núi kia, đang từ rất xa đi tới một người.

Chương thứ hai chén rượu dựa vào lan can, kiểm điểm phù sinh ngôn ngữ.

Xế chiều hôm nay, thông báo lại, Quỳnh Uyển nhìn thấy, trên con đường uốn lượn trên núi kia, đang có một người từ xa đi tới hướng Thiên Điều nhai này.

“Quái lạ, Đại nhiệt thiên này, ai sẽ tới Tứ Hải đường này chứ? Trần Tử Bình? Bất quá nhìn dáng vẻ đi đường, không giống.”

Bởi vì cách khá xa, nên lúc tỉnh lại cũng không biết người đến rốt cuộc là ai.

Lại qua một lát, chờ người kia tới gần chút, mới nghe rõ, nguyên lai vị khách Thiên Điều nhai này, lại chính là người tốt của Đỗ Tử Hành lần trước, đại đệ tử của Thanh Y đạo trưởng trong Hoảng Pháp điện, hoa phiêu trần!

“Ồ? Hắn tới đây làm gì?”

Trong lúc tỉnh lại, trong lòng âm thầm cảnh giác, liền nhỏ giọng nhắc nhở Quỳnh Thu một chút.

Bất quá, chờ Hoa Phiêu Trần kia lên bãi đá, nói với hai người này ý đồ đến, mới biết mình hoàn toàn lo lắng rồi.

Nguyên lai, vị đại đệ tử Hoảng Pháp điện này, phen này mang theo một sọt rượu và thức ăn đến, lại muốn thay vị Tử Hành sư muội kia, tới xin lỗi người khác!

Chỉ thấy vị hoa phiêu trần một thân áo trắng như trước không dính một hạt bụi, trong tay vân đình, vừa đặt mấy đĩa đậu phộng đậu phộng rượu lên bàn, vừa cười nói rõ ý đồ đến đây:

“Trương đường chủ có chỗ không biết, lần đó Tử Hành sư muội trở về, trải qua một phen khuyên bảo, cũng rất là hối hận. Nhưng da mặt cô gái kia vốn mỏng, tuy biết rõ tự mình làm không ổn, nhưng ngại mở miệng nhận lỗi. Mấy ngày nay nàng càng nghĩ càng cảm thấy mình lỗ mãng—— không, liền năn nỉ ta tới nói lời xin lỗi với Trương đường chủ.”

“Ha ha, nào cần đa lễ như vậy —— chuyện này ta cũng không để trong lòng!”

Giải Đạo Nhân nghe vậy, cười sang sảng, tỏ vẻ mình cũng không để ý.

Lại nói, tờ thông báo cảnh tỉnh này từng lẫn lộn trong phố phường khói bụi rất lâu, có thể nói là biết người vô số. Mấy năm nay rèn luyện, đối với ân tình kia tiếp xúc cũng có chút thông cảm. Chính là “Nghe danh ca mà biết nhã ý”, đợi nghe được mấy câu văn chương này của Hoa Phiêu trần thành khẩn, khi tỉnh lại liền biết hẳn lần này đến thay người trong lòng xin lỗi, cũng không phải là giả, quả thật là xuất phát từ chân tâm.

Kỳ thật, từ ngày đó tỉnh ngôn bất đắc dĩ xuất thủ giáo huấn Đồ Tử Hành kia, tên đồ đệ Thanh Chỉ này hoa phiêu trần, liền một mực thành một cục u trong lòng thiếu niên. Tuy, mình từ trước đến nay không sợ hãi, nhưng hiện tại trên Thiên Điều Nhai này, bên cạnh mình có thêm tiểu nữ hài lai lịch đặc thù Quỳnh Huyền; suy nghĩ cho nàng, thêm một kẻ trở mặt, cũng không phải chuyện tốt.

Bây giờ xem ra, nhân vật mình luôn lo lắng này cũng là người thông tình đạt lý kia. Hiểu được điều này, nói năng cũng rất cao hứng, lập tức giúp đỡ Hoa Phiêu Trần trái rượu và thức ăn, dặn dò bé gái bên cạnh một tiếng:

“Quỳnh Quỳnh đi giúp ca ca lấy hai cái bát sứ tới. Hôm nay ta muốn cùng với Hoa đạo huynh này uống một lần!”

“Ừm! “

Đứa bé gái lên tiếng rồi đi, chạy như điên vào trong căn nhà đá kia, lấy ra hai cái chén sứ.

Thế là, hai người Hoa Phiêu Trần nghe vậy, liền ở trong Tự Vân Lương đình, đối với Thanh Sơn thúy cốc xanh biếc dạt dào trước mắt, nghe tiếng thác nước chảy ở trên ngọn núi vô danh đối diện róc rách, bắt đầu uống rượu. Nữ oa nhỏ nhắn xinh xắn kia thì bung một đĩa đậu thơm nhỏ, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh ca ca, ăn nói linh tinh.

Một vò rượu rượu mà Hoa Phiêu Trần mang đến này, cũng giống rượu gạo mà đại đa số phường bán ra lúc đó, không quá

đậm đặc, thuần túy trơn bóng, vừa vặn uống hơi mát ——
uống rượu sạch, thổi gió núi, thật sự là rất không vui!

Sau khi nâng chén đôi chén, nghe tiếng Hoa Phiên Trần kia
hỏi:

“Trương đạo huynh, nghe nói người từng học qua pháp thuật
với Thanh Hà sư bá kia?”

“Ừm, đúng vậy!”

Thiếu niên thuận miệng đáp.

“Quả nhiên!”

Nghe được đáp lại tùy tiện như vậy, Hoa Phiêu Trần kia lại
như bừng tỉnh đại ngộ, lại uống một ngụm rượu lớn.

“Ồ? Lời này của Hoa huynh thật là có ý gì?”

Vừa mở miệng nói ra có chút khó hiểu.

“Ngu ý là, Trương đường chủ đã từng học qua pháp thuật của
Thanh Hà sư bá, vậy Tử Hành sư muội thua dưới tay đạo
huynh, cũng thật sự không uống công!”

Nghe được câu trả lời của Hoa Phiên, trong lòng tỉnh táo lại
hơi giật mình, lại nhớ tới một phen những lời của Linh Đình
ngày đó - lúc này, lúc mở miệng liền dừng chén rượu lại,
nghiêm túc hỏi:

“Vậy Thanh Hà đạo trưởng có pháp lực cao cường thật sao?”

“Đó là đương nhiên! Đạo huynh cũng không cần khiêm tốn
thay cho sự phụ truyền nghề của mình—— có phải Thanh Hà
tiền bối chưa từng nói qua với Đường chủ? A, cũng có khả
năng, dù sao trải qua trận biến cố kia...”

Hiện tại, vị này đã có vài phần say rượu đại đệ tử của Hoằng
Pháp điện, vẻ mặt sùng kính nói:

“Thanh Hà sư bá, đệ tử đứng đầu Linh Hư chương môn, làm
người thanh cuồng bất kham, năm đó được xưng là “Thượng
Thanh Cuồng Đồ; nhưng lại cực có thiên tư, tu luyện được
một đạo pháp cao thâm, liên tục ba khóa Gia Nguyên hội kia
chiếm hạng nhất —— thế nên ở lần thứ tư, trải qua trường lão

ba giáo nhất trí nghị định, ba lần đệ tử Gia Nguyên đấu pháp áp chế cùng thế hệ, cũng không cần tham gia đạo pháp so sánh nữa... Ai! Nếu như nghĩ như thế, đạo pháp của Thanh Hà tiền bối, há chỉ có hai chữ “Cao cường” có thể hình dung!”

Trong lời nói này, đại đệ tử Bạo Pháp điện này, rất có ý hận không tương phùng.

Vị Hoa Phiên Trần này, cũng khá hào sảng; nhưng đợi lúc hần nhắc tới thần tượng trong lòng, liền nhịn không được bắt đầu nói dông dài, vừa uống rượu vừa nói chuyện nhiều năm thu thập được sự tích Thanh Hà.

Vì vậy, vị này nghe trong đầu, liền có hai hình ảnh hoàn toàn khác biệt, thẳng tắp như đèn kéo quân, ở trước mắt không ngừng thay đổi:

Một lát sau, là lão đầu nhi Thanh Hà ở thiện duyên ở Vụ Châu, mấy năm nay vui đùa tí tởng, bộ dáng hèn mọn bỉ ổi; một lát, lại biến thành đêm trăng tròn, trên đỉnh Vạn Sơn, áo trắng như tuyết, cao nhân thế ngoại kiếm khí phiêu phong...

Hoa Phiên Trần vừa nói xong, dòn thẳng đầu thiếu niên tới mức choáng váng, thật sự cảm thấy mình đã say rồi!

Từ những lời tán ăn của hoa phiêu trần, đã nói còn biết, lão đạo kia còn có một biệt danh khác, chính là “thiên nhất tửu đồ”, chính thuyết này cực kỳ thêm rượu - chuyện này, mở miệng tin tưởng không nghi ngờ.

Lại nói tiếp, lần này Hoa Phiêu Trần cầm theo một vò rượu, đầy đó liên tiếp, chắc chắn Tứ Hải đường chủ này cũng thích uống một ngụm!

Bất quá, mặc dù so với Trần Tử Bình, câu chuyện cũ hoa phiêu trần này nghe từ chỗ trưởng bối, nhiều hơn rất nhiều; nhưng tỉnh lại nghe một hồi, lại phát hiện, thật ra vị Thanh Phục thủ đồ này kỳ thật., Đối với chuyện lão đạo kia, cũng là biết mà không rõ; rất nhiều chuyện thiếu niên nghe được, khá giống lời đồn vô căn cứ. Vì thế, qua một lát, thật vất vả tìm được câu đầu tiên, thiếu niên liền chen vào một câu, hỏi một vấn đề chính mình nghĩ không ra nhất:

“Ta nói Hoa đạo huynh, vừa rồi nghe người nói tới vị Thanh Hà đạo trưởng kia, dĩ nhiên là thủ đồ của Linh Hư chương môn —— nhưng vì sao lại bị sai đi Ung Châu thiện duyên xử?”

Trong lòng thiếu niên, không tin cách nói “Tu hành” của lão đầu nhi Thanh Hà đường hoàng “Nhập thế tu hành”!

“Cái này...”

Hoa Phiên Trần đang thao thao bất tuyệt, lại như nhất thời bị hỏi lại. Hắn cau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

“Việc này cũng không nghe sư bá nói, chỉ mơ hồ nhớ kỹ, sư tôn Thanh Y từng thỉnh thoảng nói với ta, vị sư huynh Thanh Hà kia của hắn, trọng trách được ủy thác trông coi Thiên Nhất Tàng kinh các, không biết vì sao, có một ngày lại làm mất thánh vật của môn môn! Cho nên!, Cho dù Linh Hư chương môn cực kỳ yêu thích Thanh Hà tiên bối, nhưng cũng rất tức giận; tuy rằng lúc ấy tiên bối trong giáo thường nói qua nhiều chuyện, nhưng Linh Hư sư tôn vẫn phạt nặng Thanh Hà tiên bối, giam cầm một thân đạo lực của tiên bối, đưa ra khỏi La Phù sơn.”

“Nhưng may mắn là gần đây nghe nói Thanh Hà tiên bối có công tiến cử Đường chủ nên toàn bộ cấm chế trên người đã bị tiêu trừ, thật là chuyện may mắn!”

Nói đến chỗ này, Hoa Phiêu Trần lấy tay vỗ trán, thở ra một hơi thật dài, giống như người giải thoát khổ cực kia, chính là gã.

“Thánh vật?”

Vừa nghe xong, lập tức mở miệng, vênh tai hỏi dò:

“Thánh vật này... Có phải là bí kíp trân dị gì đó trong Tàng Kinh Các hay không?”

Một thời gian dài qua, lão đạo thần lão nhải truyền cho bản thân quyền thượng thanh kinh này, lại lịch đối với thiếu niên, đã tưởng tượng qua nhiều loại khả năng... Thậm chí bao gồm cái hồ lừa bịp kia. Lần này nghe Hoa Phiêu Trần nhắc tới hai

chữ “Thánh vật”, tỉnh ngôn lập tức liền lưu lại tinh thần —— lại nghe Hoa Phiêu Trần chân chờ nói:

“Ách, hình như không phải kinh thư gì cả. Nghe đồn, hình như là Thanh Hà tiên bối, Ôn Tửu trong mùa đông uống nhằm thánh vật kia... Cách nói này quả thật là hoang đường! Nhưng các trưởng bối trong môn đối với việc này đều không nhắc lại, cho nên ta cũng không biết rõ lắm.”

“Ồ, thì ra là thế. Thật sự là thế sự khó lường!”

Nhớ tới tính nết của lão đầu nhi Thanh Hà ngày xưa, đối với chuyện Hoa Phiêu Trần cho rằng là lời nói vô căn cứ, bắt chuyện lại thật sự tin tưởng —— chỉ có điều, cũng không dám nói thẳng ra, tránh làm tổn thương bầu không khí trong buổi tối.

Đương nhiên, mặc kệ nói như thế nào, lời này của hoa phiêu trần, ngược lại giải đáp nghi hoặc trong lòng thiếu niên:

“Khó trách hôm đó Thiên Linh Đình tử đề nghị để Thanh Hà về núi, Linh Hư chương môn kia thật không vui. Hóa ra lão đầu nhi Thanh Hà này năm đó còn gây ra tai họa như vậy!”

Sau khi nói xong những lời này, hắn cũng đã mở miệng nói cho biết, thảo nào Trần Tử Bình kia đối với đại sư huynh như hắn sùng kính như vậy. Tên Thanh Chỉ này đầu trục hoa phiêu trần, quả nhiên là một nam tử tốt, nói chuyện rất là quang minh lỗi lạc. Mặc dù hắn có mùi rượu nhưng cách nói chuyện vẫn rất khéo léo.

Xem ra, Hoa Phiêu này đối với chuyện trong Thanh Cung biết không ít. Sau khi bắt chuyện, hắn lập tức nhân cơ hội này cẩn thận hỏi:

“Hoa đạo huynh, có chuyện này cũng không biết có nên hỏi hay không.”

“Chuyện gì? Cứ nói là được.”

“Ta vào Thanh cung, có phải đối với linh vật khác lạ kia xem như mối thù không?”

Nói đến đây, bắt chuyện sợ Hoa Phiêu Trần nghi hoặc, lại tăng thêm một câu:

“Vài ngày trước trong Thượng Thanh cung chứng kiến có vị Triệu chân nhân bầu bạn với một con mãnh hổ. Đường như sư tôn Chương môn cũng không quá để ý... Cho nên trong lòng ta rất là nghi hoặc!”

“Ha ha ha, hóa ra là việc này —— có lẽ Trương đường chủ tới núi La Phù này chưa lâu, đối với bốn môn vẫn chưa quen thuộc lắm. Thanh cung trên La Phù sơn có thể chiếm một chỗ cấm dùi trong đạo môn trong thiên hạ thì phải tuân theo lời dạy của Thanh giáo tổ, yêu cầu biếu nạp trăm sông, gom góp cũng đủ. Ta tới cửa Thanh giáo, lý giải đối với thiên địa vạn vật này cũng không hề câu nệ một đường.”

“Cứ nói dị loại yêu quái kia, trong Thanh cung ta từ trước đến nay đã có vài loại ý kiến. Chẳng qua Thanh Y sư tôn ta ngược lại đối với những tinh linh ngoại tộc kia, có chút không cho là đúng.”

“Thì ra là thế!”

Nghe được Hoa Phiêu Trần giải thích, lập tức tỉnh lòng cảm thấy thoải mái, vội vàng lại rót đầy một chén rượu gạo cho vị Hoa đạo huynh này.

Hoa Phiêu Trần kia cũng bàn luận tới hứng khởi, tiếp đó còn nói:

“Nói đến việc này kiêm cả thu nạp lẫn phòng, trong Thanh cung ta tu luyện thiên đạo, lấy thanh tâm luyện khí, tĩnh dưỡng thần làm chủ, nhưng cách khác cũng không có câu thúc đặc biệt. Tỷ như bí thuật phòng “Huyền Tổ đạo” kia, cũng không cấm cấm. Chỉ là, hiện tại thuật trong phòng này, ở trong Thanh môn ta, cơ bản đã không còn người tu luyện nữa.”

“Ồ? Đây là vì sao?”

...

“Bởi vì trong môn phái từng có một vị tiên bối Linh Sơ, một lòng tôn sùng đạo của Huyền Tổ, căn tuân phương pháp Âm Dương lô đỉnh kia —— chỉ là tu luyện mấy chục năm, không chỉ đạo pháp tiến triển quá mức nhỏ bé, hơn nữa còn...”

Nguyên lai, trong Thanh Cung này bồi phận tương đồng với Linh Hư Linh nhưng vẫn còn có vị Đạo trưởng sơ kỳ. Chỉ có điều, vị tiền bồi Linh Sơ này từ trước đến nay chỉ phụng theo thuật trong phòng tu luyện Thiên Đạo. Rất đáng tiếc, hần tu hành phương pháp này, không chỉ đạo pháp kia chưa đại thành mà còn vì những nữ tử lô đỉnh kia đều hâm mộ tài năng của người khác, hơn nữa còn Linh Sơ tiền bồi mềm lòng. Nhiều năm như vậy, những nữ tử kia vốn chỉ mua để tu luyện đạo pháp lại trở thành thê thiếp của hần!

Hiện tại vị Linh Sơ tiền bồi này đã là nhi tôn mãi đường; trên núi không ở được, liền đi tới dưới La Phù sơn kia, làm con cháu làm Điền xá ông quán đầu gối. Phi vân này trên đỉnh thanh cung, Linh Sơ Đạo trưởng đã là không thường đến.

Có vết xe đổ là hần, hiện tại trong Thanh cung, đệ tử hậu bồi một lòng chỉ tu Thiên Đạo, đều âm thầm cảnh tỉnh, đã không còn ai hứng thú với “Huyền Tổ chi đạo” kia nữa!

Thật không ngờ, trong Thanh Cung này còn có người thú vị bậc này! Nghe Hoa Phiêu Trần nói, lập tức nghe vậy không nhịn được mỉm cười...

Nhưng không kịp đề phòng, vị tiểu Quỳnh Quỳnh vốn luôn im lặng bên cạnh thiếu niên đột nhiên ngậy thơ hỏi:

“Gọi Ngôn ca ca, thuật nhập phòng kia là gì?”

“Ặc” Cô bé hỏi, nhưng không thể không mở miệng. Mấy ngày nay, thiếu niên thường nghiên cứu kinh thư trong Tứ Hải đường, Thuần Dương Chân Kinh chuyên giảng về Huyền tổ chi đạo cũng đã từng đọc qua, bây giờ còn lưu lại chút ấn tượng:

“Thuật trong phòng này cũng gọi là Huyền Tổ chi đạo, nó theo cái kia...”

Vừa nói đến đây, lời giải thích của thiếu niên bỗng nhiên dừng lại! Sau đó, vị này vừa mới nghiêm túc giải đáp, liền nhìn về mặt tò mò của thiếu nữ trước mặt, nghiêm mặt nói:

“Quỳnh Hằng muội muội, muội còn nhỏ, thuật trong phòng này, tiểu hài tử hần là không biết!”

“Tại sao ta không biết? ặc ặc ca ca, đã nói người ta không phải là trẻ con rồi mà!”

Cô bé này chu miệng kháng nghị.

“Cái này... Nha! Ca ca hiện tại sợ rằng say khướt, cảm thấy có chút buồn chán, Quỳnh Thổ người đi giúp ca ca cầm chén trà lạnh đến, cho ta tỉnh rượu.”

“Vâng!”

Nghe thấy ca ca có chút khó chịu, Quỳnh Quỳnh liền vội vàng chạy chậm về phía gian nhà đá kia.

Chỉ bất quá, khi đi ngang qua thạch hạc bên cửa thạch ốc, cô bé này lại len lén dừng lại một chút, thân thể liền so sánh với thạch hạc... lại có chút uể oải lắm lắm:

“Ài, giống như ngày hôm trước, vẫn không cao quá...”

“Ca ca, huynh ấy cái gì cũng tốt —— nhưng nếu không luôn xem Quỳnh Thổ như trẻ con, vậy thì quá tốt rồi!”

“Ài. Thật sự là thế sự khó lường...”

Tiểu nữ oa nhi cũng học được khẩu khí vừa rồi ở trong lương đình, ở nơi đó u oán thở dài một tiếng.

Qua khúc nhạc này không bao lâu, người uống rượu trong Tự Vân đình kia, cũng không sai biệt lắm uống rượu san bằng, Hoa Phiêu Trần liền cáo từ xuống sườn núi. Nhìn bóng lưng vị Hoa đạo huynh hơi nghiêng của xuống núi, mở miệng có chút cảm khái:

“Hôm nay nói một câu này, cũng thực sự đáng giá —— lại không biết vị kia luôn luôn cười đùa tí tưng lão đạo thanh hà, năm đó lại vẫn là bức này nhân vật kiệt xuất!”

“Quả nhiên là thế sự khó liệu!”

Đang lúc thiếu niên xuất thần, lại chợt nghe bên cạnh “soạt soạt” một tiếng —— quay đầu nhìn lại, hóa ra là vị Tiểu Quỳnh Thuý đang thu dọn bát đĩa, không cẩn thận quét một cái chén sứ rơi xuống đất bằng đá xanh. Lập tức, cái bát kia liền bị chia năm xẻ bảy.

Nhìn mảnh vải rải rác trên đất này, thiếu niên lại đột nhiên như bị sét đánh, nhất thời ngơ ngác tại chỗ, không thể nói được nửa câu!

Chương thứ ba Phúc Tâm, Tham U lấy Thông Huyền.

Nhìn chằm chằm vào mảnh vỡ một nơi này, vị thiếu niên hơi có rượu này, đột nhiên ngẩn người ra.

Cô bé quét chén sứ xuống, thấy phản ứng như thế, lập tức mặt đầy sợ hãi:

“Ca ca, huynh tức giận rồi sao?.. Đều do Quỳnh Thổ vụng về tay chân, đánh vỡ ái vật của ca ca.”

Quỳnh Quỳnh ở một bên tự oán mình, trong mắt lại súc lên một vũng nước mắt, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, nhặt từng miếng từng miếng sứ lên.

Mặc dù Quỳnh Quỳnh đang nói chuyện, nhưng khi bắt chuyện lại như mất điếc tai ngơ, chỉ ngơ ngác xuất thần ở đó, mãi đến khi Quỳnh Huyền ngồi xổm xuống tìm kiếm, ngăn cản tầm mắt của hắn, mới đột nhiên khôi phục tinh thần. Mà hiện tại tiểu muội muội xinh đẹp này, giọng nói nức nở, bỗng nhiên khóc nức nở, tỉnh giấc trở nên luống cuống tay chân, vội vàng ngồi xổm xuống, cùng nàng cùng nhau nhặt mảnh vỡ này, an ủi thiếu nữ nhỏ nhỏ đau lòng này:

“Ha ha, chén sứ này chỉ là một cái bát bình thường, nào phải vật mà ca ca yêu, rơi vỡ tuyệt đối không đáng tiếc chút nào!”

“Ồ? Ca ca kia tại sao lại tức giận với Quỳnh Thổ nhỉ?”

“Khụ khụ, đó là bởi vì... Ách! Căn bản là không tức giận nữa rồi! Chỉ là ca ca đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất đau đầu.”

Thì ra, thiếu niên này từ khi vào La Phù sơn tới nay, thường xuyên nghiên cứu kinh điển của Đạo gia. Đêm trăng tròn, lại nhận được điểm hóa của thanh quái kiếm kia, biết phương pháp chiết xuất thiên địa nguyên linh kia, từ đó về sau., Hắn đối với con đường tu đạo này, cũng từ lúc trước kiếm ăn, dần dần trở nên cảm thấy hứng thú. Trong thời khắc nhàm chán kia, bắt chuyện cũng sẽ suy xét những đạo gia kinh nghĩa. Trước khi Quỳnh Huyền tới Thiên Điều nhai, hắn còn thường

suy nghĩ một chút về những chuyện mà người khác cho là chuyện đương nhiên, đến phát thời gian, hoặc là trợ giúp nhập miên.

Mặc dù mấy ngày qua đã có nhiều nữ oa xinh đẹp ngây thơ đáng yêu Quỳnh ở bên cạnh, cuộc sống thanh u trên Thiên Điều Nhai không còn có vẻ chán nản như trước; nhưng tâm tư nghiên cứu kinh nghĩa của đạo gia vẫn không buông xuống.

Vừa rồi, chính cái chén sứ vỡ đầy đất này, làm xúc động ý muốn tỉnh lại, làm vị này tập được “Luyện Thần Hóa Hu” pháp môn, cảm giác được thiên đạo cũng không phải là thiếu niên không thể với tới, đột nhiên trở nên ngây ra như phỗng.

Đạo Đức Chân Kinh, Nam Hoa Chân Kinh các loại điển tịch đạo gia, đều nói Thiên Địa Bản Nguyên, đều là hỗn độn, “Có vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh” Hỗn Độn như trọc “, Hỗn Độn, như trẻ con chi ấu. Bản nguyên thiên địa vạn vật này, chính là tán loạn vô thường không có quy luật nghĩa. Mà những mảnh vỡ vừa rồi, đột nhiên lại làm cho bừng tỉnh kinh giác:

Thế gian này tựa hồ hưng thịnh phồn vinh, trật tự có thường vạn vật, nhưng đều vận hành về hướng hỗn độn kia, phương hướng bị phá diệt.

Chén sứ rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ; cây cỏ mềm mại, chết cũng tiêu tụy; nhân sinh trăm năm, hết thảy về bụi đất; cho dù đó tựa hồ là núi non sông ngòi bất biến từ tuyên cổ, nhưng cũng không tránh khỏi sẽ thương hải tang điền. Sinh linh thế gian này, tựa hồ kết cục chỉ có một, chính là trở về bản nguyên thiên địa, quay về hỗn độn tịch mịch phá diệt kia.

Tuy, tiên hiền có “Tur lao quật khởi vạn lần, thần tri thiên hạ khí phong phát, nhưng chân tướng của vũ trụ thiên địa này lại là:

Sinh trưởng, dựng hóa, cũng không phải là phương hướng của vũ trụ; mà là Tịch Diệt, Hỗn Độn, tử vong, mới là vĩnh hằng trong vũ trụ...

Nếu như vậy, thì hiện tại Đạo gia trong thiên hạ này, trăm ngàn năm qua đều cần “Trường Sinh nhìn chăm sóc”, chẳng phải là

Duyên Mộc cầu cá, tất cả đều là nói xằng bậy sao?

Mới vừa rồi, đã nghe lại khoảnh khắc thất thần kia, cũng không phải vì bản thân không thể tu đạo trường sinh mà uể oải mà là vì mảnh vỡ rải rác khắp nơi này, đột nhiên phát hiện đạo gia đại hành thiên hạ này, mục tiêu cuối cùng của nó, rất có thể căn bản là một vật hư vô không có khả năng thực hiện được

Ở đây mà nói, ý nghĩ này của hắn cũng quá mức kinh thế hãi tục, bởi vậy lúc này mới đột nhiên đứng ngây ra tại chỗ, lạch cách như tang!

Hiện tại, cô bé ngồi xôm bên cạnh hắn, nghe được an ủi một chút, biết ca ca cũng không phải tức giận, đã nín khóc mỉm cười, nhưng cũng quên hỏi vị ca ca Minh này vì sao lại ngẩn người. Mà thiếu niên bên cạnh nàng vừa mới trải qua một trận hỗn loạn, vừa nhặt mảnh vỡ chén sứ, vừa tự nhủ:

“Ai, nguyên lai cái chén sứ này, té vỡ thành mảnh nhỏ không dễ, lại không thể tự hồi phục như cũ thành chén sứ a!”

“Đó là tự nhiên nha! Sao hôm nay ca ca lại trở nên ngốc nghếch như vậy?”

Đứa bé gái tâm tư đơn thuần này làm sao biết được sự tĩnh ngôn ca ca của mình, vừa rồi trong lòng đã nổi sóng to gió lớn!

Bất quá, nghe thấy Quỳnh Quỳnh Tự nói giống như chim non kêu, chỉnh lại lời nói thật lập tức thoải mái, thoải mái cười nói:

“Muội muội nói cũng đúng. Trên đời vốn không có việc gì, người bình thường tự lẫn lộn, thuận theo tự nhiên là được. Cần gì phải nghĩ nhiều như vậy!”

“Ừm! “

Một trận phong ba này không phải sóng gió, liền bị một cái mũi đơn giản như tiểu cô nương như vậy cho kết thúc.

Hiện tại, Quỳnh Quỳnh bắt đầu bận rộn làm việc quan trọng nhất trong ngày: thừa dịp mặt trời còn chưa hạ sơn, dùng nước trong chảy xông vào bãi đá này một chút. Thứ nhất, có thể rửa đi tro bụi của lá cây trên bãi đá; thứ hai, cũng có thể mất đi hơi

nóng ở bãi đá Thịnh Hạ. Như vậy, buổi tối đường chủ ca ca liền có thể có một nơi mát mẻ sạch sẽ, chuyên tâm hấp thu hào quang rực rỡ hôm đó!

Nói đến chuyện này, trong mắt nàng là thiên địa linh khí không có màu sắc gì, nhưng trong ánh mắt xinh đẹp này lại chiếu ra ánh sáng rực rỡ đầy trời vụn vụn lưu chuyển. Xem ra, nữ oa nhi do dị thú hóa thành này quả thực không thể tính toán theo lẽ thường.

Đương nhiên, đường chủ ca ca cẩn thận này của nàng, lại dẫn dò một phen, làm nàng không thể nói việc này cho người khác biết. Mà Quỳnh Thổ này, biết mình nhìn thấy khác với những gì ca ca chứng kiến, lại là một trận thương tâm, cảm thấy bởi vì mình là yêu quái., Mới có khác biệt như vậy, trong con mắt nhỏ cẩn thận kia chỉ cảm thấy thật khổ sở. Kết quả, vì làm cho nàng nín khóc mà mỉm cười, lại mất hơn nửa ngày trời —— đoạn thời gian ở chung với Quỳnh Đình, mở miệng rất là tinh tiến!

Hiện tại, tiểu nữ hài lanh lợi, nhìn khắp xung quanh, thấy cũng không có người bên ngoài, liền thi triển mấy trò xiếc đầu đường La Dương mấy ngày trước, từ giữa không trung đột nhiên gọi ra một đoàn nước trong, sau đó soạt một tiếng nện nó lên trên bãi đá, dòng nước mát lạnh này liền tràn ra khắp nơi.

Lúc Quỳnh Đình thanh tẩy bãi đá, bắt chuyện liền đứng ở bên cạnh suối nước lạnh, nhìn nước trong tràn qua thạch bình bị ánh mặt trời chiếu đến hiện ra bạch quang.

Nhìn nước trong khắp nơi này, trong lòng thiếu niên không khỏi lại là một phen cảm thán:

“Ồi! Cứ nhìn nước này, cũng luôn có xu hướng đi về phía kia mà!”

Quay đầu nhìn dòng nước lạnh này một chút, làn nước trong nham thạch ngưng tụ thành giọt nước muọt mà, đang từ trên đầu măng đá rủ ngược xuống, đọng nát bề mặt tảng đá xanh bóng loáng phía dưới, tung tóe ra bọt nước óng ánh.

Chính là trong lòng có cảm giác, liền nhìn thấy mà thành tình. Giờ đã mở miệng, trong đầu luôn quanh quẩn ý niệm vạn vật đều về hỗn độn, nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, đều theo suy nghĩ một phen.

Đang lúc cảm khái trong lòng thiếu niên, đột nhiên cảm thấy hàn khí bỗng hiện lên trước mặt, sau đó liền nhìn thấy trên măng đá trước mắt, giọt nước kia đang từ từ rơi xuống, lại chợt ngừng lại bất động, đình trệ ở nơi đó, tựa như nước mắt của con Giao nhân, đã ngưng tụ thành một viên băng châu long lanh trong suốt!

“Ồ?”

Quay đầu nhìn lại, hoá ra là cô bé xinh xắn con gái xinh xắn, đang giả bộ mặt quỷ đối diện mình, cười hì hì nói:

“Lại thấy ca ca ngẩn người, liền đến dọa huynh sợ!”

Thì ra là vừa rồi Quỳnh Huyền thi triển đóng băng thuật. Hiểu rõ ngọn nguồn, nên nói vậy cũng không để ý lắm. Quay đầu lại nhìn viên băng châu nhỏ óng ánh kia hình như không phải là giọt, đem nó làm thành bộ dáng không có giọt, thật sự cảm thấy rất thú vị –

Sưu sưu sưu, nguyên bản thiếu niên nhàn nhã nhàn rồi này, lại đột nhiên xoay người lại, một tay ôm chặt Quỳnh Quỳnh đang cười hì hì ở đó, hưng phấn kêu to lên:

“Ta biết rồi! Ta hiểu rồi!...”

Đột nhiên thấy dáng vẻ điên cuồng của ca ca, cô bé xinh xắn đang bị lay động này bất chấp hai vai đau đớn, chỉ đứng đó liên tục hỏi:

“Ca ca, ca làm sao vậy?”

Thấy đường chủ ca ca từ lúc mình đánh nát một cái bát, tựa hồ có chút là lạ, hiện tại thấy hấn bộ dáng này, trong lòng Quỳnh Thiên thật sự lo lắng, không biết xảy ra chuyện gì, liền ở chỗ đó gấp giọng hỏi.

“Ách!”

Thiếu niên vui vẻ mà vong hình này nghe được thiếu nữ liên tiếp hỏi dồn dập, lúc này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng buông hai tay ra, không ngừng xin lỗi Quỳnh Đình, giải thích nguyên nhân vừa rồi thật thối.

Thì ra, chuyện này cũng có thể coi là có liên quan tới Quỳnh Đình, lại thêm lợi cho Quỳnh Đình. Lần đầu thấy được chén sứ vỡ kia, khi nhớ lại lo cho người nọ sức lực có nghèo, vạn vật đều về với hỗn độn; vừa rồi đột nhiên thấy cái trò đùa nhỏ nhỏ của Quỳnh Đình, trong đầu thiếu niên lại lóe lên ý nghĩ

Chỉ chớp mắt, mây đen trong vạn dặm đều tiêu tán, bầu trời đầy sao lại là ánh trăng giao hòa!

Hiện tại, đây chính là ý nghĩ của thiếu niên: Nếu giọt nước kia có thể nhỏ xuống thành bọt nước tan nát, cũng có thể ngưng tụ thành băng châu bất động, nói như vậy, từ trước đến nay thứ kia được nhận là mẹ của thiên địa, hỗn độn thuần một của vạn vật bản nguyên, có phải cũng nên có thứ tương ứng? Hoặc là, nếu lấy “hỗn độn” làm chính, vậy có phải cũng tồn tại một Hỗn độn “Phụ” hay không? Nếu lấy “Hỗn độn” làm dương, vậy không phải còn một cái Hỗn độn?”

Bởi vì cái gọi là phúc chí tâm linh, hiện tại mở miệng liền tự nhiên mà hiểu được, liền tưởng tới những ngày qua một mực quấy nhiễu vấn đề của mình:

...

“...”

※ ※ ※

“Thiên địa linh khí là cái gì? Nhật Nguyệt Tinh Hoa là cái gì? Cái luyện thần hóa hư kia là cái gì?”

Hiện tại, hẳn cho rằng mình đã tìm được đáp án:

Thiên địa linh khí kia, nhật nguyệt tinh hoa, “Tiên linh chi khí” mà Đạo gia cho rằng, chính là “Hỗn độn”, “hỗn độn”! Mà luyện thần hóa hư, chính là đem hỗn độn tràn ngập giữa thiên địa, luyện hóa thành có thể tồn tại trong thân thể mình, có thể

vì hỗn độn mình sử dụng—— chính là “Thái Hoa đạo lực” kia!

Hiện tại, những ý nghĩ liên tiếp như đèn kéo quân hiện lên trong đầu thiếu niên:

“Thiên địa mầu, vạn vật chi nguyên, vì sao nhất định chỉ có thể là hỗn độn đơn nhất? Có lẽ cái kia chính là một gánh, một âm một dương, mới là cái kia Thiên Địa bản nguyên hoàn chỉnh!”

“Có lẽ, cũng không chắc chắn câu nệ với số lượng bản nguyên thiên địa —— Đạo Sinh Nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật —— là một là hai kỳ thực đều không quan trọng, bản nguyên chân chính, vẫn là “đạo” thiên địa vạn hành!”

“Tuy cuối cùng sinh mệnh kia chắc chắn sẽ kết thúc, nhưng vì sao sinh linh chúng ta vẫn có thể tồn tại trên đời? Xét cho cùng, nguyên nhân chính là vì trước khi tính mạng ấy hoàn tất, sinh linh trên đời đều không ngừng bị hỗn độn kia hút vào! Bất luận là Lão Xuân ngàn năm, hay là Chuyển Thuần, đều là bởi vì thu vào hỗn độn kia mới có thể tồn tại trên đời!”

“Chỉ vinh thảo mộc khô héo, chính là thảo mộc thảo dược công pháp hút vào Hỗn Độn Chi Pháp Tắc; lúc này mọi người cùng nhau chèn chén, đây là phương pháp nuốt chửng Hỗn Độn của chúng ta; Phượng Hoàng Niết Bàn, chính là phương pháp hút tiên cầm vào Hỗn Độn. Còn giáo môn tu tiên cầu đạo trong thiên hạ, xét tới bản nguyên, cũng đều là muốn tìm phương pháp thu nạp Hỗn Độn Chi Pháp, vượt qua sinh tử, khiến nhân sinh vội vã trăm năm, biến thành ngàn năm, vạn năm!”

Lúc này bên trong linh đài đã mở miệng, cơ cơ trước nay chưa từng có:

“Hiện tại rốt cuộc đã hiểu, nguyên lai ” Luyện Thần Hóa Hư” kia nhấn mạnh ” Hữu Tâm vô vi”, không chỉ có pháp môn triệu hoán “Thái Hoa đạo lực”, còn là đạo lý tu đạo của Thiên Hạ. Nếu không có tác dụng, thì nhiều nhất chỉ làm chậm lại hỗn độn đến, cũng không thể chân chính “không làm”. Thanh tĩnh vô vi, chỉ có thể dưỡng sinh mà thôi, cũng không thể trường sinh bất lão”.

“Chỉ khi ” Hữu tâm vô vi”, chủ động luyện hóa “Phụ chi hỗn độn” mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất mà Đạo môn chúng ta theo đuổi: Trường Sinh nhìn lâu!”

“Ách?!”

Lại nói đang tỉnh ngón nhắm mắt suy tư, vì chính mình phát hiện hưng phấn không ngừng, lại đột nhiên cảm thấy trước mắt tối tăm minh diệt —— thiếu niên này đang đắm chìm trong ngưng tư thiên địa nghĩa lý, nhất thời cả kinh thất thanh kêu lên:

“Không tốt! Chẳng lẽ thật sự để ta ngộ được thiên đạo, liền vì ông trời bất dung, muốn đem thiên phạt tiêu diệt ta?!”

Trong cơn sợ hãi, vội vàng mở mắt ra nhìn xem —— đã thấy kia Quỳnh Thố tiểu oa, đang duỗi một cái tựa như mỡ ngọc nhỏ bé, ở trước mí mắt của mình lắc động không ngừng!

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã thấy Quỳnh Thố này kinh ngạc nói:

“A? Ca ca lại không ngủ?”

“Ài, cái gọi là “đạo đạo, phi thường đạo”, chí đạo tắc thì không nói gì —— Thiên đạo lợi hại thật sự kia, há có thể để ta tùy tiện liền ngộ ra? Ài, còn cần lo lắng thiên khiển gì chứ!”

Chỉ bất quá, trải qua không đến nửa canh giờ, suy nghĩ chập chùng, lại càng thêm kiên định mỗi đêm hắc đều kiên trì luyện hóa quyết tâm luyện hóa Thiên Địa Nguyên Linh!

Cuộc sống trên Thiên Điều nhai cứ như vậy trôi qua. Tựa hồ, năm tháng trong núi này, sẽ tiếp tục bình thường không có gì lạ tiếp tục nữa. Cho đến một ngày, khi vị đường chủ Tứ Hải này xuống núi tuần tra ruộng sản trong Thanh Cung, lại nghe người nông dân nói tới, ở dưới chân núi La Phù Sơn của Thượng Thanh Cung, gần đây lại có xà yêu qua lại!

【Chú: Tại lão tử, nhà cái, thời đại Trương Khai Ngôn gần hai ngàn năm, mới có người tây đưa ra lý luận tương tự “Hỗn Độn”, khoa chương” học....

Đền giáo học cổ đại Trung Quốc, chiếu sáng năm tháng Hoa Hạ ngàn năm, ánh sáng của nó đến nay vẫn óng ánh loá mắt,

không thể nhìn. Ở triết phạm trừ, con cháu Viêm Hoàng của chúng ta, dường như đã bị giam cầm từ lâu.

Đây là lần thứ hai trong quyển sách tập trung luận đạo.

Chương thứ tư băng quang huyễn diệt, thoáng chốc bóng dáng yêu hồn liền xuất hiện.

Ngày hôm nay, lại đến ngày bắt đầu cuộc sống cần xuống núi tuần tra ruộng sản.

Lại nói, mảnh ruộng tốt bên dưới La Phù Sơn này, đối với Thanh Cung mà nói có chút trọng yếu. Nhưng quan hệ giữa Thanh Cung cùng tá điền của nó từ trước đến nay không tệ, việc tuần tra ruộng sản này, thật ra không có việc gì để làm.

Hiện tại, vì tránh mặt trời cuối hè, bắt chuyện liền tìm được một chỗ bóng cây ngồi xuống, nửa ngồi trên thân cây nghỉ tạm. Tuy, giữa có bóng mặt trời pha tạp, xuyên thấu qua cành lá chiếu ở trên người hắn, nhưng ở trong bóng xanh này, trải qua gió mát giữa cánh đồng, thực sự thoải mái.

Sau khi tĩnh lại, ngồi hóng mát dưới tàng cây bên dưới, tiểu cô nương Quỳnh Đình đi theo hắn nhất thời không thể rảnh rỗi. Tiểu cô nương đang chơi đùa trên đồng ruộng, lát sau hái hoa dại ven bờ ruộng, một hồi lại nhảy nhót đi truy đuổi bướm —— ở thời điểm truy đuổi, trên đầu Tiểu Quỳnh Thố buộc hai sợi tơ đỏ tươi, không ngừng theo gió bay lượn, bản thân giống như bướm bướm sắc sỡ, nấn ná trong mảnh màu xanh đậm này, bay múa.

Trong lúc bay múa, trên gương mặt hồng hào trắng nõn của tiểu cô nương kia thấm ra từng giọt mồ hôi, tựa như giọt sương óng ánh trên phấn hồng.

Nhìn dáng người hoạt bát vô ưu vô lự của Quỳnh Quỳnh, mở miệng nói trên mặt cũng bắt giắc hiện ra vẻ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ:

“Tiểu nữ oa nhi này lại tinh thần mười phần, cũng không sợ cái nóng trời này.”

Chính lúc hắn nhìn Quỳnh Đình chơi đùa, hưởng thụ lực đã lương phong, vô cùng thanh thản, chợt nghe có người bên tai nói:

“Ai, thật sự là việc lạ! Lại có yêu quái dám tới La Phù sơn này làm loạn!”

Người tỉnh lại nghe tiếng quay đầu, người thấy nói chuyện là một nông dân tuổi tác cũng không lớn lắm, cũng tới bốn năm cây đại thụ xanh tươi che phủ mà nghỉ chân. Một cây khoan sắt, đang đậu bên cạnh hắn.

“Yêu quái?”

Thiếu niên đang buồn chán, nghe nông phu nói vậy, lập tức hứng thú.

“Đúng vậy! Vị tiểu đạo gia này còn chưa nghe được tiếng gió?”

“Chưa từng nghe nói.”

Bây giờ đã gần giữa trưa, mặc dù trên trời có từng đám mây trôi, nhưng mặt trời trên đỉnh đầu này vẫn rất dữ dội, nông dân này an tâm ở chỗ này nghỉ chân. Bây giờ thấy có người chặn đạn, tự nhiên là phải trả lời tất đáp, đem đại sự trong thôn gần đây nhất năm năm một mười nói rõ cùng nghe.

Nguyên do bởi vì thượng thanh cung, dưới chân La Phù sơn này từ trước đến nay chính là cảnh khí thanh hòa, chưa từng có yêu quái làm loạn. Mấy ngày gần đây không biết sao lại có một con xà yêu, qua lại phụ cận, nghe nói còn đã thương mấy người. Yêu quái này tới dưới chân La Phù sơn quấy rối, ngược lại ý tứ động thổ trên đầu thái niên.

Vừa nghe người nông dân này nói, mới mở miệng còn tưởng đây chẳng qua chỉ là tin đồn bắt gió trong thôn mà thôi. Nhưng người nông dân này nói quá nhiều, nói trong thôn bọn họ đã có mấy người bị xà yêu kia tập kích, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Sau đó liền hướng tỉnh ngôn miêu tả bộ dáng đáng sợ của xà yêu kia, nói nó mắt như chuông đồng, thân như cây lớn, đáng dấp vô cùng dọa người —— các loại cảnh tượng đó, tuy người ngoài nhìn thấy, nhưng hắn nói sinh động như thật, giống như là tự mình nhìn thấy vậy.

Mặc dù nghe hắn nói rất sống động, trong ngôn ngữ cũng thường thề khải, nhưng trong lúc tỉnh lại vẫn còn chút nghi ngờ, hỏi:

“Đã có xà yêu này đả thương người, nhưng các người vì sao không mời ta đến Thanh Cung đạo nhân, đến hàng phục yêu quái? Trong Thanh Cung ta có không ít người pháp lực cao cường nha!”

“Ai, chuyện này bọn ta cũng nghĩ tới, mấy vị đạo gia đã từng năn nỉ quý giáo đã tới!”

“Ồ? Vậy kết quả thế nào?”

“Ai ui!”

Chỉ nghe hần thờ dài một tiếng nặng nề, nói:

“...”

“Cũng vô dụng. Không nghĩ tới Xà yêu kia lại gian xảo như thế, thấy có đạo nhân Thanh cung ở đây, liền hiểu được trốn ở trong động nhà mình, không bao giờ đi ra nữa!”

“Vậy sao? A ha, những vật thành tinh này, thật ra rất có linh tính!”

Nghe nông nhân nói, bắt chuyện lại nhớ tới du ghé yêu trong Chúc trạch ở Vụ Châu mấy tháng trước.

“Xem ra, hôm nay xà yêu kia cũng sẽ không xuất hiện.”

Vị đạo trưởng Thiếu niên của Thanh cung này tùy tiện nói một câu.

“Vậy cũng chưa chắc.”

Người nông dân bên cạnh, cũng đáp lại Vô Tâm.

Đợi đến khi hai người kịp phản ứng, nông phu kia ngược lại có mấy phần xấu hổ, ngượng ngùng nói:

“Tuy nói tuổi của Đạo gia không lớn, nhưng dù sao cũng là người từ La Phù sơn xuống; có người ngồi yên ở chỗ này, yêu vật kia tự nhiên là không dám...”

Lời vừa nói ra, lại đột nhiên dừng lại - Bởi vì lúc này hai người đều nghe thấy, trong tiếng kêu của Hạ Thiên lúc phát ra, lại mơ hồ nghe được có thanh âm nữ tử hô cứu truyền đến:

“Xà Yêu... Cứu mạng...”

Những âm thanh hô cứu dứt quãng này, thuận theo tiếng gió rõ ràng truyền đến tai hai người tán phét này.

Nghe thấy tiếng hô cứu này, tỉnh lại đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Quỳnh Quỳnh vốn đang chơi đùa ở phụ cận, hiện tại đã không thấy bóng dáng!

Chỉ một thoáng, thiếu niên liền giống như bị bò cạp đâm vào, lập tức nhảy dựng lên, cướp lấy thanh sắt nung kia của nông phu, liền hướng chỗ âm thanh hô cứu kia truyền đến, vọt tới như gió!

“Quỳnh Tố có năng lực khác thường, sẽ không dễ dàng bị xà yêu đả thương như vậy chứ?”

Vừa phát lực chạy vội vừa an ủi mình.

Mặc dù cực lực để cho mình rộng lượng, nhưng cách tiếng kêu cứu dứt quãng kia càng ngày càng gần, trái tim bắt đầu đập rộn, không còn tâm tư đi cẩn thận để xem xét, thanh âm hô cứu kia, rốt cuộc có phải là Quỳnh Đình truyền đến hay không.

Đợi khi chạy tới gần, thiếu niên nóng ruột này mới phát hiện, phía trước cách đó không xa, không phải là Quỳnh Đình muội muội của mình - cách hẳn khoảng mấy chục bước trên một mảnh đất trống cạnh vùng đất trống phía rìa rừng, đang có một nữ tử trẻ tuổi mặc váy lụa, đang không ngừng giãy dụa kêu cứu; mà ở trên người nàng, đang có một mảng xà màu đen to bằng cánh tay đang không ngừng co rút lại!

Gặp tình cảnh này, trái tim thiếu niên treo cao này ngược lại lại buông lỏng xuống. Tuy mảng xà này thoạt nhìn không nhỏ, nhưng đối với thiếu niên xuất thân từ trong núi này mà nói, mảng xà lớn như vậy cũng không hiếm thấy.

“Ồ then! Ngược lại sợ bóng sợ gió một hồi, còn tưởng là xà yêu gì, nguyên lai chỉ là xà trùng như vậy!”

Tỉnh lại lời đồn, xuất thân thợ săn; loại bộ vệ xà thể này, tất nhiên khá am hiểu. Lúc này, hắn liền cầm trong tay thanh khoan sắt, gác ở một bên, sau đó chuyên nhật cái mặt trời bị nắng làm nóng mặt đất, bắt động thanh sắc từng bước một đi tới.

Mà con rắn lớn kia, lúc mở miệng nói tới gần, dường như không hề phát giác, chỉ lo ở đó sống chết quẩn lấy cô gái kia.

Cách con rắn kia chừng bốn năm bước, thiếu niên đang nhẹ nhàng tới gần, liền ngừng lại, thoáng đánh giá phương vị mãng xà trước mắt —— sau đó, thấy hắn đột nhiên cất bước, một bước nhảy lên, bàn tay kích thích xem mạng lưới tiểu thuyết, sửa sang lại, thoáng cái đã chuẩn xác bóp chỗ bảy tắc kia!

Tuy nhiên, có lẽ ở trong mắt người khác, hành động lần này của thiếu niên, hình như có chút mạo hiểm lỗ mãng. Nhưng chính vì cái gọi là người tham dự không khó, mới vừa rồi đánh thức một chuỗi hành động này, hữu kinh vô hiểm, các loại hành động, tất cả đều đúng lúc, không sai chút nào.

Hiện tại, bàn tay phải của hắn đang gắt gao bóp chặt lấy bảy tắc của đại mãng kia, tay trái thì lại nắm chặt lấy thân rắn tròn vo đồng thời ra sức tách nó khỏi người cô gái này.

Đại mãng toàn thân vẩy đen này, mặc dù trăm lần ra vẻ, quay đầu lại há mồm muốn cắn, thoát khỏi khốn cảnh trước mắt. Nhưng rất không may là, nó chỗ máu chốt nhất hàm dưới bảy tắc kia, đã bị thiếu niên đại lực này gắt gao bóp lấy, mặc cho hắn giãy dụa thế nào, cũng không thể thương tổn thiếu niên mấy may.

Mất thấy đại mãng này bị mình một mực bắt lại, bắt được lời cũng an tâm lại. Quay đầu lại nhìn nữ tử mặt đầy vết bản kia, hiện tại tựa hồ đã bị dọa không nói ra lời, thiếu niên liền dùng ngữ khí đặc biệt ôn hòa, nhẹ nhàng an ủi nói:

“Vị đại tỷ này, bây giờ không sao rồi. Con mãng xà to lớn này đã bị ta bắt được. Người không bị thương chứ?”

Vừa mới nói đến đây, đã thấy nữ tử đã bị kinh ngạc tới ngây người kia, tựa hồ đột nhiên tỉnh ngộ lại, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, lập tức quỳ xuống bụi bặm, bi thống nói:

“Đa tạ đạo tướng cứu giúp! Người trong nhà tiểu nữ, đều đã bị xà yêu này hại chết; thiếp thân hiện đã là không chỗ nương tựa, muốn cầu đạo trưởng lại phát thiện tâm...”

“Xà Yêu?”

Đang lúc thiếu niên nghe được cô gái này đột nhiên cầu khẩn, có chút không biết làm sao, lại không có chú ý tới, đại mãng trong tay hắn, gắt gao nhìn thẳng chính mình, dường như đang đánh giá cẩn thận! Hiện tại, thiếu niên này vốn khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt hòa ái dễ gần, lại càng tản mát ra một loại khí chất ôn nhã, ôn nhã khó nói nên lời.

“...Đạo trưởng ân, tiểu nữ không thể báo đáp, chỉ nguyện làm nô tỳ...”

Cô gái này có vẻ không hiểu thế sự, trong tay thiếu niên còn tóm con đại mãng kia, nàng nóng lòng tạ ơn hắn. Đang lúc thiếu niên chân tay luống cuống, lại đột nhiên cảm thấy, đại mãng trong tay đã bị mình bắt giữ, rung lên kịch liệt!

—— đợi khi hắn cúi đầu xem, thân thể đại mãng này lại là đang không ngừng phình to ra!

Không đợi hai người kịp phản ứng, đại mãng vốn chỉ có cánh tay đã lột xác thành một con rắn to bằng thùng nước!

“Không tốt! Thật sự là Xà yêu!”

Không đợi tỉnh lại, liền thấy con cự mãng này, nhẹ nhàng giãy dụa, liền thoát khỏi sự khống chế của thiếu niên. Mà đầu mãng xà màu đen vốn có hoa văn màu trắng, đột nhiên hóa thành bộ dáng mặt nam nhân! Hai bên khóe miệng, lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn lấp lóe bạch quang, khiến khuôn mặt tái nhợt của xà yêu lộ ra vẻ yêu dị khủng bố!

Hiện tại liền thấy Xà yêu đột nhiên biến dị này, liền giống như phát cuồng, đầu ngẩng lên, thần sắc trên mặt dữ tợn đáng sợ, tại đó điên cuồng hét lên không nói nên lời:

“Đám người đáng giận... Đều chết hết cho ta!”

Sau đó, liền mở cái miệng đỏ lòm ra, giơ lên hai cái răng nanh sắc bén, cắn về phía phát ngôn!

Chợt gặp kịch biến, tuy tất cả đều kinh hãi, nhưng khi mở miệng lại phản ứng trước, thấy Xà yêu cắn tới, vội vàng nghiêng đầu né qua.

Chỉ có điều, mặc dù không làm cho Xà yêu bị thương trên mặt, nhưng tốc độ cắn của nó thực sự quá nhanh, cũng chỉ kịp

phản ứng, lại bị Xà Yêu kia gắt gao cắn lên vai trái!

Trong chốc lát, khi nghe xong liền cảm thấy trên vai trái đau nhức kịch liệt, sau đó liền có cảm giác tê dại, cuốn theo một cỗ khí tức âm lãnh băng hàn dị thường, chảy khắp toàn thân...

“Hóa ra không phải mãng xà không có độc!”

Tuy rằng đau nhức kịch liệt công tâm, nhưng thiếu niên cũng không bối rối, ra sức vỗ một chưởng, liền đánh rớt xà yêu đang cắn trên vai, sau đó nhanh chóng phát động pháp thuật “Băng Tâm Kết”, công tới xà yêu kia ——

Khi băng khí chạm tới người, xà yêu này rõ ràng trì trệ, động tác cũng chậm chạp. Nhưng khác với lần trước Đồ Tử Hành kia, xà yêu ương ngạnh, tuy trúng pháp thuật, nhưng không lập tức bị đông lại, mà ra sức đem thân rắn to như thùng nước kia quấn chặt trên thân thiếu niên, hơn nữa càng siết càng chặt; mà thần tình trên mặt nó, càng phát ra cuồng loạn dữ tợn!

Khoảnh khắc đó, một luồng khí tức yêu dị âm lãnh hung ác vọt tới như thủy triều, như muốn dập tắt hoàn toàn thiếu niên này...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đang ra sức kháng cự thiếu niên Xà yêu quấn thân kia, lại đột nhiên cảm giác cổ đạo lực Thái Hoa trong thân thể, không chờ triệu hoán, liền tự động lưu chuyển.

Giống như thiếu niên đêm nào cũng làm trên Thiên Điều nhai, cỗ thái hoa đạo lực này, chính là hấp thu yêu khí như thủy triều, luyện hóa... So với hấp thu thiên địa nguyên linh trong động thiên La Phù kia, luyện hoá lần này lại nhanh chóng hấp thu không còn một mảnh yêu khí!

—— thái hoa đạo lực này luyện hóa, cũng không kết thúc như vậy.

Đợi sau khi hấp thu hoàn toàn khí thể hùng hổ của yêu khí kia, đạo lực Thái Hoa này lại cuốn ngược qua, bắt đầu hút hết đám khí cuồng loạn trong thân thể xà yêu kia.

Hết thấy những thứ này, tuy rằng chỉ phát sinh trong nháy mắt, nhưng đối với xà yêu đang đắm chìm trong cuồng loạn kia, lại

tựa hồ dài dằng dặc như vậy.

Bất quá cứ như vậy, thiếu niên bị xà yêu quán thân nhất thời thoát ra. Lúc này, mơ hồ cảm giác trên người buông lỏng, tựa hồ xà yêu trên thân tử lực quán quanh, lực đạo thoáng cái mệt mỏi rất nhiều.

Tỉnh ngôn tâm tư nhanh nhẹn cỡ nào, lúc này liền kịp phản ứng; trị giá này tính mệnh khẩn yếu quan đầu, cũng không lo được quá nhiều, vội vàng ngưng thần chăm chú, chuyên tâm vận chuyển “Luyện thần hóa hư” thuật kia ——

Đã thấy Xà yêu đang tự cuồng loạn không thôi, theo thiếu niên bắt đầu toàn bộ tinh thần vận dụng thuật “Luyện Thần Hóa Hư”, thần sắc khuôn mặt nó vốn vô cùng dữ tợn hung hãn, lại đột nhiên chuyển hóa thành bộ dáng vạn phần sợ hãi; sau đó, liền nghe cổ họng nó lảm bảm, chỉ kịp hô một câu:

“Phệ Hồn!!”

Sau đó liền hóa thành một tòa băng điêu cứng ngắc.

Mặc dù thấy bộ dáng xà yêu này, nhưng bắt chuyện rút kinh nghiệm vừa rồi, cũng không dám lơ lỏng, vẫn đứng đó tiếp tục sử dụng phương pháp luyện thần hóa hư kia.

Đúng vào lúc này, trong lúc mở miệng chợt nghe một tiếng kêu khế, sau đó liền cảm giác trước mắt chợt lóe hồng quang, một cái bóng tựa như gió lốc thổi qua —— ngưng thần nhìn lại, đã thấy trước mắt này xà yêu vốn còn có một tia rung động, lập tức vỡ thành ngàn vạn khối...

Đợi cái bóng màu hồng kia hạ xuống, mới bắt chuyện thấy rõ người đánh nát xà yêu kia, chính là Tiểu Quỳnh Hồng ngày xưa ở nơi khác chơi đùa. Hiện tại, tiểu nữ hài này trên lúm đồng tiền như phấn hầu, lại mang theo vài phần phần nộ hung mãnh.

“A...”

Thấy nguy cơ đã qua, tỉnh lại đang định nói chuyện: đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, sau đó ngã xuống

Trong bóng đen xa xôi thâm thúy đó, tựa hồ đang có người đang kêu gọi tên của mình;

“Chết rồi sao?”

Mang theo suy nghĩ cuối cùng này, thiếu niên liền rơi vào trong bóng tối vô cùng vô tận kia...

Chương thứ năm Ngọc Phách hàm tình, phương hồn thanh vào xương thịt.

Bắt đầu mở hai mắt ra ——

Trên đỉnh đầu, trên bầu trời màu xanh lam, lơ lửng từng đám mây trắng, tựa như một ngọn núi tuyết trong La Phù sơn.

“Bầu trời xanh quá!”

“Ồ? Ta vừa ngủ sao?”

Vừa nghe thấy, hắn đột nhiên phát hiện mình đang ngửa mặt lên trời, nằm trên cỏ; bên cạnh có vài cọng cỏ nhỏ, lá cỏ đang theo gió phất lên gò má hắn, khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy. Nằm thoải mái trên bãi cỏ như vậy, giống như vừa tỉnh ngủ. Tựa hồ, còn làm một giấc mơ ly kỳ.

Đang lúc thiếu niên hít thở thanh khí thảo diệp thuần khiết, bỗng nhiên trên bầu trời màu lam trên đỉnh đầu, đột nhiên thò đầu vào một thiếu nữ, đang vừa mừng vừa sợ nói với mình:

“Ng tỉnh Ngôn ca ca, huynh thật sự tỉnh rồi sao?”

“À, là Quỳnh Đình ạ, buổi trưa tốt quá!”

“Buổi trưa khỏe chứ! —— A! A, ca ca à, lúc này còn đùa giỡn trên vai muội sao?”

” bả vai?”

Nghe Quỳnh Quỳnh vừa nói như vậy, bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái, lập tức ngồi dậy, quay đầu nhìn sang hai bên mình. Quái lạ, trừ vai trái trên vai trái bị thủng một cái lỗ, cái khác cũng không có gì khác thường, trước sau vai phải nhún vai, nhưng vẫn không có chút dị trạng nào.

“Bắt giặc thấy đau a ~, thật sự là không cẩn thận, sao lại rút ra một cái hang rồi!”

Tỉnh lời đang đau lòng, lấy lại bình tĩnh nhìn, lại phát hiện trong bụi cỏ bên cạnh, còn quỳ một nữ tử trẻ tuổi không quen

biết, đang không nhúc nhích ngo ngác nhìn mình.

“Tạ ơn trời đất!”

Nghe được giải thích, Tiểu Quỳnh Thổ còn có chút kinh nghi bất định, lập tức tươi cười rạng rỡ, bàn tay nhỏ bé vỗ ngực, thở dài một hơi:

“Hóa ra viên đá đẹp mắt kia thật sự đã chữa xong độc rắn trong người ca ca!”

“Đại xà yêu quái kia thật sự là đáng giận!”

Đứa bé gái vừa rồi còn mừng rỡ không biết đang nghĩ gì, trên mặt lại hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Đại xà? Yêu quái?”

Vừa nghe hai từ này, thiếu niên vừa rồi còn ngây ngốc, thoáng suy nghĩ một chút, lập tức nhớ lại tất cả mọi chuyện trước đó.

“Ta, ta vừa rồi không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại sống lại?”

“Còn có vết thương trên bờ vai này... Tại sao không thấy nữa?”

“Quỳnh Lý là người đã cứu ta sao?”

Nhớ lại chuyện lúc trước, thiếu niên rất là mê hoặc, đặc biệt là trái vai trái không có vết sẹo của hắn, càng không thể hiểu được, đang liên tiếp hỏi tiểu muội muội Quỳnh.

“Không phải Quỳnh Đình... Là cục đá trắng đẹp đẽ này của ca ca đã cứu ca ca!”

“Hả? Hạt đá?!”

Nhìn vẻ mặt mê man của thiếu niên, Quỳnh Huy liền liên tục kể lại những chuyện vừa xảy ra lúc nãy, nói rõ ra một lần.

Nguyên lai, sau khi Quỳnh Đình đánh nát xà yêu kia, còn chưa kịp hỏi ca ca xảy ra chuyện gì, đột nhiên thấy ca ca lập tức ngã xuống đất; nơi vai trái của y bị xà yêu cắn qua, cũng bắt đầu ồ ồ chảy ra một cổ máu đen.

Thấy tình cảnh này, tiểu nữ hài này nhất thời kinh hoàng luống cuống, tranh thủ thời gian đến gần vết thương kia xem xét một

chút. Tới gần chỗ bị xà yêu cắn trúng, Quỳnh Thố chỉ cảm thấy một cỗ khí tức băng hàn âm lãnh ập đến – chính là xà độc trong cơ thể đã phát tác!

Tuy rằng, đứa bé gái này trải qua đơn thuần, trước kia chưa từng có kinh nghiệm xử lý xà độc; nhưng dưới tình huống cấp bách, Quỳnh Thố theo bản năng muốn dùng miệng hút máu độc màu đen của ca ca hút ra kia —— những máu độc đen nhánh kia sạch sẽ, ca ca cũng sẽ không sao chứ?

Đúng lúc Quỳnh Quỳnh cúi người xuống, chuẩn bị giải độc huyết, lại thấy dị biến phát sinh ——

Chỉ thấy trong ngực thiếu niên bất tỉnh nhân sự trước mắt này, đột nhiên sáng lên, tựa như ca ca của nàng trong ngực, đang dâng lên một cái nguyệt luân nho nhỏ, rạng rỡ ánh sáng màu sữa.

Lúc ấy trên đỉnh đầu, đang có một đám mây bay qua, che khuất mặt trời; ở trong đám mây tối tăm này, Quỳnh Thiển thấy được rõ ràng, đang mở miệng trong lòng nàng đang có từng sợi bạch quang nhu hòa nhẹ nhàng. Từ trong quần áo xuyên suốt ra, sau đó đồng loạt tụ tập đến vết thương trên vai trái của hắn - Lúc bạch quang chạm đến vết thương, trong hắc huyết không ngừng chảy ra của ca ca ca, tựa như có từng sợi hắc khí nhỏ bé, theo từng sợi ánh sáng màu trắng này, không ngừng bị hút ra.

Thấy tình cảnh này, Quỳnh Thố không dám nhúc nhích, sợ quấy rầy đạo bạch quang đang hút ra độc khí kia. Rất hiển nhiên, trong lòng ca ca nhất định có bảo vật gì đó, đang chữa thương thay hắn.

Cô gái nhìn chăm chú không chớp mắt, chỉ thấy hắc khí trong miệng vết thương bị hút ra, lúc vừa mới bắt đầu đậm đặc thâm đen, dần dần trở nên mỏng manh. Lại qua chốc lát, đã thấy trên vết thương đã không còn hắc khí toát ra nữa.

Ngay khi hắc khí hoàn toàn mờ nhạt, biến mất không còn tăm hơi, thì vết thương do huyết dịch đỏ tươi chảy ra, dưới sự chiếu rọi của đạo bạch quang nhu hòa kia, vậy mà tự khép lại!

Hiện tại, vết thương trên vai trái của thiếu niên này vốn rất sâu nhìn không ra bất cứ dấu vết bị thương nào, ngay cả vết sẹo cũng không có lấy một cái!

Theo vết thương khép lại, đạo bạch quang từ trong ngực Vu Ngôn phát ra, trong tiếng hít thở đều đều đã hồi phục, dần dần ảm đạm, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi đến khi ánh sáng trắng này hoàn toàn không nhìn thấy nữa, Quỳnh Huy mới dám sờ lên trán thiếu niên lần nữa —— lúc này, nàng phát hiện trán ca ca, đã từ khối băng lạnh lẽo như trước kia, nặng lại trở nên ấm áp như thường.

Ngay thời điểm Quỳnh Thổ kể lại tình cảnh vừa rồi, tiểu cô nương này vẫn còn sợ hãi trong lòng. Khi nghĩ tới vừa rồi thiếu chút nữa thì ca ca chết mất, chính mình lại không thể giúp gì, vì Quỳnh muội muội gặp ca ca chuyển nguy thành an, đã cao hứng trở nên khó chịu đột nhiên trở nên khó chịu. Nói xong, trong giọng nói kia, lại mang theo vẻ khóc nức nở; mà trong đôi mắt kia, càng là một trận sóng ánh sáng chớp động.

Thấy tình cảnh này, mở miệng vội vàng chuyển đề tài, hỏi:

”tặng đá người vừa nói có thể phát ra ánh sáng trắng lúc này... Phải chăng?”

Trong khi nói chuyện, hai ngón tay lão kẹp một vật, hướng Quỳnh Thiên quơ quơ:

Viên đá trong miệng Quỳnh Huyền kia thay mình hút sạch độc khí, không phải cái gì khác, chính là vào thời điểm nửa năm trước, cô gái kia trước khi chia tay tiệc vui vẻ, từ trong cái cổ của mình cởi xuống, tặng khối ngọc bội thiếp thân cho thiếu niên kia!

Sau lần từ biệt đó, khối ngọc bội vẫn luôn đeo trên cổ thiếu niên, chưa từng được cởi ra. Hiện tại, khối ngọc bội này vẫn tròn trịa óng ánh như cũ, trên mặt ngọc có chút ánh sáng màu xanh biếc. Hiện tại cho dù thế nào cũng nhìn không ra, chính là khối ngọc bội này cầm trong tay mát lạnh, trơn bóng tự nhiên, vừa rồi đã cứu mình một mạng!

Đến lúc này, thiếu niên mới biết được, cô gái từng cùng chết với mình trong sóng gió hiểm ác ở hồ Bành Dương kia, là vật

trân quý đến cỡ nào!

Tựa như phát hiện một chuyện trọng yếu mà trước kia mình chưa từng lưu ý qua, nghe vậy nắm thật chặt khối ngọc bội này, nhất thời ngơ ngẩn ngẩn xuất thần.

Đúng vào lúc thiếu niên xuất thân, vị nữ tử đang quỳ bên cạnh, quỳ xuống đất vài bước, đi đến trước mặt thiếu niên, nói:

“Nhờ vào ân công cứu giúp! Thiên may mắn công vô sự, nếu không tiểu nữ tử dù có chết vạn lần cũng không thể thứ tội!”

Nói xong liền bái phục xuống thật sâu.

“Cô nương không cần đa lễ. Trừng mạnh giúp kẻ yếu, cứu sự khó khăn, vốn đây là chuyện chúng ta nam nhi nên làm. Mau dậy đi!”

Thấy cảnh này, bất chuyện đứng dậy, định dìu nữ tử đang quỳ xuống...

Đã thấy nữ tử kia, đột nhiên khóc lên, giọng buồn bã cáo lỗi:

“Tốt cho ân công biết được, tiểu nữ vốn là Thường Bình nhân thị tại ly châu. Chỉ vì trong nhà khốn đốn, không cách nào sống qua được, liền cùng phụ mẫu một đạo, muốn tìm nơi ở xa trong huyện truyền tông thực bá —— ai ngờ, chỉ vì nhiều năm không thông âm, không biết một mũi cha mẹ này, sớm đã mất mạng nhiều năm. Đang cùng phụ mẫu muốn hồi hương, lại không nghĩ trên con đường này, hai người cha mẹ lại bị xà yêu hại chết...”

Nói đến đây, nước mắt rơi như mưa. Đợi khóc một trận, mới lại nghẹn ngào nói tiếp:

“Nếu không phải có ân công cứu giúp, vừa rồi nô gia thiếu chút nữa táng thân trong miệng rắn. Tiểu nữ tử hiện nay đã không chỗ nương tựa, chỉ nguyện ân công thương yếu chất của ta, thu nhận thân thể này; ta nguyện làm nô tỳ, cũng có thể báo đại ân đại đức của ân công!”

“Ồ?”

Nghe được lời cầu khẩn từ tình cảm này của nữ tử, tỉnh lại cũng không đột nhiên đáp lại, chỉ trầm ngâm đứng đó.

Mà tiểu nữ hài tử Quỳnh Dục kia, thấy nữ tử này nước mắt lưng tròng, sớm đã động lòng trắc ẩn —— tái nghĩ lại bản thân trước kia, không phải cũng là như vậy “Không chỗ nương tựa” hay sao? Lập tức, trong tâm thần nho nhỏ của Quỳnh Quỳnh, liền cảm giác mình và vị đại tỷ tỷ đáng thương này, lại đồng bệnh tương liên như thế!

Chỉ là, vị ca ca luôn luôn hòa ái dễ gần này của mình vừa nghe vị đại tỷ tỷ này khóc lóc thê thảm cầu xin, trong lúc nhất thời dường như thờ ơ, bắt đầu ngây ngốc tại chỗ.

“Ca ca chẳng lẽ còn chưa khôi phục lại?”

Tâm tư đơn thuần chỉ là một thiếu nữ nho nhỏ, suy nghĩ như vậy, liền chuẩn bị mở miệng cầu tình thay vị tỷ tỷ đáng thương kia.

Đúng vào lúc này, lại nghe đường chủ ca ca của mình, dĩ nhiên mở miệng:

“Vị đại tỷ này, đừng bi thương, xin trước tiên đáp lời ta một câu: Vì sao người tại phụ cận yêu xà chưa từng hiển lộ chân thân, liền gọi nó là yêu?”

—— nghe được thiếu niên giọng bình tĩnh hỏi câu này, nữ tử kia thoáng sửng sốt một chút, sau đó dùng ngữ điệu thê lương như trước, trả lời:

“Ân công có chỗ không biết, kỳ thật lúc cha mẹ ta ngộ hại, tiểu nữ tử đang đi tới gần người ta xin nước uống, kỳ thật cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy chân diện mục xà yêu kia...”

Nói đến đây, nữ tử trẻ tuổi này vừa tự khóc vừa líu ríu.

“Ồ... thật sao?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, đã thấy vị thiếu niên đang đứng trước mặt nữ tử này, đột nhiên ra tay nhanh như điện, một tay liền bóp lấy cổ nữ tử đang quỳ kia.

“Ca ca! Người đây là?..”

Quỳnh Tự đột nhiên thấy cử động cổ quái này mở miệng, trong lòng rất là khó hiểu, liền mở miệng hỏi.

Chỉ là, ca ca của nàng vẫn chưa trả lời, chỉ là gương mặt căng thẳng không nhúc nhích - Mà cô gái bị tóm cổ kia, thân thể run rẩy, hiển thị bị hành động bất ngờ này của thiếu niên dọa cho hoảng sợ không biết phải làm sao.

“Ca ca đang làm gì thế?”

“Ừm, ca ca làm như vậy, nhất định có đạo lý của ca ca. Chỉ là Quỳnh Huyền cũng là cũng muốn biết tại sao.”

Chính vào lúc vô cùng tò mò của Quỳnh Quỳnh, lại thấy tay phải của thiếu niên ca ca kia, nắm lấy cái cổ của nữ tử kia, đã buông lỏng, rút trở về, trên mặt còn lộ ra một thần sắc kỳ quái —— Quỳnh Huy lại không biết, đã mở miệng, đang lộ ra vẻ mặt rất lúng túng.

Nguyên lai, vừa rồi mặc dù nghe nữ tử này giải thích, cũng có chút hợp lý; nhưng tình lại trong lòng, vẫn rất có điểm khả nghi. Lập tức, hắn liền quyết định xuất kỳ bất ý xuất thủ, vận chuyển Thái Hoa đạo lực, đi thăm dò nữ tử này, có phải hay không cũng có cuồng loạn yêu khí —— đã trải qua mấy lần rèn luyện, đặc biệt hàng phục Du Mộc Giác Yêu còn có Xà Yêu vừa rồi, tình lời nói đã có vài phần minh bạch: Thái Hoa đạo lực này, chỉ sợ chính có thể khắc chế yêu khí của thế gian này.

Thăm dò Pháp Nhi, ngược lại là vô cùng hoàn mỹ, nhưng làm hắn vận phân lúng túng chính là, vừa rồi hắn ra tay, chẳng những không nhận biết được một tơ một hào yêu khí, ngược lại còn từ trên người nữ tử cảm giác được, có một cỗ khí tức vô cùng thanh thuần, chính là thái hoa đạo lực của mình, tương hỗ lẫn nhau —— khí tức này, tại cư trú uyển chuyển, Linh Dục, còn có trên người Tiểu Quỳnh Huyền này, tựa hồ cũng cảm ứng được...

Đột nhiên, thiếu niên nghĩ đến một loại khả năng: Hắn là không phải thế gian này nữ tử, vốn đều có khí cơ như vậy?

Lập tức, khuôn mặt vị thiếu niên mười bảy tuổi này không tự chủ được có chút đỏ lên!

Đang lúc thiếu niên lúng túng, thiếu nữ khó hiểu, đã thấy nữ tử vẫn đang quỳ gối trong cỏ, đột nhiên khóc lớn lên, mưa mắt

roi lỗ chã:

“Tiểu nữ song thân tử tại miệng rắn, hiện lại thấy nghi ân công —— lại còn có mặt mũi gì ở lại trên đời này!”

Nói xong liền giãy giụa đứng dậy, nhìn trái nhìn phải giống như muốn tìm một gốc đại thụ, đâm vào cây tự sát.

Tiếng gào khóc của cô gái này, buồn bã và uất ức, rõ ràng là gián đoạn trong lòng, nghe thì tuyệt đối không phải là giả bộ.

Lập tức, tinh ngôn cũng thầm trách mình đa tâm: Thấy nữ tử này bi thương dị thường, càng muốn đi tìm thiếu sót, bắt chuyện mau chóng đi về phía trước một bước, muốn giữ chặt nàng...

Nhưng không kịp đề phòng, bên cạnh lại có một bóng đỏ hiện lên!

Thì ra, Quỳnh Quỳnh muội muội tràn đầy yêu thương kia sớm đã giành trước một bước, kéo vạt áo nữ tử kia...

Vì vậy, buổi chiều khi hấn ở La Phù Sơn Phi Vân kia, ở trong sự đường đường chủ Thượng Thanh Cung Tứ Hải Cung, lại bắt đầu một phen đăng ký hoạt động vào sách.

Lần này, vị Thanh Vân đạo trưởng kia đã là người quen cười ngửa nhẹ nhàng, sau khi nghe danh nữ tử kia, làm việc theo khuôn phép:

“Chấp quản văn sách, hiệp quản lí Điền sản...”

Mà vị nữ tử này, nghe nàng nói, họ Khấu, chữ nhỏ “Tuyệt”

Đợi đến khi tỉnh lại dẫn theo Quỳnh Xà, Khấu Tuyệt, cáo từ đạo trưởng Thanh Vân thì lại thấy vị Đường chủ này tự ý, muốn nói lại thôi, dường như có lời gì muốn nói, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Thanh Vân đạo huynh, không quấy rầy thêm nữa, xin cáo từ!”

Lời vừa nói lập tức trở nên nghi hoặc: Chẳng lẽ mấy ngày nay tiểu muội muội xinh đẹp này của mình lại lộ ra dấu vết gì?

Đang lúc thiếu niên lòng mang quỷ thai, chuẩn bị chuồn đi thật nhanh thì thấy vị Thanh Vân đạo trưởng kia dường như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, thành khẩn nói:

“Trương đường chủ lưu bước —— không biết huynh đã từng nghe qua chuyện vị Linh Sơ tiên bối kia chưa?”

Chương thứ sáu Băng Tư Mị Cốt, cắn thanh hồn ai?

Đội ba người này trở lại trên Thiên Điều nhai, vị thành viên mới Tứ Hải đường này, Khấu Tuyết nên làm giặt cô nương, liền đi chỗ dòng suối chảy nơi nham thạch, nước suối trong vắt lạnh lẽo, rửa sạch vết bẩn dính trên mặt.

Sau khi rửa sạch đám bụi bám trên mặt nàng, vị Đường chủ Tứ Hải đường mới phát hiện ra người trước mắt mình cùng bèo nước gặp nhau, có thể nói là nữ tử gặp được thuận tay cứu được. Gương mặt bụi mù mịt kia lại như được Hứa Thanh Lệ che giấu!

Lại nói tiếp, có mấy nữ tử quen biết đến nay, trong đó có Linh Miểu, còn có Tiểu Quỳnh Lục răng non, mỗi người đều là nhân vật hạng nhất trên thế gian. Trước kia hẳn còn có chút lo là, cho rằng nữ tử trên thế gian, cũng là như thế. Mãi đến khi hẳn bước vào Thanh Cung., Đi lên La Phù sơn, được chứng kiến rất nhiều nữ đệ tử trẻ tuổi trong môn phái kia, mới tỉnh ngôn mới phát hiện, cho dù là mấy nữ tử mà đám người Thượng Thanh cung chú ý Đỗ Tử Hành, Hoàng Đình, so với mấy người mình quen biết kia, vẫn còn không bằng —— tuy không phải là khác biệt Đông Thi Tây Thi, nhưng cũng tuyệt không phải các loại Thiên Thu của Điêu Chiêu Quân.

Bởi vì cái gọi là đã từng Thương Hải khó làm nước, hiện tại ở trong lòng đã mở miệng, nữ tử thế gian kia, cho dù đẹp hơn, làm sao có thể bì kịp, Linh Dục nửa phần? Huống chi, này trước mắt chính là người mặt dữ, hay là mình tùy tiện ở cạnh bờ ruộng gặp phải nữ tử tầm thường, thuận tay cứu giúp.

Bởi vì có ý tưởng như vậy, sau khi giặt Tuyết được nước của suối nước ngâm qua, lộ ra dung mạo thanh sáng, mới nghe được rõ ràng, còn đứng ở đó, hờ hững bình luận:

“A... Cô gái này bộ dạng cũng không tệ lắm.”

Chỉ có điều, nhìn một lúc lại thấy da mặt tên khốn kia bỗng xuất hiện một khối nam châm, khiến cho ánh mắt của thiếu

niên như bị hấp dẫn, nhất thời không thể chuyển đi được.

“Ồ?!”

Vừa nhìn đã thấy kinh ngạc không thôi!

Thì ra, đợi vị Đường chủ nhàn rồi không có việc gì lại cần thận quan sát, đúng là càng nhìn càng ngạc nhiên —— cô gái họ Khẩu này, đâu chỉ có sinh ra không tệ! Dưới ánh giá tử mị, vị nữ tử đang cúi đầu bên cạnh ruộng vô tình cứu được khổ mệnh, cho dù so với chỗ ở của nàng ta, tiên tư ngọc dung Linh Dục cũng không kém bao nhiêu!

Mặc dù, hiện tại dù Khương cô nương vẫn mặc trang phục bằng vải bông, nhưng cách ăn mặc vẫn bình thường như vậy, đình đình đứng ở bên dòng suối nước chảy róc rách bên cạnh, nhưng tự nhiên toát ra khí tức đẹp đẽ thanh lệ của một mạch. Cổ thần khí thanh tịnh sâu tận xương tủy này, cùng dòng suối hàn lãnh, nổi bật với nhau, càng làm lộ ra chỗ nàng đứng, thanh u phi thường.

Đặc biệt là những người này, so sánh với Linh Dục và Quỳnh Công, tên Khẩu cô nương này tuy rằng tuổi tác còn trẻ hơn mình đôi chút, nhưng những cử chỉ đó làm cho người ta cảm giác được có vài phần yếu ớt xuất trần. Bên trên lớp bột phấn tựa như ngọc tuyết của nàng ta đang được bao phủ một lớp bụi nhàn nhạt, càng làm nổi bật lên dáng người xinh đẹp của Nghiên Thanh Uyển, tựa hồ như luồng gió mát đang phiêu phù trên Thiên Điều Nhai này.

Hơn nữa, tên của tên Khẩu Tuyết này đúng là người cũng như tên, da thịt giữa hai bên giống như băng tuyết, một luồng khí thanh ngọc trắng thẩm thấu vào trong thớ thịt.

Đúng là:

Mấy điểm hàn tuyến Nhu Nhu, giậm chân lên khinh trần tạm thời nhấn chìm.

Quỳnh Hương đầy cây tỏa ra như tuyết, nửa ngậm nửa mặt buồn!

Bị đánh thức, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm như vậy, tên giặc cỏ này lại không tỏ vẻ gì e ngại, sắc mặt vẫn thong dong

bình tĩnh, tựa hồ không để ý lắm. Nhưng thiếu niên sống một lát, tự mình tỉnh ngộ lại, cảm thấy cử động như vậy có chút thất lễ, liền tranh thủ thời gian dời ánh mắt đi chỗ khác.

Việc này khẩu Tuyết cũng giống với Quỳnh Quỳnh mà họ đem đến nửa tháng trước, cũng ở trong phòng bên cạnh tìm được một phòng để thu xếp.

Không thể thiếu, ngày thứ hai đã tỉnh lại mặc nguyên bộ khác, đi đến trấn Truyền La Tập dưới núi La Phù, dùng một ít tiền bạc lần trước bán phù còn sót lại, lại mua một ít quần áo trang sức cần thiết. Quỳnh Huyền xưa nay làm một ít dây buộc tóc, nghe nàng lần này liền mua giúp một đoạn băng tóc vàng nhạt. Trong đầu lại thoáng tưởng tượng một chút dáng vẻ Vu Tuyết nên mặc quần áo, nên liền mở miệng mua cho nàng một bộ váy vải Điện Lam.

Quần áo vải xanh mặc dù vải thô, nhưng hít thở không khí cũng không tệ lắm, đang lúc mặc tại chân núi mùa hè này. Trên váy vải xanh đậm kia, còn nhuộm đồ án màu phấn trắng ở đuôi không tước., Bên cạnh váy là mấy phiến nhỏ hoa lan vẽ ý, thoát nhìn rất có phong vị sở địa. Cái này cũng chính là nguyên nhân bắt đầu chọn nó: dưới điều kiện tiên quyết rẻ tiền, tận lực lựa chọn lựa những vật có ý vị khác nhau đó, chính là vị thiếu niên đầu óc đọc đủ thứ thi thư này, nguyên tắc mua sắm trước sau như một.

Trước khi trả tiền, ông chủ tiệm quần áo hơi cò kè mặc cả một phen. Từ sau khi gia nhập Thanh giáo môn, mặc dù đọc được không ít điển tịch đạo gia thanh tịnh vô vi “Xuất thế”, nhưng một khi mình” vào thị trường, thói quen cò kè mặc cả này vẫn tạm thời không thể thay đổi.

Trước khi ra khỏi cửa tiệm, chương quầy kia lại tiện thể tiêu thụ phần son với đại hiệu chào hàng, cực kỳ tinh xảo, nói có thể tăng thêm vẻ đẹp nữ quyến. Nhưng đáng tiếc là..., Mặc cho tên chương quầy này nói năng bông hoa đi nữa, nhưng khi nghe thấy gã vẫn không có bất kỳ ý định mua sắm nào. Đây cũng không phải là chưa từng keo kiệt mà gã vừa tỉnh lại ngưng thần tưởng tượng một chút, đôi má đáng yêu tựa như

son ngọc của Tiểu Quỳnh Thố, đầy nước phấn son. Lúc này, khi nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng!

Bởi vậy, ông chủ trước mắt này ra sức chào hàng, hiệu quả tự nhiên giảm bớt rất nhiều, thiếu niên tự nhiên là muốn chối từ không mua. Đúng vậy.

Ngọc chất nhẹ nhàng, diệu tại không tì; nhuộm đỏ, liền thành tục vật!

Đợi đến khi vị Đường chủ Tứ Hải đường này đi Thanh Cung, dày vò xong những việc vặt lông gà vỏ tỏi này, lão liền tới Hoằng Pháp Điện tìm Trần Tử Bình quen biết kia nói chuyện phiếm.

Lại nói tiếp, Trần Tử Bình Trần đạo huynh này, mặc dù bị Thanh Y sư tôn của hắn ảnh hưởng khá sâu, làm việc có chút công bằng. Nhưng trên thực tế, bên trong cũng không phải hoàn toàn là người tâm địa Mộc Thạch. Lần trước hắn đã nhắc nhở thu Quỳnh Quỳnh vào trong Tứ Hải đường., Đối với Trần Tử Bình hiểu rõ nội tình mà nói, trên thực tế có vài phần hương vị “Tiên Trảm Hậu tấu”. Nhưng khi tỉnh lại lời nói nhìn như lý lẽ hùng hồn, kì thực khản trương vạn phần nói việc này cho Trần Tử Bình biết, vị Thượng Thanh đệ tử xưa nay đối với ngoại tộc tinh linh thâm ác độc tuyệt đau, lại trầm ngâm một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói:

“Nếu đã như vậy, sau này Trương đạo huynh hãy nhớ kỹ, trong Tứ Hải đường của ngươi, tùy tiện vẽ đạo Trấn Yêu Phù kia...”

Lời vừa nói ra, lúc này liền thu hắn làm tri kỷ.

Lần đi tới này, lại có một chuyện khác hỏi.

Đợi nói chuyện phiếm với Trần Tử Bình một trận, nghe xong liền hỏi:

“Trần huynh đã từng nghe qua chuyện “Phệ Hồn” chưa? Phệ hồn này có phải là một loại công pháp rất lợi hại của chính giáo ta không?”

- Ngày hôm qua đánh nhau với Xà yêu kia, có thể nói là cử tử nhất sinh; tuy chỉ cách hiện tại gần một ngày, nhưng đủ loại

tình cảnh, đã bỏ qua không biết bao nhiêu lần trong đầu thiếu niên kia. Gã đột nhiên phát cuồng mặt người mặt rắn thân yêu quái., Trong lúc hô lên hai chữ “Phệ Hồn”, khuôn mặt vốn dữ tợn trong nháy mắt lại trở nên hoảng sợ như vậy. Tròng cảnh lý kỳ tươi sáng này giống như vừa mới xảy ra. Tiếng kinh hô chói tai vang lên quanh quẩn bên tai.

“Nhìn thần sắc Xà yêu kia sợ hãi như thế, chỉ sợ “Phệ Hồn” chỉ thuật trong miệng hắc, chính là một loại công pháp cực kỳ lợi hại trong chính giáo ta sao? Hay là, nói không chừng “Phệ Hồn” này đúng là biệt danh của “Luyện Thần Hóa Hư” này!

Sau khi tỉnh ngôn suy nghĩ đủ kiểu, hắc đưa ra một kết luận tương đối hợp lý. Hiện tại đến tìm Trần Tử Bình nói chuyện phiếm, chính là muốn kiểm chứng một chút.

Ai ngờ, đối với câu hỏi giọng ôn hòa này của hắc vừa dứt, đã thấy thần sắc vị thanh niên trước mắt này đoan chính cùng môn nhân, đột nhiên biến sắc, kinh thanh hỏi:

“Lời ngươi vừa nói là “Phệ Hồn”?”

“Đúng vậy. Làm sao vậy?”

“Ngươi nghe được chuyện này từ đâu?”

“Cũng là do hôm qua trong lúc vô ý nghe được. Rốt cuộc con Phệ hồn này là vật gì? Nghe kỳ quái, chẳng lẽ nó không phải đạo pháp trong chính giáo ta?”

Tĩnh lại cũng hơi thông minh, hiện tại thấy Trần Tử Bình trước mắt phản ứng kịch liệt như thế, trong lòng tự nhủ tốt nhất vẫn nên lẩn lộn nghe một chút rồi hãy nói.

“Đâu chỉ không phải là đạo pháp chính giáo ta!”

Lại nghe vị tri giao này tức giận nói:

“Phệ Hồn này, chính là đệ nhất ác độc chi thuật của tà đạo kia!”

“Ồ?!”

“Đạo huynh có chỗ không biết, Phệ hồn thuật này là pháp chú mà đám tà ma ngoại đạo tôn sùng nhất. Nếu có thể thi triển thuật này liền có thể hấp thu tinh huyết của người khác, từ đó

tăng cường pháp lực cho người thi thuật – nếu chỉ như vậy thì cũng không sao., Cũng không tính là pháp thuật âm tà nhất. Dù sao, trên đời này còn có một ít tà thuật, cũng có thể hấp thu tinh huyết người ta, nhưng chỉ cần người bị hại ra sức chạy trốn, còn có thể lưu được một cái mạng; tu dưỡng một ít thời gian, những tinh khí huyết mạch tổn thương này..., Còn có thể bù đắp lại chỗ tà ác của Phệ hồn thuật này, đó là nếu nó được thi triển trên người tu đạo, không chỉ hút được tinh huyết của người tu đạo mà còn có thể khiến nguyên thần đạo khí mà người tu đạo khổ sở tu luyện bị cắn nuốt gần hết, đồng thời không chết không thôi!”

“Nha! Tà độc như vậy sao!”

Vị đường chủ thiếu niên này càng nghe càng kinh hãi.

“Đúng vậy! Đạo hạnh nhiều năm, hủy trong một ngày... Điều này đối với người tu đạo chính giáo chúng ta mà nói là hiểm ác tới mức nào! Hấp tinh luyện hồn, danh tiếng “Phệ hồn” này cũng chính từ đây mà có được.”

“Mà người Phệ hồn kia, thông qua phương pháp này có thể dựa vào đạo hạnh nhiều năm. tà đạo bực này không làm mà hưởng, cũng chỉ có người tà ma kia mới có thể đi!”

Hiện tại, vị Trần Tử Bình xưa nay trầm tĩnh ít nói này sau khi nghe thấy hai chữ “Phệ Hồn” liền mở miệng, giống như đổi thành một người khác, nói năng tự nhiên cuồn cuộn không dứt. Nói đến chỗ phần nộ kia, ngữ khí kịch liệt, quả thực là đồng dục!

“Nếu như Phệ hồn thuật này lợi hại như thế, há không phải là họa lớn trong lòng người chính giáo ta?”

“Đó là đương nhiên! Chỉ có điều may mắn là Thiên Hữu chính đạo, nghe nói phương pháp luyện chế Phệ hồn vô cùng phiền toái, bình thường đều lưu truyền trong truyền thuyết, hầu như không ai thật sự nhìn thấy thi triển qua.”

“A! May mắn thật tốt!”

Được Trần Tử Bình lây nhiễm, bắt chuyện cũng thờ dài một hơi. Chẳng qua, lấy lại bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm nghĩ:

“Không ai nhìn thấy thi triển qua, lời này cũng có chút xấu hổ... Nếu quả thật có người nhìn thấy, chắc cũng đã lâm nạn rồi nhỉ?”

Đang suy nghĩ, lại nghe Trần Tử Bình tiếp tục nói:

“Nghe nói khi Phệ hồn thi triển, âm phong lạnh căm căm, thỉnh thoảng có hắc khí toát ra, quả thực là khủng bố sợ người...”

Chỉ là, Trần Tử Bình nói ra những lời này, lại không còn tâm tư nghe tiếp nữa.

Mặc dù mặt ngoài vẫn tương ứng, hoa vẫn chen lấn, nhưng trong lòng hắn đã sớm nổi sóng to gió lớn!

Chương thứ bảy, cuộn cuộn uẩn dưỡng đan hà, Hoán tận sầu suy nghĩ.

Tuy rằng, Trần Tử Bình đối với “Phệ Hồn” tà ác kia cảm khái, cũng chỉ khúm núm, thỉnh thoảng lên tiếng phụ họa. Nhưng nếu Trần Tử Bình hơi chú ý một chút, sẽ phát hiện người nghe lời trước mắt này, kỳ thật có chút không yên lòng.

Lại nói chuyện phiếm chốc lát, cuối cùng vị Tứ Hải đường chủ lòng mang quý thai này cũng tìm được cơ hội, đứng dậy cáo từ.

Chờ cho Trọng Huyền Thắng lại đứng ở trên sơn đạo đi thông tới Thiên Điều nhai, mới tỉnh lại mới phát giác, chính mình vừa rồi đã toát ra không ít mồ hôi lạnh, qua cơn gió núi này thổi qua, quần áo liền bị mồ hôi dính trên người, khó chịu khó chịu nói ra lời. Bất quá, trận gió núi mát lạnh này, ngược lại thổi cho hắn tỉnh táo hơn rất nhiều.

Thiếu niên đang từ từ tiến về phía trước, có chút bàng hoàng hứng thú, lơ đãng nhìn thấy bụi hoa cỏ đang ở bên cạnh mạnh mẽ oai hùng, nhưng trong lòng đột nhiên khẽ động:

“Không đúng! Thuật “Luyện Thần Hóa Hư” này của ta tuyệt đối không thể là “Phệ Hồn” vô cùng tà ác mà Trần đạo huynh vừa nói!

Bản thân trải qua nhiều ngày như vậy, tiên linh chi khí trong động thiên trên Thiên Điều Nhai của Huân Phù, thể nghiệm được cảnh giới thanh vi huyền diệu cỡ nào. Mà tại thời điểm “Luyện Thần Hóa Hư” thi triển, trong lúc “Thái Hoa đạo lực” lưu chuyển, cả người lại trở nên thanh tịnh linh khí cỡ nào!

Đạo thuật linh diệu như thế, sao lại là tà ma pháp chú vạ ác bất xá kia?

Trải qua một cơn gió núi mát mẻ thổi qua, vị thiếu niên vừa rồi bị Trần Tử Bình nói một phen chấn động tới mức choáng váng đầu óc, đầu óc lại trở nên linh hoạt. Hắn lại thầm nghĩ:

“Nếu Luyện Thần Hóa Hư thật sự là thuật tà ác mà Trần Tử Bình nói, vậy vì sao lúc ta đêm đêm luyện hóa, đi cùng tiểu Quỳnh Quỳnh ở một bên, lại luôn bình yên vô sự?”

Nghĩ thông suốt điểm này, thiếu niên cảm thấy khoan dung.

Bất quá, nếu như Luyện Thần Hóa Hư chỉ thuật của mình có thể được mọi người xem trọng thành “Phệ Hồn”, vậy cũng rất cần phải xem kỹ đạo thuật mình nắm giữ không lâu rồi cuộc có hiệu dụng gì. Tự nhiên, câu chữ trong phần “Luyện Thần Hóa Hư” kia, lại bắt đầu giống như đèn kéo quân, không ngừng bổ sung vào trong đầu hắn.

Sau khi lướt qua vô số chữ, cuối cùng, một câu cuối cùng của hắn dừng lại ở Hóa Hư thiên:

“Luyện thần hỗn độn thiên địa, hóa Vũ Dư làm trái khí tức. Thiên Đạo chung cực, thay trời hành đạo. Thần minh quảng đại, cũng Phất có thể làm.”

Hiện tại, sau khi trải qua rất nhiều mưa gió ngập trời, hắn lưu tâm suy nghĩ, lập tức nói ra những lời này, đã có lý giải hoàn toàn mới:

“Cái gọi là Luyện Thiên Địa Hỗn Độn Chi Thần, chính là bài tập hằng đêm trên Thiên Điều Nhai ta đều phải làm. Mà Hóa Côn Bằng Vũ này làm trái với khí tức... Chỉ sợ, đây mới là nguyên nhân chân chính ta có thể đánh nát cái ghế gỗ kia, đóng băng cái ghế gỗ kia!”

Kể từ đó, trong hàng yêu hôm qua, chuyện trăm mối vẫn không có cách giải, rốt cục đã có lời giải thích: Vì sao hôm qua lúc mới bắt đầu, “Thái Hoa đạo lực” của mình lại không hề vang động; mà cho đến sau khi xà yêu kia phát điên mới tự động phát động.

“Úc! Xem ra khí tức dữ tợn sau khi xà yêu phát điên chính là “Trái lại” này sao?”

Do rắn rết kia vốn chịu rét lạnh, thường có kinh đông cứng mà bất tử chi xà; chỉ là sau khi mình dùng luyện thần hóa hư hóa đi yêu khí trong cơ thể xà yêu kia, mới khiến pháp thuật băng tâm kết kia nhanh chóng đông kết.

“Nhìn không ra, Luyện Thần Hóa Hư thuật của ta, không những không phải tà thuật, ngược lại còn là khắc tinh của tà khí!

Nghĩ như vậy, thiếu niên cũng có chút đắc chí.

Bất quá, hơi ngừng chốc lát, bắt chuyện ánh mắt đã thoải mái lại dần dần trở nên ngưng trọng:

“Không đúng... Luyện Thần Hóa Hư thuật của ta thi triển tựa hồ không khác gì tà thuật “Phệ Hồn” kia!”

Đột nhiên, mở miệng nghĩ đến một cảnh tượng không tốt lắm: Lần sau để tự mình gặp mặt yêu quái, nếu yêu quái này không tiện lợi, chỉ một lòng muốn nổi điên ở chỗ đó, khó đảm bảo cho thái hoa đạo lực thần chính nghĩa của mình mười phần này, sẽ không chủ động chạy đến “Luyện thần hóa hư”!

Nếu như yêu quái kia phản phồng bộ dáng trung thuật xà yêu hôm qua, chỉ cần kéo cổ chỉ cần hô to, vậy chính mình nhảy đến Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Nghe Trần Tử Ngân mới nói ý tứ đó, tựa hồ thế gian này cũng có rất ít người chân chính thấy qua “Phệ Hồn” bộ dáng thế nào, nếu như trải qua đám người không biết hàng vậy xem kia, vậy kết quả của mình...

“Có lẽ không đáng sợ như vậy.”

Mặc dù cố gắng trấn định, nhưng tỉnh lại trước mắt, vẫn không ngừng thoáng hiện ra bộ dáng lòng đầy căm phẫn của Trần Tử Bình —— tỉnh ngôn rất rõ ràng, việc này so sánh với việc thu nhận Quỳnh Thố, tuyệt đối không thể như trước. Chợt, trong đầu hần lại hiện lên một ý niệm:

“Năm đó lão đạo Thanh Hà bị trục xuất xuống núi, có phải có liên quan tới Luyện Thần Hóa Hư không? Nhìn bộ dáng thần thần lải nhải hần đưa bản kinh thư này của mình đi, chỉ sợ việc này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.”

Mặc dù đây là chuyện hồ đồ, nhưng cũng có nghĩ, khả năng chính mình biết “Phệ Hồn thuật” này, nếu dẫn xuất hậu quả gì, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ có một mình hần rồi.

“Việc này nhất định phải tìm biện pháp che giấu.”

Thiếu niên trầm nghĩ.

Đợi sau khi nghĩ đến điều này, ngược lại cũng không hao tâm tổn sức, bắt chuyện liền nghĩ đến một con đường hóa giải.

“Trần đạo huynh vừa rồi không phải nói, lúc Phệ Hồn tà thuật kia thi triển, luôn là cảnh tượng âm phong lẫm liệt, hắc khí đằng đằng sao? Luyện Thần hóa hư thuật này của ta không có loại này – không đúng, lúc luyện thần hóa hư thi triển, tuy là vô thanh vô tức; nhưng nếu là bị yêu quái kia san bằng một tiếng rú thảm, ngược lại cũng có chút quý dị.”

Nghĩ như vậy, đã mở miệng nói:

“Đã như vậy, ta đây liền có thể nghĩ biện pháp, để từ lúc đó thời điểm thi thuật, hiện ra chút khí tượng quang minh, lộ ra mười phần chính khí —— vậy không dễ để cho người ta hiểu lắm!”

Chỉ tiếc, cái này tuy tốt, nhưng sau một phen moi ruột gan, lại phát hiện biện pháp này thật sự không dễ thực hiện.

Không phải vậy đâu, nghe vậy lập tức nghĩ đến, trong mấy pháp thuật mình chỉ biết, pháp chú “Thuần Thủy Quyết” kia, ngược lại có thể khiến toàn thân mình phát sáng. Nhưng rất không may là, sau khi hấn phát động Thuần Thủy Quyết trên cả ngọn núi này, trên dưới toàn thân ngược lại dâng lên một tầng quang huy, ở trong bóng cây dày đặc nhìn cũng rõ ràng

Đáng tiếc chính là, trên người hấn tầng quang hoa ảm đạm u u này, lại thật sự không tính là quang minh đường hoàng cảnh; nếu lại phối hợp với một tiếng kêu thê lương vô cùng thảm thiết... Đó không những không thể che dấu hiệu quả, ngược lại còn làm cho người ta càng thêm nghi ngờ!

“A, vậy thì chờ có nhàn rồi, đi tới Tàng Kinh Các trên đỉnh phi vân một lần, nhìn xem nơi đó có thứ gì khiến người ta toàn thân tỏa kim quang, vừa nhìn đã biết là pháp thuật kinh chú quang minh chính khí!”

Sau khi hạ quyết tâm, bước chân của thiếu niên lại trở nên nhẹ nhàng hẳn, chậm rãi đi về phía Thiên Điều nhai.

Trong mấy ngày kế tiếp, đã làm cho hấn tỉnh táo lại, có chút ngoài ý muốn là hấn vô tình thu tên giặc Tuyết này lại để lừa gạt cô nương, ngược lại mang đến cho hấn và Quỳnh Đình rất nhiều tiện lợi.

Trước kia, mỗi khi đến giờ cơm, người bắt chuyện còn phải mang theo Quỳnh Huyền, đi tìm thức ăn ở trong Nghiễm Pháp Điện trên núi Bão Hà. Nhưng từ sau khi giặc Tuyết đi tới, ba người này chỉ lên đó ăn bốn năm lần rồi không đi nữa.

Bởi vì ước chừng hai ba ngày sau, giặc Tuyết có lẽ sẽ thông báo trước, nên nàng không quen với việc ăn uống ở trước mặt nhiều sinh linh.

Cho nên, nàng liền quảng cáo đi tới nhà bếp ở Hoàng Pháp điện kia, lấy nồi bát muôi, muôi tất yếu làm muôi, còn có rau củ mì kia, sau đó nàng liền ở trong Tứ Hải đường, đốt lửa lên bếp, liền bắt đầu cho đám người Tứ Hải đường dùng điểm tâm nho nhỏ để nấu món ăn một ngày ba bữa.

Nhưng trên thực tế, ở Tứ Hải đường chiếm đa số hai nữ quyền này, trên cơ bản chỉ ăn tiểu oa nhi Quỳnh Uyển kia, mỗi ngày không biết từ đâu đến đã xử lý trái cây tươi ngon; đồ ăn trong bếp phần lớn đều vào bụng vị đường chủ Tứ Hải này.

Tuy rằng đã từng thông báo cho giặc tuyết không cần phải khờ cực như vậy, nhưng mỗi lần nàng chỉ cười nhạt, nói ngày đó nàng nguyện làm nô tỳ, tất cả những việc này đều là nàng phải làm.

Lúc nói chuyện này, khuôn mặt như sương tuyết của Khấu Tái Tuyết hiện lên một vẻ cứng cỏi không quay lại được ngay cả nam tử cũng hiếm thấy. Đi kèm nó còn có một vết mặt mày sâu muện dường như vĩnh viễn không biến mất.

Nhìn vẻ mặt nàng như vậy, khuyên qua mấy lần, sau đó cũng không kiên trì nữa. Chỉ là như vậy, lại quấy phá không ít mộng đẹp của đệ tử trẻ tuổi Thanh Cung:

Sau khi tuyết rơi đến, thường có các đệ tử trẻ tuổi khác trên núi, không sợ gió thổi nắng, trèo non lộ suối, vất vả chạy tới Hoàng Pháp điện ở núi Bão Hà này ăn uống!

Lại trôi qua mấy ngày, hôm đó, tiểu Quỳnh Uyển không biết mệt mỏi, lại lôi kéo đại tỷ tỷ Tuyết Ứng của nàng, kết bạn tới núi hái hoa kiếm quả. Hai cô bé này vừa đi, trong Tứ Hải đường lập tức trở nên vô cùng thanh tĩnh.

Được trận không nhân rồi này, bắt chuyện liền ở trong Tụ Vân đình kia, tụng kinh thư. Sau khi xem qua nửa quyển kinh thư, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền giương mắt ngắm nhìn dòng nước róc rách không dứt ở giữa núi đồi đối diện, thư giãn một chút tinh thần.

Đỉnh đỉnh tụ tập mây bay lượn, che khuất ánh mặt trời mùa hè. Thỉnh thoảng có vài chiếc lá hơi ngả vàng từ trên cành cây bên đình bay xuống, theo gió núi nhẹ nhàng mà xuống, tản mát trên kinh quyển trải dài trước mặt thiếu niên.

Ra tinh thần chốc lát, tỉnh lại chợt nhớ, dù sao bây giờ cũng là vô sự, sao không thừa dịp này đến Tầng Kinh Các trên đỉnh phi vân xem? Cũng nhìn một cái có pháp chú thích hợp hay không, có thể che lấp pháp thuật luyện hóa hư hư thực thực hèn của mình.

Nghĩ tới đây, hắn liền buộc cuộn sách trước mặt, chỉnh đốn lại trang phục rồi đi về phía đám mây kia.

Thượng Thanh cung nhất tầng kinh các, tọa lạc trên đỉnh La Phù Sơn Phi Vân, cùng hậu sơn Quan Thiên các hô ứng lẫn nhau. Nhưng so sánh với Quan Thiên các Sâm Thiên khí pháp, Tầng Kinh các này từ bên ngoài nhìn vào cũng không dễ gì chú ý, chỉ là một toà thạch lâu ba tầng, thạch lâu đỉnh, đều ngói xanh.

Thiên Nhất các chất liệu như vậy, đang phòng cháy. Mà tên Tầng Kinh các “Thiên Nhất” cũng là nói từ cách nói “Thiên sinh thủy”, chỉ khắc chế họa. “Thiên sinh thủy” này có lai lịch ra sao, trước khi Quỳnh Đình tới Thiên Điều nhai, lúc mở miệng là lúc vô sự, cũng từng khảo chứng. Chỉ có điều, xa nhất cũng chỉ biết Đại Nho tiền triều Trịnh Huyền từng nói: “Thiên sinh thủy, Địa Lục Thành.” Đi lên phía trước, liền tan thành tro bụi không thể kiểm tra.

Hiện tại, xa xa nhìn qua, ngày này tàng kinh các Thanh Hôi giao nhau, tạo hình chất phác, bề ngoài có chút cũ kỹ. Chỉ có mái cong bốn góc mái cong cong, mới khiến nó hiện ra vài phần linh khí.

Đến cửa Tàng Kinh các, tên đệ tử trông cửa kia dường như không biết hấn lăm. Chỉ có lúc tỉnh lại đưa ra lệnh bài của Đường chủ Tứ Hải đường thì đệ tử giữ cửa mới xin lỗi, cung kính mời hấn đi vào.

Khi đi vào bên trong Tàng Kinh Các, hấn mới kịp nghe thấy, từ bên ngoài Tàng Kinh Các có một tòa Tàng Kinh Các nhìn không chút thu hút, bên trong có rất nhiều giá sách bằng gỗ. Một loạt giá sách làm bằng gỗ làm bằng nước được sắp xếp chỉnh tề trên mặt đất bằng phẳng, trên giá thì chồng chất một quyển kinh sách.

Sau khi dạo quanh một vòng, thiếu niên có chút kỳ quái phát hiện, trong cả gian lầu các này, ngoại trừ mình ra, chính là mấy vị đạo nhân trông coi Tàng Kinh các. Trừ những thứ đó ra, trong Tàng Kinh các rộng lớn này liền không có đệ tử nào là thượng thanh xem kinh thư nữa.

—— vị đường chủ Tứ Hải đường mới nhập môn này có điều không biết, trong Tàng Kinh Các này cũng không phải là quyển kinh điển thu trữ tu luyện tầm thường kia. Kinh điển Đạo gia mà đệ tử Thượng Thanh hằng ngày sử dụng, trong các điện Thượng Thanh đều có tự phòng bị.

Lại nói tiếp, thông báo trong Tứ Hải đường, so với quy mô đệ tử trong sảnh của hấn, sách vở kia cũng coi như thập phần phong phú!

Mặt khác, để cho hấn mở miệng cảm thấy có chút ý tứ chính là trong tàng kinh các của Đạo môn ở Thiên Nhất các này vẫn còn vài giá sách., Phía trên chồng chất kinh tịch đạo gia, hơi lật ra, có không ít chính là kinh điển chư tử bách gia hấn đọc trong trường tư thực của mùa gia trước kia. Thậm chí ở đó còn phát hiện không ít điển tịch võ thuật, mà ở trong một số góc còn rải rác một ít kinh trục cổ quái không nói lên lời.

Mà mấy giá sách này có chút khác lạ, tất cả đều khắc bốn chữ triện: “Hải nạp bách xuyên”.

Xem ra, việc đến Tàng Kinh Các Thanh Cung này cũng rất tốt, phải tuân theo giáo ý của tổ Thanh giáo kia.

Còn có một điểm, cũng làm cho thiếu niên tỉnh táo chú ý. Đó chính là, mặc dù hiện tại giấy gai, giấy trúc ở trong Thanh cung rất là Phong Hành, nhưng ở trong Tàng Kinh các này, đã thông báo lại phát hiện nơi cất giữ sách, gần như tất cả đều là những quyển trúc trúc kia. Suy nghĩ một chút, liền mơ hồ có thể biết nguyên do.

Thứ nhất, là bởi vì đại đa số sách cổ kia có niên đại xa xưa, khi đó sợ rằng không có giấy. Thứ hai, cho dù hiện tại cuốn sách mới vào, cũng không cần viết giấy là được, hơn phân nửa là vì cất trữ lâu dài, không dễ tổn hại. Lại nói, giấy gai trúc kia mặc dù nhẹ, nhưng dễ dàng bị sâu bọ cắn nát. Huống hồ nếu thường xuyên lật xem, tổn hại cũng nhanh, bất lợi cho việc cất trữ lâu dài.

Chính là quyển sách tre trăm ngàn quyển này có niên đại khác nhau, chất chứa một đường, hỗn hợp tản mát ra một mùi khó tả. Mùi này mùi tựa như Lan mà không phải lan, như xạ không phải xạ, nhưng lại có chút thanh muện, thấm vào ruột gan, chỉ sợ chính là thư hương say sưa của cổ nhân kia nhỉ?

Sau khi tỉnh lại, hắn liền xem xét những quyển kinh thư này qua lại, chỉ là, đợi hắn quay vài vòng, cũng kiên nhẫn xem xét một ít kinh điển, nhưng hơn nửa canh giờ trôi qua vẫn không có thu hoạch gì.

Sau nửa ngày phí công vô ích, tỉnh lại mới phát giác, quyển trúc kinh trúc bên trong Tàng Kinh Các này, mặc dù không xưng là Hạo Như Yên Hải, nhưng cũng không sai biệt lắm là xếp sách vào Thanh Sơn. Sau khi tuần tra một vòng, hao tổn hơn nửa canh giờ, mới phát hiện ngoại trừ trở nên hoa mắt hỗn loạn, hai mắt nhức mỏi, vẫn không thu hoạch được gì.

Rất cực, hắn mở miệng quyết định từ bỏ việc tìm kiếm của mình, quay lại hỏi thăm tiền bối đạo nhân, Thanh Y đạo trưởng phụ trách bảo vệ Tàng Kinh Các.

Cung kính bái kiến Thanh Y đạo trưởng khuôn mặt gầy gò, tướng mạo hiền hòa, bắt chuyện liền nói rõ ý đồ mình, hỏi thăm Thanh Y đạo trưởng ở trong Tàng Kinh các này, có hay không thi triển ra, có thể khiến toàn thân hắc hiện ra cảnh tượng sáng lạn pháp chú.

Có lẽ yêu cầu này tương đối cổ quái, ngược lại khiến hắc tón không ít công sức. Cuối cùng, mới khiến vị Thanh Y đạo trưởng này hiểu ra, vị thiếu niên đường chủ vừa gia nhập bản môn không lâu trước mắt này, nói cả nửa ngày, hóa ra cũng không phải pháp chú có lợi cho công thủ - thiếu niên này lòng nóng như lửa đốt nói pháp thuật cả buổi, lại chỉ muốn để cho mình sau khi thi pháp, biến thành bộ dáng một đường hoàng chói sáng!

Lại nói vị Thanh Y đạo trưởng này, vừa rồi thấy vị thiếu niên đường chủ này, đang hết sức chăm chú tìm kinh quyển trên giá sách, còn khen hắc cần cù trong lòng. Chờ làm rõ ý đồ thật sự của thiếu niên này, lại nhìn bộ dáng vội vàng của hắc, trong lòng âm thầm thở dài:

“Ai, thật đáng tiếc. Rốt cuộc vẫn là thiếu niên người, chỉ muốn học mấy cái hoa mà không thực này thôi.”

Chỉ có điều, vị đạo trưởng Thanh Y này từ trước đến nay rất ôn hòa, cũng không có chuẩn bị làm mất hứng vị đường chủ thiếu niên này. Hơi suy nghĩ một chút, liền nhẹ giọng nói với thiếu niên trước mắt với vẻ mặt chờ mong này:

“Thì ra đường chủ yêu cầu thuật này... Bản đạo nhớ lại, trong “Đan Hà thiêu” ở bên kia, có một quyển kinh sách tên là Thái Thượng Thái Quang Minh Thần Chú phẩm cấp. Trong đó hình như có ghi chép pháp thuật mà đường chủ cần. Mấy năm trước bản đạo tựa hồ đã từng xem qua, đại khái là “Triều Diệu Hoa Quyết”.

“Ôi! Vậy cảm ơn đạo diện kiến.”

Nghe Thanh Y đạo trưởng nói vậy, liền biết trong Tàng Kinh Các này, xác thực có loại pháp thuật mà mình tự nghĩ ra; như vậy, tâm phúc của mình sẽ không yên ổn, liền có thể hoàn toàn loại bỏ!

Lúc này, nghe vậy liền vui mừng quá đỗi, dứt khoát cảm ơn Lưu Lạc một tiếng, liền tranh thủ thời gian xoay người chạy về hướng Đan Hà thiếu thốn. “Đan Hà ” chỉ thị” mà Thanh Y đạo trưởng chỉ thiên về một góc không đáng chú ý, nếu không phải được hấn nhắc nhở, nghe được căn bản sẽ không chú ý tới.

Mà sau lưng thiếu niên nhanh chóng chạy đi này, từ trước tới giờ vị đạo trưởng nói chuyện luôn chậm rãi thông thả, còn chưa kịp nói xong nửa đoạn câu chuyện quan trọng hơn đã thấy vị Đường chủ thiếu niên nóng nảy này đang phóng thẳng về hướng “lò Đan Hà” kia!

Chương thứ tám, trong lời nói mang ý khen, vui vẻ hiểu hiểu sâu trong lòng.

Vị Thanh Y đạo trưởng phụ trách bảo vệ Thanh Cung Nhất Tàng Kinh Các này, tính cách thật đúng là có chút chậm rãi ung dung.

Cũng không biết có phải vì lão đạo Thanh Hà tiên nhiệm của hắn quá mức khoa trương, mới gây ra sai lầm lớn cuối cùng, cho nên lên Thanh Cung rút kinh nghiệm, thận trọng kiểm tra, mới chọn vị đạo trưởng Thanh Y tính tình trầm tĩnh này làm Các chủ Nhất Tàng Kinh các ngày nay.

Bởi vậy, khi hắn nhớ tới lời nói của Thanh Y đạo trưởng đã nói xong, liền quay người chạy về hướng “Đan Hà Thiếu” mà hắn đã chỉ, nhưng Thanh Y đạo trưởng vẫn lưu lại nửa câu nói có chút trọng yếu sau đó, chưa kịp nói.

Vì vậy, ngay khi nghe được thì vội chạy tới trước giá sách Đan Hà thấp, chuẩn bị tìm kinh thư có chứa “Húc Diệu Hoa Quyết” kia, thì trong tai hắn nghe được một câu nói của Thanh Y đạo trưởng đến trễ:

“... Đan Hà kia không thể tùy tiện tới gần!”

“Hả?”

Nghe được câu này, bắt đầu nhớ lại, bàn tay bắt đầu lay động kinh quyền, lập tức ngừng lại:

“Chẳng lẽ tầm thư trong đan tịch này còn có quan khiếu trọng yếu nào đó sao?”

Lúc này, vị thiếu niên theo gián ngôn lưu này, vội vàng dừng lại lật qua lật lại, rồi quay người chạy về trước mặt Thanh Y đạo trưởng, cung kính hỏi:

“Không biết trưởng sở chỉ là chuyện gì?”

—— lại phát hiện, vị Thanh Y đạo trưởng trước mắt này, hiện tại vẻ mặt lại cổ quái; trầm ngâm một lúc lâu, mới có chút kinh

ngạc nói:

“Ách... Cũng không có gì đáng ngại. Trương đường chủ cứ tới vùng đan hà kia tìm đi, kiên nhẫn tìm thử, hẳn là không khó tìm.”

“Vâng, xin tuân theo lời Các chủ.”

Thiếu niên cung kính trả lời, sau đó liền tràn ngập vẻ khó hiểu, lại quay người đi trước đan hà khảm ở góc đông nam phòng, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm quyển kinh chú mà Thanh Y đạo trưởng chỉ điểm.

Quả nhiên, cũng không tốn bao nhiêu công phu, bắt chuyện tra được quyển Thái Thượng Thái Thượng Quang Minh Thần Chú kia. Sau khi tìm được, cẩn thận lấy quyển kinh điển xuống, mở miệng liền tìm một chỗ sạch sẽ bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận nghiền ngẫm nội dung trong quyển kinh điển này.

Tạm thời bỏ qua việc thiếu niên chuyên tâm nghiền cứu kinh quyển thì không nói tới, hơn nữa vị Thanh Y đạo trưởng vừa rồi kia có thể nói là mỗi nghi môn đầy bụng.

Nguyên lai, Thanh Y vừa mới nói Đan Hà kia không thể tùy tiện tới gần, thật sự không phải nói ngoa. Đan Hà này cất giữ kinh thư, nếu muốn tu tập, đều yêu cầu người tu tập có đạo lực hấp thu không nhỏ. Nếu đạo lực tu vi không đủ, còn tới cưỡng ép tu luyện, thì không chỉ vô ích, ngược lại còn có đại hại.

Bởi vậy, để tránh cho những hậu bối tham công liều lĩnh chịu khổ, hồng tu hành, các tiên bối trưởng lão trong Tàng Kinh Các này, liền ở xung quanh đan hà thiếu thốn, bày ra một tòa trận pháp ngũ hành nho nhỏ, tên là “Nghieu Bích Trận”. Nếu có đệ tử thượng thanh tu vi không đủ đạo lực kia, khi tới gần đan hà này, toà “Nghieu Bích Trận” này sẽ tự nhiên phát động, ngăn trở đến kẻ kia tìm kinh quyển.

Tuy rằng, trận pháp này luôn có tác dụng phòng trộm, nhưng nếu tặc đồ kia có thể đi vào Tàng Kinh Các thì sẽ không phải là tiểu tặc bình thường; cơ bản trận pháp này sẽ không có tác dụng gì.

Kỳ thật, vừa rồi cũng là hấn mở miệng một lòng chỉ nghĩ đến việc che giấu Phệ Hồn thuật, nên không sao lưu ý. Nếu hơi chú ý lưu tâm, sẽ phát hiện Đan Hà này chỉ đơn giản sơ cách nhau tương đối xa, trên tường bên cạnh còn khảm một khối mộc bài, bên trên cũng viết rõ việc này.

Bất quá, tuy rằng không thể lưu ý, nhưng may mắn là, tinh ngôn còn nhỏ thì nhỏ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lực. Mặc dù thái hoa đạo lực kia trải qua nhiều ngày rèn luyện, cũng không thấy tăng nhiều, nhưng cũng coi là tinh thuần; ngũ hành trận pháp nho nhỏ này đương nhiên sẽ không phát động đối với hấn.

Chỉ bất quá, những nội tình này đạo trưởng Thanh Y lại không thể nào biết, bởi vậy liền ở đó nghi hoặc không thôi:

“Quái lạ! Vị Trương đường chủ Tứ Hải đường này nghe nói gia nhập bốn môn mới chỉ hai nguyệt quang cảnh. Xem tuổi của hấn, cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, lại không biết làm sao có thể thông qua Tuyên bích trận?”

Sau một phen suy nghĩ, vị Thanh Y đạo trưởng làm việc cẩn thận này nghĩ đến một khả năng hợp lý:

“Chẳng lẽ trận pháp này lâu năm, hôm nay lại mất đi tác dụng?”

Ý niệm này vừa nghĩ ra liền càng suy nghĩ càng có lý.

Sau khi có ý tưởng này, hấn suy nghĩ một chút, vị Các chủ Tàng Kinh Các trung thủ chức trách này liền gọi vị đồ nhi đang vẩy nước quét nhà cách đó không xa kia, tiểu đạo đồng tịnh hành.

Thấy sư phó gọi nhau, tiểu đạo đồng này vội vàng tới đây, khom người nói ra:

“Không biết sư phó có gì phân phó?”

“Ừm, là như vậy, có bản trích, đại định kinh, vị sư muốn lật xem thử. Người thay vị sư đi đan hà kia lấy về.”

“Ừm?”

Lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, nhưng khi hiểu rõ ý tứ trong lời nói của sư tôn, người này và tiểu đạo đồng tuổi tác tương đương, Tịnh Hành, rất kinh ngạc, nhin không được hỏi:

“Sư phụ, chẳng phải Ngũ Hành Trận trước mắt Đan Hà là đồ nhi vẫn chưa thể...”

Vừa nói đến đây đã nghe sư tôn của hắn ôn hòa nói:

“Ừm, người đi đi, tự có đạo lý của vị sư.”

Nhìn dáng vẻ cao thâm khó lường của sư tôn, Tịnh Hành cũng không có cách nào, đành phải mang một bụng mê hoặc, bước về phía đan hà kia.

Phía sau hắn, Thanh Y đạo trưởng đang vuốt râu thâm nghĩ:

“A... Tuy nói tịnh hành đồ nhi này tu vi còn thấp, nhưng so với thiếu niên mới nhập giáo thì mạnh hơn một chút nhỉ? Nếu như hắn cũng có thể tiếp cận được đan hà kia, vậy nhất định là Nghiêu Bích trận đã mất đi hiệu lực.”

Tạm không đề cập tới Thanh Y sư tôn, đã bắt đầu cân nhắc nên làm thế nào để bố trí một tòa trận thế mới, lại nói vị tiểu đồ nhi này của hắn Tịnh Hành, theo lời sư phụ, đi thẳng về phía Đan Hà.

Ngay lúc Thanh Y đạo trưởng âm thầm cho rằng đồ nhi của mình hắn là giống như đã nói, bình yên vô sự thì lại vô cùng lạnh lùng, chợt nghe được một tiếng vang “Đông”!

Một tiếng động thành linh này, làm vị Thanh Y đạo trưởng không có bao nhiêu tư tưởng này kinh sợ. Khi giương mắt nhìn lại, phát hiện đồ nhi ngoan ngoãn của hắn, trên trán đã mọc ra một cái túi lớn sáng lấp lánh!

Nguyên lai, lúc Tịnh Hành vừa mới tới gần đan hà kia, cách giá sách đá lởm chởm kia còn một bước, đột nhiên trước người hắn có một trận thanh quang lóng lánh, tựa như san bằng cả một bức tường gạch vô hình, “Loảng xoảng” một cái, Tịnh Hành dò xét trán Bạch Tịnh phía trước, đã bị đụng trúng!

... Đợi Tịnh Hành chịu đau, vô cùng uể oải trở lại trước mặt sư phụ, ngược lại không chú ý, khuôn mặt vị sư tôn Thanh Y này của mình, cũng là lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ vô cùng.

Mặc dù thiếu niên đồ nhi của mình bị ủy khuất, nhưng nguyên do chân thật sự của chuyện vừa rồi, lại có chút không tiện thuận tiện nói thẳng với hắn; lão đạo gầy gò này đành phải nghĩ ra một cái lí do khác.

Vì vậy, vị tiểu đạo đồng Tịnh Hành đang tự dẫn đầu này liền nghe thấy vị sư tôn trước mặt, lời nói thâm thía dạy bảo:

“Tịnh Hành đồ đệ, ngươi theo ta tu tập kinh pháp Đạo gia, cũng gần ba năm rồi. Ngươi nhìn mặt đất bên kia, người thiếu niên tuổi tác không khác gì ngươi, hắn đã có thể bình yên vô sự thông qua tiểu ngũ hành trận trước mắt Đan Hà rồi.”

Hơi dừng một chút, tiếp theo tình cảm khẩn cấp cổ vũ đưa bé uể oải trước mặt:

“Tịnh Hành à, tư chất của ngươi vô cùng cao. Sau này cần phải chăm chỉ tu hành hơn nữa, tranh thủ sớm nhìn ra chân cảnh Đạo gia mới được...”

Lời Thanh Y vừa nói ra, vị đạo đồng Tịnh Hành trên trán lập tức quên đi tất cả đau đớn; lập tức, trong lòng hắn rất cảm động:

“Thì ra, sư tôn kỳ vọng cao với ta như thế, mà ta lại ngây thơ vô tri, không cầu tiến bộ. Đều tại ta không tranh giành...”

Lúc này, Tịnh Hành liền cảm thấy có chút nước mắt lã chã, nghẹn ngào nói:

“Sư tôn dạy bảo, nhất định tiểu đồ sẽ ghi nhớ trong lòng! Kể từ hôm nay, nhất định ta sẽ chuyên tâm tu luyện đạo nghiệp, không phụ sự kỳ vọng của sư tôn!”

“Ừm! Như vậy cũng tốt. Ngươi đi đi.”

Tiểu đạo đồ cổ vũ mà đi, lưu lại phía sau một mặt sư tôn đỏ bừng.

Nhưng có câu “Tạo hóa trên người”, vị sư tôn hiện tại đang vội vàng xấu hổ này hoàn toàn không nghĩ tới, đúng là hắn không có lòng gây nên phong ba nhỏ nhỏ, ngày sau lại đạt tới một vị cao nhân đạo đức cao thâm của Thượng Thanh cung! Mà ở phương diện khác, Thanh Y đạo trưởng cũng không có thành tựu kiệt xuất gì, vừa vắn bởi vì vị cao đồ dưới trướng

xuất hiện này, liền dựa vào danh sách các đời của thượng Thanh cung lưu lại một bút. Đúng là như vậy.

Cô ý trồng hoa không sống, Vô Tâm cảm liễu thành ẩm!

Mà vừa rồi phát sinh tất cả những thứ này, vị thiếu niên ngồi trên chiếu, đang chuyên tâm nghiên cứu kinh quyết lại không hề hay biết. Toàn bộ thân tư của hắn đều đã chìm đắm trong đạo kinh này.

Đúng như Đạo gia kinh thư thông thường, quyển “Húc Diệu Hoa Quyết” ghi lại trong quyển Thái Thượng Đại Quang Minh thần chú, phía trước ước chừng chiếm một nửa thiên văn, đều là đang giải thích kinh nghĩa Đạo gia. Chỉ có nửa bộ sau, mới thật sự là kinh thuật pháp môn.

Đương nhiên, trong bản quyết này, tránh không được phải đem pháp quyết này công dụng, khoe khoang nói vô cùng to. Nhưng tỉnh luận chí không ở chỗ này, liền không có tâm nhìn kỹ những từ ngữ tuyệt đẹp này, trực tiếp nhảy đến chỗ kinh chú bắt đầu, đánh giá kỹ càng.

Chỉ có vào lúc này, đánh thức mới cảm thấy, mình năm đó ở vì quần áo bên ba, gạt ra thời gian cùng với Quý lão học vấn “Hược”, công phu hoàn toàn không uổng phí. Đang nghiên cứu những văn pháp, từng câu từng chữ khó hiểu của đạo gia kinh văn, nếu như không có cơ sở văn học văn học vững chắc, thì không cần phải nói đến lý giải, phỏng theo, sử dụng, chỉ sợ ngay cả một câu đọc cơ bản nhất cũng là mười phần khó khăn!

Tuy nói “Húc Diệu Hoa quyết” này, hiệu quả đạt được cũng không phức tạp; nhưng pháp chú khẩu quyết đọc xuống, cũng thực không dễ dàng. Chẳng qua, hiện tại đã không làm khó vị thiếu niên này đọc sách, rất quen đạo lý ngũ hành âm dương.

Cho nên, cũng không lâu lắm, vị Thanh Y đạo trưởng này đang cẩn thận quan sát, đột nhiên thấy trên người thiếu niên đường chủ này, chợt bốc lên quang điểm huy hoàng rạng rỡ chớp động!

Hoa quang lóa mắt của ngàn vạn đạo Minh Diệu đường hoàng này giống như ánh vàng rực rỡ chiếu rọi mặt trời kia, đem toàn thân thiếu niên này bao phủ trên dưới. Dưới ánh lửa vàng rực

rõ loá mắt này chiếu rọi, hiện tại thiếu niên này nhìn qua giống như Kim Giáp thần nhân!

“Thành công rồi!”

“Về sau nếu như gặp lại yêu quái cuồng loạn kia, không cần tự trói tay chân!”

Trong lòng mừng rỡ, vị thiếu niên đã thi thuật thành công này liền bay lên, đặt quyền kinh điển trở lại trên kệ, cảm ơn Thanh Y đạo trưởng, liền vui mừng ra cửa.

Mà vị Thanh Y đạo nhân này, thấy trên người vị thiếu niên còn sót lại một tia sáng, mừng rỡ chạy trốn, thay hẳn cao hứng, nhưng cũng nhin không được âm thầm nghĩ:

“Thiếu niên này, thiên phú là mười phần cao. Chỉ tiếc, tựa hồ quá mức chú trọng những hoa lệ thuật này. Nay bản thân pháp thuật này cũng còn chưa đủ, nhưng hẳn ý định cũng có chút... Nếu là sau này như thế, không khỏi có chút lạc lối.”

“Ừm, về sau được thoải mái, bản đạo phải khuyên bảo hẳn nhiều hơn.”

Vị Các chủ Thiên Nhất các tiếc tài liệu này thầm nghĩ như vậy.

Chương thứ chín vân ngâm vài án, hoa trên băng lộn xộn trên bút.

Khi trở lại trên Thiên Điều nhai, hấn bắt đầu nói phát hiện ra Quỳnh Sơn, giặc Tuyết, còn chưa trở về. Lần đi Tàng Kinh các giầy vò vừa rồi, sau hưng phấn qua đi hấn vẫn cảm thấy mệt mỏi; hấn nghỉ lại cái ghế đá trong Tụ Vân đình, khiến cho gió núi mát lạnh thổi tan một thân mệt mỏi của mình.

Lại nghỉ một lúc, chính mình nhìn sơn cảnh trước mắt, liền thấy hai thành viên khác trong Tứ Hải đường chính từ trên đường đá trước sườn núi đi tới. Phía trước nhảy nhót tung bừng, tự là thân ảnh xinh đẹp linh động của Quỳnh Đình; còn thân hình yếu điệu thông dong phía sau, chính là Quy Tuyết Diệp đoan trang khiêm tốn.

Chờ hai người này trở lại trên vách đá, Tiểu Quỳnh Thuần thấy mình đánh thức ca ca, đang ở trong tụ vân đình này ngăn người, liền chạy tới trước người hấn, giống như hiến bảo vật đem hai trái cây mới lạ nàng ở trong núi hái được, từng cái bày ở trên bàn đá trước người hấn. Trên những quả màu hồng hoặc cam kia, còn lóng lánh một ít thủy quang, hấn là trước khi các nàng trở về, đã ở trong khe suối khe núi kia, dự đoán tẩy rửa.

Xem ra, tiểu nữ oa xinh đẹp này ở phương diện hái quả dại, thật là có một phen bản lĩnh không tầm thường. Đợi tỉnh lại, tiện tay nhặt một trái cây, đặt ở trong miệng nhẹ nhàng cắn, liền lập tức cảm thấy một cỗ hương vị ngọt ngào thuần mỹ, từ trong da chui ra, nháy mắt che kín toàn bộ đầu lưỡi của mình. Mà ở bên ngoài tư vị ngọt ngào, càng có một phen mát mẻ sáng khoái, theo cái trái cây này nuốt xuống, lạch bạch qua toàn thân, quả thật làm cho người ta vô cùng thích ý!

Trong lúc thưởng thức mùi vị ngon như vậy, bắt chuyện vẫn không quên thời gian ăn uống kia, miệng hàm răng không rõ ca ngọng các nàng mấy tiếng.

Thấy ca ca thích hoa quả mình hái được như thế, Tiểu Quỳnh Khoảnh đang tham ăn lại như so với ở trong miệng mình ăn, còn muốn cao hứng hơn, chỉ để ý không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thiếu niên ca ca này. Sau khi nhìn hẩn nuốt xuống một ngụm trái cây cuối cùng, Quỳnh Huyền liền tràn đầy chờ mong hỏi hẩn hương vị quả này như thế nào.

Rất rõ ràng, nghe nàng hỏi như vậy tất nhiên là khen ngợi không dứt lời. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, tiểu Quỳnh Thu mới hài lòng cầm lấy một chuỗi trái cây, dựa vào một bên hưởng dụng.

Mà vị Khấu Tuyết cô nương kia thì thích hợp làm giặc, trải qua một phen chạy đi vừa rồi, khuôn mặt trắng nõn kia cũng hiện ra một tia huyết sắc. Nhìn vào trong mắt tỉnh táo, liền cảm thấy bộ dạng hiện tại của nàng, không còn trong treo lạnh lùng như trước. Chỉ có điều, thần tình trên khuôn mặt nàng, vẫn là cái bộ dạng hồ hững không chút để ý kia.

Thấy nàng chỉ là buông tay đứng hầu ở một bên, bắt chuyện để nàng cũng ném thử hương vị trái cây này.

Nghe được Đường chủ mời, tên Khấu cô nương liền đáp một tiếng:

“Vâng.”

thần nhiên nói xong từ đơn giản này, liền tùy tiện nhặt ra một quả màu cam đã quả, bắt đầu nhẹ nhàng ăn.

Thấy vẻ mặt Khấu Tuyết vẫn giữ nguyên hồn bất động như vậy, hẩn nhận ra là gã sẽ không ở trong lòng mà âm thầm thờ dài.

Tuy, chính hẩn song thân đều ở đây, lại hoàn toàn có thể lý giải, vị nữ tử trẻ tuổi này sau khi mất đi cha mẹ thì lương đau đớn. Trách không được thường có câu nói “Như tang khảo”, hiện tại xem bộ dáng uể oải này cả ngày nay của nàng., Ngay lập tức biết vị Khấu cô nương này, mặc dù lúc bình thường mình và Quỳnh Đình có đàm tiếu vài câu, nhưng từ đầu đến cuối dường như nàng không thể hoàn toàn khôi phục lại từ sự đau đớn đã đánh mất hết cả người thân kia.

Có thể, những sự đau đớn khắc cốt铭心 này cần phải từ từ phai mờ.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, thiếu niên cảm thấy có chút may mắn ngày đó chính mình đã làm một chuyện tốt. Nếu là ngày đó mặt không quan tâm thì cô gái yếu trước mắt này còn không biết sẽ ở trong phong trần cuộn cuộn như thế nào đây!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nghĩ tới vị Quỳnh Quỳnh ngàn dặm kia đến tìm mình, lúc này liền quay đầu lại, nhìn xem tiểu nữ oa nhi này —— cái nhìn này không sao, cũng làm cho thiếu niên không nhịn được bật cười!

Hóa ra, khác với cách ăn trang điểm của Khấu Tuyết, cô bé xinh đẹp này, nhưng tướng ăn lại có chút giống Thao Thiết. Hiện tại cô bé này đang dựa lên lan can bên cạnh, cắn quả ở trên, khiến nước chảy giàn dụa, khóe môi tràn ra, bôi lên khuôn mặt đỏ hồng.

Nhìn thiếu nữ nhỏ bé vô ưu vô lự này, bắt chuyện ngược lại không có ý định đem chuyện mình tập được “Húc Diệu Hoa Quyết” nói cho nàng. Dù sao Quỳnh Hồng còn nhỏ, ngây thơ hồn nhiên, không có tâm cơ, biết được sau này nếu trong lúc vô ý đem chuyện này nói cho người khác nghe, vậy thì pháp thuật che dấu của mình sẽ trở nên linh hoạt hơn. Đến lúc đó, nếu muốn mình nghĩ ra biện pháp khác, ngược lại cũng rất là đau đầu.

Còn về vị Khấu cô nương này, mặc dù vẫn luôn cung kính kính với bản thân, nhưng dường như thường ngày tinh thần không phụ thuộc, vậy thì tâm tư cũng không biết rời rạc ở phương nào. Bởi vậy, càng không cần đem việc này cùng nàng ở rề.

Thiếu niên kia mở miệng dặn dò, cùng với tiểu muội muội xinh xắn đáng yêu của hắn, còn có Hồn Tuyết thích hợp Băng Thanh Ngọc lạnh lùng này nữa. Sau này trên Thiên Điều nhai, liền vui vẻ ăn quả đại hương thơm mát, mặc cho gió núi phát qua, mặc cho mặt trời lặn về phía tây, trong lúc nhất thời cũng vô cùng hiền lành vừa ý.

Có lẽ vì tập được thuật Húc Diệu Trinh Hoa, giải được nỗi lo lớn trong lòng. Chạng vạng tối ngày hôm nay, ở phía tây của buổi chiều tà, ráng mây giăng đầy trời, liền bừng tỉnh cảm thấy hứng thú, liền lấy ra cây sáo ngọc thần tuyết kia, bắt đầu thổi lên tiếng sáo uyển chuyển du dương.

Trong lúc buổi chiều chim chóc về tổ, khi mở miệng thổi lại là khúc hát không có chính xác khúc nhạc nào tự sáng tạo ra: “Bách Điều Dẫn”.

Trong tiếng sáo nhẹ nhàng linh hoạt, một chuỗi âm phù thanh tĩnh chớp động nhẹ nhàng nơi đó, như có như không, tựa như tiếng Tiên Cầm ca xướng.

Nghe được khúc nhạc trong sáo ngọc của thiếu niên chảy xuôi ra, những chim tước đang kết bầy xoay quanh trên không núi non rừng cây phụ cận kia, lại hô bằng hữu dẫn dắt bình thường, bay tụ tập đến Thiên Điều nhai này, theo khúc nhạc chếp miệng ngọc sáo uyển chuyển cao thấp uyển chuyển theo, quanh người hấn truy linh ngậm đuôi, nhẹ nhàng xoay quanh.

Tình cảnh chim tước bay lượn trước mắt này, Tiểu Quỳnh Thiền từ lâu đã không còn cảm thấy kinh ngạc. Thấy ca ca lại thổi sáo dẫn chim, bé gái này nghe tiếng liền chạy tới, chỉ biết chạy quanh người thiếu niên., Cùng với chim tước truy đuổi bay lượn. Mà trong lúc đuổi bắt chim sẽ nhảy nhót, nữ oa xinh đẹp này cũng có thể thân nhẹ như yến, thường xuyên phảng phất chim tước bay múa, cũng ở giữa không trung uốn lượn, tựa như giữa sườn mọc ra hai cánh vậy.

Lúc này, sợi tơ trên đầu nàng cũng kéo dài ra sau, theo gió lưu động, tựa như lông đuôi phượng hoàng phiêu dật —— Quỳnh Đình lần này lẳng không di chuyển, rất giống điệu nhảy miêu tả kỹ thuật miêu tả trong danh sách du hiệp gia truyền.

Cảnh tượng ngàn chim bay lượn trên Thiên Điều nhai như vậy, đối với vị giặc cỏ vào núi không lâu mà nói, lại là lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Bởi vậy, khi nàng đứng ở bên cạnh nghe cây sáo, thấy cảnh tượng nhảy múa hài hòa này, trên mặt liền hiện ra thần sắc vô cùng ngạc nhiên.

Hiện tại, trong đôi mắt sáng từ trước đến nay của bọn họ đều tĩnh lặng như nước cũng bắt đầu dao động lên một tia quang mang mê hoặc khó hiểu.

Đợi người tỉnh nói thôi xong một khúc, Quỳnh Huyền liền cùng với những con chim sẻ kia, lẩm bẩm nói những lời chỉ có các nàng mới có thể lý giải, giống như là đang ở nơi đó lưu luyến không rời nói lời từ biệt.

Thậm nói nhìn thật thú vị, liền nghiêm trang hỏi nàng:

“Muội muội, muội đang nói chuyện với chim nhỏ bằng hữu của muội sao?”

“Hi hi, ta đang dặn các nàng ấy!”

“Ồ? Dặn dò cái gì?”

“Vừa rồi ta mới nói với các nàng, chờ lần sau ca ca lại thổi khúc nhạc, nhất định phải nhớ đến cùng nghe với Quỳnh Thố nhé!”

Lúc nói những lời này, giọng nói của tiểu nữ hài rất trịnh trọng.

Nhìn Tiểu Quỳnh Thố bộ dáng thiên chân vô tà này, một cỗ tình cảm triu mến, tự mở miệng trong lòng tự nhiên sinh ra.

Đang muốn tiếp tục trêu ghẹo tiểu nha đầu này, thì chợt nghe thấy miệng Giao Tuyết xưa nay ít nói chuyện, dùng ngữ khí có vẻ hơi trúc trắc hỏi:

“Những con chim này... Vì sao không sợ người bắt?”

Trong lời nói, có chút chần chờ.

Nghe được câu hỏi này của Khấu, nghe rất là dễ nghe, khiến hân hoan kinh ngạc. Không phải là điều nàng không thể tưởng tượng được, mà là do lần đó sau khi cầu mình thu nhận giúp đỡ nàng, trong cuộc sống bình thường, vị Vu Tuyết thị cô nương họ Khấu này hầu như không có chủ động nói chuyện với hân.

“Đúng vậy! Tỉnh Ngôn ca ca, vì sao vậy?”

Nghe Tuyết Ứng tỷ tỷ hỏi như vậy, Tiểu Quỳnh Huyền ở bên cạnh cũng phụ họa lên tiếng, vẻ mặt chăm chú mong đợi Văn ca ca trả lời. Kỳ thật, tiểu nha đầu này không biết câu thông giữa hai chú chim nhỏ này tốt đến mức nào!

Nếu như lúc bình thường rất hiếm khi thấy giặc Tuyết chủ động nói chuyện nên mở miệng hỏi, nghe vậy thì mười phần tập trung tinh thần, từng chữ cân nhắc, đem “Bách Điều Dẫn” này nói một cách trung hàm nghĩa, dùng phương thức các nàng có thể lý giải, nghiêm túc giải đáp:

“Ta chỉ thôi sáo trong đó có ý giao tiếp cùng với những con chim kia, thôi ra khúc nhạc này chẳng qua là muốn nói cho những con chim kia biết suy nghĩ của ta.”

“Danh khúc sáo này cũng không có tính chất chính xác, bởi vì nếu được chim tước kia tín nhiệm thì quan trọng nhất chính là cần phải nghỉ lại cơ quan, mở rộng lòng ngực, nói cho con chim trong núi kia biết, ta muốn cùng ưu ái với các nàng, đồng hành cùng nghỉ lại., Cùng tắm ánh nắng đầy trời, cùng hưởng niềm vui về rừng với các nàng. Những chim tước kia tuy không phải nhân loại nhưng đều có chỗ thông linh. Nghe thấy khúc sáo này, các nàng sẽ tự biết nơi này của ta không có tấm lưới mở ra, mà chỉ có ta và các nàng cùng vui mừng ý chân thành của tạo hóa thiên địa này.”

“Vậy cơ tâm là gì?”

Vào lúc mà gã khốn nạn không hiểu thì con Quỳnh Thông này nói miệng rất nhanh, nghe không hiểu hai chữ “Cơ Tâm”, liền lập tức mở miệng hỏi.

“Nói đến cơ tâm này, quả là có một câu chuyện a!”

“Có chuyện xưa nha! Ca ca kia mau kể cho chúng ta nghe! “

“Ừm! Trước đây có một người ở bờ biển, vô cùng thích hải âu. Mỗi sáng, hẳn đều muốn tới bờ biển chơi với âu điểu. Người này rất thích hải điểu, thường có hơn trăm con chim biển vây quanh bên cạnh hẳn.”

“A? Người này giống như ca ca vậy!”

“Ừm! Lại nói, có một ngày, phụ thân hắn nói với hắn: “Ta nghe nói những con chim biển kia, đều thích theo người du ngoạn; vậy người giúp ta bắt một con, để ta cũng tới chơi một chút.” Đứa con nghe cha nói, cảm thấy trong hơn trăm con chim biển bên cạnh mình có thể bắt được một con chim, phi thường dễ dàng, liền miệng đáp ứng, ngày hôm sau rất có lòng tin sẽ tới bờ biển dẫn chim.”

“Vậy hắn bắt được chim chóc chưa?”

Vẻ mặt tiểu Quỳnh Tuyền lộ rõ sự lo lắng. Hiển nhiên, nàng đang lo lắng vì con chim âu đáng thương kia. Bên cạnh, tên giặc cỏ đó cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Không có! chờ người này tới bờ biển, lại kỳ quái phát hiện, những con âu điều bình thường nguyên ý chơi đùa với hắn, chỉ ở trên trời bay quanh, một con cũng không chịu bay xuống!”

“Tại sao lại như vậy?”

Quỳnh Thước không hiểu hỏi.

Tiểu nha đầu này rất thẳng thắn, đang âm thầm đặt câu hỏi, trái lại đem câu chuyện xưa của hắn trình bày, làm nổi bật rất đúng lúc:

“Đây chính là bởi vì người nọ có cơ tâm! Trong lòng hắn muốn bắt cho lão phụ một con chim biển trở về, mang theo tâm tư không tốt đối với những con chim kia; những con chim biển thông minh kia, cũng sẽ không chịu bay xuống chơi với hắn nữa!”

“Tâm tư không tốt, chính là cơ tâm!”

Hai cô gái sau khi nghe xong những lời này liền có phản ứng khác nhau: Khẩu thích hợp làm việc đó, Tiểu Quỳnh Thu thì vỗ vỗ tay khen ngợi:

“Câu chuyện thật đẹp!”

Tiểu cô nương ngây thơ này, lại hoàn toàn không nghĩ tới, lúc trước nàng vì bắt chước phù lục, hiện ra chân thân mình không thích người khác nhìn thấy, nhưng vẫn là một lòng chỉ muốn ở chung với ca ca, trong đó một nguyên nhân rất trọng yếu,

chính là nàng trực giác, đại ca ca này có lòng nghe khí tức tốt, đối với nàng không có chút “ý” đối với nàng.

Bất quá, Quỳnh Đình này lại không biết quy nạp như thế, chỉ đứng đó vẽ mặt sùng bái nhìn nàng tỉnh ngôn ca ca, hỏi:

“Chuyện xưa này là ca ca làm sao?”

“Ặc... Không phải ca ca viết. Ta cũng nhìn từ trong sách mà.”

“Người viết sách này nhất định cũng rất ghê gớm đó!”

“Đúng vậy a, nói về cuốn sách này thì gọi là Nhai Tí. Người viết nó gọi là Ngự khẩu, nghe nói là Tiên nhân của Đạo gia chúng ta! Cho nên, cũng có người gọi cuốn sách này thành Lam Trùng Hư Đạo kinh. Trong phòng ta sẽ để một quyển!”

“Ca ca có thể xem hiểu, cũng rất giỏi nha! Quỳnh trả liền ngốc nghếch, chỉ biết vẽ tên của chính mình.”

Thoạt nhìn, Quỳnh nhiêm đối với cái tên kia, tựa hồ cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

“Ừm, thật ra chuyện này cũng không khó, nếu muội muội muốn, ca ca có thể gọi muội là nhận biết chữ. Chỉ cần sau này muội có thể đọc được rất nhiều chuyện xưa!”

“Tốt, ta muốn đọc chữ!”

Nghe xong mình sau này cũng có thể đọc hiểu ca ca mới có thể đọc sách, Quỳnh Huyền tiểu nha đầu này liền trở nên hưng phấn, ở nơi đó nhảy nhót hoan hô không thôi.

“Tuyệt Đẹp tỷ tỷ, tỷ biết chữ không?”

Tiểu cô nương vô cùng hưng phấn, cũng không quên tuyệt ứng tỷ tỷ bên cạnh nàng.

“Ta lại không biết chữ.”

Nghe được Quỳnh Hoàng hỏi, Khẩu Tuyệt có chút xấu hổ đáp. Mà nói xong câu này, đôi mắt của nàng tựa hồ vĩnh viễn trầm tĩnh, lại đột nhiên cháy lên thần sắc nóng bỏng, tựa hồ nàng đối với việc biết chữ này cũng phi thường cảm thấy hứng thú. Nhưng có lẽ bởi vì thân phận nô tỳ của nàng dành cho mình,

mặc dù trong lòng đang chờ đợi, nhưng khóe miệng lại nở ra, tựa hồ rất ngượng ngùng, muốn lên tiếng nhờ giúp đỡ.

Thấy vậy, lần này Lô Tuyết mới cảm thấy xấu hổ, tất nhiên là tất cả đều rơi vào trong mắt gã.

“Vốn không biết sao tên Khấu cô nương này lại dễ học như vậy. Đây cũng là chuyện tốt, có lẽ có thể mượn tập chữ để hòa tan cảm giác uất ức trong lòng nàng. Nhưng nhìn tính cách nàng, lời mời này của ta không thể để lại dấu vết.”

Vì vậy, thiếu niên liền hờ hững nói một câu:

“Khấu cô nương, cô cũng đi theo học chữ không?”

“Ta... cũng có thể không?”

Quả nhiên, thiếu niên nghe thấy thiếu niên mời, tên giặc Tuyết này vẫn còn có chút chần chờ.

“Đương nhiên.”

Ngữ khí thông dong mây nhạt phong thanh, lại bao hàm ý tứ khen ngợi.

“Vậy thì đa tạ ân công!”

—— để cho bọn họ mở miệng nói chuyện, hai người Quỳnh Thước nghe vậy liền mở miệng đáp ứng, xưa nay vị này đều gọi hắn là “Đường chủ”, Khấu Khấu Khấu bản thủ cô nương, bây giờ lại mở miệng xưng là “Ân công; mà đáng người thon thả lả lướt của nàng, lại nhẹ nhàng cúi đầu, hướng về thiếu niên kia mà hành đại lễ quỳ xuống bái.

“Khấu cô nương, mau đứng lên!”

Gặp tình hình này, vị được nàng ta bái lễ, vội vàng tiến lên một bước, nâng hai tay nàng ta lên —— tại thời điểm chạm đến hai tay của Khấu cô nương, lúc tỉnh lại phát hiện toàn thân nàng ta có chút rung động, giống như vạn phần kích động.

Thấy nàng trịnh trọng như thế, bất chuyện cũng có chút xấu hổ, liền hòa nhã nói:

“Khấu cô nương, ta chỉ là dạy cô và Quỳnh Huyền muội muội lúc nhàn rỗi không có việc gì viết chữ mà thôi, không màng

đến danh phận sư đồ. Cô cũng không cần hành đại lễ như vậy.”

Sau khi giải thích xong, tên Khấu cô nương này mới được tôn làm sư trưởng cho nên mới có thể làm lễ long trọng như vậy. Nếu phụng hấn làm sư phụ mà nói thì lễ nghi cũng không tính là quá phận.

“Sau này kính xin Khấu cô nương không nên giữ lễ như vậy, nếu không ta cũng không thể thẳng thắn mà dạy cô nương.”

“Vâng.”

Theo tiếng đồng ý này, làm cho giặc tuyết ứng bây giờ, lại khôi phục bộ dáng như thường ngày.

Thế là, ngày thứ hai nhớ lại liền tới nơi đó tự ý làm việc, nhận lấy đủ mực giấy, bắt đầu dạy hai người Quỳnh Đình đọc sách tập chữ. Đến khi bắt đầu dạy dỗ, mới biết được; tên giặc Tuyết này cũng giống như Quỳnh Đình, có thể xem như một chữ không nhận ra. Chuyện này cũng không có gì lạ, khi đó con cái nhà người bình thường, cho dù là nam tử kia cũng không nhất định có cơ hội tập văn, huống chi là con gái.

Bởi vậy, bắt đầu nhớ lại phương pháp khởi thế mà Quý lão nghiên cứu, bắt đầu nghiêm túc dạy hai cô bé này tập chữ. Từ lúc bắt đầu tập chữ này, đối với hai vị nữ đệ tử không chút cơ sở này, chỉ dạy các năng cách bắt bẻ ba tấc đã phí hết công phu.

Mấy ngày đầu, thành quả lớn nhất của hai nữ đệ tử này, chính là thoáng nắm giữ phương pháp. Mà văn tự thuận truyền thụ mấy ngày nay, mặc dù bút họa ít nhất, bình thường dễ dàng đụng tới chữ, nhưng bị hai cô nương dung mạo xinh đẹp này viết ra, lại vẫn còn khó nhìn, xiêu xiêu vẹo vẹo tựa như con giun bò qua vũng bùn sau mưa!

Tuy rằng luyện chữ này nhập môn rất khó, nhưng bình thường tựa hồ làm giặc Tuyết không phân biệt được tinh thần, trên việc này lại cực kỳ cứng cỏi chuyên chú, không hề nhụt chí. Thấy Tuyết Phụng tỷ tỷ dụng tâm như vậy, vị tiểu nữ Quỳnh Đình kia đang ham chơi tuổi, ở trước mặt ca ca mình, tự nhiên cũng tuyệt không cam lòng rút lại phía sau.

Vì vậy, từ hôm đó trở đi, có thể nhìn thấy trước cửa sổ nhà đá của Tứ Hải đường, hoặc là trong Tụ Vân đình, thường có hai vị thiếu niên nữ tử, cuốn ngang dọc, trong tay nhẹ nhàng niết bàn, dưới sự hướng dẫn của một vị thiếu niên tuần tú, cẩn thận miêu tả lại văn tự.

Có lẽ không cần so đo nội dung trong sách của các nàng; phong thái điêu khắc ngay ngắn thông dong như vậy, bản thân đã trở thành một bức tranh thanh nhã uyển chuyển -

Thân ở cảnh giới Thanh U, giáo tập uyển chuyển mảy mòi, nhân gian chí nhạc, cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Chương thứ mười, gói liễu ngủ say, Liên Ca bay vào mộng hồn.

Không nghĩ tới, ngẫu nhiên một lần thổi sáo trêu chim, lại để cho tất cả thành viên Tứ Hải đường này, lại tìm được một thể loại tiêu hao thời gian.

Khiến hần tỉnh lại có chút kinh ngạc là, Khấu cô nương bình thường luôn có chút tinh thần mờ mịt, khi đến chỗ cây bút kia luyện chữ, lập tức không còn cảm giác mệt mỏi rồi nữa, tinh thần trở nên tỉnh táo vô cùng.

Hơn nữa, chỉ có vào thời điểm mở miệng để làm nhân vật trường sư, giấc cổ nên nói chuyện với hần, mới có thể trở nên tự nhiên. Hoặc nói là trở nên bình thường.

Nói đến, ngày thường tên giấc cổ nhường này, trong ngôn ngữ không nhiều lắm kia, đối với việc tỉnh ngôn đều cực kỳ cung kính, giống như nô bộc đối mặt với chủ nhân vậy. Chẳng qua, chính là khách khí nói chuyện vô cùng khách khí như vậy, lại luôn khiến vị đường chủ Tứ Hải này có một tia lãnh đạm.

Mấy phần tâm tính thiếu niên, hần tỉnh lại để kiểm chứng điểm này, còn bắt chước tên bại hoại lười biếng trong phố phường lúc trước, cố ý tập trung tinh thần chăm chú, nhìn chằm chằm vào lúm đồng tiền của gã Khương Tuyết đang chăm chú quan sát —

Theo lý thuyết, nếu theo phản ứng bình thường của thiếu nữ trẻ tuổi trên thế gian, sau khi tỉnh lại, nàng ta không kiêng nể gì mà đưa mắt nhìn, còn tên giấc này tuyệt nên cử động bình thường, thì trước tiên là mặt đỏ hồng, tiếp theo cúi đầu, không nói gì nữa, sau đó bối rối bất an —— nếu da mặt kia mỏng đi mấy phần, thậm chí còn có thể nhẹ nhàng dậm chân một cái, giận dữ một tiếng “Vô lễ”, cứ như vậy quay người bỏ chạy!

Mà theo như suy nghĩ trong lòng trước đó, dưới cái nhìn chằm chằm vô lễ của hần, lại không đề cập đến cô gái chiếm lợi, chính là Linh Miểu Nhi điêu ngoa trong Tự Dương Long Cung

kia, ngày xưa nếu bị chính mình nhìn thấy, cũng tự tin có thể làm nàng xấu hổ đến mức đó không biết nói gì!

Đáng tiếc chính là, đủ loại xấu hổ của nhà nữ nhi này, nhưng tất cả đều không phát sinh trên người Khấu Tuyết!

Nhìn kết quả xác minh này, chỉ có thể nói, vị cô nương giặc cỏ vào núi không lâu này, có lẽ còn chưa được giải thoát khỏi đau đớn của ta.

Chính vì thế, tên giặc cỏ này mới có thái độ nghiêm túc luyện chữ đối với đọc sách, khiến thiếu niên cảm thấy có chút kinh ngạc. Xem ra tên Khấu cô nương này cũng coi là hiếu học phi thường; giáo tập văn tự này có thể đem nỗi đau tang cha mẹ của nàng đuổi đi trong lòng nàng.

So sánh với Khấu Tuyết, vị tiểu Quỳnh Huyền vốn thích chơi chơi vui vẻ kia có thể yên lặng nghe giảng luyện chữ, ngược lại sẽ không làm cho thiếu niên quá mức kinh ngạc. Bởi vì, từ nhiều chuyện trước đến nay, có thể cảm nhận được, cô bé gái nhỏ nhắn xinh xắn này đối với mình luôn có một loại tình cảm trẻ con không giống bình thường.

Tuy nhiên, tuy rằng tên giặc cỏ này nên cầu học tâm trọng, Tiểu Quỳnh Huyền cũng vui mừng không mệt, nhưng đã nói rõ đạo lý “dục tốc thì không đạt”. Đặc biệt là vào lúc mới bắt đầu, nếu như thêm lớp học quá nặng, thường sẽ khiến cho hai nữ đệ tử này sinh ra chán ghét.

Bởi vậy, mỗi ngày, nếu không có chuyện gì khác, bắt buộc phải mang hai nữ tử tới La Phù sơn nghỉ ngơi.

Bây giờ đang là giữa hè. Khác với bên ngoài núi, trong mùa hè la phù sơn, khắp núi xanh ngắt, cỏ dại um tùm. Giữa vùng núi hoang dã, cỏ mọc trăm năm, đâu đâu cũng thấy. Cỏ mọc mấy năm nay, thường thường rất lớn, tán cây bông bênh, rậm rạp, rậm rạp, màu xanh lá. Nếu trong lúc đó đi lại, hầu như không cảm giác được hơi nóng viêm viêm viêm.

Mà trong mùa hè ở động thiên La Phù này, nơi mà mọi người thường tới nhất là nơi mà người của Tứ Hải đường thường tới nhất, đó là hồ sen mà Tiểu Quỳnh trong lúc vô tình phát hiện một năm.

Hóa ra, lần nào tiểu nữ oa du dãng trong núi, ngẫu nhiên phát hiện, rời khỏi ngọn Bão Hà này chừng năm sáu chỗ chân núi bên ngoài, lại có một vườn vuông nhỏ.

Trong sơn mạch liên miên này, hồ nước có diện tích như vậy, cũng được coi là một chuyện lạ; sau khi tin tức này trở thành một chuyện mới lạ được nói rõ, nơi thủy trì này, liền trở thành nơi đi nghỉ mát của mọi người trong Tứ Hải đường.

Trong một ao xanh biếc này, nước biếc giống như một vầng trăng tròn, được lẳng lẳng vây quanh ở trong lòng Thanh Sơn.

Mà trong hồ nước này, sinh trưởng không ít hoa sen dại. Hiện tại chính là thời điểm lá sen tươi tốt. Nhìn qua, lá sen trong hồ, hoặc trôi nổi trên mặt nước, hoặc chống đỡ như nắp, chồng chất lên nhau, che khuất hơn phân nửa mặt hồ.

Mặc dù hiện tại đã là giữa hè, nhưng bởi vì trong núi mát mẻ, hoa sen trong hồ còn chưa nở, đưa mắt nhìn qua, liền có thể thấy giữa Bích Ngọc khắp hồ này, lấm ta lấm ta lấm ta lấm tẩm rất nhiều mũi tên sen màu hồng đang chờ nở.

Trì u cốc này có Bích Thủy ẩn sâu, hơn nữa khắp hồ đầy hoa sen xanh, tự nhiên làm hạ khí nơi này biến mất không dấu vết. Mà lúc tỉnh lại ba người tại nơi đầm sen nghỉ ngơi này, cũng có thể nói là một chỗ có chút kỳ lạ.

Ở bên bờ đông nam của hồ sen này, có một cây Dương Liễu tuổi tác rất lớn, rễ cây cắm thật sâu vào trong bùn bờ đê. Mà tán cây bông của nó thì nghiêng nghiêng chui vào trong hồ, giống như những cây cỏ mộc khác. Cây liễu này vươn cành cây trong hồ, có hai nhánh cây cực kỳ rộng lớn, giống như hai thuyền gỗ, lơ lửng trên hồ nước này.

Mà nơi hồ sen đám người mở miệng nghỉ mát, chính là lựa chọn trên cành liễu hình thuyền này. Cây liễu khí thanh, không chọc sâu kiến, đang yên tâm có thể dựa vào. Tiểu Quỳnh Thố còn đặt tên cho hai nhánh cây kiểu thuyền này, tên là “Giường cây”.

Hiện tại, bắt chuyện liền sáng khoái nằm ở trên “Giường cây” này, hơi híp mắt, hưởng thụ cơn gió hồ khó có được trong núi này.

Trong gió mát thổi đến, nếu có như không, còn có thể ngửi được mùi tanh chỉ có bên cạnh nước. Chính là như vậy.

Hồ nước hơi thở, thường thường khiến thiếu niên cảm thấy giống như lại về tới ven hồ Phần Dương của Thanh Châu.

Sau khi an tường như vậy, gió hồ thanh tịnh, bất tri bất giác làm cho người ta có loại cảm giác lười biếng; lại kèm theo tiếng nói Hạ thiên dứt quãng truyền đến, vị thiếu niên này hai tay gối ở sau đầu, lẳng lặng nằm ở trên cành liễu rộng thung thình, tinh thần liên dần dần mơ hồ, tựa hồ muốn ngủ say như thế.

Ngay trong lúc nửa tỉnh nửa mê này, chợt có tiếng động, cánh tay đột nhiên truyền đến một cảm giác tê ngứa. Liếc mắt nhìn, hóa ra là bé gái xinh đẹp, bò đến bên cạnh mình, lấy bím tóc đầy lông của nàng, cọ cọ lên cánh tay. Thấy thiếu niên mở mắt nhìn nàng, cô bé này liền cười hì hì không ngừng.

Bây giờ, bộ lông cuối bím tóc của Quỳnh Huyền, nhẹ nhàng cọ lên cánh tay bắt đầu, thật đúng là làm cho hắn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Đang lúc thiếu niên muốn đưa tay đem cái đầu Kim Trạch của tiểu cô nương hiện ra, từ trong tay mình đẩy ra, đã thấy tiểu nha đầu này đã tỉnh lại, người lè mề kia thấy nàng đã tỉnh, liền ngồi dậy, nhẹ nhàng vung lên hai nắm đấm nho nhỏ kia, lại thay nàng nhẹ nhàng đập nhẹ lên thắt lưng...

Mặc dù, cô bé này đối với việc này cũng không quá thuận thực, ngẫu nhiên tiết tấu còn có chút hỗn loạn. Nhưng trong lúc bị một nắm bóp, thần sắc trên mặt Quỳnh Thảo lại vô cùng chăm chú.

Trong khoảng thời gian đập nhẹ đó, tiểu cô nương ngẫu nhiên còn quay mặt lại, xem phản ứng của người khác. Nếu thấy mình mở miệng nói chuyện, tiểu Quỳnh Thu liền cong mi như trăng, cười hì hì.

Mà vị đường chủ thiếu niên nhận ân trạch nàng này, lại ở trong cử động hơi lạ của Tiểu Quỳnh Thổ, cảm nhận được một phen “t Được lấy lòng”.

Nhưng, tình cảm “Lấy lòng” này của nàng ta, lại có vẻ thuần khiết hoàn mỹ vô cùng; theo tiết tấu khoe khoang của Quỳnh Huy, nàng ta bắt đầu bùng tình cảm động. Loại cảm động này, ấm áp, ấm áp, sít sao, giống như thật, trong nháy mắt liền tràn đầy toàn thân thiếu niên, làm cho toàn bộ thể xác và tinh thần của hắn đều nhộn nhạo trong một dòng nước ấm khó nói lên lời ———

Nghĩ lại, người bên cạnh nàng là tiểu nữ oa xinh đẹp tuyệt trần tâm địa đơn thuần này, bởi vì thân phận “Yêu quái” của nàng, trong lòng sớm đã coi chính mình là chỗ dựa lớn nhất của nàng. Mà phần tin cậy này, từ trong lòng vị thiếu nữ nho nhỏ như mỹ ngọc tinh khiết không tỳ vết này bộc phát ra, liền hóa thành hành động “vù hỉ nọt” đối với mình.

Chỉ là, thiếu nữ nho nhỏ cố ý làm như vậy là cố ý “Lấy lòng”, nhưng lại làm cho người ta không nổi hứng thú chút nào bức tức, ngược lại cảm giác được mãnh liệt, loại “vàm lợ” này, chính là loại tình cảm chân thành nhất, chân thành nhất thế gian.

Mà giờ phút này, tên Khấu Tuyệt cô nương đang ngồi lẳng không trên một cành liễu to lớn khác, ẩn nấp trong bóng râm bao phủ đỉnh đầu, chỉ lẳng lẳng nhìn hai người vô cùng hòa hợp trước mắt, bình tĩnh trong đôi mắt như trước kia, nhìn không ra trong lòng có cảm giác gì.

Giữa trưa hè yên tĩnh và yên lặng như vậy, thiếu nữ hạ cánh tay xuống. Thiếu niên đang nằm yên trên cây liễu đột nhiên cảm thấy, cái gọi là năm tháng thần tiên mà thế nhân luôn ngưỡng mộ cũng chỉ có vậy mà thôi, đúng không?

Nghĩ đến hai chữ “Thần tiên”, bất chuyện không khỏi nhớ tới Tứ Độc Long Thần Vân trong hồ Hồng Dương, còn có cháu gái Linh Huyền Nhi mà hắn thích thú nhất.

Nghĩ đến vị công chúa long cung này, mở miệng liền mỉm cười:

Bây giờ nhớ lại lần đầu gặp được nàng, tận mắt thấy chỗ điệu ngoa của nàng. Nhưng sau đó lại phát hiện nàng này rất điệu ngoa, đa số thời điểm chỉ là vẻ chất phác đáng yêu.

Trong lòng nghĩ như vậy, không tự chủ được liền đưa tay vào ngực, lấy ra đóa hoa sen bạch ngọc mà Linh Miểu Nhi tặng trước khi chia tay, bắt đầu thưởng thức trong ngón tay.

Đóa hoa sen do bạch ngọc điêu khắc thành trước mắt này, cũng không biết là ai điêu khắc, thật sự có thể coi là trùng hợp đoạt thiên công; trong lúc đường nét uyển chuyển, lại đem nụ hoa sen chớm nở dịu dàng biểu hiện ra vẻ tinh nhu, trên khối ngọc tủy màu tuyết tính cứng rắn này, biểu hiện giống y như đúc.

Nếu không phải trên cánh sen kia sáng bóng long lanh, nghe vậy thật không nhìn ra đóa hoa sen bạch ngọc kia, cùng những đóa hoa sen chớm thật sự dưới đáy hồ kia, rốt cuộc có khác biệt gì.

Thấy đồng bạn tưởng thấy lời mình cẩn thận chơi đùa với những đóa ngọc liên trắng nõn đáng yêu này, Ngân Nguyệt tiểu nữ tử kia liền quên cầm chiếc khăn trong tay, tò mò hỏi:

“Ca ca, ca hái đóa hoa sen này từ lúc nào vậy?”

“A...”

Thậm nghĩ muốn trêu chọc cô bé ngây thơ này:

“Đây cũng không phải là nó hái, là nó vừa rồi bay tới.”

Vì vậy, tiểu nha đầu vẻ mặt ngạc nhiên:

“Ồ? Liên hoa cũng bay giống như chim chóc sao?”

Dừng một chút, suy nghĩ một hồi, liền không khỏi nghi hoặc:

“Đêm nay lúc ca ca thổi sáo kỳ quái, sao những đóa hoa này không bay tới cùng ta chơi? —— là các nàng không thích nghe tiếng sáo êm tai của ca ca sao?”

“Ha ha...”

Thấy cô bé này lại muốn tin tưởng thực, mở miệng không khỏi cười ha ha, nghiêm chỉnh nói:

“Vừa rồi ca ca đùa ngươi đấy. Đây không phải là hoa sen thật sự, đây là dùng ngọc thạch tạo hình mà thành. Ngươi xem, nó có giống thật không?”

“Ôi! Cái này sao lại do tảng đá làm được chứ? Ca ca, huynh đừng có ồn ào như vậy chứ...”

Có lẽ là ngọc liên này thật sự quá mức chân thật, tiểu Quỳnh Thiên hiện tại ngược lại có chút chần chờ.

“A, đương nhiên không có lừa người; chính người tới sờ sờ ~”

Nói xong, liền mở miệng đem ngọc liên trong tay đưa cho Quỳnh Đình trước mặt ——

Nhưng không kịp đề phòng, ngay tại thời điểm tiểu cô nương này tiếp nhận Ngọc Liên Long Cung, hai người giao nhau có chút lacerate, không chú ý một cái, làm cho đóa hoa sen bạch ngọc này, thoáng cái trượt ra khỏi tay, rơi xuống hồ sen dưới thân!

“A!”

Thấy Ngọc Liên rời tay, mở miệng lấy lòng kinh hãi, vội vàng nghiêng người nhìn xuống dưới cây, cẩn thận xem kỹ ngọc liên kia rơi xuống chỗ nào, về sau cũng có thể xuống nước vớt.

Nhưng vào lúc này, thiếu niên thấy một màn vô cùng thần kỳ:

Đóa ngọc thạch liên hoa được linh sủng tặng, lúc hạ xuống lại có vài phần bồng bềnh phiêu đảng, giống như một đóa hoa sen thật sự, khoan thai trôi vào trong hồ nước mà bóng gió bao phủ. Càng kỳ quái hơn là đợi sau khi nó chạm nước, cũng không giống ngọc thạch bình thường cứ như vậy chìm xuống, mà vững vàng lơ lửng ở trên mặt nước, giống như là Thủy Hoa Sen thật sự!

Ngay lúc mở miệng nghĩ như thế, lại phát hiện đóa ngọc liên kia, liền giống như muốn xác minh suy nghĩ trong lòng hắn, ngọc thạch liên hoa sen nguyên bản đang mấp máy kia, hiện tại lại đang chậm rãi nở rộ.

Chỉ một lúc sau, đóa ngọc liên trượt từ trong tay thiếu niên này trượt xuống, liền ở trong ánh mắt kinh dị của ba người trên cây, nở rộ thành một đóa hoa màu tuyết trắng tựa như cánh tay!

Đóa hoa sen nở rộ râu quai nón này đang lặng lẽ di động trên nước hồ mềm mại như tơ lụa phủ xuống, diềm tĩnh thanh khiết; mà ở vị trí trái tim nhụy sen kia, lại tựa hồ tụ lại toàn bộ tinh nhuận trước kia trên thân ngọc liên, đang nhộn nhạo một mảnh sáng bóng, như thủy kính, lại như nguyệt hoa.

Mà nơi tâm liên khiết khiết khiết sáng, thiếu niên chiêm cứ trên cây tựa hồ nhìn thấy một bóng người mơ hồ, mơ hồ, mộng lung, giống như một đạo khói nhẹ, như mộng như ảo...

Chương thứ mười một gập tim, gột rửa hoa dung trong thủy kính.

Hoa sen chia hai đóa, hoa nở cũng khúc chiết.

- Quán Bình Triều.

Ngay lúc hẩn tỉnh lại cúi người xem xét Trụy Thủy Ngọc Liên kia, lại vô cùng kinh ngạc nhìn thấy đóa Tuyết Ngọc Liên bỗng nhiên từ trên đó bay xuống, sau khi chạm nước, trong giây lát nó lại nở rộ ra một đóa Thủy Liên xinh đẹp.

Thấy dị sự như vậy, bất chuyển vội vàng xoay người từ cảnh liễu nhảy xuống bờ hồ, đập xuống giày treo trên chân, lặn xuống nước xem đóa Bạch Ngọc Thủy Liên đang nở tự nở kia.

Mà Quỳnh Quỳnh cùng Khấu Tuyết, cũng đứng ở trên bờ phía sau thiếu niên, nhìn hẩn đi vớt đóa hoa sen rơi xuống kia.

Đứng ở trước mặt đóa ngọc liên, nghe được phát hiện, nhụy hoa sen nở rộ này đang tích một mặt gương ngọc trong suốt, yên trạch trạch, sáng có thể chiếu người. Chỉ là, trong gương nhụy hoa sen này, hiện tại chiếu rọi lại không phải là khuôn mặt thiếu niên, mà là bóng lưng một thiếu nữ tóc dài mềm mại.

Mà vị thiếu nữ này, mặc dù đang ngồi quay lưng về phía hẩn bắt đầu cảnh báo; nhưng thân ảnh của nàng, vị thiếu niên này sớm đã vô cùng quen thuộc:

Vị thiếu nữ trong sen này chính là Tứ Độ công chúa của Kính Dương Long Cung.

Hiện tại, Linh Khuyết thân mang một bộ váy lụa màu tuyết không nhiễm bụi trần, ngồi ở trước bàn đá san hô, đang lấy tay chống má, kinh hãi suy nghĩ; tơ đen đầy đầu, như thác nước tùy ý phủ xuống, lộ ra vẻ nhu thuận bình yên.

Nhìn Linh Dục Nhi có vẻ điềm tĩnh ít ỏi như vậy, đoán chừng cô bé này tinh thần đang mịt mờ như vậy.

Sau khi cách đó hai ba tháng, lần nữa nhìn thấy Linh Dục Nhi, bắt chuyện thì cảm thấy tiểu long nữ trước mắt này, thân thiết trước nay chưa từng có. Nhìn bộ dáng nàng thành thạo này, liền mở miệng nói trên mặt không khỏi mỉm cười, suy nghĩ:

“Trước kia cũng không biết, Linh Miểu này cũng có lúc ngẩn người.”

“Không khéo, nói không chừng đã ngủ rồi.”

Mà dưới thân Linh Dục hiện tại ngồi ghế ngọc trống trải, còn có bàn đá san hô biên ngọc trước người, đối với hắn mà nói có chút quen thuộc:

“Úc, đây hắn là khuê phòng Linh Miểu kỳ lần trước ta đã đi qua. Xem ra bảo bối long cung này thật thần kỳ, có thể truyền ra ngoài ngàn dặm!”

“Cũng không biết Linh Dục có biết ta đang nhìn nàng không. Có lẽ thật sự là ngủ rồi...”

Đang lúc thiếu niên suy nghĩ lung tung, đã thấy thiếu nữ kia một mực yên lặng bất động, tựa hồ đột nhiên cảm giác được cái gì, bỗng nhiên quay mặt lại, đang cùng thiếu niên này chăm chú nhìn nàng bốn mắt:

Giờ phút này, mơ hồ thấy rõ ràng, trong đôi mắt của người trong gương kia, đang chớp động một tia quang mang vui mừng, sau đó liền nở ra trói buộc hắn, thản nhiên cười một tiếng...

Nụ cười không hỗn tạp và quá nhiều tình cảm in vào trong mắt thiếu niên này khiến hắn cảm thấy nó rất thân thiết.

Linh triện lúc này, tựa hồ không còn là công chúa cao không thể với tới long cung nữa. Đối với người trước mắt mà nói, vị thiếu nữ Liên Tâm trước mắt này, tựa như một vị bằng hữu cũ đã lâu không gặp, đang biểu lộ vui vẻ tự đáy lòng mình.

Thấy Linh Lung cười tươi như hoa, liền mở miệng mỉm cười tự nhiên.

“Hoa sen này có thể truyền thanh âm không?”

Trong lòng thiếu niên nghĩ như vậy, liền muốn nói ra lời ân cần thăm hỏi, thử một chút Linh Dục kia có nghe được lời nói thăm hỏi này của hắn vừa mới ra khỏi miệng, thì đột nhiên phát hiện dung nhan trong nước, đang dần trở nên mơ hồ.

Chậm rãi, dưới ánh mắt bất đắc dĩ, thiếu nữ trong hoa sen cũng dần chỉ còn lại một bóng dáng nhàn nhạt, nhìn qua không thể phân biệt được.

Cuối cùng, trong thủy kính ngọc liên nhụy, giống như nước bình thường, chỉ phản chiếu khuôn mặt thất vọng của thiếu niên, rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng Linh Dục chút nào.

Lúc đầu, khi tỉnh lại thì vẫn còn chút chưa từ bỏ ý định, nhưng sau một lúc chờ đợi, hy vọng bên trong Ngọc Liên này lại một lần nữa xuất hiện hình ảnh Linh Miểu Nhi. Chỉ tiếc là, đóa sen trước mặt vẫn như cũ bình tĩnh không có gì lạ, tuy rằng tâm liên vẫn như trước, nhưng đã không nhìn thấy bất cứ bóng hình xinh đẹp phương xa nào nữa.

Ngây ngốc trong chốc lát, bắt chuyện mới cúi người nâng đóa hoa sen kia lên khỏi mặt nước, nhìn nó chậm rãi khép kín trước mắt mình, nặng lại hóa thành một nụ sen bằng ngọc thạch. Lúc này hắn đã có chút không tập trung nên cũng không ngạc nhiên như lúc đầu.

Bất quá, thấy một màn ngọc liên khép kín này, nghe rõ ngược lại trong lòng khẽ động, lập tức đặt nụ sen này vào trong hồ —— chỉ tiếc, tuy rằng ngọc liên này lại khư khư nở rộ, nhưng trong nhụy sen, vẫn không có chút dị dạng nào.

Sau khi hoàn toàn hết hy vọng, vị thiếu niên trước giờ không còn tâm sự gì, giờ lại cảm thấy buồn bã mất mát. Trong lòng hắn, không ngừng nhớ lại khuôn mặt tươi cười vừa rồi, làm sao mình trở lại bờ, làm sao bò lên được “Giường cây” kia mà không hề hay biết gì cả.

Trong lúc bất tri bất giác, bài thơ trứ danh trong nước phong, đang bị lòng thiếu niên ngâm nga lặp đi lặp lại:

“Thương Thương, bạch lộ vi sương. Cái gọi là Y nhân, ở một phương thủy. Tổ Trinh chỉ, đạo căn còn dài, Tổ du chỉ, giống như ở trung tâm thủy...”

Không biết vì sao, vị thiếu niên này vẫn luôn ở trong vùng núi này thanh nhàn vô tận năm tháng, trải qua khúc nhạc, trong lòng dâng lên một chút chấn động.

Trọng lại nằm lên cành liễu kia, tự nhiên không trốn thoát được tiểu Quỳnh Huyền kia tò mò truy vấn. Tình ngôn cũng không giấu diếm, lập tức đem chuyện của Linh Dục nói sơ qua với tiểu nha đầu. Đương nhiên, những địa phương kia thực sự quá kinh thế hãi tục, thiếu niên tự nhiên sẽ không nói tỉ mỉ với Quỳnh Huyền. Nhưng cho dù như vậy, tiểu nữ oa vẫn là nghe say sưa ngon lành; nhìn thần tình kia, xem thần tình này, xem ra tiểu nữ oa đem cái này coi là một câu chuyện thú vị.

Bất quá, đối với tiểu nữ oa nhi mà nói, hiện tại ở kia ngoài Tuyết Ứng tỷ tỷ, nàng lại có thêm một vị “Linh Miêu tỷ tỷ”; thu hoạch này, lại để cho Tiểu Quỳnh Hân vui vẻ cổ vũ hơn nửa ngày.

Mà lúc đưa bé gái này đang thoải mái, cô là người duy nhất “thức ngôn ca ca”, trải qua đoạn đệm khúc dạo vừa rồi, lại không còn hào hứng giấc ngủ say như lúc trước. Qua một hồi, nghe được liền cùng Quỳnh Tuyết phối hợp với hai người, đi về phía Thiên Điều Nhai của Bảo Hà Phong.

Đang lúc đi trên con đường núi gập ghềnh này, hắn bắt chuyện ngẫu nhiên nhìn qua sườn núi bên cạnh, lại trùng hợp nhìn thấy một người trẻ tuổi ăn mặc kiểu đạo sĩ, đang ở trong bụi cỏ dốc đứng cạnh con đường, tìm kiếm lung tung, tựa hồ đang tìm thứ gì đó quan trọng. Nếu nói hắn đang hái thuốc, nhưng lại không giống, bởi vì sau lưng hắn không có thuốc, trong tay cũng không có cuốc.

“Nhìn bộ dáng này, chẳng lẽ là đệ tử Thượng Thanh rớt xuống vật trọng yếu gì sao? triền núi này cao ngất như thế, không cẩn thận sẽ trượt chân xuống núi: Ta vẫn là qua giúp hắn đi.”

Trong lòng nghĩ như vậy, liền mở miệng nói với hai nữ nhân bên cạnh, sau đó cẩn thận từng li từng tí giẫm lên trên sườn dốc đá vụn chui ra trên mặt đất, trên tay hơi leo lên dây leo uốn lượn, cẩn thận nhích lại gần đệ tử Thượng Thanh kia.

Chẳng qua, ngoài dự kiến là khi hấn chạy đến trước mặt tiểu đạo sĩ, sau khi hỏi rõ nguyên do sự tình, lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười:

Thì ra, vị đệ tử Thượng Thanh đang tìm tòi cẩn thận, cũng không phải đang tìm vật bị mất gì đó. Hấn tìm kiếm như thế, thì ra là đang tìm kiếm pháp bảo đạo khí có khả năng chôn giấu trong động thiên La Phù này!

Hàn huyền vài câu, nghe vậy biết, vị thiếu niên đệ tử một lòng tìm bảo vật này, tên là Điền Nhân Bảo, là đệ tử trẻ tuổi trong Chu Minh Phong Sùng Đức điện. Điền Nhân Bảo này khuôn mặt tròn trịa, tướng mạo nhu hòa, thân thiết; trong lúc nói chuyện, ngữ khí rất là ôn hòa.

Bất quá, khi nhắc tới việc tìm bảo vật này, trên mặt Điền Nhân Bảo liền hiện ra vẻ vô cùng kiên quyết.

Thấy đánh thức lời nói đối với hấn lộ ra ánh mắt kinh ngạc, Điền Nhân Bảo liền đem ý nghĩ trong lòng của hấn, nói ra cùng thiếu niên và Bàn Như Ý. Ý tứ mơ hồ chính là:

La Phù sơn này chính là động thiên phúc địa nhất đẳng của thế gian, lại là nơi ở của đệ nhất tu tiên giáo thiên hạ, trăm ngàn năm qua, trong núi này tự nhiên là cao nhân xuất hiện lớp lớp, nói không chừng còn thường có thần tiên lui tới. Bởi vậy, ở trong dãy núi La Phù này, nhất định sẽ có cao nhân tiên bối kia bởi vì các loại nguyên nhân mà lưu lại bảo vật tiên gia.

Vị Điền đạo huynh tin chắc, chỉ cần hấn cẩn thận tìm kiếm, một ngày nào đó sẽ khiến hấn tìm được pháp bảo Đạo gia pháp lực cường đại. Đến lúc đó, không cần phí sức làm gì, việc tu hành của hấn tự nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh; hơn nữa, về sau nếu như xuống núi đi trừ ma vệ đạo, có pháp bảo lợi hại bực này trong tay, những tà ma yêu quái kia, tự nhiên cũng dễ như trở bàn tay!

Nói đến đây, gương mặt ôn hòa của Điền đạo huynh đã là thần thái sáng láng, bởi vì kích động, hiện tại trên khuôn mặt hấn đều được phủ một lớp ánh sáng hưng phấn, xem ra, hấn đã đắm chìm trong cảnh tượng tuyệt vời không biết đã tưởng tượng ra được bao nhiêu lần!

Thấy bộ dáng này của hấn, thức thời nhin không được đưa tay đỡ lấy hấn, sợ vị Điền đạo huynh này kích động nên không để ý, cứ như vậy lăn xuống sườn núi mà đi.

Nghĩ lại, vị Điền Nhân Bảo nhiệt tình tìm bảo vật này, đại bộ phận thời gian đều dành cho nơi hoang dã mờ mịt không bóng người này, hồi lâu cũng không có người nào nói chuyện với hấn. Bởi vậy, thật vất vả mới đến đây hỏi thăm, lập tức một phen tự sướng, nói thật có thể nói là thao thao bất tuyệt. Mà những lời này nói thuận lợi, không chút trở ngại, nghĩ đến hấn là đã bị hấn nhớ mãi không biết bao nhiêu lần rồi.

Hiện tại, một phen thao thao bất tuyệt này nói ra, tất nhiên là dễ giải thích nghe rõ; nhưng ở một mức độ nào đó, cũng là cổ vũ cho chính mình. Dù sao, ngày dài tháng dài như vậy kiên trì cũng không dễ dàng.

Chẳng qua, mặc dù Điền đạo huynh nói rất hăng say, nhưng đối với ý niệm tìm bảo vật này, hấn cũng có chút không cho là đúng, luôn cảm thấy việc này có chút hư vô mờ mịt. Không nói đến kiện bảo khí chính thức kia, có thể bị tùy tiện ném vào trong vùng núi hoang vu này hay không; cho dù có, thì phải ở trong một vùng núi lớn phạm vi năm trăm dặm như La Phù sơn tìm ra, cũng không thể nghi ngờ là biển rộng mò kim.

Đương nhiên, theo như điển tịch ghi lại, có không ít tiên khí, cho dù bị chôn sâu dưới mặt đất, cũng tự có bảo khí ngút trời, quang xạ long trời —— nhưng nếu thật sự là như thế, vậy sớm đã bị người ta đào đi. Suy nghĩ như vậy, liền biết ý nghĩ này của Điền Nhân Bảo, nếu muốn thành công, thật sự là quá khó. Chiếu theo lời nói, nếu có công phu bực này, không bằng tận tâm tu luyện, nói không chừng còn có thể sớm vào được đại đạo.

Chẳng qua, tuy rằng đáy lòng có chút không cho là đúng, nhưng thấy thần sắc trên mặt vị tiểu đạo sĩ trước mắt kiên nghị, khi tỉnh lại cũng khó mà nói ra bao nhiêu lời mất hứng. Nhưng nếu không nói, lại như bị nghẹn trong cổ họng; lập tức, thiếu niên uyển chuyển nói ra từ ngữ uyển chuyển. Đối với vị Điền đạo huynh biểu đạt một chút việc khó khăn này, ám chỉ việc này có chút không thể giải thích được. Chỉ tiếc, lần hảo ý

này của hấn, vị Điền đạo huynh này lại hoàn toàn không cho là đúng; sau khi nghe ra ý tứ phủ định trong lời nói, vị đệ tử tâm tính chấp nhất này, tựa hồ còn muốn tranh luận cùng thiếu niên.

Thấy tình hình này, bắt chuyện cũng có chút bất đắc dĩ, đành phải buông tha cho lời khuyên bảo không có hiệu quả gì.

Tuy nhiên, nếu đã như thế, vị đường chủ Tứ Hải đường của Thượng Thanh Cung này vẫn suy nghĩ vì an nguy của đệ tử trong môn, kiên nhẫn nhắc nhở tiểu đạo sĩ một lòng tìm bảo vật này. Nếu để cho hấn tìm bảo vật tại vách đá dựng đứng này, nhất định phải chú ý đến an toàn dưới chân, tránh không cẩn thận hậu quả khó mà lường được.

Lời nói của hấn thực sự đã hoàn toàn bị lừa. Bởi vì hấn nhìn khắp xung quanh, cho dù hấn là đệ tử sinh sống trong núi rừng, nhìn địa thế vách núi này, trong lòng cũng có chút giật mình.

Mà vị Điền đạo huynh này, mặc dù cảm thấy thiếu niên trước mắt không thể lý giải được suy nghĩ chính xác của mình như thế, trong lòng có chút uể oải; bất quá, nghe hấn lần này từ tình khẩn thiết nhắc nhở, Điền Nhân Bảo cũng có chút cảm kích, thành khẩn cảm tạ một tiếng. Sau đó liền nói một tiếng từ biệt, kéo đến nơi khác tìm kiếm.

Thấy bộ dáng vị Điền đạo huynh này chấp nhất, mở miệng cũng có vài phần tán thưởng trong lòng, lại nghĩ tới nói:

“Cái gọi là công phu không phụ người hữu tâm, xem Điền đạo huynh kiên trì như vậy, nói không chừng có một ngày, thật đúng là sẽ để cho hấn tìm được pháp bảo uy lực cường đại kia!”

“Ha ha, không thể tưởng tượng được, trong Thanh Môn ta cũng có rất nhiều người thú vị.”

Đang suy nghĩ như vậy, vừa bắt chuyện lại trèo lên đường núi kia, tụ hợp cùng hai cô gái, một đường thả xuống tiếng cười nói hoan hô của Tiểu Quỳnh Thố, về hướng Thiên Điều nhai.

Những ngày đọc kinh như vậy, du nghỉ mát nhàn tản, thích ý nhàn rồi, quả thực khiến cho việc tĩnh ngôn vui vẻ ở trong đó.

Đáng tiếc chính là, thời gian nhàn nhã như vậy, tựa hồ bây giờ là kết thúc tạm thời rồi.

Nguyên lai, vị thiếu niên đường chủ Tứ Hải đường này một ngày bỗng nhận được thông báo trên đỉnh Phi Vân, lời nói mỗi lần giảng kinh hội trong Thanh Cung, đều phải theo lệ cũ ngày đầu tháng bảy; mà dựa theo lệ cũ, hắc đường chủ Tứ Hải đường, một trong những “trưởng lão” của Thượng Thanh cung, cũng phải ở trong giảng kinh hội này, giảng giải kinh nghĩa cho phần đông hậu bối đệ tử Thanh Cung.

Mà vị thiếu niên đường chủ nhận được thông báo này, khi vừa nghe được thư nhi, còn có chút không để ý. Nói thì nói, dù sao những điển tịch đạo gia, mình vẫn xem không ít; tới lúc giảng kinh hội, phỏng chừng cũng có thể nói ra chút ít nghĩa lý.

Chẳng qua, khi suy nghĩ cẩn thận lại thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu. Bởi vì, hắc đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: từ nhỏ đến lớn, bản thân còn chưa bao giờ đứng trước mặt bao người, nói gì đến những lời lẽ nghiêm túc, càng không nói tới trường hợp chính thức như thế, đối mặt đông đảo đệ tử Thanh môn như vậy – phải biết rằng, những đệ tử thanh xuân này đều là lựa chọn của ngày hôm đó!

“Ách, hình như cũng không tệ như vậy nhỉ? Gần đây ta cũng có giảng tập trong Tứ Hải đường...”

Tĩnh lại tự an ủi mình, nhưng rất đáng tiếc, sau khi liếc mắt nhìn hai vị nữ đệ tử non nớt, sau khi tĩnh lại trong lòng vẫn không nhìn được có chút chột dạ. Ở trước mắt hắc, bỗng nhiên hiện ra một bức tranh đáng sợ:

Ở bên trong Giảng Kinh đường rộng rãi hùng vĩ, trong Thanh Cung, nhân thủ các môn nhân dàn một sảnh. Mà Đường chủ Tứ Hải của Thanh Cung, đứng ở trước mặt mọi người lẽ ra nên chậm rãi nói; nhưng bất hạnh là, ở trong Thanh Cung mấy trăm thanh niên tài trí tuần tú đang nhìn chăm chú, mình lại không nói ra được một chữ: “Chân đem di chuyển lão đảo, lời nói khắc khắc”, đành phải chờ ở trước mặt tất cả mọi người xấu mặt!

“Chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

Sau hơn hai tháng đi vào La Phù sơn, thiếu niên lâm vào
“Nguy cơ” thứ hai của hắn...

Sương Dịch Chương thứ mười hai nhanh làm, chuyển hợp tiếng hồ long ngâm.

“Thôi, vẫn thuận theo tự nhiên đi. Có lẽ đến lúc đó tình hình cũng không tệ như vậy.”

Thiếu niên tự an ủi bản thân như vậy, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Chỉ bất quá, tự trấn an mình như vậy, lại tựa hồ không có nhiều tác dụng. Mỗi lần nghĩ đến tình trạng xấu hổ mình đứng dưới đại đình rộng lớn cứng lưỡi, tỉnh lại trong lòng vẫn có vài phần hoảng loạn. Đương nhiên, ở bên ngoài hoảng sợ này, thiếu niên cũng có mấy phần không cam lòng.

Dù sao, Thượng Thanh Cung này cũng không thể so với phố phường đầu đường xó chợ của phường Châu kia. Nếu như ở trường hợp trang trọng này mà làm ra vẻ gian xảo, đến lúc đó chỉ sợ cũng không chỉ mình có vấn đề không để trong lòng. Đến lúc đó, cho dù mình đối với người khác xem thường như thế nào cũng không quan tâm., Nhưng dù sao mình cũng phải gánh thân phận là Đường chủ Tứ Hải đường; nếu chuyện xấu hổ như thế này mà bị truyền đi, không chỉ bản thân mất hết mặt mũi, mà e rằng thể diện của Thanh giáo môn này cũng sẽ trở nên vô cùng khó coi.

“Ai, Linh Hư chương môn kia, không biết vì sao phải kiên trì như vậy, nhất định phải đi lên thượng giảng kinh giảng diễn.”

Thiếu niên không nhịn được mà cảm thán.

Mà hai cô gái khác trong sảnh, lại không biết chút nào đường chủ của mình đang lo lắng, vẫn như thường ngày:

Khẩu quanh năm làm từng việc lật vật, tiểu Quỳnh Doanh ở bên cạnh Tự Vân đình cùng với hai ba con chim chóc đang chơi đùa. Từ khi nghe được câu chuyện về “Mạn Điều Vong Cơ” thì cực kỳ hứng thú đối với việc này. Chúng chơi đùa với chim chóc trên Thiên Điều Nhai đã trở thành trò chơi mà cô bé này thích chơi nhất hiện nay.

“Hửm?”

Nhìn Quỳnh Đình cùng mấy con chim non vô cùng thân thiết kia truy đuổi điên cuồng, trong lúc tỉnh lại tựa hồ có điều gì đó động tâm, tựa như có một đạo linh quang đột nhiên từ trong lòng hiện lên, chuyện của mình sau mấy ngày buồn bực này, mơ hồ giống như nhìn thấy một con đường vắng hời.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, còn có chút mơ hồ hồ, lúc ẩn lúc hiện trong đầu. Đợi tĩnh tâm tập trung suy nghĩ một chút, vừa rồi đột nhiên xuất hiện phương pháp phá giải tựa hồ có chút khả thi này, liền bắt đầu mở miệng, dần dần rõ ràng trong đầu.

“Úc, tuy rằng việc này tựa hồ có chút quái lạ; nhưng nhìn tình thế hiện tại, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.”

Nhìn mấy đoàn phù vân di chuyển trên bầu trời, trong lòng vị thiếu niên đường chủ hạ quyết tâm:

“Cách Giảng Kinh hội chỉ còn lại bốn năm ngày, việc này không nên kéo dài nữa, vậy thì đêm nay thi hành đi!”

—— sự tỉnh mấy ngày buồn bực phiền muộn, một lần phá giải, tự nhiên khiến cho tâm tình của người ta trở nên sáng khoái vô cùng.

Hiện tại, vị Quỳnh Quỳnh này hiểu ra đại ca ca, nhìn lướt qua gương mặt ửng mầu chau mày mấy ngày nay, nở nụ cười, gia nhập vào hàng ngũ Tiểu Quỳnh Nhai Điều, cùng nàng chơi đùa với mấy con chim sơn màu vàng lông xanh kia.

Mà Quỳnh Quỳnh thấy mấy ngày nay nàng ít nói đại ca ca, hiện tại lại nguyện ý cùng mình chơi với nàng, tự nhiên là vô cùng vui mừng, vui chơi vui vẻ hào hứng. Chỉ chốc lát sau, trên bãi đá Thiên Điều Nhai này, chỉ thấy quần áo cô bé này tung bay đầy sân.

Đến buổi tối ngày hôm đó, trăng như cung, sao như bàn cờ, chính là đêm đêm Trọng Hạ sáng sủa. Sau khi dùng bữa ăn tối, bắt chuyện liền ở trong Tứ Hải đường, triệu tập tất cả thành viên bản đường, trình trọng tuyên bố:

“Chuẩn bị cho buổi giảng kinh đầu tháng sơ nhất, sau khi cân nhắc cẩn thận, bản đường chủ đã quyết định, đêm nay ta phải lên thạch bình này diễn luyện một chút — “

Không ngờ được, Tứ Hải đường chủ nghiêm trang tuyên cáo vừa nói xong câu đầu tiên, liền bị mọi người cắt ngang:

“Hi hi xinh đẹp! Quỳnh Quỳnh vừa lúc cùng Tuyết Nghi tỷ tỷ cùng nhau xem ca ca diễn!”

“Khụ khụ!”

Thiếu niên vừa tiến vào trạng thái diễn thuyết, bị lời nói tích cực này làm gián đoạn, ngược lại có chút dở khóc dở cười; hiện tại chỉ đành thay đổi bản thảo trước kia, xóa đi một đoạn văn từ dài, sớm tiến vào vấn đề chính:

“Quỳnh Kính muội muội à, là như vậy, tại hạ tháng đầu ở Sùng Đức điện giảng kinh hội, nghe đường chủ đường ca ca người giảng, cũng không chỉ hai người các người; nơi đó còn có thể có rất nhiều người khác, cùng nhau nghe ca ca giảng diễn.”

“Oa! Như vậy càng náo nhiệt càng tốt.”

“Ách... “

Đến lúc này, đường chủ Tứ Hải này đã tuyên cáo chính thức như dự liệu trước, đã hoàn toàn thất bại. Nhìn ra thân phận của đường chủ này không còn tác dụng, đã thông báo đành phải lấy quyền uy của ca ca ra, giải thích với Tiểu Quỳnh Bính:

“Ai, náo nhiệt là náo nhiệt, bất quá đối với ca ca mà nói, cũng không chơi vui. Bởi vì ca ca còn chưa bao giờ nói chuyện nghiêm chỉnh trước mặt nhiều người, cho nên, trước đó cần diễn luyện một chút.”

“Vậy tối nay ca ca thỉnh rất nhiều người đến đây sao?”

“Ha ha, ca ca sao có bản lĩnh tìm nhiều người như vậy! Cho nên đêm nay ta đã nghĩ ra một biện pháp thay đổi, hiệu quả phỏng chừng cũng không nhiều lắm nhỉ?”

Nghe ngữ khí cuối cùng này, tựa hồ bản nhân thiếu niên đối với cách biến Thông Pháp Nhi hiệu dụng cũng không quá

khẳng định.

“Là cách gì đây?”

“Đúng vậy... Thật ra ta cũng không biết nên nói thế nào, nhưng lát nữa các người có thể thấy điều đó. Chỉ là,.”

Câu nói tiếp theo mới là trọng điểm của thiếu niên Phí môm mép:

“Lại nói, pháp này khả năng có chút sợ nhân tử, cho nên hai người các người nhất định phải trốn trong nhà; tùy tiện bên ngoài phát sinh chuyện gì, cũng ngàn vạn lần không được đi ra —— Quỳnh Đình à, ca ca lời này người nhất định phải nghe!”

Thấy Tiểu Quỳnh tranh luận, tựa hồ đối với quyết định của mình có chút dị nghị, nghe vậy liền kiên quyết nói thêm một câu.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc này của ca ca, Quỳnh Huy cũng chỉ có thể ngậm miệng, nhu thuận gật gật đầu. Khâu Tuyết ở bên kia cũng tự nhiên nên thừa vâng.

Thấy hai nữ nhân này đã đáp ứng, lúc này mới bắt đầu an tâm, xoay người đi ra ngoài.

Trong chốc lát, Quỳnh Bính Dịch Tuyết ở trong phòng liền nghe bên ngoài thạch bình đang có một tiếng sáo nhẹ nhàng vang lên.

“Ca ca lại chỉ đi thổi sáo?”

Quỳnh Đình không rõ ràng cho lắm, nhìn hai mặt với tên Khâu Tuyết ở bên cạnh.

Chẳng qua, đợi ngoài cửa sổ truyền đến tiếng sáo lại, hai người trong phòng này mới cảm thấy có chút khác thường:

Nguyên lai, các nàng dần dần phát hiện, đoạn sáo khúc thiếu niên thổi ra đêm nay lại nghe khác xa khúc nhạc điệu dàng thanh dật ngày xưa; bây giờ khúc nhạc này tuy vẫn là trầm du êm tai như vậy, nhưng gió thổi mạnh mẽ, mà mà màng nhĩ rung động; trong khúc nhạc nọ, dường như ẩn chứa một luồng khí tức hùng hồn to lớn, long trời lở đất, đập thẳng vào người nghe.

Hai vị thiếu nữ trong thạch ốc này lần đầu tiên nghe được khúc điệu hùng vĩ như vậy. Hai nàng đều không nghĩ tới, nguyên lai nguyên lai thiếu niên hòa ái thân thiết này, lại còn có thể tấu ra thanh âm đồng dạng cuồng bạo như vậy! Hơn nữa, khúc nhạc thanh cuồng truyền vào trong tai, càng tựa hồ sinh ra một loại ma lực đặc biệt, làm cho tâm thần người ta rung động, tựa hồ muốn hướng về phía khúc sáo kia truyền đến, vũ điệu, bài phục...

Như vậy chính là thanh âm trần thủ sương mù Tội Hồn đoạt phách như vậy, từ trong thân tuyết địch của thiếu niên kia phun ra ngoài, vang lên trên vách đá lạnh lùng của Thiên Điều nhai, lại quay đầu bay tới ngàn núi vạn khe trong động thiên La Phù động kia, ngạo nghễ như vụn đất mây, đáng vẻ xúc động giống như bi phong. Đúng là như vậy:

Thúc giục đám mây chia tay, Ly Long dưới đáy nước!

Theo khúc sáo nhiếp hồn đoạt phách lọt vào tai, trong lòng Quỳnh Huyền cũng rung động. Nhưng thần sắc trên mặt nàng coi như có chút tự nhiên. Mà Ngao Tuyết ở bên cạnh cô bé, lại có chút khác biệt. Hiện tại búi tiền kia của nàng, chiếu qua khe cửa sổ kia, tựa hồ càng thêm tái nhợt. Theo tiếng sáo này cao thấp phập phồng, hai mắt Tuyết Điệp cũng dần mê ly, như không thể kiềm chế.

Lúc hai cô gái trong phòng đang hết sức rung động, tiếng sáo như có ma lực đột nhiên ngưng bật.

“A? Ca ca không phải nói muốn diễn luyện giảng kinh sao?”

“...”

Quỳnh Quỳnh phản ứng đầu tiên, liền phúi cửa sổ, hướng ra ngoài nhà tìm bóng dáng của ca ca:

Vừa nhìn một cái, lại bảo tiểu nữ oa này quát to một tiếng, sau đó tựa như một trận gió xoáy, lao ra khỏi phòng!

Mà vị Khương Tuyết kia, vừa mới khôi phục tinh thần, lại bị hành động quái dị của nha đầu này làm cho hoảng sợ. Còn đang nghi hoặc, thì giấc Tuyết lại quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn vào. Vừa nhìn qua, không sao, nhưng lại làm cho gã chấn động!

Nguyên lai, nương ánh trăng trên trời, tuyết thích hợp nhìn thấy rõ ràng, trên bãi đá ngoài cửa sổ này, hiện tại vậy mà đang chật ních thú cưỡi trên núi! Mà ở trong những sơn thú này, cũng không thiếu hồ báo các loại hung mãnh vật.

Hiện tại, những con hồ, Báo, Hùng, Hùng, Phúc, Tê, Mi Lân, Lộc, Hồ, Ly, đang lần lượt cộ sát, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc nằm hoặc nằm, chen ở trên bãi đá lớn rộng lớn trước Thiên Điều đường này.

Càng ngoài ngoài dự liệu của tuyết, những sơn dã thú đắm chìm trong ánh trăng này, bất kể là ngũ diệu, hươu, hay là hồ, báo tổ tính hung hãn, hiện tại đều ngoan ngoãn, bình an vô sự xếp ở trên bãi đá này, lẳng lẳng đứng ở trước mặt thiếu niên đang thổi sáo lâm phong kia, ngẫu nhiên có vài tiếng trầm thấp, tiếng mũi hít thở, thuận gió từ thạch bình kia truyền đến.

Tạm thời không đề cập tới chuyện tuyết rơi trong lòng ngạc nhiên, mà phải nói vị đường chủ Tứ Hải này đã mở miệng giải thích, thì ra, buổi chiều hần đạt được gợi ý từ việc trêu đùa hành động của tiểu Quỳnh Cầm, hiện tại liên triệu tập rất nhiều thú loại để nghe người ta trước mắt, để nghe diễn thuyết của hần!

Mà thiếu niên này triệu tập bách thú pháp nhi, cùng pháp môn dẫn chim của hần “Bách Diệu Dẫn” đồng loại, đều là từ trong hai đầu thần khúc trong tay lĩnh hội được đạo lý ngũ hành âm dương, sau đó liền từ trong bày thú thủy mãng ngâm xướng, cân nhắc ra hiệp dẫn bách thú.

Bất quá, có chút khác với “Bách Diệu Dẫn”, vừa rồi triệu tập đàn sáo của bách thú, còn phải mượn đạo lực Thái Hoa phụ trợ, mới có thể tấu hết khúc ý.

Tự nhiên, đầu kia ở bên ngoài khuất phục bày thú, càng có thể dẫn động thiên lôi, thủy long ngâm nga, có kinh hiểm lần trước ở trên Mã Sí Sơn, bắt chước đến bây giờ còn không dám thử một lần nữa; nhiều nhất cũng chỉ dám thổi thổi thổi những thứ này chính mình sắp xếp lại ra, khúc nhạc đều ở trong phạm vi khống chế của mình.

Tuy rằng, Khúc nhi được cải biên ra như vậy, hiệu quả pháp thuật tự nhiên giảm đi rất nhiều, cùng với con thủy long bản nguyên thủy hoàn chỉnh kia ngâm xướng, tự nhiên không thể so sánh. Bất quá, hai khúc nhạc này phát sinh ra, cũng có ưu điểm của chúng nó, đó chính là: An toàn, bớt sức!

Mà vị thiếu niên này vì thành công dẫn tới bách thú, đang có chút dương dương đắc ý, có chỗ không biết, hiệu dụng dẫn điều dẫn thú này, mặc dù cũng có chút thần kỳ; nhưng nếu cùng loại lý giải nghĩa lý này của bản thân hắn, sau khi hòa thuận lại có thể so sánh năng lực suy luận của mình, những pháp môn cụ thể này ngược lại có vẻ không đáng kể.

Lại nói vị thiếu niên này vừa mới thành công dẫn tới số lượng nghe được, hài lòng cất kỹ cây sáo, hắng giọng một cái, đang muốn bắt đầu diễn, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Quỳnh Thu vốn đã dẫn ở lại trong phòng kia, hiện tại đang một đường hoan hô chạy tới. Ngoài nhảy nhót tước, một bên chạy, một bên vẫn không quên oán trách, giải thích.

“Ca ca à, chuyện chơi vui như vậy, lại không muốn dẫn Quỳnh Thổ cùng “

Lời khuyên bảo vốn đã đến miệng của thiếu niên lại bị sặc trở về như vậy!

Hiện tại, vị này đã làm ca ca ca rất nhiều đệ tử Thiên Nữ Tiểu Quỳnh Điệp, đang xuyên qua du tẩu trong bày thú đầy đất, trong miệng lẩm bẩm câu nói người ngoài nghe không hiểu, xem bộ dáng tựa hồ đang cho đám thú cười đùa bãi này đi, một lần nữa an bài sắp xếp sắp xếp sắp xếp vị trí của bọn nó.

Mà làm cho người ta ngạc nhiên chính là, tiểu nữ hài nhi này đến, có không ít thể tích rất lớn, tướng mạo hung mãnh dã thú, giống như đều biến thành miêu nhi ly nô được nuôi kia, thần thái cung kính vô cùng, ngoan ngoãn dưới sự chỉ huy của tiểu cô nương này, tích cực vận động thân hình hơi có vẻ vụng về của mình, an tọa tại vị trí chỉ định kia.

Mà sau khi bận rộn làm xong hết thấy, tiểu nữ hài nhi Quỳnh Thiên này liền giống như hoàn thành xong đại nhiệm vụ, sôi nổi đi tới trước chúng thú triều, hai chân co lại, ngồi ở trên bãi

đá; sau đó, liền lau mồ hôi trên trán, giống như mỗi lần bắt đầu tập chữ, ngửa mặt lên, nhu thuận đối mặt thiếu niên trước mặt có chút trợn mắt há hốc mồm nói:

“Ca ca, tất cả mọi người ngồi xuống, có thể bắt đầu diễn rồi!”

Chương mười ba hoa linh vũ, u tình khó phun nhất.

Đối với tẩu thú trên núi chập ních bãi đá trước mắt này, nhìn chúng nó nhẹ nhàng chớp động mắt thú, bắt chuyện không tự chủ được liền có chút thất kinh, trong bụng sớm đã cân nhắc kỹ càng lý do thoái thác, nhất thời không cách nào nói ra được.

“Quả nhiên là cần phải diễn luyện!”

Xem tình hình này, nếu mình không trải qua loại diễn luyện này, thì cho dù là mình thư nọ có chuẩn bị tốt đến đâu, chỉ sợ thực sự đến trước mặt bao nhiêu người trong giảng kinh hội, kết quả của nó cũng không khác lắm so với vậy. Cái này chỉ sợ chính là cái gọi là “biết dễ khó” a.

“Được, vậy bắt đầu từ bây giờ, chính thức diễn luyện!”

Trong lòng thiếu niên thầm bực dọc cho mình.

Hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, bắt chuyện nhìn lại bầy Sơn thú nằm dưới mặt đất phía trước mình. Đặc biệt, thiếu niên ép mắt mình, đối mặt với những con mắt thú sáng rực như thính giả.

“A, con hổ kia, toàn thân trắng như tuyết, hẳn là “Hách thú” ghi chép trong sách cổ sao?”

“Ừm, còn có con hồ ly trong góc kia, cũng toàn thân trắng như tuyết, quả thực tên gọi là “Tiễn”.”

“Không ngờ nơi này có không ít sơn thú lông màu trắng. Bạch báo ngồi xổm tại đó lại càng hiếm thấy. Bạch Báo xác thực tên là gì... Đúng rồi, là “Mộ” “Đỉnh!”

“Những sơn thú lông trắng như tuyết này, chỗ của hắc cũng không thấy nhiều. Xem ra động thiên La Phù này, quả nhiên là thần tiên động phủ, trân cầm dị thú thật đúng là không ít!”

“À, tiểu nữ oa này, vốn là cái gì nhỉ?”

Ánh mắt hơi thấp, đảo qua ngòi ngay ngắn ở trước mặt chúng thú, nói rõ trong lòng không nhận được nghĩ cách này. Chỉ tiếc,

trong những điển tịch bách gia hán đọc trước kia, tựa hồ cũng không ghi chép như vậy.

Một phen suy nghĩ miên man này, cũng làm cho người giảng kinh này trấn định không ít. Thiếu niên bắt đầu đứng ở trước sự hoảng loạn của chúng thú, hiện tại đã bình định lại rất nhiều.

“Khụ khụ!”

Hằng giọng một cái, ổn định tâm thần, bắt đầu chỉnh đốn kinh nghĩa Đạo gia hán đã suy tính trước.

Lúc đầu, khi tĩnh lại, ánh mắt nhìn những sơn thú trước mặt còn có chút mất tự nhiên, giảng giải kia cũng tự nhiên lấp bắp, gập ghềnh. Bất quá, đợi một lúc, hán liền mò đến một ít khiêu môn.

Hiện tại, bắt chuyện là cố ý đem ánh mắt đó dời đi, không phải đối mặt với đám sơn thú nữa mà là nhìn chăm chăm vào da lông trên đầu chúng nó. Quả nhiên như vậy thì trong lòng đã bớt đi rất nhiều suy nghĩ, có thể chuyên tâm diễn thuyết trong miệng.

Vì vậy, những lời giảng giải sau đó của vị người giảng kinh này càng ngày càng thuận lợi, dần dần tiến vào tình trạng không coi ai ra gì; đạo gia kinh nghĩa trong miệng cũng giống như nước chảy, không chút trở ngại tuyên bố.

Kinh nghĩa mà thiếu niên giảng giải lúc này, chủ yếu là kinh điển đạo gia hán bình thường ở trên Thiên Điều nhai, nghiên cứu kinh điển. Trong tuyên giảng, còn mang theo một ít phương pháp luyện khí được ghi trong 《 Thanh Kinh 》 ; thượng thanh kinh này là giáo điển cơ bản của thượng thanh cung, đến đó giảng kinh hội, không được nhắc tới mấy câu.

Mà khi nghe vậy, lại nhin không được nhớ lại “âm chi hỗn độn” lần trước hán ngộ ra, “Phụ chi hỗn độn” suy nghĩ, thao thao bất tuyệt nói ra. Ý tưởng này từ trước tới nay chỉ là xoay quanh trong đầu hán, từ trước tới nay chưa từng nói ra miệng; đây là lần đầu tiên hán có cơ hội lớn tiếng nói ra, tất nhiên là làm cho thiếu niên này cảm thấy thư sướng vô cùng, không

khỏi có chút khoa tay múa chân. Nói xong, có thể nói là một âm thanh sặc sỡ!

Trong lúc đang diễn giải giải, thì tiểu Quỳnh Quỳnh ngồi ngay ngắn trước mặt hắn, cũng bất kể hiểu hay nghe không hiểu, chỉ ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng lấp lánh, không chớp mắt chuyên tâm nhìn về phía ca ca đang thao thao bất tuyệt của mình.

Mà vị sư huynh này của nàng chỉ để ý thấy bộ lông trên đỉnh đầu động thú của nàng, lại không chú ý tới, những thính giả ngây ngốc này, trong mắt lại có không ít ánh mắt đang chớp động thần thái kỳ dị, dường như đang suy nghĩ gì đó!

Vì thế, trên Thiên Điều nhai yên tĩnh này, bên cạnh Tụ Vân đình, liền xuất hiện tình cảnh kỳ dị như thế:

Dưới ánh trăng màu bạc này đang có một thiếu niên tuấn tú, đối mặt với hơn một trăm con dã thú lẳng lặng nằm sấp, ngạo nghễ đứng lẳng, cao giọng tuyên truyền chân nghĩa của đạo gia. Mà những hung thú hung mãnh vốn kiêu ngạo không kém, hiện tại lại trở nên vô cùng yên tĩnh, nằm rạp trước mặt thiếu niên, dường như đều trở thành học đồ hắn chuyên tâm nghe giảng.

Lúc này, Cao Thiên Nguyệt đã treo cao như cung, gió thổi bốn khe lá vang...

Còn đang lúc tĩnh ngôn diễn đến hứng thú kia, phía sau đàn thú lại có một con sài cẩu, có lẽ duy trì cùng một tư thế trong thời gian quá lâu, liền có chút không kiên nhẫn, nhin không được xao động, lúc này kêu lên vài tiếng kỳ quái “Khanh tranh”.

Trong tiếng tuyên truyền lạnh lạnh đó, mấy tiếng sài sủa này nghe cực kỳ chói tai.

Chợt nghe được mấy tiếng kêu kỳ quái này, thiếu niên hơi kinh ngạc, liền ngừng lại.

Tuy nhiên, không đợi hắn kịp phản ứng, liền thấy chỗ tiếng kêu quái dị kia vang lên, đang có vài con mãnh thú như hổ báo, lưng còng đứng lên, trong miệng rít gào trầm thấp, ở trên bãi đá mài nanh vuốt, đồng loạt hướng con sài cẩu kia bức tới!

Mà con sài cầu nhiều loạn trật tự giảng đường này, bị trận thế bức không chịu được lui về phía sau, trong miệng rên rỉ khe khẽ; vô tình nhìn về một chỗ trống, liền quay người lại, chạy trốn về phía hạ sơn dã.

Thấy sài cầu đã chạy, mấy con hồ báo gấu rừng này cũng không đuổi theo, chỉ một tiếng không nói trở lại vị trí lúc trước của mình.

Thấy tình hình này, bắt chuyện ngược lại là kinh ngạc:

“Không ngờ những dã thú này, lại là hiểu biết nhân tính!”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, hắn lập tức hiểu không thể xem đây như diễn tập giảng kinh của mình nữa. Nhìn những người đang xem chiến trường chỉ là mãnh thú ở trước mặt, hắn bắt đầu tự đánh giá một chút rồi lại nói qua lý lẽ bên ngoài một số Thiên Nhân Giáo hóa của đạo gia kia.

Bất tri bất giác, đã là Nguyệt Di Trung Thiên.

Thời điểm không còn sớm, vị đường chủ Tứ Hải đường của Thượng Thanh Cung này liền kết thúc cuộc giảng kinh kỳ dị này.

Tại thời điểm đàn thú tán đi, vị tiểu nữ oa nhi xinh đẹp kia, lại ở nhai khẩu bắn khoăn nhìn, tựa như ở đó tiễn khách.

Nhìn thân hình cao hứng bùng bùng của tiểu nữ hài, trong lòng tỉnh táo không nhận được đoán:

“Bộ dạng này của Tiểu Quỳnh Thiên cũng giống như mỗi lần chim tan đi... Tiểu cô nương này, sẽ không lại ở đó nhắc nhở những sơn thú kia, “Nhớ lần sau cùng Quỳnh Thố đến nghe kinh chứ?”

“Úc, hôm nay diễn thuyết, thật đúng là vẫn chưa thỏa mãn; trước khi giảng kinh hội, cũng không ngại diễn luyện thêm vài phen, cố gắng thuần thực cho tốt.”

Trong lòng đang cân nhắc, bên tai lại nghe thấy một thanh âm, sâu lắng hỏi:

“Trương đường chủ, vì sao phải giảng kinh nghĩa của Đạo gia trong Thanh môn, giảng cho những dã thú này?”

Người tỉnh lại nghe thấy thì quay đầu lại, phát hiện kẻ nói chuyện chính là Khấu Tuyết, phải chăng cô nương. Bây giờ, dưới ánh trăng bao phủ, họ đã cảnh tỉnh nàng, tên giặc cỏ này đang hàng mi thanh tú nhú chặt, trên khuôn mặt dịu dàng tràn đầy vẻ nghi hoặc khó hiểu.

“Ha ha không dối gạt cô nương nói, đây chính là buổi diễn tập giảng kinh cho hạ nguyệt cô nương, chuẩn bị cho buổi diễn kinh!”

Lúc nói lời này, bắt chuyện có chút dương dương tự đắc, hiển nhiên là hấn vì chính mình nghĩ ra phương pháp biến thông hữu hiệu như thế, cảm thấy có chút đắc ý.

Có điều, hấn giải thích ngắn gọn, dường như còn chưa giải thích được nghi hoặc của Khấu cô nương. Chỉ nghe giặc Tuyết tiếp tục nói:

“Những thứ này theo giáo lý Thanh giáo, tiểu nữ nghe được, thật sự là tinh diệu phi thường, quý giá phi thường —— đường chủ vì sao đem đạo kinh lý trong môn của mình, dễ dàng liên cấp cho những dã thú này nghe? Chúng nó chính là dị loại đồ vật ah...”

Lúc hỏi lời này, thân hình tên giặc Tuyết này hơi rung rung, giống như có chút kích động.

Có điều, cũng không có mở miệng chú ý tới điều này; khiến cho giặc Tuyết nên giải thích như thế, hấn chỉ khẽ mỉm cười, nói:

“Cái gọi là “đạo”, chính là đại đạo của trời, mà không phải đại đạo của con người. Nghe vậy cần gì phải kiêng kỵ con thú núi kia không phải tộc ta, nên mới muốn giữ riêng?”

Tỉnh lại ý niệm này, đã chuẩn bị từ lâu trong lòng rồi. Từ sau khi hấn ở trên La Dương Sơn đạo, cùng với Quỳnh Đình bắt đầu chia tay, vị Đường chủ tân nhiệm của Tứ Hải đường ở Thanh Cung, đó chính là đối với phân chia cá nhân, dị tộc, hấn rất là không cho là đúng. Thậm chí, ở một mức độ nào đó, hấn còn có chút căm hận và đau đớn.

Mà hiện tại, hấn và Quỳnh Đình kia sớm chiều dừng lại lâu như vậy, trong lòng đã thương yêu tiểu muội ngoại tộc này,

càng sớm đem “Vân Vân” kia, quăng trảo kia ở trong nước oa oa. Bởi vậy, đối với lý do tối nay đem đạo thiên đạo này của đạo gia thiên đạo., Phương pháp luyện khí của Đạo gia, nói cho những dị loại sơn thú này nghe, bắt bẻ quả thực không quá dễ ý. Thậm chí, khi hắn quyết định diễn luyện giảng kinh như thế, căn bản là không nghĩ tới điểm này. Hiện tại nghe được tuyệt thích hỏi, mới nhớ tới đoạn này.

“^#* @^ ★#!* ☆ ~ @!”

Về phần nội dung giảng kinh này, bắt đầu nhớ lại lời nói đêm nay, tựa hồ cũng không phải là lễ vật bí ẩn gì đó trong Thanh cung, đại đa số đều là lý giải của chính hắn đối với đạo điển tịch kia, nói ra cũng không có gì không ổn.

Ngay lúc vị Đường chủ thiếu niên vừa mới chấm dứt “Giảng kinh” này, cùng với sự nghi hoặc của gã giặc Tuyết này nên giải thích xong, chuẩn bị đi mời vị Quỳnh Đình kia về phòng, lại bất ngờ lạnh lạnh, chỉ nghe một tiếng “Bốp” giòn vang, trên mặt của hắn không ngờ đã trúng một chưởng trầm trọng!

Sự tình xảy ra đột ngột như thế, thiếu niên bắt đầu không kịp phản ứng. Chờ một lúc lâu, khi cảm giác được trên hai gò má bên phải có một cảm giác đau rát, đang lan tràn ra, lúc này mới nhận ra:

Tên giặc Tuyết trước mắt này, vừa rồi còn giơ tay lên đánh một chưởng mạnh vào mặt của hắn!

Chỉ có điều, sau khi hắn kịp phản ứng, vẫn có chút không dám tin vào sự thật này. Bởi vì, bình thường vị Khấu Tuyết này là Khấu Chi Cô nương, tất cả đều có bộ dáng mềm mại, xưa nay đối với mình lại cực kỳ cung kính!

“Tại sao giặc Tuyết lại đột nhiên tát ta? Ta vừa nói sai sao?”

Chính vị Tứ Hải đường chủ vẫn còn đang ngơ ngác kinh nghi, chuẩn bị mở miệng hỏi thì đã thấy người đánh người trước mặt này, không ngờ lại rơi lệ đầy mặt...

Dưới ánh trăng chiếu rọi, rõ ràng thấy vị này rơi lệ, mặc dù khóc không ra tiếng, nhưng so với bộ dáng gào khóc bình thường, lại giống như khóc còn muốn lợi hại hơn. Trong ánh trăng thanh lãnh, giặc Tuyết thoải mái nước mắt tràn ngập, trải

khấp gò má lúm đồng tiền, toàn thân càng là co quắp không nổi.

Không nói đến thiếu nữ này nước mắt lưng tròng, thiếu niên kia không hiểu ra sao, lại nói vị Tiểu Quỳnh Thu vừa đưa tiễn chúng thú nghe xong, nghe thấy tiếng động bên này có chút dị thường, liền tranh thủ thời gian chạy tới, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là, đến lúc phát hiện, tiểu cô nương này lại không hỏi câu nào, chỉ để ý ngón tay chống cằm, đi vòng quanh hai người này vài vòng, quan sát tỉ mỉ mắt đang một tay bụm qua quai hàm của ca ca tỉnh giấc, còn có đôi mắt đắm lệ như lời chú ý của tỷ tỷ —— phương thức như vậy, tựa hồ trong lòng đang khẩn trương đánh giá tình hình trước mắt, hết sức suy đoán ra chân tướng sự thật.

Chính tại vị nữ oa nhi đang ôm quai hàm đau nhức được đánh giá, bị tiểu nữ oa nhìn có chút không được tự nhiên, đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy tiểu nữ oa vây quanh nữ nhi vòng tròn này rốt cuộc dừng lại, dùng thanh âm giòn tan non nớt, nghiêm trang tuyên bố:

“Ca ca! Nhất định là muội nhẹ như tuyết ứng tỷ tỷ rồi!”

Nói đến hai chữ “khinh bạc”, ngữ khí của nữ oa này đã đặc biệt tăng mạnh.

“Ta không có!”

Vị này vừa bị pháp nhãn Tiểu Quỳnh bao quát rất mỏng manh, lập tức nhin không được lên tiếng biện hộ cho chính mình.

—— nhưng bất hạnh là, thiếu niên đêm nay vận đạo quả thực không tốt; tất cả giải thích ngăn ngại hữu lực tối nay của hắn tựa hồ đều đặt tác dụng phụ tình; khi hắn vừa dứt lời, liền thấy được trước mắt là Quỳnh Đình tiểu oa nhi vỗ tay cười nói:

“Hi hi. Trước kia những cô gái bên đường đều đã từng mỏng manh, sau đó đều sẽ nói như vậy!”

Chương thứ mười bốn Thanh Dạ nghe tiếng sáo, Mộng canh Tam Nương hoa rơi...

“Tuyệt Điệp cô nương, không biết có sao tức giận?”

Thấy Hồn Tuyệt khóc dữ dội như vậy, nên đã thức thoir cũng chẳng thềm dây dưa với Quỳnh Thố, lúc này mới dè dặt mở miệng hỏi.

Chẳng qua, nghe được đặt câu hỏi, giấc tuyết kia cũng không đáp lại, lại khóc càng lợi hại hơn; hiện tại khi nàng kia vô thanh vô tức rơi lệ, lại gian gian nức nở.

“Vì sao tên Khấu Tuyệt này lại đột nhiên trở nên bi thương như thế?”

“Đúng rồi, nhất định là vì duyên cớ này! Ài, sao ta lại quên chuyện này chứ!”

Hắn mở miệng tự đánh giá trong lòng một chút, cảm giác như mình đã hiểu rõ nguyên nhân chân thật sự.

“Nhìn tình hình nàng như vậy, ta phải khuyên nhủ nàng một chút.”

Lập tức, nghe vậy liền dùng khẩu khí hòa ái nhất của mình, ứng với giấc Tuyệt nên kiên nhẫn khuyên giải:

“Tuyệt Nghi cô nương, ta biết trong nhà nàng bởi vì bất hạnh, nên đối với những yêu vật dị loại kia vẫn còn căm hận, bởi vậy đêm nay thấy ta đi trên núi giảng kinh với dã thú, liền có chút không vui. Đây cũng là chuyện thường tình của con người.”

Nói đến chỗ này, bắt chuyện cảm giác được trên gương mặt phải của mình, đang nóng rất đau đớn. Trong lòng cười khổ một tiếng, trong miệng tiếp tục nói:

“Tuy nói đây là chuyện thường tình của con người, nhưng nếu theo ta thấy, ý nghĩ của cô nương kỳ thật cũng có chút sai lệch. Theo ta thấy, ở giữa nơi sơn dã giang hồ tu luyện tinh linh thành hình, người chân chính tội ác chỉ sợ cũng chỉ là số ít.”

Cũng không biết có phải do tâm lý mình có tác dụng hay không, lúc này mới mở miệng lên chú ý thần sắc Tuyết Điệp, phát hiện thiếu nữ nước mắt mông lung này, bộ dạng khóc lóc kia dường như đã thu liễm lại.

Lúc này, khuyên giải người này sĩ khí đại chấn, vội vàng tập trung mười hai phần tinh thần, tiếp tục êm tai nói tiếp:

“Cũng chính vì thế, ta cảm thấy hình như không thể bởi vì chúng ta gặp vài yêu vật làm ác, cho nên cho rằng toàn bộ tinh linh dị loại trên thế gian này, mỗi người đều là yêu tà vật kia. Vừa hay so sánh, trong chúng ta, có lẽ nào không có đồ vật phẩm chất bất hoại đó? Nếu dùng cái này suy luận, vậy trên đời sẽ không có người tốt.”

Nói đến đây, trong lòng dậy sóng, nhớ tới chuyện năm nào còn phải tập văn luyện chữ, cũng rất hâm mộ đối với hần... Nghĩ đến đây, thiếu niên liền tranh thủ dẫn kinh điển, bày ra mấy quyển điển tịch ghi chép, đề tăng cường sức thuyết phục của bản thân:

“Trước tiên trong quyển kinh thánh có nói, Thánh Hoàng thời thượng cổ, Phục Hy thị, Thần Nông thị, Hạ Thị, nếu không phải thân rắn mặt người, thì mũi hổ đầu trâu kia đều không phải hình người, nhưng đều có đức đức Đại Thánh, được vạn dân hậu thế kính ngưỡng. Còn Hạ cung, Âm Trục, Sở Mục, mặc dù sinh ra một mặt người, nhưng lại có tâm cầm thú. Có thể thấy được, phân chia thiện ác chính tà này không nằm ở hình dáng bên ngoài!”

Nói đến chỗ này, thiếu niên đang vui sướng nói chuyện tự nhiên phát giác, thiếu nữ trước mắt vừa rồi khóc như mưa đánh lê hoa, hiện tại lại dần dần ngừng khóc, dần dần bình tĩnh lại lắng nghe, tựa hồ đang chuyên tâm nghe chính mình nói chuyện. Vết nước mắt trên mặt vẫn như trước, chỉ thỉnh thoảng nghẹn ngào một hai tiếng.

“Ha ha ha, xem ra những lời từ tận đáy lòng ta đây đã sắp hoàn toàn cởi bỏ được khúc mắc trong lòng gã. Ủ, ta lại ra sức thêm chút nữa, cố gắng xóa tan nỗi phiền muộn trong lòng của Khấu cô nương!”

Thiếu niên được cổ vũ, đã quên mất đau đớn trên mặt, chuẩn bị lấy ví dụ sống sờ sờ này, triệt để bỏ đi chấp niệm trong lòng, chỉ nghe tỉnh tỉnh, khẩn thiết nói tiếp:

“...”

“...”

...

“Bởi vậy, tuy lần trước ta suýt nữa mất mạng trong miệng Xà yêu kia, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc từ nay về sau ta sẽ trở thành kẻ địch tinh linh của tất cả thú cầm trong núi, cho nên đêm nay...”

Vừa nói đến đây, vị thiếu niên vốn tưởng rằng sẽ đại công cáo thành này, lại kinh ngạc phát hiện, vị thiếu nữ trước mắt vốn đã ngừng khóc, đột nhiên lại phát ra tiếng khóc mãnh liệt, tiếp theo liền lấy hai tay che mặt, xoay người vội xông đi!

“A! Không tốt! Chẳng lẽ là muốn đi vách núi?!”

Không thể tưởng được Khương cô nương bề ngoài thanh nhu như vậy, khí lực dường như không yếu. Vừa tỉnh lại, nàng quá sức không kịp đề phòng, liền thấy tên này đã khóc đến mức giống như người nước mắt hồ thẹn như Ngao Tuyết, nhanh chóng chạy khỏi chỗ của mình!

Tuy nhiên, điều làm cho thiếu niên mang theo tâm tư lớn này an tâm một chút chính là, áp lực của tên cô nương này cũng không phải là muốn gia nhập vào vách núi, mà chỉ là chạy về gian nhà đá của nàng mà thôi.

Trong tai nghe thấy cánh cửa “Phanh” một tiếng vang lên, nghe vậy mặt lộ vẻ cười khở, trong lòng hối hận không thôi:

“Mà thôi, thật là không cẩn thận! Vì sao ta lại nhắc tới hai chữ “Xà yêu” kia, lại gợi lên tình cảm đau đớn trong lòng Khấu Tái cô nương.”

“Vốn cũng đã thuyết phục được nàng ta gần hết rồi... Aiz! Đều là do tự mình đặc ý quên mình, quên cả việc tị nạn.”

“Thôi được, trước tiên cứ để cho nàng khóc to một trận. Đợi ngày sau chậm rãi suy nghĩ một chút về lời khuyên giải vừa

rồi của ta, tin tưởng qua một thời gian nữa, Giao cô nương này nhất định có thể tiêu tan được tích tụ trong lòng.”

Chỉ là, tuy rằng thiếu niên trấn an chính mình như thế, nhưng cũng không khỏi có chút uể oải. Hắn đang ủ rũ xoay người sang chỗ khác, ánh mắt lơ đãng đảo qua bên cạnh, lại càng hoảng sợ:

Thì ra vị Tiểu Quỳnh Thuý kia vẫn luôn đứng bên cạnh mình, hiện tại hai mắt đang nhìn mình không chớp mắt.

Mà làm cho thiếu niên giật mình chính là, trong đôi mắt sáng của cô bé này, hiện tại đang tích súc hai vũng nước, mượn ánh trăng sao trên bầu trời, nhẹ nhàng chớp động.

“Ai, ta nói Quỳnh Kính muội muội à, sao muội cũng đến học Tuyết Ưng tử vậy?”

Tựa hồ chuyện phiền toái đêm nay, đều chạy đến cùng một chỗ; nhất thời, vị thiếu niên đường chủ Tứ Hải đường vốn đầy hăng hái này.

Không chỉ cảm thấy trên mặt mình mơ hồ đau đớn, cái đầu này cũng tựa hồ có chút ông ông rung động!

Đang lúc tỉnh ngộ đầu óc choáng váng, đã thấy nước mắt tích tụ trong mắt tiểu nữ oa nhi này, lập tức liền quyết định, tràn ngập khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng. Không đợi thiếu niên kịp phản ứng, liền thấy tiểu muội muội xinh đẹp này của hắn, lao đầu nhào tới, nhào tới trên người thiếu niên, khuôn mặt kia chỉ dính vào áo vải của hắn, một bên cọ xát, một bên miệng hàm hồ ghen ngào nói:

“Hu hu hu hu, thì ra ca ca thật sự không chê ta!”

Nghe xong lời này của Quỳnh Huyền Nhi, bắt chuyện cũng có chút dờ khóc dờ cười. Không thể tưởng được tiểu nha đầu thật sự là tiểu nha đầu trong lòng lại luôn có tâm tư hoàn toàn không cần thiết như vậy.

Xem ra, vừa rồi hắn dùng câu khuyên bảo thất bại trên người Tuyết Điệp, trong lúc vô ý giải thích khúc mắc của “Yêu quái” tiểu nha đầu này.

“Khác! Xem ra một phen cực khổ vừa rồi, cũng không hoàn toàn uổng phí!”

Lúc này, thiếu niên cảm thấy mình đã tìm về được vài phần trấn an.

“Quỳnh Quỳnh à, xưa nay ca ca chưa từng ghét bỏ muội nha! Khụ khụ, ta nói này muội muội à, muội cũng đừng có cọ cọ trên người ca ca nữa — muội bôi nước mắt nước mũi lên y phục ca ca nhỉ?”

Nghe xong lời này, đứa bé gái đang vui đùa giữa vạt áo của Thâu Ngôn lập tức ngừng lại tiếng ô ô, sau đó cúi đầu rời khỏi người thiếu niên.

Hiện tại tiểu cô nương xinh đẹp này, dĩ nhiên là nín khóc mỉm cười; Nghe ca ca nói, nàng dìm đầy nước mắt trên lúm đồng tiền lúng túng, vẻ mặt xấu hổ, có chút ngượng ngùng:

“Hi hi ca ca, ngày mai tuyết thì tỷ tỷ sẽ không giúp ca giặt quần áo, Quỳnh Đình sẽ giúp ca ca giặt quần áo!”

Nhắc tới hai chữ “Tuyết Diệp” này, mở miệng có chút ảm đạm.

Mà đứa bé gái xinh đẹp kia lại không biết quan tâm nói gì, trong lòng nghĩ đến cái gì thì nói cái đó. Lúc này ổn định lại tâm thần một chút, cô bé này lại nghĩ tới nghi vấn ban đầu, liền mở miệng hỏi:

“Ca ca, ca làm sao biết khinh bạc tuyết ứng tỷ tỷ vậy?”

“... Ta không có a!”

“Hi hi ca ca còn nói như vậy!”

Xem ra cùng tiểu cô nương này thực sự có chút dây dưa không rõ, nghe vậy thì cảm thấy tương đối buồn bực.

Bất quá, tựa hồ nghĩ tới điều gì, thiếu niên liền có chút hoài nghi hỏi:

“Muội muội à, muội thật sự biết cái gì là mỏng manh?”

Lời này vừa nói ra, lại tựa hồ đang ở chỗ đau của Quỳnh Lệ, lập tức tiểu cô nương này có chút tức giận dữ:

“Nói ra chỉ khiến ca ca tức giận — ca ca người không biết đâu, mỗi lần có người khinh bạc, chờ ta chạy tới, nhưng cũng đã khinh bạc rồi. Hỡi bọn họ sao lại mỏng manh như vậy, nhưng đều không nói cho ta biết! Thật là bực mình!”

“Ha ha, thật sao?”

Nhìn bộ dáng thiếu nữ nho nhỏ này lòng đầy căm phẫn, mở miệng thâm nghĩ buồn cười:

Nhìn một cô bé nhỏ bé như người, đương nhiên người ta sẽ không nói cho người biết!

Đang lúc cười thầm, lại bất thành lờn nghe được lời nói tràn ngập mong đợi của tiểu Quỳnh Thố kia, đang chui vào trong tai mình:

“Ca ca à, xem ra huynh biết rõ phải làm sao mỏng manh, vậy để muội nói cho Quỳnh Đình biết đi!”

“Khụ khụ!”

Tiểu Quỳnh Thố vừa nói ra lời này, thiếu niên lập tức giống như bị uống nước!

Không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên của tiểu nha đầu tràn đầy vẻ chờ mong, bắt chuyện thay đổi vẻ mặt nghiêm túc, cùng cô bé tò mò này bày ra uy nghiêm của ca ca:

“Quỳnh Mi muội muội, muội còn nhỏ. Chuyện nhỏ nhen này, thì trẻ con thì lại không biết!”

“...Ca ca à, Quỳnh Đình thật không phải là trẻ con.”

Tuy nha đầu này nhỏ giọng kháng nghị, nhưng rõ ràng là không có đủ sức.

“Được rồi được rồi, bây giờ không còn sớm, Quỳnh Huy người cũng nên đi ngủ.”

Chính vì hấn mở miệng nghĩ chủ đề này không nên nói nhiều với tiểu nha đầu này, bèn đuổi tiểu nha đầu này về phòng đi ngủ.

“Được rồi. Nhưng ca ca, đợi Quỳnh Huy trưởng thành, ca phải nhớ nói cho muội biết cái gì là nhẹ nhàng đó!”

“Vâng ạ.”

“Còn có thuật trong phòng kia nữa!”

“... Quỳnh Quỳnh ạ, xem ra trí nhớ người thật sự rất tốt. Ngày mai ta sẽ dạy nhiều chút chữ cho người nhận!”

Ngay lúc tỉnh lại đưa mắt nhìn tiểu nữ oa nhi trở về phòng, đã thấy tiểu nha đầu này đi tới chỗ cửa ỏ nhỏ, chột dừng lại; đang lúc thiếu niên kinh ngạc, đã thấy tiểu thiếu nữ này xoay người lại, hướng hắn bỗng nhiên cười một tiếng, nghiêm túc nói:

“Ca ca, người đừng có khinh bạc như tỷ tỷ nữa, tỷ ấy hình như không thích. Chờ Quỳnh Đình lớn lên, ca ca liền khinh bạc. Quỳnh Đình nhiều nhất chỉ có thể đánh người một chút, chỉ giả bộ như thế thôi.”

Nói xong câu đó, tiểu nữ oa nhi liền giống như buông xuống tâm tư chính đồn, đẩy cửa vào phòng ngủ.

“Cảm ơn Quỳnh Linh, chờ nàng lớn lên rồi nói sau.”

Theo lời nói của tiểu nữ oa, đêm nay thiếu niên đầu óc có chút choáng váng, trong miệng tự nhiên nói ra một câu như vậy.

Khoảnh khắc sau, hắn nghe thấy trên bãi đá quanh quần một thanh âm bi ai buồn bực:

“Ta, rốt cuộc ta khinh bạc ai?”

Trên Thiên Điều Nhai, dưới ánh trăng, đang có một thiếu niên mặt đầy bi phẫn, đứng đó muôn ngửa mặt lên trời hét dài...

Chương thứ mười lăm, vật gì động lòng người? Bóng người áo Liều Lãng y hương.

... Hơi nước nóng bùng bùng tràn ngập, trong không khí áp ủ một mùi thơm đặc trưng của bột gạo.

Rốt cục hắn cũng trông ngóng được đến một thời kỳ hấp mẽ!

Hắn mở miệng nhìn khối bánh ngọt vừa trắng vừa mềm trên lồng hấp trước mắt, dán vào thật lâu, mới cẩn thận đem nó vén lên, nâng ở lòng bàn tay:

“Là một lần liền ăn sạch, hay là ăn trước một nửa?”

Đang lúc hắn do dự, cái bánh ngọt trong tay tựa hồ không kiên nhẫn được nữa, bỗng nhiên bay lên, “Bốp” một tiếng dán lên mặt hắn. Nhất thời, hắn bắt đầu cảm thấy gương mặt ấm áp hắn lên —— bị cái bánh nướng ôn ảm này bao lại, hắn cảm thấy ấm áp thoải mái vô cùng.

Chỉ qua một lát, thiếu niên đang say sưa này liền cảm giác có chút không thích hợp:

“Nhớ rõ bây giờ vẫn là Hạ Thiên, trong nhà lấy đâu ra bánh bao năm chứ?”

Vì vậy, thiếu niên đang ngủ say thoáng cái liền bừng tỉnh. Miệng mở ra, nhìn thấy vết tích quen thuộc lấp lăm lấp lăm trên nóc nhà đá, mới bắt chuyện xác nhận vừa rồi chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.

Bất quá... Sao cảm giác ẩm ướt nóng bỏng vừa rồi vẫn còn? Hơn nữa, cảm giác ấm áp này giống như hai gò má mình không thể nhúc nhích được!

Đợi vị thiếu niên đang ngái ngủ này quay sang, muốn nhìn một chút xem chuyện gì xảy ra, lại đột nhiên cảm thấy có một vật mềm mại và ướt át giống nhau, đang đảo qua chóp mũi của mình!

Lần này khiến cho những lời cãi nhau giật nảy mình, cơn buồn ngủ mông lung kia lập tức bị quét sạch. Đợi đến khi hấn định thần nhìn kỹ, lại phát hiện tiểu nữ hài tử Quỳnh Thiển kia đang nằm ở bên cạnh mình.

“Ồ? Quỳnh Điệp, người ở đây làm cái gì?”

“Chắc... ca ca tỉnh rồi? Muội đang chữa thương cho ca đây!”

“Chữa thương?!”

“Đúng vậy, ca ca quên rồi sao? Hôm qua muội bị Tuyết Nghi tý đánh một cái, bây giờ cả mặt đều lồi ra rồi!”

“Ồ! Thì ra là thế.”

Nghe Quỳnh Thổ nhắc nhở như vậy, mới thông báo hoàn toàn nhớ lại chuyện tối qua.

Lóc lên hai gò má sưng vù bên phải, nghe vậy lộ ra một tia cười khổ, thầm nghĩ:

“Không ngờ Xuyên cô nương xinh xắn mềm mại kia lại có sức lực không nhỏ! Ách? Sao trên mặt phải ướm sưng vậy? Chỗ trong miệng vừa rồi...”

Nghĩ như vậy, tỉnh lại có chút chần chờ hỏi:

“Quỳnh Hằng muội muội, vừa rồi muội làm thế nào để chữa thương cho ta vậy?”

“Hi hi liếm lưỡi đi!”

“... Dùng đầu lưỡi liếm sao?!”

“Đúng vậy, trước kia chân tiểu hồ ly bị va vào tảng đá sừng, mẩu thân nó dùng lưỡi liếm chỗ nó bị thương thay nó. Sau khi liếm qua, không bao lâu liền trở nên tốt hơn, rất linh nghiệm!”

“Nào, ca ca tới gần chút, để ta tiếp tục chữa thương cho ca.”

Vừa nói, tiểu nha đầu này vừa nằm sấp lại, cực lực vươn cái lưỡi mềm mại kia của nàng, chỉ để ý hướng lên trên mặt mà loạn lên.

“Ai nha! Muội muội à, đừng hồ nháo “

Vị đối tượng chữa thương này, đang luống cuống tay chân ngăn cản cô bé cứu người nóng lòng này.

“Ca ca chỉ cần đừng trốn là được rồi! Đừng làm lỡ việc chữa thương...”

Hiện tại, khi đã tỉnh lại, một tay đang dùng sức giữ chặt quai hàm của Tiểu Quỳnh Huyền, không để cho nàng tiến lại gần, mà tiểu nha đầu kia cũng không hề nhượng bộ, một lòng chỉ muốn đến thay ca ca “trị thương”. Vì thế, Tiểu Quỳnh Huyền gần đây được nuôi dưỡng đến nỗi gò má có chút phồng lên, đang bị thiếu niên đẩy thành bộ dáng buồn cười, cái miệng nhỏ nhắn kia cũng bị chen đến sưng lên.

Hai huynh muội này đang cười lớn chối chối từ, chợt nghe cánh cửa vang lên, đang có người đẩy cửa tiến vào.

“Là Tuyết Điệp tỷ tỷ nha!”

Kẻ đẩy cửa vào nhà kia chính là tên giặc Tuyết thích hợp làm việc đâm lẹ tối hôm qua. Hiện tại, Khấu Tuyết dường như đã khôi phục bình thường, trong tay đang bưng một cái bát bằng gốm, cẩn thận từng li từng tí ôm vào trong phòng. Sau khi tỉnh lại thì thừa dịp tiểu nha đầu này ngẩng đầu phân thần, lẩn lộng lóc từ trên giường bò dậy, tìm giày, dùng tốc độ nhanh nhất để tới được chỗ này.

Hiện tại tuy là mùa hè, nhưng nhà đá mát mẻ, chỉnh tề mà ngủ. Cũng chính vì thế, tên giặc Tuyết này mới đẩy cửa mà vào.

Tỉnh lại sửa sang lại vật áo, thấy trong tay Tuyết Điệp đang cầm chén gốm, trong đó chứa một vũng chất lỏng màu xanh đậm, cảm thấy có chút kỳ quái, liền mở miệng hỏi:

“Khấu cô nương, bát này đựng chính là...”

“Bẩm Đường chủ, đây là thuốc tội nô dầy vò từ sáng nay, đang định hiến cho Đường chủ uống.”

Dứt lời, hai tay giặc Tuyết khễ duỗi về phía trước, đưa chén thuốc cho thiếu niên trước mặt.

“À, Tuyết Điệp cô nương hữu tâm. Đa tạ!”

Vừa nghe đây là canh thuốc, lập tức tỉnh táo cảm giác trên gương mặt phải thật sự có chút nóng rát, vì vậy liền nói tiếng cảm ơn, vội vàng đón chén thuốc kia đến, không chút do dự bắt đầu nhắm nháp.

Thiếu niên đang uống bát canh thuốc ô bích này, tuy rằng cửa vào rất khô, nhưng lại ẩn chứa một mùi thơm đặc biệt, chỉ ngửi thấy mùi thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy khí sáng tinh thần tỉnh táo.

Mà người nấu thuốc cũng biểu hiện thập phần cẩn thận, miệng chén thuốc này mát mẻ, đoán chừng đã dùng nước suối lạnh kia thấm vào đã lâu, không mang theo một tia Viêm khí nào.

Bởi vậy, ba phần thanh lương này lại thêm ba phần thanh hương, làm cho chén thuốc đắng này cũng không khó uống. Chỉ chốc lát sau, hắn mới bắt chuyện đem chén thuốc thoải mái dâng lên uống hết.

Đem chén sứ này đặt trên bàn đá bên cạnh, nghe rõ liền có chút tò mò hỏi:

“Bữa thuốc này thật là sáng khoái, hình như là do lang trung nhiều năm chế ra - canh thuốc Tuyệt Điệp này dùng loại thảo dược nào hàm thành?”

Nghe vậy liền mở miệng hỏi, tên Khấu Tuyệt thoải mái đáp:

“Bẩm đường chủ, trong chén canh này có tiết hoa.”

“Không tệ! Tiết Hoa Vị đắng, có thể giảm làn da chết cơ, hoạt lạc huyết khí.”

“Còn có Thạch Quỳ thảo.”

“Mùi này cũng thích hợp. Thạch Tiêu có thể trị phong nhiệt nhiệt tử cơ, màu sắc trơn bóng, đúng là bệnh đúng.”

“Còn có Tật Trạch Sơn.”

“A, vị đắng cũng lạnh, có thể xoa da khô nóng, tiêu trừ hết các gương mặt tứ chi sưng phù —— thế nhưng mình cũng không nghiêm trọng như vậy! Còn thảo dược khác không?”

“Còn có Tri Mẫu Thảo.”

“Úc, tri mẫu chịu khổ, hàn hàn không độc, có thể trừ hàn nhiệt, chủ trị huyết tích kinh khí. Mùi này càng thích hợp! Nói đến, hôm qua ta thật đúng là bị người làm cho kinh sợ.”

Khi nghe thấy câu nói này của Vô Tâm rất vui vẻ, hắn vừa dứt lời đã thấy giặc Tuyết đang kính cẩn trả lời trước mắt, “Bịch” một tiếng quỳ mọp xuống bụi bặm, lấy trán chạm đất, run giọng nói:

“Đêm qua tỳ tử vô tình, đối nghịch đường chủ uy nhan, thỉnh đường chủ trách phạt!”

“Ai, lại tới nữa!”

Mặc dù lần quỳ lạy này có chút bất ngờ, nhưng từ những hình ảnh cung kính trước đây của nàng, tối hôm qua sau khi xúc động chương đánh qua, hôm nay làm ra hành động như vậy cũng không có gì kỳ quái. Bởi vậy, Tuyết hợp lại đột nhiên quỳ xuống, tỉnh ngôn cũng không tiếp tục “Huyết tích kinh khí”, sau đó nói ra những từ ngữ, cũng là nói ra tâm bình khí hòa:

“Tuyết Điệp cô nương, sai hôm qua cũng không hoàn toàn là do người, ta cũng có chỗ thiếu suy nghĩ; hai bên giải quyết, chuyện trách phạt này không khỏi nhắc tới.”

“Huống hồ, bát canh thuốc vừa rồi, sợ là người hao phí không ít tâm tư nhỉ? Nhìn người lộ đầy áo quần, chắc là sáng sớm liền đi vào trong núi hái thảo dược a? Có lòng như thế, ta làm sao có thể nhẫn tâm đến trách phạt người?”

Nói xong, bắt chuyện liền tiến lên nâng tuyết này lên.

Đợi đến khi thiếu niên đỡ dậy, Khương Tuyết mới ngẩng đầu lên, thì đã bắt đầu thấy nàng khóc.

“Tuyết Điệp tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc nữa vậy?”

Thằng bé gái bên cạnh vẻ mặt đầy mê hoặc, cẩn thận từng li từng tí một lên tiếng hỏi.

“Quỳnh Dung à, người không biết đấy, đây chính là tỷ tỷ Tuyết Ưng tỷ yêu khóc của người đó, bị mấy lời vừa rồi của ca ca làm cho cảm động đến phát khóc —— cũng không phải là cái gì nhẹ nhàng đâu nha!”

Xét thấy sau tối hôm qua lúc dây dưa không rõ, còn mở miệng mau mau giải thích. Chẳng qua, trong lòng hắn vẫn hơi nghi hoặc một chút:

“Tuyệt Nghi cô nương đúng là có chút khác thường... Lời ta vừa nói có cảm động như vậy sao? Không đến mức kích động thành như vậy chứ!”

Lại không nhắc nhở trong lòng của mình còn có chút nghi kị, vị Quỳnh Uyển tiểu muội muội bên cạnh hắn, đối với lời giải thích này của hắn ngược lại tin tưởng không nghi ngờ; tiểu nữ hài này đang lấy ngón tay khoa tay, vẻ mặt ngây thơ nói:

“Ủm! Lời của ca ca nói rất là đặc biệt. Tuyệt Nghi tỷ tỷ, hóa ra tỷ và ta cũng không sai biệt lắm mà!”

Nghe được lời nói ngây thơ của tiểu cô nương, tên giặc cỏ mặt đầy nước mắt kia lại lập tức tan thành mây khói, còn lộ ra một nụ cười mỉm:

“Tỷ tỷ trước kia cũng không thích khóc như vậy.”

Ngữ khí vẫn nghẹn ngào, nhưng tâm tình của người nói chuyện hiển nhiên đã không còn trầm thấp.

Sự vui vẻ phát ra từ nội tâm của gã, tuy rằng giống như không có bất cứ dấu hiệu xấu nào, nhưng khi nghe thấy gã liền bật ra một nụ cười rạng rỡ. Bởi vì, có lẽ đây là lần đầu tiên Vu Tuyệt ở trước mặt gã xuất phát ra một nụ cười tự nhiên. Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng:

“Xem ra cái chương hôm qua rất đáng giá! Như vậy, hình như tên cô nương này đã hoàn toàn cởi bỏ được khúc mắc hăm hực từ lâu!”

Nhớ tới chương tối qua, ánh mắt lại bất giác quét thấy chén sứ trên bàn trà bên cạnh. Liếc thấy chén thuốc uống không, liền mở miệng, trong lòng khẽ động:

“Nói đến cũng lạ, tên Khấu cô nương lại hiểu được nhiều dược lý như vậy. Tuy nói ta từ trong sách biết được tên của loại thảo dược này, nhưng dù sao cũng chỉ nhận được một ít dược thảo thường thấy nhất. Nếu để cho ta thật sự vào trong núi hái đủ toàn bộ, chỉ sợ cũng rất khó khăn.”

Đợi hẩn đem nghi vấn trong lòng, nói qua với Tuyết Điệp, tên giặc này thích hợp nói cho hẩn biết, nhà nàng lúc đầu lấy hái thuốc làm sinh, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, liền đối với những dược thảo này có chút quen thuộc.

Cách nói này cũng hợp tình hợp lý, mở miệng tán thưởng vài tiếng, giặc Tuyết nên tạm thời cáo lui, ra khỏi phòng lấy chút nước suối lạnh mát, để cho hẩn mặc.

Thấy tuyết nên đi ra ngoài múc nước, rốt cuộc khiến Tiểu Quỳnh Thiện tìm được một khe hở, tiểu nha đầu này liền vội vàng sáp lại gần, nhiệt tình đề nghị:

“Ca ca, muội liêm cho huynh một cái, có hiệu quả y như uống thuốc vậy!”

“Cám ơn cám ơn, ta bây giờ đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, lần sau đi!”

Trải qua trận phong ba này, nghe vậy cũng không có tâm tư đến dạy bài tập gì. Vì thế buổi chiều hôm nay, hẩn liền mang theo Quỳnh Tuyết đi tới hồ sen nghỉ ngơi.

Đợi đến khi bên cạnh ao sen, Quỳnh Thuần tham lam nước hồ xanh biếc này, liền la hét muốn bơi xuống. Mà dưới sự điều khiển của nàng, đối phó với một thành viên khác của Tứ Hải đường là giặc Tuyết, không ngờ cũng hơi ngượng ngùng gật đầu tán thành.

Cứ như vậy, vị đường chủ luôn luôn khai sáng này cũng không tiện phản đối, chỉ đành đồng ý với bọn họ xuống nước. Mà chính ông ta đành phải ở lại trên bờ hồ, gánh lấy nhiệm vụ Vọng Phong —— nơi Tứ Hải đường nghỉ mát vui chơi, tuy rằng u tĩnh vắng vẻ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có dấu vết. Ở bên cạnh bờ bờ Tây Nam hồ Liên Hồ, có một cái bè trúc nho nhỏ, du đăng ở mép nước, cũng không biết chủ nhân là ai.

Cứ như vậy, trong Tứ Hải đường hai vị nữ tử thân xử nữ này, muốn đi trong hồ tắm chơi đùa, tự nhiên không thể thiếu người vọng phong. Mặc dù Quỳnh Tuyết cho hai người có chút đàn độn, nhưng khi tỉnh lại, trong lòng lại hết sức rõ ràng, liền xung phong đảm nhiệm chức trách vọng phong.

Hiện tại, vị Trương đại đường chủ này đang ngồi trong bóng tối dưới bờ hồ, thỉnh thoảng hướng bốn phía khăn trương thăm hỏi; cách đó không xa là bụi cỏ lau để y phục, là đoạn đất mà hấn trọng điểm chú ý.

Trong khi thiếu niên cố gắng làm hết chức vụ thủ hộ, thì ở trong đám lá cây xanh tươi chông chát phía xa xa kia, thỉnh thoảng truyền ra từng trận cười hì hì của nữ nhi gia.

Mà hai cô gái này lúc mơ mơ hồ hồ cười nói, thuận gió truyền vào tai vị Trương đường chủ đang buồn bực ngồi ngấm gió này, không khỏi làm cho hấn sinh ra vài phần ảo não:

“Mà thôi! Đã sớm biết ta đề nghị trước, chỉ sợ người ngồi ở chỗ này buồn bực, liền không phải ta... Nói lại, ta là “Ích Thủy Chú” Thuần Thủy Quyết kia, cũng đã lâu không diễn luyện.”

Nhìn hồ nước xanh biếc thấy đáy trước mắt này, thiếu niên không khỏi có chút trông mà thèm.

Ngồi ở bên bờ hồ, thời gian trôi qua, liền có chút nhàm chán. Vì thế, hấn bắt chuyện kéo theo ngọc bội, nói chuyện để giết thời gian. Lấy ngọc bội này cọ xát trên mặt phải của mình một hồi, đưa ra kết luận: ngọc bội này không thể bớt sung.

Vừa mở miệng, hấn vuốt ve khối ngọc thạch trong tay, không tự chủ được liền nhớ tới chủ nhân cũ của nó, cô gái nhàn nhã.

Chẳng qua, đối với đoạn tình cảm mông lung này, thiếu niên hiện tại đã trở nên khá thản nhiên. Cảm thụ được khối ngọc thạch ôn nhuận này từ trong tay truyền đến từng trận mát lạnh, hấn bắt đầu tự nhủ trong lòng:

“Hiện tại chỉ ít người còn có thể thường xuyên nhìn thấy ngọc bội bên người Doanh nha đầu, đã không tệ rồi!”

Trong lúc bất tri bất giác, nhật ảnh dần dần tây dờ; ước chừng hơn nửa canh giờ trôi qua, tiếng cười nói liên tục bên kia đang từ từ bình tĩnh lại. Lại qua một lát, nghe thấy liền nhìn thấy hai nha đầu, ăn mặc chỉnh tề, đang đi dọc theo bờ hồ đầy cỏ lau, bước chậm rãi tới bên này.

Sau khi đi qua hồ nước làm Hoán, trước mặt hẳn là hai thiếu nữ Thiều Lệ, lúm đồng tiền vẫn mang theo từng giọt nước óng ánh, dưới ánh mặt trời mờ mờ này, nàng lộ ra vẻ kiều diễm đặc biệt, tựa như đóa phù dung tắm nước.

Lúc đang tỉnh táo lại, lại ngạc nhiên phát hiện, giặc Tuyết vừa quan sát cẩn thận, trên khuôn mặt tươi cười như trong hồ lại nổi lên một vòng nguyệt nhũ ứng hồng.

Thấy được tình cảnh này, thiếu niên cảm thấy vui vẻ:

“A, tối qua ta trúng một chưởng kia xác thực rất đáng giá. Vị cô nương giặc cổ xưa nay lạnh như băng này lại có thể hiểu được sự then thừng ở trước mặt ta! Xem ra, nàng thật sự rất bình thường.”

Hơi xóa đi vết nước trên mũi của Quỳnh Đình, nghe rõ mọi người trong sảnh, đi về hướng Thiên Điều Nhai.

Đoàn ba người này vừa lên Bão Hà Phong không lâu, liền thấy đối diện có mấy vị thượng thanh đạo sĩ, đang phiêu nhiên mà đến bên này.

Người khách ngồi trên bia đá thứ mười sáu, chính là Liễu vô tâm.

Ngay trên đường trở về Thiên Điều nhai, ở trên đường đá Bảo Hà phong đang gặp mấy vị đạo nhân trẻ tuổi của Thượng Thanh cung.

Thức lời nhần lực rất tốt, mặc dù mấy người kia còn chưa tới trước mặt, liền nhìn thấy trong bốn người kia, cũng có ba vị chính mình quen biết: Hoa Phiêu Trần, Đỗ Tử Hành, Hoàng Đình. Vị đạo nhân trẻ tuổi khuôn mặt tuấn nhã, hấn chưa bao giờ gặp qua.

Chỉ chốc lát sau, hai nhóm người này gặp nhau trên đường.

Nhìn thấy người quen, người tỉnh lời mang ý cười, chuẩn bị chào hỏi Hoa Phiêu Trần mấy câu. Chẳng qua, hấn lại chậm hơn một nhịp; đạo nhân trẻ tuổi dậy lời không quen biết kia đã tiến lên một bước, tự nhủ:

“Ồ? Đây chẳng phải là Khấu cô nương Tứ Hải đường à? Thật trùng hợp, lại đụng phải ở chỗ này!”

Sặc! Xem ra đạo sĩ này cũng không phải nói chuyện với người cầm đầu là mình.

Khương Tuyết nghe thấy những lời ân cần thăm hỏi của đạo nhân trẻ nên cũng không đáp lại, chỉ khẽ chau mày, môi anh đào khẽ nhếch lên, không nói một lời; không chỉ có thế, nàng vẫn lẩn trốn sau lưng Quỳnh Uyển.

Phản ứng như tuyết lần này đối với nàng mà nói ngược lại là cực kỳ bình thường, vừa vặn cùng lời hỏi thăm thân mật của đạo sĩ trẻ tuổi này, hình thành đối lập rõ ràng.

Thấy tuyết chưa từng trả lời, đạo nhân trẻ tuổi này lại không để ý chút nào, chỉ mỉm cười, nói:

“Tuyết Nghi cô nương băng tư xinh đẹp lạnh lùng, quả nhiên là người đúng như tên!”

Cho đến lúc này, tỉnh lại mới có chút thời gian, hơi chần chờ hỏi Hoa Phiêu Trần:

“Hoa đạo huynh, vị này là...”

Lúc này Hoa Phiêu Trần cũng đi tới trước mặt mấy người, nghe được lời hỏi, liền cười đáp:

“Vị này chính là đệ tử dưới trướng vị sư bá của Linh đình Sùng Đức điện, Triệu Vô Trần Triệu đạo huynh. Triệu đạo huynh từ trước đến nay phong nhã tự nhiên, lúc này trong mắt tất nhiên chỉ có mỹ nhân, không có người bên cạnh, ha ha ha.”

Xem ra Hoa Phiêu cùng vị Triệu Vô Trần này rất quen thuộc, trong ngôn ngữ mang theo không ít sự trêu tức.

Nghe xong Hoa Phiêu Trần nói vậy, lại nhìn tình trạng trước mắt, hắn ta cười ha hả, nói tiếp:

“Đương nhiên! Có câu “Vật tự tập theo loài, người lấy bè chia tách” - người cùng một phe với Hoa Đạo huynh, đương nhiên đều là sĩ tử phong nhã, thừa kế!”

Nghe được lời này, trừ Triệu Vô Trần vẫn còn chút thần tư mờ mịt, ba người còn lại trên mặt đều lộ ra vẻ mỉm cười. Trước mắt từng cùng Đỗ Tử Hành, Hoàng Đình nhị nữ từng gặp mặt một phen, tự nhiên đều không phải người đàn độn. Bắt chuyện chỉ cần nhẹ nhàng một câu, liền để Đỗ Hoàng hai nữ biết, hắn đã không còn so đo chuyện nàng trước kia vô lễ với hắn.

“Ha ha, Trương đường chủ quá khen! Ta nói này Triệu huynh, đừng xuất thần nữa, để ta giới thiệu với huynh một chút. Vị này chính là đệ tử đắc ý của Trương đường chủ Tứ Hải đường mà ta thường xuyên nhắc với huynh đó, là Trương đường chủ Thanh Hà sư bá!”

“Hóa ra là Trương đường chủ. Hạnh ngộ hạnh ngộ. Ta đã nghe đại danh của đạo huynh lâu rồi!”

Khác với tia nhiệt tình trong mắt Hoa Phiêu, vị Triệu đạo huynh này tựa hồ không có phản ứng gì đặc biệt với hai chữ Thanh Hà.

“Ồ? Nghe tiếng đã lâu... đại danh?”

Lúc tỉnh lại, Triệu Vô Trần nghe được những lời này, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, nghe đại danh đã lâu! Hiện tại trong Thanh cung ai mà không biết, tên Ngọc Thanh lạnh lùng giặc Tuyết kia nên cướp cô nương, ngay tại môn hạ Tứ Hải đường!”

“Ha ha, Triệu huynh quả nhiên là khôi hài!”

Thì ra là “Nghe đại danh đã lâu” như vậy, nghe vậy không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Đúng rồi, Trương đường chủ, vì sao nhiều ngày cũng không thấy người trong Tứ Hải đường các người đến Hoàng Pháp điện dùng cơm?”

“Cái này thật ra là Khấu cô nương không quen dùng cơm trước mặt bao nhiêu người, cho nên...”

“À, thì ra là thế. Khấu cô nương cô đơn tự thưởng, cũng là vừa đúng lúc.”

Triệu Vô Trần này quả nhiên phong nhã, mặc dù có vài phần thất vọng, nhưng trong lời nói vẫn âm thầm khen Khuê Tuyết một câu.

Thấy tình cảnh này, lại hồi tưởng lại dấu vết để lại trong những ngày qua, trong lòng bắt đầu có vài phần cảm thán:

“Ngược lại ta rất tỉnh táo. Đối với Khấu cô nương sớm chiều tương đối, ngay cả nhân vật xuất chúng như Triệu Vô Trần đạo huynh cũng có phản ứng như vậy, xem ra danh tiếng xinh đẹp của giặc Tuyết sớm đã nổi danh trên La Phù của ta rồi!”

Đang suy nghĩ như vậy, chợt nghe có một người mở miệng nói ra:

“Không thể dùng cơm cùng với hà sư muội được, thật sự là đáng tiếc thay cho Triệu sư huynh mà...”

Lời nói đầy ẩn ý này chính là từ trong đôi môi Hoàng Đình bay ra.

“Ặc... Hồi muội, sao lại nói như thế?”

Hoàng Đình vừa nói ra lời này, trên mặt Triệu Vô Trần lập tức có chút không quá tự nhiên. Mà “Y muội” của hắn, hiện tại mặt không vui, hừ nhẹ một tiếng, liền không nói gì nữa. Đứng bên cạnh Hoàng Đình, Đỗ Tử Hành, vô thức nhích lại gần Hoa Phiên.

Thâm nghĩ tâm tư cũng là Linh Lung, nhìn phản ứng của mọi người trước mắt, liền biết giống hai người Hoa Phiên Trần Đỗ Tử Hành, Triệu Vô Trần cùng Hoàng Đình này, chỉ sợ cũng là đạo lữ trong mắt mọi người. Chẳng qua hiện tại, bỗng dưng xuất hiện Khấu Tuyết, lại làm cho bầu không khí trước mắt có chút lúng túng...

“Đúng rồi, Trương đạo huynh, tối hôm qua là người đang thổi sáo sao?”

Chính là Hoa Phiên Trần thấy bầu không khí trước mặt có chút xấu hổ, liền cố tình mở đề tài.

Tĩnh lại hiểu ý, vội vàng đối đáp:

“Đúng vậy a. Tối hôm qua ngủ không yên, liền thổi mấy khúc nhạc giải buồn. Nguyên lai tiếng sáo ta truyền đến xa như vậy!”

“Đúng vậy! Thường tình cờ nghe được, còn có chút mờ ảo; bất quá tối hôm qua ta ở tiền sơn nghe rất rõ ràng. Bất quá, tối qua ca khúc này, mặc dù nghe được rõ ràng, nhưng như thế nào cảm thấy rất quái dị...”

“Hả? Quái vật?!”

Lúc này hắn mới mở miệng, có chút khẩn trương.

“Thật ra cũng không tính là hết sức quái dị, chẳng qua là cảm thấy khúc nhạc của người đứng ở quá cao, hơn nữa nghe rất chăm chú. Hai ba âm thanh cao vút qua đi, phải thật lâu sau mới có âm thanh tiếp theo, ngược lại để cho ta chờ đợi ở đó thật cao hứng! Ha ha ha!”

“Thì ra là thế! Ha ha, Hoa huynh nói như vậy, ta nhớ lại rồi. Tối hôm qua ta chính là người chuyên môn luyện chế âm thanh vượt xa sáo kia. Ai! Thật sự quá khó khăn, cho nên mới để cho Hoa huynh chờ đến nôn nóng, cấp cấp cấp “

Thâu ngôn lại dùng tới kỳ tài tùy cơ ứng biến, đem đoạn chuyện dài dòng này nói ra, dễ dàng che giấu đi qua.

Bất quá, một phen đối thoại này của hai người bọn họ, nghe được trong tai Quỳnh Huyền, lại làm cho nàng cảm thấy rất kỳ quái. Bởi vì, tối hôm qua đoạn nhạc sáo kia của ca ca, trong tai nàng lại cảm thấy là vô cùng liên tiếp êm tai.

Chỉ có điều, tuy trong lòng Quỳnh Thiên do dự, nhưng thiếu nữ nhỏ nhoi này, đem lời dẫn dò của đại ca muội nàng trên La Phù Sơn, mọi lúc đều ghi tạc trong lòng. Cho nên hiện tại thấy có người ở đây, trong lòng Quỳnh Thiên mặc dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng nhịn không nói ra khỏi miệng. Hiện tại cô bé này, chỉ để yên lặng không nói một lời.

Kỳ thực, hoa phiêu trần cùng tiểu Quỳnh Thước nghe được hiệu quả hoàn toàn khác biệt sáo khúc, thực tế chính là cùng một thứ. Thiếu niên tối hôm qua đoạn thú khúc đó, chính là ly thai long ngâm hộ thần khúc; bởi vậy trong khúc nhạc tự nhiên có không ít âm phù, người thường cũng không thể nghe được.

Nghe thấy hai người nói đến thổi sáo, Triệu Vô Trần kia cũng xen vào, nói mình cũng có nghiên cứu về Dịch nghệ.

Mượn cái này, Hoa Phiêu lại đem Triệu Vô Trần kia khoe khoang một phen. Lúc nói mới biết, Triệu Vô Trần này rất là đa tài, không chỉ có trên phương diện pháp thuật có tạo nghệ, mà về phương diện lễ nhạc kinh văn, càng bất phàm.

Thấy đã mở miệng lộ ra vẻ kính nể, Triệu Vô Trần liền rất nhiệt tình đề nghị, rảnh rồi hẳn sẽ đặc biệt bái phỏng Thiên Điều nhai, cùng bắt chuyện hảo hảo luận bàn một chút Dịch nghệ.

Nghe thấy đề nghị này của Triệu Vô Trần, hẳn ta đánh thức suy nghĩ một chút, liền nói cho hẳn ta biết những ngày qua bản thân mình phải gấp rút chuẩn bị giảng kinh hội vào đầu tháng, cũng không có nhiều thời gian, việc này chờ giảng kinh xong hẳn nói.

Mấy người này lại nói chuyện với nhau vài câu, thấy mặt trời lặn về phía tây, sắc trời đã không còn sớm nữa, liền tạm biệt đi.

Buổi tối hôm đó, ánh trăng sáng nhô lên cao, tinh quang lấp lánh.

Thức lời tay áo, đang đi dạo trên bãi đá, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn, liền nhìn thấy tiểu nha đầu Quỳnh Đình kia, đang ở trước cửa nhà đá Tứ Hải đường, vây quanh con hạc đá kia không ngừng xoay tròn, không biết đang làm gì.

Tỉnh lời đang cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi qua, hỏi Quỳnh Thố:

“Quỳnh Điệp muội muội, muội dạo ngoài cửa cái gì vậy? Có phải là có vật gì rơi mất rồi hay không?”

Sau khi nghe xong, Tiểu Quỳnh Thuý giật mình hoảng sợ, vội vàng khoát tay, nói gấp:

“Không có, không có rơi cái gì!”

Sau đó, thằng bé con kể chuyện phiếm với ca ca, nó quay người bỏ chạy.

Thấy bộ dáng thần bí này của tiểu nha đầu, bắt chuyện có chút kinh ngạc. Bất quá nghĩ lại, hẳn liền cảm giác được cũng không có gì:

Tuổi nhỏ như Quỳnh Quỳnh, trong lòng có chút ý nghĩ ngây thơ, cổ xưa, cũng không đủ kỳ lạ.

Thật ra, thông báo cũng không biết, nơi mà Quỳnh Huy vừa đứng lúc nãy, chính là một chuyện lớn bận rộn với nàng:

So sánh với con hạc đá kia, xem mình cao lên chưa!

Chuyện này đối với tiểu nữ oa mà nói, chính là một chuyện vô cùng quan trọng đối với nàng.

Trong đôi mắt nhỏ nhắn cẩn thận của Quỳnh Trinh, cảm thấy chỉ vì nàng là một đứa trẻ, nhớ rằng ca ca liền cất giấu rất nhiều chuyện chơi vui không nói cho nàng biết, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng nhụt chí. Bởi vậy hiện tại, Quỳnh Thố đang ở trong một ngày, trừ cùng ca ca học chữ, cùng chim chóc chơi đùa làm việc vặt, còn lại một việc chính là hy vọng mình có thể nhanh chóng trưởng thành.

Chỉ là, vừa rồi làm cho tiểu thiếu nữ này vô cùng thất vọng, giống như mấy ngày trước, không ngờ nàng vẫn không cao hơn chút nào —— tuy thỉnh thoảng cao lên một hai lần, nhưng trong lòng Tiểu Quỳnh Thố rất rõ ràng, đó là bởi vì nàng âm thầm đặt chân cao...

Tuy nhiên, ngoài nhụt chí, tiểu nữ oa nhi này ngẫu nhiên cũng sẽ cảm thấy rất nghi hoặc. Bởi vì, tuy Quỳnh Thố có thể tùy tâm sở dục triệu hồi ra nước trong, liệt hỏa vân vân sự sự, còn có thể biến ảo ra rất nhiều thứ, nhưng chỉ có một dạng, nàng thử trăm ngàn lần, nhưng thủy chung không thể làm nổi tâm ý của nàng:

Bất kể thế nào, nàng cũng không thể đem tuổi tác “Quỳnh càng thêm lớn.

“Ai, chỉ có đợi thêm vài năm, ca ca mới bằng lòng “khinh bạc...”

Trong đầu đứa bé gái không biết khinh bạc là vật gì lại hiện lên vẻ đáng thương trên gương mặt phải của mình, trong lòng lại cảm thấy có chút khổ sở...

Không đề cập tới tâm sự ngây thơ đáng yêu của tiểu nha đầu này, lại nói vị tinh ngôn ca ca của nàng, lúc này đang nhàn nhã bước đi trên bãi đá. Thiếu niên nhìn như điềm tĩnh này, trong lòng kỳ thật đang không ngừng đấu tranh:

“Đêm nay ta nên làm gì? Làm theo công pháp Luyện Thần hóa hư ngày xưa, vẫn nên triệu tập một ít thú đi, diễn thuyết ba bốn ngày nữa?”

Mà theo tâm ý của hắn, kỳ thật hôm qua, bản thân cũng không thuần thực, còn có rất nhiều chỗ cần diễn luyện lặp đi lặp lại. So sánh, chuyện luyện hóa thiên địa linh khí kia, cũng không vội ở đây một hai ngày. Trước mắt đề phòng trên giảng kinh kia xấu mặt, mới là đại sự hỏa mi!

Chẳng qua, trải qua trận phong ba tối qua, nghe được tin tức hiện tại đối với sự diễn luyện trở nên có chút do dự. Tuy rằng, hôm nay tên giặc Tuyệt kia tựa hồ đã thay đổi dung mạo cũ, nhưng thật sự không biết nàng chuyển biến như vậy là vì

chuyện hôm qua bị mình thuyết phục, còn là vì trong lòng có nguyên nhân ấy này.

Đang lúc thiếu niên lè mề ở trên bãi đá này, chưa hiểu được chủ ý, chợt nghe được một thanh âm mềm mại bên tai nói:

“Đường chủ, tôi nay những con thú núi đó không chịu nghe người diễn thuyết sao?”

“Hả?”

Nghe vậy, nàng quay đầu lại. Chỉ thấy tên giặc Tuyết đang đứng trong ánh trăng màu bạc, vẻ mặt bình thản...

Vì vậy, thiếu niên này lại nhận được một cơ hội tuyên truyền luyện tập.

Bất quá, có chút khác biệt với tôi hôm qua, lần này mở miệng chỉ là thoáng thổi một đoạn nhạc dân gian thu thập bách thú, liền nhìn thấy những con thú quý hiếm kia hôm qua, đã nối đuôi nhau mà đến. Trong khoảnh khắc, trên bãi đá cạnh Tụ Vân đình ở Thiên Điều Nhai này, đã là tề một đường.

Đang lúc chuẩn bị mở miệng giảng đạo, chợt nghe giữa không trung truyền đến một trận tiếng xé gió kỳ quái; vội vàng ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện bầu trời đêm trước mắt đang có rất nhiều chim chóc bay tới!

Những cánh chim này xoay tròn như bánh xe, thuận đà hạ xuống đầu tùng bách đầu trên Thiên Điều nhai này. Vừa rồi âm thanh kỳ quái kia, chính là tiếng lông muông xé gió của những sơn điều này.

Mà ở bên trong những con chim tước không mời mà tới này, có chút bắt mắt nói có thể gọi là nổi nhip, ví dụ như con chim ưng, chim ưng, chim ưng, chim ưng, si, tiêu, liễn. Nhưng còn có không ít chim chóc, lông vũ kỳ dị, thần hình phiêu dật, dù đã đọc thuộc lòng cổ kinh, nhưng vẫn hoàn toàn không nhìn thấy.

“Chắc chắc, sao lại có nhiều chim như vậy đến như vậy?”

Nhìn chim tước trước mắt đang nhao nhao rơi trên cành tùng, vị Đường chủ Tứ Hải đường này vừa kinh vừa kỳ.

Đang lúc nghi hoặc, vô ý cúi đầu nhìn, lại nhìn thấy Quỳnh Huyền muội muội đang ngồi ngay ngắn trước mặt chúng thú, chính là vẻ mặt đắc ý cười hì hì ——

“Thì ra là tiểu nha đầu này!”

Vừa nhìn thấy bộ dáng tươi cười vô cùng quen thuộc trên mặt Quỳnh Đình kia, bắt chuyện liền lập tức tìm được đáp án chuẩn xác của Sơn điều tự tới!

“Cũng được, bởi vì cái gọi là hữu giáo vô loại. Có thể ở trước mặt nhiều cầm điều tấu thú như vậy giảng kinh, hiển nhiên hiệu quả diễn luyện kia rất tốt!”

Vì vậy, vị thiếu niên đường chủ Tứ Hải đường này liền chuyển kinh thành vui mừng, ổn định lại tâm thần một chút, hắng giọng một cái, bắt đầu diễn biến kinh nghĩa Đạo gia...

Lúc này, bầy chim Túc Vũ, bầy thú cất răng; toàn bộ trên bãi đá, trừ thiếu niên kia cao giọng nói giống như suối trong, liền không có một lời tạp ngữ nào.

Lúc này, Tiểu Quỳnh Thổ chuyên chú nhìn thần thái phi dương của thiếu niên; một vị thiếu nữ khác đứng trong bóng râm của Thạch Hạc, đồng dạng chuyên chú lắng nghe mỗi một câu nói của thiếu niên.

Lúc này, gió mát khắp nơi, trăng sao đầy trời, vạn khe im ắng...

Đứng ở đỉnh núi Bảo Hà của động phủ thần tiên, có thể thấy trên bầu trời phía tây trăng bạc như móc câu; ánh trăng tinh khiết, đang phủ kín toàn bộ động thiên.

Ban đêm trên núi La Phù, đang bốc hơi mờ mịt, như tơ như sương. Màn đêm như có như không, phản chiếu ánh trăng trắng trên bầu trời, liền huyền thành ngàn vạn lụa mỏng màu bạc, tại La Phù chực phong vạn tự tịch, du đăng, phiêu đăng...

Mà trong động thiên la phù cảnh hùng vĩ này, trên một vách núi bình thường nào đó, đang có một thiếu niên sáng sủa như trăng sao đầy trời, ngáy lớn thiên địa, hưng phấn bay lượn, diễn giải bí mật thiên đạo trong ánh trăng.

Giảng diễn như vậy của thiếu niên, vẫn tiếp tục cho đến khi giảng kinh kết thúc. Chỉ có điều, buổi diễn thuyết kỳ lạ như vậy cũng không có kết thúc như vậy. Khi hắn truy tìm con đường Thiên Đạo, mỗi khi có linh ngộ mới sẽ tụ lại bày chim muông thú trong núi, truyền thụ thể ngộ của bản thân cho bọn họ.

Mà thường thường, ngay lúc lớn tiếng như vậy, thiếu niên lại càng dễ dàng phát hiện ra thiếu sót trong các loại ngộ tưởng này.

Giảng kinh đặc biệt như vậy, vẫn tiếp tục cho đến khi thiếu niên triệt để rời khỏi La Phù sơn. Mà thiếu niên này trước giờ chưa từng nghĩ tới, hắn vô tâm tiến hành như vậy, rốt cuộc sẽ mang đến kết quả gì.

Nhiều năm sau, giữa thiên địa giang hồ hỗn loạn trước mắt này, có một tông môn Đạo gia thần bí kỳ dị, dần dần lọt vào trong tầm mắt mọi người.

Cái tông môn thần bí này, gọi là “Huyền Linh giáo”.

Chính là một giáo phái mới tấn chức không có danh tiếng, trong môn phái lại như kỳ nhân dị sĩ chồng lên nhau; ngăn ngụt vài năm, liền làm vài việc chấn động trăm yêu trừ ma bốn phía.

Đã có giáo môn cường đại quật khởi giang hồ như vậy, tự nhiên không tránh được sẽ làm cho rất nhiều người quan tâm, tìm hiểu nhiều nơi - Khiến người ta ngạc nhiên chính là ở đây:

Cứ như vậy, một giáo môn có thực lực mạnh mẽ, làm việc lại cực kỳ khiêm tốn; hành tung của giáo chúng trong môn phái, phần lớn cũng đều mơ hồ bất định. Chính vì thế, cho dù là nhân sĩ có tin tức linh thông nhất trong hai đạo chính tà, cũng chưa từng biết được bộ mặt thật sự của tông môn Đạo giáo này.

Bởi vậy, mặc dù người trong giang hồ có lòng nhiều như vậy, nhưng đến bây giờ mọi người vẫn lưu truyền tin tức chính xác liên quan đến giáo môn này, cũng chỉ có rải rác hai tin tức:

Huyền Linh tông môn, tuy rằng môn quy buông lỏng, nhưng lúc các giáo chúng làm việc, cũng sẽ tự xưng là “Môn hạ Tứ

Hải”..

Những đạo sĩ này trang phục, tướng mạo kỳ lạ bất phàm, ngoại trừ bái bức tượng Tam Thanh tổ sư bên ngoài, còn phải triều bái hai bức họa. Trong một bức họa, vẽ một vị đạo nhân thần sắc uy nghiêm vô cùng, tấm còn lại là một tấm chân dung., Là một vị nữ tử thần sắc đồng dạng uy nghiêm vô cùng. Mà làm cho người ta thất vọng chính là, hai tấm ảnh chân dung này đều vẽ rất đúng quy củ, cũng không thể nhìn ra khuôn mặt chính xác của hai người này; chỉ ước lượng hiểu được, người vẽ hai bức họa này, tuổi tác cũng không quá lớn, đặc biệt là vị nữ tử kia.

Đối với tin tức trước đó, bên trong quận huyện Thiên Hạ, xác thực có mấy môn phái lấy Tứ Hải làm hiệu, bất quá phần lớn đều không thể đặt lên bàn được, không ai tin tưởng bọn họ thật sự đáng được giáo chúng Huyền Linh tôn trọng như vậy.

Sau đó một tin tức, nghe nói là một vị cường giả trong giang hồ, sau khi trải qua cử tử nhất sinh mới tìm hiểu lại. Hắn nói:

“Đạo sĩ phía trước kia, hẳn là Giáo chủ của Huyền Linh Tông; mà nữ tử bên trong một tấm chân dung khác, bọn họ đều gọi nàng là “Đại sư tỷ”.”

Sau khi nói xong những lời này, vị võ giả từng giết người như ngóe này liền kéo ống tay áo của người nghe trước mắt, bắt đầu thao thao bất tuyệt tụng niệm 《 Đạo Kinh 》 ; hơn nữa, không chịu học xong, tuyệt không buông tay ——

Nghe nói, vị hán tử đáng thương lòng hiếu kỳ quá nặng này, sau khi bất hạnh bị Huyền Linh giáo chúng nhìn thấu hành tung cất giấu, liền bị ép đến một đỉnh Cô Vãn Phong vách lập trượng, bốn phía tuyệt không có chỗ dựa, gió ngoài sương ăn ngủ suốt mười ngày đọc suốt...

Bất quá, những việc này đều là nói sau. Hiện tại vị thiếu niên ở giữa Thiên Điều nhai tứ hải thạch cư này, còn sẽ không biết rằng ngày sau những chuyện đồn đại trên giang hồ này, cùng với ảnh hưởng của chính mình.

Vị thiếu niên này đang ngồi xếp bằng trên giường trúc đứng ngồi không yên, buồn bức rất nhiều ngày không gặp phải.

Ngày mai chính là ngày mừng một tháng bảy.

Chương thứ mười bảy vân phi hạc vũ, thanh khí phun ra thành cầu vòng...

Khách Tụ Vũ chân lưu, dùng luyện khí Trường Sinh.

Đan đỉnh tiêu diệt đan đỉnh Hoài Nam, thôi con bạt tai Tấn Chi Dao.

—— Giới Giới. Đừng nghỉ...

Mới sáng sớm tháng bảy, trời vừa tờ mờ sáng, vị thiếu niên tâm tư đầy mình trên Thiên Điều Nhai này cũng đã sớm thức dậy.

Sau một hồi bận rộn, hiện tại đã bắt chuyện, mặc quần áo chỉnh tề, thay một thân trang phục chính thức của Đạo môn. Chính mình tra tấn xong, liền vội vàng thúc giục hai vị thành viên dưới trưởng, để cho nàng vội vàng mặc đạo phục chính thức của ngày hôm qua.

Sau một hồi rồi ren, hiện tại lại nhìn ba người Tứ Hải đường này, quả nhiên là diện mạo một mới:

Khi giải thích được là khoác một thân đạo liền màu đen, đầu đội tròng thiên quan, chân đạp vân lý, đội mào quan, tiên phong đầy tay áo; nếu không phải đến gần nhìn kỹ, thật đúng là cho rằng nơi này có vị tiên bối đạo đức cao thâm nào đó đứng ở đây.

Mà hai bé gái kia, hiện tại cũng thay một thân đạo bào vàng nhạt, chân giẫm hoa sen, trên đầu treo khăn tiêu dao màu tuyết.

Trang phục đạo cô thanh đạm này không hề tổn hại đến dung mạo của nhị nữ, ngược lại khiến cho các nàng càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Ngày nay giờ Mão bắt đầu giảng kinh hội ở Thanh cung trên núi La Phù, được cử hành tại Tùng Phong bình trên đỉnh Chu Minh Sơn. Hiện tại, vị đường chủ tứ hải tay áo phất phơ này

đang dẫn đầu, suất lĩnh mọi người trong sảnh đi tới chỗ Chu Minh Phong.

Tùng Phong bình ở mặt trời trên Chu Minh phong, là một bãi đá lớn. Vùng bãi đá này, đã bị mài phẳng như gương; phía nam bãi đá, dưới đến một sườn dốc đá lởm chởm. Bốn phía bãi đá, thì là đất bằng vây quanh, trên đó cỏ ngọc như tấm bình.

Bên ngoài bình xanh biếc, lại sinh ra rất nhiều gốc cổ tùng, cành cây khúc nhạc, giống như Cầu Long. Những cây tùng già này tán cây như cái đệm, đan xen nhau, xanh biếc, mỗi khi kinh sơn gió thổi qua, liền có một cỗ thanh khí tràn ngập bốn phía. Thanh danh “Bốn phong bình”, chính bởi vậy mà đến.

Ở giữa những cây tùng xanh ngắt này, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một hai con bạch hạc, dạo bước ở trong tùng gian.

Ở Tùng Phong Bãi gần vách núi phía nam, bình địa lại chông lên một bệ đá bốn cạnh cao cao, tên là “Thính Cảnh Đài”.

Nghe nói Thính Cảnh đài, không phải là lấy “Thính Kinh”. Cái tên đài này nghe nói đến từ một vị đạo sĩ mắt còng của tiền hán. Nghe nói, khi đó trong Sùng Đức điện có một vị đạo nhân mù, từng xây nhà ở trên bệ đá này, tu chân tự kiềm chế. Vị đạo sĩ mù này trời sinh tính thông suốt, cũng không ngại chuyện hai mắt mình mù, còn đặt tên nhà cỏ của mình là “Tĩnh Cảnh Lư”.

Mưa gió trải qua mấy trăm năm, người trong nhà tranh và đạo nhân đều vật hóa, chỉ có thạch đài này và danh tiếng “Nghe cảnh” này lưu truyền tới nay.

Hiện tại, bắt chuyện cùng thủ lĩnh các điện của Thanh Cung, đồng loạt ngồi ở trên Thính Cảnh Đài này. Mà những đệ tử khác trong Thanh Cung đến nghe kinh, thì đều khoan chân ngồi trên Tùng Phong Bình dưới đài.

Giảng kinh sẽ là một trong mấy lần thịnh hội của Thượng Thanh cung trong một năm không nhiều lắm, bởi vậy ngoại trừ đệ tử lưu giữ điện quan hoặc tìm kiếm theo thông lệ bên ngoài, cơ hồ toàn bộ đệ tử Thượng Thanh đều tới tham gia, thanh thế có chút lớn lao; từ trên đài đưa mắt nhìn xuống, đệ tử Thanh

Thanh các bối tự mình đến tham gia., Hài như đã đem bình từng không lồ này ngồi đây, ngay cả trên mặt đất bên cạnh cây từng, cũng ngồi không ít đệ tử thanh tẩy. Bất quá, tuy số người nghe kinh rất nhiều, nhưng trật tự vẫn rất gọn gàng.

Trước mặt mọi người là một đài cao nghe Cảnh Cao, tuy chỉ là ngồi cùng bàn luận nhưng đã được coi là hết sức tôn vinh. Bởi vì, người ngồi ngay ngắn trên đài ngoại trừ hắn, chỉ có Linh Hư chương môn, còn có Linh Đình đình môn kia., Linh Chân, Thanh Y và Thanh Vân. Trong chư điện cũng đều có mấy vị trưởng lão ở trên Thính Cảnh đài, bất quá cũng chỉ có thể đứng sau bọn họ. Bởi vậy, vào lúc tĩnh ngôn nhập vị, còn tốt thoát thác một phen; tuy hiện tại theo lệ cũ ngồi xuống nhưng vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Sau lưng đám người Linh Hư, Linh Đình, mỗi người đều có một cặp đạo đồng đứng hầu, trong tay cầm một loại pháp khí kiếm khí, phát trần.

Đây cũng là thông lệ của buổi giảng kinh đã được thông báo hôm qua.

Thông lệ này, thường làm cho đường chủ Tứ Hải đường đau đầu. Trên La Phù sơn vốn là đệ tử nhà thanh tục, người thường thừa thớt, những năm gần đây đều là đường chủ “Độc thiện thân”. Mỗi khi giảng kinh hội cử hành, sẽ không khỏi có chút lúng túng. Như tiền nhiệm Thanh Bách sư bá, mỗi lần nghe giảng kinh hội này, còn phải tạm thời đi vào trong điện khác, tạm mượn hai vị đạo đồng đến che mặt.

Tuy nhiên điều may mắn là, vị Trương đường chủ hiện tại, đúng lúc có thể miễn được sự lúng túng: Ngược lại, hiện tại Tứ Hải đường của hắn đã thịnh vượng hơn không ít, hiện tại lại vừa vắn gom đầy cơ sở các điện tham dự giảng kinh hội!

Vì vậy, Quỳnh Huyền, Khấu Tuyết ứng hai cô gái kia, liền không trách cứ gì khác để làm nhân vật đi theo thị đạo đồng. Hiện tại, Quỳnh Huyền đang cầm sáo bạch ngọc trong tay, còn giặc Tuyết thì cầm kiếm vô danh, đứng hầu ở sau lưng.

Hai kiện “Pháp khí” Tứ Hải đường trong tay các nàng, bạch ngọc địch kia tất nhiên là quả danh quả thực, nhưng một kiện

còn lại cũng có chút bán bề ngoài không tốt, chỉ là tỉnh lại đã không thể tìm ra vật giống pháp khí hơn.

Hôm nay, lần hội giảng kinh tại Thanh cung này, quả thực khiến vị thiếu niên mới gia nhập Thanh cung không lâu được mở rộng tầm mắt.

Đợi đến giờ Mão, hắn liền thấy Linh Hư chuông môn võ tay áo rời ghế, đứng ở chính giữa đài, dùng âm thanh trầm thấp để nói, tuyên cáo buổi giảng kinh hội Thanh Cung ở trên núi La Phù chính thức bắt đầu.

Sau đó, ở Đạo Nhạc Trường bên trái dưới Thính Cảnh Đài, liền vang lên ba bốn tiếng chuông âm u. Cuối cùng một tiếng chuông vang sập tắt, liền nghe một trận thanh âm đàn trúc thản nhiên dựng lên, bắt đầu tề tấu đạo môn khai đàn nhạc nhạc khúc “Nghênh tiên khách”.

Thanh Trúc ống dây đàn du dương cùng chuông đồng thuận hậu ngân hòa lẫn nhau, làm cho bài đạo đầu này nghe đặc biệt u nhã thông dong.

Theo sự thanh tĩnh xuất trần này cam tâm tình nguyện, đệ tử thanh tĩnh trên Tùng Phong bình, tựa hồ cũng có chút thần du vật ngoại, phảng phất cảm giác được trong nắng sớm mịt mờ phía đông mây mù phía đông, đang có tiên nhân Dao Thường vũ y, chân đạp tường vân mà đến... Đúng là:

Chư thiên hoa vũ, Dao Đài Nguyệt Lộ: Tiên Khuyết Ly Ngọc Tỳ Hưu, vân tràng hàng giá lâm.

tấu xong, việc tuyên truyền của kinh nghĩa chính thức bắt đầu.

Tuyên bố Tứ Hải đường, được an bài tại cuối cùng, đoán chừng là vị đạo trưởng Linh Đình chịu trách nhiệm sắp xếp công việc giảng kinh kia, cố ý an bài cho vị Đường chủ thiếu niên tham gia giảng kinh lần đầu này, có thể có đủ thời gian quan sát một chút chư vị trưởng lão phía trước tuyên bố như thế nào.

Cái gọi là “Hào danh vô hư sĩ”, lãnh tụ Đạo môn được công khai trong thiên hạ Thượng Thanh cung quả nhiên không phải chỉ là hư danh. Trước khi tỉnh lại những Thượng Thanh trưởng lão giảng giải kinh nghĩa, có thể nói là lưỡi hái liên hoa, giảng

kinh nghĩa Đạo gia huyền ảo của u vi kia đến tinh diệu thấu triệt; vô luận là nói về giải kinh nghĩa, hay là suy diệu trong kinh điển của người trước đây, tất cả đều rõ ràng mạch lạc, đều có ý mới.

Ở trong những Thượng Thanh tiên bối tuyên diễn khi tỉnh ngôn trước đó, không cần nói tiếp, vị đạo trưởng Linh Đình xưa nay lấy tinh nghiên đạo điển trứ danh, tự nhiên là Phi Hoa Tiêu Nha, Diệu Nhị liên châu. Mà ở ngoài hần, ngay cả thời gian đó, đường chủ Thanh Vân đạo trưởng sa vào tục vụ, biểu hiện cũng bất phạm, ở trên đài kết hợp với tục sự trong triều đình thường ngày, nói đúng điển nghĩa của Nam Hoa Chân Quân có liên quan tới thiên đạo “Mỗi một hạ càng lâu”.

Thanh Vân lần này giảng giải, ngôn ngữ đều bình thực tự nhiên, nhưng cũng đồng dạng phát nhân thâm tính. Lập tức, mở miệng đối với vị lão đầu nhĩ nhìn một cách bất mắt ở phổ phòng này.

Mà bên trong những giảng giải này, mang lại ấn tượng sâu nhất trong lòng cho Thanh Y đạo trưởng của Hoảng Pháp điện kia diễn thuyết. Thanh Y đạo trưởng là “Thượng Thanh tứ tử” được Thanh Phù sơn phụ bổ sung, một thân đạo thuật tu vi cực kỳ tinh xảo, tự nhiên, cùng với Thanh Vân đạo trưởng kia lấy thân thuyết pháp tương tự, tại Thanh Y nói đến “Hư thực tương hỗ lẫn nhau”, liền lấy khí ngự kiếm làm ví dụ ——

Lúc này, chỉ thấy Thanh Y đạo trưởng vẫy vẫy tay với bên này, khi hần tỉnh lại liền nhìn thấy cách đó không xa, đang có một thanh bảo kiếm xanh thẳm bay lên trời, bay đến hướng Thanh Y đạo trưởng.

Điều khiến thiếu niên này lấy làm kỳ lạ là thanh phi kiếm của Thanh Y đạo trưởng tuy phạm vi rất nhỏ, chỉ bay lượn quanh người Thanh Y, nhưng tốc độ múa may lại cực nhanh. Cho dù đã tỉnh ngôn cũng không tính là xa vời., Gần như chỉ có thể thấy một đạo điện quang màu lam bay lượn tại đó. Mà điều làm cho người ta giật mình kinh ngạc nhất chính là đạo kiếm quang như một con Du Long đang bay múa vô thanh vô tức, không có bất cứ tiếng rít phá không nào!

“Quá tuyệt!”

Thanh Y điều khiển phi kiếm tinh diệu như thế, nhưng trong mắt mọi người dưới đài, đều thần phục không thôi.

Tĩnh lại trong lòng còn tán thưởng, nhin không được quay đầu lại liếc nhìn thanh kiếm trong tay Khấu Tuyết - đã thấy pháp khí này của mình vẫn giữ bộ dáng nỏ thủ ảm đạm vô quang như cũ, so với đạo kiếm quang lam sắc như long xà trên đài kia, có vẻ vô cùng phờ phạc.

“Ài, ta đành phải đi Tàng Kinh các, hoặc bái phỏng Thanh Y đạo huynh một chút...”

Đạo kiếm quang bay múa trước mắt này thật sự thần kỳ, không thể không khiến hấn đối với thanh kiếm cổ quái của mình sinh ra vài phần ảo tưởng.

Ước chừng qua hai canh giờ, cuối cùng cũng đến lượt người giảng kinh cuối cùng như hấn.

Nghe Linh Đình đạo trưởng tuyên bố xong, vị Đường chủ bốn Hải Đường Bão Hà Phong này liền kiên trì, đứng dậy đi đến giữa Thính Cảnh Đài, chuẩn bị bắt đầu lần đầu chính thức diễn biến trong đời hấn.

Trước khi đi đến giữa Thính Cảnh đài, hấn vừa mở miệng còn cảm thấy hơi tự tin:

Trải qua mấy ngày tập kích diễn luyện, chỉ cần bản thảo trong lòng, đúng quy tắc mà tuyên bố, thì cho dù không xuất sắc, cũng không được tốt cho lắm.

Sự tự tin mơ hồ này, một mực duy trì cho đến khi hấn đi tới giữa Thính Cảnh đài này. Khi chân chính đứng ở giữa giảng kinh đài, hấn mới đột nhiên phát hiện có chút không ổn:

Vừa rồi đứng ở một bên, còn không có cảm giác gì, mà chờ khi hấn thực sự trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người trên Tùng Phong Bình, hấn cảm thấy ngay cả nói chuyện cũng có chút khó khăn.

Hiện tại, từ Thính Cảnh Đài cao cao tại thượng nhìn xuống, chỉ thấy trên Tùng Phong Bình rộng lớn này, ô áp ngồi đầy các đệ tử trong Thanh Cung. Ánh mắt hơi quét qua, nhất thời chỉ cảm thấy mỗi người đều nhìn chăm chăm vào mình. Lúc này,

mở miệng liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không cần phải nói là mở miệng diễn, hiện tại ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn!

Đương nhiên, kỳ thật tình huống thực tế hiện giờ cũng không có hồ đồ như tưởng tượng. Bởi vì, lúc này chỉ ít có hơn phân nửa đệ tử thanh niên, ánh mắt đều không ở trên người hắn:

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi bắt chuyện, cuối cùng bọn họ cũng có thể nhìn rõ dáng người thon thả nõn nà, ưu tú thướt tha!

Bất quá, thiếu niên đứng ở trong đài, lại không phát hiện được một chút nào có lợi như vậy. Hơn bốn tháng trước, vị thiếu niên này vẫn là một gã sai vặt, hiện tại tâm loạn như ma, trong lòng không khỏi than thở:

“Mà thôi! Hôm nay mới biết thế nào là thật sự trước mắt bao người...”

Bất quá, trầm mặc lúng túng như vậy cũng không kéo dài lâu. Ở trên sân khấu sừng sốt một hồi, đã xem như tiến thoái thất thường, lớn đến mức xấu mặt. Phát giác được điểm này, lời giải thích ngược lại bắt đầu trấn định, nghĩ thầm dù sao cái xấu này cũng đã từng xuất, sao không liều mạng đi ra?

Vì vậy, trưởng lão trên đài bắt đầu lắc đầu, Quỳnh Tuyết nên bắt đầu sốt ruột, mọi người dưới đài bắt đầu cười thầm, càng ngày càng nhiều người chuyển sự chú ý sang trên người môn hạ đệ tử giảng kinh. Vị Đường chủ mới lên thiếu niên của Thanh Cung này, rốt cuộc bắt đầu lên tiếng giảng đạo!

Chỉ có điều, tuy rằng bắt đầu tuyên bố nhưng cũng nói lắp bắp, trong lòng vốn đã chuẩn bị sẵn bản thảo phạt, sớm đã không tìm được nữa rồi. Hiện tại lời tuyên bố trong miệng vị đường chủ Tứ Hải này, nếu chăm chú lắng nghe một chút thì lời nói của lão đã tản mạn, hoàn toàn không có kết cấu gì.

Chỉ là, bắt chuyện tương đối đơn giản như vậy diễn giải, lúc này lại không có ai để ý. Trên đài, các trưởng giả rộng lớn thấy được thiếu niên chỉ vì cơ duyên xảo hợp này lên làm Đường chủ, đứng trước mấy trăm đệ tử của Thượng Thanh cung., Vậy mà còn có thể nói ra nhiều câu như vậy, đã làm cho bọn họ cảm thấy an ủi rồi. Trong lòng mọi người chỉ nghĩ, chỉ cần

thiếu niên đường chủ này bắt đầu nói chuyện, sau đó đến một nơi nào đó đột ngột xuất hiện, buổi giảng kinh hội hôm nay coi như đã chấm dứt.

Mà những đệ tử trẻ tuổi trong hội trường kia, đại đa số nam đệ tử đã sớm không tập trung, mà vị tiên tử trên đài kia, là số ít nữ đệ tử, hoặc là sư huynh sư đệ bên cạnh âm thầm oán không chuyên tâm nghe giảng, đạo tâm không chuyên tâm, hoặc là dứt khoát đi theo nữ tử trẻ tuổi ở trên Tứ Hải đường xa xa nhìn bọn họ, âm thầm đem các bộ phận tướng mạo của nàng, so sánh kỹ càng với chính mình...

Nói tóm lại, hiện tại tất cả mọi người trên Tùng Phong Bình này đều đã không quan tâm thiếu niên thực tế trên đài đang nói cái gì. Trên cơ bản, trong suy nghĩ của tất cả mọi người, lần giảng kinh hội hôm nay đến đây đã coi như kết thúc.

Nhưng vị thiếu niên trán đỏ mồ hôi trên đài này lại không nghĩ như vậy. Trong miệng thì nói câu mình ngày thường quen thuộc nhất, đồng thời cũng là câu kinh đơn giản nhất, trong khi tỉnh lại, trong lòng bắt đầu nghĩ đến:

“Không đúng, ta là người tuyên truyền cuối cùng của giảng kinh hội này, nếu chiếu theo tình hình hiện tại, vậy chẳng khác nào phá hỏng cả buổi thịnh hội giảng kinh vô cùng tinh diệu này!”

Trước khi có đại sự, đã mở miệng nói rồi cuộc cũng bắt đầu khôi phục sự trấn định thường thấy của hắn trước kia.

“Làm sao mới có thể khiến ta diễn giải rồi tỉnh rồi mù như vậy rất là thay đổi?”

Lúc tỉnh lời trong miệng tiếp tục không biết vân gì, nhưng trong lòng lại không ngừng khẩn trương suy tư.

Sưu sưu sưu, một canh giờ trước đạo kiếm quang của Thanh Y đạo nhân lóe lên, tựa như đột nhiên hóa thành một đạo linh quang, chợt lóe lên trong đầu thiếu niên!

“Đúng rồi! Sao không làm việc như vậy?!”

“Dù sao nhìn tình thế này, cũng không có khả năng càng tệ hơn; sao không thử chút bản lĩnh ngày thường ngộ? Mặc dù

chỉ là ngẫu nhiên, còn chưa quen thuộc, nhưng tốt xấu cũng phải thử một lần, nói không chừng có thể khởi tử hồi sinh!”

Trải qua một phen suy nghĩ này, lúc này tỉnh nói chuyện tâm thần, đã hoàn toàn yên ổn.

Lúc này, trên Tùng Phong Bình này, nguyên bản đầy tai thanh âm Tùng Đào, lại đột nhiên bị một trận thanh âm trong treo che lấp:

“Hôm nay đường chủ Thanh Vân đường từng nói là “Mỗi lần càng về tình hình” kia, nghe được lại càng cảm thấy tinh diệu. Thiên đạo vô tư, mỗi lần càng trở nên càng nhỏ bé thì càng có thể lĩnh ngộ được ảo diệu của thiên đạo. Lý giải này đạo lý Thanh Vân đạo huynh đã hết sức thấu triệt tinh diệu, ta liền không lặp lại nữa.”

Nói đến chỗ này, bỗng dung trở nên vô cùng sáng sủa, cuối cùng khiến mọi người chú ý. Trên đài, tiểu nữ oa nhi của Quỳnh Đình không có cảm giác gì, nhưng dù sao lá chắn cũng biết, hiện tại vị thiếu niên đường chủ của mình đã phục hồi lại thần thái của ngày xưa.

Chỉ nghe vị Tứ Hải đường chủ này tiếp tục nói:

“Không cần nhiều lời; hôm nay ta chỉ lấy thân làm mẫu. Trước khi ta nhập đạo môn, từng làm kỹ công lãng phí thấp nhất thế tục, nhưng chính sự tình thấp kém này, ta lại thể xác nhận được một chút nghĩa lý đạo gia, thỉnh ta diễn luyện một chút cho chư vị đạo hữu xem.”

Vị đường chủ Tứ Hải đường quyền sơn nhập giáo này, trước kia từng làm kỹ xảo hay nhạc công ” Sĩ nông công thương”, việc này mọi người đều biết; lần này tỉnh lại tuyên bố, ngược lại không tạo nên động tĩnh quá lớn. Mọi người tò mò chính là, thiếu niên này mới đột nhiên thay đổi cách nói, rốt cuộc muốn làm mẫu cái gì.

“Ta từ trong dịch ngộ ra được một số chân nghĩa Đạo gia.”

A! Nguyên lai là muốn thổi sáo. Chư vị đệ tử dưới đài, nhìn xem trên đài nhỏ bé kia đang cầm sáo ngọc, đều bình tĩnh đại ngộ.

Chỉ là, tỉnh lại hành động kế tiếp, lại vượt ra ngoài dự kiến của tất cả mọi người, bao gồm cả tiểu Quỳnh Thu đang chuẩn bị tiến lên đưa Địch Nhi cho ca ca:

Chỉ thấy vị thiếu niên này nói muốn biểu diễn Địch nghệ, lại chưa từng quay người đi lấy sáo ngọc trong tay tiểu nữ oa nhi kia. Hiện tại, vị thiếu niên đường chủ này, hai tay đưa lên mặt, ngón tay ở trong hư không chỉ trở, tựa như tay giơ cao sáo nhỏ.

Mà đám người Linh Hư, Linh Đình đứng gần hắn, kỳ quái nhìn thấy cử chỉ cổ quái của vị thiếu niên này, nhắm mắt tỉnh táo, khòe miệng khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang hướng về những lỗ sáo không tồn tại kia mà xả giận.

“Vị Trương đường chủ vừa mới trấn định lại này, tại sao lại...”

Đang lúc tất cả mọi người không rõ ràng cho nên đều nghe rõ ràng, tại bên trong tiếng gió, bỗng nhiên có một tiếng sáo uyển chuyển của Thanh Y, đang thản nhiên đứng dậy.

“Đây, đây là...?”

Không hẹn mà gặp, tất cả ánh mắt kinh ngạc trên Tùng Phong Bình này đều hội tụ đến trên thân vị thiếu niên đứng lặng tại đài cao kia:

Tiếng sáo du dương lọt vào trong tai hắn, đúng là từ giữa ngón tay đang treo ở hư không như nước chảy mây trôi ra!

Mà tiếng sáo không chậm không nhanh này như tiếng của Lâm Lang Ngọc Minh; ở đó uyển chuyển phiêu dật nhẹ nhàng, yên tĩnh không nói nên lời, mưa xuân rơi tí tách như tùy gió lên vào, bất tri bất giác khiến người nghe có khí tức mềm mại, tâm tĩnh thần thanh tĩnh.

Có lẽ biểu hiện trước sau này khác biệt quá lớn, hiện tại không chỉ những đệ tử trẻ tuổi dưới đài nhìn thấy mà trọn mắt há hốc mồm, ngay cả các tiền bối trưởng lão ở đây đã từng gặp qua rất nhiều tràng diện lớn, lúc này cũng bị tiếng sáo trong hư không huyền hóa này chấn trụ.

Tất cả mọi người đều đánh giá vị Đường chủ thiếu niên của bản môn này một lần nữa. Nhìn lên thân hình thanh dật phóng

khoảng trong gió núi, lúc này hầu như không còn ai nhàn hạ, đi miên man với nữ đệ tử kia.

Có thể nói, nghe được đoạn nhạc sáo tự dung tấu ra này, hiệu quả tuyệt không thua gì đạo phi kiếm điện quang được phóng thích lúc trước.

Mà vị đường chủ Tứ Hải đường này biểu diễn, tựa hồ còn chưa kết thúc. Ngay tại thời điểm mọi người đều bị tiếng sáo hấp dẫn, chợt nghe thấy vài tiếng hạc kêu trong trẻo, liền thấy mấy con bạch hạc đỉnh đan vũ tuyết, hoặc từ trên trời rơi xuống, hoặc từ trong rừng tùng, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt thiếu niên.

Tiếng sáo mơ hồ, bóng hạc nhẹ nhàng, trong ánh mắt ngạc nhiên của toàn bộ thượng nhân đạo nhân Tứ Hải đường, những tiên cầm nhân gian do tiếng sáo mời tới, cánh chim du dương thướt tha, theo tiếng sáo thanh linh xuất trần kia nhảy nhót, trong lúc đó sáo, ưu nhã thông dong nói không nên lời.

Lúc này, chính là trời cao mây nhạt; trong mắt mọi người dưới đài, vị thiếu niên đứng ở trên đài cao, dây chuyền đội mũ Nga, ống tay áo phấp phới, tiên cầm vòng múa quanh người., Phía sau mây trời cao mịt mù, lại thêm một làn sáo thanh thoát xa hoa kia, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy trong tất cả tuyên tiết hôm nay, trận cuối cùng này mới là đặc sắc nhất - đã có một số đệ tử, trong lòng bắt đầu âm thầm khen vị Linh Đình sư bá phụ trách diễn biến kinh, dụng tâm lương khổ sắp đặt một hồi áp trực ngoài dự đoán của mọi người...

Đang lúc những người này thần tư mờ mịt, đang miên man bất định, thì thiếu niên trong trận “Cường trực”, đã ngừng thổi trong hư không.

Đợi đến khi luồng âm thanh cuối cùng tiêu tán, mới bắt chuyện liền nghênh đón ánh mắt đang nhìn mình dưới đài, bình tâm tĩnh khí nói:

“Các vị đạo hữu, đây chính là chân nghĩa mà ta ngộ được ở trong phổ phùng: Có Vô Tướng Sinh, âm thanh tương hòa, cao thấp tương tư.”

“Hôm nay Tứ Hải đường chúng ta diễn giải, đến đây là kết thúc. Lúc này cảm tạ chư vị đạo hữu kiên nhẫn!”

Vừa dứt lời, đã nghe Ngôn khom người vái chào, sau đó ông tay áo phát phơ, đón lấy hai đóa dịch lúm đồng tiền như hoa, ngồi vào trong chỗ ngồi...

Chút mười tám chữ trống không đình không, du tung trong mộng sơn.

Tĩnh lại lần này lên đài giảng kinh, thật có thể nói là trước trăm luân sau, kỳ phong nổi lên; hiện tại đã có không ít người, bắt đầu đánh giá tĩ mĩ thiếu niên nguyên bản không chút nào thu hút này.

Ngay tại thời điểm mới tỉnh ngôn quay người lại, nhìn thấy các trưởng lão đang ngồi, đều hướng hắc mĩ cười thăm hỏi. Mà quỳnh Tuyết Tuyết, thích hợp nhị nữ cùng hắc, không cần phải nói, trên mặt lại lộ ra vẻ vui sướng, từ đáy lòng cao hứng vì hắc.

Chỉ là không ai chú ý tới, hiện tại vị Đường chủ Tứ Hải đường ngồi nghiêm chỉnh đã ngồi không yên, thân hình đang run nhẹ!

Thì ra, một phen vừa rồi bỗng dưng bỗng dưng nâng sáo kia, chính là do hắc vận chuyển đạo lực Thái Hoa, thúc giục khí lưu trong ngón tay phát ra tiếng kích động. Vừa rồi thông suốt, đắm chìm trong tiếng sáo, sau khi kiên trì một hơi, còn chưa cảm thấy có gì khác thường. Nhưng sự tình một khắc đã xong., Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy hơi ngắn lực kiệt, cánh tay lại có dấu hiệu co giật. Lại thêm mấy ngày nay tâm tư suốt ngày gánh vác, một khi kết thúc, trong lòng cũng rất kích động, cho nên khi tỉnh lại chỉ cảm thấy trong lòng ngực mình, tim đập thành thạch, thân thể kia cũng chấn động không ngừng.

Đặc biệt không ổn là, tỉnh lời càng nghĩ ngừng rung động, lại càng chấn động đến lợi hại!

Bất quá, may mắn là hôm nay ông tay áo có chút rộng lớn, nhất thời cũng không ai nhìn ra dị trạng của hắc. Hiện tại Linh Hư Chương môn đang đứng trước Thính Cảnh thai chính giữa., Đọc lời cầu khẩn cuối cùng trong lòng mọi người. Sự chú ý của đại đa số mọi người đều tập trung lên người vị sư tôn Chương môn này. Cho dù ngẫu nhiên có người mở miệng

chú ý, cũng chỉ cho đó là gió thổi áo lay động, tuyệt đối không thể tưởng tượng được vị Đường chủ Tứ Hải về mặt điềm đàm này, bên trong đúng là toàn thân đang run rẩy không ngừng!

Lại nói, đánh thức hư không lần chiêu sáo này vừa rồi, vốn chỉ là lúc hấn nhảm chán ngẫu nhiên ngộ ra. Lại nói lần nào Quỳnh Tuyết thích hợp hai người, bỏ rơi đường chủ của mình, đi vào trong sơn dã hái trái cây. Vừa vặn ngày đó mở miệng lại là vô tâm đọc kinh kinh., Đang lúc chán nản chán nản, hấn lại hứng thú nghiên cứu lý lẽ sáo ngọc phát ra tiếng. Một trận giầy vò, hình như hiểu ra, sau đó hấn thử dùng đạo lực Thái Hoa, mô phỏng khí tức trong ống ngọc, sau vài lần thất bại, cuối cùng khiến hấn thử thành công.

Tuy rằng, tiếng sáo như vậy không có thần vận thiên nhiên như Ngọc Địch Thần Tuyết, nhưng cũng đã vượt quá ý nghĩ xấu. Chỉ có điều, ngày xưa hấn chỉ coi đây là một trò hề có chút thú vị, sau khi diễn hóa thành công, liền bỏ đi; lại không nghĩ tới, ban đầu chút tài mọn trong lòng hấn hôm nay lại có tác dụng cứu viện. Nghĩ vậy, tỉnh lại không khỏi có chút cảm ơn mang ơn, bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa trọng yếu của nó:

“Úc, kỹ năng này rất hay! Sau này trong tình huống cấp bách, cũng đỡ phải đi lấy Địch Nhi...”

Đang lúc tán tỉnh suy nghĩ lung tung, nghe thấy Liệp Nhạc Nhi dưới trưởng, lại bắt đầu tấu nhạc. Lúc này tấu nhạc chính là khúc nhạc kết thúc công khóa của Đạo môn: “Tặng Thiên Tôn.”

Bài thơ này “Tiễn thiên tôn”, thuộc dạng rộng thành vận, sau khi dùng cho đạo giáo pháp sự công đức viên mãn, các đạo chúng cảm tạ phúc phận của chư thiên thần, cầu xin ý vị khen ngợi của Phổ Thiên Thứ vô tai vô chương.

Trong âm thanh đạo khúc ôn hòa này, các thượng thanh trưởng lão trên Thính Cảnh đài cùng với âm vận tiết tấu bắt đầu cùng cất tiếng ngâm xướng kinh chú tương ứng của đạo khúc.

Chuông thẻ tre thanh tĩnh chậm rãi, lại mang theo vài phần huyền âm thâm lương, rốt cuộc làm cho trận pháp trên người Văn tĩnh lại này run rẩy không đúng lúc, dần dần bình ổn lại...

Hiện tại, đường chủ Tứ Hải đang rất bình tĩnh, cũng bắt đầu ngâm xướng theo.

Lúc đạo khúc sắp kết thúc, chỉ thấy Thượng Cung chương môn Linh Hư chân nhân đứng ở chính giữa Thính Cảnh đài, theo chuông nhạc hùng hậu đánh ra, chân đạp Cửu Cung, Vũ Bộ ca giọng ca tụng:

“Đạo đức Tuyên Cơ, công đức viên thành; vĩnh độ tam thanh, từ ngũ trọc...”

Theo tiếng tụng niệm này của chương môn, tất cả đệ tử thượng thanh dưới đài, cùng lên tiếng niệm tụng:

“Vô lượng thiên tôn!”

Cùng với đạo hiệu xông thẳng lên trời này, buổi giảng kinh lần đầu tháng bảy của thượng thanh cung, liền công đức viên mãn, chính thức kết thúc.

Sau khi giảng kinh hội chấm dứt, đệ tử thượng thanh trên Tùng Phong bình cũng không hoàn toàn tán đi. Không ít đệ tử, từ trong Sùng Đức điện dần tới rau cỏ, trải ra ở tùng phong bình, tập hợp thành quần, cùng ngồi xuống, bắt đầu uống rượu tâm sự.

Cách làm như vậy chính là truyền thống của Thanh cung lịch sử lâu đời ở La Phù sơn. Mỗi lần giảng kinh hội chấm dứt, những vũ sĩ thượng thanh xuân bẩm tu tiêu dao này sẽ ở trên thạch đài Tùng phong bình đầy cỏ, bầu trời đầy đất, hô bằng hữu, uống rượu trong chỗ tùng, hoặc uống rượu trên tảng đá, hoặc trao đổi tâm đắc tu hành, lại có thể tăng tiến tình hữu nghị đồng môn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đương nhiên, hiện tại một đám nữ đệ tử bên trong Tử Vân điện liền rất được hoan nghênh, một người thường có rất nhiều lời mời.

Hiện tại hẳn cũng đang ngồi cùng thủ tọa các điện như Linh Hư, Linh Đình, các loại trong Thanh Cung, cùng một chỗ dưới sự hắt hơi phía tây nam Cảnh Đài uống rượu; Quỳnh Mộc, giặc ứng hai người hẳn đi tới, liền được nâng lên gian phòng khách quen biết của đám người Trần Tử Bình, Hoa Phiên Trần.

Hôm nay có lẽ là hôm nay biểu hiện ra ngoài dự đoán của mọi người, hiện tại vị thiếu niên này tuổi chưa yếu quan, nằm trong nhóm người nổi danh khắp Đạo môn, nhất thời lại không có ai cảm thấy có gì không đúng. Không tránh được, sẽ bị hỏi chuyện diễn thuyết hôm nay, mở miệng nói vài chỗ thích hợp, một phen đáp lễ, cũng ứng được.

Uống vài tuần rượu, chợt nghe Linh Hư chương môn nói:

“Ngày hôm nay chư vị đạo huynh đều ở đây, ta đang có một chuyện muốn thương nghị cùng các vị.”

“Ồ? Xin chương môn sư huynh chỉ thị. “

“Cũng không phải đại sự gì. Ngày hôm trước quận Thái Thủ Nam Hải phái tới văn thư, nói trong huyện Tịch Dương dưới sự quản lý của hãn, sơn phỉ hung hăng ngang ngược, nhiều lần tiểu trừ bắt diệt, hiện tại thanh thế những đạo tặc kia càng thêm lớn mạnh, quấy nhiễu cướp dân, tai họa rất lớn.”

Nghe Linh Hư nói đến đây, vị Linh Đình đạo nhân khoan chân ngồi ở một bên, có chút nghi ngờ hỏi.

“Sư huynh, chuyện tiểu phỉ vốn là trách nhiệm của quan gia, sao có liên quan gì tới ta?”

“Lúc đầu cũng không liên quan tới nó, chỉ có điều những sơn phỉ này vốn không đáng để lo, chỉ là không biết vì sao gần đây, mỗi lần quận binh tiến đến tiểu phỉ, bám đuôi truy kích, ở sau lưng những phỉ nhân đó, luôn sinh ra hỏa diễm, như tường như tường, ngăn trở đường đi của quan binh, mỗi lần trở mắt nhìn những sơn phỉ nghênh ngang mà đi.”

“Nói như vậy có yêu nhân có thuật pháp sĩ âm thầm hiệp trợ phỉ nghiệt?”

“Đúng vậy. Cho nên Đoạn Thái Thủ lo lắng quá mức, đành phải cầu viện bốn môn. Chư vị đạo huynh, hiện tại có thể bàn bạc một chút, xem có nhân tuyển không thích hợp, đi hiệp trợ quan binh tiểu trừ phỉ.”

Linh Hư Tử vừa dứt lời liền nghe được lời nói thẳng của Thanh Y đạo nhân:

“Bẩm qua sư tôn chương môn, chuyện trăm yêu trừ ma này, bốn giáo tự nhiên nghĩa bất dung từ. Chỉ là bản đạo cảm thấy, quan gia thường thôi phồng, nói không chừng chỉ là phi nhân sử dụng hỏa kế mà thôi. Cho dù thật như trong công văn nói, chỉ sợ cũng chỉ là Tỳ Hưu tiểu yêu, thật sự không cần đại động can qua.”

Chỉ một chút việc nhỏ liền tới kinh động đến Thanh chương môn, Thanh Chi cảm thấy có chút không kiên nhẫn.

Bất quá, đối với loại không cho là đúng như hắn, vị Linh Hư chương môn hỉ nộ không dễ dàng như vậy, lại rất ít khi trầm mặt xuống, trầm giọng nói:

“Thanh Y à, từ trước đến nay chuyện quan phủ không phải việc nhỏ. Ta đến Thanh cung mặc dù tu Thiên Đạo, thứ ta ngưỡng mộ chính là tiên pháp, nhưng dù sao cũng là chùa miếu quan đường ở nhân gian. Có rất nhiều công việc, có rất nhiều chỗ dựa của triều đình, làm sao có thể bỏ qua quan phủ chứ?”

“Sư tôn dạy rất phải.”

Thấy Linh Hư không vui, Thanh Y vội vàng đứng dậy tạ lỗi.

Đang lúc bầu không khí trên bàn có chút xấu hổ, chợt nghe có người chen vào nói:

“Nếu là tiểu yêu Tỳ Hưu, lại quấy nhiễu lê dân, sao không để tiểu tử đến rèn luyện một phen?”

Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng động, thì ra vị cao thủ tự đề cử chính là thiếu Đường chủ Tứ Hải đường có biểu hiện bất phàm ngày hôm nay.

Hóa ra, nghe được Linh Hư, Linh Đình, Thanh Y đối đáp một phen, bắt chuyện lại làm mất đi tâm tư bất bình của kẻ kiến thức kia. Vị thiếu niên hành tẩu nơi phố phường này, hiểu rõ sâu xa chỗ tai họa của tên giặc cướp. Những tên giặc cướp kia xuất hiện ở Kỳ Dương Đại Cô Sơn, từ trước đến nay đều là thay trời hành đạo, làm chuyện thương thiên hại lý. Những hảo hán này, coi mạng người như rơm rác, cướp đạo khi không thuận mắt, liền vung đao tàn sát, tùy tiện vứt xác sang bên đường.

Bởi vậy, vừa nghe là có liên kết của hoạ phi, lại nghe Thanh Chỉ phân tích chỉ là tiểu yêu tác quái, đoán chừng mình cũng có thể đối phó, nghe vậy liền mượn vài phần ý rượu, tới chủ động xin thí sinh.

Đứng tại Thiên Điều nhai ôm Hà Phong mấy tháng này, đã mở miệng nói chuyện cũng có chút ý tứ cực kỳ yên tĩnh.

Thấy tình ngôn chủ động xin đi giết giặc, Linh Hư chường môn trầm ngâm một chút, rồi nghiêm túc nói với thiếu niên:

“Trương đường chủ có phần trừ yêu thương dân tánh này, tất nhiên là rất tốt, chỉ không biết ngài đã từng nghĩ ra đối sách?”

“Bẩm qua chường môn, ta từng học qua một ít phù lục chi thuật, có thể ở trên thân binh sĩ vẽ cái phù chú tị hỏa kia.”

Người vừa cãi lời cẩn thận truyền thụ phù lục không đề cập tới.

“Úc, cái này cũng có thể xem là một phương pháp hữu hiệu. Nhưng đã nói nếu ngươi gặp người thi thuật ngô hạp, thì chuẩn bị thế nào đối phó?”

“...”

“Chường môn tốt biết được, ta từng tập một môn đóng băng thuật ở Ung Châu; theo thuyết pháp Ngũ Hành Băng Thủy khắc hỏa, chắc hẳn có thể phá giải pháp thuật của người nọ.”

“Ồ?”

Nghe thiếu niên nói như thế, tất cả mọi người trong bữa tiệc đều có chút kinh ngạc. Thấy người bên ngoài sắc mặt chân chờ, liền mở miệng định thử. Hơi ngưng thần, liền chỉ thấy trước mắt lóe lên ánh sáng màu xanh, chén rượu trong chén bày trước mặt hẳn, dĩ nhiên là băng sương lưu động, hàn khí kinh người.

Nhìn thấy chén rượu lạnh này, xem ra hẳn nói không ngoa. Linh Hư lúc này liền đáp ứng thỉnh cầu:

“Được, chuyện giúp quan phủ lần này liền do ngươi ra sức chủ trì. Ngày mai ngươi lập tức tới cưới mây trong thanh tâm, ta sẽ nói cho ngươi một số công việc cần thiết.”

Sau khi mở miệng cảm ơn, lại nghe được vị Linh Đình đạo nhân bên cạnh Linh Hư chuông môn, mỉm cười hỏi:

“Không biết thuật đóng băng mà Thanh Hà sư đệ đã luyện thành có mấy phần hỏa hầu?”

Thế là, trong miệng mọi người trong bữa tiệc, những thứ uống đều là rượu lạnh mát lạnh.

Trong lúc nhăm nháp, vị Thanh Y đạo trưởng kia cảm thấy một phen tâm tư khác.

Đã nhìn qua buổi diễn thuyết nói chuyện rất xuất tâm đắc của buổi sáng, hiện tại trong lòng vị đạo chủ Thanh Y tinh thông đạo pháp này, đã chân chính coi thiếu niên là đường chủ trong bốn môn. Bởi vậy, vừa nghĩ đến khi thông báo sẽ dùng tới pháp môn phù lục, vị Thanh Y đạo trưởng làm việc chăm chú này liền cảm thấy có chút mất đi thanh danh đường chủ đứng đầu của Thanh Cung.

Vì vậy, đợi sau khi uống qua hai ba chén, Thanh Y tìm được một cơ hội, nói với nàng:

“Bản đạo nhìn Trương đường chủ cũng có một thanh kiếm khí, không biết từng học qua thuật ngự kiếm của bản môn chưa?”

“Hả?! Ngự Kiếm, Thuật?! Khụ khụ!”

Thanh Y đột nhiên hỏi như vậy, ngược lại khiến vị thiếu niên đang nhấp rượu này suýt chút nữa bị sặc rượu!

“Ngự Kiếm thuật? Có phải chính là thuật mà ngài hôm nay đang bày ra hay không?”

“Không sai!” “Ngự Kiếm quyết”, chính là pháp môn phi kiếm trong Thượng Thanh môn ta, cùng với “Phi Kiếm thuật” trong Thiên Sư giáo, “Phong Nhận vũ” trong Diệu Hoa cung, chính là thuật tam đại phi kiếm trong Đạo môn trong thiên hạ.”

“Ta thượng thanh môn ngự kiếm quyết, không biết Trương đường chủ đã từng nghiên cứu tập qua chưa? Nếu có nhàn hạ, bản đạo có thể cùng đường chủ luận bàn một chút.”

Nghe Thanh Y đạo trưởng nói vậy, lập tức tỉnh táo kích động tới mức nói không ra lời. Buổi sáng hắc mới nhớ ra phải học

phi kiếm thuật này, trước sau còn chưa tới hai canh giờ đã có cao thủ chủ động đề cập với mình - lẽ nào giờ này đúng là thời gian thích hợp để xuất hành, thích hợp để tiệc rượu?

Trong lòng mừng rỡ, mở miệng lưỡng lự, nhất thời quên trả lời. Đợi một lát, mới tỉnh ngộ ra, cuống quýt trả lời:

“Kỳ thật ta đã sớm ái mộ thuật phi kiếm của Đạo môn từ lâu, chỉ là nhập môn thời gian quá ngắn, một mực vô duyên tập được. Nếu có thể được Thanh Y đạo huynh chỉ điểm, tự nhiên tiêu tử là phúc phận cực lớn!”

“Dễ nói, Thanh Chi ở trong Nghiễm Pháp điện tùy thời cung hầu đường chủ —— tốt nhất là hạ sơn trừ yêu trước!”

“Tốt! Tỉnh lòng ở đây cảm tạ qua!”

Nghe Thanh Y đạo nhân sảng khoái đáp ứng như thế, lúc này liền đứng dậy rời tiệc, cung kính thi lễ thật sâu với Thanh Y, lập tức Thanh Y cũng đứng dậy đáp lễ.

Thấy hành động này của hai người, những đạo nhân khác trong bữa tiệc đều mỉm cười không thôi.

Đợi tận hứng tan tiệc, bắt chuyện liền mang theo Quỳnh Đình, Tuyết Điệp, rời khỏi Chu Minh Phong, trở về ôm Thiên Điều Nhai.

Hôm nay lần giảng kinh hội này, đối với tỉnh ngôn mà nói có thể nói là thu hoạch tương đối khá.

Nhớ kỹ lời hứa của Thanh Y, buổi chiều hôm nay, bắt chuyện là kéo thanh kiếm cùn vô danh của mình, hứng thú bưng bưng đi tiên sơn bãi phỏng Thanh Y đạo nhân, thỉnh giáo ngự kiếm thuật. Thấy đánh thức lời hẹn hẹn tới thăm, Thanh Y cũng rất cao hứng; sau khi hàn huyên vài câu, liền bắt đầu giảng giải đạo lý ngự kiếm cho thiếu niên.

Nguyên lai, thượng thanh cung phi kiếm thuật “Ngự Kiếm quyết”, chia làm “Bồi Linh”, “Ngự Kiếm” hai bước.

Bồi Linh, chính là thông qua phương pháp đặc biệt, bồi sinh trong kiếm chi linh. Ngự kiếm, quy căn kết, chính là kiếm chủ cùng kiếm trong chi linh phương pháp tương ứng. Tâm ý nghĩ

thông, mới có thể sử dụng phi kiếm pháp môn, mới có khả năng đem kiếm khí khổng chế tựa như ngón tay sử dụng.

Mà “Ngự Kiếm quyết”, lại là cơ sở ngự kiếm phi hành của Thanh cung.

Thanh Y đạo trưởng một phen này trước đó chưa từng nghe qua, trực tiếp nghe tâm tình nở hoa tức giận, lập tức dựng lên hai cái lỗ tai, cẩn thận lắng nghe, sợ bỏ sót một chữ.

Có danh gia giảng giải mẫu, học sinh lại có chút thông tuệ thông suốt, không bao lâu, đã nhớ rõ “Ngự Kiếm Quyết” có chút phức tạp này, cùng với Ngự Kiếm Tâm của Thanh Y đạo nhân, ghi nhớ không sót một chữ nào trong lòng.

Trước khi tỉnh lại cáo từ ra cửa, lại mời Thanh Y đạo trưởng giám định thanh cổ kiếm hấn lấy được ở sườn ngựa này một phen, xem có thể dùng để làm phi ngự chi kiếm hay không. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Thanh Y đạo trưởng, lúc này mới yên lòng, từ biệt với Thanh Y đạo trưởng, vui vẻ trở về vách đá Thiên Điều.

Tập được thuật phi kiếm thần kỳ như vậy, vị thiếu niên đường chủ này giống với vị Quỳnh Huyền tiểu muội muội của hắn được một món đồ chơi mới, đúng là khó chịu trong lòng, chỉ muốn sớm ngày luyện thành thuật này như thế nào. Đêm đó, tỉnh lại liền dựa theo pháp môn Thanh Y truyền thụ, bắt đầu giầy vò bên cạnh Tụ Vân Đình.

Chỉ là, làm cho hắn có chút nhụt chí chính là, vô luận giầy vò thế nào, thanh cổ kiếm trước mắt này vẫn không hề có động tĩnh. Lúc này, mới bắt chuyện lại nhớ tới lời Thanh Y từng nói:

“Ngự Kiếm quyết” khác với các pháp thuật khác, cũng không phải một sớm một chiều có thể luyện thành. Chỉ là bồi sinh trong kiếm, ít nhất phải tốn hơn một năm nửa năm. Mà kiếm khí trời sinh chất liệu không tốt, hoặc là đạo lực kiếm chủ không đủ, thậm chí chỉ là bởi vì vận giả tu luyện không tốt, nói không chừng qua mười năm tám năm, tu luyện “Ngự Kiếm quyết” cũng không có thành tựu gì.

...

Mà trong mấy trăm đệ tử Thanh cung này, người chân chính am hiểu Ngự Kiếm Quyết, cũng chỉ đếm có mấy chục người.

Nhớ tới những lời này của Thanh Y, vị kiếm chủ lòng nóng như lửa đốt cuối cùng cũng bình tâm lại, ngoan ngoãn bắt đầu từng bước tu luyện.

Có lẽ do mấy ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện, vị Đường chủ thiếu niên đang nhắm mắt ngưng thần này đã quên mất một chuyện: thanh quái kiếm của hắn có lẽ vốn là có linh.

Sáng hôm sau, bắt chuyện liền đi thanh tâm đường trên đỉnh phi vân, gặp mặt Linh Hư trưởng môn. Linh Hư Tử dặn dò hắn mau chóng xuất phát, không thể để cho thái thú chờ lâu.

Thế là, sáng sớm hôm sau, Tứ Hải đường trên Thiên Điều nhai này, sáng sớm đã bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Khói bếp lượn lờ, chính là nồi nấu điểm tâm của giấc Tuyết, cũng là vị nấu cháo khô tuyên bố trên đường. Quỳnh Hồng cũng dậy sớm, chạy khắp phòng, theo lý giải của nàng, từ góc tường vờ vét đồ đạc ca ca ra ngoài.

Nha đầu này, hôm qua nghe nói tình nói muốn đi xa nhà, liền la hét cũng muốn đi. Bất quá nhớ lại chuyện đi này cũng không phải là du sơn ngoạn thủy, mà là muốn hiệp trợ quan gia làm việc, rất có thể gặp phải hung hiểm. Huống chi giữa quân binh hành khách, nếu mang theo cô bé này, vô luận thiếu niên như thế nào tưởng tượng, luôn cảm thấy có chút chẳng ra sao cả.

Bởi vậy, tối hôm qua mặc cho Quỳnh Quỳnh chán ghét ở bên cạnh thuyết phục đủ kiểu, đã mở miệng cũng chỉ là không chịu nhả ra...

Thấy thái độ đường chủ ca ca kiên quyết, sau khi tất cả chiêu thức có thể tưởng tượng đều tuyên cáo vô hiệu, tiểu nha đầu cũng đành phải ngoan ngoãn buông bàn tay nhỏ bé ra, chuồn xuống dưới đất, sang một bên chơi đùa.

Xoa xoa cổ mỗi, bắt đầu thoả mãn nghĩ thầm:

“Ồ, Quỳnh Huy thật sự nghe lời!”

Rốt cuộc cũng đã đến lúc xuất phát.

Hiện tại, chỉ thấy vị thiếu niên sắp bước lên con đường trừ yêu vệ đạo này, sau lưng đeo cổ kiếm nghiêng, bên hông dắt cây sáo ngọc, một thân đạo trang màu xanh bó sát, toàn thân trên dưới bị sương sớm quấn quanh trong ngọn núi, khí khái hào hùng bừng bừng.

Tiếp nhận túi hành lý tuyệt tốt đưa tới, nghe vậy liền nói sơ qua với hai nữ tử vài câu, rồi nói một tiếng từ biệt, quay người xuống núi.

Sau lưng thiếu niên tràn đầy hào tình, trong gió sớm mát lạnh ở Thiên Điều nhai, đang có hai vị thiếu nữ tóc bông bênh đứng lặng ở đó nhìn tiễn đưa thiếu niên đi xa, một mực nhìn thân ảnh của hắn, hoàn toàn biến mất ở trong sương mù sơn cương tựa như ảo mộng...

Đúng là:

Tiểu nữ tình yêu kiều.

Thiếu niên khí phách hào sảng.

Khinh Ly Vân Phủ

Túa trần kiều ngạo

Hắn quay đầu nhìn lại con đường cũ.

Núi non mịt mù xa xa.

Đây chính là quyền thứ năm tiên lộ Yên Trần quyền.

Kính thỉnh chú ý tới quyền thứ sáu quyền trong quyền sách:

“Vân Phi Kiếm Vũ Hùng Thiên Lý”

Quyền thứ sáu Vũ Hùng Thiên Lý của Vân Phi Kiếm.

Cuốn đầu câu chuyện - Giang Tiên - 1873; ngẫu nhiên phân phong.

Lâm Giang Tiên...

Chỗ Nguyệt Lãnh Tinh vui lập kiếm thế làm kinh động tới thủ hạ của Hồng Lư cự quốc, cùng nhau hướng tới loạn sơn trùng trùng điệp điệp, sương sơn trại và Sương Nhận, gào thét ngập trời.

Trát kiếm trường ca, ai trông mong viễn vông quy yên mấy
lần, dung mạo thanh địch lưu luyến lúc trước thối về bắc điều
băng gói Mộng Nam kiều... Quân Bình Triều tịch.

Chương thứ nhất Tam Sinh hệ Mộng, bồi hồi khói bụi trên đường.

Theo con đường đá đi xuống mười bậc, cách chân núi La Phù, hẩn mở miệng liền dọc theo quan đạo dưới chân núi, đi về hướng bắc Dương huyện thành.

Ra khỏi La Phù sơn, lúc này mới phát hiện, trong ngày bảy tháng này, ngoài núi quả thực như hai thế giới: Trong núi là Thanh Lương giới, ngoài núi là lò lửa nóng; cho dù ngẫu nhiên có gió thổi tới, cũng giống như hơi bốc lồng hấp, thổi ở trên mặt cũng cảm thấy nóng quá.

Bất quá, may mắn là hiện tại hẩn hành tẩu hai bên đường quan đạo, gieo trồng không ít cây cối. Mới bắt bẻ liền chỉ đi lại trong bóng tối, mới cảm thấy thập phần nóng bỏng gian nan.

Nhìn lên bầu trời đầu trời, lại nhìn quan đạo hiện ra ánh sáng trắng trước mắt, bắt chuyện suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định không nên tiết kiệm khoản tiền chân lực này. Tiến vào phụ cận đưa đến huyện thành La huyện, tỉnh lại liền chạy tới chợ lừa la ở thành nam, chọn cho mình lực lượng thích hợp.

Sau một phen trò chuyện với người chọn lựa, sau khi bắt chuyện liền mua được một con lừa gầy. Con lừa này tuy gầy một chút, nhưng giá cả thật sự rẻ, nghe nói còn có thể chạy trên đường núi.

“Ha ha, đây chính là chiến kỵ của ta khi đi tiểu phi!”

Tuy rằng, con vật cưỡi này bán cũng không quá tốt, xương cốt lỏm chỏm, hai khúc xương sườn bị uy hiếp có thể đếm được trên đầu; nhưng nghe con lừa kia nói, bởi vì xương cốt con lừa này gầy, mới có thể ở trên những đường núi gập ghềnh không bằng phẳng nhảy nhót.

Bất quá, đối với chuyện tỉnh lại mà nói, con lừa chạy được trên đường núi này, giá tiền cũng không tính cao, đang tương xứng với tiền nang cũng không phong phú của hẩn. Hai thứ

này tổng hợp lại, bắt chuyện là rất sảng khoái cùng chủ nhân con lừa gầy này giao dịch.

Làm thành bộ y phục vải bố đưa tặng trên lưng con lừa, cất kỹ trên lưng con lừa, bắt chuyện tung mình lên, cưỡi con chiến lừa dùng để trưng trận này, đi về phía cổng tây của huyện thành Truyền La.

Qua một cửa hàng rèn, chợt nghe thấy có người lớn tiếng hét to với hân:

“Vị tiểu đạo gia trăm yêu trừ ma này, mau tới nhìn xem! Bản tiệm đang có đao kiếm mới sáng nay mới ra lò, chủng loại đa dạng, giá cả công bằng, bảo đảm chất lượng, ngài bất quá đến xem một chút?”

Nghe thấy một tiếng hét to này, tỉnh ngôn không khỏi có chút buồn cười, thở xuống lừa cỏ dưới khố, quay đầu lại cười nói với ông chủ tiệm đao kiếm:

“Chương quỳ, nguyên lai ngài không phải bán đồ ăn? Hay là bán lòng bán?”

Nghe hân nói như vậy, vị chương quỳ kia ngược lại lấp bắp kinh hãi:

“Nhìn không ra vị đạo gia này tuổi không lớn lắm, mà thần thông lại không nhỏ! Ta nguyên lai chính là người trồng rau ven thành, về sau mới cải tiến làm công việc kinh doanh thiết khí này.”

“Ha ha, cũng không phải do ta thần thông quảng đại —— từ câu nói kia của ngài “Buổi sáng hôm nay mới ra lò” liền biết chương quỳ ngài nhất định chưa từng làm sinh ý chưng cất rượu.”

Nghe thấy lời ấy, ông chủ tiệm đao kiếm kia cũng tỉnh ngộ lại, bắt chuyện cùng cười rộ lên.

Bất quá, nói cười thì nói giỡn, thiếu niên ngược lại có chút nghi hoặc:

“Ta nói chương quỳ, ngài sao có thể bảo ta tới mua kiếm? Ngài không thấy sau lưng ta đeo một thanh kiếm khí?”

“Ha ha, Đạo gia ngài thật đúng là biết nói đùa —— đó rõ ràng chỉ là một cây thiết bổng trần niên! Theo ta thấy, Đạo gia ngài vẫn là đến cửa hàng của ta chọn một thanh lợi kiếm tiện tay, như vậy mới thuận tiện hơn cho việc đạo gia ngài đi trăm yêu trừ ma!”

Nghe chương quỹ nói vậy, sau khi tỉnh lại cười ngượng ngùng, cũng có chút động tâm:

“Tiêu diệt phi lần này không sai biệt lắm ta muốn tranh sinh tử với những kẻ liều mạng kia, đến lúc đó tránh không được phải dùng kiện binh khí tiện tay. Nhưng hiện tại vị Kiếm huynh sau lưng này giống như tiểu oa nhi xinh xắn, quả nhiên là nghịch ngợm, hơn một tháng trước sau khi ở trên không trung La Phù đạo qua một vòng, bộ dạng này lại ngu ngốc... Nếu là như vậy thì trước khi hai quân trận đánh nhau làm sao có thể giao phong với người khác?”

Nghĩ tới đây, vị tiểu đạo gia nhiệt huyết sôi trào này liền xuống dưới lừa, tiến vào cửa hàng thiết khí này, bắt đầu đánh giá các loại đao kiếm trong cửa hàng. Còn vị chương quỹ đã thành công mời chào khách tới cửa hàng, đương nhiên nhiệt tâm đứng bên giới thiệu với thiếu niên về phía đao kiếm của mình.

Có điều, sau khi chọn lựa, hắn đột nhiên nhận ra, chuyến này vốn muốn cùng quân binh đi tiêu phi. Đến quân doanh, đao kiếm không phải có nhiều sao? Đến lúc đó tùy tiện chọn lấy một cái là được, cần gì phải tốn không công phí bạc ở chỗ này!

Nghĩ tới điểm này, vị thiếu niên đang ngồi trái ngó phải quan sát đao kiếm chợt dừng lại, lên tiếng tạ lỗi với chương quỹ rồi quay người cười lừa tiếp tục lên đường.

Cách huyện thành Truyền La, cây cối ở quan gia dịch đạo hai bên, dần dần trở nên thưa thớt. Rờn mồ hôi trên trán thỉnh thoảng thấm ra, nghe tiếng móng ngựa đơn điệu của lừa nhai trên đường đất vàng, dần dần, bất chợt liền cảm thấy có chút nhàm chán. Vì giết thời gian, hắn bắt đầu đếm cây cối cạnh đó.

Đang đếm tới bốn trăm gốc, suy nghĩ vừa rồi rốt cuộc là bốn trăm ba mươi, hay bốn trăm bốn mươi lúc, trong tai nghe thấy cây cối linh mãnh dị thường, chợt nghe trong bụi cây bên đường có âm thanh thổn thức truyền đến. Gần như vô ý thức đảo mắt thoáng nhìn, lại vừa hay nhìn thấy trong lùm cây xanh kia, đang có một bóng đỏ lóe lên rồi biến mất.

“A? Chẳng lẽ nơi đó ẩn giấu một con gà rừng?”

Vừa nghĩ đến đây, vô số thiếu niên đang chìm vào giấc ngủ, tinh thần liền chấn động:

“Ha ha ha vận khí không tệ! Nếu săn được con dã Trĩ này đưa tới tận cửa, bữa cơm tối nay ta liền có thể phong phú không ít rồi!”

Không hổ xuất thân từ gia đình săn bắn, bắt chuyện thực quen thuộc những sơn cầm này. Đi tới phụ cận quan đạo du đẳng này, nhất định là cơ cảnh dị thường, hơi kinh động, có thể lập tức bay lên bỏ chạy.

Tuy nói Dã Trĩ này không bay quá cao, cũng không bay quá xa, nhưng nếu muốn dựa vào hai cái chân này, muốn ở trong bụi cây rậm rạp bên cạnh bắt nó, hầu như không có khả năng. Lại nói, tại trước mắt tháng bảy này đại nhiệt tình, nếu theo nó chạy trên một vòng trong đất hoang, thì cho dù có thể bắt được, cũng là đại bất đáng!

Bởi vậy, mặc dù hiện tại có chút mơ hồ, nhưng cũng không dám làm ra bất kỳ âm thanh lớn nào. Hiện tại, hắn chỉ nói không chút tiếng động đẩy con lừa đến bên phải của quan đạo, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống lưng lừa, buộc dây cương vào cây cối bên cạnh —— tất cả chuẩn bị xong, liền lặng lẽ vòng quanh bên cạnh, đi đến bụi cây cây cỏ kia...

Bóng đỏ kia vẫn còn!

Thức ngón khom lưng, từ khe lá lục mộc kia, mơ hồ nhìn thấy hồng vũ của Trĩ điều kia vẫn còn, không khỏi đại nhạc, trong đầu đã bắt đầu cấu tượng ra một đồ cảnh tuyệt vời:

Ở nơi này hơi nóng biến mất, trời mới bắt đầu là hoàng hôn, vào một chỗ cửa tiệm rượu, vừa vào cửa, liền mang một con gà rừng to mọng ném lên quầy, gọi chủ quán dụng tâm đi xào;

không bao lâu sau, mình liền ăn thịt gà thơm ngào ngạt, nhân nhả uống hoàng tửu của chủ quán...

“...”

Tuy nhiên, bởi vì cái gọi là “Thành đại sự phải cẩn thận”, vị đường chủ Tứ Hải đường cơ trí phi thường, lau đi nước miếng ướt át bên miệng, dầu điểm thắt lưng, càng thêm cơ cảnh lên tới chỗ con mồi kia...

Lúc còn cách hồng ảnh kia chừng nửa trượng, thiếu niên một mực lẳng lẳng tiến lên, đột nhiên bạo khởi, từ lộ tuyến đã thấy được ít dây leo, vội xông tới chỗ Dã Trĩ kia...

Chỉ là, tình cảnh hoàn toàn khác với tình cảnh gà bay chó nhảy tứ tán trong tưởng tượng, thiếu niên đang đánh về phía “Trĩ Điều”, chợt nghe được trong bụi cây phía trước, lại truyền đến một tiếng nữ hài mang theo vài phần kinh ngạc:

“Ai da, ca ca! Sao lại bị muội bắt được “

Lời nói đột nhiên xuất hiện này làm cho vị thiếu niên một lòng sẵn bắt thôn tính này giật nảy mình.

“A? Lời này sao nghe quen như vậy? Tựa hồ đã từng nghe thấy ở đâu...”

Lại nói tiếp, những lời ngang ngược vừa xuất hiện trong bụi cây phía trước, thật giống như lúc mình nhàm chán ở trên Thiên Điều Nhai, cùng với tiểu nữ hài tử xinh đẹp kia chơi trốn tìm thì đã nghe được một câu nói.

“Quỳnh trà?!”

Trong đầu vừa hiện ra hai chữ này, thì vị thiếu niên đang trợn mắt há hốc mồm chợt nhìn thấy một cái đầu thò ra từ bên trong đám cây màu xanh lục trước mặt - lúm đồng tiền đang nở nụ cười này, chẳng phải chính là nữ oa xinh xắn Quỳnh Đình của mình sao?

Vừa nhìn thấy bộ dáng tươi cười quen thuộc trên mặt bé gái, nghe vậy đại khái mình bạch chuyện gì đã xảy ra.

Lập tức, liền thấy hấn hối hận không thôi:

“Mà thôi! Tại sao ta lại quên bé gái này, tiểu cô nương này có thể một đường ngửi ra mùi của ta”! Chỉ trách không được, tối qua nó ngoan như vậy!”

Thiếu niên nghĩ thông suốt điểm này liền hướng vị thiếu nữ đang cười hì hì hỏi:

“Ta nói Quỳnh Quỳnh, ca ca hiện tại toàn thân toát mồ hôi, người vẫn có thể phân biệt được sao?”

“Hì hì đương nhiên! Đây là hương vị của ca ca Hạ Thiên! Quỳnh Thiên cũng rất thích.”

Nghe xong lời này, đã hiểu, nhất thời không nói gì.

Chờ Quỳnh Quỳnh ngoan ngoãn đi theo phía sau đến dưới bóng cây dịch đường, bắt chuyện ngưng trọng nói với nàng:

“Lần này đệ lén trốn ra ngoài, Tuyết Điệp tỷ của đệ đột nhiên nhìn thấy đệ không thấy đâu, nhất định sẽ rất lo lắng đấy!”

Người mở miệng muốn thông qua điểm này, dùng tình để thuyết phục tiểu Quỳnh Tỳ Hưu nhanh chóng trở về theo đường cũ. Nhưng nghe thấy, Quỳnh Đình lập tức đáp:

“Không sợ! Ta đều có viết một chữ, nói với Tuyết Nghi tỷ tỷ ta đi ra tìm người, cùng người đánh bại đám bại hoại trong núi! Tuyết Nghi tỷ tỷ nhìn thấy ta lưu lại chữ, sẽ không phải lo lắng nữa! “

“Ồ? Người còn để lại một tờ giấy?”

Ngắm lại gần đây hai nàng học tập văn tự tiến triển, bắt buộc mở miệng liền cảm thấy ngạc nhiên đối với câu nói này của Quỳnh Thuyền.

“Đương nhiên!”

Quỳnh Thu tự hào trả lời. Bất quá, những lời kế tiếp, lại trở nên không tự tin:

“Ngậm Ngôn ca ca, Quỳnh Đình cũng không biết viết hay không, lập tức viết hai lá, một cho Tuyết Ưng tỷ tỷ, một cho ca ca xem!”

Nói xong, Quỳnh Huy liền lấy ra một tờ giấy trúc viết chữ, cẩn thận từng li từng tí tâng bốc.

Thiếu niên tràn ngập ngạc nhiên, đợi khi nhận lấy giới thiệu về trang giấy này, định thần nhìn lại không nhìn được bật cười:

Nguyên lai, trên tờ giấy trúc lớn này, đã viết ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo ——

“Ta cũng đi!”

Tác giả tờ giấy này, hiện tại tràn đầy mong đợi, ngẩng mặt lên hỏi:

“Ca ca, muội viết đúng không?”

“... Đúng, đúng, rất đơn giản! Ừm, tuy rằng chữ viết nhỏ chút, nhưng tuyệt tỷ hẳn là có thể ý thức được ý của người.”

“Hi hi! Thật tốt quá!”

Nhìn đứa bé gái cười tươi Trục Nhan, tỉnh ngôn trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, liền gật đầu nói:

“Quỳnh Ngọc à, lần này người đi ra, chuẩn bị rất đầy đủ phải không... có phải đã hạ quyết tâm từ sớm, muốn lên lút theo sau không?”

Nghe thiếu niên hỏi, Tiểu Quỳnh sợ hãi không đáp lời, chỉ đứng đó cười hi hi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, nói với nàng:

“Quỳnh Quỳnh, lần này ca ca muốn đánh nhau với người xấu, so với lần đánh yêu xà kia còn nguy hiểm hơn, muội thật sự không nên đi theo...”

Vừa nói đến đây, liền kỳ quái nhìn thấy, hai tay Quỳnh Huy hướng phía sau tìm kiếm —— sau đó chỉ nghe “Khanh” hai tiếng, trước mắt một trận sáng sủa lấp loé, mở miệng liền nhìn thấy trong hai tay của tiểu nữ oa, đã là thêm hai thanh đoản đao mỏng manh!

“Ta sẽ giúp ca ca đồng thời đánh bại tên bại hoại này!”

Tiểu Quỳnh Thiển hai tay múa máy đôi đao phiến này, ngử khí kiên định nói với ca ca.

“Khụ khụ!”

Xem ra trong lòng tiểu cô nương này đang suy nghĩ cái gì, thật sự làm cho người ta không thể đoán ra.

Sau nửa ngày không nói gì, nghe vậy, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hơi chần chờ hỏi:

“Người cầm trong tay hai thanh đao này, bao nhiêu bạc mua?”

Nghe thấy vậy liền hỏi, cô bé con đang hưng phấn không thôi, nhất thời sững sốt. Đợi đến nửa ngày sau mới kinh hô một tiếng:

“Nha! Mới nhớ ra, hình như mua đồ rồi còn phải trả tiền sao —— lần này ta quên rồi...”

Hóa ra, vị thiếu nữ này lén lút xuống núi, vụng trộm đi theo sau lưng ca ca, thấy hắc dừng lại trong quán bán đao một lát, liền nhớ lại lần này mình muốn cùng đi đánh kẻ xấu với ca ca, cũng muốn mua một thanh binh khí thích hợp. Vì vậy, hơi đánh giá, Tiểu Quỳnh Thiển liền quyết định “Mua” thanh đao kiếm. Vì vậy, hai tay vẫy một cái, hai mảnh đao găm mới ra lò, thần không biết quỷ không hay bay vào trong tay nàng...

...

Nghe được những lời này của Quỳnh Quỳnh, lúc này mới hiểu được, vì sao dân chúng trong chợ La Dương kia, muốn gọi nàng là “Tiểu Hồ Tiên” —— hiện tại trong dân gian này, đều có truyền thuyết về khả năng hư không, nếu nhà ai không biết mất vật gì, liền thường quy về trên đầu Hồ Tiên kia. Xem ra, Tiểu Quỳnh Thu này bị ngộ coi là Hồ Tiên, cũng không hoàn toàn là vô duyên vô cớ.

Nhìn đứa bé gái đáng yêu Minh Lung trước mặt, vẻ mặt ngượng ngùng, nhận ra có chút dở khóc dở cười.

Cũng phải, hiện tại cách La Phù sơn khá xa, không ngại liền dẫn theo tiểu nữ oa nhi này cùng lên đường, cũng đi kiến thức xã giao, tránh cho những người này tình thế lại hoàn toàn

không biết gì cả. Khoản tiền mua đao này, hay là chờ lần sau trở về lại thuận tiện vậy.

Nghĩ như vậy, tỉnh lại liền nói với Quỳnh Thố:

“Lần này nếu người đã đi theo, vậy theo ca ca cùng đi bóc trần huyện thành Dương kia đi. Bất quá.”

Thấy tiểu nữ nhân trước mắt nghe thấy thế, mở miệng nói, rồi trở nên cực kỳ nghiêm túc:

“Ca ca đi chuyến này, là muốn đánh nhau với người xấu, vô cùng nguy hiểm. Đến vạch trần Dương, Quỳnh Thố người nhất định phải nghe lời, ngoan ngoãn ở trong huyện, không được lén lút đi theo ca ca!”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy tiểu nữ oa trước mắt, không chút do dự đáp:

“Ca ca, Quỳnh Đình vẫn sẽ lén đi theo.”

“Hả?”

Thấy được mở miệng nghi hoặc, thiếu nữ nho nhỏ đứng là cười nói tự nhiên:

“Bởi vì Quỳnh Thố đã nghĩ rồi, những chuyện khác đều sẽ rất ngoan ngoãn, đều nghe lời ca ca. Chỉ có không để Quỳnh Đình đi theo bên cạnh Tỉnh Ngôn ca ca, thì ai cũng không nghe.”

Nghe giọng nói bình tĩnh như thường của nàng, thiếu niên một hồi lâu không nói gì. Lúc đi, mới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chậm rãi nói:

“Quỳnh Thiên, người thật sự là phúc tinh của ca ca. Người xem, hiện tại trên trời mây nhiều màu, trở nên mát mẻ hơn rất nhiều...”

“Thật sao?”

—— nhìn tiểu nữ hài ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt hưng phấn mừng rỡ, vị tùy tùng không có bao nhiêu tâm sự này, trong lòng đã âm thầm lập ra lời thề tiếp theo:

“Bất luận thế nào, ta đều muốn làm cho nàng vĩnh viễn giữ vui vẻ như vậy!”

Trên con đường vàng mênh mông, đang có một vị thiếu niên lưng nghiêng cổ kiểng cười lừa chạy về phương xa vô tận. Phía sau, một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn xinh xắn, đang dựa lưng hẳn, hai hàng lông mày nhắm lại, đang lẳng lặng ngủ; khóe miệng hơi vênh lên, còn mang theo một tia cười ngọt ngào, nghĩ lại đúng là mộng đẹp ngọt ngào...

Móng lừa “Đắc rãng” Hương Tiên, bụi bặm tung bay cả đoạn đường.

Chương thứ hai, tập trung tinh xảo dương vụng, hào khí anh hùng nhụt chí...

Có lẽ là đoạn đường trước đó khá vất vả, Quỳnh Thố leo lên đuôi lừa nhảy đến phía sau người tỉnh lại, chỉ chốc lát sau liền lắc lư bên trong bước chân lão đạo, gồi lên lưng Giải Đạo Nhân mà ngủ.

Nguyên bản tuyên bố Quỳnh Quỳnh đến, cũng không có chuẩn bị tâm lý gì, ban đầu còn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Bất quá, trôi qua một lúc, tiểu nữ oa từ trong giấc ngủ gà ngủ gật tỉnh lại, bắt đầu hướng hắc kễ cho hắc đủ loại ý nghĩ cổ quái, lúc đó đột nhiên nghe thấy, cái tên dịch hành khách này nhìn như không có điểm cuối này, tựa hồ cũng không phải quá khô khan nhàm chán.

Hiện tại, người duy nhất không quá hoan nghênh tiểu Quỳnh Oánh đến đây, chính là con lừa gầy yếu bên ngoài có vẻ yếu ớt này.

Dựa vào cơ hội lên đường lần này, bắt đầu cùng Quỳnh Thố quán thâm các loại kiến thức sinh hoạt thường thức. Mà cô bé không hiểu thế sự, thường toát ra những vấn đề kỳ quái mà đáng yêu, khiến cho lúc tỉnh lại hầu như trên đường cười, đến cuối cùng miệng vẫn còn chưa nói mệt, hai bên gò má gần như sắp co rút lại rồi.

Đương nhiên, ngoại trừ nói chuyện những lời thể tục này, bắt chuyện còn không tránh khỏi muốn cùng vị Quỳnh Tiểu muội muội này, nói lớn chuyện chuyện lần này tiến về vạch trần hiệp trợ tiểu phi là điều nên chú ý. Mặc dù chưa từng đích thân trải qua loại việc quân lữ tiểu trừ phi này, nhưng trong đó trăm biến không dời, một số điểm cơ bản, nhớ rõ là có thể tương tượng được.

Ngay vào lúc giáo huấn miệng rộng sắp chấm dứt, vị giáo viên trẻ tuổi này đặc biệt nhấn mạnh, nói với tân đinh phía sau đang tiếp nhận huấn luyện:

“Quỳnh Quỳnh, vào lúc đám bại hoại kia đánh nhau, nhất định có rất nhiều người chạy loạn khắp nơi. Đến lúc đó người nhất định phải nhớ thật kỹ theo sát ta, không được chạy tán loạn.”

“Ừm! Đương nhiên, muội vốn dĩ phải theo sát ca ca.”

“Rất tốt! Còn có, nếu có người tới gần công kích ngươi, ngươi nhất định phải hung hăng đánh trả, tuyệt đối không thể nương tay! Bởi vì đó không phải là đùa chơi với ca ca.”

“Ừm! Ta dùng đao đâm hấn, còn dùng pháp thuật đông lạnh hấn, chính là không cho hấn đánh tới!”

“Không sai! Phải nên như vậy. Đúng rồi, những người xấu bị ngươi đánh tới có thể sẽ đổ máu; ngươi có sợ không?”

“Không sợ! —— nhiều nhất là nhắm mắt lại.”

“...Ngàn vạn lần không thể nhắm mắt! Những người kia đều rất hung ác, cho dù đổ máu cũng sẽ nhào tới giết ngươi. Ngươi nhắm mắt lại thì sẽ không nhìn thấy gì cả.”

“A, vậy thì con mắt của con liền mở thật to!”

“Ừm, làm như vậy mới đúng! Đến huyện thành bóc Dương, ta sẽ đi mua một con gà, Quỳnh Thổ ngươi giúp ta giết một chút, trước tiên quen với việc đổ máu là chuyện gì—— cũng không biết sao, hiện tại ca ca đang đặc biệt muốn ăn thịt gà.”

“Tốt...”

Tiểu cô nương non nớt nói huyết tinh mười phần này cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. Nhưng những lời này lại không thể không nói. Bởi vì, tiểu nha đầu này có dị năng trong mũi., Bản thân mình lại mang một mùi lạ “Dị vị, vô luận như thế nào cũng không ngăn được nha đầu cố chấp này cùng mình xuất chinh. Vừa nghĩ tới điểm này, bất chuyện quyết định nói cho luôn, không thể có chỗ nào có vấn đề hàm hồ...”

“Binh giả, hung ác.” Vừa đến chiến trường, việc ngươi chết ta sống, không có chút nhân từ nương tay nào!

Bọn chúng đã trà trộn chốn thành phố nhiều năm, nên mới cảnh tỉnh là bọn sơn phỉ cùng hung cực ác. Trong lòng hấn cũng không có bao nhiêu lòng trắc ẩn đối với đám sơn phỉ này.

Nếu đổi lại là một vị đệ tử thanh cung khác chỉ sợ tình huống sẽ khác nhau rất lớn. Ngoại trừ ba vị ở trong Tứ Hải đường thì trong thế hệ trẻ tuổi của Thượng Thanh Cung phần lớn đều là con cháu danh môn vọng tộc., Từ nhỏ đã lớn lên trong đồng gấm, sau đó liền tới La Phù sơn tu tập đạo thanh tịnh, đối với những hảo hán trong núi Lạc Thảo, cũng không có bao nhiêu khái niệm —— nếu để bọn hắn xuống núi hiệp trợ tiêu trừ những đạo tặc không phải yêu ma ngoại đạo, nói không chừng sẽ bó tay bó chân, ngược lại cuối cùng chuyện xấu.

Mà hiện tại, đối với vị Đường chủ mới nhập giáo không lâu này, lại không tồn tại vấn đề như vậy. Vị thiếu niên tu hành ba bốn tháng Thanh Tịnh giáo này, hiện tại vẫn còn rất tin tưởng:

“Người giết được, mới có thể làm người.”

“Việt Danh Giáo mà tùy tự nhiên.”

Hai câu này, chính là bài học của lão sư Khải Mông, trong lúc đàm thoại không biết nghe từ chỗ vị Huyền Hữu nào, nhân tiện giảng dạy trên trường.

Buổi chiều ngày thứ tư rời khỏi La Phù sơn, bắt đầu nói chuyện với hai người Quỳnh Đình, cuối cùng cũng chạy tới quận Nam Hải.

Huyện bók Dương, lúc này vẫn thuộc quyền quản lý của quận Nam Hải, đồi núi trải rộng khắp, diện tích rộng lớn. Huyện thành Phục Dương cũng giống như những thành trấn Nam Việt khác, đa số đều là nhà gỗ, dân cư ở khu vực vách dương cũng phần hoa hơn huyện du lịch La Phù Sơn không ít, nhưng lúc này vùng Lĩnh Nam còn chưa khai hóa, cho dù là huyện lớn như Tích Dương thì vẫn không phần hoa bằng chư châu quận Trù Quang đến đây.

Bởi vậy, khác với quận huyện của quận Trù Châu là, hiện tại quận binh quận Nam Hải đã đóng quân ở phụ cận huyện Dương - nhà dân trong thành cũng không dày đặc, cho dù bên trái phải huyện nha cũng giữ lại một mảnh đất trống rất lớn, đủ để quân binh trong quận xây dựng doanh trại. Vừa bước chân lên đường phố vách dương không lâu, liền nghe nói

xa xa trông thấy nơi đóng quân của các doanh trại quận đóng quân.

Cho đến lúc này, mọi chuyện dường như rất thuận lợi. Nhưng kế tiếp, vị thiếu niên đầy chí hướng này, lại gặp phải một chút phiền toái ngoài dự liệu.

Hiện tại, trong đại trưởng quận binh doanh trại, quận đô úy chủ trì lần tiêu diệt phi này Bảo Sở Hùng, đang vẽ mặt hoài nghi nhìn hai thiếu niên nam nữ tự xưng là đệ tử Thượng Thanh trước mặt.

Tiếp nhận lấy ấn tín văn đưa lên, Bảo Đô Úy liền bắt đầu cẩn thận kiểm tra. Cùng lúc khó khăn lắm phân biệt được văn ấn, ấn giám thật giả, Bảo Đô úy thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát thiếu niên.

Sau khi lật ngược trang sách trong Thanh cung ra xem xét vài lần, khuôn mặt vị Bảo Đô úy râu quai nón, tướng mạo hào phóng, cuối cùng cũng xác nhận: Đây chính là ấn thư của Thanh cung.

Mặc dù xác nhận tín vật là thật, nhưng vẫn không thể bỏ đi nghi kị của Bảo Đô úy. Trong mấy ngày chờ đợi hần ở thượng cung cao nhân Thanh Cung, tương lai sớm đã có người tượng tượng thành một vị lão đạo nhân tiên phong đạo cốt. Mà hiện tại hai vị đứng ở trước mắt, thật sự cùng hình tượng trong tưởng tượng chênh lệch quá lớn:

“Hai nam nữ này, rõ ràng chính là song song tiểu nhất tiểu nhi!”

Nhìn tuổi tác của vị “Đường chủ” này, chỉ hợp với một đạo đồng trong Thanh cung. Còn người kia nghe nói hần là đứa bé gái theo dõi đạo đồng, hiện tại lại có một bộ “Đồng trang”, dáng vẻ như được đeo ngọc, da dẻ quý báu, không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây - Bất kể nhìn thế nào, cũng cảm thấy tiểu nha đầu này là tiểu nhi nhi nhi nhi từ gia đình phú quý nào chạy đến trộm đến.

“Vị tiểu đạo gia này, người nói người là đường chủ Tứ Hải của Thanh Cung?”

“Đúng vậy!”

Vừa mở lời vừa trả lời, vừa tiến lên đưa lên lệnh bài Đường chủ của mình.

Bảo Sở Hùng cầm tấm lệnh bài này nhìn một hồi, lại ước lượng một chút, phát hiện mình thế mà nhìn không ra chất liệu của lệnh bài này. Xem ra, lệnh bài này cũng là thật, đem lệnh bài đưa trả lại lời, Bảo Sở Hùng thuận miệng hỏi một câu:

“Đường chủ Tứ Hải đường, không phải là Lưu Tông Tùng Lưu Đạo Gia sao?”

“Thưa tướng quân, đường chủ tiền nhiệm của Tứ Hải đường, là Lưu Tông Bách Đạo huynh. Hiện tại hắn đã đi tu hành trong Hoằng Pháp điện, đạo hiệu Thanh Bách. Vì cơ duyên xảo hợp, tháng tư trước ta được vào trong Thanh Môn, cũng được ủy nhiệm làm đường chủ Tứ Hải đường.”

Hắn ta mở miệng trả lời hết sức cẩn thận.

“Thì ra là thế.”

Bảo Sở Hùng trả lời ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng vẫn có chút nói thầm:

“Nhìn thiếu niên này, phong độ đối đáp nghiêm nhiên nghiêm nhiên, thật đúng là có vài phần khí độ của vũ sĩ tu chân. Bất quá, cũng không biết là huynh muội nhà họ sĩ tộc nhân nào lén chạy đến đây, nửa đường nhặt được lệnh bài văn thư này, liền giả dạng làm bộ đạo sĩ mạo danh tiếng đến quân doanh chơi!”

Chỉ là, hoài nghi thì nghi, nhưng cũng không tiện công khai thẩm vấn. Sau khi lệnh cho thủ hạ ngồi dậy, vị Bảo Đô úy thô kệch này liền tiếp tục hàn huyên, biểu hiện vô cùng ngưỡng mộ đối với Thanh giáo môn, bắt đầu nghe ngóng qua các loại công việc trong Thanh cung.

Cái gọi là ” Văn Huyền Ca mà biết được nhã ý, vừa thấy vị Bảo Đô úy tướng mạo thô hào này, đối với lớp lông gà vỏ tỏi của Thanh Cung trở nên cảm thấy hứng thú như thế, lúc tỉnh nói cho dù có hỏi thì vẫn trả lời, có thể nói tường tận tường tận là được. Cứ như vậy, Bảo Sở Hùng cũng không muốn tiếp tục hỏi nữa.

Thấy không sai biệt lắm lấy được tín nhiệm của Bảo Đô úy, bắt chước âm thầm cao hứng, lại nghe được Bảo Sở Hùng lại lên tiếng hỏi:

“Nhìn thanh kiếm khí sau lưng Trương đường chủ, hình dáng kỳ lạ, nhất định là một món bảo vật —— nói vậy Trương đường chủ nhất định là am hiểu thuật phi kiếm quý môn nhỉ?”

Đã gần như tin tưởng vào thân phận của người tới là Bảo Sở Hùng, bây giờ lại chuyển sự chú ý sang đạo pháp của hắn. Theo suy nghĩ của hắn, vị thiếu niên trước mắt này đã được tôn là Đường chủ của Thanh cung danh chấn thiên hạ, lại phái hắn tới một mình đảm nhiệm, chắc chắn vị thiếu niên này có một thân nghề nghiệp kinh người -

Rất đáng tiếc, ảo tưởng vị Đô úy đại nhân này lại tan biến, nghe hắn hỏi phi kiếm thuật, trên mặt vị Trương đường chủ kia cũng hơi có ý say, lúng túng đáp:

“Không dối gạt Đô úy đại nhân nói, ta tới Thanh Môn “Ngự Kiếm Quyết”, ta mới luyện được từ ngày hôm trước... Thật ra tại hạ không biết thuật Phi Kiếm này.”

“Ách? Vậy không biết Trương đường chủ chuẩn bị như thế nào giúp ta đối phó với đám yêu nhân biết phóng hỏa kia?”

Hôm nay đã là lần thứ hai Bảo Sở Hùng ngoài ý muốn, bây giờ ngữ khí nói chuyện cũng trở nên dòn dập.

“Cái này...”

Trải qua một phen giày vò này, khí thế vị thiếu niên đường chủ thừa dịp hưng phấn mà đến này đã yếu đi rất nhiều. Hơi trầm ngâm một chút, bắt chuyện phải nói ra suy nghĩ từng suy nghĩ trong lòng:

“Bẩm báo Đô úy đại nhân, kỳ thật ta có chút am hiểu về phù lục chi thuật. Đợi đến lúc đại nhân dẫn binh mã dưới trướng xuất chinh, trước hết ta sẽ vẽ xong Tị Hỏa Phù chú trên áo giáp của binh sĩ. Có những Tị Hỏa Phù này, binh sĩ có thể xuyên qua lửa, một mẻ hốt gọn tên cướp cướp. Nếu gặp phải yêu nhân phóng hỏa kia, ta liền...”

Nói được nửa câu, ngữ khí bắt đầu sống lại, nhưng hắn vừa muốn đem pháp thuật “Băng Tâm Kết” đi ra thì lại bị một binh đinh báo sự cắt ngang:

“Bẩm Đô úy đại nhân, bên ngoài Viên môn đang có mười mấy vị đạo nhân Thiên Sư giáo cầu kiến, nói là nghe nói sự tình đại nhân truy đuổi tiểu trù yêu phi, đặc biệt đến đây trợ trận!”

“Ồ?!”

“Mau mau mời mấy vị Đạo gia của Thiên sư giáo vào trước nói chuyện với nhau!”

Bảo Hùng đang có chút nhụt chí, chợt nghe thấy một tiếng bẩm báo này, tinh thần gã lập tức đại chấn, xui xẻo tích tụ giữa lông mày quét sạch sành sanh!

Chương thứ ba đại xảo vô xảo, nhân rồi nhìn huyền kiếm linh phù.

Lần hành trình vạch đường này, bắt chuyện có thể nói là nhân lúc hưng mà đến, chỉ nghĩ làm thế nào để diệt trừ cuộc yêu. Nhưng đầu mỗi bắt ngờ chính là, với thân phận đệ tử thanh lọc của mình, đã khiến vị Đô úy này giám định cả buổi.

Thấy vậy, trong lòng đương nhiên có đôi chút phiền muộn, Bảo Sở Hùng cũng không vui vẻ gì. Nhìn hai đứa trẻ trước mặt, Bảo Đô Úy không khỏi oán thăm:

“Thượng Thanh cung này... Chẳng lẽ là tự cao thân phận, không để chúng ta vào trong lòng cầu viện văn thư của thái thú đại nhân? Sao lại phải hai đạo đồng đến chỗ này qua loa cho xong việc? Ta và binh sĩ dưới trướng chúng ta, không phải đi ngoại ô lo việc, mà là phải chém giết đồn củi!”

Trong lòng đang phiền não, chợt nghe báo có người Thiên Sư giáo cầu kiến, lúc này tựa như hạn hán lâu ngày gặp được Cam Lâm, Bảo Sở Hùng vội vàng gọi binh sĩ truyền lời, để chư vị đạo gia Thiên Sư giáo vào trướng gặp mặt.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy có mười một mười hai người nối đuôi nhau đi vào. Đi đầu là một vị nữ tử trẻ tuổi, đang khoan thai mà đến.

Sau khi đã định, chỉ thấy vị thiếu nữ áo trắng này có chút phúc, sau đó khẽ mở môi anh đào, nhẹ nhàng nói:

“Dân nữ Thiên Sư tông đệ tử Trương Vân Nhi, lĩnh gia nghiêm lệnh, cùng hai vị sư huynh Thịnh Lâm xuống núi du lịch. Đi ngang qua quý cảnh, nghe nói yêu phỉ làm loạn, liền tới trợ giúp Đô Úy đại nhân một tay.”

“Ha ha! Thật khó để các vị đạo trưởng có lòng như thế, Bảo Sở Hùng lúc này cảm tạ qua! Mấy vị này là...?”

Tiếp theo những người Thiên Sư giáo khác lần lượt gặp qua Bảo Sở Hùng, đại khái đưa ra một chút tự giới thiệu.

Nguyên lai, trong mười một mười hai người này, có một người trực tiếp từ trong đạo đàn Thiên Sư đến núi Hạc Minh, chỉ có Trương Vân Nhi cùng hai vị sư huynh của nàng —— đạo nhân mặt đỏ tướng mạo đại khái đang ở tuổi đó, tên là Thịnh Hoành Đường; còn vị được Lâm Húc gọi là đã rất trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục huyền sắc, khuôn mặt tuấn lãng, hình dáng rõ ràng, hai hàng lông mày kiếm bay xéo vào tóc mai, khí khái anh khí bừng bừng.

Mà những người còn lại, đều là giáo đồ Thiên Sư giáo gần trái, vô luận mở miệng nhìn thế nào, đều cảm thấy bọn họ như là nông phu mới từ ruộng đồng trở về.

Trong số những người này, cũng chỉ có vị Thịnh sư huynh kia mặc đạo phục, những người khác đều mặc thường phục. Đám người Thiên Sư giáo, bao gồm cả ba người cầm đầu, tất cả đều mặc quần áo vải thô, tuy rằng cũng sạch sẽ thoải mái, nhưng vô luận làm công hay tính chất, đều thua xa bộ đạo phục màu xanh trên người Vu Thành. Có điều, những giáo chúng Thiên Sư ăn mặc đơn giản, bên hông đều buộc một cái hồ lô nhỏ bằng sắt, không biết dùng để đựng vật gì.

Nghe nói nữ nhân cầm đầu họ Trương, lại nói là “Cộ gia Nghiêm Chi Mệnh”, bắt chuyện trong lòng hình như có điều động, liền đánh giá nàng thêm vài lần. Chỉ thấy vị cô nương Vân Nhi này, vải bố, trang phục mộc mạc, duy nhất trang sức khiến người ta chú ý chính là trước ngực đeo một cái dây xích làm bằng cầu vòng.

Nhìn thoáng qua, mặc dù mặt mày Trương Vân Nhi tao nhã, tú lệ uyển chuyển, nhưng cũng không thể làm cho người ta sinh ra cảm giác kinh diễm. Bất quá, đợi tĩnh lại hai mắt, liền phát giác giữa đôi môi mi mắt, tựa hồ ẩn chứa một đoàn hỉ khí, để cho người ta cảm giác đặc biệt thân thích, ánh mắt vừa rơi vào trên mặt nàng, tựa hồ không muốn rời đi nữa.

Không nói đến việc bắt đầu đánh giá những giáo đồ Thiên Sư giáo chủ động tới cửa này, mà lại nói vị quận đô úy đại nhân này. Đã có bài học vừa rồi, hiện tại Bảo Sở Hùng rất nhanh liền đi thẳng vào chủ đề:

“Có thể được các vị đạo trưởng Tương giúp, mặt tướng cảm kích sâu trong lòng. Chỉ không biết các vị chuẩn bị như thế nào để giúp ta đối phó yêu nhân phóng hỏa kia?”

—— tuy rằng thiên sư giáo mọi người đối với Trương Vân Nhi như sao quanh trăng sáng, nhưng tựa hồ chuyện này vẫn là lấy vị đạo nhân thanh niên Lâm Húc cầm đầu. Nghe được Bảo Sở Hùng hỏi, chỉ thấy Lâm Húc tiến lên một bước, ngẩng đầu cao giọng đáp:

“Đối phó yêu nhân, tự nhiên là muốn dùng Thiên Sư tông ta chính một Thiên Cương Phù Pháp.”

“Nói miệng không bằng chứng, thấy đã là thật, mấy người chúng ta liền tới bên xấu, diễn luyện một chút Diệt Yêu thuật cho đại nhân! —— nơi này có chút hẹp hòi, mời đại nhân dời bước, đi ra ngoài trưởng quan sát chúng ta thi pháp!”

Vừa nghe lời ấy, mặt mày Bảo Sở Hùng lập tức hớn hở, vội vàng theo đám người Lâm Húc, đi tới bãi quân mã được huấn luyện hằng ngày bên ngoài trưởng.

Đạo nhân Thiên Sư giáo muốn thi triển đạo pháp, bắt chuyện đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội mở mang tầm mắt này, lúc này liền lôi kéo Quỳnh Thu đi theo mọi người, cùng đi ra xem náo nhiệt.

Tin tức Thiên Sư giáo pháp sư muốn thi triển pháp thuật ở trong quân doanh quân binh nhanh chóng lan truyền, không lâu sau đã có mấy đông quân binh đang vây quanh xem náo nhiệt.

Đầu tiên là vị sư huynh Thịnh Hoàn Đường Thịnh kia. Vị Thịnh sư huynh lớn tuổi nhất này, tựa hồ có chút hướng trong, cũng không nói câu gì, liền bước nhanh vài bước, đi vào khu đất trống.

Mọi người chú ý, Thịnh Hoàn Đường lắc lắc hồ lô bên hông mấy cái, sau đó vờ nút trúc, cẩn thận gõ gõ đầu ngón tay trở bàn tay phải mấy cái.

Tĩnh lại ở một bên quan sát, đang không biết trong hồ lô kia bán thuốc gì, thì thấy Thịnh Hoàn Đường đã cất kỹ hồ lô, tay

trái vạch một cái trước ngực, liền lấy từ trong ngực ra một tờ giấy vàng, sau đó bắt đầu dùng ngón tay vẽ lên giấy.

Mặc dù vị Thịnh sư huynh này, nhìn như chất phác, nhưng mấy động tác vừa rồi, lại là một mạch mà thành, không hề đình trệ, quả như nước chảy mây trôi.

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới hiểu rõ tác dụng của những Thiên Sư giáo như hồ lô sắt: Nguyên lai, trong những hồ lô này đều là mực lỏng cần thiết để vẽ bùa!

Lúc này, bắt chuyện liền bị chi tiết nho nhỏ này thuyết phục:

“Hồ thẹn! Điều pháp bức này, ta lại không thể nghĩ đến. Khó trách Thiên Sư giáo phù pháp nổi tiếng thiên hạ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên có phong cách riêng! — tuy rằng chuyện ma mực gần đây có tuyệt ứng, Quỳnh Thuộc làm thay, nhưng làm sao có thể nhanh nhẹn nhanh nhẹn như bọn họ như vậy!”

“Không tệ không tệ! Được rồi, phải để Quỳnh Huy giúp ta đi vào trong núi tìm một hồ lô.”

Đang lúc suy nghĩ, lại thấy Thịnh Hoàn Đường đã vẽ xong phù lục. Sau đó, cũng không thấy hấn tụng niệm chú ngữ như thế nào, liền thấy tờ giấy vàng nhẹ nhàng trong tay đột nhiên như mũi tên rời cung, “Ba” một tiếng rời tay bay nhanh đi -

Rất khó tin rằng, thanh thế nhanh chóng nghiêm nghị như vậy lại là do một lá bùa nhẹ như lông hồng phát ra!

Chỉ riêng chiêu này đã chấn nhiếp những quân binh dựa vào binh khí đang ăn cơm ở đây.

Khi mọi người thoáng phản ứng lại, lại nhìn về phía bay đi của lá bùa kia, lại phát hiện tám phù lục kia, đã dán chặt lên vách bàn ma thạch cách đó ba bốn trượng...

Có uy thế như vừa rồi, hiện tại tất cả khán giả vây quanh, bao gồm cả đám người đang vây quanh, kể cả thông tin Quỳnh Khung, tất cả đều ngừng thở, nhìn không chớp mắt vào cái cối xay kia phát sinh biến hóa kinh người.

Chỉ là, có chút ngoài dự kiến của mọi người, hoàn toàn trái ngược với thanh thế đoạt người vừa rồi, hiện tại lá bùa ó vàng

kia lại không có chút động tĩnh nào, chỉ cùng ma đầu ngu ngốc kia, đồng thời lẳng lặng phờn nằng ở đó.

Đang lúc trong sân rơi vào yên tĩnh ngoài dự đoán của mọi người, lại nghe Thịnh Hoành Đường kia bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

“Phá!”

Tiếng nói như chuông đồng vừa rơi xuống đất, trong tai mọi người chột nghe “Bốp bốp”, “Bốp bốp”, trước sau ba tiếng vang thanh thúy; lúc đi xem, cối xay đá mà mọi người chú ý đã vỡ thành bốn cạnh!

Mà Tứ Ngoan Thạch này lại được mài dũa tàn khối, kích thước cơ hồ giống như vậy, vừa vặn từ bề mặt của cối xay cần thận chia ra chữ “Thập”, sau đó dùng thần binh Quỷ Phủ từ trong đó xé ra!

“Được! Không ngờ Hàn Băng thần phù của Thịnh sư huynh đã luyện tới mức này!”

Người nói chuyện chính là Lâm Húc. Vị đạo nhân trẻ tuổi anh khí bức người này sau khi tán thưởng đối với phù pháp của sư huynh, thuận tiện đem pháp thuật mà hắn không nói ra làm giải thích cho mọi người. Chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

“Sư huynh đã thi thuật, ta cũng không tiện giấu tài. Xin mời Đô úy đại nhân cùng các vị quân gia, xem tiểu đạo “Bạo viêm phi kiếm”!”

Nói xong, Lâm Húc cầm phù lục đã chế sẵn trong tay, bốp một tiếng dán lên thanh thiết kiếm của hắn; sau đó giơ tay lên, ra sức ném, chỉ thấy kiếm này phù hợp một, hóa thành một luồng sáng vàng, bay thẳng về phía khối đá vừa rồi.

Đang lúc mọi người chuẩn bị chậm rãi xem xét hiệu quả của thuật điều tra, lại nghe “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, chỗ phù kiếm kia rơi xuống, đã bốc lên hỏa diễm hùng hục. Bên trong ánh lửa, thanh thiết kiếm được ném ra, chột bay ngược trở về, một lần nữa trở lại trong tay Lâm Húc.

Đợi đến khi hỏa diễm tan hết mới phát hiện trong bốn khối ma bàn vỡ nát kia có một khối đã tan xương nát thịt, hóa thành

một đống bột mịn! Tại thời điểm mảnh đá vụn bay tán loạn kia, có một số binh đinh dính phải, cùng lúc đó, trong mũi mọi người chợt ngửi thấy một mùi cháy khét.

Mà ở cạnh đống đá vụn này, có ba tàn khối ma bàn khác, dưới đạo bạo viêm phi kích vừa rồi của Lôi Oanh lại không hư hao chút nào!

Thấy Lâm Húc bộc lộ ra chiêu này, trong sân lập tức vang lên những tiếng sấm sét sặc sỡ. Không nói đến vị Bảo Sở Hùng nhìn thấy hồng quang đầy mắt, ngay cả đệ tử tinh hiểu phù thuật Thượng Thanh cũng phải giật mình:

“Không ngờ phù pháp Thiên Sư giáo lại có uy lực như vậy! Cái khác bất luận, chỉ là phần khả năng điều khiển xuất thần nhập hóa này, người thường có khả năng đạt tới.”

Lúc này, chợt nhớ lại ngày trước Thanh Y đạo trưởng nói với hắn một câu:

“Uy lực của phi kiếm trong linh chuẩn mà không có khí thế. Lực đánh nhẹ nơi cổ họng còn hơn xa lôi đình cách người ba trượng.”

Suy nghĩ như thế, xem ra tu vi phù pháp của hai vị đệ tử Thiên Sư giáo này đã đạt tới cảnh giới thành tựu.

Hiện tại, trong lúc tỉnh táo, đã đem nhiệm vụ sư tôn giao cho lần này, tự điều chỉnh thành từ bên cạnh hiệp trợ đạo hữu những Thiên sư tông này, cũng thuận tiện học tập quan sát...

Đúng lúc trong lòng dậy chút ít tự tin thì Trương Vân Nhi có bề ngoài nhu uyển chuyển, chậm rãi nói:

“Phù pháp của hai vị sư huynh uy lực cường đại, tiểu muội vạn lần không bằng. Vân nhi hãy đem cối xay đá đã bị hư hại vứt đi đi đi đi. Đây là phù pháp mà phụ thân dạy con “Thiên Huyền Tì La”.”

Trong lúc nói chuyện, liền thấy một lá bùa, từ trong lòng bàn tay Trương Vân Nhi rời khỏi tay, ngự phong bay đi, tung bay, đảo mắt đã rơi xuống trên một khối tàn phiến của ma bàn.

Ngay sau khi chạm vào mài đá, dị biến phát sinh:

Tựa như cây mây sinh trưởng, lấy giấy vẽ cây, từ một đến hai, từ hai thành bốn, nhanh chóng sinh ra rất nhiều dây leo.

Những dây leo này, càng ngày càng nhiều, vắn vẹo uốn lượn, nhanh chóng kéo dài ra bốn phía. Trong nháy mắt, trong tiếng chú ngữ của Trương Vân Nhi, những dây leo trông rồng sinh ra này, đã dệt thành một tấm lưới, bao lấy mảnh võ Tam Lăng Thạch chặt chẽ.

Sau đó, chỉ nghe Trương Vân Nhi khẽ kêu một tiếng:

“Đi!”

Chỉ thấy ba hòn đá có trọng lượng không nhỏ kia, từ từ bay lên, hơi cách mặt đất ba thước liền ngừng lại một chút, sau đó liền thông thả hướng phía trước bên trái bay đi —— giống như ở trong không minh kia, từ trên trời giáng xuống Hoàng Cân lực sĩ, xách những hòn đá này lên.

Khác với hai người Thịnh Lâm thi pháp có chỗ khác biệt, hiện tại mười ngón tay của Trương Vân Nhi đang nắm lại tư thế kỳ dị, trên không trung chậm rãi lau động.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn theo bóng đá xa xa không cánh mà bay, nhìn nó bay lên trên một nương nước gần đó. Sau đó, chỉ thấy cỏi đá này như điều hâu của mũi tên, đột nhiên rơi xuống, “Soạt” một tiếng rơi vào trong nước.

“Được!”

Tiếng trầm trồ khen ngợi trầm trồ khen ngợi vang dội, quận Đô úy Bảo đại nhân đặc biệt vang dội. Bởi vì hắn dường như đã nhìn thấy, vị yêu nhân vô sỉ âm thầm châm ngòi thổi gió kia đã bị hung hăng ném vào trong nương nước thôi!

Âm thanh ủng hộ dần dần lắng lại, liền nghe Lâm Húc hướng Bảo Sở Hùng cao giọng nói:

“Đô úy đại nhân, chúng ta là giáo chúng Thiên Sư giáo, đến lúc đó dốc toàn lực đối phó yêu đồ phóng hỏa kia. Đám cướp phi còn lại, còn phải nhờ sức dũng mãnh của chư vị quân gia; chúng ta là người tu đạo, thực không tiện chém giết.”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên!”

“Về chuyện lừa ngăn trở quan binh, tức thì Thịnh sư huynh có thể giúp ta trước khi đại nhân xuất binh xuất chiến, về tốt Tị Hỏa Phù lên giáp áo binh Đinh, lúc truy kích không cần sợ tiểu thuật điêu trùng của yêu nhân kia nữa.”

“Ha ha, được!”

“Đã sớm nghe nói thiên sư giáo phù pháp độc bộ thiên hạ, hôm nay quả nhiên khiến Bảo mỗ mở rộng tầm mắt. Lần này có thể được các vị đạo trưởng thiên sư giáo tương trợ, nhất định có thể thành công!”

Lâm Húc đồng dạng hùng hồn nói, nhất thời không còn bao nhiêu ưu phiền trong lòng ngực Đô úy đại nhân, hoàn toàn càn quét sạch sẽ:

“Ha ha chờ lần này bắt được yêu nhân đáng giận kia, nhất định phải bắt hẩn ở các huyện Nam Hải quận, du phố một tháng, lấy mối hận trong lòng ta!”

“Chẳng qua...”

Bảo Sở Hùng nghĩ lại, lại có chút chần chờ:

“Để nhiều người pháp lực cao cường như vậy đi đối phó thẳng hễ nhảy nhót kia, có khoa trương quá không?”

Đang lúc tâm tình Bảo Đô úy rất tốt, thì bên tai đột nhiên nghe thấy Trương Vân Nhi hơi chần chờ hỏi:

“Bảo đại nhân, vị đạo huynh kia là...?”

Trận não nhiệt này sắp chấm dứt, rốt cuộc, có người chú ý tới vị thiếu niên đạo trang xen lẫn trong đám người kia, đang vui vẻ xem não nhiệt.

“Hẩn?”

Bảo Sở Hùng thuận mắt nhìn sang...

“Ah! Hẩn a. Hẩn là Tứ Hải đường chủ của chúng ta thái thủ đại nhân, chuyên cầu được từ Thanh cung trên La Phù sơn đến giúp tiêu phỉ ta.”

“Tứ Hải đường... Trương đường chủ?!”

Lời vừa nói ra, liền giống như gió thổi qua bình hồ, trên mặt
ba người Thiên Sư tông cầm đầu, lập tức có chút biến sắc.

Chương thứ tư nổi giận, trong lòng ngực không có chút băng giá.

Hiện tại ba vị pháp sư của Thiên Sư tông này đúng là tiêu điểm chú ý của mọi người, ngay cả nói rõ cũng không ngoại lệ. Lần đối đáp này của Trương Vân Nhi và Bảo Sở Hùng tự nhiên lọt vào mắt hắc.

Lúc này, nhớ đến điều đó, hắc mới tiết kiệm thân phận của mình, vội vàng kéo Quỳnh Huyền từ trong đám người chui ra, đi tới trước mặt mấy người này.

Đi tới gần, bắt chuyện chấp tay thi lễ:

“Thượng Thanh Cung muốn mở miệng nói, bái kiến chư vị đạo hữu Thiên Sư Tông. Vừa rồi chư vị thấy phù pháp, quả nhiên thần diệu, thật khiến người ta nhìn mà than thở!”

Thấy tinh ngôn hành lễ, ba người Lâm Húc hơi đáp lễ. Bất quá, so sánh với phần thân thiện này, phản ứng của mấy người Lâm Húc cũng có chút lãnh đạm. Chỉ nghe Lâm Húc nói:

“Trương đường chủ quá khen. Kỳ thật ta nên chúc mừng đường chủ mới đúng.”

“Vì sao?”

“Trương đường chủ vừa vào Thanh cung được ba bốn tháng đã được trọng dụng như thế, được phái tới một mình đảm đương đương đương đương đương nhiên là phải chúc mừng rồi.”

“À, đâu có chỗ nào chứ, khiến Lâm đạo huynh chê cười rồi.”

Ngoài miệng khách sáo, mở miệng nói nhưng trong lòng có chút kỳ quái:

Mình và mấy người Lâm Húc cũng không quen biết, nhưng nghe ý tứ của hắc khi nói chuyện, như thế nào tựa hồ đối với mình có chút hiểu biết.

Đang lúc nghi hoặc, Lâm Húc kia lại nói tiếp:

“Trương đường chủ tháng ba đi vào Thanh cung, cuối tháng ba rời khỏi Mã Đạp sơn, đi tới La Phù sơn chúc đường chủ Tứ Hải đường. Trừ đi trên đường một tháng, tính ra Trương đường chủ chỉ ở tại Thanh cung hơn hai tháng. Một thời gian ngắn ngủi như vậy, liền được phái tới gánh vác trọng trách này, chắc hẳn là tập được đạo pháp thanh tịnh tinh diệu?”

Lâm Húc hơi dừng một chút, vừa rồi còn không có biểu tình gì, hiện tại trên mặt đã hiện ra một tia tiểu ý:

“Không biết Trương đường chủ có thể cho bọn ta mở mang tầm mắt được không?”

Lâm Húc vừa dứt lời, chung quanh liền vang lên một mảnh trầm trồ khen ngợi, thúc giục vị Trương đường chủ này nhanh chóng diễn luyện đạo pháp thần kỳ ——

Bản sắc của võ nhân, đang thích náo nhiệt, phù pháp oanh oanh liệt liệt của đám người Lâm Húc vừa rồi, khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm. Đang lúc chưa thỏa mãn, chợt nghe nói trong đám đạo đồng hỗn tạp vừa rồi cùng với bọn họ cùng nhau xem náo nhiệt, là đường chủ gì đó của Thanh Cung, lúc này, những người lính này liền cao giọng quát lớn, thúc giục dậy nhanh chóng lên sân khấu!

Hiện tại trong đám quân sĩ này, chỉ có Bảo Sở Hùng là cảm xúc cũng không còn cao nữa. Nghe xong buổi nói này của Lâm Húc, Bảo Đô uly hoàn toàn mất đi lòng tin đối với việc tỉnh ngôn.

Lâm Húc bỗng nhiên đề nghị như thế, mở miệng có chút trở tay không kịp. Bất quá, nghe được lí do thoái thác này, bất chuyện đã đại khái đoán được nguyên nhân thần sắc mấy vị đạo hữu Thiên Sư giáo cổ quái:

Đại khái chính là bởi vì hơn bốn tháng trước, chính mình từ chối ý tốt mà tông chủ Trương Thịnh Thiên Sư của bọn họ thu hấn làm đệ tử chân truyền, mà chuyển qua đi tới môn hạ Thanh Cung.

Bất quá, mặc dù muốn thông suốt tiết này, nhưng bắt đầu mở miệng cảm giác cục u này hiện tại không tiện giải thích, cũng không cần giải thích. Hiện tại hẳn đang suy nghĩ:

“Nhìn bầu không khí trong sân, xem ra hôm nay phải để lộ thủ đoạn rồi. Ừm, liền biểu diễn một chút pháp thuật công kích thành thạo nhất của mình: “Băng Tâm khúc!”

Hạ quyết tâm, tinh ngôn liền quay người hướng bốn phía ôm quyền, cao giọng nói:

“Được, nếu thịnh tình không thể chối từ, vậy hôm nay ta sẽ tới bên xâu một phen!”

Nghe thấy thiếu niên đáp ứng biểu diễn, tiếng người xung quanh lập tức lắng xuống. Tất cả mọi người bắt đầu chú tâm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của thiếu niên đạo sĩ này.

“...”

Đi vào trong giáo trường, mở miệng nhìn khắp nơi, lại phát hiện phụ cận khắp nơi đều là bùn vàng trơn bóng, cũng không có đối tượng thích hợp thi thuật nào —— cũng không thể đem uy lực không nhỏ “Băng Tâm khúc”, tùy tiện thi triển trên thân vị quân hán nào a?

Bất quá, ánh mắt quét qua, liếc qua thấy một cọc gỗ buộc ngựa, đang lẻ loi trơ trọi cách đó không xa. Đoạn cọc gỗ cao ba bốn thước có chút màu nâu khô, lộ ra bão táp.

“Chư vị xem kỹ, ta sẽ đem “Băng Tâm khúc”, thuật này dùng trên thân cọc gỗ kia! “

Vừa dứt lời, bắt chuyện ngưng niệm một chút, một đạo pháp thuật Băng Tâm kết, ngay lập tức rơi xuống cọc buộc ngựa.

Thi thuật mau lẹ như thế hiển nhiên người thi pháp hiển lộ ra lý giải sâu xa về pháp thuật cùng với đạo lực cao diệu.

Đáng tiếc chính là, khi tinh ngôn pháp thuật này thi triển phong cách, khác một trời một vực với mấy vị đệ tử Thiên Sư giáo kia, nhanh là nhanh, nhưng người vây xem lại càng nhìn không ra đó là môn đạo gì, còn đang chú ý quan sát, xem hẳn chuẩn bị thi pháp như thế nào.

Thấy mọi người không có phản ứng, mở miệng nhắc nhở; lúc này mọi người mới biết, hóa ra thiếu niên đạo sĩ này đã thi pháp xong.

Thấy trên mặt phần lớn mọi người đều hiện ra vẻ u mê mê, bắt chuyện mời một vị quân hán phụ cận, bảo hắn đi kiểm tra cái cọc gỗ kia.

Trong ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, vị quân sĩ kia đi đến trước cọc gỗ, nơm nớp lo sợ đưa tay sờ...

Khiến mọi người cảm thấy kỳ quái chính là vị huynh đệ ban đầu còn chút rụt rè giờ lại đặt tay sát vào cọc gỗ, không chịu rời đi nữa.

“Có gì đó rất quái lạ!”

Mọi người càng chờ mong.

Thức điệu ở một bên cũng vội vàng hỏi:

“Thế nào? Cảm thấy thế nào?”

“Không tệ, rất lạnh, rất mát mát!”

“Ha ha ha...”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền chợt nghe một tiếng cười to, từ trong đám người truyền ra.

Tiếng cười này đúng là từ trong miệng Lâm Húc phát ra:

“Ha ha! Chiêu pháp thuật này của Trương đường chủ quả nhiên thú vị. Ngày hè Viêm Viêm, vừa vặn dùng để nạp mát!”

Nghe Lâm Húc nói vậy, toàn bộ binh sĩ xung quanh lập tức hiểu ra, cũng cười ầm lên theo. Lúc này ngay cả vị Trương Vân Nhi khá là nhàn nhã kia, nghe sư huynh nói rất thú vị, cũng nhin không được che miệng cười.

Mà vị tiểu nha đầu xinh đẹp kia, nghĩ rằng Lâm Húc đang khen ca ca của mình nên cũng cười hài lòng.

“A! chê cười a...”

Thấy pháp thuật của mình, đạt được hiệu quả không tưởng được như vậy, tinh ngôn cũng cảm thấy có chút lúng túng, vuốt đầu cười ha ha hai tiếng.

“Kỳ thật Trương đường chủ có thể thi triển pháp thuật như vậy, đã rất không tồi rồi. Dù sao Trương đường chủ cũng chỉ ở lại La Phù sơn trong thời gian hai tháng ngắn ngủi.”

Thấy có người mở miệng xin lỗi, vị sư huynh Thịnh Đường Hoành kia không nhin được mở miệng trấn an.

Mà vị Bảo Hùng kia Bảo Đô úy kia, ấn tượng đối với chuyện giải thích cũng đã thay đổi không ít. Vừa rồi nghe Lâm Húc nói, thiếu niên này chỉ ở trên La Phù sơn chờ đợi hai tháng, Bảo Sở Hùng liền bừng tỉnh đại ngộ. Nghĩ lại, thật ra bản thân mình cũng không thể oán trách thiếu niên này, muốn trách cũng chỉ có thể trách những tiền bối chương môn mắt cao hơn đỉnh La Phù Sơn, là bọn họ làm ra chuyện đuổi vệt lên chuồng như vậy.

Nghĩ như vậy, thái độ đối với việc Bảo Đô úy tỉnh táo hơn rất nhiều. Thấy vậy thì lúng túng, Bảo Sở Hùng cũng hòa hoãn theo:

“Thịnh đạo trưởng nói phải, ngăn ngui hai tháng mà có thể có được pháp thuật như vậy cũng rất không dễ dàng! Kỳ thực, kiến thức của Trương đường chủ cũng thật bất phàm, đối phó với chuyện yêu nhân phóng hỏa, cùng đạo trưởng Thiên sư tông nghĩ đến cùng một chuyện rồi!”

“Ồ?”

Ba người Lâm Húc đều lộ ra vẻ tò mò.

“Trương đường chủ cũng từng đề cập qua, muốn ở dưới trướng ta mặc áo giáp của lang nhi, vẽ lên Tị Hỏa phù chú, như vậy liền có thể hút gọn một mẻ bắt hết yêu phi!”

“Tị Hỏa, phù chú?”

Vừa nghe lời ấy, Lâm Húc xưa nay lấy phù lục tự phụ, lại có chút nhin không được mỉm cười.

Sau khi nghiêm mặt một chút, Lâm Húc liền ôm quyền nói với Bảo Đô úy:

“Kiến thức Trương đường chủ quả nhiên trác tuyệt. Bảo đại nhân, ta đột nhiên nghĩ tới, nếu lần này xuất chinh tiêu phi chủ yếu dựa vào quân mã đại nhân chém giết, Tị Hỏa phù chú tự nhiên cực kỳ trọng yếu. Không bằng, giống như vừa rồi, để cho Trương đường chủ và Thịnh sư huynh đến diễn một phen,

xem hiệu quả chính xác của Tị Hỏa phù một chút. Đại nhân nghĩ như thế nào?”

“Tốt! Đề nghị này rất hợp ý ta. Chinh chiến cũng không phải trò đùa, Tị Hỏa Phù Chú này không được phép sơ xuất. Thịnh đạo trưởng, Trương đường chủ, không biết ý hai vị như thế nào?”

Binh sĩ chung quanh vừa nghe câu đối đáp này, tự nhiên lại nổi lên âm thanh cổ vũ —— vừa rồi thấy đánh thức tỏ ra khúc mắc, nhìn không rõ cho lắm, thật khó hiểu. Bây giờ Lâm Đạo nghe được chủ ý của hắn ta, muốn cho Thiên Sư giáo này tỷ thí một phen với môn nhân đệ tử Thanh cung, đương nhiên là quần hùng mãnh liệt, thanh âm cổ vũ vang dội.

“Ừm, cũng tốt; diễn một chút, cũng tiện thời điểm lâm trận, để các vị quân gia càng thêm yên tâm, lớn mật mà truy kích.”

Thịnh Hoành Đường hơi trầm ngâm, liền đồng ý đề nghị của sư đệ và Bảo Đô úy. Khác với Lâm Húc huyết khí phương cương, Thịnh Hoành Đường cũng không phải muốn tranh cường đấu thắng với người Thượng Thanh cung.

Nghe ba người nói rất có lý, mở miệng cũng gật đầu đồng ý:

“Được, vậy thử một chút.”

Bất chấp người khác nghĩ thế nào, hiện tại bắt chuyện trong lòng còn có chút vui vẻ:

Xem ra lần này việc tiêu diệt phi thực sự không phải là hắn không có khả năng xuất thủ.

“^#*@^★#!*☆ ~ @!”

“Trương đường chủ muốn dùng phù mặc đặc chế của ta?”

Thịnh Hoành Đường đánh giá một phen, không thấy trên người hắn có bình chai chai lọ, liền hảo tâm đề nghị.

“Phù Mặc đặc chế?”

“Đúng vậy, đây là mực nước bản giáo dùng bí pháp chế thành, linh khí ẩn chứa bên trong, thật lâu mà không ngưng, tăng gấp bội uy lực phù lục. Trương đường chủ có muốn thử không?”

“Ồ! Lợi hại như vậy sao! Vậy ta sẽ tới thử một chút, đa tạ Thịnh huynh!”

“Không khách khí. Không biết vị quân gia nào nguyện ý đến thử Tị Hỏa Phù của bản đạo?”

Thịnh Hoành vừa nói xong lập tức có vài binh sĩ chạy tới. Thịnh Hoành Đường chọn người chạy đầu tiên chạy tới.

Mặc dù binh sĩ chiến đấu thịnh vượng như Đường Phù Lục, thí luyện nô nức, nhưng đến thời điểm quát tỉnh lại, mỗi người đều rỉ tai điếc, người nhìn ta nhìn người, chính là không ai nguyện ý chủ động tiến lên thử.

Đang lúc xấu hổ thì chợt thấy một binh sĩ lao ra khỏi đám người, xông tới trước mặt người bắt chuyện:

Thấy rút cuộc có người chịu đứng ra, bắt chuyện không khỏi cảm động, vội vàng đỡ lấy quân hán đang xông tới, cảm kích nói:

“Dũng sĩ ới đa tạ!”

Ai ngờ, người nọ nhất thời không kịp trả lời, chỉ lo quay đầu nhìn lại, chửi ầm lên:

“Triệu lão lục, tên khốn kiếp nhà ngươi, lại dám đùa giỡn với ta!”

“Oan uổng quá! Là thằng nhãi khốn kiếp Tiền Đại Mao đẩy ngươi...”

Trong đám người vang lên tiếng kêu của Triệu lão lục.

Đang lúc xiêu vẹo, Bảo Đô úy chợt nghe thấy một tiếng gào to:

“Câm miệng lại cho ta! Trước mặt các vị cao nhân, bộ dạng này của các vị còn ra thể thống gì nữa?!”

Thấy Đô úy nổi giận, mấy tên quân hán này vội vàng ngậm miệng không nói.

Sau một hồi gà bay chó sủa, hai người bắt đầu lên tiếng, bắt đầu chuẩn bị khắc phù chú lên giáp nhẹ của hai binh sĩ này.

Chỉ là, lo lắng đề phòng một hồi, vị binh sĩ Tôn Tiểu Ất vừa mở miệng, thấy Thịnh đạo trưởng bên cạnh đã bắt đầu vẽ phù chú, trên lưng mình cũng không có động tĩnh gì, nên cảm thấy có chút kỳ quái.

Càng yên tĩnh như vậy, trong lòng Tôn Tiểu Ất càng thêm sợ hãi. Lúc này, hắn quay mặt đi nhìn vị tiểu đạo gia kia rốt cuộc đang làm gì:

“À, hóa ra là đang đọc sách.”

Nhìn thấy hắn mở ra một bản thư tịch khắc đầy những đường nét kỳ quái, hắn đang nghiêm túc nghiên cứu.

“Đạo gia người đang làm gì ở đây?”

Tôn Tiểu Ất có chút hiếu kỳ.

“À, ta đang xem phù phổ.”

“Không đối gạt vị quân gia này nói, bình thường ta vẽ phù không nhiều lắm. Tuy rằng phù phổ Tị Hỏa phù này sớm đã học thuộc lòng trước khi xuống núi, nhưng nâng bút, vì bảo đảm an toàn, ta vẫn nên nhìn lại một lần cho thỏa đáng.”

“À, có lý. Cái này không khác gì lâm trận mài thương với bọn ta... Ồ?!”

Mặc dù bây giờ bầu trời đầy mây trôi, trên mặt đất nổi lên từng trận gió mát, nhưng vị Tôn Tiểu Ất này, đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cảm giác mình tựa hồ như đã hạ xuống nghỉ mát rồi...

May mắn chính là, sau khi tỉnh lại tay chân cũng khá nhanh nhẹn, trước khi Tôn Tiểu Ất ngất xỉu, cuối cùng cũng vẽ xong một tấm Tị Hỏa Phù lên giáp nhẹ sau lưng gã.

Thấy hai người đều đã vẽ xong phù, Lâm Húc kia liền từ trong ngực móc ra một tấm phù lục đã được chế sẵn, ném về phía xa, vùng đất trống kia liền bốc lên lửa cháy hừng hực, đốt thành một biển lửa.

Không cần nói nữa, Lâm Húc tạo ra biển lửa này, tất nhiên là muốn hai người Tôn Tiểu Ất xông pha khói lửa.

Thấy người trả lời cũng chuẩn bị thỏa đáng, Thịnh Hoành Đường liền nói:

“Hiện tại mời hai vị quân gia xuyên qua đống lửa phía trước - đừng sợ, Tị Hỏa phù sẽ bảo vệ các người an vô sự.”

“Được!”

Không bao lâu sau, vị quân sĩ dũng cảm kia thông dong lướt qua biển lửa, sau đó lại quay về trước mặt mọi người:

“Oa! Quá thần kỳ! Thật sự không sao cả.”

Quân sĩ kia hiện tại kiêu ngạo giống như anh hùng chiến đầu chiến thắng chiến thắng trở về, ở trước mặt các huynh đệ vây xem tuần tra một vòng, để cho bọn họ xem xét mình sau khi đi qua biển lửa bình yên vô sự.

Tuy rằng, trên y phục của vị anh hùng này, vẫn vẽ một vài vết than ngôn ngang lửa cháy bập bùng; nhưng tục ngữ có câu, “Thủy Hỏa vô tình”, vừa rồi dù sao cũng đã trải qua một lần trong lửa nóng, có thể nói như vậy đã là rất không tồi rồi!

“A? Tôn Tiểu Át, tại sao người vẫn đứng nguyên tại chỗ?”

Sau khi kiểm tra hiệu quả của pháp thuật, Bảo Đô úy hưng phấn, nhưng lại nhìn thấy binh đình đang đứng trước mặt mình, tựa như cọc gỗ buộc ngựa, đóng đinh tại chỗ không hề nhúc nhích.

Lúc này, hỏa tràng do mảnh phù lục của Lâm Húc tạo thành đã dần dần yếu đi.

“Khụ khụ! Tên Tôn Tiểu Át người còn không qua được, ta liền sai người thổi đánh người hai mươi đại trượng!”

Thấy thẳng nhãi Tôn Tiểu Át nhát gan như vậy, Bảo Sở Hùng bắt đầu đe dọa.

Bị Bảo Sở Hùng dọa sợ như vậy, Tôn Tiểu Át không biết làm sao đành phải vội vàng đi đến phía trước phiến hỏa diễm khủng bố kia. Một bên dịch chuyển, một bên trong lòng không ngừng cầu khẩn, hy vọng trên trời dưới đất các thần tiên đi qua nơi đây, có thể đại hiển uy linh, phù hộ đạo học đồ trên lưng

mình vẽ thành Tị Hỏa Phù, thật có thể làm cho con mình giáp sống trở về!

Bất quá, Tôn Tiểu Ất cảm thấy an ủi chính là, mảnh hỏa diễm trước mắt kia, trải qua một hồi cọ xát của mình, thanh thế đã yếu đi không ít.

“Ừm, quả nhiên làm người không nên việc gì thì cứ tranh chấp trước cho thỏa đáng, nhìn hỏa hầu này nhiều nhất cũng chỉ có thể thành thực ba phần mà thôi...”

Thời điểm suy nghĩ lung tung như vậy, đảo mắt đã vào khu vực hoả trường này.

Ai ngờ, ngay lúc vị Tôn Tiểu Ất có lòng cầu may này tiến vào chốn hỏa tràng, bắt đầu dùng hết khí lực bú mẹ cất bước chạy như điên, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, ngọn lửa nguyên bản thanh thế đã yếu đi, bỗng nhiên lại phồn thịnh, ngọn lửa phun ra, quang diễm ngập trời, thậm chí so với ban đầu còn vượng hơn!

“Ách? Chẳng lẽ công lực chế phù của ta lại tăng thêm một tầng?”

Thấy cảnh này, Lâm Húc vừa mừng vừa sợ.

- không ai chú ý tới, Trương đường chủ của Thượng Thanh Cung đang đi theo tiểu nữ đồng đó, thì thầm ở đó:

“Kỳ quái, đã nhớ lại giấy phù của ca ca là linh nhất, vì sao đại ca ca kia vẫn không chịu đi về phía trước? Hỏa nhi kia sắp tắt rồi...”

“Nhưng không sao, ta lại đốt nóng nó!”

Trong lòng Tiểu Quỳnh Thước nóng không sao, lại nghe thấy trong biển lửa trùng thiên kia, lập tức truyền đến một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế!

“Hồng rồi! Định là Tiểu Ất ca bị thiêu hư rồi!”

Chính giữa lúc mọi người sợ hãi, lại chợt thấy một bóng người, đang từ trong biển lửa bốc hơi tràn đầy kia, lao đảo vọt ra!

Định thần nhìn lại, người này chính là tên binh tốt Tôn Tiểu Ất đã chết đi nhậm chức kia!

Giờ phút này, Tôn Tiểu Ất đang nhe răng nhếch miệng, rướn cổ phát ra từng tiếng kêu thảm thiết kinh khủng. Nghe được tiếng kêu này thê thảm như vậy, trong lòng không khỏi lạnh lẽo:

“Mà thôi, vẫn là công lực không đủ —— không thể tưởng tượng được ta dùng tâm cơ vẽ ra Tị Hỏa Phù, hôm nay lại mất linh...”

“Bất quá may mắn là vị tiểu binh ca này đã lao ra, còn được y cứu. Nếu thật sự là gây ra tai nạn chết người, ta sẽ muôn lần chết đi chuộc tội!”

Đang lúc bối rối, đã có mấy tên quân sĩ xông tới, đồng loạt đỡ Tôn Tiểu Ất, chuẩn bị kéo y đến nương nước xa xa.

“Có quân y không? Cách chỗ bị phỏng này gần đây nhất là ở con phố nào?”

Chính là mở miệng kêu to.

“Ồ? Sao trên người người không có vết thương?”

Trong một mảnh hỗn loạn, đang có một vị quân sĩ đang đỡ Tôn Tiểu Ất, đột nhiên chú ý tới trên người gã không có dị trạng nào, ngay cả hỏa ngân bị đốt cháy cũng không có, lúc này liền mở miệng hỏi.

“...Ách? Đúng vậy a, ta, hình như ta chưa chết thật!”

Nghe được huynh đệ hỏi, Tôn Tiểu Ất một mực gào khóc thảm thiết, lúc này cũng ngừng kêu to, tránh thoát mọi người, bắt đầu luống cuống tay chân nhìn xuống toàn thân.

“Ha ha, ha ha, thật sự cái gì cũng không có!”

Sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, Tôn Tiểu Ất bắt đầu cười ngây ngô.

“Có phải là nội thương không? Có thấy ngực bụng bị đau chỗ nào không?”

Một vị quân sĩ khác quan tâm hỏi.

“Hửm?!”

Nghe hấn nhắc nhở như vậy, Tôn Tiểu Át bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng:

“Không tốt! Ta cảm giác như hai chân như nhũn ra, trái tim cũng đập loạn không ngừng a?!”

“Câm miệng! Ngươi bị hù dọa rồi.”

Lúc này Bảo Sở Hùng cũng tiến tới gần, vừa nghe Tôn Tiểu Át nói ra lời này, lập tức cười mắng một trận.

“Ha ha ha, đại nhân giáo huấn đúng là bị hù dọa —— tiểu nhân thật đúng là chuyện gì cũng không có!”

“Vậy vừa nãy ngươi quỳ kêu cái gì?!”

“Cũng bị hù...”

“Ngươi chết chắc!”

Bảo Sở Hùng nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, một cước đá vào hông Tôn Tiểu Át, làm cho gã lại nhe răng nhếch miệng một hồi. Bất quá, lần này gã cũng không dám kêu lên nữa.

“Diệu quá! Không thể tưởng được Trương đường chủ với phù pháp này cũng có tạo nghệ tinh thâm như thế. Thượng Thanh ngược lại không lấy phù pháp làm sở trường, Trương đường chủ có thể tính là một trong những đệ số đó! Có cơ hội nhất định phải hảo hảo luận bàn một chút.”

Người nói chính là Thịnh Hoành Đường.

Vị Thịnh sư huynh Thiên Sư giáo này, chính là nội hành, chỉ nhìn cái Tị Hỏa Phù nho nhỏ này, liền biết thiếu niên trước mắt này tu vi phù pháp tuyệt không dưới mình. Lúc này, vị này say mê với phù pháp tu luyện thịnh hoành Đường, liền đối với việc bắt đầu dứt khoát tâm giao.

Kết quả như thế, ngược lại là ngoài dự liệu của vị Lâm Húc chờ chờ cười kia. Bất quá mới vừa rồi thấy hiệu quả của phù lục, hiện tại Lâm Húc cũng hơi thu lại sự khinh thị, cùng thiếu niên khen ngợi vài câu.

Mà vị Trương Vân Nhi bên cạnh hắn thì vẻ mặt mỉm cười nhìn đối phương mở miệng, trong lòng thầm nghĩ:

“Khó trách phụ thân lần đó từ Mã Đạp Sơn về, lại treo thiếu niên này lên bên miệng vài ngày. Như vậy xem ra, thiếu niên này thật sự có chút không đơn giản.”

Đang lúc suy nghĩ, bên tai lại quanh quẩn thanh âm hào hùng giống như chuông lớn của Bảo Sở Hùng:

“Các vị huynh đệ nghe xong! Ta lần này có chư vị cao nhân Thiên Sư giáo tương trợ, còn có Trương đường chủ của Thượng Thanh cung giúp đỡ việc vẽ phù, lần này tiêu diệt phi, nhất định có thể mã đáo thành công!”

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại các vị sẽ trở về chuẩn bị vũ khí. Ngày mai lúc gà gáy, ta sẽ dẫn các huynh đệ xuất phát đi tiêu diệt tên giặc vô liệu vô liệu không dám trốn ở trong Hỏa Vân Sơn kia!”

Quận đô úy ra lệnh một chút, cả đám tướng sĩ rung trời giới thiệu một tiếng, sau đó liền tự mình về doanh chuẩn bị đi.

Bàn giao xong xuôi với quân tốt thủ hạ, Bảo Sở Hùng liền xoay người lại, đối với đám người Lâm Húc, tỉnh ngôn đồng thanh nói:

“Bây giờ xin mời chư vị đạo trưởng theo ta đến đại trưởng một chuyến. Trước khi xuất chinh, ta muốn cùng các vị tâm sự tình về Hỏa Vân sơn.”

“Vâng! Đại nhân xin mời.”

Lâm Húc đại biểu mọi người đáp lại, đám người này liền muốn quay về đại trưởng.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập. Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, mọi người đều ngẩng đầu nhìn theo hướng có tiếng vó đang lướt qua. Trong cái ngã tư đường bị xé toạc kia, có một người cưỡi ngựa từ xa tới gần, nhanh chóng chạy về phía quân doanh bên này; phía sau lưng con tuấn mã, nhấc lên khói bụi cuộn cuộn suốt chặng đường.

“Đây không phải là tùy thân gia phó của thái thú đại nhân
Đoạn An sao? Hắn đến đây có chuyện gì?”

Sức ngựa kia rất nhanh, trong nháy mắt đã đến phụ cận; Bảo
Sở Hùng vừa nhìn thấy, lập tức kỵ sĩ đứng là người quen.

Chờ đoạn An Khang ghì chặt tọa kỵ, xoay người rơi xuống
ngựa, Bảo Sở Hùng vội vàng nghênh đón hỏi:

“Vì sao Đoạn An người lại vội vã như vậy? Có phải là Đoạn
đại nhân có quân tình khẩn cấp truyền đạt không?”

Đoạn An cũng không trực tiếp trả lời, thở hỏn hển nói:

“Bảo đại nhân, nhìn thấy người thì tốt quá! Đại nhân nhà ta chỉ
sợ các người đã xuất chinh.”

“Ồ? Chẳng lẽ đạo phi có biến?”

Bảo Sở Hùng nghe vậy biến sắc, trái tim như muốn nhảy ra
khỏi lồng ngực.

“Cái đó thì không phải.”

Đoạn An dừng lại một chút, sau đó liền vội vàng hỏi:

“Bảo đại nhân, hắn đã tới Trương đường chủ của Thượng
Thanh cung rồi sao?”

Chương thứ năm Thiên Ngã Vô Tâm, đã huyết sáo bắt minh chi kiếm.

Nhìn thấy Đoạn An An ngựa được thúc roi, vội vàng gào thét lao tới, tựa như đang mang theo quân tình thập phần nóng nảy. Nhưng khi hắn vừa mở miệng, ở nơi đó chỉ lo lắng nghe ngóng xem đạo sĩ của Thanh cung có tới hay không —— tuy Đoạn An hỏi rõ ràng như vậy, Bảo Sở Hùng vẫn cảm thấy vừa rồi mình không hiểu, nhin không được phải xác nhận:

“Trương đường chủ? Người nói Trương đường chủ nào?”

“Khụ khụ... Chính là do Chương môn Linh Hư chân nhân của Thanh Cung phái tới, hiệp trợ đại nhân tiêu diệt đám phỉ trong Thượng Thanh Cung. Tứ Hải đường đã đồng ý, Trương đường chủ...”

Đoạn An thở hắt ra, nói xong câu này cũng tan nát.

“À, là hắn. Trương đường chủ đã tới!”

Bảo Sở Hùng chỉ tay về phía bên cạnh, mở miệng nói.

Lúc này cũng đã mở miệng, thi lễ:

“Tại hạ chính là thông báo. Không biết ngài tìm ta có chuyện gì?”

Lời còn chưa dứt, Đoạn An đã giành nói:

“Tạ ơn trời đất! Có thể làm ta bắt kịp rồi, hô lên...”

Thở hắt ra một chút, Đoạn An nói tiếp:

“Đại nhân nhà ta, chỉ sợ các người đã xuất chinh!”

Vừa nghe lời này, Bảo Sở Hùng kia lập tức khăn trương lên, vội vàng hỏi:

“Chẳng lẽ chuyện phỉ tình hữu biến?!”

“Không phải. Thật ra Đoạn đại nhân muốn đích thân đến tiền chư vị xuất chinh. Hắn sợ các người đã xuất phát, liền bảo ta trước cười khoái mã chạy tới bắt chuyện một tiếng.”

“A, thì ra là thế.”

Bảo Sở Hùng vừa nghe lời ấy, tâm tình lập tức thả lại vào trong bụng; trong lòng hắn thầm nói:

“Vây mới đúng chứ. Những ngày qua, ngày nào ta cũng phải trình sát tới Hỏa Vân sơn thăm dò, nhưng không thấy quay lại bẩm báo, khối nhi kia có dị động gì không.”

Vừa nghĩ tới đây, Bảo Sở Hùng lại đột nhiên như nhớ ra cái gì, có chút kỳ quái hỏi Đoàn An:

“Ta nói Đoàn An, Thái Thủ đại nhân không phải đã nói với ta, chỉ cần lên đạo trường Thanh Cung một bước, ta phải lập tức dẫn đội xuất phát, không được chậm trễ sao? Làm sao lão đại nhân lại đổi chủ ý vậy?”

“Điều này ta cũng không rõ. Nhưng theo tiểu nhân thấy, lần này Đoàn đại nhân cũng là mong muốn tạm thời.”

Lúc này vẻ mặt của Đoàn An cũng cười khò:

“Hai ba ngày trước Đoàn đại nhân nhận được truyền thư bồ câu bay đến thăm, hình như cũng không có gì, chỉ có điều vui vẻ. Hôm qua, ta còn thấy đại nhân nhàn nhã nhàn rồi, ban ngày cùng ban văn hữu luận thi phẩm; buổi tối sẽ mở tiệc chiêu đãi vài vị khách khứa ở nha môn phủ nha, hình như cũng không có việc gì. Nhưng sáng sớm hôm nay, đến lòi ta từ trên giường lên, ta là ngựa chạy tới, gọi các người chậm xuất chinh, còn phải chuẩn bị tốt cho Trương đường chủ, tuyệt đối không thể chậm trễ...”

Đoàn An nói đến đây, kể cả hắn, nhất thời ánh mắt mọi người đều “bá” một tiếng tất cả đều nhìn về phía mở miệng.

Bảo Sở Hùng cân nhắc nói:

“Thiếu niên này chẳng lẽ có địa vị to lớn gì đó? Nếu không sao lại để Thái Thủ đại nhân chiêu cố như vậy?”

“A... Nhớ ra, Lâm đạo trưởng vừa mới nói, kỳ thật cái này đường chủ vào Thanh Cung không bao lâu, ba bốn tháng trước mới rời khỏi Mã Đạp Sơn gì đó—— chẳng lẽ Mã Mã gia, hắn là vị đại thành trong triều? Kỳ quái, ta chưa từng nghe nói có

nhân vật số một như vậy. Bất quá ta cũng không biết nhiều lắm đại quan...”

Bảo Sở Hùng ở bên này nghi thần nghi quỷ, mấy vị đệ tử Thiên sư tông Lâm Húc thì nghĩ đến:

“Khó trách Thiên sư chân nhân từng đề cập qua, La Phù sơn thanh cung cùng triều đình liên hệ rất mật thiết. Không thể tưởng được một thiếu niên đường chủ nhỏ tuổi như vậy lại để cho thái thú đứng đầu một quận, chuyên môn chạy đường xa chạy tới giao nạp. Như vậy xem ra, thế lực Thượng Thanh cung trong triều, đã càng ngày càng lớn. Ai!”

Nghĩ lại giáo dân của Thiên Sư tông mình ngày xưa bị quan phủ đè nén, nhất thời, sắc mặt mấy vị đệ tử Thiên Sư tông đều có chút mất tự nhiên.

Không đề cập tới mấy người này, chỉ nghe đoạn kia an tâm một chút, tiếp đó dần dò nói:

“Sáng sớm ngày mai Đoạn Thái Thủ đã có thể chạy tới bóc dương. Tiểu nhân xin mời Bảo đại nhân, Trương đường chủ, trước tiên kiên nhẫn chờ đợi cả đêm.”

“Đúng rồi đô úy đại nhân, có thể cho tiểu nhân uống một ngụm nước được không? Đoạn đường này gấp gáp đuổi ta chết khát rồi!”

Bảo Sở Hùng nghe vậy vội vàng sắp xếp cho Đoạn An đến một doanh trướng nghỉ ngơi, sau đó sai người đưa lên một hồ nước trong.

Tuy rằng Đoạn An chỉ là một tên nô bộc, nhưng lại là tâm phúc của Đoạn Thái Thủ, ngay cả Bảo Sở Hùng cũng không dám lãnh đạm.

Một quận Đô úy đối với gia nô thái thú cung kính như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân. Vốn dĩ, phẩm cấp của đô úy này cũng không tính là thấp. Nhưng lúc này thiên hạ an tâm một chút, địa vị võ nhân đã giảm xuống không ít. Tại nơi trung nguyên đó., Không ít quận binh trong quận, thậm chí đều đã bị huỷ bỏ; cho dù vẫn giữ lại chức vị Đô úy này, chức này cũng thường thường do một người Thái Thủ làm kiêm nhiệm. Chỉ có Lãnh Nam Man Cương chưa khai hóa như quận Nam Hải,

bởi vì dân chúng hung hãn, đạo phỉ nảy sinh, mới giữ lại ban đầu biên chế binh quận, dùng để bảo vệ an dân.

Tuy quận đô úy của quận Lĩnh Nam vẫn do võ giả đảm nhiệm, nhưng lại chịu sự tiết chế của Thái Thủ. Cho nên mặc dù hiện tại quận Đô úy Bảo Sở Hùng bỗng nhiên hưng phấn, cảm thấy rất bất mãn đối với thái thú đại nhân, nhưng hắn vẫn giữ nguyên nét mặt tươi cười an bài chỗ ở cho Đoạn An và chư vị đạo trưởng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi dùng xong điểm tâm, bắt chuyện liền cùng bốn người Bảo Sở Hùng, Lâm Húc, cùng một chỗ ở trung quân trưởng chờ Thái Thủ đến.

Thủ hạ của Bảo Đô úy ba trăm binh sĩ quận nhân mã, lúc này cũng đều đang chuẩn bị các công việc trước khi xuất chiến, chỉ chờ Thái thú, Đô úy đại nhân ra lệnh một tiếng, liền đi tới Hỏa Vân sơn chinh phạt giặc cướp.

Bây giờ sắc trời còn sáng, cũng chỉ mới qua được hai lần như gà gáy. Mượn thời gian trống này, Bảo Sở Hùng liền nói rõ tình huống cụ thể về đám người Lâm Húc, Lâm Húc, kể lại chi tiết một chút về tình huống tiêu diệt cường đạo lần này.

Hóa ra, đám đạo tặc được yêu nhân âm thầm tương trợ này, hang ổ ở phía tây nam huyện Tịch Dương và huyện Long Xuyên giáp giới, trên Hỏa Vân sơn, dựa theo nguy hiểm kết doanh, được xưng là Đại Phong trại. Đại Phong trại chủ tên là Tiêu Vượng, chỉ vì lông tóc khô vàng, liền được gọi là “Kim Mao Hồ”.

Tên đầu sỏ giặc này cháy rất nhiều, tuy rằng có danh hiểm uy mãnh nhưng thực ra công phu của hắn cũng chỉ bình thường mà thôi. Chỉ có điều Tiêu Vượng này tuy đáng người rất to, thô kệch nhưng lại là nhân vật khá chi tiết trong loài người quen biết với hắn, tất cả đều nói hắn ngoài hàm súc, thực sự là quỷ vật đa đoan.

Bởi vậy, Kim Mao Hồ này cháy khét mới có thể lãnh đạo đám đạo tặc bên dưới, lần lượt tránh thoát huyện binh truy diệt. Hơn nữa còn dư dả chiếm cứ đám giặc cỏ đầu núi phụ cận,

dùng nhân số Đại Phong trại càng tiêu diệt càng nhiều, cuối cùng có chừng hai ba trăm tên còn lại.

Những đạo tặc này, đi lại như gió, cướp bóc như lửa, khiến dân chúng mấy huyện gần đó khổ không thể tả. Hỏa Vân sơn đàn giặc cướp, liền thành vạch trần họa lớn tâm phúc mấy huyện huyện Dương.

Tuy nhiên đúng với câu tục ngữ đó: “Người sợ nổi tiếng heo sợ trắng kiện. Chúng phỉ Đại Phong trại này tiếng tăm càng lúc càng lớn, vì họa dần dần khiến cho các quan viên của quận Nam Hải chú ý. Cuối cùng, hơn ba tháng trước, khi Đại Phong trại ở một nơi nào đó Long Xuyên cướp bóc, vì thôn dân phản kháng mà Đại Phong trại phản kháng lại., Liền tàn sát mười mấy hộ trong thôn, ủ thành huyết án ngập trời, hợp quận chấn động. Việc này truyền ra, Châu Mục rất là tức giận, nghiêm trách Nam Hải quận thái thú dốc hết toàn lực tiêu trừ hung đồ; bằng không, phải tố cáo triều đình, miễn chức quan trị tội hần.

Kể từ đó, Nam Hải Thái Tuyên mang theo Đoàn Tuyên, tự nhiên cũng bị làm cho sứt đầu mẻ trán; dưới sự thúc giục của quần hùng, càng là Nghiêm Lệnh quận Đô úy Bảo Sở Hùng toàn lực tiêu diệt tặc đồ Đại Phong trại. Vì vậy, dưới sự hung hăng đánh loạn của binh sĩ quận, phạm vi hoạt động của Đại Phong trại càng ngày càng nhỏ, cuối cùng co đầu rút cổ vào trong Hỏa Vân Sơn. Đồng thời, nhân số sơn trại càng ngày càng ít, hiện tại chỉ còn lại trăm người.

Đám phỉ Đại Phong trại chiếm cứ Hỏa Vân sơn, nói đến cũng là cảnh huyện bóc Dương. Chính là núi như kỳ danh, núi lửa đá núi đá, đều hiện lên màu lửa đỏ. Xa xa nhìn lại, cả ngọn núi đỏ chót sừng sững ở dưới trời xanh, tựa như ngọn núi lửa; ngay cả đám mây trắng bay qua đỉnh núi kia, cũng bị ánh thành màu đỏ rực, như ráng mây đỏ.

Mà Hỏa Vân Sơn không chỉ có sơn sắc như lửa, ngay cả thảo mộc trên núi, cành lá cũng đều có màu đỏ rực. Liên quan tới Hỏa Vân Sơn, người địa phương còn có một truyền thuyết, nói núi này từng là nơi Nam Việt quốc phủ diệt vong sẵn bản ngự uyển đã lâu. Bất quá, thuyết pháp này cũng chỉ là dân sơn phụ cận Hỏa Vân Sơn nói một chút mà thôi, những người khác chỉ

cần nhìn thấy bộ dáng quái dị này, liền không chịu tin tưởng chỗ sơn trường này, thật có giá trị săn bắn.

Bất quá, tuy bề ngoài Hỏa Vân sơn này kỳ lạ, nhưng thế núi cũng không hiểm trở; những đạo tặc tạm thời trốn vào trong núi bị những quân binh nổi giận này tiêu diệt, chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ tiếc, ngay khi Bảo Đô uỷ một đường truy đuổi mãnh liệt, ý đồ liên tục đánh hạ Đại Phong phi trại, yêu nhân phóng hỏa quấy rối kia đã xuất hiện. Mỗi lần quân binh tấn công lên núi, sẽ bị lửa hùng hực từ đất bằng xông ra ngăn trở đường đi. Mà truy kích tiểu đội phi xuống núi lấy nước, mỗi khi sắp đắc thủ, lại bị một biển lửa ngăn trở đường đi.

Mấy lần công kích, tất cả đều tay trắng quay về. Không còn cách nào, Bảo Sở Hùng đành phải trả lại từng bộ phận âm ức, mời Thái Thủ Duyên mời cao nhân đến hỗ trợ hấn cuộc yêu phá phi.

Nói đến đây, Bảo Sở Hùng hung hăng đánh quyền chưởng, nói với mấy vị đệ tử Đạo môn đang nhập thần:

“Đại Phong trại phi phi thật sự đáng giận! Lần này có thể được mấy vị đạo trưởng Thiên Sư tông hỗ trợ, lại có Trương đường chủ tương trợ, nhất định có thể hốt gọn đám chuột nhắt này!”

Nghe thấy lời miêu tả của Bảo Sở Hùng, mấy người bắt chuyện cũng cảm động lây, trực tiếp nghe thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức xuất phát theo đại quân.

Trong lúc mọi người đang bẻ tay, thì ước chừng giờ Mão đã hết, chợt nghe thấy âm thanh xôn xao của quân sĩ bên ngoài trường truyền vào làm yên lặng. Sau đó, liền có một vị quân sĩ truyền lệnh vào trong trường bẩm báo:

“Thái Thủ đại nhân đến rồi!”

Nghe xong lời này, mấy người trong trường đều đứng lên, vội vàng đi ra đại trường nghênh đón Thái Thủ đại nhân.

Đi ra ngoài trường, bắt chuyện là thấy một vị quan viên mặc quan phục nghiêm nhiên đang từ trong một chiếc xe ngựa đi xuống. Trong nắng sớm tinh lại thấy rõ ràng, vị Đoàn Tuyên

Đoàn Tuyên trong miệng Bảo Sở Hùng lòng thái thú, khoảng năm mươi tuổi, thân hình hơi gầy, diện mạo đoan chính, thái độ uy nghiêm, dưới cằm có một chòm râu, đang phát phơ theo gió.

Đoạn Thái Thủ xuống xe ngựa, liền cất bước đi tới bên này. Bảo Sở Hùng thấy thế vội vàng nghênh đón, nói:

“Đại nhân cẩn thận... Thời tiết Viêm Viêm, hà tất phải nhờ Đoạn đại nhân đích thân đến tiền quân xuất chinh?”

“Ha ha, Sở Hùng ngươi có điều không biết. Lần này lão phu tới vạch dương, thứ nhất là tiền sư xuất chinh, thứ hai là chuẩn bị hai món quà nho nhỏ, muốn tặng Trương đường chủ đi thượng Thanh cung, biểu thị lòng biết ơn Nam Hải quận chúng ta đã hết sức giúp đỡ hần. Trương đường chủ đang ở đâu? Mau dẫn ta đi gặp hần!”

Đoạn Thái Thủ nửa câu trước vẫn còn êm đềm, nhưng đã đến bước cuối cùng, ngữ khí lại trở nên có chút gấp gáp. Nhìn đến mức Bảo Sở Hùng tròn mắt há hốc mồm, không biết nguyên do vì sao.

Thấy Thái Thủ đại nhân nhắc tới mình, cũng không cần đợi Bảo Hùng chỉ dẫn, mở miệng liền bước nhanh tới một bước, vái thật sâu, nói:

“Tiểu dân Trương Tĩnh xin chào Thái Thủ đại nhân.”

“Không cần đa lễ, không cần đa lễ! Ngươi chính là Trương đường chủ?”

“Đúng vậy.”

Nghe vậy, Đoạn đại nhân liền bắt đầu cẩn thận đánh giá trên dưới.

Đang lúc nghe thấy không hiểu chuyện gì xảy ra, Đoạn Thái Thủ vuốt vuốt chòm râu, cười liên tục nói:

“Quả nhiên, quả nhiên!”

“Ừnh?”

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Thái thú đại nhân quá khen rồi!”

“Trương đường chủ không cần khiêm tốn, những lời này của lão phu người hoàn toàn xứng đáng.”

Vốn dĩ tên Đoạn thái thú này có quan uy rất nặng, nhưng lúc này dường như hắn đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của đám người Bảo Sở Hùng, chỉ để ý khuôn mặt tươi cười, một lòng muốn bắt chuyện:

“Lần này lão phu đến đây đang có hai thứ muốn tặng cho Trương đường chủ. Người đâu!”

Một tiếng triệu hoán, một vị diễn lại bên cạnh tiến lên, trong tay đang cầm một cái khay sơn đỏ, trong mâm là một vật dẹt tơ lụa màu thủy lam, bên cạnh đặt hai cái đuôi lông vũ trang trí, tất cả đều nhuộm thành màu vàng óng.

“Đây là?”

“Lần này đi tiểu phi, Trương đường chủ đúng là chủ lực, chẳng lẽ không có tinh kỳ trợ giúp uy thế? Lá cờ màu vàng của huyền điều màu xanh nước biển, chính là do lão phu sai người chạy trong đêm, tặng cho đường chủ, chúc Trương đường chủ lần này đánh cờ đắc thắng!”

Lúc nói câu này, bên cạnh đã có quân lính tùy tùng mang tới một cây gậy trúc xanh, Đoạn Thái Thủ tự tay mở cờ xí ra, buộc vào đầu gậy, tiếp theo lại buộc chặt hai sợi lông chim cao chót vót kia.

Hành động lần này của thái thú đại nhân càng làm cho vị phi chủ bên cạnh kia thấy mà nhếch miệng.

Lúc này, cán cương kỳ này đã triển khai trong gió sớm mát lạnh. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên cờ xí xanh thẫm vang lên tiếng boong boong kia, đang vẽ một thần điều Chu Tước màu vàng. Đồ án Thần Điều tạo hình đơn giản, nhưng cực kỳ sinh động, tựa như một vật sống vậy.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy con Huyền Tước màu vàng trên cờ theo gió bay trong hào quang buổi sớm, giương cánh xòe ra, ngạo nghễ bề bề, trong thoáng chốc như muốn từ giữa không trung bay nhào xuống.

“Nghe nói đường chủ tĩnh thất xây trên La Phù Sơn Thiên Điều Nhai, nghĩ đến chim quý hiếm dị điều hẳn là nhiều; mà huyền diệu Chu Tước lại là thánh linh thủ hộ phía nam, chủ thái bình, lão phu liền tự mình chủ trương vẽ đồ án này, không biết Trương đường chủ có hài lòng hay không?”

“Đương nhiên! Đương nhiên!”

Tĩnh lại đã như trong cơn mây mù, làm gì có chuyện nói không nên lời. Mà Quỳnh Huy bên cạnh hẳn, nhìn con chim nhỏ màu vàng trông rất sống động trên lá cờ kia, càng thêm rục rịch; nếu không phải trước mặt có nhiều sinh nhân như vậy, nói không chừng đã sớm phi thân nhảy lên nhìn kỹ càng.

Chuyện này tựa hồ còn chưa xong, lại nghe đoạn thái thú kia nói tiếp:

“Không biết lần này Trương đường chủ xuất chinh, có tọa kỵ thích hợp không?”

“Bẩm đại nhân, thú cưỡi ta có, ta từng mua một con lừa ở huyện thành Truyền La, tuy gầy một chút nhưng cước lực không tệ lắm!”

“Ha ha Trương đường chủ nói đùa, xuất chinh đấu pháp sao có thể cưỡi lừa? Người đâu!”

Đoạn Thái Thủ lại quát lên một tiếng, chỉ thấy phía sau xe ngựa có một người đánh ngựa đi ra, trong tay dắt theo một con ngựa trắng tư thái thần tuấn, đạp “đạp” về phía này.

“Bồng bạch mã này tên là “Phi Tuyết”, là tuấn mã hùng tráng nhất trong phủ nha ta. Hiện tại ta nên nói “Phi Tuyết”Tặng cùng Trương đường chủ, chúc Trương đường chủ lần này xuất chinh, mã đáo thành công!”

“Cái này... Thái Thủ đại nhân thực sự quá thịnh tình, chỉ sợ vẫn bối không chịu nổi.”

Lúc này không riêng Bảo Sở Hùng nhếch miệng, bắt chuyện cũng cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng mở miệng từ chối.

“Ha ha, hiền chất nói đến đâu rồi.”

Thấy bắt chuyện tự xưng là “văn bối”, đoạn xưng hô này của thái thú cũng thay đổi, chỉ nghe hấn nói:

“Hiền chất bên ba mấy trăm dặm, đều là mưu phúc vì con dân của ta. Hai thứ lễ mọn này của lão phu, chỉ lấy miệng, hiền chất không cần chối từ!”

“Tốt, vậy cung kính không bằng tuân mệnh, chờ trận chiến này trở về lại luận xử tiếp.”

Thấy Đoạn Thái Thủ kiên quyết như vậy, hấn biết nhất thời cũng không tiện từ chối, nên tạm thời nhận phần hậu lễ này của hấn.

Mà hấn từ trong những lời vừa rồi của Đoạn thái thú, rút cuộc cũng hiểu được tại sao thái thú đại nhân lại đối xử với hấn như vậy:

“Thì ra đều là vì trị vì con dân! —— Đoạn đại nhân thật sự là một vị ái dân như con, chiêu hiền sĩ hiền minh hảo quan!”

Trong lòng rất bội phục, chợt nghe Tuyên Hoài Đoàn đại nhân kinh ngạc nói:

“Ồ? Bảo kiếm sau lưng hiền chất, thật ra có chút kỳ lạ. Có thể cho lão phu mượn nhìn qua hay không?”

Thì ra, đúng là Đoạn Thái Thủ trông thấy thanh cổ kiếm vô danh không chút trang sức nào kia, từ sau lưng hấn lộ ra chuôi kiếm găm đen thô đơn giản.

Mặc dù có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng tranh thủ thời gian gỡ Vô Danh Kiếm xuống, đưa cho Đoạn Thái Thủ.

Đoạn Thái Thủ khẽ lật thanh kiếm cùn trong tay, cười nói:

“Tĩnh ngôn hiền chất, kiếm này có chút trầm trọng, sợ là không tiện tay; nhìn phong nhận này không sáng, tựa hồ còn chưa khai phong, làm sao có thể ở trước trận phòng thân đối địch? Không bằng, hiền chất trước tiên dùng bội kiếm của lão phu a.”

Nói xong, Đoàn Thái Thủ liền đưa kiếm cùn trả lời, đợi hấn một lần nữa đeo nó lên lưng, liền cởi bội kiếm bên hông xuống, liền vò đưa cho hấn tĩnh lại, nói:

“Hiền chất có thể rút kiếm ra đánh giá. Lão phu tuy là quan văn, thanh bội kiếm tùy thân này cũng không phải là danh kiếm, nhưng coi như cũng khá là sắc bén.”

Lúc này hắn đã rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, đặt ở trước mắt quan sát - Chỉ thấy mũi kiếm này lộ ra mũi nhọn, hàn quang lấp lóe, quả nhiên là lợi khí!

Đang xem lúc, chỉ nghe đoạn kia thái thú ân dạy bảo:

“Tục ngữ nói,” “Công đức kỳ diệu, tất lợi khí; lâm trận giết địch không phải trò đùa, binh khí có sắc bén hay không, thật sự không thể khinh thường”.

“Cái này...”

“Đã bị đại nhân kỳ mã, làm sao dám ngấp nghé bội kiếm tùy thân đại nhân? Văn bối tuyệt đối không dám tuân mệnh.”

Tuy rằng phen vui vẻ này của Đoạn đại nhân là xuất phát từ tâm tính cần chính sự yêu thương dân chúng, nhưng khi mở miệng vẫn cảm thấy có chút không chịu nổi, ngay cả từ ngữ cũng không nhận được.

Mà đám người Lâm Húc bên cạnh thấy cảnh này, đúng là há mồm cứng lưỡi, tâm tình phức tạp; vị Bảo Hùng Bảo Đô úy kia, thì lại bắt đầu mở rộng phạm vi suy xét, cố gắng hồi tưởng lại xem trong triều đình có được gọi là “Quan to xác” hay không.

Thấy tình ngôn từ chối, vị văn sĩ này xuất thân quận chủ nói:

“Có câu ” Bảo kiếm tặng anh hùng”, Trương hiền chất anh hùng trẻ tuổi, lão phu tặng kiếm cũng là lẽ đương nhiên... A!”

Mới vừa nói đến đây, mấy người xung quanh lại đột nhiên cảm thấy trước mắt ô quang chột lóe, sau đó liền thấy thanh thiết kiếm không bắt mắt kia sau lưng, hiện tại lại phóng lên tận trời, tựa như du long bay một vòng trên đỉnh đầu mọi người, vang lên ong ong, sau đó liền một đầu đâm xuống!

Chỉ nghe “rắc” một tiếng vang nhỏ, như búa nhập mục trúc, thanh bội kiếm Thái Thủ Trạc trong tay y bị chém thành hai đoạn. Sau đó, vang lên một tiếng “leng keng” như thiết khí rơi xuống đất.

Không đợi đám người kịp nghĩ ra đây là chuyện gì, lại thấy thanh thiết kiếm vừa rồi chém xuống, “bộp” một tiếng, đã không chệch chút nào chui vào trong vỏ kiếm bên tay trái của thiếu niên!

Hiện tại thanh kiếm vô danh này đang từ trong vỏ kiếm Hoàng Kim Hồ của Thái Thủ nuốt một miếng da Sa Ngư lộ ra một thanh kiếm vẫn như cũ bình thường không có gì lạ. Chỉ là lúc này không còn ai cảm thấy thanh kiếm này quá ngu dốt.

“Xong rồi, kiếm này không sớm cũng không muộn, lại còn huênh hoang quấy rối, lần này có thể gây ra đại họa rồi!”

Lúc tỉnh lại trong lòng ai thán, đang muốn xưng tội, lại phát hiện thái thú Đoạn đại nhân, tuy thấy bội kiếm của mình bị chém đứt, nhưng không chỉ không tức giận, ngược lại, thần sắc kia, tựa hồ chuyện bội kiếm của mình bị bẻ gãy, còn cảm thấy rất cao hứng:

“Vốn nghĩ không ra bảo kiếm hiền chất lại lợi hại như thế! Hiền chất ngươi nhìn đi, vỏ kiếm này của lão phu, đang hợp kiếm ý. Nếu quý kiếm đã chọn chỗ ở, hiền chất cũng đừng có từ chối nữa”.

Đoạn Thái Thủ chỉ muốn biểu vỏ kiếm, nhưng mấy người Lâm Húc, Trương Vân Nhi, Đường Phách đều vô cùng khiếp sợ thuật phi kiếm vô cùng linh động vừa rồi. Đang lúc khuôn mặt biến sắc, vị Bảo Hùng Đô úy cũng ngạc nhiên như Bảo Hùng mở miệng hỏi:

“Trương đường chủ, hôm qua ngươi không nói phi kiếm thuật của quý phái mà?”

“Ha ha, không dối gạt Bảo Đô úy, ta thật sự không biết Ngự Kiếm Quyết của bốn môn. Chỉ là kiếm này của ta có chút cổ quái, thường không thích sử dụng, liền tự bay lên không trung, thật khiến người ta đau đầu!”

“Hóa ra là kiện bảo vật thông linh!”

Mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời cũng hâm mộ không thôi. Ba người cùng là ba Thiên sư của Đạo môn, tận mắt thấy thần kiếm mở miệng, bây giờ cũng có tâm tư khác...

Trương Vân Nhi vẻ mặt vui sướng:

“Oa! Không thể tưởng tượng được bảo kiếm của Trương đạo huynh lại thần kỳ như vậy!”

Lâm Húc thâm bất bình:

“Không ngờ cái kia lên Thanh cung, vì tranh giành được phúc địa vó ngựa, không chỉ cho thiếu niên này chức đường chủ, còn tặng hấn bảo khí như thế, thật sự là không gì không dùng!”

Thịnh Hoành Đường lại có chút lắc đầu:

“Ai, bảo vật trở về, chỉ là thiếu niên này còn không biết khu sử. Thật là đáng tiếc...”

Vả lại cũng không nói đến tâm tư của mọi người, sau khi Đoạn Thái Thủ lĩnh đưa cho bọn chúng vài sự vật để tĩnh lại, Bảo Sở Hùng đã huy động binh mã, hấn đứng trên bục cao nói cổ vũ sĩ khí một phen, sau đó mệnh lệnh cho Đô úy Bảo Hùng, chính thức dẫn quân xuất chinh.

Thiếu niên kia mở miệng, rốt cuộc cũng đã bước lên hành trình không biết này.

Chương thứ sáu xét lá cờ, há ngộ sinh sát chi cơ.

Trên đường binh sĩ quận Nam Hải xuất chinh, hấn đã cảnh cáo là không cưới một con ngựa trắng “Phi Tuyết” mà thái thú đại nhân trọng tình tặng cho. Mặc dù hấn cũng rất muốn thử cảm giác uy phong lẫm liệt ở con ngựa cao lớn này, nhưng khi chú ý đến thần sắc của đám Bảo Đô úy, Lâm Húc thì lập tức hiểu rõ ý nghĩ này.

Đương nhiên, sức cước này cũng không thể để trống; suy nghĩ một phen, bắt chuyện liền đẩy “thân nhỏ lực yếu” lên ngựa, chính mình thì ở một bên nắm dây cương, đám đương mã phu, cùng đám người Lâm Húc đi bộ.

Quận binh Nam Hải quận, phần lớn đều là quân lính, chỉ có chủ tướng Bảo Sở Hùng cùng một số giáo quan, truyền lệnh binh sĩ cưới ngựa, phần lớn những người khác đều cầm binh khí đi bộ. Bởi vậy, trong đội ngũ giống như rắn dài này, đứa bé gái váy đỏ thần tuấn trên lưng ngựa kia, giờ phút này lại có vẻ đặc biệt nổi bật.

Bây giờ, vị tiểu nha đầu đầu đầu lần đầu cưới ngựa này đang lắc lắc đầu, không ngừng nhìn khắp xung quanh, tựa như đang đập lên hàng ngũ ngoại ô dạo chơi. Sau khi nàng cưới ngựa, đi theo một vị lính cầm cờ, trong tay cầm cờ màu vàng của huyện điều màu lam. Tinh kỳ màu sắc tươi đẹp bay phất phới trong gió, Nghê Vũ màu vàng theo gió bay cuộn, ánh sáng vàng chiếu rọi, rất đẹp mắt.

Nếu chỉ nhìn cờ lớn này, cũng cảm thấy uy thế mười phần.

Lần này đi đến Hỏa Vân sơn, mặc dù đang ở bên trong bóc Dương cảnh, nhưng vì vạch dương địa vực rộng lớn, Hỏa Vân sơn kia lại ở giao giới lân cận huyện, bởi vậy cách huyện thành cũng gần hai trăm dặm.

Mới từ Khai Dương huyện thành khai xuất, đội ngũ hành quân này coi như chỉnh tề, xếp thành một dãy dài, theo quan đạo đi. Nhưng qua hơn một canh giờ, đội ngũ này đã có chút tán loạn,

đỉnh đầu tiến lên kiêu dương, đám quân tốt tất cả đều mồ hôi ướt đầm, không khỏi có chút lười biếng.

Tình hình này rơi vào trong mắt Bảo Sở Hùng, tự nhiên là rất là bất mãn; tuy nhiên Bảo Đô úy này cũng là lão thủ dẫn binh nhiều năm, đang nghĩ cách Hỏa Vân sơn còn xa, thời điểm này trên đỉnh đầu cũng thật sự sáng ngời, nếu cứ như vậy trách phạt quân tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng sĩ khí. Nghĩ vậy, Bảo Sở Hùng liền nhắm một mắt mở một mắt, tạm thời đi theo bọn họ.

Đường dài vắng vẻ, có chút quạnh hiu, tránh không được liên muốn cho người ta tìm chút lời nói. Đang lúc hành tẩu, mở miệng liền nghe được vị Đường Thịnh sư huynh thịnh vượng của Thiên Sư giáo mở miệng nói chuyện với hắn:

“Trương đường chủ, hôm qua gặp người diễn luyện phù pháp, xác thực bất phàm. Bất quá thứ cho ta nói thẳng, quý giáo tựa hồ cũng không sở trường bằng phù pháp. Không biết Trương đạo huynh am hiểu nhất pháp thuật dạng gì? Nếu có thể giải thích, mấy vị pháp sư chúng ta cũng có thể hiểu rõ trong lòng, lần này đi đấu pháp cùng yêu nhân, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Thịnh sư huynh nói rất đúng. Nếu nói sở trường của ta, hẳn là...”

Nói tới chỗ này, lại bắt chuyện sững người: pháp thuật mà mình am hiểu nhất, đương nhiên sẽ có vô số chiêu “Băng tâm kết” của Linh Miểu giáo. Chỉ đáng tiếc, trận biểu diễn hôm qua có chút thất bại, pháp thuật này hiển nhiên đã bị người tra hỏi tự động bỏ qua. Hoặc là “Thủy Vô Ngân”? “Thần Thủy Quyết”? Nhưng những pháp thuật này sau khi bản thân có được Thiên Điều Nhai, đã có chút ít khi luyện tập.

Đang lúc tính nói trái phải khó xử, bên cạnh chợt vang lên một thanh âm giòn tan:

“Ca ca là sở trường nhất, nhất định là thổi sáo nha!”

“Nổi sáo?”

Vừa nghe lời ấy, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

“Đúng vậy a!”

Tiểu Quỳnh Thiển tràn đầy nhiệt tình giải thích:

“Đường chủ ca ca thôi sáo là sở trường nhất, có khi không cần sáo cũng có thể thổi được ~”

“Không dùng sáo cũng có thể thổi vang... huýt sáo?!”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ của Quỳnh Huyền, mấy người xung quanh lập tức đều buồn cười. Ngay cả người ngồi ngay ngắn phía trước Hoàng Phiêu Phi Mã, Bảo Hùng mặt đen như hổ, cũng không đem ý cười này đột nhiên xuất hiện này nhin lại:

“Ha ha! Cô bé này nói chuyện thật thú vị!”

Bất quá, người ta giải thích lại không cảm thấy Quỳnh Thước nói lời này có gì buồn cười; lúc này hắn liền vỗ đầu, búng tỉnh đại ngộ nói:

“Ôi chao, ta thật không nghĩ tới, Quỳnh Huyền, cảm ơn ngươi đã nhắc nhở!”

“Thịnh huynh, ta là sở trường nhất, chính là thổi sáo! Các vị có muốn nghe ta thổi sáo không?”

Nói xong, bắt chuyện liền đưa tay muốn đi lấy cây Thần tuyết ngọc sáo bên hông.

“Khụ khụ!”

Bảo Sở Hùng nghe vậy, vội vàng quay đầu lại khoát tay chặn lại nói:

“Trương đường chủ! Ta thấy hay là không cần, trên đường hành quân thổi đàn, chỉ sợ sẽ nhiễu nhiễu sĩ khí!”

“Ặc, vậy là...”

Tĩnh lại lúc này mới nghĩ đến chuyện không ổn, đành phải ngượng ngùng cười hai tiếng, tiếp tục chuyên tâm làm người chặn ngựa tốt cho hắn.

Thấy tình hình này, Thịnh Hoành Đường liền hảo tâm dăn dò:

“Trương đạo huynh, như vậy xem ra, lúc cùng Yêu Đồ đấu pháp, ngươi có thể để cho chúng ta đánh tiền trận. Ngươi chỉ cần ở trong Huyền Diệu hạ cư này ứng sách là được.”

“... Cảm ơn ý tốt của Thịnh huynh!”

Sau khi đối đáp, ngược lại Trương Vân Nhi thấy thần thái của Quỳnh Đình đáng yêu, liền bắt đầu trêu chọc nàng nói chuyện. Chỉ là, từ nay về sau bất luận nàng trêu chọc thế nào, tiểu nữ oa nhi này, lại không bao giờ chịu nói nhiều nữa, chỉ đứng đó nhìn nàng cười mãi không thôi, một đôi mắt mày cong thành hai hàm răng trắng mới đáng yêu.

Bảo Sở Hùng là một đội quân binh, đi đến một chỗ lồi cách núi Ly Hỏa chừng mười dặm, liền ghim bộ khúc, tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn. Ngoại trừ chỉnh đốn đội hình, phái ra trinh sát, còn có một công tác trọng yếu, là do Thịnh Hoành Đường, Trương Ngôn dẫn hai người, vẽ áo giáp cho binh sĩ Tị Hỏa Phù.

Những phù chú này phần lớn đều có tác dụng hạn chế thời gian; để phát huy tác dụng lớn nhất, khi hai người sắp tiếp cận chiến trường, mới bắt đầu vẽ phù cho binh sĩ.

Lúc này ước chừng buổi trưa đã hết, mặt trời đã từ phía nam hơi lệch về phía tây, trong bụng quân binh phần lớn là nhụt chí, thuận tiện cũng mượn cơ hội này, dùng nước trong túi da gặm ăn lương khô.

Chờ khi thám báo và Bảo Sở Hùng bẩm báo tình hình phi không thay đổi, hai người đã giải thích rõ việc hai người vẽ phù văn tị hỏa trên tất cả binh giáp. Bảo Sở Hùng ra lệnh một tiếng, đội này ước chừng hơn ba trăm binh sĩ, liền quân dung chỉnh tề hướng Hỏa Vân Sơn xuất phát. Sau đó, không còn ai tùy tiện ghé tai, hoặc vượt qua trước.

Chưa đến nửa chén trà, đã nghe rõ ràng, trên bầu trời xanh thẳm cách đó vài dặm, có một tòa núi non màu đỏ thẫm chiếm cứ. Lúc trước Bảo Đô úy từng đề cập qua Hỏa Vân sơn cũng không hiểm trở, khi tỉnh lại liền tưởng tượng Hỏa Vân sơn thành một gò núi bằng phẳng. Mãi đến lúc này tận mắt nhìn thấy mới phát hiện trong lòng đã có dự đoán sai lẫn:

Xa xa nhìn lại, Hỏa Vân sơn thế núi hùng vĩ, núi non trùng điệp. Trên núi đá, đá núi, hoặc hiện xích miếu, hoặc hiện màu đỏ tía, như nhuộm màu yên hà; cây rừng trên sườn núi, mặc dù

đang tại tháng bảy mùa hè, cũng đã bị Tam Thu Sương nhuộm, khắp núi đỏ rực; ngẫu nhiên có gió nóng thổi tới, liền nhắc lên từng cơn sóng đỏ hồng.

Phóng nhãn nhìn ra, tháng bảy liệt dương chiếu rọi, cả tòa Hỏa Vân sơn hồng quang sáng quắc, diễm khí bốc lên, tựa như ngọn lửa to lớn không gì so sánh được, đang ở dưới vòm trời hừng hực thiêu đốt. Mà trên đỉnh núi đám mây tụ lại, hình dạng kỳ lạ, như thuyền giống như vách núi, bị dãy núi màu đỏ chiếu, như tơ nhung màu hồng. Chính là:

Mây lửa đầy trời ngưng tụ chưa mở, phi điều ngàn dặm không dám tới!

Đang lúc mở miệng thán phục tạo hóa thần kỳ của Thiên Công, bỗng tiểu Quỳnh chột nhoài người ra nhỏ giọng nói với hắn:

“Ca ca, ngọn núi kia thật là kỳ quái a~~”

“Đúng vậy! Đây là lần đầu tiên ta thấy núi Hồng Thạch kỳ quái như vậy. Nhưng nhìn rất đẹp mắt.”

“Ừm! Không chỉ đẹp, cũng rất êm tai...”

Nói xong, Quỳnh Huy liền nhú mũi một cái, dùng sức ngửi.

“Hả?”

“... Quỳnh Điệp muội muội à, ta thấy mũi và mũi của muội đều sắp bắt kịp cái mũi chó rồi! Không bằng lần sau cùng đi săn với ca đi? Ha ha!”

“Được rồi được rồi! Nhất định không quên mang theo ta nha...”

Đang lúc giải thích chuyện cười đùa cùng Quỳnh Quỳnh Khuê, vị Đường Trường Hoành im lặng đã lâu kia, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

“Chúc mừng Đô ụy đại nhân!”

Những lời này của Thịnh Hoành Đường quả thực không đầu không đuôi, Bảo Sở Hùng cảm thấy có chút kỳ quái, liền quay đầu lại hỏi:

“Thịnh đạo trưởng, còn chưa khai chiến, hỉ từ đâu mà đến?”

“Đại nhân xin cho ta mật bẩm. Bần đạo từng cùng thiên sư chân nhân tập qua thuật xem khí, có thể suy đoán quân số.”

“Ồ? Mau kể đi!”

Vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến thắng bại, Bảo Sở Hùng lập tức cảm thấy hứng thú.

“Trước khi đại chiến, trên chiến trường thường có mây mù ngưng kết. Như đê như đê, khí tức như quân thắng. Nếu như thuyền phủ, bạc trắng đi theo, thì chủ tướng sẽ dừng mãnh. Đại nhân xem đi.”

Thịnh Hoành Đường giơ tay chỉ hướng Hỏa Vân sơn xa xa, nói:

“Giờ phút này mây khói đang tụ về phía Hỏa Vân sơn, hoặc như thuyền lớn, hoặc như đê xối, lưu chuyển biến ảo, trắng đỏ đan xen, chính là khí thế đại thắng của chủ nhân!”

Bảo Sở Hùng nghe vậy đại hỉ, lập mệnh tiểu giáo bên cạnh, cười khoái mã chạy băng băng, đem lời thịnh hoành truyền khắp trong quân truyền thuyết. Binh sĩ nghe được truyền tin, nhất thời hoan hô đại tác, liên tiếp, tất cả đều bước nhanh, hận không thể lập tức nhào tới Đại Phong Trại chém giết.

Bảo Sở Hùng thấy sĩ khí quân binh tăng vọt, trong lòng đại nhạc, hướng Đường Hoành thịnh cảm tạ nói:

“Kỳ thật được mấy vị pháp sư cao cường các hạ tương trợ, những tên chuột nhắt kia sao còn không thúc thủ chịu trời?”

Không bao lâu sau, quân ngũ tiểu phi sĩ khí dâng cao này liền tiến tới Hỏa Vân sơn.

Khi đến nơi, Bảo Sở Hùng ghìm chặt chiến mã, hơi chỉnh đốn đội hình, liền hạ lệnh cho binh sĩ đồng thời hướng lên Hỏa Vân Sơn trùng kích. Đang định giơ tay lên nhận lệnh, bỗng thấy trước ngựa lóe ra một người, chấp tay bẩm:

“Không biết tướng quân dự bị phá địch như thế nào?”

Nhìn chăm chú, người nói chuyện chính là đệ tử Thiên Sư Lâm Húc. Bảo Sở Hùng bây giờ đối với mấy vị đệ tử Thiên Sư

tông này đúng là rất coi trọng, thấy hấn đặt câu hỏi, liền đáp:

“Đã được mấy vị tương trợ, binh sĩ dưới trướng lại không sợ lửa giận. Sở Hùng chuẩn bị cứ vậy một mạch đánh lên núi, một phát dẹp yên Đại Phong phủ trại kia!”

“Pháp môn của tướng quân tuy rất hay nhưng có lẽ còn có phương pháp phá địch tốt hơn.”

“Ồ? Xin lắng tai nghe.”

Thấy Bảo Hùng cảm thấy hứng thú, Lâm Húc liền đem kế sách một đường trừ tính của mình nói rất êm tai:

“Những tặc đồ kia, tuy không địch lại tướng quân dũng mãnh, nhưng chính là ” tải cùng đường mặt lộ chó béc”, đám giặc cỏ này đều thân mang nợ máu, khi đến đường cùng, tất nhiên sẽ chết sức chống cự. Hơn nữa, những kẻ liều mạng này còn có địa lợi, càng quen thuộc hơn so với ta và người am hiểu địa hình Hỏa Vân sơn; nếu bọn chúng bị hiểm mà thủ, dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố chống lại, chỉ sợ nhất thời tướng quân cũng khó có thể đánh hạ.”

Nghe Lâm Húc nói có lý, Bảo Sở Hùng không nhịn được gật đầu.

“Còn có một điểm đáng lo. Tị Hỏa phù trên người quân sĩ, qua hai ba canh giờ, hiệu quả sẽ giảm đi; hơn nữa trong chém giết khó tránh khỏi tiêm nhiễm vết máu, phù lực chỉ sợ càng khó kéo dài. Nếu đến lúc hai quân giằng co, con yêu nhân chuột kia lại trốn ở Âm Đình, thừa dịp liền hướng quân binh đánh giết ở chỗ chật hẹp phóng hỏa, chỉ sợ lúc đó sẽ...”

Tuy rằng Lâm Húc cũng không nói gì thêm, nhưng Bảo Sở Hùng đã biết ý nghĩa của hấn. Vốn hấn còn tràn đầy tự tin, nhưng bây giờ nghe Lâm Húc phân tích như vậy, cũng trở nên có chút chần chờ:

“Nói như vậy, nếu giết thẳng lên núi, chỉ sợ lại muốn diễn biến chuyện cũ Xích Bích kia... Không biết Lâm Đạo trưởng có thượng sách gì?”

“Đại nhân có thể dùng kế này để bắt tằm. Binh kinh có nói:

“Thảo thả tằm dẫn ngọc, dùng để dụ hoặc.”

“Ý của đạo trưởng là dụ những sơn phỉ kia xuống núi, sau đó một lần hành động tiêu diệt?”

“Đúng vậy! Mông giả, dưới chướng trên núi Cấn Chi quẻ. Trên Cấn Sơn, dưới trấn là thủy; dưới chân núi có nước, nguy hiểm cũng vậy. Nếu Đại Phong trại phỉ giới cùng tướng quân binh mã dưới chân núi đối địch, thì địch với đại hiểm, tướng quân tất thắng. Đến lúc đó, nếu như chuột yêu nhân không biết cơ hội, dám ra đây quấy rối, thì mấy vị sư huynh đệ chúng ta, nhất định sẽ cho hắn có qua có lại mà không có về!”

“Quả nhiên là diệu kế!”

Nghe thấy Lâm Húc bàn luận to nhỏ một phen này, Bảo Sở Hùng vỗ tay khen:

“Không ngờ chư vị đạo trưởng Thiên Sư giáo, không chỉ có pháp thuật cao minh, với binh pháp cũng thành thạo như vậy, thực làm cho Sở Hùng bội phục!”

“Ta đây liền sai người chuẩn bị một ít kim cổ tinh kỳ, đi đến Đại Phong trại Hỏa Vân phong cổ vũ dụ địch!”

“Ách... Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, phương pháp dụ địch này chưa chắc hiệu quả đã tốt.”

“Ồ?”

“Hô Kỳ Cổ, chỉ nghi ngờ mà thôi. Là loại ngôn ngữ “Kiền Kỳ Kinh”, ý chỉ cần dùng loại vật dụ địch, như vậy mới có thể giả thật. Đại nhân có thể phân ra bảy tám mươi binh sĩ, để quan trung quân Đại Phong hộ tống, đi tới công kích hô giết ở Đại Phong trại, như vậy những tên cướp phỉ kia mới có thể tin tưởng không nghi ngờ. Nếu không, bọn giặc cướp đó đã co rút cổ từ lâu, không nhất định sẽ mắc mưu.”

Trong lúc nói chuyện, thần thái Lâm Húc hưng phấn, trong lời nói tràn ngập sự tự tin cường đại.

“Ha ha! Lâm đạo trưởng quả nhiên là tuổi trẻ trí tuệ, tính toán không bỏ sót, thật không hổ là tuấn kiệt trong lòng người! Khó trách sư huynh lúc trước nhìn ra được quân thắng chi khí —— có Lâm huynh đệ tương trợ, Sở Hùng sao phải lo

lắng không thắng? Lần này được khai hoàn, phần công lao đầu tiên không phải thuộc về các hạ!”

“Không dám nhận không dám nhận!”

Lâm Húc tuy miệng nói nhỏ có lẽ, nhưng trên mặt vẫn không giấu được vẻ vui mừng:

“Tại hạ chỉ là tận lực lượng một chút, đều dựa vào tướng sĩ đại nhân dũng mãnh mà thôi.”

Dừng một chút, Lâm Húc khiêm tốn thỉnh cầu:

“Sau khi trận chiến này đắc thắng, không biết Đô úy đại nhân có thể giúp ta dạy một chuyện nhỏ hay không?”

“Ồ? Có thể nói chỗ nào hữu dụng với Bảo mẫu chỉ cần nói ra!”

“Kỳ thật cũng không phải là chuyện gì lớn. Chỗ của Phiêu Khuyết ta dạy mấy vị giáo dân, lúc trước bởi vì chút việc vặt mà bị quan phủ lang thang, đến nay vẫn còn ở trong tù cảnh. Chỉ hy vọng sau khi Đô úy đại nhân khai hoàn, ta thay Thái Thủ nói tốt vài câu...”

“Ha, chuyện nhỏ, tất cả đều ở trên người Bảo mẫu!”

Bảo Sở Hùng vỗ ngực bảo đảm vé, sau đó liền theo kế hoạch mà Lâm Húc vừa mới đưa ra.

Hiện tại, không chỉ trong mắt đám tướng sĩ Bảo Sở Hùng chỉ có mấy vị đệ tử Thiên Sư giáo Lâm Húc, mà ngay cả vị đường chủ Thượng Thanh này cũng mở miệng nói chuyện chính mình. Sau khi tai nghe thấy toàn bộ quá trình diễn kế của Lâm Húc, trong lòng cũng tán phục không thôi:

“Mấy vị đạo hữu Thiên Sư tông này, thật sự là nhân trung long phượng! Đặc biệt là vị Lâm Húc đạo huynh tuổi không lớn hơn ta bao nhiêu, đối với chiến trận binh pháp lại tinh thông như thế! Mặc dù ta cũng từng học qua một ít binh thư chiến sách, nhưng cũng không nghĩ tới, muốn đem chúng nó dùng vào chỗ thật.”

Ngoài tán thán, bắt chuyện hạ quyết tâm, quyết định sau khi khai chiến, nhất định sẽ vì bọn người Lâm Húc như Thiên Lô sai đâu đánh đó, tận tâm hiệp trợ.

Dưới chân Hỏa Vân sơn bây giờ, tất cả mọi người đang tiến hành chuẩn bị cho trận chiến sắp đến.

Trong bất tri bất giác, bầu trời trên đỉnh đầu mọi người đã giăng đầy ráng hồng.

Hỏa Vân sơn dưới ngàn dặm mây trận chột bị ánh mặt trời chiếu rọi, màu đỏ tươi như máu hiện ra.

Chương thứ bảy là hồng khói bốc ngày, một đuốc liền thành đất khô cằn.

Nghe xong kế sách của Lâm Húc, Bảo Sở Hùng khen ngợi rất nhiều, lập tức ra lệnh cho Tôn giáo viên dưới trướng, dẫn theo một đám người vạm vỡ lên núi, nhất định phải dẫn toàn bộ bọn cướp Đại Phong trại tới bãi đất trống trước mắt.

Đợi đến khi quan viên Tôn giáo điếm đủ nhân mã, lĩnh mệnh mà đi, Bảo Sở Hùng liền mang theo hơn hai trăm tên sĩ tốt còn lại, tiềm ẩn đến sơn lâm phụ cận, chỉ chờ những đạo tặc kia tới, liền đồng loạt giết ra.

Nhìn bố trí vạn vô nhất này trước mắt, Bảo Sở Hùng cảm thấy có chút đắc ý:

“Mấy tên vô mưu thảo này dùng kế sách này đối phó phải không, có phải có chút coi trọng nó hay không?”

“Trận chiến này thắng bại đã định!”

Vừa nghĩ tới trận vây kín sắp tới, Bảo Sở Hùng hưng phấn không thôi, đi tới kiểm tra lòng ngực sáng bóng, cầm đại hoàn đao trong tay liên tục cạo sát trên áo giáp, một khắc cũng không yên được. Giày vò một hồi, Bảo Đô úy sốt câu chiến bắt đầu không ngừng từ khe hở cây mò ra ngoài, chỉ chờ Tôn giáo viên dẫn đám phỉ nhân kia tới.

Đạo tặc Đại Phong trại cũng không để cho Bảo Đô úy chờ lâu. Ngay khi đám binh kia dự định phái ra ngoài chưa đến nửa chén trà công phu, binh phục trong rừng đã nghe thấy một trận thanh âm huyền não từ ngoài rừng truyền đến...

Chỉ thấy Tôn giáo quan kia đang dẫn theo năm sáu chục tàn binh, vội vàng hoảng hốt lui lại. Phía sau, một đám đạo tặc đang điên cuồng gào thét đuổi theo không bỏ. Đám bại binh quan phủ phía trước, nếu từ bóng lưng nhìn tới, tựa hồ đang chật vật không chịu nổi, hoảng hốt chạy bừa; nhưng khi tỉnh lại, đám người Bảo Sở Hùng ở chính diện nhìn thấy rõ ràng,

trên mặt đám tàn binh bại tướng Nam Hải quận này, mỗi người đều là thần thái tự nhiên.

“Hảo tiểu tử, thực có hai kè! Không hổ là bộ hạ cũ của Bảo Sở Hùng ta nhiều năm!”

Sau khi thăm khen, Bảo Sở Hùng liền ra hiệu, để cung tiễn thủ chuẩn bị bắn tên.

Sau một lát, đợt đám sơn phỉ kia lại gần thêm chút nữa, Bảo Sở Hùng thấy rõ, đám truy binh phỉ trại kia cũng chỉ có năm sáu chục người mà thôi.

“Ừm? Hình như ít một chút. Chẳng lẽ những thứ còn lại đều đã rơi rụng đến không thể đi được Đạo Nhi rồi? Hay là...”

Đúng lúc Bảo Sở Hùng đang nghi ngờ, chợt thấy một người sau khi rơi xuống đám phỉ kia, chính là Đại Phong trại chủ mà hấn hướng tới Mộ Mộ Mộ bỗng như muốn bắt gọn. “Kim Mao Hồ” đang lo lắng!

Giờ phút này, tên sốt rét này đang điên cuồng gào thét, không ngừng thúc giục thủ hạ tăng tốc.

Vừa nhìn thấy thằng nhãi này, toàn bộ lo nghĩ của Bảo Sở Hùng biến mất, một luồng lửa giận bốc thẳng lên. Lại đánh giá tỉ mỉ, tên tặc nhân đứng bên cạnh đang sốt ruột này quả thực không nhiều lắm.

“Ha ha! Tiêu tặc lần này xem ngươi chạy đi đâu!”

Lúc này, Bảo Sở Hùng liền hét lớn một tiếng:

“Các huynh đệ chớ vội bắn tên, xông lên trước với ta!”

“Bà đây muốn bắt sống! Bắt sống kim mao hồ là có trọng thưởng!”

Nói xong, Bảo Sở Hùng liền thúc ngựa xông ra khỏi rừng. Thấy Đô úy đại nhân xông ra, trong rừng binh trưởng lên, hét lên một tiếng, theo phía sau lao nhanh ra.

Sau khi nghe vậy, đám người Lâm Húc đợi binh đình xông ra, cũng theo sau Lâm Khứ, cảnh giới tùy thời, chuẩn bị đối phó yêu nhân phóng hỏa trong bóng tối kia.

Trong rừng binh vừa ra, những quân binh đang chạy trốn kia cũng lập tức quay người giết trở về. Những đạo tặc sau lưng bức đến gần, trở tay không kịp, lập tức liền có mười mấy người phơi thây tại chỗ.

Kim mao hổ đang một lòng truy địch, chợt thấy Bảo Hùng đối thủ đã chết kia đánh dấu quân mã từ trong rừng cây bên cạnh quét ra, nhất thời cực kỳ hoảng sợ. Trong tình hình như vậy, hơi chần chờ chính là tai ương ngập đầu.

Bất quá, thời khắc nguy cấp này, cũng không cần phải lo lắng, đám huynh đệ thủ hạ của hắn đã đưa hắn chạy ngược trở về, tư thế chạy còn nhanh hơn so với hổ.

Trong loạn quân, vị Tiêu trại chủ với hình dáng buru hăn, trên mặt đầy những vết đao, vẫn không quên quay đầu lại chửi ầm lên:

“Bảo Sở Hùng, tên Thiên Dao nhà ngươi dám dùng thủ đoạn hạ tam lạng sát gia gia ngươi!”

“Ha ha! Tên ngu xuẩn trong kế hoạch của ngươi còn dám tự xưng là gia gia? Hôm nay Bảo mỗ sẽ kêu ngươi chết không có chỗ chôn!”

Miệng mắng lại, Bảo Sở Hùng thúc dục chiến mã, bám sát phía sau không bỏ. Nhưng vùng núi này nhiều chỗ lồi lõm, cưỡi chiến mã chạy trốn lại không nhanh. Bảo Sở Hùng đuổi theo rất khó chịu, liền lập tức xoay người xuống ngựa, xách đại đao, sải bước cùng với đám thủ hạ binh tốt đuổi theo phía trước.

Lúc này bọn người Lâm Húc đã tỉnh lại, cũng đi theo phía sau quân binh, thường xuyên tìm kiếm, đề phòng yêu nhân âm thầm thi pháp. Trong lòng lo lắng tặc nhân hay tên mũi tên, nghe vậy liền ôm Quỳnh Đình từ trên ngựa trắng xuống, để nàng theo sát phía sau mình.

Bọn phi tặc Đại Phong trại, quân binh Nam Hải quân cứ như vậy một trước một sau đuổi theo.

“Xúi quẩy! Bộ đáng đám tặc đồ này ăn không ngon, chạy lên thật đúng là gọi nhanh!”

Mắt thấy giữa đám cướp một mực như có như không, Bảo Sở Hùng không khỏi có chút nôn nóng.

Hiện tại trước mắt hẳn những tên phi Đại Phong trại này hai chân chạy nhanh như gió, không biết mệt mỏi mà chạy loạn trước quân binh.

Bất quá, làm cho Bảo Đô úy cảm thấy vui mừng chính là, lần này một đường đuổi theo, cũng không xuất hiện hỏa điểm ngăn cản đường đi của quan quân.

“Xem ra yêu nhân này cũng rất biết điều, biết được có cao nhân Thiên Sư tông tọa trấn, liền không dám đi ra gặp xui xẻo!”

Tâm tình Bảo Sở Hùng rất tốt, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Tuy nhiên, vị Tôn giáo quan vừa rồi phụ trách dụ địch kia, hiện tại lại cảm thấy có chút kỳ quái:

Vừa rồi những sơn phi hẳn gặp ở giữa đường trên núi, hiện tại lại không theo đường cũ trốn về sơn trại, mà là vòng quanh sườn núi chạy sâu vào trong Hỏa Vân sơn.

Bất quá, hiện tại đám phi phía trước, đội hình tán loạn không chịu nổi, đã hoảng hốt lắm rồi.

“Úc, nghĩ đến chắc là sơn phi không muốn đưa quan binh vào sào huyệt rồi. Bất quá tên Tiêu Vượng này lần này có chấp cánh cũng là chạy không thoát rồi!”

Trong bất tri bất giác, truy binh dọc theo đường này liền đi tới một cái khe núi ba mặt.

Chỗ khe núi này do ba mặt bằng phẳng tạo thành, đối diện ngọn núi mây lửa cao ngất. Trên sườn núi chung quanh là rừng cây mọc đầy lá đỏ tươi, chạc cây đan xen, kín không kẽ hở; dưới chân là cỏ tranh nâu đỏ khắp nơi, bình tốt ngay dưới đầu gối đều tắt cỏ. Từ trên núi thổi xuống, mang đến một tia lửa khiến người ta cảm thấy áp lực.

Thân ở trong hõm núi đỏ thẫm này, tựa như đứng tại một mảnh đại hỏa tràng bị thiêu đốt to lớn. Trên bầu trời bao phủ

đám mây màu hồng, đang cấp cho mảnh hỏa trường này cái bóng thật lớn.

Thấy địa hình kỳ lạ này, lại nhìn thấy những phi nhân phía trước đang vội vàng hướng trong rừng tản đi, nghe vậy trong lòng bỗng nhiên khẽ động:

“Kỳ quái, tình hình này sao lại quen thuộc như vậy? Thật giống như có người mới nhắc qua với mình...”

“Không tốt! Đây, đây không phải chiêu ném tép dẫn ngọc của Lâm Húc sao?!”

Ngay lúc mở miệng đột nhiên cảm thấy không ổn, thời điểm vừa định nhắc nhở Bảo Đô Úy, đã thấy Kim Mao Hồ kia một mực vội vàng chạy trốn lo lắng, chợt dừng lại trước triền núi rừng, xoay người âm hiểm cười một tiếng, ung dung nói với bên này:

“Bảo đại nhân ơi Bảo đại nhân, có ai không biết ta là Kim Mao Hồ trí dũng mãnh vô song? Dám chơi trò này trước mặt ta! Tốt, lão tử hôm nay thật muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai chết không có chỗ chôn!”

Lời nói sốt ruột kia vừa dứt, liền nghe một tiếng vang rền, một trận mưa tên từ trong rừng bắn ra!

Mũi tên tới này tới đột ngột như thế, quân binh phía trước không kịp dùng tấm chắn che chắn, lập tức theo âm thanh mười mấy người ngã xuống, ngay cả trên cánh tay trái áo giáp sắt của Bảo Sở Hùng che không được, cũng bị mũi tên cọ cọ, lập tức máu chảy như suối.

Thấy chủ tướng bị thương, những binh sĩ kia lập tức nâng thuẫn xông lên, bảo hộ Bảo vệ cho Sở Hùng.

Giờ phút này, bất chuyện không thể không nhìn về phía vị đệ tử Thiên Sư tông - khuôn mặt trắng bạch của hắn đã hiện ra vài phần dữ tợn, hiển nhiên đang xấu hổ không thôi!

Tuy nhiên, quân binh Nam Hải bị tặc đồ xuất kỳ bất ý đón đầu một kích đánh vỡ, hao tổn một số nhân thủ, nhưng những binh đình thường xuyên tiêu diệt phi nhân này cũng là kinh nghiệm phong phú, sau khi hoảng loạn lúc đầu lập tức phản ứng lại,

vây thành một đại trận hình tròn kiêu cổ phía sau, trong trận mọi người giơ khiên, bảo vệ mặt mũi; quân tốt bên ngoài, thì quỳ một gối xuống đất, mâu nhọn hướng về phía trước, dùng tấm khiên bảo vệ toàn bộ thân hình.

Dưới phòng hộ nghiêm mật như vậy, binh sĩ quân cũng không bị tổn thương bao nhiêu. Cùng lúc đó, cường đạo từ trong rừng bắn ra mũi tên, cũng dần dần thưa thớt. Chỉ chốc lát sau, trong rừng rậm liền không còn mũi tên bắn ra nữa. Xem ra số lượng mũi tên của bọn cướp đã nhiều, lúc này đã cạn kiệt.

Thấy tình hình này, Bảo Sở Hùng chịu đựng đau, cao giọng quát mắng:

“Tên tặc tử hèn hạ Sa Vượng ngươi, chỉ bằng vào cái này mà đã muốn ám toán tới Bảo gia ngươi? Nếu để ta bắt được chắc chắn ta sẽ băm thây ngươi vạn đoạn!”

“Ha ha! Tốt tốt tốt, vậy ta sẽ chờ! Bất quá cũng đừng để lão tử phải chờ quá lâu!”

Hồi kính một câu, vị Tiêu Vượng kia ngay tại trước khi mũi tên đến bên người, oạch một cái vọt vào rừng.

Thấy trong vò ứt không thành, còn bị Vương Bát cản ngược lại một cái, nhất thời khiến cho Bảo Sở Hùng tức giận đến thất khiếu bốc khói, quyết định không bao giờ buồn quản chuyện ‘Đàm Mạc’ ‘Đỉnh bại’, Đô úy thở hổn hển, rút mũi tên cắm sâu vào cánh tay ra, ngã gẫy trên mặt đất, rồi cầm đao đi về phía trước, đang định hạ lệnh truy kích.

Ngay lúc đao của Bảo Sở Hùng còn đang dừng ở giữa không trung, trong tai mọi người chợt nghe “Ầm ầm” một tiếng; khi nhìn lại, liền thấy trên thảm cỏ trước trận, đã dấy lên lửa lớn ngút trời!

Gió núi mang theo một tia lửa nóng, thuận theo sườn núi thổi tới; Lửa lớn bùng lên từ đất bằng, nương theo gió hướng quân binh viên trận thò ra cái lưỡi đỏ hồng hung mãnh, sóng lửa kia ùn ùn kéo đến, như muốn nuốt hết tất cả những hòn đảo cô độc trong biển lửa này!

Gặp biến cố lớn này, quân binh viên trận vốn chinh tề, lập tức buông lỏng tán loạn. Những binh sĩ này, tuy rằng trên áo giáp

đều vẽ Tị Hỏa Phù, nhưng ở trước thế lửa kinh người này, mắt thấy ngọn lửa nhảy lên người mình, vẫn không tránh được bản năng tránh sang bên cạnh.

Gió trợ thế lửa, những cỏ tranh màu đỏ dưới chân quân binh kia cũng dần dần bốc cháy lên. Trong lúc nhất thời, ngựa hí người kêu, sôi sùng sục trời đất, loạn thành một đoàn.

“Vậy thì thả hỏa yêu nhân hay là động thủ!”

Lúc này, đám đệ tử Thiên Sư giáo này, bao gồm bảy tám vị giáo dân kia, nhanh chóng lấy ra Thanh Thủy phù lục, ném về phía biển lửa trước trận. Những phù lục bí chế này của Thiên Sư giáo, vừa chạm vào ngọn lửa phun ra Viêm khí, liền hóa thành từng đầu Thủy Long, đánh tới ngọn lửa.

Trong màn nước nối tiếp những Thanh Thủy Phù này thành, tình thế hỏa hoạn kia dần dần bị ngăn lại. Bất quá, diện tích Hỏa Trường này quá rộng, vẫn không ít phù lục chưa tới nơi, ngọn lửa kia liền mượn gió thổi, như cũ hướng mọi người đánh tới.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy Trương Vân Nhi, nữ đệ tử Thiên sư tông kia, lấy từ trong tay áo ra một phù, ném lên không trung; sau đó, trong miệng nhanh chóng niệm lên chú ngữ.

Trong tiếng chú ngữ gấp gáp này, tám phù lục phiêu đảng giữa không trung, đột nhiên thanh quang bắn ra bốn phía, phát ra quang hoa chói mắt. Đợi quang hoa hơi đậm đi, mọi người liền thấy ở đó đang có một chữ “thịch” to lớn, dừng lại bất động giữa không trung.

Lập tức, tựa như phù tự ngưng trệ bất động này, nguyên bản phong khí đang bay đầy trời kia, trong lúc nhất thời cũng đều tiêu tán.

Theo gió núi biến mất, ngọn lửa dưới chân mọi người đang lan tràn, lập tức ngừng lại trước thế công hung mãnh.

Dưới sự ảnh hưởng của phù lục của đệ tử Thiên Sư giáo và pháp thuật giới nước của tiểu Quỳnh Công, thanh thế của đám hỏa tràng được tạo nên cuối cùng cũng nhỏ đi, chỉ còn những ngọn lửa lẻ tẻ đang chớp động không cam lòng.

“Phù! Không thể tưởng tượng được yêu nhân kia phóng hỏa thuật lại có lợi hại như thế! Bất quá may mắn ta có cao nhân Thiên Sư giáo ở đây.”

Tuy đã gặp qua mấy lần phóng hỏa thuật, nhưng với tình thế hung mãnh như vậy, vẫn là lần đầu tiên Bảo Sở Hùng nhìn thấy. Bởi vậy, sau khi trong lòng vẫn còn sợ hãi, cũng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

“Xem ra lần này việc tiêu diệt phi vẫn là phải tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó.”

Bây giờ, Bảo Sở Hùng đã không còn lạc quan như lúc trước nữa.

“Các huynh đệ nghe cho rõ đây! Chúng ta tạm thời lui về phía sau một chút, địa thế trước mắt bất lợi cho việc chiến đấu của chúng ta.”

Rốt cuộc mọi lửa này cũng khiến Bảo Đô Ủy bình tĩnh trở lại, nhìn thấy địa hình trước mắt này rõ ràng là một thế vây kín, tuyệt đối không phải nơi ở lâu.

“Ha ha, muốn chạy trốn sao? Không dễ vậy đâu!”

Đang lúc quân binh tuần tự lui về phía sau, chợt nghe trong rừng rậm trên sườn núi, lại truyền đến một tiếng cười to cuồng vọng. Bảo Sở Hùng nghe được rõ ràng, kẻ nói chuyện kia, chính là đầu mục tộc nhân hổ đói.

Kèm theo tiếng quát này, trong rừng rậm phía trước đột nhiên vang lên một trận thanh âm rú kỳ quái, như sấm rền.

Ngay lúc mọi người kinh nghi, lại chợt thấy trong rừng rậm kia, đang có hàng trăm con sơn thú hung mãnh chạy vội ra, giống như phát điên vọt tới bọn hắn!

Mà ở sau lưng những con sói hoang hung ác này, đám phi Đại Phong trại vừa mới đào tẩu lúc nãy, vừa điên cuồng gào thét chạy loạn ra ngoài. Chỉ chờ những mãnh thú phía trước giải khai một đường máu, liền muốn đi theo tàn sát tàn binh.

Lần này, có chừng hơn trăm tên phi xung phong liều chết lao đến, xem ra đã xuất động toàn bộ lực lượng rồi.

“Các huynh đệ không cần hoảng sợ! Liều mạng cũng phải để cho ta đứng yên! Trốn cũng vô dụng, quay đầu lại chính là chết!”

Thấy tình hình cổ quái trước mắt, Bảo Sở Hùng không hoảng loạn chút nào, lời ít ý nhiều ban bố quân lệnh với những quân binh đã bị kinh ngạc đến ngây người.

Thấy tình thế nhanh chóng quay xuống, đám người Thiên Sư giáo kia vội vàng hướng trước trận bày phù triện, ý đồ ngăn trở những mãnh thú điên cuồng kia. Lúc này, chủ lực Thiên Sư giáo như Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhi, tất cả đều sử dụng bản lĩnh xuất hiện giữ nhà., Hoặc tể ra “Bạo viêm phi kiếm”, hoặc thi triển “Hàn băng thần phù”, hoặc triển khai “thiên huyền ti la”, chỉ muốn ngăn cản thế công của dã thú như núi lở. Mà tình lại thấy tình huống nguy cấp, cũng vội vàng kêu Quỳnh Đình ra biển lửa đối với những mãnh thú kia, ý đồ ngăn cản, bản thân hấn nhanh chóng sử dụng “Băng tâm khúc”, phóng thẳng lên người Sơn thú xa xa.

Dưới sự ngăn cản toàn lực của mọi người, đàn thú xông nhanh đến kia, thế tiến lên hơi chậm một chút, nhưng vẫn không hề chùn bước, xông tới hướng bên này. Trong nháy mắt đã có quân binh cùng dã thú chém giết lẫn nhau, tiếng hò hét vang lên kịch liệt.

“Tôn giáo quan! Bảo vệ trận pháp sư cho ta!”

Hiện tại Bảo Sở Hùng đã nhìn ra, mặc kệ kẻ sách của Lâm Húc lúc trước như thế nào, nhưng hiện tại những đạo giáo pháp sư này, chính là toàn bộ hy vọng của mình hôm nay. Hoành nguyện tiêu diệt đạo tặc, đã thành bọt trong gương; vấn đề bây giờ đã biến thành, làm sao mới có thể đem tất cả đám đệ tử Nam Hải tận lực mang về bóc Dương.

Đang lúc đám pháp sư do Tôn giáo quan dẫn người hướng Lâm Húc tỉnh lại thì dị biến phát sinh!

Ngay lúc bày thú tiếp xúc với binh trận, trên thân một con Xi Lang to lớn, lông như sắt, chợt có một người từ dưới bụng sói xoay người lên, ngồi trên lưng nha lang. Người này bỗng

nhiên toát ra, mặt như Lam Điện, thể trạng to lớn, bộ dạng giống như hung thần ác sát.

Hiện tại, cự hán này đang ngồi ngay ngắn trên tọa kỵ, ngửa mặt lên trời cười như điên, tùy ý đổ một cái hồ lô màu đỏ xuống —

Chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn con châu châu lửa từ miệng hồ lô tuôn ra như ong vỡ tổ, bay về phía những quân binh kia!

Lập tức, không ít binh lính trên áo giáp, liền bò lên loại hỏa trùng phát ra ánh sáng chói lọi này; bãi cỏ đỏ dưới chân, cũng lại dày đặc hỏa diễm dâng lên ngập trời. Nhất thời chiến trường trước mắt này, khói đặc mê man, sóng lửa thôn thiên, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng kêu thê thảm.

Tuy rằng tất cả binh lính đều vẽ Tị Hỏa Phù trước, nhưng nhìn thủ đoạn này của yêu nhân, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.

Thấy đám yêu nhân hiện thân, Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhi, lập tức giơ cao kiếm nghênh đón, tất cả sử dụng thủ đoạn giữ nhà, địch lại hung thần này, không để cho hắn có thời gian phóng hỏa.

Mà trước đó, Bảo Sở Hùng kia đã xông lên một lần, muốn cùng cự hán này đánh một trận thư hùng - lại vừa đối mặt, đại hoàn đao trong tay bị trọng phủ của cự hán kia đánh bay, hai tay cũng bị chấn động đến mức tê dại, có mấy phần không thể chuyển động; đang lúc cự hán kia tạm thời để hồ lô màu đỏ xuống, để đối phó hắn thì đã có thân binh của Bảo Đô úy xông tới, đoạt lại Bảo Hùng tay không tác sát.

Mắt thấy thực lực chênh lệch quá lớn, vị Đô úy tướng quân hung hãn không sợ chết than một tiếng:

“Mà thôi, yêu nhân này hay là để chư vị đạo trưởng Thiên Sư giáo đi đối phó đi. Ta sẽ tổ chức nhân mã chống đỡ bọn cướp.”

Hắn lấy ra một thanh hoàn thủ đại khảm đao mà thủ hạ đã đưa cho, tinh thần Bảo Sở Hùng một lần nữa phấn chấn, suất lĩnh bộ hạ đau khổ chu toàn với đám cường thú cường đạo trước mắt.

Đã có giáo huấn vừa rồi của Bảo Đô úy, bây giờ ba vị Thiên sư môn nhân này cũng không liều mạng với cự hán kia, chỉ quán lấy hấn như đèn kéo quân tới quán quýt, bảo đảm hấn không rảnh mà phóng hỏa lên quận binh. Lúc đầu đám người Lâm Húc khinh thường chỗ trống, còn ném cho yêu hán hai ba lần phù triệu, khiến yêu hán này chịu không ít thiệt thòi.

Chẳng qua, cự hán này cũng thật dũng mãnh, đám người Lâm Húc lại không có bao nhiêu cơ hội như vậy. Đồng thời trôi qua một hồi, cho dù có rảnh rỗi, cũng không thể lại đẳng tay thi triển phù lục —— bởi vì, hàng tồn kho trong ngực bọn họ, đều đã khánh, lại không rảnh chế tạo lại hiện trường. Bởi vậy, hiện tại bốn người đang chính chiến rất khó phân thắng bại, nhất thời cũng khó phân ra thắng bại.

Ngay trong lúc khói lửa cháy phừng phừng, chạy như điên, quận binh Nam Hải dần dần có chút ngăn cản không nổi, tử thương cũng dần dần nhiều lên.

Hơn nữa vị thiếu niên Đường chủ Thượng Thanh Cung kia dưới trướng cùng với những giáo dân Thiên Sư giáo kia hỗ trợ quận binh ngăn cản giặc địch, trong đầu lại đang khẩn trương suy tư một vấn đề:

“Theo lý thuyết mãnh thú sợ lửa, nhưng vì sao những Lang Phi trước mắt này giao hoạt, thấy yêu nhân trước mắt phóng hỏa diễm, lại vẫn liều mạng mặc kệ chỉ trùng kích?”

Sau khi dùng “Băng tâm kết” làm đóng băng mấy con Lang Phi, chúng hơi gần bày thú một chút, bắt chuyện thông qua làn khói lửa, cẩn thận quan sát những con mãnh thú tấn công liên tục.

Sau khi liều mạng hít vào mấy ngụm khói đặc, rót cục để cho hấn phát hiện, trên miệng những mãnh thú này đều có một khối minh hỏa yêu dị, đang lẳng lặng thiêu đốt.

“Khụ khụ khụ khụ, thì ra là thế!”

Vừa ho khan, vừa khẩn trương suy tư đối sách:

“Làm sao bây giờ? Để Quỳnh Đình giới nước lũ khắp nơi?”

“Không ổn! Lúc binh mã hoảng loạn, khắp nơi lang nhạ loạn lên, khắp nơi là binh phỉ giết chóc, bằng vào sức lực một mình đưa bé phía sau, sao có thể chú ý tới dã thú đang chạy trốn này? Một người không tốt, rất có thể sẽ bị loạn quân giẫm ngã!”

Bốn phía trước mắt tràn ngập khói lửa, tiếng hò hét đinh tai nhức óc; từng trận tiếng rú thảm thiết, không ngừng va chạm vào màng tai. Trong chiến trường kỳ dị thảm liệt này, nhân thú đan xen, khó phân biệt; tuy số lượng sơn thú cũng chỉ có trăm cái, nhưng thường thường phải ba bốn binh sĩ, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, giết chết một con dã thú điên cuồng.

Trong mùi khói thuốc súng gay mũi, thỉnh thoảng bay tới mùi da thịt thối rữa khó ngửi. Xa xa, những tên đạo tặc Đại Phong trại chuẩn bị ngư ông đắc lợi đang rảnh rỗi quan chiến, thỉnh thoảng bộc phát ra thanh âm cuồng tiếu ngông cuồng càn rỡ.

Ngay trong lúc loạn lạc đầy trời này, tâm thần thiếu niên lại vô cùng trầm tĩnh.

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu đã nhớ lại vô số ý niệm; một lát sau đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng đã trải qua nhiều lần đắn đo —— thiếu niên trên mặt giăng đầy mấy vết khói, đang lộ ra thần sắc bất đắc dĩ:

“Ai, bất kể như thế nào, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy!”

“Quỳnh Quỳnh, nhanh đi cùng ca ca!”

Hạ quyết tâm rồi bắt chuyện, hắn xoay người lại dựa vào thiếu nữ sau lưng, ngựa trắng bị hỏa trường đốt cháy nôn nóng bất an chạy đi.

Sau khi phi thân lên ngựa, bắt chuyện lại kéo Tiểu Quỳnh Tiêu lên ngựa.

“Ca ca, chúng ta có cần đi trước không?”

Tiểu nữ oa ở sau lưng nghi hoặc hỏi.

Chỉ là, ca ca nàng cũng không trả lời, chỉ phi ngựa sang ngang, chỉ nghe bạch mã “vội” một cái, thét dài về phía ngược lại hướng chiến trường.

Phía sau, Lâm Húc đang cùng sư huynh muội đồng loạt vây công cự hán yêu nhân kia, nghe thấy tiếng ngựa hí dài, quay đầu lại nhìn, đang nhìn thấy bóng lưng thiếu niên đánh ngựa rời đi:

“Cái tên nhát gan, nhát gan!”

Lâm Húc không nhịn được mắng ra tiếng. Mới một phần an thần này, thanh thiết kiếm trong tay hắn, lại thiếu chút nữa bị cự phủ Yêu Hán quét xuống!

Điềm điềm nhìn một chút hình dạng dây xích tiếp nối: Đề cử đàn tranh hiện đại hoàn mỹ triệt để cong cong.

Chương thứ tám, mắt vang sấm sét, dài thả long ngâm hồ gầm.

Âm thanh như sấm như điện, khí thế chí cương.

—— gọi là Ân...

Kèm theo tiếng vó ngựa “Đát đát”, thức tỉnh hai người Ngôn Quỳnh, rất nhanh liền quăng chiến trường hô giết rung trời. Đội sương khói mê man bên người dần dần tiêu tán, nặng lại có thể thấy rõ Thiên Địa Vân Lâm trước mắt, bắt chuyện liền ghì chặt bạch mã, xoay người nhảy xuống. Thấy ca ca xuống ngựa, tiểu nha đầu cũng nhẹ nhàng nhẹ nhàng hạ người xuống.

Nhìn lại đường cũ, tại nơi tiếp mây khói kia, mơ hồ nghe được có trận trận thanh âm ngựa hí người xông xáo truyền đến.

Nhưng lại cách tương đối xa, nếu không cẩn thận phân biệt, còn nghĩ nơi đó chỉ là chợ búa, ầm ĩ.

“Ừm, không khí nơi đây trong vắt, chút nữa không sợ khói đặc sặc mũi.”

Lúc tỉnh lại, hần nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía. Lúc đang chuẩn bị động thủ, chợt nghe thấy Quỳnh Thổ ở bên cạnh mê hoặc, hỏi:

“Ca ca, chúng ta không trở về sao?”

“Không, đánh bại đám người xấu rồi mới về.”

“Cũng tốt! Nhưng Quỳnh Đình không nhìn thấy những người xấu kia sao?”

“Ài, không sao cả, ca ca lập tức làm cho mọi một cái ảo thuật, nhưng Quỳnh Đình lại giúp huynh một chuyện.”

“Được!”

Tiểu nữ oa nghe vậy lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ chờ ca ca giao nhiệm vụ.

“Lập tức ta liền muốn thổi sáo: Nếu có tên bại hoại đội khăn đen tới quấy rầy ca ca, người liền cầm dao đuổi hần ra!”

“Được!”

Nhóc con cũng không mở miệng nói vì sao muốn thổi sáo, chỉ dựng một đôi đoản đao sáng loáng trong tay, múa thành hai đóa hoa.

“Rất tốt! Còn có chuyện, Quỳnh Huy người cũng nhất định phải nhớ kỹ.”

“Nếu có một ngày người không tìm thấy ca ca thì phải tới một nơi tên là Ung Châu, Mã Xuy Sơn, nói cho mọi người biết người là em gái đang nói năng: Như vậy nhất định có thể tìm được ta!”

“Được! Nhưng mà, tại sao Quỳnh Đình lại không thể tìm thấy ca ca? Mùi thơm trên người ca ca rất dễ chịu, Quỳnh Thiên vẫn luôn nghĩ rằng không thể quên!”

“Ừm... chuyện này về sau sẽ nói cho người.”

Nghe vậy dịu dàng đáp.

Hạ quyết tâm muốn lấy Thần Khúc Thủy Long gầm gừ đẩy lui đàn thú, thiếu niên vừa nghĩ tới tình cảnh Cửu Tử Tràng Khúc tại Mã Đạp Sơn thí luyện thần khúc lúc đó, liền nhin không được thần sắc ảm đạm.

Khẽ vuốt mái tóc nhỏ mềm mại của thiếu nữ nho nhỏ trước người, bắt chuyện liền xoay người đối mặt quê hương tha hương phương hướng, yên lặng cầu khẩn:

“Cha, mẹ, nếu hài nhi mất ở đây, sau này người sẽ coi Quỳnh Đình như con gái đi!”

Chúc Tất, thiếu niên vẻ mặt nghiêm nghị, liền không do dự nữa, đưa tay thẳng đến thanh sáo ngọc “Thần tuyết” kia.

Vả lại hai người không đề cập tới, hơn nữa đám người Lâm Húc Thiên Sư tông kia, càng đánh càng kinh hãi —— nhìn cự hán mặt điện thân trên thân xích, cơ bắp như tơ kết, trong lòng Lâm Húc hết sức kinh nghi:

“Quái lạ! Đám giặc cỏ hạ lưu này từ chỗ nào tìm ra cường nhân dũng mãnh như vậy? Thằng nhãi trước mắt này có võ lực pháp thuật rất cao, còn tựa hồ rất có tâm kế, hiển không phải

yêu vật tầm thường - sao có thể cam tâm tình nguyện ra mặt thay đám giặc cỏ chịu nợ máu này?”

Đúng lúc này, trong chiến trường tràn ngập sương mù quanh người hắn, ở trong tiếng gầm gừ của hung thú kia, tiếng quân binh kêu thảm càng ngày càng nhiều, hiển thị là dần dần gần cận không nổi. Mà phía trước rừng rậm cách đó không xa, trăm tên phi vũ thể lực dư thừa đang đứng xem trên vách tường, mắt nhìn chăm chăm, chỉ chờ quan quân kiệt sức, liền muốn xông lên liều chết.

Tình hình chiến đấu trước mắt đã tới mức xấu nhất, mắt thấy toàn quân bị diệt.

Tuy Lâm Húc sư huynh muội chính tướng cố hết sức quần chiến với yêu hán kia, nhưng đối với tình thế chiến đấu trước mắt, trong lòng hắn rất rõ ràng. Vị thanh niên tuấn kiệt của Thiên Sư tông này, không biết vì sao trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra bóng lưng vị Đường chủ Thượng Thanh đường thúc ngựa bỏ chạy.

“...”

Bất quá, hiện tại trong lòng Lâm Húc đã vô cùng bình thản:

“Thôi, hắn chỉ là một thiếu niên, tại vạ đến nơi bỏ chạy cũng là tự nhiên. Ta cũng không cần cười hắn.”

Nghĩ đến đây, vị đệ tử Thiên Sư tông này trong lòng hơi động, chống đỡ mấy chiêu, tìm được một khe hở nhỏ, liền lên tiếng nói với thiếu nữ bên cạnh đang ra sức vây địch kia:

“Vân muội, hôm nay muội đi trước đi.”

“Không sai!”

Vừa dứt lời, vị Thịnh sư huynh xưa nay trầm mặc ít nói kia đã lớn tiếng quát:

“Vân nhi, con là một nữ hài, ở lại đây thì thật là làm vương tay vương chân!”

Thiếu nữ cũng không trả lời, chỉ cầm trong tay Thanh Sương múa lên càng nhanh hơn.

“Ha ha! Hán nhân các ngươi nói: “Chim vì thực vong, người chết vì tài...” Lời này quá đúng! Hiện tại các ngươi đều đi chết hết đi!”

Vị cự hán hung ác này giờ vẫn luôn yên lặng không lên tiếng kia, chợt như sấm sét rống ra một câu, chấn động khiến màng nhĩ người ta vang lên ong ong.

Vừa nói xong, chỉ thấy quái hán ra sức ném hồ lô màu đỏ trong tay lên không trung, đám Hỏa Trùng còn lại cũng theo không trung quay cuồng mà ném ra, bay về khắp nơi trong chiến trường.

Lập tức, đám quân đình đang ra sức ác chiến liền thấy khói lửa quanh người mở rộng, chỉ cảm thấy một luồng hỏa viêm chi khí mạnh mẽ đập vào mặt, bức người không thở nổi. Lập tức, đã có mấy vị quân hán mặc áo giáp trên người, đầu tiên là bốc lên vài làn khói, sau đó liền “Vù” một tiếng bốc lên ngọn lửa.

Mọi người Nam Hải quận luôn ở trong đám cháy, chuyện lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra:

Tị Hỏa Phù trên áo giáp của mình, cũng sắp mất đi hiệu lực!

Đối với quan binh mà nói, chiến cuộc đã đến bước ngoặt nguy hiểm nhất.

Ngay lúc đám Bảo Sở Hùng sắp tuyệt vọng, đạo tặc Đại Phong trại ma quyền sát chương, chợt nghe trong mây giữa không trung kia, tựa hồ đang bay tới một trận nhạc khúc.

Dòng nhạc này chỉ mơ hồ truyền đến, nghe qua lại thanh tịnh như thể vực sâu yên tĩnh, nổi lên như thuyền không buộc, khiến đám quân binh đang bị vây hãm trong khốc viêm hỏa khí, ngửi được một tia hơi nước lạnh đã lâu không thấy.

“Đây, là ai thổi sáo ở Hỏa Vân Sơn?... Chẳng lẽ là vị thiếu niên Thượng Thanh Cung kia?”

“Ai, hiện tại không cần nói tiểu khúc như vậy, cho dù dùng long chung trống tí, cũng không cách nào vẫn hồi bại cục trước mắt!”

Ngửi thấy sợi sáo này, đám người Lâm Húc, Bảo Sở Hùng đều mang vẻ mặt cười khò. Bất quá, những quân binh kia nghe

xong tiếng sáo mờ ảo bay tới này, tinh thần ngược lại phần chân không ít, lại tập hợp trống trận, ra sức đón đỡ.

Chỉ là, dần dần, trong chiến trường này người ngoài tụ tập, chợt phát giác theo tiếng sáo kia phiêu lãng, thiên địa bốn phía cũng biến thành có chút khác thường:

Hiện tại trên đỉnh đầu là ráng hồng, đã âm thầm thay đổi màu sắc từ lửa sáng, dần dần chuyển thành màu mực ngưng trọng. Vân trận vốn mỏng manh giờ đã dần dày nặng, phô thiên cái địa, liền như một cái nồi đen, đem toàn bộ Hỏa Vân Sơn chụp vào trong đó. Mà sau màn mây màu đen kia, đang có vô số sấm rền trầm trọng, gào thét trầm thấp.

Hiện tại trong Hỏa Vân sơn thung lũng này bốc cháy hùng hực, giống như đã biến thành lửa trại trong đêm tối. Đúng là:

Mây đen um tùm mà bốn nút, thiên cương mà ngày âm.

Lôi Ân ân cần mà vang lên, phong tiêu tiêu mà hưng!

Thấy thiên biến cổ quái này, bất luận là đạo tặc rục rịch, hay là nhân thú khổ sở triền đầu, tất cả đều bất giác trì hoãn động tác lại.

Mà trong lúc gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc, tiếng sáo lơ lơ lúc trước bây giờ lại trở nên rõ ràng vô cùng, kèm theo sấm rền nơi chân trời, từng âm phù nhảy lên truyền vào tai mọi người, thật giống như người thổi sáo, chính bên tai mình thổi tấu ——

Theo một tiếng sáo bỗng bênh trong mây như nước chảy cấp tốc hạ xuống, những quân binh Nam Hải đang hun khói kia, chợt cảm thấy trên mặt chạm đến mấy điểm mát mẻ.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, mưa to tầm tã trút xuống như trút nước; ngàn vạn cột mưa thô to như thiên hà chảy ngược, đem thiên địa kết nối lại một chỗ; ngọn lửa vốn tàn sát bừa bãi trên mặt đất, sớm bị thiên thủy đột nhiên xuất hiện này dập tắt.

“Ha ha ha, thật sự là ông trời có mắt!”

Những binh sĩ quân Nam Hải này nhìn như sắp gặp phải tai ương, thấy nước mưa từ trên trời giáng xuống này, lập tức đều có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Trong chiến

trường, khắp nơi bốc lên ngọn lửa bị nước mưa dội tắt, sinh ra từng sợi khói xanh; những mùi khói mang theo vài phần hơi khói thủy hỏa mục nát ngửi vào mũi đám người Bảo Sở Hùng, lại cảm thấy như thế thấm vào ruột gan!

Chỉ có điều, cuộc chiến này đối với quan binh mà nói là cơn mưa to do cam lâm hạn hán đã lâu, đối với những tên phỉ phỉ Đại Phong trại là chuyện không đúng lúc. Đám kim mao hổ kia cực thịnh, đang ở trong cơn mưa lớn mắng chửi ông trời:

“Thật xúi quẩy! Xúi quẩy! Tên trời đánh này! — Hỏa Vân Sơn từ trước đến nay khô hạn, bình thường tích cóp chút nước cũng không nở uống lớn, làm sao lúc quan trọng này trên mắt cốt lại cho ta trận lôi vũ?!”

Tuy nhiên, điều làm cho tiểu tử này cảm thấy vui mừng chính là, những con mãnh thú bị phe mình điều khiển kia, mặc dù đóa “Thần hỏa” trên người đã bị dội tắt, nhưng những súc sinh này vẫn theo quán tính tranh đấu vừa rồi, tiếp tục tấn công quan binh trước mắt.

“... Không đúng, tiếng sáo này có chút cổ quái!”

Mọi người trong sân, chỉ có cự linh thần quái hán này, cảm giác trận mưa to trước mắt, cùng tiếng sáo vẫn phiêu đảng vẫn như cũ có liên quan.

Mới vừa nghĩ tới, lại nghe thấy, tiếng sáo kia nguyên bản lộ ra một chút thanh linh khí liên miên, đột nhiên dừng lại, cứ như vậy biến mất không còn tăm tích.

“Phù! Như thế là tốt rồi. Lão tử hôm nay cũng không có tâm tình nghe nhạc nhỏ!”

Tuy chỉ là một khúc sáo ngừng nghỉ, nhưng cự hán này lại đột nhiên thấy mình thoải mái hơn không ít. Theo tiếng sáo biến mất, mưa đông trong đầu cũng dần dần nhỏ đi rất nhiều, rơi tí tách như mưa rơi.

Đang lúc gã to con và đám phỉ Đại Phong trại âm thầm cảm thấy may mắn thì đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng.

Chiến trường trước mắt vốn đang rung chuyển bất an, sao giờ lại đang dần trở nên bất động?!

Liếc mắt quan sát, lại phát hiện nguyên lai là sơn thú trong trận đang không ngừng tấn công kia, đột nhiên giống trùng cả tập thể Ma Kiền, đồng loạt cúi thấp thân hình, ẩn núp nhanh vuốt, chỉ lưu lại mắt thú còn tại trong bóng tối Vân Cương chớp động.

Cảnh tượng này, quả thực quá quý dị, ngay cả những quân binh đang tranh đấu với mãnh thú, cũng xem đến ngây thơ, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Toàn bộ binh tốt xung quanh mãnh thú, tất cả đều cảm binh khí cẩn thận đề phòng, đề phòng bọn mãnh thú tựa hồ đang súc thế này bạo khởi đả thương người.

Tuy nhiên, lúc này vị cự hán kia lại có cảm giác khác biệt:

Con đà lang dưới chân hắn, tuy rằng vẫn đang cố gắng chống đỡ trọng lượng của chính mình, nhưng hắn rất rõ ràng, con thú kỳ hung mãnh mà mình huấn luyện tỉ mỉ này, hiện tại lại đang run lên!

“Không tốt! Trúng gian kế của hán nhân rồi!”

“Đám tặc tử cướp bảo này, quả nhiên không đơn giản như vậy!”

Mặc dù không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng vị quái hán bề ngoài thô lỗ này rất rõ ràng, hôm nay phát sinh nhiều chuyện cổ quái như vậy, nhất định là những hán nhân giáo hoạt trước mắt này, lại âm thầm thi triển quỷ kế gì đó làm cho người ta khủng bố chiêu số!

Trong khi mấy phương này đều có Quỷ Thai giằng co không ngừng, thì chợt nghe được ở phía xa xa phía chân trời, có một tiếng ngân vang như như tiếng mùa xuân, đang từ trên trời phá mây mà đến!

Tiếng gầm này đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ lao tới, kinh tâm động phách, giống như Thương Long ngân nga trên chín tầng trời, dâng trào, như chấn động như phản nộ, từ bầu trời mênh mông kia cắt ngang mà xuống, ở trong vùng núi lửa này chấn động rừng đá, chấn động tàn nhẫn!

Từ tiếng hét này trở đi, tiếng gào thét uy hiếp lòng người kia lập tức đứt quãng ở giữa bầu trời, đập vào màng tai mọi người,

tựa hồ ở bên ngoài tầng mây, đang có một con Thần Long ngao du bầu trời, cưỡi mây khí, ngự thiên phong, bề ngưỡn chúng sinh, lân traỏ bay lên, ngạo ngưỡn tuyên bố với sinh linh thấp hèn trong Hỏa Vân sơn dã này:

Tuy ta yên tâm, kháng ta thì khổ; tiện thì ở trên mây xanh, nghịch thì rơi xuống dưới Cửu Uyên!

Tại trong tiếng gầm gừ uy nghiêm vô thượng này, hai cỗ chiến đấu, tâm thần dao động nhân chúng, chỉ có ở trong tiếng long ngâm lờ lờ dư âm, mới có thể phát hiện, như thần chú rít lên, âm sắc lại tương tự tiếng sáo vừa rồi.

Rất khó tưởng tượng, cùng một ống sáo, mới vừa rồi còn tấu khúc nhạc nhu hòa nhẹ nhàng như vậy!

Mà kèm theo tiếng sáo này giống như long ngâm, ở đằng sau trận mây đen đen chiếm cứ Hỏa Vân Sơn Mạch, tiếng sấm trầm thấp một mực cuộn cuộn không dứt. Cùng vừa rồi có chút chênh lệch là, bây giờ đã không phải địch thúc lôi minh, mà là lôi cùng sáo ngâm.

Cùng với tiếng sấm này, phía chân trời không ngừng phát ra tia chớp như long xà; điện quang tím trắng, đang vô tình xé rách màn mây đen. Từ khe núi này nhìn lại phía sau quận binh, phía tây vốn là nửa phần bầu trời bị mây đen bao phủ, điện quang lóng lánh không ngừng chiếu sáng thành một loại tái nhợt, ở ngay sát phía trên vùng đất như sóng nước không ngừng rung động.

Tiếng sấm chấn động đồng cỏ, điện quang kích động, trước mặt thiên địa dị biến khó lường của quỷ thần, những sinh linh trong Hỏa Vân sơn mạch xưa nay kính sợ thần linh trong thiên địa, vô luận binh phi, vô luận nhân thú, tất cả đều như tượng gỗ, không dám có chút dị động.

Lúc này những người này mới hiểu rõ, vì sao vừa rồi còn có mãnh thú hung ác vô cùng, bây giờ lại giống như thần linh, nằm rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Khác với đa số mọi người đang vội vàng thành kính cầu xin, trong lòng những người từng hợp tác với Trương Ngôn lại giống như dãi sông lấp biển. Bởi vì, trong đầu bọn họ, tất cả

đều không hện mà cùng toát ra một ý niệm tựa hồ hoang đường vô cùng:

“Những điều này thôi phong hóa vũ, chấn nhiếp vạn thú, cuốn theo sấm sét thần chú long ngâm, chẳng lẽ, thật sự là thiếu niên kia tấu ra?”

Trong lòng đám người Bảo Hùng, Lâm Húc, Trương Vân Nhi bỗng vang lên giọng nói nóng bỏng của cô bé:

“Là sở trường của ca ca ta nhất, chính là thổi sáo đó!”

Trong sấm sét vang dội, đó là Đô úy quận Nam Hải tỉnh ngộ trước tiên:

“Hồ thẹn!”

“Bất quá đúng là được đạo nhiều trợ giúp. Lần này Bảo mỗ nếu còn sống trở về, nhất định mang đầu tên thiêu tặc kia cùng về.”

Câu nói trầm thấp khàn khàn này của Bảo Sở Hùng kèm theo tiếng sấm cuộn cuộn trên bầu trời nói ra, làm cho vị Kim Mao Hồ kia còn đang hơn bảy tám trượng đột nhiên rùng mình một cái.

Đang lúc Bảo Sở Hùng muốn uống lệnh quân tốt thủ hạ, lướt qua mãnh thú ngậy ngốc tấn công đám phi phía trước, lại nghe thấy tiếng rít dài bên tai, đột nhiên ngừng lại.

Sau đó, liền thấy đám sơn thú Đặng Nhị ngơ ngác này, chợt như được đại xá, hướng bốn phía chạy trời chết. Trong lúc vội vàng chạy tới, va đổ đổ vài vị quân sĩ.

Mà những mãnh thú chạy trốn này, phần lớn đều chạy vào rừng núi, nhất thời lại đem những sơn phi trước rừng không có chuẩn bị gì, xông thẳng đến thất linh bát lạc.

Ngoại trừ những quận binh sơn phi xui xẻo này, trong sơn còn có một người, cũng trong trận chiến đột nhiên xuất hiện mãnh thú đào vong này tổn thất thảm trọng:

Người này chính là quái hán đang bị mấy người Lâm Húc vây lấy ở trong tâm.

Hiện tại, Lang kỵ hấn vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong lúc tiếng sáo đó kết thúc, rút cuộc cũng ngừng rung động của bốn chân, khôi phục lại sức sống – Vì vậy, rút cuộc con Đẳng Lang này cũng có khí lực làm cho người trên lưng rơi rụng hết bụi bặm, sau đó liền một mạch tuyệt trần mà đi!

Có chút đáng tiếc chính là, đám người đối đầu với quái hán này nhất thời phản ứng không kịp, lại muốn né tránh vị lang lang nhao nhao liêu minh phá tan vòng vây kia, cho nên cũng chưa nắm chắc cơ hội tuyệt hảo này.

Khi Lâm Húc mạnh mẽ tỉnh ngộ lại, người đàn ông quái dị bị té đến mức mặt xám mày tro này đã như một ngọn núi nhỏ lại một lần nữa đứng trước mặt bọn họ.

Tuy nhiên, hiện tại lòng trung tâm của vị sơn phi Đại Phong trại này đã không còn Xích Diễm Hồ Lô có thể phóng hỏa trong tay; bằng vào võ dũng của hấn, số lượng những người này vẫn chiếm ưu thế. Trước mặt quân binh vẫn còn dũng mãnh có thể sánh ngang, đã không còn đáng sợ; bị bắt sống hoặc bị chém giết, chỉ là sớm muộn gì cũng xảy ra mà thôi.

Mà đám đạo tặc phá hỏng chuyện xấu, tận mắt thấy tình cảnh sấm sét làm cho người ta sợ hãi này, không khỏi nhớ lại thần quỷ báo ứng điển cổ mà trước kia trưởng bối lải nhải: Mặc dù những câu chuyện xưa xưa, hạt vừng vừng đục này, đám đồ tử vong mạng đầu đao liếm máu đã sớm không nghĩ tới, nhưng lúc này lại cực không đúng lúc nhảy đến trước mặt, hơn nữa loại cảnh tượng khủng bố đó, còn sinh động như vậy!

Hiện tại, đám đạo tặc nghi thần nghi quỷ, nội tâm sợ hãi, lại chạy qua mãnh thú chạy trốn kia, đã chân chính biến thành một đám ô hợp.

Trận chiến này giảm ba phần, thắng tựa như lại lần nữa nằm trong tay nhóm tiểu phi quân được Thiên Tương trợ giúp.

Chương thứ chín trường kiếm đứng trên tầng mây, chiếu sáng tam quân cờ trống khua chiêng.

Ấn chứa tác dụng kỳ diệu của kim tinh, sáng chói hỏa đức.

— Ưu Hành —

Nhìn thấy tình thế nguy hiểm của phe mình đã được giải quyết, Bảo Sở Hùng lập tức bắt tay vào an bài phản kích. chào hỏi một tiếng, lập tức hơn mười vị quân tốt thay mặt Đường ba người, bắt đầu vây công vị kia chỉ có thể dùng pháp thuật. Thịnh Hoành ba vị pháp sư tông sư Đường này, lập tức lui về sau trận, chuyên tâm vẽ phù lục cần thiết.

Dù sao, dùng kiếm ngăn địch cũng không phải sở trường của Pháp sư Thiên Sư tông.

Trải qua một phen chiến hỏa ngút trời vừa rồi, nhân thú tranh đấu, mặc dù thanh thế có chút dọa người, nhưng quân binh tử thương kỳ thật cũng không nghiêm trọng lắm. Tuy rằng những mãnh thú kia khí thế hung hăng, nhưng những quan binh này tuyệt không phải người bình thường tay không có thể so sánh., Mỗi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại được lưỡi kiếm kiên thuận cầm trong tay. Trong tình huống như thế này, người nào còn bất hạnh bị mãnh thú cắn chết, không có mấy. Mà trận hỏa hoạn chân chính có thể mang đến tai ương ngập đầu kia, lại đột nhiên bị mưa xối một trận, hiện tại chỉ còn lại vài làn khói, rốt cuộc không có thành tựu gì.

Cho nên, tuy hiện tại đội ngũ quân binh Nam Hải tán loạn không chịu nổi, người bị thương cũng không ít, nhưng cả chi đội cũng không thương cân động cốt; đợi đến khi Bảo Sở Hùng ra lệnh một tiếng, những quân binh đã ghen đến mức lửa giận trong bụng này, liền bắt đầu toàn diện khởi xướng công kích phủ binh trước rừng rậm.

Đối mặt với thế công mãnh liệt của quan binh, những tên phi nhân Đại Phong trại sớm đã co rút bắp chân, ngay cả thời gian trốn chạy cũng không có, đành phải liều mạng chống cự lại tất

cả. Đến lúc tính mạng nguy hiểm, những tên đạo tặc tự biết nợ máu chất chồng, không biết từ thân thể nào lại toát ra một cỗ tà kinh, sau một phen chặn chém, thể công như thủy triều, khó khăn lắm mới ngăn cản được thể công của quan binh!

Chiến sự tiểu phi ở Hỏa Vân sơn đã tiến vào trạng thái giằng co với binh khí đoàn binh. Thế nhưng, trước mặt quân binh chiếm ưu thế và quyết liệt tấn công thì mấy tên tặc cướp Đại Phong trại này đã hoàn toàn sụp đổ, đây cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Hiện tại, mấy người Thịnh Hoành, đã chế sẵn phù lục công kích, đang tìm cơ hội bắt chuyện với vị Điện Diện quái hán kia.

Chẳng qua, tên cự hán thân dài có tướng mạo lỗ mãng này, đối với mấy vị pháp sư đề phù chú này, lại như một mực âm thầm phòng bị, không chịu dừng lại một chỗ, chỉ đem cái Tuyên Hoa Trọng Phủ kia của hắn múa như điên, một đường bôn tẩu, chuyên cắm thẳng vào đám người. Mà những quân binh kia tuy đông thế mạnh, nhưng dưới thế như mãnh hổ công kích, ngược lại không thi triển được chân tay, đành phải mặc cho hắn tả xung hữu đột trong đám người, nhất thời không làm gì được hắn.

Thấy tình hình như vậy, mấy người Đường Thịnh cũng không tiện dùng phù trận. Dù sao, hiện tại cự hán kia chuyên hướng về phía đông người chen chúc, những nơi đi qua đều bị hắn quấy loạn, không thể so với thao trường chuyên môn trống không của quân doanh vạch dương. Vạn nhất phù chú mất chính xác, hoặc là bị yêu hán tay chân hãm hại quan binh, như vậy ngược lại không đẹp hơn.

Bất quá, Thịnh Hoành Đường bọn họ cũng không có gì sốt ruột. Bởi vì cự hán tướng mạo ngu ngơ thực trí kia mặc dù bức bách bọn họ không thể xuống tay, nhưng dù sao biện pháp bảo mệnh này tiêu hao thật lớn. Trừ phi hắn là cự linh thần tiên chuyển thế, nếu không theo tư thế này, chỉ sợ là chống đỡ không được bao lâu. Đến lúc kiệt sức, con mãnh hổ này cũng đi đến bước cuối cùng.

Bây giờ, lôi âm ẩn nấp trong không vân trận trên Hỏa Vân sơn vẫn lẫn lộn, cứ như vĩnh viễn không ngừng nghỉ, đang thúc dục sinh tử tranh đấu với sinh tử của các sinh linh trên mặt đất. Ứng hợp với sấm sét trên bầu trời., Tiếng kêu giết trên mặt đất rung chuyển trời đất; lưỡi mâu cắn nuốt máu tươi chảy ra, đang đem mảnh đất đỏ dưới chân vốn đã như lửa này, nhuộm lên một tầng đỏ tươi quý dị. Mà phía tây bầu trời không ngừng lóng lánh bạch điện quang, càng đem vùng đất huyết sắc kịch liệt rung chuyển này, chiếu rọi giống như quý vực ma cung.

Bất quá, chiến đấu thâm trầm như địa ngục, tựa hồ không kéo dài quá lâu. Đám cướp phỉ dựa vào nơi hiểm yếu kia dần dần chống đỡ không nổi, bắt đầu ngã xuống dưới đao thương của quân binh.

Đối với phần lớn đạo tặc, cho dù hiện tại có lòng chạy trốn, đường lui phía sau bọn họ trốn vào trong rừng cũng không còn nữa:

Trong bất tri bất giác, giữa đám cướp đã là cảnh giới đan xen rãng lược; hơn phân nửa cây rừng sau lưng đạo tặc đã lặng lẽ đổi thành quân đỉnh đao thương song thương!

Có lẽ chỉ có lúc này mới có thể biểu hiện ra khác biệt chính thức giữa quân tốt chính quy và quân tốt ô hợp. Không cần cấp trên lớn tiếng rống to phô trương, những quân binh này liền vô cùng ăn ý kết thành tổ ngũ, đem đạo tặc phân cách vây quanh. Trong mỗi vòng vây hoặc lớn hoặc nhỏ, tất cả đều duy trì ưu thế nhân số đối với phỉ nhân.

Cho nên, mặc dù đám tội phỉ hung hãn này dựa vào sự sợ hãi đối với tử vong, cố gắng biểu hiện ra sự điên cuồng sau cùng; nhưng nhìn điệu bộ này, đám trộm của Đại Phong trại máu tanh khắp tay, cách ngày bọn chúng bị diệt vong chỉ còn một bước ngắn.

Tình hình như vậy tự nhiên cũng rơi vào trong mắt vị Đại Phong trại chủ kia. Con Kim mao hổ giết người như trêu chọc, nội tâm đã sớm chết lặng bất nhân, lần đầu tiên toàn thân bị sự lạnh thấu xương làm cho sợ hãi dày đặc bao vây:

“Chẳng lẽ, hôm nay chính là ngày chết của ta?”

“Không, sẽ không đâu! Ta còn phải chống đỡ thêm một lúc nữa!”

Khiến Bảo Sở Hùng cảm thấy kỳ quái là tên đầu sỏ nổi danh trước mắt này hiển nhiên đã biến mất, cũng không biết bị tà niệm gì chèo chống. Lang Nha Bổng trong tay khua loạn xạ một hồi cũng không hề chậm lại chút nào.

Tuy hận thấu xương đối với tên này, nhưng Bảo Sở Hùng đều là võ nhân, cũng không thể không bội phục phần vũ lực cứng cỏi này của hắn.

Ở sau trận, nghe được Thịnh Hoành Đường nói:

“Mà thôi, chúng ta không cần phóng ra phù lục nữa. Hãy để quan binh xử trí hán tử kia.”

Bởi vì, xu thế vị cự hán trong sân đang đấu đá lung tung, đã chậm lại không ít, dưới chân đi lại khá tập tễnh, hiển nhiên đã là khí lực không đủ. Lúc này đám người Thịnh Hoành Đường nếu như có tâm đối phó, tự nhiên không cần tốn nhiều sức lực. Bất quá, hiện tại cự hán này chính là hồ lạc đồng nhai, đã không cần làm phiền bọn họ nữa. Nếu lúc này ra tay công kích, hạ xuống nguy cơ thừa nhân, âm thầm đánh lén mà nói, tất nhiên là đệ tử Thiên Sư tông khinh thường làm ra.

Ngay khi tất cả quận quân, đệ tử thiên sư giáo đều cảm thấy đại sự đã định, chợt nghe trên đỉnh đầu một mực tiếng sấm rền trầm thấp, đột nhiên đại tác; liên tiếp tiếng sấm thật lớn nổ vang, rung trời chuyển đất, liền giống như muốn lật tung đất đai dưới chân mọi người lên. Bất quá, dị hưởng như vậy cũng chỉ kéo dài chốc lát, tiếng sấm kia liền khôi phục ngữ điệu trầm thấp.

Đúng lúc này, vị đệ tử Thiên sư tông Lâm Húc sở trường sử dụng hỏa phù đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

“Ồ? Sao đột nhiên lại lạnh lạnh như vậy?!”

Thì ra, trong tiếng lôi đình vừa rồi, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, Lâm Húc đột nhiên cảm giác được một loại ý mát mẻ sáng khoái như mát đi. Hỏa viêm khí vẫn luôn quanh quẩn trong Hỏa Vân Sơn, tựa hồ trong phút chốc đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Mà Viêm Khí đặc thù của Hỏa Vân Sơn này, cho dù ở trong mưa to mãnh liệt như lúc trước, cũng chỉ hơi yếu đi một hai phần!

Ngay khi Lâm Húc kinh ngạc thốt lên không lâu, tất cả mọi người trong chiến trường cũng đều cảm giác được phần biến hoá của thiên địa xung quanh. Chỉ có điều, dạng thiên biến này hoàn toàn khác với lúc trước, đối chiến cục cũng không có ảnh hưởng quá lớn:

Hơi nóng vừa đi, cả người sáng khoái, quân binh càng càng mạnh thêm; khí lạnh vừa đến, đầu óc thanh tỉnh rất nhiều, lính cướp chống cự càng thêm mệt mỏi. Hai tiếp theo triệt tiêu, cũng không giống như lúc trước xuất hiện cục diện tiêu hao tới mức này.

Bất quá, trong những người này, có mấy người lộ vẻ vui mừng. Vị cự hán đang nỗ lực xung đột, cảm nhận được không khí biến hóa quanh người, khóe miệng chợt mỉm cười, lập tức, trên người hắn giống như lại tự nhiên sinh ra mấy phần khí lực, lại khôi phục khí thế đánh đầu thắng đó lúc đầu.

Một người khác thì mừng rỡ, chính là người này giờ vẫn ra sức chống cự. Quận Đô úy Bảo Sở Hùng giao thủ với hắn còn chưa từng thấy gia hỏa nào giãy dụa đến mức thần thái sáng láng như hắn.

Mà bây giờ, tên này lại càng giống như đang vớ một cọng rom cứu mạng, trong lòng mừng rỡ như điên:

“Lệ môn chủ quả nhiên thành công rồi! Cũng nhanh tới cứu bọn ta a?”

Niệm này vừa chuyển, tên hung phỉ một mực không chịu ngoan ngoãn nhận lấy cái chết này, lại càng phần chân tinh thần; Lang Nha Bổng trong tay vung vẩy lung tung một trận, tay trái thụ thương khiến Bảo Sở Hùng không xuất ra toàn lực, trực tiếp bức lui lại hai bước!

Đang lúc Bảo Sở Hùng và Thiên Sư giáo trong lòng hồ nghi, trong tai lại đột nhiên nghe một trận gào thét bén nhọn, đang từ Hỏa Vân sơn cao ngất truyền đến. Giương mắt nhìn lại, phát giác ở trên Hỏa Vân sơn cao cao kia, đang có một dải hồng

quang, như sao xẹt mặt trăng hướng phía dưới chân núi mạnh mẽ lao tới!

Tại Vân Thiên Hạ thấp kém, ngọn lửa này bay nhanh cực kỳ bắt mắt, giống như một con Hỏa Long tách ra tầng tầng mây mù phong lan phần nộ, một đường ngăn cản Lâm Diệp của mình quét sang hai bên.

Chờ tới gần chút, đám người Thiên Sư giáo thấy rõ ràng, ánh lửa chạy vội mà đến kia, nguyên lai là một con báo vàng cấp tốc chạy tới; trên báo một người ngồi ngay ngắn, áo choàng sau lưng đang bốc lên ngọn lửa; bị gió núi thổi tới trước mặt thổi một cái, áo choàng lửa này liền bay lên cao, biến thể như báo kỳ lân, biến thành một con rồng lửa bay nhanh. Mà trên tay người báo kỳ lân, thì giờ cao một thanh bảo kiếm, cũng đang phun ra hỏa diễm đỏ tươi.

“Không tốt, yêu nhân chân chính đến!”

Lâm Húc đầu tiên kịp phản ứng, lập tức té ra “Bạo viêm phi kiếm” của hắn, bắn thẳng về hướng báo kỳ lân đang chạy đến.

Thấy hỏa phù phi kiếm này bắn nhanh như điện đến, người trên báo kia lại bình thản không sợ, chỉ cầm kiếm lửa trong tay xoay một vòng trước mặt, liền nhẹ nhàng đánh kiếm bay tới đánh liền trên mũi kiếm.

Không đợi Lâm Húc từ trong khiếp sợ phản ứng lại, liền thấy thanh phù kiếm của mình, đã bị quái nhân báo cười bắn ngược trở về, phá không phóng tới bên này.

Tận mắt thấy kiếm quang bay tới, Lâm Húc cũng có chút nhanh nhẹn, tranh thủ thời gian tránh sang bên cạnh; sau đó nghe một tiếng ầm vang, lúc đi xem, đã thấy cây đại thụ sau lưng cách ba bốn trượng đã bị Bạo Viêm Phù Kiếm của hắn nổ thành vụn gỗ đầy trời.

Một tiếng nổ kinh người vang lên, rốt cuộc đã kinh động đến chiến trường đang giằng co này. Hầu như tất cả mọi người đều chứng kiến một con báo cười hỏa diễm kia đã đến. Nhất thời, đám cướp thủ hạ, tất cả đều lớn tiếng hoan hô:

“Lệ môn chủ! Lệ môn chủ!”

Lệ môn chủ mang theo gió thổi lửa đến, tựa hồ đối với đám thổ phỉ Đại Phong trại có ma lực cực lớn. Thấy hắt đến chiến trường, những tên phỉ vốn đã gần như nỗ lực hết đà thoáng cái liền sôi trào lên. Bọn cướp phỉ ý chí chiến đấu trùng trùng này dĩ nhiên một hơi tác khí, hướng quan binh xung quanh phản công mà đi!

Đạo Phù kiếm mà Lâm Húc vừa phóng ra kia, không thể ngăn cản thế tới mạnh mẽ của Báo kỵ chút nào. Trong nháy mắt, Lệ Môn chủ đã đột nhập chiến trường; kiếm trong tay, phi phong sau lưng, báo kỵ dưới khố, đang tổ hợp thành một con Hỏa Long tàn sát bừa bãi không kiêng nể gì., Lúc này đấu đá lung tung trong chiến trường, như đi vào chốn không người. Những nơi hỏa kỵ nổi trận, tất cả quân binh đều không ngừng né tránh, không hề có một chút hứng thú đối kháng; ngay cả quân úy Đại Hãn dừng mãnh Báo Sở Hùng khi báo kỵ đi quanh người cũng không tự chủ được mà tránh lui ba lần, không dám chống cự.

Dưới sự giảng co không gì cản nổi như vậy, quân binh Nam Hải kinh doanh khổ tâm đối địch phân tách vây quanh, nháy mắt liền tan rã!

Trong nháy mắt, Lệ Môn chủ đã xua tan quân đình vây quanh vị cự hán mặt điện kia, hai người tụ hợp một chỗ, cùng khinh thường nhìn quân binh quan phủ trong chiến trường chiến tâm rét lạnh.

Cho đến lúc này, đám người Nam Hải quân mới có rảnh thấy rõ tướng mạo của vị “Lệ môn chủ” trong miệng:

Mặt trắng, mắt đỏ mũi ưng, xương gò má cao ngất, góc cạnh cứng rắn; trên gương mặt tái nhợt vẽ ba bốn ngọn lửa màu máu kỳ lạ; bị ánh lửa chiếu, những hoa văn lửa này như vật sống, rất quỷ dị. Giống với cự hán mặt lam bên cạnh hắn, lệ môn chủ này cũng rất lớn lên, khoác một thân váy giáp, hai tai treo một cái vòng vàng to bằng miệng chén.

Nhìn cách ăn mặc quái dị này, hiển nhiên hai người này đều không phải là đàn ông.

Điện Nhan cự hán kia thở hển hển mấy lần, sau đó mở miệng nói chuyện:

“Môn chủ, vật kia đã tới tay?”

“Ừm.”

Khuôn mặt tái nhợt của Lệ môn chủ toát ra vẻ vui mừng.

“Ma huynh đệ, người thì sao?”

“Ta không sao. Nhưng ta từng thấy lá cờ Chu Tước mới tinh trong quân ngũ, sau đó lại không thấy.”

“Ồ?”

Nghe được hai chữ “Chu Tước”, Lệ Môn chủ kia không khỏi giật mình.

“Thuộc hạ cho rằng cơn mưa lớn khi nãy còn có tiếng sấm trên đỉnh đầu, e rằng đều có điều cổ quái —— người này có thể hô mưa gọi gió, lại chuyên nấp trong bóng tối, chỉ sợ không dễ đối phó. Môn chủ phải cẩn thận.”

Thấy Tổ không nói nhiều về Ma hộ pháp, liên tiếp nói ra một câu, hiển nhiên là vô cùng kiêng kị. Gặp tình hình này, Lệ môn chủ xưa nay tâm cao khí ngạo trong lòng cũng âm thầm cảnh giác; bất quá trong miệng lại nói:

“Cái này ta tự hiểu, Xích Hà không cần lo lắng cho ta. Lệ Dương Nha ta làm việc cẩn thận từ trước đến nay, há lại để tiểu nhân cười?”

Nguyên lai, trong hai người này, người mặt trắng mắt đỏ tên là Lệ Dương Nha, cự hán mặt điện hô Ma Xích Hà, giống như đều là người rất có lai lịch; nghe hai người bọn họ đối đáp, là một loại vật trọng yếu nào đó trong Hỏa Vân sơn mà đến, mà hiện tại đã đắc thủ.

Bỏ qua lời của hai huynh đệ này thì không nói thêm gì nữa, hơn nữa đám người tiểu phi kia thấy đám yêu phi khí thế đại trượng, trong lòng mấy người Lâm Húc, Bảo Sở Hùng nhất thời nóng như lửa đốt.

“Bắt giặc bắt vua. Lúc này chỉ có thể dùng phù trận đối phó hần!”

Thấy Lê Môn chủ từ trên trời rơi xuống pháp lực cao cường, phù lục bình thường sợ là không có tác dụng, đám người Lâm Húc lập tức quyết định hợp lực của mấy người, dùng phù trận uy lực cường đại của Thiên Sư giáo đối phó hắn.

Lúc này, mấy vị pháp sư Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhi đều đã tránh ở sau binh trận; binh sĩ phía trước trùng trùng điệp điệp cách trở, đem bọn họ nghiêm mật bảo vệ. Trước mặt yêu nhân có pháp lực cao cường kia, chỉ sợ cũng chỉ có pháp sư mấy vị Thiên Sư giáo này, mới có thể cùng hắn tranh cao thấp một hồi.

Về phù trận này, ba vị đồng môn Thiên Sư giáo đã ăn ý phối hợp. Trong khoảnh khắc, liền thấy có sáu đóa phù lục theo gió bay lên, trong nháy mắt trên không phi lãng hỏa diễm báo kỳ; trong đó năm tấm phù lục, xếp thành hình ngũ tinh, vây quanh tấm phù lục ở giữa lượn quanh không ngừng, phát ra hào quang hoặc đỏ hoặc trắng.

Pháp bảo của cự hán họ Ma đã mất, nhìn thấy mấy tấm phù lục này người đến bất thiện, lập tức né sang một bên. Lê Dương Nha cũng không nhượng bộ chút nào, lạnh lẽo vận pháp lực, thúc dục hỏa diễm trên áo choàng kiếm khí càng thêm mạnh mẽ.

Trong giây lát, Ngũ Tinh phù không ngừng xoay quanh kia liền ở trong tiếng hò hét của Lâm Húc, thịnh hoành Đường, hóa thành một vòng ngũ giác băng hoàn nhấp nháy hàn quang; mà trên băng hoàn lóng lánh hàn quang này, lại nhảy nhót thiêu đốt trăm ngàn ngọn lửa tươi sáng -

Thấy cảnh tượng kì lạ này, băng hỏa tương sinh, trong sân vô luận binh phỉ, tất cả mọi người ngừng thở, khẩn trương quan sát trận đấu pháp khó gặp này. Mà trận đấu pháp ai ưu khuyết, trực tiếp quan hệ phe mình thắng hay bại, sống hay chết!

Ngay lúc vòng băng đang xoay vài vòng thì nghe được tiếng kêu của Trương Vân Nhi:

“Trời lại!”

Vừa dứt lời, tấm phù lục kia ở tâm khảm, trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn điểm sáng màu xanh, như mưa bụi bay vào bụi

hoa, tan rã vào trong vòng hàn băng hỏa diễm chung quanh. Lập tức, trên vòng lửa băng hoàn này liền kích phát ra ngàn vạn hỏa diễm băng khí, đỏ trắng tương tự, như dây leo quý thủ, giương nanh múa vuốt hướng Lệ Dương Nha lao tới!

Đối mặt với phù trận cổ quái như vậy, Lệ Dương Nha cũng không dám chậm trễ, đã dùng hỏa diễm bao lấy đội bảo ky. Ngàn vạn xúc tu băng hỏa hùng hổ kia đụng một cái đến hỏa đoàn hộ thân quanh người Lệ Dương, sẽ không thể tiến lên mấy may.

Băng diễm của Thiên Sư Tông, bắt đầu tranh đấu với đoàn yêu hỏa của Lệ Dương Nha kia.

Ngay lúc quan trọng này, ba người Lâm Húc, Thịnh Hoành Đường, Trương Vân Nhi đều mang thần sắc ngưng trọng, miệng không ngừng niệm tụng chú ngữ thần bí, thúc giục “Băng Diễm Thiên Lao Phục Ma Trận” cách đó hơn mười trượng.

Trong tiếng chú ngữ tỉ mỉ của bọn họ, trong phù trận kia trăm ngàn nhánh tản ra băng diễm mỹ lệ, bắt đầu dần dần hướng quảng lửa trước mặt bức bách.

Nửa tắc, một tắc, hai tắc... Dưới sự xâm nhập của Băng Diễm tựa hồ có thể Thực Cốt Hóa Hồn, thời gian dần trôi qua, đoàn hộ thân hỏa diễm của Lệ Dương Nha tựa hồ có chút lực bất tòng tâm, bị bức bách không được lùi bước về phía trong.

Chỉ chốc lát công phu, ngay tại quận bình mừng rỡ, trong ánh mắt kinh sợ của phỉ, một người một báo kia đã bị đoàn băng diễm quang đoàn gắt gao trói chặt ở trong đó. Ở bên ngoài quảng sáng chậm chậm co rút lại, vẫn có ngàn vạn xúc tu băng diễm đỏ tươi trong suốt, không trung không ngừng tung bay, tách biệt với băng hỏa thần quang sáng lạn.

Xem ra, pháp sư mặt trắng kia đã không ngăn cản nổi phù trận thần diệu của Thiên sư giáo, nói không chừng sắp hình thành câu diệt.

Ngay lúc Bảo Sở Hùng vui mừng ra mặt, cháy khét, bờ Ma Xích mặt xám như tro tàn, lại chợt nghe “Ầm” một tiếng, đoàn băng diễm đang không ngừng co rút lại kia đột nhiên nổ tung,

vỡ thành ngàn vạn điểm mưa ánh sáng rực rỡ, bắn ra tung tóe khắp nơi; người tránh không kịp, đã bị đốt đến mức phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người!

Ngay tại chỗ chùm sáng kia văng tung tóe, đang có một đạo hồng quang chói mắt, từ trong lòng Lệ Dương Nha phóng lên tận trời, thẳng thâu tận mây xanh. Ở trong thiên hạ đen tối, đạo xích hồng quang trụ này rực rỡ chói mắt như vậy, thẳng đến mức làm cho người ta không thể nhìn gần.

Hết thấy mọi thứ, đều phát sinh trong chớp mắt, chờ mọi người kịp phản ứng, cột sáng màu đỏ này đã biến mất vô ảnh vô tung.

Mà mấy người Lâm Húc sau trận đang toàn lực thi triển, ngay tại lúc quang đoàn bạo liệt, hồng quang tận trời, ngực đột nhiên như bị trọng thạch đánh, kêu thảm một tiếng, cùng phun ra một ngụm máu lớn.

Mà Lệ Dương Nha may mắn chuyển nguy thành an, nghĩ tới hung hiểm vừa rồi, chính là vì kinh sợ phi thường, lập tức cùng đạo tặc Đại Phong trại bên Ma Xích môn hô quát, phóng tới hướng quan quân bên này.

Vốn là, báo kỵ giống như hỏa long, quan quân liền không ngăn cản được. Hiện tại hỏa long này còn bị bóc ra vảy ngược, càng hung mãnh dị thường, tung hoành xung đột trong chiến trường, đánh đâu thắng đó, chớp mắt liền làm tan rã mấy chỗ chống cự quận binh.

Đến lúc này, ý chí chiến đấu của đám quận quân tiểu phi dưới trướng Bảo Sở Hùng đã tiêu tán hoàn toàn, bắt đầu chạy tán loạn về phía sau.

Mà trong loạn quân, ba vị đệ tử Thiên sư tông đầu pháp thất bại tạm thời mất đi năng lực hành động, cũng bị quận binh giáo dân hoặc nắm hoặc đỡ, cùng nhau cuốn theo chạy khỏi chiến trường, hướng phía tây đường đi tan tác mà đi.

Thấy quan quân chạy tán loạn, tên Tiêu Vượng này tất nhiên là không chịu bỏ qua cơ hội thừa nước đục thả câu, cực lực tụ tập thủ hạ, một đám liền mạng theo sau quận binh truy kích. Tên này thậm chí tính toán như vậy trong lòng:

“Thừa dịp pháp lực của Lệ môn chủ, lần này nhất định phải đánh cho tên Bảo Sở Hùng kia sợ, lần sau sẽ không dám đến quấy rầy chuyện làm ăn của lão tử nữa... Đây chính là việc làm ăn mà qua thôn này sẽ không có cửa hàng mua bán, lần này nhất định phải làm thật nghiêm chỉnh!”

Trong lòng càng nghĩ càng đẹp, tên Tiêu Vượng này càng ra sức hét to lên:

“Các huynh đệ, lần này nhất định phải giết ra uy phong của hảo hán Đại Phong trại chúng ta, giết cho đám gia hỏa không biết sống chết này không dám đến nữa!”

Nghe hấn cổ động một phen này, đám người Đại Phong trại này quen kiếm chỗ tốt liều mạng, lập tức điên cuồng gào hét quỷ kêu lên, theo phía sau cháy vàng mãnh liệt vọt tới phía trước.

Tuy nhiên, trong đó có cả trại chủ trí dũng song toàn của bọn họ, còn có cả những tặc đồ truy đuổi, tiêu hao trong chiến đấu vừa rồi quá nhiều, tuy trong lòng nghĩ đến việc anh dũng truy địch, nhưng dưới chân vẫn có chút không nghe sai khiến. Hơn nữa vừa rồi trong trận chiến đã bị quan quân giết chết hơn phân nửa, bởi vậy tiến hành., Tuy rằng quân truy binh này kích động, kêu giết rung trời, nhưng kỳ thật cũng chỉ có năm sáu chục người, thừa thớt đi theo phía sau đại nạn. Nghe được tiếng hò hét chấn thiên hưởng dọa người của bọn họ, lại nhìn tốc độ truy kích to nhỏ khác nhau, thật sự làm cho người ta cảm giác được khí lực giữa miệng bọn đạo tặc này, còn hơn xa dưới chân.

Nhưng tuy truy binh không đủ sức, đám quan binh cũng không tốt hơn; vì vậy cuối cùng hai nhóm người này còn miễn cưỡng có thể nổi lại.

Ngay lúc tinh thần cháy hừng hực dẫn người đuổi theo, hai người Lệ Dương Nha, Ma Xích Môn kia, thấy quan quân bại lui, ngược lại không xông lên đầu tiên.

Hai người vừa rồi hợp kế, luôn cảm thấy cùng hấn âm thầm tính kế, không bằng bây giờ dựa thế bức hấn hiện thân, đao sáng thương đánh một trận, bất luận thắng hay bại, tóm lại

phải có câu trả lời thuyết phục. Nếu không, về sau người này nhất định là âm hồn bất tán, ngược lại phiền toái vô cùng.

Bất quá, mặc dù hạ quyết tâm muốn đuổi đánh tới cùng, nhưng trao đổi ý kiến một chút, hai ca này đều nhất trí nhận định, người trong bóng tối rất là khó giải quyết, thực không thể hành động thiếu suy nghĩ; kế ổn thỏa nhất, cũng làm cho những cái này tựa hồ ý chí chiến đấu dâng trào dần dần trận, hai người bọn họ chỉ cần ở phía sau áp trận, yên lặng theo dõi kỳ biến là được.

Tạm thời bỏ qua kế hoạch của hai người thì không đề cập tới nữa, hơn nữa chính là quan binh sơn phỉ truy đuổi. Không đến nửa nén hương, hai nhóm người này đã đi được ba bốn dặm.

Đang truy kích, tên cướp đầu cháy khét, bỗng phát hiện, tên bại quân như thủy triều phía trước đang từ từ lùi bước, bộ dáng như muốn bắt đầu khép lại trận hình.

“Đúng là một đám ngu xuẩn không biết điều! Mới vừa rồi còn chưa bị đốt đủ?!”

Đang lúc cháy khét mắng lại vui mừng, ra sức tăng tốc, một đạo tặc theo sát phía sau hẩn cách đó không xa, bỗng nhiên thấy tên đầu bếp đang xông tới trước nhất, “bịch” một tiếng ngã xuống đất không dấu hiệu báo trước! Sau đó, liền theo thói quen lăn về phía trước.

“Tiêu Đầu lĩnh có phải bị tảng đá vấp ngã hay không?”

Vừa mới đưa ra lời giải thích phù hợp với kiến giải thông thường này, tên phỉ binh này liền cảm thấy có chút không thích hợp:

Thân hình cứng rắn của tên đầu sứt đầu sứt đầu kia, tựa như vật gỗ không biết uốn lượn, đang quay cuồng về phía trước mảnh đất đầy đá vụn, giống như không cảm thấy đau đớn chút nào.

Ngay khi tên đạo tặc gần như cảm thấy đầu lĩnh rơi xuống một cách quỷ dị, thì con Kim Mao Hồ như một quả hồ lô lăn trên mặt đất này lăn đến dưới móng ngựa màu trắng...

Tầm mắt hấn dòi đi, giờ phút này tất cả những người truy kích đều nhìn thấy rõ ràng, trước khi quân binh sắp xếp thành trận hình, đang có một người một ngựa, giống như là biển khơi sau khi lộ ra mặt nước đá ngầm, ngạo nghễ đứng thẳng ở trước chiến trận!

Mà người ngồi trên lưng tuấn mã trắng như tuyết kia, toàn thân đều được bao phủ trong hoàng quang diễm rực rỡ loá mắt, từ xa nhìn lại, giống như thần nhân mặc kim giáp. Ngàn vạn đạo quang diễm huy hoàng, bốc hơi khoe khoang, giống như ráng màu vàng. Trong lúc hà diễm phun ra nuốt vào, lại giống như có sự tương ứng với điện quang tức lập lòe ở phía tây chân trời, tựa như cả vùng trời tối tăm trước mắt này, đều ở trong ráng lành chói lợi chấn động sáng lên.

“Đông! “

Đã có vài tên đạo tặc, trong điện quang kích động đến hoa mắt chóng mặt, nhất thời lại bất giác mập mạp ngã xuống...

Chương thứ mười sáu sét đánh xuống, dẫn động bát hoang phong vũ.

Trong quân có một câu danh ngôn: “Tướng quân chi hồn.” Rất nhiều chiến sự của tiền triều cho thấy, một tướng soái vũ lực trí mưu, thường thường trực tiếp quyết định chiến sự thành bại, quân binh sinh tử.

Bất quá, những lời này lại đề đến quận binh quận Nam Hải, lần này chiến sự tiểu phi, chỉ sợ phải đổi thành “Pháp sư chính là lá gan ba quân”. Trong trận chiến quy mô hơn trăm người này, pháp lực mấy vị thuật sĩ này cao thấp, trực tiếp phân chia thắng bại.

Vì vậy, khi cơn tức giận dâng cao rằng nanh Lê Dương, giống như chuyển thể thành Hỏa Thần tung hoành chiến trường, những quan binh quận Nam Hải vốn tràn ngập cảm giác vinh dự này, ở trước mặt giết chóc tàn phá bừa bãi như vậy, cũng chỉ đành phải vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, ở trong tiếng kêu gào của sơn phi mà chạy trốn chết. Trong đầu tất cả quận binh chỉ còn lại một ý niệm: có thể chạy nhanh bao nhiêu liền chạy thật nhanh, có thể chạy càng xa liền chạy, cách vị Hỏa linh Sát Thần kia càng xa càng tốt!

Thế là, Bảo Sở Hùng liền mang theo thủ hạ, giống như chó nhà có tang chạy ra ba bốn dặm, thẳng đến khi gặp được vị thần nhân áo giáp vàng kim sừng sững này. Chờ cho truy binh bị ép lại gần thêm một chút, những quận binh thất hồn lạc phách này mới phát hiện, nguyên lai “Thần tiên” cả người này, không phải ai khác, chính là vị Đường chủ Thượng Thanh Cung lúc trước thay bọn họ vẽ Tị Hỏa Phù, đã thông báo!

Cho đến lúc này, không ít người mới nhớ tới, trong trận chiến mất hết mặt mũi vừa rồi, tựa hồ vẫn chưa thấy bóng dáng vị tiểu đạo sĩ Thượng Thanh cung này. Chẳng qua đối với những người này mà nói, hiện tại cũng không kịp suy nghĩ tiền căn hậu quả, chỉ cần biết rằng phương pháp của chính mình - Thần Quang sung mãn, những quận binh chạy trốn chết này dần dần

ổn định tâm thần, không tự chủ được liền chậm rãi chạy trốn, bắt đầu hợp thành đội hình.

Trong chốc lát, những tên bại hoại ở Nam Hải quận vốn tán loạn không chịu nổi đã bị liệt trận sau lưng. Mặt thủy lam huyền diệu kỳ đã ngã hồi lâu, một lần nữa giơ lên, uy phong lẫm liệt phiêu diêu ở trước mặt chủ tướng.

Đám bại binh tháo chạy này có thể tập hợp lại trông trận nhanh như vậy tất có nguyên nhân. Đám quân binh này tuy cầm đao đeo giáp nhưng cũng tính là dân chúng bình thường. Đối với bọn họ mà nói, thường ngày nhiều lắm cũng chỉ có thể diễn trò nho nhỏ từ trong mấy trò mèo của bà mập mạp thần hán ở giữa., Thoáng tiếp xúc chút sự tình thần quỷ kỳ dị, cũng chỉ có thể xem như biết sơ qua. Trong hai ngày này, tận mắt nhìn thấy đạo hạnh cao diệu của những pháp sư thuật sĩ này, mới lần đầu hiểu, trên đời này thật sự là có nhân vật giống như thần tiên.

Vì vậy, sau khi thoáng sắp xếp lại những việc không thể tưởng tượng trong hai ngày qua, những quan binh này liền cho ra kết luận:

Pháp sư trên người có thể phát ra ánh lửa mới thật sự lợi hại!

Bây giờ nhìn trên người đường chủ của Thanh cung Tứ Hải Cung này, chính là vạn đạo hào quang, ngàn vạn khí lành, không phải thần tiên hào thụ trong truyền thuyết hay là cái gì?!

Lập tức, dũng khí của những quân binh này trở nên mạnh mẽ, hy vọng một lần nữa tăng cao —— xem hai gã quái nhân kia cùng bọn thổ phỉ Đại Phong trại truy đuổi không bỏ, cũng chỉ có thể buông tay đánh cược một lần, mới có thể nhặt được cái mạng về. Huống chi, bây giờ lại tìm được một chỗ dựa vững chắc, lại càng phải đấu một trận với bọn yêu phỉ kia!

Bất quá, đối với một thân này cổ vũ sĩ khí của thiếu niên, vị kia được một gã quân tốt nâng đỡ thịnh hoàng Đường, thần sắc lại vạn phần kinh ngạc, tựa hồ không thể tin tưởng chính mình nhìn thấy:

“Bí kỹ thượng thanh cung “Đại quang minh thuần”?”

“Vừa nãy hắn đi đâu vậy?”

Nghĩ đến biểu hiện hai ngày sau của Đường chủ Thượng Thanh Cung, Thịnh Hoành Đường càng ngày càng cảm thấy vị thiếu niên khiêm tốn này sâu không lường được.

Đương nhiên, nghi vấn cuối cùng của Thịnh Hoành Đường, ngược lại rất dễ trả lời. Vừa rồi đã nghe rõ, đương nhiên là đang trốn ở một nơi hẻo lánh thôi tẩu thần khúc ——

Tự bảo vệ Thần Tuyết sáo ngọc, vị thiếu niên thần sắc khiêm tốn này tựa như thay thành người khác; nghiêm túc nghiêm nghị, thần thái linh hoạt, tựa hồ cả người lẫn sáo ngọc óng ánh mượt mà hòa làm một thể với nhau.

Hơi chút động niệm, Thái Hoa đạo lực bình thường ẩn nấp vô tung, liền lập tức lưu chuyển toàn thân.

“Phong thủy dẫn” như nước chảy hòa cùng mưa, bầu trời màu lửa bắt đầu phong vân biến ảo, trong nháy mắt đã là sương mù đầy trời, vân trận như mực, đầy trời đều tràn đầy một mảnh vân tình vũ ý. Thiên thủy chưa dẫn tới rơi xuống, đã mượn thế tẩu tứ bạo thần chú “Thủy Long ngâm”.

Trong khoảnh khắc, thiên địa kích động, sấm lớn diếc tai, mưa trút xuống như mưa.

Âm thanh long ngâm lao nhanh bay lên, vị thiếu niên lưng còng đang đứng ngạo nghễ trong trận mưa, dường như hoàn toàn quên hết mọi khả năng của trời đất xung quanh. Trong lúc nhất thời, khi tĩnh lại y cảm thấy mình như hóa thành một con cự long màu xanh, đang lắc đầu vẫy đuôi ngao du trong cơn sóng mây màu đen, xuyên qua cơn bão tố, mang theo sấm sét vạn quân, mây trôi mây trôi, mây bay mây trôi, ùn ùn ùn, giống như toàn bộ càn khôn thiên địa, chỉ còn lại mình có vậy trào bay bổng...

Chính vào lúc tinh thần của hắn đang hoang mang suy nghĩ, tiếng sáo theo uy linh thần diệu này ở trong bầu trời minh mông truy vân đuổi điện, lướt ngang lôi hành, lại chợt thấy sóng lớn vạn dặm dưới thân, đột nhiên vỡ ra một cái miệng lớn, tuôn ra một lực hút cường đại không gì sánh được, đang

đem thân thể khổng lồ của mình hút vào trong cái miệng nứt ra!

Đột nhiên bị tập kích, thiếu niên kinh hãi, nhớ lại chỗ mình ban đầu. Chẳng qua, tuy ảo giác Thần Long trong mây đã biến mất, nhưng cái miệng khổng lồ màu đen kia vẫn như cũ!

“Không ổn! Thái Hoa đạo lực cạn kiệt rồi!”

Thiếu niên có kinh nghiệm qua một lần, lập tức minh bạch tình cảnh trước mắt. Đạo lực thái hoa vốn đều lưu chuyển trong thân thể, hiện tại giống như không bị mình khống chế, tất cả đều hướng sáo ngọc lấp lánh u quang kia lao tới, chuyển đổi thành tiếng long ngâm kinh hồn động phách.

“Chẳng lẽ điệu nhạc rồng nước ngâm này, mỗi lần đều phải tấu xong?”

Sau khi tỉnh lại, hắn đã nhìn thấy nụ cười khổ bất đắc dĩ trên khuôn mặt mình, trong tiếng ngâm nga, toàn bộ thân thể của hắn dường như đã biến thành một chiếc lá thu bắt lực, phiêu đảng đảng, cách chiếc miệng khổng lồ kia càng lúc càng gần. Giờ phút này, dường như toàn bộ trời đất xung quanh hắn đều đã biến mất, chỉ còn lại bóng tối vô biên vô hạn. Trong màu đen dày đặc, thức ngôn dường như đang nhìn thấy từng con mắt độc sắc, nghe được từng tiếng quỷ kêu thê lương...

“Ta đang rơi vào trong Cửu U?”

Toàn thân truyền đến đau đớn kịch liệt, ngược lại để cho linh đài giữ lại một tia thanh tỉnh khó có được. Nhưng sau khi thoáng qua tia ý niệm này, trong lòng hắn liền không thể nói được một câu hoàn chỉnh; toàn bộ tâm thần hồn phách, đang dần dần bị chìm trong bóng tối thê lương kia...

Thành công khiến quân binh tiểu phi miễn cho thiếu niên nung khô thảm họa, bản thân lại rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Mà bên cạnh hắn, óng ánh trong mưa to chuyên tâm bảo vệ ca ca Tiểu Quỳnh, lại đối với tai nạn đang phát sinh trước mắt không hề hay biết.

Ngay khi thể xác và tinh thần cực khổ sắp tiếp cận với sự tịch diệt, thì đột nhiên một đạo linh quang màu vàng như thiểm

điện quét ngang hắc ám vô biên, xé rách hỗn độn tựa như đã trăm tích vạn năm kia!

Màn đêm giam cầm tâm hồn lập tức hóa thành ngàn vạn mảnh vỡ bay khắp bốn phương tám hướng. Thiếu niên đang thưởng thức tư vị tử vong giống như đột nhiên đi ra khỏi lồng sắt đóng kín của mình, nặng nề trở về nhân gian thanh minh. Lúc này trong lòng hắn, đã không còn cảm giác được ánh sáng gì nữa, ám, chỉ cảm thấy như có một nụ cười thân thiết như mặt trời, ấm áp toàn thân...

Sau khi Hồn Linh trăm luân được cứu, nghe vậy triệt để thanh tỉnh lại, nhớ lại vừa rồi trong phút chốc phát sinh tất cả mọi chuyện:

Ngay sau khi linh quang màu vàng kỳ dị hiện lên trong đầu hắn, liền có một cỗ lực lượng quen thuộc, từ sau lưng đột nhiên vọt tới, bỗng nhiên như thủy triều tràn vào thân thể hắn đã như trúc không; cùng lúc đó, “Thủy Long ngâm” kia tựa như đã dừng lại không được, cũng đột ngột dừng lại.

Không chỉ như vậy, ngay tại thời điểm phái này đạo lực dồi dào như nước chảy dũng mãnh tràn vào thân thể, mơ hồ, bất chợt dường như cảm nhận được nguồn “Ý” dòng nước này!

Loại cảm giác kỳ dị này không thể nói rõ, nhưng trực giác đã nói cho hắn, việc này tuyệt đối không tầm thường; thiếu niên phản ứng mau lẹ, lập tức tịch diệt toàn bộ suy nghĩ lung tung, chỉ lẳng lặng ở đó suy nghĩ, nhanh chóng nắm chặt cảm giác vi diệu tựa hồ thoáng qua.

Cuộc giao tiếp kỳ diệu như vậy cho đến khi lực lượng Thái Hoa ở bên ngoài không còn xâm nhập mới thôi.

“Đây là “Cảm ứng” mà Thanh Y tiên bối nói tới?”

Vừa nghĩ tới mình rất có thể đã xem được một ít chân khiêu của “Ngự Kiếm quyết”, bất chợt rồi kích động không thôi!

“Thật sự là thần kiếm ah!”

Hiện tại hắn đã rất rõ ràng, bởi vì nguyên nhân của thanh thần kiếm này có thể giảm đi giai đoạn “Bồi Linh”. Mà vừa rồi phần Thái Hoa đạo lực kia lưu chuyển lẫn nhau, lại tựa hồ làm

cho hắn nhìn ra vài phần đường ảo của “Cảm ứng”. Vì vậy, hắn bắt đầu nhớ lại các loại chỗ tốt của thanh quái kiếm.

“Ha ha! Chương triều Thanh Phục cư kia thật sự có lúc không biết hàng!”

“Tuy nhiên... hình như ta cũng vậy. “

“Ca, ca đang cười cái gì thế? Không thôi sáo nữa sao?”

Bây giờ mưa đã tạnh, Tiểu Quỳnh Thu luôn bận bịu bỏ mưa, đã rất khó tìm được đối tượng chặt chém. Lúc này nàng mới phát hiện, ca ca vẫn luôn tấu khúc nhạc đã diễn xong, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười xán lạn, liền ngẩng mặt tò mò đặt câu hỏi.

“À, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất buồn cười - chờ trở về sẽ nói cho ngươi! Không thôi sáo nữa, đã kết thúc rồi.”

“Ừm! Ta cũng vừa vãn kết thúc rồi!”

“Ách? Ngươi kết thúc cái gì?”

“Ta luyện đao pháp thôi! Giờ cũng luyện xong rồi.”

“Ồ, như vậy à. Quỳnh Quỳnh ngoan. Bây giờ chúng ta đi đánh bại tên bại hoại này đi!”

Có điều y không an lòng về trận chiến bên kia.

“Được ạ!”

“Vậy chúng ta lên đường!”

Ngay khi bắt đầu nói chuyện, mới vô cùng buồn bực phát hiện, cả người mình hiện tại đang đau nhức vô lực, quả thực là nửa bước cũng khó dời!

Nghĩ đến vừa rồi đúng là Thần khúc, tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của bản thân.

Cuối cùng, ở dưới bả vai yếu đuối của Tiểu Quỳnh Thổ chống đỡ, vị pháp sư vừa mới hô phong hoán vũ này, mới miễn cưỡng cạo xát lên lưng ngựa. Thấy ca ca lên ngựa, Quỳnh Lục cũng nắm đuôi ngựa, oạch một cái nhảy đến ngồi sau lưng ca ca.

“Ta bảo con ngựa trắng này đi chậm một chút, đoán chừng đến chỗ khe núi kia, khí lực của ta liền có thể khôi phục.”

“Đi!”

Sau khi hạ quyết tâm, vị kỵ sĩ cơ bắp mềm nhũn này liền xuất ra khí lực toàn thân, nắm dây cương kéo cương, thét to một tiếng, dự bị giục ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Ai ngờ, hiện tại không chỉ mình hần vô lực, mà con bạch mã phi tuyết dưới háng hần, hình như cũng là bốn chân như nhũn ra, khó mà tiến lên; bây giờ không phải vấn đề tiến lên nhanh hay chậm, mà căn bản chính là một bước khó khăn!

Thấy tình huống như vậy, bất chuyện mới nhớ tới, con rồng nước biển vừa nãy chấn nhiếp vạn thú, ứng phó con ngựa trắng thần tuấn này cũng có tác dụng không nhỏ.

“Làm phép tự chết” có phải là nói bộ dạng ta như vậy không?”

Bạch mã tiến ba bước lui lại, chở vị thiếu niên suy nghĩ lung tung này giống như ốc sên bò vào trong Hỏa Vân sơn cốc đang hô giết nhau...

Trong hành trình không đến năm sáu trượng này, hần đã hoàn toàn chứng kiến quá trình Lệ Dương Nha tham gia vào quận binh tiêu trừ phi:

Nhìn thấy hần tựa như Hỏa Thần giáng từ đỉnh núi Hỏa Vân lao xuống, lại như sao băng chui vào khe núi kêu giết trận. Sau đó, liền nhìn thấy nơi xa vốn chỉ có chút khói xanh chiến trường, đột nhiên lại dâng lên ánh lửa ngút trời. Không lâu sau, hần liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, ánh lửa kia cũng càng thêm thịnh vượng.

Không cần nói, hiện tại tình cảnh quận binh nhất định không ổn.

“Thôi! Kế hoạch bây giờ chỉ có thể thử “Phệ Hồn” phiên bản Thái Hoa này của ta thôi.”

Thiếu niên duy nhất có thể cậy nhờ việc cứu hần hai lần tính mạng là Phệ hồn chi kỹ tự nghĩ là Phệ hồn chi kỹ, hiện tại là thiếu niên cả người vô lực.

“Mã huynh, có thể nhanh hơn chút nữa không?”

Thiếu niên trên cầu ngựa nóng lòng như lửa đốt.

Chỉ tiếc, còn không đợi hấn đến chiến trường, đã chờ quan binh tới tan tác. Hiện tại ngay phía trước hấn, đang có một đám quan binh chật vật không chịu nổi, kéo mâu kích, giống như đàn ruồi nhặng không đầu lao về phía mình.

“Thôi, xem ra đại thế đã mất.”

Điểm số lượng đám bại binh này, ước chừng cũng chỉ có trăm người, ngay cả một nửa lúc trước cũng không tới, xem ra tử thương có chút thảm trọng.

Thiếu niên đang ảo não không thể làm, đột nhiên nghĩ đến một nguy cơ lửa lửa sém lông mày, liền vội vàng kêu lên:

“Quỳnh Thiên, mau xuống ngựa! Chỉ cần chạy về phía sau là được rồi, đừng để bị người ta giẫm ngã!”

“Ừm! “

Sau lưng đột nhiên buông lỏng, tiểu nha đầu kia đã theo tiếng chạy xuống ngựa; vốn đang dựa vào thiếu niên, thiếu chút nữa ngã ngựa ra sau.

Khẽ chỉnh lại thân hình, hấn bắt đầu điều khiển Thái Hoa đạo lực, phát động “Húc Diệu Hoa quyết” vốn chỉ dùng để che giấu, bao phủ toàn bộ thân hình hấn vào trong một tầng ánh sáng.

Ngoài thi thuật, vị thiếu niên đường chủ Thượng Thanh Cung này vẫn không quên lớn tiếng hét to:

“Các vị quân gia hãy cẩn thận, ngàn vạn lần đừng đụng vào!”

Ai nấy lo lắng chính là việc này. Bại quân bị son phỉ truy kích hoảng hốt chạy bừa, nếu đụng trên con ngựa này, không những hấn có khả năng người ngã ngựa đổ, những quân binh này chỉ sợ cũng ngã liên tiếp ba lần, khẩn cấp ngã xuống đất, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua, làm cho tỉnh lại không nghĩ tới chính mình trong tình thế cấp bách lấy ra làm quang minh thuật dùng chỉ thị, càng mang đến hiệu quả không tưởng được:

Thái Hoa đạo lực dồi dào khiến ngàn vạn quang điểm của Húc Diệu Hoa Quyết mang theo khí thể kinh người, khiến đám đào binh này một lần nữa cổ vũ chiến ý, sau khi nghe rõ con bạch mã rã rời này thì lại tập kết thành trận.

Mà đám sơn phi đang bận rộn truy kích cũng có phán đoán tương tự, sau khi bị quang điểm làm cho hôn mê vài cái, những tên phi này bắt đầu chạy ra sau lưng Lệ Dương Nha đồng dạng mang theo mầm lửa. Mà thủ lĩnh bọn chúng là Kim Mao Hồ đang cháy khét thì đã không còn cơ hội này nữa:

Khác với những quân binh kia, bắt chuyện tự nhiên không chút khách khí với gia hỏa vọt tới gần đó, đưa tay chính là một “Băng tâm khúc”, đông cứng hẳn ngay lập tức ngã xuống đất!

Bây giờ, giữa đám phi đang bắt chuyện, hai người Lệ Dương Nha làm ranh giới, ở giữa trống ra một mảng lớn đất hoang, chỉ có mấy tên sơn phi nằm ngổn ngang đầy không may.

Nhìn điệu bộ trước mắt, nói rõ lập tức liền minh bạch vai trò của mình —— hiện tại hẳn đã là chủ tướng hai quân giao phong trước hai quân, quân binh quận Nam Hải chủ tâm cốt! Dưới tình thế như thế, “Không bằng bọn ta tiếp tục chạy trốn?” Đủ loại đề nghị, là vạn vạn không thích hợp nói ra khỏi miệng.

Bất kể thế nào, hôm nay hẳn nhất định phải chống lại trận này.

Vị quận đô úy bị thương không nhẹ kia, Bảo Sở Hùng, đã được thân binh nâng đỡ, khập khểnh áp sát lại gần, kể cho hẳn nghe một chút tình hình trong trận thua trận vừa rồi. Mặc dù chỉ là mấy câu nói ngắn gọn, nhưng đã đủ để cho thiếu niên này tưởng tượng được trận chiến vừa rồi thê thảm như thế nào.

“Hôm nay nếu muốn tàn binh Nam Hải còn sống trở về, nhất định phải đánh bại nhân vật họ Lệ này!”

Hắn đã nhớ rõ môn chủ Xích Phát môn đối diện, chính là mấu chốt của trận chiến này.

Lúc này, vị chủ tướng này đã hạ quyết tâm, hướng đối diện hét lớn một tiếng:

“Này! Tà đồ nhà ngươi, vì sao phải làm điều ác với phi?”

“Hừ, cái đầu nguoi, vì sao phải thừa dịp cháy nhà đi hôi của?!”

Lệ Dương Nha đáp lại một câu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đồ án Chu Tước trông rất sống động sau lá cờ tuyên bố, trong mắt dường như bốc cháy!

“Ách? Chẳng lẽ người này đã biết ta dùng Thủy Long ngâm âm thâm trợ giúp quan binh? Lợi hại lợi hại!”

Trong lòng bội phục, trong miệng lại không biết nói tiếp thế nào. Mà đối diện là quái khách cười báo mặt trắng, nhất thời cũng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn bên này.

Đang lúc có chút xấu hổ, đột nhiên mở miệng kinh hỉ phát giác, khí lực trên người mình chẳng biết lúc nào lại khôi phục!

Hiện tại hẳn chỉ cảm thấy khí lực toàn thân sung túc, giống như vừa ngủ say vừa dồi dào. Hoạt động tay chân, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc:

“Chẳng lẽ lại là sự giúp đỡ của thần kiếm ư?”

Trong lúc hai quân giao phong, nhất thời cũng không kịp nghĩ nguyên do; hiện tại khí lực toàn thân khôi phục, mơ hồ cảm giác được chính mình lại nắm chắc thêm mấy phần, dũng khí càng mạnh, há mồm hướng đối diện gào to một tiếng:

“Sao ngươi không tới đây chiến một trận nào!”

Nếu không phải con chiến mã dưới khó này mềm nhũn, hẳn đã sớm thúc ngựa xông lên phía trước; hiện tại cũng chỉ có thể chờ quái nhân kia chủ động tấn công.

“Môn chủ, cẩn thận quỷ kế của tên kia!”

Thấy người đối diện đột nhiên khoa chân múa tay, lập tức cự hán ma sát bờ Xích cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng nhắc nhở môn chủ cẩn thận đề phòng.

“Hừ, ta đương nhiên sẽ không mắc mưu!”

Trên bầu trời, tiếng sấm rền vang, còn đang lẫn lộn không biết mệt mỏi, nghe vào trong tai, giống như đang thúc giục trống trận.

“Vậy thì xuất kích thôi!”

Một lát trước vừa đi qua Quỷ Môn Quan một lần, nghe rõ bây giờ thực sự có chút cảm giác coi sinh tử ra bên ngoài.

Ngay lúc hắn đang định giơ tay rút kiếm, bỗng nghe “lễo nhiên” một tiếng, không kịp phản ứng, thanh kiếm trong vỏ phía sau lưng đã xẹt qua một đường vòng cung sắc bén, đem chuôi kiếm vừa khít để vào tay thiếu niên mặt đầy ngạc nhiên!

Vừa nhìn thấy tình cảnh này, bên kia cảm như hén, bên này sĩ khí tăng vọt; Liệt Dương Nha đột nhiên xuất hiện trước trận, càn quét âm thầm cảnh giác.

“Ồ? Chẳng lẽ bây giờ ta đã có thể tâm ý tương thông với thanh kiếm này?”

Tuy rằng trong lòng kinh hãi, nhưng cũng không dám ngay lúc này tiếp tục thí luyện phi kiếm thuật; tại đây khẩn yếu, vẫn là đem kiếm nắm trong lòng bàn tay tương đối bền bỉ!

Dưới sự chăm chú của mọi người, thiếu niên cầm chắc thanh kiếm cũng không quay đầu lại nói:

“Quỳnh Thái, ngươi còn ở sau ngựa chứ?”

“Hì hì...”

Sau lưng truyền tới một tràng cười hì hì xấu hổ.

“Vậy bây giờ ngươi giúp ta đâm một đao trên cổ ngựa, sau đó né tránh.”

“Được!”

Tiểu nha đầu này nghe được lệnh của ca ca, lập tức không chút do dự chấp hành, giương tay vung lên đoản đao lóng lánh, đâm một cái về phía cẳng chân sau ngựa...

Chỉ nghe “Vèo vèo” một tiếng, từng con ngựa trắng phóng máu này lập tức nhảy lên phía trước.

Chiếc chiến mã mềm nhũn miễn cưỡng trùng kích này vọt tới cách rằng Lệ Dương còn hơn hai trượng, rốt cuộc bị đám phi hôn mê dưới chân vấp phải, gào thét một tiếng rồi ngã vào trong bụi bặm.

Ngay lúc Tiểu Quỳnh Thu thấy thế che miệng kinh hô, lại thấy đường chủ ca ca của nàng, sớm đã phóng lên tận trời trước khi bạch mã ngã xuống đất, mượn tốc độ tuần mã, ở giữa không trung bay lượn hướng Lệ Dương Nha kia, giống như chim ưng tấn công con mồi.

Lần này, là thiếu niên lần đầu tiên chủ động công kích cường địch đáng sợ như thế; là thắng hay bại, là sống hay chết, mình hoàn toàn không biết.

Chẳng qua, cho dù công kích như xem cái chết lỗ mãng, cũng không cam lòng dễ dàng chịu chết; lúc này sinh tử chỉ một đường, đã không cần hẳn phải cố gắng, theo bản năng đem chính mình chân chính thành thạo nhất, pháp thuật cường đại nhất vận chuyển toàn thân ——

Đạo lực thái hoa mênh mông cuộn cuộn đang chấn động toàn thân; tâm thần cả người cũng tiến vào cảnh ” Hữu Tâm Vô Vi”.

Vì vậy, trong ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người trên mảnh đất hoang dã này, người cả người thần diễm chiếu rọi, hiện tại giống như thiên mã di chuyển trên không trung, không cánh mà bay, thẳng tiến không lùi; thanh cổ kiếm đang giơ lên cao kia, hiện ra thần quang kì dị, tựa hồ cũng đang hưng phấn, nhỏ bé rít gào.

Vào lúc này, tiếng sấm, tia chớp kia, làn sương mù âm trầm kia tựa hồ cũng đã bị người quên đi; trong toàn bộ thiên địa, tựa hồ chỉ còn lại người này, kiếm này, vết thần quang rực rỡ.

Mà người chỉ đạo kiếm quang này, thì phát hiện phía trước hình như có tòa đại sơn đang hướng chính mình bay tới, cực thiên vô địa, tránh cũng không thể tránh!

Trong cơn hoảng hốt, Lệ Dương Nha vội vàng ném kiếm trong tay về phía trước, ý đồ cản trở ——

“Xoạt “

Chỉ nhẹ nhàng vang lên một tiếng, thanh liệt diễm kiếm vừa rồi còn tàn sát bừa bãi trong quan binh trận đã như một đoạn gỗ mục, bị điện quang lóng lánh của thanh cổ kiếm cắt thành hai đoạn, lưu lại hai ngọn lửa trên mặt đất. Mà thanh trầm

kiếm kia dường như không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn kiêu ngạo ngửa về phía sau, giống như phải kiên nhẫn đợi đến lúc chân chính chém xuống mới có thể ưu nhã hạ xuống.

Không gì có thể ngăn cản.

Vẻ vện không đến hai trượng, từ trước đến nay vị đứng đầu một giáo vốn mạnh mẽ này Lệ Dương Nha lại tựa hồ đã trải qua một đoạn u ám uất ức từ rất lâu.

Ngay thời điểm đạo kiếm quang mê ly kia sắp đến người, vị Lệ Môn chủ như gặp phải ác mộng này, rốt cục mới kịp phi ly khỏi báo kỵ dưới khó rồi bỏ chạy về phía sau.

“Rắc rắc rắc!”

Theo cổ kiếm trong tay thiếu niên chém xuống, một đạo thiểm điện như đã chờ đợi rất lâu kèm theo một tiếng sấm sét nổ đùng, tại nơi kiếm quang rơi xuống bỗng nhiên thoáng hiện ra thân hình giương oai vũ trảo của mình. Long xà chói mắt thông thiên triệt địa, làm cho người ta không nhìn rõ đạo điện quang u tử lóng lánh này, rốt cuộc là rơi từ Cửu Tiêu thần phủ, hay là từ địa ngục U Minh...

Chờ đến khi cặp mắt lấp lánh ánh sáng mạnh khôi phục lại, mới phát hiện báo kỵ hung mãnh với khuôn mặt dữ tợn kia, hiện tại đã không thấy bóng dáng.

Trên không trung, một trận mưa đen kỳ quái phủ xuống...

Chương thứ mười một, hà nhận bay lên trời, hoành sát khí mà độc hành hương về phía trước.

Rồng có thể nuôi, không phải chân long. Hồ có thể đánh, không phải hồ thật.

—— mang tên Ân....

Ngựa nhảy ngang trời, sấm sét từ cửu thiên rơi xuống, đày kiếm bay lên, tro bụi mù mịt, sự kiện trước sau liên tiếp xảy ra, thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng điều này lại khiến mọi người ở đây sinh ra ảo giác, bản thân vừa rồi đã nhìn một trận đại chiến sinh tử kinh tâm động phách.

Con báo kỵ hung mãnh của Lệ Dương Nha đã hóa thành tro bụi dưới lôi đình. Trên không trung vương đầy bột mịn màu đen, nhắc nhở mọi người: hết thảy những chuyện vừa rồi cũng không phải là ảo giác của mình.

Những thủ đoạn chém chém giết vừa rồi trước mặt đường chủ Thượng Thanh cung “Khu Lôi Dịch Điện” đều như trò đùa. Hiện tại trong cánh đồng bát ngát mênh mông dưới Hỏa Vân sơn, đa số mọi người đã trở thành tượng gỗ, quên đi tất cả tạp niệm, trong mắt chỉ còn lại bóng người màu vàng vẫn bay lượn vẫn đang lướt về phía trước.

Giờ khắc này, thiếu niên đã vào cảnh giới vong ngã, sau một kích đắc thủ, linh đài vẫn thuần khiết thanh minh như cũ, cũng không rảnh rồi nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào. Thân hình lóng lánh ánh vàng hơi chạm đất, lại bỗng bành bay thẳng về phía Lệ Dương Nha tránh né!

Mà Lệ Dương Nha nơi mũi kiếm của hấn chỉ, cũng coi như là rất cao minh, lại có thể dưới một kích lôi đình tựa hồ không thể tránh né vừa rồi, không rảnh để chạy thoát một mạng. Tuy may mắn tránh thoát, nhưng đây là lần đầu tiên Thiết huyết cường hào tung hoành Man Cương Nam Cương nảy sinh vài phần sợ hãi trong lần giáp công của đoàn binh.

Lệ Dương Nha vẫn đang né tránh chưa kịp nhìn sáu đường, khoe mắt bắt đắc dĩ như bắt được. Vị đạo sĩ thần bí nửa đường giết ra kia như bóng với hình, một kích trúng ngay lập tức lại bồng bênh đi tới. May là bản thân vội vàng chạy trốn như vậy, đạo kiếm quang sáng chói kim quang kia, trong chớp mắt lại bay đến cách sau ót mình không đến ba thước!

Trong cơn hoảng hốt, Lệ Dương Nha cũng bất chấp tất cả, vội vàng móc từ trong ngực ra đôi bảo nhận vừa cứu mình một mạng kia, nhanh chóng xoay người nghênh địch.

Điều này vừa xuất ra, trên người Lệ Dương Nha liền phát ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ.

Trong lúc đường cùng lộ, kinh nghiệm thân kinh bách chiến rốt cuộc đã tới điểm mấu chốt. Đối mặt đối thủ sâu không lường được như thế, Lệ Dương Nha ngược lại trầm tĩnh lại, múa đôi đoản đao kỳ dị trong tay đúng hai đạo xích điện trên không; mà diễm mằm trên áo choàng liệt hỏa phía sau hần cũng bị thôi phát vô cùng mạnh mẽ. Mấy trăm ngọn lửa bốc lên, hướng dương khẩu mãnh liệt nghiền nát.

Đối mặt với phản kích mạnh mẽ của Lệ Dương Nha, hần mở miệng tựa như không hề có cảm giác; toàn bộ thân hình của hần giống như đã hòa thành một thể với thanh kiếm khí đang cầm trong tay, không ngừng vật lộn quanh người Lệ Dương Nha. Thiếu niên dường như không còn chút tạp niệm nào trong tiềm thức cảm giác rõ ràng:

Kiếm quang sóng lửa mãnh liệt trước mắt, nếu mình không thuận theo tâm cảnh kỳ diệu lúc này, chỉ sợ sẽ lập tức chết không có chỗ chôn!

Vì thế, Lệ Dương Nha đang cực lực phản kích lập tức phát giác, đạo kiếm quang đang xoay quanh mình cuối cùng cũng xuất hiện tại nơi mà mình không thể tưởng tượng được. Kiếm xuất quỷ nhập thần đánh tới., Chuyên môn tìm nơi hần ngăn cản không kịp, khiến hần chỉ kịp đẩy trái chấn phải, không rảnh để phản kích. Càng kỳ quái hơn là, áo choàng Liệt Diễm do chính hần khổ luyện mà thành, thủy chung không thể đốt cháy thân thể địch thủ; mằm lửa khí thể hùng hổ, Tại thời điểm sát thể tích lũy sát thể, hần luôn bị một cỗ lực lượng vô

hình ngăn trở, sau khi tiến lên gần một chút thì hắn chỉ có thể nhìn thấy. —— vào lúc này, nếu có người có thể đến gần nhìn kỹ, sẽ phát hiện giữa hai người và kim sắc giao giới đang sôi trào, hàng ngàn hàng vạn tia điện nhỏ bé mà mắt thường không thể nhận biết được!

Môn chủ pháp lực võ kỹ đều cao cường, bị thể công lăng lệ ác liệt của thiếu niên kia ép đến tả chi hữu liễm, cự hán Ma Xích Hà cũng không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, vung Tuyên Hoa Trọng Phủ to lớn chạy về phía phụ cận, ý đồ giáp công với Lệ Dương Nha.

Không đợi hắn gia nhập chiến đoàn, liền nghe thấy trong sân lại có một tiếng kêu thanh thúy:

“Không nên đánh ca ca ta!”

Lời còn chưa dứt, bờ núi Ma Xích cất chân chạy như bay, cảm thấy một đạo hàn quang hiện lên trước mắt; dưới sự kinh hãi, vội vàng né tránh, bờ vòa Xích chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh, xẹt qua chóp mũi của mình. Đang lúc gã kinh sợ, lại thấy trước mặt cách đó không xa, tây thân tấm lưới khảm – kỳ – thảo đang nở rộ.... một bé gái xinh đẹp lung linh đang bấu môi nhìn mình.

“Cô bé nhà ai chạy ra vậy? Mau tránh ra, cẩn thận bị cây búa của ta cào đấy!”

Một lòng cứu chủ Ma Xích bờ cũng không kịp ngẫm nghĩ, hảo tâm nhắc nhở một câu, sau đó lại uốn mình vung búa, xông thẳng về phía trước một bước, thấy hoa mắt, lại một đạo hàn quang bay tới chính mình. Sau một hồi khó khăn tránh né, Ma Xích bờ mới nhìn rõ:

Hóa ra người ngăn cản này không phải ai khác, chính là đứa bé gái vừa rồi!

Không cần phải nói, người ngăn cản đường đi của bờ Ma Xích này, chính là Tiểu Quỳnh Huyền. Vừa rồi nhóc con này ở trên cổ ngựa chọc một đao, sau đó lập tức theo sát phía sau, ở cách đó không xa lập quyết định, khẩn trương nhìn chiến đấu của Văn ca ca của nó. Vừa thấy vị quái hán thân hình dọa người

kia điên cuồng gào thét xông tới, nó liền cũng tranh thủ thời gian chạy tới ngăn trở cô ca ca của nàng:

Mặc dù vị đại thúc trước mắt so với mình, quả thực giống như tòa núi lớn nguy nga; thanh trọng phủ trong tay cũng to lớn vô cùng, hai thanh tiểu đao trong tay mình căn bản không thể so sánh với nó! Nhưng đã như thế, tiểu Quỳnh Quỳnh vẫn bình thản không hề sợ hãi, không chút do dự xông lên liều mạng chiến đấu với nó.

Hết thấy những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Đám người Bảo Sở Hùng ở trong quân trận phía sau chỉ lưu ý nhìn đánh nhau bắt mắt; đột nhiên thấy tiểu nữ oa nhi này tung hoành xông ra định ngăn cản tên cự hán hung thần ác sát kia, nhất thời đều mặt vàng như đất. Chỉ tiếc mọi người cùng nàng cách nhau khá xa, cho dù có lòng xông đến cứu nàng cũng không kịp.

Trong lúc đám người Bảo Sở Hùng Lâm Húc đang lạch cạch như đám tang, đã thấy vị thiếu nữ nho nhỏ tóc vàng trắng hồng, tóc vàng nhạt kia vẫn chưa mất mạng dưới trọng phủ của cự hán. Không chỉ có thế, cô gái nhỏ gọi là “Quỳnh Ngọc”, vạt áo tung bay giống như mặc Hoa Tiêu Diệp, không ngừng công kích về phía hung hán kia!

Thân hình tiểu cô nương này mềm mại như vậy, tựa như mọc ra cánh, tung bay quanh người Ma Xích Nhai; hai thanh đoản đao trong tay nàng nhấp nháy ánh sáng, thuận thế từ không trung lao xuống phía dưới, đang không ngừng đâm về phía Ma Xích bờ —— dáng người linh động này chuyển hướng, giống như... Như con chim bay bình thường chơi đùa cùng nàng trên Thiên Điều nhai!

Bị thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn hoành ngang cuốn lấy, Ma Xích bờ tất nhiên là hô to xúi quẩy. Bất quá, qua mấy hiệp, Ma Xích bờ liền thu hồi lòng khinh thị, càng không đề cập tới ý niệm thương yêu yếu kém:

Vị thiếu nữ này không biết nhà ai chạy ra quấy rối, chấp nhất trong tay mặc dù chỉ là hai thanh đao ngắn ngủn, giống như thoáng cái liền có thể bị trọng phủ của mình đánh bay; nhưng không biết tại sao, nữ hài nhi này luôn có thể lách qua cự phủ

có thể khai sơn này, chỉ để ý nhằm vào chỗ yếu hại trên trán mình đâm tới —— chuẩn xác, góc độ xảo trá, nhiều lần làm cho hắn toát ra mồ hôi lạnh!

Kể từ đó, không cần nói Giải Môn Chủ gặp tai ương, ngay cả tự bảo vệ mình cũng có vấn đề. Cục diện bất lợi như vậy, lập tức khiến cho Ma Xích bờ gấp đến độ rống lên liên tục, một búa bổ xuống như hổ sinh gió., Chỉ tiếc là không thể lập tức ép lui tiểu nữ oa đáng giận này. Chỉ tiếc, tiểu Quỳnh Huyền dường như đã tìm được cảm giác vui đùa đuổi nhau trên Thiên Điều nhai chơi đuổi theo, chỉ vây quanh kẻ bại hoại muốn đánh ca ca này, hơn nữa càng đánh càng hăng —— tiểu nha đầu này, vụng trộm theo Văn ca ca xuống núi, đã vài ngày không chơi đùa với chim trên núi!

Lại nói tiếp, thông báo vị Quỳnh Huyền muội muội này, chỉ sợ thật sự có chút thiên phú dị bẩm, đối với chuyện chiêu thức này, đúng là vô sự tự thông. Đối mặt với cái búa lớn của bờ vồ đỏ kia, có thể nói cô bé này vừa chạm vào đã đi ngay., Tựa như có cao nhân chỉ điểm vậy. Một kích không trúng phiêu nhiên mà đi, không chút nào để cho cự phủ kia đụng tới mình. Sau đó, tiểu nha đầu này ở giữa không trung không thể tượng tượng quay trở về, lẳng không tấn công, tiếp tục đem đoản nhận trong tay chỉ thẳng vào vị trí yếu hại của bờ Xích.

Càng làm cho Ma Xích bờ cảm thấy tức giận chính là, mặc dù hiện tại Cự Phủ trong tay lão múa lên cuộn cuộn cao thấp, trong miệng liên tục rít gào, thế như hổ điên, nếu là nữ tử bên cạnh, đừng nói là đối địch, chỉ nhìn bộ dạng hung thần ác sát này., Đã sớm bị dọa đến mức gân cốt mềm nhũn, nhưng đáng tiếc là tiểu cô nương trước mắt này tựa hồ không biết cái gì là sợ hãi, chỉ đứng đó bần rợn đến quên cả trời đất! Lại có mấy lần, tiểu nha đầu này ở trên mũi lưỡi búa thế đã hết, mũi chân điểm nhẹ, mượn lực bay lên, bay lên giữa không trung một lần nữa lao xuống tấn công!

Nó vung búa lớn lên như liễu mạng nhưng chỉ có thể vung bỏ tạo nên gió mạnh mới có thể thổi bay sợi váy của tiểu nha đầu kia đi khắp nơi!

Xem ra, vị Tiểu Quỳnh Kính ban đầu một lòng giúp đỡ ca ca này hiện tại đã có chút đắm chìm trong trò chơi!

Chứng kiến cự hán kia dưới sự bức bách của Quỳnh Thuần lại lộ ra bộ dáng luống cuống tay chân, đám người Bảo Sở Hùng ngoài líu lưỡi, trong lòng cũng không khỏi âm thầm sinh ra chút hổ thẹn.

Mấy vị pháp sư Thiên Sư tông, nghỉ một trận này, cũng dần dần hồi phục lại sức lực, tập tễnh đi đến trước trận, thay Ngôn Quỳnh Điệp xem chiến, mặc dù., Hiện tại cô bé đang vất vả phần khích ở giữa không trung kia đang vui mừng không biết đã mệt hay hay có nguy hiểm gì; nhưng đứng ngoài quan sát thịnh hoàng mấy người, lại thay vị tiểu cô nương thường ở một đường sinh tử này đi dạo một phen, toát mồ hôi lạnh. Đợi lại khôi phục một chút, mấy người Lâm Húc Thịnh Hoàng Đường, bắt đầu khẩn trương vẽ phù chú, chuẩn bị nhanh chóng giải trừ “vũ hiểm” của cô bé kia.

Còn chưa chờ bọn hắn kịp ra tay, tình thế trong sân đã sinh ra biến hóa:

Không biết vì sao, chỉ thấy Lê Dương Nha được bao phủ trong một đoàn hỏa diễm hồng quang đột nhiên hét thảm một tiếng rồi như điều đứt dây bay ra sau!

Nguyên lai, chính là lúc bắt chuyện vùng kiếm đánh tới, nhất thời lệ dương nha nghiêng mặt, thân nhiên thấy hắn áo choàng bay lên, bức hiếp lộ ra một khoảng trống lớn. Thấy cơ hội tốt như vậy, bắt chuyện đương nhiên nên huy chương một kích tự nhiên., Vuốt ve trên sườn răng Lê Dương —— thiếu niên vốn đã có sức mạnh lớn, trong kịch đấu gần như đánh ra một chương, lại càng khiến cho trọn vẹn sức sống. Lúc này, một chương này làm cho vị Lê Môn chủ này vũ lực mạnh mẽ, ở trong một mảnh hỏa diễm kích động phun ra một ngụm máu tươi lớn, toàn bộ thân hình đều bị bỏ ra đột nhiên bay ra!

Một kích đắc thủ, bắt lời liền thu tay đứng thẳng. Thấy đại địch đã bại, trong lòng buông lỏng, cả người hắn tựa hồ cũng hư thoát một mỗi; tầng kim diễm huy hoàng bốc lên kia lập tức ảm đạm xuống, đảo mắt đã biến mất vô hình.

Đang lúc cho rằng đại cục đã định, lại không phòng bị vị Lê Dương Nha bị bắn ngược ra ngoài kia, trong vạn dạng khó khăn, vẫn có thể tụ lên một tia khí lực cuối cùng, đem binh khí trong tay, đột nhiên ra sức vút bỏ.

Hai đạo hồng quang, liền như hai đóa hoa màu đỏ rực rỡ, toàn thân thiếu niên đã lơ lửng bay vút tới!

Nhìn Đoạt Mệnh Thần Binh bắn nhanh tới, trong đầu chỉ kịp hiện lên một tia ý niệm cuối cùng:

“Đáng giá.”

Chương thứ mười hai, Tu Lam kiếm ngữ, làm người ta sợ hãi.

Lại nói đến việc giờ ra một chương đánh bay Lệ Dương Nha, đúng vào lúc toàn thân đang thả lỏng, lại bất ngờ phòng bị Lệ Dương Nha đang bay ngược lại, nhưng vẫn có thể mạnh mẽ ném ra hai con dao găm đỏ thẫm trong tay!

Chỉ một thoáng, hai thanh phong nhận sáng lạn hào quang màu máu, giống như một đôi chim lửa đang thiêu đốt, mờ mịt Diễm Hoa đỏ tươi, đánh thẳng về phía thiếu niên đang né tránh không kịp...

Chim lửa?!

Trong một trận hoa mắt, một đạo hồng ảnh mắt thường hầu như không thấy rõ, “Bá” một tiếng từ giữa không trung nhảy lên, tựa như lưu tinh cản nguyệt; sau khi hồng ảnh xẹt qua, hai thanh hà nhận đang tàn sát bừa bãi trong gió, lập tức không thấy tung tích!

Mà vị thiếu niên đang nhắm mắt đợi đau đớn kia, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra trong nháy mắt, vẫn đứng đó chờ đợi:

“Không chậm như vậy chứ? Sao còn chưa tới?”

“Oa! ặc hặc!”

Đúng lúc đang mất kiên nhẫn, một tiếng kêu thảm thiết trong dự liệu rốt cục chậm rãi truyền đến.

“Hả?”

... Tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết, sao lại khó nghe như vậy nhỉ? Thật sự không giống như là tự kêu lên.

Cho đến lúc này, thiếu niên đã cạn kiệt khí lực mới cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng mở mắt ra quan sát. Khi ánh mắt quét đến, đang thấy giữa đám cỏ dại, rằng Lệ Dương nằm sấp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, trên mặt ngập tràn một vũng máu., Mắt thấy không sống nữa, cách đó không xa, như

một gò đất nhỏ nằm ngang, chính là vị hung hán thân hình bắt đầu lớn lên; hiện tại trên người hắn còn đốt chút lửa, bốc lên từng làn khói xanh. Nhìn phương vị hắn nằm, vị đại thúc này, hẳn là nguyên nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo khi nãy. Nhìn lửa trên quần thú, đại khái là trúng liệt hỏa phù của Thiên Sư tông.

...

“Hô hô hai tên gia hỏa trợ giúp giặc cướp hành hạ này cuối cùng cũng phải mất mạng!”

“Ách? Hai thanh phi đao vừa rồi đâu?”

Lúc này mới mở miệng nhớ lại chuyện mình nhắm mắt chờ chết, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Trong lúc mơ hồ, từ bên cạnh chợt hiện ra một người, giờ hai thanh đoản đao đỏ tươi như sóng nước phiêu đảng không thôi, ngửa mặt tự nói với mình:

“Ca ca, hóa ra hai con này không phải chim! A.”

Người này vẻ mặt tươi cười hiển vật quý, không phải Quỳnh Thiên thì là ai?

Qua tình trạng này, đám quân binh Bảo Sở Hùng rút cuộc cũng kịp phản ứng, lúc này liền phát ra một tiếng kêu to, điều động binh khí, như thủy triều hướng đám đạo tặc ngơ ngác kia đánh tới!

Thấy quan binh đánh tới, đám đạo tặc này mới như bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng giơ đao lên liều mạng cản lại —— tuy vừa rồi bị đánh chết Lê Dương Nha với tư thế kinh người làm cho sợ tới vỡ mật, nhưng dù sao đao kiếm hiện tại trước mắt, đám hung phỉ này sao có thể bó tay chờ chết?

Chỉ tiếc, lúc này sĩ khí quan binh Nam Hải như hồ đổ, như mảnh hồ sông chuồng, gió cuốn mây tàn quét ngang những tàn phỉ có ý khiếp sợ này! Nhất thời, nhiều ngày tiêu diệt nhưng không diệt được bọn đạo tặc Đại Phong trại, chết thì chết, hàng xuống, không bao lâu liền bị quan binh chinh đồn nghiêm chỉnh không còn, trong cỏ dại dưới Hỏa Vân sơn, lại nằm xuống mấy chục cỗ thi thể.

Mà tên đạo phi “Kim Mao Hồ” đang bị đông cứng kia đã sớm hận Bảo Hùng đã nhập cốt như hấn, một đao chém đứt đầu.

Tuy nhiên, “Bình giả, hung ác” như vậy, tuy là kết thúc chiến đấu nhưng vẫn là vô cùng tanh máu. Đạo phi của Hỏa Vân sơn phần lớn là tội ác tày trời, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là vấn đề chết sớm hay muộn mà thôi. Bởi vậy, trước mặt số lượng quân binh chiếm ưu thế thường có tặc khẩu hung hãn không chịu hạ sát, quân binh bị phản đấu quên mình từ phía sau ôm chặt lấy, sau đó một vị quan binh khác chém thẳng từ phía trước xuống một đao.

Bởi vì cảnh tượng như vậy quá mức máu tanh, bất chuyện chỉ có thể đưa lưng về phía sát trường, che cô bé tò mò kia trước người, không cho nó may mắn nhìn thấy.

Đến lúc này, mới tỉnh lại mới phát hiện, đạo lực tràn trề toàn thân vừa rồi đã như thoái triều không thấy tung tích, bỗng nhiên khí lực dồi dào, cũng không biết chảy về phương nào. Hiện tại cả người hấn đều như vô lực, kinh mạch lại càng như trúc không, chỉ cảm thấy toàn bộ thân hình tựa hồ phiêu荡荡 không có chỗ nương tựa.

Đối mặt với tình thế như vậy, kết hợp với rất nhiều việc lạ thường ngày xưa, hấn ta đã mơ hồ hiểu được một chút:

Lần trước trên núi Mã móng tùy tiện thổi tiếng thủy long ngâm, lần này lại thổi Thần khúc giải cứu quan binh, trong lúc đạo lực Thái Hoa của bản thân chưa thâm hậu, hai lần nhảy ra cứu viện, đều là thanh cổ kiếm vô danh của mình đã vào vỏ —— tuy rằng, trường kiếm vô ngựa, thanh cổ kiếm này ẩn thân ở trong bạch thạch.

Di động cánh tay bụn rụn, miễn cưỡng đem cái đầu tiểu nha đầu Quỳnh Tỳ Hưu chui ra đẩy về, mở miệng cười khổ nói:

“Ài, Kiếm huynh à, sao keo kiệt như vậy, cũng không đưa đạo lực cho ta mượn chút nào...”

“Sẽ không cho!”

Keng keng, khi hấn vừa dứt lời, lại bất ngờ nghe được một tiếng trả lời! Câu này giống như đáp lại bên tai, tựa như nữ

nhân kia đang đánh cược làm nũng, giọng điệu rất giống vị công chúa của Long cung kia!

“Ồ? Quỳnh Huyền, vừa rồi là người trả lời sao?”

“Không có nha!”

Tiểu nha đầu đang chuẩn bị thò đầu ra lần nữa, tưởng rằng lại bị ca ca phát hiện, vội vàng lặng lẽ rút đầu về, ngượng ngùng trả lời.

“Thật sự chưa nói? Chính là câu này: “Không cho!”

“Không cho sao? Thật sự không nói, cũng không có muốn nhìn trộm mà!”

“Ca ca, huynh muốn lấy gì ta?”

“Ặc, vẫn chưa nghĩ ra.”

Trong lòng không yên đáp lung tung một câu, nghe vậy âm thầm nghĩ:

“Ai, sức lực hao hết, bây giờ lại bắt đầu nghe nhầm rồi!”

Lại không đề cập tới hần ở đó suy nghĩ lung tung, lại nói đến chiến đấu của binh mã dưới trướng Bảo Sở Hùng. Trong lúc nói chuyện này, chiến đấu tiêu diệt đám tàn phi đã chấm dứt, hiện tại các quân binh đang bận thanh lý chiến trường.

Thấy đại sự đã định, Bảo Sở Hùng vội vàng tỉnh lại nói. Vị Đô úy Nam Hải quận hiện tại khí lực không mạnh hơn bao nhiêu so với tình luận này, đang có lời cảm tạ không hết, muốn nói cho vị Trương đường chủ Trương Thanh cung xa xôi này nghe!

Đúng lúc này, lại chợt nghe một trận ồn ào. Bảo Sở Hùng quay đầu nhìn lại, đang thấy năm sáu tên binh sĩ vây quanh một đồng, tựa hồ đang ở đó lôi kéo cái gì đó, thỉnh thoảng phát ra thanh âm tranh chấp.

“Đám người không tiến bộ này lại ở đằng kia tranh giành chiến lợi phẩm!”

Hóa ra quân binh Nam Hải quận này, tuy chiến tranh kỷ luật coi như nghiêm minh, nhưng một khắc chiến đấu kết thúc, liền

quen với việc tốp năm tốp ba tìm kiếm chiến lợi phẩm. Nói một cách nghiêm túc, dựa theo quy củ trong quân lúc ấy., Thu thập chiến lợi phẩm trên chiến trường, đều phải nộp lên châu quận phủ ban thưởng; quân tác chiến binh sĩ, sẽ do thái thú khác ban phát. Nhưng các binh sĩ Nam Hải quận có thói quen tư phân chiến lợi phẩm như vậy, cũng có thể giúp tăng sĩ khí, Bảo vệ Sở Hùng cũng vui vẻ mở mắt nhắm mắt, cũng không so đo với thủ hạ.

Chỉ có điều, tình huống hôm nay lại có chút bất đồng. Lần này quân binh thương vong vô cùng nghiêm trọng, đa số mọi người đều yên lặng chôn xác đồng bọn, hoặc là đang dàn xếp những người bị thương, bởi vậy tiếng la hét của trận tranh đoạt chiến lợi phẩm này, có vẻ đặc biệt chói tai. Huống chi còn có người bị thương vong., Còn có cao sĩ Thanh cung ở đây, bọn khốn kiếp không biết trời cao đất rộng mà dám ở dưới mắt hăn cướp của, thật sự là cực kỳ đui mù! Lúc này, Bảo Sở Hùng liền rất tức giận, lập tức chuyển phương hướng, di chuyển về phía mấy tên gia hỏa đang tranh giành một nồi cháo.

Đến gần một chút, Bảo Sở Hùng mới nhìn rõ, hóa ra nhóm binh lính này chính là đang tranh giành chiếc áo choàng trên vai yêu nhân kia. Bảo Đô úy nhìn thấy rõ ràng từ trong kẽ người, tuy rằng yêu nhân kia đã bị Trương đường chủ đánh chết., Nhưng cái áo choàng Liệt Hỏa đang đeo trên lưng hăn vẫn tỏa ra ánh sáng màu đỏ rực. Kể từ đó, kẻ ngốc đến mấy cũng nhìn ra được, cái áo choàng này đúng là bảo vật làm người ta tha thiết ước mơ! Lần này Bảo Hùng bưng tỉnh hiểu ra, vì sao mấy tên này lại có tâm tư tranh đoạt chiến lợi phẩm.

Bảo Sở Hùng mở miệng răn dạy, mấy tên binh sĩ kia còn chưa chịu buông tay không nói, lại nói tỉnh, hăn hiện tại mặc dù hữu khí vô lực, nhưng nhĩ lực vẫn rất tốt, nghe thấy trận này ồn ào, rất dễ dàng biết rõ xảy ra chuyện gì.

Nhìn bóng dáng mấy quân sĩ kia tranh đoạt áo choàng người chết, vị thiếu đường chủ Thượng Thanh Cung này không khỏi thở dài nói:

“Hỗ chết giữ kẽ, đại khái cũng như vậy đi!”

“Tát ~”

Đang cảm khái, lúc tỉnh lại lại đột nhiên phát hiện thanh kiếm trong vỏ sau lưng lại đột nhiên chấn động. Hộp kiếm va chạm, đang phát ra tiếng vang trầm thấp mà réo rắt.

“Không đúng!”

Thấy thanh kỳ kiếm này tự dưng rung động, lập tức bắt chuyện cảm thấy có gì đó không đúng. Sau một phen suy tính, hắn như ngộ ra điều gì đó:

“À, chỉ có thể là nơi đó có điều cô quái!”

Chỉ thấy vị này một mực đứng như cọc gỗ tại chỗ, đường chủ Thượng Thanh Cung đột nhiên lớn tiếng quát:

“Đốt! Các người đám quân sĩ này thật là lười biếng! Rõ ràng yêu nhân này là do ta giết, các người vì sao còn ngăn cản ở trước mặt ta cướp lấy bảo vật kia?!”

Thiếu niên buông xuống Tiểu Quỳnh Thước, vừa kêu la, vừa cố gắng di chuyển bước chân, tập tễnh đi đến đám quan binh kia. Lúc này, hắn đã rút kiếm trong tay.

Thấy tiểu đạo gia Thanh Cung nổi giận, đám quân binh đang tranh nhau, lập tức giải tán, ngay cả vị quận đô úy đang quát tháo cũng tranh thủ thời gian lui binh.

“Coi như các người thức thời!”

Chỉ thấy Trương đường chủ này hài lòng hừ một tiếng, lại tiếp tục đi đến cổ thi thể lẻ loi một mình kia.

“Ha ha!”

“Quả nhiên vẫn chỉ là con non! Lần này đã muốn thua dưới tay ta rồi!”

—— ý nghĩ kỳ quái này lại phát ra từ “thi thể” dường như đã không còn sinh cơ kia, Lệ Dương Nha!

Thì ra, vừa rồi hắn bị đánh một chương thức tỉnh, tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng đối với hắn mà nói cũng không phải không có nguy hiểm đến tính mạng. Bất quá nếu như thế, hắn cũng biết, chống lại pháp sư có võ lực cao siêu như vậy, nếu giao thủ chính diện, hôm nay vô luận như thế nào hắn cũng không chiếm được chút tiện nghi nào., Từ trước đến nay, vị Lệ

Môn chủ vốn làm việc không cầm kị, sau khi bị đánh bay liên sinh lòng một kế, chuẩn bị sắp bị bại cục giả chết để dụ địch thủ đến gần; sau đó thừa dịp hấn không chút phòng bị, bạo khởi một kích - lấy khí lực hiện tại của hấn, nếu bị tên đạo sĩ thối này đánh trúng, không chết cũng phải trọng thương!

Tuy nói Lê Dương Nha vẽ lại như vậy, đúng là điển hình của quỷ đạo, nhưng thân thể tàn phá hãm sâu trong đám địch nhân, lại dám có ý định đả thương người như vậy, Lê môn chủ Lê Dương Nha này thật sự dũng mãnh không bình thường.

Ngay lúc Lê Dương Nha chuẩn bị được ăn cả ngã về không, đại thần mà Lê Dương Nha hấn thờ phụng, hình như cũng cam tâm tình nguyện hỗ trợ —— theo như hấn muốn, tên đạo sĩ thối đáng ghét kia quả nhiên thêm thường bảo y của hấn, đang hướng bên này chạy tới.

Ngay lúc hàm răng Lê Dương âm thầm súc thế, trong lòng cảm giác được mưu kế, lại dần dần phát giác có chút không đúng:

Vừa nãy thiếu niên đạo sĩ kia vẫn còn hét lớn một đường, nhưng hiện tại, lại không có chút tiếng động nào; càng đáng sợ hơn chính là, nguyên bản tiếng vang của các quan binh quét dọn chiến trường, hiện tại cũng yên lặng lại.

Trong cánh đồng bát ngát hoàng hôn buông xuống, chỉ còn lại có Phong Túc thở hồng hộc.

Tình mạch quỷ dị, làm Lê Dương Nha vốn cho là sẽ nhanh đắc thủ, cảm giác có chút không ổn; còn không đợi hấn kịp có phản ứng gì, đã đột nhiên cảm giác có một vật lạnh như băng, nhẹ nhàng chạm đến cổ:

“Xin thỉnh giáo các hạ: Là Thi lạnh hay là kiếm lạnh đây?”

Chương mười ba dị bảo Kỳ Sâm, đều là vật chắc chắn phải tranh đấu.

Mũi kiếm phía sau gáy kia, chỉ hơi chạm vào, lại làm cho răng Lê Dương cảm thấy lạnh lẽo.

Chỗ kiếm chạm vào như có con kiến cắn nuốt, một cảm giác cực kỳ không thoải mái lập tức truyền khắp toàn thân. Câu chê cười của nó qua đi, đỉnh đầu liền không một tiếng động; nhưng ngay trong mảnh yên lặng này, Lê Dương Nha lại dựng tóc gáy, cơ bắp toàn thân căng cứng - không còn là súc thể đả thương người mà chỉ là bản năng phản ứng của vũ khí và thân thể trước người.

Loại trầm mặc làm người ta hít thở không thông này khiến cho khoảng thời gian này trở nên dài đằng đẳng. Răng nanh Lê Dương khấn trương vô cùng, qua một hồi lâu mới phát giác ra, điểm lạnh lẽo sau gáy, chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ rút đi.

“Mà thôi, thì ra người này cũng không muốn đả thương ta.”

Đến lúc này, vị cường giả Man Cương này đã tâm thần đều tang, không còn dám nửa phần ý phản phệ. Đối mặt với cường địch trí dũng song toàn như thế, dùng tâm trí mưu trí hiển nhiên là phí công. Vì vậy, những quan binh dựa vào tay chân thiếu niên kia cũng không dám phóng ra, vô cùng kinh ngạc nhìn thấy, bộ tử thi mà Trương đường chủ cách đó không xa đang long trọng đối đãi, đột nhiên xoay người lên, như vô sự lên tiếng nói:

“Ai, vẫn là kiếm lạnh.”

Nghe xong câu cười bồi này, vẻ mặt vị thiếu niên lạnh nhạt này, bên trong như trút được gánh nặng.

“Vì sao phải nổi giáo vi ngược, ngăn cản quan quân tiêu trừ phi?”

Giọng điệu vẫn không nóng không lạnh, không nhanh không chậm.

“Người nói là đám sơn phỉ này?”

“Không sai, có lẽ bọn họ thập ác bát dung, nhưng mấy tháng qua thật tình bảo vệ ta tầm bảo, ta coi như thay bọn họ trừ tai họa. Chỉ có thể thôi.”

Nghe thấy bàn trà kỳ quái như vậy, hiểu chuyện nhất thời cũng có chút kinh ngạc.

Trầm mặc một chút, hai người đối diện lại cơ hồ đồng thanh kinh ngạc nói:

“Tầm bảo?!”

“Tiêu diệt phỉ?”

Hơi dừng lại, vị Lệ môn chủ mặt xám mảy tro này liền cảm hận bất bình nói:

“Hừ, đám hán nhân các người giỏi nhất là giả mù sa mưa; nhưng mà đến để đoạt bảo thì phải kiếm cớ - ta tuy đánh không lại nhưng không phục!”

“Như vậy à... Ừm, ta chỉ phụng mệnh sư môn đến quận lính giúp đỡ tiêu trừ phỉ, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả. Các hạ tin cũng được, không tin cũng được, cứ như vậy đi.”

... Khi nghe thấy những lời này, chính là vẻ mặt kiêu căng tự đắc —— nếu gác lại ở trận chiến này, để lộ ra bộ mặt này, Lâm Húc, Bảo Sở Hùng không khỏi cảm thấy mười phần mất cân bằng. Nhưng lúc này, lại không ai cảm thấy buồn cười; tất cả mọi người đều cảm thấy, vẻ mặt Trương đường chủ quả thật quá hợp lý.

Hiển nhiên, tất cả mọi người bao gồm cả Lệ Dương Nha đều không biết, thiếu niên vẻ mặt thông dong cùng cường địch gần trong gang tấc này, bên trong kỳ thật yếu đến cỡ nào!

Thấy hán ngạo ngễ như vậy, Lệ Dương Nha càng không dám làm ra suy nghĩ gì khác; chỉ nghe hán tiếp tục nói về chủ đề vừa rồi:

“Thật sự chỉ đến tiêu phỉ thôi sao? Vậy là cờ Chu Tước kia của người phải giải thích như thế nào?”

“Chu Tước kỳ?”

Quay đầu nhìn về phía quân trận, đại kỳ Chu Tước đang bay phấp phất ở trước mặt, bất chuyện vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra:

“Cái câu kỳ kia? Nó chỉ là thái thú đại nhân tặng ta trước khi đi. Có gì không ổn chứ?”

“Chẳng lẽ thật sự không phải tước đoạt bảo vật của ta?”

“Đương nhiên không phải!”

Có điều hấn vẫn không hiểu rõ được người trước mắt đang suy nghĩ điều gì:

“Chu Tước là một trong bốn thánh linh thượng cổ, là thần thủ hộ phía nam. Hừ, bản đạo gia từ phía nam tới Hỏa Vân sơn tiêu phi, dùng cờ này là thích hợp nhất. Chẳng lẽ các hạ cho rằng có gì không ổn?”

Lúc nói chuyện, đã cảnh tỉnh lại cố ý nắm chặt kiếm trong tay. Động tác này tuy rất nhỏ, nhìn như không để lộ ra dấu vết, nhưng làm sao qua được răng nanh Lệ Dương thân kinh bách chiến? Chỉ thấy hấn vội vàng tiếp chiêu:

...

“Thôi thôi, coi như theo thời gian suy nghĩ sai lầm; chắc người cũng không lừa ta thật trên này.”

“Thực không dám giấu đạo gia nói, Chúc Dung môn ta tổ tiên có thể nhìn ra bảo khí; lần này đến bóc dương, chính là vì mấy tháng trước thấy bảo khí xung thiên trên Hỏa Vân sơn, mây tía hồng diễm bốc hơi, chính là Ngũ Hành thuộc hỏa. Xem phương vị tinh tú này, chắc là bảo khí Chu Tước thần nhận trong truyền thuyết trấn quốc trấn quốc Trung Nam Việt quốc, sắp xuất thế.”

“Chu Tước Thần Nhận vốn là hỏa hệ thần khí bất thế, Chúc Dung môn ta hướng Sùng Hỏa Đức, thấy dị bảo này xuất thế, tự nhiên liền muốn tới tìm. Nhưng không ngờ, thần vật quả cùng pháp khí bình thường khác nhau, đúng là linh tính phi phàm, rờng rã bắt được hơn ba tháng ở Hỏa Vân sơn, khiến

cho tất cả góc ngách của sơn trường này ta đều rõ như lòng bàn tay!”

Lúc bắt đầu, vị Môn chủ Chúc Dung môn này thần sắc còn có chút mệt mỏi rã rời, nhưng không biết vì sao, cũng không biết hẳn nhìn thấy cái gì, nói đến đoạn sau, cả người Lê Dương Nha lại trở nên sáng sủa, trực tiếp thấy vị đường chủ Tứ Hải đường mạnh mẽ tự chống đỡ trước mặt hắn này âm thầm kinh hãi không thôi.

Lúc này trong cánh đồng bát ngát, tất cả mọi người đang yên lặng nhìn hai người đối đáp, không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ. Bất quá, trong những người này muốn giải quyết đám tiểu nữ oa ở bên cạnh cách đó không xa đang vội vàng chơi chiến lợi phẩm. Cũng không biết tiểu nha đầu này sử dụng pháp thuật gì, đôi dao găm đỏ tươi nàng cướp được kia, hiện tại đang bay múa quanh người nàng, ánh sáng lấp lánh, tàn ảnh nhẹ nhàng, giống cảnh tượng nàng bay nhảy trên Thiên Điều nhai ngày xưa.

Suy nghĩ một chút nàng không đề cập tới, chỉ nghe Lê Dương Nha tiếp tục nói:

“Chỉ là, ba tháng lao khổ, một chút công lao cũng không có. Cho đến hôm nay, trong lúc các ngươi và sơn phủ chiến sự say sưa, ta mới có thể sử dụng dị pháp bản môn, thu được hai thần nhận này.”

Nói đến đây, Lê Môn chủ có chút ảm đạm, thở dài:

“Ai, thật sự là thiên ý! Hôm nay ai cũng biết, thần vật có linh, vốn không cưỡng cầu được.”

Theo ánh mắt Lê Dương Nha thoáng nhìn thoáng qua, bắt chuyện rốt cuộc hiểu rõ bảo vật trong miệng gã trăm phương ngàn cách—— nếu theo tính cách thiếu niên ngày xưa, hiểu được tình này, tất nhiên sẽ đem vật trong tay Quỳnh Huyền trả lại. Bất quá phán đoán tình thế trước mắt, nên nói chuyện lại có tính toán khác. Chỉ nghe gã từ tốn nói:

“Lê môn chủ, đặc tội. Đoạt bảo tuy không phải ý ta, nhưng trải qua trận phong ba hôm nay, ta lại không thể trả bảo vật lại cho ngươi.”

“Các hạ nói vậy là có ý gì!”

Vừa nghe lời này, ý thức đang treo cổ hòng, lập tức lại trở về trong bụng. Hiện tại, Lệ Dương Nha có chút thần thái sáng lạng:

“Thiên địa có linh, vật có chủ, huồng chi thần vật như vậy. Hiện tại thân nhận của Chu Tước đã tự tìm được chủ nhân chân chính rồi! Cho dù ngươi muốn ta trả nó cũng không theo.”

Nói đến đây, Lệ Dương Nha lại trở nên có chút phần nộ:

“Ta nói rồi! Trách không được ba tháng vẫn không có kết quả, làm sao hôm nay lại để cho ta dễ dàng đắc thủ!”

Theo lời nói này, ngọn lửa trên áo choàng Liệt Hỏa sau lưng hần lại bắn ra ngoài một hai tấc.

Tuy thấy Lệ Dương Nha ảo não, nhưng bắt chuyện lại tâm tình thoải mái, biết rõ nguy cơ hôm nay cơ bản đã tính xong.

Đang lúc may mắn, lại nghe được Lệ Môn chủ đột nhiên lớn tiếng nói:

“Bảo vật mặc dù không dám tiếp tục ngấp nghé, nhưng lại có một yêu cầu khác là không tình nguyện, mong rằng đạo gia có thể đáp ứng!”

“Mời nói.”

“... Khẩn cầu ngài cho phép đưa cô nương kia về tay ta!”

Chỗ kích chỉ, chính là vị tiểu Quỳnh Thước vẫn như trước chơi đùa hoàn toàn không biết gì kia!

“Hả?!”

“Tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn mời nàng gia nhập Chúc Dung môn.”

Vừa thấy thần sắc thiếu niên bất thiện, Lệ Dương Nha vội vàng tăng tốc thuyết hộ:

“Đồng thời, ta muốn nhường vị trí môn chủ này cho cô nương làm!”

Đã quyết tâm nghe thấy bất cứ chuyện gì cũng không đổi sắc mặt, thiếu niên nghe được những lời này của Lê Dương Nha, vẫn không khỏi có chút động dung. Không đợi hắn trả lời, liền thấy vị Lê môn chủ trước mắt rõ ràng bị thương không nhẹ nhảy đến trước mặt Quỳnh Huyền, khom lưng cúi đầu, đang dùng hết khả năng hòa nhã, thành khẩn nói:

“Vị tiểu nữ sử này, xin làm chương môn Chúc Dung môn chúng ta đi!”

Chỉ tiếc, tuy Lê Dương Nha vô cùng chân thành, nhưng khuôn mặt hắn vốn đã tái nhợt quá đi, bây giờ lại bơi lên một tầng Huyết Ô Trần Thảo, làm cho hắn cố gắng cải thiện hình tượng., Sinh ra hiệu quả trái ngược, tiểu Quỳnh Huyền lập tức bị dọa chạy đến bên cạnh đánh thức, nép sát bên người ca ca, khẩn trương nhìn chăm chú vào quái vật mặt mày dữ tợn, sau lưng phun lửa - một môn tâm tư chơi đùa với thần nhận, đã quên đi lai lịch của người này... Mà thần nhận trạng như hỏa điều kia, cũng một đường bay tới sau khi nàng tỉnh lại.

Thấy môn chủ tương lai chạy mất, môn chủ đương nhiệm lập tức theo sát phía sau, nhắm mắt theo đuôi đi tới trước mặt, trong mắt chớp động quang mang cuồng nhiệt, cúi đầu nói với thiếu nữ vị thành niên trước mắt:

“Ngài có thể khiến Chu Tước thần nhận chủ, đó là Chúc Dung môn chương môn khắp thiên hạ không thể thích hợp hơn! Chúc Dung môn chúng ta, chính là đại phái đệ nhất Nam Việt Miêu Cương, ngài nếu làm môn chủ, thật là uy phong cực kỳ!”

Nói đến đây, Lê Dương bộ ngực ưỡn thẳng ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn về phía xa —— lại liếc thấy tiểu môn chủ trước mắt vẫn thờ ơ, chỉ để ý kéo góc áo của thiếu niên bên cạnh, bờ môi cắn chặt, lắc cái đầu nhỏ như là đánh trống.

Thấy thuyết phục thất bại, Lê Dương Nha cũng không tức giận. Giờ phút này, gã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của lời nói, trong mắt chỉ có vị Hỏa Thần chuyển thế kia. Suy nghĩ một chút, Lê Dương Nha liền đổi giọng điệu khác, kiên nhẫn nói:

“Miêu Cương chúng ta chơi rất vui nha! Có rắn trắng biết bay, đám côn trùng biết bắn lửa, biết hát hò lô, có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp nhiệt tình, còn có...”

Lệ Dương Nha cầu hiền như khát, càng nói càng không đáng tin, lập tức bị cắt ngang. Chỉ thấy người mở miệng ôm vai Tiểu Quỳnh Thước, không vui nói:

“Lệ môn chủ, dù đồ nữ đồng quan phủ là phải nhận trọng tội! Quỳnh Bính — “

“Người muốn theo người này làm chương môn Chúc Dung môn sao?”

“Không muốn!”

Tiểu nha đầu không lưỡng lự trả lời, tiếng nói non nớt dứt khoát lưu loát.

“Tốt, Lệ môn chủ đã nghe rõ chưa? Việc này xin người đừng nhắc lại nữa.”

“Nếu đại bộ phận sự tình hôm nay xuất phát từ hiểu lầm, bản đường chủ liền không so đo với người. Xin các hạ nhanh chóng rời đi.”

“Đáng tiếc đáng tiếc...”

Thấy chuyện không hòa, Lệ Dương Nha vô cùng tiếc hận. Bất quá bộ dạng vẫn còn chưa thỏa mãn của lão đã khiến cho lão thức thời âm thầm kinh hãi.

Lệ Dương Nha không được dây dưa, cũng không lập tức theo lời rời đi, lại mở miệng nói ra:

“Nếu các hạ không có ý tổn thương tính mạng ta, vậy không biết có thể bỏ cho huynh đệ ta một con đường sống hay không?”

Thiếu niên nghe vậy đại kỳ, đúng là không biết điều. Chỉ có điều, mặt ngoài hắn vẫn bảo trì vẻ mây trôi nước chảy, hàm hồ nói:

“A, bội phục, môn chủ quả nhiên nắm bắt thời cơ. Được rồi.”

Nghe được xá lệnh, Lê Dương Nha vội vàng xoay người đi về phía sau. Ở sau lưng một đạo ánh mắt tò mò, Lê Dương Nha đi tới chỗ hơn một làn khói lượn lờ, duỗi chân đá đá, kêu lên:

“Đứng lên đi, giả bộ cũng không tránh khỏi!”

Vừa dứt lời, vị tự môn chủ kia “không may gặp nạn” liền một mực không dậy nổi nhắm mắt như chết, giờ phút này lại nhanh như chớp bò lên, phúi phúi ngọn lửa trên người, giống như vô sự, chỉ đứng đó cười ngây ngô không thôi.

“Hai ta đã hợp tác lâu năm, ha ha!”

Thấy thiếu niên thần sắc cổ quái, Lê Dương Nha thuận miệng giải thích một câu. Sau đó, hắn quay người thoáng tìm kiếm một chút, tìm thấy đoạn kiếm bị đánh thức bị chém thành hai đoạn, hơi đối đáp, trong miệng nói lẩm bẩm., Chỉ nghe Lê Dương Hàm hét lớn một tiếng, phát tay vuốt ve thân kiếm như nước chảy - Trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, thanh đoạn kiếm kia lại hồi phục như lúc ban đầu, tựa như chưa bao giờ bị chém đứt. Phong quang nhấp nháy, hỏa diễm đặng đặng, dù mới rèn luyện lại từ trong lò luyện ra một lần nữa, cũng không trơn bóng bóng như nó!

Khác với những quan binh chung quanh tràn đầy tự tin, nhìn Lê Dương Nha lộ ra được thủ đoạn này, trong lúc tỉnh nói nội tâm kinh hồn táng đảm, như đi trên băng mỏng!

Cầm kiếm trong tay, Lê Dương Nha vốn nên quay người rời đi lại đột nhiên lớn tiếng nói:

“Thiếu chút nữa quên hỏi, các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào?! Hạ độc thủ đánh ta như vậy! Một ngày nào đó, Lê Dương Nha ta nhất định phải tìm lại được kẻ này!”

“Ách... “

Nhìn dáng vẻ hung ác hùng hổ này của hắn, vị thiếu niên thoát khỏi phố phường chưa đến nửa năm, phản ứng đầu tiên là qua loa lấy lệ trả lời. Chẳng qua hơi chần chờ, tỉnh lại đã nhớ lại hoàn cảnh quanh chu tuần, mặc dù không rục rờ như ban ngày, nhưng cũng là trước mặt bao nhiêu người. Bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cao giọng trả lời:

“Bản đường chủ, chính là môn hạ Thanh Cung ở La Phù sơn!”

“Thượng Thanh cung? Đường chủ nào?”

“Đệ tử tục gia đường chủ Tứ Hải đường!”

“Ôi! Nguyên lai là thần tiên của Thượng Thanh Cung. Thất kính thất kính! Trách không được, nguyên lai là ta thua dưới tay đường chủ Tứ Hải của Thanh Cung, cũng không tính là thập phần mất mặt!”

Lệ Dương Nha vừa rời mặt đầy vẻ bất bình, lập tức thay đổi một bộ tiểu nhan, đột nhiên tâm tình thoải mái. Tuy, vị môn chủ Chúc Dung môn chưa hẳn từng nghe nói ba chữ “Tứ Hải đường”, nhưng bây giờ hẳn lại nói thuận buồm xuôi gió.

“Ồ? Lịch huynh vì sao lúc trước Tuyên Cơ hậu cung?”

” Trương đường chủ còn không biết chuyện này?”

“Hừm?”

“Đại trượng phu có thể khuất có thể duỗi! La Phù sơn thanh cung, không phải Chúc Dung môn ta có thể chọc được, cho nên cũng chỉ có thể đem mối thù hôm nay đảo qua không nhớ!”

Môn chủ Lệ Dương Nha dũng mãnh phi thường, hiện tại lại chịu thua nói tự nhiên như thế, làm cho việc tỉnh lại trọn mắt há hốc mồm. Lệ Dương Nha vẫn hồn nhiên vô sự, cười nói:

“Đúng rồi, Trương đường chủ, đừng quá tức giận; hôm nay đối địch với quan quân, ta chưa từng xuống tay nặng như vậy. Những binh đinh bị ta thương chỉ trúng hỏa độc một chút, cũng không có gì đáng ngại, điều dưỡng một ít thời gian là được.”

Nghe vậy, đám quan binh Bảo Sở Hùng đều thở dài một hơi. Lệ Dương Nha lại kéo qua cự hán như ngọn núi nhỏ bên cạnh, trọng điểm giới thiệu với Quỳnh Quỳnh cô nương:

“Khụ khụ, vị huynh đệ này của ta họ Ma tên Xích bờ, là đại hộ pháp Chúc Dung môn chúng ta; Ma hộ pháp thiện năng xua thú, tung hoành Nam Cương, không ai có thể địch, người ta xưng “Hỏa linh thú thần” chính là...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị tiếng ồm ồm của bờ Xích cắt ngang:

“Hỗ thẹn! Trước mặt Trương đường chủ còn xách theo thú thần làm gì! Môn chủ, chúng ta đi nhanh đi.”

“Được! Hai vị, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Lời còn chưa dứt, mọi người liền cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một ánh lửa phóng lên cao, sau đó hai người Chúc Dung môn này đã không còn tung tích!

Trong lúc kinh ngạc, hấn giật mình ngẩng đầu lên trời tìm kiếm. Đúng lúc thấy trên bầu trời có một đám mây màu đỏ đang xiêu xiêu vẹo vẹo bay về hướng tây nam.

Thấy Lê Dương Nha bị mình đánh trọng thương, sau đó còn có thủ đoạn như thế, mơ hồ cảm thấy sau gáy phát lạnh. Chỉ có tiểu Quỳnh Thu vô ưu vô lự, giống như không hề hay biết, thấy quái vật rời đi, lại bắt đầu toàn tâm toàn ý chơi đùa cùng hai con “Hỏa điều” kia.

Lúc này, Lâm Húc đã đi đến bên cạnh Thiên Sư Tông, nhin không được lắm bầm một câu:

“Đáng tiếc, đã để hai yêu nhân kia chạy mất...”

Hắn mở miệng nói thẳng, chỉ nói được một nửa liền cảm thấy không ổn, tranh thủ thời gian im lặng không nói gì.

Chỉ có điều câu này của Lâm Húc đã nghe rõ ràng, nhìn đạo hỏa ảnh nhàn nhạt trên bầu trời đen, hấn không khỏi cười khỏ nói:

“Ai, có vị nào hảo tâm, giúp đỡ ta ngồi xuống hay không?”

Chống đỡ đến lúc này, hấn đã cứng đờ cả người, từ lâu đã khó dờ đi dù chỉ là một tắc.

...

... ∨ ...

... ∩ ...

...

Nâng thiếu niên vô lực ngồi xuống đất, Lâm Húc nhớ lại chiến sự hôm nay, lòng còn sợ hãi, liền khó tránh khỏi có chút hồng hào: Lúc đầu do dự tràn đầy mong đợi, bây giờ nghĩ lại là vô cùng hoang đường!

Thật ra cái này cũng không thể trách Lâm Húc hiển kế toàn bộ. Trong đội ngũ này, có ai có thể dự đoán được khi xuất chinh, mười năm chắc chiến sự như vậy, cuối cùng lại đánh thành như vậy?

Nghĩ tới đây, vị Thiên sư tông môn quen đọc binh thư này, nhìn thoáng qua thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt vận khí, thần sắc phức tạp thở dài một câu:

“Ai, hôm nay mới biết, ý mình nhưng không công, không bằng ý vào mình mà không thể công...”

Lúc này, hoàng hôn mênh mông đã hoàn toàn che phủ đại địa. Dưới màn trời hắc ám, đỉnh núi Hỏa Vân do viêm khí rút hết, đã dấy lên đại hỏa hùng hực; ở phía Đại Phong được quan binh thanh lý sau đó, đang hướng về nơi nó nên có.

Từ cánh đồng bát ngát dưới chân Hỏa Vân sơn xa xa nhìn lại, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt kia như một bó đuốc lớn đốt cháy Chiều Thiên, chiếu đỏ nửa bầu trời đêm phương xa.

Mà dưới chân mọi người, mảnh đất vừa mới trải qua một trận chém giết đầm máu đã hoàn toàn bị chôn vùi trong bóng đêm thê lương. Đúng vậy:

Điều vô thanh hề sơn tịch tịch, dạ chính dài hề phong cương, hồn phách kết hề trầm thiên, quỷ thần tụ hề vân mê ly...

Trong bóng đêm vô biên vô hạn, truyền đến tiếng khúc ca mai táng thê lương của quân binh:

Phía nam Chiến thành, Quách Bắc chết.

Dã tử bất táng ô có thể ăn.

Xung hô cho ta là Ô:

Tiếp đón khách hào.

Dã Tử thứ lỗi không được chôn.

An Thôn Thôn có thể chạy trốn mất.

Đây chính là quyển thứ sáu tiên lộ Yên Trần quyền.

Kính thỉnh chú ý tới quyển thứ bảy của quyển sách:

“Mỹ nhân như ngọc kiếm như cầu vòng...”

Quyển sách thứ bảy này nhỏ như ngọc kiếm, như cầu vòng.

Cuốn đầu câu từ, tiên sơn nguyệt hà...

... Suối nước như đàn, Mộng Như Ý....

... Trích thích... Hồn cùng với hoa Quang Tiến vào Trì.....

... Trong đám mây, ai tấu nhiều tình thắm thiết...

... xanh bành... giục phân Đông Nam đệ nhất chi...

... Bình bình, thủy triều...

Chương thứ nhất Ván Thủy Thính Sơn, đều nói không bằng về lại.

Cũng giống như ước định, khi cuộc chiến tiêu diệt tiểu phi ở quận Nam Hải kết thúc thì đêm đen cũng đã lắng xuống.

Hiện tại, các quận binh đã dựng lên năm sáu tòa quân trướng, để quân y ở trong đó trị liệu binh sĩ bị thương.

Đội ngũ tiểu phi đến Hỏa Vân sơn này, lúc xuất phát cũng không ngờ còn phải qua đêm trong núi, bởi vậy chỉ mang theo một ít lều trại, để cho đại đa số những binh sĩ may mắn còn sống sót chỉ có thể nằm ngủ trong bụi cỏ. Xung quanh doanh địa Lộ Thiên đã cháy lên mấy đống lửa sáng ngời, để hù dọa những mãnh thú đi ra ngoài kiếm ăn ban đêm.

Tuy nhiên, tất cả quận binh đều bận rộn, hiện tại cũng đã nói năng không liên quan gì đến việc này nữa. Từ khi dọa cho hai tên sát thần Man Cương kia lui khỏi, bắt đầu triệt để du ly khỏi chiến trường trước mắt; Trương đường chủ đã sức cùng lực kiệt, hiện tại chỉ có thể không nhúc nhích, vẫn ngồi xếp bằng ở trên mặt đất tồn thần luyện khí.

Thấy hần như vậy, đám người Bảo Sở Hùng cũng không dám tiến lên quấy rối. Chỉ có Quỳnh Thổ, hiện tại chơi đã mệt, dựa vào sự yên tĩnh trên người ca ca mà ngủ.

Đêm tối dày đặc, rốt cuộc yên tĩnh tất cả tiếng ồn ã; chỉ có sương mù trong cánh đồng bát ngát lặng lẽ lộ ra quần áo xộc xệch.

Buổi sáng ngày thứ hai, thẳng đến khi ánh nắng ban mai chiếu thẳng lên mặt, mới khiến đám người mỗi mệt này miễn cưỡng mở đôi mắt ngái ngủ. Ngẫu nhiên ở giữa Hỏa Vân sơn mạch lộ ra nửa mặt trời hè sáng rực., Giờ phút này, dưới ánh mắt của Bảo Sở Hùng, bọn họ cảm thấy vô cùng thân thiết ấm áp. Cái khí u ám tích tụ không tan trong đêm hôm trước của Hỏa Vân sơn đã, dường như cũng bị ánh mặt trời đỏ rực này xua tan

không còn một mảnh; chỉ có đoạn chân tay cụt rời khỏi cổ kín đầu gối, vẫn im ắng nhắc nhở mọi người:

Chuyện xảy ra hôm qua không chỉ là một cơn ác mộng bất ngờ.

Ở trong ánh nắng ban mai ấm áp, cuối cùng cũng tỉnh lại. Lúc này hần mới phát giác, tối qua mình một mực tĩnh tọa luyện khí, nhưng hiện tại đã nằm trên mặt đất. Trên người, không biết là ai thay mình mặc chiến bào màu đen, phía trên còn nhiễm vết máu loang lổ.

Hơi xê dịch thân thể, đang nhớ lại, lại phát hiện bên cạnh còn có một người nằm gục. Liếc mắt nhìn lại, thì ra là Quỳnh Huyền muội muội của mình, đang dựa vào bên cạnh cánh tay trái của mình ngủ say. Hiện tại tiểu nha đầu này, tựa như một con mèo lười biếng, cuộn người một bên; lông mi thật dài, đang theo hơi thở đều đặn rung động.

Nhìn thấy tư thế thủ cước của Quỳnh Thố, đã cảnh tỉnh nàng có thể tưởng tượng được, tối hôm qua sau khi mình vào giấc ngủ thì bất giác nằm rạp xuống, tiểu nha đầu này vậy mà vẫn duy trì tư thế nghiêng người, đi theo hần cùng nhau trượt xuống ngủ.

Thấy nàng chưa tỉnh, bắt chuyện vẫn như cũ bảo trì nguyên dạng, đỡ phải kinh sợ giấc ngủ của nàng. Trên khuôn mặt non nớt mềm mại như ngọc của tiểu nha đầu, hiện tại đang lau đi mấy luồng khói bụi. Nhìn những thứ này, tỉnh nói không khỏi nghĩ tới trận chiến ngày hôm qua:

“Nhớ ra rồi, hôm qua đúng là Quỳnh Đình giúp ta ngăn cản Ma hộ pháp chứ? Cuối cùng còn giúp ta ngăn được hai thanh phi đao đoạt mệnh kia...”

“Thật không nghĩ tới tiểu nha đầu trộm tới này lại còn cứu ta một mạng!”

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới ý thức được vị muội muội đáng yêu mềm mại này, hôm qua quả nhiên là muốn tóm mình từ trước Quỷ Môn Quan về!

“Đúng rồi, nàng học được đao pháp cổ quái từ đâu?”

Trong lòng nổi lên sự trù mên cảm kích, bắt chuyện lại đối với biểu hiện hôm qua của Quỳnh Huyền cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng lúc ấy nàng ta cũng không phải đang quan sát, nhưng dáng vẻ thần diệu của tiểu nha đầu kia vẫn là tươi sống ở trong đầu hấn.

“Xem ra, sau khi trở về ta cũng phải tranh thủ thời gian luyện tập “Ngự Kiếm Quyết”, vạn nhất sau này lại gặp chuyện gì hung hiểm, cũng không thể để Quỳnh Đình mạo hiểm.”

Qua chuyện hôm qua, bắt chuyện đã tổng kết ra mấy đoạn kinh nghiệm quý giá. Trừ tu luyện tốt pháp thuật, hấn còn hạ quyết tâm, nhất định phải dành chút công phu huấn luyện tiểu nha đầu này không nên già đi theo phía sau mình. Chỉ là, nhiệm vụ này thoát nhìn rất gian khổ; bất quá nếu không làm được, cũng không quan trọng. Về sau chính mình tận lực an phận thủ thường, cùng người vi thiện, thâm cư giản xuất, không tranh dững với người khác là được.

Đang lúc tỉnh nói đánh Như Ý tính bàn vang lên núi, lại nghe bên cạnh có người nói:

“Ca ca, muội ngủ mệt rồi.”

Thì ra là Quỳnh Đình tỉnh lại.

Sau khi đứng dậy, Bảo Hùng đứng ở một bên chờ đã lâu liền tranh thủ thời gian đi lên, ôm quyền, bẩm:

“Trương đường chủ, Quỳnh đạo cô, sáng sớm đã chuẩn bị xong trong lều vải bên kia rồi, chờ hai vị qua hưởng dụng!”

“...Đô úy đại nhân cần gì phải khách khí như thế?”

Một quận đô úy địa vị quan lớn như vậy, đối với mình cung kính tiền bối bày ra tư thái, lập tức liền để cho hấn như châm tạt trên lưng, rất là không dễ chịu!

Mọi người ăn xong bữa sáng dị thường này, chợt nhớ tới một chuyện, liền hỏi:

“Đô úy đại nhân, không biết những thương binh kia hôm qua có trị liệu tốt không?”

“Nhờ phúc của Đường chủ, những người bị thương da thịt đều đã thoa thuốc băng bó thỏa đáng. Trúng yêu nhân hỏa độc, nặng một chút may mắn Vân Nhi đạo cô thi pháp chữa khỏi. Những người khác đợi trở về chậm chậm dưỡng một ít thời gian là được.”

Trương Vân Nhi của Thiên sư tông kia cũng nhẹ giọng nói:

“Kỳ thật cũng không phải là Pháp lực của Vân Nhi, chỉ nhờ gia phụ đưa tặng Giải Độc Hồng Bối mới trúng được hỏa độc mà Giải Quân Gia đã trúng. Chỉ là Hồng Bối này có hiệu quả có hạn, sau khi hút được mấy người, hỏa độc bây giờ đã tràn đầy ở bên trong; nếu muốn khôi phục lại hiệu dụng, phí tổn hai ba tháng cho việc hấp hỏa nguyên dần dần tiêu tán, chỉ là khi đó lại không cần vật ấy nữa.”

Nghe thấy mấy lời này của Trương Vân Nhi, mới giật mình rồi mới phát hiện ra vỏ sò màu ngọc màu vàng nhạt trước ngực nàng hiện tại đã biến thành màu đỏ thẫm. Hiển nhiên, đây cũng chính là mối lửa mà nàng nói tới.

Chứng kiến giải độc này đeo trang sức, nghe vậy trong lòng đột nhiên khẽ động, nói:

“Nói đến giải độc, ta ở đây cũng có một cái vòng tay do bằng hữu cấp cho, lẽ mờ cũng có khả năng giải độc. Không biết Đồ úy đại nhân có thể cho tiểu tử thử một lần hay không?”

Trương đường chủ chủ động xin đi giết giặc, Bảo Sở Hùng làm gì có chuyện không đáp ứng. Mặc dù nghe gã nói khiếm tốn, nhưng tất cả mọi người trong trướng, đều phảng phất nhìn thấy bộ dáng nhảy nhót vui vẻ của những độc binh kia.

Nếu biết được suy nghĩ của bọn họ lúc này, sợ rằng sẽ rất khản trương, bởi vì hấn cũng chỉ là muốn thử một lần thôi. Chẳng qua may mắn chính là tình cảnh trong trướng tượng của mọi người, thực sự biến thành sự thật:

Gốc ngọc bội trơn bóng loáng, chỉ cần tiếp cận hỏa độc vết thương chừng nửa tấc sẽ tự động phát ra hào quang sáng trắng. Sau đó, ngàn vạn sợi tơ hồng mỏng manh liền ở trong phiến bạch quang này nhanh chóng hấp thu vào trong ngọc thạch.

So với tướng tượng của mọi người, sau khi chữa trị xong mười mấy người, khối ngọc bội này vẫn sáng bóng như lúc ban đầu, không có chút dị sắc nào. Hiện tại đám người Bảo Sở Hùng đối với thủ đoạn thần kỳ đã hiểu rõ, trong lòng tán thưởng không thôi:

“Quả nhiên là bảo bối của La Phù Sơn, thần diệu như vậy!”

Trong đám người, chỉ có hai người hơi có chút dị dạng:

Một người là Trương Vân Nhi, nhìn cảnh giải thích cũng lấy ngọc bội thay quân binh bị thương hấp thu hỏa độc, vị nữ đệ tử Thiên Sư tông này, không biết vì sao, trên khuôn mặt xinh đẹp lại nổi lên một tia ửng đỏ. Chỉ có điều cái vòng ửng này, ở trước ngực đeo vỏ sò che lấp, nhất thời cũng không phải lo có người phát hiện ra.

Người còn lại, chính là người đang cầm ngọc bội trong tay. Mặc dù thần sắc của hắn vẫn như thường, nhưng trong nội tâm lại vô cùng cảm thán:

“Không thể tưởng tượng được cô nương ở Doanh Doanh cô nương tặng ta lại là báu vật như thế!”

“Ừ, tuy cơ hội gặp nàng xa vời, nhưng lần sau nếu như gặp Linh Thành sư tổ, không ngại hỏi một chút tin tức của nàng, cũng sẽ giúp ta cảm kích đôi chút.”

Sau một thời gian không nói nên lời, không bao lâu sau, đám quân quân tiểu phi thu lại cò trống, cả đội tiến lên đường trở về thành.

Cũng giống như lúc đến đây, Quỳnh Đình cười trên lưng ngựa trắng vắt, chỉ có điều hiện tại con thuyền này được Thái Thủ trịnh trọng tặng cho “Phi Tuyết”, chân đạp khế nhún một cái; bộ dáng như vậy chính là lễ bái kỵ khách trên lưng nó ban tặng. Bắt đầu nói lời cảm tạ hảo ý của Tuyết Bảo Đô úy, một lòng chỉ coi Quỳnh Mã Phu. Dọc theo đường đi, cơ bản không ai bắt chuyện với vị Thiên Sư tông kia, chỉ có Thịnh Hoành Đường của Thiên Sư kia, dọc đường đuổi theo nói chuyện với hắn một phen.

Những lời này của Thịnh Hoành Đường, chợt nghe trong tai Vu Ngôn, ngược lại cảm thấy có chút đột ngột; cái gì “Đại

Quang Minh Thuần”, cái gì “Phi điều Trảm”, hắn mới nghe lần đầu. Lúc đầu bị hắn nói một cái., Làm cho hắn không hiểu ra sao cả, đợi sau khi lại nói chuyện với nhau thêm một lúc, hắn mới hiểu ra, thì ra “Húc Nhật Hoa Quyết” mà hắn sử dụng ngày hôm qua chính là bí kỹ thượng cung Thanh Cung đây rầy khen ngợi “Đại Quang Minh Thuần”, Tiểu Quỳnh Thiển tung bay múa kiếm kích, lại làm cho hắn hân hoan không thôi, thất truyền tuyệt học “Phi điều Trảm”.

Hiển nhiên, tiểu nha đầu Quỳnh Đình chưa bao giờ học được tuyệt học “Phi điều Trảm” của tiền nhân, điều này nói là vô căn cứ; nhớ lại lai lịch của nàng, tiểu nha đầu này có thể hiện ra thủ đoạn hôm qua, quả thực là tuệ phú trời sinh. Chẳng qua danh mục của “Phi điều Trảm” này, ngẫm lại cũng rất là thích hợp. Cần thận suy nghĩ một chút, liền phát giác thân hình của Tiểu Quỳnh Kiếm Vũ, đúng là thoát thai ngày thường ở trên Thiên Điều Nhai và đám phi điều chơi đùa đuổi theo.

Bất quá, đề xuất “Đại Quang Minh Thuần” của Thịnh Hoành Đường, ngược lại làm cho tai mắt tinh ngôn đổi mới. Nguyên lai, theo vị trung niên đạo nhân này nói, “Đại Quang Minh Thuần” chính là pháp thuật thanh cung rất nổi danh trên La Phù sơn, có thể chống đỡ không ít pháp thuật công kích, còn có hiệu quả hồi phục khí lực. Nghe nói, vị kia tại Thịnh điện Gia Nguyên của Đạo giáo liên tục đoạt hạng bốn lần, “Thanh Hà chân nhân”, trình độ rất lớn là có được thuật này trợ giúp.

Nghe hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rõ, lí do thoái thác “Đại quang minh thuần” này, chỉ sợ chính là cách người trong phái chống lại xưng hô “Húc Diệu Hoa quyết”. Nghe được thuyết phục khí lực, nghe vậy, trái lại trong lòng khẽ động:

“Cuối cùng ta đã minh bạch vì sao hôm qua khí lực nhanh chóng khôi phục!”

Trong lòng của hắn vốn rất kỳ quái, tối hôm qua một phen luyện thần hóa hư cố gắng khôi phục một chút thái hoa đạo lực, nhưng cũng chỉ là tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, khí lực toàn thân vẫn không đủ. Hiện tại xem ra, nguyên nhân chính là ở đây. Nếu không phải cố kỵ tại đây đột nhiên toát ra một thân hỏa diễm dờ dờ ương ương ương, thì phải lập tức thử

một chút công hiệu của pháp quyết này, có đúng như lời Thịnh Hoành Đường nói không.

Sau khi nói chuyện với nhau không bao lâu, đám người Thịnh Hoành Đường liền cùng hắn từ chối. Tuy rằng tất cả mọi người đều giữ lại, những đệ tử Thiên sư tông này vẫn bồng bênh rời đi. Nghĩ lại, hắn là nhớ tới kế sách mà Lâm Húc hiến kế hôm qua, thiếu chút nữa thì quan binh bị hãm trong tuyệt cảnh., Tự nhiên cảm thấy không bằng nửa đường quay lại, đỡ phải ngại ngùng khi gặp lại trên mặt thái thú. Tuy nói trải qua một phen đồng sinh cộng tử này, đám người Bảo Sở Hùng đương nhiên sẽ không đi vạch khuyết điểm; nhưng thịnh hoành mấy người Đường Quốc là nhân vật cỡ nào, đương nhiên sẽ không then đồ mặt hướng về người khác. Quyết định mà đi như thế, cũng là chuyện bình thường.

Trước khi chia tay, mọi người khó tránh khỏi lưu luyến không muốn, đồng thời cũng muốn cùng mấy vị đạo hữu này gặp lại trong thời gian tương lai.

Đám đệ tử Thiên Sư giáo này, thời gian ước chừng mười một mười hai vị, nhưng lúc này trở về, chỉ còn lại có sáu người, còn chưa đến một nửa. Dưới bầu trời mênh mông, trong bụi mù trên đường cỏ mấy dặm kia thân ảnh dần dần mờ nhạt, lộ vẻ tịch mịch vô cùng.

Nhìn bóng lưng bọn họ dần đi xa, một luồng khí bi thương tràn ngập trong lòng thiếu niên. Từ giờ trở đi, hắn đột nhiên nhận ra mình vô cùng nhớ cuộc sống thanh đạm nhàn nhã trên Thiên Điều Nhai.

Trở lại vạch trần Dương, cùng Bảo Sở Hùng bảo đảm một đạo với Thái Thủ chiến sự tiểu phi, sau đó liền mở miệng cáo từ. Tuy rằng Đoàn Thái Thủ có thịnh tình giữ lại, thành tâm mời hắn cùng hai người Quỳnh Thổ tới đó du ngoạn, nhưng giờ phút này đã tỉnh lại thì lòng cũng như tên, liền nhã nhận từ chối.

Thấy thái độ của hắn kiên quyết như vậy, Đoàn Thái Thủ cũng không miễn cưỡng, dựa theo lời bảo đảm vừa rồi của Bảo Sở Hùng, lại cường điệu một chút với yêu phi quả nhiên là thế lớn, Đoàn Tuyên để trong lòng mệnh nhân lấy một bàn vàng

vụn, tặng hẳn làm phí tuất., So sánh với lộ trình mà nói, hiển nhiên là quá mức phong phú. Nhưng người tặng bạc tâm ý rất thành, trả lời rất khiêm tốn, cũng nhận lấy. Về phần phi tuyết bạch mã tạm thời bị què chân kia, thái thú nguyên bản cũng muốn tặng tọa kỵ cho thiếu niên., Nhưng đến khi nghe nói ở La Phù sơn dưỡng mã bất tiện, đến huyện cảnh Truyền La dưới chân núi liền muốn bán đi, Đoạn Tuyên cũng không miễn cưỡng nữa. Chỉ là theo ý của hắn, đem cước lực chưa tặng được này chiết xuất, lại còn thêm mấy khối bạc.

Đến đây, bốn ba vát vả lần này, cũng coi như là thù lao phong phú.

Tuy rằng, hiện tại đệ tử Thiên Sư tông đã rời đi, nhưng Bảo Sở Hùng vẫn chưa quên chuyện bọn họ nhờ vả. Lúc tỉnh lại còn chưa khởi hành, Bảo Đô úy đã cầu tình cho thiên sư giáo dân.

Chẳng qua, Đoạn thái thú vốn cao hứng phấn chấn, vừa nghe là việc giáo dân Thiên Sư giáo, liền có chút nhú mày, hưng phấn không thôi. Cuối cùng vẫn may mắn giải thích được câu cầu tình, đoạn Tuyên tài kia vui vẻ đáp ứng. Thấy thái thú nhận, Bảo Sở Hùng kia cũng bỏ xuống một nỗi tâm sự. Hiện tại, quận đô úy tâm tình rất tốt, đang nói nhanh:

“Đoạn đại nhân, hôm nay Bảo Sở Hùng ta thật sự phục người rồi!”

“Ồ?”

“Đại nhân hiểu rõ người, quả nhiên không phải chuyện đùa! Lần này việc tiểu phi nếu không có Trương đường chủ tương trợ, chỉ sợ Sở Hùng đã sớm thành quỷ mất phương hướng. Trước khi xuất chinh gặp đại nhân coi trọng Trương đường chủ, vốn ta còn có chút nghi không ra; bây giờ nghĩ lại, thực sự là Sở Hùng ngu dốt!”

“Ha ha, ha ha!”

“Đây chính là lần đầu tiên Đô úy đại nhân nịnh nọt lão phu! Thật ra Trương đường chủ là thiếu niên anh tài, pháp lực vô biên, hạ quan đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu!”

Nghe được Bảo Sở Hùng phục khẩu phục, Đoàn Tuyên vuốt râu cười ha ha, hiển nhiên là đắc ý phi thường. Đương nhiên,

đối với câu nói khách sáo này sau lưng Thái Bảo, đã biết rõ sẽ không coi là thật.

Cáo biệt đám người Thái Thủ đô úy, bắt chuyện rồi cùng Quỳnh Quỳnh ngồi trên con lừa gầy kia, cùng nhau bước lên đường về. Hiện tại trong lòng thiếu niên, không còn tâm tư nghĩ đến đao quang kiếm ảnh kia nữa, đầu tàn nhẫn tranh hùng; trong lòng chỉ muốn sớm trở lại Thiên Điều nhai gió êm sóng lặng của mình.

Sau lưng hai người, thủy lam huyền diệu phiêu kim kỳ ở trấn quân Nam Hải quận đã lưu lại, đang giương mặt trời trên không trung đón gió phấp phới, bay phất phới...

Chương thứ hai giấu tài, không hỏi là duyên hay kiếp.

“Quái lạ! lừa nhi này tỉnh dưỡng mấy ngày, sao lúc trở về lại vô dụng như vậy? Chẳng lẽ là thủy thổ không phục?”

Con lừa gầy đang tỉnh lời này, vốn sức chịu đựng còn có thể, nhưng bây giờ phơi dương không lâu, đã đi lại gian nan, thở dốc từng ngum từng ngum. Nghe được hơi thở nặng nề của con lừa này, tỉnh nói trong lòng không khỏi rất kỳ quái. Lại trúng lại mấy bước, hẳn rồi cuộc minh bạch nguyên nhân:

“Thì ra là túi kim ngân này!”

Muốn thông suốt chuyện này, bắt chuyện lập tức nhảy xuống lừa, nhường vị trí ra, mời túi tiền cùng Quỳnh Đình cùng ngồi chung một ngựa. Hiện tại, cái túi này tương đối khá, cùng tình cảm thời không thay đổi không thể so sánh, khó trách con lừa này không chịu nổi gánh nặng của hai người.

Thấy ca ca chợt nhảy xuống lưng lừa, Quỳnh Thổ tự nhiên cảm thấy kỳ quái, không khỏi mở miệng hỏi. Sau khi nói rõ nguyên do với nàng, nha đầu kia liền hảo tâm đề nghị, nói không bằng ném túi tiền này đi, tránh để ca ca mệt nhọc. Đương nhiên, lời này thành khẩn gián ngôn, lập tức bị bác bỏ.

bác lại lời đề nghị của Quỳnh Quỳnh, đánh thức trong lòng thâm nghĩ:

“Xem ra, sau khi trở về núi lần này phải luyện tập kiếm quyết thật tốt. Nếu ta có được “Ngự kiếm thuật”, sẽ không chật vật như hiện tại. Sau này ra xa nhà, có thể tiết kiệm tiền chân lực. Nếu về lại tỉnh châu, cũng rất thuận tiện!”

Trong bụi mù trên đường cỏ ở Nam Quốc mùa hè, một cặp lừa một bọc hai người, vừa đi vừa nghỉ, ngược lại tốn thêm một ngày, nên buổi sáng đến huyện thành Truyền La dưới núi La Phù.

Đã đến nơi này, bắt chuyện đi tới chợ lừa ngựa trước, sau một phen cò kè mặc cả, so với lúc mua lỗ chút tiền bạc bán con lừa

một này. Sau đó lại mang Quỳnh Thố đi phố đao kiếm, còn đi ký sổ nợ tiền cái chợ đó của Quỳnh Quỳnh.

Đội hai người này đi xa, vị chương quỹ tiệm đao kiếm kia, còn không ngừng đánh giá ngân tiền trong tay, nghi ngờ nói:

“Xử trí này của ta chưa từng cho người ghi nợ à?”

Tạm không đề cập tới ông chủ tiệm đao kiếm không hiểu ra sao, lại nói hai huynh muội khả hoàn trở về này, thấy mặt trời tới gần chính giữa, trong bụng có chút nhụt chí, liền ở bên đường tìm một tiệm ăn mặt tiền, lấy hai chén canh xanh treo mỳ, quyền làm cơm cho hai người.

Ăn hai miếng, bắt đầu nhớ lại mình bây giờ đã là túi tiền dày đặc, bèn gọi ông chủ, thêm cho hai người một miếng thịt bò. Một đường một nhọc, bây giờ ăn xong, thật là thống khoái vô cùng!

Chờ Quỳnh Thu đem một sợi mỳ cuối cùng trong bát hấp thu, lau qua miệng, bắt chuyện liền gọi ông chủ kết trướng, đứng dậy đi vòng lại La Phù Sơn phục mệnh. Dọc theo đường đi, “Chu Tước Thần Nhận” trong miệng Lệ Dương Nha kia, đang cùng hai thanh đoản đao khác, dùng dây cỏ nhỏ buộc vào một chỗ, buộc ở sau lưng Quỳnh Huyền. Không biết trẻ con một mỗi nhảy nhót một đường, tiếng đinh đang leng keng cũng vang lên một đường.

Trở lại La Phù sơn, bắt chuyện vẫn chưa trở về Thiên Điều nhai ở Hà phong, mà trực tiếp đi lên phi vân phục mệnh.

Đi tới chỗ cửa chính Thanh Quan, còn chưa chờ hân mở miệng, liền thấy tên đệ tử thủ vệ kia vẻ mặt vui vẻ, mở miệng trước nói:

“Chúc mừng đường chủ sư thúc chiến thắng trở về! Chương giáo sư tôn từng dặn dò, nếu gặp sư thúc trở về, không cần thông báo, trực tiếp đi tới nội điện gặp hân.”

Tạ ơn đệ tử giữ cửa, vị thiếu niên đã thăng cấp thành “sư thúc” này liền dẫn theo nữ đệ tử trong sảnh đi vào phía trong.

Mặc dù lần trước vì Quỳnh Đình nhập môn, đã tới Thanh Tâm đường một lần, nhưng khi đó tâm tình kích động, chưa từng

nhớ tới đường. Bởi vậy lần này tới thăm lần nữa, hai người này lại tìm trong uyển sâu thăm một hồi lâu, mới nhìn thấy phòng xá treo tấm biển “Lục Tâm đường”.

Vào trong nội đường, lại thấy không chỉ có Linh Hư chương môn ở đây, Linh đình tử, Thanh Y đạo nhân cũng đều ở bên trong chờ đợi. Nhìn thấy tiền bối trong giáo, liền thông báo nhanh chóng bước tới trước, khom người lễ kính nói:

“Trương Tĩnh Ngôn bái kiến mấy vị sư tôn!”

Thấy ca ca tiến về phía trước hành lễ, Quỳnh Huy cũng đuổi theo, làm bộ làm tịch, múa múa hậm hực. Chẳng qua, người lễ kính hiển nhiên không yên lòng, một đôi mắt sáng ngời quay tròn lung tung, chỉ để ý hướng bốn phía dò xét — Lần trước bị con cộp lớn đáng yêu kia hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, thật đúng là chưa kịp xem kỹ một chút cảnh sắc trong phòng này.

Thấy đã tĩnh ngôn chấp lễ vô cùng cung kính, Linh Hư Chương môn vuốt râu cười nói:

“Trương đường chủ không cần đa lễ. Hai ngày trước đoạn thái thú đã có bồ câu đưa thư tới, nói hết tình hình cụ thể của tiểu trư phi, trong thư có rất nhiều lời tán dương đối với người. Xem ra, lần này ta lên Thanh cung là người dự tiệc.”

Lúc Linh Hư Tử nói lời này, hai người Linh Đình, Thanh Y bên cạnh cũng đầy ý khen ngợi.

“A ha ha ha “

Nghe thấy chương môn tán dương, bắt chuyện cười ngây ngô không thôi. Tuy trong lòng hẳn không khỏi thầm mắng mình phải dè dặt, phải khiêm tốn, nhưng lòng đầy vui mừng là không kiềm chế được, tất cả đều dồn tới mặt hẳn!

Đang lúc Tứ Hải đường chủ cười ngây ngô, chợt nghe được Linh Hư chương môn lại nói thêm:

“Xem nội dung trong bản chép của Thái Thủ tín thuật lại, nghĩ đến người đã luyện được “Húc Diệu Tỳ Hưu Hoa Quyết” của giáo ta?”

“Đúng vậy! Nguyên lai không nghĩ rằng pháp thuật phát sáng này lại có tác dụng như vậy”.

“Pháp môn phát sáng? Ha!”

Nghe được lời này, mấy người Linh Hư tất cả đều cười ha hả. Sau một lát, Linh Hư Tử mới nhin cười, mở miệng nói:

“Ngươi có biết Húc Diệu Hoa Quyết này chính là pháp thuật nổi danh nhất của Thanh Cung ta không?”

“Hả? Phụ nhất là nổi danh? Cái này thì ta không biết. Bất quá mấy ngày hôm trước, ta nghe đệ tử Thiên sư tông thịnh Hoàn Đường nói qua, nói ta dùng cái này gọi là “Đại Quang Minh Thuần”, có thể chống đỡ không ít pháp thuật, còn có thể hồi phục khí lực nhân thuật...”

Vừa nói đến đây, Thanh Y đạo trưởng đứng ở một bên liền tiếp lời:

“Không sai, “Đại Quang Minh Thuần” đúng là cách xưng hô của người trong dị giáo đối với thuật này.”

“Chỉ có điều bọn họ cũng chỉ biết một trong hai, không biết thứ hai. Húc Diệu Hoa Quyết này chỉ là thuật đầu tiên trong tam đại thuật này. Ở phương diện đó, có lưu quang phi nguyệt chém xuống, uy lực cường đại, khi thi triển thì như trăng vẫn cửu tiêu, thần quỷ khó ngăn cản. Tiến thêm một bước nữa, chính là La Phù ta trên thanh cao thần kỹ...”

“Thiên, địa, vãng, sinh, kiếp.”

Tiếng nói dứt, ba vị Túc Mộc ở đây đều mang vẻ mặt nghiêm nghị, phảng phất bản thân năm chữ này liền có ma lực thần kỳ, khiến bọn họ rơi vào sâu xa mơ màng.

Bị bầu không khí trang nghiêm này ảnh hưởng, bất chuyện cũng không dám thở mạnh, chỉ đứng đó nhắm mắt lại nhai lại những lời vừa rồi. Mà lúc này vẻ mặt Quỳnh Đình lại mờ mịt, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Qua thật lâu, mới nghe Linh Hư chân nhân chậm rãi nói:

“Thiên địa hướng kiếp, thuật này lấy kiếp làm tên, liền có thể biết uy lực của nó vô cùng.”

“Phi Nguyệt Lưu Quang Trảm, người luyện thành trong giáo ta không thiếu người, mấy vị trưởng lão Quan Thiên các thì không cần phải nói; ngay cả bản đạo, khó khăn lắm cũng có thể dùng được. Chẳng qua là tăng thêm một cấp, liền không thể so sánh cùng. Nhìn thanh cung ta lâu dài lâu lỏng lẻo thể hệ xưa nay., Cũng không quá ba bốn người luyện thành mà thôi. Theo như các bản giáo sử sách ghi lại, sau khi thuật này tu thành, nhẹ thì có thể dời non lấp bể, nặng thì có thể hủy thiên diệt địa - chính vì thế mới được người tu đạo trong thiên hạ coi là thần kỹ.”

“Theo bản đạo thấy, ta thượng thanh hấp có một kiếp thuật này đã là vũ sĩ tu hành tại trung hoa của ta, có khả năng luyện thành pháp kỹ cao nhất!”

Nói đến chỗ này, vị Linh Hư Tử này công phu hàm dưỡng đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, trên mặt cũng không khỏi hiện ra vài phần thần quang kiêu ngạo. Mà Trương đường chủ Tứ Hải đường vẫn cẩn thận lắng nghe thì sớm đã say mê, không biết đang ở nơi nào!

“Mặc dù “Thiên địa đi kiếp” này được xưng là thần thuật, nhưng vẫn phải lấy lưu quang của Phi Nguyệt chém xuống làm tiền đề. Mà lưu quang của Phi Nguyệt lại phải dùng Húc Diệu Hoa Quyết làm cơ sở. Nếu Trương đường chủ đã luyện được thuật này...”

Nói đến nửa khúc sau, y liếc nhìn thiếu niên đang đuổi cổ đợi câu sau, Linh Hư Tử mới tiếp tục nói hết lời:

“Vậy ta sẽ đem lưu quang của Phi Nguyệt chém truyền cho ngươi. Cho dù lần này có khao thưởng vất vả với ngươi.”

Dứt lời, chỉ thấy Linh Hư móc từ trong ngực ra một quyển sách nhỏ, đưa cho thiếu niên đang choáng váng, nói:

“Đây là chút tâm đắc mà bản đạo tập luyện luyện phi nguyệt lưu quang chém, hy vọng có chút trợ giúp đối với ngươi.”

Gần như vô ý nhận lấy bản trân bảo này của vô số người, sau khi mở miệng lại ngồi mới hỏi một câu:

“Khỏi qua kiếp nạn đó ở đâu?”

“... Ha ha, người có hùng tâm vô cùng tốt. Chỉ là môn thần kỹ này thật ra cũng không phải vô pháp quyết.”

Nói đến chỗ này, thấy thiếu niên vẻ mặt u mê mờ mịt, Linh Hư cười một tiếng, nói tiếp:

“Bất quá nếu là nghiêm túc nói, cũng không quá khó; theo ghi chép bí tịch trong môn phái, nếu muốn luyện thành kỹ thuật này, cũng chỉ cần làm hai việc: Trước phải tu được quyền sách nhỏ trong tay người ghi lại phương pháp, sau đó phải cố gắng thêm một bước, đi đến một quyền sách khác ngộ ra bí khiếu thần thuật.”

“Còn muốn một quyền sách khác?”

“Đúng vậy, nhưng quyền sách này người cũng có, đó chính là 《 Đạo Đức Kinh 》 .”

“Đạo đức kinh?!”

Nghe đến đây, tỉnh ngôn đột nhiên có chút tỉnh ngộ, thần kỹ như thế, linh hư, như thế nào lại dễ dàng nói với chính mình như vậy. Hiện tại nói, hẳn là là cười he he. Chỉ là, nhìn thần sắc của hắn, lại không giống như là đang cùng nhau đùa giỡn. Kỳ bí vòng đang ở thời khắc hắn lo được mất, chỉ nghe Linh Hư nói thêm:

“Không sai, chính là 《 Đạo Đức Kinh 》 . Ta lại không nói đùa người.”

Linh Hư phảng phất nhìn ra tâm tư mở miệng, chỉ nghe hắn kiên trì giải thích:

“Tuy rằng, bản điển tịch của Đạo gia giáo này có thể tùy tiện mua ở khắp mọi nơi, nhưng đó cũng là kinh điển của đạo môn ta bản nguyên nhất. Thần kỹ chí cao là tìm kiếm trong điển tịch bản nguyên, đúng là tự nhiên không gì sánh được. Chỉ là, nếu có thể lĩnh ngộ kỹ năng này từ trong đạo kinh, liền cách ngày phi thăng không xa, cần gì phải dùng thuật này ra tay...”

Nói xong lời cuối cùng, Linh Hư có chút cảm khái.

“Chương môn nói rất đúng, đã bắt chuyện thụ giáo! Bất quá thuật này không phải đệ tử có thể nghĩ được xa vời.”

“Ừm, thuận theo tự nhiên đi.”

Thấy tinh ngôn hứng thú rãi rời, Linh Đình kia ngược lại mở miệng cổ vũ:

“Trương đường chủ chớ nản chí. Phi Nguyệt Lưu Quang thuật này đã thuộc tuyệt kỹ của bản môn, người luyện được không có mấy. Hôm nay đã được sư huynh chương giáo truyền thụ, sau khi trở về còn phải nghiên cứu kỹ càng, mới không phụ ý bồi dưỡng của sư huynh.”

“Ừm, đã nghe thì tự ta sẽ tuân theo lời dạy bảo!”

“Linh Đình sư bá nói phải. Bất quá tu tập chiêu này cũng cần lấy Ngự Kiếm Quyết làm cơ sở, thông báo người còn cần chăm chỉ mới được.”

“Thanh Y đạo trưởng xin yên tâm, ta sẽ tự chăm chỉ luyện tập Ngự Kiếm Quyết. Đúng rồi, mấy ngày nay trong cuộc tiêu diệt chiến dịch phi, ta cảm thấy đã có chút tiến triển, đã dần dần có thể cảm ứng với Kiếm Chi Linh.”

“Ồ?!”

Lần này là ba người đồng loạt kinh ngạc.

“Nhanh như vậy đã bồi dưỡng được Kiếm Trung Chi Linh?”

“Đúng vậy. Kiếm này của ta có chút đặc biệt.”

“Ồ? Vậy có thể cho ta mượn kiếm xem một chút được không?”

“Đương nhiên, Thanh Y sư bá mời nhìn thoải mái.”

Tuy rằng kiếm này rất tinh quái, nhưng thấy mấy vị tiền bối đối với mình bảo hộ như vậy, bắt chuyện cũng không có gì phải kiêng kị, rất sáng khoái cởi bỏ cổ quái kiếm khí rồi đưa cho Thanh Y.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng rất muốn hiểu rõ rốt cuộc thanh quái kiếm này bị làm sao.

Sau khi tiếp kiếm, Thanh Y đưa tay vuốt thân kiếm, nhắm mắt không nói.

Đang lúc gấp gáp nhớ lại, chợt thấy khuôn mặt vốn thờ ơ của Thanh Y đạo trưởng bỗng hiện ra một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời. Nhìn thấy thần thái ấm áp này, trái tim đang nhảy lên cổ họng của thiếu niên lập tức thả lại vào trong bụng.

“Hay thật! Linh hồn của kiếm này, như mặt trời ban trưa; nếu thuận tâm hòa, như gió xuân thổi - đây đúng là một thanh thiện kiếm hiếm thấy!”

“Nói rõ, kiếm này là từ chỗ nào...”

Lời còn chưa dứt, lại chợt thấy vẻ mặt thanh tịnh vốn mang vẻ ấm áp, đột nhiên sắc mặt đại biến, da mặt xanh trắng, ánh mắt đờ đẫn như nhìn quỷ mị; hai bên tóc mai, mồ hôi băng đầu nành rơi xuống!

“A!”

Tựa hồ phí rất nhiều sức lực, Thanh Y mới có thể mạnh thoát khỏi kiếm khí trong tay, đứng ở đó há miệng thở dốc. Vừa thấy Thanh Y biến thành bộ dáng này đã bắt đầu âm thầm kêu khổ trong lòng:

“Hồng rồi! Nhất định là quái kiếm này trêu người.”

“Chuyện gì xảy ra?!”

Đám người Linh Hư thấy Thanh Chỉ có dị trạng, vội vàng hỏi thăm.

“Khụ khụ... Vừa khen kiếm này, đột nhiên lại cảm thấy một luồng khí âm lãnh băng hàn, giống như thủy triều vọt tới... Cứ nhìn như vậy, đây lại là một thanh tà kiếm...”

“Thanh Y diện trưởng chớ trách, kỳ thật vẫn là tiểu tử lỗ mãng!”

“Ồ?”

Nghe được lời này, lời nói cổ quái, Thanh Y dừng thở, nhìn về phía bắt chuyện, chờ hắn nói xong. Lúc này, phát hiện hắn đã đem quái kiếm mình vừa mới ném trên mặt đất, một lần nữa nhặt lên.

“Thật ra kiếm này có chút chương nhãn pháp, xưa nay chỉ thích vui đùa, thường xuyên trêu đùa ta. Chỉ là không nghĩ tới

hôm nay, nhưng... Xem ra, sau khi trở về ta còn phải dạy dỗ cho tốt.”

“Thì ra là thế. Vậy kiếm này người lấy được từ chỗ nào?”

“Nó là ta năm ngoái nhặt được ở Mã Túc sơn. Nghĩ tới chỗ trời sinh phúc địa kia, chắc chắn sẽ không xuất ra hung tà chi kiếm.”

Lòng gánh tâm tư, sợ kiếm bị mất thu, mở miệng lập tức liền mau lẹ, có thể nói là đối đáp như dòng nước.

“A, lời ấy có lý.”

Nghe được giải thích như vậy, đám người Thanh Y nhất thời đều bỏ đi do dự trong lòng, không truy cứu nữa. Chỉ nghe linh đình thủ tọa linh của Sùng Đức điện nghiêm túc nói:

“Từ trước đến nay chỉ nghe Linh Thành sư đệ nói, Trương đường chủ đạo duyên rộng rãi, phúc trạch thâm hậu, nghĩ dù thế nào cũng phải giữ vững thanh kiếm này. Chẳng qua về sau vẫn phải nghiên cứu nhiều điển tịch Đạo gia, hóa giải hết lệ khí ảnh hưởng tới tu hành.”

“Đa tạ chỉ giáo!”

Thấy trận phong ba này thuận lợi qua ải, mở miệng đáp ứng tự nhiên đầy miệng. Theo hần nghĩ, bản thân trừ tồn tại chút trùng gian trừ ác tâm, cái gì cố hết sức không lấy lòng lệ khí, đương nhiên cũng không có nửa điểm.

Nói đến chỗ này, hần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền bẩm báo với Linh Hư:

“Lần này xuống núi tiêu diệt phi, ta trong lúc vô ý đoạt được đệ nhất đại phái Miêu Cương Chúc Dung môn một lòng tìm kiếm bảo vật, sợ rằng...”

Lập tức, mở miệng liền đem xung đột với bọn Lê Dương Nha thoáng nói qua. Đương nhiên, trừ báo chi tiết xung đột xảy ra, cũng chú ý nhắc một chút Chu Tước Thần Nhận là vì Quỳnh Huyền đoạt được, đồng thời chương môn Chúc Dung phái Lê Dương Nha, cũng là thấy thần nhận chủ, mới cam tâm rời đi.

Dứt lời, hấn liền cởi bỏ đôi Chu Tước Thần Nhận sau lưng Quỳnh Lễ, đưa cho Linh Hư quan sát.

Vừa thấy đao này, mấy người Linh Hư đình có chút kinh dị, truyền cho nhau xem một phen, Linh Hư mở miệng nói ra:

“Thật sự là vô tâm cảm liễu thành hệ thống; lần này ngươi xuống núi lại vì bản giáo lập một công lớn. Đây là Chu Tước thần nhận, chính là trấn quốc chi bảo của Cổ Nam Việt quốc, năm đó thiên hạ không biết có bao nhiêu người ngấp nghé, ngay cả Nam Việt quốc diệt quốc đô có liên quan rất lớn tới việc này — không ngờ hôm nay lại bị các ngươi giành được!”

“A ha ha, cũng là trùng hợp, bất quá lại bởi vậy đắc tội Chúc Dung môn, có phải là có chút...”

Bởi vì đã từng thấy Linh Hư chưởng môn đối với phân phái cẩn thận, bất chuyện trong lòng liền có chút giật mình. Và lại mặc kệ Lịch Dương Nha kia có phải là không ghi thù hay không, việc này vô luận như thế nào vẫn phải bẩm báo với Linh Hư chân nhân một chút.

Thấy bừng tỉnh sợ hãi, Linh Hư kia lại cười ha ha một tiếng, cao giọng nói ra:

“Đã nói là ngươi quá lo lắng rồi. Nếu không phải sợ bên ta, ta đến Thanh Cung để làm gì? Với tình thế đó thì đương nhiên không thể đem thần nhận trả lại, nếu không chẳng phải là cho người ta dùng chuôi sao? Lúc đó ngươi xử trí đúng là thỏa đáng. Huống hồ...”

Nói đến chỗ này, Linh Hư nhìn về phía Linh Đình. Linh Đình là nơi sư huynh đệ hấn nhiều năm, vừa thấy Linh Hư lại bày ra bộ dáng này, tự nhiên ngẫm hiểu, liền cười nói:

“Huống hồ lưỡi dao thần đều bị ngươi đoạt được, ta càng không cần sợ hấn ở Thượng Thanh Cung. Nếu không, thật sự có chút phiền phức, ha ha ha!”

Cười chán rồi, Linh Đình lại có chút hậm hực:

“Tĩnh ngôn xem, chưởng môn sư tôn nhà ngươi chính là như vậy, chuyện gì mà đường hoàng hấn nói, chuyện cơ mưu bực này, lại muốn ta thay hấn nói!”

“Ha ha ngươi còn oán giận! Đây chính là năm đó ta tiếp nhận chức chương môn, ước định cùng mấy sư huynh đệ các ngươi. Nếu không, ta nào có tâm tình rảnh rỗi như vậy làm chương môn. Lúc rảnh không bằng đọc thêm vài cuốn Hoàng Đình.”

Hai vị này ra vẻ đạo mạo thật là Thượng Thanh tôn trưởng một phen cười nháo, làm cho thiếu niên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Xem ra, tính tình trò chơi phong trần của lão đạo Thanh Hà kia, chỉ sợ cũng không phải là không có mạch để tìm.

“Vậy hai thần nhận này có nên nộp lên không?”

Thức lời cẩn thận hỏi ra câu này. Lúc nói ra lời này, cô bé con luôn luôn không liên quan đến mình kia, lập tức cảnh giác. Nếu không phải sợ làm cho ca ca thêm rối loạn, nàng sẽ lập tức trở mặt, chỉ là không chịu cho!

“Ha ha, có câu quân tử không đoạt cái đẹp của người khác, nếu thần nhận thần nhận...”

“Quỳnh trà!”

“Ừm, nếu thần đạo đã nhận Quỳnh Đình làm chủ, vậy mấy lão già của ta đây, sao có thể đoạt vật của hậu bối được?”

Nghe lời ấy, hai huynh muội đều thở phào nhẹ nhõm.

“Đến đến đến, vị tiểu đạo cô này, cô có biết bảo vật này còn có thể biến ảo ảo thuật không?”

“Nha à? Nó cũng biết ảo thuật sao?”

“Có chứ! Tiểu cô nương ngươi xem trọng —— “

Nói xong liền thấy Linh Hư Tử lăm bắm trong miệng, sau đó trong lòng bàn tay phải “Bốp” một tiếng phát ra một đạo bạch quang, chụp thẳng về phía bảo nhận đỏ tươi đang nhộn nhạo trên tàn ảnh kia ——

Vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, chờ bạch quang trong tay Linh Hư biến mất hồi lâu, thần nhận kia vẫn không thay đổi chút nào!

“Lão gia gia, người không phải đang lừa gạt trẻ con đấy chứ?”

Vẻ mặt Tiểu Quỳnh ngạc nhiên nghi ngờ.

Nghe được sự tín nhiệm của mình, vị chân nhân Đạo giáo danh chấn thiên hạ này, trên mặt lại có chút đỏ lên.

Đương nhiên, trải qua nhiều mưa gió, tròng diện nhỏ thế này làm sao làm khó được hắn. Chỉ thấy linh hư định lại bình tĩnh, thờ ơ quát lớn đối với hai thanh thần nhận kia:

“Thần vật ngàn năm, lầy lội nước bùn lâu năm, quên mất diện mục vốn có?”

Dứt lời, trong tay lại bắn ra một luồng bạch quang —— lúc này, đôi Chu Tước thần nhận trong tay trái hắn lập tức có hưởng ứng. Chỉ thấy trong cột sáng trắng noãn kia, lưỡi bảo nhận vốn ánh đỏ nhấp nháy, lại súc thành hai con chim tước xinh đẹp, nhẹ nhàng bay lên tóc của thiếu nữ.

Chờ hồng bạch quang tan hết, mới mở miệng đã thấy cây trâm cài tóc vốn dài ba tấc nay lại biến thành hình dạng hai con chim sẻ, phân biệt đính tóc Quỳnh Đình.

“Ca ca, có đẹp không?”

Quỳnh Quỳnh nghiêng đầu một cái, nhìn về phía ca ca tỉnh lại bên cạnh —— bé gái này dường như lại biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thật là dễ nhìn.”

“Vậy Tuyết Điệp tỷ tỷ thì sao?”

“... Đẹp như nhau!”

“Thật? Quỳnh Quỳnh còn tưởng rằng không đẹp bằng tỷ tỷ!”

“Cảm ơn chương môn gia gia, hóa ra người thật sự không lừa người!”

“Đó là đương nhiên!”

Trọng đại được tiểu nha đầu tín nhiệm, vị Thượng Thanh đạo tôn này thở phào nhẹ nhõm, giống như trút được gánh nặng.

“Đúng rồi, ảo thuật này có thể dạy ta chơi không?”

“Đương nhiên, vốn dĩ phải dạy người.”

Lập tức, Linh Hư liền đem pháp môn này giảng giải cho Quỳnh Huy nghe. Lúc tỉnh lại ở một bên nghe được rõ ràng, hơi suy nghĩ một chút, liền minh bạch linh hư khổ tâm:

Cái gọi là “thanh tửu tửu tửu nhân diện, bảo vật động lòng người”, Chu Tước thần nhận bộ dáng quang hoa bắn ra bốn phía, thực sự quá huênh hoang. Chỉ có che đi diện mục thật sự, mới không bị người ta ngấp nghé. Chẳng qua, nghe lời nói linh hư, tựa hồ cũng chỉ có dạng thần khí này, mới có thể biến hóa tự nhiên.

Nghe ra ý tứ của chương môn, thiếu niên không tự chủ được nghĩ đến thanh kiếm khí phía sau mình. Lập tức, trong lòng cảm khái nói:

“Kiếm này của ta, ngược lại bớt việc. Cho dù đem thần khí, cũng không cần tiêu phí phen khí lực này.”

Thấy mọi việc đã xong, mở miệng liền cáo từ. Linh Đình kia như có lời gì muốn nói, lại bị Linh Hư ngừng lại:

“Trương đường chủ một đường một nhọc, chuyện này vẫn là chờ ngày mai lại nói.”

“Buổi sáng giờ Tỵ ngày mai, xin tỉnh lại nói chuyện với ngươi, có chuyện cần nói rõ ràng với ngươi.”

Sau khi tỉnh lại, hần lên tiếng đồng ý, rồi mang theo Quỳnh Huy ra khỏi cửa. Sau khi công túi tiền đã trở thành bạc Thái Thủ thưởng của Tứ Hải đường, đã thông báo là tâm trạng đang rất tốt, nhất thời cũng không có tâm trạng để nghĩ tới chuyện khác.

Không bao lâu sau, hai người này liền bước lên con đường dẫn tới Thiên Điều nhai. Hành tẩu trên con đường đá quen thuộc, mở miệng nói có một loại cảm giác đã lâu không gặp, giống như mỗi lần hần từ thành Ung Châu trở về núi Mã Hống.

“Bây giờ Tuyết thích hợp đang làm gì? Có phải đã từ trên mây biết được tin tức hôm nay chúng ta về núi không? Nói không chừng ta đang chờ ngươi và Quỳnh Đình!”

Hai người đang lão đảo đi thẳng tới Tứ Hải đường, từ rất xa đã nghe thấy một hồi thanh âm huyền ảo thuận gió truyền đến...

Chương thứ ba khoảnh khắc đóa hoa thứ ba nở rộ, một đóa hoa trong chớp mắt.

Hồn phách trong mộng như đứt đoạn, tỉnh lại nước mắt chảy dài.

—— mang tên Ân....

Xa xa liền nghe trên Thiên Điều Nhai truyền đến một trận tiếng la hét ầm ĩ, tỉnh lòng cảm thấy có vài phần kỳ quái:

“Ồ? Khương cô nương xưa nay cũng không thích giao tiếp với người khác, lúc này trên Thiên Điều nhai sao lại huyên náo như thế?”

Bất quá, xem náo nhiệt luôn luôn là sở thích của hần; nghe được động tĩnh này, lập tức nghe vậy liền tăng nhanh bước chân, chạy thẳng lên Thiên Điều nhai.

Khi tới gần Thiên Điều nhai, bắt chuyện mới cảm thấy có gì đó không đúng. Nhĩ lực của hần rất tốt, lúc này đã nghe rõ ràng người trên vách núi la hét ầm ĩ, luôn miệng đều nói cái gì “Yêu quái” “vù hại” “Bụng hang”... Nghe được những từ ngữ hiểm ác này, bắt chuyện vội vàng chạy mấy bước, chạy hơn một ngàn con hẻm.

Ngay lúc hần đặt chân lên thạch bình đã lâu không gặp, đang nghe người nọ nói đến:

“... Không bằng người từ chỗ ta, chuyện trước đó xóa bỏ sạch sẽ!”

“A! Thì ra là Triệu huynh.”

Lúc này hần ta mới phát hiện người vừa lên tiếng, chính là đệ tử Sùng Đức điện Triệu Vô Trần đã từng gặp cùng với Hoa Phiêu Trần lúc trước.

“Triệu huynh chẳng lẽ là tới tìm ta luận bàn Dịch Nghệ?”

Triệu Vô Trần đang phấn đấu bưng bưng, lúc này mới thức tỉnh hai người Ngôn. Hần nghe được câu hỏi, quay lại nhìn,

thấy thức tỉnh đang mỉm cười đứng ở phía sau.

Chợt thấy tỉnh lại, Triệu Vô Trần ngược lại như kinh hãi. Lấy lại bình tĩnh, mới có chút xấu hổ nói:

“Kỳ thật, cũng không phải là...”

“Khụ khụ, cũng chỉ là đến xem một chút bình thường.”

“Ồ? Vậy vì sao ban nãy vừa rồi nghe Triệu huynh đề cập tới “Yêu quái”, “nào tàng” lại là lời nói?”

“Thật sao? Khụ khụ...”

“Ách? Sao không thấy tuyệt ứng đi ra nghênh đón ta?”

Mặc kệ Triệu Vô Trần bồi rối, lúc này mới mở miệng thì mới phát giác, thời tiết vào hè này, Tứ Hải đường chỗ mình ở đúng là cánh cửa đóng chặt.

“Khấu cô nương, ta và Quỳnh Tiểu phi trở về!”

“Khấu cô nương, cô có ở đó không?”

Kêu một tiếng, không thấy trả lời. Lúc này mới mở miệng cảm thấy có gì đó không đúng liền quay người lại hỏi Triệu Vô Trần:

“Vô Trần huynh, vừa rồi người gây sự với ai thế? Người có biết giấc tuyệt có thích ở trong phòng không?”

Đang lúc Triệu Vô Trần chần chờ, không biết trả lời như thế nào, thì nghe được hai người Ngôn Quỳnh, lại chợt nghe trong căn nhà đá vốn lặng yên không một tiếng động, chợt vang lên một trận thanh âm khóc nức nở. Nghe tình hình tiếng khóc kia dần dâng lên, người khóc trong phòng đã bị đè nén từ lâu.

Tuy rằng, trong phòng kia truyền đến tiếng khóc cũng không quá cao, nhưng cũng nghe được rõ ràng. Lại liên tưởng đến tiếng ồn ào lúc trước, vị thiếu niên này đang nhìn thạch ốc xa xa, bỗng nhiên xoay người lại, hai mắt sáng ngời sinh quang, nhìn thẳng Triệu Vô Trần, lạnh lùng nói:

“Thỉnh giáo Triệu huynh, việc này người giải thích thế nào?”

“Cái này, Trương huynh hiểu lắm rồi. Kỳ thật cũng không có gì nhiều, chỉ là...”

Nói đến đây, thanh âm khóc nức nở trong phòng kia hơi chuyển cao; Triệu Vô Trần đang ở ngay cửa khẩu giác sát thoái vị chột giống như bị kim châm đâm một cái, trong lòng cảm thấy kỳ quái nói:

“Ồ?! Kỳ quái! Vốn dĩ ta không phải lý lẽ hùng hồn sao? —— sao xuất thân nơi pháo hoa này, trước mặt tiểu nhi chỉ thôi sáo rỗng kêu to, trở nên vô dụng như vậy, tựa như mình thực sự làm sai chuyện gì!”

Lúc này, bắt chuyện đột nhiên thấy vẻ mặt Triệu Vô Trần vốn đang uể oải chột đập đầu một cái, nhướng mày nhìn lại chính mình, ngạo nghễ nói ra:

“Việc này? Việc này còn phải hỏi chính đường chủ!”

“Hỏi ta? Triệu huynh chuyện này là sao?”

Trương đường chủ không hiểu ra sao.

“Hừ! Đừng giả ngu nữa. Ta tới hỏi ngươi, thân là người đứng đầu một bang trong Thượng Thanh cung, vì sao ngươi lại giấu giếm, thu nạp yêu vật?”

“Giấu bản nạp dịch? Thu nạp yêu vật?”

“Không sai!”

Triệu Vô Trần đáp lại một câu như chém đinh chặt sắt, tiếp đó lại cười lạnh ha ha:

“Bội phục! Trương đường chủ quả nhiên không phải là thường nhân. Bị ta nói là phá tâm sự, hiện tại sao lại không có, bộ dạng ủy khuất không biết chút nào.”

Thiếu niên không hiểu ra sao, nghe hắn nói xong lời này âm dương quái khí, liền có chút không vui nói:

“Vô Trần huynh, sao ngươi lại nói như vậy? Ta thật sự không biết việc này, tuyệt đối không phải ta cố ý nhắc lại ra về u mê.”

Dừng một chút, bắt chuyện rồi lại thành khẩn nói:

“Lần trước ta nhìn thấy phong thái của Triệu huynh, rất ngưỡng mộ, trong lòng có nhiều ý kết giao. Nếu hôm nay

Triệu huynh muốn nói như vậy, thật là rét lạnh tâm hồn.”

“Hừ hừ, ai mà biết được.”

Vẻ mặt Triệu Vô Trần không cho là đúng.

“Đương nhiên, bốn đạo cũng không rảnh cùng người so đo. Hôm nay nếu bị người gặp, liền không ngại nói rõ ra.”

“Chính xác mà nói!”

“Được! Vậy ta cũng không nói thẳng. Kỳ thực, ta tuyệt không rảnh để suy nghĩ, Trương đường chủ ở trong đường thu nạp một người đặc sắc rực rỡ như vậy, rốt cuộc là có ý gì. Chỉ có điều, nếu như đã để ta phá vỡ, tám đường chủ kia liền phải cất á, để cho tuyệt ứng “Cô nương” này. Đương nhiên,”

Triệu Vô Trần đang chậm rãi nói, liếc nhìn thiếu niên trước mặt, lại nói thêm một câu:

“Nếu Đường chủ không nỡ từ bỏ, lẽ ra vẫn có thể ở lại nơi này. Bất quá có thể nói trước được, nếu ta gọi nàng, phải tùy tiện sai bảo.”

Nói đến đây, trên mặt Triệu Vô Trần lại hiện ra thần sắc cổ quái. Thần sắc này có vài phần mập mờ, còn có vài phần hèn mọn bỉ ổi khiến hắn như đã từng quen biết. Gặp ở đâu vậy?

À, thì ra là vẻ mặt này, năm đó trong Hoa Nguyệt Lâu rất bình thường.

“Thì ra Triệu huynh là vì chuyện này.”

Bất tỉnh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng:

“Việc này ta cũng từng nghĩ đến. Kỳ thật việc xử thế tuyệt thích, vẫn luôn thanh lãnh đạm bạc. Ta suy nghĩ, nếu tìm được một uyên lữ như ý cho nàng, nói không chừng có thể làm cho nàng sống vui vẻ một chút. Lần trước sau khi gặp phong thái Triệu huynh, ta cũng không phải là chưa từng cân nhắc đến như vậy —— “

Thấy hắn ăn nói khép nép, Triệu Vô Trần đúng là nghe vô cùng thoải mái. Chỉ là đang nghe thấy chỗ quan bí ẩn, lại thấy Trương đường chủ đột nhiên dừng lại. Sau đó, dường như nghĩ tới điều gì, giọng điệu lại đổi sang trầm giọng nói:

“Triệu huynh, nhớ lại, ta còn có một chuyện không rõ ràng, không biết có thể nói chi tiết cho ta biết không?”

“Đương nhiên có thể. Ngươi cứ nói.”

Thấy đường chủ Tứ Hải đường buông lỏng lời nói, tâm tình Triệu Vô Trần đúng là rất tốt.

“Ngươi mới vừa nói “Yêu vật” yêu quái, rốt cuộc là vật gì?”

“Ha ha! Trương đường chủ chỉ lo nói đùa với ta. Nếu không phải trong lòng ngươi biết rõ, sao có thể nhin đau cắt bỏ tình yêu, chịu thua ta? Yêu vật kia không phải là đang...”

Nói đến đây, Triệu Vô Trần đưa tay chỉ về hướng Tứ Hải Thạch Cư:

“Yêu quái không ở chỗ đó?”

“Vù vù “

“Thì ra là thế.”

“Hả?”

Sau khi thấy mình chỉ rõ, vị Trương đường chủ này đột nhiên thần sắc thoải mái, Triệu Vô Trần lại có chút khó hiểu. Đang lúc nghi hoặc, chỉ nghe hần ngữ khí nhẹ nhõm nói:

“Ngươi nói là tuyệt phải? Không thể nào. Nhất định là Vô Trần huynh đã hiểu lầm. Khẩu cô nương là tiểu hộ nữ tử ta ngẫu nhiên cứu được dưới chân núi, tuyệt đối không có khả năng là yêu quái!”

Lại nói tiếp, cũng là hiểu được trong lòng có quỷ; nếu không dựa theo tính thông minh ngày xưa, không cần đến lúc này, mới biết được Triệu Vô Trần “Yêu vật” là chỉ vật gì.

Ngay lúc hần cảm thấy vô cùng khoan khoái, lại nghe Triệu Vô Trần hỏ hỏ nói:

” Trương Tinh Ngôn, không ngờ tới lúc này ngươi còn dám đánh mắt hỏ với ta!”

“Hừ! Cũng khó trách, nữ yêu tinh tao nhả thoát tục như thế, lại có nam tử huyết khí phương cương nào bỏ qua được!”

“Chỉ có điều, không nỡ bỏ, hôm nay người không thể quyết định được. Khẩu hợp với thân phận yêu quái, dù người có tâm bảo vệ cũng không thể.”

“Ồ? Chỉ giáo cho?”

“...”

Nghe hắn nói những lời này, bắt chuyện lại cảm thấy hứng thú. Tiểu Quỳnh Thổ bên cạnh hắn thì nghe đại nhân tranh chấp, trong lời nói lại là “Yêu quái”, tiểu nữ hài vốn hoạt bát này liền vẻ mặt ảm đạm trốn ở một bên, không dám xen vào một câu nói.

Lại nói đến vị Triệu Vô Trần kia, thấy tình nói lại bộ dáng như không việc gì như vậy, đang khiến hắn tức giận đến thất khiếu bốc khói. Chỉ nghe hắn reo lên:

“Người không nên giả bộ ngây thơ. Lần trước tới Thiên Điều nhai, tên giặc nhà người lại thi triển yêu thuật đả thương ta!”

“Ồ?”

“Không phải vậy!”

Đang lúc nghe vậy muốn truy vấn, lại thấy trong phòng có một người chạy ra, bí thiết nói:

“Đường chủ sau khi rời núi, Triệu đạo gia này mấy lần đến bái phỏng trên vách đá. Ban đầu còn theo lễ số, nhưng về sau lại nói năng phong ngôn, động tay động chân, muốn... đùa giỡn nô gia.”

Tên này hai mắt đắm lệ, chính là gã giặc Tuyết hay đóng cửa một mực không ra.

“Nói bậy nói bạ! Ta chỉ là tỏ vẻ ngưỡng mộ mà thôi, sao có thể nói đùa?!”

“Tuyết thì mời người nói tiếp.”

Lúc tỉnh lại hắn không để ý Triệu Vô Trần kêu oan, chỉ cho tuyết đối tiếp tục nói với hắn.

“Triệu đạo gia mấy lần trêu chọc, đều bị tỷ nữ uyển chuyển từ chối... Đều nói nếu đường chủ trở về, trên mặt mọi người đều

rất khó coi... Vốn tưởng rằng Triệu đạo gia cũng là người biết lý, ta chỉ đóng chặt cửa, cũng sẽ không quấy nhiễu...”

Nghe những lời nói nghẹn ngào đứt quãng này, nhận thức được lời trên mặt dần dần ngưng trọng. Chỉ nghe thấy Khấu Tuyết vội vàng khóc nói:

“Lại không biết, đêm bảy ngày trước, hắn lại đến trên sườn núi, nói rất nhiều chuyện không thể giải thích được... Nô gia đang đóng chặt cửa, nhưng sao biết hắn lại phá cửa xông vào, muốn dùng sức mạnh với ta, còn nói...”

Không biết vì sao, khi nói đến đây, Khấu Tuyết đành im lặng, chỉ biết đứng đó khóc nức nở.

“Triệu Vô Trần, thật như Khấu cô nương nói sao?”

Nghe xong tuyết ứng một phen, bắt chuyện rất tức giận; đợi chuyển hướng Triệu Vô Trần chất vấn, thần sắc trên mặt đã bất thiện.

“Ha ha! Hai vị kẻ xướng người họa, vở kịch này diễn xuất sắc lắm! Có muốn thử lại lần nữa không?”

“Không sai! Nàng nói cũng không sai, chỉ bất quá cũng chỉ là tấm lòng ái mộ của ta hơi mạnh mà thôi, không có chỗ nào khó xử cả. Nếu mọi người đã xé da mặt ra, ta cũng không ngại nói thẳng.”

Triệu Vô Trần vẫn hành động nho nhã lúc này lại đổi thành thần sắc hung tợn:

“Vốn dĩ ta còn có chút xấu hổ, bất quá, đợi cô gái không rõ lai lịch này lại dùng yêu pháp đả thương ta, ta sẽ không có lòng áy náy. Đêm đó, tiện nhân kia thừa dịp ta nhất thời không để ý, trên đất bình sinh ra rất nhiều dây leo hình thù kỳ quái, trói ta lại...”

Nói đến đây, gương mặt Triệu Vô Trần đỏ bừng lên, quát:

“Trương đường chủ! Ngươi là người trong đường lai lịch, không cần ngươi nói, ta sớm đã nghe ngóng được rõ ràng. Một nữ tử yếu ớt dân gia lai lịch bình thường, làm sao có thể sử dụng như vậy? Nhìn bộ dáng quái đản dây leo nảy sinh, không

cần suy nghĩ nhiều, vừa nhìn là biết là thuật triệu hoán thảo một yêu tinh trong núi.”

“Kỳ thật Trương Tĩnh Ngôn người cần gì ép ta nói ra chứ? Nhìn hai người các người vừa rồi giảng hòa, hẳn là đã sớm biết rõ trong lòng rồi chứ? Hừ, một yêu tinh, còn không phải muốn chơi liên chơi sao? Người cần gì phải giả bộ hồ đồ với ta. Lại nói, trước kia Trương đường chủ xuất thân kỹ lâu chứ? Mùi vị trong này, người hẳn là biết rõ hơn ta nhiều!”

Thiếu niên nhất thời không biết nói gì.

Lúc này, cũng chỉ có Quỳnh Huy phía sau hắn mới nhìn rõ ràng, đường chủ ca ca của nàng, quần áo tay áo hiện lên giống như là không gió mà tự động, đang gấp rút run rẩy không ngừng.

Lời nói vừa rồi của Triệu Vô Trần mặc dù rất ác độc nhưng tiểu Quỳnh Oánh làm sao có thể biết ý nghĩa trong đó. Tận mắt thấy tình huống khác thường của ca ca, trong lòng nàng lại vô cùng kỳ quái, nhưng lại phát hiện sự khác thường đó của đường chủ ca ca đã ngừng lại.

“Triệu Vô Trần, người há miệng ra là một yêu vật cũng chỉ vì bản thân bị trói như bánh chưng giữa ngộ tiết a?”

“Người?! “

Câu nói bình tĩnh này của thiếu niên, lại khiến Triệu Vô Trần tức giận đến cứng họng, nhất thời nói không ra lời.

Hiện tại vị đệ tử danh môn Triệu Vô Trần ngoại hình nho nhã, cử chỉ phong lưu, nhìn thấy trong mắt bất chuyết, lại cảm thấy chán ghét vô cùng.

“Người, người còn muốn thề thốt phủ nhận, một lòng che chở yêu vật này?!”

Triệu Vô Trần cũng không phải đèn cạn dầu, chốc lát liền lấy lại tinh thần, nói ngược lại.

“Triệu Vô Trần người sai rồi. Ta một lòng che chở, bất quá lại không phải che chở yêu vật gì.”

Lời này vừa nói ra, ngay cả tên giặc tuyết ở bên sắc mặt tái nhợt, trên hai gò má cũng hiện ra vài phần kinh dị. Trong lúc hoảng hốt, chỉ nghe đường chủ của mình cao giọng nói:

“Ta đã Trương Tĩnh, có thể được sư gia ngươi trịnh trọng kéo vào Thanh Cung, đảm đương chức đường chủ Tứ Hải đường, thủ đoạn trong đó há có thể để bọn chuột nhắt nhà ngươi biết!”

“Đăng La trói người? Chỉ là chút trò vật mà thôi. Ngày nào đó rảnh rồi tiện tay dạy cho nàng ta mà thôi.”

“Nói thật! Ngươi, ngươi đã nghĩ muốn nói lời lớn bằng cái này, liền muốn chặn miệng ta sao?”

“Không dám. Trương Tĩnh Ngôn ta sao dám trông cậy vào sự tin tưởng của Triệu Đại Đạo? Ngươi xem thử xem...”

Nói xong, bắt chuyện liền quay người đi qua một bên, cúi người kiểm tra một chút bên bãi đá, liền dùng tay phải nhặt bùn lên.

Thấy đánh thức động tác cổ quái này, không chỉ Triệu Vô Trần ngây thơ mà ngay cả giặc tuyết cũng không hiểu ý nghĩa. Chỉ có Tiểu Quỳnh Huyền đánh giá, có phải ca ca vừa rồi cũng muốn học lão gia gia, muốn biến ảo ảo thuật cho mọi người - tiểu nha đầu suy nghĩ, mặc dù không đầy đủ, nhưng cũng không xa nữa.

Chỉ thấy trong tay Tĩnh Ngôn cầm theo bùn đất đen nhánh, Triệu Vô Trần tới trước mặt, nói:

“Đùa giỡn cỏ cây, tai nhỏ. Ngươi phải nhìn cho rõ.”

Dứt lời, liền thấy hắn nhắm mắt ngưng thần, trong miệng ngáp ngừng, giống như đang niệm thần chú cổ quái gì đó. Chỉ là, tuy rằng thần thái hắn trang nghiêm, nhưng nắm bùn đất trong tay, nhất thời cũng không có gì biến hóa.

Đang đợi Triệu Vô Trần trào phúng hắn ra vẻ huyền bí, lại đột nhiên như gặp quỷ mị, trong giây lát há miệng muốn hô:

Trong ánh mắt trời phía tây thấy rõ ràng, bùn đất theo tay thiếu niên kia, ở giữa lại đột nhiên sinh ra một cái chồi xanh biếc!

Sau đó, mầm non này ở trong ánh mắt kinh dị của mọi người, giống như bị gió xuân thổi lên, dần dần dài ra, trong khoảnh khắc, lại mọc thành một gốc hoa nhỏ màu vàng non nhụy. Xung quanh hoa, lại có rất nhiều cỏ nhỏ màu xanh tươi, như sao quanh đám đông vây quanh đóa hoa sáng chói kia, đồng loạt phiêu diêu đung đưa trong gió mát ở Thiên Điều nhai

Thái Hoa đạo lực tập hợp sinh cơ trong thiên địa, chỉ trong phút chốc đã thổ lộ hương hoa sáng lạn kia!

Thấy cảnh này, Triệu Vô Trần hít một hơi lạnh:

“Ba mươi sáu Thiên Cương đại pháp” tồn thời gian khoảng khác?”

“Coi như ngươi biết hàng.”

Thiếu niên vừa mới thực hành xong lý luận “Phụng Chi Hỗn Độn”, thuận miệng đáp. Thấy sự tình không bị hư, hắn ở trong bóng tối cũng thở dài một hơi.

“Pháp thuật của Trương đường chủ thật thần diệu, tại hạ đương nhiên phải bội phục. Chỉ có điều pháp thuật sinh hoa khác này rất khác biệt với pháp thuật trói buộc Đằng La của Khẩu cô nương...”

“Ồ? Ý của ngươi là muốn ta trói ngươi lại một lần nữa mới chịu tin tưởng?”

“... Cũng không sai biệt lắm.”

Đến đây, đã hiểu, vì sao trước kia trong Hoa Nguyệt Lâu, thường nghe người ta nói “dầu trời”! Kỳ a a a mạng lưới a...

Nhìn vào cái khuôn mặt dây dưa không ngớt trước mắt này, bất chuyện không thôi, lập tức cảm thấy một trận phiền muộn. Đảo mắt nhìn lại, đang trông thấy khuôn mặt tiều tụy như giặc cỏ gặp mưa rơi lê hoa.

“Bảy tháng bảy...Chính là ngày bảy ngày trước...Năm ngày trước, không phải chính là ngày binh sĩ quận Nam Hải và cường đạo Đại Phong trại huyết chiến sao?”

Chỉ một thoáng, trong mấy ngày trước, trận thảm cảnh khói lửa ngập trời, tay chân đứt khắp nơi, trọng xuất vô cùng tươi sống nhảy dăng ở trước mắt thiếu niên; trống cương ù ù, giống như tiếng sấm đột nhiên vang trong đầu hấn. Trong lúc nhất thời, thiếu niên chỉ cảm thấy “Ông” một tiếng, toàn thân máu nóng tràn lên khuôn mặt.

Vì thế, mấy người trên Thiên Điều nhai này, liền thấy thiếu niên tuần tú một mực kiên nhẫn xoay quanh này, đột nhiên ném đất hoa trong tay qua một bên, đột nhiên lớn tiếng quát:

“Triệu Vô Trần, ngươi nói đường chủ Tứ Hải là phó nô gia ngươi nuôi dưỡng? Nói muốn diễn pháp muốn diễn phép sao?”

“Hôm nay ngươi tin cũng được, không tin cũng được, tiểu gia không có tâm tư phí lời với ngươi nữa. Ngươi đã một lòng khiêu khích, vậy ta vẫn là ra tay thấy thật!”

Tiếng nói rơi xuống đất, chợt nghe “Ầm ầm” một tiếng, một đạo kiếm quang giống như kinh long đột nhiên bay lên, ở trên đầu mọi người gào thét xoay quanh!

Chương thứ tư lãnh quang hàn, ta hướng vào trong sát ý cầu đạo.

... Ở sườn nam Bão Hà phong Thần Tiên Nhai, sườn đông đứng vững một bức tường đá bóng loáng. Trong thạch bích có một vết rạn chừng ba thước dài, vết nứt nhẵn bóng, như đao bổ rìu chém mà thành, tương truyền là chỗ cổ tiên nhân thử kiếm. Bởi vậy, Thần Tiên Nhai cũng được gọi là “Thí Kiếm Nham”
La Phù Kỷ Thắng:

“Năm xưa tiên hiệp du lịch, kiếm khí hoành thu; một đòn phong vân bích, ngàn năm nhắm mắt sắc thu. Cỏ xanh cắt đá, sơn quỷ hướng buồn; quang hoa thiên cổ, đến nay vẫn còn ánh mắt.”

—— Kỳ La Phù Sơn chỉ định đi du lịch.

Thiếu niên bay vòng trở về được chương môn khen ngợi trên đỉnh Phi Vân, đang kích động vội vàng chạy trở về muốn cùng người lưu lại chia sẻ quá trình tiêu diệt tiểu phi khúc chiết lần này. Ai ngờ, vừa tới Thiên Điều nhai còn chưa vào nhà., Liên gặp phải chuyện xui xẻo như vậy. Vốn dĩ hắn còn phải đo sức với thằng nhãi này, biểu thị pháp thuật “hoa sinh lòng nghĩa”, ý đồ hàm hồ bỏ qua; nhưng không ngờ thằng nhãi này không biết sống chết, lại dây dưa đến cùng với hắn: Đừng nói là tỉnh luận không biết pháp thuật trời buộc dây leo kia, chính là hội, lúc này cũng không nhịn được nịnh hót cho hắn xem nữa.

Vừa nghĩ đến hai người mình và Quỳnh Đình, cùng Nam Hải quận binh, Thiên sư môn đồ, tại Hỏa Vân Sơn sinh nhập tử, mà tên Triệu Vô Trần này thế mà lại ở đêm đó, lên sườn núi quấy rầy người trong chính mình—— nghĩ đến điểm này, bất chuyện liên không thể nào áp chế lửa, chỉ cảm thấy hùng hực một chút, toàn thân nhiệt huyết sôi trào lên:

“Coi như hắn là Thiên Vương lão tử, hôm nay ta đều phải dạy dỗ hắn một bài học!”

Lần này, thanh quái kiếm trên lưng hắn lại chăm chỉ như vậy; thiếu niên mới vừa động niệm, còn chưa kịp thi triển bất cứ thuật cảm ứng nào, đã thấy nó gãy giữa khỏi vỏ kiếm bay lên trời, lượn vòng trên bầu trời Thiên Điều Nhai, phát ra traten traten quái khiếu thanh thể kinh người!

Thấy bộ dáng nghiêm trọng này của Trương Động Ngôn, Triệu Vô Trần vốn luôn thịnh khí lẫm nhâm cũng thất kinh. Vị này xưa nay tâm cao khí ngạo mắt cao tại thượng, đắc ý vô dư, từ trước đến nay đều không để thứ dân này vào mắt. Lần trước giảng kinh hội, tuy rằng vị Đường chủ này không xấu mặt như hắn đoán trước., Nhưng cái gì mà tay không thối sáo, tuy rằng xuất ra ý người, nhưng chắc hắn cũng chỉ có người kỹ lâu mưu cầu tài. Nếu không phải bởi vì vị giặc cô nương như hoa như ngọc này, hắn mới lười nói chuyện thân mật với người này - nói chuyện với hắn, bôi nhọ thân phận mình!

Chẳng qua, hiện tại thấy hắn bày ra tư thế này quả thật rất ngoài ý muốn. Nguyên bản thấy Trương Tĩnh Ngôn hoàn chinh trở về, liền làm cho Triệu Vô Trần thất kinh. Hỏa Vân Sơn là nơi nào? Không ai hiểu rõ hơn gã. Nơi đó sơn cao thủy ác liệt, phi tặc hung hãn hung hiểm hơn gã., Còn có hỏa tinh vô cùng hung hiểm, Phong Nguyệt Tử, Trương đường chủ, cho dù đi một trăm cũng là tướng, đến cuối cùng nói không chừng ngay cả xương vụn cũng không còn. Nhưng không ngờ, qua thời gian dài như vậy, lại còn thấy hắn bình yên quay về!

“Thôi được, tên này cũng không phải là kẻ bất lương như trong tưởng tượng, nhưng cũng chưa chắc đã lợi hại. Loại kẻ đầu đường xó chợ này, không phải chỉ dựa vào một cái miệng thôi sao? Ta cũng không thể để hắn nói khoác hù dọa được. Nếu lần này đánh bại hắn, lại khoát lác trước mặt sư tôn, nói không chừng vị trí đường chủ Tứ Hải đường này sẽ thuộc về ta. Nói đến cũng xúi quẩy, Tứ Hải đường này vốn không để vào mắt, ai ngờ lại là một chỗ mỹ nhân...”

Bởi vì cái gọi là sắc lệnh mơ hồ, dù là kiếm vũ như rồng trên đầu, Triệu Vô Trần này còn ở nơi đó chỉ để ý tính toán của mình; không chỉ có bận tâm, trên mặt còn lộ ra một nụ cười cổ quái. Triệu Vô Trần bộ dáng trấn định tự nhiên, ngược lại làm cho thiếu niên nổi giận đùng đùng có chút không chắc chắn:

“Chẳng lẽ thằng nhãi này có quỷ kế gì? Rất có khả năng. Thằng nhãi này có thể nổi danh cùng Hoa Phiêu Trần, chắc hẳn có chỗ hơn người, ta cũng không thể xem thường.”

Nghĩ đến điểm này, bắt chuyện lập tức vận Húc Diệu Hoa Quyết, ở quanh người bố trí một tầng quang hoa hộ thể. Có “Đại quang thuần” này bảo hộ, thiếu niên cảm thấy an tâm hơn một chút, liền hét lớn một tiếng với Triệu Vô Trần trước mắt vẫn còn đang xuất thần:

“Người muốn chiến còn không chiến?!”

“Chiến. Vì sao không chiến?”

Triệu Vô Trần ngả ngón đáp.

“Ha ha! Không nghĩ tới người biết thuật che mắt lại không ít. Chẳng qua bằng vào những cái bóng loáng này, đã muốn hù dọa bọn đạo gia thôi lui? Không dễ dàng như vậy đâu!”

Cũng không phải Triệu Vô Trần không biết Húc Diệu Hoa Quyết. Chỉ là hiện tại hắn đã chui vào sừng trâu, cho dù đánh chết hắn cũng không thể làm hắn tin tưởng, trên người vị tiểu dân đầu đường xó chợ này không bao lâu, rõ ràng là bí kỹ trong suốt đến nay hắn cũng không lĩnh ngộ được. Chỉ nghe hắn ra vẻ tiêu sái cười một tiếng, thoải mái nói:

“Ha ha, hôm nay cho mỹ nhân xem, rốt cuộc là pháp lực chân chính gì!”

Dứt lời, Triệu Vô Trần liền phát lực dưới chân, dựa vào bộ thức kỳ quái, hoa chân múa tay vui sướng, xoay quanh mấy người lên tiếng.

“Rốt cuộc thằng nhãi này huyền bí thật sao?”

Thấy hành động của Triệu Vô Trần có chút cổ quái, mở miệng cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Tạm thời mặc kệ hắn. Ta cứ ra tay trước thì hơn.”

Ngưng mắt quan sát quỹ tích chạy của Triệu Vô Trần, sau đó bắt chuyện liền ẩn theo pháp tắc Ngự Kiếm Quyết, hai ngón tay trở, hét lớn một tiếng:

“Mau!”

Chợt nghe một tiếng gió “keng” vang lên, thanh cổ kiếm đang ở không trung xoay quanh không thôi, đột nhiên hướng Triệu Vô Trần đang tiến lên chém nhanh tới!

“Oanh ——”

Một trận thanh âm kim thạch chạm vào nhau, bột đá trên vách tường Đông Nham văng khắp nơi —— lúc nhìn lại, lại là kiếm kia bay lệch hai tấc, chỉ bắn trúng vách đá Lãnh Tuyền của Thiên Điều nhai.

“Đáng tiếc! Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên, còn có chút sinh khí!”

Bên này tĩnh lại, Triệu Vô Trần giật mình, mồ hôi lạnh túa ra:

“Ai da! Xem ra pháp thuật phi kiếm của thằng nhãi này cũng không phải là dọa người!”

Ăn xong chiêu này, Triệu Vô Trần cũng bất chấp bước tiếp theo, vội vàng phát ra tuyệt kỹ sở trường mà mình tích lũy được đã lâu:

“Thực Cốt Phong”!

Điểm lợi hại của pháp thuật này ở chỗ, khi thi triển không giống những pháp thuật phong hệ khác, thổi bụi tung lá, có dấu vết dễ lần theo. Mặc dù thanh thể không kinh người bằng pháp thuật phi sa chạy đá, nhưng uy lực lại không kém nhiều lắm; còn chưa chờ địch thủ phát giác, đã vô thanh vô tức đem một cỗ phong tà ám kinh, lặng lẽ đưa vào trong cơ thể địch nhân, âm thầm ăn mòn gân cốt thần nguyên, khiến cho người trúng thuật đau đến không muốn sống.

Thực Cốt Phong thuật này, đúng là một trong số ít vài loại pháp thuật phong độc của Thượng Thanh cung. Lần này Triệu Vô Trần chọn dùng thuật này đúng là đang muốn bất động thanh sắc để tĩnh lại trên giường nằm dài hai ba tháng, không thể để ý đến, sau đó...

Triệu Vô Trần này tính toán tuy đánh âm hiểm, nhưng thật sự là chuẩn bị không tồi. Chỉ tiếc, không biết là quỷ khiến thần sai, hay là trong cõi U Minh tự có báo ứng, hôm nay gã thật sự là quá xem thường tiểu dân phổ phường trước mắt này rồi.

Khác với tất cả tranh đấu trước kia., Lần này, Triệu Vô Trần tâm tư kín đáo, phán đoán về thực lực đối địch sinh ra khác biệt trí mạng. Đặc biệt, hắn không biết, đối thủ của thiếu niên trước mắt hắn vừa mới từ trong sát trường sinh tử đầy máu và lửa đỏ trở về.

“?!”

“... ”

Lại nói Triệu Vô Trần kích phát ra đạo “Thực Cốt Phong” cực ít khi thất bại này, trong không minh trên Thiên Điều Nhai, liền có một mạch nước ngầm vô hình, chấn động mãnh liệt nhắm hướng thức tỉnh ——

Ngay tại lúc mạch nước ngầm chuẩn xác dâng lên, thân thể thiếu niên lại chợt bị tầng quang hoa lưu chuyển không ngừng kia ngăn trở. Trong phút chốc, chỗ sóng lửa giao nhau, quang điểm đại thịnh; quang hoa vốn trơn nhẵn lưu động, lập tức ở chỗ đó kích khởi lên sóng ánh sáng tinh mịn.

Sau một hồi dao động, những năm gần đây Triệu Vô Trần rất ít khi thủ pháp thất thủ, đã bị trừ khử không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mà lúc này, vẫn là thiếu niên hoàn toàn không biết gì cả, đang lúc hắn thấy kỳ quái, tên kia chỉ biết nháy mắt ra tay mà không ra tay - Hắn lại không biết, vừa rồi chính mình đã dùng “Đại Quang Minh Thuẫn”, đã thay hắn ngăn lại một kích vô cùng hung ác của Triệu Vô Trần!

Hết thấy những thứ này, cũng chỉ phát sinh trong chốc lát. Đang lúc Triệu Vô Trần kỳ quái, nhớ lại mơ màng, lại nghe một tiếng quát thanh thúy:

“Đừng làm ca ca ta bị thương!”

Người nói chuyện chính là Quỳnh Quỳnh. Tuy nàng vẫn luôn không hiểu đường chủ ca ca cùng người này đang nói cái gì, nhưng hiện tại song phương vừa động thủ, nàng liền lập tức hiểu rõ:

Thì ra người này là người xấu!

Không đợi nàng kịp động thủ hỗ trợ, đã thấy một luồng phong khí màu xanh đen bắn về phía ca ca mình như mũi tên nhọn.

Lập tức, tiểu Quỳnh Thiện vừa sợ vừa giận, lập tức để hai cây trâm tước trên đầu hiện nguyên hình, khu động về phía Triệu Vô Trần đang chờ kẻ địch ngã xuống.

“Ai da!”

Lúc lưỡi dao sắc bén chạm tới, Triệu Vô Trần này cũng rất dễ sinh ra; trong thoáng chốc gã chỉ cảm thấy một luồng hỏa khí đập vào mặt, trong lòng biết không ổn, vội vàng cúi đầu xuống, né qua mũi nhọn của thần nhận ——

Đầu lâu tạm thời ở trên cổ, chỉ là búi tóc kéo dài trên đầu lại chưa từng chạy thoát; chỉ nghe “Tê lạp” một tiếng, dây băng liền đã bị gọt mất nửa bên. Nhất thời, toàn bộ mái tóc rơi tung che khuất toàn bộ mặt mũi của hắn.

Trong không khí đang truyền đến một mùi hôi thối thiêu đốt!

Xuyên qua lớp tóc che mặt, Triệu Vô Trần lơ mơ nhìn thấy một đôi Chu Tước Thần Nhận đang bay múa giữa không trung. Trong giây lát, vị đệ tử của Thanh Môn nhất tâm tìm, lại như bị sét đánh, đứng ngơ ngác tại chỗ, như tượng gỗ không hề nhúc nhích.

Tĩnh lại không quan tâm đến nội tình, thấy Triệu Vô Trần chịu thiệt thòi, sao chịu buông tha cơ hội này, vội vàng lần thân về phía trước, bay lên một cước, liền đem tên đồ vô sỉ giống như đã phân không rõ đông tây nam bắc, đạp một cước thật mạnh xuống núi!

Ngay khi Liễu Minh vừa dứt lời, thanh cổ kiếm đã chém xuống, cách chỗ Triệu Vô Trần ban đầu khoảng ba bốn tấc.

Lần này không phải mình lơ lửng, mà chỉ là một ý nghĩ tạm thời khiến nó nghiêng kiếm sang một bên. Thiếu niên trong lúc cấp bách bỗng nhớ lại, tuy đáng ghét nhưng không thể thương tổn tới tính mạng nó; bây giờ giết nó chỉ sợ phiền phức vô cùng.

Trải qua hành trình tiêu diệt phi lần này, đã nói rõ ràng, trên đời này quả thật có không ít người đáng giết. Chỉ là vừa rồi, trước mắt còn không phải.

Hiện tại, trên Thiên Điều Nhai này chỉ còn lại toàn bộ môn nhân Tứ Hải đường. Khẩu đồng vẫn là ngu ngơ ngơ, tựa hồ

còn chưa tỉnh lại từ trong liên tiếp chuyện vừa rồi. Bắt chuyện thì cùng Quỳnh Đình nằm úp sấp trên lan can của Tụ Vân Đình nhìn xuống:

Chỉ thấy Triệu Vô Trần vừa bị đá rơi, hiện tại đang như một cái hồ lô lăn xuống, ở bụi cây rậm rạp đầy đá vụn sườn nam Thiên Điều Nhai, một đường lăn xuống núi.

Triệu Vô Trần một đường quay cuồng, ánh mắt sáng lên của hai người Triệu Vô Trần cũng theo sự chuyển động từ xa tới của hắn, thẳng đến khi thẳng nhãi này đụng phải một bụi cây có mọc tính cứng rắn mới khó khăn ngăn cản được xu thế lăn xuống. Lúc này nhìn lại vách đá phía trước, Triệu Vô Trần đã thành một điểm đen lớn cỡ một đồng tiền.

Hai người cứ như vậy một mực nhìn xuống dưới, tỉnh mà không động, Quỳnh Quỳnh cũng không nhúc nhích. Qua chừng thời gian ước chừng một chén trà công phu, điểm đen kia rốt cục có động, tựa hồ đang giãy dụa bò dậy, sau đó đứng nguyên tại chỗ một hồi, liền bắt đầu từ từ dời sang bên cạnh.

“Tạm coi như hắn mạng lớn!”

Ai nấy thở phào nhẹ nhõm: Nhìn tốc độ di động của con sên đen dưới chân núi, đoán chừng lần này Triệu Vô Trần không chết cũng phải lột da.

“Vù vù “

Lại là Tiểu Quỳnh Thiên cũng học theo, thở dài một hơi, sau đó xoay mặt hỏi:

“Ca ca, tên bại hoại kia làm chuyện gì xấu à?”

“Tên bại hoại kia khinh bạc Tuyết Diệp tỷ tỷ của ngươi.”

“Vậy à!”

Tiểu nha đầu bưng tỉnh đại ngộ, bất quá lập tức lại có chút chán chờ:

“Vậy chẳng phải ca ca cũng khinh bạc sao?”

“Cái này... Khinh bạc cũng chia thật tốt khinh bạc, hồng nhẹ. Tên kia là hồng khinh bạc.”

Thiếu niên chỉ muốn sớm chấm dứt đề tài này.

“A, thì ra là vậy. Thật xấu!”

Trầm mặc chốc lát, chỉ thấy tiểu nha đầu này lại mang theo vài phần lo lắng nói:

“Vậy đợi đến khi Quỳnh Quỳnh trưởng thành, ca ca nhất định phải nhớ sự khinh bạc của muội nha!”

“Quỳnh Quỳnh! Chúng ta không nên chỉ biết nói chuyện phiếm, hay là trước dúi tử tử người vào phòng nghỉ ngơi đi.”

“A ặc ặc “

Tiểu nha đầu lên tiếng, lại lén lút hướng về hướng Triệu Vô Trần đang đi xuống xem vài lần. Nhìn bộ dạng đôi mắt loạn chuyển của nàng, không biết tiểu nữ của quý linh tinh quái này lại có chủ ý cỡ quái gì.

Chương thứ năm, nước mắt ngưng tụ trong u mộng, cùng ai phó thác Hoa minh.

Trượng nghĩa giết hạng người, phụ lòng đều là người đọc sách.

—— ngữ điệu mộ.

“Rất sáng khoái! loại vô sỉ như này, chính đang lúc một cước đạp xuống. Xem sau này hắn còn dám đến trong đường ta om sòm! “

“Chỉ không biết, sát tài này cũng coi như là đệ tử Đạo môn, vì sao lại xấu xa như thế?”

Sau khi hô to thống khoái, bắt chuyện không khỏi có chút nghi hoặc. Triệu Vô Trần này, tốt xấu gì cũng coi như là hảo hữu hoa phiêu trần, lại được hoàng lương thưởng thức, nếu dựa theo cách nói “vật tụ hợp mọi người” này, tên này sao có thể nói ra cái uế ngữ không chịu nổi như vừa rồi.

Kỳ thật thiếu niên có chỗ không biết, trên đời này có một người, có một bộ túi da thêu gấm, bản chất lại là thối rữa. Loại người này, nếu gặp hạng người kính trọng, không tự chủ được thu hồi tâm tư hèn mọn, bày ra bộ dáng phong lưu, cùng mọi người trò chuyện điệu đà điệu nguyệt, lui tới hát, rất ra dáng vẻ người hiền lành. Nhưng người bị hắn coi thường, lại tự động thay đổi một bộ mặt khác.

Triệu Vô Trần chính là thế lớn tiểu nhân như vậy. Thằng nhãi này vốn là thế gia đại tộc bóc dương địa giới, nghe nói tổ tiên vẫn là thân quốc quý tộc Nam Việt quốc bị mai một đã lâu, ỷ vào thân thế như vậy, vốn đối với việc bắt chuyện đã là vô cùng xem thường, lại không quá coi thường. Huống chi là hiện tại gã là yêu tinh yêu dị, giặc Tuyệt ứng với ngoại tộc? Khó tránh khỏi càng thêm làm càn, chỉ đem nàng ta coi như một đồ chó hoang.

Chỉ tiếc, lần này Triệu Vô Trần lại nghĩ sai rồi. Cũng hợp với tiểu tử này thật không may. Lần này hắn trên chọc vị Trương

đường chủ trông giữ chức vụ hư ảo này, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng là tri thư đạt lễ, lại trải qua nhiều năm tôi luyện trong thành thị ở Vụ Châu, vốn không phải là thiện chủ thuần lương gì, hơn nữa vừa mới từ trong một trận chém giết đầm máu trở về, chiến trận sinh tử đều đã gặp qua, còn sợ chút tràng diện nhỏ này của hắn sao? Bây giờ chạm vào hắn, sao có thể bất bại chứ!

Đương nhiên, bắt chuyện nhất thời không thể nghĩ ra nhiều tình do đó, trong lòng hận thù nhiều hơn, cũng chỉ coi thẳng nhãi kia là ma quỷ mê tâm khiêu uống nhằm thuốc. Nếu đã mắt thấy kẻ xấu xa đã bị đập xuống dốc, thì cũng không quản hắn nữa, chỉ cười mỉm cùng Quỳnh Quỳnh nói ra:

“Muội muội à, người xấu đã đánh chạy, ta vẫn là trước diu Tuyết Điệp tử ngươi vào phòng nghỉ ngơi.”

“Ừm.”

Còn đang lưu luyến nhìn tiểu nha đầu đang trên lan can không rời, nghe ca ca chào hỏi, liền dứt khoát lưu loát đáp một tiếng, nhảy dựng lên đi theo phía sau hắn, đi đỡ vị Tuyết Ưng tử tử như gặp sương giá kia.

Vừa mới một trái một phải đỡ Vu Tuyết đi ra vài bước, nghe thấy lại giống như lại nghĩ tới cái gì, liền nói:

“Quỳnh Ly à, hiện tại người xấu nhiều lắm, ngươi vẫn nên ở lại ngoài phòng trước, nhìn xem có người xấu đến hay không, có người đến liền gọi ta.”

“Ừm, được!”

Quỳnh Tỳ Hưu chính giữa phân phó xuống ngực, lập tức buông bàn tay nhỏ ra, nhảy một cái chạy tới bên đình tay áo, tiếp tục quan sát điểm đen dưới núi kia, chậm chạp di chuyển như ốc sên.

Hơi vịn lên vai tuyết, bắt chuyện cẩn thận từng li từng tí đem nàng diu vào trong phòng chính của Tứ Hải đường. Lúc này, trên mặt Khấu cô nương vẫn còn vương nước mắt, toàn thân run nhè nhẹ, hiển thị trong lòng có phần không bình tĩnh.

Đưa nàng vào trong phòng, bắt chuyện thuận tay đóng cửa lại. Chẳng qua, hơi chân chờ một chút, sau lại trở tay mở cửa gỗ ra. Hiện tại, cửa phòng đá bốn biển này mở rộng từ bên ngoài nhìn vào trong không sót gì, từ trong ra ngoài, cũng rất dễ dàng có thể nhìn thấy động tĩnh bên ngoài phòng.

Ngay lúc thiếu niên đem cánh cửa mở ra, tình thế trong phòng này, đã là phong vân đột biến:

Thiếu niên vừa rồi còn cười hì hì, đột nhiên thần sắc thay đổi, “Leng keng” một tiếng, thanh thiết kiếm vốn ở trong vỏ, dĩ nhiên đã dựa vào cổ nữ tử tuyết trắng.

“Nói! Rốt cuộc ngươi là người phương nào, đến Tứ Hải đường ta làm gì có ý đồ gì!”

Thần sắc thiếu niên ngưng trọng, trầm thấp mà quả quyết quát.

Một phen phong vân biến ảo này, Khấu Tuyết lại giống như sớm dự liệu; chỗ yếu chỗ mũi kiếm băng lãnh, đang cắn da thịt mềm mại tuyết trắng, nhưng lại không thể làm cho nàng sợ hãi chút nào. Chỉ nghe khẩu khí Khấu Tuyết thích ngữ khí bình thản nói:

“Ân chủ chó bận rộn. Tuyết thì mấy ngày nay, chính là chờ vào lúc này.”

“Đúng vậy, Triệu Vô Trần kia tuy rằng vô sỉ, nhưng hắn nói không sai. Tên giặc ta xác thực không phải là người, mà chỉ là một tên yêu linh cỏ cây hèn mọn trong sơn dã mà thôi.”

Nói đến chỗ này, đôi mắt thanh tú khẽ nhấc lên, đã thấy người trước mắt, thần sắc vẫn không có bất kỳ dị dạng gì, vẫn trầm mặc như nước. Vì vậy tiếp tục nói:

“Trong phạm vi năm trăm dặm của động thiên trước mắt này, có một chỗ băng phong ít người lui tới, trên đó băng tuyết vĩnh cửu không thay đổi. Băng nham nhai đỉnh cao nhất của băng phong chính là tuyết thích hợp.”

“Lần đầu tiên khi ta tới thế gian này, nhìn thấy một vách tường băng trong vắt màu tuyết trắng, sau đó phát hiện mình đang bay múa giữa một cây hoa xinh đẹp.”

“Thật lâu sau ta mới biết được, hoa thụ như vậy, các người gọi nàng là “Mai Hoa”.”

Lúc này, thính giả duy nhất mà giấc Tuyết dùng để nhắm mắt lại tựa hồ đã ngủ. Chỉ còn thanh cổ kiếm vẫn bảo trì tư thế cẩn thận tỉ mỉ như cũ.

“Không biết qua bao nhiêu năm, ta phát hiện mình chậm rãi lớn lên, cũng bay càng xa. Nhưng ta thủy chung cũng không dám rời xa cái cây mai nở ra đóa hoa vàng nhạt kia. Mỗi đến một ngày, đột nhiên có một đạo sét đánh, từ trên đỉnh núi còn cao hơn so với băng phong đánh vào ta. Còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đã thấy cây hoa luôn ở bên cạnh kia, đã biến thành bột phấn lả tả.”

“Khi đó, ta cũng không biết mình nên đau lòng, liền bay xa hơn. Sau đó gặp phải một con đại xà biết nói chuyện, rất hung hãn nói ta muốn nhận nó làm đại ca, nếu không sẽ ăn mất. Ta cũng không biết cái gì gọi là ăn tươi, nhưng vẫn nghe lời y nói.”

“Đại ca biết rất nhiều chuyện ta chưa từng nghe nói qua, bao gồm tia chớp hủy hoại thụ gia kia. Huynh ấy nói, đó là năm trăm năm đầu tiên chúng ta yêu quái tu hành, nhất định sẽ gặp phải lời kiếp.”

“Hắn nói, người rất may mắn khi có người thay người ngăn cản thiên kiếp.”

Nói đến chỗ này, trên gương mặt cô gái vốn lạnh lùng yên tĩnh, lặng lẽ lăn xuống một giọt nước óng ánh. Thiếu niên đang nhắm mắt nghe giảng, mặc dù không nhìn thấy giọt nước mắt này, nhưng khi nghe được hai chữ “Đại Xà”, khóe mắt chợt nhảy nháy.

Hoi ngừng lại, Tuyết Diệp tiếp tục nói chuyện, ngữ khí vẫn không mang theo một tia khói lửa nhân gian:

“Đại ca đối xử với ta rất tốt, nhưng khi đó, ta không biết mình tùy hứng. Có một ngày, ta nghe nói trong núi này cũng có nhân loại tu hành, ra không ít tiên nhân phi thăng, có thể biết cách tránh khỏi thiên kiếp. Lại nghe nói, bọn họ sẽ có một loại tranh vẽ thần kỳ, có thể đem đồ vật hữu dụng của người tu

hành tích lũy, nhớ kỹ hậu bối, vì thế ta đi theo đại ca nói, muốn học bọn họ “Đạo”, lại bị đại ca mắng một trận.”

“Lần đó là lần đầu ta biết, thì ra “người” rất hung dữ, gặp yêu liền muốn giết chết. Nhưng ta có một tính tình xấu, nghĩ tới một chuyện, liền luôn không quên được. Vì thế qua nhiều năm, sau khi suy nghĩ thật lâu, rốt cục ta nghĩ ra một biện pháp tốt để học đạo. Vì thế ta lại đi tìm đại ca. Lần này, đại ca không mắng ta, lại liên tiếp rất nhiều ngày không để ý tới ta. Sau đó có một ngày, hắn nói với ta, được rồi, bất quá chúng ta phải đợi.”

“...”

“Đợi rất lâu rồi, chúng ta chờ được rồi. Đợi một vị ở trong núi có thân phận rất cao, nhưng tuổi còn rất nhỏ, cũng có thể là Trương đường chủ bản lĩnh không lớn.”

“Về sau, sau đó...”

Nói đến chỗ này, nữ tử luôn ngữ điệu bình tĩnh rốt cuộc cũng không nói thêm được gì nữa. Trong một đôi tròng mắt súc tích đã lâu nước mắt, chỉ một thoáng như hồng thủy vỡ đê trào ra, thấm ướt toàn bộ khuôn mặt mềm mại lạnh lùng ướt át.

“Ồ —— “

Thiếu niên một mực bất động thanh sắc cuối cùng cũng mở mắt. Lúc này trường kiếm trong tay hắn đã lặng lẽ trượt khỏi cổ như lông ngỗng.

Nhìn nữ tử khóc lóc thảm thiết trước mắt, vô thanh vô tức, bất chuyện nhin không được thở dài, nói:

“Khẩu cô nương, ngươi không cần nói tiếp. Nhưng ta còn có một chuyện chưa rõ: Ngươi đã tiết lộ thân phận, vì sao không trốn đi? Còn phải chịu nhiều lời bần thiêu như vậy sao?”

Nghe vậy, giặc tuyết lại tiếp tục nức nở, mới dần dần ngừng lại, ghen ngào trả lời:

“Ta... Ta tuy là yêu quái, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có tâm can.”

“Ở Thiên Điều Nhai nhiều ngày như vậy, ta vẫn lấy dị tâm đối với Đường chủ, đường chủ lại thật lòng đối xử với ta. Lần đó đối với quần thú giảng kinh, lại biết đường chủ đối với chúng ta những này... Ta làm sao có thể liên lụy đường chủ, một chạy trốn đi?”

“Những ngày ở thượng thanh cung, cũng biết tổ chức yêu vật là tội lớn đến mức nào. Lần này thân phận bại lộ, lại không thể đáp ứng yêu cầu vô sỉ của người nọ, tuyệt ứng đành phải thủ tại trong đường, chờ Đường chủ trở về phát lạc. Vô luận là một kiếm giết ta, hay là cột vào chỗ chường môn chứng minh tình nghi, nói vậy bọn họ cũng sẽ không làm khó đường chủ...”

Nói đến đây, vẻ mặt vốn buồn bã của nữ tử này đột nhiên kiên quyết nói:

“Nếu đường chủ đã biết nội tình, vậy xin mời mau mau động thủ đi!”

“... Cũng được.”

Đáp một câu, đường chủ này lại chưa vội nâng kiếm, chỉ là lại thản nhiên hỏi tiếp:

“Đúng rồi Tuyết Điệp, ngươi có nhớ mình từng nói một câu không?”

“Lời gì vậy?”

“Ngươi nói ngươi nguyện làm nô tài, chuyện gì cũng nghe ta?”

“Không sai, tự nhiên là nói.”

“Vậy ngươi chịu đựng mấy ngày khổ sở này, có phải là vì đợi ta trở về, không cho ta lúng túng?”

“Vâng, thưa...”

Nữ tử một lòng chịu chết, thấy người trước mắt không động thủ, chỉ để ý hỏi, không biết rốt cuộc hẳn có dụng ý gì, trong khi trả lời liền có chút chần chờ. Chỉ nghe thiếu niên đường chủ tiếp tục nói:

“Ừm, vậy hà cô nương nghe cho kỹ.”

“Vừa rồi người cũng nghe hiểu được, ta đã nói qua với tên vô sỉ đó, pháp thuật trói người Đằng La của người chính là theo ta học được.”

“Hy vọng Khấu cô nương có thể tiếp tục giúp ta nói dối, không để cho ta khó xử!”

Lúc này, thiếu nữ giương mắt nhìn lại, đã thấy vẻ mặt người trước mắt vốn ngưng trọng, bây giờ lại thay bằng nụ cười quen thuộc – Cái vết này mang theo ý cười bốn cột, nhìn vào trong mắt giặc Tuyết Điệp, lại giống như ánh mặt trời xuân rực rỡ ấm áp.

“Ô ô...”

Tận mắt thấy nụ cười sáng ngời này, cho dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng nhất thời cũng không nói nên lời; lúm đồng tiền tích thu mưa móc châu lệ, hiện tại lại ngơ ngác đi ra, khóc đến mức như mưa rơi cành hoa. Tràng Tuyết Vũ Hoa Lệ này, hậu nhân từng ngâm “Khấp Mai Từ”, viết:

“Áo mộng như khói, khói nhẹ như mộng, đem tán muốn tan biến, sợ hấn phiền muộn, Dạ Đình Ninh, tổn hết lời lẽ châm chọc.

Khổ cực ngọc cốt băng cơ, tuyết rơi trước sau, hữu tâm vô cảm. U hương tự tiếc, đông phong đến thuê, chưa từng có ước hẹn.

Nguyên lai không yêu, Quế Tử Thu Lương, Mẫu Đơn Noãn, phụ lòng Trương Lang giai ngữ, rêu tâm tự nhiều, trúc ý bao phủ, tạm lánh nguy vân lãng vũ.

Một mảnh phương hồn đáng thương, hóa thành ân cần, đoạn trường thân nữ. Đang bồi hồi chỗ tốt, Tà Nguyệt lại tới thúc đi...”

Mắt thấy vị Mai Hoa tiên tử này khóc đến vai run run, hoa vũ hỗn độn, thiếu niên nhin không được đưa tay ra, thay nàng lau nước mắt trên mặt...

“Ài...”

Đang lúc tình cảnh giao hòa này, một tiếng kêu giòn tan bỗng nhiên vang lên bên tai hai người. Quay mặt nhìn lại, thì ra là

cô bé vẫn luôn nhìn cảnh núi bên ngoài kia. Tiểu nha đầu này theo tiếng khóc mà đến, đang bĩu môi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận nói:

“Ca ca à, người lại muốn khinh bạc tuyết hợp tử sao? Lại không nhớ rõ gọi Quỳnh Quỳnh đi cùng xem!”

Đúng là:

Nhưng ngâm nga chuyện hiện tại của tháng mới, nguyện kết thành hậu duyên với hoa mai.

“...”

Chương thứ sáu, Vân Phòng mở hộ, ngồi xem Yên Nguyệt Thiên.

Túy Hoa Phược ngày, đánh úp kỳ quang; túy tuyết ứng dạ, thanh kỳ tư tưởng.

—— mang tên Ân....

“Quỳnh Quỳnh, ta đang lau nước mắt cho Tuyết Điệp tử tử của ngươi.”

Thiếu niên vừa bơi tới một nửa, ngượng ngừng thu tay về, có chút ngượng ngừng đáp. Tên giặc tuyết kia cũng cuống quýt ngừng khóc, từ trong tay áo kéo ra một cái khăn lụa lau nước mắt.

“Ngươi xem, những ngày qua Tuyết Điệp tử tử của ngươi rất nhớ nhung chúng ta, lại bị người xấu bắt nạt, cho nên rất đau lòng. Chúng ta ra ngoài trước, để tử ấy hảo hảo lắng lắng.”

“Úc ặc như vậy! Tuyết Điệp tử tử yên tâm, ta thay ngươi báo thù cho tốt!”

Khi nghe thấy lời động, tiểu nha đầu vẫn không quên quay đầu an ủi một tiếng.

“Ồ? Chỉ trong chốc lát đã không thấy đâu nữa? Thằng nhãi kia nhanh chân!”

Vốn là nhớ lời vạch qua lan can Tụ Vân đình nhìn xuống dưới, lại phát hiện Triệu Vô Trần lúc trước còn đang vất vả xô dịch dưới chân núi, hiện tại đã hoàn toàn không thấy tung tích.

“Ngô, như thế rất tốt. Nếu như thật sự đưa tặng tính mạng tên kia thì thật sự là hậu hoạn vô cùng. Ủ, may là hắn không có việc gì...”

Cảm thán một câu, quay sang hỏi nữ oa bên cạnh:

“Quỳnh Đình, vừa rồi người vẫn luôn ở đây, có từng thấy hắc đi về hướng nào chưa?”

Nghe xong ca ca vừa rồi cảm khái, Quỳnh Huy lại tựa hồ có chút chần chờ, hơi dừng một chút, mới mở trừng hai mắt trả lời:

“Ta, hiện tại ta cũng không biết hắc đi đâu.”

“Vậy sao?”

Vừa mở miệng cũng chỉ tùy ý hỏi thăm một chút, rồi không nói thêm gì nữa. Hơi thổi một chút gió núi, tĩnh tâm nổi lòng, liền nói với nữ hài bên cạnh:

“Ta đi xem Tuyết tỷ tỷ người khá hơn chưa. Người cùng đi sao?”

“... Ca ca người đi trước đi, hôm nay Quỳnh Đình cảm thấy sơn cảnh đặc biệt đẹp mắt, liền muốn nhìn thêm một lát nữa!”

“Ồ? Vậy thì nhìn kỹ đi. Ta đi qua đó trước.”

Nói xong, bắt chuyện vứt bỏ tiểu nữ oa nhi, đi thẳng trở về phòng.

Không tới hơn nửa canh giờ, hoàng hôn liền hạ xuống La Phù sơn ở mùa hè. Trên mây phía tây, rắng đỏ rực rỡ như gấm vóc, hỏa diễm sắc sỡ trải trên trời hơn phân nửa, chiếu rọi Thiên Điều nhai trên Bão Hà Phong, giống như thi triển Húc Diệu Hoa Quyết của thiếu niên.

Lúc này, Ngao Tuyết đã khôi phục tình thái ngày xưa, bắt đầu nấu cơm chiều lên. Quỳnh Thổ hôm nay cũng cực kỳ ngoan ngoãn, không tiếp tục quẩn quít lấy ca ca nàng chơi đùa, mà là tự xưng phong nhận việc đi giúp Tuyết Điệp tỷ tỷ làm bếp lò. Trương đường chủ không thể nhúng tay vào, đành phải ở bên cạnh thạch bình trên rừng cây đi tới đi lui, tiêu sặc thời gian trước cơm.

Đừng thấy hắc đang tắm trong ánh sáng mờ, thoải mái đi dạo khắp nơi, như không có chuyện gì, nhưng trong lòng hắc, hiện tại thực không thể bình tĩnh. Nhất là vừa nghĩ tới những lời tuyết thích hợp nói với hắc, thiếu niên liền cảm thấy da đầu lạnh lẽo:

“Vốn không ngờ tới, bên cạnh mình, vẫn luôn đợi ở chỗ thời khắc nào cũng muốn lấy mạng mình!”

Hóa ra Tuyết thích hợp mới nói cho hắn biết, từ khi cứu nàng, nàng đã âm thầm quyết định, muốn chịu nhục, đợi học được đạo pháp chân chính của Thanh cung, sẽ tự tay giết chết kẻ thù

—

“Chỉ là.”

Nghe được lời này, thiếu niên lúc ấy đang xoay người muốn chạy trốn mới tạm thời yên tâm, nghe nàng tiếp tục nói:

“Chỉ là đêm đó nghe được người triệu dẫn quần thú đi nghe kinh, nói ra những lời kia trong phế phủ, ta chỉ... Tâm ta tự như đao cắt.”

” Khoảnh khắc đó ta đã biết, mối thù của đại ca này, mình có báo thế nào cũng không được...”

“Ta có phải yêu quái rất hấp dẫn không?”

Nói đến chỗ này, nữ tử một mực gật đầu giống như nói mê, liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn về phía mở miệng nói.

“Đương nhiên không phải!”

Nhìn đôi mắt rung rung của Vu Tuyết, mơ hồ thoáng hiện ra vài phần tuyệt vọng, sau khi thức tỉnh liền âm thầm kinh hãi, trả lời dứt khoát như chém đinh chặt sắt. Mặc dù người chết đã xong., nghị luận nhiều hơn không khỏi có chút bất kính, nhưng hiện tại lại không thể để cho người sống lại đi vào tử lộ. Vì giải quyết tuyệt hợp tâm khúc mắc, lại bắt buộc phải thuật lại một chút tình trạng bất đắc dĩ lúc ấy, cũng cẩn thận từ chối, uyển chuyển nói cho vị Mai Hoa Tiên Linh trước mắt này:

Môn phái ở nhân gian này rất coi trọng thể diện, nhất là danh môn đại phái như Thượng Thanh Cung. Tuy rằng mình bất tài nhưng tốt xấu gì cũng là đường chủ chính chức trong Thanh Cung; nếu lần đó bị chết oan uổng, vô luận là đại ca của nàng, đều tuyệt không thoát khỏi sự phản kích như sấm sét của Thượng Thanh Cung.

Vì nói rõ điểm này, tuyên bố cho nàng biết, nếu không phải phát sinh chuyện ngày hôm nay, ngay cả kẻ xấu xa như Triệu Vô Trần, nếu biết đường chủ trong môn bị giết, nhất định cũng sẽ hạ quyết tâm báo thù cho mình.

Mà điểm này, vị xà đại ca kia của nàng không thể không biết.

Nghe đến đó, nữ tử thanh nhu, ánh mắt phức tạp khẽ gật đầu. Dù sao, vì trà trộn vào nhân gian giáo phái, nàng đã từng tốn rất nhiều năm tỉ mỉ quan sát những chuyện thế tục này. Đạo lý này, ngay cả nàng cũng hiểu.

Mà đối với chuyện tình lại mà nói, trong lúc đi dạo hồi tưởng lại cuộc trò chuyện vừa rồi, liền không khỏi lại nhớ tới tình cảnh gặp nạn lần đó. So sánh với lời nói Tuyệt thích hợp với trước đó, hẳn lại có chút nghi hoặc:

“Vì sao đại ca nàng nửa đường biến quỷ? Lại thật sự hạ giọng với ta. Chẳng lẽ hẳn không biết hậu quả sau khi giết ta? Điều này là không có khả năng.”

“Đúng rồi, lúc ấy trong lúc hoảng hốt, tựa hồ hẳn nhìn ta chăm chăm một hồi, sau đó hung tính đại phát. A?!”

“Khó được ta bộ dạng thâm trầm như vậy, ngay cả yêu linh kia cũng nhìn không được muốn trừ khử cho nhanh?”

Thiếu niên tuấn tú cười khở một tiếng, nhìn không được lau mặt.

Đang dạo bước, chợt thấy dưới chân đá trúng một vật. Cúi đầu nhìn lại, phát hiện nguyên lai là một khối bùn đất dính chút lá khô lá úa. Lại đánh giá tỉ mỉ, lại phát hiện khối bùn này, đúng là đất hoa lúc trước mình dùng để biểu diễn pháp thuật. Chỉ là, trong trí nhớ như vậy sinh khí bừng bừng mỹ lệ, hiện tại đã không còn sót lại chút gì; hoa xanh biếc thảo, hiện đã ảm đạm lẳng lặng.

“Ai, đúng là hoa nở “khoảnh khắc”.”

Nhìn bộ dáng rách nát của hoa cỏ kia, bất chuyện không khỏi sinh ra chút cảm thán.

mông lung lung, dường như trong lòng hẳn khẽ động, vốn định bước về phía trước, bỗng nhiên lại ngừng lại:

“Không đúng, theo lý thuyết sinh cơ của hoa cỏ này không nên ngắn ngủi như vậy.”

Trong mắt thiếu niên, cây cỏ khô héo trên mặt đất này tựa hồ không có gì lạ, đang muốn cùng hắn nói cái gì đó.

Xem ra, khi hắn ngộ ra được “Phụng Chi Hồn Độn” kia là nghĩa lý của vạn vật sinh cơ chi nguyên, trong thiên địa còn có một cái tay vô hình, ở trong minh minh trái phải tất cả sinh linh thai nghén ra sinh hóa.

“Là gì đây?”

Một đóa hoa đại héo tàn, khiến thiếu niên rơi vào trầm tư suy nghĩ rất lâu chưa từng có.

“Thôi! Hôm nay đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta vẫn nên nghỉ ngơi, đợi sau này có rảnh rồi sẽ suy nghĩ!”

Suy nghĩ một hồi không rõ manh mối, sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa.

“Không biết cơm tối còn bao lâu mới được...”

Lúc này, hắn mới mở miệng cảm thấy mình đói bụng.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe thấy trong căn phòng bên cạnh Tứ Hải đường, vang lên tiếng “Khụ khụ”. Đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy gian nhà đá đầy phòng bếp, có một luồng khói dày đặc bốc lên từ cửa sổ, sau đó, liền thấy hai cô gái kia vừa đi vừa ho khan vừa nhảy ra.

“Ôi! Có phải là đi nước không?”

Giải Đạo Nhân giật mình, vội ngăn tiểu nha đầu đang lè lưỡi thở không ngừng kia lại, hỏi xem có phải nàng bị tẩu hỏa trong phòng hay không.

“Khụ khụ! Là đi nước rồi... khụ khụ khụ, ta chỉ muốn giúp Tuyết Liên tẩy đốt lửa, lại ngại lửa không đủ vượng, chỉ, liền thả lửa. Lại quá vượng, liền gọi chút nước. Khụ khụ khụ, không đợi được liền đi ra!”

“Thì ra là thế!”

Nghe Quỳnh Thước mô phỏng một phen, chủ nhân thạch ốc nhất thời yên lòng.

“...”

“...”

“...”

“!”

“Vù vù vù, sống lại rồi! Ca ca, ngươi không cần lo lắng, muội đi cạo gió một chút, bảo đảm chỗ khói đó lập tức chạy mất!”

Tự giác tiểu nha đầu rước họa quyết tâm lập công chuộc tội.

“Đừng đừng đừng!”

Vừa mở miệng đã vội vàng kéo tiểu nha đầu đang xúc động về phía sau lại.

“Quỳnh Quỳnh à, vợ vet có thể cạo gió thổi tung, cũng không chỉ là khói thôi đâu! Chúng ta nên đợi khói tự giải tán đi thôi, không cần sốt ruột.”

“Vậy ca ca có đói không?”

“... Không đói. Ngươi xem...”

Thiếu niên nghiêng mặt về phía ánh nắng chiều, chiếu rọi ra một bộ dạng mặt mày hồng hào.

“Ừm! Vậy cũng tốt, hì hì...”

Ngày đầu tiên Trương đường chủ diệt phi chiến thắng trở về, ngay trong trận lửa khói hỗn loạn gần như đã chấm dứt.

“Ai, rốt cuộc cũng có thể ngủ an ổn rồi.”

Thiếu niên thỏa mãn thở dài một tiếng, nằm xuống giường chuẩn bị an giấc.

Hôm nay chính là ngày mười hai tháng bảy. Nếu như nói đêm nay trăng sáng như cung, thì đêm nay trăng đã kéo dây cung. Ánh trăng sáng bóng, xuyên qua cửa sổ gỗ, chiếu lên người thiếu niên.

Đêm trăng khuya, yên tĩnh như vậy, nhưng thiếu niên nhất thời ngủ không yên. Khả khả, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì,

mơ hồ xoay người xuống giường. “Kẹt kẹt” một tiếng đẩy cửa ra, rón rén đi qua bãi đá bằng đá trải ánh trắng, liền tới trước cửa một gian phòng nhỏ.

“Đát, đát.”

Nhẹ nhàng gõ cánh cửa hai cái, thiếu niên liền hạ thấp thanh âm xuống:

“Khấu cô nương, người ngủ chưa?”

Trong phòng trầm mặc một lát, chợt nghe thấy một giọng nữ trầm thấp trả lời:

“Đường chủ, ta ngủ rồi.”

Thiếu niên im lặng, quanh quần hai vòng ngoài phòng, lại nhìn không được vòng trở lại, cách cửa nói:

” tuyệt thì, ta có một chuyện rất vội, chỉ muốn đêm nay nói với cô.”

Lần này đến lượt trong phòng trầm mặc. Sau khi trải qua một trận tĩnh mịch, mới nghe được một thanh âm mê sảng thấp giọng nói:

“Được rồi, người... vào đi.”

“Quá tốt rồi!”

Thiếu niên vô cùng lo lắng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe hần nói:

“Khấu cô nương, phiền cô đứng lên trước, chúng ta vào trong đình nói: “Cũng tiết kiệm được chút ít dầu thắp!”

Chỉ nghe trong phòng một trận thanh âm thôn thức, nghĩ đến vị Khấu cô nương kia đang mặc quần áo. Không bao lâu sau, liền nghe thấy cánh cửa kêu “két két” một tiếng, Bì Tuyết đứng trước mặt liền mở miệng.

Vì vậy, hai người này liền đạp lên ánh trắng, đi vào trong Tự Vân đình, nhờ Khấu Tuyết nên giảng giải thuật trói buộc người kia, mới mở miệng nghe.

Nguyên lai, vừa rồi hần nằm trên giường đang định ngủ, đột nhiên nhớ tới một câu, lập tức khiến toàn thân hần toát mồ hôi

lạnh...

Một ngày bận bịu, mãi tới lúc này mới nhớ ra, hôm nay Chương môn Linh Hư đã phân phó, muốn sáng mai tới chỗ Phi Vân nói chuyện với hắn.

Lúc này, tỉnh ngôn tâm loạn như ma, hồn nhiên không nhớ nổi sắc mặt lúc ấy linh hư. Thiếu niên lòng mang quỷ thai, liền không khỏi nhớ tới việc hôm nay:

“Chẳng lẽ mấy ngày nay chuyện Triệu Vô Trần ồn ào đã truyền đến tai chương môn? Ngày mai lần này là muốn ta đối chất với Triệu Vô Trần?”

Nghĩ đến đây, hắn rớt cuộc không ngủ được nữa, tranh thủ thời gian tìm tuyết, để cô nói cho mình một chút về phương pháp trói người của Đằng La.

Một phen nói chuyện đêm trăng này, nói thẳng tới lúc càng lộ vẻ sâu. Lúc đó, vàng trăng sáng nhô lên cao, âm u từ từ đầy đất.

Trong Tụ Vân đình trăng khuyết thanh quang, hai người này đều đề thấp thanh âm, sợ quấy tỉnh giấc mộng đẹp của Quỳnh Đình.

Tuy rằng, đến cuối cùng vẫn là không thể học được thuật này, nhưng Tuyết Điệp lại khác với tiểu nữ oa nhi không nói rõ được, sau một hồi hỏi đáp, cũng đã đại khái hiểu được nguyên lý. Nếu lại thêm pháp môn “hoa nở” kia, phỏng chừng ngày mai một phen cãi lại cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Lúc ánh trăng ngả về phía tây, hai người này liền trở về trong phòng, riêng phần mình an giấc.

Hắn ít nói chuyện phiếm. Sáng hôm sau, hắn bắt đầu ước lượng tâm tư trong bụng, đi thẳng tới Thanh Tâm đường trên đám mây.

Mới vừa lòng mang quỷ thai tiến vào Thanh Tâm đường, ánh mắt đảo qua bên trong, lại dọa cho lời tỉnh lại nháy dựng lên:

Nguyên lai, ở trong thánh đường, ngoại trừ sư tôn Linh Hư Tử của Chương môn, Thủ tọa Linh Đình Tử của Sùng Đức Điện,

trưởng Linh Chân Tử của Tử Vân Điện, phó Điện Cự Pháp Điện, Trưởng Thanh Phục Tử, bốn vị thanh cung thượng vị này lại đồng loạt ở trong sảnh chờ đợi hần.

Nhìn trận thế này, trong lòng Trương đường chủ chỉ cảm thấy chột dạ, càng không kịp nhìn kỹ trong đường này còn có người khác hay không.

Chẳng qua, tuy rằng trong lòng hần sợ hãi, nhưng đã đến, cũng không lý nào lâm trận lùi bước; nếu không, chẳng phải là không đánh tự chiêu?

Nghĩ như vậy, bất chuyện cũng chỉ có thể cắn răng, tiến lên hành lễ, kính nói:

“Tứ Hải đường quả quyết mách lẻo, ra mắt các vị tôn trưởng!”

“Đã mở miệng thì chúng ta chờ người!”

Linh Hư Tử lao tới trước mặt mà chỉ nói một câu như vậy. Còn chưa đợi thiếu niên giật mình tỉnh lại, đã nghe tiếp lời của hần:

“Hôm nay đang có một chuyện, đang định hạ xuống người ngươi đây!”

“Hả?!”

“Là như vậy, Tứ Hải đường ngươi là đệ tử tục gia trong Thượng Thanh cung ta, thường xuyên có đệ tử tục gia nhập núi tu tập, liền cần đường chủ Tứ Hải đường ngươi chăm sóc nhiều hơn.”

“Hả? Thân sắc Trương đường chủ ngươi sao lại cổ quái vậy? Có phải bị bệnh gì không?”

“Ách, không phải, thật ra là vừa rồi gấp gấp chạy tới gọi là... khụ khụ, ừm, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, thỉnh Chương môn nói tiếp, còn nhớ đến việc rửa tai lắng nghe!”

“Tốt, vậy cứ nói ngắn gọn. Chính là hôm nay có một nữ đệ tử tục gia, muốn tới La Phù sơn tu hành một đoạn thời gian, cần ở đền chỗ ngươi.”

“Ồ! Thì ra là việc này.”

Vị Trương đường chủ của đệ tử đường nhà phàm này vốn mang theo tâm tư lớn lao, mãi đến tận lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Suy nghĩ một chút lời Chương môn vừa nói, lại cảm thấy có mấy phần nghi hoặc, nói:

“Bẩm qua chương môn, thì ra hình như từng nghe Thanh Bách sư thúc nói qua, nếu có nữ đệ tử tục gia lên núi học đạo, cũng cần tới ở tạm chỗ của Linh Sư Điện ở núi Huân Tú, không biết lần này như thế nào...”

“Không sai, đúng là như vậy. Chỉ có điều lần này...”

Linh Hư Tử đang nói đến đây, chợt nghe một thanh âm nói:

“Thì ra Trương đường chủ thật sự không nhớ gì tiểu nữ tử cả.”

Thanh âm như tiên âm vang lên, liền thấy sau lưng Linh Chân Tử có một người đi ra, đang cười tủm tỉm nhìn gã bắt chuyện.

“Là người?!”

Vừa thấy khuôn mặt người này, thiếu niên nhất thời mê muội một trận, nhất thời cơ hồ đều nói không ra lời!

Chương thứ bảy mưa rơi bình hồ, gột rửa vài năm trong cõi trần mộng.

Tùng viên lục phổ bình lục ba, Hạ Oanh thiên liễm hoa tường vi. Thường ngày không có ai coi thường mưa vi, uyên ương tương hồ tắm hồng y.

—— mang tên Ân....

Chợt nghe câu nói cười này uyển chuyển, đánh thức trong lòng kinh ngạc, vội vàng nhìn lại vị người vừa đi ra:

Người này có tướng mạo là Tiểu Hoa Quỳnh Nhị, lơ lửng ôm trắng, không phải chính là cô gái từng chung sống vui vẻ với hắn sao?

Lần này, thiếu nữ đang lấy hình dạng đẹp đẽ của mình ra, bề ngoài như mặt trời ban trưa, mơ mơ hồ hồ như nước, quả thật có thể nói là thần quang ly hợp, lập tức khiến cho nàng đứng thẳng ở nơi đó, trở thành một chỗ mà mọi người không dám nhìn gần.

Đúng vào lúc Tứ Hải đường chủ choáng váng đầu hoa mắt, chợt nghe thiếu nữ mặc trang phục rực rỡ kia mở miệng nói:

“Chính tri đường chủ quên nhiều chuyện, may mà có tín vật nhẹ nhàng mang theo.”

Dứt lời, liền thấy nàng lấy một cái chén trúc nhỏ buộc một vòng trân châu anh ngọc bên hông, tháo xuống một cái chén trúc nhỏ buộc dây son, đưa cho người si ngốc trước mắt, cười dài nói:

“Xin đường chủ kiểm tra cho thật tốt, chữ viết trên chén là chữ thật?”

Trên chén nhỏ có khắc một chiếc thuyền con một chiếc lá, mấy ngàn nước gợn qua núi xa; mấy “Tích Châu lưu niệm” đơn giản vụng về, không phải chính là đêm năm trước của mình, ở trên núi móng ngựa đã khắc ánh trăng nhàn nhạt?

Mắt thấy chén trúc nhỏ đã pha chút loang lổ này, chỉ một thoáng tiếng sóng nước trên Nhật Hoàng Dương Hồ kia, tiếng thuyền tương ứng, tựa hồ đồng loạt vang vọng bên tai.

Không nghĩ tới, đời này lại có thể gặp lại nàng!

Qua trận trận này, vị Tứ Hải đường chủ này lúc đầu từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, khôi phục thái độ bình thường.

Sờ nhẹ chén trúc trong tay, lúc này mới nhớ tới câu hỏi vừa rồi của cô gái, liền xem xét một phen, ôn hòa đáp:

“Điều tra không sai, nguyên lai người thật sự là nhân rồi!”

Trả chén trúc lại, thiếu niên cũng nâng miếng ngọc bội treo trong cổ lên, mỉm cười hỏi:

“Tín vật này của người, ta cũng luôn mang theo.”

Thấy thiếu niên đã hồi phục bình thường, khuôn mặt Sở Như tiên lại trở nên ngưng ngung. Nhìn khối ngọc bội trơn bóng trên tay hắn, thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng ngâm nga:

“Thứ lỗi cho sự quân tử không bội, buồn bã vĩnh viễn nhìn ra Giang Nam...”

Thấy hai người như vậy, hai người Linh Hư đình kia ở bên cạnh cười cười. Liền nghe Linh Hư ho nhẹ một tiếng, nói ra:

“Nếu Doanh cô nương đã từng quen biết với Trương đường chủ, vậy vừa vặn có thể ở lại Thiên Điều nhai, ôn chuyện ly tình.”

Nghe chương môn nói vậy, bắt chuyện liền hoàn toàn thanh tĩnh lại. Để cư trú ở chỗ của mình, tự nhiên là cầu còn không được, sao còn có thể có nghi kị gì nữa. Chỉ là, tiểu nha đầu này, sao lại trở thành đệ tử nhà tục ở Thanh cung?

Nghe thấy thiếu niên nghi ngờ, Linh Hư kia liền giải thích sơ qua:

“Trong lúc nhỏ, thân thể gầy yếu, bộ dạng có một trận bệnh nặng; may mắn được sư đệ linh thành cứu giúp, vì thế liền bái ta làm môn hạ Thanh môn, tu tập luyện khí thanh thần chi pháp.”

“Thì ra là thế.”

“Được, Doanh cô nương vào trong Tứ Hải đường, người không còn nghi ngờ gì nữa đúng không?”

“Đương nhiên, tỉnh ngôn cầu còn không được, không biết chương giáo sư tôn còn có gì phân phó?”

Thấy mấy vị Đạo Tôn trong Thanh Tâm đường đều ở đây, chắc hẳn sẽ không chỉ vì chuyện nhỏ này mà đến. Nói không chừng sau đó lại theo nhau tới, đó là chuyện mình và Triệu Vô Trần đối chất —— lại nghe Linh Hư Tử nói:

“Ừm, hôm nay gọi người tới, chính là dặn dò chuyện này. Ở Doanh cô nương thân thể mềm mại quý báu, người nhất định phải bảo vệ nàng an toàn!”

Khi phân phó lời này, vẻ mặt vị chương giáo đạo tôn này lại ngưng trọng, tuyệt đối không giống với tình huống bình thường.

“Đó là đương nhiên! Doanh bạc là bạn cũ của ta, ta sẽ toàn lực bảo vệ nàng chu toàn”

“Vậy thì tốt rồi. Đến đây, người nhận cái này.”

Nói xong, Linh Hư quay người lại, trên bàn đá sau lưng mang tới một cái hộp cóc do đồng thau đúc thành, đưa tới trên tay Tỉnh Ngôn, dặn dò:

“Nếu trên vách đá gặp nguy nan, người liền dè xuống mắt cóc, ta phi vân đỉnh liền có thể biết.”

“Được!”

“Tuy nhiên... Cái hộp đồng này lại báo động như thế nào?”

Lúc tỉnh lại không giải thích được, bên cạnh dịu dàng nhìn cũng rất hiếu kỳ, không biết hộp cóc nho nhỏ này làm sao có thể cách sơn cảnh báo. Chỉ nghe Linh Hư kiên nhẫn giải thích:

“Tỉnh ngôn, người có từng nghe nói trên đời này có thú sánh vai không? Cổ kinh có mây: “Tây phương có yên thú sánh vai, so với Kỳ Hư, là san sát cam thảo cho Kỳ Lân; nếu gặp nạn, thì kiêu ngạo chấp lưng bỏ đi. Kỳ danh gọi là “Khắc khắc”. Trong hộp này, chính là Côn Bằng dùng bí pháp thanh bí ta

nuôi dưỡng, xưa nay không ngại uống. Nghệ Hư, là ở trên đỉnh phi vân của ta.”

“Thì ra là thế!”

Lời nói của hắn ta mới nghe đã cảm thấy có chút kiên thức; có điều, thấy Linh Hư chân nhân trình trọng như vậy dường như là lâm đại địch, khi tỉnh lại cũng cảm thấy có chút quá lo lắng, bèn nói với chương môn:

“Kỳ thật chương môn có chỗ không biết, Thiên Điều nhai ta vị trí u quái, bình thường cũng không có ai đến quấy nhiễu.”

Lúc nói thế, hắn thầm nghĩ Triệu Vô Trần hôm qua chịu thiệt thòi, sau này chắc chắn sẽ không còn dám lên núi ồn ào nữa. Lại nghe Linh Đình Tử ở một bên lo lắng xen vào nói:

“Trương đường chủ cũng không thể phớt lờ, gần đây La Phù Sơn cũng không được an ổn lắm. Hôm qua trong Sùng Đức Điện ta liền ra một chuyện lạ: Đệ tử dưới trướng Triệu Vô Trần, không biết vì sao lại mất tích cả đêm. Lúc đầu đệ tử cùng hắn không để ý, ai ngờ sáng sớm lại phát hiện Vô Trần ngã xuống bên một khe suối nào đó., Quần áo tả tơi, thương tích đầy mình đã thoi thóp. Nhìn mấy dấu răng bén nhọn trên tay hắn. Chắc Vô Trần đi ra ngoài tìm kẻ hờ, không kịp gặp mãnh thú trong núi: Hình như không chỉ có một cái!”

“Ai, nhìn tình hình của hắn, xem ra không nghỉ thêm hai ba tháng nữa, thần chí không tỉnh lại được rồi...”

“A? Lại có việc này! Không biết là tìm ở đâu —— có phải là gần Thiên Điều nhai ta hay không?”

Khi hỏi lời này, trên mặt thiếu niên lộ ra tình cảm thân thiết từ nội tâm.

“Không phải, bắt chuyện xin an tâm, khe nước kia cách Thiên Điều nhai rất xa. Bất quá, ta cũng không thể phớt lờ.”

Nói đến đây, Linh Đình Tử lại có chút kỳ quái lắm bầm:

“Quái lạ! Trong động thiên La Phù, chim bay cá nhảy, phần lớn đều được linh khí trong động thiên này đào hóa, nên sẽ không hung bạo như vậy: Chẳng lẽ thật sự có liên quan tới cái kia...”

Vừa nói đến đây đã nghe Linh Hư Tử chặn họng, nói:

“Sư đệ, hôm nay Doanh cô nương mệt mỏi trên đường rồi, chúng ta nên để nàng về Thiên Điều nhai nghỉ ngơi sớm thôi. Những chuyện cần thương lượng trước đã, sau này chúng ta thương nghị lại. Hai người các người đi trước đi. Nhưng nhớ không được đi nơi vắng vẻ quá mức, đề phòng bị dã thú làm tổn thương.”

Dừng một chút, suy nghĩ, lại nói thêm một câu:

“Nếu có hung thú ác đồ đến trên vách núi người quấy nhiễu, người liền quyền hành động đi. Nếu cần thiết, chết bất luận tội!”

“Cẩn tuân lời Chương môn.”

Sau khi tỉnh lại không cần phải nhiều lời nữa, dẫn người đi ra ngoài Thông Tâm đường, đi thẳng trở lại Thiên Điều nhai. Phía sau, còn loáng thoáng truyền đến vài câu nói: Nghe giọng nói kia, chính là Thanh Y đang tranh luận:

“Chương môn sư tôn, nếu như trong núi rất không yên bình, chi bằng để cho Doanh cô nương vào trong Linh Chân sư cô Tử Vân điện...”

“Không được!”

Câu trả lời như chém đinh chặt sắt từ trong miệng Linh Hư không hẹn mà cùng nói ra!

Hai người tỉnh lại, hiện tại đang đi trên con đường đá của Bàn Một trước một sau. Phân biệt đã lâu, hiện tại rốt cục lại gặp lại, nhưng nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Những lời ngàn tiếng tốt ngày xưa chưa từng gặp mặt, giờ phút này giống như đều chặn trong lòng.

Qua một hồi, nghe vậy cảm thấy im lặng như vậy thật xấu hổ, suy nghĩ một chút, liền hơi thả chậm bước chân, nói với nữ hài bên cạnh:

“Gốc, sao không thấy người mang quần áo bọc lại?”

“Đã mở miệng, người cuối cùng cũng chịu mở miệng sao?”

Thiếu nữ vẫn luôn tỏ ra không có ý định mở miệng trước, mừng rỡ nói.

”doanh nhân bây giờ là đệ tử trong sảnh của ngươi, chuyện này đương nhiên phải do ngươi phụ trách! Nghe chương môn bá bá nói, gần đây ngươi kiếm được không ít vàng bạc từ quan phủ. Ngươi không được tiết kiệm tiền với ta.”

“Ha ha! Đây là đương nhiên. Chỉ có điều...”

Nhìn bộ váy hoa quang trên người thiếu nữ bên cạnh ẩn hiện hoa lệ, bắt chuyện lại có chút chần chờ:

“Cho dù ta không tiếc tiền tài, nhưng dưới chân núi này truyền cho La huyện thành, bất luận thế nào cũng không được bộ trang phục lộng lẫy cỡ này của ngươi...”

“Đường chủ người yên tâm, chỉ cần nữ tử khác trong đường ăn mặc như vậy, ta liền mặc.”

“À, hóa ra ngươi đã thăm dò rõ ràng rồi...”

Đề tài này vừa được đề cập, hai người liền bỏ qua sự câu nệ ban đầu, tựa hồ như hồi phục lại những cảnh gặp gỡ trong mấy năm trước. Từng màn trước kia, tựa hồ lại từ đáy lòng nổi lên, nặng lại tươi sống ở trước mắt mình. Trong lúc khẽ cười, phảng phất như lại nghĩ thấy một tia hơi nước quen thuộc dâng lên...

“Giới chủ, bây giờ còn sớm, trong sảnh hẳn là còn chưa chuẩn bị cơm. Ta dẫn ngươi tới một nơi trước, bảo đảm ngươi thích.”

“Được ạ!”

“Chỉ là, nơi đó có chút xa một chút.”

“Yên tâm đi, ta có thể làm được. Chẳng qua... vừa rồi không phải các sư tôn đã nói, không nên tới nơi hẻo lánh quá sao?”

“Ha ha!”

Lúc này tỉnh lại đại khái đã nghĩ thông nội tình, liền cười ha ha, nói:

“Cuộc thì ngươi yên tâm đi, có Trương đại đường chủ ta ở đây tự nhiên là bách không cấm kỵ!”

“VẬY THÌ TỐT RỒI!”

Doanh nha đầu vẫn luôn tin tưởng thiếu niên trước sau như một.

Thế là, ước chừng sau nửa ngày, hai người này ở bên trong chỗ sen lay lắt kia.

Một chiếc bè trúc, chở hai người, chậm rãi lay động giữa hồ nước. Hiện tại chính là lúc hoa sen nở rộ, phủ kín hơn nửa lá sen xanh của mặt hồ, từng đóa hoa sen kiều diễm dâng cao trên nước, nhiều hơn tương đương với người. Thiếu nữ cuộn mình ở sau bè, thiếu niên ngồi quỳ gối ở đầu bè, trèo lên lá dâu ven hồ hai bên, để bè trúc trong hồ vẽ ra một con đường thủy khúc chiết.

Lúc này sắc trời đã tốt, bốn phía có hình ảnh Tình Loan nhiễm bụi, đúng là cảnh tượng xuất chúng. Nhìn một hồ hoa sắc, người thấy mùi thơm đầy mũi, nhẹ nhàng nhin không được khen:

“Đẹp quá a...”

Một tiếng tán thưởng bình thường này, hiện tại lại có chút khác thường - cũng không biết tại sao, có thiếu niên này ở phía trước, cư trú tán thưởng câu này, lại mang theo một chút tiếng yêu kiều bất thường. Thiếu nữ chợt phát hiện ra điểm này, sợ giật mình nhận ra, liền bất giác mặt hơi đỏ lên, hai đóa hồng phấn, chính là có thể so sánh với sự khoe khoang bên cạnh.

Bất quá thiếu nữ then thùng lại quá lo lắng. Thiếu niên đầu bè, nhất thời sao có thể nghe ra sự khác nhau trong đó. Ở trong tai hần, đều là tiếng trời thanh âm.

Nghe được ca ngợi, hần liền quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt kiều thư của thiếu nữ, cười nói:

“Kỳ thật, ta cũng cảm thấy sơn thủy trước mắt, so với bình thường thật có thêm chút ý vị.”

“Tại sao lại thế?”

“Bởi vì hôm nay chúng cũng mượn chút mỹ nhân phong vận a.”

Thiếu nữ nghe vậy, khẽ gắt một cái —— không khỏi hồi tưởng lại lời nói khinh bạc của thiếu niên này ven hồ Kính Dương ngày đó; xem ra, cách xa nhau gần năm gần đây, vẫn còn lười biếng như năm đó.

Giải thích, nhưng không biết trong lòng cô gái có rất nhiều suy nghĩ; vừa rồi đảo mắt, lại liếc thấy bên hông cô gái có một cái chén trúc nhỏ, liền chép miệng, than thở:

“Đáng tiếc hiện tại không có rượu, nếu không chính có thể phù du khúc thủy, chẳng phải càng khoái hoạt!”

Nói đến đây, chợt nhớ tới gì đó, liền cùng thiếu nữ phía sau khoe khoang nói:

“Ở nhà có người cũng biết, mùa thu năm ngoái người từng uống rượu Tùng Quả Nhi, về sau đều kinh động đến Hoàng thượng! Hiện tại, chúng ta rượu từng tử rượu ở ngoại ô thành Trừ Châu, đều trở thành cống phẩm châu phủ!”

Trong khi nói chuyện, đúng là vẻ mặt đắc ý.

Thiếu nữ thấy thế, chỉ mỉm cười, nói:

“Thật không?”

“Đương nhiên, không lừa người! Đúng đúng rồi, người bắt giác bây giờ mặt trời có chút dữ rồi?”

Mặt trời gần ngay chính giữa, ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, bắt mắt chỉ sợ phơi nắng làm vị thiếu nữ mềm mại sau lưng này bị thương.

Trước khi tỉnh lại, cư trú cũng không quá câu thúc, nghe hẩn hỏi, liền đáp:

“Đúng là hơi phô trương.”

“Ha ha, thật là đúng lúc!”

“Ồ?”

Cô gái không rõ vì sao hẩn đột nhiên cao hứng bưng bưng.

“Thời tiết như vậy, vừa vặn có thể cho người xem pháp thuật ta từng học được!”

Không biết vì sao, trước mặt doanh trại, bắt chuyện không tự giác trong lòng liền có chút khoa trương hiếu thắng. Vì vậy, liền thấy hấn gỡ xuống Thần Tuyết ngọc địch không rời khỏi người, bắt đầu thổi khúc tiên tràn ngập ý mây mưa kia. Trong lúc nhất thời, tiếng sáo thanh thuận du dương, vang lên trong một hồ xanh biếc ung dung.

Bắt quá, tuy rằng sáo khúc dễ nghe, pháp thuật này triển lãm lại có chút lệch bản ý. Vốn, mơ hồ chỉ dẫn tới một ít mây đen, che đầy mặt trời trên đỉnh đầu, lại không biết là không thể tùy tâm sở dục không chế lửa, hoặc là tâm tình khẩn trương phát huy thất thường, không bao lâu, từ trong Mặc Vân trận phía trên sen trống này tụ tập lại, lại ùn ùn nổi lên một trận mưa bụi.

Cơn mưa bụi này như khói như sương, nhiễm đầy ao xanh ngắt, hạt mưa lớn hơn một chút nhảy lên trên mặt hồ sen, trong lúc nhất thời khắp hồ đều là tiếng mưa rơi sen sen. Đôi tiểu nữ gặp gỡ một lần nữa chính là:

Vẫn là gỏi nước thuyền gió, lại hương Yên Ba tìm mộng cũ.

Cần gì phải dùng trang điểm đậm đà, một màu sắc không nhìn thấy sự ngây thơ của nó.

Pháp thuật của mình thất thường, ướm sững thiếu nữ, bắt chuyện rất lúng túng. Đang định lên tiếng xin lỗi lại thấy nơi cư trú trú đầy hồ khói mưa lại càng thêm cao hứng. Thấy mưa bụi tề tụ, vội vàng bẻ hai lá sen rộng lớn, một đóa đưa lên đầu thiếu niên, một đóa treo trên đầu mình. Bà đỡ mũ sen, còn cười khanh khách với hấn, tựa như có chút kinh ngạc khen ngợi.

Lúc rời đi, trên hồ bụi mù mịt hình ảnh hai người đang bị nhuộm qua, vì vậy thiếu nữ liền hiện ra Khúc Hồn lung linh mà thiếu niên chưa bao giờ gặp qua. Trong nhất thời, vị thiếu niên vốn gan to bằng trời này lại chỉ dám khuyến khích nhìn chăm chăm vào lúm đồng tiền của thiếu nữ, ánh mắt không dám tiếp tục đảo qua nơi khác...

Ngay lúc hai người này thần tư mờ mịt, cũng đã là mây thu vũ cương, bốn vách núi xanh biếc như nước chảy. Phía đông chân

trời, có một đạo Nghê Hồng màu sắc nhạt. Đúng là:

Phượng tước phiêu nhiên xuất khỏi lồng chim, say mê chịu lấy
hương thơm nhàn nhạt của gió, lại như ve nơi cây liễu bên
ngoài, nguyện vì Ngư Dược Thúy củ đông.

Chiếc chén Phiên Thiên Trúc ba nghìn bích, áo Ánh Thủy
Cung đỏ mười vạn. L gột rửa hết mộng đẹp vài năm trên trần
thế, tâm quân tương tự ngó sen linh lung.

Chương thứ tám, dựa vào lan can nhìn kiếm, nhìn thấy thân ngoài thân.

Đợi đến khi mây tiêu mưa tan, hai người bắt đầu nói chuyện, liền xuyên qua tầng tầng lá sen chồng chất, kéo bè trúc lên bờ. Trên bờ tới, lại ngồi ở trên tảng đá bên hồ phơi nắng một trận quần áo, thiếu niên liền lấy hộp cóc trên tảng đá kia, cùng thiếu nữ cùng một lúc quay về vách núi ngàn con.

Trải qua trận mưa bụi tẩy rửa này, hiện tại cảnh núi trước mắt này có vẻ thông thoáng thanh minh lạ thường. ngói màu lam bầu trời, mắt nhìn đều cảm thấy có chút chói mắt.

Trên đường trở về, hần bắt chuyện trên sườn dốc bên cạnh con đường đá, lại nhìn thấy vị đồng môn đệ tử Điền Nhân Bảo kia say mê tầm bảo.

Thấy người quen, bắt chuyện liền nghiêng người hướng dưới sườn núi chào hỏi một mình. Nghe được phía trên có người gọi tên mình, Điền Nhân Bảo cũng trong lúc cấp bách ngẩng đầu lên, ngửa mặt đáp:

“Được! À, hóa ra là Trương...”

Mới nghe hần nói được một nửa, lại bất thành linh nhìn thấy vị đồng môn đột biến, trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt tròn béo kia đang biểu hiện thần sắc vong ngã. Vừa nhìn thấy bộ dáng này, liền thầm hô không tốt, vội vàng mở miệng nhắc nhở:

“Điền huynh, cẩn thận dưới chân!”

—— nhưng đã muộn: Lời còn chưa dứt, đệ tử thanh trà leo lên sườn núi kia, sớm đã thành một cái hồ lô hình tròn, trong chớp mắt đã rơi xuống dưới chân núi!

Nhưng may mắn chính là, sườn núi này cũng không dốc đứng, chỗ Điền Nhân Bảo leo cũng không xa, bởi vậy lần này ngoài ý muốn mới chưa tạo thành cục đá thứ hai trong hai ngày. Chỉ thấy vị Lạc Sơn đạo hữu kia chỉ thoáng dừng lại ở đáy sườn

núi, liền đứng lên triển khai tay chân, hướng lên núi xa xa thăm hỏi ——

Thoạt nhìn, vị Nhân Bảo đạo huynh này đã quen với việc ngoài ý muốn như vậy.

Trở lại trên Thiên Điều nhai, cư trú rất nhanh liền đánh một trận cùng hai thành viên khác của Tứ Hải đường.

Vừa mới bắt đầu nhìn thấy vị tỷ tỷ xa lạ này, Quỳnh Huy vậy mà còn có chút không dám sợ hãi nói chuyện với nàng, chỉ tại chỗ không chú ý tới nàng, mới lén chớp chớp mắt, đánh giá vị tỷ tỷ mới như tiên nữ này.

Chỉ bất quá, bé gái nhận sống như vậy, chỉ tiếp tục sau giờ cơm trưa. Sau khi ăn cơm trưa, một thiếu nữ nhỏ nhắn đã kêu “Tú Doanh tỷ tỷ”, ” Cư Doanh tỷ tỷ” mở ra. Đường chủ Tứ Hải đường mới kịp giới thiệu qua một lần, ba vị tiểu nữ tử này, cũng đã gom lại một khối, bắt đầu cực kỳ hòa thuận tán gẫu bầu trời.

Thấy các nàng nhanh như vậy trở nên quen thuộc như vậy, bộ dáng có chút hứng thú, bất bẻ ngược lại có chút giật mình. Chờ ở bên cạnh lặng lẽ tuần tra hai vòng, mới dần nghe rõ ràng chuyện gì xảy ra:

Hóa ra, tuy rằng ở trong đệ tử với tuyệt, nhưng trước đó Quỳnh Thước không quen biết, nhưng các nàng đều có một đề tài chung, đó chính là Trương đại đường chủ mà các nàng đều quen biết, còn quá khứ, hiện tại, thậm chí là tương lai.

Nghe thấy tiếng cười nói trong nhà đá thanh lương thỉnh thoảng truyền ra, vị thiếu niên đang đọc kinh thư trong tay áo kia, đáy lòng đều có chút dao động. Hắn nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ những chuyện trước kia của ta, thật sự có nhiều buồn cười như vậy?”

Hoặc dịu dàng, hoặc tươi cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng thuận gió truyền đến, khiến hiệu suất thanh tu của vị Trương đường chủ này sau giờ ngộ giảm đi rất nhiều.

Có lẽ, những ngày tháng như vậy, còn phải trôi qua một hồi mới quen được.

Đợi mặt trời hơi nghiêng về phía tây, ánh mặt trời không đẹp như vậy, bắt chuyện liền mang theo Quỳnh Huyền, hoặc là nói Quỳnh Lục quần lấy bắt chuyện, hai người xuống núi La Phù, đi truyền tông La huyện thành cho các nữ đệ tử Tứ Hải đường mua quần áo phẩm. Cư ngụ có lòng cùng đi, nhưng thiếu niên suy nghĩ một chút, vẫn quyết định để nàng ở lại trong nhà nghỉ ngơi.

Sau khi nhàn rồi đi tới Thiên Điều nhai, ban ngày bình thường đều đến Tử Vân điện trên núi cao Úc Tú, cùng Linh Chân tử tu tập dưỡng khí thanh thần thuật. Nếu rảnh rồi, nàng liền thay thế lý lẽ tĩnh lại, dạy tuyết thích hợp, Quỳnh Thuần tập văn luyện chữ.

Thông qua quan sát vài ngày, xem ra phụ mẫu của Doanh nha đầu này cùng chư vị đạo trưởng La Phù Sơn đích xác có chút giao tình. Cái này không phải, thượng thanh cung đệ tử đều mang đạo điển tịch chỗ ngủ, nhàn nhã đều có thể mượn về.

Những điển tịch này, sau khi tĩnh lại liền giảng giải một lượt cho Quỳnh Tuyết nghe. Trong hai vị đường chủ Tứ Hải đường lệ thuộc trực tiếp đệ tử, tuy rằng Quỳnh Đình đối với việc tu luyện pháp thuật là không có gì là không thể, nhưng đối với giấc Tuyết thì, mỗi quyển điển pháp Đạo gia đều có tác dụng đặc biệt quý giá.

Bởi vì hai vị nữ đệ tử này của Đường Đường, lai lịch đều làm cho người nghe kinh hãi, khi thông báo tin tức giới thiệu, khó tránh khỏi cảm thấy khó tả, có nhiều chỗ hàm hồ. Cho nên, hiện tại thấy vị thổ cô nương thanh linh thanh nhã dễ học như vậy, ngoài kinh ngạc còn có chút kính nể.

Mà bản thân doanh hộ có chút hành động, cũng làm cho tỉnh ngôn cảm thấy kỳ quái. Vị này hiển nhiên xuất thân từ nhà phú quý ở Doanh tiểu thư, đối với các loại công việc vụn vặt lẽ thường làm, hết sức hứng thú. Vì thế, nghe nói liền thấy hai cô bé này, hoặc ở bên suối lạnh trên sườn đông, hoặc ngồi trong nhà bếp, hào hứng dạt dào trao đổi tâm đắc việc nấu cơm giặt quần áo.

Tuy có chút kinh ngạc, nhưng lúc ấy nữ tử làm những chuyện này, cũng coi như là thiên kinh địa nghĩa; trôi qua một hồi,

nghe cũng không có gì lạ.

Khi mới tới Thiên Điều nhai, vị Trương đường chủ Tứ Hải đường này từng muốn mượn cơ hội chinh đồn lại bồi phạt trong đường một chút. Hoặc trước sau theo nhập môn, hoặc theo tuổi tác, cuối cùng phải phân ra hai đệ tử lớn tuổi, ngày thường cũng dễ chào hỏi, tránh được tỷ muội muội muội gọi loạn - còn tốt, không biết, còn tưởng rằng đây là gia đình!

Rất đáng tiếc, lần này hấn khổ tâm, sau khi nói ra, không ai có thể lý giải:

Tuyết thì thâm khiêm tốn nói mình chẳng qua là nô tỳ; Quỳnh Quỳnh chỉ la hét chỉ cần làm muội muội của ca ca; nhân sung thì là ý cười, tuy rằng vui vẻ, long lanh như lan, nhưng hiển nhiên cũng không tích cực lắm.

Vì vậy, Trương đường chủ định thành lập một nguyện vọng trật tự mới trong nội đường, trước sự ngăn trở của nhiều phương tám hướng, cuối cùng cũng hóa thành bọt nước.

Lướt qua năm tháng nhân nhĩ trên Thiên Điều nhai này, không đề cập tới, lại nói một nơi thủy quang hàm óng ánh nào đó.

Phía dưới một cây hoa tương như ngọc có một thiếu nữ dung mạo thướt tha, lấy tay vết nhẹ, lẳng lẳng xuất thần.

Trên tán cây trên đỉnh đầu thiếu nữ, đóa hoa đang nở đầy màu ngọc. Mỗi cánh hoa, óng ánh thanh tú; chợt bay xuống, rơi xuống đất thành tiếng. Giữa chạc cây hoa, đang lúc du động mấy đuôi cá vàng rực rỡ.

“Linh Dục con ta, sao lại đang ngăn người vậy?”

Người nói chuyện chính là một vị mỹ nhân mặc cung trang, từ xa đến gần, nhẹ nhàng đi về phía thiếu nữ đang đứng dưới tán cây.

“Có phải là có tâm sự gì hay không?”

“Không, không có.”

Cho đến khi mỹ nhân hỏi câu thứ hai, thiếu nữ mới bừng tỉnh khỏi thần tư mờ ảo.

“Có phải đang suy nghĩ về tên tiểu tử thối sáo ở thành Ung Châu kia hay không?”

“Không, không có.”

Thiếu nữ theo thói quen trả lời, hơi dừng lại, mới nghĩ ra hàm nghĩa trong lời nói của mẫu thân, mặt không khỏi đỏ lên, dồn dập sẵn giọng nói:

“Tên tiểu tử ngốc kia lại u mê, lại lười biếng, ta sẽ không nhớ đến hắn đâu!”

“Thật sao?”

Nữ nhi vội vàng phủ nhận ngữ khí này, thật sự không đánh, nhìn nữ nhi luôn luôn kiêu ngút không có kỵ, hiện tại trên mặt lại bay lên hai đóa hồng vân, khiến vị cung trang mỹ nhân này âm thầm kinh hãi. Nàng cười nói:

“Không phải là tốt rồi. Linh Dục ngươi cũng là đứa trẻ thông minh. Phải biết rằng vị công tử đã tỉnh ngôn kia không cùng một loại với chúng ta. Bởi vì cái gọi là nhân thân cách biệt nhau, như ngăn rặng san...”

“Ai da, nương nói đi đâu vậy! Không nghe không nghe. “

Thiếu nữ tự cho rằng che giấu mình rất khá, đến lúc này mới biết được bản thân đã sớm bị mẫu thân nhìn ra tâm sự của mình; tới lúc xấu hổ lại hồi phục bản sắc kiêu dị ngày xưa, nhào vào lòng mẫu thân đang làm nũng với mình.

“Con, con đi tìm gia gia nói chuyện!”

Thiếu nữ đang lắc đầu như trống bỏi, chợt hai mắt sáng ngời, liền từ trong lòng mẫu thân tránh thoát, xoay người lướt đi.

“Đứa nhỏ này đã hiểu tâm sự rồi. Ừm, rảnh rồi cũng phải lưu ý giúp nàng một chút.”

Nhìn bóng lưng thướt tha do hải nhi lão đảo đi, mỹ nhân trong cung này nhin không được thở dài một tiếng:

“Thật sự là dưỡng nhi một ngàn tuổi, thường ưu chín trăm chín mươi...”

Hơn nữa vị trên La Phù Sơn kia đã cảnh tỉnh hẳn, hoàn toàn không biết bởi vì hẳn, ở ngoài mấy ngàn dặm đã khiến cho một gia đình nhỏ ấm áp phong ba. Chiến sự tiểu phi chiến toàn thắng trở về, cư xử kỳ tích như kỳ tích xuất hiện trước mắt, thiếu niên đường chủ này đúng là tâm trạng rất tốt. Mỗi ngày, không phải đọc đạo kinh, thì là tập pháp thuật, cuộc sống này vô cùng thoải mái.

Đã có giáo huấn chiến sự Hỏa Vân sơn, lúc đêm qua, Trương đường chủ sẽ ở trong Tụ Vân đình, làm phương pháp “Luyện Thần Hóa Hư”, mang tiên linh khí tràn đầy ở La Phù Động Thiên, luyện hóa thành Thái Hoa đạo lực của mình.

Ước chừng ngày thứ tư sau lúc hồi nhai, đêm nay trăng tròn như bàn. Trăng tròn màu bạc treo cao trên bầu trời La Phù Sơn. Ở trước vách núi ngắm trăng một lát, mấy cô gái liền vào nhà đi thảo luận nữ hồng; bắt đầu bài tập theo lệ trong Tụ Vân Đình một ngày.

Đáng giá nửa tháng này, thanh quái kiếm kia tự nhiên cũng là bên cạnh hẳn, cùng nhau hô hấp thiên địa nguyên khí trong Nguyệt Dạ động thiên linh diệu. Sau một phen luyện thần hóa hư, thiếu niên lại cầm cổ kiếm trong tay, bắt đầu tu tập cảm ứng thuật của Ngự Kiếm Quyết.

Ánh trăng bao phủ động thiên La Phù, đang lộ ra yên tĩnh vô cùng. Sương mù mờ mịt trên Thiên Điều nhai, lặng lẽ thấm ướt vạt áo thiếu niên.

Trong đêm núi tĩnh tịch yên tĩnh như vậy, vị thiếu niên cầm thanh cổ kiếm này lại dựa vào lan can dần dần ngủ thiếp đi...

“Ta đến nơi nào rồi?”

Thiếu niên buồn ngủ đột nhiên phát hiện mình đã đến một nơi xa lạ.

Nơi đây thật là kỳ dị. Không có trời, không có đất, không có ánh sáng, không có bóng tối, không có lên cao, không có hạ xuống; cả người, tựa hồ phiêu đảng ở trong bầu trời đêm vô cùng vô tận vô tận, tay chân đều không có chỗ dựa.

Thiếu niên không biết xảy ra chuyện gì, thấy cảnh ngộ kỳ dị này, trong lòng lại sinh ra một tia sợ hãi.

Đang lúc lục thần bất chủ, chợt nghe được bên cạnh có một tiếng cười nhẹ nhàng, bỗng nhiên đảo mắt, tựa hồ đang có một thiếu nữ, chợt lóe qua bên cạnh.

“Đợi ta với!”

Thiếu niên không kịp suy nghĩ liền tung bay đuổi theo. Thiếu nữ vừa rồi nhẹ nhàng phiêu nhiên bỏ đi, giống như linh tọa, như quỳnh kiều, lại như tuyết vậy. Hoặc là, cũng không giống. Nhưng thiếu niên lại không nghĩ đến là ai, chỉ cảm thấy thiếu nữ này, mình quen thuộc như thế.

Chỉ là, nơi này không có chỗ dựa, mặc cho chính mình hăm hở phát lực, nhưng chỉ bay không nhanh. Trong lúc lo lắng, chỉ nghe tiếng cười yếu ớt trước mặt, thủy chung đuổi theo nàng không kịp.

Đang lúc khổ não, chợt nghe ” sọc” một tiếng, giống như màn vải màu đen bị xé ra một chỗ, hắc ám vô cùng vô tận quanh người này, đột nhiên trở nên sáng tỏ lên.

“Hu hu hu...”

Trong nháy mắt, liền phát hiện mình đang ở trong một chiến trường hỗn loạn không chịu nổi. Bên cạnh thân thể lắc lư của tất cả đều là quang quái quái thân ảnh người của Lục Ly; trong tai nghe được tất cả đều là tiếng kêu loạn cổ quái kỳ lạ.

“Ta lại đến Hỏa Vân sơn sao?”

Đang lúc kỳ quái, lại thấy mình đã biến thành một mũi binh khí kỳ dị to lớn không gì so sánh được, từ trong vạn dặm vân đào xé gió mà đến, hướng những quái nhân dây dưa chém giết cùng một chỗ kia càn quét mà đi.

Trong lúc râu quai nón, thiên địa lờ mờ đã được làm sáng tỏ; Tinh đầu đầy trời, ánh sao rực rỡ như thiếu nữ; nhật nguyệt sáng ngời hạ xuống phía đông, không ngừng đan xen. Đảo mắt một cái, tựa hồ đã qua vạn năm. Trong lúc hoảng hốt, giống như từng có một con cua nhỏ mềm lạng lẽ bò qua thân thể lạnh như băng của mình, lưu lại vài giọt nước mặn chát; lại giống như một con vân ưng hùng tuấn, từng gào thét bay bên cạnh mình.

Trong ngàn năm sát na, tựa hồ từng có bốn mùa diên đảo; bàng mắt thấy “Chính mình” thanh kiếm này, bỗng nhiên bay lên một điểm lưu quang, cùng Bắc Đẩu Thiên Khuyết lục tinh kia tranh đấu; sau đó, hóa thành bắc đẩu thứ bảy, ở vị trí đầu tiên, dẫn dắt quần tinh, chỉ đông vi xuân, nam là Hạ, chỉ tây vi thu, chỉ bắc vi đông.

Tựa hồ lại từng có lúc thống khổ căm hận, bay ra ngàn vạn con giao long, sóng nước che trời, đại dương mênh mông, một trắng một ngàn dặm. Trong thoáng chốc, dường như có ngàn vạn người đang cầu xin mình; lại có ngàn vạn người dưới sự dẫn dắt, bao vây và lung tung, cố gắng dẫn dắt nước lũ tràn ra về phía đông. Cự lực muốn thấy rõ mặt mũi người nọ, nhưng chỉ là một mảnh mơ hồ.

Trong lúc giãy dụa giương mắt, lại phát hiện nước lũ ngập trời, đột nhiên đánh ngược lại, đang muốn thôn phệ chính mình...

Đảo mắt đã sắp diệt đỉnh, vào lúc này lại đột nhiên kinh hãi.

Mở đôi mắt hoảng sợ ra, lại phát hiện mình chỉ ở trong thạch đình trên sườn núi cao. Hơi giương đôi mắt ngái ngủ, lại phát hiện ánh trăng long lanh đã lặng yên mất đi; một luồng nắng ấm đỏ tươi, đang xuyên thấu sóng mây ngoài trời vạn dặm, chiếu rọi cổ kiếm thể lương ở trong ngực.

“Hả?”

Bỗng nhiên, thiếu niên đang xoa xoa đôi mắt ngái ngủ lại đột nhiên phát hiện có gì đó khác thường...

Hai mắt tròn to, liền thấy đóa mặt trời sáng lạn trước mắt, đang chiếu sáng hai chữ triện phong cách cổ xưa trên thân kiếm màu ngăm đen:

“Phong Thần”.

Chương thứ chín, bút trận sinh vân, che đi huyền ảnh thân ảnh.

Tinh mơ màng còn chưa thích ứng với ánh nắng ban mai, hai chữ rực rỡ ánh mặt trời, chính là dựa theo toàn bộ tầm nhìn của thiếu niên.

“Phong Thần?”

Bắt chuyện, hẩn dụi dụi hai mắt, sau đó lại ngó xung quanh xem xét, cuối cùng xác nhận hiện tại cũng không có nằm mơ.

“Đây là tên của kiếm sao?”

“Phong Thần... khẩu khí thật lớn!”

Trong lòng lặp đi lặp lại hai chữ này nhai nuốt mấy lần, lại hồi tưởng lại mình vừa mới làm trong giấc mộng ly kỳ kỳ quái, mở miệng nhìn không được nghĩ:

“Kiếm Linh này, có phải lại trêu ghẹo ta rồi không?”

“Phong Thần, nói không chừng chỉ là tên người đúc kiếm năm đó? Ừm, tiền bối này họ Phong, tên một chữ “Thần”.”

Nghĩ lung tung đến đây, trong lòng ngược lại khẽ động:

“Kiếm này tên có, không biết kiếm linh này có tên không? Nếu không, vậy ta cũng không khách khí, vừa vặn không có việc gì, liền tới lấy bữa cho cô!”

Mới vừa nghĩ tới đây, không đợi hẩn đi cảm ứng với kiếm, lại phát hiện hai cái áo khoác trên thân kiếm, đang dần dần vặn vẹo hình dạng. Chờ hai ba lần ánh mắt lại nhìn xuống, lại phát hiện “Phong Thần” trên thân kiếm, hiện tại đã biến thành hai chữ khác.

Hai chữ này nét bút xiêu xiêu vẹo vẹo, mặc dù tự thành một thể, cổ sơ tự nhiên, nhưng lại khó nhận ra. Lật tới lật lui phân biệt cả buổi, mới phát hiện hai chữ này là gì.

“Dao Quang.”

“Dao Quang, đây chính là tên của Kiếm Linh đúng không?”

“Dao Quang, Dao Quang... Câu từ này hình như rất quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra là cái gì.”

“Ha ha! Kiếm này biết viết chữ, thật thú vị!”

Nghĩ đến điểm này, bắt chuyện chợt nhớ tới một chuyện, trong lòng liền ngẫm chốc với cổ kiếm trước mắt này “Phong Thần” thâm:

“Kiếm thần, hay là, khắc lên thân kiếm, viết thành “Kiếm thức ngôn” được không?”

Cầu mong chưa xong, lại thấy thân kiếm khẽ run, lên tiếng ong ong, dường như giận dữ một tiếng; khấn trương đi cảm ứng, nhưng lại không hề có động tĩnh gì.

“Thật ra ta chỉ đùa một chút, khà khà...”

Thấy Kiếm Linh Dao Quang không phản ứng với mình nữa, mở miệng đánh phải ngượng ngừng cười giải thích.

“Ca ca, buổi sáng tốt lành a! Huynh dậy rồi sao?”

ân cần thăm hỏi nhiệt tình như thế, nhất định là Quỳnh Huyền muội muội đáng yêu. Quay đầu nhìn lại, chính là Quỳnh Huyền cư mặc chỉnh tề, muốn đến bên cạnh suối nước lạnh rửa mặt.

Chạy vội đến trong Tụ Vân đình, Tiểu Quỳnh Thu nhú mũi nói ra:

“Tôi hôm qua muốn ngủ cùng ca ca, nhưng Doanh tỷ tỷ nói ta thân nhỏ, trong đêm ngủ, đang ngủ thì muốn lăn xuống vách núi. Nhưng Doanh tỷ tỷ vốc người vừa lúc, lại không muốn cùng ca ca ngủ!”

Tiểu nha đầu vẻ mặt tiếc nuối cùng khó hiểu.

Cô bé nói năng thản nhiên như vậy, không biết có nghe rõ Doanh nha đầu đang ở bên suối lạnh hay không nữa. Chỉ có điều chiếc khăn vải trong tay nàng không biết vì sao lại đột nhiên trượt xuống đất.

Mà thiếu niên trước giờ vẫn luôn lơ đãng với cô bé như vậy, lúc này nghe xong, lại đột nhiên bắt giác mặt mũi đỏ bừng! Về

mặt dị thường này, sống một hồi lâu mới hết sạch, hầu như không còn.

May mắn chính là, hiện tại ráng chiều phía đông đang chiếu đỏ mặt hắc, nhất thời cũng không phải lo làm người ta thấy rõ sự xấu hổ trên mặt. Mà hôm nay, bề ngoài tẩy rửa so với xưa nay dài hơn nhiều; chờ nàng khoan thai vào trong Tự Vân đình, thần sắc đã sớm khôi phục tự nhiên.

“Giương tử, người tới vừa lúc.”

Làm người ở lại trong đình, vừa mở miệng liền mở miệng hỏi:

“Người đọc nhiều, giúp ta xem hai chữ này có nghĩa là gì.”

Nói xong, bắt chuyện đưa Phong Thần Kiếm vào trong nhà.

Cầm kiếm trong tay quan sát tỉ mỉ một hồi lâu, hơi suy nghĩ một chút, liền nói Minh Văn Hàm Nghĩa cho thiếu niên trước người:

“Dao Quang, đỉnh đầu của Bắc Đẩu Lam là sao thứ nhất.”

“Ồ! Thì ra là thế. Doanh bạc quả nhiên là bác học uyên bác!”

Nghe vậy, gã giật mình, nhin không được tán thưởng một tiếng.

Nghe hắc tán thưởng, trong nhà dịu dàng có gợn sóng; Quỳnh Đình tiểu nữ oa nhi thì vẻ mặt vui mừng, trong lòng đang ước ao:

“Có Doanh tử tử đọc rất nhiều sách, cũng có thể được ca ca khen ngợi. Nếu có một ngày như Quỳnh Đình, cũng có thể đọc được rất nhiều sách giống như nàng, viết rất nhiều chữ, vậy thì tốt rồi...”

Liên tưởng đến một chiêu chếp chó bò của mình, tiểu nha đầu vẻ mặt ảm đạm. Đúng vào lúc này, lại nghe thiếu niên kinh ngạc nói:

“Đứng đầu Bắc Đẩu cũng là ngôi sao thứ nhất?!”

“Thì ra, giấc mộng tối hôm qua, cũng không phải hoàn toàn hoang đường vô căn cứ.”

Lập tức, mới nghe được liền đem sự việc quái dị trên Tụ Vân đình giảng thuật với mấy người kia một phen. Mặc dù vật trong mơ từ trước đến nay chỉ nhớ đến đại thể, nhưng vẫn vô tình có lưu quang bay lên, hoá thành đối lập bảy của Bắc Đẩu Tinh, cùng Thiên Cương Lục Tinh tranh đấu, vẫn còn nhớ rõ ràng.

“Chẳng lẽ việc này là do kiếp này đích thân trải qua? Hoặc là có cách giải thích gì?”

Nhưng tỉnh lại thì đám người Doanh Hải Tử tỉ mỉ tìm hiểu, dù sao cũng không giải thích được. Cuối cùng, Tứ Hải Đường chủ hạ quyết tâm:

“Đội ngày nào đó xuống núi tuần điền, đi đường Truyền La đi dạo, tìm một tinh tướng giao, nhờ hắn giúp ta giải giải quái mộng này!”

Thế là, doanh trại và tổ hợp tuyệt đều tản đi, mỗi người sửa sang lại trang phục của mình. Chỉ có Quỳnh Đình còn đứng ở bên cạnh thiếu niên, ngửa mặt nói:

“Ca ca, người thường xuyên làm quái mộng sao?”

“Cũng không thường xuyên, chỉ là gần đây có chút ngủ sâu thôi. Cũng không biết có quan hệ gì với mấy ngày trước đi Hỏa Vân sơn tiêu trừ.”

“Ừm! Gần đây Quỳnh Đình cũng thường xuyên gặp phải quái mộng!”

“Ồ? Mộng cái gì?”

“Ta mơ thấy núi lớn phun lửa, còn có sông lớn không bị rơi xuống đáy!”

“Còn gì nữa không?”

“Chỉ có như vậy thôi! Mỗi lần ta đều mơ thấy rất nhiều thứ, nhưng tỉnh lại thì chỉ nhớ được hai thứ này!”

Cô bé âm ức.

“Vậy sao? Thật ra nằm mơ cũng giống vậy, cũng không có gì kỳ lạ. Ngọn núi lớn bốc hỏa này, hẳn là sông Hoả Vân lần trước; không lạc đến cùng, sông lớn... Ha ha! Có phải lần

trước nhìn thấy cái gã hư hỏng kia rơi xuống núi, mới có giấc mộng này hay không?”

Lúc này hắn cũng không muốn tìm Giải Mộng Nhi, mà kiệt lực giúp tiểu cô nương giải mộng.

Xác thực, đối với rất nhiều ý niệm cổ quái của Quỳnh Quỳnh mà nói, nàng vừa mới nói đến quái mộng, thoát nhìn cũng không kỳ quái. Vốn, đã sớm nói còn chuẩn bị nghe được chuyện ly kỳ hơn.

Hiện tại, cũng không biết thiếu niên nói năng lung tung như thế nào, liền thấy tiểu cô nương này bị chọc cười khanh khách. Sau đó, giống như chim chóc kiếm ăn nhảy nhót đến bên dòng suối lạnh lẽo, để Tuyết Diệp tỷ tỷ giúp rửa mặt. Tương lai, thiếu niên cũng đi tới bên dòng suối nham thạch, vén nước suối lạnh buốt lên mặt nước rửa xương hàm răng, sau đó liền ngồi ngay ngắn vào trong Tụ Vân đình, để cho giấc cổ năm búi tóc búi cao, buộc vào ống tay áo tiêu dao.

Ở tuyết nên chải tóc giúp mình, thiếu niên đường chủ mở miệng, liếc thấy Phong Thần Kiếm dựa vào lan can bên cạnh, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

“A, trong Tứ Hải đường ta, đến đây cũng không có người nào không biết chứ!”

Sáng sớm ở Thiên Điều Nhai có chút khác biệt so với ngày xưa, liền kết thúc trong sự nhàm chán như vậy. Một ngày sau đó, lại không quá khác ngày thường.

Cứ như vậy trôi qua bốn năm ngày, buổi chiều ngày hôm nay, bắt thức hắn ở trong Tụ Vân đình nghiên cứu “Phi Nguyệt Quang Trảm”, dụng tâm nghiên cứu một hồi, tựa như hơi có thu hoạch, liền buông quyển sách xuống, đứng lên nhẹ nhàng thư giãn eo, nghỉ tạm. Hắn nhìn về phía phù vân nơi xa một chút, lại hướng dòng thác vĩnh viễn không ngừng ở trên núi đối diện ngơ ngác xuất thần. Lưu tuyến cốc mờ ảo thanh âm, cùng tiếng tê tê tê trong núi rừng xanh truyền đến.

Núi non xanh biếc, gió mát từ từ thổi đến, tiếng nước suối dễ nghe, khiến cho mùa hè trong núi trở nên đặc biệt thoải mái mát mẻ.

Đang hưởng thụ tự nhiên tạo hóa ban ân, bắt chuyện chợt thấy bốn phía lại tựa hồ có chút thanh tĩnh. Hơi cân nhắc một chút, liền biết vì sao như vậy. rón rén đi tới trước một căn nhà bên cạnh một gian nhà đá, cách song cửa sổ nhìn vào.

Nham! Quả nhiên không ngoài dự đoán, vốn quỳnh Lê Tuyết ứng với đọc sách viết chữ kia, hiện tại cũng đã nằm án lạng lẽ ngủ.

Hoa tuyết quanh co nghỉ ngơi, vẫn duy trì khuôn mặt thanh tú bình thản; Quỳnh Thuần đang nằm ở bàn trà, khuôn mặt đang gối lên cánh tay, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, miệng mũi hơi mở ra, bên khóe miệng mơ hồ có một vệt nước, giống như giọt sương phần rũ xuống. Hiên nhiên, tiểu nha đầu này chính là Ngô Mộng Hương ngọt ngào.

Mà dưới hai cánh tay ngọc này, vẫn còn mấy tờ giấy viết chữ, phía trên vẫn có vết mực chưa làm.

“Hai tử muội này cũng không sợ Mặc Dịch Nhi làm ô uế cánh tay.”

Trong lòng nghĩ như vậy, thiếu niên liền nhắc chân bước vào trong nhà, muốn rút ra mấy tờ giấy chữ đang gói đầu cho các nàng.

Đội đi vào trong phòng, hắn mới phát hiện, nguyên lai trên mặt đất cũng bay dăm ba tờ giấy; nghĩ lại, hắn là gió mát xuyên qua cửa sổ đem chúng nó thổi bay xuống.

Vô Tâm nhật lên, đang định đặt lại bàn; nghĩ nghĩ, lại giao chúng lên trước mặt, tới xem thử, coi như kiểm tra việc học của các cô.

Chỉ là, thuận tiện nhìn vào lại khiến cho hắn giật nảy cả mình!

Nguyên lai, trước khi hắn ra khỏi đình đọc kinh, từng dạy hai người chép 《Phi Hoa Kinh ‘826’》, một đoạn tiêu dao trong 《Thủy Dao Du》 đơn giản:

“Nếu phu thừa thiên địa chi chính, mà nự lực khí chi biệ, lấy du vô tận người, cái kia ác như nước chảy mây trôi! Cho nên mới nói: Người đến vô kỷ, Thần Nhân vô công, Thánh Nhân vô danh...”

Theo lý thuyết, hiện tại hẳn giờ tay lên xem trên tờ giấy trúc này, hẳn là một chữ viết như xuân hồi thu xà. Nhưng hiện tại, thể hiện ở trước mặt hẳn, lại là giấy linh hoạt phiêu dật!

“Chữ này, viết vừa trong và tươi đẹp, vừa ngưng lại phóng khoáng, phiêu phiêu như có ý đồ lãng vãng!”

“Là chữ Phi Bạch? Lại không giống; cho dù là Phi Bạch cũng không có thanh dật như vậy...”

Ngoài sợ hãi thán phục ra còn có chút nghi ngờ:

“Hai cô gái này, không thể viết ra được chữ tốt bậc này. Chẳng lẽ hôm nay thoáng hôm nay ra ngoài viết lại? Cũng không đúng, ở trong thân thể uyển chuyển văn tự tao nhã xinh đẹp, không khác gì chữ lớn này. Huống hồ, nét mực trên giấy này rõ ràng vẫn còn chưa khô.”

Nhìn lại những chữ viết khác, lại càng làm cho hẳn kinh ngạc:

Trung đoạn sinh tự “Tiêu Dao Du” phía sau hẳn không dạy được, bây giờ cũng dùng đoạn lớn kiểu chữ phiêu dật tú mỹ lệ viết trên đó.

“Quái lạ! Không biết là ai viết. Chẳng lẽ có vị cao nhân nhã sĩ nào lặng lẽ tới thăm, lưu lại mặc bảo rồi lại từ biệt?”

Cảm thấy thực sự hiếu kỳ, liền nhin không được đẩy tỉnh hai nữ học sinh lười nhác này.

Chỉ là, hỏi thăm kết quả khảo thí, lại khiến cho hẳn giật nảy cả mình. Thì ra, chữ trong tờ giấy này lại chính là từ sau khi vào trong Tứ Hải đường - Quỳnh Huyền cô nương tự mình viết!

Chỉ tiếc, đôi mắt thiếu niên như nhật được chí bảo hỏi nhiều lần, tiểu cô nương này chỉ cắn chặt một cái, bản thân nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước khi ngủ mơ mơ màng, đang ngáp, đột nhiên cảm giác mình biết viết những chữ này, cũng có thể viết dễ nhìn hơn trước kia một chút - vốn tưởng rằng cũng là đang nằm mơ chứ!

“Đâu chỉ là dễ nhìn một chút mà thôi.”

Nghe Quỳnh Thổ kể lại, đánh thức trong lòng âm thầm nói thầm.

“Xem ra, trên người cô bé này, thật sự có không ít chỗ thần kỳ ngoài dự đoán của mọi người. Cũng không biết Quỳnh Thố có phải thật sự sinh trưởng từ nhỏ ở khu rừng trúc La Dương Sơn hay không; sao chữ lại đột nhiên viết tốt hơn ta chứ?!”

Trong lòng hồ nghi, không nhịn được lại xoay mình một phen. Chỉ tiếc, cô bé này lai lịch đối với mình, từ trước đến nay đã nói không rõ; hiện tại lại đột nhiên phát hiện mình cũng có thể viết ra chữ đẹp, nhận ra chữ lạ trước kia chưa từng biết, quả thực là phi thường hưng phấn; vì vậy trả lời trong miệng, càng không mò tới giới hạn trong mây mù.

Cho nên, sau khi hỏi qua năm ba câu, bắt đầu từ bỏ hỏi, chỉ kịp trả lời lặp đi lặp lại:

“Đúng vậy muội muội, chữ này của muội thật sự rất lợi hại!”

Câu trả lời lặp đi lặp lại, trước sau có mười ba mươi bốn lần.

Khương Tuyết ở bên cạnh nhìn thấy, thay tiểu nha đầu cao hứng, trong lòng cũng mười phần hâm mộ; nàng đã âm thầm lập chí nguyện, cho dù đầu óc có chậm một chút, nhưng chỉ cần cố gắng kiên trì, tin tưởng một ngày nào đó cũng có thể viết được chữ đẹp, xem kinh thư thâm ảo, mà tiến tới... cũng có thể được Đường chủ khen ngợi!

Hỏi đi đến chỗ tiểu nha đầu ở đó hưng phấn nhảy nhót không đề cập tới; đợi đến chạng vạng tối ở chỗ Úc Tú Phong tập pháp trở về, Tiểu Quỳnh Kính liền giống như hiến bảo vật, lôi kéo nàng cho nàng xem chính mình viết chữ. Kết quả, lại là tiểu nữ nhi khóc tang, đến tìm nàng xin nàng xưng oan ca ca:

Vừa rồi trịnh trọng việc chuẩn bị triển lãm thư pháp cho Doanh tử xem, lại phát hiện chữ viết của mình lại khôi phục bộ dáng của bò lúc trước!

Vì vậy, nàng liền kéo ca ca đi làm chứng, chứng minh mấy chữ đẹp kia với Doanh tử tử, đúng là nàng viết.

Sau đó mới biết, tiểu Quỳnh Thố có tài năng quái dị biết chữ viết này, không ngờ linh tính lúc linh lúc không, ngay cả mở miệng nói cũng không nghĩ ra rốt cuộc là đạo lý gì.

Cuộc sống, giao thoa qua ngày ngay trong tiếng cười thanh u như vậy. Bất tri bất giác, lại qua hơn mười ngày, chính là tháng tám xuất đầu, lại đến thời điểm trung thu vui vẻ.

Lại vài ngày nữa chính là trung thu tháng tám.

Buổi sáng hôm đó, hấn vừa cười đùa với tiểu Quỳnh, đang chuẩn bị bắt đầu tu luyện pháp thuật, thì nghe được tiếng ”thôn thức” vang lên. Quay đầu nhìn lại, là hai luồng khói xanh lượn lờ bên cạnh mộ Thạch Hạo.

Thạch Hạo báo tin, có lẽ là Phi Vân đỉnh có việc gọi tới.

Điềm nhẹ lên hình ảnh tiếp nối: Chữ Bằng hoan nghênh gia nhập liệt tích bưu kiện tiên lộ khói bụi!

Chương thứ mười vén trăng phóng bài, vui vẻ say ngã hoa trước.

Lễ vật mở cửa ăn mừng đề ngời, Phi Vũ Thương Tỳ Hưu mà Túy Nguyệt.

—— mang tên Ân....

“Nhớ mang máng lần trước Linh Đình chân nhân muốn nói lại thôi, hình như trong núi có việc. Không biết lần này phi vân triệu kiến, có phải thương nghị việc này không.”

Trên sơn đạo đang chạy tới đỉnh Phi Vân, đường chủ Tứ Hải đường đang suy đoán xem lần này Phi Vân đỉnh có chuyện gì triệu kiến hay không.

Thiếu niên bước đi trên đường núi, nhàn rỗi không có việc gì, liền bắt đầu hồi tưởng chuyện phát sinh trong năm nay. Kỳ thực, phải nghĩ lại, liền cảm giác được cuộc sống hiện tại của mình, tựa như đang trong giấc mộng.

Vốn bọn ba ở phố phường của Ung Châu, cả ngày cân nhắc chính là chuyện mưu sinh sống nhờ miệng, liền ngay trong trường tư thực Quý gia nghe lão tiên sinh giảng, trong đầu đều phải đựng nổi bát muôi lầu rượu, ghé phân bố. Một tiểu tử nghèo khó sơn dã như hắn, có thể nói là gặp người thấp ba phần; năm đó lúc chạy trong bãi lầy bụi mù, làm sao có thể nghĩ tới quang cảnh ngày hôm nay?

“Trúc tiên tiêu thụ phúc vô sự, hoa gian lật xem chưa xong sách”, cuộc sống trên La Phù sơn của mình, qua đời thật như năm tháng thần tiên.

“Năm đó lòng hướng đạo ta kiên định như vậy, cũng coi như không uổng công!”

Thiếu niên trêu ghẹo mình. Năm đó tuy rằng kiên trì không ngừng xin lão đạo Thanh Hà nhập giáo, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có cục diện như ngày hôm nay. Khi đó, chỉ là vì nhiệt tình.

“Không biết hôm nay có chuyện gì triệu kiến. Nhưng cũng không cần suy nghĩ nhiều; dù sao bây giờ cuộc sống này đã không phải chuyện đùa, nếu có nhục thể xấu gì đó, cùng lắm thì quay về Trụy Châu trọng thao nghiệp trước là được.”

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trước đó phi vân nhiều lần gọi nhau, đều không có chuyện gì xấu, đoán chừng lần này cũng không sai biệt lắm, chính mình tùy tiện đứng bên nghe một chút cũng được.

Lần này, mình cũng không ngờ tới, hôm nay đỉnh phi vân triệu kiến, hẳn lại là vai chính!

Thì ra, Nam Hải Thái Thủ Đoạn Tuyên Hoài, hôm nay đích thân lên La Phù Sơn, thay triều đình ban xuống văn thư ngọc điệp, truyền thụ thanh đạo sĩ trên thư tịch tha thứ đánh thức Trung Tán đại phu.

Tại thời điểm tiếp nhận dụ chỉ thái thú truyền lại, vị tân ca tán quan này chợt tỉnh ngộ, trực tiếp nghe đến choáng váng. Cụ thể từ ngữ hầu như không nhớ được, chỉ biết là đại khái nói gia thế phúc hậu của hắn, có tiên sơn tự nhiên tạo hóa ở trước, lại có cần tu đạo đức, trợ giúp tiêu trừ ma vật ở phía sau., Bởi vậy, trải qua nhiều ngày rảnh rỗi ở quận Nam Hải tìm kiếm quan sát, cho rằng Thượng Thanh đạo sĩ có danh tích rất cao, làm người thuần hiếu, tấu tấu thỉnh châu phủ báo và có ti tiện, trừ bỏ cương của Tán đại phu trong đó. Triều đình chuẩn bị báo, cũng ban cho hắn trăm mẫu ruộng nước tốt ngoài cổng thành, coi như Trương Tỉnh Ngôn là cha mẹ dưỡng lão...

Một phen dụ chỉ này, lúc ấy nghe rất rõ ràng, thực sự vượt qua được linh âm của Doanh nha đầu. Đối với hắn mà nói, thật sự là một việc cực kỳ vui sướng đột nhiên xuất hiện! Mặc dù, Trung Tán đại phu này cùng một dạng với Thái Trung Trung đại phu., Phẩm chất không tính là cao, so với Ngân Thanh Lộc đại phu, Kim Tử Quang Lộc đại phu thì không bằng; nhưng lúc ấy tán quan vinh quang như vậy, cơ bản chỉ ban cho danh môn sĩ tộc, còn phần lớn là lão nhân đức cao vọng trọng., “Chư đại phu quan, đều chỗ cũ răng già “; tỉnh ngôn người dân trẻ tuổi như vậy, cùng những phẩm trà này căn bản là phong mã ngu không tương đương. Cho dù là thiếu niên mê loạn

mộng tưởng, cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện tốt bụng này. Bởi vì, đối với hắn mà nói, căn bản là không nghĩ tới.

Mà bây giờ, việc này lại là chuyện không có khả năng, lại có thể thật sự phát sinh!

Trên đỉnh mây đen dùng cơm ăn, hiện tại thiếu niên đi lại trong đường về núi đá, đến bây giờ đầu vẫn đang choáng váng. Cái kia quá cố thủ, chương môn, sư tổ sư bá trong tiệc chúc mừng, đến bây giờ vẫn luân phiên vang bên tai. Con đường đá dưới chân cứng rắn, hiện tại lại trở nên mềm nhũn như bông, đi ở bên trên hai cước cũng không mượn được khí lực, cả người như muốn bay lên.

“Giờ luyện ngự kiếm phi hành, nói không chừng có thể thành công...”

Vị Trung Tán đại phu tân nhiệm này, trong đầu đột nhiên toát ra ý niệm như vậy.

Trở lại Thiên Điều nhai, chuyện thứ nhất, chính là để cho Quỳnh Huy nhỏ sức yếu nhất này ở trên cánh tay của mình hung hăng vịn một cái. Từ trước đến nay tiểu nha đầu này luôn nghe được Ngôn ca ca nhất, vì thế, liền thật sự làm cho vị Trương đường chủ này hét thảm một tiếng:

“Không ngờ tiểu nha đầu kia lại có lực như vậy!”

Xác nhận không phải là trong mộng, nghe vậy liền trình trọng tuyên bố tin tức tốt này với hai vị thành viên trong sảnh, cũng lấy ra văn sách ngọc điệp đưa cho các nàng xem.

Tuy rằng, Tuyết Điệp cũng không hiểu rõ ý nghĩa của danh hàm này, nhưng nghe được giải thích một phen, cũng đại khái biết cái xưng hiệu này đến không dễ, xem như là một phần vinh hạnh. Vì thế, trên dưới Tứ Hải đường liền chuẩn bị trắng trợn chúc mừng một phen. Quỳnh Quỳnh chạy vào trong núi tìm kiếm quả thu thơm ngon, tuyết thích hợp làm món ăn nấu ngon tỉ mỉ, mở ra vò rượu niêm phong, chuẩn bị ở lại ăn mừng một phen.

Hôm nay nhà Doanh đảo ngược về rất sớm, sau khi nghe nói trở về không bao lâu, nàng từ núi Úc Tú trở về. Nghe được mở

miệng hưng phấn báo, nhà giàu cũng hết sức cao hứng, chúc mừng hẳn:

“Chúc mừng đường chủ được vinh quang này; qua vài năm nữa, nói không chừng có thể xuất tướng nhập tướng.”

Nghe cô ta trêu ghẹo ghẹo, thì tất nhiên không để ý tới điều đó.

Lại chờ Quỳnh Thố từ trong núi hái trở về, Tứ Hải Đường này chúc mừng buổi tối, liền mở tiệc chính thức trong Tụ Vân Đình.

Bàn đá trong đình đã trải rộng hoa quả và thức ăn. Bốn cái chén đá, đã rót đầy rượu gạo thuần thanh. Đợi đến khi Trương đường chủ ra lệnh một tiếng, ba vị đường chủ này lần lượt vào bàn, bắt đầu ở trong ánh chiều tà rót chén thay chén.

Tự nhiên, ngoại trừ chén thức tỉnh là rượu gạo nguyên vị trong chén rượu, trong ba nữ tử khác, đều đã xen lẫn hơn phân nửa chén nước suối lạnh. Trước khi uống cạn, lại dịu dàng đem rượu trong chén đá rót vào trong cái chén trúc tùy thân kia, nói rằng nàng đã quen dùng chén trúc uống rượu.

Gió nhẹ thổi, ráng chiều tươi sáng, chẳng bao lâu sau, trong bữa tiệc rượu trong Tụ Vân đình đã trở nên hỗn loạn. Bắt mắt, uống rượu cùng mấy cô gái này coi như là một chén nhỏ., Trong chén mặc dù đã bôi cạn nước suối, nhưng cũng có chút không chịu nổi tử lực. Không bao lâu, Quỳnh Tuyết trên gò má đã là hai mảnh đỏ chót. Hiệu hồng nhuận, tựa hồ so với đêm núi móng ngựa trước kia, lại có tiến bộ không nhỏ; nhưng sau ba lượt rượu, cũng đã hiện ra thái độ ngây thơ. Nhụy lục tiên nhan trước nay không giống phàm vật nhân gian, hiện tại cũng bay lên hai đóa đỏ tươi, như nhiễm ánh sáng từ tây.

Quỳnh Thu say rượu kia, liền bắt đầu nói không cân nhắc hành vi “Khinh bạc” của ca ca nàng ngày xưa. Đứa bé gái nói năng hàm hồ khó hiểu, tuy nghe thật ngây thơ đáng cười, nhưng không biết vì sao, lại làm cho mặt của Doanh nha đầu càng thêm đỏ, giống như đóa hoa đào mùa xuân, kiều diễm ướt át. Trong lúc nhất thời, nhìn thấy ý say rượu càng nồng, như muốn say đi.

Bữa tiệc cuối cùng ngừng, rượu đang say, chợt có hoa phiêu trần quen biết, Đỗ Tử Hành, Trần Tử Bình, Hoàng Đình bốn người, mỗi người đều mang rượu và thức ăn, đồng loạt đi lên Thiên Điều nhai hương bên trên mà tươi cười chúc mừng. Vì vậy, từ trong phòng mang đến mấy cái ghế trúc, mở lại quầy hàng rượu.

Rượu đến say sưa, bắt chuyện chợt hiểu ý, liền rời tiệc rút kiếm khiêu vũ, hướng về phía Minh Nguyệt Thanh Sơn, Túy Bộ Thạch Nhai, kiếm kích gió thu, thanh âm ca nói:

“Chi hoa hề nham gian, minh nguyệt hề cửu thiên.

Mượn thuần túy mơ mộng, hỏi linh kiếm nguyên nhân lúc trước.

Phát hương vụ chi tiên hề, chán thần huyền anh.

Đứng ngoài trời, không biết nó ở đâu...”

Tiếng ngâm xướng trong trẻo vang vọng khắp núi dưới ánh trăng, tiếng ngâm vang thật lâu không dứt. Đám người Hoa Phiên ở bên cạnh cũng kích tiết tơ lụa, huyết gió hòa nhã.

Tĩnh lời ca tan vào tiệc, đã thấy Quỳnh Quỳnh say không chịu nổi, dựa vào lan can ngủ say, liền nắm tay ôm vào trong phòng, đặt trên giường ngủ. An bài xong, lại đi ra ngoài mở tiệc.

Lúc rời đi, mấy vị đạo hữu trẻ tuổi hưng phấn tản đi, say khướt nâng lẫn nhau lão đạo đập trăng trở về. Đúng vậy, chính là:

Túy Vũ xuống núi, trăng sáng về nhà.

Buổi sáng hôm sau, cho đến khi mặt trời lên cao, mấy người mới dậy được. Quỳnh Tuyết thích rượu say rất sâu, khi mở miệng chào hỏi thì các nàng còn chưa rời giường.

Nước suối lạnh lẽo, làm cho hần nhớ tới cảm giác say tối qua đã bị quét sạch sành sanh. Lúc này, đầu óc hần đặc biệt thanh minh, vì vậy lại không khỏi lo lắng đến chuyện Trung Tán đại phu cùng tịch dương tiểu phi.

Mới được phong hào hưng phấn qua đi, lại nhìn chuyện hôm nay, lại giống như hôm qua không có gì khác biệt.

Nghĩ đi nghĩ lại, lơ đãng liếc thiếu nữ bên cạnh. Nhìn thấy thân hình yếu điệu mềm mại của mình, thiếu niên ngược lại trong lòng khê động, không chút nghĩ ngợi liền mở miệng hỏi:

“Gói quen, có phải người quen biết với đoạn thái thú kia không?”

Nghe được câu hỏi này, thiếu nữ đang vẩy nước vào mặt run lên, động tác trên tay trở nên chậm chạp.

“Không phải thật sự quen biết Đoạn đại nhân đây chứ?”

Vốn chỉ là tùy tiện hỏi thăm, lại thấy Doanh Doanh phản ứng khác thường như vậy - lẽ nào, cư trú thật sự quen biết Đoạn Thái Thủ?

“Cũng không tính là quen biết.”

Doanh Doanh đã kịp phản ứng, đang suy nghĩ từ ngữ. Ngữ khí thông thả, cẩn thận từng li từng tí tìm từ, như là trấn tĩnh, nhưng ngược lại không cất giấu được một chút tình cảm hoảng loạn.

“Cũng chỉ biết hần mà thôi. Ta có thân thích quen biết với hần. Ta đã tới La Phù sơn mấy lần, đều đặt chân trong phủ hần...”

“Vậy người có nhắc tới ta với hần không?”

Nghe vậy hỏi lại. Cô gái trộm quan sát thần sắc của hần một chút, suy nghĩ một chút, liền nói:

“Nói xong, ta cũng khen người một phen. Ta vừa lúc nghe hần nói người sẽ tới giúp tiểu phi trong quan phủ, liền nói cho hần biết, đã nhắc nhở người can đảm lớn, lại lanh lợi, nhất định có thể giúp được!”

“Ha ha, chỗ nào ~ “

Vừa mở miệng, đột nhiên giống như bùng tỉnh đại ngộ:

“Ồ! Trách không được vị Thái Thủ kia coi trọng ta như vậy; nguyên lai là bởi vì người ở bên cạnh giúp ta đề cử!”

“Hả? Ở nhà thân thích của người làm gì? Thái thú đại nhân sao lại tin lời người?”

Lại nghe cười khanh khách nói:

“Có lẽ người có bản lĩnh a! Người xem, lần này không phải người mới đánh bại những tên trộm kia sao? Lần trước hai ta cùng đi bắt Trần Khôi, bắt Lữ huyện làm thịt, liền biết người rất có bản lĩnh!”

...

Thiếu nữ cười dịu dàng, nhưng trả lời một cách tùy tiện, chuyển đề tài. Thiếu niên cũng không tiếp tục truy cứu, giống như trong lòng hắn, trong tiềm thức cũng không muốn tiếp tục truy vấn nữa, vì thế liền thuận theo đề tài này, bắt đầu tán gẫu về sự tích anh hùng của hai người trên hồ Kính Dương năm đó.

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới như có nhàn hạ, hoặc có thể nói là có can đảm nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp ở đó.

Thiếu nữ trong lòng vừa mới bình tĩnh trở lại, lại bị hắn không kiêng nể gì như vậy chọc tới tim đập loạn trong lòng. Đối với nàng mà nói, trước nay có rất ít người dám nhìn thẳng vào mình; hiện tại bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, quả thực vạn phần xấu hổ. Tuy nhiên, tuy có chút không được tự nhiên, chung cư đã lâu mới nhẹ nhàng trách mắng:

“Người... Lại đang nhìn lung tung cái gì đấy?”

Tĩnh lời lại không trả lời nàng, chỉ nói:

“Đã lâu không gặp, hôm nay ta mới phát giác, người so với lần trước đã bớt đi rất nhiều...”

Một câu nói nhẹ nhàng này của thiếu niên, lại làm cho cư trú trì trệ, giống như có đồ vật gì, đột nhiên nghẹn ở trong lòng. Trong lúc nhất thời, thiếu nữ chỉ cảm thấy ủy khuất vạn phần, lại nghẹn ngào nước mắt.

Thấy mình chỉ nói một câu, lại chọc cho cô khóc lóc, vị đường chủ thiếu niên này lập tức luống cuống chân tay. Phản ứng đầu tiên của hắn là quay đầu lại nhìn, có phải Quỳnh Đình tiểu nha đầu kia đang ở phía sau không.

“Hô, may là tối hôm qua đứa bé này còn tham rượu.”

Đang lúc may mắn, chuẩn bị xoay người lại hỏi chuyện tình yêu nào khổ sở, lại chỉ cảm thấy vai bị nặng. Xoay mặt nhìn

lại, nguyên lai là hoan tử đang tựa vào đầu vai của mình, không ngừng nức nở. Lần này, người lập tức trở nên cứng ngắc, nguyên bản lời nói không nên lời, chỉ động một chút cũng không dám động, mặc cho thiếu nữ khóc trên đầu vai mình.

Dần dần, hắn tựa hồ hiểu ra cái gì đó, tư thế vốn cứng ngắc, chậm rãi trở nên tự nhiên. Thấy được sầu khóc không thành tiếng, hắn làm sao lại không có nhiều lời muốn nói? Chỉ là lời nói vụn vặt kia, đến gần bên miệng, lại không biết nói từ chỗ nào. Cuối cùng, hắn chỉ khe khẽ thở dài một tiếng, đưa tay đi tới bắt thiếu nữ dịu dàng.

Hai tay từng nắm chặt trong Nghê Dương Phong Vũ, hiện tại lại lần nữa nắm chặt lại với nhau.

“Bà Doanh tử tử đi sớm như vậy sao?”

“A? Ca ca, người sao cũng không cẩn thận...”

Ước chừng một lúc lâu sau, một tiểu cô nương trên Thiên Điều Nhai, đang ngẩn mặt nhìn ca ca còn đang ngẩn người ở bên suối nước lạnh. Nhìn thấy chỗ bả vai áo bị nước thấm ướt một chỗ thật lớn, tiểu Quỳnh Kính liền hảo tâm đề nghị:

“Không bằng, ca ca về sau cũng bảo Tuyết Điệp giúp đỡ rửa mặt đi!”

Vì vậy, trên Thiên Điều Nhai lại bắt đầu một ngày mới.

Lại qua mấy ngày, hôm nay chính là ngày mười bốn tháng tám. Bữa này, lúc hắn thông báo là đang tu luyện “Luyện Thần hóa Hu” tại Thiên Điều nhai, cư trú uyển chuyển, Quỳnh Hống, Tuyết Ứng mấy người, cũng ở một bên hưởng thụ thiên địa linh khí đang tuôn trào mà đến.

Đúng lúc này, đã thấy xa xa trong sơn dã La Phù sơn xuất hiện mười mấy viên tròn trong suốt kỳ quái, lóe lên hồng quang âm u, đang phiêu hốt tiến về phía Thiên Điều nhai bên này...

Chương thứ mười một phù quang ảnh lộn xộn, tiêu thụ hồn phách thiên thu.

“Những đèn lồng kia lại tới nữa rồi!”

Nhìn thấy mười mấy quang đoàn màu đỏ xa xôi, vẫn luôn không thể ngồi được, lập tức nhảy dựng lên vỗ tay cười reo lên.

Thiếu niên đang luyện thần hoá hư cảnh giới huyền diệu, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng tựa hồ có con mắt thứ ba, rõ ràng nhìn thấy bộ dáng sôi nổi của Quỳnh Thố.

“Ha ha, Quỳnh Huyền còn gọi những tiền bối kia là đèn lồng, thật sự là đại bất kính.”

Bây giờ mở miệng, cho dù là thời điểm luyện thần hóa hư, cũng có thể có chút thời gian suy nghĩ chuyện bên cạnh.

Lại nói những chiếc đèn lồng trong miệng Quỳnh Huyền, gần đây khi nàng bắt chuyện tu luyện Thái Hoa đạo lực thì xuất hiện. Lần đầu tiên nhìn thấy, nàng mở miệng thật có chút kinh ngạc, bộ dáng phiêu đăng linh hoạt này, còn chưa biết là loại sinh linh nào. Khi hắn đem dị trạng này nói cho Trần Tử Bình, mới biết những thứ này giống như quả cầu ánh sáng trong suốt của sứa long cung, lại là hồn linh của những người đã thất lạc trong Thanh cung.

Nguyên lai, La Phù sơn thanh cung ngàn năm đại phái, các đời có nhiều đạo đức uyên thâm, pháp lực cao cường; nhưng cuối cùng có thể được cơ duyên phi thăng, chỉ rải rác số ít. Trường sinh nhìn lâu dài, đối với đại đa số người tu đạo, tương tự trắng trong gương hoa nước kia. Những vũ sĩ được các thế nhân tương truyền, nhiều nhất bất quá so với thường nhân trường thọ chút mà thôi.

Chẳng qua, ở trên đường đi dài đằng đẵng, luôn có chút kiệt xuất. Trên trăm, sau khi mấy trăm năm thất lạc, mặc dù thân thể vật hóa, quay về bụi đất, nhưng hồn phách cũng sẽ không bay đi, vẫn có thể bảo lưu lại, phiêu đăng ở giữa động thiên

phúc địa nhân gian. Đối với những tiên nhân hồn phách khác người, các hậu bối khác nhau kia cung kính gọi bọn họ là:

“Đạo hồn “

Có lẽ đối với những đạo hồn du đãng mấy trăm năm trong thiên địa này cũng coi như là một kiểu trường sinh nhìn lâu ngày. Chỉ có điều rốt cuộc bọn họ có tinh thần suy nghĩ hay không thì người ngoài không thể biết được.

Hiện tại những quang đoàn u hồng phiêu đãng trước Thiên Điều nhai này chính là “Đạo Hồn” sau khi các đời cao nhân vật của Thượng Thanh cung hóa lưu lại. Những quang đoàn hồn ảnh phiêu đãng đãng này, hiện tại chính bà đang pháp phối ở bên trong hào quang xán lạn đầy trời, càng làm cho bầu trời đêm trước Thiên Điều Nhai trở nên tựa như mộng hư ảo cảnh.

Đương nhiên, đối với mấy người trên Thiên Điều nhai mà nói, cảnh sắc kiều diễm mỹ lệ trước mắt, cũng chỉ có Quỳnh Huy mới có thể nhìn thấy hoàn toàn. Mấy người khác, chỉ thấy mấy quang đoàn màu đỏ ở trong Nguyệt Ảnh mà thôi.

Thấy những đạo hồn này lại tới, đánh thức cũng không để ý, chỉ tiếp tục chuyên tâm luyện hóa dòng chảy thiên địa nguyên linh khí xung quanh thân thể phun trào. Chỉ có quanh Thiên Điều nhai rừng cây xung quanh cây cối đá, khi đạo hồn bay tới lại xảy ra một trận bạo động, bắt quá rất nhanh lắng lại —— chỗ u ám trong sơn dã, đang ẩn giấu rất nhiều trân cầm kỳ thú; đối với chúng nó mà nói, còn không có thói quen tinh phách linh khí bức người.

Tạm thời sau khi bất an lắng lại, những chim quý thú kỳ thú từng lắng nghe kinh lớp của Tứ Hải đường, hiện tại lại một lần nữa chuyên tâm đắm chìm trong thiên địa linh khí mà Tứ Hải đường chủ tụ lại, cũng theo phương thức của mình, tận lực luyện hóa tinh hoa cần khôn không dễ có được này.

Những người này là kỳ cầm dị thú hiếm thấy, thậm chí còn có chút cổ cây tinh linh, đã không biết sinh trưởng ở trong La Phù Động Thiên bao nhiêu năm tháng; đã như thế, mỗi lần thiếu niên trên vách đá thi triển luyện thần hóa hư, đối với chúng nó

cũng không phải một lần khánh điển long trọng. Chính là có thể nói:

Người nghe kinh, hiểu tính cách; Mộc Hóa giả nói năng linh tinh.

Trải qua một khoảng thời gian rối loạn trong sơn dã, Thiên Điều nhai này nặng nề lại khôi phục bình thường; chỉ có tiểu Quỳnh Thổ còn đứng đó dùng sức nhảy chân, vỗ cánh tay, muốn bay lên đi chơi với những quang đoàn kia.

Tuy rằng hiện tại ở trên không Thiên Điều nhai, tựa như là một mảnh tường hòa. Nhưng ai cũng không chú ý tới, trong đạo hồn đang phiêu hốt trong ánh sáng mờ mịt kia, có một cái, lại tựa hồ cũng không phải trôi theo sóng gợn. Sợi đạo hồn này, chùm sáng so với cùng thể hệ đều lớn., Quang hoa màu đỏ càng mạnh; nếu là ngưng mục nhìn lâu lại cảm thấy có chút chói mắt. Nếu quan sát tỉ mỉ, hình dạng đạo hồn này lại khác với lô hồn độn viên đoàn khác; trong quang ảnh đỏ son của nó, lại như lưu lại bộ râu mỏng tay chân, đang theo gió phiêu động.

Những đạo hồn khác, hiện tại đều thuận nhiên múa theo gió, tựa hồ thân bất do kỷ; chỉ có đạo hồn này, lại đang lặng lẽ tới gần thiếu niên. Chỉ là, nhẹ nhàng tiến về phía trước, lại có chút do dự, bốn, ba, lùi, ba, nếu như đổi, hình như là trong lòng rất giãy dụa.

Tình trạng tiến thoái lưỡng nan như vậy cũng không duy trì được bao lâu, ngay khi động thiên linh khí đầy trời dần dần nhạt đi, thời điểm đã bắt đầu kết thúc luyện hóa đạo lực, đoàn đạo hồn này dường như rút cuộc cũng hạ quyết tâm, đột nhiên hướng vị thiếu niên đang ngồi trên mặt đất kia bắn tới nhanh như điện!

Rất khó tưởng tượng, hình ảnh quỷ dị quỷ dị như thế, chính là ảo ảnh do cơn gió vừa rồi chớp động. Mà vị thiếu niên đang thần du thiên ngoại kia, đột nhiên cảm thấy tinh quang nguyệt hoa khắp bầu trời, thoáng cái đều biến mất ở trước mắt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mắt thấy cảnh giới của mình đột nhiên từ cảnh giới của Ninh Hòa Thanh Minh trượt xuống bóng tối, thiếu niên vốn đang chìm trong suy nghĩ mờ mịt bỗng giật mình. Dùng thần trí nhìn xuống thân tư của mình, phát hiện ra chùm sáng màu u hồng kia đang cố hết sức đẩy vào trong thân thể mình!

Còn chưa kịp hoàn toàn phản ứng lại, lại chỉ cảm thấy một trận đau nhức thấu xương như thủy triều vọt tới; u hồn vượt ải đoạt xá, đang cố gắng ép hồn phách nguyên linh của bản chủ ra thân xác ——

Đau đớn lập tức kéo tới, là một loại đau khổ khó nói nên lời; thân như gặp hình phạt nhân, ngay cả giấy dựa cũng không thể. Muốn tay múa chân lung tung, nắm lấy một vật giảm bớt đau đớn, nhưng ngay cả một cái đầu ngón tay cũng không thể động đậy, một mảnh lá cỏ cũng không nắm nổi.

Thiếu niên bị ném vào trong bóng đêm băng hàn, nếu như còn kịp phán đoán, như vậy lần này hẳn phải chịu đau đớn, so với tất cả đạo lực Thái Hoa lúc trước đã hao hết đau đớn, giống như còn thảm hại hơn gấp mấy lần.

Mà thời khắc nguy cấp này, mấy lần máu chót lúc trước đều xuất thủ cứu trợ Thần Kiếm Dao Quang, lại không thấy chút động tĩnh nào. Thân kiếm u ám, đang thoáng hiện ánh trắng lạnh lùng, tựa hồ tay áo một bên, lăm liết nhìn thiếu niên ứng phó thế nào.

“Quả nhiên là ta mong mỏi mà không phải sao? Lần này ông trời tới thu hồi...”

Cố gắng thu liễm tinh thần, cự tuyệt hồn linh kia mấy lần nhưng không có chút hiệu quả nào. Dần dần, bắt đầu từ bỏ giấy dựa không sợ hãi, chuẩn bị đối mặt với kết cục hồn phi phách tán.

Lúc này, linh quang tụ lại trên bầu trời Thiên Điều nhai còn chưa tán đi, còn tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong ánh trắng; dị hồn xâm chiếm thân thể, ánh đỏ mỹ lệ mà quỷ dị đang lóe lên, dần dần nhập vào thể xác thiếu niên - Nguyệt dã hạ sơn - La Phù của La Phù., Vẫn thanh linh xuất trần; nhưng ở trong gió đêm phát núi mà qua, lại tựa hồ vang lên một tia cười lạnh đặc ý.

Theo tiếng cười lạnh này, trong núi non sơn dã trước Bão Hà phong, tựa hồ cũng lấy một loại phương thức kỳ dị sôi trào lên; dốc đá trước sườn núi vốn yên bình tường hòa hiện tại tràn ngập tiếng rít gào bén nhọn phần nộ.

Ngay tại bên tai vạn âm sắp quy về tịch diệt, linh hồn cực khổ của mình sắp được giải thoát, thì đột nhiên thiếu niên đã hoàn toàn thả lỏng trong lòng, lại đột nhiên cảm giác được một tia lưu động tròn trịa quen thuộc...

Quen thuộc như vậy, thân thiết như thế, trơn láng như vậy, kỳ ảo như thế, chẳng phải chính là hình thần cùng lưu thủy thái hoa một năm qua của mình sao?

“Thôi được, hôm nay ta sẽ dùng nó lần cuối cùng. Đáng tiếc nó không phải là “Phệ Hồn”

Thiếu niên đã là thần hồn hoảng hốt, bây giờ lại trở nên thông dong tự nhiên. Tuy rằng muốn vận chuyển đạo lực Thái Hoa như nước chảy, nhưng lại không có quá nhiều tâm tranh đấu. Có lẽ, đây thật sự là lần cuối cùng hắn vận chuyển đạo lực ở nhân gian.

Cổ nén đau đớn, cố gắng đem luồng tinh thần không minh cuối cùng tương liên chặt chẽ với dòng nước chảy của Không Minh. Giờ khắc này, nương theo đạo lực Thái Hoa lưu chuyển không ngừng kia, thiếu niên tựa hồ trọng lại hình thần hoàn toàn tê tủy; lúc đầu dòng nhỏ li ti, một lát sau đã tràn đầy như tơ, chính hạo mệnh môn lưu chuyển giống như sắp dịch chủ thân xác, xuyên qua hơn phân nửa chùm sáng nhập vào cơ thể

Dòng nước này không chút dấu vết, mỗi lần xuyên qua đoàn quang ảnh kia, liền bắt động thanh sắc từ trong quang đoàn kéo xuống một tiểu đoàn quang ảnh, kéo chúng nó dung nhập vào trong dòng suối chảy cuộn cuộn không dứt. Nguyên bản dòng ánh sáng màu đỏ, dung nhập trong Thái Hoa đạo lực, nháy mắt liền mất đi hào quang vốn có, cùng nhau hội tụ vào trong dòng nước không minh vô hình kia.

Đối mặt với sự ăn mòn âm thầm như vậy, đạo hồn không rời mà tới kia dường như không hề hay biết, còn đang cổ vũ chúc

mừng vì sắp có tân sinh, nhưng chỉ trong khoảnh khắc nó đột nhiên hoảng sợ: bản thân lại gặp phải tai ương ngập đầu!

Là kiên trì hay là thoát đi?

Chỉ chân chừ một chút, Hồn Linh cường đại này đã bị “Lòng nước” càng lúc càng lớn mạnh xông qua đỉnh đầu —— lẳng đặng mấy trăm năm hồn phách trên thế gian, trong nháy mắt bỗng nhiên tịch diệt.

Chỉ một thoáng, sơn dã rối loạn bất an lại yên tĩnh trở lại.

“Ồ? Sao trên trời lại có nhiều thải khí như vậy?”

Dường như là thiếu niên mới tỉnh mộng, sau khi mở mắt lại nhìn thấy trên bầu trời đang lay động ngàn vạn tia lạnh nhàn nhạt; đang chuẩn bị giãy dựa đứng lên, lại phát hiện kinh nghiệm lần này, toàn thân trên dưới lại không có chút cảm giác đau đớn.

Hắn đứng lên, hoạt động tay chân hoạt động một chút, rồi nghe thấy giọng nói khẩn cấp của Doanh đảo hỏi:

“Nguy ngôn, ngươi không sao chứ?”

Vừa rồi quả cầu ánh sáng màu đỏ kia từ khi xâm nhập đến khi tiêu tán, kỳ thật cũng chỉ là nửa chén trà mát công phu. Mà thần sắc thiếu niên vẫn như thường, bởi vậy mấy người xung quanh đây thật sự không biết xảy ra chuyện gì. Trái lại, khi nghe tiếng gào thét của thú dữ trong núi rừng, lại thấy hồng quang bỗng nhiên chui vào thân thể tỉnh lại, mới khiến nàng gánh vác không ít tâm tư.

“Cũng không có gì đáng ngại.”

Đôi mắt với câu hỏi ân cần của cư dân, bắt chuyện chỉ là lạnh nhạt đáp lại; hiện tại, hắn tất nhiên là không có tâm tình kể chuyện quái dị với mấy nữ tử vừa rồi. Chuyện này vốn là không thể tưởng tượng, nói ra khiến cho các nàng lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, mười mấy đạo hồn hồng kia vẫn thản nhiên phiêu dăng trong ánh sáng nhàn nhạt, tựa như không biết trận kinh tâm động phách vừa rồi. Im lặng nhìn một lát, thức thời âm thầm thở dài:

“Hóa ra Thanh Tĩnh Đạo Tràng này cũng không yên ổn.”

Lại nghĩ đến đoàn đạo hồn “tiền bối” bị mình luyện hóa vừa rồi kia, bất chuyện không biết nên thống hận hay là đáng thương.

Đang xuất thần, chợt cảm thấy có vật lạnh như băng vào tay; cúi đầu nhìn lại, chính là thanh cổ kiếm luôn đứng ngoài quan sát. Hiện tại, thanh cổ kiếm tên “Dao Quang” này, đang ngoan ngoãn cuộn mình trong lòng bàn tay. Đối với sự tỉnh táo mà nói, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quái kiếm đối với mình thân mật như vậy, ngược lại khiến hắn nhất thời cảm thấy ngạc nhiên.

Đang cầm tay vuốt thân kiếm, suy nghĩ nhanh nhẹn, nhưng lại nghe thấy tiểu muội muội xinh đẹp ở một bên mở miệng kêu lên:

“Ca ca ặc “

“Hả?”

“Ta biết ngay ngươi nhất định có thể đánh bại cái đèn lồng kia mà!”

Lại vượt ngoài dự kiến, mình vừa mới “Thôn” một cái đèn lồng trong miệng Quỳnh Thước, nhưng lần này nàng lại không nói ra cái gì mới đáng cười, chỉ dùng một đôi mắt sáng như trăng sao, ngược nhìn mình; trên gò má mềm mại, tràn ngập ý cười ngọt ngào.

“Ừm! “

Sau khi Ôn Ngôn cười đáp lời, lập tức mở miệng, đưa tay ra ôm thiếu nữ nho nhỏ này trước mặt. Vừa rồi trải qua một trận đại nạn đột nhiên xuất hiện, bây giờ hắn cảm thấy mọi thứ xung quanh hắn đều rất đáng yêu và quý giá.

Ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện trên bầu trời mây vạn dặm trắng sáng, hiện tại đã viên mãn như bánh xe.

“Ồ, ngày mai chính là ngày tết Trung thu đoàn.”

Lúc này, trước khi ngủ muộn, nhìn mấy tia ánh trăng xuyên suốt từ cửa sổ vào trong phòng, lại phát hiện ánh mắt của mình

trở nên vô cùng thanh minh, ngay cả ánh trăng kia cũng không phân biệt được làn khói bụi rất nhỏ, đều đặc biệt nhìn thấy rõ ràng. Lại nhớ tới đêm nay, chính mình lại có thể nhìn thấy dị sắc linh quang dị sắc vốn chỉ có Quỳnh Huy mới có thể nhìn thấy, nghe vậy liền không ngủ được nữa.

“Là ta Thái Hoa đạo lực lại có tiến bộ, hay là bởi vì đoàn đạo hồn kia mang đến chút dị biến?”

Lại nhớ tới tình cảnh cuối cùng trong lúc nguy cấp chuyển nguy thành an, liền nhớ lại trong buổi tiệc hôm qua, Linh Hư Chương môn từng nói qua những lời này với mình:

“... Phi Nguyệt Lưu Quang thuật tiến triển không lớn, người phải nhớ rằng, thượng thanh chân pháp ta tuyệt đối không thể “thuật”. Thượng thanh huyền thuật nếu muốn tập thành đều phải có đạo đức tu vi tôn lên. Sau khi người trở về có thể nghiên cứu nhiều điển tịch của bản giáo một chút.”

Nhớ tới Linh Hư nói, thiếu niên giống như có sở ngộ, liền xoay người xuống giường, đi lên bàn lấy sách đạo đức kia đã đọc lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, liền xem ánh trăng trước giường.

Vượt qua vài trang, đang nhìn thấy mấy chữ:

“Đạo của Thiên, không tranh mà thắng.”

※ ※ ※

Chương thứ mười hai Nguyệt Vũ Nghê Thường, ngũ điệu dày đặc của Trường Sinh...

Vân cương vụ ảnh mịt mờ xa.

Ai đầu tay múa eo Lưu Quang?

Trước hoa đầy chén rót trăng sáng.

Cùng túy phương Thu Khánh Tiêu Dao.

Cần lấy bản chương, chúc toàn bộ bằng hữu chú ý quyền sách, trung thu vui vẻ, nhân nguyệt lương viên!

“Không tranh mà giỏi.”

Nghe vậy lặp đi lặp lại những lời này, câu từ trên đạo đức, mặc dù rất tốt giải đáp tình thế hung hiểm vừa rồi chuyển bại thành thắng, nhưng lại làm cho hắn sinh ra một chút nghi vấn.

“Đại đạo của Thiên chính là không tranh giành thiên đạo sao?”

Thiếu niên đang nhiệt huyết, nhất thời có chút không thể tiếp nhận cách nói này. Nếu như thật sự không tranh, thiên đạo như vậy, có thể làm cho người ta thực sự không nhắc lên nổi hứng thú gì. Ví dụ như tên Triệu Vô Trần kia, mấy ngày trước khi đến cửa đã đáng ghét như vậy, chẳng lẽ lúc ấy đối hắn cũng muốn giảng về “không tranh”?

“Không có khả năng!”

Câu trả lời như chém đinh chặt sắt trong lòng thiếu niên.

“Xem ra, ta vẫn là ngoan ngoãn cầu một cái thanh nhàn là được. Thiên Đạo Tiên Lộ này, dường như không phải loại người như ta có thể đơn giản tu thành...”

Lúc tỉnh lại, trong lòng cảm thán. Tuy rằng tự giải thích sự tự giễu của mình, nhưng vẫn có chút cảm thấy thất vọng mất mát.

Đang lúc hấn sắp ngủ, trong khoảnh khắc cuối cùng trên trang sách đóng lại, ngẫu nhiên liếc thấy câu nói vừa rồi:

“Thắng”.

Hình ảnh thoáng qua này, lại như đạo linh quang, đột nhiên sáng lên trong đầu hấn.

“Thắng?”

Chỉ một sát na, hấn tựa như sáng tỏ thông suốt:

Đạo của Thiên, cho dù là “anh” hay “Không tranh”, cuối cùng đều rơi vào chữ “hắng” này.

Xem ra, đạo của Thiên, không chỉ muốn “Thắng”, còn phải “Thiện thắng”!

Chắc chắn chắc nghĩ thông suốt, tất cả nỗi ám ức vừa rồi đều bị quét sạch không còn chút gì.

“A ha, xem ra thiên đạo tu luyện này đúng là rất có ý tứ!”

Thiếu niên cảm thấy đã tìm được đáp án chính xác, cứ như vậy mang theo nụ cười hài lòng, ngủ thật say trong ánh trăng khắp người...

Ngày thứ hai, là ngày mười lăm tháng tám thu đoàn thu đoàn.

Trung thu tiết này là ngày lễ thứ hai của nhân thế. Tất cả mọi người đều sẽ ở lúc Văn Minh Nguyệt sơ thăng. Tế Nguyệt, bái nguyệt, ngắm trăng, thường đều suốt đêm không chợp mắt.

Đối với thanh cung ở La Phù sơn, tám tháng Trung Thu này, so với Xuân Tiết càng thêm long trọng. Dù sao, đại đa số môn nhân trẻ tuổi, đều là đi xa ở bên ngoài, thời gian lại coi trọng nhất là hiếu đạo, bởi vậy, cho dù xuất thân từ giáo môn như Thanh Cung, cũng sẽ ở Trung Thu mượn tế nguyệt ngắm trăng, để cho đệ tử trong môn phái hướng về gia đình phương xa chúc nguyện.

Đương nhiên chuyện bái nguyệt kia cũng chỉ có nữ đệ tử mới làm. Tục ngữ nổi tiếng: “Nam bắt viên nguyệt nữ bắt tế trần.” Chính là chuyện trung thu, xuân tiết tế chúc.

Vốn mỗi khi đến ngày này, đệ tử các phong trong Thanh Cung, đều sẽ sau khi bản sơn lay nguyệt hoàn tất, đến điện phủ khác hô bằng gọi hữu, cùng nhau ngắm trăng. Đặc biệt, đối với rất nhiều nam đệ tử, thưởng thức thắng cảnh nữ tử trong Tiểu Tú Phong trong Tử Vân Điện bái Nguyệt, là nhất định phải đến xem, đây chính là một trong những thú vui lớn nhất trong một năm của bọn họ!

Nhưng là, đối với ba vị thiếu nữ mỹ mạo quan thắng địa Bảo Hà phong Thiên Điều nhai mà nói, lần này lại có chút đặc biệt. Linh Hư chương môn tại mấy ngày gần đây đặc biệt truyền chỉ lệnh xuống:

Đêm Trung thu, không phải người trong Tứ Hải đường, đều không được tiến vào Thiên Điều nhai. Nếu không, sẽ vi phạm môn quy.

Vì sao chỉ lo đại sự Phi Vân, lại truyền xuống chỉ lệnh tựa hồ có chút nhảm chán này? Nguyên lai, trước khi vào núi, Thiên Điều Nhai này coi như thanh u, nhưng từ sau khi nàng lên Thiên Điều nhai, Tứ Hải đường ở một góc này đã không còn thanh tĩnh như vậy. Bởi vì chuyện ở trên núi, chủ tọa các điện ở trên núi đều là bí mật mà không nói, bởi vậy trong vài ngày này, trong thanh cung trên La Phù sơn đã truyền ra nhiều bản “Tượng Tiên” truyền đến.

Những tin đồn này, cho dù đại đa số chi tiêu đều không giống, nhưng có một điểm khác biệt kinh người:

Để cho tất cả đệ tử phúc duyên rộng lớn gặp được vị tiên tử kia, thật sự là dung mạo so với Thiên Tiên —— a, thuyết phục từ chức đến đây, lại có chút tật xấu, bởi vì vị tiên nữ nhi kia vốn chính là Thiên Tiên.

Những kỳ sự gặp tiên nói đến chỗ này, những văn tài kia tốt hơn một chút, liền nói hoa rơi loạn, ngâm thơ làm phú ca, nghe được khiến người ta hận không thể lấy thân thay; nếu là hơi chút phong tao, liền sẽ thề lấy thanh thể, hoặc là giúp đỡ, hoặc là heo, hoặc là chó, tuyệt không nương tay.

Dần dần, đệ tử có chút nóng lòng cầu tiên không sợ xúc phạm tiên khách, lại len lén theo đuôi sau lưng, nhìn động phủ của

nàng rút cuộc nằm ở đâu, lấy ước hẹn sau này có thể nói lại tiên duyên...

Rất hiển nhiên, kết quả theo dõi như vậy phi thường kinh người: nguyên lai động phủ của vị tiên tử kia, vậy mà ở trên một vách đá phía sau Bão Hà phong!

Mỗi khi nói cứ như vậy, những tiên nhân cả gan làm loạn này mới có thể nhớ tới vách đá rút cuộc là chỗ nào:

Đó chẳng phải là đệ tử tục gia của bản môn tứ hải đường sao!

Hơn nữa trong Tử Vân điện có nữ đệ tử quen thuộc với Úc Tú Phong, chuyện này cộng thêm tin tức tổng hợp, những đệ tử Thượng Thanh có tư chất thông minh này lập tức hiểu được:

Thì ra, vị nữ tử “so với Thiên Tiên” này, lại là đệ tử mới nhập sơn Tứ Hải đường!

Cho tới lúc này, một số môn nhân nhập môn đã một thời gian khá lâu mới nhớ tới, tựa hồ hai năm trước đây, cũng từng phong truyền qua những truyền thuyết kiến tiên tử này. Chỉ bất quá, hành tung lần đó của tiên tử phiêu diệt không ngừng, thật sự không giống như lần này lại bị hỏi thăm ra chỗ ở.

Vì vậy, trong vòng một hai ngày sau, bên trái của Thiên Điều Nhai này không thể thanh tĩnh được nữa. Đạo lên núi nhỏ hẹp, đạo hữu vừa chen chúc sau khi ăn cơm; tâm không tập trung đàm luận đạo tiếng huyền luận, đã lẫn át tiếng chim kêu đỉnh suu nguyên bản. Vì vậy Quỳnh công tử thường tới nơi đi dạo trong núi., Trên đường đi hần thường xuyên bị đồng môn đại ca ca ngẫu nhiên chặn lại, tặng cho các điểm tâm tinh mỹ. Trước khi nữ hài nhi chảy nước miếng kịp thưởng thức mỹ vị, rất không thiện giải nhân ý hỏi dài vấn đoán, nhổ hết da gà trong Tứ Hải đường.

Đương nhiên, trong đám đồng đạo nhiệt tình này, có một ít người hoàn toàn là nhằm về phía bản thân:

Chiếu cố một đôi với sư huynh trác tuyệt của mình, tiên tử cùng giặc cỏ là không cần suy nghĩ bản thân. Nhưng cũng không sao, Thiên Điều Nhai phong thủy tốt, thời cùng năm tân phong, năm nay tận xuất mỹ nhân; chỉ lấy thằng bé này mà nói, tuy vẫn chỉ là răng non., Nhưng cũng giống như phấn bạc

ngọc trác, thoát ra chính là một mỹ nhân phôi thai. Nếu theo lời nói của âm dương sinh trưởng mà phóng to ra xem, không được mấy năm, liền lại là một nhân vật giống như tiên tử —— nếu ở trong Thanh cung có thể có nữ tử như vậy bồi tiếp mình, thì đạo tâm của mình vừa bị phát hiện cũng không mười phần kiên định, nhất định có thể hóa thành sắt đá!

Chỉ có điều, tình hình ồn ào này chỉ kéo dài hai ngày. Trương đường chủ còn chưa ngủ được đến trưa, đang suy nghĩ xem nên dùng biện pháp gì, liền nghe thấy từ trên mây bay xuống một lệnh cấm: Trong Thanh cung, chỉ có một danh sách người trong danh sách Đường chủ Tứ Hải đường cung cấp, mới có thể tới Thiên Điều nhai dò xét ngày thường.

Đạo cấm lệnh đại bất cận nhân tình này ra lệnh, nhất thời đoạn tuyệt rất nhiều mộng đẹp. Từ nay về sau, trên các phong La Phù đã có rất nhiều người đêm khuya thiếu ngủ.

“Thanh tĩnh ngược lại rất yên tĩnh, chỉ có điều là Quả Tiêu lại không ăn được; thật sự là họa phúc tương liên a...”

Thiếu niên đang xuống núi mua sắm các loại vật phẩm của Trung thu tiết, trên đường núi có chút tiếc hận nghĩ.

“Chắc chắc chắc mấy bó bông đường màu vàng, hương vị quả thật không tồi!”

Tĩnh lại, tựa hồ vị ngọt kia lại về tới bên miệng:

“Úc, theo mùi thơm đó mà nói, hẳn là mâm mại đường nhỉ? Lần này đến phiên chợ ở huyện thành, cũng phải để ý tìm kiếm.”

Vị Tiểu Quỳnh Thu đi theo hần xuống núi, không biết ý nghĩ trong lòng của Tĩnh Ngôn ca ca lúc này. Tiểu nha đầu đầy tinh lực này, đang nhảy nhót quanh thiếu niên, chọt về phía trước, chọt trái chọt phải, đuổi theo một con thỏ điệp tung bay bất định. Cái viên cầu vừa rồi khiến cho hần tĩnh lại hương vị vô cùng, liền được cô bé này tặng cho. Mỗi lần nhận được quà, Quỳnh Thu đều sẽ mang về Tứ Hải đường, mời đường chủ ca ca thưởng thức.

Có chút ngoài ý muốn, đến mức truyền thụ ở huyện La, ngọc bội kia đối với các loại vật phẩm như mứt quả của Trung Thu

Tế Nguyệt thưởng nguyệt, tựa hồ còn quen hơn hẳn. Cái gì hoa cúc, bánh quế hoa, củ cầu, đường ngọt, củ khoai lang làm thành bài tiết, đàn hương nền bạc mà Tế Nguyệt dùng, vân vân vân, tiểu nữ oa nhi lại giống như trân quý của mấy nhà.

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi thăm một chút, mới biết tiểu nha đầu này trước khi gặp mình, cũng không biết nghe được ngụ ý vòng vo này từ đâu đến Trung thu giai tiết, đã hết sức ưa thích. Chỉ là, lúc hộ dân La Dương phải tế nguyệt ngắm trăng ngắm trăng, tiểu nữ tử này lại không dám tới gần, chỉ có thể ngẫu nhiên nhiếp vật, lấy một ít quả Đào Ngọt trốn đến chỗ không người ngồi ăn, biểu thị có ý tứ.

Nói đến đây, tiểu nữ oa nhi nửa ngượng ngùng nửa tự hào nói cho ca ca mình tin nhiệm:

“Ca ca, Quỳnh Thổ hàng năm, chỉ có buổi tối này khi ăn đồ ăn mới có thể khóc mũi.”

- không biết vì sao, tiểu cô nương vừa nói đến đây, vị thiếu niên vừa hào hứng dào dạt chọn hàng, động tác đột nhiên chậm lại. Thiếu niên xưa nay tâm tính cương mãnh, nghe được câu nói hăm dọa khích lệ của Quỳnh Ly, cũng không biết tại sao, cảm thấy sống mũi cay cay, cổ họng đột nhiên có chút nghẹn ngào.

“Ừm, ta biết, trước nay Quỳnh Đình vẫn là bé ngoan!”

Trịnh trọng khen Quỳnh Huyền một câu, bắt chuyện liền đem bánh ngọt trong tay còn chuẩn bị nói giá tiền với ông chủ, không chút do dự mua. Từ đó về sau, phàm là vật Quỳnh Uyên nhìn trúng, chỉ cần nàng vừa mới kêu lên một tiếng..., Ai nghe thấy lập tức mua ngay, liên tục cân nhắc phong cách, có thể nói khác xa. Về sau, đối với sự quen thuộc của ca ca, Quỳnh Bính phát hiện ra điểm này, mình cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền vài lần nhịn muốn bật thốt hoan hô.

Cho dù là như vậy, nhưng không bao lâu sau, trong tay hai người này cũng không còn nhiều việc nữa. May mắn, kiểm điểm một chút, phát hiện vật dụng đêm nay đại đa số là mua đủ.

Lần mua này, đã mở miệng là mua được một vật mới mẻ như vậy. Ngày Trung thu, chỗ ăn gạo Hải Trãi bình thường đều là thực tâm, cũng không có bánh bao. Nhưng hôm nay có gia đình điếm tâm, đừng có nóng lòng, ở chính giữa bánh gạo lại khảm vào Giảo Nhu hoặc ngọt hoặc mềm, tạo thành hình dáng vòng tròn, được xưng là “Bánh Nguyệt”. Hai bên cửa hàng kia, đặc biệt mời người đọc sách viết một câu đối đỉnh, để tuyên truyền:

“Bánh nướng như trăng khuyết, trăng non mại mại ngọt.”

Nhìn nó lập ý mới lạ, không đợi Quỳnh Huy lên tiếng, bắt chuyện liền lập tức mua lại.

Trên đường trở về núi, nhìn thấy Quỳnh Đình cũng cái túi nhỏ kia của nàng, đi ở phía trước từng bước một hướng lên núi, nghe vậy không khỏi nhớ tới phụ mẫu mình ở xa ngoài mấy ngàn dặm:

“Bình thường đều không cảm thấy, lúc này thật muốn bọn họ a... Nếu cha mẹ biết con nhận ra một muội muội vừa ngoan lại dễ thương như vậy, nhất định cũng rất thích.”

Nghĩ đến đây, lại tự nhiên nghĩ tới một người khác:

“Vậy Linh Miêu Nhi trong long cung, các nàng không qua được Trung Thu Tiết thì sao?”

Nghĩ đến đây, trong lòng hần lại đột nhiên khẽ động:

“Lần trước ở trong nhụy hoa thấy mặt nàng một lần, chưa chắc chính là hình ảnh cổ tồn bên trong, nói không chừng chính là tình cảnh lúc đó của nàng! Ừm, lên không lại thử một chút, xem có được hay không.”

Tuy trong một năm chỉ có mười hai vầng trăng, nhưng chưa từng có vầng trăng tròn trịa bao giờ khiến người Phổ Thiên Hạ chờ mong như vậy.

Ngay lúc thân thể sắp tới, màn đêm xanh đen buông xuống, vầng trăng tròn như khay bạc trên bầu trời Đông Thiên rót cục hướng ánh trắng noãn vung xuống nhân gian vung xuống.

Lúc này, sau khi tỉnh lại, hần đã đem bàn ghế hoặc lật hoặc khiêng, đặt chỉnh tề trên bãi đá Thiên Điều Nhai. Hai người

tuyệt thoải mái, cũng kết thúc công việc trong bếp, bắt đầu cùng Tiểu Quỳnh Hoa xuyên hoa phẩy bánh ngọt đem thức ăn trái cây bung lên trên bàn bên ngoài phòng.

Tĩnh lại đốt lên đàn hương nền, nói với mặt trăng vài câu chúc tế, liền đứng ở một bên, mỉm cười nhìn mấy nữ tử này, ở trong một mảnh hương khói cao ngất màu bạc lượn lờ, hướng về ánh trăng trong bầu trời đông nam, chấp tay, nhìn không trung bái lạy.

Trong mây thiếu nữ bái nguyệt này, tư thái dịu dàng ưu nhã nhất. Hợp chương, nhắm mắt, đầu, mặc chúc, ngẩng đầu, mở mắt, khoanh tay, một loạt động tác này như nước chảy xuôi tự nhiên. Mà Quỳnh Kiều đối với hàng loạt lễ bái nguyệt quy trình này..., Hình như vô cùng quen thuộc, nhưng giờ tay nhắc chân lại có chút ngượng nghịu. Tuy vậy, tiểu nữ oa bái nguyệt vẫn làm một tia cẩn thận tỉ mỉ, xưa nay vẫn cười hì hì, lúc này lại trang trọng vô cùng, phảng phất ánh trăng phía chân trời, giống như đang lóng lánh hào quang thánh khiết. Giao Tuyệt đối với chuyện bái nguyệt như vậy hình như không quá quen thuộc. Chỉ có điều, thời gian nàng ngâm cầu khẩn so với hai người khác cũng dài hơn.

Khi hành trình bái Nguyệt nghi chấm dứt, đám người Tứ Hải đường bắt đầu chính thức ngắm trăng. Vừa cắn bánh gạo vừa ngắm vàng trăng tròn gửi gắm vô hạn tình tưởng trong bầu trời. Bầu trời trong Động Thiên La Phù Động tinh thuần khiến vàng trăng trên bầu trời sáng ngời. Ngẫu nhiên có mấy đám mây trôi qua, khiến vàng trăng tròn như chìm nổi trong dòng nước suối, phiêu đảng.

Nhìn đến đây, bắt chuyện trong lòng như cảm nhận được, liền buông quả thực trong tay xuống, trở lại trong phòng lấy ra một cái chậu gốm, ở bên suối nước lạnh tiếp đầy nước, sau đó phóng tới trên bàn ăn.

Thấy thiếu niên hành động như vậy, động tác thân nhiên, tuyệt hợp ý nghĩa gì, chỉ thích thú nhìn. Quỳnh Đình ngược lại ở một bên vỗ tay reo lên:

“Ca ca thật lợi hại, đều đã bắt được ánh trăng trên trời xuống đất rồi.”

Giải Đạo Nhân nghe vậy cười một tiếng, liền móc từ trong ngực ra đóa Bạch Ngọc Liên Hoa, bỏ vào trong chậu, nói:

“Xem xem lần này có thể không nhìn thấy Linh Dục tử của người nữa.”

Kể từ lần trước, hắn đã kể chuyện Linh Khuyết cho Quỳnh Tuyết nghe; sau khi yên lặng, bởi vì lần đó “Phong Thủy Dẫn” rung động, cũng đem người truyền thụ thuật này cho hắn biết. Bởi vậy, hiện tại mấy nữ nhân ở đây, đều biết ở dưới đáy hồ Kính Dương ở ngoài mấy ngàn dặm. Ở một vị công chúa long cung xinh đẹp thú vị. Chuyện thần huyền như long cung dưới đáy nước, tứ phi long nữ, trải qua cách nói tỉnh, quỳnh kiều, tuyết ứng, mọi người đều tin tưởng không chút nghi ngờ.

Lần này có thể được nhìn thêm lần nữa không?

Trong ánh mắt vạn phần khảm trương của đám người hồ quỳnh, đóa Tuyết Ngọc Liên vào nước này, quả nhiên giống như có sinh mệnh, ở trong một mảnh ánh trắng sáng trong, chậm rãi nở rộ thành một đóa hoa sen nước xinh đẹp động lòng người.

Cô gái dịu dàng là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh thần kỳ như vậy, liền không nhúc nhích, chăm chú nhìn chăm chú đóa hoa sen nước đang nở rộ, đôi mắt một lát cũng không muốn dời đi.

Đang lúc tỉnh lại muốn ló đầu qua nhìn bóng dáng không người của nhụy, lại đột nhiên thấy một chuyện kỳ dị, cả kinh trợn mắt há hốc mồm:

Dưới ánh trắng, trong làn nước trắng nõn, trong cánh hoa sen, từ từ dâng lên một vị nữ tử xiêm y thân hình mềm mại.

“Linh Khuyết?!”

Ánh trắng sáng xanh trong thấy rất rõ ràng, vị tiên tử dưới ánh trắng mờ ảo này chính là Tứ Độc Long Nữ trong hồ Kính Dương.

“Là ta. Ta còn tưởng rằng người đã quên mất rồi...”

Thiếu nữ từ trên bàn bay xuống, cùng thiếu niên trợn mắt há hốc mồm cười.

“Ngươi, ngươi... Sao ngươi có thể tới?”

“Ngu ngốc, đây là pháp thuật của long cung chúng ta, “Kính Ảnh Ly Hồn”. Ta đặc biệt đến nói với gia gia.”

“À, pháp thuật Long Cung quả nhiên thần kỳ! Vân Trung Quân lão nhân gia có khỏe không?”

Linh Kính Nhi cũng mặc kệ hấn mở miệng nịnh nọt làm gì, sẵn giọng:

“Đương nhiên là được rồi, mấy ngàn năm rồi không hề sinh bệnh. Hừ hừ con mới nhớ ra, còn có người bằng hữu là con!”

Cho đến lúc vừa rồi mới có cơ hội thi triển pháp thuật mới của thiếu nữ, đúng là hơi giận dỗi nhỏ bé.

Đúng là:

Cảm Quan sư cầu tốt, thi triển mộng xuân bà.

Oán hỉ ân ái, lành sĩ mà suy nghĩ, liền rời khỏi linh hồn của nữ tử xinh đẹp!

“Ngươi chính là Linh Miểu tỷ tỷ dưới đáy nước sao?”

Đang lúc thiếu niên xấu hổ, thanh âm này của cô bé thẹn thùng, đúng lúc vang lên.

“Đúng vậy! Tên ngốc này cũng từng nhắc tới ta với ngươi sao?”

Công chúa Long tộc ngồi trên trăng nhẹ nhàng quay người lại, đúng lúc nhìn thấy người nói chuyện:

“Oa ả, đây là con út của nhà ai vậy? Thật là đáng yêu nha!”

“À, đây là muội muội mà ta mới nhận được, tên là Quỳnh Đình.”

“Ồ, quỳnh trà!”

“Quỳnh Ngọc mau tới, để tỷ tỷ nhìn mặt nhau nào!”

Dưới ánh trăng này, hai gò má non nớt của Tiểu Quỳnh Thụy, thực sự khiến người ta yêu thích.

“Quác, ặc...”

Tiểu nha đầu cũng rất thích đại tỷ tỷ Thủy Linh này, liền vui vẻ hơn hờ đem khuôn mặt như trống trải tiến lên hỏi.

Tĩnh lời nhìn ở trong mắt, trong lòng mừng thầm. Hắn thầm nghĩ:

“Rốt cuộc minh bạch, tiểu nha đầu này chỉ biết kiêng kị “một đứa trẻ” ba chữ này; nếu thay đổi cách nói khác, nàng cũng không biết!”

Sau một phen phân loạn, bắt chuyện liền hướng Linh Miểu giới thiệu cửa sổ uyên chuyên, tuyết rơi.

Nói đến lúc cư trú, Linh Kính Nhi kia không che giấu chút nào đánh giá thiếu nữ, mở môi nói:

“Người chính là kẻ thông minh nghĩ đến chuyện thiên tư sao?”

“... Vâng.”

“A, quả nhiên xinh đẹp, cũng khó trách người này nhớ mãi không quên.”

“Linh Miểu công chúa nói đùa.”

Doanh Doanh mặc dù trong miệng khiêm tốn, nhưng nghe Linh Khuyết nói như vậy, trong lòng rất là vui mừng.

Tại thời điểm đánh giá nơi ở của Linh Kiền, Doanh Doanh cũng đang nhìn nàng. Vị long nữ áo trắng dưới ánh trăng, dáng người gầy gò, mái tóc dài chống gió, dáng vẻ yếu điệu, trên khuôn mặt được ánh trăng chiếu rọi làn nước mùa thu, mày ngài quét ngang, miệng mũi thẳng tắp, có một vẻ đẹp rười rượi xanh biếc.

Khác với nữ tử xinh đẹp bình thường sau khi gặp mặt, hai thiếu nữ này đều có dung mạo thanh danh lừng lẫy, sau khi đánh giá đối phương xong, trong lòng thầm khen một tiếng, nhất thời lại có ý cùng vui. Tự nhiên, tên Khấu Tuyết này bộ dáng thanh lãnh uyên chuyên, làm cho người ta thương yêu, cũng làm cho Linh Miểu trong lòng âm thầm lấy làm kỳ quái:

“Lời này tuy là lười biếng, nhưng kết bạn mấy nữ tử, đều bất phàm.”

Thiếu nữ trong lòng cân nhắc, cũng không biết tư vị như thế nào.

Nói qua vài câu, vị Tứ Độc công chúa từ xa đến này biết được mấy vị tỷ muội tỷ muội này, đều dựa theo phong tục nhân gian vừa mới bái xong Minh Nguyệt, liền cũng la hét để cho tỉnh luận một lần nữa trái hương án ra, nàng cũng muốn tới bái lạy Nguyệt chúc.

Chờ Linh Dục Nhi cũng có khuôn mẫu bái tháng xong, mấy người trên Thiên Điều Nhai này, liền vừa ăn hoa quả, vừa thưởng trăng tán gẫu. Hiện tại, có Linh Dục gia nhập, lại có “Dũng sĩ trên hồ Kính Dương”, “Ác thiếu anh hùng” trong Hoa Nguyệt lâu, “Đường chủ trong tứ hải đường” cùng đề tài này, mấy cô gái này trong chốc lát liền bỏ qua câu hỏi câu nệ lúc mới gặp, bắt đầu líu ríu vô cùng thân thiết tán gẫu.

Nhìn mấy đứa bé này, một bên nhúc nhích quai hàm nhai thức ăn, một bên lại lưu loát nói chuyện. Lúc này, liền để cho vị thiếu niên không thể dùng hai cái này rất là thán phục.

Khi mấy người nói đến việc tán đại phu vẫn còn cảm phần, trong nhà lấy được trăm mẫu ruộng, liền thấy cô gái kia cười khanh khách về phía bên này, nói:

“Ngày đó vô tri, lãng phí rất nhiều gạo và lương khô cho gà ăn; lần này, Trương đường chủ cũng coi như trả gấp trăm lần...”

Vị Trương đường chủ kia, hiện tại đang bận rộn đối phó “Bánh nguyệt ba” mới trong miệng, mà những lời này Doanh nhật vốn nói rất hàm hồ, nhất thời làm cho tỉnh nói không thể nghe rõ ràng, chỉ đứng ở đó “Ô ô” lên tiếng, ra hiệu chính mình đã nghe được.

Phần lớn chim quả trên bàn đều ăn xong, định bắt đầu hưởng dụng Cúc Tửu Đại Giải. Lúc này, thiếu niên rảnh rồi mới đưa ra đề nghị:

Đằng nào thì bây giờ đã ăn trái cây to, mọi người cũng không bằng ngồi nghe hán tấu một cây sáo, trò chuyện trong đêm trăng thanh tư tưởng.

Đề nghị này, chính hợp ý mọi người. Vì vậy, một khúc tùy tâm phát ra tình huống là sáo ca, ngân nga trong vắt không trung.

Lại nghe được tiếng nhạc thân thiết của tuyết địch, cảm thụ của Linh Dục có chút khác với những người khác. Nghe được chỗ khéo léo uyển chuyển, vị tứ phi long nữ này không nhịn được nữa, liền rung lên quần sam, hốt nhiên bay lên, nhẹ nhàng bay ra ngoài Thiên Điều nhai.

Dur quang khoé mắt thối sáo nhân liếc thấy thiếu nữ bay trên không trung, nhất thời không biết xảy ra chuyện gì, liền dừng thần tuyết lại, nhìn lại phía bầu trời trắng trước mắt ——

Đã thấy thiếu nữ Lăng Phong bay đi, nhẹ nhàng bay đến trên vách núi vô danh kia.

Sau đó, chỉ cảm thấy bầu trời đêm trước mắt lóe lên thanh quang, chợt nghe “keng” một tiếng, chỗ vách núi yên tĩnh phía đối diện, lại có vài tiếng đàn thanh tịnh thoải mái bay tới.

Dưới kinh ngạc, ngưng mắt nhìn lại, đang thấy trong ánh trăng trên vách núi kia, đai lưng bông bành, bạch xiêu nhanh nhẹn, Linh Dục Nhi như chim bay, bay lượn trước thác nước. Mà thác nước vốn chảy không ngừng kia, hiện tại lại dừng lại, hợp thành vô số chùm sáng lung linh.

Tứ Độc Long Nữ Linh Tuyên Nhi, hiện tại lại lấy núi cao làm đàn, thác nước làm dây đàn, thi triển pháp lực vô thượng, đàn tấu một khúc đàn tranh to lớn mang theo thanh âm thủy linh!

Thấy cảnh tượng thần kỳ này, đám người Doanh Sinh kinh ngạc, trong lòng đều tán thưởng không thôi.

Khoảnh khắc sau, tỉnh ngôn phản ứng lại, kia thần tuyết ngọc sáo liền trọng lại đến môi. Hắc lần này thối, cũng khác với lúc trước. Vì tương đương với linh thủy tự nhiên tạo hóa tiếng đàn, bắt buộc hiện tại chính là khí tụ tập tinh thần, hơi vận lên Thái Hoa đạo lực.

...

...

...

Lúc đầu, chỉ là sáo và đàn âm; lướt qua một lúc, liền thành tiếng đàn bần sáo. Vì thế trong Nguyệt Dạ Không Cốc trước Thiên Điều nhai, liền đan xen quanh quẩn thanh tịnh xa xưa, thần khúc hùng vĩ, thực có thể khiến kim thạch chấn động, sơn tù động, bách thú ca, thiên điều vũ.

Khác với một cầm sư trước kia, vị công chúa Long tộc này đang bay lượn trái phải, tung bay trên dưới, tiến lùi, dáng người yếu điệu thướt tha. Tận mắt thấy cảnh tượng này, tại khúc nhạc đến tận cùng, vị giặc cỏ vẫn luôn yên tĩnh kia đột nhiên phóng lên, quăng về phía vách đá của con suối, vỗ vào cây đàn cầm, nhảy múa trong ánh trăng.

Ai có thể tưởng tượng được vũ đạo tinh linh hoa mai trên sườn núi băng vạn trượng? La mang gió phiêu, ống tay áo giắt ngang, lấy trăng sáng làm hoa đăng, thái độ thông dong, thoải mái tự nhiên. Trong lúc uyển chuyển, như cúi như ngưỡng, như lui tới, ung dung phiến muộn, không thể có hình tượng.

Hiện tại, Khấu Tuyệt tựa như đã hoàn toàn thả lỏng tinh thần, cực lực bẻ cong thân hình yếu điệu của mình, kiều nữ vô cùng vô tận, xinh đẹp tuyệt trần...

Tuy thiếu niên đang chuyên chú hát sáo; nhưng mọi chuyện trong thiên địa này đối với hắn mà nói đã là một chinh thế; còn có tình tiết tuyệt đẹp gì, có thể thoát khỏi con mắt của hắn?

Cảnh tượng mỹ lệ động lòng người như thế, tự nhiên cảm nhiễm tất cả mọi người ở đây. Trong khoảnh khắc, liền có một khúc thanh ca uyển chuyển uyển chuyển của tiên tử nhân gian, cùng nhịp đập với quân đàn lạng lẽ đứng lên. Ca viết:

Mân Quỳnh Luân trên Bang Đông Sơn đứng lại với nhau.

Như nửa mặt mà thành, cảm thấy mảy ngài quyến rũ.

Dương Liễu hề eo nhỏ gãy, phù dung hề kiều dung khuôn mặt oánh.

Cúi đầu khom người lấy trường lương, nguyện chấp tay mà ăn linh.

Ca âm mờ ảo, thanh lãnh động lòng người, không giống nhân gian có thể nghe thấy.

Ngay tại thời điểm cô gái dung mạo có thể khuynh thành ca khúc dư âm lượn lờ, lại nghe được vị thần nữ đàn lưu tuyền kia, đem tiếng ca thanh diệu chuyển tiếp:

Mỹ nhân hề hề âm trần thoát.

Cách ngàn dặm hề cộng minh nguyệt.

Lâm Phong than thở, hề hề nghỉ ngơi?

Ba đường dài hề hề không thể vượt qua.

Tiếng ca lạnh lạnh, như oán như mộ, khiến người ta tâm động thần dao động. Đúng vậy:

Tiếng hát du dương phát ra mà thanh phong sinh, bài hát nhỏ nhỏ ngưng mà lưu vân ngăn lại; ca khúc uyển chuyển phương vị dạ, ngữ điệu trường sinh dày đặc.

Ngay lúc hai người Doanh Linh Thiên ở châu oanh oanh ngọc trâm, giữa rừng núi xanh um lại bay tới rất nhiều đom đóm. Lúc đom đóm bay múa, chính là ánh bạc sáng tắt, lưu quang điểm điểm, rớt thành một dải lụa thật lớn ở phía trước Thiên Điều Nhai, giống như một dải lụa lụa lóng lánh ngân quang., Tinh linh nhanh nhẹn bay lượn lưu chuyển xung quanh. Dần dần, lại bay tới rất nhiều điểm bạc, liền bị cô bé nhàn rỗi ở một bên kia, chạy tới chạy lui, chỉ huy dừng lại ở trên mái cong của Tụ Vân đình, hoặc rơi xuống nóc nhà cạnh tứ hải thạch cư.

Thế là Thiên Điều nhai vốn rất tịch liêu, lập tức liền trở thành tòa thành bất giác như mộng như ảo...

Giống như bị tắt cả những thứ này lây nhiễm, thanh Dao Quang thần kiếm vốn luôn trầm mặc kia, cũng đột nhiên sáng lên quang hoa rực rỡ, “Vù” một tiếng phóng lên tận trời, lại rơi thẳng xuống trước cái vách núi khổng lồ có suối chảy tranh cây kia, bắn về phía không khiêu khích, đánh ra những tiếng nổ lớn “ưón vút” trong không trung, giống như tiếng chuông lớn.

Trong tiếng ca hùng vĩ như vậy, trong núi hoang rộng lớn tụ tụ vân đình, tựa hồ quanh quẩn vô số tiếng rít kỳ dị, cùng tiên ca ca xướng trước vách tương hồ lẫn nhau.

Ngay tại Tứ Hải đường Trung Thu giai lễ mừng quên tình,
đang đến cao trào, chợt thấy trên bầu trời phía đông có hai đạo
kiếm quang sáng lạng, đang vòng qua dãy núi chập chùng, cấp
tốc bay tới bên này!

Chương thứ mười ba dòng Thủy Nguyệt Lưu Hồng, ta say ngủ Thiên Phong.

Cầm Lâm Thu Thủy ngấm trăng sáng, khách chí kỳ phong quét mây trắng.

—— mang tên Ân....

Đúng lúc thiên điều nhai tinh quang đầy đất, ca vũ đầy trời, chợt thấy trên bầu trời phía đông, đang có hai đạo kiếm quang sáng ngời, hướng bên này nhẹ nhàng bay tới.

Thiếu niên đang thối sáo, lập tức cảm ứng được có khách không mời mà tới chơi, liền ngừng sáo. Tâm niệm thay đổi liên tục, Dao Quang Thần Kiếm đang bận rộn bên cạnh thác nước, đã bay ngược về, nắm thật chặt trong tay thiếu niên.

Còn chưa chờ Linh Khuyết Tuyết nhanh nhẹn ở trên bầu trời ánh trăng trở lại trên vách đá, trong khoảnh khắc này hai điểm kiếm quang đã bay đến trước Thiên Điều nhai sơn.

“Tiên khách ở đâu, hàng La Phù ngấm trăng?”

Vừa nghe thanh âm quen thuộc này, lập tức mở miệng nắm chặt chuôi kiếm, cánh tay lập tức buông lỏng. Trong ánh trăng sáng xanh thắm thấy được rõ ràng, người lên tiếng kia, chính là chương môn Linh Hư chân nhân của mình; một người khác, chính là Hoảng Pháp điện Thanh Y đạo trưởng.

Hiện tại, Linh Hư đạo trưởng đang phiêu nhiên đứng ở trên một thanh phi kiếm trắng như sương tuyết, ở trong bầu trời trắng hơi động, như lập sóng nước, phong thái thông dong, nhìn qua như tiên nhân. Mà xưa nay Thanh Y đạo trưởng nổi tiếng pháp lực, lúc này liền hiển thị ra công lực cao xuống. Khác với Linh Hư, hiện tại hắn đang ở trước Thiên Điều nhai không thể xoay quanh, tuy tốc độ cũng không gấp gáp, nhưng tư thái thản nhiên như cùng một lúc với Linh Hư Tử, tự nhiên không thể so sánh nổi.

Thấy chuông môn đột nhiên xuất hiện, tên Vu Lang Tuyết phiêu bạt giữa không trung kia như con hươu nhỏ bị chấn kinh, phi điều rơi xuống đất, dính sát đến bên cạnh Thiên Điều nhai. Còn vị công chúa Long tộc Linh Dục Nhi kia, thấy hai người đến lại không chút hoang mang, bỗng bèn bay tới trước mặt Linh Hư, từ tốn nói:

“Người là người phương nào? Sao lại tới quấy phá thanh hứng của ta.”

Linh Khuyết Chính Ca múa tới hứng thú, không ngờ lại bị hai lão đầu này từ đó quấy rầy, trong nội tâm có chút mất hứng.

Nghe được nhã lực khá tốt, giọng nói kiêu căng của Linh Dục tự nhiên truyền tới tai hắn. Lúc này, thiếu niên đường chủ trong lòng khấn trương, đang muốn mở miệng nghỉ ngơi thì chuông môn khiêm cung đáp:

“Hồi bẩm tiên tử, bản đạo chính là Linh Hư đạo nhân của Thanh cung trên núi La Phù Sơn. Ta và Thanh Y sư diệt, chỉ là nghe được Thiên Điều Nhai tiên nhân vui vẻ mờ mịt, không biết xảy ra chuyện gì, liền tới quấy rầy; nếu có chỗ đường đột, mong tiên tử rộng lòng tha thứ.”

Thì ra, Linh Hư chân nhân đang ở đỉnh phi vân cùng môn hạ đệ tử vui vẻ giai tiết, chợt nghe được dị khúc dị thường trên đỉnh Bão Hà phong, cũng không biết phát sinh chuyện gì. Trong lòng lại khấn trương cùng đệ tử môn nhân trên Thiên Điều nhai xin lỗi một tiếng, kéo theo Thanh Y đạo nhân đến Bão Hà Phong xem xét.

Nghe thấy Linh Hư Tử trả lời rất cung kính, lại nghe nói hắn là chuông môn tỉnh ngôn, vị công chúa Long tộc kiêu ngạo này cũng không dè dặt. Chỉ nghe nàng cười nói:

“Còn tưởng là ở đâu không mời chào, hóa ra là Thượng Thanh chuông môn. Tiên tử không dám nhận; bản cung chính là cháu gái của Tứ Độc Thần Quân, phong tước Linh Lung là được.”

Vừa nghe lời ấy, nhất thời làm Linh Hư chân nhân cả kinh, cuống quýt chấp tay hành lễ nói:

“Không biết thượng tiên giá lâm, không nghênh đón từ xa, mong tiên tử thứ lỗi!”

Chương môn thấy mình tôn quý không gì sánh được, thấy Linh Dục sợ hãi cung kính như thế, vị thiếu niên cùng thiếu nữ quen cười đùa có chút không giải thích được. Hắn lại không biết, Linh Hư lại là lãnh tụ của đạo giáo trong thiên hạ, nhưng còn chưa đắc đạo phi thăng; phàm là người tu luyện nhân gian này, có ai không phải hậu bối của người liệt tiên ban? Bởi vậy hắn lễ kính như vậy, cũng là đương nhiên.

Đang lúc tỉnh lại còn chưa đủ lễ phép, đang định mở miệng khuyên bảo, lại nghe Tứ Độc Long Nữ tùy ý cười nói:

“Người không biết không có tội. Huống hồ người nhà ta đã nhắc nhở ngươi còn ở dưới trướng Thanh Môn của người, còn phải làm phiền Linh Hư chân nhân nhìn ngắm nhiều nơi —— tiểu hữu này của ta tuy bại hoại, nhưng coi như thông minh, có pháp thuật gì tốt ngươi cứ việc dạy hắn, không sợ hắn thì không biết. Chương môn ngươi cũng không thể giấu diếm.”

Câu nói ngông nghênh đến cuối cùng, lại là tiểu nhi nữ lộ rõ thái độ.

Linh Dục nói những lời này, vị kia “Nhà nàng” đã bắt bẻ, chỉ nghe đến dở khóc dở cười. Mà vị Linh Hư Chương môn kia, lại vẫn đang khiêm tốn đáp:

“Trương đường chủ thiên tư hiển tuệ, bản đạo nào dám giấu diếm! Ngay cả bí kỹ áp đáy hòm của Thanh cung cũng truyền cho hắn...”

Đang lúc muốn mở miệng nói chứng, đã thấy vị Thanh Y đạo trưởng một mực xoay quanh ở trên không trung kia, đột nhiên đáp xuống trên Thiên Điều Nhai giặc tuyết thích hợp đứng trước, nhìn chằm chằm một hồi, xoay mặt lại mở miệng ngạc nhiên nói:

“Kỳ quái, theo ta được biết, nữ đệ tử tỉnh ngôn đường này chỉ là người dân bình dân gặp nạn, làm sao có thể luyện được thuật Phi thiên?”

Lời vừa nói ra, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra.

Nghi vấn này không thể nói là không nguy hiểm đến tính mạng. Phải biết rằng bây giờ ngay cả chính hắn cũng không biết ngự kiếm phi hành thuật, huống chi khẩu Tuyệt lại có thể

tự nhiên ngự hư như vậy? Lần này khác với lần trước khi về Triệu Vô Trần, cho dù hắn có nhảy bèn gấp trăm lần, nhưng cũng không có biện pháp nào để giải vây.

Thế là, tựa như Tình Thiên đánh xuống một đạo sét đánh, chỉ một thoáng nghe được chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng tâm thần chấn động, khòe miệng giật giật, trong miệng ngay cả nửa chữ cũng nói không ra!

Mà Khấu Táng lại thấy Đường chủ khó xử nên quyết tâm nói ra chuyện của mình, cũng nói rõ không biết chuyện. Nếu có sự xử trí nghiêm khắc, bản thân một người chịu, chỉ không liên quan đến người khác.

Đang lúc xấu hổ này, tiên tử trên không trung lại nghe được một trận tiên âm như tiếng cơn mưa gió truyền đến:

“Thanh Y không cần nghi hoặc. Tuyệt thuận là hảo hữu trong khuê phòng của ta, là ta cho nàng vào Tứ Hải đường. Nghe nàng nói năm xưa cũng không có ra cửa xa nào, xa nhất cũng chỉ đến nhà ta. Ta sợ hắn một mình ngàn dặm xa xôi tới La Phù sơn, tính tình lười biếng kia phát tác, không tu hành cho tốt, liền thỉnh Tuyệt Ứng muối muối gửi lời tới Tứ Hải đường, cũng là sớm muộn gì cũng giám sát hắn để học tập. Việc này đến bản thân Trương đường chủ cũng không biết.”

“Thì ra là thế!”

Hiện trường ngoại trừ Linh Miểu, đã mở miệng, tuyệt hợp ba người, Linh Hư Thanh Quỳnh Cư dàn xếp đám người, đều bưng tỉnh đại ngộ.

“Thần Nữ nói lời ấy, đang giải thích nghi hoặc của bản đạo nhiều ngày. Có thần nhân này làm môn hạ, thật sự là phúc thượng thanh! Chỉ có điều lại hơi mạo phạm.”

Linh Hư vái chào, xoay người hướng về phía hai người Khấu Tuyệt, Quỳnh Huyền mỉm cười nhìn sang phía khác. Mặc dù lời nói của hắn rất khiêm tốn, nhưng từ khuôn mặt không giấu được ý cười kia, hiển thị trong lòng vị chương giáo chân nhân này đang hết sức cao hứng.

Long Nữ thấy Linh Hư bị mình lừa gạt, tâm tư Lung Linh cười thâm trong lòng, trong miệng lạnh nhạt đáp:

“Dễ bàn.”

“VẬY xin cảm ơn thượng tiên! Hôm nay bản đạo và sư diệt không kiện mà đến, quấy rầy nhiều người, đã là tội lớn. Không dám trì hoãn thần nữ thanh hưng nữa, bản đạo xin cáo lui.”

“Rất tốt.”

Thế là Linh Hư hơi ra hiệu, liền cùng Thanh Y đạo nhân bay lên trời, trở về bản điện.

Thấy hai người đã đi xa, vị tiên tử áo trắng phát phơ kia lập tức bay xuống đất, đứng trước sự tĩnh ngộ, vẻ mặt giả hoạt cười nói:

“Thế nào? Thay ngươi che giấu việc xấu hổ, lại phải cảm tạ ta như thế nào?”

“Ha ha ha... Tạ ơn tất nhiên, cùng lắm đợi lát nữa ăn cua, ta không tranh đoạt với ngươi là được!”

triệt để chôn vùi tảng đá lớn trong lòng này, bắt đầu hiểu ra tâm tình rất tốt, lời nói cũng trở nên nhẹ nhàng. Khác với hai người quen cũ này trêu chọc nhau, vị giặc Tuyết kia cũng đã quỳ lạy trên mặt đất, trong miệng cảm ơn không ngừng. Thấy nàng thật thà, Linh Dục ngược lại cuống quýt đỡ nàng dậy, mỉm cười nói:

“Tuyết thích muối muội không cần lo lắng. Thế gian này người có một chỗ kỳ quái, chính là người gặp thường kể lại lai lịch, cũng mặc kệ nàng hiện nay thế nào. Tỷ tỷ hôm nay, chẳng qua là hơi trả giá ước nguyện của bọn họ mà thôi.”

Đang nói đến đây, liền mở miệng nói:

“Tuyết nghi ngươi nhưng không thể khóc, hôm nay chính là ngày tốt đẹp, rơi lệ không tốt.”

Hóa ra thiếu niên biết tính nết của Khấu cô nương, sợ nàng cảm động đến khóc, liền mở miệng ngăn lại trước.

“Cẩn tuân mệnh lệnh Đường chủ.”

Trong câu trả lời tuyết, quả nhiên đã mang theo vài phần ghen ngạo.

“Chỉ nói đùa, lại quên uống rượu ngắm trăng rồi.”

Nhẹ nhàng thấy tình cảnh này, vội vàng chuyển đề tài. Trãi qua linh hư, Thanh Y lần này bái phỏng, lúc này đã là Nguyệt Di trung thiên. Bàn bạc to lớn, tỏa ra ánh sáng xanh ngàn dặm, khiến hoa cỏ cây rừng trong vùng rừng núi La Phù, như một tầng tuyết trắng nõn bao phủ.

Lúc này, Tuyết thuận tiện đi tới bếp, bung rượu cua nuôi dưỡng trong nước ấm lên trên bàn đá. Mọi người liền ngồi vây quanh bàn, chuẩn bị làm án uống thoải mái.

Vì cử chỉ thuận lợi, bắt chuyện liền đem Phong Thần Kiếm, Thần Địch bỏ lại trong phòng. Nhìn thấy cây sáo ngọc kia nằm trong ánh trăng, thiếu niên chợt nhớ tới chuyện cũ, liền trở lại trên bàn, cười nói với Linh Dục:

“Không ngờ rằng, Tuyết Địch Linh Lung, hôm nay lại tụ họp xong.”

Nghe được lời ấy, Linh Miểu cũng nhớ tới năm đó Kính Dương Vọng Hồ Lô Vũ Dạ đối ẩm. Không biết vì sao, nàng một mực e dè nội tâm, lại tựa hồ đột nhiên tràn ngập nhu tình.

Có lẽ, từng sợi tình cảm nhẹ nhàng này vốn ở chỗ đó, chỉ là chính nàng không biết mà thôi.

Nhìn thấy trên mặt công chúa Long Cung đột nhiên hiện ra thái độ then thừng, đều là nhà nữ nhi, thì làm sao đoán không ra tâm tình của nàng lúc này. Lại hồi tưởng vừa rồi Linh Dục và Linh Hư Chưởng môn đối đáp nhau, vì vậy tâm tư của vị Tứ Độc Thần Nữ này trong suốt như thủy tinh trong mắt Doanh Uyển ——

Thiếu nữ này tuổi, chính là mở ra Tình Đâu. Với kiến thức này, há có thể là thiếu niên bên cạnh chỉ chăm chăm nhìn vào con cua lớn trong mâm thì có thể làm được.

Nghĩ tới đây, tinh thần của cô gái dường như có chút không thuộc. Một lát sau, vị thiếu nữ tâm địa bất ổn này, không biết nghĩ đến chuyện gì, thần sắc trên mặt tựa hồ thoáng cái thoải mái, trở nên nhẹ nhõm hơn. Chỉ là, vẻ tươi cười trên khuôn mặt thướt tha này tựa hồ lại ẩn hiện một tia u sầu.

Chỉ nghe Doanh Uyển bỗng mở miệng nói:

“Linh Miêu tỷ tỷ, hiện trăng sáng vừa vắn, ngâm một bài thơ trong nhà, muốn tặng cho tỷ tỷ.”

“Được, đọc mau nghe nào!”

Không chỉ râu ria, thức ngôn mấy người khác cũng cảm thấy hứng thú. Chợt nghe môi ngọc khẽ mở, nhẹ giọng ngâm:

lúm đồng tiền uớt át xương cốt như tiên.

Ánh trăng buông lỏng tay.

si hồn nguyện hóa tướng tư nguyệt.

Ngàn dặm thanh quang chiếu quân.

Lúc cô gái ngâm nga, tiếng môi mịt mờ, như ở chân trời, dưới ánh trăng như tuyết chiếu rọi, càng thêm vẻ u lệ tuyết luân.

Đội nàng ngâm xong, vị được tặng thơ kia đột nhiên đỏ bừng mặt. Vị Tứ Độc công chúa tổ tính kiêu ngạo này, giống như đột nhiên bị người khác nói tâm sự, lúc này liền sùng sốt tại chỗ. Qua một lát, mới nhớ tới mình cần phải bày tỏ, vội vàng đứng dậy, đập nhẹ bả vai mùi thơm, lại khẽ gất một cái, thoải mái nói:

“Muội muội người ngàn vạn lần không được hiểu sai. Người này năm đó khi dễ ta, về sau lại quen biết, cũng chỉ coi như đồ đệ chơi tốt mà thôi, tuyệt không có tình ý khác.”

Lời nói sảng khoái này, vừa nói cho người ngoài nghe, vừa thuyết phục chính mình. Linh Dục trong lòng thầm nghĩ:

“Ừm, đúng là như thế! Cùng nhắc tới tên gia hỏa này, cũng không có gì gọi là tương tư. Tuy rằng, năm đó hấn... vụng trộm hôn ta; nhưng đó chỉ là hấn nhất thời say chưa tỉnh, không thể kể rõ. Huống hồ hai người đều cho là không biết, liền cũng không khác gì chưa từng xảy ra. Ta cũng không cần lo lắng...”

“Ồ? Tại sao mẫu thân ta, còn có vị Doanh cô nương ở đây, đều đẩy ta và tên lười biếng này vào cùng một chỗ, cùng nhau mơ tưởng lung tung trên đường đúng không?”

Đúng lúc thiếu nữ còn đang nghi hoặc, chợt nghe thấy vị “Vô lại” kia đang mở miệng nói tiếp:

“Không tệ không tệ! Linh Khuyết nói rất đúng. Ta chỉ là một tiểu tử nghèo mới có chút nhân nhã, bất quá từng theo Linh Miểu tiên tử học chút ít pháp thuật mà thôi, bình thường lại cảm thấy nói được lời gì, không hơn, cái khác thật sự không có gì.”

“Thật không?”

Cư khanh chỉ cười tủm tỉm đáp một câu, liền không nói gì nữa. Mà vị đương sự khác, nghe được lời này thuận theo tâm ý mình nói giúp, lại không biết vì sao một trận lo lắng, nhin không được trong lòng cả giận nói:

“Cái gì mà “Cái khác thực sự không có gì”? Người không phải đã hôn ta một cái sao?!”

Thiếu niên đang nhớn nhoe, tự nhiên không biết trong lòng thiếu nữ lúc này có tâm tư gì, lại chỉ lo đứng đó lôi kéo đề tài khác mà chính mình lại càng cảm thấy hứng thú:

“Đúng vậy, lần trước ngược lại không phát giác, thì ra bài thơ người cũng làm tốt như vậy.”

“Hi hi, được đường chủ khích lệ. Lần trước được thấy người làm thơ rất tốt, khi tiểu nữ trở về, cũng mời giáo sư trường tập phong nhã.”

Nghe bọn họ nói đến đây, đứa bé gái luôn ăn thịt cua béo cùng Tuyết Điệp tỷ tỷ, cuối cùng nhớ tới một việc, liền nói chen vào:

“Tỷ tỷ, có thể viết một bài cho Quỳnh Thóp không?”

“Ồ? Quỳnh Huyền muội muội, thơ của muội, hãy để cho Tỉnh Ngôn ca ca đưa muội nhé.”

“Được! Ca ca viết thơ thích nhất, tuy tất cả đều nghe không hiểu!”

Thiếu niên đang bắt đầu đối phó với càn của cua béo, nghe vậy bật cười, miệng lưỡi nhất thời cũng không cách nào chuyển tâm ăn được nữa, liền buông càn của xuống. Cả khuôn mặt

tươi cười, nhìn đôi mắt sáng trước mắt, lại nhìn ánh trăng phía chân trời, suy nghĩ một chút, nói ra:

“Có rồi! Quỳnh Huyền người nghe cho kỹ:

Trăng sáng vạn dặm chiếu sáng Côn Luân.

Bóng tôi ước chừng hề hề mộng tiền trần.

Nghê Thường Vũ Y hề gì đó trên không trung.

Nhan non khi nào là cánh chim sinh...”

Một tiếng thơ kết thúc, thiếu niên cười hỏi Quỳnh Huyền:

“Câu này của ca ca sao rồi?”

Cô bé kia không trả lời, đôi mắt trong veo như thu thủy như có điều suy nghĩ.

Lúc này, chính là Tố Nguyệt phân huy, Ngân Hà Cộng Ảnh.

“Tiểu nha đầu này, không lẽ có thể nghe hiểu tình cảnh thơ của ta?”

Đang lúc kinh ngạc, lại thấy tiểu nha đầu kia đã khôi phục tinh thần, vỗ tay nhỏ tiếng trầm trồ khen hay, lại kêu ca ca cũng muốn viết một bài cho Tuyết Ưng tỷ tỷ.

Nữ tử kiều mị ngồi một bên lẳng lặng ăn uống, nghe Quỳnh Huyền nói đến mình, lại gặp đường chủ xem ra, liền khiêm tốn cười, nói không cần. Chỉ là, người này tình cảnh này, trong nháy mắt thiếu niên trong lòng đã có hai câu đối đáp, liền khẽ mỉm cười với nàng, nói:

“Tuyết Điệp, nàng nói đúng:

Bích nguyệt ngưng huy, tiền thân ổn định hô Minh Nguyệt;

Quỳnh Hoa Ảnh Ảnh, mấy đời tu đến mai hoa?”

Câu nói này vừa dứt, mọi người đều trầm trồ khen ngợi. Có điều, trong đó có lẽ chỉ có hai người là hợp ý nhau, mới có thể lý giải được hàm nghĩa chân thật của câu này. Hai người trong gang tấc, ánh trăng nhìn nhau, trong lòng sẽ mỉm cười.

Đang định rót đầy cốc rượu, định cùng chúng nữ tế trăng tròn thì chợt thấy vị Tứ Độc Long Nữ kia nhẹ nhàng bay lên, ảm

đạm nói:

“Đã tỉnh, các vị tỷ muội, ta phải về.”

“Vì sao ta về sớm như vậy?”

Đúng là người Doanh Doanh mở miệng giữ lại.

“Muội muội không biết không phải là ta không muốn ở lại. Chỉ là pháp lực của ta đã hết, kính ảnh này ly hồn thuật, đã không thể duy trì nữa rồi. Linh Dục liền rời tiệc trước.”

Không đợi hần mở miệng, Linh Miêu liền cúi người nói với Quỳnh Đình:

“Muội muội chớ trách, lúc trước tỷ tỷ đoạt thêm chút thức ăn của muội. Kỳ thật ta còn chưa ăn, hiện tại liền trả muội.”

“... Đáng tiếc, còn chưa kịp cầm đĩa thì lần này phải ngủ say hai ba tháng rồi nhỉ? Đợi ta tỉnh lại, lại đến tìm các người chơi...”

Ngay tại thời điểm mấy người kia không hiểu chuyện gì đã thấy đứt lờ, thân hình bạch y thiếu nữ trước mắt bắt đầu dần dần tiêu tán, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn biến mất.

Bóng người biến mất, ánh trăng như đọng nước không minh; chỉ có trên không trung một làn hương nhàn nhạt, cho thấy nơi đó từng có giai nhân xinh đẹp lập loè.

Thiếu niên phiến muộn giương mắt nhìn lại, trong làn nước trong veo do tiên tử tắm mát mà ra, hoa sen đang trôi nổi cũng đã khép lại, nặng lại biến thành một nụ hoa tuyết ngọc. Nhìn Nguyệt Ảnh trên mặt nước, thiếu niên có chút mê ly:

“Nguyệt Ảnh Hoa này dễ dàng sinh thành, cũng dễ dàng tiêu tán a...”

“Ồ?”

Đang lúc thiếu niên cảm thán, chợt nghe thấy Quỳnh Quỳnh chỉ vào một chồng điểm tâm chính tề trên bàn, kinh ngạc nói với ca ca:

“Đó không phải là Linh Miêu tỷ tỷ vừa mới ăn mấy miếng điểm tâm đó sao? Tại sao lại ở đó, hình như cũng chưa từng

động dậy qua.”

Linh Dục lúc trước cố ý cùng tiểu nữ oa nhi đoạt lấy mấy khối điểm tâm, tiểu nha đầu này đúng là nhớ kỹ đặc biệt rõ ràng. Mà tỉnh lời nói nhìn xem một chồng điểm tâm tựa hồ vẫn chưa động đến như cũ, liền càng cảm giác như vừa rồi giống như chỉ là một giấc mộng ảo.

Thấy thiếu niên có chút thương cảm, cư dân duyên liền giơ lên chén trúc chứa đầy Cúc Tửu, nhẹ nhàng đi tới trước mặt, ôn nhu nói:

“Trương đường chủ, mặc dù tiên tử đã đi, nhưng ngày sau tự có ngày gặp lại. Ngày nay Tịch Nguyệt Nhi đang rất tốt, liền để chúng ta tới bồi đường chủ uống trăng uống rượu, chỉ mong đường chủ chớ ngại ở đó phần hồng đơn sơ.”

Nghe Doanh yêu nói vậy, tỉnh ngôn cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng giơ chén rượu trên bàn bên cạnh lên, cười nói:

“Nếu nói ở nhân phần hồng lậu, vậy trên đời còn có mấy người có thể xem?”

Thế là, ánh trăng bao phủ trên bãi đá, lui tới, cười nói vui vẻ. Mà ăn uống lại trò chuyện, bất giác đã là Nguyệt Luân Hạo Tây Đọa; vì vậy người của Tứ Hải đường vốn đã ngủ say trong cơn gió mát trăng khuyết này lần lượt nằm ngủ.

Đến ngày thứ hai, Trương đường chủ tử lượng tốt nhất tỉnh lại sớm nhất, đang muốn giống như bình thường bắn người lên, lại phát hiện không thể động dậy. Cố gắng mở mắt ra, lại phát hiện mình cùng cư ngụ Doanh Tuyết Diệp, đang ở chung một chỗ, cùng nhau ngủ trên bãi đá Thiên Điều Nhai. Xoay mặt một chút, lại phát hiện mấy người mình, chính là khuôn mặt kẻ sát gò má, chân bị đè xuống, tứ tán loạn thành một đoàn...

Dưới ban ngày, trời hóa đất phát hiện tình cảnh xấu hổ này, bắt chuyện trên mặt không khỏi đỏ lên, tim đập thành thịch, sợ có người không để ý tới cấm lệnh từ lúc nào đã xông vào, liền nhanh lẹ di chuyển, chuẩn bị không kinh động đến tình huống của mọi người lén lút. Nhưng không ngờ, mấy vị đan xen ở một chỗ này, thật sự là một sợi dây động lòng toàn thân.

Tĩnh lại không chú ý tới, ở trong lòng hấn, còn giống như mèo con ôm một người; mới vừa dịch chuyển, liền nghe thấy dưới thân có một người kêu lớn:

“Ca ca, dậy sớm thế!”

Theo tiếng vẫn an trung khí mười phần này, mọi người trên Thiên Điều nhai màn trời đất, đều đồng loạt tỉnh lại. Vì thế, Tứ Hải đường trong một mảnh luồng cuống tay chân, nghênh đón một ngày mới tinh.

Cuộc sống cứ đơn giản mà vui vẻ trải qua như vậy.

Trong những ngày hạnh phúc mà bình thản, bắt chuyện chưa bao giờ gián đoạn việc tu luyện đạo lực. Từ sau một đêm Trung Thu đã từng nuốt chửng đạo hồn mạo hiểm cướp cửa đoạt xá, thiếu niên cảm thấy đạo lực thái hoa của bản thân dường như đã đột phá bình cảnh chưa bao giờ vượt qua —— rốt cục mình cũng có thể cảm giác được, dòng nước trong thân thể tồn tại thái hoa, một ngày trở nên tinh xảo, lớn mạnh.

Cuối cùng vào một buổi tối, thiếu niên đang chăm chỉ tu luyện không ngừng ở Thiên Điều nhai, đột nhiên phát hiện, theo Thái Hoa đạo lực lưu chuyển, bản thân ngồi ngay ngắn trên thạch bình, thân hình đang chậm rãi bay lên cách mặt đất khoảng hai trượng, phát qua làn gió trên đỉnh núi, đang thổi đến vạt áo rung động.

Lúc di chuyển, theo Thái Hoa đạo lực quay lại theo chu thiên, dừng lại giữa không trung thân hình, lại chậm rãi trở về bãi đá.

Có câu nói là phúc chí tâm linh, thiếu niên vừa trở về mặt đất, toàn thân lại lóng lánh sáng chói kim mang. Chỉ có điều, lần này lấy kiếm làm dẫn, những ngọn lửa màu vàng bốc hơi phun ra nuốt vào, theo thân kiếm Dao Quang bay đi, mũi kiếm ngưng tụ thành một mảnh sáng trắng. Sau đó, dưới một tiếng quát của thiếu niên, đóa ánh sáng như vàng trắng mới này, bỗng nhiên bay vào bầu trời đêm vô tận.

Trên bầu trời xanh thẫm như có một đạo lưu tinh sáng chói nhanh chóng xẹt qua.

Tuy rằng, đóa hoa phượng mới này có quy mô “Phi Nguyệt Lưu Quang Trảm”, cùng tháng cuối cùng cửu tiêu, kiếm khí

thiên huyễn, ngàn vạn ánh trắng tròn trịa như thủy triều tràn ra, cảnh tượng vẫn có chênh lệch rất lớn; nhưng dù sao, đóa hoa trắng nho nhỏ này, đã làm cho Tứ Hải đường chủ nghiêm nghị giải thích, trở thành một trong mười mấy người có thể sử xuất ra thuật này trong thiên hạ.

Chợt thành công, thiếu niên đang vui sướng muốn điên, nhìn lại, mấy vị kia kinh ngạc nhìn thiếu nữ của mình, trong một mảng ánh trắng nghiêng dịu dàng càng lộ ra uyển Lệ Kiều Nghiên ——

Đối với Thanh Sơn như mong muốn, có mỹ nhân như thế, thiếu niên hào khí sinh ra, chỉ cảm thấy ngày bay nhảy Lăng Vân này, cũng không phải là hoàn toàn không thể lường được!

Đúng là:

Mỹ nhân như ngọc kiếm, như cầu vòng.

Nỗi lo trần như không.

Thần Kiếm Bà sơ vờn quanh ngón tay.

Bàn khúc như rồng.

Ngẫu nhiên mang theo Tiên lữ ngồi trên đình đình cân nhắc.

Nhìn Thanh Sơn làm nhà hộ hộ.

Song hạc bước đi thông dong.

Quyển ảnh Ngọc Hoa sơ tăng lớp lớp.

Nơi gió thổi,

Mây bay loạn.

Mặt trời chiều đỏ lên.

Đây chính là quyển thứ bảy tiên lộ Yên Trần quyền.

Kính thỉnh chú ý tới quyển thứ tám trong quyển sách vở:

“Tuyệt ảnh Diêu Hồn Ánh Minh”

Quyển sách thứ tám gọi là Chung Hồn Ánh Thanh Minh.

Từ quyết đầu tiên, Vân Trung Mai

Sưu hồn ảnh trong tuyết...

Trong mây kiếm hoa.

Nguyệt Lộ Ngưng Sương quản lý Nguyệt Lộ.

Nhập Mai Hoa vào từng chút một...

Chương thứ nhất thân không phải Hồng Học, làm sao biết Vân Lộ mờ mịt.

Từ sau khi Luyện Thần Hóa Hư bay lên trời đêm đó, đáy lòng vị Đường chủ Tứ Hải bắt đầu hoạt động:

“Không bằng, đi luyện ngự kiếm phi hành đi? Dù sao hiện tại ước chừng có thể đề hơi lên, chí ít có thể bảo vệ không ngã chết.”

Ý niệm này vừa xuất hiện, bắt chuyện rồi không thể ngồi yên được nữa, cả ngày chỉ nghĩ đến khẩu quyết ngự kiếm phi hành. Đêm Trung Thu, bóng dáng phiêu dật của hai vị thượng cao nhân Linh Thanh kỳ đập kiếm bay tới, lặp đi lặp lại trong đầu hần.

Cuối cùng, ý chí thiếu niên không thể tính là kiên cường, liền không thể ngăn cản được dụ hoặc, chuẩn bị đi tập ngự kiếm phi hành thuật.

Bất quá, hần cũng biết, ngự kiếm quyết của mình mới xem như tiểu thành. Để an toàn, cũng không dám ở trên Thiên Điều nhai này khai luyện, mà phải xuống chân núi tìm một chỗ trũng để luyện tập. Bất kể thế nào, theo Thanh Y đạo trưởng nói, ngay từ đầu, ngự kiếm thuật này cho dù có thể thành công, cũng sẽ không bay cao lắm.

Ngay ngày thứ hai thiếu niên hạ quyết tâm, giữa trưa hôm nay chính là thời tiết thanh hòa, mùa thu xán lạn, bắt chuyện liền từ bỏ nghỉ trưa, mang theo Quỳnh Tuyết nghi hai người, dưới được Thiên Điều nhai, đi tới một chỗ trũng thấp giữa núi Vô Danh sơn cùng đỉnh núi Vô Danh, chuẩn bị bắt đầu thử luyện thuật ngự kiếm của bốn môn.

Còn cô bé đi theo kia, vừa nghe ca ca muốn luyện thuật phi hành, lập tức nhảy nhót tung bừng, vừa rồi trên đường xuống núi nhảy nhót tung bừng, kêu la ầm ĩ, đợi sau khi luyện xong, nhất định phải đưa cô bé lên trời nhìn xem. Thấy vẻ mặt hưng

phần chắc chắn của cô bé, dường như có lòng tin hơn bản thân thi thuật.

Lúc này, chính là trời cao mây nhạt, trời quang vạn dặm; xanh lam trên trời cao, có mấy điểm chim chóc bay lượn, đang ở cuối chân trời thản nhiên bay múa.

Trong thời tiết tươi đẹp như vậy, đường chủ Tứ Hải Cung ở Thượng Thanh Hải cảnh báo, rốt cuộc cũng bắt đầu hành trình bay lượn của hắn.

Trong ánh mắt chờ mong của hai người Quỳnh Tuyết, tỉnh Ngôn Thiêm Kiếm trong tay, tỉnh hơi ngưng thần, bắt đầu tụng niệm Ngự Kiếm khẩu quyết. Theo khẩu quyết niệm tụng, cỗ Thái Hoa đạo lực trong cơ thể kia, cũng dần dần bắt đầu lưu chuyển vận hành.

Trong giây lát, hai cô gái đang căng thẳng bàng quan, chợt thấy một bóng người trước mắt nhoáng lên, sau đó là một luồng sáng lóe lên từ đất bằng, “Leng keng” một tiếng xông thẳng tới chân trời. Lần này xuất kỳ bất ý, hai người lại càng hoảng sợ; chờ khi các nàng kịp phản ứng, trước mắt đã không còn một bóng người!

“Ca ca bay đi rồi?”

Mặc dù chưa từng hoài nghi thành công ca ca sắp đạt được, nhưng Quỳnh Huyền vẫn nhin không được muốn xác nhận một chút.

“Ừm, lẽ ra đã bay đi rồi! Chỉ là...”

Khấu Nặc Tuyết đưa mắt nhìn khắp dãy núi nơi xa xa, dường như có chút chần chờ.

“Chỉ là cái gì?”

“Người không nhớ đường chủ Quỳnh Miêu đã từng nói, lần đầu tiên cho dù thi pháp thành công cũng không cao, bay không xa, sao bây giờ... chúng ta đều không nhìn thấy đường chủ.”

“Mạch, đó là bởi vì Tỉnh Ngôn ca ca lợi hại mà! Tuyết thì tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Lại so đo hai người này một chút cũng không đề cập tới, lại nói vị thiếu niên bỗng nhiên bay đi kia đã cảnh tỉnh. Theo lý thuyết, bất chợt được phi thiên, hẳn là đầy bụng mừng rỡ mới đúng. Nhưng hiện tại vị này đang ở trong vân cương vụ tốc hành, lại là lòng tràn đầy kinh hoàng.

Bây giờ, trong tai hắn chỉ nghe tiếng gió vù vù, thiên phong mạnh mẽ đang thổi khắp người lạnh lẽo. Hiểu được thiếu niên mình đang ở độ cao nào, nhất thời không dám mở hai mắt ra.

...

...

Qua một hồi, chờ tâm tình khẩn trương dần bình tĩnh một chút, bắt chuyện liền quyết định, cố gắng mở mắt. Thứ đầu tiên nhìn thấy là từng sợi sương mù như có như không, đang ở bên cạnh phi tốc hiện lên; vốn là lúc ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu có mây trắng, nhưng hiện tại mắt chỉ là một mảnh xám mênh mông.

Khi mở mắt ra, nhìn thấy vật trước mắt, nhớ lại tâm khẩn trương kích động kia, rốt cuộc mới bình tĩnh lại một chút. Ừm, cũng chỉ là nhanh chóng xuyên qua trong một mảng sương mù mà thôi, cũng không có gì to tát.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, lại nhớ tới những hào khí ngày xưa, nặng lại xông lên trong lòng. Được một sự kích lệ của nghe con mới sinh không sợ cạp, thiếu niên liền liều mạng cúi đầu nhìn xuống dưới chân:

Dao Quang cổ kiếm của mình, đang thành thật nằm dưới chân mình. Giờ phút này, thân kiếm không hề ảm đạm, mơ hồ có một đạo ánh sáng như nước, đang tại trước thân kiếm lưu chuyển không ngừng.

Có những đệm này, ánh mắt thiếu niên rốt cuộc thăm dò lướt qua thân kiếm, nhìn về phía dưới xa hơn —— lúc này ánh vào trong đôi mắt thiếu niên, là như thế nào một bức kỳ dị cảnh!

Xuyên qua khoảng cách giữa mây mù bay lượn, có thể trông thấy một bãi đất nhỏ liên miên không ngừng. Trên bãi đất bao trùm một tầng màu xanh vàng trơn nhẵn, giống như ở xa xa nhìn lại hình dáng bãi cỏ bằng phẳng.

Bãi cỏ trên bãi cỏ này là cái gì đây? Trong trận gió mạnh mẽ thổi vào mặt này, vấn đề đơn giản này lại làm phí phạm sự suy nghĩ của thiếu niên. Qua một lúc, hắn mới bừng tỉnh hiểu ra:

A, bãi đất này, chính là La Phù quần phong kéo dài mấy trăm dặm; bãi cỏ này, chính là nơi cỏ mọc che trời.

Chỉ có điều, khi nghĩ thông điều này, vị thiếu niên trước giờ chỉ quen hoạt động trên mặt đất đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt...

Trời ơi! Vậy mà bây giờ mình lại đi xuyên qua bầu trời cao không chỗ nương tựa!

Mà đang khiếp sợ, thật không may, phi kiếm dưới chân vốn coi như bình ổn, đột nhiên chấn động kịch liệt. Chỉ một thoáng, vị thiếu niên sơ đẳng vân lộ này, chỉ cảm thấy choáng váng một trận, khẩu quyết ngự kiếm phi hành, thái hoa đạo lực xoay tròn, tại thời khắc này tất cả đều quên đến Cửu Tiêu Vân bên ngoài.

Thế là, Dao Quang kiếm dưới chân này lập tức lưu quang trở nên âm đạm, sau đó vị thiếu niên ngự kiếm phi thiên lần đầu, giống như điều đứt dây này, từ trên trời rơi thẳng xuống!

Tiếng gió lớn, đập màng tai; Đột nhiên thiếu niên sa đọa vân cấp, đã có chút thần trí hoảng hốt. Khác với dự đoán trước đó, ở trong mảnh hỗn loạn trước nay chưa từng có này, tại sao lại nghĩ được, phải vận chuyển Thái Hoa đạo lực để ngăn cản xu thế ngã xuống.

Tiếng gió vù vù bên tai càng lúc càng dồn dập; Gò đất phía dưới chập chùng, cũng dần dần biến thành ngọn núi hùng vĩ. Xem ra, không bao lâu sau, vị thiếu niên đường chủ mới vào núi không đến nửa năm, sẽ phải táng thân trong cánh rừng núi rừng rậm này.

Lúc này, hắn đã không rảnh nhìn thấy phi kiếm “Dao Quang” kia đang rơi xuống sau lưng mình.

“À, vị thiếu niên này hình như cũng không tệ lắm, tâm tính còn không trấn định như mình dự đoán... Nếu không, nói không chừng cũng đã thuận tay luyện thành ngự khí phi hành rồi.”

“Ai, đáng tiếc đáng tiếc!”

Ngay lúc thiếu niên hạ xuống cảm thấy lần này mình nhất định phải tan xương nát thịt, bàn chân y lại nổi với thanh Thông Linh Kiếm khí phía trên, vẫn đang lãng phí vô ích cơ hội mà nàng khổ tâm chế tạo mà tiếc hận không thôi.

Ý nghĩ này của nàng, nếu thiếu niên biết được, nhất định sẽ hô to oan uổng:

Phong Thần Kiếm Linh này, cũng thực sự quá coi trọng hấn rồi!

Nhìn thời cơ cũng không sai biệt lắm, Thần Kiếm Dao Quang chuẩn bị một lần nữa chờ thiếu niên này lên. Nhưng vào lúc này, lại đột nhiên lạnh lùng không phòng phát sinh dị biến

Một bóng đen to lớn, như tia chớp từ trong ngã chéo ra, thẳng hướng thiếu niên đang lao xuống!

Sau khi tỉnh lại, hấn phát hiện mình đang nằm trên một vùng đất kiên cố.

Lại sau một lúc lâu, chờ tâm thần bình tĩnh lại, mới phát hiện chính mình đang ở chỗ xuất phát lúc trước. Quỳnh Quỳnh Ngư bên cạnh, Tuyết Điệp đều ở đây, Dao Quang kia cũng không mất. Hỏi thăm Quỳnh Tuyết một chút, mới biết được, vừa rồi đúng là một con Đại Bằng huyền sắc đã cứu mình.

Nhìn mấy phiến hắc quang lóe sáng của lông vũ thật lớn trên mặt đất, lại nhìn sang bầu trời cao mịt mờ —— vài điểm chim bay ngoài bầu trời, vẫn tự nhiên khoan thai bay lượn ở phía chân trời, tựa hồ vừa rồi cái gì cũng chưa từng xảy ra.

“Ừm, về sau giảng kinh cho bọn chúng số lần, hấn là nhiều hơn một chút!”

Lúc đầu sợ thối lui, lúc này mới mở miệng trong lòng, đang tràn ngập cảm ơn.

Mặc dù, trên đường đi nghe ngóng đã dẫn dò Quỳnh Huyền nhiều lần, không nên nói chuyện nguy hiểm hôm nay cho Doanh Cư, nhưng đợi buổi tối từ Úc Tú Phong trở về, tiểu nha

đầu mồm mép liền nhin không được nói ra chuyện hôm nay với nàng.

Tiểu nha đầu trong miêu tả có hơi khoa trương, nghe ra lời nói gặp nạn, lập tức dọa cho nhà cửa sợ không nhẹ. Dù biết cuối cùng không có việc gì, nhưng nghe đến chỗ nguy hiểm thiếu nữ vẫn nhin không được lấy tay vuốt ve, như sợ tim đập loạn lên, trái tim không cẩn thận nhảy ra.

Vì vậy, sau khi dùng bữa tối, vị đường chủ Tứ Hải này giống như đã làm chuyện sai trái, nhẹ nhàng an bài nàng nằm ở trên giường trúc, để nàng thi triển “Thanh Thần Linh Quang Chú” học được từ chỗ Linh Chân đại sư, trấn an tâm thần bị chấn kinh của thiếu niên.

Kỳ thật, vị cô nương ngoan ngoãn nằm ngang này, sớm đã lấy lại tinh thần. Nhưng hiện tại, trong mũi lại ngửi thấy mùi thơm thoang thoang, trong mắt lại nhìn thấy một thiếu nữ với khí chất cao quý đang hết sức chăm chú đọc khẩu quyết, ngôn từ ôn nhu, khuôn mặt kiên định, chỉ một thoáng, đã khiến cô gái này ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng không kiềm chế được mà dâng trào lên một sự cảm động đã lâu không có. Cảm động này, làm cho hần cảm thấy vừa ấm áp vừa ngọt ngào...

Cũng không biết là thiếu niên thật sự mệt mỏi, hay là pháp thuật của thiếu nữ thực sự có tác dụng, qua không bao lâu, vị Tứ Hải đường chủ tâm thần an bình này liền bị một đạo ánh sáng dịu dàng thánh khiết bao phủ, nặng nề ngọt ngào rơi vào mộng hương đen ngọt...

Mặc kệ như thế nào, trải qua lần ngoài ý muốn, tâm tư ngự kiếm phi hành của Trương đường chủ tạm thời để qua một bên. Tuy rằng, cảm giác ngao du chân trời, mệnh môn mà kỳ lạ, nhưng dù sao, cái mạng nhỏ này vẫn là quan trọng nhất. Qua mấy tháng sống an lành, cũng không định cứ như vậy mà chết.

Qua sự kiện lần này, vị Trương đường chủ trong Tứ Hải đường bắt đầu lấy thái độ nghiêm túc trước nay chưa từng có, an toàn tu luyện các loại pháp thuật. Chỉ là, khiến người ta có chút kỳ quái chính là, tiểu nha đầu Quỳnh Đình vốn giống như bách vô cấm kỵ kia, mấy lần du đăng từ trong núi gần đây, ngược lại

thường có chút bụi đất. Có một lần, còn bị mở miệng phát hiện, trên khuôn mặt non nớt của tiểu cô nương vốn nõn nà như vậy, lại còn sung xanh hai khối!

Lúc đầu thấy bộ dáng xấu hổ này của Quỳnh Huyền nha đầu, nghe nàng dặn dò khi chơi đùa nên cẩn thận hơn một chút, nhưng về sau, thấy nàng nhiều lần đều như vậy, đặc biệt lại nhìn thấy hai khối sung xanh kia, liền làm cho thiếu niên có chút lo lắng.

Chỉ là, khi mở miệng là có lòng tốt hỏi vấn đề chi tiết, vô luận hấn dụ dỗ như thế nào, tiểu nữ oa nhi này chẳng qua là không chịu nói. Cuối cùng, tiểu nha đầu khuôn mặt nhỏ nhắn nhịu lại, cái miệng nhỏ nhắn cũng thiếu chút nữa khóc thành tiếng. Tỉnh lại thấy bộ dáng này, cũng đành coi như thôi.

“Tiểu nha đầu này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?”

Trong lòng lo lắng cho an nguy của Quỳnh Huy, buổi sáng hôm nay, bắt chuyện liền lặng lẽ theo sau tiểu nha đầu, cùng nàng đi ra ngoài. Máy ngày gần đây, tiểu nữ hài nhi này mỗi ngày đều chơi đùa ở trong núi rất sớm.

Phía trước Tiểu Quỳnh Thuần cao hơn ba bốn trượng, thân hình cũng thật linh hoạt, chột xuyên qua bụi cây, chột vòng qua núi đá, dọc đường đi tới, làm cho người ta thở hồng hộc. Một đường theo dõi, hấn cũng không dám tới quá gần, chỉ dám rón ra thân hình, lén lút rơi ở phía xa xa xa ở phía sau. Bởi vì, dù sao trên người hấn có một cỗ Quỳnh Đình có thể ngửi được hương vị.

Chẳng qua, xem ra đã mở miệng lo lắng. Thiếu nữ nhỏ hiện tại chỉ ngẩng đầu mà đi, căn bản là không có tâm tư đi theo sau lưng.

Ngay lúc thiếu niên cảm thấy lực chân tiểu muội muội này thật tốt, chỉ thấy đứa bé gái phía trước hưng phấn nhảy nhót chạy trốn rốt cuộc cũng ngừng lại.

“Chính là chỗ này sao?”

Phóng mắt nhìn lại, trước người Quỳnh Thước có một khe núi, chỗ hẻo lánh, trên sườn núi dốc cỏ cây sâu thẳm, giữa góc che lộ ra thân thể đá lờm chờm.

“Nàng tới chỗ này làm gì?”

Nơi này vắng vẻ thanh u, mấy gốc cây cũng không có, thực sự không giống như chỗ thích ăn tiểu nữ oa lắm.

Ngưng mắt nhìn lại, lại thấy trước sườn núi kia có mấy con thỏ nhỏ, lại có mấy con chim núi thể hình khá lớn đang lượn lờ trên cỏ. Thấy Quỳnh Ngư đi qua, mấy con chim này liền lập tức vây tới trước mặt nàng ta, nhìn bộ dáng nháy nhót kia, dường như là đang chờ nàng ta đến.

Mà Quỳnh Thu thì cúi đầu lằm bằm, giống như là đang chào hỏi những bằng hữu này.

“Chơi với mấy con điều thú này sao? Nhưng Quỳnh Thổ dù không tranh giành, cũng không đến mức làm cho mặt mũi bầm dập a...”

Đang lúc thiếu niên trốn sau tảng đá buồn bực, liền thấy trước mắt xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi:

Trước núi đá u ám, trong một mảng hỗn ảnh lưu quang sáng chói, cô bé trang điểm ngọc trác này, không ngờ lại hồi phục nguyên hình đáng yêu mà xinh đẹp kia!

Điểm sát hình xăm xem tiếp nổi: Cường liệt đề cử gà mờ tiêu hồn mới thành cá cược thần trong truyền thuyết.

Canh hai Phượng Nhị Quỳnh, hơi nở rộ ở chỗ sâu trong loạn vân.

“Hả?! Quỳnh Chỉ đây là muốn làm gì?”

Thấy được diện mạo vốn có của nàng, trong lòng hẳn cực kỳ ngạc nhiên.

Phải biết rằng, đối với Quỳnh Huyền mà nói, tối kỵ ngoài nói về ấu nha của nàng, thì nàng không phải là nguyên hình của con người. Từ sau khi lên được La Phù Sơn, sau khi biết được cố gắng, tiểu cô nương tựa hồ đã quên đi thân phận ban đầu. Nhưng vì sao hôm nay, lại hiện ra nguyên hình chính mình e thẹn?

Đang lúc thiếu niên buồn bực, chợt thấy con dị thú màu trắng dưới bốn chân, bỗng nhiên lượn lờ một trận sương trắng, sau đó, liền thấy nàng hướng sườn núi trước mặt phiêu nhiên nhảy đi. Trong lúc nhảy, phiêu diêu, thẳng tắp không chạm đất. Lúc này, mấy con chim sẻ kia, tất cả đều yên tĩnh lại, ánh mắt đồng loạt chuyển động theo bóng dáng nhanh nhẹn của Quỳnh Đình.

Đợi đến lúc ở trên sườn núi cao, con thú nhỏ này liền đi tới một chỗ trên nham thạch vẫn còn nguyên, cong người, chân trước đạp bên cạnh nham thạch, đầu thò ra nhìn quanh.

Thấy bộ dáng này của Quỳnh Quỳnh, tinh ngôn trong lòng thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ là đang chơi với chim muông? Tuy nhiên bờ đá này cũng rất cao, nếu một bước rơi xuống, đó cũng không phải trò đùa!”

Hiện tại hẳn đối với chuyện cái té ngã này vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Ngay khi hẳn nghĩ tới điều này, vừa định lên tiếng nhắc nhở thì chợt thấy đứa bé gái kia tung người nhảy từ trên tảng đá xuống!

Lúc tỉnh lại, hắn nhìn thấy rõ, con thú nhỏ lông trắng như tuyết kia, trong quá trình nhảy xuống, đang cố gắng vẫy đôi cánh trắng nõn như tuyết, ý đồ từ trên tảng đá cao bay vút xuống.

Chỉ tiếc, lông cánh của nàng còn chưa đầy đặn, đánh trái đánh phải rất mất cân đối, toàn bộ thân hình trong quá trình giảm xuống vẫn luôn lắc đảo, căn bản không thể cùng chim chóc bay lượn cùng ngày. Vì thế, ngay trong một tiếng kinh hô của thiếu niên, ấu thú như Quỳnh Thước liền rất không may bị rớt xuống miệng gặm một miếng bùn!

Nhìn thấy tình hình này, lập tức hiểu rõ vì sao mấy ngày nay tiểu nha đầu này trở về đều là mặt đất xám xịt. Thấy nàng ngã xuống, liền tranh thủ thời gian thoăn thoắt chạy ra, cấp tốc chạy đến gần, nhẹ nhàng kéo Quỳnh Thố lên —— mới vừa rồi con thú non nhỏ bé này của nàng, sau khi nghe được tiếng kinh hô quen thuộc kia, liền bất chấp đau đớn, ở trong một mảnh quang ảnh rối loạn nhanh chóng biến trở về bộ dáng ban đầu.

Thấy có người chạy tới, vậy mấy con chim sẻ chỉ vì Quỳnh Đình cố gắng hết sức, cũng lập tức cả kinh bỏ chạy tứ phía.

Giờ phút này, một tiểu nha đầu mặt xám bụi bặm, không kịp lau sạch bùn cỏ dính trên mặt, cúi đầu xuống, ngón tay không ngừng xoắn xoắn xoắn góc áo, giống như làm sai chuyện bị đại nhân bắt được, ở nơi đó sợ hãi không nói, chỉ chờ đường chủ ca ca xử lý.

Thấy bộ dáng nàng diễm đạm đáng yêu này, nghe vậy vừa nóng lòng vừa đau lòng, sao còn trách nàng được. Bây giờ, thiếu niên chỉ lo vịn bả vai Tiểu Quỳnh Thố, liên tiếp hỏi nàng bị thương thế nào.

Thấy ca ca không trách cứ mình, tiểu nha đầu đang lo lắng bất an này nhất thời cảm thấy toàn thân đau đớn. Chỉ thấy tiểu Quỳnh Thố chỉ vào má mình, nước mắt lưng tròng nói với ca ca:

“Vừa rồi nơi này là đất....

Vừa tỉnh lại, quả nhiên nơi đó dính đầy bụi cỏ, lau một chút, liền phát hiện trên gò má đã sưng đỏ. Thấy bộ dạng chật vật

này, bắt chuyện vội vàng dẫn nàng đến bên cạnh một dòng suối nhỏ gần đó thanh tẩy.

Đội rửa sạch khuôn mặt, bắt chuyện liền lấy khẩu khí nghiêm túc hiếm có hỏi:

“Quỳnh ngọc, lần trước ca ca điều khiển phi kiếm bay lên trời suýt chút nữa đã ngã xuống chết, sao ngươi còn dám tới đây học phi hành?”

Thấy vẻ mặt ca ca trịnh trọng như vậy, mãi mới có một câu ghen ngào của nhóc tỳ:

“... Ta, ta cũng rất sốt ruột!”

“Gấp làm gì?”

Thấy tiểu nha đầu tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, bắt chuyện liền cảm giác việc này cần phải hỏi rõ ràng, sau đó mới dễ bỏ ý niệm nguy hiểm này của nàng.

Nghi vấn cả nửa ngày, phi đi thiếu niên thật nhiều nước miếng, cuối cùng tiểu nha đầu này mới xấu hổ nói ra nguyên nhân chân chính.

Hóa ra, việc này còn có quan hệ với người bị tra hỏi. Từ sau lần tỉnh luận, luyện tập ngự kiếm phi hành ngã xuống, được một con chim đại bàng cứu, trong lòng Tiểu Quỳnh Thổ đã hết sức bất an, cảm thấy mình cũng mọc cánh, nhưng cái gì cũng không giúp được, trong lòng sinh ra rất khổ sở. Vì vậy, bé gái xuất thân kỳ dị, liền quyết định đến nơi hẻo lánh này luyện tập phi hành. Mấy con chim sơn điều kia, chính là phi hành nàng mời tới.

Đáng tiếc chính là, vô luận nàng nỗ lực cố gắng thế nào, cũng vẫn không bay lên được. Nhiều nhất, chỉ là ngã nhẹ phân biệt mà thôi. Hơn nữa, càng làm nàng cảm thấy phiền muộn chính là, đến tận bây giờ, mình cũng không phải càng luyện càng tốt, càng ngã càng nhẹ; ví dụ như hôm nay, chính là lần ngã nặng nhất trong mấy chục lần luyện tập.

“Không ngờ lại bị ca ca thấy!”

Cô bé âm ức, cảm thấy mình thật không may.

Nghe nàng vừa nói như vậy, thiếu niên vốn còn có chút tức giận, nhưng cũng không nổi lên bất cứ tâm tư trách cứ gì; trong lòng đơn giản, đã đầy ắp nhu tình.

Trong lúc vô tình, thiếu niên đã ngồi xồm xuống, kéo thiếu nữ tới trước mặt mình: Giờ phút này, cái vẻ mặt rầu rĩ kia, nhìn trong mắt thiếu niên, tựa hồ còn động lòng người hơn cả thần thái tuyệt mỹ khuynh thành trong truyền thuyết của công chúa.

“Vì sao ngươi phải chịu đau khổ như vậy!”

Từ khi Quỳnh Thiên Lý tìm tới La Phù sơn, có kinh vô hiềm gia nhập Tứ Hải đường, đã cảnh tỉnh rất ít khi dùng ngữ khí ôn nhu như vậy đối đáp. Bình thường, phần lớn chỉ đem nàng xem như một muội muội đáng yêu. Vốn tưởng như vậy là đủ rồi, đến lúc này mới biết được mình lại sơ ý như vậy.

Thấy ca ca đột nhiên dịu dàng nói với cô gái ấy như vậy, Quỳnh Huy không biết làm sao, trong lòng lập tức cảm thấy rất vui vẻ, lại rất khổ sở; chớp chớp mắt hai cái, nước mắt ứa ra như trân châu ào ào rơi xuống.

Chỉ thấy thiếu nữ nho nhỏ lau nước mắt, ghen ngào nói tiếp:

“Quỳnh Quỳnh không gì cả, chỉ có thể thêm phiền toái cho ca ca... Tuyệt tử tử sẽ nấu cơm giặt quần áo cho ca ca, Doanh tử tử lại biết viết thi văn ca ca thích... Chỉ có Quỳnh Quỳnh cái gì cũng không lên nổi. Ô ~”

Ai có thể ngờ được, vị tiểu nha đầu bình thường này tựa hồ chỉ thích chơi đùa, cẩn thận trong mắt lại có trọng lượng lớn như vậy.

“Quỳnh Đình, ngươi lại nghĩ lầm rồi.”

“Hửm?”

Thiếu nữ nước mắt mờ lung nghe vậy có chút kinh ngạc.

“Ta hỏi ngươi, nếu ca ca cái gì cũng không giúp được ngươi, vậy ngươi còn có thể đối tốt với ca ca hay không?”

“Biết nha!”

“Ừm, tương tự, cho dù Quỳnh Đình chút gì cũng không giúp được ta, ta cũng sẽ đối tốt với ngươi. Ta và ngươi còn có Tuyệt

Diệp tử, cư trú Doanh tử, cũng không phải ai đối với ai hữu dụng mới ở chung một chỗ. Những đạo lý này, có lẽ chờ người lớn lên, sẽ tự nhiên minh bạch. Chẳng qua, có một chuyện, hiện tại phải nói cho người:

“Trong lòng ta, chỉ cần mỗi ngày người đều có lòng vui, coi như là rất tốt với ca ca!”

“Ừm! Ta sẽ đối xử với ca ca rất tốt!”

Tĩnh lại lời này, Quỳnh Huy nghe cái hiểu cái không, lại cảm thấy phi thường hài lòng; nặng nề gật đầu, lại nhớ tới một câu sau cùng của ca ca, liền vội vàng luống cuống lau nước mắt trên gương mặt.

Đại khái xóa đi nước mắt, Tiểu Quỳnh Thố vẫn có chút không yên lòng, nhin không được lại hỏi một câu:

“Có phải nói, cho dù Quỳnh Đình ngốc, lại là yêu quái, ca ca cũng sẽ một mực không chê?”

“Ừm, ta sẽ vĩnh viễn ở chung với người!”

“Đúng rồi, Quỳnh Thiên, sao người lại quên rồi? Người là muội muội của ta đã thông suốt, cũng không phải là yêu quái gì. Sau này đừng nhắc đến hai chữ này nữa. Nói không chừng...”

Nói đến đây, thiếu niên tràn đầy ôn tình, nhìn nước mắt trước mắt ướt đầm, thiếu nữ nhỏ nhắn vẫn đang nghẹn ngào, trong nháy mắt tựa hồ toàn thân nhiệt huyết đều sôi trào lên:

“Yêu quái? Yêu quái làm sao đây! Ta đã thông báo cả cuộc đời này, nói cái gì cũng sẽ ở cùng với nàng!”

Nghĩ đến đây, thiếu niên chợt mở miệng nói:

“Quỳnh Đình, ta hiểu rồi.”

“Ừm? Nghĩ thông suốt điều gì?”

“Ta vẫn muốn luyện tập ngự kiếm phi hành!”

Trong lòng thiếu niên lại nhớ tới tình cảnh lần trước Triệu Vô Trần tới tận cửa ăn hiếp:

“Nếu là ác đồ mạnh hơn Triệu Vô Trần, muốn đến khi nhục Quỳnh Huyền, Tuyết thích hợp, vậy ta nên làm gì bây giờ? Ủm, ta chỉ có thể nhân lúc này mà chăm chỉ tu hành; lần kia Hỏa Vân sơn đệ tử Thiên Sư Lâm Húc nói đúng, “Ỗ vào người mà không công, không bằng ỷ vào mình mà không thể công; Chỉ có bản thân trở nên càng mạnh mẽ, mới có thể cam đoan các nàng không bị người khinh thường!”

Giờ phút này, thiếu niên Ung Châu đã đi qua, hiện tại Thượng Thanh đường chủ đã cảnh tỉnh, rốt cục trước nay chưa từng nghĩ thông suốt điểm này:

Khác với ở nhà, Quỳnh Tuyết mời hai người coi hấn như chỗ dựa duy nhất, tâm tư đầy mình đều đặt trên người hấn; nếu đã như vậy, hấn nên gánh vác trách nhiệm tương ứng, không để cho các nàng bị chút thương tổn nào.

Tiểu cô nương trước mắt còn đang ra sức lau nước mắt, như thế nào hiểu thiếu niên này đường tắc thay đổi; nghe nói ca ca lại muốn đi luyện tập ngự kiếm phi hành, không khỏi kinh hãi nói:

“Ca ca, chờ một chút! Quỳnh Thiềm còn chưa biết bay cơ mà!”

“Muội muội không cần lo lắng. Những ngày qua ta đã suy nghĩ rất rõ ràng, lần trước gặp nạn, hoàn toàn là bởi vì ta không đủ trấn định, có một số đạo quyết chưa đủ, chỉ có thể bay lên, sẽ không chạm đất. Lúc này ta phải đi tìm Thanh Y sư thúc, đem khẩu quyết hỏi cho rõ ràng.”

“Ủm! Vậy ta cũng đi.”

“Không thành vấn đề!”

Vì vậy, hai huynh muội này liền bước lên đường về.

Giữa đường, thiếu nữ một mực đắm chiêu kia, chợt mở miệng hỏi:

“Ca ca, Quỳnh Thổ mấy ngày nay không bay lên được, có phải là vì gần đây ham ăn, mập quá rồi hay không?”

Hấn ít nói, đến Hoảng Pháp Điện ở Bảo Hà Phong, thăm dò Thanh Y đạo trưởng, thông báo mới biết lần đó mình thử

luyện Ngự Kiếm Thuật có bao nhiêu mạo hiểm.

Thanh Y nói cho hắn biết, trong Thanh cung phàm là môn nhân đệ tử có điều kiện tu luyện Ngự Kiếm Thuật, đều phải bẩm báo trước sư trưởng ở Điện Quán, sau đó theo bọn họ cùng đi, cùng đi đến một chỗ chuyên môn luyện tập ở La Phù Sơn.

“Trưởng sở đặc biệt?”

“Không sai. Ngự kiếm tu này chuyên môn tu luyện, chính là Tích Vân cốc tại phía đông nam La Phù Sơn. Tích Vân cốc này trải qua được tai cho một vị tiền bối nào đó thi pháp, tập luyện ngự kiếm, nếu tại ngoài cốc có thể bay một trọng, thì tại trong cốc vân đoàn chỉ có thể bay ra một tấc, hơn nữa tuyệt không có khả năng bay ra ngoài cốc. Như vậy liền có thể bảo vệ đệ tử giáo ta an toàn không việc gì.”

“Chuyện phi thiên há lại trò đùa?”

Nghe Thanh Y nói vậy, thầm nghĩ xui xẻo. Nếu sớm biết có chỗ tốt như vậy, cần gì phải ăn trận kinh hãi kia chứ? Chuyện ngoài ý muốn kia, hầu như đã làm cho hắn đoạn tuyệt ý niệm bay lên trời trong đầu.

Đối với Thanh Y đạo trưởng, có nói cũng không giấu giếm, liền nói chuyện ngự kiếm lần trước, sau đó thuận tiện thỉnh giáo Thanh Y đạo trưởng, rốt cuộc vì sao mình lại thất bại.

Nghe vậy tỉnh lại hỏi, Thanh Y liền nói cho hắn, hắn là hắn câu thông cùng phi kiếm còn chưa hoàn toàn thành thạo; nếu thật sự muốn ngự kiếm phi hành tùy tâm sở dục, nhất định phải tương liên cùng hình phi kiếm.

“Bất quá, bản đạo ngược lại cảm thấy có chút kỳ quái. Theo lý thuyết, lần đầu ngự kiếm phi hành, tuyệt đối không có khả năng bay lại cao lại xa giống như người nói... Có phải đạo lực người tinh thuần thâm hậu hay không? Không đúng, hắn là không phải. Dù sao thời gian Trương đường chủ vào núi còn ngắn —— a!”

Thanh Y thoáng nhìn, dường như bừng tỉnh đại ngộ:

“Nhất định là do thanh kiếm cổ quái này rồi! Lần trước đã thấy linh khí bức người nó...”

Thanh Y chợt nhớ tới lần trước bị kiếm này trêu đùa, khuôn mặt già nua không khỏi ửng đỏ.

Vì vậy, bắt chuyện theo Thanh Y hướng tới tòa Tích Vân cốc vừa mới đề cập. Tiểu nữ oa nhi kia một đường chạy như điên đi theo phía sau hai người.

Đến Tích Vân cốc, mới phát hiện trong cốc cực lớn này, khắp nơi đều phun trào sương mù trắng sữa, lưu chuyển chuyển động, bốc hơi lượn lờ. Từ xa nhìn lại, quả nhiên giống như những đám mây lớn chồng chất lên nhau.

Sau khi nghe xong, đang chuẩn bị nhấc chân đi vào thì bỗng nghe thấy một gian phòng trúc nhỏ bên cạnh truyền đến một tiếng thét to:

“Này! Chờ một chút! Vị tiểu huynh đệ này còn chưa giao ra phí tạo mây đây.”

Lời còn chưa dứt, một người đã từ trong nhà trúc đi ra.

Nghe vậy dừng bước, đảo mắt nhìn lại, đang gặp một lão đầu nhi hạc phát đồng nhan, giày đeo Gia Y Mang, cầm một cái khay cũ kỹ đi về phía hắn.

Mặc kệ thiếu niên kinh ngạc, Thanh Y đạo nhân thấy lão đầu nhi kia tới, vội vàng nghênh đón, từ trong tay áo lấy ra mười mấy đồng tiền, đình đình đang đang rơi vào khay đồng dính đầy gỉ xanh kia.

Chờ đồng tiền hoàn toàn định trụ, lão đầu nhi kia đưa mắt nhìn thoáng qua, sau đó liền lắc động bạch mi nồng đậm như xoát soạt, hài lòng nói:

“Số lượng vừa đủ. Các ngươi có thể đi vào.”

Tĩnh lại đang không rõ ràng cho lắm, nhưng bị Thanh Y đang tâm tính nghiêm túc kéo qua, nghiêm túc nói:

“Lần này vào cốc tiền phí, ra khỏi Hoàng Pháp điện trước; sau khi quay đầu lại sẽ tính toán với Tứ Hải đường. Chúng ta đi trước.”

Trải qua cuộc trò cười của lão đầu nhi, đứa bé gái kia còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra, liền dừng lại, ngửa mặt hỏi:

“Lão gia gia, Quỳnh Đình đi vào, ca ca muốn giao ra bao nhiêu tiền ạ?”

“Ách... “

Lão đầu nhi tục gia này, vừa rồi chỉ lo lấy tiền, ngược lại thật không chú ý đến hình dạng của cô bé này. Sau khi nàng hỏi xong, mới nhớ cúi đầu đánh giá nàng một phen, sau đó lại giao tay so sánh, mới nói:

“Cô nha... Nhi đồng miễn phí.”

Nói xong hắn liền từ trong khay đồng vén lên mấy đồng tử, khom lưng đưa tới tay thiếu nữ, nói ra:

“Trẻ con không cần tiền. Mấy văn tiền này còn mua đồ ăn đường cho người.”

“Vâng.”

Nghe thấy lời này của lão đầu, Quỳnh Đình lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn lên, khinh thường hậm hực đi vào.

“Lão giả kia là ai?”

Đi được mười mấy bước, hắn mở miệng nhin không được hỏi Thanh Y.

“Người nói lão đầu nhi trấn giữ cốc kia? Nghe nói lão cũng là đạo sĩ của Thanh cung chúng ta, đạo hiệu Phi Dương. Chỉ là có chút kỳ quái, chúng ta trong gần năm sáu đời, đều không có bay, Dương. Mà tự lấy đạo hiệu;, Lại chỉ có lão tiên bối Quan Thiên các mới có tư cách. Lão hán Phi Dương này vẫn luôn nói mây trôi trong cốc này, là hắn mỗi đêm làm phép tích lũy, bởi vậy ai muốn vào cốc sử dụng, đều phải trả cho hắn mấy đồng tiền vật vả mới được —— thật ra chừng môn sư tôn cũng không biết đây là có chuyện gì; bất quá dù sao hắn cũng tuổi rồi, cứ coi như là dưỡng lão đi.”

“A, thì ra là thế.”

Hắn mở miệng cảm thấy Phi Dương lão đầu này thật thú vị.

Nói sơ qua, lại nói đọi thiếu niên đi vào Tích Vân cốc, có Thanh Chi ở bên cạnh chỉ điểm, lại có thể yên tâm lớn mật thí luyện, không đến nửa ngày, tinh ngôn ngữ kiếm ngữ kiếm phi hành thuật liền tiến bộ rất lớn; nhất là phương diện không chế linh kiếm, lại có càng nhiều tâm đắc.

Qua sự chỉ điểm của Thanh Y, hắn mở miệng mới biết, tư thế ngữ kiếm phi hành có thể có nhiều loại, cơ bản nhất chính là đạp kiếm mà bay. Nếu sau khi công lực tịnh tiến thì không có hình thái câu nệ, ngồi cũng được.

Mặt khác, làm cho thiếu niên có ấn tượng rất sâu, theo như Thanh Y đạo nhân nói, chỗ khó nhất để ngữ kiếm phi hành chính là “Tĩnh Cực”, “Chấn cực cảnh giới” hai cái cực đoan. Tĩnh cực, chính là ngữ kiếm lơ lửng giữa không trung, như đứng trên đất bằng; động cực kỳ, chính là thuần tức ngàn dặm, hướng nam xông mà bắc hải, ngàn vạn dặm chỉ trong nháy mắt là tới.

Thanh Y nói, bất kể là bình tĩnh cực độ, đều là cảnh giới vô thượng nhân kiếm hợp nhất.

Nói tới đây, Thanh Y đạo nhân liền tràn đầy kính nể tán thưởng nói với thiếu niên:

“Người đã nghe, lần trước ta lên Thanh chương môn sư tôn, ngữ kiếm thuật đã dần dần đạt tới cảnh giới cực kỳ yên tĩnh!”

Từ hôm đó về sau, hắn mở miệng lại mất hai ba mươi đồng tiền, nhập Tích Vân cốc luyện tập mấy lần, cuối cùng, hắn rốt cuộc có thể nắm giữ ngữ kiếm thuật tương đối thuần thực. Từ nay về sau, nếu không có đám người Quỳnh Đình đồng hành, trên dưới thiếu niên lúc nào cũng phi kiếm qua lại.

Chỉ bất quá, sau khi trải qua từng bước luyện tập trong Tích Vân cốc, thiếu niên tin tưởng gấp trăm lần, lại không thể giống lần thứ nhất thử, nhanh chóng xuyên qua ở trên trời cao. Thiên Điều nhai trước mắt này nói cao không cao, trước mắt hắn cũng chỉ có thể khó khăn bay một lần.

Hiện tượng kỳ quái này khiến cho bắt đầu nghĩ mãi không thông.

Tuy nhiên, sau khi thực hành nhiều lần, hắn đã tích lũy được không ít kinh nghiệm hữu dụng. Ví dụ như, mỗi lần trước khi ngự kiếm phi hành, đều phải kiểm tra kiểm tra một chút vật phẩm quý giá bên người, đặc biệt phải nhớ kỹ việc buộc cẩn thận túi tiền—— đây chính là kinh nghiệm quý giá sau khi hắn tổn thất hơn mười vạn tiền!

Trong sự chăm chỉ tu hành đạo pháp như thiếu niên này, thời gian trên Thiên Điều Nhai tựa như nước chảy chậm chậm từ trần. Sau khi hạ được mấy trận mưa thu, thời tiết trong La Phù Sơn cũng càng ngày càng mát mẻ.

Thời gian dần trôi qua, sau khi trên sơn đạo càng ngày càng gặp nhiều đạo nhân mặc quần áo khác nhau, bắt chuyện mới ý thức được, năm nay Nguyên Thủy Thiên Tôn Sinh Thần thịnh điển “Gia Nguyên hội”, hơn mười ngày nữa sẽ cử hành tại thanh cung trên La Phù sơn.

Điểm đánh chết xem hình ảnh liên tiếp một cái: Thả ra một dịch cho tiểu muội muội xinh đẹp.

Chương thứ ba tiên duyên chưa hợp, hà có nào lại rón ra vân tung.

Sau khi qua Trung thu, thời tiết dần dần mát mẻ. Chẳng qua, La Phù sơn địa ở Lĩnh Nam, một năm bốn mùa trở nên âm áp, lúc lạnh lúc ít, cho dù ngày ngày ngày chạy tháng mười một, toàn bộ La Phù Động Thiên này vẫn là một mảnh cây cối um tùm, hoa thơm cỏ lạ.

Từ chỗ Thiên Điều nhai, cực mục của Cực Điều nhai hướng nam nhìn lại cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy khối núi rừng đồ tươi như lửa, khảm nạm chặt chẽ ở trong một mảng xanh um. Đương nhiên, ở đỉnh núi tuyết đỉnh ít ai lui tới thì một năm bốn mùa đều là tuyết trắng, băng sương bao phủ.

Trong mười một tháng, có một tiết tấu trọng yếu, đó là “Đông chí dương sinh xuân lại về” trong ngày đông. Ngày hôm nay, là thời gian một năm ban ngày ngắn nhất, thời gian dài nhất, qua ngày này, thời gian ban ngày sẽ càng dài. Bởi vậy, lịch pháp thời tiền triều từng đem đông đến ngày mai làm đầu. Mà khi đã mở miệng, dân gian coi cái này là “Hại tử”. Trong mùa đông đến ngày hôm nay, hộ gia đình đều phải tiến hành bái tiết với trưởng bối, trưởng bối trong nhà.

Mà tên Dục Tuế Kiếm Khí này đối với Đạo gia giáo môn mà nói lại có ý nghĩa trọng yếu hơn. Đông đến ngày hôm nay, là sinh thần chí cao đứng đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn do Đạo giáo trong thiên hạ cùng nhau suy đoán. Cứ cách hai năm, tại ngày này, trong thiên hạ, tam đại giáo môn, La Phù sơn thanh cung, làm phiên Vũ Phù sơn Diệu Hoa cung, Hạc Minh sơn Thiên Sư tông, sẽ tụ tập một chỗ, cử hành thịnh điển Đạo môn ba năm một lần “Gia Nguyên hội”, cung chúc Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh nhật.

Đương nhiên, “Gia Nguyên hội” này tuy là do tam đại môn phái cử hành, đồng thời hai vị trí trọng đầu của Gia Nguyên hội là “Đấu pháp hội” cũng chỉ có thể do người của tam đại giáo tham gia; nhưng đạo môn trong thiên hạ đồng khí liên

chi, nên Gia Nguyên hội cũng không cấm các giáo hữu của các đạo môn khác đến đây quan sát.

Trên thực tế, Gia Nguyên Thịnh diễn một trọng đầu khác kịch “Giảng kinh hội”, nếu trải qua Tam đại giáo môn tôn đầu cho phép, cho rằng nó đạo đức có thành tựu, thanh danh trác tuyệt, thì hoàn toàn có thể ở trên Giảng Kinh hội đăng đàn giảng diễn —— Vì thế, có thể lên đài diễn kinh trên Gia Nguyên hội, biến thành một vị tu sĩ Đạo môn trong thế tục, trong cả đời có thể đạt được vinh dự chí cao.

Nếu nói qua kinh nghiệm ở Gia Nguyên hội, mặc kệ lúc ấy phát huy tốt mật, ít nhất nói rõ người này đã được tam đại giáo môn chứng thực, đối với các giáo phái nhỏ khác, xem như là vinh dự lớn lao. Có không ít đạo môn, thậm chí viết rõ trong môn quy:

Chương môn kế nhiệm phải tham gia Gia Nguyên hội tam giáo; nếu ở trên Giảng Kinh hội thu được cơ hội đặt câu hỏi, kế nhiệm xếp hạng quá sớm. Mà nếu có thể ở trên Giảng Kinh Hội thu được cơ hội giảng diễn, thì sẽ trực tiếp trở thành người thừa kế của Chương môn.

Loại môn quy này dường như không đủ nghiêm cẩn, trong thao tác thực tế, cũng không hề lo lắng xuất hiện tình huống hai bên xung đột. Trên thực tế, nếu như có thể được tam đại giáo môn Dẫn Chuẩn, có cơ hội lên đài diễn thuyết ở Gia Nguyên hội được mọi người chú ý, thì cho thấy người này đã hoàn toàn có năng lực, có danh vọng khai tông lập phái rồi.

Mà những đạo hữu chiếm tuyệt đại đa số cũng không có cơ hội lên đài diễn thuyết, đối với bọn họ mà nói, chỉ là quan sát nghe giảng, tùy tiện đi khắp nơi nhìn một chút, là đã có thể mở rộng tầm mắt, thu hoạch không ít. Đây chính là thịnh hội tinh anh của đạo môn trong thiên hạ; cho dù ngộ tính có kém cỏi, cái gì cũng không học được, chỉ cần có thể thoáng thấy vũ sĩ của tam đại giáo trong truyền thuyết, hoặc là cao nhân thấy được sự nổi danh thiên hạ, vậy đã là không uổng chuyến đi này. Sau khi trở về, cũng đủ để mình khoe khoang rất nhiều điều ở trong đạo hữu địa phương.

Bởi vậy, bất kể là thành tâm hướng đạo hay là mộ danh mà đến, Gia Nguyên hội ba năm một lần này, cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều đạo sĩ đến đó. Mà đối với những đạo hữu ở những khu vực xa xôi kia, nếu thuần túy chỉ tu đạo đức, mấy không cách nào lực, thì vì để vượt qua Gia Nguyên hội, đều sẽ dựa theo công hội rộng rãi của Gia Nguyên, trước đó mấy năm tích góp từng tí một, sau đó sớm trèo núi lặn lội suốt hơn nửa năm, vừa đi vừa du lịch, mời chào Gia Nguyên đại hội năm nay.

Bất quá, đối với Đường chủ vừa mới lên Tứ Hải đường của Thượng Thanh Cung, vận khí coi như vô cùng tốt. Bởi vì, năm nay đông đến, vừa vận bắt kịp Gia Nguyên hội ba năm một lần luân hồi, lại đúng lúc cử hành tại Thanh Cung trên La Phù Sơn của hắn, bớt đi cho hắn một phen khổ cực lặn lội đường xa. Hai đại giáo môn phái khác chọn lựa đệ tử dự hội, nếu không tu luyện thuật ngự kiếm phi hành đường xa, thì đã sớm năm ba thành trước một tháng, kết bạn cùng nhau lên đường.

Bởi vậy, theo người tham dự lần thứ hai đến, La Phù sơn bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Làm Đông Đạo chủ, thượng Thanh cung tự ý làm việc từ một tháng trước, đã phái người đến mấy chỗ nhất định phải đi qua., Chuẩn bị cho từng vị khách đến thăm viết hết cho từng tấm chỉ thị đã viết xong. Ở trong núi trên những thung lũng bằng phẳng kia, Đường Tư Nghệ đã sớm mời thợ thủ công, kết lên từng mảng nhà cỏ lớn, cũng cung cấp lương thực lúa cỏ dồi dào, cung cấp chỗ ăn uống cho những đạo hữu tới thăm viếng.

Nếu tuổi già sức yếu, đi tới La Phù sơn đã là lão đạo hữu sức cùng lực kiệt, thì tự tiện sự đường chuyên môn an bài bọn họ ở trong an nhạc tinh xá chuyên môn tỉ mỉ chuẩn bị. Nếu không, cho dù là người có tiếng tăm lớn đến chơi tới thăm, cũng đều ở trong những căn nhà cỏ lâm thời dựng lên này. Đương nhiên, người cầu đạo vốn không phải hạng hưởng lạc, thượng cung an bài như vậy coi như là chiếu theo lệ cũ, không ai cảm thấy không ổn.

Tuy nhiên, Gia Nguyên hội có hai tổ chức khác là Diệu Hoa cung Thiên sư tông, vì tăng mạnh độ thân cận giữa môn nhân Tam giáo, đệ tử của bọn họ đều an bài ở trong chỗ của đệ tử bốn môn Thượng Thanh. Phần lớn môn nhân Diệu Hoa cung

đều là nữ tử, đều ngủ lại trong Tử Vân điện trên đỉnh núi Úc Tú Phong.

Trên thực tế, trong ba mươi mấy người Diệu Hoa cung lần này đến dự, cũng chỉ có một vị nam đệ tử, đó là đại đệ tử đích truyền của Chương môn Diệu Hoa cung Ngọc Huyền Chân Nhân, Nam Cung Thu Vũ.

Nói đến vị Nam Cung Thu Vũ này, hẳn chính là nhị công tử của thế gia hào môn tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm thế tục. Bỏ qua chuyện này, bản thân hẳn cũng có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh. Mặc dù so với đệ tử cùng thế hệ, hẳn gia nhập Diệu Hoa cung hơi muộn, nhưng vừa vặn bởi vì Ngọc Huyền Chân Nhân cho rằng nữ tử Diệu Hoa cung chiếm đa số, không phải vì Âm Dương điều hòa chi đạo, liền siêu phụ vị nam đệ tử này làm đệ tử đứng đầu, tỏ dương khí thượng dương.

Diệu Hoa cung này vốn là đối tượng thế nhân chú ý, hiện tại lại có đoạn điển cố này, người trong đạo môn trong thiên hạ này, đừng không nghe đại danh “Diệu Hoa công tử” Nam Cung Thu Vũ. Mà bản thân hẳn, lại có phong thái Dục Tú Tú., Hoa mỹ dị thường, chính là giai công tử trong thế giới nhân nhĩ khó kiếm; phàm là công tử từng thấy tướng mạo của hẳn, không ai không tán thưởng vẻ ung dung tuấn mỹ, thế gian mới có. Nếu lại nghĩ tới chỗ hẳn ở Diệu Hoa cung chúng mỹ tự, nam tử đương nhiên sẽ coi hẳn là một trong những nam nhân hạnh phúc nhất trên đời - một vị khác, chỉ sợ cũng tính là đương kim hoàng thượng rồi.

Chỉ là, vô luận người khác hâm mộ như thế nào, hạnh phúc hay không, bản thân hẳn tự biết; ở trong đồng nữ tử tu đạo cơ hồ quên mất thân phận nam nhân của hẳn, cũng chưa chắc sẽ hạnh phúc như trong tưởng tượng.

Mấy ngày nay, Hàn Lập lẫn vào trong đám sư huynh của Thanh cung, Nam Cung Thu Vũ cảm giác cử chỉ ngôn ngữ của mình đều sáng khoái, cả người tinh thần cũng trở nên đặc biệt tốt. Chuyện này không phải, sáng sớm hôm nay, trời còn chưa sáng, vị Diệu Hoa công tử này cũng đã rời giường, rửa mặt sơ sơ cạo liền tới chân núi La Phù sơn đầy mù mịt này nhân rồi đi.

Lúc sáng sớm, La Phù sơn đang chìm trong một đám mây mù. Lúc này đúng lúc giờ Dần, trên bầu trời phía đông chỉ nổi lên một chút ánh sáng, còn phía tây thì vẫn bao phủ trong bóng tối thê lương; tựa hồ thần linh chương quản đêm tối vẫn còn chân chờ, chân chờ không muốn rời đi.

Sơn Ngoan ban đêm tựa hồ còn chưa hết, vào lúc sáng sớm cây cỏ lại bốc hơi lên một mảng hơi nước trong trẻo. Hai thứ giao thoa cùng một chỗ, liền để đường núi trước mắt, phun lên từng đoàn sương mù ánh sáng màu trắng sữa như trân sa, làm cho Nam Cung Thu Vũ dậy sớm tản bộ, chỉ nhìn thấy cảnh vật trong mười mấy bước trước mắt.

Cùng phần lớn đạo hữu còn đang trong giấc mộng bất đồng, hiện tại giữa rừng trúc xanh biếc bên đường, đã là hoa văn chim hót. Sương mù ngập tràn, làm cho tinh linh ca xướng trong rừng, nghe vào trong tai tựa hồ có chút không chân thực.

Người người không khí thanh tân trong sơn dã này sáng sớm thấm đẫm thủy ý, Nam Cung Thu Vũ nhin không được tán thưởng:

“La Phù sơn đúng là khác nhau. Ngay cả không khí cũng sáng khoái như vậy!”

Ở trong mắt vị nam đệ tử Diệu Hoa cung này, nơi mình ở là ủy vũ sơn, ngay cả trong mây khói trong núi cũng tựa hồ dính vào mùi thơm sơn phần.

Ngay tại trên sơn đạo vị Diệu Hoa đại sư huynh này chậm rãi dạo bước, tận tình hưởng thụ La Phù Thần cảnh tươi mát sáng khoái này, chợt nghe thấy trong sương mù dày đặc phía trước, đang có một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Thanh âm bước chân này, ước chừng ngoài hai ba mươi bước, nhưng Nam Cung Thu Vũ thính giác há có thể so với thường nhân, tuy cách sương mù, mấy cái không thể nghe thấy bước chân này, vẫn âm thanh truyền vào trong tai hắn.

Đi trên đường núi vắng vẻ lâu như vậy mà lần đầu tiên còn gặp phải những người khác. Nam Cung Thu Vũ mỉm cười, thầm nghĩ:

“Đúng là Mạc Đạo Quân đã sớm, cũng có người đi sớm hơn ta. Không ngờ còn có người dậy sớm hơn ta.”

Trong sáng sớm vắng vẻ như vậy, có thể gặp được những người khác trên sơn đạo tịch mịch, làm cho Nam Cung Thu Vũ trong lòng cảm thấy vài phần thân thiết. Nghe tiếng bước chân gần tới, hần hơi tránh sang bên cạnh, chuẩn bị lên tiếng chào hỏi để người nọ thông qua.

Thời gian dần trôi qua, tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần. Ngay tại lúc người tới từ trong sương mù hiện ra, nam tử tuấn mỹ vốn tùy ý đứng bên đường đột nhiên như bị thiên lôi oanh kích, thoáng chốc sững sờ tại chỗ:

“Ta, ta đây là gặp tiên sao?”

Theo ánh mắt định ra của Nam Cung Thu Vũ, từ trong Yên Cương, sương trướng vốn huyền ảo như tiên sa dần hiện ra một vị nữ tử xinh đẹp Thanh Nghiên, dung mạo xinh đẹp như mai tuyết, tay cầm giỏ trúc, bước sen, bên cạnh rừng trúc xanh biếc mong manh phiêu diêu mà đến...

Không biết đã gặp bao nhiêu mỹ nhân xinh đẹp, Nam Cung Thu Vũ vừa nhìn thấy vị nữ tử tắm trên người tắm ánh khói lập tức ngây ngô đứng tại chỗ: Núi xanh đi xa, tiếng chim hót đi xa, khói bay xa, toàn bộ thiên địa càn khôn trước mắt như chỉ còn lại vị Thanh Y tiên tử mỏng manh như khói này.

Mà vị tiên tử nửa đường gặp nạn này, thấy hần chỉ lo đứng bên đường nhìn chăm chăm mình, nhất thời dường như có chút xấu hổ, cúi đầu nhẹ nhàng như tóc mai ve, lướt qua bên cạnh hần như sương mù nhẹ nhàng...

Sau khi thất hồn lạc phách, giai công tử lại hồi phục tinh thần, lại phát hiện sơn đạo trước mắt, sớm đã là sương mù mờ mịt, đường không.

Hi Hắc lại nhìn về phía tiên nhan Diệu Hoa công tử, vội vàng vận dụng tuyệt kỹ “Lục Vân bộ” của bản môn, vội vàng đuổi theo hơn mười võ. Thế nhưng, bất kể hần tìm kiếm thế nào cũng không thấy bóng dáng của người Y.

Lúc này, sương sớm đã dần dần lờ mờ, phía đông mây trời cũng dần dần hiện ra màu trắng bạc. Phóng mắt nhìn lại, chính

là Lâm U Vụ mịt mờ, Thạch Độc Cô; trong lúc mờ mịt mông lung, chỉ phiêu đảng một luồng Hoa Hình như có như không.

“Vừa rồi, chỉ là một giấc mộng thôi sao?”

Diệu Hoa công tử thần thờ, ở trên sơn đạo hẹp dài bồi hồi hồi lâu, hỏi đi hỏi lại chính mình.

Lại nói đến giai khách phiên muộn không nói tới, lại nói Bão Hà Phong Thiên Điều Nhai bên trong Thần Quang.

Trên bãi đá bên cạnh Tự Vân đình, một vị thiếu niên tuấn tú đang nhẹ nhàng múa kiếm trong làn sương mù mỏng manh; trên ghế đá trong đình, một thiếu nữ mặc quần áo thướt tha, đang hứng thú hắt mặt nhìn kiếm vũ của thiếu niên.

Giờ phút này, nếu cẩn thận nhìn lại, sẽ phát hiện trên đá núi nơi sườn núi phía tây nam thạch bình, đã tạc lên mấy chữ đỏ tươi cực lớn:

“Khách tới thăm dừng bước.”

Đây là mấy ngày trước, tự tiện đường chuyên phái người đến đây khắc.

Nhưng vào lúc này, một nữ tử quần áo vải thô màu trắng, đang từ nhai khẩu đi đến bãi đá. Thấy nàng đến, vị thiếu niên múa kiếm kia liền ngừng lại, hướng nàng cười nói:

“Khổ cực rồi! Tuyệt hợp, ngược lại muốn ngươi lên núi hái thuốc sớm như vậy.”

“Ngậm ngôn khách, không có gì. Tam Diệp Thanh càng huyết thông gân, chỉ nở hoa ở trong buổi tối; vừa thấy nắng sớm, hoa đã thất bại. Nếu muốn hái nó, chỉ có thể nở hoa sớm.”

“Thì ra là thế! Nói đến cũng đều là tinh xảo bướng bỉnh, lại một mình vụng trộm chạy đi chơi đùa. Kết quả, lần này lại vỡ miệng rồi....”

Nhớ tới tiểu muội muội không nghe lời kia, thiếu niên bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghe vậy, Tuyết Diệp khẽ mỉm cười, nói:

“Không dám trì hoãn đã tỉnh ngôn luyện kiếm. Ta vào nhà trước, nhìn Quỳnh Oánh muội muội đã tỉnh chưa.”

“Ừm. À đúng rồi.”

Thiếu niên lên tiếng, dường như chợt nhớ tới điều gì, liền gọi tên Khấu Tuyết đang muốn vào nhà.

“Nói rõ chuyện gì?”

Ở chung nhiều ngày như vậy, hiện tại Khấu Tuyết không còn đem hai chữ “Đường chủ” treo ở bên miệng cả ngày.

“Ài, cũng không có chuyện gì. Chỉ là muốn nói, gần đây ngươi càng ngày càng đẹp mắt!”

Lời tán dương vang lên, bắt đầu nghĩ thầm trong lòng, mấy ngày nay trong lúc tuyết tới càng có ý vị khiến người ta động lòng, chỉ sợ mỗi lần mình luyện thân hóa hư, lại cùng tắm rửa linh khí thiên địa thuần khiết. Chẳng qua, chỗ công đức hiển lộ chính mình, không tiện nói ra.

Nghe vậy thổ lộ khen ngợi, tên giặc Tuyết kia liền bật cười, vuốt cằm nhẹ nhàng nói:

“... Đường chủ không quen danh dự, còn được ai khen?”

Nói xong, liền xách giỏ thuốc, bước chân có chút bối rối đi vào nhà. Sau đó, trong căn nhà đá kia, liền vang lên tiếng chào hỏi buổi sáng đặc biệt của Tiểu Quỳnh Thỏ.

“Hi hi tỉnh lại, vừa rồi Tuyết Diệp tỷ tỷ tựa như thẹn thùng.”

Ông ta cười khanh khách hì hì trên ghẹo với thiếu niên.

“Thật sao? Ta không nghĩ ra. Chỉ là dáng vẻ của nàng xinh đẹp, ta cũng phải cho nàng biết. Đúng rồi, nếu những ngày qua ngươi đều không cần tu tập trên Úc Tú Phong, vậy từ hôm nay trở đi, người đứng đầu một đường ta, sẽ dạy ngươi một ít pháp môn dưỡng khí an thần. Thuận tiện, ngươi cũng giúp ta nhìn nhiều Quỳnh Huy một chút, đừng để nàng lén trốn ra khỏi Thiên Điều Nhai chơi đùa lung tung.”

“Ừm! Tốt.”

Tựa hồ để làm nổi bật câu đối đáp cuối cùng của hai người này, tiểu nữ oa trong phòng đang bị thoa thuốc, bỗng nhiên liền phát ra một tiếng kêu đau vang tận mây xanh...

Vào ngày thứ năm sau khi vị Diệu Hoa công tử sơn đạo gặp tiên, đạo môn thịnh điển “Gia Nguyên Hội” được cả thiên hạ chú ý, rốt cuộc chính thức mở đài ở trong tiên cảnh nhân nam nhân.

Chương thứ tư phong ba trăm trượng, nhắc lên ở cuối đồng bình xanh.

Thịnh điển Đạo giáo ba năm một lần “Gia Nguyên Hội”, tổng cộng duy trì bốn ngày.

Hai ngày trước chủ yếu là trai giải khoa nghi, giảng kinh thuyết. Ngày thứ ba bắt đầu, đệ tử ba giáo lên đài đấu pháp, quyết ra danh sách hai vị quyết đấu đứng đầu trong ngày thứ tư.

Gia Nguyên hội buổi sáng hôm đó, bắt chuyện và mấy người trong sảnh dậy rất sớm, sau khi dùng cơm rửa mặt, liền lấy trang phục và đồ quan của buổi giảng lễ đầu tháng bảy năm trước, giúp đỡ ăn mặc chỉnh tề. Tự nhiên, mấy ngày trước, đã sớm đến Gia Nguyên đại sảnh thay mặt y phục.

Sau một hồi rối ren, không thể đợi thêm được nữa, đám người Tứ Hải đường rực rỡ hẳn lên:

Tứ Hải đường chủ, người khoác áo choàng màu đen thêu tiên hạc trắng như tuyết, đầu đội trùng thiên quan, chân đạp lên vân lý, một phái phiêu dật xuất trần cảnh tượng. Mấy cô gái còn lại đều mặc một bộ đạo bào màu vàng óng ánh có hoa văn hồng nhạt, đầu đội thanh ti bao phủ một chiếc khăn lụa màu tuyết, chân đạp năm đoá sen, dải lụa bông bành, nhìn lướt qua là lướt như tiên.

Buổi sáng hôm nay, sẽ cử hành “Kháng Thọ khoa nghi” trên phi vân, chúc mừng sinh thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Lấy lý luận thân phận hiện tại, đại sự như thế, tự nhiên không thể lãnh đạm; từ giờ Mão, Đường chủ bốn Hải Đường Bảo Hà Phong liền ra lệnh một tiếng, suất lĩnh mọi người trong sảnh lần lượt xuống sườn núi, bay thẳng lên phi vân.

Dọc theo đường đi, lục tục gặp được không ít đạo nhân trang phục khác nhau. Những đạo hữu tuổi tác cao không đồng đều, vừa nhìn thấy mấy thiếu nam nữ giống như thần tiên nhân này, đều nhin không được ở trong lòng quát một tiếng. Nếu ánh

mắt nhanh nhẹn, lại nhìn thấy bên áo bào mấy người được thêu bốn chữ “La Phù”, thì lại càng giật mình, đều chỉ có trên thiên hạ đệ nhất đạo môn thanh cung, mới có nhân vật bậc này.

Điều này cũng đúng với câu “người cần trang phục”; bây giờ nhìn thấy bộ dáng tiêu sái của thiếu niên đề tỉnh lời này, tiên phong đạo cốt, ai có thể nghĩ đến, vị tiểu thần tiên này không đến một năm trước, lại còn là nhạc công chủ lực của kỹ lâu nào đó?

Đi đến sườn núi Bão Hà Phong, bên cạnh hội tiên kiều thông đến đỉnh Phi Vân, bắt chuyện là gặp được mấy người quen. Mấy người đi tuần quanh ở đầu cầu đá thiên nhiên, chính là ba người Lâm Húc mấy tháng trước cùng nhau tắm máu ngự địch ở Hỏa Vân Sơn.

Lâm Húc, Trương Vân Nhi, Trương Hoành Đường ba vị đệ tử Thiên Sư giáo này, hình như đang chờ một người. Khi thấy bạn cũ muốn tiến lên chào hỏi thì đã thấy mấy vị môn nhân Thiên Sư tông đồng loạt tiến lên đón.

Cùng nhau sinh ra tử trong Yên Hỏa sát trường, mấy người này gặp mặt đương nhiên là vô cùng thân thiết. Trương Vân Nhi vốn đoan trang, liền ôm lấy Tiểu Quỳnh nghiêm mặc áo bào nghiêm nhiên, hôn lấy khuôn mặt mềm mại của nàng một cái, chọc cho tiểu nữ oa nhi cười khanh khách không ngừng.

Sau một hồi hàn huyên, nghe vậy liền hỏi:

“Mấy vị sư huynh sư muội, ở đây là bọn nào?”

“Đang đợi các người đó!”

Lâm Húc tươi cười, dùng sức vỗ vai hấn một cái.

“Chờ bọn ta?”

“Đúng vậy. Chúng ta phụng mệnh sư phụ!”

“Mệnh sư phụ?”

Hấn mở miệng hỏi, lại bị Lâm Húc nói càng lúc càng hồ đồ.

Thấy giải thích, Trương Vân Nhi liền thả Tiểu Quỳnh Huyền xuống, vái chào, sau đó ngẩng đầu cười nói:

“Mong Trương sư huynh tha thứ cho Vân nhi tội không nói.”

“Hả?”

Thiếu niên càng lúc càng hồ đồ.

Chỉ nghe nữ đệ tử Thiên Sư giáo ôn nhu uyển chuyển nói:

“Nói Trương đường chủ hiểu biết, thật ra Vân nhi chính là con gái của Chương môn Trương Thiên Sư là khinh giáo.”

“Cha ta nghe xong câu chuyện về nhà ngươi, khen ngợi không dứt lời, nói ngươi trí dũng song toàn, có thể nói là nhất chi độc tú...”

Nói đến đây, người cất tiếng này so với người nghe giảng còn xấu hổ hơn, muốn nói lại thôi, nhất thời lại không tiếp tục được. Thịnh Hoành Đường vẫn một mực không nói gì, thấy sư muội khoe miệng giật giật, liền cười ha ha, nói tiếp:

“Vì vậy cha nàng ban xuống Chương môn lệnh, để mấy người chúng ta hảo hảo thân cận với Trương sư huynh. Nếu không phải thiên sư bận rộn còn có Ngọc Huyền đại sư an bài tế chúc thể với sư tôn của các ngươi, vốn còn muốn tâm tình cùng ngươi một phen!”

Nghe Thịnh Hoành nói vậy, lập tức hiểu ra cảm giác được sung ái mà kinh, trong miệng không ngừng cảm ơn.

Trong đầu hắn, không khỏi hiện ra hình tượng hào sảng, hào sảng đầu đội nón trúc của Trương Thiên Sư, chân đạp giày gai. Không biết tại sao, hắn cảm thấy Trương Thịnh Thiên Sư và vị Vân Trung Quân Thần Long thấy đầu không thấy đuôi kia, chính là đồng loại cao nhân.

Nhắc thoáng qua lúc mới gặp mặt, mở miệng liền mang chỗ ở uyển chuyển, tuyệt vời hai người cũng giới thiệu cho mấy người Thiên sư tông. Nhìn đám người điềm nhã như tiên, tư thái lãng sảng bạt tực, thịnh hoành Đường, cốt cán tương lai của mấy vị Thiên sư giáo Lâm Húc, trong lòng đều chấn kinh không thôi:

“Vị này là đường chủ tứ hải tuổi còn trẻ, lại có nhân vật siêu tuyệt cỡ này! Cũng khó trách Thiên sư ngàn vạn dặn dò, muốn mình đối với vị thiếu niên này vạn phần tôn trọng”.

Trừ ý nghĩ đó ra, mấy vị đệ tử thiên sư này cũng có tâm tư khác nhau. Giống như trong lòng Lâm Húc, liền nảy ra một ý nghĩ:

“Nếu ngày đó có tuyên bố sẽ đưa hai người này vào trong vạch Dương quân, thì lúc chúng ta gặp nhau, có khi nào còn xem thường hấn nữa không?”

Đội đoàn người này chạy tới đỉnh Phi Vân, phát hiện trên quảng trường đá đã sớm dòng người xuyên qua, náo nhiệt phi thường. Vốn đỉnh Phi Vân phong rộng lớn, hiện tại lại cảm giác được vài phần chen chúc.

Ở cạnh thái cực chất lỏng Mậu Khuyết của quảng trường, giới về sự đường đã dựng lên một bệ đá vuông cao ba trượng. Trên đài cao bốn bên, thêm đá bày biện đối xứng với hình dạng kéo dài bốn phương. Hôm nay chủ yếu là trai, khoa nghi lễ trình, liền muốn hoàn thành ở trên đài cao này.

Đến giờ Thìn, nghi thức “Tính Thọ khoa” của Gia Nguyên Thịnh điển đã chính thức bắt đầu. Đã qua một tháng thanh tâm thanh tịnh thân cao công của tam giáo, theo thứ tự chậm rãi bước lên đài cao, ở trong một mảng hào quang xán lạn, bắt đầu một loạt tế lễ lưu hành.

Chương trình Tuyên Cơ này, bao gồm thiết đàn bày cúng, thiêu hương hóa phù, niệm chú tụng kinh, đạo nhạc diễn tấu, trên tấu chương ca tụng, đủ loại lễ tiết phức tạp, chú trọng phi phạm.

Tuy rằng quá trình tế chúc này kéo dài một chút, nhưng bây giờ tất cả đạo chúng trên Phi Vân đỉnh đầu đều thành tâm thành tâm, phối hợp với pháp sự trên đài cao cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành chương trình mình tham dự. Ví dụ như các đạo sĩ cao công đi theo đài, cùng tụng xưng chúc thọ kinh ca.

Đối với thiếu niên đứng dưới chân có chút nhức mỏi mà nói, hiện tại trên đài cao này khẩn trương mà trang trọng phương án tế chúc, trình độ long trọng không thể so sánh với lần giảng kinh hội trước, làm cho hấn “Trung tán đại phu” mở rộng tầm mắt.

Bất quá, chuyện tế chúc hôm nay, bắt chuyện cũng không phải hoàn toàn là xem khách. Đối với hấn mà nói, còn có một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu cần hấn làm.

Dựa theo lễ chúc phát hành cuối cùng của Gia Nguyên Khánh Thọ khoa lễ, khi một khâu quan trọng cuối cùng “Chương tán tụng”, trên đài cao sẽ đồng thời phát tấu một khúc nhạc Trường Sinh cốc to lớn. Lúc trước, đã nhận được phân phó của chương môn., Muốn hấn ở trong khúc nhạc này lĩnh tấu thì chính là chủ yếu quy hoạch nhân linh đình chân nhân, được giảng kinh thánh bảy dẫn dắt, đặc biệt để đường chủ Tứ Hải đường tấu một khúc sáo. Nếu có thể dẫn chim sẻ đến bay là tốt nhất; nếu không thể, cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Thế là, Diệu Hoa cung Ngọc Huyền Chân Nhân giờ tờ giấy xanh viết thành lời ca tụng, bắt đầu ngâm ba ca tụng văn tự của thiên đình, lúc tỉnh ngôn đã bước tới bậc thứ nhất trên đài cao, giờ sáo ngọc tấu lên rượu trường sinh nhật Chúc Tụng Thiên Tôn Thần.

Mặc dù, giờ phút này dưới đài cao, cao sĩ đạo đức đứng đông nghìn nghịt khắp thiên hạ, nhưng tỉnh ngôn giờ phút này tâm cảnh, sớm đã không giống như lần trước lên đài giảng kinh. Huống hồ, lần này cũng không phải muốn hấn giảng kinh, mà chỉ là muốn hấn thổi sáo; có lẽ không dám bảo đảm; nhưng chuyện thổi sáo này, đối với thiếu niên mà nói mười phần chắc chắn, lúc nào cũng sẽ không sợ hãi khiếp đảm.

Mà làm cho hấn lần này càng có lòng tin chính là, trải qua sự tình gần đây, hấn dần dần phát giác, điều thú cầm mộc trong La Phù sơn này tựa hồ càng ngày càng thân cận với hấn.

Bởi vậy, ở Linh Đình mấy người lo lắng có thể mở miệng nói thổi sáo hay không, ở trong liên tiếp linh hoạt tiên âm, nhìn vào trên không Phi Vân Phong, đã dần dần bay tụ tập lên vũ cầm linh tước màu sắc kỳ dị, ở trên đài cao uốn lượn nhảy múa.

Trong lúc nhất thời, phi điều bay lượn trên bầu trời đám mây này, thực sự là Linh vũ Côn Bằng, cánh trắng như tuyết, giống như Dao Trì tiên cảnh vậy. Dị cảnh như vậy, người tu đạo dưới đài nhìn thấy thành tâm thành ý như si như say.

Mà những con chim kỳ lạ này, lúc đầu bắt chuyện chỉ xoay quanh bay múa trên đỉnh đầu. Qua một lát, thiếu niên tâm trí dư thừa cảm thấy có chút không đúng, vội vàng biến tiếng sáo khê biến, hướng những vũ linh này thông đạt tâm ý. Vì thế, những chim chóc bay lượn này, liền dần dần phân ra một nhóm, vây quanh ngọc huyền chân nhân đang hát ca tụng thanh đăng, ca tụng chương, nhảy múa cao thấp không thôi.

Chỉ một thoáng, trong ánh mặt trời sáng lạn tinh khiết, tiên nhạc phiêu lãng, tước ảnh uyển chuyển, tiếng hát, để cho toàn bộ người trong đạo môn đang ngồi trên đỉnh phi vân lắng nghe cảnh này, say mê thần tốc không thôi. Cuối cùng, tại Ngọc Huyền chân nhân bỗng nhiên cao giọng tán tụng, những vũ khách đạo sĩ này mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Chỉ thấy chương môn Diệu Hoa cung Ngọc Huyền đại sư, đập cương bộ đầu, đang thanh âm tụng niệm:

“Thân bắt đầu từ Nguyên Thủy, Diệu Hào Thiên Tôn, Tổ Sư vạn vật, Thịnh Đức có thể xưng là. Tinh Quán Huyền Thiên, Linh Quang Hữu, khởi ích chi tông, bảo hợp đại đồng. Hương Hỏa Chiêm Kính, Ngũ Phúc Du, Gia Nguyên Tất Cự, công mãn hòa hợp!”

Lúc tụng âm kết thúc, giống lần Giảng Kinh Hội lần trước, chúng đạo nhân dưới đài, đều cao giọng tụng xướng:

“Vô lượng thiên tôn!”

Lần này, tiếng đạo hiệu vang dội, tiếng vọng thật lớn âm âm vang vọng bốn phía sơn cốc Phi Vân phong, thật lâu không dứt.

Buổi chiều ngày hôm đó, Gia Nguyên Giả Kinh Hội liền chính thức bắt đầu.

Giảng kinh phân tại hai nơi phi vân đỉnh, Tùng Phong bình. Hai nơi trên bãi cỏ quảng trường đều dựng lên nhiều thạch đài, đồng thời có thể cung cấp cho nhiều người giảng diễn. Giáo kinh an bài trong thời gian giảng kinh, người tổ chức Gia Nguyên hội đã dự liệu xong trước, thời gian, chủ đề..., Người diễn thuyết có tên đạo hiệu, cùng với kinh nghiệm giản lược đã được biên soạn thành sách, tiền đề là để các đạo hữu tham

gia Gia Nguyên hội vừa nhìn là hiểu, cho nên bọn họ cứ thế mà thực hiện, sắp xếp lần nghe giảng đạo của mình.

Bởi vậy, tại những đài đá giảng kinh, thường có đám người lưu động, náo nhiệt phi thường. Hiện tại, vị Đường chủ Tứ Hải đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ Gia Nguyên kỳ bốn ngày, liền mang theo mấy cô gái, đi khắp nơi trên đỉnh mây bay, náo nhiệt đi đâu thì đi dạo.

Mà bọn họ chỉ theo hướng đó, cũng khiến cho một nhóm nhỏ đạo hữu trẻ tuổi đi theo phía sau. Bắt đầu nói là kéo mấy người chạy đi đâu thì bọn họ cũng đi chỗ đó. Không cần phải nói, những người này phần lớn đều là những đạo hữu trẻ tuổi dồi dào tinh lực của các đạo môn.

Theo đi dạo khắp nơi, bắt chuyện ngẫu nhiên phát hiện, lão hán thu phí của Tích Vân cốc Phi Dương đạo nhân, hôm nay cũng mặc một bộ đạo bào sạch sẽ nếp nhăn, ở trong đám người xuyên thẳng qua lui tới. Ở trong tay hắn, còn giơ cao một tấm bảng gỗ, phía trên cũng không biết viết văn tự gì.

Lúc trước, hắn đã mấy lần tới Tích Vân cốc luyện tập ngữ kiếm phi hành, cũng coi như quen biết với hắn. Thấy hắn cũng tới dự hội, cử chỉ lại rất quái dị, liền sinh ra không ít tò mò, vội vàng chạy tới, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chờ tới gần, thấy rõ đồ vật vẽ trên tấm bảng gỗ, không khỏi bật cười khanh khách.

Nguyên lai, khối gỗ đen sì trong tay lão hán Phi Dương đang dùng đá trắng xiêu vẹo vẽ viết một hàng chữ:

“La Phù Thắng cảnh Tích Vân cốc, không thể không bơi!”

Sau hàng chữ này, hắn vẽ một tấm bản đồ ngắn gọn, chỉ rõ đường đi của Tích Vân cốc.

“Ha ha! Lão đầu nhí này thật thú vị, so sánh với lão đạo Thanh Hà năm đó!”

Đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên phát hiện trong mây người vây xem bên cạnh Phi Dương đạo nhân có một bóng lưng hết sức quen thuộc.

“Chẳng lẽ đó là...”

Đang lúc còn chần chờ, bóng lưng quen thuộc kia đã quay lại, ra sức giảng giải cho Phi Dương lão đầu:

“Ta nói này lão Phi Dương, quảng cáo cũng làm gần hết rồi a? Chúng ta nên tìm thanh tĩnh uống rượu sớm một chút!”

Chứng kiến diện mạo người này, bất chuyện lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy qua, không khách khí kêu lên:

“Lão đầu nhi Thanh Hà, ngươi lại ở đây! Nhưng không đi Thiên Điều nhai tìm ta?”

Thì ra, ông lão trong miệng Phi Dương đang thềm rượu của con sâu, chính là lão đạo Thanh Hà ở thiện duyên ở Phụng Châu năm đó!

Mặc dù, cái gọi là “Cưu di thể dưỡng di khí”, Thanh Hà lão đạo hiện tại sắc mặt hồng nhuận rất nhiều; nhưng vẻ mặt của hắn mang theo nét tươi cười giả hoạt, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Vốn là khi đã nói rõ trong lòng không ít vì sao mình không tìm hiểu, quyết định đợi đến khi mình gặp được vị cao nhân không lộ ra ngoài chợ này, nhất định phải cung kính cúi mình xuống cầu sâu, cung kính kính.. Sau đó cung kính thỉnh an lão tiên bối Thanh Hà, thỉnh hắn tha thứ cho mình nhiều năm có mắt như mù, ngay cả vốn lời cũng miễn đi khoản nợ bốn mươi bảy văn tiền uống rượu lão nhân gia... Tưởng tượng không thể nói là hữu lễ, nhưng khi hắn vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của lão đạo, lập tức liền trở lại như cũ.

Lại nói đến hai vị lão bằng hữu gặp nhau, tự nhiên là đặc biệt thân thiết. Hai người đều chỉ lo nói chuyện sau khi mình chia tay, đem mấy người bên cạnh ném qua một bên.

Lão đạo kia bay mặt trời, vừa thấy hai vị bạn cũ nhiều năm nay gặp lại, hôm nay cũng rất là cao hứng, liền tranh thủ thời gian thừa dịp này, tranh thủ mời chào mấy vị đạo hữu đi ngang qua, tiếp tục chào hàng “La Phù thắng cảnh” kia của mình.

Lão hán đi làm việc bận rộn không đề cập tới; căn sương phòng này, nghe nói dậy hỏi vì sao sớm tới La Phù năm sáu ngày, lại không đi tìm hắn uống rượu, lão đầu nhi Thanh Hà kia vẻ mặt đau khổ kêu lên bản bật:

“Đã tỉnh người đã nói, ta đây tha phương du nhập thể tu hành, thật vất vả mới lên núi một lần, sư tôn chương môn kia của người còn không thể sai sử ta? Mấy ngày nay, lão đạo kia một mực đề chuyện Gia Nguyên ở bên cạnh ta gà luộc, một bước cũng không thả ta đi mở. Nếu không, hừ hừ, nào đến tay phủ người làm thịt đặc?!”

Nhìn vẻ mặt đau khổ buồn bực của lão đạo, tỉnh ngôn lại hưng phấn nói:

“Nói như vậy, Linh Hư Chương môn không tính toán tội của người trước kia sao?”

“Có lẽ là... Khụ khụ! Cái gì tội lỗi quá, nói nghe khó nghe như vậy! Thanh Hà lão đạo ta cho tới bây giờ vẫn luôn—— “

Vốn tưởng rằng thiếu niên sự tình gì cũng không biết, lão đạo dẫm chân trời đưng vào chỗ này, lại chợt nhìn thấy thiếu niên trên mặt giống như cười mà không phải cười, liền ngừng lại không nói, vẻ mặt lúng túng xấu hổ cười nói:

“Thật là xúi quẩy! Thật sự là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lan truyền ngàn dặm. Cũng không biết là cái lưới nào, nếu để lão đạo biết được, hừ... Được, không đề cập tới xui xẻo này; hai ông cháu đã lâu không gặp, lần này nhất định phải uống thiên hôn địa ám, không say không ngớt! Phi Dương, Phi Dương!”

Thanh Hà lão đạo vừa kéo ống tay áo thiếu niên, vừa lớn tiếng hô quát vị lão nhân còn đang chào hàng kia.

“Ài, xin đừng gấp gáp, ta còn chưa có nói với người về mấy cô bé trong sảnh của ta!”

“Đi đi! Những chuyện nhàm chán này để sau hãy nói. Những nữ oa nhi này, người còn lo chạy mất?”

Lão đạo và thiếu niên nháy mắt ra hiệu.

“Ách... “

Vì vậy, trong cuộc sống quan trọng như vậy, vị Đường chủ Tứ Hải mặc đạo mạo ra về, vừa rồi chỉ kịp dặn dò bọn họ vài câu, liền bị một vị phó viện chủ biệt viện ăn mặc đẹp đẽ giống như

một người khác, kéo đến uống rượu đoán ra quyền dưới bóng cây.

Bị bỏ lại phía sau, hai người lệ thoả mái, mắt thấy tình cảnh này, tất cả đều hai mặt nhìn nhau. Chỉ có tiểu nha đầu Quỳnh Đình kia, vội vàng lao ra vài bước, trong miệng tự nhủ:

“Ca ca uống rượu, lại quên dẫn ta theo!”

Đi chưa được bao xa, tiểu nha đầu này liền bị Doanh Tuyết thúc hai cô nương đồng tâm hiệp lực bắt trở về. Tay nhỏ hai bên đều bị bắt, tiểu nữ oa nhi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hai vị tỷ tỷ, hướng bốn phía tùy ý đi dạo.

Hơn nữa hôm nay cũng đến quan sát Nam Cung Thu Vũ ở Gia Nguyên Giả Kinh Hội. Giờ phút này, vị Diệu Hoa công tử này đang ở trong một đám nữ đạo nhân, bị một trận tranh luận rít giầy vò đến đau đầu không thôi. Tự nhiên, tranh luận này cũng không phải kinh văn giải thích gì, mà là mấy vị nữ môn nhân Diệu Hoa cung quanh người hắn, đang đi nơi nào giảng kinh đài giảng kinh tranh luận không ngớt, cũng chậm chạp đưa ra chủ ý không nắm chắc.

“Ài, ngay cả người tu đạo mà cũng vậy, vậy trên thế gian này còn có cô gái tuyệt vời thật sự sao?”

Thấy đám người xung quanh rối rít dẹp loạn, Nam Cung Thu Vũ trong lòng bùi ngùi thở dài.

Cũng khó trách vị Diệu Hoa công tử thân ở y phục kiêu ảnh này có ân oán này. Trên đời này, lập chí dốc lòng tu đạo, chịu đựng được sự thanh tịch trong núi, tâm tính kiên định, hoặc tâm tư trắc tuệ, thì phần lớn đều có thể cam đoan. Còn về phương diện khác, ví dụ như nhân vật tính tình, cũng rất khó nói.

Đang lúc trong lòng Diệu Hoa công tử buồn bã, trong lúc lơ đãng, khóe mắt hắn liếc qua, lại tựa hồ như chớp mắt bắt được một thân ảnh quen thuộc.

“Là nàng?!”

Nam Cung Thu Vũ lập tức ngơ ngác: Vừa rồi người thất bại, chẳng phải là tiên tử gặp được trên sơn đạo sáng sớm mấy

hôm trước hay sao?

Lập tức, vị Diệu Hoa công tử một mực ám áp này, trong giây lát như bị tuấn mã dọa sợ, mãnh liệt gạt đám người âm âm qua một bên, thân hình xinh đẹp nghiêng qua tránh thoát xiềng xích khô khốc kia, trực tiếp hướng ánh mắt xẹt qua vừa rồi!

Chỉ tiếc, kết quả cuối cùng lại làm cho vị Nam Cung công tử bụng đầy si nghĩ thất vọng không thôi. Chờ khi hấn chạy tới, nơi đó đã biến thành dòng người, tiên tung bổng nhiên. Vô luận hấn tìm thế nào, nhưng rốt cuộc không tìm được bóng dáng xinh đẹp bị xóa bỏ thân hồn.

“Ai, thế nhân thường nói có thể gặp mà không thể cầu. Nhưng bây giờ, gặp cũng không gặp được!”

“Chẳng lẽ nói, từ đầu tới cuối, thật chỉ là một giấc mộng? Những Thượng Thanh sư huynh kia đều nói, tiên tử trong núi La Phù này cho tới bây giờ chưa bao giờ có hình tượng nhắc tới...”

“Tam Thanh tổ sư tại thượng, phù hộ đệ tử có thể lại yết kiến tiên nhan!”

Ngay sau khi Nam Cung Thu Vũ suy nghĩ lung tung, trong lúc đang thành tâm cầu khẩn, lại có hai sư muội tìm tới, níu lấy hấn nói:

“Sư huynh, hóa ra huynh ở đây! Ta muốn đi nghe pho tượng Chu Tước thạch giảng về Động Huyền Kinh kia, huynh nói có đúng không? Tên Linh Đình đại sư kia thật sự rất hòa ái!”

“Không phải chứ sư tỷ? Muội cảm thấy hấn rất gây!”

—— Thúc Kinh hội hai ngày đầu tiên của Gia Nguyên hội cứ như vậy mà nhao nhao nhốn nháo qua. Đến ngày thứ ba, sự kiện “Đấu Pháp hội” khiến người ta cảm thấy hứng thú chính thức bắt đầu ngay trên đỉnh phi vân.

Đấu pháp hội lần này, người thắng cuối cùng sẽ được thưởng một viên “Cửu Chuyển Cô Nguyên Tuyệt Linh Đan”, đồng thời được một vị tiên bồi trong ba môn phái lựa chọn để lĩnh giáo một cơ hội quý giá.

Lần đấu pháp này phần thưởng là Cửu Chuyển Cổ Nguyên Tuyệt Linh Đan, là do Diệu Hoa cung cung cấp. Đan dược này, do bí pháp Diệu Hoa cung luyện chế mà thành, có thể cố bản bồi nguyên, lao tâm thần thức, đã luyện căn cốt. Nếu có cơ duyên ăn hóa nó., Sau này việc tu hành đạo pháp, rất có thể là thông suốt, một con đường bằng phẳng. Cho nên, Tuyệt Linh đan là đan dược điểm thạch thành kim, thật sự là chí bảo trong mắt người tu đạo trong thiên hạ. Mà lần này trên Gia Nguyên hội, phần thưởng này lại có ý nghĩa khác nhau:

Nếu có thể đoạt được hạng đầu, tức là chứng môn ba giáo phái đồng loạt ra tay, trợ giúp đệ tử đoạt quán quân vận hóa viên linh đan này.

Như vậy ý nghĩa ở chỗ, nguyên bản dược hiệu phục dụng bình thường nhiều nhất bảy thành đan hoàn, liền có thể phát huy toàn bộ hiệu lực!

Bảo vật động lòng người, lại có thể được cao thủ hàng đầu trên đời tiên đề bạt mặt mũi, sao những người tu đạo trẻ tuổi này không động tâm? Bởi vậy, đệ tử trẻ tuổi lần này được tất cả các sư môn tuyên ra, đều âm thầm xoa tay, thề phải dốc sức!

Lần này đại biểu cho người tham gia đấu pháp hội ở Thanh cung tổng cộng có mười người. Mấy người đã bắt chuyện quen biết như hoa phiêu trần, như Đỗ Tử Hành, Hoàng Đình, Điền Nhân Bảo, đều ở trong đó. Ngoài ra, còn có vị Triệu Vô Trần kia.

Triệu Vô Trần này, nằm trên giường hơn hai tháng, liền cáo trạng phục hồi như cũ. Bởi vì đạo pháp của hắn rất tốt, vào mười người đứng đầu cùng thế hệ, cũng được tuyển vào trong mười người.

Mà tên đệ tử Sùng Đức điện kia cả ngày say mê tâm bảo, đừng nhìn tư chất bình thường, bất hiện sơn bất lộ thủy, lần này không biết tại sao, lại khiến hắn miễn cưỡng từ trong đông đông đảo đảo đồng môn trở hết tài năng, làm cho đông đảo đồng môn vốn cao cường, hâm mộ không thôi.

Trần Tử Bình, một vị khác lại quen biết với đệ tử của Hoàng Pháp điện, bởi vì tư chất bình thường, nên không có chuyện gì

xảy ra ngoài ý muốn xảy ra.

Trải qua một cuộc rút thăm hỗn loạn từ lần rút thăm thứ ba, Gia Nguyên đấu pháp này bắt đầu từ hai người mà đường chủ Tứ Hải đường đã quen biết. Hai người này chính là Lâm Húc của Thiên Sư tông và Triệu Vô Trần của Thanh Cung.

Giờ phút này, đường chủ Tứ Hải đã hoàn thành hết nhiệm vụ của Gia Nguyên nên đã tuyên bố, xin miễn cưỡng lời mời rượu say của lão đạo tại Thanh Hà, ra sức chen đến trước đài đấu pháp của Phi Vân, trợ uy cho bằng hữu Lâm Húc xem chiến.

Trong ánh nắng buổi sáng đỏ tươi, hai đệ tử kiệt xuất của đại đạo môn nhất thiên hạ, liền muốn trình diễn một đạo pháp như long tranh hổ đấu.

Ai sẽ trở thành ngôi sao chói mắt nhất trong cuộc thịnh hội được cả thiên hạ chú ý này?

Điểm đánh chết xem hình vẽ nối tiếp một cái: Cho Tiểu Quỳnh Công quăng một dịch **...

Chương thứ năm Cửu Khúc mê tung, anh hùng Mạc Ván xuất xứ.

Lần đại hội đấu pháp của Tam giáo La Phù Sơn, Gia Nguyên hội này, đầu tiên là tiến hành giữa Thượng Thanh đệ tử Triệu Vô Trần cùng với môn nhân Thiên Sư Lâm Húc.

Buổi sáng hôm đó, bắt chuyện đã sớm đi tới đài đấu pháp bên dưới đài, cùng với Quỳnh Huy hai người đồng tâm hiệp lực đến trước người khác quan sát. Lần thi đấu này, tuyệt ứng dụng cũng không đến đây, ở dáng vẻ cùng năng nghị ngơi trên Thiên Điều nhai.

Vừa đến giờ Thìn, hai người Triệu Vô Trần, Lâm Húc liền nhặt bậc đi lên bậc đá, bắt đầu so sánh trận đấu pháp. Cùng lúc đó, một cái đồng hồ cát đã bị đảo lộn để tránh tranh đấu không bị hạn chế tiến hành.

Hiện tại trên đài có hai vị thiên hạ đệ nhất, đệ tử kiệt xuất của đạo môn thứ hai, như là ước hẹn, đều mặc đạo bào xanh nhạt. Dưới ánh nắng ban mai của Đông Thiên, hai người này lộ rõ vẻ hào hiệp xuất trần.

Một chỗ trùng hợp khác chính là hai người khai chiến này, vừa lúc đều tâm cao khí ngạo chi đồ. Bởi vậy, lý giải trường bối cùng thể hệ tính tình của hai người này, tất cả đều tràn ngập chờ mong đối với trận mở màn này.

Hiện tại dưới đài, ngoại trừ người cầm mộc bài, lão hán Phi Dương cầm mộc bài có chút khả nghị ra, những người khác đều là vũ khách thanh tu thiên đạo. Chẳng qua, điều này cũng không cản trở bọn họ tràn ngập hứng thú đối với trận thắng bại này. Dù sao, chỉ cần là giáo môn, trong lúc đó khó tránh khỏi tranh đấu. Mặc dù thượng thanh cung, Thiên Sư tông cùng thuộc đạo môn, nhưng một người là khôi thủ xuất thế, một người là bá chủ dân gian, trong bóng tối, khó tránh khỏi sẽ không âm thầm tranh giành.

Vì vậy, dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Húc, Triệu Vô Trần chấp tay thi lễ với nhau, dựa theo quy củ mà nói ra tên họ:

“Môn hạ Lâm Húc của Thiên Sư tông, xin sư huynh chỉ giáo!”

“Thượng Thanh Cung Linh Đình đạo nhân, Triệu Vô Trần, xin Lâm huynh chỉ giáo!”

Giải thích xong, hai người này liền thi triển thân hình, muốn chính thức bắt đầu giao đấu.

Chỉ là, làm cho mọi người cảm thấy kỳ quái là, hai người này sau khi thông qua tính danh, lại trở nên nhàn nhã vô cùng, tựa hồ một chút bầu không khí khẩn trương cũng không có; cảnh tượng này, vừa vặn cùng người nín thở ngưng thần khẩn trương nhìn xem ở dưới đài hình thành đối lập rõ ràng.

Đặc biệt, vị đệ tử Thanh Thanh Triệu Vô Trần kia, trước mặt đứng thẳng, hai tay đan vào nhau trước ngực, tựa hồ đang ung dung, chỉ chờ Lâm Húc tới tận công. Mà một vị thiên sư khác, Lâm Húc Thiên Sư, thấy tình hình dường như không dám dễ dàng ra tay, chỉ đi trước Triệu Vô Trần một trượng, “Vẫn vào vòng” vòng lại, lập tức không muốn đi tới phía trước một bước.

“Tên Triệu Vô Trần này đang giở trò quỷ gì vậy?”

“Với tâm tư của huynh ấy, chỉ sợ không đơn giản như vậy. Lâm huynh cũng đừng có dạy dỗ huynh ấy.”

Đường chủ Tứ Hải đứng dưới đài quan sát cuộc chiến, tận mắt thấy tình huống quái dị như vậy, không khỏi có chút lo lắng thay cho Lâm Húc.

Những người khác, cho dù cảnh tượng trên đài dù có thừa thớt, nhưng cũng không dám buông lỏng chút nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hai người trên đài, sợ bỏ lỡ đột nhiên bùng nổ đặc sắc quyết đấu.

Nhưng bàn tay nhỏ bé của vị Tiểu Quỳnh Quỳnh bị nắm chặt trong tay ca ca, thấy thế lại cực kỳ khó hiểu:

“Lâm ca ca sao lại không đi đánh tên bại hoại kia chứ?”

Chỉ có điều, Quỳnh Quỳnh cũng chỉ là nhỏ giọng thì thầm mà thôi. Từ sáng nay trước khi bay lên mây, nàng đã được dặn đi

dẫn lại nhiều lần, căn dặn nàng ở dưới người của mọi người ở đại đình ngàn vạn lần không được nghịch ngợm.

Không như cô bé thắc mắc, tiền bối ba giáo đang đứng trong chòi hóng mát ở phía đông đài cao, cũng đều có chút kinh ngạc với tình huống cổ quái trên đài. Chỉ nghe Trương Thịnh Thiên Sư mặt đỏ cười với Linh Đình Tử bên cạnh, nói:

“Linh Đình chân nhân, Triệu sư diệt công phu dưỡng khí có thể nói là đăng phong tạo cực. Chính là có thể nói bất động như sơn, ngưng trệ như uyên, rất hợp với thanh tịnh vô vi đạo!”

“Đâu có.”

Linh Đình mỉm cười, khiêm tốn nói:

“Vị tiền huynh đệ Lâm Húc của Thiên sư môn kia, mới thật sự hiểu được ba hương thanh tịnh: Không vội không nóng nảy, tiến lùi tự nhiên; như lúc lui tựa như nước chảy thông thuận - bộ pháp này cũng cực kỳ tinh diệu.”

Hai vị cao nhân đạo gia này, tuy miệng khách sáo, tán thưởng đệ tử của đối phương; nhưng nội tâm bọn họ vẫn hy vọng môn nhân của mình có thể chiến thắng. Dù sao, đây chính là trận chiến đầu tiên của Gia Nguyên hội; hai người trẻ tuổi này đại biểu cho hai giáo môn song phương. Nếu có thể chiến thắng, thì lòng tin của các đệ tử bốn môn liền chấn động; nếu những người đến từ bốn phương tám hướng này lan truyền ra ngoài, liền có thể tăng mạnh lực hiệu triệu lực của bốn môn.

Tuy rằng, Linh Đình, Trương Thịnh đều là đạo đức cao thâm; nhưng nếu khai tông lập phái, thu nhận môn đồ, nếu nói một chút lòng tranh đấu cũng không có, vậy cũng là tuyệt đối không có khả năng.

Không nói đến tâm tư mọi người dưới đài khác nhau, lại nói hai nhân vật chính ở trên đài, khi lập được rất nhiều điều, vẫn không thay đổi. Bất động như núi, tiếp tục đứng sừng sững, có thể lùi tự nhiên, vẫn xoay tròn như thường.

Tuy rằng, trong gió Triều Dương Thần chói lọi sáng ngời, vị kia tóc dài phiêu phong, áo trắng như tuyết, tiêu sái phong lưu,

nhưng đây là một tư thế, không khỏi bày ra quá lâu; nhìn trong mắt mọi người, có vẻ có chút quái đản.

Trong lúc người đang kiên nhẫn xem cuộc chiến, trong khoảnh khắc tràn ngập hy vọng chờ đợi Thạch Phá Thiên kinh, lại chợt nghe thấy một tiếng tuyên hào vang dội của Tư Thần tiêu đạo đồng:

“Lừa cát đã hết, giờ đã đến!”

Vừa nghe lời ấy, mọi người đều xôn xao!

Chẳng lẽ, trận đấu của đấu pháp Gia Nguyên Thịnh hội năm nay, lại kết thúc trong một cách khó hiểu như vậy? Vậy ai là người thắng, ai là thua?

Đang lúc mọi người không hiểu ra sao, đã thấy vị đệ tử Thiên Sư Lâm Húc một mực du di bất định kia, chợt đứng vững, vái chào người đứng sừng sững đối diện, cao giọng nói ra:

“Triệu huynh đa tạ, để tiểu đệ may mắn thắng được trận này!”

Cơ hồ cùng lúc đó, vị Thượng Thanh môn nhân một mực đứng lặng tại đó, giờ phút này cũng có chút động tĩnh. Trong chốc lát, chỉ thấy Triệu Vô Trần đột nhiên như trút được gánh nặng, toàn thân giãn ra, hai tay đan chéo nhau cũng buông xuống.

Hơi sững sốt một chút, Triệu Vô Trần cũng rất có phong độ hướng Lâm Húc chấp tay nói:

“Lâm huynh quả nhiên cơ mưu phi thường, Định Thân Phù vô tung vô ảnh quả nhiên lợi hại. Trận này, Triệu mỗ thua tâm phục khẩu phục.”

Lời vừa nói ra, mọi người dưới đài, bao gồm hai người Linh Đình, Trương Thịnh, tất cả đều hai mắt nhìn nhau.

Vì vậy trận tỷ thí đầu tiên này, lặng lẽ kết thúc trong không gọn sóng không chút sợ hãi.

Về trận tỷ thí này, nếu xét theo bản lĩnh chân thật ban đầu, thật ra Triệu Vô Trần cũng sẽ không đơn giản thua mất như vậy. Chỉ có điều, lần trước thăng nhải này bất hạnh rơi xuống sườn dốc, đã khiến hắn ta tổn thương nguyên khí. Mà sau khi thương thế khỏi hẳn, Triệu Vô Trần lại có chút lấy bụng tiêu

nhân đo lòng quân tử., Sợ vị đường chủ Tứ Hải kia mưu đồ pháp lực siêu mình, mang theo hiềm khích âm thầm trả thù, cả ngày hoảng sợ không thể sống nổi. Cho nên, gần mấy tháng nay, đạo pháp này của hắn cũng không có tiến bộ gì, hôm nay một cái không đề phòng, lại rơi vào đạo của Lâm Húc.

Mà vị đệ tử trẻ tuổi Thiên Sư giáo Lâm Húc này, với tính cách vốn có của hắn, tuyệt đối không đến mức chỉ cầu thắng được như hôm nay, không cầu được chói mắt. Có sự chuyển biến này, kì thực là do trải qua một trận trải qua máu và lửa ở Hỏa Vân Sơn rèn luyện sinh tử, làm cho tâm tính vị đệ tử danh môn này có chút thay đổi.

Chỉ có điều, vị đường chủ Tứ Hải kia đã mở lời, không biết là trận chiến kỳ quái hôm nay, nói cho cùng cũng có chút quan hệ với lão. Hiện tại, lão đang tươi cười chúc mừng Lâm Húc Đạo Hạ đi xuống đài.

Từ đó về sau, Đấu Pháp Gia Nguyên tiến hành theo thứ tự khá lâu dài.

Khác với Lâm Húc Triệu Vô Trần trận này, pháp thuật ở các trường phái khác so sánh, thật có thể nói là băng quang hỏa ảnh, một trận thạch lâm tầng tầng lớp lớp diệu thuật, khiến người ta hoa cả mắt. Mà pháp thuật của những đạo môn tinh anh này so sánh, lại xen lẫn con số thắng bại của ba giáo môn, liền khiến cho những đạo khách có chút thân cận với một môn phái nào đó, nhìn mà tâm thần đều như mê như say.

Tựa hồ phải hô ứng với trận đấu pháp cổ quái đầu tiên, trận quyết thắng cuối cùng của Gia Nguyên đấu pháp này trong mắt những người biết chuyện này cũng có vẻ hơi quái dị:

Người cuối cùng tranh đoạt viên “Cửu Chuyển Cổ Nguyên Tuyệt Linh Đan”, là chương môn Diệu Hoa cung Ngọc Huyền Chân nhân đặc ý môn đồ Trác Bích Hoa; một vị khác, đúng là đệ tử Thượng Thanh cung Điện Nhân Bảo!

Trác Bích Hoa chiến thắng, được mọi người mong muốn vào. Dù sao, cho dù chưa từng nghe nói qua người nào nổi danh như nàng, cũng có thể từ trong trận đấu trí chần động trí tuệ của nàng với Đại đệ tử Hoa Phiêu Trần của Thượng Thanh

Cung, nàng nhìn ra thực lực phi phàm. Trác Bích Hoa, Hoa Phiên, hai người này dù ai đạt được tư cách quyết thắng cuối cùng, cũng sẽ không để cho người ta bất ngờ.

Nói thắng này rất quái dị, chính là đang ở trên người “Điền Nhân Bảo” - một vị khác trở hết tài năng.

Gã đệ tử Điền Nhân Bảo, người đạt được cơ hội giống Trác Bích Hoa, vô luận nhìn thế nào cũng không thuận lý thành chương. Nên biết cho dù trong những kẻ có chút hiểu biết về Thanh Cung, phần lớn cũng chưa từng nghe qua cái tên Điền Nhân Bảo.

Vị đệ tử Sùng Đức điện tư chất bình thường này, bắt đầu được đưa vào nhóm mười người lựa chọn, liền có chút miễn cưỡng. Nhưng kể cả sư phụ hắn là trưởng linh đình, ai cũng không nghĩ tới, vị Điền Nhân Bảo này lại một đường xung phong liều chết đến cuối cùng! Tuy, quá trình này lão đảo, nhưng mỗi lần đều là hữu kinh vô hiểm. Cuối cùng đứng trước quyết thắng đài, càng một lần chiến thắng Diệu Hoa công tử Nam Cung Thu Vũ thực lực không tầm thường.

Vì thế, Linh Đình chân nhân ở trận đầu tiên khá mất mặt, lúc này trong lòng có chút vui mừng; vị vũ sĩ đặc đạo của Thượng Thanh Cung này âm thầm suy nghĩ:

“Xem ra, là do ta ngày thường sơ sẩy. Những trường đấu này lần lượt nhìn xuống, tuy rằng pháp thuật mà nhân bảo sử dụng bình thường không có gì lạ, nhưng nếu cẩn thận chú ý, sẽ phát hiện nó đối với pháp thuật nghĩa có năng lực lý giải kinh người. Mỗi dạng pháp thuật, lại giống như hạ bút thành văn, tóm lại tại thời cơ thích hợp nhất, sử dụng thích hợp nhất pháp thuật.”

“Có lẽ, chính là dạng đệ tử vô danh như vậy, mới có thể bình tâm tĩnh khí nghiên cứu đạo pháp?”

“Ừm, về sau ta nên lưu tâm nhiều hơn, khai quật một tên đệ tử hậu tiến nhìn như bình thường như Điền Nhân Bảo. Lần này mặc kệ kết quả như sau, ta đều phải tiến cử cho sư huynh, để hắn trực tiếp học nghệ cùng Chương môn. Có lẽ đạo pháp của

Thanh Y sư diệt đối với nhân bảo mà nói đã có chút không đủ rồi.”

Bên này đạo nhân linh đình vì phát hiện một mầm mống mai một lâu mà không vui mừng, sương phòng kia, Ngọc Huyền chân nhân đối với chuyện đại đệ tử Nam Cung Thu Vũ thua cuộc, cảm thấy rất kinh ngạc. Trong mắt nàng, vị đệ tử Thượng Thanh cung Điện Nhân Bảo kia, dường như đạo pháp cũng không có gì lạ, sao lại đánh bại ái đồ mà mình đặt hy vọng rất cao.

Cho đến lúc này, vị nữ tôn giả Diệu Hoa cung này mới chú ý tới, vị nam đệ tử nàng dốc lòng bồi dưỡng, dường như có chút hồn vía lên mây. Bất quá, thấy hắn mới bại, Ngọc Huyền nhất thời cũng không tiện nói gì; đành phải đợi sau khi trở lại Dụ Vũ Sơn, mới phân phó cẩn thận.

Rời đi lời không đề cập tới; vô luận người xem kiểm chế hoặc trong cuộc sống, là kinh hỉ hay tiếc nuối, trận kịch cuối cùng của Gia Nguyên thịnh hội, sẽ được trình diễn vào buổi chiều thứ tư.

Lúc này, mấy ngày trước Phi Vân Đình dựng Giảng Kinh Đài, Đấu Pháp Đài, hiện tại toàn bộ đều đã dỡ xuống. Cơ hồ tất cả đạo hữu, hiện tại đều tụ tập tại quảng trường trên đỉnh núi, vây quanh cái đài cao ở trung tâm, tại bãi đá xanh lần đầu tọa ra.

Mà tỉnh lại vị Đường chủ Thượng Thanh Sơn này, ngồi trong chòi hóng mát bên cạnh đài cao. Cư xử uyển chuyển, tuyệt ứng, quỳnh kiều, cũng đều xếp ở phía sau hắn. Không biết có phải là vì chiếu cố nữ tử, đệ tử giới giang của Đường môn, cũng đặc biệt mở miệng cho mấy người tùy tùng này ngồi yên một cây gỗ.

Hiện tại, tòa thạch đài trước mắt đã được dùng để quyết chiến thắng cuối cùng kia chính là do các tông sư tiền bối của Thanh cung vận dụng pháp lực, trong một canh giờ vận chuyển cự thạch làm thành. Tàu cao này chính là quảng trường thạch vật cực điểm.

Bốn phía đài cao này có vô số đá trắng lơ lửng vờn quanh, lơ lửng giữa không trung, chìm nổi trên không trung. Một dòng

nước không biết từ nơi nào chảy đến, đang từ trên những tảng đá trắng phiêu đảng này ồ ồ chảy qua, không ngừng từ chỗ cao rơi xuống đến chỗ thấp.

Giờ phút này, đường chủ Tứ Hải ngồi ngay ngắn ở trên chòi hóng mát, đã được các tiên bồi chỉ điểm, biết những hòn đá trên bầu trời nhìn như lộn xộn, đang tạo thành một cái “Cửu Cung Bát Quái Mê Tung trận” thần diệu. Trừ thạch trận này ra, bốn phía đài cao không còn bậc thang, hai người Trác Bích Hoa Điện Bảo sắp lên đài tỷ thí, phải đi qua Mê Tung thạch trận này mới được.

Trước khi trận quyết chiến bắt đầu sẽ sắp xếp thạch trận này, chính là phải thi so sánh tu vi đạo gia quyết đấu của hai người. Dù sao, lúc này, người có thể có cơ hội bước lên đài cao, đều là rồng phượng trong một trong số vạn người lựa chọn. Đối với bọn họ mà nói, ai có thể thắng, đã không phải là chỉ vì cực hạn pháp thuật cao thấp.

Nhìn vào hơi nước lượn lờ, hòn đá rung chuyển bất an, bắt chuyện nhất thời đều cảm thấy có chút vầng đầu hoa mắt. Trong lòng hắn đang nghĩ ngợi lung tung nói:

“Năm đó nghe Trần Tử Bình nói đến Gia Nguyên đấu pháp thịnh sự, ta còn do dự mãi nguyên. Hiện tại mới biết, may mắn mình không có cơ hội lên đài tỷ thí. Nếu không, vạn nhất không cẩn thận lấy được tư cách quyết thắng, riêng đài cao này ta liền không bò lên được!”

Ngay lúc hắn âm thầm cảm thấy may mắn, chợt nghĩ tới một chuyện, liền hỏi bên cạnh là Linh Đình chân nhân mặt mày hồng hào:

“Xin hỏi tiên bồi Linh Đình, chắc đại đa số mọi người có thể tham gia tỷ thí trên đài cao này đều sử dụng thuật ngự kiếm. Vậy vì sao bọn họ không trực tiếp ngự kiếm lên đài, vượt qua khảo nghiệm thạch trận này?”

Nghe hắn hỏi, Linh Đình Tử đang muốn đáp lại, lại nghe thấy Thanh Y đạo nhân cười nói:

“Chuyện này cần phải lo lắng. Trong khoảng cách ngắn như thế, cho dù là môn nhân trẻ tuổi kiệt xuất cũng tuyệt đối không

có khả năng nắm chuẩn bằng thuật ngự kiếm, để cho mình có thể không sai lệch phi hành lên trên đài cao.”

“Công lực bực này, hỏa hầu không đủ mười năm sợ là không được.”

“À, thì ra là thế. Nhưng nếu bọn họ có thể ngự khí...”

Vừa mới nói được một nửa, đã nhận ra lời này ngu xuẩn, lập tức dừng lại không nói nữa. Ngược lại Thanh Y đạo trưởng nhìn tân tú đứng bên cạnh chường môn cách đó không xa, có chút lo lắng nói:

“Linh Đình sư thúc, Cửu Cung Bát Quái Mê Tung trận này, không biết vị sư diệt Nhân Bảo kia...”

“Ha ha! Không cần lo lắng. Nhân bảo có thể đi đến bước này, bản đạo đã hết sức hài lòng. Huống hồ, tuy rằng bình thường nhân bảo không xuất sơn, bất lộ thủy, nhưng nói không chừng, hôm nay có thể ở trên Gia Nguyên hội này hót một tiếng kinh người!”

“Sư thúc nói rất đúng.”

Nghe thấy hai vị tiền bối đối đáp, tinh ngôn cảm thấy có chút cảm thán:

“Hồ thẹn, ta cũng là mắt vụng về. Nghĩ đến Điền huynh kia có thể cả ngày tại địa thế hiểm trở tầm bảo, tự nhiên là hạng người tâm tính kiên định. Hôm nay có thể có thành tựu như thế, cũng không tính là ngoài ý muốn. Lúc đầu ngược lại là ta nghĩ sai rồi.”

Nghĩ đến ngày đó, mình còn nghiêm trang khuyên Điền Nhân Bảo tốn tâm tư vào việc tu luyện đạo pháp, vị Đường chủ trẻ tuổi này liền hồ thẹn không thôi.

Dưới sự ngóng trông của mọi người, không bao lâu sau, theo một tiếng thanh âm Ngọc Đình, cuộc quyết chiến cuối cùng của Gia Nguyên đại bỉ này, liền chính thức bắt đầu!

Đầu tiên đứng trước thạch trận trên đài cao, chính là đệ tử Điền Nhân Bảo Thượng Thanh.

Giờ phút này, đạo nhân lắng lắng ngồi ngay ngắn trên quảng trường trên đám mây đen này, bất luận là các môn phái hay là Thượng Thanh đệ tử trong lòng cũng đều kỳ vọng không có gì lạ này., Có thể thuận lợi đi qua thạch trận, đối với những môn nhân tuổi trẻ bình thường thường thường thường ở trong bản môn lại càng không chút do dự đứng về phía Điện Nhân Bảo. Trong nội tâm bọn họ, đã đem vị Điện Nhân Bảo bình thường giống như mình trước kia, coi thành hóa thân của mình; giống như một đạo sĩ trẻ tuổi hòa ái hơi béo này thu hoạch thành công, đại biểu cho mình thực hiện được tất cả ước mơ.

“...???”

“...”

Điện Nhân Bảo được mọi người hy vọng cũng không làm mọi người thất vọng. Chỉ dừng lại trước thạch trận dưới đài một lát, vị đệ tử Thượng Thanh Viên này liền thả người nhảy lên, tới một tảng đá trắng - vừa thấy hấn nhắc chân thì Linh Đình chân nhân lập tức thả lỏng.

Quả nhiên, từ đó về sau, vô luận những hòn đá đặt chân kia rung chuyển biến ảo như thế nào, Điện Nhân Bảo đều có thể như giẫm trên đất bằng, nước chảy mây trôi trôi qua. Trong nháy mắt thời gian, đoạn thạch trận trực tiếp như thang trời trong mắt, đã bị Điện Nhân Bảo đi hết.

Chỉ là, nhìn thấy làn bùn tảo này của Nhân Bảo huynh, bắt chuyện lại cảm thấy có chút quái dị:

“Sao cứ có cảm giác như thế, Điện huynh hình như có chút quen thuộc với mê tung thạch trận này?”

Đang có chút nghi hoặc, lại nghe Thanh Y bên cạnh vỗ tay khen:

“Đi lại trong chuyến đi lần này của Điện sư đi chính là thuận tâm tùy ý, rất hợp với đạo tự nhiên của giáo ta!”

Vừa nghe lời ấy, lập tức giật mình:

“Thì ra là thế. Xem ra, tên Khương này vẫn cay độc lão luyện!”

Thấy Điền Nhân Bảo thoải mái đi qua mê tung trận biến ảo khó lường, mọi người dưới đài cơ hồ đồng thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra:

“Thiện tai! Vị Điền đạo hữu này, rốt cuộc có thể cùng Trác tiên tử quyết cao thấp!”

Gia Nguyên thịnh hội ba năm một lần, trải qua trận tỷ thí này, liền muốn khúc tán nhân tán, tuyên bố đã xong. Nghĩ đến điểm này, những người xem này đặc biệt quý trọng cuộc quyết đấu cuối cùng.

Ngay lúc mọi người ngửa cổ con, cực lực nhìn lên bệ đá cao ngất kia, lại đột nhiên đồng thanh một tiếng kinh ngạc!

Nguyên lai, trên đài cao kia, cũng không biết lúc nào, đã lên tới một vị!

Mà người nhanh chân đến trước này, hiện tại đang đứng trước Điền Nhân Bảo, ngửa đầu, non nớt nói:

“Đệ tử Trương Tinh Ngôn ca ca là Trương Quỳnh, xin sư huynh chỉ giáo!”

Điền Nhân Bảo còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy lại một bóng đen nhảy lên. Người phía sau, một phát bắt được tiểu nha đầu đang kích động, quay đầu chặt vật không chịu nổi nói lời xin lỗi với hắn:

“Nhân Bảo huynh, thật có lỗi quá! Vừa rồi không để ý đã sai tiểu nha đầu này tới đây hù dọa!”

Dứt lời, vị đường chủ Tứ Hải vẻ mặt xấu hổ này không đợi nữ nhi mở miệng đã xách lên, trước mắt bao người “vù” một tiếng, bay lên không trung, xám xịt trở lại chỗ ngồi của chòi nghỉ mát.

Lúc này trong chòi hóng mát, một cô bé bị bắt về, vẻ mặt không cam lòng, chớp chớp đôi mắt to, khó hiểu nói:

“Ca ca, tại sao không để Quỳnh Đình so với hắn?”

Tứ Hải đường chủ cảm thấy hết sức mất mặt, nghe tiểu nha đầu hỏi, ngược lại trầm ngâm một chút, sau đó gãi gãi đầu ngượng ngùng nói:

“Muội muội, ta quên báo danh cho các muội!”

Trải qua trận giày vò này, vị kia chính bài quyết chiến Trác Bích Hoa, phí hết một phen nắn nà, hiện tại cũng đã đi qua thạch trận, lên trên đài cao.

Vì vậy, vị này được Hoàng Vân Sơn Văn Cẩm, dưới là Bạch Vũ Phi Hoa váy, đầu đội Hạo Linh Hoa Hoa Liên Quan Diệu Hoa tiên tử, liền lập tức cùng vị thượng thanh đệ tử về mặt ngu ngơ Điền Nhân Bảo kia, triển khai một trận quyết đấu đặc sắc cuối cùng.

Chỉ là, không ít đạo nhân khách vốn một lòng chờ đợi quan sát hai người đấu pháp, hiện tại lại có chút suy nghĩ. Trong lòng bọn họ không hèn mà cùng suy nghĩ:

“Vừa rồi thoáng kinh ngạc, vị đạo nhân thiếu niên phiêu nhiên mà qua kia, rốt cuộc là ai? Đứa bé gái đột nhiên xuất hiện trên đài kia, rốt cuộc là người phương nào?”

Những vũ khách chân nhân lòng đo lường cơ trí này cảm thấy hôm nay trên đỉnh núi mây gió mạnh mẽ, mình rất có thể sẽ chứng kiến một trận quyết đấu tuyệt không bình thường của Gia Nguyên.

Điểm đánh chết xem hình vẽ nối tiếp một cái: Cho Tiểu Quỳnh Công quảng một dịch **...

Chương thứ sáu thiên sơn vũ, nộ linh thánh lộng lẫy bích hoa.

Hắn không nghĩ rằng mình “Thái Hoa Phi Tung” và ngự khí phi hành lại liên tưởng đến một thiếu niên, sau khi kéo vị “Trương Quỳnh Thuộc” kia từ trên đài cao trở về, liền an tâm đi cùng mọi người một đường, khấn trương ngược nhìn long tranh phượng đấu sắp tiến hành trên đài cao.

Thấy hai người thi đấu đều đã chuẩn bị tốt, một kích song chưởng của thượng Thanh chưởng môn, liền thấy thủy bộc chảy trong mê tung thạch trận bốn bên đài không ngừng, đột nhiên bay lên, từ bốn phía kết nối thành một màng nước trong suốt thật lớn, đem so đấu đài cao bao lại. Cứ như vậy, mặc cho trong đó pháp thuật tranh đấu quá mức kịch liệt, cũng không lo thương tổn đến người quan sát dưới đài.

Thấy màn nước giương lên, hai người trên đài liền án theo quy củ thi đấu chấp tay đánh cùng họ:

“Môn hạ của Diệu Hoa cung là Trác Bích Hoa, xin sư huynh chỉ giáo.”

“Thượng Thanh Cung Linh Trần đạo nhân, môn hạ Điền Nhân Bảo, thỉnh Trác sư tỷ trước tiên chỉ giáo.”

Đối mặt với Diệu Hoa Trác tiên tử váy vũ hoa, vẻ mặt ngây ngô Điền Nhân Bảo cũng không lăm tấm, rõ ràng từng chữ nói, ứng đối đúng là không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nghe Điền Nhân Bảo bảo nàng ra tay trước, Trác Bích Hoa không định khiêm nhượng. Bởi vì, đối diện người này, mặc dù tướng mạo bình thường, lúc này vẫn là vẻ mặt ngây thơ. Nhưng càng như thế, nàng càng cảm thấy đối phương sâu không lường được. Giờ phút này sư môn vinh nhục thân thể, tuyệt không phải thời điểm phải e ngại.

Vì vậy, tâm tư Trác Bích Hoa thông suốt liền thuận theo Điền Nhân Bảo khiêm tốn nói, nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói:

“Nếu sư huynh khách khí, vậy Bích Hoa cung kính không bằng tuân mệnh. Điền sư huynh, mời tiếp chiêu “Tuyết Vũ Thiên Sơn” này của tiểu muội.”

Tuyết Vũ Thiên Sơn này chính là tuyệt kỹ sở trường của Trác Bích Hoa; trong trận trước đó, đệ tử Thượng Thanh Hoa Phiên, cuối cùng chính là thua dưới chiêu này của ả ta. Hiện tại vừa ra đã dùng thuật này, có thể thấy ả ta coi trọng trận đấu pháp này tới mức nào.

Ngay khi Trác Bích Hoa vừa dứt lời, mọi người bên dưới liền thấy vị Diệu Hoa Tiên Tử này rung ồng tay áo. Nàng ta gần như không đọc được pháp chú, đột nhiên có ngàn vạn đóa hoa tuyết bỗng nhiên xuất hiện trên đài cao; cơ hồ cùng lúc đó, quanh người Trác Bích Hoa đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, mang theo phiên phức rối loạn. Miếng tuyết lạnh đến cực hàn gào thét lao về phía người đang đứng đó.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thủy mạc trên đài cao, từng bông tuyết tung bay khắp bầu trời; so đấu đài đá, lập tức biến thành trời băng đất tuyết. Gió tuyết hỗn loạn gào thét hỗn loạn trước mắt, tựa như có thể đạt tới —— Tiêu Khê Hạc, cốc canh ngưng tụ, giếng nước nóng, ôn tuyền băng, viêm phong bất hưng, hồ sôi trào! chân chính là:

Trời thê thảm mà không có sắc, tuyết minh mông mà lạnh giá!

Lúc này, vị Trác tiên tử áo trắng phiêu phiêu, đang theo gió tuyết cực lạnh mà khiêu vũ, tiến như lưu vân, lui như lưu vân, vây quanh Điền Nhân Bảo đang chạy tới. Cùng lúc đó,, Trong miệng nàng chọt dâng lên một tiếng hét dài, liền thấy ngàn vạn đóa tuyết vốn trắng noãn như lông vũ đột nhiên đồng thời bùng lên một trận lam quang xán lạn, chém mạnh về phía Điền Nhân Bảo - Diệu Hoa tiên tử đối địch với hắn, đang lấy ngàn vạn đóa hoa tuyết bay múa như gió cuốn, thi triển thuật ngự kiếm danh chấn thiên hạ của Diệu Hoa cung: “Phiêu nhận vũ!”

Thấy pháp thuật đồ sộ này, cũng khó trách được một hồi hoa phiêu trần bị bại. Tuyết nhận bay múa đầy trời, từ bốn phương tám hướng bay nhào tới “kiếm tuyết”, thật khiến người ta tránh cũng không tránh được, tránh không được!

“Nếu như đổi lại là ta, sẽ cân nhắc làm thế nào đào hố đất chui xuống đi?”

Tứ Hải đường chủ nhìn đến tâm thần dao động, trong lòng đột nhiên toát ra ý niệm cổ quái này.

Mà vị Linh Đình chân nhân không am hiểu đạo pháp dưới đài kia, thấy nữ đồ Diệu Hoa trên đài toàn lực phát động “Tuyệt Vũ Thiên Sơn” cực kỳ thâm thúy như vậy, sắc mặt không khỏi tái nhợt, trong lòng không khỏi hồi hận nói:

“Mà thôi! Sớm biết như vậy, còn không bằng để nhân bảo sớm bỏ quyền là được!”

Không đề cập tới Linh Đình, hiện tại vị Điện Nhân Bảo đang ở đây trời đao phong tuyết nhận kia quả thực chặt vật không chịu nổi. Mọi người thấy được rõ ràng, vị Thượng Thanh đệ tử một đường miễn cưỡng thắng được này dường như không có hộ thân pháp nào hiệu quả. Trong lúc tuyết nhận đánh tới, phong đao lượn vòng đi, chỉ có thể khập khiễng chạy trốn.

Chỉ là, dù thân hình hơi mập của hắn chạy rất nhanh, vẫn không chống nổi được hàn khí sương chịu đựng. Sau khi Trác Bích Hoa phát động uy lực chân chính của “Tuyệt Vũ Thiên Sơn”, chỉ trong chớp mắt, vị môn nhân Thượng Thanh môn này đã là đạo bào lam lũ, đầy thương tích!

Nhìn thấy loại thi đấu có thực lực cách xa như vậy, đám tu sĩ dưới đài đều nhíu mày lắc đầu, mặt lộ vẻ không đành lòng. Mà Trác Bích Hoa phát động pháp thuật trên đài cũng có suy nghĩ như vậy. Nhìn thấy biểu hiện của vị đạo hữu Thanh đạo hữu này không được tốt như vậy, trong lòng nàng cũng sinh ra thương cảm, chuẩn bị thu hồi pháp thuật, sớm kết thúc trận đấu này rõ ràng.

Mà vào thời khắc dường như hết thảy đều kết thúc, trong trận thi đấu lại đột nhiên có chút biến hóa:

Ngay lúc Trác Bích Hoa thu hồi pháp quyết, tuyết rơi đầy trời càng lúc càng thưa thớt, chợt thấy Điện Nhân Bảo một mực chạy trốn kia đứng thẳng tắp, trong gió tuyết thổi qua đã không còn nhiều quần áo che chắn, mười ngón tay quần kết

thành hình dạng cổ quái, sau đó gã nhe răng cười cười với Diêu Hoa nữ đồ một tiếng, hai tay vung mạnh lên.

“Chẳng lẽ vị đệ tử Thượng Thanh kia muốn liều mình chiến đấu?”

Mọi người dưới đài thấy vị tiêu đạo họ Điền kia không chạy trốn nữa, trong lòng đều toát ra ý nghĩ như vậy.

“Khác, xem ra trận tỷ đấu này còn có thể xem thêm một lát.”

Kỳ thật, mặc dù ở trong lòng những người tu đạo này, cũng không muốn trận đấu pháp áp trực mà các đạo hữu phải đợi ba năm, cứ như vậy kết thúc bình thường không có gì lạ. Dù sao, chiêu “Tuyệt Vũ Thiên Sơn” của Diêu Hoa nữ đồ kia, buổi sáng cũng đã xem qua; vừa rồi cũng chỉ là mãnh liệt hơn một chút mà thôi, không coi là tai mắt kinh người.

Ngay lúc không ít người lại hứng thú, thu nạp tâm thần đã tan rã, đột nhiên nghe “tách” một tiếng vang nhỏ, sau đó là “Đùng” một tiếng trọng hưởng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đợi dưới đài vang lên tiếng chuông rồi lại nhìn lên đài, lại phát hiện màn nước phía trên đài cao đã lặng lẽ hạ xuống. Chỉ trong nháy mắt, gió tuyết kia tan đi, cũng chỉ còn lại có một người. Mà sương mù mông mông thủy dưới chân người này, vẫn như cũ phục hồi như cũ, không ngừng nhảy nhót ở giữa thạch trận, rơi xuống phía dưới.

“Ồ? Là ta hoa mắt sao?”

Dưới đài đang chuẩn bị chỉnh kỳ ngang kiên nhẫn thưởng thức trận đấu của các đạo khách, trong chốc lát cũng có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Sau khi sửng sốt một chút, mỗi người đều nhin không được bắt đầu hỏi đạo hữu bên cạnh.

Ngay trong lúc này, trong thanh âm trầm muộn, lại nghe được một tiếng nói chuyện vang dội, đang từ trên đài cao bỗng bành truyền đến:

“Trác sư muội, đa tạ.”

“Trận này, lại là ta thắng!”

Người nói lời này, chính là đệ tử dưới trướng La Phù, đệ tử dưới trướng Linh Đình Điện Sùng Đức, Điện Nhân Bảo!

Tuy rằng người thắng đã mở miệng nói chuyện, nhưng phần lớn đạo khách nhất thời đều không để ý tới hắn, chỉ lo lắng dò hỏi đạo hữu có nhân lực tốt bên trái:

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao sư đệ của Bích Hoa bị đánh bay?”

Khác với đa số đạo hữu đang ngây thơ, màn điện quang thạch hỏa diễm vừa rồi, ngược lại có chút hiểu rõ. Chẳng qua, tuy nhân lực hắn tốt như vậy, cũng chỉ thấy vị Điện đạo huynh kia vùng hai tay lên, những gió tuyết kia đã dần dần tan đi, thanh thế đột nhiên tăng vọt, hương vị Diệu Hoa tiên tử đang có chút nhàn nhã kia cuốn ngược lại. Mà ngay lúc này, tuyết mang vốn đã chuyển sang màu lam nhạt, lại đột nhiên phát ra một loại màu xanh u ám...

Chỉ một đòn này, nữ đồ Diệu Hoa kia không thể phòng ngự chút nào, lập tức tựa như diều hâu bị đánh bay xuống đài!

Hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, bất chuyện trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ:

“Thật kỳ quái! Từ khi nào pháp lực của Điện huynh trở nên mạnh mẽ như vậy? Vị Trác cô nương kia dường như không có khả năng chống đỡ chút nào!”

“Ừ, nhưng cũng coi như Trác cô nương vận khí tốt. Vừa rồi trong lúc hoảng hốt, hình như thấy có người tiếp được. Nếu không hậu quả thật khó mà lường được.”

Trong lòng cảm thấy may mắn, lại nhớ tới Trác Bích Hoa cũng coi như là có duyên gặp mặt mình, nên mới quyết định đi qua xem tình hình. Đi đến gần nhìn lại, đã thấy Trác Bích Hoa trên người đã khoác một bộ áo choàng màu xám. Còn người được vị nâng đỡ bế nằng, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại đang giận dữ dữ cau có - Hóa ra người tiếp nhận Bích Hoa này chính là Diệu Hoa cung đại đệ tử Nam Thu Vũ.

Vừa rồi, vị này một mực chú ý đến Diệu Hoa thủ đồ sư muội đấu pháp, vừa thấy vị đệ tử Thượng Thanh vừa đấu xong với mình buổi sáng kia, lại làm ra thủ thế kỳ quái như vậy, liền

trực giác có chút không ổn. Không đợi hắn suy nghĩ, đã thấy một bóng xám từ trong màn nước bay qua.

Diệu Hoa công tử trong lòng đã có chuẩn bị, thấy thế vội vàng tung người tới đỡ người bay xuống. Ngay khi hắn vừa định an ủi thiếu nữ trong lòng, cúi đầu xem xét, đã thấy đạo bào của sư muội trong nháy mắt biến thành bột mịn, lộ ra bên trong hoa văn lốt lốt hoàn hảo. Sau đó, vị nữ đồ Diệu Hoa mặt vàng giấy này, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, rắc lên đạo bào tuyết của hắn, giống như một đóa hoa đào đỏ tươi.

“Đạo đồ trên kia, lại dùng tà pháp!”

Nhìn qua hai mắt nhắm nghiền trong ngực, tiểu sư muội gần như chết, sự hoài nghi vẫn chôn sâu ở đáy lòng lúc trước, giờ phút này trong lòng vị đệ tử Diệu Hoa đã giao thủ cùng Điền Nhân Bảo này, hoàn toàn bộc phát đi ra!

Lúc này, đã có mấy vị Diệu Hoa nữ đệ tử chạy tới, thấy tình trạng xấu hổ của sư tỷ, vội vàng túm một bộ áo choàng lên che cho nàng. Thấy cảnh này, nhớ tới tình trạng đạo bào rách nát của sư muội vừa rồi., Nam Cung Thu Vũ vốn luôn khiêm tốn lễ độ, giờ lại càng phần nộ dị thường. Vì vậy, vị Đường chủ Thượng Thanh vừa tới chuẩn bị an ủi một chút, tình cờ hắn không may lại bị hắn đẩy mạnh ra. Lần này khiến hắn bất ngờ, vừa nghe liền lão đảo, thiếu chút ngã sắp xuống.

Xa xa nhìn thấy tình cảnh này, Linh Hư chân nhân khẽ lắc đầu. Bất quá, thắng bại chính là so đấu bình thường; có tổn thương, cũng là bình thường. Mặc dù cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng cũng đành phải thở dài một tiếng, liền chuẩn bị phi thân lên đài, lấy thân phận Gia Nguyên hội tổ chức chương môn, tuyên bố kết quả thi đấu lần này.

“Hả?”

Nhìn về phía Thượng Thanh chân nhân nơi Trác Bích Hoa rơi xuống đất, ánh mắt còn chưa thu hồi, lại phát hiện lão hữu Trương Thịnh Thiên Sư bên cạnh đang cổ quái nhìn lên trên đài.

“Lại xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Linh Hư chuông môn khản trương, vội vàng đảo mắt nhìn về phía đấu pháp đài, lại phát hiện trên đài cao hiện tại lại gom góp được con số hai người:

Một cô bé xinh xắn linh động, vẻ mặt tàn nhẫn đang múa hai thanh tiểu đao phiến, đuổi theo tên Gia Nguyên Khôi Đấu mới tấn cấp kia, chạy trốn khắp nơi!

Mà lúc này, vị thiếu niên ở ngoài ngàn dặm bị người từ chối đang ngượng ngùng trở lại chỗ ngồi kia, thấy cảnh tượng này liền dở khóc dở cười. Nhất thời, vị Đường chủ thiếu niên này thở dài nói:

“Khô cũng được! Chỉ rời đi có một lát nhưng lại để cho nàng chạy thoát”.

Đang buồn bực, lại nghe trên đài cao truyền đến tiếng hò hét dứt quãng:

“Xin hỏi, các vị sư tôn... là, sao lại dung túng cho tiểu nữ oa này đến hồ đồ?”

Vốn Điền Nhân Bảo đang cố gắng tránh né trên đài, trong lúc phi đường vẫn không quên kêu oan dưới đài.

Thấy trò khôi hài này, tâm tính Phó Pháp điện trưởng Thanh Phục đang đứng nghiêm trang, cảm thấy phi thường mắt mắt bèn tiến lên phía trước một bước, chuẩn bị lên đài quấy rối cô bé, bắt cô bé kia. Ngay lúc này, vị Linh Hư chuông môn vốn một mực ngưng mắt quan sát tình hình trên đài, lại vươn tay cản hẳn lại.

Thanh Y rất kinh ngạc, vừa định mở miệng hỏi, lại nhìn thấy chuông môn mơ hồ, hiện tại trên mặt nàng hiện lên vẻ ngưng trọng. Xưa nay Thanh Y vốn quen thuộc tính nết của sư tôn, lập tức ngậm miệng không nói, cùng hẩn nhìn lên trên đài.

“Khụ khụ...”

Tứ Hải đường chủ cảm thấy vô cùng lúng túng, tâm tư cũng giống như Thanh Y vừa rồi, chuẩn bị nhắm mắt bước lên đài lần nữa thu hồi tiểu nữ oa. Nàng vừa nhấc chân, bên cạnh vừa xuất hiện một người, nhẹ nhàng nói:

“Bẩm đường chủ, liền để ta đi ôm Quỳnh Mẫn muội muội xuống.”

Người thỉnh mê chính là Tuyết Điệp.

“Cũng được!”

Trương đường chủ đang vui mừng, không phải tự mình đi hiện thể trước mặt bao người nữa, liền sẵn khoái đáp ứng thỉnh cầu của tuyết thích hợp.

Chỉ là, vừa mới thuận miệng trả lời, lại đột nhiên cảm thấy nơi nào có chút không thích hợp; vừa mới đưa tay vặn hỏi, lại cái gì cũng không vơ vét —— vị Mai Hoa tiên tử từ trước đến nay nấp trên Thiên Điều nhai, đã cách mặt đất bỗng bồng bồng bay lên, ống tay áo sinh phong, La Đái tung bay về phía đài cao lấp lánh.

Chẳng biết lúc nào, trên đỉnh Phi Vân rộng lớn đã nổi lên một trận gió mát, vì vậy vị tiên tử Phi Thiên này dùng bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng kéo váy, dáng vẻ xấu hổ tung bay...

“Thôi, dù sao lần trước Linh Miêu đã biên cho một câu trả lời qua loa rồi.”

Cảm thấy hôm nay mọi việc không thuận, thiếu niên không thể làm gì khác hơn là tự an ủi chính mình.

Không ngoài dự liệu chính là, vị Huyền Bội Phong Đái, Phi Thiên tiên tử đang tung bay phấp phới khiến cho tất cả các đạo khách không biết nội tình của nàng đều trợn mắt há hốc mồm, tâm thần mê muội:

“Chẳng lẽ ta lại hoa mắt?”

Trong số những người không kim lòng nổi mà dụi dụi hai mắt, có một người cảm thụ càng thêm mãnh liệt:

“Ta, ta lại nhìn thấy vị Tiên tử kia rồi!!!”

Người kích động vạn phần này chính là Diệu Hoa công tử nổi danh “Nam Cung Thu Vũ” của Đạo giáo!

Mọi người bỏ đi kinh ngạc không đề cập tới; vị Tứ Hải đường chủ hôm nay đã chịu đủ bất ngờ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm:

“Ừm, Tuyết thích hợp lão luyện thành thực, lần này hẳn là không cần lo lắng gì nữa.”

Lại nói trên đài, thấy tuyết thì tỷ tỷ bay lên đài, vị tiểu Quỳnh Lục đang không nói tiếng nào cũng chỉ chăm chăm đánh, lúc này mở miệng hoan hô:

“Tuyết Điệp tỷ muội người cũng là tới đánh hẳn cùng Quỳnh Thố sao?”

Nghe rõ giọng kêu to này của tiểu nữ oa, mở miệng cười thầm trong lòng:

“Ha! Tuyết tùy tỷ tỷ, sẽ không hờ đồ như người... Ồ?”

Đang lúc tưởng rằng từ nay về sau thiên hạ thiếu niên vô sự, đã thấy môn nhân Tứ Hải nữ lên đài sau đó, không vội vàng đi bắt trẻ con. Mà chỉ để ý ở đó, Điện Nhân Bảo đang bị đuổi đến mức gà bay chó chạy, chật vật không chịu nổi.

“Ách... Chẳng lẽ sáng nay ra ngoài va chạm với Thần Linh nào đó? Tuyết thì đừng...”

“A?!”

Thiếu niên còn chưa kịp cầu khẩn thì đã nhìn thấy vị nữ tử Thanh Y dịu dàng trong gió giơ cổ tay ngọc ngà của Hạo Nguyệt lên, kẹp lấy cây lục mộc trâm quanh năm không đổi kia, sau đó...

Trong một mảng hư ảnh lưu huy mỹ lệ, cây trâm gỗ bất mắt này không biết đã nhìn qua bao nhiêu lần, chợt đón gió hóa thành một cây linh trượng băng sáng lóng lánh tràn ngập màu sắc. Bên trong lam lưu chuyển hoa, chỗ đầu trượng đang nở rộ một đóa hoa nở rộ năm cánh hoa nở rộ do bích khí ngưng tụ thành. Theo cánh tay trắng như tuyết khẽ rung lên, đóa ngọc giác xanh biếc này đang hướng chung quanh nhện nhạo từng vòng từng vòng hoa văn màu vàng.

“Thánh Bích Đình Linh Trượng?!”

Linh Hư Tử Thanh chưởng môn đang đứng ngoài quan sát thấy bích khí do nữ tử trên đài đón gió hóa thành, thần sắc trong mắt chợt căng thẳng!

Điểm sát đánh giá xem hình dạng dây xích nối tiếp: Đề cử dự
nhân sinh chi chuyển về tới hai trăm tám ngàn

Chương thứ bảy, ban ngày nuốt mây, u hồn đều buông gió.

Vừa thấy giặc Tuyết sẵn sàng đón gió đánh ra cây trát trượng lấp lóe băng quang kia, vị Thanh chương môn vẫn bất động thanh sắc đứng dưới đài kia bỗng nhiên thần sắc kinh ngạc, bật thốt lên:

“Thánh Bích Đình Linh Trượng?”

Thanh Y đứng ở một bên thấy chương môn kinh ngạc như thế, cũng hỏi:

“Xin hỏi sư tôn, cây thánh bích ngọc linh trượng này là...”

“A, sư đệ đệ có chỗ không biết, lai lịch thánh bích linh trượng này không phải chuyện đùa. Ta từng đọc qua một quyển cổ kinh, bên trong ghi chép không ít kỳ thở quái thuyết. Có một phần trong đó, nói là bên trên Vạn Nhận Băng Phong, nếu có Thanh Mai có khả năng sinh trưởng ở sườn băng nhai., Còn trong thiên địa băng khí lạnh lẽo cực hàn, cùng thiên địa chí thanh chí linh Mai Hồn cảm ứng tương giao, mấy ngàn năm sau đã có thể sinh thành tuyệt thể tiên binh như vậy, trong thiên xung là “Thánh Bích Bích Linh Trượng”. Linh trượng này có chỗ kỳ lạ, chính là hình thái cùng uy lực của người cầm nó giao tiếp lẫn nhau; nhìn linh trượng trong tay Khấu tiên tử mới có hình dạng Côn Bằng, chỉ sợ...”

Nói đến đây, Linh Hư hơi híp mắt lại, nhìn lên người phiêu kích trên đài, tiếp tục nói:

“Có lẽ nàng nhận được linh trượng này, cũng mới hơn tám trăm năm chứ?”

“Không sai, chân nhân nhãn lực quả nhiên cao! Mà theo ta được biết, băng phách chí âm chí hàn cùng với Mai Hồn sinh cơ dạt dào trong thiên địa, giao cảm ngưng tụ thành binh khí, lại có tên khác: “Âm Dương Sinh Tử Sát”.

Người nói lời này là vị tông chủ Thiên Sư tông Trương Thiên Sư bên cạnh Trương Thiên Sư. Hắn nhìn nữ tử đi lại như tiên

trên đài, như có điều suy nghĩ lắm bầm:

“Chết lấy dương kích, âm lấy sinh kích... Linh Hư lão đạo, có thể nói cho ta biết vì sao người giống như vừa mới nhìn thấy môn hạ đệ tử thi triển thanh tiên binh bất thể này hay không?”

“Khụ khụ!”

Bị bạn cũ hỏi như vậy, lúc này Linh Hư mới nhớ tới, mình chỉ riêng thấy thần vật xuất thế mà chỉ lo đùa nghịch điên cổ, lại quên vị lão đạo Thiên Sư bên cạnh tâm tư thông thấu này. Bất quá, cũng chỉ hơi trầm ngâm, Linh Hư liền mỉm cười đáp:

“Chuyện này, chỉ sợ thiên cơ không thể tiết lộ. Bất quá nể mặt bạn cũ nhiều năm, ta sẽ tiết lộ bốn chữ ——”

“Làm Ba Thần Thủy Quốc.”

Dứt lời liền ngậm miệng, không chịu nhiều lời thêm một chữ. Bất quá, thiên sư sau khi nghe thấy phảng phất như bừng tỉnh:

“Khác, cái này còn tạm được... nghĩ đến, cũng chỉ có địa phương như vậy, mới có thể sưu tập được kỳ bảo thần binh như vậy chứ?”

Hậu nhân có phú tán Tuyết Điện Linh Trượng xuất thế, viết:

Tuyên Cổ Huyền Băng, nguyên thủy tinh trên, khai thiên lập địa, thánh bích thông linh. Ngũ sắc lưu quang, Thất Diệu Thần Binh, Đào Ngột Chân phụ dục, ra u nhập minh. Chiêu mỗi ngày, nhiếp địa ngênh đón, chỉ quỷ diệt, yêu ma bó thân. Thần xử linh binh, uy chế bách giác, câu diệt ta, cùng ta câu sinh, sau vạn kiếp, lấy thể thân làm hình ta!

Lại nói ngay lúc Linh Hư, hai người Thiên Sư đang bàn luận về Linh Trượng, bỗng lại có một vị đạo cô vội vàng đi tới, chấp tay nói:

“Linh Hư chân nhân, Trương Thiên sư, e rằng Điện sư diệt trên đài này có chút cổ quái. Chúng ta có phải...”

Người tới đây nói chuyện chính là trưởng lão Diệu Hoa cung Ngọc Thiện sư thái. Vừa rồi Ngọc Thiện thấy vẻ thê nhục sư diệt Bích Hoa rơi xuống đài, vừa tức vừa vội. Lúc mới bắt đầu còn sợ thi đấu quy củ, không tiện phát tác. Qua một lúc, nhìn

thấy dị trạng hai đứa bé trên đài truy đuổi dị thường., Vị trưởng lão Diệu Hoa này nhìn ra chỗ không đúng liền lập tức tắt lửa, thỉnh chỉ thị Thanh Cung chủ Linh Hư chân nhân. Có phải là do trưởng lão đắc lực phái ra, lên đài bắt giữ Điền Nhân Bảo kia.

“...”

Nghe Ngọc Thiện vội vàng hỏi, Linh Hư chân nhân lại mỉm cười, nói:

“Ngọc Thiện đạo hữu xin hãy yên tâm, giáo ta đã sớm có sắp xếp... Hiện nay cao thủ của Tứ Hải đường ta sẽ ra hết, đảm bảo mọi chuyện sẽ vô cùng ổn thỏa!”

Ngay lúc Ngọc Thiện sư thái không cam lòng còn muốn gián ngôn, chợt thấy bên cạnh có một người đi ra, chấp tay bẩm báo:

“Linh Hư sư tôn, các vị trưởng lão, mời ta lên đài xem rõ tình hình.”

Linh Hư Tử thấy người này mời đi, lúc này đại hỉ, đáp ứng một tiếng, liền quay mặt cười nói với Ngọc Thiện:

“Ngọc Thiện đạo hữu, người nhìn xem, hiện tại lại có Tứ Hải đường chủ tự mình xuất trận, lại càng không lo vạn sự!”

Vì vậy, ngay lúc Ngọc Thiện Sư thái trợn mắt há hốc mồm, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin của Linh Hư Thiên Sư, vị thiếu niên mười tám chưa tới kia, phát Huyền Hắc Bào, nhẹ nhàng bay đi.

Vị này phá không mà đi, đúng là đường chủ Thượng Tứ Hải Tứ Hải đang dặn dò.

Lúc bắt đầu, bắt đầu còn kinh hoảng, nói là môn hạ đệ tử của mình lên đài hồ đồ, chí ít cũng phải để cho hấn an bài một tội không nghiêm. Chỉ là, giặc Tuyết nên nhặt ra linh trượng lắc mình tung bay, sau khi tỉnh lại mới cảm thấy sự tình có chút cổ quái.

Lúc đó, Tuyết Điệp Nhị Chỉ khẽ nhặt linh trượng, như nước chảy mây trôi vung lên; đầu trượng hoa liễn, bày biện ra mây đóa hoa màu xanh lục ánh vàng nhấp nháy, bay múa trên dưới

Điền Nhân Bảo. Cùng lúc đó, Chu Tước Thần Nhận của Tiểu Quỳnh Lục cũng vây quanh Điền Nhân Bảo., Cũng rời tay bay ra, như hai con chim lửa thiêu đốt, ánh sáng hỗn loạn, tàn ảnh tung bay, chỉ tung bay ở chỗ yếu hại Điền Nhân Bảo —— tiểu nha đầu chí tính thông linh này, đã được Tuyết Điệp tỷ tỷ nhắc nhở, biết hôm nay chỉ cần ép được quái nhân này thúc thủ chịu trói là được.

“...”

Nhưng tình hình này rơi vào mắt cảnh tỉnh lại, cô quái vô cùng, dù là hợp kích của hai người Tuyết Ứng Quỳnh, Quỳnh, nhưng vị đệ tử Điền Nhân Bảo của Sùng Đức điện kia hết lần này tới lần khác lại không chịu quy phạm, ở trong một mảnh hỏa ảnh hoa quang, ngược lại như đi dạo trong sân vắng, thân hình chuyển ngoặt tự nhiên, xuyên thẳng qua lại, thủy chung không hao tổn chút lông tóc nào!

Chính ở trong này, ngày xưa vị này cả ngày trầm mê tìm bảo, còn lưu lại thời gian ngắn mở miệng gọi sư tôn dưới đài, để cho bọn họ tranh thủ thời gian đem hai tên quấy rối này đánh xuống đài.

Mà bất chuyện chính là lúc linh trượng thần nhận bức bách nhất, ngẫu nhiên nhìn thấy trên khuôn mặt tròn của vị “Điền Nhân Bảo” hơi mập kia, đột nhiên thoáng hiện ra một đạo hồng quang giống như đã từng quen biết - chính là đạo quang ảnh này thoáng cái qua, làm cho trong lòng hắn vừa động, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền không ngồi được nữa, tranh thủ thời gian chạy tới thỉnh mệnh với chương môn.

Sau khi được chương môn cho phép, bất chuyện liền vận chuyển Thái Hoa đạo lực, nhảy lên trên đài cao —— cảm giác ngự kiếm phi hành luyện không ra sao cả thiếu niên, lúc này còn chưa biết Thái Hoa của mình tung tăng, chính là mô hình ban đầu của “Ngự khí phi hành” kia!

Mà sau khi tỉnh lại, vị Thanh Y đạo trưởng pháp lực cao cường kia, không đợi chương môn ra hiệu, đã cầm kiếm đứng trước mặt vẻ mặt lo lắng của thiếu nữ uyển chuyển.

Hơn nữa khi vạn chúng chú mục đều nhảy lên đài, liền vung tay lên, làm cho nhị nữ ngừng công kích. Mà Điền Nhân Bảo vừa chạy trốn vừa thấy hai người quyết tâm dừng lại, cũng đứng thẳng thân hình, mặt không đổi sắc hướng bên này cười cười chào hỏi:

“Trương đường chủ người tới thật đúng lúc!”

“Mau đem hai đứa bé hồ đồ môn hạ người dẫn xuống đài, để tránh chướng môn ban tặng linh đan cho ta!”

Nghe hắn nói vậy, lúc này Tiểu Quỳnh Thần liền muốn phản bác, lại bị đánh thức khoát tay ngăn lại. Chỉ nghe gã vẫn không để ý tới lời thỉnh cầu của Điền Nhân Bảo, chỉ trầm giọng hỏi:

“Lần đầu gặp nhau, các hạ có thể giới thiệu tính danh không?”

Người đối diện nghe vậy, chỉ hơi ngần ra, liền buông lỏng khuôn mặt ngu ngơ cười nói:

“À, Trương đường chủ, ta là Điền Nhân Bảo! Mặc dù trước kia hai ta chưa từng thấy qua, nhưng lần này sư điệt đã chiến thắng từ trong đấu pháp Gia Nguyên, hẳn người biết tên chứ?”

Lúc Điền Nhân Bảo nói lời này, mặt mày vô cùng tự nhiên, thái độ, không khác gì với ngày xưa.

“Người chính là Điền Nhân Bảo cả ngày tầm bảo kia sao?”

“Đúng vậy! Nguyên lai người cũng có nghe nói qua. Không dối gạt Đường chủ nói, mấy ngày gần đây rốt cục cũng để cho ta ở trong núi tìm bảo vật! Thật sự là công phu không phụ lòng người, hôm đó ta ở...”

Điền Nhân Bảo đang định thao thao bất tuyệt nói tiếp nhưng lại bị thiếu niên cắt ngang:

“Cái đó không vội, về sau lại nói chuyện. Đúng rồi, ta lại muốn biết, Đạo Hồn giả như người trong La Phù sơn rốt cuộc còn có mấy con như ngươi?”

Vừa nghe lời ấy, Điền Nhân Bảo vẫn luôn cười đùa như thường, đột nhiên biến sắc. Hải Trãi sửng sốt hồi lâu, khuôn mặt béo vốn thân thiết với viên đoàn của hắn đã đổi thành thần

sắc dữ tợn. Về sau, đạo chúng dựa vào đài cao ở gần, liền nghe được một âm thanh của âm Quát không giống người, đang từ trên đài bay tới không biết từ chỗ nào:

“Thật sự là đáng tiếc a... Nếu như viên Cửu Chuyển Cổ Nguyên Tuyết Linh Đan kia vào tay sớm một chút, cũng không thể bị lão gia hỏa trong môn nhìn ra mảnh khóc...”

“Chỉ là, phái người tiêu tử này tới bắt ta, các người cái gọi là danh môn đại phái, cũng không khỏi quá mức khinh thường đi?”

“Có lẽ vậy.”

Chợt thấy tình trạng quý dị này, thiếu niên này lại không chút nào dao động, ngữ điệu không mặn không nhạt trả lời:

“Người có thể nói cho ta biết Điền Nhân Bảo còn đó không?”

Thấy thiếu niên trước mắt này, đến lúc này lại có thể cùng hắn đối đáp như thường, vị u linh không biết tên này, thật có vài phần kinh ngạc. Chỉ hơi suy nghĩ một chút, đã thấy hắn cười như điên:

“Điền Nhân Bảo? Chính là ta đó!”

“Người!”

Vừa nghe lời ấy, thiếu niên vốn trấn định đột nhiên giận tím mặt, loảng xoảng một tiếng rút bội kiếm bên hông ra khỏi nắm trong tay, cao giọng gầm thét:

“Vô sỉ tà ma, hôm nay đừng mong xuống khỏi đài cao này!”

“Ha ha, cuối cùng cũng không nhận được nữa rồi? Quả nhiên vẫn là tiểu bối trẻ tuổi.”

“Điền Nhân Bảo” Âm u cười, cuồng ngạo nói:

“Xuống đài cao? Ta cần gì phải xuống đài rách này. Nếu như hành tung đã bị các người nhìn thấu, vậy hôm nay Cửu Anh Thần ta sẽ thể hiện uy linh đại hiển, đem những hồn phách thượng phẩm các người thông thạo này, tặng lên mấy ngàn năm thần lực, lại phá không bay đi, quay về dưới trướng Thần Vương đại nhân!”

“Chắc chắc, đã rất lâu không dùng lại Phệ hồn thần pháp; hôm nay đúng lúc phải luyện tập một cách tốt!”

Nói đến đây, vị “Cửu Anh Thần” chiếm cứ thân thể Điền Nhân Bảo này đang thè lưỡi liếm liếm, dường như đang hồi tưởng lại hương vị mỹ vị đã lâu chưa từng nếm, thèm nhỏ dãi.

Nghe thấy Thần Quái nói vậy, Ngọc Thiện Sư thái vẫn luôn ở dưới đài, lập tức lên tiếng chào hỏi, đệ tử đắc lực trong môn lập tức chạy tới vây quanh viên mãn, kết trận chờ biến.

Mà vị Cửu Anh Quái kia, chợt nhìn thấy thanh kiếm trong tay mình xách theo, không khỏi càn rỡ cười to lên:

“Kỳ thật vừa rồi bản thân chỉ đùa ngươi một chút. Vị Điền sư diệt kia của ngươi, hồn phách vẫn còn. Nếu như ngươi muốn tới chém, liền mau động thủ, ha ha!”

Thấy thiếu niên thân hình khẽ nhúc nhích, lại tự ngừng lại, u linh này không khỏi càng thêm đắc ý, cười chói tai nói:

“Chỉ bằng ngươi mà đã muốn hàng phục ta?!”

“Cũng chưa biết được.”

Đối mặt thần quái cuồng ngạo, bất chuyện lại khôi phục bình tĩnh như thường.

Nhưng bộ dáng này giống như nửa chết nửa sống, lại làm cho vị lão ma bất vô âm tín ngàn năm, ghen đến bây giờ thật vất vả mới có cơ hội bày ra thần uy, lập tức giận tím mặt, hú lên quái dị:

“Tiểu bồi ngu ngốc! Nếu như ngươi sống mấy trăm năm trước, nghe được uy danh của bản tôn, chỉ sợ sớm đã đá ra quần!”

Vừa nói đến đây, chợt nhớ tới một chuyện, liền cười khăng khắc quái dị nói:

“Chẳng lẽ ngươi định cậy đa thắng? Cho rằng cứ như vậy thì...”

Vừa muốn cười nhạo, lại đột nhiên dừng lại. Nguyên lai là lão mị ngàn năm này, chợt nhớ tới hai thanh hỏa nhận xuất quỷ nhập thần vừa rồi, còn có cây linh trượng khí thịnh vượng bức người kia, liền lập tức cảm thấy sau lưng bốc lên một cỗ hàn

khí, dùng cuồng ngôn. Con người xoay động, liền thay đổi giọng điệu, khích tướng nói:

“Thật ra cũng khó trách. Tuy là danh môn chính phái nhưng dù sao cũng là tiểu bối, không có bản lĩnh thật sự, đành phải ý vào nhiều người!”

“Tiền bối nói rất có lý!”

“Ách?!”

Cửu Anh Quái nghe vậy kinh hãi, tự nhủ:

“Đám Đạo đồ chính giáo câu nệ không hóa này, từ lúc nào mà cũng giáo hoạt như vậy? Ai, đáng tiếc không biết gần đây Bát Trượng Thần chạy đi đâu, nếu không bản thân sao phải sợ hấn!”

Đang tự ảo não, lại nghe thiếu niên kia tiếp tục nói:

“Bất quá, hôm nay lại có chút bất đồng. Trước mặt ta vị này, chẳng qua chỉ là một yêu quỷ tầm thường nói lớn dọa người mà thôi. Như vậy tiểu quỷ, một mình ta là đủ!”

Nghe xong lời này, Anh Thần chín đầu hỉ nộ đan xen, mà ở dưới đài cách đó không xa Ngọc Thiện Sư thái đang ước chừng môn nhân kết trận, nghe xong lại thầm thở dài trong lòng:

“Rốt cuộc vẫn là một thanh niên trẻ tuổi không trải qua đại cục, chỉ bị lời nói xen vào, liền mất chừng mực!”

Mà vị Linh Đình đạo nhân cách xa hơn một chút kia, bởi vì từ trước đến nay cũng không tu tập đạo pháp, nghe trên thanh đài thoái thác, liền sốt ruột hỏi chương môn sư huynh bên cạnh:

“Sư huynh, xem ra Nhân Bảo sư diệt đã trúng tà ma, sao còn mở miệng đứng đó nói chuyện phiếm với hấn? Chúng ta có nên sớm phái người đem tà ma kia hàng phục hay không?”

Thấy hấn sốt ruột, Linh Hư cười an ủi nói:

“Sư đệ chớ vội. Ta nghĩ tà ma kia chỉ sợ đã nhịn rất lâu rồi, bảo hấn đừng nói chuyện phiếm nữa.”

Bất quá, mặc dù ngoài miệng nói mây nhạt phong thanh, nhưng Linh Hư vẫn nói với Trương Thiên Sư, Ngọc Huyền đại sư một tiếng, tụ tập môn hạ đệ tử đắc lực lại, cùng Ngọc Thiện vây quanh đài cao chính giữa, phòng ngừa biến hóa đột ngột, để cho đạo hữu vô tội gặp bất trắc.

Không đề cập đến dưới đài một hồi bạo động, lại nói trên đài, vị thiếu niên đường chủ kia còn đang đinh đạc nói: [Kỳ thư điện tử — — — Q — Q. Mẹ...

“Quỳnh Tuyết, các ngươi đều đứng nguyên tại chỗ không được vọng động! Công lao bất quý hôm nay, ta sẽ không khách khí nữa, một mình độc bao!”

“Ừm, nghĩ rằng ta làm Đường chủ Tứ Hải đường này không lâu, cũng không lập công lao gì, hôm nay đúng là cơ hội tốt! Để ta cầm thần kiếm trong tay, bỏ một phát tên quý đồ vô sỉ đã chiếm thân xác người này!”

Dứt lời, một thiếu niên mặc áo phấp phới bước lên trước một bước, hai tay nâng kiếm, hai mắt nhìn chăm chăm “Điền Nhân Bảo”, hình như đang tìm kiếm chỗ xuống tay phù hợp.

Sau khi tỉnh lại, vị U linh trước mắt tức giận đến toàn thân run rẩy, cơ mặt không ngừng run rẩy. Theo một tràng cười chói tai như đang khóc, vị Quý tôn bị tức giận này rốt cuộc không nhịn được chửi ầm lên:

“Hay cho một thằng nhóc không biết trời cao đất rộng! Còn dám đem bản thân coi là công lao tính kế!”

“Hôm nay trên đời này, ngoài Thần Vương Thiên Tôn ra, còn có ai có thể trị ta? Có điều tên sai vật vô sỉ như ngươi không để ý tình nghĩa đồng môn, ta cũng không thể để ngươi phá hỏng bộ da tốt này!”

Nói đến đây, Cửu Anh Ma tức đến nổ phổi một trận quái khiếu, hai mắt tròn tròn nói:

“Được! Coi như ngươi có chí khí! Bản thân sẽ cho ngươi chém một kiếm, xem thử thần kiếm của ngươi lợi hại tới mức nào!”

Vừa dứt lời, ở dưới đài hoặc đề phòng, hoặc sợ hãi, hoặc quan sát đạo khách, liền đột nhiên nhìn thấy vị Thượng Điền Nhân

Bão trên đài kia, sau lưng bỗng nhiên bốc hơi lên một trận hắc vụ. Khói đen dần dần ngưng tụ, trong chớp mắt liền có trăm bộ xương Quỷ Diện kết thành hình, ở trong mây đen rung chuyển, không ngừng phát ra tiếng gào thét thê lương làm người ta phải sợ hãi.

Chỉ một thoáng, bầu trời phía trên Phi Vân phong này vốn trong sáng, bỗng nhiên âm trầm xuống, mây đen che khuất mặt trời, từng trận gió lạnh, trong chớp mắt, thánh địa Đạo Môn trong thiên hạ này, liền quanh quẩn lên trăm ngàn tiếng oán hận kết hợp quỷ khóc thần hào!

Thấy quỷ Cửu Anh U trước mắt hiện ra bộ dáng thê thảm như vậy, bắt chuyện cũng không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian vận khởi Húc Diệu Hoa Quyết phòng thân, làm trên người dâng lên một tầng hoàng quang nhàn nhạt. Tiểu Quỳnh Thuần đang kích động ngừng lại, mở miệng liền quát vị Quỷ Linh Uy nghiêm khắc chờ hấn chém tới:

“Hay cho một lão quỷ, cũng có dũng khí như vậy sao! Lại dám nhận thanh thần kiếm ta tu luyện hơn nửa tháng, bồi phục bồi phục!”

Vừa nghe thiếu niên này uy thế mười phần, phía trên đầu của ma linh trăm ngàn đạo khí thể hung ác, Quỷ Diện ma diễm ngập trời đột nhiên cứng lại. Quỷ linh cửu anh đang toàn lực đề phòng, nghe vậy không khỏi vừa giận vừa buồn cười., Trong lòng tự nhủ tốt xấu gì cũng có thể tính là thiên cổ danh môn, sao lại có tên ngu xuẩn thiếu kinh sự lại đi lên hồ đồ! Trong lòng hấn lại nghĩ đến, mình dùng chiêu “Oán linh cách ngự đại pháp” này để toàn tâm đề phòng, có phải là quá nâng đỡ thẳng nhai trước mặt này hay không?

“Ừm, hù dọa đám tiểu bối vô tri trước mắt một chút cũng tốt!”

Ma Thần có suy nghĩ bên cạnh cũng không biết, thiếu niên ngôn hành thô lỗ trước mặt này, trong lòng đang thầm nghĩ:

“Tên này rốt cuộc cũng đã được định ra rồi... Vừa hay dùng một chiêu kia!”

Vì vậy, mọi người dưới đài thấy vị Đường chủ Thượng Thanh đường này toàn thân lưu động hoàng quang, hai tay giơ cao

thiết kiếm, tiến lên trước một bước, như muốn dùng sức chém xuống dưới —— vào lúc này., Thấy thiếu niên giơ kiếm muốn chém, người khản trương nhất ngược lại không phải là vị ma thần phải trúng kiếm kia, mà là sư thừa Linh Đình Tử của chương điện Điện Nhân Bảo. Thấy vậy muốn bỏ thật, Linh Đình lập tức cực kỳ sợ hãi, liền muốn lớn tiếng kêu la khiến hắn không thể lỗ mãng —— mà lời còn chưa nói ra khỏi miệng, đã nhìn thấy trên đài cao âm phong thâm đậm, đột nhiên sáng lên hào quang sáng ngời!

“ ... ”

Đám người Linh Hư ở dưới đài thấy rất rõ ràng. Ngay khi thiếu niên này tiến lên một bước, làm tư thế gần tã ma muốn bỏ xuống, tầng pháp quang hộ thân nhu hòa trên người y bỗng nhiên đại thịnh quang hoa, hoàng mang nhu hòa lập tức hóa thành tử diễm kim hà kích động!

Trong nháy mắt, Tử Khí Kim Tuyên sáng như ráng chiều đã ngưng lại như hồ báo, long xà, như ngựa hoang thoát cương, lao về phía ác linh đoạt được nhân thần xá!

Minh Phong trợn trợn, lão ma quỷ khí âm trầm, còn chưa kịp hồi tưởng, đã bị một mảng kim hà lưu quang khủng bố bao phủ! Vô số đầu vặn vẹo âm hồn oán linh, vừa đụng tới quang diễm sáng lạn như kim dương này, tựa như tuyết gặp canh sôi bỗng nhiên tiêu diệt. Mà chủ nhân của chúng nó dùng tà pháp luyện hóa, cũng ở trong Thái Thanh Dương cùng khí tức như biển lớn, đảo mắt liền sắp gặp tai ương ngập đầu này!

Diệt Ma Đại Pháp huy hoàng này, chính là thiếu niên lần trước suýt chút nữa bị đoạt phách toi mạng, âm thầm hồi tưởng lại diễn luyện qua thuật luyện hóa quỷ mị yêu hồn không biết bao nhiêu lần. Hiện tại hình long hổ diễm thanh thế ngập trời này, chính là đạo lực Thái Hoa vô hình vô sắc, cuộn cuộn bay lên., Đột nhiên xuất hiện bên ngoài, mượn ánh sáng của Húc Húc Diệu Hoa mà sinh thành Diệt Ma Chi Diễm. Vốn dĩ, pháp này chỉ là đánh thức để phòng khi có người dùng, lại không tưởng tượng được, hôm nay ở trên Gia Nguyên hội vốn nên bình an vô sự này lại có thể sử dụng đại pháp!

Mà khác với lần đó Hỏa Vân sơn, hiện tại vị thiếu niên đường chủ này, sau khi luyện hóa qua một lão mị ngàn năm, tựa như đột phá bình cảnh, vòng kia xuất phát từ Thái Hoa đạo lực của thiên địa bản nguyên, cùng ngày đó sớm đã không thể so sánh; cùng lần này chiếu rọi, hẳn nguyên bản cho dù không che giấu cũng chỉ có thể hiện ra Hoàng Quang Minh Thuần, hiện tại lại phiêu đẳng kích thích ngàn vạn đạo điện mang màu tím nhỏ như rắn rết!

Thế là, chỉ trong nháy mắt, vị lão ma càn rỡ kia, cũng đã tan thành mây khói; Điện Nhân Bảo vốn cao ngạo đứng lặng lẽ, rốt cuộc “Thịch” một tiếng ngã cắm đầu xuống đất. mành họa ngang trời giáng xuống, cứ như vậy biến mất không còn dấu vết.

Lại nói thêm, vừa thấy Điện Nhân Bảo ngã xuống đất, vội vàng thu hồi ánh sáng Phệ Diệt Loạn Hồn, cưỡng ép cho đạo lực nhập vào trong bốn cân tám hải cốt đang không ngừng bốc lên. Gã đi bộ lên trước, nhắc người béo lên.

Ngay lúc hắn định phi thân xuống đài, vị đường chủ Thượng Thanh đường này bỗng như nhớ tới cái gì, liền dừng bước, đứng ở bên trong đài cao, cao giọng nói với bốn phía:

“Các vị đạo hữu, chắc hẳn mới vừa rồi ta đã nhìn thấy rõ ràng tên đệ tử này của Thanh Môn ta, bất hạnh bị tà ma nhập vào thân, mất thần chí. Nhưng vừa rồi ở thượng Thanh Thái Huyền Chân Pháp của ta, dưới Kim Diễm Thần Lao trấn hồn quang, ác linh quỷ mị này đã tan thành mây khói!”

“Kim Diễm Thần Lao Trấn Hồn Quang” trong những lời này của hắn, có thể nói là nhấn mạnh từng chữ, chữ nói rõ ràng vô cùng. Thì ra là người tinh ngôn chính là vì sợ mọi người nhìn chăm chăm vào., Chương Nhãn pháp vừa rồi hiệu quả không tốt, khiến những tu sĩ dưới đài đã biết trước là liên tưởng đến tà thuật của “Phệ Hồn” mà Cửu Anh Ma vừa mới đề cập đến. Vì vậy liền vận dụng trí tuệ, bịa ra một câu giải thích, làm cho bọn họ chỉ kịp cẩn thận nhấm nháp hàm nghĩa của từng chữ một, rốt cuộc không còn thời gian để suy nghĩ tới “Phệ Hồn” gì nữa!

Kỳ thực, thiếu niên ngược lại quá lo lắng rồi; nhìn thấy một phen pháp thuật rực rỡ tựa như thần xướng vừa rồi, lại có ai trí tưởng tượng, có thể lớn mật phong phú đến độ thiếu niên lo lắng kia?

Vì vậy, trong khi mọi người đang ngược nhìn, vị Đường chủ thiếu niên đột nhiên xuất hiện, ông tay áo phát lên, tóm lấy tên đệ tử Thượng Thanh trầm mê bất tỉnh, lẳng không nhảy xuống đài.

Ở phía sau hẳn, hai cô bé giống như thân cơ của tiên đồng, mái tóc bông bành bay xuống đài - Vốn dĩ hai nàng đều búi tóc, nhưng đường chủ tiết kiệm của mình ngày trước vẫn chưa mua trang sức xa hoa gì ngoài mình, nên sau khi mình dùng trâm cài tóc làm vũ khí, hai nữ đệ tử Tứ Hải đường này không thể làm gì khác hơn là mặc kệ mình tơ xanh lưu tán như thác nước, phiêu phong pháp phối giữa không trung.

Lúc này đây, mọi người bên dưới đài rốt cục thấy rõ ràng: hai lần trước đều bông nhiên thoáng hiện dưới chân đám bé gái nhỏ, bây giờ lại giống như trận trận mây mù mờ lung!

Tạm thời không đề cập tới tuyệt thì hai người quay về chòi hóng gió, dùng Chu Tước trâm, cây trâm gỗ nặng thì sửa sang lại búi tóc. Lại nói, Điền Nhân Bảo kéo Điền Nhân Bảo đến trước mặt Chưởng môn, các trưởng lão của Tam giáo đức cao vọng trọng cũng đều tụ tập lại, xem đệ tử trung tà rốt cuộc là thế nào.

Bây giờ nhìn lại, đệ tử họ Điền nằm trên mặt đất này, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, miệng không thể nói, tay chân không thể động, quanh thân tựa san sát, hoàn toàn không có chút cảm giác nào.

Gặp tình hình này, Linh Hư thở dài một tiếng, tay phải khẽ duỗi ra, một đạo quang hoa mềm mại từ trong tay bắn ra, chiếu lên người Điền Nhân Bảo. Lại một lúc lâu sau, Linh Hư thu hồi bạch quang, nói với đạo hữu xung quanh:

“Cũng coi như đại hạnh trong bất hạnh. Có thể lão mị kia muốn dùng tâm hồn nhân bảo so sánh với âm thanh cười cười, bởi vậy cũng không cần đứt hồn phách. Chẳng qua, ba hồn sáu

phách hẳn đều đã thừa thót, bắt quá phải mất một hai năm, không thể tỉnh lại nữa...”

Nghe được lời ấy, mọi người đều buồn bã; Linh Đình nghe được, ngơ ngác mà đau xót.

Thu xếp tốt thân thể Diên Nhân Bảo, Thanh Thanh chưởng môn Linh Đình chân nhân liền phi thân lên đài, hướng bốn phương các đạo hữu đang xì xào bàn tán cảm khái nói:

“Chuyện hôm nay là do đệ tử trong môn ta không tuân theo chính đạo, si mê tầm bảo, ảo tưởng tiên lộ đạo đồ một lần là xong, mới khiến cho yêu ma đoạt xá nhập vào thân, che mắt được trảng đại họa hôm nay. Tuy nhiên, vừa rồi may mắn có đường chủ Tứ Hải đường chúng ta dẫn dò, thi triển Thượng Thanh Thái Huyền Chính pháp ta mới tiêu diệt được quỷ linh ngàn năm đại thiên hòa này.”

“Tới Thanh Môn Đồ Diên Nhân Bảo chi kiếp, nên bản đạo cùng các vị đạo hữu chung cảnh giới!”

Sau đó, Linh Hư Tử tuyên bố Gia Nguyên đấu pháp lần này, đệ tử Diệu Hoa cung Trác Bích Hoa thắng được. Lại bởi vì nàng bị tà pháp trúng thương, nhất thời không được lên đài, “Cửu Chuyển Cổ Nguyên Tuyết Linh Đan” liền do đại sư huynh Nam Cung Thu Vũ của nàng lãnh thụ thay. Lúc ban phát thụ, Linh Hư chân nhân lại mơ hồ phát hiện, vị Diệu Hoa công tử lên đài thay cho câu trả lời này cũng có chút hồn vía lên mây. Thấy tình trạng này, Linh Hư Tử trong lòng đột nhiên thở dài nói:

“Ai, ai có thể dự đoán hôm nay sẽ xuất hiện việc này. Xem ra, sau này ta vào Thanh Môn, cũng cần nhiều phương chính đồn một chút.”

Khác với đám người Linh Hư có chút không hứng thú, những đạo hữu bốn phía dưới đài kia đến xem lễ lại có ý nghĩ khác.

...

“...”

Đối với các đạo hữu lần đầu tới tham gia Gia Nguyên hội mà nói, mấy ngày này, mặc dù trong thịnh điển náo nhiệt long

trọng, đấu pháp cũng như hoa cả mắt, nhưng chung quy cảm giác La Phù sơn thanh cung cử hành Gia Nguyên hội này cũng là bình thường, cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết. Không ít người trong lòng, không khỏi sinh ra ý nghĩ ” Thỉnh danh”.

Mãi đến vừa rồi, tận mắt thấy mấy thiếu nam nữ như thần tiên trong Tứ Hải đường trăm yêu trừ ma, mới khiến đám đạo khách sắp hết hứng mà kinh ngạc động dung, lập tức thay đổi suy nghĩ xúc phạm trước kia:

“Thì ra, thật đúng là nổi danh không kém!”

Vì vậy địa vị của Thượng Thanh cung trong Đạo môn là số một, lại được các giáo hữu tăng mạnh; Tứ Hải đường chủ Trương Tĩnh Ngôn cái tên lạ lẫm này cũng vững vàng khắc vào không ít người có lòng dạ. Mà những đệ tử trẻ tuổi bốn môn Thượng Thanh cung kia, lại trong lòng thầm nghĩ:

“Vốn là nghe được chút phong thanh, nói là chiến sự tiểu phi ở quận Nam Hải lần trước đều do vị đường chủ thiếu niên này mới giành được thắng lợi. Hôm nay xem ra, lời đồn đại này cũng có vài phần chân thực.”

Đội Nam Cung Thu Vũ nhận lấy hộp ngọc, Trương Thỉnh Thiên Sư vẫn luôn có chút thần tư không thuộc, giờ phút này đột nhiên như bừng tỉnh đại ngộ:

“Thảo nào cái tên nghe quen quen như vậy! Thì ra là trong giáo ta cũng có một pháp trận tên là Băng Diễm Thiên Lao Phục Ma Trận, giống hệt cái tên pháp thuật mà thiếu niên này vừa mới nói!”

Không đề cập đến hành trình tán diễn tiếp theo của Phi Vân đỉnh, ngay tại nơi lưng chừng âm của Phi Vân phong, có một cây Bàn Tư Tùng sinh trưởng ở giữa khe hở giữa không trung, có hai vị đạo phục lão giả, đang giờ cao chén sù ở nơi đó uống rượu.

Uống đến say sưa, chỉ thấy một vị lão đạo trong đó, sau khi nuốt rượu trong miệng xuống bụng, chép chép miệng, vẫn chưa thỏa mãn nói:

“Ài, kỳ thực lão mị kia, ta đã chú ý đã lâu; chỉ nhất thời tẩu bạn, ai ngờ lại bị người tiên hạ thủ trước.”

“Nếu không Tích Vân đỉnh kia của ta sẽ giảm bớt khí lực mấy tháng cho ta...”

Nhìn lão đầu đầy hối hận, đối diện, một người gây trở ra không trọn mắt, cười trào phúng nói:

“Lão Phi Dương, không phải Thanh Hà ta nói người, cái bếp lò kia của người cũng quá chật vật!”

Thì ra, hai vị này không tham gia bữa thịnh hội áp trực này, chỉ tránh ở một nơi yên tĩnh này uống rượu, chính là lão hán bay giữa Tích Vân cốc, còn có lão đạo Thanh Hà người quen biết cũ kia!

Bị Thanh Hà nói như vậy, Phi Dương nhất thời ghen lời, lại nhấp một ngụm rượu, liền nháy mắt ra hiệu với bạn rượu trước mặt:

“Ha ha, pháp thuật mà tiêu đồ ở Thừa Châu kia của người sử dụng cũng không khác là mấy so với “Phệ Hồn” nhỉ? Uy lực thật đúng là không nhỏ a.”

Nghe hán vừa nói như vậy, lão đạo Thanh Hà vốn đang say khướt, lại nghiêng người ngồi dậy, nghiêm trang nói với lão hán trước mặt:

“Phi Dương tiền bối, vừa rồi người không nghe rõ sao? Trương đường chủ sử dụng pháp thuật, gọi là “Kim Diễm Thần Lao Trấn Hồn Quang”.

Phi Dương dừng lại chén rượu bên miệng, nhìn lão đạo nghiêm trang trước mặt một lúc lâu, sau đó chợt nở nụ cười:

“A, cuối cùng ta cũng hiểu, vì sao trên thanh tịch sừng sững ngàn năm không ngã, môn hạ đệ tử mặc bào phục đều ngon hơn môn phái khác—— nguyên lai, đều là chương môn tuyển tốt!”

“Thượng Thanh chương môn, luôn luôn là một đám tử đồ uống không say...”

Sau khi thì thào, Phi Dương vẫy tay một cái, liền có một con khỉ trong khu nghỉ ngơi chơi đùa, nhảy nhót tới, nâng bầu rượu tích tụ trên cành tùng bên cạnh lão đầu, rót đầy rượu cho hai người. Sau đó Phi Dương vung tay lên, lại đem nó phát trả lại, thế là con khỉ ngửa kính rượu, quay về trong bầy chơi đùa.

“Uống rượu, uống rượu.”

Hai người đồng thời nâng chén.

Vì vậy trên núi cao thanh tùng uốn lượn lại đan xen một hồi. Mà trong núi chẳng biết lúc nào lại dâng lên sương mù trắng xóa, liền đem hai tửu đồ dạt dào hứng thú liên tiếp này giấu kín...

※ ※ ※

Chương thứ tám, hoàng hôn hợp lại, chuyển lệnh cho U Hưng Tiêu sơ.

Đạo môn thịnh diễn Gia Nguyên hội diễn ra một lần ba năm, kết thúc như vậy vượt quá dự liệu của mọi người.

Ngày thứ hai, sau một trận mưa thu mát mẻ trên núi La Phù, những đạo hữu đường xa đến kia, lục tục ngo ngoe xuống núi.

Mặc dù lần lượt đi xuống núi, nhưng vốn là Thiên Điều nhai tứ hải đường thanh tĩnh, hiện tại ngược lại lại càng náo nhiệt. Thì ra, sau khi thấy biểu hiện của mấy người Quỳnh Vân, trưởng lão ba giáo liền phái đệ tử môn hạ ra, cùng vị thiếu niên đường chủ này thảo luận đạo pháp. Vì vậy, đám người Lâm Húc, Hoa Phiên, Trác Bích Hoa, mấy ngày nay sáng sớm, liền thường xuyên nói liên tục trên Thiên Điều nhai.

Đến lần này Gia Nguyên khôi dấu, Diệu Hoa cùng Trác Bích Hoa, ý vào linh đan bốn môn, đã là có lại sinh cơ. Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, vị nữ đệ tử Diệu Hoa nguyên vốn đối với việc giật gân tĩnh lại này đã sớm bỏ qua., Lập tức thay đổi cách nhìn với vị thiếu niên đào móng ngựa này. Càng làm vị nữ đồ Diệu Hoa này cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là vị thiếu niên sơn dã không đáng chú ý này, không đến một năm đã tu luyện pháp thuật cao thâm như vậy, dưới tình huống không đả thương bản thể đồng môn, nó có thể tiêu diệt được yêu lực sâu không lường được của Mị Linh ngàn năm!

“Là sư môn lợi hại của hắc, hay là bản thân hắc có chút cổ quái?”

Chỉ là, tuy rằng thiếu nữ này rất hiếu kỳ, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ, da mặt mỏng, lại trải qua chuyện “đắc hôn” lần trước trên Mã Đạp Sơn, luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Suy đi nghĩ lại, nữ đạo đồ tâm khí quá cao này liền nói lời mềm nhũn, thỉnh cầu đại sư huynh trên danh nghĩa của mình,

dẫn hơn một ngàn điều nhai đi nói chuyện với Đường chủ Trương Thanh Trương đường kia.

Người khiến Trác Bích Hoa cảm thấy rất may mắn chính là vị sư huynh Nam Cung kia từ trước đến nay vẫn còn chút hứng thú với việc vật trong môn phái, không so đo chuyện bất kính ngày xưa đối với hắn; mình chỉ vừa mở miệng thì đại sư huynh liền một lời đáp ứng, đúng là nhắc chân liền đi!

“Nam Cung Thu Vũ?”

Nghe được Diệu Hoa công tử tự báo tính danh, lại nói hắn là con cháu thế gia Nam Cung, bắt chuyện ngược lại sững sờ, bật thốt lên:

“VẬY Nam Cung huynh có quen biết Nam Cung Uyển không?”

Có câu hỏi này, nguyên lai là thiếu niên chợt nhớ lại, năm đó trong Hoa Nguyệt Lâu có ý đồ đoạt địch vị giang hồ hào khách kia.

Nghe hắn hỏi như vậy, Nam Cung Thu Vũ ngẩn người, hơi kinh ngạc trả lời:

“Nam Cung không có việc gì, chính là cháu của tại hạ.”

“Ha ha, thì ra còn thấp hơn người một thế hệ trước!”

Tĩnh lời tâm nói thế gia đại tộc này không giống, phổ hệ phức tạp, bối phận thường không thể theo tuổi suy đoán.

Đang cảm thấy nói thắm, lại nghe được vị đại sư huynh Diệu Hoa kia, có chút chân chờ hỏi:

“Trương đường chủ, tính ra cháu của ta còn chưa tới một tuổi, không biết đường chủ nghe nói tên của hắn từ đâu?”

“Ah... vốn là trùng tên trọng họ!”

Ba bốn ngày sau, mấy vị đệ tử Thiên sư giáo kia cũng đều theo Thiên sư chương môn xuống núi vân du. Hai ngày nay Trác Bích Hoa cũng không đến Thiên Điều nhai nữa, nghe nói đang cùng sư môn tử muội gấp rút cải tiến hành trang, trong vòng một hai ngày sẽ trở về núi Vu Vũ. Trong lúc quý kỳ sắp hết,

chỉ có vị Nam Cung Thu Vũ kia mỗi ngày còn lưu luyến tới Thiên Điều nhai.

Đã có vết xe đổ của Triệu Vô Trần, hắn đã bắt chuyện thăm hỏi vị hoa phục tuần mỹ, mặt như quan ngọc này lúc đầu còn có chút cảnh giác, sợ lại xảy ra chuyện gì gây ra.

Bất quá, trải qua vài ngày quan sát, hắn phát hiện vị Diêu Hoa công tử phong độ nhanh nhẹn, nói chuyện ôn nhu uyển chuyển, khi nói chuyện với mấy vị nữ khách trong đường, sắc mặt lại thường thường có chút đỏ lên! Như vậy, sẽ làm cho hắn rất là yên tâm.

Đặc biệt, nghe nói thì quan sát, vị công tử Diêu Hoa này dường như rất nổi tiếng, tuy nói chuyện bất phạm với mình, nhưng lại có cơ hội nói chuyện với vị Giao Tuyết điềm đậm kia, mỗi lần nói năng lộn xộn, không hiểu gì.

Nhìn qua hắn lúng túng như vậy, bắt chuyện liền ở trong lòng mừng thầm:

“Ha ha! Ta so với Diêu Hoa công tử này, những thứ khác đều không thể bằng, nhưng xét về điềm này, vẫn là ta phải mạnh hơn một chút!”

Vị đường chủ thiếu niên này vô cùng tự hào:

“Nhớ năm đó, ngay cả tiểu long nữ dưới nước, ta cũng không có ngượng ngùng như vậy.”

Hắn lại không biết, lời nói của mình không câu nệ, trong mắt Linh Dục đâu chỉ là vấn đề “hầu hỏ”. Vị Tứ Độc Long Nữ kia đã dùng từ “Phế biếng”, coi là lời bình vĩnh viễn đối với hắn.

Cuối cùng sau khi phán minh minh nam cung Thu Vũ thuần lương, vị Tứ Hải đường chủ tự cho là động hiểu nhân tình này liền hoàn toàn yên lòng. Trong lòng của hắn thầm nghĩ:

“Ừm, vị Nam Cung công tử này đến vách đá nấn ná cũng tốt. Có lẽ, ở trước mặt vị Nam Cung huynh ngôn ngữ càng thêm khó chịu này nói không chừng ngược lại có thể thay đổi thói quen ít nói, ít nói ít nói.”

Nghĩ như vậy, nên giữa trưa, nghe nàng dặn dò Quỳnh Cừ vài câu, liền xung phong nhận lấy rau gạo và rau trong Thái Pháp

Điện, để nàng có cơ hội tâm sự với ngoại nhân.

Lúc này, trong Tứ Hải đường, một vị nữ khách đang cư trú vui vẻ, trước khi Gia Nguyên hội kết thúc đã lập tức theo lộ trình khôi phục bình thường. Sáng sớm ngày hôm nay, nàng liền đi Tử Vân điện trên đỉnh núi Sơ Tú, tiếp tục tu luyện đạo pháp với Linh chân tử.

Mấy canh giờ sau, mặt trời đã ngả về tây, rặng mây đỏ đã mọc đầy trời. Vị thiếu nữ này đến Úc Tú Phong tu tập đạo pháp đầy đủ liền bước đi từng bước nhẹ nhõm, thuận theo một đường núi khá vắng vẻ, quay lại ôm lấy Hà Phong Thiên Điều Nhai mà đi.

Đường núi xa xôi, thiếu nữ liền vừa đi bộ, vừa nghĩ chút tâm sự.

Khiến nàng cảm thấy cao hứng là, qua mấy ngày cầu khẩn, hôm nay Linh Chân đại sư cuối cùng cũng đáp ứng nàng, ngoài những phương pháp dưỡng khí an thần, lại truyền thụ cho nàng một ít pháp thuật trừ yêu trừ ma —— nghĩ đến tương lai khi tỉnh nói chuyện hung hiểm, chính mình cũng có thể giúp đỡ một phen., Trong lòng yêu kiều liền cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Lúc này, thiếu nữ đã hồn nhiên quên mất, như nàng là Kim Chi Ngọc Diệp, vương triều kiều ngạo, lại một lòng muốn học phương pháp hàng yêu trừ ma kia, trở về nếu để người khác biết, thật có thể nói là thập phần “Kinh thế hãi tục”!

Hiện tại trong lòng nàng, lại chỉ hưng phấn lặp đi lặp lại suy nghĩ một sự việc:

“Tương lai, nhất định phải cho hắn biết, ta thân thiện không chỉ bộ dáng có chút đẹp mắt mà thôi!”

Chính bởi vì gấp gáp muốn học đạo pháp, cho nên cư trú không nghe nàng nhắc nhở nên mới để nàng xuống sườn núi vài ngày để khuyến bảo.

Một người lúc đi nghĩ tới những tâm sự vui sướng này, cũng không cảm thấy đường núi uốn lượn này dài đằng nào. Trên thực tế, ba ngọn núi ưu tú, uể oải, Chu Minh đứng rất gần, cho dù có người hành tẩu cũng phần lớn là người Thượng Thanh

môn, hướng hồ lại không biết thân phận thật của thiếu nữ, bởi vậy thiếu niên mới không cố ý yêu cầu không nên ra ngoài.

Lúc này, mặt trời đỏ thắm của Tây Đọa đang dùng bút đỏ thần ảo khó lường vẽ nên một bức họa trên màn trời xanh thẳm, trên đó vẽ đủ loại ánh sáng lấp lánh sáng lạn; sắc sỡ mới hình thành, thì lại dùng chút ít Hà Mặc còn lại, nhuộm đỏ vị thiếu nữ lưu lệ trên đường núi như thể ếch ngồi trong mây.

Chính bởi vì dung quang tuyệt thế, vị tiên tử tay cầm mây trôi này mới chọn được con đường núi u tĩnh này, miễn cho đừng phải những đạo đồ trẻ tuổi, tự dung chọc vào không ít mơ màng màng, dao động bao nhiêu đạo tâm thanh tĩnh vô vi.

Ngay tại lúc thiếu nữ khuynh thành cất bước trên đường núi Lao Sơn, lại nhìn thấy phía trước đang có một gã đệ tử đạo phục, thở hồng hộc chạy tới bên này.

Chợt thấy có người vội vàng chạy tới, lão đạo có chút giật mình, bản năng thoáng tránh qua một bên, đồng thời đôi mắt sáng như nước mùa thu kia, hơi cảnh giác nhìn chăm chú tên đạo sĩ đang chạy vội tới phía trước.

Trong ánh mắt chăm chú của cô gái, vị đạo nhân trẻ tuổi kia vừa thấy thiếu nữ trước mắt liền mạnh mẽ dừng bước, thở hồng hộc nói:

“Được, có thể để cho ta tìm được người!”

Thấy vị đạo nhân trẻ tuổi này bộ dáng sốt ruột, cư trú doanh không biết xảy ra chuyện gì, liền hỏi:

“Vị đạo huynh này, người tìm ta có chuyện gì?”

“Là như vậy.”

Vị đạo sĩ trẻ tuổi gương mặt đoan chính này thở hồng hộc mấy hơi, lấy lại bình tĩnh, liền dứt khoát nói:

“Quỳnh Quỳnh bị thương. Lần này ngã gãy xương chân. Trương đường chủ đang gấp gấp tìm người giúp đỡ. Hắn nói nàng đã xem qua không ít y thư, cho nên nàng tìm người để nhờ ta đi xem.”

Vừa nghe thấy Quỳnh Đình trọng thương, trong phòng bắt đầu chút cảnh giác do dự, liền vút lên chín tầng mây —— không cần phải nói, nhất định là tiểu nữ nhi nhàn rồi nhàm chán, lại chạy đến trên một chỗ sườn núi, nhảy xuống học “Phi”!

Trước đó vài ngày, nàng từng nghe nói, nha đầu bướng bỉnh này học trộm cái gì “Hoạt miểu”; vừa rồi nghe nói Quỳnh Giác thụ thương, lập tức nghĩ tới điểm này. Lại nhớ tới mấy ngày trước, từng dặn dò nàng, để nàng giúp nàng nhìn tiểu nha đầu này rất dễ động; không ngờ mình mới vừa vào Tử Vân điện mấy ngày, đã xảy ra đại sự như vậy.

Giờ phút này, trong lòng dịu dàng, Tứ Hải đường trên Thiên Điều Nhai giống như một ngôi nhà bình thường ấm áp. Vừa nghe có người bị thương, trong lòng thiếu nữ thuần khiết vô cùng lo lắng, liền tiếp thỉnh cầu vị đạo sĩ báo tin kia, lập tức đưa nàng đi xem những người bị thương.

Vì thế, vị thanh niên kia đi trước dẫn đường, hai người vội vàng đi về phía chỗ Quỳnh Ly ngã lăn.

Một đường phập phồng cao thấp đi tới, đường núi dần gập ghềnh; cảnh núi xung quanh cũng dần dần tĩnh mịch. Xem ra, lần này tiểu nha đầu đến chỗ chơi đùa, cũng là nơi rất khó tìm được yên tĩnh.

“ ... ”

...

Bởi vì dần dần trở nên vắng lặng, tuy thời gian hiện tại vẫn chỉ là giờ Thân, nhưng từ chỗ này nhìn lại, ngày chiều đã hoàn toàn chìm vào triền núi Tây Bắc. Cây rừng bên cạnh đường núi, đã hoàn toàn bao phủ trong một mảng hoàng hôn ngăm đen. Bây giờ chỉ còn lại bầu trời trên đỉnh đầu, còn có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn từng đoàn ráng hồng chói mắt...

Vân giác đỏ tươi kia, giờ phút này nhìn trong mắt Doanh đảo, tựa hồ là tiểu cô nương chảy ra máu tươi.

Vừa nhìn hào quang huyết sắc, liền nhin không được vội vàng hỏi đạo sĩ dẫn đường trước mặt:

“Xin hỏi đạo huynh, không biết phải mất bao lâu mới tới được đây?”

Nghe nàng hỏi thăm, vị đạo nhân trẻ tuổi tướng mạo tuấn lãng phía trước chợt đứng vững bước chân, quay đầu lại cười một tiếng:

“Cô nương gấp? Vậy coi như đến đi.”

Thiếu nữ thấy lời nói khó giải, còn chưa kịp nói tiếp một câu, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó liền giật mình một cái, ngã xuống đất không tỉnh nhân sự!

Lúc này lại đi xem đạo nhân kia, đã thấy khuôn mặt hấn chính diện, ở trong hoàng hôn lại hiện ra vài phần dữ tợn. Chỉ nghe hấn nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa:

“Thịnh hồ, người cướp nữ nhân ta yêu, lại hại ta bêu xấu trước mặt người trong thiên hạ, được! Hôm nay ta muốn đền lại gấp trăm lần!”

Ước chừng nửa canh giờ nữa, người này mới mở miệng oán trách, sau khi cùng đệ tử Quảng Pháp điện tán gẫu tâm sự một hồi, liền dẫn theo rau củ từ núi Bảo Hà trở về.

Thấy phía tây rặng mây đỏ như nhiễm, bắt chuyện thăm nghĩ:

“Không biết bây giờ Nam Cung công tử đã đi chưa? Nếu như chưa đi, thì cùng ăn cơm chiều đi.”

Ngay tại thời điểm hấn ý thái nhân nhã chậm rãi đi lên sườn núi, đột nhiên nghe bên tai một trận gió vang: Chờ gió lốc dừng lại xem, lại phát hiện trong trúc ảnh có một mảnh vải trắng noãn, đang ở trên con đường đá trước mắt phập phồng theo gió.

“Đây là...”

Chờ hấn nhặt lên mảnh vải vóc một góc bên váy, nhờ hào quang trên trời, thấy rõ trên đó viết mấy chữ cỏ đỏ tươi:

“Dùng tốc độ nhanh nhất đến Hắc Tùng cốc!”

Chương thứ chín một thốn tâm như ngọc, hồn biến thành màu đỏ.

“Gian phòng?!”

Vừa thấy bộ quần áo mảnh vải hoa văn quen thuộc, thiếu niên của Văn Quy chỉ cảm thấy một tiếng “Ông” vang thật lớn, chỉ một thoáng tựa như huyết dịch toàn thân đều đồng thời xông lên óc. Sau khi tỉnh táo trở lại thì lúc này hai mắt đã phủ đầy tơ máu, ánh sáng tà dương loang lổ trên sơn đạo trước mắt chiếu rọi thẳng xuống, lúc này trong mắt hắn chỉ còn lưu lại những giọt huyết lệ sặc sỡ nhìn thấy mà giật mình mà thôi!

Giờ phút này, tám chữ đỏ xiêu vẹo trên miếng vải trước mắt như tám thanh lợi kiếm đâm sâu vào tận đáy lòng thiếu niên; chán kinh, phần nộ, hối hận, ưu sợ, khuất nhục, thù hận, đủ loại cảm giác hắc ám bất an, giống như nước lũ bộc phát quá khứ tĩnh mạch của Khê Đàm, đem tất cả căn bã của năm đó cùng lật lên!

Lại trôi qua một lát, đợi nghe thấy tiếng vật trong tay rơi xuống đất, thiếu niên kinh sợ mới giống như bị trùng hầm –, đột nhiên từ trong mờ mịt kinh sợ.

Hắn lại vung tay vò miếng vải nhỏ lại thành một miếng nhỏ, cố chịu đựng đau đớn như sâu kiến cắn xương của con kiến, lại đưa mắt nhìn một hồi chữ viết màu đỏ như máu kia, sau đó gian nan khom người xuống, nắm thật chặt túi thức ăn rau vừa rồi đang nằm trong lòng bàn tay.

“Ca ca, huynh đã về rồi!”

Khi chuyển đến nhai khẩu, vị thiếu nữ hoạt bát kia, trước sau như một nhảy nhót chạy đến vách đá, hoan hô nghênh ca ca của mình.

“Ừm, về rồi.”

Bàn tay ca, cũng nhu hòa vuốt vuốt mái tóc thiếu nữ như thường lệ. Được ca ca thương yêu vuốt ve mái tóc, đợi nửa

ngày, thiếu nữ nhỏ bé ngọt ngào cười cười:

“Hi hi “

Nhìn gương mặt tươi cười xán lạn của Quỳnh Vân, thiếu niên dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó sắc mặt ảm đạm nói với cô bé trước mắt:

“Quỳnh Quỳnh, ca ca quên mất chuyện này đằng trước núi. Bây giờ phải về cầm lấy một chút.”

“VẬY ta cũng đi!”

“Không cần, ta rất nhanh sẽ tới. Quỳnh Quỳnh, ngươi thay ca ca đem mấy thứ này xách cho Tuyết tỷ, để tỷ ấy chuẩn bị cơm tối cho khách nhân.”

“Ừm! “

Thấy ca ca có việc phân công mình làm, Tiểu Quỳnh Huyền liền không náo loạn muốn cùng đi với hấn nữa. Đáp một tiếng thanh thúy, Quỳnh Thu liền không chút do dự quăng ra một tờ giấy xếp đang chơi đùa trong tay, sau đó tiếp nhận vài món thức ăn không nhẹ không nặng từ trong tay thiếu niên, toàn lực mang theo, lắc một cái đi về phía trong nhà đá.

“Đúng rồi, Quỳnh Quỳnh, lần trước còn sót lại vài con gà, lần này nhớ bảo Tuyết tỷ cùng nấu cho khách nhân ăn!”

“Ừm! “

Thiếu niên ở phía sau tiểu cô nương lời nói như thường thêm một câu, được trả lời, liền thông dong đi xuống dốc đá, lách mình chui vào trong u ảnh màu âm u...

Hắc Tùng cốc, ở phía tây nam Bão Hà phong, cách bốn năm dãy núi với Thiên Điều nhai, là một chỗ vắng vẻ trong La Phù sơn.

Trong Hắc Tùng cốc, sinh trưởng mấy trăm cây Tham Thiên Cổ Tùng, che đầy cả u cốc u ám tối tăm, không có mặt trời. Những cây lão thụ Thâm Sơn, tích lũy ngàn năm thọ luân, chầm kia liền hiện ra một loại màu xanh biếc u ám; Thanh danh Hắc Tùng cốc, bởi vậy mà được.

Mà trong Hắc Tùng cốc, những Thương Tùng che khuất bầu trời, cành cây nghiêm mật, làm cho đáy cốc năm tháng không chiếu được ánh sáng mặt trời. Tích lũy tháng ngày, trong cốc liền chồng chất lên âm khí dày đặc chướng vụ. Bởi vậy, chỉ cần là môn đồ Thanh Cung, đều sẽ bị sư trưởng dẫn dò, không được dễ dàng đi Hắc Tùng Cốc, để tránh trong cốc lúc ẩn lúc hiện chướng khí độc thương.

Bởi vậy, theo lý thuyết hoàng hôn sắp hết, xế chiều buông xuống, Hắc Tùng cốc trong La Phù sơn này đáng lẽ không có dấu vết gì mới đúng. Nhưng bây giờ, tại biên giới khu rừng tùng u cốc này, lại có một bạch y thiếu nữ, đang dựa vào cây cổ tùng, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích. Nhìn tình hình của nàng, giống như là không cần thận trọng chướng độc trong cốc, đang trầm miên bất tỉnh ở nơi đó.

Chỉ là, qua một hồi cô gái này lại từ từ tỉnh lại.

Trong nháy mắt căng ra nặng nề, khắp nơi phát hiện mình đã đến một chỗ xa lạ. Trong tai nghe từng trận từng đào như sỏi tru, thiếu nữ vừa mới thanh tỉnh chút ít, cảm thấy đúng là vạn phần hoảng sợ:

“Ta đến đây là vì điều gì? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Đang cố gắng nhớ lại tình cảnh trước khi mình hôn mê, lại thấy một khuôn mặt dò vào tầm mắt của mình:

“Rốt cục cũng tỉnh táo lại rồi sao?”

Đột nhiên có một nam tử xa lạ xuất hiện trước mắt, thiếu nữ lập tức hoảng hốt, cố gắng giãy dụa nhưng lại phát hiện mình đã bị mấy vòng dây leo trói chặt vào thân.

Lần này, doanh trại nhất thời kinh hoàng vạn phần, run giọng hỏi:

“Ngươi, ngươi là ai?”

Thấy thiếu nữ hoảng sợ, nam tử khuôn mặt có chút đoan chính kia, nhưng lại khuấy động gân cốt trên mặt, cười tà dị, giễu cợt:

“Ta là ai? Ta đương nhiên là dẫn ngươi tới chỗ này chơi.”

“Người?!”

Nghe được nam tử xa lạ nói mập mờ, thiếu nữ nhất thời vô cùng hoảng sợ, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống. Thấy thiếu nữ kinh hoảng, nam tử mặc đạo phục kia cũng tỏ ra mười phần khoái ý, cười ha hả nói:

“Ha ha! Vị tiểu nương này xin yên tâm, hiện tại ngươi chỉ thiếu được một góc váy, ngón tay chảy máu mà thôi.”

Nghe hẳn nói vậy, Doanh Doanh mới phát giác, trên đầu ngón tay phải của mình đang truyền đến từng trận đau đớn. Đưa tay lên nhìn, phát hiện đầu ngón giữa đang ngưng kết một khối huyết ban nhỏ.

“Người này bắt ta ở đây, chỉ làm ngón tay ta gãy góc áo, rốt cuộc là ý gì?”

Đang lúc trong lòng yêu kiều cảm thấy kỳ quái, trong lòng đột nhiên có một tia nôn nóng bất an khó hiểu, chợt nghe được vị nam tử đang đắc ý cười quái dị kia, đột nhiên dừng cười, thay bằng thần sắc hung ác, hung ác nói:

“Tiểu cô nương, vừa rồi chỉ khiến ngươi ít được góc áo máu, bây giờ, ta muốn cho ngươi ít hơn nhiều!”

Đang hồi tưởng ý nghĩa trong lời nói của tên ác đồ lạ lẫm này, lại phát hiện nam tử này từ bên cạnh co người lại gần, kinh ngạc quan sát kỹ càng mình.

Đang lúc doanh trại bị nhìn mà cả người không được tự nhiên, đã thấy đạo ác khổng chế mình này đột nhiên như điên như dại, hướng về phía nàng lớn giọng dồn dập quát:

“Tại sao lại như vậy? Vì sao các ngươi đều muốn chui vào nhà dân tiện dân kia? Tốt tốt tốt tốt, hôm nay ta muốn cho ngươi một tên tiện dân không ai bì nổi như ngươi, cũng nếm thử cảm giác đau đớn được yêu thích của mình bị người khác đoạt đi!”

“Nhớ kỹ, hôm nay ngươi đã làm nhục người khác, tên là Triệu Vô Trần.”

Rống xong, Triệu Vô Trần này hai mắt đỏ ngầu như có như phát điên, bèn cúi người hôn lên mặt thiếu nữ.

Thấy ác đồ rút cục cũng tới nhẹ nhàng, cư trú lại không có kinh hoàng. Chỉ thấy nàng thu hồi vẻ kinh hoàng, nhẹ nhàng nói với tà đồ đang đưa mặt tới:

“Triệu Vô Trần, ngươi dám.”

Những lời này tuy rằng âm điệu không lớn, nhưng âm điệu lại giống như tự nhiên ẩn chứa uy nghiêm vô thượng. Nghe được Triệu Vô Trần chuẩn bị tiến tới đột nhiên ngán ra.

Vốn lúc này mặc cho nữ hài trước mặt kêu lên vô cùng thê thảm kêu cứu, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng một câu nói thông dong không bức bách như vậy lại khiến thân hình hắn bỗng nhiên trì trệ. Ánh nắng chiều tà chiếu lên trên một chỗ đá cao gần đó, đang phản chiếu dung nhan xinh đẹp của cô bé trước mặt, làm cho khuôn mặt vốn cung kính không chút tì vết, càng lộ ra vẻ uy nghiêm vô cùng.

Sán Thần sửng sờ một lúc lâu, nghẹn nghẹn hai cái muốn bật thốt ra hai chữ “Không dám”, Triệu Vô Trần giận tím mặt:

Cô gái trước mắt này, vẻ thông dong bình tĩnh này, tựa hồ tất cả ngữ khí thần thái đều ở trong lòng bàn tay mình, không biết đến loại người xuất thân ti tiện mà lại không biết chút nào kia!

Triệu Vô Trần lửa giận công tâm đột nhiên ý thức được vừa rồi mình bị một nữ tử nhu nhược thủ hạ của tiện dân kia hù dọa, lập tức cảm thấy vừa xấu hổ vừa nổi giận. Trong chớp mắt, liền thấy mặt hắn hiện vẻ dữ tợn, hung tợn kêu lên:

“Tiểu nương thôi, Triệu Vô Trần ta có gì không dám?!”

Nói xong liền lại ép người về phía trước, chuẩn bị sỉ nhục nữ tử trước mặt này.

Đúng vào lúc này, lại nghe nữ hài trước mặt nguyên bản giống như thần thánh không thể xâm phạm, đột nhiên thở dài, tựa như hoa lan nhả thiết âm u nói ra:

“Mà thôi, ta vốn mặt yếu, hôm nay bị bắt đến đây, cũng chỉ có thể tùy ý nhận được sư huynh.”

“Chỉ mong Triệu huynh có thể thương tiếc tiểu nữ yếu chất là cái.”

“Ách?!”

Thấy nữ tử trước mắt đột nhiên quay lại, hù cho Triệu Vô Trần sửng sốt. Khấp bưng nghi ngờ, quan sát kỹ một phen, cảm thấy cũng không có gì khác thường, mới lại nhìn về phía thiếu nữ đã trở nên nhu nhược yếu đuối trước mắt này.

“Ha ha, ta đã nói mà, nữ tử làm sao ra được Trinh Liệt kia!”

Lúc này Triệu Vô Trần tựa như đã nhìn thấy bộ dáng cực kỳ bi thống của cừu nhân, khuôn mặt vắn vẹo lộ ra vẻ đắc ý xuất phát từ nội tâm của gã. Chỉ là, sau khi thấy gã mừng rỡ, hình như còn có chút tiếc hận:

“Ai, sớm biết thế, không vội truyền tin cho tên kia. Bất quá... cũng kịp chứ?”

Nghe tặc tử nói vậy, trong lòng vui vẻ “khanh khách” một chút, cảm giác bất an trong lòng lại lớn thêm mấy phần. Chỉ có điều thiếu nữ đã hạ quyết tâm, thấy Triệu Vô Trần lại trơ mặt ra tiếp cận liền nói với về e then:

“VẬY.. Triệu công tử cởi đai lưng cho nô gia trước đi...”

Câu nói này muốn nói lại thôi, như muỗi kêu, nhìn thấy Triệu Vô Trần tâm thần đều say, Hồn Linh Nhi đều giống như muốn bay lên trời:

“Ha, hay cho một kẻ biết chuyện! Thật hổ thẹn, hôm nay ta đã chịu đủ rồi!”

Triệu Vô Trần đã là thần hồn điên đảo, lập tức liền đưa tay qua, muốn theo lời thiếu nữ, cởi bỏ đai lưng hoa lệ kim quang lờ mờ.

Chỉ là, càng nóng vội, chuyện lại càng không thuận lợi; trong lúc cấp bách, lại cảm thấy đai lưng kia kết hoa, lại giống như là một nút thắt, mặc cho hắn bận đến đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn không giải được. Lúc xấu hổ, đang chuẩn bị dùng lực kéo đứt, lại nghe nữ hài bị trói hai tay “Xoẹt” một tiếng cười khê, xấu hổ nói ra:

“Triệu huynh nóng vội như vậy, ngay cả một cái váy cũng không mở ra được.”

Triệu Vô Trần đang vẽ mặt xúi quẩy định mở miệng cãi lại, lại nghe cô gái kia cười dài nói ra:

“Kỳ thật, người chỉ cần dùng sức kéo đứt sợi tơ hồng nhạt kia, lại nhấn một cái trên miếng ngọc tròn kia, đai lưng này liền có thể tiện tay cởi ra.”

“A, thì ra là thế. Đa tạ chỉ giáo!”

“Nói là ta nóng vội, không ngờ là lòng dạ của mẹ trẻ người lại nóng như vậy?”

Thấy người đẹp tuyệt vời trước mắt phối hợp như thế, Triệu Vô Trần nào còn do dự nữa, ngả ngón trêu một câu, vị công tử phong lưu này liền vươn ngón tay, nhẹ nhàng câu đứt đoạn đai lưng phần kia, sau đó hướng ngọc diện lóe lên chút huỳnh quang kia dùng sức ấn tới.

“Ai da!”

Trong lòng đang mong tiêu hồn có thể sớm đi tới, tà đồ vừa mới nhấn một cái ngọc thạch kia, lại đột nhiên cảm thấy trước mắt lóe lên bạch quang, trên tay bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức xéo tim!

“Mụ xú này giờ trò!”

Trận trụ này đau nhức kịch liệt, tựa như một chậu nước lạnh, trong nháy mắt dập tắt Vũ Ý Vân Tình khắp Triệu Vô Trần. Bất quá, tốt xấu gì hấn cũng coi như thượng thanh cao đồ, trong lòng biết không ổn, trong nháy mắt đã kịp phản ứng, lập tức nhanh chóng lóe người lui về phía sau mấy bước. Trong điện quang thạch hỏa, đã nghe được mười mấy tiếng nổ “Ầm ầm” vang lên lần lượt cách đó không xa ——

Sau một hồi né tránh hoảng loạn, Triệu Vô Trần nhìn lại thì thấy bốn phía xung quanh gốc cây trói chặt cô gái đã bắn ra hơn mười cột sáng trắng noãn!

Những cột sáng khổng lồ màu trắng này giống như hàng rào bảo vệ thiếu nữ; chỗ bạch quang đến, bóng tùng vốn dày đặc trên đỉnh đầu đã bị đâm thủng mười mấy lỗ lớn.

Thấy cảnh này, Triệu Vô Trần hít một hơi lạnh, cơ hồ cùng lúc đó, một trận đau nhức kịch liệt, đột nhiên từ trong lòng bàn tay

truyền đến. Chờ Triệu Vô Trần tỉnh táo lại, cúi đầu xem xét, bỗng nhiên đó là một tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Thì ra, vừa rồi bàn tay hấn ấn đai lưng ngọc thạch, hiện tại lại chỉ còn lại nửa cái!

Cái gọi là mười ngón liên tâm, hưởng chi hiện tại lại đi nửa chừng! Lập tức, làm Triệu Vô Trần đau đến ngã xuống, rú thảm lẫn lộn trên mặt đất.

“Đáng tiếc, xem ra thằng nhãi này gặp may rồi, vừa rồi chỉ lách người sang bên cạnh mà thôi.”

Lúc này nhìn lại, cô gái vốn ôn nhu, lúc này cũng đã đổi thành màu sắc lạnh như băng.

Ngay tại lúc Doanh Hộ nhìn Triệu Vô Trần bị đai ngọc hộ thân của mình đánh rơi nửa bàn tay, đang ở trong lòng đất đau đến không chịu nổi quay cuồng, lại nghe thấy một trận tiếng gió trong rừng sau lưng, sau đó là một trận rú thú khủng bố.

Thiếu nữ còn chưa kịp lâm nạn còn kịp kinh hoàng, đã thấy chỗ đạo nhân vô lương kia lẫn xuống, đã nhào tới một con Kim Tinh cực lớn đội dây chuyền trán Bạch Hổ!

Con vương bách thú này đang cười cuồng phong mà đến, hiện ra nanh vuốt sắc bén, mở cái miệng to như chậu máu ra, không ngừng cắn xé tên ác đồ trên mặt đất kia. Chỉ trong nháy mắt, đối thủ của hai hình thể này đã có thể chiến đấu quá lớn, thắng bại rõ ràng:

Thần chí Triệu Vô Trần đã có chút hoảng hốt, bị mãnh hổ ngậm lấy, không biết chạy đến nơi nào hưởng dụng nữa!

Trong lúc thiếu nữ thoát ly tai nạn, bạch quang bốn phía dần dần thừa thốt, lại có một vị thiếu niên từ đằng xa bay xuống, đang vội vàng hướng bên này chạy tới.

“Giương doanh!”

Vừa nhìn thấy vị thiếu nữ bị nhốt trong tay tùng, lòng nóng như lửa đốt, thiếu niên lập tức lớn tiếng la lên.

Bất quá, ngay tại thời điểm hấn vừa định cất bước phóng đi, bỗng nhiên dừng lại, lấy tay nắm chặt cổ kiếm trong lòng bàn

tay, lại thì triển ra Húc Diệu Hoa Quyết có thể ngăn cản pháp thuật công kích, sau đó mới một lần ba lần cẩn thận bước tới chỗ Doanh Sinh Tử.

“Nói cho rõ ràng! Ác đồ kia đã bị lão hồ cướp đi rồi!”

Thấy được người thiếu niên kia đã tìm tới, vị thiếu nữ chịu đủ đau khổ kia như gặp được thân nhân, vui mừng vạn phần kêu lên một tiếng.

“A? Vậy thì tốt quá!”

Vừa nghe nguy cơ giải trừ, bắt chuyện lập tức tăng tốc bước chân, hướng thiếu nữ bị khô ráo vội vã chạy đi. Lúc này, cũng không biết nàng thâm niệm khẩu chú gì, mười mấy cột sáng hộ thân đã dần dần nhạt đi, trong khoảnh khắc liền biến mất vô hình.

“Tên trời nguoi là Triệu Vô Trần đúng không?”

Thiếu niên vừa chạy vừa hỏi.

“Đúng vậy!”

“Chỉ biết là hử! Lần trước Sát Phôi này bị đá xuống vách núi, còn không biết hồi cải! Sớm biết như thế, khi đó còn không bằng...”

Ngay lúc thiếu niên oán hận trong miệng, lại bất ngờ vấp chân một vật, lúc này lão đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống.

“Không tốt!”

Còn không đợi bắt chuyện, tung người nhảy sang bên cạnh, đã nghe bên tai vang lên một trận gió, sau đó phía sau lưng bị đánh trùng trùng điệp điệp ——

Chỉ một kích này, liền đem toàn thân thiếu niên đập bay lên, ở giữa không trung vượt qua xa một trượng, sau đó “Ot” một tiếng, ngã xuống trước mặt thiếu nữ bị trời.

“A!”

Trong tiếng kêu sợ hãi của thiếu nữ, một ngụm máu lớn ầm ập đang phun lên trên chiếc váy trắng nõn của nàng, khiến nàng thấy mà giật mình!

Điểm nhẹ nhàng kiểm tra hình ảnh tiếp nối: Giải quyết thư
hoang dễ dàng đọc: Hồng Lô Mộng Tuyên đại ngôn

Chương thứ mười tuyết ảnh lắc hồn, hoảng hốt dẫn gió cuồng.

Tiên tử tóc mai hoa lệ, áo bào mỹ nhân hoa lệ.

Thu thủy hà cùng thời đại chiều dài, vô sự chề tuyết khó tiêu.

—— mang tên Ân....

Thân thể vẫn ở giữa không trung, “Phốc” một ngụm máu tươi ầm ập, đã từ trong miệng thiếu niên phun gấp lên bộ xiêm y trắng muốt.

Khi hắn ngã xuống trước mặt thiếu nữ, hộ thân quang khí bốc hơi kia sớm đã tan rã không còn dấu tích. Ngay khi vừa rơi xuống đất, hắn còn cố nén đau nhức giãy dụa một chút, lấy tay chống thân thể vươn ra, kéo căng da thịt toàn thân, dự phòng va chạm của man lực vừa rồi lại kéo tới.

Giờ phút này, hắn đã không thể tránh khỏi. Trước người, chính là một thiếu nữ vẻ mặt hoảng sợ.

May mắn sau nháy mắt kịch biến, chỉ nghe phía sau truyền đến mấy tiếng “lọt kẹt” sau đó không một tiếng động nữa. nín thở nghe một lát, lúc này mới tỉnh lại, thầm ghi hận trong lòng:

“Hay cho một tặc tử âm tàn! Biết ta có thể phòng pháp thuật, lại còn thiết kế dùng đá lớn nện ta, thật sự muốn đẩy ta vào chỗ chết rồi!”

Không cần phải nói, vật vừa rồi vấp ngã đúng là mắt trận cơ quan do Triệu Vô Trần thiết lập; cũng không biết gã này dùng thủ đoạn gì, xoẹt một tiếng, liền có tảng đá nặng ngàn cân hung hăng đập tới.

Nghĩ đến Triệu Vô Trần tàn nhẫn thủ đoạn như vậy, nghe vậy không khỏi vừa giận vừa hồi hận:

“Xúi quẩy! Thằng nhãi này đều bị mãnh hổ cướp đi, nhưng vẫn trúng Đạo Nhi của hắn!”

Chợt thấy tình ngôn chịu trọng kích này, trong tiếng kinh hô tiếc nuối, liền tranh thủ thời gian đến đỡ hắn. Chỉ là, vừa mới

giấy dựa một cái, mới nhớ ra mình đang bị năm hoa trói buộc ở trên thân cây, tay chân cũng không thể triển khai.

“Đừng nóng vội, để ta cời bỏ cho.”

Thấy nơi cư trú nhẹ nhàng giấy dựa, thiếu niên ngã xuống, quay đầu nhờ một ngum máu bên cạnh, gian nan bò lồm ngồm tiến lên, muốn gỡ dây leo giúp nàng. Lúc này, thanh kiếm kia của hắn, sớm đã bay ra một bên; bất quá lúc này hắn cũng bất chấp nhặt.

Thấy hắn trọng thương vẫn muốn di chuyển về phía trước, cư ngụ uyển chuyển nói:

“Người khoan hẵng nói trước, ta không gấp!”

Lời nói đầy lo lắng của cô gái đã mang theo tiếng nước nở.

“Ta cũng không quan tâm.”

Thiếu niên cố chấp không để ý tới, tiếp tục dưới đất giấy dựa tiến lên. Khoảng cách ngắn ngủi này đã khiến hắn mất rất nhiều công sức.

“Tiếc thay, đây không phải là kết thúc của cái chết!”

Một lát sau, làm cho thiếu niên hết sức mệt mỏi cảm thấy may mắn chính là, kẻ ác kia buộc dây leo của thiếu nữ, tuy rằng tầng tầng lớp lớp, nhưng đạo thứ nhất cũng không phải là nút thắt, rất dễ dàng có thể mở ra.

Cảm giác được lời giải thích ở bên cạnh mình, giấc ngủ uyển chuyển cũng rất kích động. Trải qua trận hoảng sợ này, chuyện nàng muốn làm nhất hiện tại, đó là nâng tay lau đi vết máu trên mặt cho thiếu niên.

Chỉ là, hai vị thiếu niên nam nữ này tâm tình kích động, nhưng đều không chú ý tới, đằng la sau gốc cây thô to này quấn quanh thân thể thiếu nữ, đồng thời còn buộc chặt mấy tờ giấy đây.

Mấy tờ giấy vẽ những hoa văn kỳ dị này đang dán lên thân cây, bị người ta tỉ mỉ xếp thành một hình lục giác không theo quy tắc. Tùy theo sợi dây leo rung động lắc lư, bên cạnh sáu tờ

giấy này dần dần mờ mịt một trận hàn khí, biến nơi đó thành như có sóng nước lấp ló.

Dây leo từng vòng trượt xuống, nhưng mấy tấm giấy phù kia vẫn không chút sụt mẻ.

“Giải khai rồi!”

Thanh âm trầm thấp hoan hô một tiếng, sử lực kéo dây leo ra.

“Tạ —— “

Thiếu nữ Tạ Thâm bị giải cứu còn chưa nói xong, đã nghe phía sau truyền đến một trận âm thanh ong ong quái dị.

“Đây là thanh âm gì?”

Còn đang ngây thơ, thiếu nữ này vốn ở bên cạnh rừng rậm ngấm đen, lại đột nhiên như đặng vân giá vũ, trong chốc lát bị hút đến một chỗ phát ra ánh sáng.

“Đây là...?”

Giờ phút này tất cả Tùng Lâm sơn đen kịt trước mắt nàng đều đã biến mất, bốn phía còn có thân dưới, chỉ còn lại một mảnh thanh quang lập loè, hàn khí bức người băng bích!

Chợt nhìn thấy thiên địa xa lạ quỷ dị này, Doanh Doanh không khỏi cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

“Mà thôi, không tin thằng nhãi này lại có pháp bảo bọc này!”

Thiếu niên cũng bị hút vào trong vách tường băng, mắt thấy cảnh này cũng lùi ngùi thở dài. Lúc này, hắn đã sức cùng lực kiệt.

Nguyên lai, ngay lúc hắn triệt hồi dây thừng trên người Doanh Uyển, đột nhiên cảm thấy trước mắt loé lên bạch quang, sau đó thân bất do kỷ trợn mắt nhìn mình, bị hút vào trong một tòa băng tháp màu trắng.

Phù trận luôn được chuẩn bị kia, cuối cùng trong nháy mắt phát động toàn lực, biến thành một tòa băng tháp lấp lánh hàn quang!

Lúc này, thiếu nữ đã là sợ hãi đã lâu, rốt cục có thể an tâm dựa vào ngực thiếu niên; chỉ là lúc này, nàng và hắn đã lâm vào

một tuyệt cảnh khác.

“Giương bàn, không nên gấp gáp, nhất định sẽ có biện pháp đi ra ngoài!”

Nhìn bộ dáng băng tinh lấp lánh hoa lệ ở bốn phía, nhớ rõ chuyện thứ nhất, chính là cổ nén huyết khí phun trào ở cổ họng, an ủi thiếu nữ vô lực trước ngực mình.

Nghe hân an ủi, thiếu nữ đang lẳng lặng tựa sát vào người liền ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, đưa tay thay hân nhẹ nhàng lau đi đám bùn máu trên mặt. Dưới băng quang trong vắt, nàng tỉnh lại thấy rõ ràng, thiếu nữ trước người vốn đang hoảng sợ bất an giờ phút này trên lúm đồng tiền xinh đẹp động lòng người lại toát ra một tia ý cười an tường.

Nhìn thấy nụ cười nhạt nhòa này, cảm nhận được vẻ dịu dàng như hoa lan lướt qua trên mặt, một luồng nhu tình khác thường bất tri bất giác bò lên trên lòng thiếu niên này.

Ngay tại trong ánh mắt mát mẻ tự chủ, có một đóa hoa óng ánh lẳng lẽ bay lên lông mi thanh tú của thiếu nữ.

A, chẳng biết từ lúc nào trong phiên thiên địa nhỏ hẹp bên người này đã ào ào tuyết rơi lả tả.

Nhìn đóa tuyết đang bay múa liên miên trước mắt, thiếu niên đã khôi phục vài phần khí lực, cũng thả lỏng thần sắc, mỉm cười tựa vào thiếu nữ chính mình nói:

“Túy Tân, xem ra trận tuyết trước mắt chúng ta so với Phiêu Nhạn Tuyết Vũ của Trác Bích Hoa còn kém xa.”

“Ừm... Thật lâu không nhìn thấy tuyết rơi đẹp như vậy.”

Doanh Doanh nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó liền xuất thần nhìn đóa quỳnh đóa đang tự tại bay múa trước mắt, tựa như đang thưởng thức cảnh tuyết trong quê hương.

So sánh với sự thông dong thần kỳ của thiếu nữ thì lời nói đã xa xa không có trấn định như vậy. Mặc dù trong miệng trêu chọc, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, thật sự hối hận:

“Ai! Trách trách chính mình cùng tiểu nhân kết oán, lại thiên về trước trông sau, không được nhẫn tâm! Lúc ấy còn thấy xử

trí thoả đáng, không muốn hôm nay gặp đại nạn. Cũng coi như gieo gió gặt bão!”

“Chỉ là, lại làm liên lụy tới Doanh trại...”

Thiếu nữ trước tĩnh tọa càng bình tĩnh, bắt chuyện lại càng cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

“Cũng được, hiện nay chuyện hàng đầu vẫn là nghĩ biện pháp đi ra ngoài.”

Tâm thần thiếu niên cũng chỉ tán loạn trong chốc lát, sau khi ý thức được khốn cảnh trước mắt, liền tranh thủ thời gian vận hành đạo lực Thái Hoa, nhanh chóng thi triển ra Húc Diệu Hoa Quyết.

Quang thuần thượng thanh đại quang mang được thi triển khi khí lực suy kiệt, tuy màu sắc không chói mắt bằng ngày xưa, nhưng dù sao trong trời đất mênh mông trắng xoá này cũng có thêm vài phần sinh khí. Đồng thời, hiệu quả của pháp quyết, ở trong quang điểm hơi bốc hơi này, khí lực của thiếu niên cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe hần ôn nhu nói:

“Ở nhà, người ngồi xuống đi. Ta đến xem phòng này không có cửa ra vào.”

“Ừ, ta và người cũng đi cùng nhau.”

Vì vậy, hai người này liền đứng dậy, hoa tuyết bay lượn, không ngừng đánh về phía vách tường băng.

Chỉ là, làm cho hai người này thất vọng chính là, vô luận cư trú nhẹ nhàng tỉ mỉ tìm tòi như thế nào, hoặc là đánh ra đại lực, nhưng chung quy vẫn không phá giải được vách tường ngăn cách trước mắt này.

héch môi vuốt ve bàn tay nện đau nhức, bắt chuyện đột nhiên cảm giác giống như có vật trọng yếu gì đó, chính mình nhất thời không thể nhớ lại.

“Đúng rồi! Ta quên thanh Phong Thần Cổ Kiếm kia!

Nhiều mày suy tư một chút, bắt chuyện mới nghĩ tới vì sao mình cảm thấy tay trống không:

“Vì sao ta không triệu hoán một chút? Có lẽ nàng ta có thể giúp đỡ.”

Thế là, hắn tụ lại tâm thần, bắt đầu dốc lòng cảm ứng thanh kiếm thất lạc kia.

Chỉ là, lại làm cho hắn cảm thấy chán nản chính là, vô luận hắn triệu hoán thế nào, thủy chung không cảm ứng được sự tồn tại của thanh Dao Quang kiếm kia. Lần này, ý nói của hắn thực sự có chút tuyệt vọng:

“Sát tài của Triệu Vô Trần là lấy được bảo bối này từ đâu? Có thể ngăn cách liên hệ giữa mình và phi kiếm!”

“Chỉ là, vì sao bảo bối lợi hại như vậy, lại không thể lập tức giết chết chúng ta? Chỉ có tuyết trắng tươi sáng ở chỗ này!”

Ngoài sợ hãi, nghe vậy cũng có chút mơ hồ không hiểu.

Đối với hắn cùng cư trú mà nói, bị vây khốn vào trong tuyết cảnh bất quá là một lát thời gian, nhưng tựa hồ đã qua một đoạn thời gian dài.

Sau khi hắn lâm vào tuyết trận, hơi qua một trận, cổ kiếm của hắn mất đi chủ nhân khí tức, bỗng nhiên bay lên, bay múa quanh băng tháp hàn quang lượn lờ vài vòng, sau đó thân kiếm nhẹ nhàng bám vào trên quang bích, tựa hồ đang nghiêng tai lắng nghe.

Có chút kỳ quái chính là, nghe được một lúc, thanh kiếm khi cổ quái này cũng không phải cấp cứu chủ, mà chỉ nghiêng người ngã xuống đất, nằm nghiêng trong đồng đất.

Khác với Dao Quang lười biếng lười biếng, ngay sau đó, từ trong rừng nhảy ra một con Kim Tinh Bạch Hổ, giương chân hung hăng đánh về phía quang tháp đang lao tới. Nếu là ở đây, chắc chắn có thể thấy con cự quy Bạch Hổ này lớn hơn nhiều so với mãnh hổ bình thường, chính là con Sơn Đại Vương lúc trước bắt đi Triệu Vô Trần.

Chỉ là, hiện tại mặc cho con hổ trắng uy mãnh này liều mạng tấn công, tòa tháp ánh sáng này tựa như sương khói hư ảo, luôn khiến cự chướng của nó xuyên qua tháp, không đánh trúng chỗ nào. Sau một hồi đập xuống, con đường này thấy dị

hổ bất bình vung trao tương trợ, mới ý thức được, bất luận mình cố gắng thế nào, cũng chỉ phí công; Vì vậy liền thấy nó thét dài một tiếng, điều khiển một trận cuồng phong, lao nhanh về phía xa, một đường kéo theo lá cây um tùm.

Trong trận tuyết trong băng tháp, những bông tuyết không biết từ đâu tới lúc này vẫn lẳng lặng phiêu đảng, hòa ái hiển hiện, không khí mờ mịt, những bông tuyết trắng noãn không tì vết, giống như những bông hoa liễu bay thảng tư, nhẹ nhàng quanh quẩn quanh đỉnh đầu đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Giờ phút này, bắt chuyện đã buông tha không được nhịp đập, chỉ đứng dựa vào tường cố gắng kéo dài thời gian, đợi cho có người phát hiện ra có người tới cứu viện.

Lúc này, trong trời đầy tuyết, thiếu nữ đang nhẹ nhàng tựa vào ngực thiếu niên, yên lặng nhìn chăm chú đóa hoa quỳnh hoa đang bay lượn trước mắt. Ở trong thế giới trắng xóa yên tĩnh như thế, động tác thân mật của thiếu nữ áo trắng, lại dễ cho nàng tỉnh lại, vô cùng tự nhiên.

Dần dần, những bông tuyết vốn rơi xuống liền nhao nhao tan rã, chậm rãi tựa như tơ hương, ở trên búi tóc dần dần chồng lên. Khuôn mặt vốn xinh đẹp, hiện tại đã trở nên tái nhợt, trong lúc hoảng hốt nhìn lại, hình dáng miệng mũi lưu chuyển của thiếu nữ, càng trở nên trong suốt, tựa hồ đang hòa làm một thể với vách tường băng không minh ở bốn phía...

Nhìn bộ dáng ngủ say mê như vậy, cảm nhận được run rẩy không ngừng truyền đến từ trên người nàng, mở miệng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Vì thế, để cho thiếu nữ không ngủ đông trong băng tuyết, bắt chuyện liền đỡ nàng đi vòng qua nơi không gian nhỏ hẹp này. Vừa đi, vừa kết thù kết oán với Triệu Vô Trần, nàng muốn nói với nàng.

Ngay khi hấn oán trách chính mình, đem việc này liên lụy vào trong, lại nghe được vị thiếu nữ đã thu hoạch được vài phần sinh cơ này ôn nhu nói:

“Việc này không trách người. Người làm hoàn toàn không có lỗi. Chỉ tiếc lúc ấy không ở cùng một chỗ, nếu không lại có thể

giống như mùa thu năm ngoái bắt tham quan, cùng đối phó tà đồ kia. Chỉ là...”

“So với việc bắt chuyện bây giờ thì ta không có pháp lực gì. Cho dù có ở đây thì cũng không giúp được gì.”

Thiếu nữ tự trách mình, bắt chuyện vội vàng nghĩ cách bài xích, lại nghe nàng nói tiếp:

“Kỳ thật việc hôm nay, ta chiêu mộ người mệt mỏi. Điều tại ta chỉ muốn gấp gấp học pháp thuật, không nghe người khuyên, lại... Lại không muốn có tùy tùng, bị ác đồ cưỡng ép, nhọc người khổ sở.”

” cư xử yêu kiều đừng nói như vậy.”

Thức lời, vội vàng tiếp lời:

“Thật ra, sau chuyện Triệu Vô Trần giết người này đã trở nên khiêm tốn cung kính, ai có thể ngờ trong hắn vẫn oán độc như thế? Hai ta cùng đồng môn với hắn vốn là phòng thủ khó lòng phòng bị. Nếu không phải chuyện hôm nay, ngày sau còn có chuyện khác dẫn ta nhập sơn.”

Nói đến đây, vị Đường chủ Tứ Hải đang đỡ lấy thiếu nữ này, không khỏi lại trở nên bưng bưng tức giận:

“Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ngờ thế gian lại có ác đồ bậc này! Sớm biết như thế, ngày đó ta thực nên một kiếm giết chết hắn, nhiều nhất chỉ đền được một mạng, cũng tránh được hôm nay liên lụy thân thể kiều quý như người!”

Nghĩ đến chỗ phần nộ, thức thời nhấc chân đá lung tung về phía vách tường băng bên cạnh. Đang lúc cuồng nộ, lại chỉ cảm thấy một bàn tay nhỏ bé giống như lạnh như băng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của mình - Vốn là hoan hô nghe được bốn chữ “Khũng Quý Chi Thân”, bất giác lặng lẽ thở dài, liền như tự nói với bản thân:

“Kỳ thật hôm nay có thể cùng người đi chung hoạn nạn, đúng là chuyện hương vị hướng về nhớ xé chiều. Ai, ác nhân bậc này... Ta lại nhớ tới một câu.”

“Lời gì vậy?”

Trong lúc tâm tình kích động, hấn mở miệng cũng không nghe được thiếu nữ kia tự xưng.

“Ta từng thấy một câu nói: Ta với nó cùng chiều người ta, thà cùng chiều sông. dù vì có thể bơi, chìm vào người không thể cứu.”

“... Những lời này nói rất đúng!”

Hàm nghĩa bài thơ trung phẩm, bắt đầu cảm thán; ngoài sự tán thưởng, lại giống như thường ngày hỏi:

“Ở nhà, lời này là người từ trong bản kinh sách nào nhìn tới? Ta cũng chưa từng đọc.”

“Đây là lúc ở nhà, trước bữa tối ta bỏ tay vào chậu ngọc một câu minh văn.”

“A, thì ra là thế!”

Thiếu niên đang suy nghĩ gì đó, thuận miệng đáp một câu, lại không phát hiện thiếu nữ bên cạnh thần sắc chợt có chút bối rối, giống như nói sai vậy.

Tĩnh lại suy nghĩ, là từ câu “Sùng Giang” kia, liên tưởng tới vài loại pháp thuật mình biết. Lúc này hấn mới phát giác, “Băng Tâm kết”, “Thủy Vô Ngân”, “Ích Thủy chú”, thuật Thủy quyết”, mặc dù cũng không ít, nhưng lúc này đều vô dụng; mà Thái Hoa Lưu Thủy nhiều lần giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn kia, hiện tại lại có chút biến hóa.

Từ lần trước đột nhiên xuất hiện bên ngoài mạnh mẽ luyện hóa yêu hồn cứu anh kia, không biết là vì nuốt chứng tảo, hay yêu hồn pháp lực quá lớn, thế cho tới bây giờ, hấn còn chưa luyện hóa hoàn toàn. Hiện tại vận chuyển đạo lực., Mạch Thanh Khê thủy vốn vô sắc vô hình, lại như biến thành một dòng nước băng hàn, mặc dù có thể trợ giúp mình không sợ hàn khí quanh người, lại không thể giúp người bên cạnh ngự hàn —— vừa rồi đem Thái Hoa đạo lực lưu chuyển trên lòng bàn tay, chạm vào nơi cư trú, lại khiến nàng kêu lạnh không thôi!

“Như vậy xem ra, sau này nếu tới gần, cũng không cần làm phiền Băng Tâm kết thúc. Vẫn là thời gian ngắn, không kịp luyện hóa.”

“Ai, sớm biết hôm nay, vô luận như thế nào ta cũng phải học được phóng hỏa thuật của tiểu Quỳnh Dung rồi!”

Vừa nghĩ tới chữ “Hỏa” này, trong khi tỉnh táo lại đột nhiên hơi động, đưa tay vào trong tay áo. Vừa tìm tòi, lập tức khiến cho thiếu niên mang ý hưng Tiêu Sơ như là vớ được cành cây cứu mạng:

“Trời cũng giúp ta! Lần này có thể chống đỡ không ít thân quang!”

Nguyên lai, hắn phát hiện trong ống tay áo mình, đúng lúc có túi hỏa liên! Hiện tại trong hăm băng này, hàn ý bốn phía, quần áo trên người căn bản là không có tác dụng chống lạnh. Nếu đốt lửa ngược lại có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Tìm ra phương pháp giảm bớt hành động, sau đó liền cởi đạo bào bọc ngoài của mình ra, dùng sức vặn mấy cái, sau đó lấy ra bao đựng dây nhung, quấn chặt lấy hỏa thạch, khom lưng, bảo vệ những vật lấy lửa ở dưới thân, sau đó dùng Hỏa Liên ở trên hỏa thạch nhanh chóng cọ sát.

Chỉ trong chớp mắt, liền nghe “Roẹt” một tiếng, mấy đóm lửa chói mắt từ bên cạnh hỏa thạch bắn ra, đốt lên dây leo sặc sỡ kia!

Vừa thấy lông tơ bị đốt, vội vàng nói đem nó tiến đến trên áo vải của mình...

Tạ ơn trời! May mắn trong pháp bảo bông tuyết cổ quái này, tựa hồ chỉ có sáu hình dạng, cũng không thể chân chính hòa tan thành nước. Vì vậy, hiện tại hắn rất dễ dàng điểm đạo bào.

“Ha ha, lão bản cửa hàng tạp hóa kia, quả nhiên không lừa ta, hỏa liên quả thật là vật đẹp giá rẻ!”

Nhìn đạo bào càng cháy rừng rực trong tay, đã hạ quyết tâm, hôm nay nếu có thể thoát khỏi tai ương, sau này tất cả vật dụng hàng ngày trong Tứ Hải đường, chỉ cần Chu chương quỹ có, liền không đi nhà thứ hai mua!

Chỉ có điều, ngoài mừng rỡ, thiếu niên lại có chút ảo não:

“Sớm biết thế này, hôm nay ta phải mặc thêm mấy tầng áo bông mới được!”

Nhìn tám vải bào trong tay đã cháy lên, bắt chuyện ngẩng đầu, chuẩn bị gọi thiếu nữ toàn thân lạnh lùng tới sưởi ấm. Chỉ là, giương mắt nhìn lại, lại phát hiện cư phương về mặt quái dị đang nhìn mình——

“Ai da, thật ngại quá, ta không cố ý!”

Mãi tới khi trông thấy biểu tình yêu kiều cổ quái, đường chủ Tứ Hải quanh quần cao hứng mới phát hiện, mình toàn thân trên dưới chỉ mặc hai kiện nội y trên dưới; bấp đùì mình giờ phút này lại trần truồng trước mặt cô nương!

Vừa phát giác được cảnh tượng quần bách này, thiếu niên chưa từng thất thố như vậy lập tức luống cuống tay chân, đỏ mặt muốn nhận lỗi với thiếu nữ. Lại nghe thiếu nữ đối diện nói:

“Ngao ngôn, người như vậy, không sợ bị lạnh sao?”

Nghe xong lời nói khẩn thiết đầy lo lắng của nàng, Tứ Hải đường chủ chỉ mặc nội y mỏng manh mới yên lòng, lúng túng hô:

“Không sợ, ta có luyện công. chơi đùa người mau tới sưởi ấm.”

“Ừm.”

Thiếu nữ đỡ bên tường băng, nghe vậy liền lượn lờ đi tới, cùng thiếu niên để trần cánh tay cùng một chỗ, vây quanh đồng quần áo dưới mặt đất này đốt thành đồng lửa sưởi ấm.

Ánh lửa sáng ngời, nguyên bản sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, lúc này lại nổi lên một chút màu máu tươi đẹp. Chỉ là...

“Sao các nàng Quỳnh Bính còn chưa tới tìm chúng ta?”

Nhìn đồng lửa đang cháy trước mắt này, trong lòng tỉnh lại không khỏi có chút lo lắng. Nhìn thiếu nữ màu trắng pha lẫn bông tuyết phía trước, trong lúc cấp bách lại trách cứ đạo bào của mình:

“Trang phục này thoát nhìn rộng thùng thình, nhưng lại không bị đốt!”

Hắn lại quên mất, áo choàng ngày thường chính mình còn thường khoa trương phát cho, mặc vừa nhẹ liền lại trơn trượt!

Đống lửa trước mắt đảo mắt đã hết, vì vậy trôi qua một hồi, bắt đầu nói bản thân đã là tình xích.

Không qua bao lâu, áo lót trên người hấn, đảo mắt lại hóa thành một đống tro tàn.

Nhìn thân thể mềm mại không ngừng run rẩy của thiếu nữ, hiện tại trên người chỉ còn từng sợi tơ lụa của thiếu niên đường chủ, ra vẻ khoa trương lắm bầm nói:

“Đây, đây đã là cực hạn của ta...”

“Nói đi.”

Lúc đang hồ ngôn loạn ngữ, chợt nghe thiếu nữ đối diện gọi mình một tiếng.

“Hả? Chuyện gì?”

“Khởi bẩm...”

Hai chữ ngắn ngủn này, Ngọc Nhân đối diện lại hô được hai lần, hơn nữa lúc thở nhẹ, lại giống như muốn nói lại thôi, nguyên bản một mảng quỳnh quang trên mặt phấn, hiện tại lại nổi ra chút huyết sắc.

Tình hình cổ quái này, trực tiếp thấy tình hồ nghi không thôi, trong lòng âm thầm cả kinh nói:

“Chẳng lẽ nàng lợi dụng nàng nên thần trí bị đông lạnh đến mức có chút mơ hồ à?”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, lại thấy đứa bé gái đối diện duỗi ra ngọc thủ, chỉ chỉ đống lửa còn sót lại trong hai người, lại chỉ chỉ chính mình, sau đó không nói một lời.

“Chẳng lẽ...?!”

Dù sao, đánh thức thần chí lúc này vẫn là vạn phần thanh tỉnh, nhìn thấy thủ thế như vậy, làm sao không rõ hàm nghĩa của nàng!

Chỉ một thoáng, trong đầu thiếu niên tựa hồ lại bị trọng thạch mạnh mẽ đánh, “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, chỉ cảm thấy máu toàn thân, trong nháy mắt tất cả đều vọt tới đầu óc;

toàn bộ khuôn mặt, trở nên giống như Chu Tước Thần Nhận của Quỳnh Miêu muội muội!

Đang lúc miệng lưỡi khô khốc, hoài nghi mình vừa nhìn lầm, nữ hài chỉ trong gang tấc trên mặt đã không còn chút thần sắc thê lương nào. Lúc này thiếu nữ dung mạo có thể khuynh thành, trong đôi mắt như thu thủy kia đã xuất hiện một tầng sương xuân mộng lung, trên lúm đồng tiền xinh đẹp sắc sỡ như nồn nà tràn đầy hạnh phúc, dưới tuyết rơi đầy trời làm nổi bật lên, chính là thần quang động lòng người, xinh đẹp như hoa!

Mà ngay lúc đang nghi hoặc hay nghi ngờ thì vị thiếu nữ khuynh thành Tuyết Ngưng Quỳnh dung mạo ngọc châu khê mở môi đỏ thắm, đối diện với thiếu niên mười bảy tuổi nửa ngồi nói:

“Ta, ta lại không muốn chính mình giải...”

Lời nói nhỏ như muỗi kêu, lại như chuông đồng Đại Lữ đập vào màng tai thiếu niên!

Điềm nhẹ lên người xem hình vẽ, tiếp nói: Đề cử một quyển tiểu thuyết dự vọng cuộc sống thoải mái trở lại trăm lẻ tám ngàn Chữ Bàng.

“...”

Chương thứ mười một, quy phong tiền xa, ca tuyết không phụ Thanh Minh.

Vô số đóa hoa tuyết nhẹ nhàng trắng noãn, lơ lửng không một tiếng động giữa hai người.

Nhưng nghe câu nói vừa rồi của Doanh Uyển, trong mắt Phiêu Sương Vũ Tuyết, tựa như tờ liễu giữa mùa xuân tháng ba, tờ hồng lượn lờ: Vốn thân thể băng hàn vì Thái Hoa đạo lực, trong tích tắc này, dâng lên một cỗ ý xuân dung hợp.

Đối mặt với cục diện trước mắt chưa từng có này, thiếu niên trong lòng cảm thấy phức tạp, đứng nguyên tại chỗ ngăn người nửa ngày, sau đó mới như tỉnh mộng, nói với thiếu nữ đang lẳng lặng chờ đợi trước mặt tuyết:

“Gói quen, người như vậy không phải càng lạnh hơn sao?”

“Ta... La sam mỏng manh, sớm đã không thể chống lạnh. Nếu có thể cùng đánh thức, cuối cùng được chút ấm áp, có gì đáng ngại?”

Thiếu nữ run rẩy đem những lời này nói run rẩy. Cực lực nói xong, liền nhắm hai mắt lại, lộ ra vô cùng thẹn thùng.

“Ai ui!”

Thấy thiếu nữ như vậy, bất chuyện cũng không tranh chấp nữa, liền thở dài một tiếng, bước lên phía trước một bước, nói ra:

“Nếu đã như vậy, ta phải nhanh chóng giải quyết.”

“Uỳnh?”

Cô gái thẹn thùng, không biết vì sao thiếu niên đột nhiên trở nên vội vàng như thế. Chỉ là trong miệng mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn không dám mở mi mắt ra, chỉ chừa lại đôi hàng lông mi thon dài, ở trong tuyết không ngừng rung động.

Nhìn cảnh sắc trước mắt, đánh thức tâm tư cũng không biết nên nghĩ thế nào, chỉ đành thở dài một tiếng, nói:

“Gói quen, là như vậy, nếu chúng ta chậm trễ, vậy đám Quỳnh Huy kia hẳn là sẽ đến rồi. Chúng ta tranh thủ thời gian đi!”

Vừa nghe lời nói như vậy, thiếu nữ hai mắt nhắm lại vội vàng đem hai mắt mở ra, khẩn trương nói:

“Người nói là Quỳnh Vân Tuyết mời bọn họ tới?”

“Đúng vậy! Kỳ thật Doanh trại người vẫn chưa rõ ràng lắm. Ta đoán mãnh hổ lúc trước bắt Triệu Vô Trần đi, rất có thể chính là đệ tử không biết tên mà lúc ta không có việc gì tùy tiện nhận lấy.”

“Hả?”

Nghe được lời này rất cổ quái, Doanh Uyển chuyên tâm nghe giảng, nhất thời quên cả cảm giác rét lạnh quanh người. Chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

“Phòng chừng, người nhìn thấy vị đệ tử hổ này, chính là chủ nhân của Hắc Tùng Lâm này. Nếu như hắn không phá được Tuyết trận cổ quái này, nhất định sẽ chạy tới Thiên Điều Nhai cùng Quỳnh Vân sư tỷ hắn báo tin.”

“Ta nghĩ, giờ phút này bên ngoài tòa băng tháp này, hẳn là phải trông coi không ít đệ tử sơn dã như vậy a!”

“A....”

Nghe được lời giải thích như vậy, thiếu nữ vừa rồi còn một bộ dáng uể oải quyết tuyệt, lập tức liền hoảng loạn lên, cố gắng đè ép thái dương, lại cẩn thận kiểm tra áo bào của mình, giống như vừa rồi đã bị thiếu niên giải thích vậy.

Đang lo lắng lúc những người xem kia, lại nghe thiếu niên trước mặt nghiêm trang cáo thị:

“Gói quen, vừa rồi có phải người nói không muốn tự mình giải? Không sao, để ta giúp người!”

Nói xong, hắn liền đưa tay qua, múa vuốt vuốt muốn làm dáng muốn cời váy của thiếu nữ.

“A...”

Thấy trao đưa tới, Doanh Đan lại kinh hô một tiếng, thoáng chốc tựa như nai con bị dọa, lập tức nhảy qua một bên, tựa vào trên vách băng thờ hồn hên nói:

“Đã mở miệng thì không cần! Vạn nhất để cho các nàng Quỳnh Huyền nhìn thấy, vậy thì mất mặt lắm.”

Nói xong câu cuối, giọng điệu dịu dàng dần yếu đi, cuối cùng gần như không nghe thấy nữa.

Thấy thiếu nữ xấu hổ không chịu nổi, mở miệng liền không trêu chọc nàng nữa, chỉ mỉm cười không nói.

Ngay tại lúc bầu không khí trong băng thất vi diệu này, thì đột nhiên nghe thấy một trận “Tranh tranh” vang lên.

Lúc đầu, tiếng rít này tương đối nhỏ, còn phải nhắc nhở, cư bông mới có thể nghe thấy. Về sau, thanh âm này càng ngày càng vang, tựa như gió xoáy cánh đồng càng thổi mạnh, dần dần từ khàn khàn biến thành âm thanh “ông ông” nặng nề.

Thiếu niên bị nhốt nghe được thanh âm quen biết này, lập tức nhảy dựng lên.

“Là Quỳnh Đình đến!”

Theo tiếng vang này càng lúc càng lớn, không minh băng bích vốn trắng xoá quanh người cũng nhộn nhạo lên từng trận bóng đỏ. Chỉ một lát trôi qua, hai người bị vây trong tuyết bích liền thấy trước mắt lóe lên hồng quang. Chờ mở mắt ra liền thấy mình đứng ở dưới rừng tùng cổ xưa!

“Quỳnh Đình, là người sao?”

Vừa mới chạy thoát sinh thiên, nhất thời còn chưa kịp thích ứng ánh sáng trước mắt, bắt chuyện liền híp mắt, hướng hai quả cầu vắn hai quả cầu vòng màu đỏ bay múa trước mặt. Không chờ thanh âm rơi xuống đất, chợt nghe chỗ kia vang lên một tiếng trẻ con hưng phấn:

“Là ca ca ta mà!”

Tiểu nha đầu ngây thơ hồn nhiên không cảm giác được ca ca thiếu áo bào trước mắt có gì đó quái dị, thấy hấn la lên liền lập

tức chạy tới, lao thẳng vào người mình trần truồng trong lòng. Chỉ là lúc này mới bắt chuyện cũng không để ý thiếu nữ lỗ măng nữa, mà chỉ nhìn về phía sau hần.

Nguyên lai, ở phía sau thiếu nữ lỗ măng này, có hai con chim tước đỏ tươi, ở trong ngọn lửa óng ánh loá mắt đang triển khai lông chim sáng rực, đi theo sau vai nàng đang hướng về thiếu niên Côn Bằng bay tới.

“Quỳnh trà, đây là?”

Mới thấy cảnh này, mở miệng có chút chần chờ, sau đó liền nghe tiểu nữ oa hưng phấn đáp:

“Ca ca, hai lưỡi dao này của muội, thật sự là hai con chim nhỏ!”

Nguyên lai, việc này còn phải ngược lại nửa canh giờ trước. Mấy người trên Thiên Điều Nhai, thấy tình ngôn đợi đã lâu, lại thấy sắc trời dần dần muộn, liền không khỏi lo lắng. Ngay lúc Quỳnh Bằng kêu gào muốn đi tìm ca ca, lại nghe một trận tiếng gió, sau đó chỉ thấy hai đầu bạch hổ bạch báo vọt vàng nhảy lên vách núi.

Đang lúc Nam Cung Thu Vũ đại kinh thất sắc, bỗng nhiên đứng dậy muốn cùng nhị thú đánh nhau, lại không ngờ trước khi hần đứng dậy, một đoàn hoàng ảnh đã sớm nhảy ra, chạy tới trước hai con dã thú hung mãnh kia.

“Cẩn thận!”

Ngay tại thời điểm Diệu Hoa công tử cả kinh, sắc mặt tái nhợt, đã thấy cô gái nhỏ mang hoàng xiêm kia, đã cùng hai người khách nhân thể hình cực lớn không mời mà nói “Nói chuyện với nhau”. Xem tình trạng thân cận của bọn họ, tựa như là hảo hữu nhiều ngày không gặp.

Còn đang lúc Nam Cung Thu Vũ tròn mắt há mồm, liền nghe cô bé kia lão đảo quay đầu lại hét lớn:

“Tuyệt Diệp tỷ tỷ mau lên, ca ca cùng Doanh tỷ bị giam rồi!”

“A ặc ặc “

Vừa nghe thấy, giặc Tuyết vốn đang yên tĩnh, lập tức kinh hô một tiếng, nhanh chóng kéo quần áo chạy tới trước mặt Quỳnh thú. Sau đó, Nam Cung Thu Vũ liền thấy hai con mãnh thú kia bỗng cúi thấp người xuống, miệng phát ra tiếng ô ô.

“Chẳng lẽ...”

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Diệu Hoa công tử, hai người kia đã lần lượt cuời hồ báo, chia thành Lâm Phi thảo, trong một trận cuồng phong tuyết trần mà đi.

Thấy cảnh này, Nam Cung Thu Vũ giật mình một lúc lâu, mới nghĩ đến việc bảo hộ an nguy của hai người, vì vậy liền vận “Liễu Vân Bộ”, đuổi theo phương hướng lá cây phía trước.

Không bao lâu sau, ba người này trước sau đến chỗ ngô hiểm ở chỗ tĩnh luận. Đợi đến lúc đó, ba người các nàng mới phát hiện nơi đó đã vây quanh không ít sơn cầm tẩu thú. Thấy bọn họ đến, lập tức giải tán, tất cả đều ẩn vào trong rừng. Mà hai đầu bạch hổ bạch báo kia, thì ngồi ở một bên, xem mấy người Quỳnh Đình giải cứu như thế nào.

Nhìn qua cự thạch ngàn cân, còn có Đẳng La rải rác khắp nơi, máu tươi nhìn mà giật mình, kiếm khí cắm trong bùn, còn có băng tháp liên tục tản ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, Diệu Hoa công tử tâm tư kín đáo, rất dễ dàng suy đoán ra mọi chuyện đã trải qua.

Nghe qua Nam Cung Thu Vũ phân tích, hai người Tuyết Ứng Quỳnh đi vòng quanh tháp băng, bắt đầu thi triển đủ loại pháp thuật, ý đồ cởi bỏ chỗ băng trận này, cứu hai người ra khỏi đó. Ba người thử các loại pháp thuật qua đi, rất nhanh phát hiện chỉ có Chu Tước Thần Nhận của Quỳnh Trinh là hữu hiệu nhất, có thể giảm bớt hàn khí của tháp băng.

Phát giác điểm này, Quỳnh Thuý liền vận khởi thần nhận, vây quanh băng tháp không ngừng tiêu dao. Chạm vào hàn khí thấm xương này, binh khí hồng quang lấp lánh của Quỳnh Quỳnh càng thêm hưng phấn, giữa lúc bay múa, phun lửa càng ngày càng dài.

Rốt cuộc, ngay tại thời điểm băng tháp đang tan rã, hai thanh đao lửa đang bay múa trên không cũng đón gió hóa thành hai

con chim lửa rõ ràng!

Nhìn hai con hỏa tước bay lượn sau lưng Tiểu Quỳnh Thần, thiếu niên vừa rời khỏi hiểm cảnh thâm nghĩ trong lòng:

“Chẳng lẽ, thật như tên thần nhận, đôi hỏa điều này, lại là một trong tứ linh Chu Tước?”

Nghỉ ngơi một lúc, bắt chuyện rồi cùng tuyết ứng một đạo, leo lên sào huyết, cùng bước lên đường về. Hai con kỳ thú giúp ta đại ân, sau khi tỉnh ngôn trân trọng cảm ơn, chạy bốn ba đi, trở về núi rừng.

Lúc này, đã là đêm đầy trời, đêm càng lúc càng dày.

Trên đường trở về, đã tỉnh lại tất nhiên là trải qua chuyện gặp nạn hôm nay, vốn định báo cho ba người Tuyết Điệp. Nghe được thông báo, Quỳnh Huyền, Nam Cung Thu Vũ tất nhiên là lòng đầy căm phẫn, mà tên giặc cỏ Dận cô nương kia, tuy trầm mặc không nói nhưng nhìn bộ dáng cắn răng môi anh đào của nàng thì trong lòng tràn đầy phẫn hận.

Đợi khi mấy người mới trở về Thiên Điều nhai, bóng đêm đã về khuya.

Sau khi tỉnh lại, vội vàng mặc quần áo chỉnh tề trong phòng về, liền ra ngoài ăn uống lung tung với mọi người. Ăn xong, Tuyết Hồ đi vào phòng ở dâng lên mấy cái bếp lò, sắp xếp chỗ dựa cho cô nghỉ ngơi. Tất cả sắp xếp thỏa đáng, hẩn nhận lời là đưa Nam Cung Thu Vũ đến cửa núi.

Ngay tại lúc Diệu Hoa công tử đi xuống dốc đá, đã thấy Giao Tuyết hầu như không nói một lời, đi đến sườn núi đối với sơn đạo về khách nói:

“Nam Cung công tử, xin thứ cho Tuyết thất lễ. Ngày mai ta không thể đi ước hẹn xem cảnh được.”

Người xuống núi nghe vậy, thân hình dừng lại một chút, sau đó quay đầu lại cười một tiếng, nói:

“Đi cùng tiên tử, vốn là hy vọng xa vời. Hôm nay có thể có được một buổi nói rõ, ta đã vạn phần đủ.”

Nói xong, vị Diệu Hoa công tử này liền đạp trăng trở về.

Nhìn thân hình cô đơn kia dần dần đi xa, bắt chuyện đều cảm thấy có chút áy náy. Dù sao, đêm nay đi cứu cư dân trước, đặc biệt dặn dò Quỳnh Đình lưu thần dùng, liền để cho vị Diệu Hoa thủ đồ này nhìn Cổ nhị nữ chi ý.

Nghĩ đến đây, bắt chuyện là còn muốn cầu tình thay vị Diệu Hoa công tử này. Chỉ là, vừa mới quay đầu, đã đến bên miệng câu nói kia lại nuốt vào trong bụng:

Trong ánh trăng sáng tỏ nhìn rất rõ ràng, trong mắt vị tuyệt ứng đã lâu không thấy khóc này lại đã chứa đầy nước mắt.

Thấy Tinh Ngôn nhìn tới, Mai Hoa tiên tử dùng cách xưng hô nhiều ngày không cần, ghen ngào nói:

“Đường chủ, khó khăn hôm nay đều là vì tỳ tử. Nhưng lúc các người thân hãm nguy nan, tỳ nữ vẫn còn tán gẫu...”

Nói đến chỗ này, nàng cũng không nói thêm được gì nữa; hai hàng nước mắt trong mắt súc tích đã lâu cũng lập tức tuôn rơi.

Thấy cô khóc, vị đường chủ Tứ Hải này không khỏi luống cuống tay chân một hồi. Mắt công sức lớn như vậy, mới khiến cô ta miễn cưỡng thu lại.

Nhìn vị Mai Hoa Tinh Linh Ngưng Tuyết Mộc Lộ này, trong lòng lại khẽ động:

“Kỳ quái, theo lý thuyết Tuyết Điệp cô nương này, lúc trước nhập Tứ Hải đường ta, chỉ vì trà trộn vào thượng thanh cung tu luyện đạo pháp. Nhưng thân phận của nàng ta hiện tại ta đã biết toàn bộ, mà thân phận yêu linh được xưng tụng này, lại bị Linh Dục che giấu qua, không còn hậu hoạn, không biết vì sao nàng đối với ta rất cung kính, tự có địa vị nô tỳ.”

“Chẳng lẽ nàng chưa từng nghĩ tới, ngày đó ta đối với nàng cái ân cứu mạng kia, vạch trần xong, căn bản là không tồn tại?”

Trong lúc đang nghi hoặc, lại nghe Tiểu Quỳnh Thổ ở trong Tự Vân đình cách đó không xa, hướng bên này hô:

“Ca ca, huynh mau tới đây một chút.”

“Chuyện gì?”

Thấy Quỳnh Quỳnh triệu kiến, vừa lúc vui vẻ làm tuyệt nên yên tĩnh lại ngay, mở miệng liền vui vẻ đi theo.

Thấy hần đến, hai tay một mực bưng lấy tiểu nha đầu trên bàn đá, liền hạ thấp giọng nói:

“Ca ca, ta muốn đưa người một thứ!”

Thấy bộ dáng thần bí của nàng, bắt chuyện cảm thấy hiếu kỳ, hỏi:

“Người có thứ gì tặng không? kẹo?”

“Không phải! Đúng là nó: “Đúng vậy!”

Thấy ca ca không đoán, Tiểu Quỳnh Thổ liền dịch tay sang, chỉ nghe hai tiếng “Phân phạt”, hai con chim lửa thoáng chốc xoay quanh.

“Chu Tước nhận?”

“Đúng vậy! Hai con Chu Tước con này, con lớn tặng cho muội, con nhỏ kia đưa cho cư trú Doanh tử!”

“Hả?”

Thấy tiểu nữ oa nhi đột nhiên như thế, mở miệng vẻ mặt nghi hoặc, đúng là không rõ cho lắm. Nhưng lại nghe Quỳnh Huyền dựa theo kinh nghiệm cuộc sống của mình, chăm chú giải thích:

“N tỉnh Ngôn ca ca cùng Doanh tử, hôm nay chịu khổ, nhất định không vui; nếu có người tặng đồ chơi, vậy sẽ không phải khổ sở nữa!”

“A! Thì ra là thế.”

“Có điều Quỳnh Đình, tâm ý này của người ta xin nhận, nhưng lại không thể lấy của người.”

“Tại sao lại thế?”

“Người nghĩ xem, nếu không có hai lưỡi dao này, sau này ca ca lại rơi xuống khó khăn, người làm sao tới cứu ta?”

Thức lời chỉ nhẹ nhàng một câu, liền lập tức bỏ đi ý niệm tặng lễ an ủi tiểu nha đầu.

Uyển uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của tiểu muội muội, Tứ Hải đường chủ lại thưởng thức hai thanh thần khí mới hiện này:

“Ta nói này Quỳnh Viên, nếu người không nhắc tới ta còn không chú ý; hai con Chu Tước nhi thoát nhìn không sai biệt lắm này, thật sự vẫn là chỉ cần phía trên lớn một chút.”

“Hả?!”

Không ngờ lời Vô Tâm nói lại khiến thiếu nữ này phản kích mãnh liệt:

“Không phải đâu ca ca, muội đang muốn tặng huynh đây, là con phi hành phía dưới kia! Ca ca nhìn một chút xem?”

Vì vậy, bất hạnh nhìn nhầm Tứ Hải đường chủ, trong ánh mắt vô cùng mong đợi của tiểu nữ oa nhi, lại nheo mắt trịnh trọng quan sát một hồi. Không cần nói, kết quả cuối cùng của lần quan sát này, quả nhiên hoàn toàn nhất trí với cách nhìn của tiểu Quỳnh Trinh!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau, tỉnh lại liền mang theo mấy người trong Tứ Hải đường, đồng loạt đi tới đỉnh Phi Vân, bẩm báo chuyện hôm qua cho sư môn.

Nghe nói Doanh Tinh nói bị đệ tử trong môn hiểm sát hại, Linh Hư chương môn tự nhiên rất tức giận. Dù công phu dưỡng khí của hắn tốt như vậy, vừa nghe tỉnh ngôn bẩm báo, không nói hai lời liền phát tay áo dựng lên, đi tới mảnh sân ngoài Thanh Tâm đường, vung tay té lên thanh phi kiếm như sương tuyết của hắn.

Chỉ một thoáng, đám người thức thời đứng trong tiểu viện Thượng Thanh Quan, chỉ cảm thấy toàn bộ sơn cốc đỉnh núi bốn phía đều chấn động dâng lên một trận âm thanh bén nhộn. Chỉ trong chốc lát, liền thấy thanh phi kiếm như bạch long này bỗng nhiên bay ngược trở về trong tay Linh Hư. Cơ hồ cùng lúc đó, trên mặt đất gạch xanh trong viện, “Xoạch” một tiếng rơi xuống một kiện vật.

Mọi người thấp giọng nhìn lại, chỉ nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi. Nguyên lai chính là yêu bà nhìn thấy vật trước mắt thất thanh kêu lên sợ hãi, một phát túm lấy ống tay áo của thiếu niên bên cạnh:

Hóa ra, vật rơi trên đất gạch chính là một cánh tay người be bết máu!

Linh Hư đưa thanh phi kiếm không dính một giọt máu vào vỏ, khẽ khom lưng đối với cư trú xinh đẹp, áy náy nói:

“Không biết vì sao, chỉ tìm được một cánh tay của nghiệt chướng kia thôi.”

Thấy chưởng môn cung kính với mình như thế, bắt chuyện rất là kính sợ, vội vàng khom người hành lễ. Đang muốn đáp lời, lại thấy mấy người Linh Đình, Linh Chân, Thanh Y, Thanh Y, cũng vội vàng chạy tới trước Thanh Quan Thanh Tâm đường, đồng loạt vỗ tay, khom người kính nói:

“Xin thứ cho tội không thể tha thứ cho chúng ta.”

Đang lúc Tứ Hải đường chủ thấy cảnh này tay chân luống cuống, lại nghe nữ hài nhi bên cạnh mở miệng nói ra:

“Chư vị sư bá sư tổ, chớ tự trách. Trong môn phái giặc dâm tặc, từ xưa đến nay đều khó lòng phòng bị; hướng hồ việc này ta cũng từng sai —— nếu không phải cư trú nở nang cố chấp, không cần trong môn phái phái người đi theo bảo hộ, chuyện hôm qua, cũng sợ là khó phát sinh.”

Nghe được lời này của cô gái, mấy vị đầu trọc trước mắt, tuy miệng vẫn còn khiêm tốn, nhưng rõ ràng cảm giác được rõ ràng, mấy vị sư bá sư tổ này hiển lộ thở phào nhẹ nhõm.

Thấy dị trạng trước mắt này, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

“Rốt cuộc là người thế nào? Chẳng lẽ trong nhà có thế lực lớn, quan to hiển quý?”

Lại hàn huyên vài câu, nhớ không được lại kể lại tiền căn hậu quả sự tình tới hôm qua, một lần cho mấy vị sư trưởng Linh Đình.

Chứng thực hai lần tiếp theo, tình ngôn yêu cầu hôm qua vậy khôn mình là Băng Tuyết Bích Tháp, chính là Thiên Sư tông Trương Thiên Sư tặng cho Linh Đình chân nhân phòng thân phù chú:

Băng tuyết khóa linh trận.

Triệu Vô Trần kia, chính là khinh thường chỗ trống, trộm phù trận này từ trong tĩnh thất của sư tôn ra. Chỉ là, thằng nhãi này chỉ để ý đến việc đi trộm bộ linh phù này về phía thiên sư, nhưng tuyệt đối không ngờ tới, linh đình tử có đức hiệu sinh, lúc ấy thỉnh được bộ Tỏa Linh Phù này, chỉ có thể vây khốn địch thủ; nếu không có pháp chú đặc thù thúc giục, người hãm trận nhất thời cũng không thể chết được.

Thấy trong điện của mình liên tiếp xuất hiện hai đại sự, vũ sĩ này ngày thường chỉ chuyên tâm nghiên cứu kinh nghĩa Đạo gia lúc này tựa hồ thoảng cái già đi mười năm. Trên khuôn mặt gầy gò của Linh đình, lúc này thần sắc hờ hững, không còn vẻ tươi cười tiêu sái như ngày đó.

Nhìn bộ dáng này của sư đệ, Linh Hư cảm thấy thâm thở dài:

“Mà thôi, chỉ sợ đây cũng là kiếp số. Cũng chỉ có thể lưu lại ngày sau, chậm rãi hảo ngôn hóa giải.”

Lại nghe được thiếu niên đường chủ trước mắt, cũng đang tự trách:

“Liệt vị sư tôn tại thượng, chuyện hôm qua, cũng trách đệ tử kinh nghiệm không đủ, nếu không cũng sẽ không lần nữa lâm vào quỷ kế. Qua chuyện hôm qua, ta mới hiểu được thiên hạ người, chuyện thiên hạ, vốn không đơn giản như vậy. Sau này nếu có cơ hội, ta còn phải rèn luyện nhiều hơn.”

“Ừm, người có thể nghĩ như vậy, rất tốt.”

Linh Hư nghe vậy tán thưởng, vuốt râu trầm ngâm nói:

“Nếu nói cơ hội rèn luyện thì cũng không thiếu, nhưng cũng không vội. Hôm nay ngươi trước tiên đỡ cô nương Doanh cô nương về, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vâng!”

Thế là trận phong ba này, cơ bản kết thúc ở đây.

Trong mấy ngày sau, trên Thiên Điều Nhai lại khôi phục bình tĩnh ngày xưa. Nam Cung Thu Vũ cũng không trở lại, nghe nói đã cùng sư môn quay về Dưỡng Vũ Sơn. Kinh doanh kinh nghiệm việc này, cũng không tiến về Úc Tú Phong tu tập đạo pháp. Trong những ngày này, nàng đều ở trong Tứ Hải đường,

hoặc học tập đạo pháp, hoặc học tập Quỳnh Thảo đọc sách. Nhiều ngày trôi qua, thời gian trong Tứ Hải đường cũng thoải mái thích ý, vui vẻ hòa thuận.

Khác với ngày xưa chính là, sau khi ở chung băng thất ngày ấy, nghe được quan hệ giữa hai người, lại thêm một tầng ẩn ý mà người bên ngoài không dễ phát giác. Ở chỗ không người, bất chuyện cũng sẽ nói chút lời buống bình, chọc thiếu nữ xấu hổ và vui mừng.

Lại qua một đoạn thời gian, đã đến đầu mười hai tháng, đã gần một năm rồi. Buổi sáng hôm nay, lúc đang ngoạn ngoạn lĩnh giáo phương pháp “Luyện Thần Hóa Hư”, đỉnh mây bay chợt phải người cầm lệnh bài chương môn, chuyên đi tới Thiên Điều nhai, nói có chuyện quan trọng muốn triệu cư. Người được đỉnh Phi Vân gọi nhau, giống như biết trước là chuyện gì, không nói một lời, chỉ yên lặng đi trước truyền lệnh cho đạo đồng.

Khoảng giữa trưa, thời điểm đang ngồi thiền bất an, Doanh Doanh rốt cục trở về, hỏi chương môn chuyện gì gọi nhau, lại thấy nàng buồn bã nói:

“Đã mở lời, cha mẹ ta rất nhớ, tin nhắn muốn ta ngay bây giờ, trở về ở cùng nhau ăn Tết.”

Chợt nghe tin này, mở miệng cũng là ngẩn ngơ. Qua một lát, mới trọng mặt lại giãn ra nói:

“Đây là chuyện tốt. Mùa Tết về nhà đoàn tụ, nên chúc mừng con. Nếu không phải môn quy ràng buộc, con cũng rất muốn trở về ở cùng phụ nương một năm.”

Tuy bài trí như vậy, nhưng thiếu nữ vẫn có chút âm ức. Thấy nàng sầu sắc như vậy, tâm trí tỉnh lại cũng không nở. Chỉ là, cư trú nhẹ nhàng là con gái hào phú nhỉ? Chỉ sợ chuyện này cũng không thể làm theo ý mình được.

Nghĩ đến đây, thiếu niên không biết tại sao, liền cảm thấy đặc biệt bi thương.

Biết mình phải đi nhà giàu, Quỳnh Quỳnh và tuyết cũng vô cùng luyến tiếc. Cả buổi chiều, tuyết thích hợp và Quỳnh Đình

đều đang thay mặt nhà thu thập hành trang, một loại sầu ly nồng đậm, bao phủ ở trong Tứ Hải đường.

Ngắn ngủn một buổi chiều, trong miệng thạch hạc của Tứ Hải cư cạnh cửa, toát ra mấy lần khói xanh. Đây là ước định trên đỉnh đầu Phi Vân, nếu đến đón Đoàn thái thủ quận Nam Hải của nàng đến, liền dùng bí pháp này thông báo cho nàng.

Chỉ là, khi nhìn thấy khói xanh do điều kiện thúc giục hành trình lượn lờ này, trong động lại có ba lần bốn lượt không đành lòng rời đi.

Hơi kéo dài, thẳng đến cuối giờ thân, ráng chiều bơi lên vách đá Thiên Điều nhai, đã từ màu sắc sáng lạn chuyển thành thâm thúy, nhưng lưu luyến không rời. Đang lúc bộ liên bộ, đã thấy trên đường núi trước Thiên Điều nhai, chợt đi tới một hành lang La Tán nghi thanh thế khá thịnh.

Thì ra, chính là do Đoàn Thái Thủ không chờ đợi được lâu, cho rằng công chúa chân thành ngọc tự đắc, không muốn dời đi, vì thế liền tự mình chủ trương, mang theo Kim Tán Phượng kiệu, treo Sơn Việt Sơn tự mình đến Thiên Điều Nhai đón người.

Thấy Thái Thủ tự mình tìm tới, dịu dàng không được kéo dài nữa, đành phải rung rung mà từ biệt với mấy người kia.

Trong lúc nhất thời, Lại viên Thái Thủ, ân cần tiến lên, đỡ lấy gói đồ trong tay thiếu nữ; Lại có mỹ tỷ bà từ bên cạnh chạy ra, nửa nắm nửa đỡ, lại đem thiếu nữ tràn ngập ưu sầu ân cần cùng ánh mắt ân cần của mọi người trên Thiên Điều Nhai, cứ như vậy ngăn trở trong ngoài màn ám áp của kiệu.

Sau một phen phân loạn, đợi mọi người cùng lên đường, thì đã là thảng lên núi phía đông, hoàng hôn mờ lung. Đội ngũ với ánh mắt vội vã, lần lượt thấp sáng đèn lồng.

Lúc này, thiếu niên không thể đưa về nơi ở đang đứng yên tại nhai khẩu Thiên Điều, nhìn điểm sáng dài như trường xà trên núi, như có điều suy nghĩ. Bên cạnh hắn, có hai cô gái, cũng đứng trong gió chiều, váy bông bành, cùng hắn đưa mắt nhìn người Y đi xa.

Đường núi menh mông, không biết điểm cuối.

Thiếu nữ phụng mệnh trở về, đang ngồi ngay ngắn trong kiệu. Kiệu phu thuần thực, trên đường núi cũng như giẫm trên đất bằng, khiến người trong kiệu không chút cảm giác xóc nảy. Chỉ là, bất luận cỗ kiệu bình ổn này có hóa giải đường núi gập ghềnh ra sao, tất cả đều biết, nơi đó Bao Hà Phong, Thiên Điều Nhai, còn có mấy người sớm chiều ở chung, đang dần dần rời xa mình.

Đang lúc thiếu nữ thần thờ, hoàn toàn không được thư giãn, thì bên tai lại chợt nghe thấy một trận sáo từ xa xưa truyền đến.

“Ngừng kiệu!”

Cỗ kiệu âm vừng vàng về phía trước, theo âm thanh này dừng lại.

Bước ra kiệu liễn, mặc kệ binh sĩ hoàn vệ khảm trưng quanh người, khắp nơi chỉ lo theo tiếng sáo, ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi phía đông —— chỉ thấy dưới vầng trăng sáng kia, trên một tán cây bông bành như núi, đang lâm gió lạnh một người đứng, ống tay áo lay động, vạt áo lay động, ở trong Nguyệt Hoa Thiên Vũ in xuống một vệt bóng cắt trần thế.

“Là hắn!”

Tuy chỉ có thể thấy được hình dáng đại khái của người kia, nhưng thiếu nữ trong mắt lại mang theo lệ nóng, có thể nhìn rõ dung mạo mặt mày người cầm sáo dưới ánh trăng.

Tiếng sáo trong trẻo âm u, từ nơi đó thuận gió truyền đến. Quân sương vốn trong trẻo, giờ phút này lại chảy ra tiếng nhạc du dương trầm thấp. Công chúa am hiểu nhạc phủ am hiểu nghe rõ ràng, người nọ đang thổi, chính là Nhạc phủ Triều Tây Châu

Thái Liên Nam Đường Thu, hoa sen hơn đầu người. Ưc Quân không tới, ngửa đầu nhìn Phi Hồng.

Hồng Phi Mãn Tây Châu, Vọng Quân lên thanh lâu. Lâu cao nhìn không thấy, tận nhật lan can.

Mười hai khúc, quân ưu ta cũng lo. Nam Phong hiểu ý ta, mơ thấy Tây Châu...

Tiếp tục vỗ sáo, tiếng ngâm xướng vang lên trong miệng khanh khách; trong lòng lại nhấm nháp ý nghĩa trong lời ca, hồi tưởng lại từng chút từng chút, cũng không nhin được nữa, hai hàng nước mắt trong mắt, mang theo chút ánh trăng tràn ra ngoài.

Trong lúc tâm thần dao động sắp khóc, chợt nghe tiếng sáo kia biến đổi, đã chuyển thành một bài ca cổ đơn giản:

“Mạc Mạc núi cao, Côn Bằng cốc sâu. Nghệ Tử Chi, có thể đỡ đót...”

Nghe thấy âm điệu mang theo sự quyến rũ cổ xưa này, thiếu nữ đứng thẳng một hồi, sau đó nước mắt rơi lã chã, hướng phía tiếng sáo truyền đến bật cười, quay người vững bước trở về trong kiệu.

Con rồng loảng xoảng, lại bắt đầu từ từ uốn lượn trên sơn đạo khúc chiết; còn tiếng sáo kia vô luận là thiếu nữ đi được bao xa, vẫn luôn vang vọng bên tai nàng như được Mộ Như Lai kể.

Đúng là:

Mặt trời mặt trời thôi vù vù.

Diệp Lạc dựa vào cành cây.

Đan tâm tác ý.

Sầu Quân không rõ.

Đây chính là quyền thứ tám tiên lộ Yên Trần.

Kính mời chú ý quyền thứ chín, quyền thứ chín:

“Đi một đoạn phong vũ đi hoa”

Quyển sách thứ chín chỉ là một đoạn gió mưa, chuẩn bị đi về phía con đường phong hoa

quyên đầu gồm 1873. Thủy thông nhân duyên

thủy kỳ tuần duyên tuần thủy tuần....

Mưa qua hoa mai thấm nho nhỏ lâu nhỏ...

Quả thư nhân gian khó tìm nhất.

Mấy lần mộng hồn chập chờn...

Một Xuyên Xuân Thủy trôi về phía đông.

“...Quản Bình Triều.

Chương thứ nhất đi đi tùy ý, nhàn rỗi thăm dò Phong Nguyệt Giang Sơn.

Lần thứ hai tiễn biệt, trong lòng lại thanh thản.

Đối với hắn mà nói, dưới ánh trăng đặt tán cây, tấu xong hai khúc Dục Tây Châu, Tử Chi Khuê, đã không cần dùng tới phương hướng của thiếu nữ tri thức; không cần biết nàng trong phủ Thái Thủ có như thế nào hay thế nào, cũng không biết Nam Hải thái thú đại nhân tôn quý, làm sao trước nệm trải từng món ăn trên người nàng.

Lúc đó, biệt nghị của hắn và nàng, khi tiếng sáo chấm dứt, cũng đã chấm dứt.

Chờ đợi thời gian qua đi, Thiên Điều nhai trật tự như thường.

Cô gái trong trẻo uyển chuyển, vẫn chăm chút mọi việc trong Tứ Hải đường; một cô bé hoạt bát hiếu động vẫn chơi đùa, vẫn khen ngợi vì được ca ca khen ngợi. Mà cố gắng vừa ngoan ngoan lại khôn khéo. Trong một năm, Tứ Hải đường chủ trải qua vinh quang và đau khổ, thì vẫn chăm chú đọc kinh điển điển tịch không ngừng, đem đạo pháp thuật kia luyện tập không ngừng, lại có chút tâm tư “Cảm ơn”, thường xuyên nhớ rõ trước Thiên Điều Nhai, giảng giải kinh nghĩa pháp luật cho những linh vật trên Tiên Sơn thành tâm kia.

Năm tháng trong núi, không biết nóng lạnh. Trong một mảng mát mẻ, Tứ Hải Đường nghênh đón câu từ xa xưa nghênh đón nguyên nhật mới.

Hôm nay, trong Tứ Hải đường cũng giống như một nhà dân bình thường, bên cạnh cửa treo lấy bùa đào với thần khí ứ đọng. Ban đêm, trong thạch cư Tứ Hải Đường cũng đốt lên lò lửa, thông báo rằng sẽ hợp với Quỳnh Khang Tuyệt, vây quanh bếp lò, ăn thịt Toan Nghê, uống rượu đồ sát, ngủ say suốt đêm không chớp mắt.

Lần này, Tiểu Quỳnh Thổ đã tiếp nhận bài học của Trung Thu lần trước, thủy chung nhẫn không ngủ, bồi tiếp đường chủ ca

ca Tuyết Nghi tỷ tỷ, một mực chống đỡ đến buổi sáng ngày hôm sau. Lần đầu tiên sống khoảng thời gian tròn như vậy, nàng cũng hưng phấn không thôi, chỉ quán bắt chuyện kể lại điển cổ quá khứ; bởi vậy cho dù lần này một đêm không ngủ, cũng không quá khó khăn. Vừa có thể nói là ” Nhi đồng cường không ngủ, cố thủ ban đêm.”

Ngay khi hai nữ tử kia tỉnh lại, hân cũng lấy đóa Bạch ngọc liên hoa mà Linh Cức đã tặng cho, rồi lặp đi lặp lại chơi đùa trong tay. Chỉ có điều, thủy chung vẫn chỉ là đem chơi đùa một chút mà thôi. Chần chờ mấy lần, cuối cùng vẫn không để vào trong chậu nước của Quỳnh Công.

Qua những năm này, tất cả mọi người đều lớn hơn một tuổi. Lớn tuổi rồi, tiểu Quỳnh đang hớn hờ vui mừng, giặc cỏ thích hợp lại chỉ lạnh nhạt. Còn đối với Đường chủ Tứ Hải Đường Trương tỉnh nói, qua năm mới đến mới mười tám tuổi liền cách thành công trước hai mươi tuổi lại gần thêm một bước. Đến lúc đó, liền có thể danh chính ngôn thuận xưng mình là thiếu niên “Nhược quan”.

Tuy rằng lớn tuổi một tuổi, bắt chuyện với lịch duyệt tâm trí cũng không có vẻ lão luyện hơn. Như vậy, đến ngày này tháng hai, lười biếng phơi nắng ánh mặt trời mới xuân ấm áp, nhìn tiểu nữ nhi lại ở trước sảnh uể oải đùa giỡn hai con Chu Tước Hỏa Điều kia, vị Đường chủ mười tám tuổi này không khỏi lại bắt đầu miên man suy nghĩ:

“Khi nào ta cũng đi tập hợp mua lồng chim tước? Để cho Quỳnh Huyền hai con chim quý báu này ở lại trên, lại mua một cái vại thanh thủy hoa, nuôi dưỡng cảnh hoa hoa màu vàng nhạt hoa lệ kia —— ước chừng như vậy, Thiên Điều nhai của ta, cũng chỉ có hoa điều đình viên nhà giàu ở tha châu, không sai biệt lắm, tuyệt tai tuyệt diệu “

Trong lúc hân đang nghĩ ngợi lung tung, vị nữ tử thanh nhu đang phơi quần áo kia chợt quay đầu lại, thấy đường chủ lại nhìn chăm chăm vào mình bên này, liền bất giác có chút ngơ ngác, quay mặt lại, thân hình lả lướt, bước nhanh về phía đông Lãnh Tuyền, tiếp tục nhào nặn những quần áo còn lại.

Theo dáng người thanh tú xinh đẹp của thiếu nữ, ánh mắt bắt chuyện cũng vô thức đi theo đến bên suối nước lạnh. Nàng ngơ ngác nhìn một hồi, thiếu niên đường chủ không có chuyện gì làm, nhưng trong lòng lại chột khẽ động:

”tuyệt thì hai tay... Thôi, vẫn là ta chưa đủ cẩn thận.”

“Thuật Tuyệt đã làm nhiều công việc như vậy nhưng hai tay vẫn sáng bóng như ngọc. Nếu như lúc trước thật sự là con gái bần gia bình thường thì sao có thể bảo trì cơ thể như mỡ dê? Ngày đó ta đã sớm nhìn ra sơ hở rồi!”

Đang lúc thiếu niên Đường chủ than thở, chột nghe thấy bên cạnh có một chuỗi hạc đá. Xoay mặt nhìn lại, trong miệng hai con hạc trắng bên cạnh, đang toát ra hai luồng khói lượn lờ.

A, là Phi Vân đỉnh có việc mời.

Vừa thấy thạch hạc phun khói, Tứ Hải đường chủ đã nhàn hạ nhiều ngày, vội vàng đứng lên thêm đá trước cửa, trang điểm chỉnh hình, nhanh chóng hướng đỉnh Phi Vân kia nghe lệnh.

Đến Thanh Tâm đường, nghe được Linh Hư chương môn nói như vậy, lúc này vị thiếu niên gân cốt đang phát hoảng lên mới biết được, mình hy vọng cơ hội rèn luyện, cuối cùng cũng đến!

Thì ra, Linh Hư sư tôn nói với hần, lần trước trải qua chuyện Triệu Vô Trần, hần liền lưu tâm không có cơ hội để đường chủ Tứ Hải hạ sơn rèn luyện. Vừa vặn, gần đây có đệ tử dưới núi truyền đến hồi báo, nói hần tiếp nhận nhiệm vụ sư môn, nhất thời không có tiến triển gì. Vì vậy, Linh Hư lập tức nghĩ đến vị thiếu niên đường chủ trên Thiên Điều nhai này. Chỉ nghe Linh Hư nói:

“Đã mở lời, lần này ngươi xuống núi, thay sư môn tìm kiếm đã mất hơn nửa năm “Thủy Chi Tinh”.”

“Thủy Chi Tinh?”

“Đúng vậy! Ngươi có lẽ không biết, vừa rồi trên đường tới Thanh quan, trên quảng trường đi qua dòng nước Thái Cực, nơi đó vốn là “Thủy Chi Tinh”.

“Ồ?”

Tỳ ngôn nghe vậy kinh ngạc, sau đó giật mình nói ra:

“Trách không được! Ta vẫn thấy chất liệu đá kia cực kỳ quái dị. Tầng nước chảy trên mặt âm, róc rách không thôi, nhưng lại không biết từ nơi nào đến, lại chảy đến nơi đó. Thì ra là tinh hoa của nước!”

Nói đến đây, lại có chút chần chờ:

“Bất quá ta mới vừa tới, Thái Cực Lưu Thủy kia tựa hồ không khác gì ngày xưa à? Khác với ta năm ngoái mới lên đỉnh Phi Vân, hình như cũng không quá biến hóa. “Thủy Chi Tinh” này là...”

Thấy hần nghi hoặc, Linh Hư mỉm cười, giải thích:

“Người nên biết, phàm là người có hình thể trên đời, đều có tinh khí. Địa phương đây thì là vị trí thổ tinh; lửa không dứt, là vị trí hỏa tinh. Thượng thanh phi vân ta kiến tạo chỗ cực điểm này vốn là La Phù sơn thủy tinh. Động thiên la phù đã không biết mấy cái; từ cổ chí kim, ngàn vạn năm mây năm do thủy hoa ngưng tụ, hồn phách đầy đủ.”

“Nhưng nửa năm trước, thủy tinh trên áng mây đen này lại không từ mà biệt, hóa hình rời núi. Đương nhiên, tuy nói tạm thời chia tay, nhưng tinh khí đó không thể tụ tập trong một ngày, cũng không phải một ngày có thể phân tán. Vì vậy người thấy nước chảy thái cực kia vẫn lưu chuyển như thường.”

“Chỉ là tinh hoa nước trong mây bay này, được thượng thanh lịch các đời giáo hóa, vốn đã là quy y, coi là thủ hộ trong giáo; nhưng lần này lại thoát ly hóa đi, thực khiến người ta khó hiểu. Vân Đỉnh thủy chi tinh, cùng tượng Thánh Linh thạch trong quảng trường, lại tạo thành một tòa “Thủy Cực Tứ Tượng Tự Linh Trận”. Có thể đem thiên địa linh khí mệnh môn vô tận trong động thiên La Phù tụ tập với ta chư phong Phi Vân, trợ giúp ta lên Thanh môn nhân tu hành. Mà muốn tụ tập thiên địa nguyên linh mệnh môn như thế, như rời thủy chi tinh bản thể, liền có chút cố hết sức. Bởi vậy, trong môn phái ta mới phải phái đệ tử xuống núi tìm kiếm, phải mời thủy chi tinh kia trở về, cùng thượng thanh đồng tu vô thượng đại đạo với ta.”

“Thì ra là thế!”

Chưởng môn vừa dứt lời đã hiểu như si như say. Thầm xưng kỳ, trong lòng cũng không khỏi nghĩ đến:

“Chưởng môn nói Thủy Cự Tứ Tượng tụ linh trận này, hiệu dụng cũng không sai biệt lắm so với Luyện Thần Hóa Hư chúng ta. Chỉ là quy mô chỉ sợ khác nhau một trời một vực.”

Linh Hư Tử không biết suy nghĩ trong lòng thiếu niên trước mặt, lại tiếp tục nói:

“Chuyện tìm kiếm sự tinh thâm của nước chính là cơ hội để người rèn luyện. Nếu theo lẽ thường mà nói, mỗi điện chủ của Thượng Thanh giáo ta đều cần phải tới trần thế rèn luyện một phen. Nghe lại lời rằng tuy đường chủ người là siêu phụ mà đến, lần này vừa vắn đi vào trong trần thế một lần!”

“Cẩn tuân lời Chưởng môn. Kỳ thật ta cũng cảm thấy, bây giờ còn không nhanh nhẹn bằng năm xưa ở thành Cam Châu!”

Nghe thiếu niên nói như thế, Linh Hư cười ha ha, nói:

“Ta đã điều ra không ít đệ tử tìm kiếm, bởi vậy chuyện tìm kiếm thủy chi tinh này, cũng không cần quá mức sốt ruột. Chuyện này chủ yếu vẫn là rèn luyện. Quy kỳ cũng không vội, chỉ cần trước ba năm tới Tụ Vũ Sơn Gia Nguyên là có thể trở về. Nếu trong này có chỗ nào không nên ý, cũng có thể sớm trở về La Phù Sơn, không cần miễn cưỡng.”

Dừng một chút, lại nghĩ đến một chuyện, nhân tiện nói:

“Hai vị tiên tử kia của người, đi lưu đều tùy tâm nguyện của các nàng. Nếu trong Tứ Hải đường câu đều đi vô, thì người mở ra lệnh bài Đường chủ của kho chứa đá, liền giao cho bản đạo, ta để Thanh Chỉ thay mặt trông nom Tứ Hải đường. Sau khi người trở về, có thể hỏi ý nguyện của hai vị tiên tử trước một chút không... Ồ?”

Vừa nói đến đây, Linh Hư đã nhìn thấy thiếu niên trước mặt, bắt đầu từ bên hông cúi xuống khỏi lệnh bài không phải kim loại bình thường, hai tay dâng lên, khẳng định nói:

“Bẩm qua sư tôn Chưởng môn, không cần làm phiền hai ba chuyện; hai đứa nhỏ kia, nhất định đều phải đi cùng ta. Bây giờ ta liền đem lệnh bài này giao trả lại!”

Trên đường trở về Thiên Điều nhai, vừa nghĩ tới mấy ngày, liền có thể đi tới thiên địa rộng lớn nhàn tản, bất chuyện liền tràn đầy hưng phấn không thôi. Dù sao, năm tháng trên Thiên Điều nhai mặc dù bình thản không lo, nhưng đối với một thiếu niên huyết khí phương cương như hắn mà nói, dần dà cũng sẽ cảm thấy buồn tẻ. May mắn có Quỳnh Tuyết mời các nàng ở, nếu không, rất có thể hắn đã sớm chủ động chạy đến phi vân đỉnh xin đi!

Thiếu niên không che được vẻ mặt tươi cười, đang suy nghĩ xem lần này có nên tiện đường về Tùng Châu xem một chút hay không, trong lòng liền không khỏi nhớ lại vị lão đạo năm đó ở chỗ thiện duyên ở Ung Châu. Lần này xem ra, lời nhắn nhủ nhập thể rèn luyện của lão đầu nhi kia cũng không phải hoàn toàn là hư ngôn.

Lại nghĩ tới mấy câu nói cuối cùng của sư phụ Thanh Hà Linh Hư chương môn, thiếu niên không khỏi càng thêm mỉm cười:

“Đã mở lời, lần này xuống núi, không khỏi phải gặp chuyện hàng yêu trừ quái. Nếu là chuyện thuận tay, công đức viên mãn, người khác hỏi người cũng không cần thay sư môn che giấu; dù sao, đây cũng là thể hiện tên tuổi đạo đức của đạo gia tam bảo. Chỉ là, nếu như chuyện này làm xấu hổ, vậy thì... Ha ha!”

Chờ trở lại Thiên Điều nhai, quả nhiên, hắn chỉ hơi nhắc tới hai cô gái kia, liền dùng cách thức đặc thù của mình, biểu đạt ý nguyện muốn cùng đường chủ xuống núi.

Mấy ngày trước khi xuống núi, hắn mở miệng nói là phải vào Điện Pháp Hoằng trên núi, làm chút việc tiếp nhận với Thanh Y đạo trưởng; thuận tiện lại chia tay đệ tử ngang hàng với Hoa Phiêu Trần Trần Trần Bình. Mấy công phu còn lại, hắn và hai thiếu nữ trong sảnh đang gấp sắp xếp lại hành trang.

...

“...”

“...”

“...”

“...”

“ ... ”

Ngày ngày tam nguyệt tam thiên, bắt chuyện với Quỳnh Vân Tuyết, dậy sớm, tiến lên phi vân hậu sơn ” hoài tiên đường”, bái qua di linh các đời tổ sư, cầu qua phúc vọng của chư vị tổ sư, sau đó liền trở về ôm Hà Phong, mỗi người mang theo bọc hành lý kích thước khác nhau, cáo biệt Thiên Điều nhai mấy năm sinh hoạt gần đây, ở trong một mảng xuân quang sáng lạn, bước lên hành trình xuống núi rèn luyện.

Lúc xuống núi, trong rừng cây xanh phía sau ba người, mơ hồ có tiếng chim muông thú kêu, âm thanh thấp trầm châu, liên miên không dứt.

Sau khi xuống núi, hấn mở miệng nói chuyện với Quỳnh Tuyết và Quỳnh Tuyết chỉ theo hướng Tây Bắc mà Chương môn Linh Hư chỉ, không hỏi đường phía trước, mà đi tới đó.

Tuy rằng, lúc này ba người bọn họ đều có thể phi hành trong khoảng thời gian ngắn, nhưng dù sao nhiệm vụ sư môn cũng không gấp, vì vậy dưới mệnh lệnh của Đường chủ, thanh thoi thoải mái, đi dạo khắp nơi, tối đa chỉ phi hành một đoạn ở nơi hoang dã không người, còn lại phần lớn thời điểm, cũng chỉ là đi đường tầm thường.

Không biết khúc chiết đi xuyên qua mấy thành trấn, nghe ngóng mấy lần nhân tình phong thổ, bất tri bất giác, đã ra mặt thảng tư.

Một ngày này, mấy người bắt chuyện đang đi dạo đến khu vực của quận Thủy Hưng.

“Nhiệt thật a!”

Đi một đoạn, bắt chuyện nhin không được tháo nón che trên đầu xuống, cuốn ở trong tay như quạt.

“Vù vù vù “

Nghe hấn oán khí, trên mặt vị tiểu Quỳnh Quỳnh kia cũng không còn chút mồ hôi nào, cũng lập tức nuốt ra cái lưỡi nhỏ, theo đó mà thở dốc. Giao Tuyết xuất thân Vạn Trượng Băng Nhai, mặc dù tu vi gần ngàn năm, nhưng sợ là bản chất sử

dụng, gặp thời tiết hạn hán này, cũng không khỏi hoa dung khẽ giật mình.

Lại nói tiếp, hiện tại mới vừa qua tháng tư, vẫn chưa tới ngày Mộ Xuân. Nhưng thời tiết trước mắt, mười phần nóng bức. Điểm chết người nhất chính là, nóng là thôi, thân thể không khí xung quanh lại hết sức khô ráo; hơi đổ mồ hôi, bắt chuyện là miệng khô lưỡi khô, khô khốc khó chịu.

Nhìn thảo mộc chết khô ven đường, tỉnh ngôn cười khổ nói:

“Thật hạn hán. Ta phải nhanh chóng tìm hồ nước ngầm nước uống vào!”

Chỉ là, Hương Tiền tuần tra có đến ba bốn dặm, nhưng lại không thấy được nửa cái bóng của cái hồ chứa nước. Dọc theo đường đi, lại nhìn thấy không ít hồ nước vuông lớn nhỏ, trong đó không chứa một vật gì, cũng không biết đào tới dùng để làm gì.

Đang lúc bàng hoàng sốt ruột, chợt nghe tiểu nữ oa bên cạnh nhảy nhót không ngừng, ngón tay chỉ phía trước hoan hô:

“Nhìn kia, đằng kia có một vị tỷ tỷ!”

Thiếu niên đang sờ soạng bốn phía, nghe vậy phóng tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy cách đó hơn mười trượng, bên cạnh dịch đường khói bụi tán loạn kia, một vị nữ tử tư thái uyển chuyển uyển chuyển, đang ngồi dựa vào trong đình trường ở bên đường.

“Ha ha! Vừa lúc có thể đi hỏi nàng, địa giới này có chỗ nào có nguồn nước không.”

Vừa thấy đã có người, thiếu niên đang khát nước, vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy về hướng đình cao kia.

Khi đến gần, đường chủ Tứ Hải Đường đầu vầng mắt hoa lúc này mới phát hiện, nữ tử tựa đình trước mặt này, trên mặt lại phủ một tấm lụa đen.

“Kỳ quái, vật này làm sao mà khí thể hùng hực vậy, vì sao lại phải che mặt chứ.”

Tuy cảm thấy kỳ quái, bất quá lúc này quá khát khô, cũng không lo được nhiều, nghe vậy liền khom người vái chào, thành giọng nói:

“Vị đại tỷ này, xin thứ cho tiểu bối mạo muội...”

Vừa nói đến đây, vị nữ tử dáng người vạm vỡ bỗng nhúc nhích.

Thấy có chút động tĩnh, nghe vậy vội vàng nói tiếp:

“Đại tỷ dạy tốt biết được, trong miệng mấy người xứ khác của ta đang nôn nóng. Nhưng lại chưa quen cuộc sống nơi đây, không tìm thấy nước uống. Không biết cô nương có thể xin một chút hay không?”

Kỳ quái là, lời nho nhã lễ độ nói xong, vị nữ tử ban đầu còn có chút động tĩnh kia, hiện tại lại không có chút tiếng động nào. Thức lời kinh ngạc, không rõ cho lắm. Có lòng quan sát biểu tình cô nương, nhưng cách tầng áo đen kia, nhất thời cũng không thấy rõ, hắn đành phải lặp lại lời cầu khẩn vừa rồi, lặp lại lần nữa.

Chỉ là, lần này nữ tử kia vẫn trầm mặc như lúc ban đầu, tựa hồ mất điếc tai ngơ.

Thấy vậy, Tiểu Quỳnh Thố liền nhắc nhở Trương đường chủ:

“Ca ca, có phải tỷ tỷ này ngủ rồi không?”

“Hả? Đúng vậy! Quỳnh Quỳnh nói rất có lý.”

Vừa nghe tiểu nha đầu nói như vậy, bắt đầu hiểu ra, trong lòng thâm nghĩ:

“Nữ tử này chắc là tới đình nghỉ ngơi, hiện tại đang ngủ; nếu không sao lại thờ ơ với ta hỏi chuyện? Động tĩnh vừa rồi, phỏng chừng cũng chỉ là ngủ gà ngủ gật.”

Đang lúc suy nghĩ, lại thấy bé gái bên cạnh đi ra phía trước, vươn bàn tay nhỏ bé gỡ khăn che mặt của cô bé xuống, vừa nói:

“Ca ca, không tin huynh nhìn xem...”

“A?!”

Tiểu nha đầu không tự tin đầy mình nhất thời ghen lời, ngay cả Trương đường chủ đối diện với nữ tử kia cũng hoảng sợ:

Thì ra, vị nữ tử trong tưởng tượng ngu này, hiện tại hai mắt mở to, nhếch miệng cười nhìn chăm chăm chính mình!

Thiếu niên thấy vậy hơi sững sờ một chút, liền tỉnh táo lại, vội vàng xin lỗi nữ tử này:

“Xin hãy thứ lỗi, muội muội ta không phải cố ý, đừng trách cô ấy...”

Lại nghe vị thôn cô khoảng chừng hơn hai mươi tuổi này nói:

“Tướng công nói đùa, ta cảm ơn nàng còn chưa kịp, sao có thể trách nàng! Nếu không phải tiểu cô đưa tay ra, ta sao có thể...”

“Tướng công?!”

Thấy cách xưng hô cổ quái này, lập tức tỉnh ngộ, sững sờ tại chỗ. Đợi một lát sau, mới lắp bắp nói:

“Khụ khụ, cô nương, vừa rồi người gọi ta là... tướng công?”

“Đúng vậy...”

Chỉ nghe thôn cô lần đầu gặp mặt này nói:

“Không dối gạt phu quân nói, nhà ta có gia quy, chỉ cần vị nam tử nào cởi mạng che mặt của nô gia xuống, sẽ là phu quân của ta!”

“Hả?!”

Thiếu niên mồ hôi đầy đầu kêu lên:

“Cô nương, người chờ một chút!”

“Mời nói...”

“Là như vậy, người vừa vạch khăn che mặt của người không phải là ta, mà là tiểu nha đầu bướng bỉnh này!”

Nói xong lời cuối cùng, Trương đường chủ tức đến nỗi phổi vội vàng kéo Tiểu Quỳnh Huyền qua một bên, đặt trước mặt cho nữ tử xem.

“Hi hi, hình như lại gây họa rồi!”

Thiếu nữ nhỏ bé bị lấy ra làm lá chắn, đang cúi đầu xuống, tựa hồ rất ngượng ngùng.

Nghe thấy lời này của thiếu niên đạo trang, cô gái mặc trang phục cô ở thôn suy nghĩ một chút, liền điềm tĩnh nói:

“Thật ra, cũng vừa nhớ tới, cha có nói, phu quân của con sau khi tháo mạng che mặt, là nam nhân đầu tiên nhìn thấy con, chính là con!”

“Tướng công, ngài đừng chần chờ nữa. Từ giờ trở đi, nô gia chính là người của ngài rồi!”

Nhìn ánh mắt u oán vô cùng của nữ tử trước mặt này, bắt chuyện nhất thời có chút ngây dại...

Ngây người cả nửa ngày, thiếu niên mới được ha ha nói:

“Quỳnh Vân Tuyệt để cho chúng ta chạy mau!”

Lời còn chưa dứt, ba người vô cùng ăn ý này đã rút chân tuyệt trần, phía sau chỉ còn sót lại vài chiếc lá khô héo xoay quanh mặt đất!

“Người chết... không nghĩ chân nhanh như vậy!”

“Không còn cách nào khác đành đợi một vị khác vậy, xem có thể thuận lợi gả đi hay không! Ài, thật đáng tiếc a, vừa rồi vị này cũng là một đạo sĩ tốt mà!”

Tạm thời không nói đến vị thôn cô chỉ chuyên ở trong đình chờ ý trung nhân kia, lại nói ba gã môn nhân Tứ Hải môn chạy trời chết, ước hẹn chạy ra hai ba dặm, mới kịp dừng lại. Chỉ nghe mở miệng thở hổn hển hỏi:

“Có đuổi theo không?”

Quỳnh Thước quay đầu nhìn một chút, nhanh chóng trả lời:

“Không có!”

Đáp xong, lại thêm một câu:

“Ta chạy đứng đầu nha...”

“Tạ ơn trời đất!”

Thiếu niên cảm thấy may mắn không thôi.

Lại dừng chốc lát, chỉ nghe tiểu nha đầu mê hoặc nói:

“Ca ca, vừa rồi chúng ta vì sao phải chạy trốn đây?”

“Chuyện này... Bởi vì tỷ tỷ kia đột nhiên muốn gả cho ta, mà ta tạm thời không có ý định lấy nàng.”

“Vậy tại sao lại không muốn cưới nàng chứ? Là nàng không ngoan ngoãn sao?”

“Không phải!”

“Đó là nàng không có tuyệt hợp tỷ tỷ xinh đẹp sao?”

“... Cũng không hoàn toàn như vậy.”

“Vậy tại sao không cưới nàng ta?”

Thiếu niên vừa kinh hồn vừa ổn định nhất thời bị nha đầu không hiểu thế sự này liên tiếp hỏi lại.

Suy nghĩ một lát, Trương đường chủ liền quyết định dùng cách lý giải của Tiểu Quỳnh Thố, để cởi bỏ nghi ngờ của nàng:

“Quỳnh Thước à, vậy chúng ta cùng nhau so sánh.”

“Được ạ!”

“Người nghe kỹ —— ví dụ như, có một ngày trên đường, đột nhiên nhìn thấy phía trước rơi xuống một cây kẹo đường, cầm giấy lót, rất sạch sẽ, bộ dáng lại ăn rất ngon, vậy người sẽ làm thế nào?”

“Hi hi, nhất định lén lút nhặt về rồi ăn!”

Cô bé chép miệng.

“Nhưng Quỳnh Thước, chờ người nhặt lên kẹo, lại từ trong bụi cỏ bên cạnh nhảy ra một người, nói người nhặt được kẹo của hắn, thì nhất định phải gả cho hắn. Người lấy không?”

“A? Đột nhiên nhảy ra nha —— ca ca là người sao?”

“Coi như là ta đi.”

“Là ca ca, phải gả!”

“Quỳnh Ngọc, không phải, người sao có thể vì một cây kẹo đường mà gả cho người ta được chứ?!”

“Là ca ca cũng không khăn trương”.

“Ai, xem ra ngươi còn nhỏ, nói không thông.”

Tứ Hải đường chủ miệng lưỡi khô khốc phần nộ.

“Không phải ca ca, muội cũng không nhỏ! Năm nay lại lớn thêm một tuổi!”

Tiểu nha đầu có chút không phục.

“Hay là cũng hỏi Tuyết Điệp tỷ một chút? Xem nàng ta nói như thế nào!”

Xem ra Quỳnh Quỳnh đối với mình tuổi tác, chung quy cũng không tự tin lắm, liền chuyển hướng qua Tuyết Ưng tỷ tỷ vẫn im lặng đứng bên cạnh, ngây thơ hỏi:

“Tuyết Điệp tỷ tỷ, nếu như ca ca bởi vì ngươi ăn vụng kẹo của hần, liền cần ngươi gả cho hần, ngươi có đáp ứng không?”

Trương đường chủ đang khăn trương chú ý kết quả kỳ quái nhìn thấy, vừa nghe lời ấy của Quỳnh Thố, vị Mai Hoa Tiên Linh thanh nhã nhất thời đỏ bừng hai má. Qua gần nửa ngày, mới nói nhỏ:

“Xin nghe đường chủ phân phó.”

Sau một phen phân loạn, không bao lâu, thiếu niên tràn đầy cảm giác khó khăn liền nhìn thấy phía trước cách đó không xa, đang có một thôn xóm đông đúc người.

“Thật tốt quá! Có thể lấy nước miếng uống vào!”

Vừa thấy người ta, bắt chuyện lập tức hưng phấn liếm liếm môi, cảm giác như đã lâu không nếm thử nước trong.

Mà ở phía sau hần, tiểu muội muội kia cũng đang vội vàng hỏi:

“Tuyết Điệp tỷ tỷ, lập gia đình... Rốt cuộc là có ý gì đây?”

Chương thứ hai là hào hành đương trường, vì xem xuân trang lưu mị.

Tương ứng với tuyết, Quỳnh Điện hai người sớm chiều đối lập, quen đến không thể quen hơn, bởi vậy đường chủ Tứ Hải tóc mai đỏ mờ mờ, nhất thời vẫn chưa kịp đối đáp một phen vừa rồi của hai người.

Trên đỉnh đầu liệt dương, đang phơi bày lời nói hữu khí uể oải, chỉ muốn sớm tìm một nơi để nghỉ ngơi, thuận đường cũng tìm chút nước uống.

Ngay lúc hai cô gái sau lưng lải nhải nói nhỏ, thì nghe lúc tỉnh thì thấy phía trước cách đó không xa, mơ hồ nhìn thấy một thôn xóm nhỏ. Vừa thấy, nàng vui mừng quá đỗi, hân vội vàng gọi một tiếng, liền bước nhanh về hướng thôn trang kia.

Đi tới gần, trông thấy thôn xóm phòng xá sên sệt này, ở bên cạnh con đường thôn, mọc ra hai cây dương liễu trắng kiêu, tán cây bông bành, cành cây rộng lớn. Tuy nhiên, có lẽ là thời tiết khô hạn, vốn trên cành liễu của lá lục mẫu cong xuống, hiện tại chỉ còn rải rác treo vài cái lá cây khô héo. Dưới cây liễu, trong bóng cây liễu lại có một con chó gầy đang lim dim, đang thở hển hển một cái lưỡi đỏ, “Hách Hách Đản” thở hển hển.

“Nhìn đáng vẻ, nơi này hạn hẹp cũng không phải một hai ngày.”

Tĩnh lời thấy tình này, không khỏi nhíu mày một chút.

Vào thôn không bao lâu, hân lại ở bên đường nhìn thấy, có một nam tử đang tranh chấp cùng một thôn phụ trẻ tuổi. Hoi nghiêng tai, liền nghe lời nam tử kia ủy khuất thuận gió truyền đến:

“Đại tỷ, oan uổng quá!”

“Trời già tại thượng, tấm khăn che kia của ông quả thực chỉ là gió lốc thổi xuống, không liên quan gì đến ta; ta chỉ bắt quá

vừa mới đi ngang qua...”

Chỉ một lúc sau, hắn mở miệng liền tìm được một gian nhà tranh gia đình, cùng lão ông trong phòng kia xin nước uống.

Ông lão kia cũng khá nhiệt tình, lập tức mời ba người vào trong nhà, lại múc ba chén nước trong bếp, bùng thút tha giải khát cho bọn họ.

Đợi một hơi uống xong, lúc tỉnh lại đang muốn mở miệng cảm tạ, chợt thấy chủ nhân đưa tay ra nói:

“Mấy vị đạo cô đạo gia, phần thưởng là ba mươi văn tiền!”

“Hả?”

Vừa nghe chủ nhân nói vậy, thiếu niên kinh ngạc nói:

“Ta nói lão trượng, ngài đây cũng không phải trà nóng, xin bát nước uống cũng cần thu tiền?”

Thấy hắn kinh ngạc, lão hán gầy gò cũng có chút xấu hổ. Nhưng dừi một lúc, vẫn mặt mũi đau khổ giải thích với mấy tên lũ khách này một phen.

Hóa ra, thôn xóm này tên là Liễu Thụ Trang, thuộc địa giới Kinh Dương. Đi về phía bắc, cách một tòa Trì trấn, chính là sông nước Thủy, huyện thành Kinh Dương ngay tại bên kia sông. Lúc đầu, tới gần sông lớn nước Tỳ Hưu, Khối ruộng này của bọn họ cũng coi như năm nào cũng mưa thuận gió hoà, tuy rằng đất đai không nhiều, ấm áp cũng dư dả. Nhưng không biết sao, năm nay vào xuân, mùa xuân vốn mưa sa triền miên, lại đã qua một hai tháng không mưa; sông nước vốn sóng cuộn cuộn cũng gần như khô cạn.

Nói đến chỗ này, lão già kia lông mày chau lại, sầm khò nói:

“Địa giới chúng ta, nhiều đồi núi, vốn dĩ ít ruộng. Hạt giống trồng lần trước, khô hạn không thể xuất mầm. Thôn chúng ta, chỉ dựa vào mấy chục mẫu ruộng mỏng này để bào thực, không ra hạt giống, cũng không có cách nào khác, đành phải cắn răng, lại chen chúc làm lương thực, gieo trồng lần nữa. Ai ngờ, hơn nửa tháng trôi qua, vẫn không có lấy một chút mưa nào!”

“Cho nên thật sự để cho ngài chê cười, uống nước còn thu tiền. Không dỗi gặt tiểu đạo gia nói, nước uống vừa rồi cho ngài mấy vị, đều là từ trong giếng sâu miễn cưỡng có nước kia gọi đến...”

Nghe hắn nói đến đây, tỉnh lại không cần nhiều lời nữa, lập tức từ trong tay áo lấy ra ba mươi văn tiền, một văn giao cho lão hán.

Thấy tiểu đạo gia đưa kiếm này để nói chuyện như thế, lão già kia sau khi tiếp nhận đồng tiền, không ngừng nói lời cảm tạ.

Thấy thôn ông này cũng rất thực sự, mở miệng hỏi vài câu:

“Lão trượng có thể nói cho ta biết không, vừa rồi đào rất nhiều hố vuông ở gần thôn xóm này? Không biết có tác dụng gì không. Còn nữa, sao có thể nhìn thấy một vài nữ tử, che mặt, ở đó...”

Nói đến chỗ này, thiếu niên muốn nói lại thôi. Chỉ nghe lão hán kia đáp:

“Bẩm Đạo gia, những cái hố kia, kỳ thực vốn đều là hồ nước. Trán này của bọn ta, chính là lấy tên từ những ao nước bốn phương này. Chỉ có điều, hiện tại thời tiết khô hạn, những ao này đều khô, ai!”

“Những bé gái kia nha... Kỳ thật cũng không trách bọn họ. Thôn chúng ta có nhiều người, hiện tại khẩu phần ăn đã ít, phần lớn người ta không có tiền dùng, những bé gái này liền vội vã tìm chồng gả đi. Ai, ngược lại để cho người xứ khác chê cười, bất quá bọn họ cũng không có cách nào...”

“Thì ra là thế!”

Nghe thấy lời của Lão Ông, mới mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cáo biệt thôn ông, ba người bọn họ một đường lo sợ, tiếp tục đi về hướng bắc.

Ước chừng qua khoảng mười dặm, liền đi đến phiên trấn hình vuông mà thôn ông đã nói.

Vừa ở trên đường phố Phương Trì phòng xá hợp lại không bao lâu, đường chủ Thượng Tứ Hải lắc lư một đường, liền nghe

phía trước cách đó không xa, đang truyền đến một trận ồn ào náo động.

Vừa nghe náo nhiệt như vậy, hắc vôi vàng tụ họp hai vị môn nhân, nhanh chân chạy tới chỗ trung tâm của trấn có tiếng sóng vang trời kia.

Đi tới gần, mới phát hiện trên chỗ đất bùn vàng rộng lớn kia, có vài cọng dương liễu, dựng một cái đài vuông, dùng vải thô đỏ sậm che kín mặt đài, bên cạnh còn dựng thẳng một cây cờ màu vàng, phía trên viết mấy chữ to bằng mực đen xiêu vẹo:

“Luận võ chiêu thân”!

“Ha ha ha, xấu hổ! Đi nhiều như vậy rồi, rốt cuộc cũng khiến cho ta có được sự náo nhiệt như thế này.”

Thiếu niên thấy hành trình không có gì lạ, thấy thế đại hỉ, vôi vàng kéo nhị nữ vào đám người, cùng những người khác vây quanh lôi đài xem náo nhiệt.

Chỉ thấy cái bục trước mắt này không cao, rất thô ráp, nhìn sơ qua thì thấy nó được dựng lên trên băng ghế có lót một ít vải đỏ. Bây giờ trên đài, hai người một nam một nữ đang đứng. Trong đó có một nam tử mặt vàng đáng người trung bình, đang bước từng bước trên bục; một bên sau đài là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp.

Vừa nhìn thấy nữ tử trên đài, ánh mắt bắt chuyện của hắc nhất thời có chút khó mà rời đi được.

Thì ra, nữ tử phía sau đài này trên người, mặc váy mỏng màu vàng trắng giao nhau. Hai đoạn váy có hai chỗ giao nhau, lộ ra cái bụng mềm mại bôi trắng, phối hợp với dáng người phiêu đảng không ngừng lay động như lá sen của nữ tử, thật sự là phong tình vạn chủng.

Càng kỳ lạ chính là, trên khuôn mặt uyển chuyển của nữ tử này, không biết tại sao lại dùng một cái khăn đen, che kín hai mắt, làm cho người ta nhìn không ra ánh mắt của nàng.

Lại nhìn một hồi, trong lòng suy nghĩ một phen, thiếu niên mới có bưng tỉnh:

“?!”

Lộ bụng ở giữa, đúng là Giao Bằng, đang định cự tuyệt, ngược lại càng khiến người ta suy nghĩ mơ hồ hơn so với mắt sáng!

Nghĩ thông suốt điểm này, Tứ Hải đường chủ bắt giắc nuốt nước miếng một cái, trong lòng đại khen chiêu người thân này trang phục quá tuyệt vời, cũng không biết là mời cao nhân phương nào thiết kế.

Đang cùng người rảnh rỗi dưới đài nhìn lên lôi đài, chợt thấy vị trung niên hán tử mặt vàng gầy gò, răng cửa rộng lớn, ôm quyền nói ra:

“Các vị hương thân, hôm nay còn ai lên đánh lôi đài hay không?”

“Để ta!”

Vừa dứt lời, liền có một vị đệ tử trẻ tuổi ứng thanh đứng lên, nhảy lên đài, ném vào trong bao quần áo trên lôi đài một thỏi bạc, sau đó liền kéo tư thế ra, chuẩn bị tranh đấu cùng hán tử kia.

“Vì sao phải đưa bạc?”

Thấy đệ tử thân cận năm đó giao tiền, bắt đầu khó hiểu, liền xoay mặt hỏi vị khán giả bên cạnh về mặt hưng phấn. Nghe hán tử hỏi, khán giả cũng không quay đầu lại, trong miệng trả lời:

“Đây là quy củ. Mỗi lần thượng đài đánh một hai lượng hoa văn ngân.”

“Đắt như vậy sao!”

“Quý? Đáng giá a! Còn hơn một hiệp, vậy tiểu nương tử phải cởi bỏ một bộ quần áo! Nếu là một trận lôi đài thắng được bốn hồi, tiểu mỹ nhân kia liền quy cho người đánh lôi đài! Chí ít cũng có thể thắng được chút ngân lượng.”

Vị khán giả thuận miệng trả lời, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm lên trên đài không chớp mắt.

Nghe hán tử nói vậy thì ly kỳ, thiếu niên lập tức ngạc nhiên. Đang định hỏi lại, lại thấy tất cả mọi người bên cạnh chỉ lo lẳng nhìn, toàn tâm toàn ý xem trên khán đài tranh đấu, cũng không lên tiếng, cùng bọn họ quan sát trên lôi đài.

Chỉ thấy hai người trên đài kia, người đến ta đi, quyền đâm cước quét, chính là đánh đến quên cả trời đất. Mà người dưới đài, lúc này đúng là vạn chúng một lòng, tất cả đều nắm quyền kêu gào, cổ vũ cổ vũ cho người trẻ tuổi đánh đài kia!

Bị bầu không khí xung quanh ảnh hưởng, thiếu niên của Tứ Hải đường chủ bước tới, cũng hô to gọi nhỏ theo.

Chỉ tiếc, thanh âm cổ vũ khí thế kinh người này, lại tựa hồ không có hiệu quả thực tế gì. Qua không chừng một lát, chỉ nghe “Bành” một tiếng vang, vị đệ tử đánh lôi đài kia đã bị lôi chủ một cước quét xuống đài.

“Ai ui!”

Một tiếng thở dài to lớn từ trong miệng những người đang vây xem không hẹn mà cùng phát ra.

Thấy lại thắng một trận, hán tử kia trên mặt cũng không có vẻ gì đắc ý, chỉ hướng dưới đài ôm quyền, hòa ái nói:

“Đa tạ, đa tạ! Công phu quyền cước hôm nay của Vương tiểu ca lại tiến bộ. Lần này ca ca vượt qua, ngược lại so với hai ngày trước phải có sức mạnh hơn nhiều!”

Cười cười, lại nhìn lướt qua dưới đài một vòng, lớn tiếng nói:

“Các vị, nghe vậy có lời, “Quyền bất ly thủ, Khúc Bất Ly”. Xem ra những người đọc sách kia cũng không lừa gạt chúng ta. Các vị không thấy vậy, mấy ngày nay Vương tiểu ca càng đánh càng lợi hại sao? Nói không chừng làm thêm mấy lần nữa sẽ thành phu muội của ta!”

Nghe được lời này, dưới đài lại lập tức rung động một trận. Vị Vương Tiểu Ca kia nhìn cách ăn mặc rõ ràng là công tử nhà giàu, nghe xong cũng phấn chấn không thôi, đứng đó dang tay ra, tựa hồ chỉ chờ đau đón trên người hơi giảm bớt, liền muốn lên đài tỷ thí tiếp.

Không cần phải nói, hán tử trên đài kia chào hỏi nhiều hơn, lập tức lại nhảy lên một vị. Bất quá, cùng dạng vừa rồi, qua không bao lâu lại bị một quyền đẩy xuống đài.

Sau mấy lần như thế, dần dần không còn ai vội vã đi lên nữa. Dù sao, mẹ trẻ kia mặc dù sinh ra đã xinh đẹp, nhưng ca ca

của cô ta võ nghệ cũng thật sự cao cường, tuy rằng mỗi lần thắng bại, tựa hồ chỉ là một đường, nhưng cuối cùng người xuống đài, nhất định là vị đả lồi giả kia.

Xem ra, nếu lại vội vàng đi lên, cũng chỉ là tặng không tiền cho người ta. Trong lúc nhất thời, cái đài tử võ vô cùng âm ỉ này vốn là có chút tế nhị khi luận võ chiêu thân đài vô cùng,

Nhưng vào lúc này, chợt nghe một thanh âm vang lên nói:

“Hôm nay hãy để ta tới lĩnh giáo vị cao nhân này.”

Mọi người nghe vậy, thấy có người ra mặt, nhất thời vô cùng phấn chấn, lại bắt đầu cổ vũ, cổ vũ cho vị vừa nhảy lên đài khiêu chiến kia.

“A? Ca ca cũng muốn đánh lồi đài sao?”

Nhìn người trên đài, vẻ mặt mới lạ của Tiểu Quỳnh Dung.

Thì ra, vừa rồi vị này găm thét nhảy lên đài, không phải ai xa lạ, chính là đường chủ của Tứ Hải Cung Thượng Thanh Hải đã mở miệng.

Chỉ nghe “leng keng” một tiếng, một đỉnh bạc ước chừng một hai tầng, lại rơi vào túi da vàng đã tập hợp không ít vàng bạc. Sau đó, liền thấy vị đạo sĩ thiếu niên này chấp tay, cười nói:

“Vị anh hùng này, xin chỉ giáo.”

Mà nam tử mặt vàng này, chợt thấy một vị đạo sĩ đi tới, trong mắt hiện ra một chút chần chờ. Bất quá dị sắc này cũng chỉ là thoáng qua tức thì. Nhìn bộ dáng tiểu đạo sĩ trước mắt này, hán tử trong lòng nặng lại yên ổn:

“Hắc, chẳng qua chỉ là con nít, cũng muốn ăn mận? Đợi một lát đừng đánh khóc ta!”

Trong lòng đổi ý, ngoài miệng lại nói:

“Tốt tốt tốt tốt, chúng ta cùng nhau so sánh. Liền nhìn xem Tạo Hóa của Đạo gia như thế nào.”

Cuối cùng, lại nói đùa:

“Tiểu đạo gia à, muội tử ta phỏng chừng đã rất nóng rồi, hy vọng ngài có thể để cho nàng mát lạnh chút ít, nhanh lên, ha

ha!”

“...?!”

Lời này vừa nói ra, dưới đài lại cổ vũ một trận, tất cả mọi người đều vận đủ khí lực, hò hét trợ uy cho thiếu niên trên đài. Nhìn điệu bộ này, thật có thể nói là “Cùng chung kẻ địch”!

Nghe thấy hán tử nói đùa, bắt chuyện cũng nhếch miệng cười, thuận miệng trả lời:

“Dễ nói dễ nói.”

Hắn lúc này, phảng phất lại về đầu đường năm đó chơi đùa, chính là dựa vào giọng điệu giang hồ.

Vì vậy, tiếp theo hai người bắt đầu dùng quyền cước đánh tới.

Hai người cứ như vậy ngaoi tới ta đi đấu, mọi người dưới đài cũng nhìn không ra điểm gì thần kỳ. Nhưng, vị hán tử mặt vàng đang tranh đấu cùng thiếu niên kia, lại càng đấu càng kinh hãi. Bởi vì ước chừng mười mấy hiệp, hắn phát hiện tiểu đạo sĩ trước mắt này, lại có một thân khí lực tốt, quyền cước lại mùi phần lạnh lợi, trong lúc nhất thời hắn đánh không xuống!

“Hay là cho hắn chút ngon ngọt? Không dùng thủ đoạn nữa?”

Sau khi đánh nhau sống chết, trong lòng hán tử suy nghĩ.

“Không được!”

Vừa nghĩ ra ý này, liền lập tức phủ quyết, bởi vì không biết vì sao, hán tử cường tráng hiện tại, trong tiềm thức lại mơ hồ dâng lên một tia sầu lo. Sau một phen suy nghĩ, liền nghĩ khăn trương đem tiểu đạo sĩ này khu xuống đài.

Hạ quyết tâm, hán tử này trong mắt liền hiện lên một phần dị sắc không dễ phát giác, sau đó tại thời điểm giao thoa cùng thiếu niên, trong tay ám vận kỳ công, tại trước mắt thiếu niên không để lại dấu vết nhoáng qua.

“Hôn mê cũng ngất...”

Bỏ qua thân hình, hán tử mặt vàng trong lòng vẫn thông dong mặc niệm, chỉ chờ huyền hoặc của huyền nhi trước mắt, sau

đó lại đá một cước hấn xuống đài ——

“Ai da!”

Quả nhiên, mọi người nghe được một tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai!

“Mà thôi! Dù là đạo sĩ cũng không đủ, tuổi quá nhỏ.”

Đang lúc mọi người tiếc nuối, lại chợt thấy người đứng ở trên đài kia, xoay người sang chỗ khác, khẽ khom lưng một cái, sau đó ngẩng đầu cao giọng nói:

“Cô nương, xin mời người đi gỡ vải bố trên mắt!”

Người xem dưới đài lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng lau mắt nhìn qua, lại phát hiện người dừng lại trên đài vừa rồi chính là thiếu niên đạo sĩ lên đài đánh lôi đài! Mà vị hán tử đang lấy tay vịn thắt lưng, chật vật không chịu nổi bò lên đài kia, chính là người bày lôi đài kia!

“Rào!”

Vậy mà thắng!

... Chỉ tiếc, tiểu đạo sĩ này thật không biết thú vị. Tại sao lại đi tháo miếng vải rộng không quá một tấc kia xuống? Đáng tiếc!

Chỉ có điều, mới vừa oán trách, người tốt ở dưới đài liền nghĩ đến, tiếp theo còn mấy hiệp, dựa theo công phu của tiểu thần tiên này, hôm nay có lẽ có thể nhìn thấy... Lau nước miếng nơi khóe miệng, tiếng rít gào dưới đài lại nổi lên, hơn nữa càng thêm cuồng nhiệt so với lúc trước!

Cũng khó trách bọn họ kích động như vậy: Phải biết rằng, đạo sĩ này là người đầu tiên có thể vượt qua một hiệp đầu tiên trong ba ngày nay!

Trong lúc mọi người đang cổ vũ, cô gái xinh đẹp kia cũng dựa theo lời hứa, nhẹ nhàng nâng bàn tay, chậm rãi tháo dải vải đen đang che trước mặt xuống.

Giống như một thanh đao hạ xuống, tấm vải che dày vừa rơi xuống, dưới đài lập tức vang lên tiếng hò hét, trở nên yên lặng. Bởi vì, giờ phút này, mọi người dưới đài chỉ thấy một đôi mắt yêu mị vô cùng, lưu chuyển tình nghĩa nồng đậm, chớp mắt đã

lao xuống dưới đài. Ánh mắt linh động lập tức nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm như hoa mùa xuân kia trở nên tôn lên yêu nhu như nước!

Chỉ thấy nữ tử này, khóe mắt mỉm cười, khóe miệng cũng mỉm cười, nhìn người đánh lòi đài trước mắt nói:

“Thiếu niên lang, mong cái gì lấy lòi...”

—— sáu chữ ngắn ngủi này, nói thẳng mức độ mềm mại giống như vụn: “Cái gì” trong miệng nữ tử phát âm, nói rất giống chữ “Mục” sau đó, khép lại liên tục mềm mại, thật là vũ mị kiều miều khó tả!

“Quả nhiên!”

Nhìn bộ dáng người này của cô gái, thiếu niên đường chủ tuy vẫn mỉm cười nhưng trong lòng trấn tĩnh nghĩ:

“A, may là trước khi lên đường, lắng nghe Thanh Y đạo trưởng dạy bảo một phen, hôm nay quả nhiên dùng tới.”

“Ừm, cũng may là bình thường lúc không có việc gì ta liền cực lực đi nhìn chăm chăm Doanh Tuyết Điệp, hôm nay mới được đến trước thuật này, không đến nỗi mềm cả gân cốt rồi!”

Trong lòng đang nghĩ gì đó, chợt nghe thấy vị lòi đài bên cạnh vừa bò lên, chợt kêu lên:

“Vị tiểu đạo gia này quả nhiên bản lĩnh cao cường! Nhưng vừa rồi ta không sử dụng công phu chân chính của “Đại Xi lang” nên mới không cẩn thận với Đạo nhi của ngươi!”

“Tiếp theo, hắc hắc, ta phải thi triển tuyệt kỹ phân gân vỡ xương của sư môn; đến lúc đó chỉ cần chịu đòn, thì chính là không chết thì tàn phế! Ngươi xem, ngươi cảm bạc rồi đi hay là...”

Lời đe dọa này vừa nói ra, chợt nghe dưới đài vang lên giọng nói của một đứa bé:

“Vị đại thúc kia không nên hù dọa trẻ con! Ca ca ta có bản lĩnh lớn đấy!”

Người nói chuyện chính là tiểu nữ oa xinh đẹp kia. Lúc này, tiểu nha đầu này đang giận dữ bác bỏ trong đám người dưới đài.

Khoa ca ca một câu, liền thấy đứa bé gái hưng phấn này, nhảy nhót ở đó, không ngừng khuyến khích cổ vũ:

“Ca ca ơi, hôm nay đệ phải cưới sạch y phục của tỷ tỷ ấy!”

Lời vừa nói ra, đám người dưới đài lập tức cười to ầm ầm. Sau đó, chính là tiếng ủng hộ hòa theo phô thiên cái địa. Trong tiếng reo hò này, càng có người nôn nóng không nhịn nổi, nhét vào tay tiểu muội muội đáng yêu phi phàm này một thỏi bạc lớn, vỗ bộ ngực cam đoan, bảo nàng không cần lo lắng phí tổn đạo sĩ ca ca của nàng đánh lời đài hôm nay!

Thấy được mọi người ủng hộ, tiểu nha đầu không khỏi đắc ý phi phàm, nắm tay nhỏ bé không ngừng vung vẩy trên đài, kêu đường chủ ca ca nhất định phải thi triển ra toàn bộ công phu lợi hại!

Đúng lúc tên Khương Tuyết đang đứng cạnh tiểu nữ oa luống cuống tay chân, thì gã đã thấy thiếu niên Đường chủ trên đài kia quay đầu lại cười một tiếng rồi nói:

“Muội muội à, ai nói ta muốn cưới y phục của nàng ấy?”

“Hôm nay ta đến đánh lời đài, chẳng qua là muốn thử xem có thể thắng toàn bộ vàng bạc trên mặt đất này hay không!”

Lời vừa nói ra, mọi người dưới đài đều ngạc nhiên. Mà hai người bên cạnh hắn, trong mắt lập tức hiện ra vài phần cổ quái!

“...!”

Chương thứ ba bị mê tình Yêm, ai nhận ra Băng Tâm Ngọc Hồ.

Vừa nghe vậy, thần sắc đôi nam nữ kia lập tức đại biến.

Chỉ nghe hán tử nọ nói:

“Bằng hữu, nếu người chỉ muốn thắng tiền, vì sao vừa rồi phải giao một lượng bạc?”

“Ừm? Lời này của người là có ý gì?”

“Chẳng lẽ người không biết quy củ của lô đài này? Nếu chỉ vì phần thưởng vàng bạc, mỗi lần chỉ cần giao năm trăm văn tiền!”

“Là như vậy à!”

Vừa nghe lời ấy, thiếu niên lúc này đại hỉ, bật thốt lên:

“Sao người không nói sớm, hại ta giao thêm nửa lượng!”

Nói xong, liền muốn rút chân hướng phía trước cái túi đựng vàng bạc kia chạy đi. Chẳng qua, thân hình mới vừa lóe lên, liền dừng lại, ha ha cười nói:

“Mà thôi, cũng không vội, dù sao qua ba hiệp nữa, ngân lượng của bao quần áo này sợ là tất cả đều thuộc về ta!”

Thấy bộ dạng hẩn thẩn nhiên như vậy, vị hán tử mặt vàng vốn hùng hổ kia, nhất thời không biết phải làm sao, chỉ trừ đứng đó nói không ra lời.

Chỉ có điều, khi nghe thấy những lời này thì lập tức khiến cho mọi người xôn xao. Ngoại trừ Quỳnh Tuyết thích hợp ra, tất cả khán giả đều hoài nghi thiếu niên đạo sĩ này, có phải thần chí có chút không bình thường hay không., Đối mặt với kiêu nga xinh đẹp nhỏ như thế, thế mà chỉ muốn đi đóng vàng bạc trên mặt đất! Phải biết rằng, trong những người tay còn dư tiền này, đại đa số đã theo đôi nam nữ này, xuyên qua đường chạy vài

ngày, cho đến hôm nay đi tới trấn Phương Trì, trong hơn nửa tháng chưa từng thấy ai chỉ giao năm trăm văn tiền đánh đài!

Lại nói những hảo hán đánh lôi đài này, phần lớn đều có chút xuất thân; tuy rằng bình thường phần lớn đều keo kiệt, nhưng giờ phút này cũng coi tiền tài là cận bã. Vị gia tử nhà giàu vừa mới vỗ ngực tâng bốc Quỳnh Đình kia, bao tính tất cả phí tổn đánh lôi đài, vừa mới nghe xong trận đối đáp này, lập tức đỏ mặt, ở bên cạnh kéo cổ ồn ào, nói vị tiểu thần tiên võ lực cao cường trên đạo đài này, không cần quan tâm chuyện đánh đánh giải thưởng!

Không nói đến việc tranh cãi bên dưới, mà lại nói đánh nhau chỉ như mất điếc tai ngơ với đám đông, chỉ đứng đó tĩnh tâm ngưng thần, nặng lại kéo thể chuẩn bị đấu đá với nam tử đài chủ lần thứ hai.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe tiểu nương bên cạnh đài cao giọng vỗ eo, xiêu xiêu vẹo vẹo vẹo vẹo đi đến trước mặt người tĩnh, đôi môi son mềm mại nói:

“A ha, tiểu ca ca này, chẳng lẽ đều chương mắt ta sao?”

Lập tức, Uyển Uyển lại can đảm nói thẳng, thuận gió bay đến trong tai mọi người dưới đài, nhất thời cảm thấy trong đó ẩn chứa ai oán kiêu thẹn vô hạn, nhất thời làm cho toàn thân người ta không tự chủ nhảy lên một ngọn lửa hừng hực, hận không thể đem đầy nhật nguyệt tinh thần hứa hẹn cho người này nói chuyện! Lại nghe thiếu niên giả kia bình tĩnh nói ra:

“A, đại tỷ tỷ, ta chỉ chuyên tâm tu hành đạo vô thượng, ngẫu nhiên kiếm chút tiền may áo may đồ, mua rượu mà thôi.”

Vừa thấy thiếu niên nghe xong gia tài lời lẽ mềm mại của mình xong, thần sắc không ngờ như thường, trong mắt nàng lập tức hiện lên vài phần cảnh giác bất an. Chỉ là, cũng thoáng ngây người một chút, con mắt kiêu mị nữ tử này quay tí một vòng, liền hướng dưới đài đảo qua, sau đó liền che miệng cười ha ha nói:

“Hi hi, tiểu ca nhi lại không thành thật, bên cạnh rõ ràng bày biện hai mỹ nhân, lại nói gì chỉ tu thanh tĩnh vô vi a!”

Thì ra, ánh mắt nữ tử này quét qua Quỳnh Lệ Tuyết mặc một thân đạo đồng dưới đài, liền dùng cái này để giấu cột thành lời nói. Vốn lần này đi ra, Quỳnh Tuyết dùng hai đứa bé xinh xắn này, đều chỉ ăn mặc đạo đồng, một thân áo xanh mũ nhỏ nón nhỏ,, Nàng tận lực không để người ta chú ý. Hiện tại hai người, chiếc mũ trùm màu xám trên đầu khép lại như tóc mây, mặc áo bào rộng thùng thình che đi thân thể Linh Lung, nếu không phải lưu ý xem kỹ, rất khó phát hiện hai đạo đồng ăn mặc theo kiểu cách này, kỳ thật lại là hai vị giai nhân khoáng thế.

Chẳng qua, cách ăn mặc hết sức ẩn giấu dung mạo này, lại tránh được ánh mắt lâu năm của vị lão thủ trước mắt này. Chỉ nhẹ nhàng thoáng nhìn, lập tức xem thấu dung mạo ban đầu của hai người.

Nghe nữ tử nói năng ngả ngón như vậy, trong lòng cũng thâm nghĩ:

“Nữ tử này quả nhiên không đơn giản!”

Ngoài miệng lại tùy ý trả lời:

“Tỷ tỷ chớ quản ta lấy hay bỏ. Dù sao hôm nay đã quyết tâm, nên muốn thử xem có thể thắng được lộ trình hai năm sau này quán quanh hay không!”

Thiếu niên nghe được năm chưa đánh bạc như vậy, thần sắc đôi nam nữ lập tức đại biến. Phải biết rằng trên đất rất nhiều thỏi vàng bạc, đều là những ngày này xuyên qua sơn trại thu liễm lại; hao phí phen vất vả này, làm sao có thể làm cho người ta dễ dàng thu phục ngư ông đắc lợi!

Hầu như không có gì chần chừ, hai nam nữ này ăn ý phi thường, sau khi nghe xong lời nói, ánh mắt chỉ thoáng dừng một cái, liền lập tức biết tâm ý mỗi người. Hán tử kia khẽ gạt đầu, hơi hướng bên cạnh né qua một bên, sau đó liền đưa tay chỉnh lại quần áo nữ tử mỹ lệ, bước nhanh liên tục, hơi nghiêng về bên cạnh thiếu niên, sau đó là một tiếng kêu nhẹ nhàng:

“Đạo sĩ ca ca, người nhìn một chút, tiểu nữ tử thật không đẹp sao?”

“Được ạ.”

Nghe thấy âm thanh quyến rũ này, tỉnh ngộ mà mặt không đổi sắc, thuận miệng đáp ứng một tiếng, liền giương mắt nhìn về phía nàng - chỉ có điều, trong nháy mắt này, hấn lại lặng lẽ vận Húc Diệu Hoa Quyết lên, trên áo khoác của mình một tầng ánh sáng nhàn nhạt; mà mà mà màn sáng mà lúc này thi triển ra, đã là hào quang nội uẩn, dưới ánh mặt trời này càng không dễ bị phát hiện.

Đội thiếu niên to gan cẩn thận này, âm thầm chuẩn bị chu đáo, liền cười hì hì giương mắt nhìn về phía trước.

Ai ngờ, liền đem ánh mắt rơi xuống trên mặt nữ tử kia, đối mặt với hai tròng mắt như nước kia của nàng, thiếu niên mới đột nhiên phát hiện, ánh mắt của mình đã ở chỗ đó thật sâu hãm vào, tựa như có một loại ma lực kỳ dị nào đó, vô luận chính mình cố gắng như thế nào di chuyển, nhưng lại cũng không bao giờ có thể thu hồi lại hoàn phục...

Chỉ trong nháy mắt, hấn chỉ cảm thấy nữ tử quay người mà đứng kia, tư thế trở nên vô cùng vũ mị xinh đẹp, tựa hồ lúc nàng đứng trên hồng bố đài, đang sinh ra một vòng xoáy thật lớn. Vòng xoáy này càng xoay càng lớn, càng chuyển càng nhanh, tựa như đang hướng ánh mắt toàn bộ thân tâm hấn, tất cả đều hướng vị vụ vật trung tâm vòng xoáy kia dẫn tới.

Dường như, dưới sự dẫn dắt cực lớn này, giờ phút này, toàn bộ trời đất trước mắt hấn chỉ còn lại vòng xoáy sâu lóng lánh vạn loại phong tình phía trước...

“Ồ? Sao các nàng đều ở đó?”

Thiếu niên dần trở nên say mê, bỗng nhiên nhìn thấy cô gái kia đang mỉm cười đứng ở cuối, dường như đang dần dung hợp thành một khuôn mặt kỳ dị:

Có Nguyệt lúm đồng tiền, có yểu điệu thướt tha, có Băng thanh ngọc khiết như tuyết... Thậm chí, còn có tiểu nữ oa nhi ngây thơ đáng yêu!

Trong lúc nhất thời, thiếu niên chỉ cảm thấy tất cả cảm giác mỹ diệu trong thiên địa đều hội tụ trong chớp mắt, như sóng lớn dâng trào về phía mình. Còn mình đối mặt với sóng lớn

sắp diệt đỉnh này, lại chỉ cảm thấy một loại hạnh phúc ngọt ngào, thật giống như còn khát vọng nó đến sớm một chút, cứ như vậy mà thôn phệ mình...

Hai mắt thiếu niên mông lung, khi sắp ngã xuống đất, đột nhiên nghe được ở chỗ sâu trong tâm linh mình, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bất mãn:

“Hừ!”

Một tiếng hừ nhẹ như giận như oán như cười này, lại thoáng như chuông sớm ngưng trọng xa xăm trong núi La Phù, đánh cho thiếu niên như bị mộng yểm này bỗng nhiên kinh sợ! Mà vị kia đang chuẩn bị thừa dịp tốt này, len lén tiến lên một bước đạp bay hán tử vô lương tiểu đạo này, lại đột nhiên bị một tiếng thanh minh như rồng như gào trong nháy mắt làm kinh sợ —— thì ra hộp kiếm trên lưng thiếu niên, đang chấn động một hồi kiếm minh phá vỡ tâm hồn!

“Hồ then! Thiếu chút nữa là rơi vào tay Đạo Nhi!”

Thượng Thanh đường chủ đã khôi phục tinh táo, đang thấy toàn thân giống như vừa say ngủ một trận, mệt mỏi rồi nói không nên lời. Chẳng qua, chỉ đợi hấn tỉnh lại, tầng ánh sáng đang vận chuyển trên người lập tức khôi phục khí lực toàn thân. Dù sao cũng không thể nói nên lời., Nuốt qua hai yêu hồn, lại trải qua mấy tháng càn cù này, thiếu niên vô luận là đạo lực hay là pháp thuật, đều cách biệt một trời một vực so với lúc trước. Hiện tại một thân quang minh thuần này của hấn, sớm đã là quang mang nội, lạnh nhạt như nước.

...

...

“...”

“...”

...

Lại không nhắc nhở mình âm thầm khôi phục khí lực, lại nói vị nữ tử thi triển Mị Hoặc thuật kia, đột nhiên thấy thiếu niên không chút dấu hiệu liền tỉnh táo lại, nhất thời hoa dung thất sắc, trên mặt tái nhợt một mảnh, ngược lại như gặp quỷ!

Cũng khó trách cô gái này hoảng sợ như thế; muốn biết Mị thuật của nàng, đã không đơn giản là Hồ mị chi pháp, mà là trấn tộc chi thuật trong tộc nàng:

” Tình Yểm “

Tình Yểm này tựa như một chiếc gương mặt, có thể khiến người nhận thuật nhìn thấy trong đáy lòng hấn cho rằng là nhân vật tuyệt vời. Như vậy, bất kể tư chất người thi thuật ra sao, đều có thể đem địch thủ ra mê hoặc. Mà trên thực tế, từ khi nữ nhân này luyện thành chiêu tuyệt kỹ này tới nay, cho tới bây giờ chưa từng thất bại! Không ngờ, hôm nay lại làm hỏng tiểu đạo sĩ càn quấy này!

Khác với hồ nữ lúc này, hán tử cường tráng kia, lại bị tiếng kiếm ngân sau lưng thiếu niên chấn trụ —— chỉ trong chốc lát, bên ngoài lôi đài, bên trong hiền lành này thì “Cự Xỉ lang” hung hấn, đột nhiên hải hùng khiếp vía, chân tay tê rần, tựa hồ cũng sắp trúng “Lãn Yểm” tê liệt ngã xuống đất!

Bất quá, may mắn sau khi tỉnh táo lại, hấn thoáng ngây người một chút, liền phát hiện thanh Phong Thần trên lưng mình đang réo réo réo trong lòng, lập tức ngằm kêu không ổn, vội vàng sinh niệm làm cho tiếng kiếm ngân kinh người ngừng lại. Nghe được tiếng chấn hộp đột nhiên dừng niệm niệm, thiếu niên lúc này mới thở dài một hơi. Bất quá, trong lòng cũng có chút mơ hồ:

“Vừa rồi may mắn tiếng hừ kia thật... Chỉ là thật không rõ, Dao Quang Kiếm Linh rốt cuộc phải đến lúc nào mới chịu giúp ta đây? Sao cũng không chuẩn xác!”

Đang cân nhắc, chợt nghe hán tử bên cạnh cao giọng quát:

“Tiểu tử, đừng giả bộ ở đó nữa. Ta đây là “Cự Xỉ Lang” Lăng đăng giang hồ nhiều năm, trong tay không có một trăm cũng phải bảy mươi tám mươi vong hồn, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ?!”

“Vù vù “

Vừa nghe hán tử hùng hô to khí thế ép người, mở miệng nói, trong lòng thở dài một hơi nói:

“May quá, không bị dọa chạy mất!”

Mà hán tử này nói láo đe dọa, như thế nào có thể dọa được Tứ Hải đường chủ không biết bao nhiêu lần! Lúc này, liền thấy hắn cười hì hì, nhìn như không biết trời cao đất rộng nhẹ nhàng nói:

“Cái gì cự Xỉ Lang? Chưa từng nghe nói. Cho dù Kim Mao Hồ có tới thì ta cũng không sợ!”

Nói xong lời thật lòng này, thiếu niên thâm nghĩ Thái Hoa đạo lực, lại thêm một câu, thay đổi pháp tướng nói:

“Lang huynh, không phải là ngươi sợ rồi chứ?”

“Rốt cuộc là vẫn không thể so sánh được a?!”

“Không đâu.”

“Hả??”

Vừa sống người lại, vị Đường chủ Thượng Thanh đường luôn luôn chuẩn bị chiến đấu lại đột nhiên thấy một trận cuồng phong nổi lên, trong chớp lát trước mắt đã xuất hiện một mảng bụi mù!

Nửa thân sắc này, chờ xóa đi bụi mù trong mắt rồi nhìn lại, lại phát hiện hán tử trước đó đã không còn thấy bóng người đâu! Nhanh chóng quay đầu lại, không ngoài dự liệu, nữ tử yêu mị kia còn có tiền thật quan trọng kia, cũng đồng dạng tuyệt nhiên xuất hiện.

“Xúi quẩy! Quả nhiên là yêu quái; lại để cho bọn chúng mang theo trốn chạy!”

... Việc phát triển tiếp theo lại khiến cho vị thiếu niên này chỉ muốn khoe khoang việc ủng hộ chính nghĩa cảm thấy ngoài ý muốn. Mới vừa đi đến trước sân khấu, hắn đã nói vài câu, nhưng đã bị đám đông dưới đài âm ỉ một hồi:

“Tiểu đạo sĩ đã làm hỏng chuyện, lại chọc giận đến mỹ nhân!”

“Các đạo sĩ trên đời này, có phải ai cũng muốn bắt yêu mà muốn điên rồi không?”

“Cái gì mà yêu quái chứ, người ta mới chỉ yêu mị một chút mà thôi, quả thật hiếm có!”

Thậm chí, chỉ nghe trong đám người có người kêu to:

“Yêu quái, chỉ bằng một tiểu đạo sĩ như ngươi hiểu rõ! Ta đã sớm biết nàng ta rồi! Hắc hắc, hồ nữ đáng thương đáng yêu của ta ơi, không biết bị đạo sĩ thôi nhà ngươi dọa một cái, ở lúc ta sinh ra còn có thể không thể gặp lại nàng nữa!”

Vì vậy, vị thiếu niên một lòng hiệp ý này, lập tức bị Thần ghét quỷ Yếu, Thiên phụ chỉ, ngay cả lúc mang theo hai nữ tử mặt mày xám như tro chạy trốn chết, từ phía sau lưng mơ hồ truyền đến tiếng hô hào đau đớn:

“Ông Trời ơi... ta vừa nhìn thấy bộ dáng của nữ tử ban đầu nhiều năm trước, đã bị tiểu đạo sĩ vô lương này quỷ huyết hết rồi!”

Lần đầu tiên hàng yêu đã thất bại, Trương đường chủ cho đến khi bước nhanh ra khỏi trấn ba bốn dặm, trong lúc vội vã nhìn lại đám người sau lưng cũng không có tức giận đuổi theo, lúc này mới định thần lại, bắt đầu đi không chút hoang mang. Một ngày này, dưới sự thống lĩnh của Trương đường chủ, ba người này đã chạy trốn hai lần, nhớ lại cảm thấy vô cùng xúi quẩy.

Dẫn nhị nữ đi về phía trước, thiếu niên này tránh không khỏi thầm kêu không may, thầm nghĩ mình hành hiệp trượng nghĩa không được, ngược lại còn kèm theo một lượng bạc trắng, một thân đủ loại mắng chửi, thật đã thành điển hình “Trộm gà không được ăn mồn”, không được còn mất năm gạo”!

Bất quá, sau khi tỉnh ngộ lại ảo não, cũng cảm thấy rất kỳ quái. Vừa rồi hai nam nữ kia bày lời dãi, tại thời tiết đại hạn vật tăng vọt lừa gạt tiền tài, tất nhiên mười phần đáng ghét; nhưng nghĩ lại, hai người bọn họ đã có thủ đoạn như thế, lại có thể tới lui tự nhiên, vậy tại sao không trực tiếp đi vào thất thất cướp lấy vàng lấy bạc? Như vậy không phải càng dễ dàng! Như thế phí tâm phí sức, dựng lời dãi lừa người ta tiền tài?

Hiện tại hai người hẩn làm như vậy cũng không giống hai yêu linh đặc đạo, mà giống như hai kẻ lừa đảo đi khắp ngõ hẻm.

Trong lòng toát ra nghi hoặc, Trương đường chủ liền vắt óc suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy vô luận giải thích thế nào, đều

nói không được rõ lắm. Đang lúc cảm thấy phiền muộn, đột nhiên nghe tiểu muội muội bên cạnh, cũng đang bối rối khó hiểu hỏi:

“Đường chủ ca ca, lúc này tại sao tất cả mọi người đều không lên tiếng, chỉ há to miệng?”

Bị tiểu nữ hài nhi hỏi như vậy, đường chủ ca ca nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, hơi ngừng lại một chút, mới có chút lúng túng trả lời:

“Vừa rồi mọi người không lên tiếng, đều là bởi vì vị đại tỷ tỷ kia.”

“Ừm! Quỳnh Huyền cũng có cảm giác được. Vậy đại tỷ tỷ là dùng biện pháp gì đây?”

“Thuật mị hoặc mà nàng dùng kia gọi là mị hoặc. Thuật mị hoặc này vừa thi triển, có thể khiến nam tử chúng ta bất luận già hay trẻ, tất cả đều không thể đi nổi, không đi nổi... Ngay cả bí thuật tuyệt kỹ của ta, Húc Diệu Hoa Quyết cũng ngăn cản không nổi!”

“Oa, lợi hại như vậy nha!”

“Đúng vậy, đây chính là tuyệt kỹ sở trường của nữ hồ tinh!”

“Thật sao?! Nhưng tại sao Quỳnh Huy lại không biết?”

Người kia lại im lặng không nói gì.

Hóa ra tiểu muội muội này của hắn trong tiềm thức vẫn coi mình như tiểu hồ ly. Dù sao thức tỉnh ca ca mà nàng tín nhiệm nhất, đối với bản thể kỳ lạ của nàng cũng không nói nên lời, cho nên từ trước đến nay không thể từ căn nguyên mà thay đổi cách nhìn thân phận của tiểu nha đầu đối với mình.

Lại đi được vài dặm, một trận chạy thật nhanh vừa rồi, bất giác lại có chút khát nước, nhìn chiếc lá khô ở ven đường dựng lên, không khỏi lại nhớ tới chén nước nhỏ trước kia. Nhưng vào lúc này, vừa hay nhìn thấy tiểu Quỳnh Hân ở bên cạnh nhảy nhót. Lần này, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vỗ đầu nói:

“Ôi chao! Làm sao mà thật ngốc nghếch vậy, cũng không nghĩ tới Quỳnh Chỉ có thể biến ra nước trong! “

Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ pháp thuật về mặt này về phía thiếu niên, lập tức hiểu ra, tranh thủ thời gian thúc giục tiểu nha đầu biến thành nước sạch cho hắn, trước tiên vẩy vào trên người tuyết ứng, sau đó lại xông vào miệng hắn, giải khát.

Chỉ nghe thấy ca ca thỉnh cầu, Tiểu Quỳnh phốc không chút nghĩ ngợi, đáp ứng một tiếng thanh thúy, liền bắt đầu nghiêm trang làm phép —— chỉ thấy nàng cười hì hì, nháy mắt, chợt có một màn nước nhỏ, “Vù” một tiếng rơi vào trên mặt tuyết, lập tức đem nàng tưới như mưa sau lễ hoa, dung nhan kiều diễm thanh khiết nhất thời thanh nhuận hơn rất nhiều.

Thấy tiểu nha đầu làm phép thành công, Tứ Hải đường chủ đã yết hầu như khói vàng lập tức hoan hô một tiếng, thúc giục tiểu Quỳnh Thố lại đổ chút cam lộ vào trong miệng hắn.

Không may chính là, tiếp theo bất luận Tiểu Quỳnh Thố thế nào nháy mắt ra hiệu thế nào, nhưng rốt cuộc cũng không thể hạ xuống chút nước nào!

“Không phải chứ? Trùng hợp vậy sao?!”

Thiếu niên chờ đợi Cam Lâm lâu ngày, đang phát ra tiếng kêu rên vô cùng thê lương. Xem ra, tựa hồ là Tiểu Quỳnh Thố này pháp thuật thật sự rất linh, thoáng cái đem toàn bộ hơi nước xung quanh đều dùng hết!

Thấy tình huống bi thảm của ca ca, tiểu muội rất bất an, liền về mặt xin lỗi thành khẩn đề nghị:

“Ca ca, không cần gấp, ngươi xem trên mặt Tuyết Liên tỷ còn có chút giọt nước, ngươi đi liếm dịu dàng...”

... Cứ như vậy đi trên dịch đạo hiện ra ánh sáng trắng hơn mười dặm, ba người mở miệng nói liền thấy một đầu giường lớn, đồ vật vất ngang trước mặt mình.

Ừm, đây chính là sông nước Tỳ Hưu lớn bắt nguồn từ Đại Minh lĩnh ngoài trăm dặm à?

Qua được con sông này, liền nên cách Ly Dương không xa...

Chương thứ tư nhân vân trú ảnh, vào đào nguyên mà hỏi thăm.

Lộ trình vắng ngắt, bắt chuyện liền câu được trò chuyện cùng Quỳnh Huy câu được câu không, ngẫu nhiên cũng trêu chọc cô bé thanh nhã kia. Không bao lâu, ba người bọn họ liền tới trước mặt dòng sông lớn nước lã vắt ngang đồ vật kia.

Tuyền Thủy Hà, là dòng sông lớn nổi tiếng ở Lĩnh Nam. Hôm nay đợi hấn đi tới gần xem xét, quả thấy con sông này khí thế bất phàm:

Giữa hai bờ sông, ước chừng có ba bốn dặm. Từ bên này ngưng mắt nhìn về phía đối diện, dù nhãn lực của hấn có tốt đến đâu, cảnh vật ở bờ kia rơi vào trong mắt, cũng chỉ là vẻ hòa ái mật mù, nhiều nhất, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái của bờ sông đối diện.

Chỉ bất quá, thủy hà này tuy rộng lớn, nhưng hiện tại nước sông không rộng lớn như vậy. Vì trời hạn, nước sông này chỉ rộng bằng nửa bên bờ hai bên, nước cách bờ rất xa. Từ bờ sông đến bên hồ, lộ ra một mảng lớn lòng sông khô cạn, bên trên hiện đầy đường vân rạn nứt. Cái mảng nước bùn đã bị nắng gắt làm tan thành đất khô này, còn cắm lác vào vỏ sò đã chết từ lâu.

Tĩnh lại ba người đi cuối đường, chính là đến bến đò dừng vào sông Kính Thủy. Bất quá, lúc này chân chính độ thuyền đón khách, cách bến Thạch Độ này khoảng trăm bước.

Chạy tới bến đò, hấn cũng không nôn nóng đi đợi độ thuyền, mà là đi lòng vòng một hồi trên bãi sông. Bởi vì lúc này trên giường chiếu bao la lộ ra, chính là nơi tụ tập náo nhiệt phi thường. Nếu từ xa nhìn lại, ngược lại giống như chợ phiên.

Trong những người này, không ít người là tới lấy nước. Tục ngữ nói “Đại Hà thiếu Thủy Tiểu Hà”. Tựa như thôn trấn một đường đã nhìn qua trước đó, trong hồ nước phần lớn đều khô cạn. Cư dân gần trái gần như đều phải đến Kính Thủy Hà lấy nước. Hiện tại những nam nữ lấy nước này đang đi lấy nước.,

Chính đang từ trong dòng Truy Hà đem nước vắt và hấp thu vào trong thùng gỗ, sau đó hoặc chọn hoặc đẩy hoặc đưa về nhà cách đó vài dặm. Ở trong đám người lấy nước nổi lên không dứt này, cũng sinh động không ít con cá mập lớn nhỏ, mang theo thùng nước nhỏ phân ưu thay đại nhân.

Trừ những người đi lấy nước, còn lại phần lớn là dân chúng Kỳ Vũ.

Không ít lão nhân, đang ở trên bờ sông đốt hương nến, cung phụng đồ ăn, hướng về phía mặt sông thành kính bái phục cầu chúc. Khi nghe được từ phía sau bọn họ đi qua, nghe được bọn họ đều là ở cầu Long Vương khai ân giáng mưa. Mà những nam nữ trẻ tuổi kia, thì thân mang phục sức tươi đẹp, mười mấy hai mươi người vây thành một vòng, khoa chiêng gõ trống, khu quỹ niệm chú, nhảy múa dữ dội, chính là dùng để khu trừ hạn quắc.

Sau khi lướt qua bọn họ, bắt chuyện lại nhìn thấy bên bờ đê có một đám người đông nghịt, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, không ngừng cầu nguyện với mấy bức họa trên mấy cây đại thụ ở trung tâm.

Từ con mắt trong đám người nhìn vào chính giữa, phát hiện trong những nữ tử trần trụi, phần lớn đều vẽ hình dáng mơ hồ, một thân áo đỏ, dựa bên cạnh cây khô màu đỏ, mái tóc dài như lửa quần quanh ngọn cây. Trên đỉnh đầu nàng còn có vài con chim tước màu đỏ bay loạn. Những thiếu niên này mắt đỏ như hồng, độc thuộc lòng sách, cũng không xa lạ gì, chính là nơi đại biểu cho vùng đất như bị thiêu đốt.

Đứng sau vòng người, nghe được rõ ràng, những thiện nam tín nữ này đang ở đó hứa sẽ có vô số đồ ăn, khăn cầu hạn đại thần phát thiện tâm, sớm đẩy nhanh tốc độ lên đường, nhanh chóng trở về động phủ, hoặc sớm ngày tiên du bất cứ nơi nào khác.

Nhìn trên bãi sông này hoặc khu hoặc cầu, thái độ đối với Hạn Tiêu hoàn toàn tương phản, lại có thể đi trên cùng một mảnh bãi sông nước không trái với bình an vô sự, ngược lại để cho Thượng Thanh đường chủ không tin quỷ ma âm thầm lấy làm kỳ, nghĩ thâm:

“Thế này có được xem như là ” đe dọa lợi hại” không?”

Tai nghe các thành tâm cầu khẩn thành khẩn này, trong lòng rất không cho là đúng. Nếu là mình đọc qua điển tịch ghi chép lại không sai, thì theo mình thấy, đại dương đại hạn này, thật không quá giống như là hạn hán. Phải biết rằng Hạn Khuyết này chính là thượng cổ đại thần, không xuất hiện thì đã là thiên lý, nào có thể như bây giờ, chỉ là trong phạm vi trăm dặm thiếu một chút nguồn nước.

“Có lẽ, Hạn tình trước mắt, chẳng qua chỉ là tự nhiên mà thôi, thực không có gì kỳ lạ.”

Trong lòng nghĩ như vậy, tỉnh lại không khỏi cảm thấy khát khô trong miệng, liền tranh thủ lôi kéo Quỳnh Huyền mang theo công việc tuyệt, đến gợn sóng nước róc rách tiêu khát. Sau khi uống sáng khoái một phen, ba người liền tìm một con thuyền vượt sông. Vì Viêm hạn hán mà bên trong cảnh nội Dương đã giá thành tăng vọt, lần độ sông bình thường này Trương đường chủ tốn sáu mươi đại văn.

Qua sông Truy Thủy, vừa đi được một hai dặm, mặt trời chói chang trên bầu trời chiếu xuống, nghe được lại cảm thấy toàn thân nóng bức khó nhin nổi, liền thỉnh Quỳnh Tiểu Pháp sư lại lần nữa làm phép, cho nên hần và Tuyết phúi lên đầu hai người hảo hảo dính một phen. Theo cách nghĩ hiện tại, nơi này cách thủy lam rất gần, hơi nước rất nhiều, cách làm của bé gái hần là rất dễ dàng.

Ai ngờ, thật ra là người tính không bằng trời tính, lần này Tiểu Quỳnh Tiêu vừa ở trên mặt Tuyết Ứng tỷ tỷ của nàng lại tưới qua một lần, lúc đến phiên đường chủ ca ca của nàng, lại không có giọt nước!

Lần này, thiếu niên kêu to xui xẻo, cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngay sau lần này, sau khi Quỳnh Đình thi pháp, không bao lâu, ba người bọn họ liền nhìn thấy đường viên huyện thành Kính Dương.

Nhìn tường thành cao lớn đứng sừng sững này, còn có sông đào rộng bảo vệ thành vòng thành, liền biết Kính Dương này chính là đại huyện Lĩnh Nam.

Đi qua cầu treo chiến trường mấy chiến hào hộ thành gần cạn kiệt, vừa đi qua cửa thành động, bắt chuyện liền thấy tường thành quen dần theo công văn quan phủ, đang vây quanh một số người rảnh rỗi, ngựa cổ quan sát bố cáo trên tường. Bên cạnh tuyên cáo còn có hai vị quan binh canh gác, tựa như rất long trọng. Vừa thấy thế, ý nghĩ tình ngôn lập tức bị khơi dậy, liền dẫn theo hai nữ nhân chen đến phụ cận quan sát.

Đi tới gần nhìn thấy rõ ràng, trên tường thành này dán không ít giấy trắng cáo lui, phần lớn là treo giải thưởng đuổi bắt trộm cướp, hoặc hào phú xuất tiền tìm kiếm nô bộc chạy thoát. Bất quá, chỗ hai gã huyện binh vệ kia đứng song song dán hai tờ giấy vàng cáo thị.

Tĩnh lại mơ hồ xem lướt qua một chút, phát hiện cái cửa bên phải đúng là nội dung của huyện lệnh, huyện lệnh chiêu nạp danh thiếp, trọng kim lễ chiêu nạp pháp sĩ có thể xin mưa giáng mưa. Bên cạnh tờ giấy vàng, lại là Trương Tư Nhân cáo thị, nói trong nhà nhà mình bất hạnh có yêu dị tác quái, nguyện xuất hai trăm kim duyên thỉnh pháp lực cao cường, thượng môn trừ tà hàng quái. Xem ra khoản tiền bắt yêu này, chính là Kính Dương Bắc đường cái cầu trúc vĩ Bành phủ.

Vốn dĩ hai tấm cáo thị này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là, tấm Hoàng bảng tư nhân kia, sau lễ đã tăng thêm một cái:

Nếu tịnh trạch thành công, lại cầu được Cam Lâm cho dân chúng huyện Kính Dương, thì vô luận pháp sư này kết hôn hay không, già trẻ thế nào, chỉ cần là nam tử, liền nguyện đem tiểu nữ trong nhà gả cho hắn làm thiếp.

“Hi hi, không biết cô bé Bành phủ này, có phải cũng như buổi sáng hai vị nữ tử che mặt ở Liễu Thụ Trang hay không?”

Thiếu niên nhìn con đường này, trong lòng hồi hải thâm nghĩ.

Đang nghĩ như vậy, lại nghe bên cạnh có một người xem nhàn rỗi, trùng hợp mở miệng nói một câu, liền giống như trả lời câu hỏi đùa trong lòng:

“Oa! Trương tam quan ta đã sớm nghe nói vị tiểu thư Bành phủ kia, không chỉ có dung mạo xuất chúng mà còn làm một

nữ nhân xinh đẹp, chính là đại gia khuê tú Kính Dương ta số một!”

“Đâu chỉ có như vậy!”

Lại nghe một văn sĩ cạnh đó phe phẩy quạt nói lý:

“Học sinh lại nghe được, tiểu thư nhà Bành huyện ta, Tuệ chất Lan Tâm, cầm kỳ thư được tinh thông dạng, thật sự là tài nữ hiếm thấy từ xưa đến nay!”

“Chắc chắc, sớm biết hôm nay có công cáo này, Hứa Vân Lư ta đã sớm đi tìm đạo quan học pháp thuật, còn đọc nhiều sách thánh hiền!”

Theo tiếng than thở thành ý này, bắt đầu nghe được từ bên cạnh vang lên một mảnh tiếng chắc chắc thở dài.

Trong tiếng ai oán, chợt lại có người chen vào:

“Theo ta nói, Hứa đại quan nhân cần gì phải đến đạo quán học pháp. Tiểu đệ nghe nói hòa thượng trong chùa kia, pháp lực cũng tốt hơn!”

Ai hiểu được, lời nói nhảm này vừa ra, lại lập tức dẫn tới phụ cận một mảnh tiếng cười nhạo. Chỉ nghe thấy có người thô giọng to phản bác:

“Huynh đài mấy ngày nay, không phải chỉ biết tổ lão bà bị bỏ không ra ngoài chứ? Ai chẳng biết huyện lệnh tướng công Trương Cầu Vũ bằng, mấy ngày hôm trước cũng có hai tên hòa thượng đầu trọc tới, ta có tin tức, cũng đi tham gia náo nhiệt xem có trường hợp gì lớn không—— ai ngờ bọn họ chỉ biết loay hoay vài cảnh, còn đứng ở đó lải nhải lải nhải niệm kinh, lẫn lộn cả buổi sáng, cuối cùng còn không có lấy một giọt mưa!”

Lời còn chưa dứt, lại có người rảnh rỗi bên cạnh nhảy ra lột da:

“Ta nói Chu đồ tể, vậy không phải cảnh đẹp chậu à? Bên trong bình sứ bày biện cảnh liễu, đó lại gọi là cấm vườn hoa...”

Đang lúc loạn cào, chợt nghe có người cười ha ha, tuyên tiếng Vô Lượng Thiên Tôn, sau đó cao giọng nói:

“Tạo hóa! Sớm đã quẻ nói hôm nay ra ngoài hành lợi đông nam. Hôm nay xem bảng này, đúng là nhân duyên của bản đạo ta nha!”

Vừa dứt lời, mọi người liền thấy một đạo sĩ trung niên búi tóc cao, tách ra đám người đi nhanh về phía trước, duỗi tay muốn gỡ xuống hai tấm Chiêu Hiền Hoàng Bảng kia.

Nhưng vào lúc này chợt thấy hai binh sĩ lập binh kia, mâu mâu vừa chém xuống đã ngăn cản khí thế của đạo nhân kia, kêu lên:

“Vị đạo gia này, huyện gia nhà ta bảng này, cũng không phải là để ngài vạch!”

“Ách?!”

“Ngài còn không biết? Trước ngài đã có hơn mười vị Đạo gia đến huyện nha báo danh trước.”

“Trung danh?”

Nghe được lời ấy, vị Đạo gia khí thế đang vượng vượng liền có chút kinh ngạc, có chút tức giận nói:

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ các ngươi còn không tin pháp thuật của bản gia?!”

Thấy hắn có chút giận dữ, tên lính canh binh kia vội vàng vội tiếp khuôn mặt tươi cười, hòa nhã nói:

“Đạo gia pháp lực, đám tiểu binh sĩ chúng ta đương nhiên không dám hoài nghi. Tuy nhiên, trước đó huyện nha chúng ta cũng có không ít thuật sĩ giang hồ chỉ biết lẫn lộn, mỗi người đều cầu mưa không ra tay, ngược lại phí rất nhiều công phu của huyện lão gia. Bởi vậy hiện tại mọi người có lệnh, phạm là người đến bảng đầu danh hiệu, đều tới nha dịch báo danh trước, chỉ chờ trong thành bị đốt cháy miếu Long Vương sửa chữa xong, sau đó liền thống nhất mở đàn, theo thứ tự mời các vị thần tiên lên đài xin mưa.”

” Miếu Long Vương hoàn thành? Vậy phải đến khi nào!”

“Đạo trưởng đừng nóng vội. Ngài coi như gặp may mắn, nghe nói miếu Long Vương kia ước hẹn ba bốn ngày còn lại có thể

kết thúc công việc.”

“Vị đạo gia này, đây chính là lệnh của Huyện lệnh đại lão gia, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc, ngài ngàn vạn lần đừng tức giận!”

Hiện tại những binh lính này, cũng không biết là vị nào thật sự là thần tiên cứu khổ cứu khó, bởi vậy tất cả đều không dám chậm trễ, trong ngôn ngữ quả thực khách khí.

Nghe huyện binh nói như vậy, vị đạo nhân trung niên kia lập tức liền nguôi giận; lại nhớ lại lời binh đình vừa nói, liền không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian đẩy đám người chạy vội đi.

Hơn nữa vị thượng thanh đường chủ luôn ở bên cạnh nhân rồi nghe ngóng, vừa rồi nghe đối đáp, ngược lại khơi lên không ít hứng thú. Vốn, trải qua lần hàng yêu thất bại cách đây không lâu, mơ hồ nói ra trước đó không lâu, xin xỏ vài lần, nghi hoặc chính mình có đúng như những người xem khách kia nói, thật sự có chút xen vào việc của người khác. Bất quá, cẩn thận đọc hai lần văn cáo song song này, trong lòng của hắn lại có chút so đo khác biệt:

“Xem ra, theo tình hình một đường vừa qua, phỏng chừng hạn có chút cổ quái. Nói không chừng, thật đúng là có yêu linh tác quái.”

Nghĩ đến đây, liền tự nhiên nghĩ đến nhiệm vụ của mình:

“Mặc dù lần này chương môn đi ra tìm thủy tinh, hình như không liên quan nhiều đến thiên hạn. Chẳng qua chuyện thế gian này, hỗ trợ lẫn nhau ngoài còn có tương phản thành; vật lý âm dương, cũng đều là tương sinh. Trước mắt chuyện của Mang Dương, chưa hẳn nhất định cùng thủy thuộc tinh linh hoàn toàn không liên quan.”

Trong lòng cân nhắc như vậy, sắc mặt thiếu niên không khỏi ngưng trọng lên, lại nhìn kỹ hai tấm Hoàng bảng trước mặt một chút, lúc này mới quay đầu hô một tiếng, mang theo hai cô gái ra khỏi đám người.

“Khác, nếu Bành phủ kia đã là nhà của huyện lệnh, vậy thì ta đi bái phỏng Bành phủ trước ba bốn ngày nữa.”

Thiếu niên đang tính toán trong lòng có điều không biết, ở ngã tư đường cách đó không xa, đang có hai vị nữ tử một lớn một nhỏ, một mực đang hướng chỗ xem bảng này nhìn chăm chú. Vị nữ tử kia tuổi hơi lớn, ước chừng mười tám mười chín, vừa thấy ánh mắt chăm chú của thiếu niên đạo sĩ kia, cuối cùng trực tiếp dừng lại ở chỗ khu yêu ở cuối cùng của phủ Bành Yêu một hồi lâu, trong lòng không khỏi tức giận, trùng trùng điệp điệp “Hừ” một tiếng.

Bất quá, nghe vậy lại không biết nguyên do này; hắn đang dẫn theo Quỳnh Tuyết và hai vị đạo đồng tùy thân, hứng thú chạy vào trong thành.

“Phía cuối cây cầu bắc trúc...”

Trong khi thiếu niên đang mặc niệm vị trí của Bành phủ thì bất ngờ một nữ tử nhỏ bé xuất hiện từ bên trong, chắn trước mặt ba người bọn họ.

Sự biến đổi đột ngột này khiến thiếu niên một lòng hướng về phía trước, lao lực không kịp đề phòng thiếu chút nữa đụng thiếu nha đầu liễu lĩnh này. Vất vả lắm mới ổn định được bước chân ngừng đầu quan sát, trông thấy cô nương chặn đường trước mắt này, mới khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một thân ăn mặc như nha hoàn, khuôn mặt thanh tú, hai mắt trong vắt, rõ ràng mười phần lạnh lợi.

Thấy tiểu nha hoàn này đứng ở trước mặt chỉ nhìn mình, mở miệng nói có chút khó hiểu, liền mở miệng hỏi:

“Vì sao vị tiểu tử này lại chặn đường?”

Thấy hắn nói chuyện, con người tiểu nha hoàn kia đảo một vòng, cười dài nói:

“Không thấy tiểu đạo trưởng mồm mép thật ngọt. Ta sẽ giúp ngươi một chuyện, nói cho ngươi biết Bành phủ xác thực như thế nào đi?”

“Hả?”

Nghe vậy, ngược lại ngẩn ra, trong lòng tự nhủ nha đầu này ngược lại là tai thính linh, lại nghe được vừa rồi mình nhỏ

giọng nói thẳm. Bất quá thấy ý tốt của nàng, cũng nhanh chóng vái chào, mỉm cười nói:

“VẬY xin cảm ơn cô nương, tiểu đạo xin rửa tai lắng nghe.”

“Ừm! Tiểu đạo trưởng, người đi theo hướng này, rẽ bên phải ở ngã tư, sau đó thấy ngã rẽ lại rẽ trái, cứ quẹo trái ba lần, cứ quẹo trái rồi quẹo phải, rồi lại quẹo phải, lại quẹo phải, lại quẹo phải, lần nữa quẹo phải, quẹo trái, lần nữa quẹo phải, lần nữa quẹo phải, không tới mấy lần, quẹo trái nữa, đến cuối cùng là đến!”

Tiểu nha hoàn vừa nói cái này, càng nói càng nhanh, cuối cùng đơn giản như ống trúc đổ đậu, vỏ miệng nhanh chóng chạm phải, một phen trầm bổng trầm du xuống thẳng tắp như nhiều khẩu lệnh thuận miệng chuồn!

Không ngờ, dù tiểu cô nương nói nhanh như vậy nhưng cũng nhớ kỹ. Lúc này, Trương đường chủ vừa có ý tốt là trăm yêu trừ ma, liền mang theo Quỳnh Tuyết, theo như lời tiểu nha hoàn đi tìm Bành phủ.

Sau khi mấy người thiếu niên đi mất, đã thấy chỉ đường cho tiểu nha hoàn nhanh chóng chạy về góc đường cạnh cô gái kia, cười hì hì tranh công với cô ta:

“Tiểu thư! Hạnh nhi lại đem những đạo sĩ đáng ghét kia đuổi đi rồi.”

“Ừm! Tiểu Hạnh hiện tại càng ngày càng cơ trí.”

Khoa trương một câu, mỹ tiểu thư một thân trang phục mọi người lại thuận miệng hỏi một câu:

“Người chỉ bọn họ đi đâu vậy?”

“Hì hì, tiên lan tiểu thư, Hạnh nhi vừa rồi nói lung tung một hồi, cũng không biết bọn họ là muốn đi đến nơi hoang vu ngoài thành, hay là đi vào ngõ cụt nào đây!”

“Người cơ linh quỷ! Bất quá cũng không hợp với đám đạo sĩ tham tài tham lam vô lương này. “

Nha hoàn kia nghe vậy, khuôn mặt vị nữ tử tên là Nhuận Lan này cũng u sầu biến mất. Cười mắng một tiếng, nàng không

nhìn được giơ tay lên mặt giả tỳ vuốt ve một cái, thoải mái nói:

“Tạm thời cũng không có đạo sĩ gì. Đi, chúng ta tính toán quẻ đi!”

Tạm thời không nhắc nhở ba người đi trong thành, hơn nữa chủ tớ này hai người, đi qua hai con phố, liền dừng lại trước một sạp đồ quẻ cóc được xưng là thần toán.

Giao quẻ ngân, vị tiểu thư quý gia dung mạo uyển chuyển này liền tay nâng ống quẻ, nhắm hai mắt lại, thành tâm thành ý lay động hắc lên. Không bao lâu sau, liền có một tấm thẻ từ trong ống trúc bay ra, rơi xuống dưới chân.

Hạnh Nhi thấy thế, vội vàng nhặt quẻ này lên, đưa cho chủ quán, sau đó liền cùng tiểu thư đã mở hai mắt ra, cùng nhau khấn trương nghe kết quả quẻ bói này tính toán.

Cầm lấy giấy quẻ, lão chủ quầy kia híp mắt hỏi:

“Tiểu thư muốn cầu gì?”

“Nhân duyên!”

Nha hoàn thông minh cướp lời thay tiểu thư. Thấy nàng cướp lời, Diêu Lan tiểu thư chỉ liếc mắt một cái, không trách mắng, chỉ xấu hổ nhìn lão giả quẻ, tâm tình khấn trương chờ đợi câu trả lời của lão...

Đã thấy quẻ bói kia khế thờ dài, nói:

“Tiêu Sư không kiêng người ác. Không dỗi gạt tiểu thư nói, quẻ này của ngươi là thẻ thứ sáu...”

“Như thế nào?”

Nghe hắn nói vậy, trong lòng tron Lan đã nguôi lạnh, nhưng vẫn không nhìn được buột miệng hỏi lại. Chỉ nghe quẻ sư trả lời:

“Chính là lá thăm hạ, quẻ kinh danh ký làm uyên ương phân phi”, uyên ương ngăn cách hai phần bay, mưu cầu hợp ý lúc chưa được. Thủ cự lại tạm thời cải cách, hiện giờ tiến thoái lại chần chờ.”

Vừa nghe quẻ ngôn, nữ tỳ am hiểu thi thư này chính là ngây như phỗng!

Man nha hoàn đang ngây ngốc, bên cạnh đau lòng tiểu thư nhà mình, lập tức lông mày dựng thẳng, chống nạnh điệu dàng quát:

“Cô bói này thuần túy là gạt người, quẻ bói này của tiểu thư chẳng linh động chút nào!”

Đang định nói thêm vài câu, lại cảm giác tiểu thư ở bên cạnh lôi kéo ống tay áo, ai oán nói:

“Hạnh Nhi, đừng nói nữa. quẻ này của lão tiên sinh rất hay đấy.”

“Không được a tiểu thư.”

Thấy bộ dáng tiểu thư thất hồn lạc phách, Hạnh nhi nhin không được nói:

“Một quẻ không linh, vậy lại tính một lần!”

Nói xong, nàng liền lấy ra một thỏi bạc từ trong tay áo của mình, vỗ vào trước mặt lão giả sạp hàng.

Nhìn tiểu nha hoàn trước quầy lòng nóng như lửa đốt lại nhét quẻ đồng vào trong tay tiểu thư, lão giả quẻ này bình tĩnh bất động thanh sắc, tâm bình khí hòa nói:

“Cũng tốt, lại bói một quẻ nói không chừng sẽ có chút khởi sắc.”

“Đó là đương nhiên!”

Hạnh Nhi nha hoàn chém đình chặt sắt trả lời, sau đó liền thúc giục tiểu thư nhanh chóng lắc.

Thấy nàng tận tâm như vậy, trợn Lan tiểu thư cũng không làm gì được, đành phải miễn cưỡng lay lay vài cái. Chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, lại một cái thẻ trúc rơi xuống. Hạnh Nhi thấy thế, vội vàng nhặt lên đưa cho chủ quầy, sau đó vội vàng chờ đợi nói:

“Lão tiên sinh xem quẻ này thế nào?”

Đã thấy lão giả kia vừa nhìn thẻ quẻ, thần sắc bỗng nhiên đại biến, ngạc nhiên nói:

“Quái lạ! Sao lần này lại là thẻ ký!”

“Hừ!”

Nghe thấy lời này của lão giả, tiểu nha hoàn Hạnh nhi rất là tức giận. Bất quá mới vừa chớp mắt, chợt nhớ lại lời lão giả vừa nói, nàng mới phản ứng kịp, lập tức vỗ tay hoan hô:

“Đánh dấu trên?! Vậy thì mau hòa tan cho tiểu thư nhà ta!”

Thấy nàng thúc giục, năm đó quẻ sư vẫn chậm rãi nói:

“Quái này đại cát, tên là “Bất Cực Thái Lai”, quẻ Kinh giải thích: Tự có duyên tạo vật tự sắp xếp, đừng than thở vô duyên bất hòa, lúc này nghe rất êm tai, Mạc Giáo Tích Không Hồng.”

Vừa nghe lời này, vị tiểu thư Nhuận Lan vốn buồn bực uể oải, giờ phút này cũng nhin không được nhảy nhót cùng tiểu nha hoàn. Chỉ là, cùng nàng hình thành đối lập rõ ràng chính là, lão giả quẻ kia hiện tại lại vẻ mặt đau khổ, thì thảo nói:

“Chuyện này thật không có đạo lý, Trịnh Nhất quẻ ta trước giờ chỉ một quẻ liên linh, sao hôm nay lại...”

Vì thế hai vị chủ tớ đang vui vẻ nhảy nhót, liền rất kỳ quái nghe được chủ quán này nhiệt tình nói:

“Vị tiểu thư này, hôm nay Trịnh Nhất quẻ của ta lại miễn phí đưa ngài một quẻ, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Tiểu thư đi mau, chớ để ý quái nhân kia!”

Tiểu nha hoàn sợ đêm dài lắm mộng vội vàng lên tiếng thúc giục. Nhưng Nhu Lan tiểu thư lại không để ý nha hoàn có lòng tốt, bình tĩnh lại tâm tình nói:

“Cũng tốt, cảm ơn lão tiên sinh. Ta cũng cho rằng tính toán một quẻ mới coi là an toàn.”

“Ừm, chỉ một quẻ này, xem rốt cuộc ý trời ra sao.”

Vì vậy, Phương Lan tiểu thư lần thứ ba lắc được một quẻ. Mà trước lần xem bói này, Hạnh Nhi tiểu nha hoàn kia còn khăn trương hơn đi xin quẻ giả.

Chỉ nghe lão giả Giải quẻ kia, lại rất khó hiểu nói:

“Quái lạ! Vẫn là đại cát: kiếp trước nhân duyên sẽ kiếp này, chớ vì tiền tài mà nảy sinh chán ghét. Nếu có quý nhân đề bạt, còn dễ treo nguyệt quế trên mây cao...”

“Hừ! Vốn dĩ nhân duyên của tiểu thư sẽ sung mãn!”

.

Vốn là tiểu nha hoàn Kính Hạnh Nhi, đúng là càng nhìn lão đầu càng không vừa mắt, một tay lôi kéo tiểu thư đang chuẩn bị gấp bội vàng ròng, cũng không quay đầu lại nghênh ngang rời đi. Sau lưng, chỉ có chủ quán được xưng là quý cốc thần toán ở đó than thở:

“Quái sự lạ, Trịnh Nhất quẻ của ta cũng có lúc không linh! Xem ra, nếu không siêng năng tu luyện, danh hào “Chính Nhất quẻ” của ta sẽ bị người ta đổi thành “Chính Tam quẻ” rồi!”

Tạm thời không đề cập tới Kính Nghiệp Quái Sư ở chỗ kia thờ dài thờ ngắn thờ dài, lại nói hai chủ tớ Nhu Lan, hiện tại tâm tình đang vui vẻ, tựa như con chim phượng mặc dây đàn uyển cò nhẹ nhàng, vừa đi vừa nói cười đùa, vừa trở về nhà cách nơi này chỉ có hai con phố.

Gần như đến nhà cùng lúc với các nàng, đã thấy có một vị đạo sĩ thiếu niên, đang dẫn theo hai nữ đồng, cũng vừa vặn đi tới trước cửa phủ. Ngẩng đầu nhìn tám biển phía trên cửa lớn, thiếu niên này đang lau mồ hôi trên trán thờ dốt nói:

“Hô hô vị tiểu tử tử kia chỉ đường quả nhiên không sai, mặc dù cong đi không ít, nhưng cuối cùng vẫn tới.”

“Uhm, thật sự là ra ngoài cần quý nhân trợ giúp, đường xá phức tạp như thế, nếu không có người hảo tâm chỉ điểm, thật sự rất khó tìm được!”

Nghe ca ca cảm ơn, Tiểu Quỳnh cũng liên tục phụ họa theo:

“Đúng vậy đúng vậy! Ta thấy vị đại tử tử kia cũng rất tốt bụng!”

Nhưng vào lúc này, hai chủ tớ Phì Lan, Hạnh Nhi cách đó không xa nhìn ba người mang ơn này, lại trợn mắt há hốc mồm, nhất thời há hốc mồm nói không ra lời!

Thật lâu sau, tiểu thư kia mới tỉnh táo lại, hoài nghi hỏi:

“Hạnh nhi, con thật sự không chỉ đi đúng đường?”

“Ta...”

Bị tiểu thư hỏi, tiểu nha hoàn lại có chút ghen lời. Sừng sốt một chút, mới mang theo chút nước nở nói:

“Tiểu thư tin tưởng ta... Ta thật sự chỉ là nói nhảm mà thôi!”

...

Chương thứ năm là Vụ Tỏa Trì, xuân quan không hứa hẹn cá nhìn trộm.

Được người tốt chỉ điểm, thức tỉnh dẫn nhị nữ vòng qua vô số đường phố, rốt cuộc đi tới phủ của gia gia Yên huyện chiêu nạp Tịnh Trạch Thuật sĩ.

Xem ra, lam nhân thủ vệ phủ Bành đã được chủ nhân phân phó, vừa nghe thiếu niên nói rõ ý đồ đến, liền không kịp thông báo đã đưa bọn họ vào trong phủ.

Vượt qua bức tường cao lớn, đi dọc theo hành lang lát gạch xanh không xa, hơi quẹo qua một cái, ba người bắt chuyện được đưa vào phòng khách Tây Sương dùng để tiếp khách của Bành phủ. Vào trong phòng ngồi, tự có nha hoàn hảo hương trà dâng cho ba người, lại có nữ tỳ đi ra ngoài bẩm báo với hậu đường.

Ngay lúc trà nóng vừa lạnh, cố gắng có thể vào miệng, nghe được tiếng hoàn đình đương vang lên từ xa. Không bao lâu, liền thấy một vị phụ nhân trung niên ung dung, thong dong đi vào trong phòng.

Chủ khách kế tiếp gặp nhau, lại để cho hấn mở miệng cảm giác như lại trở về huyện bóc Dương lần trước, lần đầu thấy tình cảnh vị Đô úy kia Bảo Sở Hùng. Chỉ có điều, lần này hơi có chút bất đồng, bởi vì có vị thái độ bình tĩnh và ôn hòa kia nên đứng sau quan sát, ngược lại cũng không khiến vị Huyện lệnh phu nhân này nổi lên nghi ngờ, hoài nghi mấy thiếu niên này có phải vì trộm nhà phú gia ồn ào bỏ nhà hay không.

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần này Tiểu Quỳnh Thổ được đường chủ ca ca dặn dò trước, không còn hết sức nhìn đông tới nhìn tây nữa, chỉ là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thành thật đợi ở bên cạnh ca ca.

Vốn là có giáo huấn đánh lòi đài thất bại hôm nay, đã xác định chủ ý, lần này đến Bành phủ điều tra linh quái, tuyệt đối không

thể lộ danh hiệu mình lên Thanh Sư môn trước. Chỉ có điều, thấy ánh mắt đầy hoài nghi của Huyện lệnh phu nhân, vài lần ông ta gần như không nhìn được mà muốn nói ra lai lịch của mình, nói rõ mình không phải là kẻ lừa đảo giang hồ chỉ biết trắng ngôn.

Chỉ tiếc, thời điểm hần nhìn không được muốn mở miệng, huyện chủ phu nhân kia đã dẫn bọn họ đi sương phòng an giấc, nói chờ chàng vạng tối tướng công trở về lại tiếp hợp với bọn họ.

Vì thế, thiếu niên không cách nào mở trắng đành phải theo nha hoàn trong phủ, đi vào trong khách xá Tây sương phòng ở lại.

Bất quá, mặc dù chịu chút ít lạnh nhạt, nhưng đối với người mở miệng, ánh mắt càng khinh thường đã quen rồi, chút gập ghềnh nho nhỏ này, thực sự không tính là cái gì. Bởi vậy, nhìn bài trí sạch sẽ trong phòng, thiếu niên ngược lại có chút vui vẻ:

“Ha ha, không tệ không tệ, coi như giảm tiền cơm ăn và tiền thuê nhà tối nay tại khách điểm!”

Không cần phải nói, hai cô gái kia buông bao đồ của mình xuống, liền từ sương phòng bên cạnh đi ra, đồng loạt đến phòng thiếu niên nói chuyện phiếm. Ba người nói chuyện phiếm một lát, thấy bên ngoài nắng còn ngấn, liền theo hiệu lệnh của Trương đường chủ, bắt đầu đồng loạt nhắm mắt luyện khí cương thân.

Đương nhiên, ba người này luyện khí pháp có sự khác nhau. Mở miệng vẫn là “Luyện Thần Hóa Hư” của hần, tuyệt thích hợp tự có tiên thiên thanh khí chi thuật; ngay cả tiểu nữ oa nhi kia, cũng nghiêm trang tuyên bố nàng cũng có môn luyện công độc môn của mình. Chẳng qua, theo ghi lại cũng quan sát, luyện khí pháp nhi mắt nhắm mắt, so với phương pháp luyện công của mình rất giống nhau; chỉ là bên trong có thần dị hay không, người bên cạnh không biết được.

“Quỳnh Đình, ngươi còn đó không?”

Theo lệ thường ngày, Trương đường chủ vận hành mấy ngày, sau khi kết thúc luyện hóa liền mở mắt ra, chính là nhìn Tiểu Quỳnh Chỉ còn ở chỗ cũ ——

“Quả nhiên!”

Khai ngôn tâm hạ một tiếng cảm thán:

“Không biết đã động tới tiểu nha đầu này, lúc này đã chạy đi đâu rồi.”

Hắn quay sang thấy tuyết rơi vẫn còn đang chuyên tâm tu luyện, tựa như một pho tượng phần ngọc, nghe vậy liền không kinh động đến năng, chỉ rón rén đi ra sương phòng.

“Tiểu nha đầu này sẽ chạy đi đâu?”

Trong lòng biết Quỳnh Quỳnh chơi đùa nhiều không theo lẽ thường, bắt chuyện liền chỉ đi dọc theo con đường giảng khắp nơi trong phủ, bắt đầu tìm kiếm lung tung. Dọc đường gặp những nha hoàn gia đình kia, phỏng chừng những ngày qua đã gặp nhiều đạo giả thuật sĩ, thấy hắn cũng không lấy làm lạ.

Đi được một lúc, mới tỉnh táo ra thì thấy Bành phủ này rất rộng lớn, phòng ốc san sát, cây cối um tùm, nhất thời không thể đi đến cuối đường. Đang lúc đi, nhìn thấy hoa cỏ rậm rạp bên đường, hắn mới mở miệng thì trong lòng khẽ động:

“Quái lạ, cây cỏ hai bên đường Kính Dương đều héo rũ, sao hoa cỏ trong Bành phủ lại tươi tốt như vậy, không hề bị hạn hán làm ảnh hưởng.”

“Chẳng lẽ quái vật trong Bành phủ này, thật sự có liên quan gì đó với thủy thuộc tính tinh quái sao?”

Cảm thấy chỗ khác biệt này, hắn lại đi tiếp, liền càng thêm lưu ý cảnh vật xung quanh.

Lại vòng một đoạn, cũng không biết lướt qua mấy căn nhà, nghe được chợt nghe tiếng nước róc rách vang lên, từ ngoài cửa trắng phía đông hành lang truyền đến.

Vừa nghe tiếng nước, hắn lập tức theo tiếng mà đi. Xuyên qua cổng tò vò hình trăng, mở miệng mới phát hiện trong cánh cửa tròn không bắt mắt này, đúng là có động thiên khác:

Vào ngói ngói vụn, trước mắt chính là đường mòn trắng nhạt lát đá cuội, uốn lượn giữa cỏ cây xanh biếc. Giữa sân của ống trúc, dưới chân núi giả lão đảo nước suối trong treo, bọt nước

nhảy nhót không ngừng. Suối nước thành suối, hội tụ thành vườn, lại từ một thạch thủy đạo dẫn tới trước Bắc Hiên, rót vào trong lò tròn nửa mẫu; sau đó lại có suối nước suối nhỏ, tràn vào trong bụi hoa cỏ xung quanh.

Xa xa nhìn lại, ao nước xuân này phản chiếu ánh mặt trời, tựa như gương đồng bóng loáng. Cạnh hồ lại trồng hai ba gốc hoa đào, cành lá hoa lá xen kẽ; chợt có gió nhẹ lướt qua,片片 hoa đỏ trắng từ từ bay xuống giữa mặt trời chiều, chìm vào trong một giọt nước xuân.

Nhìn đình viện Lạc Hoa, Lưu Thủy lâu đài, nghe vậy không khỏi hưng phấn, theo đường hoa khúc chiết, đi về hướng hồ nước.

Đến bên đường, giương mắt nhìn lại đài đôi diện, nhìn thấy trên lan can ven ao nước kia, dùng phấn nhạt khảm lấy mấy chữ dịu dàng:

“Chiếu trang tiêu”

Thấy mấy chữ này, thiếu niên âm thầm trầm trầm trầm hảo, nghĩ thầm ba chữ này thật có chút tinh diệu của con mắt.

Bị đề này gợi lên hứng thú, bắt chuyện lại đi về phía trước hồ nước, thấy trên trụ nhỏ hai tầng này cũng tạm câu đối, nói:

Chỉ mang ý tứ Xuân.

Tự thương lượng với giấc mộng.

Màu sắc lục nhạt bùn vẫn còn mới mẻ, hẳn là mới được khảm vào không lâu.

“Không tệ không tệ, thật thú vị!”

Trương đường chủ yếu thích thơ thơ lập tức bị gợi lên hứng thú, trong miệng vừa thì thào thưởng thức câu đối, vừa lại ngễnh cổ dài, vận toàn bộ tu vi bất phàm của mình đến thị lực vốn là tuyệt hảo, cực lực thể hiện nhìn về phía nội thất phong cách hương diễm kia ——

Không làm cho Thượng Thanh đường chủ cảm thấy ưa thích thất vọng, ngay bên cạnh trục xe khuê phòng có rèm châu, một trái một phải cũng miêu tả một câu liên ngôn, viết:

Thiên cổ hữu tình đều tịch mịch.

Trong lúc nhất thời không biết nói gì nhưng lại rất mờ mịt.

hoành trán:

“Tiễn Xuân quan.”

“A! Hay lắm, hay lắm!”

Thấy câu đối hôm qua này, Trương đường chủ với ánh mắt nhìn trộm, đã bắt đầu từ góc độ thơ văn thuần túy, rung đùi đắc ý đánh giá liên ngữ:

“Úc, hai câu này, ngôn từ uyển chuyển, âm tiết du dương, đúng là liên trung thượng phẩm. Chỉ là ngụ ý này, không khỏi có chút cô đơn tiêu sái, trong lòng uất ức, giống như thâm khuê xuân oán vậy...”

“Hả? Khuê oán?!”

Vừa mới nghĩ tới đây, còn chưa kịp suy nghĩ gì, chợt nghe trên lầu các quát một tiếng, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của Xuân Đình:

“Tiểu hài nhi nhà ai đến tú lâu của ta chơi đùa vậy?”

Lời còn chưa dứt, liền thấy một thân hình linh hoạt đang từ phía trên lầu chạy trốn xuống, sau đó chạy tới trước mặt thiếu niên hai mắt vẫn sáng ngời, thở hổn hển cười nói:

“Ca ca, trùng hợp quá, huynh cũng đến nhà đại tỷ tỷ chơi sao?”

Không cần phải nói, tiểu nha đầu lung tung tiến vào phòng người này, chính là Quỳnh Đình đã lâu không gặp.

“Quỳnh Đình, sao ngươi lại...”

Không đợi tỉnh lại kịp hỏi rõ, đã thấy trên lầu các đang lóe lên một nữ tử trẻ tuổi, dựa vào lan can hướng bên này nổi giận trùng trùng nói:

“Nơi nào nhẹ nhàng vậy, dám đến trước khuê các của bản tiểu thư rình coi!”

Ngay sau đó, ở đằng sau nữ tử váy dài, lại chạy ra một tiểu nữ tử ăn mặc như nha hoàn, đồng loạt hướng bên này quan sát.

Đợi xem tỉnh ngôn diện mạo, nữ tử dựa vào diện mục mỹ lệ kia lại sững sốt. Sau đó liền thấy nha hoàn kia không biết nói gì bên tai nàng, thế là tiểu thư Tú các này hừ nhẹ một tiếng, tách rèm châu ra đường về phòng.

Thấy người này đã mất, thiếu niên cũng không vội vàng chạy trời chết, chỉ ngơ ngác đứng ở đó trầm nghĩ:

“Vị vừa rồi hẳn là tiểu thư Bành gia tài tình vô song đúng không? Những câu đối này, cũng nên bịa đặt chứ? Thật sự là tài nữ đó! Những lời người chợ kia nói quả nhiên là bất mãn!”

Đang nghĩ ngợi, chợt nghĩ đến tiểu nha đầu núp ở phía sau liền quay người lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Quỳnh Quỳnh, hôm nay thế nhưng lại có chút không ngoan, sao có thể lén lút lén vào phòng người lạ chứ?”

Thấy ca ca trách cứ, tiểu Quỳnh Thố vẻ mặt khinh thường, chỉ chuyên tâm nghịch ngợm góc áo, thái độ thật là xấu hổ. Chỉ bất quá, vừa gật đầu một cái, tiểu nha đầu này dường như nhớ tới cái gì đó, liền giật giật góc áo thiếu niên, ngửa mặt cẩn thận nhẹ giọng nói:

“Ca ca, đừng nóng giận, ta cũng là đến giúp tìm kiếm yêu quái, ngủi được nơi này hơi nước quá nồng, liền bắt tri bắt giác ngủi được một đường đi trong phòng vị đại tỷ tỷ kia.”

“Ồ?”

Nhìn nữ oa nhi nhăn mũi nhỏ, cực lực biểu thị khứu giác vừa rồi, mở miệng nói trong lòng khê động:

“Đúng vậy! Tại sao ta không chú ý tới. Tình trạng thảo mộc trúc hoắc trong Bành phủ này, quả nhiên có chút cổ quái. Mà hơi nước... Lại giống như Lưu Thủy đình viên ở khuê các của tiểu thư này là đậm nhất.”

Cất đi mấy cánh hoa trong ngực, tâm niệm thiếu niên hơi động một chút, chính là một cái “Băng tâm kết không” phát ra —— quả nhiên, chỉ nhẹ nhàng phát lực, trong không trung trước mắt, đã phiêu vũ trên mười mấy đóa băng hoa tuyết mang óng ánh.

“A, thủy khí này đậm đặc tình trạng, đã không giống những suối nước này tự nhiên sinh ra khí tức. Xem ra, vườn trong của Bành gia tiểu thư này, có khả năng nhất là chỗ thủy linh xuất hiện.”

Nghe được kết luận này, bắt chuyện liền tán thưởng nữ oa nhỏ một câu, sau đó liền kéo nàng cùng quay lại.

Nghe ca ca tán thưởng, tiểu nha đầu nguyên bản thần sắc bất an này, lập tức lại thần thái phần chân hấn lên. Chẳng qua, dù sao trong lòng còn có chút thấp thỏm, dọc đường đi thập phần an tĩnh, chỉ rón rén đi theo sau, sợ ca ca nói nàng không ngoan.

Đến chạng vạng tối, chủ nhân của Bành phủ Bành Tương Phổ - Bàn huyện gia kia mới từ nha thự trở về, nghe nói lại có đạo sĩ đến cửa liền tiếp kiến trong thư phòng.

Khác với Bành phu nhân, quả nhiên Bàn huyện gia diện mạo thanh tịnh này có chút ánh mắt, cũng không vì mấy người trước mắt có diện mạo nhỏ yếu mà nổi lên lòng khinh thị. Đợi nói chuyện với thiếu niên đạo nhân cầm đầu này vài câu, Bành Tương Phổ càng phát giác mấy người này không phải là thuật sĩ giang hồ chỉ là hỗn độn.

Lại nói tiếp, phạm nhân lần đầu gặp mặt, diện mạo có chút sai lệch, nhưng trải qua một phen câu chuyện, nếu cảm thấy nhu thuận, liền lập tức biết trong bụng người trước mắt có bao nhiêu cái. Theo lý này, tuy rằng diện mạo Trương đường chủ cùng với những lão đạo nhân nhiều tuổi đạo cốt tiên phong kia chênh lệch rất xa, nhưng chỉ nói chuyện với nhau một chút, Bành Tương Phổ đọc đủ loại thi thư này liền phát giác người trước mắt nói năng ôn nhã, kiến thức bất phạm, quả thật không tầm thường.

Kỳ thực, Bàn Huyện gia cũng khó tránh khỏi không sinh ra ý kiến như vậy. Đứng thấy vị Đường chủ Thượng Thanh Trương đứng đầu này, nếu đàm phán với người khác ở phố phường, có thể nói chắc chắn, tranh cãi tới chết đi sống lại; nhưng dù sao từng ở trong trường đọc đủ điển tịch chư tử, lại được La Phù Linh Sơn hun đúc, từng trải qua cảnh tượng lớn như vậy, trong xương cốt liền tự có một cỗ đại khí, cho dù gặp phải quan lại

như Bành Huyện gia, cũng tự nhiên là tiền thói có thừa, ngôn ngữ có hợp lý.

Vì vậy, Bành huyện gia vốn chỉ định giao tiếp một chút, nên nhất thời mở hộp xúc xắc ra, bắt đầu nói chuyện với một thiếu niên đạo sĩ tao nhã.

Thấy hai người như vậy, vị Hoa Linh Băng Tuyết bên cạnh thần sắc luôn lạnh nhạt, khóe miệng nhất thời mỉm cười - vốn là giặc Tuyết nên trong lòng, cũng nhớ tới thiếu niên đường chủ của mình ngày xưa nhiều lời nói hành động, ngoài khâm phục ra cũng cảm thấy rất thú vị.

Chỉ giới thiệu thoáng qua bản thân, bắt chuyện rồi cùng Bành huyện gia hỏi han sự việc quái dị có liên quan đến trong nhà. Bành Tương nghe thấy những lời nghị luận chua chát trong Bành Phổ, hẳn mới biết được trong hơn hai tháng gần đây, ước chừng hai ba đêm sẽ như gặp ác mộng, đóng cửa tĩnh mịch, không hề hay biết gì cả.

Lúc đầu, trong Bành phủ cũng chưa có ai phát hiện dị trạng này. Nhưng qua một thời gian, có một vị nô bộc trẻ con khí thế hoàn hảo, một đêm từ trong Hắc ngọt Hương bùng tỉnh, lại nghe được từ một nơi nào đó trong phủ truyền đến từng trận quái thanh, âm nhạc đau buồn uất ức, đối với đứa bé nhỏ này lại giống như tiếng quỷ kêu khủng bố. Đang lúc hoảng sợ, chợt thấy trong ánh trăng mờ mờ có sương mù màu đen vọt đến, liền không biết chuyện gì xảy ra.

Từ đó về sau, trên dưới Bành gia Hạp phủ mới biết là quái dị. Chỉ là, mặc dù về sau có thêm hộ viện, thậm chí có nha binh xung phong nhận việc bảo hộ trước khi tới, nhưng vẫn ngủ say lần lượt, không bỏ sót điều gì. Mà sau lần đó, rốt cuộc không ai có thể tỉnh lại từ trên đường trong ác mộng, kể cả những tên đạo nhân thủ phạm gần đây.

“Vậy, không biết đứa bé kia có từng nghe thấy tiếng nói đại khái phương hướng của nó không?”

Sau khi nghe giảng đạo một phen, hắn lập tức tỉnh ngôn năm bắt được mấu chốt trong đó, liền mở miệng hỏi.

Nghe thấy hắn hỏi, Bành huyện công lại thở dài một tiếng, nói:

“Sau đó chúng ta tự nhiên cũng hỏi thăm trăm mối, chỉ là phó đồng kia lúc ấy vừa mới tỉnh ngủ, cũng là tỉnh túy ngây thơ; lại chỉ lo hoảng sợ, lại không biết thanh âm quái dị từ nơi nào truyền đến.”

“Đáng tiếc. Sau mỗi lần đó, kiểm tra xem trong phủ có thiếu được tài sản gì không? Hay là có ai hôm sau khi tỉnh lại liền cảm thấy có gì đó quái dị?”

“Aiz! Điều không có gì. Ai cũng không biết yêu quái kia rốt cuộc muốn làm gì!”

“Vậy còn tốt, sợ nhất chính là yêu dị hại người cướp của!”

Bành Tương Phổ nói đến đây thì thần sắc phần uất, bèn tranh thủ thời gian an ủi một câu. Lại thấy bầu không khí trong phòng có chút sàu muộn, ông liền nhìn quanh thư phòng bốn phía, chuyển đề tài, bắt đầu bắt chuyện phiếm với vị Bành Huyện gia này:

“Bành Huyện công, trong thư phòng này bày biện rất nhiều thứ, ngược lại là rất thích hợp. Tùy ý mà không Chiêm loạn, rất được đạo gia ta tự nhiên.”

Bành Tương Phổ nghe vậy tán thưởng, cũng đi vuột chòm râu của mình, nở nụ cười. Lại nghe thấy tiếng khen ngợi của thiếu niên:

“Bành Công, bức “Thiên Sơn Hàn Tuyết đồ” này của ngài thực sự có cảnh giới cao, lại càng bỏ ích cho đề thơ này!”

Bởi vì nguyên nhân nào đó, hắn bắt đầu tán thưởng đối với quyển trục thủy mặc treo trên tường kia:

“Tuyết Thừa Trường Phong múa, thi thơ theo Lạc Mai Ngân... Đạo cảnh này thực khiến người ta ngưỡng mộ...”

Thấy hắn tôn sùng, Bành Tương Phổ cũng nổi lên chút hứng thú, chân thành nói:

“A, không dối gạt tiểu hữu, lão phu đúng là đặc biệt ưu ái đối với cảnh tuyết này. Ta vốn là nhân thị ở bắc địa Tần Xuyên, mùa đông dài lâu nhiều tuyết. Chỉ là về sau Lại Du Lĩnh Nam, cứ ngồi đã hơn mười năm. Khác với quê hương, bốn mùa nơi đây cũng không có tuyết, đành phải năn nỉ cao thủ đàn thanh

trong văn hữu, vẽ bức tranh mai tuyết này treo trên tường, tán gẫu tình cảm tứ phương.”

“Thì ra là thế! Bành Công quả nhiên là Cao Cổ.”

Vì vậy hai người lần này nói chuyện vô cùng hòa hợp với nhau, Bành Huyện gia càng nhìn thiếu niên trước mắt càng thuận mắt; gặp lại hần tuổi tác ngang nhau, lại không có quan hệ thân thiết, cảm thấy có ý tiếp cận con rể!

Không đề cập tới Bành Huyện lệnh yêu tài trong lòng, lại nói thông báo ba người, dùng thức ăn chiều xong, liền tại lạc chân trong sương phòng nghỉ ngơi.

Bất quá, ước chừng giờ Tuất đã hết, lúc đêm mịt mờ, bắt chuyện gọi Quỳnh Vân Tuyết tới hai người, thu thập một phen, liền ẩn theo con đường ban ngày dò xét, đồng loạt hướng sân vườn nơi tiểu thư Bành phủ ẩn nấp đi. Thì ra, nghe Bành Huyện gia nói lúc ăn cơm tối, dựa theo kinh nghiệm ngày xưa, đêm nay rất có khả năng lại là thời điểm yêu dị tác quái.

Tới trong vườn, đám người Thanh Tứ Hải đường ở một góc bức tường phần nào đó phồn thịnh hoa cỏ cây rậm rạp ẩn xuống, khăn trương rình mò trong Đình Uyển.

Đặc biệt, sau khi nghe được căn dặn của Bạch Tô, tuyết thích hợp với tiên thiên khí cơ, khóa chặt mảnh non suối giả kia, đề ý liệu nơi đó có xảy ra chuyện gì rất quái lạ hay không.

“Chẳng lẽ, thật sự là thủy tinh của La Phù Sơn chúng ta mất? Chỉ chơi đùa, cũng không hại người, cũng có chút phong cốt của cao nhân Thượng Thanh.”

Bất quá, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trong tay vẫn nắm chặt thanh Phong Thần kia, không dám mảy may lười biếng.

Ba người cứ thế mai phục trong bụi cỏ, mãi tới khi lữoi hái hái ngã về phía tây, ánh sáng dần lóe lên, ánh đèn trong lầu các cũng tắt đi, nhưng lại chưa từng thấy có chút kỳ dị nào.

Ngay lúc lòng tin của Tứ Hải đường chủ bắt đầu dao động, ngay bên trong bờ suối giả không ngừng dâng trào, dưới bóng

râm ánh trăng chiếu không tới, nước suối phun trào lại như sôi trào lên, hướng bốn phía tóe lên ngàn vạn bọt nước như hạt châu ngọc.

Trong chớp mắt này, tựa hồ trong lòng đạt được một loại cảm ứng thần bí nào đó, ba người Tứ Hải đường này, tất cả đều ở trong hoa âm sợ hãi mà kinh!

...

Chương thứ sáu Mộng Dục Không Hoa, ngạc nhiên nghi ngờ tai họa bất ngờ.

Thoáng một hồi gió lạnh thổi qua đường lúc đi đêm, mấy người thức thời ẩn núp trong bụi hoa bỗng nhiên không khỏi cảnh giác giật mình.

Dường như xuất phát từ bản năng, ngay trong chớp mắt này, hai đạo khí cơ vô hình vốn không rời khỏi dòng suối, giống như nhận được sự dẫn dắt kỳ dị nào đó, đồng loạt hướng về phía sóng nước kịch liệt dâng trào kia trùm tới; mà khi tỉnh lại trong tay từ trước đến giờ vẫn giữ lại được phong thần, lúc này cũng đột nhiên trở nên hưng phấn, run nhè nhẹ ở trong tay thiếu niên, không ngừng vuốt ve bàn tay đang cầm kiếm.

“Yêu linh đến rồi!”

Trong lòng nhất thời giật mình, da thịt toàn thân cũng đột nhiên căng thẳng. Trong lúc cấp bách, tay trái lại nhanh chóng quét ngang qua bên cạnh, ngăn trở Quỳnh Thu đang ra sức muốn nhào tới.

“Hôm nay đang muốn xem xem, rốt cuộc là linh vật phương nào!”

Lúc này ba người Tứ Hải đường cùng có tâm tư, chỉ chú ý nhìn những dòng suối đang tuôn trào.

Vượt ngoài dự đoán, qua hồi lâu sóng nước cũng đã lắng xuống, yêu linh theo như dự đoán sẽ xuôi dòng mà tới kia thủy chung vẫn không xuất hiện.

“Không tin thằng nhãi này ngoan ngoãn như vậy, lại có thể cảm ứng được sự tồn tại của mấy người chúng ta!”

Thiếu niên một lòng muốn hàng yêu, cũng không ngờ rằng yêu linh dám quấy phá Bành phủ lại linh thông như thế. Bất quá, mặc dù không đợi được yêu vật hiện thân, nhưng cũng đã nói ra kết luận:

Vật vừa rồi cũng không phải là tinh hoa của linh vật hộ sơn mà Chương môn miêu tả qua.

Mặc dù, yêu vật vừa rồi gặp cơ hội tạm thời ẩn遁, nhưng tại một khắc sắp hiện thân, lại ở trong sóng tản mát ra khí thể hùng hổ bức người, tuyệt không giống như trầm tĩnh bình thản đương nhiên Thanh Thủy Tinh.

Tuy rằng yêu dị tạm thời rút lui, nhưng khi nói chuyện với ba người bọn họ thì quyết định tiếp tục ẩn núp, phòng ngừa nó lại đến.

Nguyệt Di Ảnh Điện, tiếng suối dần tan, trong Xuân Dạ Đình Viên dần dần yên tĩnh, chỉ có bên người là hoa cỏ um tùm, truyền ra tiếng côn trùng gầm dứt quãng.

Ban đầu, lúc tỉnh còn có thể kiên trì, hai mắt chỉ chăm chú nhìn chăm chăm tuyến viên phía trước. Chẳng qua đình hoa Xuân Vãn Hoa này tựa hồ đang ủ một hương thơm dịu dàng, ngửi qua khiến người ta say mê.

Lại qua một lúc, ngay lúc tiểu nữ oa vẫn đang hết sức chăm chú rút cuộc không nhìn được muốn giơ tay nhắc chân, thiếu niên đang mờ mịt đột nhiên cả kinh, trầm giọng kêu lên:

“Có quái dị!”

Nghe hắn vừa nói, hai cô gái lập tức khẩn trương, cúi người xuống, nín thở ngưng thần, không dám nhúc nhích chút nào, sợ lại lần nữa thôi lui yêu linh nhạy bén kia.

Chỉ là, nín hơi thật lâu, vẫn không thấy có bất kỳ dị điểm nào, không dám nhiều loạn tình trạng khẩn trương trước mắt, tiểu Quỳnh Lục chỉ dùng miệng, mở miệng nói chuyện với giọng nói nặng nề bên cạnh mình:

“Ca... Ca, người xem... Chuẩn rồi... hả?”

Lại nghe vị đường chủ ca ca lúng túng hồi đáp:

“Ặc... có thể là ta sai rồi. Thật ra vừa rồi đang muốn ngủ, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm trong trẻo, liền giật mình.”

Nghe hắn nói như vậy, vẻ mặt Quỳnh sợ hãi liền lập tức thả lỏng, cười hi hi, nói:

“Ca ca, người không biết sao? Đó là mùi tanh từ trên người Tuyết Điệp tởm tởm người thấy rồi!”

Dứt lời, cô bé liền nhăn mũi, đi người lung tung lên người cô gái bên cạnh. Mà đám giặc cỏ thường trêu đùa với cô bé này từ trước đến nay không kiêng kỵ gì, lúc này lại trở nên hoảng loạn, bỗng nhiên né sang bên cạnh né tránh. Chính lúc né tránh, lại không đề phòng rễ hoa trên mặt đất, vì vậy lập tức đâm vào người bắt chuyện. Nhất thời, một trận ràng buộc, chớp mắt ba người này đã ở trong bụi hoa rậm rạp, ngã thành một đống!

Đợi đến lúc tay chân luống cuống một lần nữa bò dậy, bắt chuyện không khỏi kêu khổ một tiếng:

“Tà khà yêu không bắt được, lại đề lên cành hoa trong nhà người ta!”

Bình tĩnh lại, trong lòng lại thầm nghĩ:

“Chắc, vừa rồi tuyết đổ lên người ta đúng lúc để ta biết, Thanh Lương Thiên Hình Nhi lúc trước đúng là được truyền ra từ trên người nàng. Hồ thẹn, thế mà trước kia ta cũng không để ý đến!” Đúng vậy:

Kiểm khí không phải Quan Nguyệt, mùi thơm cũng không phải hoa!

Không nói đến ba người này còn đang khổ sở chống cự trong góc tường, lại nói tới phòng ngủ của Bành gia. Lúc này, đôi vợ chồng già này còn chưa ngủ, đang đốt đèn nghị sự...

“Cái gì?!”

“Người muốn đem Lan nhi gả cho tiểu đạo sĩ kia? Ta vừa rồi nghe không lầm chứ?”

Đúng là Bành phu nhân nghe xong mấy lời vừa rồi của lão gia, cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Không sai! Người không nghe lầm.”

Bành tướng công thản nhiên trả lời.

Thấy hần như thế, quan lại phu nhân ngày thường tuân theo trăm lần, vì nữ nhi đại sự chung thân, lúc này cũng không thể

không mở miệng chống đối:

“Tướng công! Những đại sự khác đều làm theo ngài, nhưng ta chỉ là một đứa con gái bảo bối như vậy, sao có thể để người qua loa gả đi?!”

“Sao có thể nói là qua loa được?”

Bành Tương Phổ kiên nhẫn giải thích:

“Hôm nay chàng vạng tối sẽ ở trong thư phòng, sau đó lại mở tiệc rượu muộn cùng thiếu niên kia một phen đối đáp, người cũng không phải không nghe thấy. Người này tính tình trầm định, tri thư đạt lý, đối nhân xử thế lại rất rõ ràng, chính là rể tốt của Bành Tương Phổ ta!”

“Nhưng mà, chẳng lẽ tướng công không nghĩ tới. Hôm nay chúng ta mới gặp mặt đầu tiên, lại không biết được căn nguyên của hắn. Hơn nữa, hắn là người xuất gia tu hành, tuy rằng không khỏi cưới vợ., Nhưng chẳng lẽ hắn sẽ nguyện ý đến làm đạo sĩ ở rể? Người xem hai cô bé đi theo bên cạnh hắn là biết! Đáng thương, Lan Nhi nhà ta từ nhỏ đã xuất thân tiểu thư, thân thể cao quý, nếu theo hắn, tránh không được cũng là không có chỗ ở cố định, phiêu bạt khắp nơi, còn không biết phải chịu khổ như thế nào!”

“... ”

Bành phu nhân vốn luôn ôn văn, nói đến nữ nhi thì càng nói càng kích động, ngữ khí cũng càng ngày càng dồn dập, khiến trượng phu nhất thời không thể nói được. Nói đến chỗ thương tâm, chỉ thấy nàng lau nước mắt căm giận nói:

“Tướng công ngài có phải già rồi hay không? Nhuận Lan nhà ta cũng không lo gả không ra được! Vốn ta cảm thấy không nên dán vào tấm cáo thị kia!”

Thấy người bên gối thương tâm, Bành Huyện lệnh nhất thời tay chân luống cuống. Tuy rằng trên tay đã lấy khăn lụa bôi nước mắt thay thế tử, nhưng câu trả lời trong miệng vẫn là chém đinh chặt sắt, rất là kiên quyết:

“Phu nhân người sai rồi. Không phải ta già hồ đồ, mà là người không có kiến thức. Có vài lời ta không tiện nói với người;

ngươi chỉ cần hiểu, nếu Lan nhi có thể đi theo Trương đạo trưởng, đó là phúc phận của nàng lớn nhất!”

“Việc này ý ta đã quyết, ngươi không cần nhiều lời.”

Cho tới bây giờ chưa từng thấy trượng phu ngoan cố giãy dụa như vậy, Bành phu nhân đang khóc lóc lập tức ngừng lại tiếng đau buồn, nhất thời sững sốt.

Hồi ngừng một lát, quan phu nhân khuất phục trượng phu tích uy không hề phản bác, chỉ gục đầu trên giường, quay lưng về phía chồng, trong miệng chốc lát “quỷ mê tâm hồn già nua”, trong chốc lát “Hài nhi ngoan mệnh đáng thương”, nghẹn ngào nức nở hơn nửa đêm. Vì thế một đêm giày vò này, ngược lại để huyện Truy Dương làm thịt Bành Tương Phô, không nhẹ nhõm hơn bắt yêu sĩ bắt củi trong bụi hoa kia nhiều.

Hiện tại, những thiếu niên này đang ngồi trên vách tường đổ nát, trái lại không biết chút gì về sự phong ba của gia đình này. Lúc này, hắn vẫn còn ở trong bụi hoa khổ cực chống đỡ, một bên nhìn chăm chăm vào vườn hoa bên kia., Một bên còn phải gánh vác sức nặng do bên cạnh đổ về—— nguyên lai Tiểu Quỳnh Thố lúc này đã ngủ, đang dựa vào trên người Tuyết Điệp tử tử bên cạnh ngủ say. Bởi vì thân thể tiểu nữ oa nhi ngủ say trong mộng, nữ tử mềm mại không khỏi nghiêng về phía thiếu niên bên này, trong bất tri bất giác, liền dần dần dựa vào bên người thiếu niên.

“...”

“May mắn thay lần này có vách tường ngăn cản, nếu không lại ngã.”

“Nhưng mà... Tuyết thích cô nương nên bị đẩy tới đây cũng rất thoải mái. Nếu như đêm nay đổi lại là lão đầu nhi của Thanh Hà cùng ta bắt yêu thì không khỏi phát sầu rồi!”

Tuy rằng, trong lòng cũng không quá nổi bật, nhưng tự tuyết thì dựa vào cánh tay, cảm giác phần mềm yếu kỳ dị trên cánh tay, bắt đầu chột cảm thấy đêm dài dằng dặc này, cũng không khó chịu chút nào.

Chẳng qua mặc dù không hề cảm thấy cực khổ, nhưng hắn vẫn đợi đến khi gà trống ngâm nga, phương đông đã trắng, vẫn

không thấy điểm nào cổ quái.

Cảnh sắc trong vườn dần sáng tỏ, tỉnh táo biết trong lòng không còn hi vọng chờ đợi nữa, liền đánh thức hai nữ hài nhi bên cạnh như đang tỉnh mộng, đồng loạt trở về sương phòng.

Về tới phòng, rửa mặt một chút, liền cho hai nữ hài nghỉ ngơi, sau đó bản thân tới nhà chính của Bành phủ đợi, báo cáo tình huống đêm qua cho Bành Huyện gia.

Tuy hiện giờ canh giờ còn sớm, nhưng cũng không đợi được bao lâu, nghe vậy liền thấy vị Bành Phổ, Bành Nghiễm đang trợn tròn mắt đi lại.

“Cái gì? Là Thủy quái?!”

Chờ nói qua tình hình tối hôm qua, lại phân tích, bắt đầu kỳ quái phát hiện, Bành huyện gia này phản ứng kịch liệt như thế. Chỉ thấy hắn giậm chân thở dài nói:

“Thôi thôi, đều là đám phương sĩ đoán mệnh kia làm việc!”

“Hả? Tính toán phương pháp?”

Nghe lời này nói cổ quái, thiếu niên lập tức hứng thú, muốn nghe một chút coi có đầu mối hàng yêu nào mới hay không. Lại nghe huyện chủ huyện Kính Dương trước mắt hồi hận nói:

“Hiền chất có chỗ không biết, lúc nhỏ phụ mẫu đặt tên, liền nghe lời đoán mệnh tiên sinh, nói ta trúng khuyết thủy, liền ở trong danh sách mang theo chữ triện. Mà tiểu nữ Nhu Lan kia của ta sau khi sinh ra, lại có người đoán mệnh đến trước miệng, nói ra hay là mệnh khuyết thủy, liền mang theo chữ Tồn — Ai ngờ, đây đâu phải thiếu nước, rõ ràng là một môn tâm tư chiêu thủy quái cho ta!”

Lúc tỉnh lại nhất thời không biết nói gì.

Đang lúc không biết làm sao an ủi vị tướng công huyện lệnh kích động này, lại nghe hắn nói:

“Đúng rồi, mấy ngày tới Trương đạo trưởng là người đầu tiên kinh sợ yêu quái, xem ra đạo hạnh không ít. Bởi vậy mong rằng hiền chất có thể nấn ná tại phủ nhiều hơn vài ngày, cho

dù không bắt được yêu quái, cũng trấn được nó biết khó mà lui!”

Thấy Bành huyện gia “Hiền huyện gia” “Hiền chất” kêu thân mật, nên nhất thời cũng không tiện cự tuyệt, đành phải nhã nhặn đồng ý.

Đang muốn khom người cáo lui, hăn chợt nhớ tới một chuyện, liền mở miệng hỏi:

“Bành huyện công, chắc hăn huyện nha cũng phải tới không ít đạo sĩ, vì sao không để cho bọn họ cũng đến quý phủ hàng yêu?”

“Ách... “

Nghe hăn hỏi, Bành Công hơi trầm ngâm rồi vuốt râu đáp:

“Bàng Tương Phổ ta từ trước đến nay luôn tự ý làm việc công, sao có thể bởi vì việc vặt trong nhà, làm không công hao tổn pháp lực của bọn hăn.”

“Mà bây giờ, càng không cần như vậy.”

Dứt lời, Bành huyện công nở nụ cười đầy ẩn ý.

Thấy hăn như vậy, lúc tỉnh còn tưởng rằng mình rất có lòng tin, liền không nhiều lời nữa, chỉ chấp tay mà lui, trở về phòng bỏ giấc.

Không nói đến chuyện hăn trở về phòng cởi quần áo, mà lại quay đầu đi ngủ; hơn nữa Bành phu nhân ở nửa đêm đau buồn kia, sáng sớm đôi mắt cũng đã đỏ bừng. Sau một phen chỉnh trang, bà ta đang dạo chơi trên đường trong phủ trong rừng, chợt thấy một vị bạch y nữ tử thanh lệ tuyệt luân đang bung một cái chạu gỗ chậm rãi bước về phía mình.

Chợt thấy Băng Thù tuyệt sắc này, Bành phu nhân sững sốt một chút, mãi đến khi nàng kia đi tới trước người mới phản ứng kịp, hỏi có chút chần chờ:

“Vị cô nương này là...”

Thấy nàng hỏi, nữ tử cũng dừng lại, ôn nhu trả lời:

“Bẩm phu nhân, ta là người đi theo Trương Đạo Nhiên, còn đạo trang, đang muốn đi Hoán rửa.”

*..chắc chắc, thật sự là mỹ nhân thế gian hiếm có!”

Chợt thấy tuyệt sắc như thế, Bành phu nhân cũng không nhịn được vây quanh tuyết thích dạo vài vòng, vừa quan sát, vừa khen không dứt miệng.

Đang lúc tuyết rơi có chút ngưng ngừng, chợt thấy phụ nhân trước mắt chỉ vật trong tay mình nghi hoặc hỏi:

“Khẩu cô nương, ngài đây là...”

“Phu nhân, là như thế này, ta muốn thoang thoang tắm rửa quần áo ba người bọn ta thay, vừa rồi liền cùng phó phụ quý phủ lấy được chậu gỗ khen rượu, đang muốn đi bên cạnh ao nước phía trước chà chà.”

Vừa nghe Tuyết thuận chi ngôn, Bành phu nhân lập tức lấy xuống chậu gỗ đựng quần áo trong tay, trách mắng:

“Nha! Việc nặng như vậy, có thể nào để người làm chứ!”

Dứt lời, lập tức gọi một tiếng hướng phụ nữ cách đó không xa, gọi một nha hoàn tới, dặn dò nàng đem quần áo này đưa đến phó phụ xử lý cho tốt.

Bành phu nhân nhiệt tình như vậy khiến tuyết rơi không biết làm sao, một lát sau mới nhớ ra:

“Phu nhân ý tốt, tuyết rơi ở đây cảm tạ. Chỉ là vật giặt quần áo này, là chuyện trong việc tuyết hợp ý...”

Còn chưa nói xong, liền bị huyện chủ phu nhân cắt ngang:

“Cho dù là chuyện nằm trong phận sự, Tuyết Ứng đạo trưởng kia của ngươi quá nhẫn tâm, sao có thể cam lòng để cô bé nũng nịu như ngươi làm việc thô lỗ bực này!”

Nghe Bành phu nhân nói những lời thương tiếc như vậy, Tuyết thích hợp lại luôn miệng nói:

“Không không không, những thứ này ta đều quen làm! Ta, ta sẽ đi giúp các nàng đồng thời giặt quần áo.”

Sau đó liền thấy nữ tử dung mạo siêu trần thoát tục này, bước nhanh đuổi theo nha hoàn lấy chậu áo kia.

Bành phu nhân thấy cảnh này, sau khi thương tiếc, lại lấp bắp kinh hãi, trong lòng nghĩ tới đây:

“Không tốt! Ngay cả nữ tử thanh nhã không tầm thường, khiến người ta thương yêu như vậy cũng bị phân công làm việc sơ sài, có thể thấy được thiếu niên đạo sĩ kia có bao nhiêu người biết thương tiếc! Lan nhi nhà ta, từ trước đến nay chỉ biết cầm kỳ thư họa, nếu thật sự già cả hồ đồ gả cho hắn, thật phải chịu khổ cả đời!”

“Nhìn xem đứa nhỏ này, sợ là sẽ thành cái dạng gì!”

Nhìn bóng lưng cô gái nhanh chóng rời đi càng khiến cho Bành phu nhân quyết tâm hơn, một lòng muốn ngăn cản trận bi kịch này phát sinh!

Mặc dù trong ngày hôm nay, không ít người của Bành phủ bị quấy nhiễu trong tối ngoài sáng, nhưng đối với chuyện thông suốt mà nói, trong ngày cũng không phát sinh đại sự gì đáng chú ý.

Lúc đang ăn cơm, như được Bành Công phân phó, Bành phu nhân kia miễn cưỡng nhận ra tiểu thư Nhu Lan dùng chung với bọn họ. Chỉ có điều làm cho lời giải thích có chút khó hiểu chính là bởi nguyên nhân hôm qua., Vị tiểu thư Bành gia ở bữa tiệc kia tuy thần sắc không vui, nhưng vị huyện chủ phu nhân kia không gặp mặt thế nào, không biết vì sao lại rất lạnh nhạt với hắn; ngược lại, nàng đối với Quỳnh Tuyết cũng hợp với hai người ân cần, hỏi han ân cần, nói bóng nói gió ám áp, trong ngôn ngữ dường như là cho rằng các nàng ngày xưa chịu bao nhiêu khổ.

...

“...”

Xem ra, tâm tư của cô gái thế gian này, chẳng phân biệt được dài nhỏ, tất cả đều rất khó đoán được.

Bữa cơm xong, bắt chuyện liền dẫn hai cô gái đi một hồi trong bóng cây Bành phủ. So với hôm qua, ngày càng hạn hán đến lạ

kỳ. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy vài đám mây trên bầu trời, tất cả đều nhuộm thành màu hồng, phảng phất như lại để cho hắn trở lại trước Hỏa Vân sơn ngày xưa. Bởi vậy, sau khi tản đi, hơi tiêu tan thức ăn uống, nghe vậy liền cùng nhị nữ trở về phòng, lại ở trong phòng dành lấy thần luyện khí.

Đến chạng vạng tối, có nha hoàn tới đây truyền lời, nói là chủ nhân muốn mở tiệc ở Tây sảnh, mời ba người cùng tới. Lúc này, Tuyết Nghi Quỳnh Lý đều mặc thường phục, chỉ có thiếu niên là vì tương tự, hay là ăn mặc đạo phục. Tự nhiên, trên đường đi Tây sảnh, hai cô gái không hề che giấu dung nhan không tầm thường, dọc theo đường đi khiến không ít người ghé mắt nhìn lại.

Đội mấy người kia đến trong sảnh Tây, Bành huyện công kia thấy dung mạo hai cô gái, lại là một phen kinh diễm, liền càng cảm thấy thiếu niên đạo sĩ này rất không tầm thường.

Vừa vào tiệc, đã nghe Bành huyện gia cao hứng nói:

“Hiền chất a, hôm nay thật là trùng hợp, bữa tiệc này ta còn mời được hai vị khách quý.”

“Ồ? Là bạn cũ của huyện công, hay là quan viên cấp trên?”

“Đều không phải. Hai vị khách quý này, là hiệp sĩ đến huyện nha quyên góp tư chất không lồ cứu tế nạn dân!”

“A!”

Vừa nghe thấy là hiệp sĩ, lập tức hưng phấn hướng tới thiếu niên có truyền kỳ hiệp sĩ Mộ Du, vội vàng hỏi về sự tích nghĩa hạnh của hai hiệp sĩ này. Chỉ nghe Bành Công nói:

“Là như thế này, trước đây lão phu cũng từng nghe nói, gần một tháng nay có hai vị dị nhân dạo chơi phong trần, gần gần một tháng đã ở trong huyện quận Tả cận, chiêu mộ đến hơn một ngàn lượng vàng bạc. Không nghĩ tới, hôm nay lại đến dâng hiến cho nha xử Kính Dương ta, nói rõ cứu tế dân nghèo trong huyện ta nạn dân. Hành động bậc này, thật sự là đáng kính cần than thở!”

“Không tệ không tệ! Quả nhiên cao minh, quả thực khiến người ta kính nể!”

Vừa nghe thấy hành động nghĩa như vậy, trong lòng rất khâm phục, lại nghe Bành huyện công chuyển giọng, cảm thấy tiếc nuối nói:

“Hiền chất a, còn có chút đáng tiếc. Hôm nay nghe hai vị hiệp sĩ này nói, nếu không phải ngày hôm qua có người xấu xen vào việc của người khác cản trở từ bên trong, bọn họ còn có thể từ trong tay những kẻ giàu có keo kiệt kia, chiêu mộ đến càng nhiều vàng bạc!”

“Ai nha, thật là đáng ghét! Cũng không biết là ác đồ nhàn rỗi ở phương nào, lại quản chuyện nhàn hạ bực này!”

Thiếu niên chính nghĩa cảm phẫn.

“A, không đề cập tới bại hung sự; hiền chất ơi, hai vị hiệp sĩ này, vừa hay lại là một cặp vợ chồng.”

“Ồ? Không ngờ lại uyên ương hiệp lữ?”

Thiếu niên nghe vậy, lại là vẻ mặt hâm mộ, càng cảm thấy truyền kỳ việc này, liền nhin không được hỏi:

“Khi nào bọn họ mới đến?”

“Bọn họ vừa mới ở...ha, thật là trùng hợp, bọn họ đã tới!”

Nhưng vào lúc này, tinh ngôn nghe chỗ cửa quan vang động một trận, quay đầu nhìn lại, thấy có một nam một nữ đang thông dong đi vào trong phòng. Lúc này, trong phòng chính là đèn đuốc sáng trưng, nam tử đi ở trước, vừa vặn cùng cảnh tỉnh bốn mắt —

“Là người?!”

Hai người này, cơ hồ đồng thanh bật thốt lên kinh hô!

“Hai vị nghĩa sĩ mau vào đây, không nên khách khí!”

Thấy hai vị khách quý đột nhiên đứng không tiến, Bành Huyện công vội vàng đứng dậy chấp tay, bảo hai người bọn họ không nên giữ lễ. Chỉ là hán tử kia lại phảng phất mắt diếc tai ngơ, vẫn ngây ra như phỗng.

Nguyên lai, hai người cửa ra vào, chính là huynh muội bày lời chiêu thân hôm qua ở trấn Phương Trì. Không tưởng được,

bên trong bọn họ thực sự là một đôi vợ chồng!

Thấy hai người bọn họ bộ dáng kinh sợ, đánh thức tâm niệm thay đổi, liền cười ha ha một tiếng, đứng dậy ôm quyền, thành âm mời:

“Hai vị hiệp sĩ, chúng ta quả là có duyên. Không ngờ hôm nay lại gặp mặt! Đến đến đi, hôm nay vừa lúc mượn rượu ngon của Bành Công để giải hận với hiền công!”

Nghe được lí do thoái thác này, đối với người đang tiên thoái lưỡng nan, cũng nhất thời ổn định tâm thần, hướng bên này dò xét tỉ mỉ thần sắc thiếu niên. Đợi quan sát một hồi, nhìn không ra chút giả bộ, mới hoàn toàn yên lòng. Chỉ nghe nam tử mặt vàng kia sắc mặt nặng nề trở lại, ôm quyền đáp lễ, cười sang sảng nói:

“Dễ nói dễ nói, kỳ thật đều là hiểu lầm!”

Thấy hai người bỏ đi sự nghi ngờ, lần lượt vào tiệc, nghe vậy liền quay đầu lại cười nói với Bành huyện công về mặt nghi hoặc:

“Ta cùng vợ chồng hiệp sĩ này từng có duyên gặp mặt một lần, rất là nhớ mong. Không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở quý phủ.”

“Thì ra là thế! Bạn cũ trùng phùng, thật đáng mừng.”

Thấy thiếu niên quen biết với sĩ tử hiệp nghĩa này, Bành Tương Phổ lại càng cao hứng. Vì vậy không bao lâu sau, Bành Tương Phổ đã ăn uống bàn bạc đan xen trong phòng khách, chén rượu qua lại, không khí rất hòa hợp hài hòa.

Lúc này, sau khi tỉnh lại, hai người cùng nhau uống rượu vui vẻ. Một hồi lâu, mới biết đôi vợ chồng này, hán tử mặt vàng tên là “Cự Xỉ Lang”, tên là Lang Thành; mà thê tử gã thì gọi là Hồ Nhị Nương. Lúc này dưới ánh nến nhìn lại, vị nữ nhân xinh đẹp vốn yêu kiều lại có vẻ đoan trang nghiêm túc, lướt qua vẻ mị hoặc ngày đó; đồng thời, tuy rằng vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng dù sao cũng không mỹ mạo như ngày đó.

Thấy Hồ Nhị Nương hiện tại tình trạng như vậy, trong lòng liền hiểu được thuật mị hoặc này, càng thêm trực quan nhận thức.

Đang lúc suy nghĩ về bí kỹ yêu tộc, lại chợt nghe thấy ngồi bên cạnh nhị nương là một tiểu cô nương, đang len lén hỏi đại tỷ tỷ bên cạnh:

“Hồ tỷ tỷ, người có thể dạy pháp thuật Quỳnh Điện Hồ mị không?”

Chợt thấy tiểu nữ hài bên cạnh cọt qua hỏi lời này, Hồ Nhị Nương nhất thời sững sốt. Bất quá, đợi nhìn thấy thiếu nữ nhỏ nhỏ trong ánh nến tựa như Chu Ngọc, nàng mừng rỡ trả lời:

“Tiểu muội muội, bộ dáng lung linh này của người, tu luyện mị thuật của ta là thích hợp nhất, nếu không đợi tiệc rượu đã tan vào tay tỷ tỷ ta...”

Vừa nói đến đây, Hồ nữ lại đột ngột dừng lại. Nguyên lai, Hồ Nhị Nương chợt cảm thấy cách đó không xa, đang có một ánh mắt lăm liết phóng tới.

Bình tĩnh lại trong chốc lát, Hồ Nhị Nương liền nhìn chỗ đó, thấy là vị thiếu niên đạo nhân kia, vẻ mặt tươi cười đang nâng chén chào hỏi bên này.

Vì thế, vị kiều mẫu Công Vu mị thuật này liền cười duyên một tiếng, nói với tiểu nha đầu bên cạnh xinh đẹp:

“Muội muội, người đáng yêu như vậy, người không cần học thuật này.”

“Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy chơi rất vui.”

Tiểu Quỳnh Thổ bán tín bán nghi.

“Muội muội người không biết, pháp thuật này a, có khi cũng rất không vui. Huống hồ...”

Nói đến đây, Hồ Nhị nương sóng mắt lưu chuyển, nhìn về nơi nào đó thoáng nhìn, sau đó che miệng cười hì hì, nói:

“Huống hồ người học được, sau này cũng không có tác dụng gì!”

Không đề cập tới chuyện hai người con gái khe khẽ nói chuyện với nhau, lại nói tới Đường chủ Thanh thiếu niên nhắc nhở, hòa giải cùng mấy người sang sảng, Bành Huyện công cười nói sôi nổi, vô cùng hòa hợp., Đã sớm có ý nhận rẻ, trong

ngôn ngữ tự nhiên hết sức ân cần. Mà vị cự nha lang lang lang kia lại càng nhiệt tình hơn với thiếu niên. Bởi vì với tâm trí của hắn, làm sao không nhìn ra vị đạo sĩ trước mắt này, sớm đã biết rõ chân diện mục thật sự của hai vợ chồng mình. Nhưng chỗ khó khăn nhất, chính là chỗ này:

Thiếu niên đạo nhân này cho dù biết rõ hai người mình thân là ngoại tộc, nhưng còn có thể lấy sự thành thật đối đãi, không chỉ không gặp nhau rút kiếm, còn bảo toàn bộ mặt mình ở trước mặt quan trường, thì như thế nào không làm cho hắn cảm động đến rơi nước mắt chứ!

Phải biết rằng, với phân tích của hắn về sau cùng Hồ Nhị nương tử, biết rõ thiếu niên đạo sĩ tương đối bình hòa này, pháp lực chân chính trên hai người bọn họ rất nhiều. Nếu là đêm nay thật lòng muốn trừ khử bọn họ, tuyệt đối không cần bất cứ thứ gì che đậy trang phục.

“Cũng đúng, bậc đạo sĩ chính giáo như vậy thật sự hiếm thấy... Lại không biết hắn có lai lịch ra sao!”

Liếc mắt nhìn hai người xinh đẹp như tiên dưới ánh nến, càng làm cho hắn suy nghĩ miên man về lai lịch của mình.

Ngay lúc tiệc rượu sắp tan tiệc, chợt nghe được tiếng của thiếu niên đạo sĩ đối diện lên tiếng hỏi:

“Đúng rồi, lang huynh, không biết hiền thế, có nghe nói qua về sự tình yêu dị của Bành phủ này không?”

Vốn là mở miệng nghĩ tới vợ chồng lang thị này cũng coi như là nhất lưu linh vật, lại thường qua lại ở mặt trời, nói không chừng sẽ biết được không ít nội tình người khác không thể nào biết được.

Nhưng không ngờ, nghe những lời này, lang hăng thư giãn thành Hồ Nhị Nương đột nhiên cả người chấn động, đột nhiên thất kinh!

“Ồ?”

Đang lúc tỉnh táo mê hoặc, đã thấy kia sáng rõ ngay người một trận, dường như hạ quyết tâm rất lớn, thần sắc nghiêm nghị, trịnh trọng cùng hắn gián ngôn nói:

“Trương tiên trưởng, sự tình của Bành phủ yêu dị này, vợ chồng chúng ta nói nhẹ, đúng là không dám xen vào. Chỉ muốn nói cho tiên trưởng một câu...”

“Quân tử không đứng trước bức tường nguy hiểm, việc này tùy duyên, ứng thời tự giải.”

Nói xong, hai vợ chồng này thần sắc tiêu sái, lại giống như không còn hứng thú uống rượu tán dóc nữa!

Chương thứ bảy, hương quán nhu hồn, phong ba bập bênh
đình xuân phong.

Lúc này buổi tối đã đến hồi cuối, không bao lâu sau đã đến
thời điểm Khúc Tán Nhân.

Trong bữa tiệc, tuy rằng vợ chồng lang thành kia có lúc nói
chuyện quái lạ, nhưng Bành huyện gia lại cảm thấy bọn họ
quyên góp vốn liếng cho Thịnh Đức, nên cũng không để bụng.
Đội Tịch tán đi rồi cùng nhau mở miệng nói chuyện, đưa hai
vợ chồng hẳn ra ngoài cửa phủ.

Bành Công đứng trước cửa phủ phát tay nói chuyện với hai
người hiệp sĩ kia, lời nói khéo léo, cử chỉ rộng lượng khiến bà
ta đứng một bên âm thầm gật đầu.

Đưa vợ chồng lang thị ly biệt, bắt chuyện liền xoay người vái
chào Bành Tương Phổ nói:

“Đêm nay tiểu chất cũng cảm nhận công công thịnh tình. Hiện
tiếp đại tiệc đã tan, ta liền về phòng nghỉ ngơi, cũng hảo hảo
đợi giữa đêm lại đi tuần tra trong phủ.”

Nghe thấy Bành Công luôn gọi “Hiền chất” hiền chất “Hiền
chất” đầy thân thiết, bắt chuyện cũng vậy mà xưng hô là mình
là chất nữ. Dù sao, mặc dù lên làm đạo sĩ Thanh cung lâu như
vậy nhưng trong mắt ông ta vẫn không có thói quen gọi “Bần
đạo”, “Tiểu đạo” hay mấy cách xưng hô khác.

Thấy vậy, Bành huyện công lại cười ha ha một tiếng, nói:

“Lời hiền chất sai rồi! Bữa gia yến của phủ họ Bành ta còn
chưa chính thức bắt đầu.”

“Ồ? Tiệc gia đình...”

Hắn chưa từng nghĩ tới còn có một bữa cơm tối khác khiến
thiếu niên đã cơm no nê cảm giác được sắp xếp của những
quan lại này không tầm thường chút nào. Đang nghe Bành
Tương Phổ nói:

“Hiền chất không cần chần chờ, dùng chút ta liền gọi tiểu nữ tới, cùng người dùng chút rượu thức ăn.”

Nói đến đây, Bành huyện công lại tới gần thêm một chút, vô cùng thân thiết nói:

“Kỳ thật không dôi gạt hiền chất, cùng người kết giao một hai ngày, rất cảm thấy hợp ý, liền không khỏi bắt đầu nạp hiền tâm. Vừa vặn tiểu nữ Nhu Lan ta cũng là tuổi tác, chính cùng các hạ tuổi tác xấp xỉ, không bằng liền...”

“Ách?!”

Nghe Bành Công lí do thoái thác như vậy liền giật mình kinh ngạc. Mà vào lúc này, trong bóng tối cách đó không xa cũng đột nhiên truyền đến một tiếng “Xoạch” trầm trọng, giống như là có ai đó đang bị vấp phải —— thiếu niên đã tự kinh ngạc, dùng thị lực ngưng tụ lại, liền nhìn thấy đúng là vị kia còn chưa đi được bao xa, đang cực lực ổn định thân hình còng xuống.

Vừa tới đã kêu lên “Cẩn thận”, thiếu niên không hiểu ra sao đã bị Bành huyện gia kéo lại, vui tươi hơn hớn đi về hướng phòng khách.

Một lần nữa bước vào trong phòng khách, thức tỉnh nói nhìn thấy Quỳnh Tuyết vẫn đang ngồi ngay ngắn trong tiệc rượu, mà lúc này canh thừa trên bàn lạnh lẽo, sớm đã bị tôi bé bỏ đi, thay một ít chén thức ăn sáng sửa.

Tiểu Quỳnh ngồi ngay ngắn trên bàn, thấy ca ca đã tiễn khách chủ nhân trở về, liền cười hì hì nói:

“Ca ca, còn phải ăn nữa à ~”

Ngay khi nghe chuyện, không lâu sau đó, thấy Bành phu nhân được nha hoàn vây quanh, từ hậu đường đi ra, phúc cho ông ta, liền ngồi vào trong tiệc. Sau khi suy nghĩ, vị tiểu thư huyện lệnh Bành Nhu Lan kia cũng trang bị đầy đủ, ngồi vào bàn ăn trong một tràng hoàn đỉnh đang.

Thấy người đã tề tựu đầy đủ, Bành Tương Phô liền nâng chén rượu lên, lặp lại ý chiêu rỗi mà mình vừa nói lúc nãy. Lần này

Bành Huyện công không ngăn cản ngôn ngữ nữa, trực tiếp nói là muốn gả nữ Nhu Lan vào nhà làm vợ.

Nghe vậy, thiếu niên nhất thời sửng sốt nói không ra lời, mà vị Bành phủ tiểu thư kia lại càng xuất kỳ bất ý, hoàn toàn không ngờ tới gần đây lại thương yêu phụ thân mình, cứ như vậy mà tùy tiện gả con gái cho mình. Vì vậy vị tiểu thư Bành phủ tài tướng mạo có một không hai ở huyện huyện huyện huyện huyện Chủ Dương này, trong chốc lát như bị ngũ lôi oanh đỉnh, không nói nên lời!

“...”

Lúc này, tuy rằng trong yến đường có nền đỏ thấp thoáng, nhưng sắc mặt của nữ tử trong ánh nền thoáng cái đã trở nên trắng bệch.

Bành phu nhân ngồi bên cạnh con gái, tuy rằng trong lòng đã sớm dự triệu, nhưng cũng không ngờ lão đầu tử đột nhiên nói ra, trong lúc nhất thời trở tay không kịp, luống cuống tay chân. Đợi một lát, trông thấy tình cảm con gái đáng thương, vị mẫu thân này liền nhin không được mở miệng bênh vực nàng:

“Ta nói lão gia, chỗ này nữ nhân hôn nhân đại sự, không thể đùa giỡn. Việc này không bằng chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Đây là Bành phu nhân sử dụng một bí quyết chữ “Lôi dài”, mấy lão đầu tử Lục Đồ nhất thời hồ đồ trôi qua, lại gió êm sóng lặng.

Nghe Bành phu nhân nói vậy, bắt chuyện cũng cảm thấy rất có lý, liền phụ họa nói:

“Tôn phu nhân nói rất có lý, chuyện gả cưới này quả thật không giống như đùa giỡn. Bành công mỹ ý thức tỉnh tâm lĩnh, chẳng qua ta cùng Bành tiểu thư mới là...”

Ngay lúc hần luôn mồm mép khiêm nhường, vị tiểu thư đương sự là đương sự của Ôn Lan, nàng ấy lại dịu dàng xoay chuyển, trong lòng thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ...” uyên ương chia nhau...” Lại tiếp tục.. Không phải là chàng chàng định lấy mạng người này à?”

Không biết là có phải là nghiệt duyên kiếp trước hay không, nhưng sao đại tiểu thư luôn tâm cao khí ngạo của Bành gia nhìn vị thiếu niên lạ lẫm vẻ mặt khiêm tốn trước mắt này, không khỏi cảm thấy phiền lòng, chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Vì vậy, mọi người trong sảnh liền thấy Nhuận Lan tiểu thư đột nhiên nức nở kêu lên:

“Ta có chết cũng không lấy tiểu đạo sĩ!”

Sau đó liền đứng dậy, rời khỏi mặt trời che mặt mà đi!

Thấy tình trạng con gái, vị Bành Phổ Phổ, Bành Phổ lập tức mặt trầm như nước, rất không vui. Hơi dừng một chút, mới miễn cưỡng quay mặt lại, mở miệng nói với Bành Phổ:

“Lại để hiền chất chê cười. Nha đầu này, đều là do ta lãnh giáo ngày thường! Bất quá người yên tâm, hôn sự của nhi nữ chỉ cần phụ mẫu nói như vậy; Nhu Lan cùng hôn sự của người, đều đặt ở trên người lão phu!”

“Ách, Bành Công, thật ra cũng không phải như vậy...”

“Hiền chất không cần nhiều lời. Ta biết trẻ tuổi các người xấu hổ. Nhưng chẳng lẽ hiền chất chưa từng nghe nói đến “Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu?” Đây là chuyện tốt, không cần phải ngượng ngùng nói!”

Thấy bản thân vì quấy nhiễu mà không yên lòng, tỉnh lời trong lòng cũng rất bất an. Chỉ là, mặc cho hấn ngày thường thông minh như thế nào, nhưng đột nhiên có người luận giá, lại bình sinh lần đầu chạm mặt. Lúc này, vị này cũng coi như gặp qua chút đại cục đường chủ Tứ Hải Đường., Thị bị dọa tới hoảng hốt lùi lại, không biết mình ra sao. Lại thấy Bành Công nhiệt tình, cũng không tốt liền làm vẻ đẹp của y, mở miệng đành phải lẩm bầm, lẩm bầm vài câu, rồi không biết nói gì cho phải.

Cảm giác bầu không khí trên cái bàn nặng nề này, thiếu niên ăn nói lung tung rồi đứng dậy cáo từ, sắc trời đã tối nên cũng phải đến trong vườn tuần tra. Thấy hấn chăm chỉ làm việc cho phủ như vậy nên Bành Tương rất cảm động, vội vàng đứng dậy đưa hấn và đám ba người Tuyết Nghi Quỳnh Uyển trình trọng ra ngoài Xá đường.

Đợi hẩn quay người trở về chỗ, lại nghe phu nhân nhin không được oán giận nói:

“Lão đầu tử, đêm nay chẳng lẽ ngươi tử tử tử nhiều? Cũng quá nóng lòng! Ngươi cũng không phải không biết, Nhu Lan nàng từ nhỏ da mặt liền mỏng, lại đọc chút thi thư, chính lý chút đàn sáo, hiện giờ tâm khí này còn cao hơn, đêm nay ngươi chột nói như vậy, Lan Nhi nàng...”

Bành phu nhân vừa nói đến đây thì đã bị phu quân cắt ngang:

“Cái gì tâm khí dày mặt mỏng? Hôm nay chỉ cần không làm xấu mặt cho ta, chính là Bành Tương Phổ ta thiên đại phúc khí! — ngươi tạm thời đừng nói nữa, nội tình trong phòng ta sẽ nói tỉ mỉ với ngươi!”

Bành phu nhân luôn thích nghe lời của lão gia như thế, cũng chỉ ngậm miệng không nói gì, chuyên tâm ăn cơm mà thôi.

Vả lại đừng nói đến việc phu nhân ảo não trong lòng, lại nói tiếp, sẽ cùng Quỳnh Tuyết mời chào hai người, chuẩn bị đến hậu tuyến canh giữ. Chỉ có điều, sau khi trải qua chuyện vừa rồi, hẩn cũng nhất thời ngượng ngùng nên trực tiếp chạy về phía khuê các Lan viện của Bành phủ, chỉ mang theo hai cô gái đi loanh quanh lung tung trong Bành phủ.

Đối với việc giải thích, bữa tiệc Bành huyện công đột nhiên xuất hiện, trong suy nghĩ của ông ta thật có vài phần hoang đường. Dù sao dựa theo kiến thức của thiếu niên, đúng như lời của Bành phu nhân vừa nói, hôn nhân chính là đại sự chung thân, thật sự không thể đùa giỡn. Bởi vậy, Bành huyện công và mình chỉ có giao tình một lần, không đến hai ngày, mà lại phải gả cho ái nữ, thật khiến người ta khó có thể lý giải.

“Chẳng lẽ, ta thật sự tốt như vậy sao? Hì hì!”

Nghĩ đi nghĩ lại, thiếu niên nhin không được nghĩ lung tung. Vừa định phiêu dật, lại đổi ý nghĩ:

“Không đúng! Có lẽ Bành Công chỉ nhìn thấy một thân y phục Sở Quốc của ta, mới sinh ra ảo giác. Hiện giờ, người kết hôn là giảng giải môn phiệt tương xứng nhất; tuy rằng hiện tại ta cũng lấy danh hiệu Trung Tán đại phu, nhưng gia hộ lại không bằng thứ tộc; nếu hẩn biết ta chỉ là một đứa con trai hàn môn,

trong nhà lại là nông hộ trong núi, có lẽ sẽ không nghĩ như vậy.”

Vừa nghĩ tới đây, ý nói có chút âm ức:

“Ai, mặc dù quen biết một số nữ hài tử, nhưng môn đăng hộ đối lại một người cũng không có!”

Đối với hắn mà nói, mặc dù cùng cư trú Doanh nha đầu thật sự là tình cảm, nhưng từ lần trước thấy Nam Hải thái thủ tự mình lên núi đón nàng, khai ngôn liền biết rõ, bất luận hòa hợp bao nhiêu, nhưng mình chung thân đại sự, là may mắn không dám nghĩ tới nàng kia.

Nghĩ tới những điều này, thiếu niên đã rơi vào trầm tư quán tính, rất là thương cảm, hồn nhiên lại đang có hai cô gái bên cạnh, đang toàn tâm toàn ý đi theo. Trong cơn gió chiều, hắn lại nghĩ đến:

“Ai, nếu hôn sự này có thể thành, đối với ta mà nói cũng là một chuyện tốt. Bất quá, Nhu Lan tiểu thư cùng ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, xem ra lại thành kiến rất sâu đối với thân phận mình, làm sao có thể tác hợp cùng nhau! Thôi vậy, chuyện này hoang đường! Vẫn là chuyên tâm dò xét mới đúng!”

Chẳng qua, tuy trong lòng muốn thoải mái, nhưng đối với mười tám thiếu niên này mà nói, dù sao chuyện này liên quan đến chuyện nam nữ gả cưới, trước kia chính mình trước nay còn chưa nghĩ ra; một khi Bành huyện gia nhắc tới nguyên do này, liền không khỏi khiến hắn như bị trăm trảo cào đau lòng, nhất thời lại không yên lòng nổi!

Vì vậy qua một trận, bắt chuyện liền nhịn không được xoay mặt hỏi tiểu muội muội bên cạnh:

“Quỳnh Mi muội muội, người nói xem Nhuận Lan kia thế nào?”

Nghe thấy ca ca hỏi, thiếu nữ nho nhỏ chột cảm thấy tự hào, liền toàn lực động tâm tư, cố gắng suy nghĩ một chút, mới trịnh trọng trả lời:

“Trì Lan tử rất tốt, có thể cưới. Chỉ là hơi thích khóc —— nhưng như vậy mới là đáng yêu nhất!”

“Ồ, ra là vậy. Thật ra ta chỉ hỏi đùa một chút, còn chưa nói muốn cưới nàng.”

Dừng một lúc, lại nhin không được hỏi Tuyết Nghi:

“Tuyết Điệp, ngươi nói thử xem?”

Thấy hắn hỏi, Khấu Tuyết cũng châm chước liên tục, mới chân thành trả lời:

“Bẩm đường chủ, tiểu thư Nhu Lan mới xinh đẹp hoàn hảo, cũng xứng đôi.”

“À... Ha ha, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi! Ha ha!”

Ba người cứ như vậy lơ đãng đi một đoạn đường, cuối cùng lại ở trong sân xuân trước Tú Lâu của Bành phủ tiểu thư. Đương nhiên, lần này bọn họ thay đổi phương vị, nấp vào một góc tường có bóng cây trúc.

Lúc này, trong một căn phòng trong động phủ, Bành Tương Phổ vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu nói chuyện gia đình với thê tử:

“Phu nhân, nàng có nhớ buổi sáng hơn một tháng trước đó không, cái ao cạn vốn đã hạn hán ở Nhu Lan khuê Uyển kia, chợt lại toát ra dòng suối nhỏ ồ ồ, đến nay vẫn dâng trào không dứt?”

Không đề cập tới chuyện hai vợ chồng họ chúc mừng đêm, lại nói ba người Tứ Hải đường ẩn nấp trong bóng đêm. Đêm nay, cảnh cửa sổ khuê các nhỏ đối diện bọn họ đang lay động đèn đuốc, đã rất khuya rồi mà vẫn chưa tắt.

Ngay lúc nghe những lời này mang theo Quỳnh Tuyết tiềm ẩn hoa âm không lâu, chợt nghe được trên lầu nhỏ đối diện bỗng nhiên một tiếng, sau đó là một trận tiếng đàn vang nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bay qua một hồ nước xuân lạnh yên, lại phát lên hoa quả hạnh hoa trái đào nở hoa, một đường uyển chuyển truyền vào trong tai ba người.

Trong bầu trời đêm, tiếng đàn vang lên, thanh cao hư khiết, u kỳ cổ đậm, phối hợp với tiếng tụng kinh tê tê trong Xuân Vãn

Hoa đình, lại có vẻ tịch mịch thê lương như vậy. Chính là cái kia:

Gợn sóng nhàn nhạt sâu như sa, xuân Miên Xuân lên tặng năm mừng.

Đi loanh quanh ở chỗ không người, chỉ có thể là tiếng đàn và hơi nước...

Trong màn đêm tĩnh mịch tĩnh lại nghe rõ ràng, tiếng đàn u nhiên mà tới, biểu diễn chính là bài đàn cổ khúc U Lan oán kia. Theo như hẳn thấy cảm phổ mây, “Ô Lan Đản” một khúc, biểu diễn chính là lan ở trong u cốc và cỏ dại sinh ra bi thương.

Nhớ lại khúc đàn thao này, nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng, thâm nghĩ:

“Ài, Bành tiểu thư chỉ sợ đã hiểu lầm rồi. hôn sự do môn phái này bay tới, đám người phiêu bạt như ta đây, tất nhiên là không có phúc tiêu thụ, cũng sẽ không đáp ứng. Nếu như Bành tiểu thư biết được tâm ý chân thật của ta, có lẽ sẽ không đau thương như thế...”

Không cách nào nói rõ nội tâm thiếu niên, chỉ có ở trong bóng dáng góa phụ, lắng lắng nghe đàn khúc đầy ưu sầu này.

Thần tư mờ ảo, theo tiếng gảy đàn mà uyển chuyển chuyển di chuyển theo, trong lúc bất tri bất giác, mới nhớ lại, nếu cần thật nhớ lại khuôn mặt vị tiểu thư nhà hoạn này., Đúng là tự có một luồng khí chất đặc hữu ẩn trong đó, lại để lộ ra giữa ngôn ngữ cử chỉ, là gia đình con cái bình thường có ra vẻ cũng không cải trang được; mà lần đầu đàn này U Cương Thanh Ngưng, phần lớn chỉ có khuê nữ xinh đẹp thứ nhất trong môn thư hương mới có thể đảm nhiệm. Dù sao, đàn âm dễ vang mà khó hiểu, cầm kỳ thư họa xếp chữ “Cầm” trên bảng, liền cho thấy nó là kỹ thuật khó khăn nhất trong tứ nghệ.

“Khí chất dòng dõi cao quý sao?”

Chẳng biết tại sao, dần dần trong đầu thiếu niên hiện lên khuôn mặt cao quý, bất tri bất giác giống như sương sớm đã từ từ nhạt đi; mà một vị nữ tử thanh niên khác thì xinh đẹp, dung nhan xinh đẹp., Rồi ánh trăng dưới đáy biển lặng lẽ nhô lên

khỏi mặt nước, tâm thần đều tập trung, tiếng đàn u tĩnh bên tai cũng trở nên càng lúc càng linh hoạt kỳ ảo, giống như ngọn núi cao bệch cắm ở đêm trăng tròn xa xăm... Trong lúc hoảng hốt, trong gió đêm dường như có người đang thấp giọng ngâm xướng bên tai:

“Khói trắng lộ tư hồng, động mấy đóa hoa ảnh, bóng đêm mát mẻ như nước.

Nước ao dao động xuân ngân, nơi nào là duyên dáng. Mộng Y Nguyên là mộng, càng tăng thêm tình ý mê ly.

Linh tâm biết trước, tóm lại hận vụn vặt, gợn sóng nhẹ nhàng hương, khói sóng cứ hồi ức.

Đình không bé, một đóa lưu vân, mỹ nhân ngàn dặm...”

Đêm đó, trong tiếng đàn u đăm này, mọi người đều bình an mất mạng; đêm qua yêu linh lộ ra chút khí thế bề ngỗ, cũng không có xuôi nước mà theo tiếng đàn mà tới.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi nghe được tin tức bình an trở lại, Bành Tương Phổ lại tán thưởng nói tất cả những điều này là vì thiếu niên có đạo hạnh cao thâm mới dọa lui được yêu vật quấy nhiễu trạch trạch này. Vì vậy, Bành Công khó tránh khỏi lại có chút mong đợi đối với buổi tiệc đêm hôm qua, nếu nói ra may mắn có thể cùng con gái mình thức tỉnh một chỗ thì sẽ không còn sợ yêu vật gì đến quấy rối nữa.

Có điều, đối mặt với ý đẹp của Bành Công, trải qua một hồi trầm tư suy nghĩ trong bóng trúc tối hôm qua, tuy nói rằng vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, nhưng ít nhất cũng đã biết, bản thân mình cũng không thể chấp nhận một phen chiêu nạp này. Vì vậy, đợi đến khi Bành Công nhắc lại chuyện này, hắn liền cố lo cho xung quanh, che giấu để lừa gạt lẫn nhau.

Lại nói tiếp, lần nói chuyện Bành Phổ Phổ Phổ này của Bành gia cũng giống hệt với biểu hiện lúc trước; nhưng vị Bành phu nhân kia hiện tại khiến cho hắn có cảm giác rất kỳ quái. Bởi vì, vốn dĩ quan phu nhân rất lạnh nhạt với hắn bây giờ lại bắt đầu nhiệt tình lạ thường, sau một hồi nói vài lời, dường như còn lo lắng hơn cả việc phụ nữ thông gia.

Thực ra, đã giải thích còn không biết, ngay lúc tuyết rơi lần lượt đi xuống ao sau nhà giặt quần áo, Bành phu nhân còn đặc biệt tìm tới, giữ chặt cô gái thanh nhu này hỏi vấn đề ngẩn. Cuối cùng, bà thậm chí hào phóng bày tỏ, cho dù tương lai tuyết thích làm vợ, con gái nhà bà làm thiếp cũng không tiếc.

Cách nói thẳng thắn này của phu nhân, khiến cho cô gái xưa nay then thùng quá mức mặt đỏ bừng, thế là không thể làm gì khác hơn là lần đầu tiên chưa bao giờ đem quần áo tỉ mỉ quét sạch sẽ, liền cuốn lên, cực kỳ xấu hổ mà trốn về sương phòng.

Mà vị Mai Hoa Tiên Linh kinh hồn đã định lại đứng yên bất an trong phòng này, mặc dù đã hạ quyết tâm từ lúc trả lời, muốn toàn tâm toàn ý toàn ý không giữ lại chút nào với Đường chủ nhà mình, nhưng lần này, tình cảm lại thực sự xấu hổ, nên đành phải ỉn giấu không nói, không thông báo.

Sau một phen phân loạn này thì không cần phải nói tỉ mỉ nữa. Lại nói vị thiếu niên kia, hẳn cảm thấy Bành Công thịnh tình, trong lòng cảm thấy không có chỗ báo đáp, nên thức thời liền đem việc vợ chồng “Quân tử không lập tường” vứt ra sau đầu. Vì vậy đến buổi tối hôm nay, hẳn liền cầm theo Phong Thần Cổ kiếm đi tới đình viện thủy quái ẩn hiện.

Chẳng qua, lần này thiếu niên lại đi một mình, để hai cô bé con khác ở tại nơi khác chờ đợi, đợi khi có động tĩnh lại đến tiếp ứng. Bởi vì, nói cho tỉnh luận một chút, hai đêm vô công, sợ là ba người gây ra động tĩnh quá lớn, làm cho yêu quái vô cùng linh thông kia không dám đến. Vì thế muộn, hẳn một mình đứng một mình.

Đợi đến lúc vào trong đình viện tiểu thư, hẳn lại thi triển ra pháp thuật “Thủy Vô Ngân” mà Linh Kính Nhi truyền thụ, ẩn thân mình trong Không Minh, không lộ ra nửa phần dấu vết.

Tất cả bố trí chu toàn, chỉ xem tên Yêu linh kia có tới hay không!

Không biết là thiếu niên phân tích thoả đáng, hay là lúc này dụng tâm cảm động lên trời, ngay giờ hội đến gần, đêm đêm buông xuống, đèn đuốc trong lầu cao của tiểu thư tú lầu vừa mới tắt đi, thiếu niên đang ẩn mình trong bóng đêm., Bỗng

nhiên cảm thấy một trận âm phong thổi qua, quét tới lạnh lẽo thấu xương toàn thân, chợt thấy cảnh vật trước mắt có chút ảm đạm, liền ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là trong bầu trời đêm không mây bay lượn, tụ lại một đám mây đen âm u, che khuất phía tây chân trời vốn là một mảnh trăng khuyết màu vàng.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ban đêm trong xuân đình náo nhiệt không ngừng, đã ngừng hát. Chỉ trong nháy mắt, hoa đình xuân muộn trước mắt vốn sinh cơ bừng bừng, đã trở nên u ám, u ám, u ám như nhiều năm không có người ở!

“Yêu vật tốt! Vì ngươi mà mất đi mấy đêm ngủ, lần này cuối cùng cũng đến rồi!”

Cảm nhận được Yêu linh sắp hiện thân, thiếu niên không những không khản trương mà ngược lại còn có chút hưng phấn.

Ở thời khắc mấu chốt này, hắn càng là nín hơi ngưng thần, không dám có chút chậm trễ, sợ sợ hãi không cẩn thận, lại dọa chạy cái kia cơ trí vô cùng linh quái.

... Ngay giữa không minh, đôi mắt trong trẻo này nhìn chăm chú không dời mắt, trong sơn tuyền viên giả đang phun trào không ngừng, sóng nước trong đó bốc lên cuộn cuộn, trong ánh trăng đang dần dần dâng lên một làn sương mù mông lung. Sương mù này, giống như càng thêm tối tăm xung quanh, dần dần tụ lại, dần dần ngưng tụ, không bao lâu, lại ngưng tụ thành hình dáng cao lớn.

“Đây là...”

Thiếu niên trốn ở Âm Phục rình mò, không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian ngưng mắt cực lực nhìn lại —— đã thấy thần quái mượn hơi nước ngưng tụ thành hình người đại khái sau đó cũng không tiếp tục kết thành thực thể, chỉ giống như một bức tường nước cao lớn, rung chuyển đứng ở trên sóng nước Dũng Tuyền.

Đợi một lát, quái vật kia nhìn xung quanh, sau khi xác định không có gì dị thường, liền giương đôi tay chân nhọn nhọn, bắt đầu làm phép trong một mảnh bọt nước tung tóe. Chỉ thấy một trận hoa tay múa chân, trong miệng linh vật hình người kia

dần dần phun ra một trận khói đen, phiêu đăng, ung dung phiêu đăng, liên tục không ngừng hướng bốn phía trong bầu trời đêm nhanh chóng tản đi, dường như không cần bao lâu, liền muốn bao phủ toàn bộ Bành trạch.

Thiếu niên ẩn thân cách quái nhân không xa, tự nhiên là đứng mũi chịu sào. Đợi sương mù ngấm kia tới gần, trong thân thể hắn chính là một trận thái hoa lưu động, nháy mắt đã hoàn toàn đem sương khói ảm đạm nặng nề hoàn toàn hóa giải.

Nghĩ đến đặc tính ngược lại khí Thái Hoa Lưu Thủy của mình, cảm giác tỉnh táo không hề chần chờ, bất động thanh sắc, một đạo cực lực thi ra Long Cung pháp chú “Băng Tâm Kết” đã bay ra giữa không trung, bay thẳng về phía dòng suối phía trước.

Mà ngay lúc linh chú vô cùng cường đại, hai chân quái vật một mực đông kết lại thành băng điều thì từ cổ kiếm trong tay thiếu niên bay ra hai vầng trăng sáng trong trẻo, một khuyết một vòng, một âm một dương, lóng lánh hào quang tồi hồn đoạt phách, bay lượn quanh quanh nhắm thẳng về phía thủy quái không thể động đậy kia.

Trong nháy mắt, yêu linh xuôi nước mà tới, vượt sóng mà ra đã là số mệnh rồi!

Chương thứ tám, Triều Tịch Trần, nhẹ nhàng gập xát cành cây hợp hoan hi...

Ngay tại lúc linh quái kia phá nước mà ra, đang bắt đầu phun mê vụ, nghe vậy không chần chờ nữa, phát tay cực lực thi triển mật chú bằng tâm của long cung, đem dòng suối dưới chân yêu linh trong nháy mắt đông cứng. Cơ hồ cùng lúc đó, Dao Quang thần kiếm của hắn theo nhau bay ra hai cái nguyệt luân sáng chói, như gió bay chớp giạt hướng yêu vật kia oanh kích tới.

Còn quái vật kia, đang chuyên tâm phun ra mê vụ, lại bỗng nhiên cảm thấy tâm can đều lạnh, vốn dưới chân đang sôi trào, đột nhiên lại trở nên lạnh lẽo thấu xương. Đang lúc cảm thấy không ổn, trong thần thức chỉ cảm thấy có hai đạo quang luân khí thế bàng bạc, đang âm âm đánh về phía mình.

Thế là, trên dưới phủ Bành phủ này đột nhiên nghe thấy một tiếng rú thảm thật lớn - chính là hai luồng sáng phi nguyệt chém xuống kia, khó khăn đánh trúng linh quái quấy phá. Mà tiếng kêu này của hắn, rầm rặc như trâu, không phát ra tiếng người; lại như hồng chung, chấn động đến mức tâm thần cả lời nói đều run.

Bị tiếng rú này chấn động, đám người trong Bành phủ vốn đã có chút hỗn loạn, lập tức tất cả đều bị đánh thức.

Thấy một kích đắc thủ, bất chuyện không dám chần chờ, vội vàng lại đánh ra hai luồng lưu quang. Lần này, linh quái kia đã có chuẩn bị, liền thấy thân hình hắn vốn mơ hồ như nước, đột nhiên hơi mờ nhạt; sau đó hai luồng Phi Nguyệt Hoa sáng chói mắt, keng keng hai tiếng đánh vào bức tường giả sơn phần phía sau hắn.

Thấy tình hình này, tỉnh lại liền tranh thủ thời gian rút kiếm nhảy ra, gầm nhẹ một tiếng, phi thân lao thẳng đến vị yêu vật quái dị này, ý đồ nương theo Thái Hoa đạo lực vòng tròn tự nhiên của mình mà chém giết với hắn ——

Vừa rồi một cái chớp mắt này, có thể nói là phong vân đột biến; trong điện quang thạch hỏa gian, đã là hai ba hiệp qua. Dưới tình huống khẩn cấp này, thiếu niên không dám nghĩ tiếp, bản năng liền sử dụng chiêu thức mình am hiểu nhất.

Mà ngay lúc này, Quỳnh Tuyết ở ngoài sân cách đó không xa, nghe tiếng rú này, cũng vội vàng lách mình bước vào, mỗi người cầm binh khí, cùng đường chủ một đạo hướng vị linh quái như sóng kia đánh tới.

Thấy thế ba người vây kín, yêu nhân kia lại không kinh sợ mà giận. Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên tăng vọt, ngẩng đầu nhìn Thiên Lê Lật một tiếng, giống như muốn toàn lực đối đầu cùng mấy vị khách không mời mà đến này.

Chỉ là, trong quá trình bay lượn này thiếu niên vẫn tự giác cảm giác kỳ quái chính là, phía trước đáng vẻ thịnh khí lẫm nhâm linh quái, sau khi nổi giận dùng dùng, thoáng nhìn thoáng qua, giống như đứng đó có chút ngẩn người.

“Ha ha! Lẽ nào kinh nghiệm đối địch của quái vật kia còn chưa phong phú bằng ta nữa sao?! Lúc này sao có thể phân thần được!”

Thấy có cơ hội thừa dịp, thiếu niên vội vã chạy như không chạm đất, đảo mắt đã đến phụ cận; còn có bốn năm bước nữa, hắn liền giơ cao kiếm, quay đầu con quái vật kia bỏ tới!

“Răng rắc!”

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Dao Quang cơ hồ đã nhân kiếm hợp nhất tĩnh lại, liền đâm đầu vào trên giả sơn nham thạch!

“Ách?!”

Một kích không trúng, thiếu niên hoảng hốt, vội vàng quay kiếm hộ thân, bàn chân điểm đá xanh, đột nhiên nhảy sang bên cạnh né tránh.

Nào ngờ, chờ hắn xoay người lại nhìn, lại phát hiện vừa rồi mình xông qua chỗ tuyên viên kia, đã lại là bọt nước sôi trào; mà yêu nhân thân hình cực lớn vừa rồi, lại không thấy bóng dáng...

“Ca ca, yêu quái kia đi đâu vậy? Là bị đánh vào nước rồi sao?”

Tiểu Quỳnh Thu phi thân chạy tới, thấy ca ca vọt qua yêu quái kia liền đột nhiên không thấy, liền rất kỳ quái hỏi thăm. Nghe nàng hỏi, thiếu niên cũng nửa mê hoặc đáp:

“Quỳnh Ngu, tên yêu quái này đúng là trốn vào trong nước. Bất quá... Vừa rồi còn giống như muốn đại chiến một trận với chúng ta, làm sao đột nhiên lại chạy trốn rồi?”

Thấy mở miệng nghi hoặc, Tiểu Quỳnh Quỳnh lại cảm thấy việc này vô cùng bình thường, liền đếm ngón tay, giải thích với hắn:

“Ca ca, vậy hổng yêu quái chỉ có một người! Chúng ta bên này có ba người, hắn thấy trong lòng sợ hãi, liền chạy trốn: “

“... Phải không?”

Nhưng vào lúc này, Bành Phô, ông ta bị tiếng nổ mạnh kinh động, Bành Phô cũng điếm gia đình cường tráng trong Tề phủ, mỗi người cầm binh khí lao vào trong sân. Mười mấy cây đèn lồng được chiếu một cái, bên trong Lưu Thủy đình viên lập tức sáng như ban ngày.

Thấy trạch chủ đến, bèn tranh thủ thời gian tiến lên, nói sơ qua những gì vừa trải qua một lần. Thấy y và mấy người đều không việc gì, Bành Tương Đông cũng yên lòng. Nghe xong lời trần thuật, y liền đi đến bên cạnh hòn non bộ đình viện kia, cẩn thận xem xét. Lúc này đã có ba, bốn gia đình tiến đến, treo đèn lồng chiếu sáng những chỗ lão gia xem xét.

Thấy Bành huyện công hành động như vậy, Trương đường chủ lại có chút lúng túng, áy náy nói:

“Bành Công, thật là có lỗi! Mới vừa rồi trong tình thế cấp bách mà đột nhiên ra tay, không nghĩ tới liền bị hư hỏng cảnh vật của quý phủ...”

Hóa ra đến lúc này hắn mới phát hiện, hòn đá giả sơn phía sau yêu vật vừa rồi giờ đã sụp mất nửa bên; mà ở phía sau cách đó không xa bức tường bột phấn kia cũng bị phá ra một cái động lớn, đang loáng thoáng tiến vào bên ngoài bức tường. Không

cần phải nói, nham thạch phá hoại tường này hẳn là kiệt tác của phi nguyệt quang trảm.

Nhìn thấy Bành Huyện gia nghe vậy, Bành gia càng nhìn về phía hòn non bộ bị tổn hại, thiếu niên trong lòng không ngừng kêu khổ:

“Hong rồi, hong rồi! Lại giống như ngày trước, yêu không diệt trừ, lại làm hong hoàn cảnh trong nhà của người ta!”

“Ài, trước kia lúc ở trong núi luyện thuật Phi Nguyệt Lưu Quang này, chỉ cần thi triển ra, cũng không biết nó bay đi đâu. Không nghĩ tới, vài mảnh hào quang này bắn ra lại không khác gì nỏ thạch! —— Cảnh nhi trong phủ Bành Công, nhất định là vô cùng nổi danh?”

Sau khi giải thích xong, Bành huyện công lại quay người nói:

“Mấy vị hiền chất có từng bị thương hay không?”

“Hình như chưa bị thương thì phải, đa tạ Bành Công quan tâm.”

“Hiền chất, người qua đây nhìn xem, huyết sắc chỗ này chắc hẳn là do yêu nhân kia lưu lại.”

“Huyết sắc?”

Sau khi nghe thấy vậy, Bành Tương vội vàng tiến lên, nhìn về phía hòn đảo nhỏ dưới sự chỉ điểm của Bành Tương. Chỉ thấy trên những hòn đá đã vỡ vụn kia đang rải đầy vết máu loang lổ.

“Xem ra, yêu vật kia vẫn bị thương dưới quang trảm của ta. Mà huyết sắc này, quả nhiên cũng khác người a!”

Nguyên lai, dưới những máu tươi trước mắt thiếu niên, thoát nhìn giống như người thường. Nhưng nếu cẩn thận xem xét một phen, sẽ phát giác trong màu máu đỏ tươi này lại ẩn ẩn hiện ra một tia kim quang. Thấy bộ dạng này, trong lòng tỉnh luận có chút kỳ quái:

“Quái lạ, từng nghe Thanh Y đạo trưởng nói qua, thể gian này có màu máu muôn hình vạn trạng, thể nhưng tựa hồ lại không hề nhắc tới thứ gì có thể hiện ra màu vàng cả.”

Ngay tại thời điểm trong lòng hắn suy nghĩ, chợt nghe “Ai nha” một tiếng kinh hô. Đảo mắt nhìn lại, vốn là Nhuận Lan tiểu thư cũng bị kinh động, ăn mặc chỉnh tề đi tới phụ cận, đang nhìn thấy chỗ huyết sắc kia nhìn thấy giết mình.

Thấy con gái đến, Bành Tương Phô bèn gọi một tiếng:

“Dương Lan người tới thật đúng lúc. Còn không mau cảm ơn Trương đạo trưởng? Nếu không phải vì hắn, nói không chừng đêm nay người đã trúng phải độc thủ của yêu nghiệt.”

Nghe phụ thân nói vậy, Bành tiểu thư đứng tại chỗ đối với việc tỉnh ngôn một phúc, thấp giọng nói:

“Tiểu nữ cảm ơn đạo trưởng ân đức.”

“Không dám, không dám!”

Sau đó vội vàng lắc mình hoàn lễ.

“...”

“...”

“...”

Tuy nhiên mặc dù lời cảm ơn, nhưng nhìn ra được trong lời nói của Nhuận Lan tiểu thư, vẫn có chút miễn cưỡng. Nghĩ lại, chắc là hai ngày trước cha nàng tùy tiện chỉ hôn, khúc mắc này còn chưa hoàn toàn cởi bỏ.

Thấy bộ dáng không tình nguyện này của con gái, Bành Tương Phô lập tức có chút tức giận, mũi hừ hừ nặng nề một tiếng.

Thấy tình trạng này, vội vàng mở đề tài, nói ra:

“Bẩm qua Bành công, đêm nay ta cùng yêu vật kia giao thủ một phen, phát hiện y không phải yêu dị bình thường, tiến lùi lại giống như thần thông vậy.”

“Mà yêu ma này lại rất quả quyết, tuyệt không phải hạng người dễ tìm. Ta nghĩ hắn sẽ không bỏ qua như vậy, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ lại tới.”

Nghe hắn nói vậy, Bành Tương Phô nhìn vết máu loang lổ trước mắt, lại nhìn lỗ thủng bị thiếu niên đạo sĩ đánh ra ở phía

xa, liền thở dài một tiếng, quay người nói với thiếu niên:

“Tĩnh Ngôn hiền chất, chẳng biết có thể cùng lão phu đến thư phòng một mình hay không?”

“Đương nhiên không sao. Bành Công mời trước.”

Thế là hắn lên tiếng xua đuổi tiểu Quỳnh Thủy đang muốn cùng đi theo, nhắm mắt theo sau lưng Bành Huyện công, tiến về thư phòng của mình.

Đi vào thư phòng, còn chưa chờ hắn nói chuyện đã nghe thấy Bành Tương Phổ mắng một câu:

“Trương hiền chất, chuyện đính hôn ngày hôm trước, ngươi nghĩ như thế nào?”

Vốn tưởng rằng Bành huyện công triệu mình đến, là muốn cùng hắn nói chuyện yêu dị trong phủ, không nghĩ tới chính là một câu như vậy! Lúc ấy, liền mở miệng hỏi một cách ngây ngốc, nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

Qua một hồi, trong ánh mắt chờ đợi của trưởng lão đối diện, khóe miệng hắn ngập ngừng nói:

“Huyện công ý tốt, tiểu tử tự nhiên tâm lĩnh. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là Bành tiểu thư dung mạo tài tình song toàn, e rằng ta không tài nào với nổi. Hơn nữa, đối với việc này, tiểu thư cũng không phải là vô tâm chứ? Ta thật sự không dám ép buộc nàng...”

Nghe hắn nói đến đây, đã thấy Bành huyện công thối râu tròng mắt cả giận nói:

“Nàng dám! Hiền chất ngươi chưa từng nghe nói qua? Con cái hôn sự, hoàn toàn dựa vào lời cha mẹ nói. Ta bảo nàng gả, nàng sao dám không gả!”

Nghe thấy lời ấy, bắt chuyện còn định biện luận một hai câu, nhưng Bành Tương Phổ kia lại khoát tay chặn lại, nói:

“Về phần “Cao trêu” này, hiền chất sao có thể khiêm tốn được. Đến giờ lão phu cũng coi như đã gặp vô số người, chuyện

quân có tài hoa, thật ra không phải đạo đồ bình thường có thể so sánh. Đêm nay lại thấy người pháp lực cao cường, lại đánh lui yêu ma kia - theo lão phu thấy, cũng không phải là mở miệng nói cao, mà là tiểu nữ leo rồng phụ họa mới đúng!”

Dứt lời, giọng điệu của Bành Tương chậm rãi lại, chậm rãi nói:

“Lão phu tuy là nhà quan lại, nhưng hiền chất cũng đừng chần chờ môn đăng hộ đối. Ngày hôm trước ta có loáng thoáng nghe nói, trong đạo môn các người liền xuất hiện một vị Trung Tán đại phu chuyên chỉ phong của triều đình. Theo ta thấy, chỉ cần mất chút thời gian, hiền chất muốn được vinh hạnh đặc biệt này cũng không phải là việc khó.”

Thấy thiếu niên trước mặt, đúng là thần sắc cổ quái, Bành Công vội vàng tiếp tục giải thích:

“Việc này mặc dù có chút gian nan, nhưng cũng không phải là lâu các trên không trung. Không đối gặt hiền chất, cửa nhà Bành gia ta, là thế tộc của Tần Xuyên ở Bắc địa; Nhu Lan bá như nàng, cũng không ít người làm hoạn quan. Ngay cả đại ca Nhu Lan, hiện tại cũng là hoạn du Dương Châu. Nếu hiền chất cùng tiểu nữ thành thân, dựa vào tình đạo thuật của mình, lại do người của Bành gia ta nâng đỡ trong triều, rèn luyện đến vài chục năm, chuyện thụ quan phong tước cũng không phải là không thể lường được!”

Bành Tương Phổ nói ra những lời này cũng là vẻ mặt đầy ngạo nghễ. Đối với hắn mà nói, một mặt là để an ủi con rể tốt, mặt khác là tiện thể nói cho con mình biết gia thế uyên nguyên, để cho thiếu niên trước mắt biết Bành gia hắn cũng không phải hạng người bình thường. Cứ như vậy, chỉ sợ hắn càng có thể thành tựu đoạn quan hệ thông gia này.

Nói xong lời này, không biết vì sao Bành huyện công vội vã gả con gái, thấy thiếu niên trước mặt thần sắc có chút do dự, liền té ra đòn sát thủ cuối cùng. Chỉ thấy hắn thần bí nói:

“Hiền chất, ngươi có biết không? Ngươi và tiểu nữ kết hôn kỳ thực chính là ý trời!”

“Thiên ý?”

Vừa nghe xong, nhất thời có chút không hiểu ra làm sao.

Thấy thần sắc của hắn chán động, Bành Tương Phô mừng rỡ, thâm nghĩ cuối cùng cũng chạm đến mạch lạc của hắn; Hóa ra người tu đạo trên thế gian này vẫn luôn tính toán với thiên đạo thiên ý. Vì vậy, thấy hắn định thần lại, điềm tĩnh nói:

“Kỳ thật, ngay trước khi Trương hiền chất đến phủ ta, tiểu nữ cũng từng ở bên đường tính toán vài quẻ nhân duyên.”

“Ồ? Sơ như thế nào?”

Hắn mở miệng hỏi, nhưng trong lòng lại nghĩ, Bành huyện công này đối với hành động của nữ nhi nhà mình rõ như lòng bàn tay.

“Không dối gạt hiền chất, tiểu nữ cùng cầu được ba quẻ, một quẻ đầu tiên gọi là ‘uyên ương chia lìa’, quẻ thứ hai là ‘Bất cư thái bình’, quẻ thứ ba thì là ‘Gặp quý nhân’.”

“Úc, ba quẻ này theo thứ tự, xem ra cũng không tệ lắm. Vậy không biết mấy quẻ này phân biệt nên giải thích như thế nào?”

“Hiền chất, ‘Hiền cứu uyên ương’ này, tự nhiên chính là chỉ người và tiểu nữ, ban đầu còn vì yêu vật này, mà hôn sự không được hài hòa.” “Bất cư cứ như vậy, chính là nói sự tình sẽ có cơ hội chuyển biến, nghĩ đến cũng nên là đêm nay hiền chất làm ra đại pháp lực, đánh lui tà ma. quẻ cuối cùng này ‘Được quý nhân’, đương nhiên là chỉ tiểu nữ sau này có thể phụng quân làm chồng - Bất Văn thánh nhân có nói sao?” Quân thần cương, phu làm vợ cương, phu quân này đối với thê tử mà nói, tự nhiên là quý nhân rồi!”

Đêm nay trong thư phòng liên tục trùng nhau bày trận thân, đã nghe rõ chưa từng gặp qua. Nghe được một phen ân cần khuyên bảo của Bành Tương Phô, đầu óc thiếu niên cũng có chút choáng váng, đến cuối cùng chỉ cảm thấy việc cưới vị tiểu thư Bành gia này, trên ứng thiên lý, dưới ứng nhân luân, quả là chuyện tốt bậc trời.

Ngay thời điểm thiếu niên bị Ngôn ngữ của Bành Tương Phô bức bách, đầu óc rối bời, lại chợt thấy Bành huyện gia khí thế thập phần. Trong khoảnh khắc hắn ngây người, ông phảng

phát rút cuộc không chống đỡ nổi nữa, toàn thân đều bị mệt nhọc, chỉ run rẩy rên rỉ nói:

“Mà thôi, việc này vốn cũng không giấu giếm được. Trương đạo trưởng và tiểu nữ cũng vốn không dám hy vọng xa vời sẽ được nhận làm chính thất. Chỉ cần ngài có thể thu lưu, để cho yêu tà kia tránh lui, thì nàng làm thiếp cũng được. Sau này, nàng sẽ tôn áp Ngao cô nương Quỳnh Uyên cô nương làm chủ là...”

“Uỳnh?!”

Thiếu niên không chút giật mình mở miệng nói chuyện, liền thấy vị chủ nhân huyện một huyện Bành Phổ - Bành đại nhân vốn kiêu ngạo này không ngờ lại rơi lệ tung hoành. Trong giọt nước mắt, lão đại nhân mang theo tiếng buồn, nói với thiếu niên một chút về tình nghĩa mà hắn chưa từng nghe thấy!

Hóa ra, mấy ngày trước hắn có đề cập đến đứa bé kia, hơn nửa tháng trước đột nhiên kinh sợ, nghe được nơi nào đó trong phủ truyền đến từng trận quái thanh, về sau trời sáng liền chạy tới bẩm báo cho lão gia phu nhân nghe. Cùng với phu nhân sau khi được bẩm báo chỉ lo sợ hãi bất đồng, Bành Tương Phổ vừa nghe xong liền lạnh nhạt xua đuổi đứa nhóc kia, chỉ nói trong phủ có chút quái dị, khiến cho mục vụ già trong phủ ngày thường cẩn thận một chút.

Chỉ là, ngay tại một hai ngày sau, Bành Công đã tìm được một cái cớ, gọi người hầu báo tin kia đến chỗ không người, rồi lại tiếp tục nghiên cứu và hỏi về tình hình của chuyện đêm đó. Sau đó bà ta hỏi một câu., Đã có kết quả khác. Tuy rằng nửa đứa trẻ lớn này, hôm trước sau khi bưng tỉnh quả thật rất ngây thơ, lời trần thuật lại không rõ ràng. Nhưng Bành Công là nhân vật cỡ nào? Mười mấy năm làm quan, qua nhiều vụ án lớn nhỏ, do hình tra hỏi mà trả lời quá quen thuộc. Sau một nghi vấn, trong lòng Bành Phổ liền lạnh đi nửa phần:

Phương vị quái thanh kia truyền ra, nghiễm nhiên là phương hướng khuê uyển của ái nữ Nhu Lan; mà thanh âm cổ quái như nhũn mỳ như rên rỉ kia, lấy vợ đã hơn hai mươi năm, sao lại không biết là tiếng động gì!

Vì vậy lúc ấy tra hỏi, hơn nữa sau đó còn lưu ý quan sát thân thể nữ nhi, khiến Bành huyện công cả đời cường thịnh, cả người như sa đọa tam cửu băng quật ——

Mình dốc lòng dạy bảo, ái nữ trong lòng bàn tay, sợ là đã sớm vì yêu ma thần thông quảng đại kia làm bản!

Hàm hồ nói đến đây, thiếu niên tâm tư linh hoạt như thế nào lại không nghe ra thanh âm của hắn? Nhìn thấy người giống như già đi hơn mười tuổi này, lão lệ đang tí tách rơi xuống một huyện, mở miệng thật cẩn thận hỏi:

“VẬY...BÀNH TIỂU THƯ TỰ NÀNG BIẾT KHÔNG?”

“Mỗi lần yêu tới đều gây mê vụ, Lan nhi nàng, chỉ sợ vẫn không biết.”

“Ai oán nghiệt! Oán nghiệt! Bây giờ nghĩ lại, đây đều là ác quả do Bành Tương Phổ ta gieo trồng ở kiếp trước, kiếp này lại mất đi công đức, mới gặp báo ứng ông trời như vậy! Gần đây Long Vương miếu đi nước, chính là trời cao cảnh cáo ta!”

Lúc Bành huyện công nói lời này đúng lúc đau đớn vô cùng.

Thấy vị từ phụ trước mắt này, sau khi cởi bỏ phần tự tôn cuối cùng của ái nữ ra, trong lòng rất là khổ sở. Vừa nghĩ tới những lời Bành Tương Phổ vừa nói, nàng không khỏi sục sôi căm phẫn, chỉ trầm giọng trình trọng nói:

“BÀNH CÔNG CHỚ CÓ LO LẮNG, chuyện thần quỷ không có gì đáng để dựa, cũng không cần quá mức để ý. Huyện công xin yên tâm, tiểu thư đại sự chung thân, rơi vào trên người ta là được!”

Lúc tỉnh lại nói lời này, chính là đang muốn hoàn toàn loại bỏ đi yêu ma làm ô uế thiếu nữ nhà lành kia. Mà Bành Công nghe thấy hắn nói lời này, trong lòng chợt cảm thấy an ủi rất nhiều.

Tạm thời đè nén sự bi hổ trong Bành phủ xuống, không nói tới nữa, hơn nữa dòng sông lớn mệnh mệnh vắt ngang ở ngoại ô của Điền Dương thành.

Ở dưới đáy Nghiêu Hà trạng thái khô cạn này, ước chừng cách Kỳ Dương Thành bốn mươi năm mươi dặm, sông chảy qua một sơn cốc vắng vẻ, đang chiếm cứ thành một cái đầm sâu

không lường được. Hiện tại, ở trong u đằm ít người lui tới này, lại có một người đang tắm rửa cơ thể cuộn da thịt.

Vị này là người mắt ung mũi to, vừa rửa mặt, vừa oán hận mắng:

“Vừa rồi đến tột cùng là ác đồ phương nào? Dám âm thầm đánh lén bản thân!”

“Hừ! Bọn chuột nhắt vô tri này, cũng coi như có gan, dám tới phá hỏng chuyện tốt của ta—— nếu để ta gặp phải lần sau, nhất định đem hắc bầm thân vạ đoạn! “

Quái nhân này quát mắng, đã thấy hai vết thương thật sâu trên cánh tay mình, vẫn đang không ngừng chảy máu. Thấy tình trạng cổ quái trước nay chưa từng có này, U Đàm quái thần trên miệng xung cường này, ngẫm cũng kinh hãi không thôi:

“... Ác đồ kia đến tột cùng là lai lịch gì? Chưa từng nghe nói huyện Kính Dương còn có nhân vật như vậy. Hắc đả thương vết thương này, lại không thể giống như lúc trước khép lại...”

... Mặc kệ đêm nay diễn ra buồn bã buồn bã ra sao, ánh rạng đông bập bùng trên bầu trời phía đông vẫn bồng bênh như bình thường, từ trong tiếng gà trống reo hò vang vọng.

Hôm nay, chính là các hiền sĩ trên trương bảng huyện Kính Dương chiêu nạp, cầu mưa cho hợp quân dân mở đàn cầu vũ.

※ ※ ※

Chương thứ chín: Nhậm Cừ cười mắng, trước mưa há lại ít lo nghĩ.

“Ba tháng mười muộn tám điểm, Quản Bình Triều ước Tam Giang các với ngài —— lúc rảnh rồi thư hữu nhớ rõ đến lúc đó đi cổ động cho Bình Triều nha! Sợ nhất một người đều không tới, vậy thì quá mất mặt đi rồi.)

Sáng sớm, chính là thời khắc huyện Dương khai đàn cầu mưa. Nhưng trong đêm nay, đánh thức lại trần trọc lùi về một bên, khó có thể ngủ.

Bành Công trong thư phòng Bành phủ đã nói mấy lời đầy tận đáy lòng, không ngừng vang lên bên tai hắn, nằm trên giường, hai tay giao nhau gối ra sau đầu, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà u ám, trong lòng thiếu niên đang phập phồng suy nghĩ:

“Không thể tưởng được đêm qua yêu vật kia lại có phu thể thực với Bành tiểu thư!”

Vừa rồi ở trong thư phòng, chỉ lo nghe Bành huyện công kể một trận, không rảnh để nghĩ kỹ. Nhưng hiện tại tĩnh tâm lại, nhớ lại mấy ngày chứng kiến, giờ phút này tỉnh nói trong lòng liền sinh ra chút điểm nghi hoặc:

“Tuy nói mỗi lần Yêu linh đến đây đều gây ra mê vụ, nhưng Diêu Lan tiểu thư... Thật không biết mình bị người làm bấn?”

Nhắc tới Thượng Thanh đường chủ trên giường tĩnh tọa, mặc dù từng lăn lộn một đoạn thời gian trong kỹ lâu, đối với không ít nam nữ tình nhân ảnh cũng biết một chút; nhưng dù sao hắn còn chưa trưởng thành, đối với những chuyện nữ nhi này thể thông đồng, thật sự không thể nào biết hết được., Dù là như vậy, hiện tại lại nghĩ tới đủ loại ưu sầu tình cảm của Bành tiểu thư trong mấy ngày nay, thực tế hồi tưởng lại một khúc nhạc mà Tiêu Sơ buồn bã cô đơn kia, thiếu niên có trực giác đặc biệt mẫn cảm với âm luật kia, nỗi ưu sầu của nữ tử này tuyệt đối sẽ không chỉ vì Bành Công mà gả nàng cho người khác.

Nghĩ như vậy, cũng không khỏi đem chuyện của Bành Công cân nhắc kỹ lại một lần. Mùa xuân ban đêm, không thể so với cảnh tượng bức nhân trong loạn cảnh vừa rồi trong thư phòng, thiếu niên rốt cục có cơ hội hảo hảo suy nghĩ kỹ càng việc này., Vị này là đường chủ Tứ Hải đường như thông suốt thế tình, hay là lần đầu trực tiếp đối mặt dạng nam nữ đại sự chung thân này. So với những người ngày xưa tình thế, hoặc là am hiểu vô cùng trần tục vụ thị, đối với việc cưới vợ đại sự này, thật ra cũng không có tiền lệ gì để tham khảo.

Trải qua rất nhiều đoạn thời gian đau khổ chỉ thẳng bản tâm, cuối cùng ở trong một mảng ánh trăng âm đạm, thiếu niên rốt cục tìm được đáp án của mình:

“... Ừm, tuy rằng danh tiếng của Bành Nhu Lan tiểu thư hiển hách, nhưng dung mạo cũng không tệ, ta chỉ là một tiểu tử nhà nghèo, nhưng hôn nhân đại sự, thật sự không giống lúc bình thường ở chợ cò kè mặc cả, còn phải lo tới nam hoan nữ vui vẻ, tình đầu ý hợp. Về phần điểm này, Bành tiểu thư vừa nhìn thấy ta liền che mặt bỏ đi, làm sao có thể nói là yêu thích chút nào! Mà bản thân ta, hình như cũng chỉ là hờ hững. Nếu như vậy, cứ như thế đi...”

“Còn về phần Bành Công kia, kỳ thật chủ yếu là lo lắng cho yêu vật kia quấy nhiễu. Chỉ cần ta cực lực thay hấn diệt trừ yêu linh, sau đó hấn liền có thể chọn con gái mình cho một lương nhân.”

Sau một phen suy nghĩ, tỉnh lại rốt cục đưa ra quyết định vẹn toàn đôi bên.

Bất quá, tuy rằng đã đưa ra kết luận, nhưng trong suy nghĩ của thiếu niên, sự tình này cũng chỉ nhớ đến tình ý; về phần Bành tiểu thư bị vấy bẩn, đó cũng không phải là lỗi của chính nàng., Đúng vậy, hấn cũng không để trong lòng. Có lẽ, chính bản thân hấn cũng không ý thức được, trong đáy lòng mình đối với người trinh tiết kia lãnh đạm, chính là chứng minh hấn đối với nàng không có quá nhiều tình ý. Cần biết, nếu thật sự yêu thương nhau..., Cho dù là nam tử thấu triệt nhất thế gian, đối với chuyện nữ nhi thất thân, cũng tuyệt sẽ không như hấn, chỉ là trong lòng phù quang lược ảnh, cười mà qua. Dưới tình hình

như vậy, cho dù cuối cùng có thể tha thứ, cũng nhất định trải qua một phen hành hạ cực kỳ thống khổ và giày dụa.

Thiếu niên mới thức tỉnh, hiện tại cũng không thể để ý tới đạo lý này; giờ phút này, hắn chỉ lo trong lòng một vấn đề lớn:

“Nói đến cưới vợ, ai, Trương gia ta chỉ có một con gái. Mặc dù hiện tại tạm gia nhập đạo môn, nhưng tương lai còn phải cưới vợ sinh con, kéo dài hương khói. Nhưng nữ tử hợp ý cùng ta, lại nguyện ý ủy thân gả cho, rốt cuộc ở nơi nào...”

Mang theo một chút thương cảm như vậy, thiếu niên không lâu liền đắm chìm vào mộng đẹp.

Lúc này, hai cô gái trong gian sương phòng bên cạnh hắn vẫn chưa ngủ. Lúc này, ngay cả vị giặc Tuyết trước giờ ít nói, không biết vì sao cũng không ngừng cùng cô bé đang hưng phấn, nhỏ bé thì thầm nói chuyện. Hai cô con gái này, dựa theo lý giải cùng tiêu chuẩn của mình, mười phần hứng thú thảo luận lợi hại khi Đường chủ cưới Bành gia tiểu thư.

Trong lúc bất tri bất giác, bên ngoài cửa hiệu Lãng Đồ u ám mơ hồ truyền đến một hai tiếng gáy báo động gà trống.

“A ặc ặc “

Chỉ nghe thấy tiếng gà gáy, Tiểu Quỳnh kêu khẽ một tiếng, liền tranh thủ thời gian cùng tỷ tỷ đề nghị, hai nàng mau chóng ngủ đi, nếu không ngày hôm sau sẽ bị Đường chủ ca ca nhìn ra một đêm không ngủ. Vì vậy, trong buổi tối ân cần nói chuyện vụn vặt của tỷ muội này, liền chấm dứt trong tiếng gà trống gáy đầu tiên.

Những người trong huyện thành Kính Dương này ngủ yên, kỳ thật cũng không biết, ngay tại một đoạn thời gian bóng tối nhất trước khi bình minh đến, ngoài mấy chục dặm, đang có một vị quái nhân to lớn mắt to mũi to, thân mang vảy màu đen chiến giáp, từ trong một chỗ u ám đập sóng mà đến.

Cách Điền Dương Thành ước chừng ba bốn mươi dặm, vị thần quái tướng mạo kỳ lạ này đột nhiên dừng lại, sau đó liền gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên thân hình tăng vọt, đứng lặng như ngọn núi nhỏ ở đó. Lúc này, nước sông nửa nông nửa bên trong Truy Dương chỉ kịp chảy đến đai lưng rộng của hắn.

Hơi dừng lại một chút, liền thấy được quái thần pháp lực thông thiên, ngẩng lên cái đầu to như cái bánh xe, mở ra miệng to như cái đỉnh, hướng về phía chân trời hút vào. Theo cái miệng khổng lồ của hắn mở ra, phía chân trời sương khói bốc hơi mà thành, tựa như bị một bàn tay vô hình khổng lồ dẫn dắt, tất cả đều không ngừng hội tụ về hướng hắn bên này.

Đợi đến một đám mây cuối cùng cuối cùng trên bầu trời hít vào bụng, Cự Linh liền đưa tay lau khóe miệng, lại vuốt vuốt bụng, giống như cơm no nê. Sau đó, thừa dịp đêm tối, hắc giáp quái thần này lại nhảy lên đầu sóng gợn, quơ cánh tay hơi có chút mất linh, tay múa chân, bắt đầu làm phép. Một lát sau, chỉ thấy sông nước mênh mông vốn còn có chút sóng gió, trong trăm dặm lại không có một tia sóng nhỏ, bình tĩnh tựa như giếng cổ chết!

Làm xong bài tập theo thông lệ mấy ngày gần đây, Thôn Vân Tức Lăng cổ quái này liền hồi phục thân hình, ở trong nước rón rén hơn một canh giờ, đợi đến lúc mặt trời mới chiếu xuống đại địa, quái thần liền điều khiển một trận cuồng phong, bay thẳng về hướng Điền Dương thành.

Khi cách thành trì Kính Dương còn hơn mười dặm, thần quái này liền đề xuống sự nổi bật, dịch dịch đường vàng rơi đến dưới chân làm phát bạch. Lúc rơi xuống đất, linh quái này đã lặc mình biến đổi, hóa thành một đạo khách thanh niên mặc áo bào tựa như bình thường, cầm phát trần trong tay, một đường lặc lư về phía Nghiêu Dương thành.

Thế là, ngay giờ Mão, phụ trách tuần sử huyện nha lục ghi danh lần này, liền nghênh đón tới người đầu tiên ghi danh là Vũ pháp sư:

“Bỉ nhân Phiên Xuyên, biệt danh “Hồ Hải tán nhân”, đặc biệt tới chứng danh.”

Lục sự sử đang nhàn rỗi nhàm chán, nghe vậy vội vàng tiến hành ghi chép trước, một đường tìm được danh tính của Phiên Xuyên, sau đó vẽ một vòng, liền cười rạng rỡ, cung kính nói với vị pháp sư trẻ tuổi khỏe mạnh ánh mắt trầm tĩnh trước mắt:

“Phản đạo gia, theo trình tự hôm trước ngài đăng báo ở huyện nha, đang xếp ở vị trí thứ chín. Người đâu, mời vị Cầu Vũ Đạo gia này vào trong!”

Lục Sự Sứ quát một tiếng, liền lập tức có nha dịch lên tiếng, dẫn Phản Xuyên đến chỗ ngồi tương ứng.

Lúc này, sắc trời đã sáng rõ, mặt trời đỏ trên trời cũng chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời, chiếu sáng cả đài cao mưa cầu mưa phía trước miếu Long Vương.

Trước mắt đây là miếu Thủy Long Vương duy nhất của Lưu Dương thành, đang tọa lạc ở phía nam huyện thành, cách sông nước Kính Thủy rất gần, ước chừng chỉ có hai, ba dặm. Miếu Long Vương vừa mới sửa xong, đúng là rực rỡ hẵn lên, trụ đỏ tường vàng., Phi Lâu gánh mái hiên, từ xa nhìn lại hình dạng đúng kiểu chữ “Khắc khắc”, ngược lại càng thêm khí phái thiêu hủy miếu nhỏ trước kia. Quan dân Dương Quốc gặp hạn hán, đều cho rằng miếu Long Vương đi lại, chính là cảnh cáo thần minh trong nước đã cảnh cáo bọn họ, lần này trọng tu tự nhiên ai cũng không dám trộm đã gia tài giảm giá.

Đài nghi thức cầu vũ đại điển đặt trước miếu Long Vương khí thế hùng vĩ này, phía trên đặt chút hoa tươi cỏ xanh, còn có cả nước trong lẫn lẫn.

Mặc dù khai đàn chính thức là giữa canh giờ, cách hiện tại ước chừng hơn nửa canh giờ, nhưng lúc này trên bãi đất trống trước đài rộng trước đài thần miếu, sớm đã chật ních dân chúng từ bốn phương tám dặm chạy tới quan sát đại điển cầu mưa. Theo thời gian trôi qua., Trong vùng ngoại ô rộng lớn này, nhân chúng lại tụ tập càng nhiều, không bao lâu đã là người đi tấp nập, tiếng ồn ào rung trời, vội vàng đến mức nha dịch hò hét khàn giọng bộ, cực lực ngăn một đầu thông đạo đi thông lên pháp đàn.

Có nhiều người như vậy đã sớm trông đợi tới, thật ra là bởi vì những bách tính bình thường này, ngày thường cũng không có bao nhiêu giải trí, hôm nay gặp được loại thần quỷ quỷ thần như Cầu Vũ, chuyện kích động lòng người như vậy., Nào trả không nổi lương khô? Huống chi, trận náo nhiệt hôm nay không thể so với trước; hạn hán lâu như vậy, nhà ai cũng khô

không thể tả, có ai không hi vọng huyện lão gia bỏ ra số tiền lớn chiêu mộ Pháp sư đạo sĩ, có thể vì ông trời mà cầu nước mưa?

Cũng chính vì vậy, hôm nay tràng diện náo nhiệt này lại lộ ra vẻ thành kính, mọi nơi xung quanh đều không thể nhìn thấy một tiểu thương bán hàng rong đến tuần tra.

Khác với đám người đông nghịt hò hét hỗn loạn phía nam, trong miếu Long Vương hiện tại lại đặc biệt an tĩnh, chỉ có một miếu chúc lại đi qua đi lại trong đó. Thanh tĩnh như thế, thật sự là bởi vì trận hỏa hoạn hôm trước., Tiệm thể thiêu chết mấy tên ăn xin tàn tật quen thuộc trong miếu tá túc. Bởi vậy, không biết có phải là thần linh quái bên trong miếu có người khinh nhờn hay không, Bành huyện chủ liền hạ lệnh ngoài miếu chúc, ngày thường nếu không có dâng hương tế lễ, thì đám người nhàn tạp cũng không được ở lại trong miếu.

Nói ít một chút; ngay sau tên Phiền Xuyên Lục kia, hơn mười vị đạo nhân thuật sĩ khác lại lục tục ngo ngoe đến. Những pháp sư ứng bảng mà đến, lúc này tất cả đều dựa theo trình tự trước sau, ngồi trên ba hàng ghế hoa cỏ gần đài cao nhất.

Ngay lúc cuối giờ Mãng, huyện chủ huyện Dương Quốc cầu mưa thịnh sự lần này, cuối cùng lại nha dịch trong huyện một lớp huyện kéo đến vây quanh. Để tỏ lòng thành kính, hôm nay Bành huyện gia vẫn chưa cưỡi ngựa ngồi kiệu, mà chỉ là từ huyện nha trong thành một đường đi bộ đến đây.

Đến trước miếu Long Vương, Bành Huyện gia mỉm cười với hơn mười vị thiếu niên pháp sư trước pháp đài, mới ở chỗ chủ bộ theo lại, ngồi vào trong ô, chuẩn bị cho quan gia ngồi.

Vị Bàng Huyện gia này chăm chú nhìn người, tự nhiên chính là Thượng Thanh đường chủ đã thông báo. Giờ phút này, mơ hồ cũng ôm tâm thái tận lực thử một lần, tới tham gia lần tìm kiếm pháp sư cầu mưa này. Đối với hắn mà nói, tuy rằng đã vài lần sử dụng “Phong Thủy Dẫn”, nhưng thời buổi này Nghệ Dương bị thiên tai, hạn tình lại có chút cổ quái, liền cũng không quá chuẩn Linh Dục nha đầu dạy hắn những pháp thuật nhỏ này, có thể trong một phạm vi lớn như thế mà hiệu quả hay không.

Lúc này, thức tỉnh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đánh dấu chữ “Thập”, vừa vịn ở phía sau Phiên Xuyên một vị. Quỳnh Tuyết thích hai cô gái, thì mỗi người một trang phục đạo đồng, phân biệt đứng ở phía sau hẳn. Bây giờ cách Cầu Vũ chính thức bắt đầu còn có một khoảng thời gian, liền trở lại nói chuyện phiếm với Quỳnh Tuyết.

Thiếu niên ngôn ngữ trang trọng nghiêm chỉnh, còn có tiếng cười hì hì của tiểu cô nương, truyền vào trong tai những đạo nhân pháp sư ngồi nghiêm chỉnh kia, liền không khỏi khiến bọn họ có chút lông mày cau lại. Những pháp sư du lịch này, tránh không được trong lòng cũng có chút oán giận huyên chủ., Những trường hợp trọng yếu như thế, sao còn bỏ vào mấy thiếu niên nam nữ. Khác với bọn họ một chút, “Hồ Hải tán nhân” không nói một lời kia, nếu là cẩn thận nhìn lại, lúc này dưới vẻ mặt tự tin cùng ngạo nghễ, còn ẩn ẩn mấy phần tức giận.

“...”

Hơn nữa, ngay khi nghe Ngôn và Quỳnh Huyền tiêu muội muội giải đáp, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét to như sấm bên tai:

“Hảo đạo sĩ nhà ngươi, hôm nay lại trốn ở chỗ này khoái hoạt!”

Thiếu niên nghe vậy ngạc nhiên, nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì. Đang lúc hẩn mờ mịt nhìn lại bên cạnh, đã thấy một vị hán tử thôn quê mùa tướng mạo hào sảng, đang ở cách đó không xa phần nộ kêu to:

“Hay cho tên lười biếng bại hoại nhà ngươi! Lộ khăn che mặt em gái ta, ngươi dám không cưới nàng!”

Trong khi nói chuyện, hán tử này liền lướt qua đám người ngồi ghế dài, xông lên như gió lốc, tóm ngay cổ áo thiếu niên!

“... Vị hảo hán này mời buông tay trước đã —— ta không biết ngươi a?”

Quá thái quá không kịp đề phòng, hẩn chưa kịp tỉnh lại. Đang lúc hoang mang, chợt thấy hán tử kia tăng thêm lực đạo trong tay, quát:

“Đừng giả bộ hồ đồ — Liễu Thụ Trang ngoài người bóc tấm khăn che mặt của nữ tử kia đi, đó là muội muội của ta!”

“Hả? Là nàng à!”

Lúc này mới mở miệng nhớ ra là chuyện gì. Hắn nghiêng đầu nhìn về sau lưng hán tử này, thấy trong đám người vây xem có một vị thôn cô đang nhìn không chớp mắt.

“Khụ khụ, vị huynh đài này, ngài không phải ép hôn sao? Ta thật sự không có ý lấy muội muội của người!”

Gặp người đàn ông thô kệch như vậy, mở miệng cũng có chút dở khóc dở cười. Đang muốn hắn buông tay, lại nghe hán tử kia giận dữ hỏi:

“Thực sự không lấy?!”

“Chính là không cưới!!”

Thiếu niên này lúc này cũng bị hán tử cường thôn này chọc cho nổi trận lôi đình, trong ngôn ngữ cũng không kiên nhẫn như lúc trước.

“Hảo tiểu tử, thật sự là không đánh mà không chịu ghi nợ! Hôm nay Lưu Hồ ta đây, liền đến đánh cho người trở thành phu nhân của ta mới thôi!”

Nghe hắn đe dọa như vậy, thiếu niên huyết khí phương cương không yếu thế chút nào:

“Được, vậy thì trước tiên đánh tới thử một lần!”

Thế là, chư vị cao nhân bên cạnh tất cả đều tròn mắt há hốc mồm, sững sờ nhìn vị đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo quan Sở Sở này, bắt đi ống tay áo, cả hai một đường chạy quanh người hán tử thô lỗ kia, lão đảo đến bãi đất trống bên cạnh rồi bóng keng keng một đoàn!

Mà ngay trong lúc bụi đất tung bay, bên cạnh còn có một đứa bé gái nhỏ, nhảy nhót không ngừng cổ vũ cho “Tĩnh Ngôn ca ca” của mình! —— không cần phải nói, cô bé nhiệt tâm này chính là tiểu Quỳnh Quỳnh Huyền trong Tứ Hải đường. Tuy rằng tiểu nha đầu này đến nay cũng không quá tán đồng lời giải thích của ca ca không cưới vị tử đeo khăn che mặt kia,

nhưng lúc này thấy có người đến đây truy đấu, nàng tự nhiên không chút do dự muốn đứng về phía ca ca!

Ở cạnh thiếu nữ nho nhỏ không ngừng nháy nhót uống rượu, còn đứng đó Tuyết Diệp tỷ tỷ của nàng; lúc này vị tiên linh hoa mai kia đã nhổ cây trâm gài tóc xanh lục giữa bầu trời, ở cạnh khói bụi loạn động này khản trương chú ý chiến cuộc.

Lúc này, người đứng xem kinh ngạc nhất chính là Bành Phô. Ông ta đã từng nhìn thấy thủ đoạn của thiếu niên rất cao cường của Bành Huyện gia, không ngờ ông ta lại không dùng pháp thuật cao siêu, mà thật sự chỉ đối mặt với vị thôn hán không biết trời cao đất rộng này. Trong lúc nhất thời, ông lão này đã quên rằng đã hạ lệnh quấy rối thôn nhân rồi.

Cũng chỉ sau một lát, vụ nhạc đệm ngoài ý muốn của Cầu Vũ đại điển trước khi kết thúc. Âm thanh “bang bang bang” không ngừng vang lên không ngừng, sau đó nghe được một thanh âm thô hào giật mình nói:

“Mẹ của ta! Không thể tưởng được muội phu lực lớn như thế! Thôi vậy, ta nói lời giữ lời, vẫn là quay đầu lại tìm cho muội cái vợ khác! “

Vì vậy người ép hôn này mặt mũi bầm dập quay về, cùng vị muội muội chính mình đang chờ tin tốt bỗng nhiên nói:

“Muội muội à, hay là đổi người khác đi, không nên chọn đạo sĩ này làm em rể của ta. Không ngờ người này quyền cước quá lợi hại, nếu làm nam nhân ngươi, về sau nếu khi dễ ngươi, ca không thể bảo vệ ngươi được đâu!”

Hắn vừa dứt lời, những người đứng xem bên cạnh lập tức cười vang!

Ngay tại đây tiếng cười vang, vị thiếu niên thắng cục vỗ vỗ bụi đất trên thân, đỡ cái mũ cong cong của mình, hừ một tiếng, dương dương đắc ý trở về bốn tọa.

Nghe hai vị nữ đồng chúc mừng thiếu niên đạo nhân, trong tràng phần lớn các thuật sĩ pháp sư Đạo môn, trong lúc nhất thời cảm giác có chút xấu hổ. Trong đó, có mấy vị đạo sĩ ở trong lòng âm thầm nghĩ:

“Xúi quẩy, quyền cước giao đấu như vậy, thật đánh mất thể diện Tam Thanh đạo môn chúng ta —— như vậy là thôn Hán, ta một chiêu “Liệt Thiên Toa” đã đủ rồi!”

“... Hán tử ngu xuẩn này, bản đạo vậy một chiêu “Phong Hành Thiên Hạ”, nhất định đem hấn thối đến mức không còn hình bóng!”

Trong ánh mắt khinh thường ấy, có một người tư tưởng tình hình vừa rồi, vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên.

Người này không phải là người bên cạnh, đúng là “Hồ Hải tán nhân” mà thắng thiếu niên bên cạnh, Phiền Xuyên.

Ấn tìm kiếm hình dạng nối tiếp: Người đẹp đề cử viết tay vào mắt làm mỹ nữ biến thành xấu xí, xấu xí.

Chương thứ mười, mưa xuân như ca, cẩn thận phân phó dịch Mai.

Qua trận phong ba nhỏ nhỏ này, sau không bao lâu, pháp đàn huyện Kính Dương chiêu hiền cầu vũ này liền chính thức mở ra.

Bởi vì chuyện này liên quan đến dân sinh, lại liên quan đến thần quỷ, quay sang huyện chủ huyện Bành Tương Phổ đọc thơ thánh hiền, nên vẫn chưa lên đài làm cái gì chính thức giảng bài, chỉ đứng dậy khom người thi lễ, mời vị pháp sư đầu tiên lên đài cầu mưa.

Khi vị thuật sĩ đầu tiên phát ống tay áo lên cao, bắt đầu dựa theo bản môn bí thuật một lần nữa bố trí phương vị cầu xin Vũ Xi đầu, tiếng bàn luận riu rít trong đám dân chúng dưới đài liền nhanh chóng lắng xuống. Một lát sau, trong vùng đất hoang vu trước miếu Long Vương rộng lớn đã lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều dời ánh mắt về phía đài cao phía trước.

Giống như những người khác, giờ phút này cũng bắt chuyện không chớp mắt nhìn chằm chằm vào pháp đàn, nhìn vị pháp sư đạo trang đội mũ chiến kia như thế nào lại bận rộn không đâu vào đâu. Không bao lâu sau, vị đạo sĩ ứng tuyển từ Du Phương đã đạp lên phương vị Cửu Cung Thất Diệu, bắt đầu xuyên qua xuyên lại. Vừa đi vừa đi, trong miệng cũng ngâm xướng chú ngữ cầu mưa.

Trong lúc pháp sư trên vò trầm du niệm tụng, tất cả sĩ tử quan dân đứng ngoài quan, một đám không dám thở mạnh, sợ không cẩn thận toát ra tạp âm gì, liền quấy nhiễu huyền xướng pháp sư thần bí trên đài.

Cứ như vậy, nín hơi ngưng thần, một mực duy trì đến khi vị đạo gia kia đi xuống đài.

“Thất bại rồi.”

Nhìn hấn mặt đỏ tía tai, không nói một lời đi trở về trong ngòi, bắt chuyện liền biết, trận cầu vũ vừa rồi thất bại.

Xem ra, muốn từ chỗ ông trời cầu nước mưa đến, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tương tự như vậy, sau đó lại đi lên bốn năm vị pháp sư thuật sĩ, vô luận dùng phù, dùng chú, hoặc là dùng đan hoàn phụ trợ, lại vẫn là không có người nào thành công.

Vì vậy, những sĩ dân vốn thành kính muôn phần, gặp lúc lâu cũng không có thành quả, cũng dần dần thả lỏng xuống. Không lâu sau, trong đám người xung quanh bắt đầu vang lên tiếng nghị luận trầm thấp.

Qua sự giãy vò của sáu vị pháp sư đầu, không chỉ không thấy mưa rơi, giờ phút này mặt trời treo trên đỉnh đầu, ngược lại càng phát ra sáng ngời. Mặt trời chói chang, đang hướng về những người trên đại địa không chút ngăn cản, không kiêng nể gì toả ra nhiệt lực thiêu đốt lòng người. Bị ánh mặt trời chiếu, ngay cả gốc cây tròn lột da dựng pháp đài cũng lóng lánh lên hào quang hoa trắng, làm lòng người phát hoảng, mắt nở hoa.

Giờ phút này, thậm chí bọn họ còn cảm thấy mình vừa khoát tay, quay người lại, quần áo đều sẽ cùng không khí khô ráo chung quanh, mài ra tiếng vang “xoạt xoạt xoạt” vang lên. Thế là, một cảm xúc thất vọng dần dần lan tràn ra trong dân chúng trước mắt.

Ngay trong mảnh thâm đạm sâu vãn này, vị pháp sư thứ bảy lên đài xin mưa, vẫn phi thường tự tin. Cái này ước chừng khoảng bốn mươi tuổi đạo trưởng, hùng dũng phi thẳng lên đàn trên, ý vào bảo kiếm gỗ đào, thất vọng lớn tiếng kêu lên theo dân chúng xung quanh:

“Các vị hương thân Kính Dương, chớ ảo não! Hôm nay chỉ Một đạo nhân ta, đã đánh bạc một thân tu vi, toàn lực thi triển tuyệt học trấn phái Không Thủy đạo phái ta —— tiên thiên Ân Lôi Trát Ảnh phù thủy đại pháp!”

Nghe thấy giọng nói của hấn hết sức tự tin, còn có tên pháp thuật thật dài này, tựa hồ có mấy phần môn đạo. Vì vậy, dân chúng dưới đài cao gầy, còn có vị huyện chủ huyện Kính

Dương đã có bảy tám phần chán nản, Bành gia liền tập trung tinh thần, muốn xem vị Chí Mộc đạo gia này rốt cuộc có thuật hồi thiên hay không.

Chỉ thấy Chí Mộc đạo nhân nói xong câu đó, liền phù kiếm đồng thời giơ lên, ở trong chín con Thanh Thủy Quy Vũ Vũ Vũ, làm ra rất nhiều động tác cổ quái trước đây chưa từng thấy. Đi kèm hẳn múa kiếm vẽ bùa thi pháp, hai tiểu đạo đồng đi theo hẳn cũng ở bên gõ chuông, vì sự thúc bộn họ lúc trầm lúc thấp tiếng kêu quái dị nhịp nhịp.

Từng tiếng chuông ngân này, lúc đầu còn không nhanh không chậm; nhưng đợi đến thời điểm ý mộc đạo nhân dần càng ngày càng rít chói tai, hai đạo đồng này liền gõ càng lúc càng nhanh. Cuối cùng, trong một trận mưa to vang lên, kiếm gỗ đào trong tay Chí Mộc Đạo đánh chín tám phù lục, liền đột nhiên hóa thành chín đạo thanh quang, “Bang” vài tiếng, phân biệt bay nhanh vào trong chín con thủy triều trên đài đầu.

Nhưng ngay lúc này, mọi người lại nhìn lên đài, liền thấy vị Chí Mộc đạo nhân kia, ngẩng đầu đứng lặng, kiếm chỉ Thiên Nam, tựa hồ đang trầm thấp niệm tụng kinh văn gì đó. Dần dần, chỗ hai tiểu đạo đồng đứng cùng nhau, bắt đầu như ngâm trong nước, lại bắt đầu có chút nhộn nhạo. Theo kinh chú tụng niệm, trên đài cao tựa hồ đang dựng lên một bức tường nước, sau đó căn miếu Long Vương kia dựng mái hiên, dần dần nổi lên sóng gió mơ hồ!

“Có môn hạ!”

Cũng giống như những đại đa số khác, nghe vậy liền thấy dị trạng này, trong lòng sinh ra không ít hi vọng, chỉ chờ xem trên trời có thể có chút nước mưa hay không mà thôi.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều chờ mong như thế. Ngay khi vị tán nhân của hồ nước đứng bên cạnh thấy tình huống bất thường trên đài, lại không hề bị lay động chút nào, trong lòng thâm khinh miệt:

“Ừm, pháp thuật của người này cũng tính là Ngũ Lôi Chính Pháp; nếu là lúc bình thường, đừng có đổ chút nước mưa cho hẳn. Chẳng qua, hôm nay gặp bản thân ở đây, cũng chỉ có thể

một tác công cũng không có. Cuối cùng cầu mưa thành công, cũng chỉ có thể là ta!”

Vừa nghĩ đến đây, vị thần quái vốn trấn định dị thường này dường như cũng có chút hưng phấn khẩn trương.

Không đề cập tới chuyện yêu thần này, lại nói vị Chí Mộc đạo nhân thi pháp Ngũ Lôi Chính Pháp đã đợi rất lâu trên sân khấu, tay cầm kiếm đều giơ lên cánh tay cảm thấy tê dại nhưng vẫn không thấy được từng mảnh mây bay tới.

Lại trôi qua một hồi, đang lúc đại đa số người còn đang kiễng chân chờ đợi, chợt thấy vị chí mộc đạo nhân một mực thần hoàn túc này, đột nhiên buông kiếm gỗ trong tay xuống, toàn thân trong nháy mắt đều buông lỏng xuống, thở dài một hơi chấp tay về phía dưới đài, cười khổ nói:

“Xin thứ cho bản đạo vô năng. Lần này sợ là thiên ý, dường như không phải sức người có thể cứu vãn.”

Dứt lời, y liền dẫn theo hai đồng tử thần nhiên xuống đài. Đương nhiên, sau khi y rời đi, dị tượng vạn vạo trên đài cao lập tức biến mất.

Thấy được lời này của Chí Mộc, sắc mặt đại đa số mọi người dưới đài đều ảm đạm.

Bất quá, khi đã tỉnh lại thì trong lúc ngồi xuống sự ảo não của Chí Mộc đạo trưởng, cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì, lúc trước mấy vị pháp sư cầu vũ này, dám ứng với bảng chữ quan gia, sẽ không phải là kẻ không có khả năng nắm chắc; vừa rồi lại nhìn thấy thủ đoạn của bọn họ, càng không giống như loại người thuần túy tới tìm vận may. Nhưng vì sao những thứ pháp sư cầu vũ này, một chút công cũng không có?

“Chẳng lẽ, Kính Dương Đại Hạng này thật sự là ông trời nổi giận, mặc cho ai cũng không thể cứu lại?”

Vừa nghĩ đến khả năng này, vốn thiếu niên vốn tin tưởng liền có chút không đủ, lúc này lại càng bắt đầu dao động.

Ngay lúc hắn đang lâm vào mê hoặc thì vị đạo khách thanh niên đứng bên cạnh là Phiền Xuyên, ngồi nghiêm chỉnh, không chút sút mẻ, giống như là đang nhìn thấy rất nhiều suy

nghĩ trong lòng thiếu niên khiến hắn giống như gương sáng vậy. Nhất thời, bên cạnh Phạm Xuyên liền bật lên cười nhạo một cách khó có thể phát hiện ra.

Trong lúc hai người gần trong gang tấc đều có tâm sự riêng thì vị phương sĩ thứ tám như Vũ Phương, cũng lên đài đắc tội. Chẳng qua đối với pháp sư này, cũng là lực bất tòng tâm; qua loa lấy quá trình các loại phương thuốc làm, liền trở về bình đài trong một không khí khô nóng.

Nếu như nói, lúc trước trong lòng còn có chút ảo tưởng, thì lúc đó mấy ngàn quân dân ở đây đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Xem ra, trận đại nạn trong huyện này, còn phải là thiên gia hạ tai ương, không phải pháp thuật những phương pháp này có khả năng cứu vớt. Quan dân Hợp huyện, còn phải kiểm tra điểm công đức của mình, thành kính cầu xin trời cao khoan dung, đây mới là chính đồ.

Thấy vị thuật sĩ thứ tám hạ xuống, lại cảm nhận được biến hóa trong trường, trong lòng Phiên Xuyên vui vẻ:

“Ha ha, cuối cùng đến phiên ta rồi! Các vị hương thân của Dục Dương, hôm nay ta sẽ mở mang tầm mắt cho các ngươi, xem bản thân làm thế nào để “Cầu Vĩ”!”

Nghĩ đến sự tình ngày đêm suy nghĩ, trong nháy mắt sẽ biến thành hiện thực, dù là thần quái Phiên Xuyên lại lịch bất phạm, giờ phút này cũng không nhin được trong lòng dao động.

Bình tĩnh tâm thần, Phiên Xuyên muốn đứng lên, chợt nghe bên pháp đài có một tiếng hô to rõ ràng truyền đến:

“Phản đạo gia xin chờ một chút. Huyện thái gia cho mời Trương đạo trưởng thứ mười lên đài trước!”

“Ách? Đây là chuyện gì?”

Nghe được lời ấy, thần linh đang chuẩn bị triển khai thân thủ, lập tức ngạc nhiên. Hướng lão gia huyện cách đó không xa nhìn lại, lại gặp mặt huyện Thanh Chi công chính mỉm cười nói với mình:

“Vị tráng sĩ này, xin mời Trương đạo trưởng lên đài thử một lần trước. Trương đạo trưởng hẳn đã ở trong phủ ta mấy ngày, bản huyện đã biết pháp lực của hấn cao cường, không bằng để hấn làm phép trước. Dù sao, mọi người đều chờ lâu như vậy...”

Ngụ ý này của Bành Huyện công chính là để cho quân dân vây xem ướm đầm mồ hôi, lãng phí thời gian xem pháp sư trên đài làm việc vô ích, còn không bằng để cho pháp sĩ có đạo hạnh đến cầu mưa trước. Tâm ý lần này của hấn, Phiên Xuyên ” tráng sĩ” sao không rõ, đang đợi tức giận, nghĩ lại rồi lại cung kính vái chào, đặt lại thân hình, lẳng lẳng xếp hàng trước người đứng sau lưng mình.

Thấy Phiên Xuyên đồng ý, Bành Trương Phổ cũng rất cao hứng, vuốt râu thâm nghĩ:

“A, đừng nhìn đạo sĩ này mặt giống thô hào, nhưng vẫn rất biết điều!”

Lúc này hấn kêu dậy sớm đăng đàn, cũng không phải xuất phát từ tư tâm. Đến lúc này, Bành Huyện Công đã sớm đem chuyện Trương huyện cầu hiền gả nữ ra khỏi đầu. Hiện tại ông ta chỉ mong, có thể có một pháp thuật sĩ thực sự cao cường, có thể thay quân dân huyện thành cầu chút ít Cam Lâm.

Bành công nhắc nhở một hồi cũng không khỏi khiêm tốn, liền đứng dậy chấp tay thi lễ với thanh niên đạo khách bên cạnh, áy náy nói:

“Xin lỗi vị đạo huynh, vậy ta đi trước thử một lần.”

“Không sao, đạo huynh cứ tự nhiên.”

Phiên Xuyên bất động thanh sắc trả lời một câu, trong lòng không giận mà còn vui vẻ:

“Ha ha, đã có chuẩn bị lúc trước, hôm nay ngoài ta ra, còn có ai có thể cầu mưa có thể tới đây? Vừa vặn có thể xem nhiều trò vui, xem tên tiểu tử thú vị xen lẫn việc của người ta xấu mặt như thế nào!”

Tĩnh lại không biết ý nghĩ vô lương của hấn, ngược lại còn khen trong lòng:

“Không tề không tề, vị đạo huynh thân hình khô vỹ này, lòng dạ lại cũng rộng lớn tương tự!”

Vừa nghĩ, một bên liền hướng trên pháp đàn đi đến. Tự nhiên, hai cô gái kia cũng một đường đi theo phía sau, cùng hắn lên tòa cao đàn cầu vũ này.

Chờ đến khi bọn họ đi lên chỗ đứng, dân chúng vây xem thấy vậy thì sững sờ, cảm thấy vạn phần ngạc nhiên:

“Ồ? Sao trong ba người này, cô bé kia lại lấy cô bé làm chủ?”

Nguyên lai, thông ngôn ba người lên đài cao, cũng mặc kệ cái gì gọi là thanh thủy tranh đấu, chỉ theo ước hẹn lúc trước, Quỳnh Đình đứng ở trước đài, giả vờ niệm tụng chú ngữ; mà hai người còn lại thì phân ra đứng ở phía sau nàng, mở miệng thối sáo, tuyệt thích hợp làm một Trích Thủy Mâu, làm hai cái phụ dục linh chân.

Làm ra trận thế như vậy, là vì vị đường chủ Tứ Hải này suy nghĩ, mặc dù muốn dùng sáo thần thổi ra “Phong Thủy Dẫn” cầu vũ, nhưng nếu thật sự đến thời điểm cầu mưa, xông lên đài đi liền đến một đoạn sáo khúc., tắc lại rất có thể sẽ làm cho người không rõ chân tướng sẽ tưởng rằng bọn họ đến bán nghệ. Vì vậy, dựa theo tâm tính thiếu niên, sau khi cân nhắc một phen, bắt chuyện, liền quyết định để một người ở phía trước tùy tiện niệm pháp chú, chính hắn thì ở phía sau thừa cơ thổi ra “Phong Thủy Dẫn”, dạng này cũng giống như khôn đúc.

Vốn người niệm chú này muốn tuyệt rơi gánh vác, ai ngờ tiểu nha đầu kia nghĩ chuyện này chơi vui, liền tự đề cử mình, cố gắng quán quít lấy ca ca đem chuyện này gánh vác. Thấy nàng dụng tâm, lại nói chút ít pháp thuật giới nước tiểu, cuối cùng cũng đáp ứng nàng. Vì thế sau khi hoan hô nhảy nhót, đưa bé gái này ở dưới bức bách của ca ca, đau khổ đem một đoạn thơ giả mạo cầu mưa kinh tụng đọc thuộc lòng.

Bởi vậy, trên đài cao này, liền thấy một tiểu nữ oa mười một mười hai tuổi, đang lắc cái đầu nhỏ, thanh thúy lắm lắm kinh văn. Sau khi diên đảo một hồi, tiểu nữ đạo đồng kia thỉnh

thoảng dừng lại, tay chống qua má ngọc, suy nghĩ một chút, sau đó tiếp tục đọc xuống. Chỉ nghe nàng lẩm bẩm:

“... Bản thân tự lạt trời, dầu mỡ mây. Cam Lộ lúc Vũ, quyết liệt bơi. Chất lỏng, tổ... Ừm! Là chất lỏng thấm ướt, không còn sinh ra! Hi hi... Còn có Gia Cốc sáu đóa, ta mơ hồ, dự trữ!... Không phải chỉ mưa, lại trơn bóng chi tiết; không phải chỉ có mỗi cái. Ta bế nghề. Vạn vật quỳnh, mang mà Mộ Tư; danh sơn mịt mờ, mong ca ca đến...”

Càng nghĩ càng hàm hồ, nội dung càng ngày càng âm thanh niệm chú không đầu, truyền vào trong tai người nào đó ở dưới đài, trong lòng lại là một hồi đại nhạc, không khỏi càng thêm nóng vội muốn nhìn xem tiểu đạo sĩ đáng giận kia làm thế nào để mất mặt.

Mặc kệ người khác khinh thường thế nào, ngay lúc Tiêu Quỳnh lẩm bẩm, liền bắt đầu niệm tụng tiếng sáo ngọc thần tuyệt, bắt đầu tấu bài Bối Vũ Tiên khúc Tứ Độ thần nữ truyền cho nó. Vì vậy, lúc đầu bị bộ dáng như trẻ con lớp học tụng sách đáng yêu của huyện huyện Kính Dương hấp dẫn phần lớn lực chú ý, một lúc lâu, mới phát hiện trên bầu trời này, chẳng biết lúc nào đã vang lên một tiếng sáo thần nhiên.

“Khác, xem ra mấy nam nữ này cũng có chút đạo hạnh, không khác gì Chí Mộc đạo gia lúc vừa rồi, cũng dùng Thượng nhạc phụ trợ pháp.”

Mặc dù không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng lúc này mới mở miệng nói đám thiếu niên này, cũng làm cho tai mắt dân chúng Nghệ Dương đổi mới, không sai biệt lắm đều ôm tâm tư giống với vị tán nhân Hồ Hải kia, chỉ đem pháp sự này diễn ra tại chỗ.

Khác với những người tâm thái thoải mái như vậy, đợi sau khi ca khúc mang đầy vận tình vũ ý thổi lên, theo Khúc Hồn uyển chuyển, bắt chuyện lại càng ngày càng cảm thấy có chút quái dị. Không biết vì có gì, giờ phút này trong lòng hẳn lại sinh ra một tia hoang đường., Tựa hồ chính mình vừa rồi giống như người trong thôn kia chém giết, theo từng tiếng sáo từ trong thần quản bay ra, trong thiên địa phảng phất có một cỗ man lực vô danh, đang không ngừng tranh đấu lôi kéo với những

Linh Âm Tiên này! Tựa hồ, nếu hấn thực lực thắng, thì mưa xuống; nếu hấn không đủ, thì giọt nước cũng không có!

“Đây chính là lực lượng của trời cao sao?”

Khi đã hiểu thì thâm trong lòng, nhưng Khúc Tiên bên miệng lại không ngừng hát. Thiếu niên xuất thân bản gia, biết rõ nước mưa quan trọng đến mức nào đối với người dân bình thường, bởi vậy cảm giác được nguồn sức mạnh này xuất hiện, tuy không cố ý suy nghĩ nhưng theo bản năng đã vận Thái Hoa đạo lực, hết sức chăm chú tập trung vào tiên khúc của Long Cung, dường như muốn dốc toàn lực đấu đá với thần lực đang dồn nén trong trời đất.

Thế là, trên sông nước Kính Thủy uốn lượn trăm dặm huyện Miểu Dương, mặt nước vốn tĩnh lặng như giếng cổ, xảy ra biến hóa người thường khó có thể phát giác:

Mặt sông rộng lớn vốn như một tầng màng ngăn vô hình, dưới sự kết nối của hơi nước, sóng hoa văn nhỏ li ti đang kịch liệt nhảy lên; tình trạng kịch liệt, giống như đáy nước cùng không trung, mỗi bên có một vị thần liên đối chọi gay gắt, ở một chỗ không ngừng xé rách đối kháng.

Theo ước vạn đạo hoa văn kia càng thêm rung động kịch liệt, chậm rãi, truyền đến tiếng nhạc nhu hòa triền miên trong tai mọi người, dần dần liền mang theo chút âm thanh sát phạt. Toàn tâm toàn ý hướng về thiếu niên chống đỡ với Hạng Ma., Không tự giác liền dùng thần khúc thủy long ngâm âm vui vẻ; từng cái âm phù mang theo vô tận ma lực, lưu động thái hoa đạo lực dư thừa, từ trong hàn sương ngọc quản nối đuôi nhau mà ra, hướng sông núi thiên địa rộng lớn vô ngần trước mắt chạy nhanh đi.

Tứ Hải đường chủ chỉ từng sử dụng Tứ Độc Thần chú hai lần, nhưng đối với Thần Khúc Ý lại như khắc sâu trong lòng; mà trong lúc đối đầu với bàn tay khổng lồ vô hình trong thiên địa kia, trong lúc vô tình, những thần chú Tứ Phế Long Thần thường xuyên dùng hành vân trợ vũ, đang bị thiếu niên thuận tay tóm được, không để lại dấu vết dung nhập vào trong Long Nữ Tiên khúc.

Một thân thái hoa lưu chuyển, cực lực thi triển thần chú, trong lòng hẩn kiên quyết niệm:

“Hôm nay mặc kệ là thần quái qua đường nào, ta đã cảnh cáo trước đều phải hạ xuống chút ít mưa cho mặt trời gặp tai họa này!”

Lúc này, Tiểu Quỳnh Quỳnh một mực đọc lung tung, cũng ngừng lại, chuyên tâm thưởng thức ca ca ca ca ca ca hát.

“Đây là...?”

Vị “Hồ Hải tán nhân” kia một lòng chờ đợi chế giễu kia, nghe được thanh âm kỳ lạ trên đài, lại trong thoáng chốc kinh hãi thất sắc!

Ngay thời điểm Phiên Xuyên kinh nghi bất định, hẩn bắt chuyện nhưng không quan tâm đến việc thi triển thần chú. Không biết do kích động hay hiệp tâm mà bị cảnh tượng đối kháng này, sự cố chấp cố chấp đã lâu trong xương tủy thiếu niên chưa từng hiển lộ ra nhất thời liền hiển lộ ra. Ở thời điểm này, cái gì mà Thiên Khiển Thiên Hình, cái gì mà sau khi dùng hết thần khúc cản trở đều bị hẩn ném ra sau đầu.

Vì thế, trong từng tiếng long ngâm tiếng thủy lang cương nhu nhược tương tự này, dân làng bốn phương tám dặm đều dâng trào cảm xúc, ngay cả cao thiên lưu vân ngoài ngàn dặm, cảm nhận được dị âm này, cũng đều từ trong mây không trung bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ.

Nhưng vào lúc này, vị tán nhân Hồ Hải vốn bị cảnh tỉnh trước khi chen chân vào đội ngũ, đột nhiên trong tiếng sáo vang lên che bụng lại, trong miệng nôn ọe một tiếng, giống như là muốn nôn mưa. Thấy tình hình này, vị trung niên đạo sĩ xếp số tám kia, vội vàng hỏi:

“Đạo huynh, không sao chứ? Có phải sáng sớm ăn đồ thối không?”

Đang ở trong lòng ngực, lại thấy bên tai gã đạo nhân trẻ tuổi này có một màn sương trắng mờ mờ, giống như đang có mây khói cuộn cuộn từ bên trong lượn lờ bay ra vậy!

Ngay lúc Thiên Nhân đang giao chiến, đột nhiên có người kêu lên:

“Trời mưa rồi! Trời mưa rồi!”

Lúc đầu kinh dị kêu to, chỉ là lẻ tẻ lạc lõng; một lát sau, càng nhiều người kịp phản ứng, đồng loạt hưng phấn la lên.

Thế là, những hạn hán lâu ngày này phát ra tiếng hoan hô từ trong nội tâm Cam Vũ, từ trên đài cao miếu Long Vương truyền ra, từ trên cánh đồng bát ngát ngoại ô Dương Thành truyền ra, từ các nơi trong Bách trấn Kính Dương truyền ra, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, cùng với thiên lý thủy ngân cuộn cuộn trên trời, chạy về phương xa vô tận.

“Đây chính là Thiên Thủy sao?”

Cảm thụ được mát mẻ trên gương mặt, lắng nghe tiếng hoan hô kích động của nam nữ già trẻ bên cạnh, nhưng lại có một số người mặt trời không dám tin tưởng, mưa xuân đã lâu không gặp kia, tại thời khắc này bỗng chốc mà tới!

Mưa bụi này, xốc xếch như sương mù, pháp luật như khói, thấm ướt u mộng thiếu nữ khuê xuân, dừng bước đi lại thương nhân đi tới cửa sổ sách sĩ tử, làm ướt nhẹ mực khô khốc. Trong nháy mắt, trong cánh đồng đã khô cạn mưa rào mịt mờ, lan ra tiếng gió tinh tế; trên mặt sông suối nước nửa cạn, mưa phùn khắp nơi, nước chảy liên mây trôi, đúng là một màu.

Gió mới xanh đầy xuân điền, ngày mưa phùn trước quả Hạnh Hậu đào.

Trong hương tương ngộ tình như rượu, Túy Niêm Lan phiến tặng Du Tiên.

Trong mưa phùn vô biên như vậy, vị cô nương Thanh Nhu Tuyết Diệp ở trên đài cao đang thở ra như lan, da thịt trắng như tuyết. Thấy Đường chủ triệu mưa thành công, quan dân dưới đài lại hoan hô như sấm động., Tiên linh Mai Hoa cũng tràn ngập vui mừng. Đôi mắt nhìn quanh, lại thấy bên ngoài biển người vắng lặng, mưa phùn như sào, thấm nhuần một nữ tử như hoa lan, chống một cây dù giấy thanh nhã, ngồi bên cạnh xe kiệu chăm chú lắng nghe bên cạnh mẹ mình.

Không biết vì sao, nữ hài Thanh Chi nhìn thấy tiểu thư, quý phụ kia, liền tưởng tới cái bảng văn kia, ửng đỏ gò má.

Đang lúc xấu hổ như nhúng nước đào hoa, lại nghe phía dưới đài cách đó không xa, đang truyền đến một tiếng mừng rỡ cảm thán:

“Kỳ thay! Vui tươi! Toàn bộ đều dựa vào đạo lực của Trương hiền chất thông thiên. Bắc địa ta có “Tín triệu phong niên”, phía nam, lại chính là “xuân Vũ quý như dầu”!”

Nghe được tiếng tán thưởng này, lại nhớ tới “Thiên Sơn Hàn Tuyết đồ” trong thư phòng Bành phủ, giặc Tuyết sừng sốt, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sau đó vượt cầm do dự một chút, liền nhô ra cây Lục Mộc Linh trâm, bước nhẹ nhàng, vòng eo uyển chuyển, lả lướt thướt tha.

Vì vậy, ngay lúc nàng vung nhẹ ngọc thủ, mưa phùn nhẹ nhẹ phiêu đảng trong cánh cổng phía trước thành, lại hóa thành từng đóa tuyết trắng óng ánh, ào ào bay múa giữa phương viên hơn mười trượng trong thiên địa.

“Ta... Đây là đang nằm mơ sao?”

Thấy cảnh tượng tuyết mộng ảo như vậy, vị Bành Huyện công đang ngồi xếp bằng kia tất nhiên lú lỏi, mà dân chúng Lĩnh Nam sống đến hôm nay cũng chưa từng thấy qua hình dạng bông tuyết, càng là vừa mừng vừa sợ, như si như ngốc, giống như trúng phải thần ma của người Yêm Nhân!

“Ha ha! Không thể tưởng tượng được, Tuyết thì đúng là ngày càng thú vị và thần diệu!”

Thấy cảnh này, bắt đầu tán thưởng, dùng Khúc Nhi hỗn tạp thành công cầu mưa, không bị cản trở, cũng không bị sét đánh ngang trời, hiện tại tâm tình của hắn đang rất tốt!

Chỉ có điều, thiếu niên chỉ biết cao hứng lại hoàn toàn không chú ý tới, trong đám người đang vui sướng với mỗi thần thái khác nhau này, có một người lại tái xanh mặt mày...

Điềm nhẹ lên người xem hình vẽ rồi xem tiếp nói: Võ giả ngốc tán văn ôn tình đề cử.

Chương thứ mười một, Kinh Lăng Linh Triều, mộng ảo hoa hồn nhập thần.

Lần này dân chúng Nghệ Dương đến đây quan sát đại diễn Cầu Vũ, cơ bản không ai nghĩ muốn mang theo người mang theo Vũ cụ. Bởi vì, khô hạn nhiều ngày như vậy, mưa dầm đã thành chuyện xa xỉ xa xỉ không thể với tới. Kết quả, khi trên trời mưa xuống, những người này đều rơi vào trong mưa. Chỉ là, cơ hồ trên mặt nước mưa, đều là nụ cười không giấu nổi.

Giờ phút này, tất cả các đại nhân huyện Mi tựa hồ phản lão hoàn đồng, giống như trẻ con không hiểu chuyện, ở trong mưa phùng gió nhỏ chạy trốn bốn phía, cười đùa âm ỉ.

Gió xuân thổi qua, trong phạm vi đài cao cầu mưa hơn mười trượng, lại có ngàn vạn bông tuyết tựa như nụ hoa tuyết đẹp, phiêu diêu quanh quẩn trong gió. Cảnh tượng thần dị như vậy vừa xuất hiện, nhất thời lại quỳ xuống một đồng lớn xưng là tiên thần thiên nữ hương dân thành kính. Mà nho sinh vốn không tin quỷ thần, thấy được như vậy vì phạm kỳ cảnh thiên địa bình thường, cũng không khỏi dao động tín niệm vẫn luôn kiên trì trong lòng.

Nhìn thấy tình cảnh này, một người có ý nghĩ khác:

“Ba người trên đài này... Chẳng lẽ là mấy vị đệ tử Thanh Môn trên Gia Nguyên?”

Chính là Chí Mộc đạo nhân du tẩu tứ phương, thấy cảnh tượng trước mắt một phen này, chợt nhớ lại tin đồn gần đây trong đạo môn lưu truyền, liền bắt đầu suy nghĩ miên man.

Trên đài, lại không biết mình đã có chút danh khí, chỉ lo ở đó nói đùa cùng tuyết:

“Ha ha, người có nghe thấy tuyết không? Bọn họ đều nói người là thần nữ của Tán Hoa đấy!”

Lúc này, nữ tử đứng trước mặt đang đứng ở trong gió tuyết, lộ ra vẻ hết sức dịu dàng; lại khen nàng có pháp lực thần diệu, Tứ

Hải đường chủ có chút văn tài liền nhin không được miệng chiếm một tuyệt:

“Tuyệt Nghi, bộ dáng hiện tại của ngươi chính là: Ngung da sáng như tuyết, ánh sáng trong trẻo như thần; mắt yêu kiều nhìn quanh, bờ môi son quýt rữ...”

Đang lúc rung đùi đắc ý ngâm tụng, chợt có một người lão đảo vài bước chạy lên chiến đài, cười to nói tiếp:

“Tuyệt phùng đã lâu, gỏi Lan đã lên tới song trần; xin quân cầm đắc, lưu khúc đợi xuân!”

Người cười to không ngừng này chính là huyện Kính Dương lệnh Bành Tương Phổ.

Thấy mấy tiểu nam nữ phen này, quả thực chẳng khác gì thần tiên, huyện chủ đại nhân này đã sớm dốc lòng kính phục. Giờ phút này hẳn là tâm nguyện lớn nhất, cho dù tiểu nữ nhà mình cũng có thể bám vào đuôi, như vậy rốt cuộc không cần phải sợ yêu linh đáng hận kia.

Trong lúc nói chuyện, Bành Tương Phổ đã nghênh đón mấy người xuống đài. Đến dưới đài, toàn bộ đám pháp sĩ pháp sư kia lại đến từ đầu thoai thoai chúc mừng. Chỉ có Phiên Xuyên ở bên cạnh chỉ lo xoa bụng, dường như rất khổ sở.

Đang lúc hỗn loạn, chợt nghe thấy Bành Huyện chủ đại hỉ nói:

“Ha ha, con gái ngươi tới thật đúng lúc! Đang có một chuyện muốn hạ xuống người ngươi.”

Nguyên lai trong bóng tuyết pháp phối đầy trời, vị tiểu thư của Bành gia kia đang cầm dù giấy, xuyên qua rất nhiều đám người, chậm rãi đi tới trước đài cao cầu mưa.

Bành Nhu Lan nghe xong lời phụ thân nói, có chút chần chờ hỏi:

“Phụ thân, là ai xin được trận Vũ Tuyết này?”

Trong lúc hỏi chuyện, thần sắc cô gái kia có chút ưu sầu kèm theo vài phần chờ mong. Nhìn thấy thần thái của nàng, Bành Tương Phổ thật sự thoải mái, thậm nghĩ nếu Lan nhi đã chủ động hỏi nhau như vậy, cho thấy nàng không còn phản đối

chuyện lập hôn ước của Trương Bảng nữa. Bành Công thăm nghĩ:

“Cho dù lúc trước có chút hiểu lầm, hôm nay nhìn thấy thủ đoạn của Trương Tiên trưởng, Lan nhi cũng nên hồi tâm chuyển ý chứ? —— loại hôn phu như vậy, thế gian đi đâu tìm? — nhưng hôm nay, đã không thể làm được chính thất...”

Nghĩ đến đây, ngoài sự mừng rỡ còn có chút phiền muộn.

“...”

Lúc này, hắn liền tách đám người ra, kéo nữ nhi đến trước mặt, cao hứng bưng bưng nói ra:

“Con gái ngoan, hôm nay người cầu mưa thành công chính là vị thiếu niên đạo trưởng này.”

Bành Tương Phổ vừa nghe phụ thân nói vậy, trên mặt Bành Nhu Lan lập tức trắng bệch. Bà ta không chú ý tới thần sắc nữ nhi, chỉ lo nói tiếp:

“Trương tiên trưởng mấy ngày qua vì khu yêu trong trạch của ta có công, hôm nay lại cầu được trận mưa này, dựa theo lời hứa ngày hôm trước trên bảng của lão phu, lần này sẽ phò thác cả đời người cho hắn.”

Bành công nói đến đây thì cũng không nói thêm lời nào nữa. Dù sao, tuy rằng tình thế hiện tại đã quyết định muốn đem con gái mình tỉnh lại làm thiếp, nhưng lúc này trước mặt mọi người vẫn phải giữ thể diện, không thể nói rõ ra —

Huyện chủ một lòng hoan hỉ tướng công lại không nghĩ tới, bởi vì chính mình nói câu này, càng dẫn tới một hồi thiên đại phong ba!

“Bành Huyện công, thật ra việc này.. ách?!”

Tĩnh lại nhìn nữ tử phía trước sắc mặt tái nhợt, đang không biết nói gì thì chợt nghe bên tai vang lên một tiếng ầm ầm, như thiên lôi nổ vang!

“Không tốt!”

Nghe thấy một tiếng chấn minh này, đánh thức liền biết không ổn; quay đầu nhìn lại, lại phát hiện nữ tử trước mắt đã sớm là

bóng người đều mất!

Còn những người khác lúc này đang kinh hãi, thiếu niên đã đề khí nhảy lên không trung, ngưng mắt nhìn chăm chú, một mực bắt lấy bóng xám đang bay nhanh trong mưa gió đầy trời kia!

“Mau đuổi theo!”

Thiếu niên hét lớn một tiếng, hai cô bé kia cũng lăng không lao lên theo, ra sức đuổi theo yêu linh bắt người kia.

Đến khi hồi phục lại tinh thần, Bành Tương Phổ đã phát hiện ra mấy thiếu niên nam nữ trước mắt và nữ nhi của mình đều đã biến mất tăm. Đang lúc kinh ngạc chợt nghe bên cạnh có người trầm giọng nói:

“Huyện chủ không cần phải ngạc nhiên. Bần đạo vừa rồi nhìn thấy, đầu Phiên đạo nhân ứng triệu đến kia, đột nhiên bạo khởi, nhiếp đi tiểu thư. Hiện tại ba người Trương đạo trưởng, đã ngự kiếm đuổi theo.”

Bành Tương Phổ quay sang nhìn lại, phát hiện người vừa lên đài chính là Chí Mộc đạo trưởng. Hiện tại, vị pháp sư Không Thủy phái này vẻ mặt nghiêm nghị nói:

“Huyện chủ đại nhân xin yên tâm, mấy vị tiên trưởng kia pháp lực cao cường, con gái nhà ngươi hẳn không ngại. Pháp lực chúng ta thấp kém, ở đây bảo hộ đại nhân, còn có những bách tính trước mắt này.”

Nghe Chí Mộc đạo nhân nói đến đây, sắc mặt Bành Tương Phổ đã trắng bệch. Bởi vì giờ phút này ông đã nghe thấy tiếng nổ vang cực lớn ngay trên dòng Lam Thủy Hà!

Qua một lần Bành Tương Phổ phân phó sơ tán mọi người, không đề cập tới chuyện này nữa. Lúc này, bà ta bắt đầu hạ phi kiếm xuống, đứng trên bờ nước lẫn tăn, căng thẳng nhìn chăm chú vào “Lam Hải tán nhân” trong sóng lớn dữ dội kia, Phiên Xuyên.

Nếu như nói, mấy ngày trước hẳn nhìn thấy sông nước mịt mờ, là một vị thiếu nữ điềm tĩnh tượng tạc; thì lúc này, nó liền trở thành một người điên cuồng nổi giận. Sóng nước trong sông tăng vọt, lòng sông vốn khô nứt sớm đã bị nước lũ nhấn

chìm; nước sông hung mãnh, đã tới gần bờ đê cao cao tại thượng. Trong lòng sông, nước gợn sóng, cuộn sóng mênh mông cuộn cuộn, khắc khắc. Lúc thủy triều giao kích thì phát ra tiếng vang lớn, vù vù, vù, chỉ trong gang tấc đã như núi lở.

Mà ở đầu sóng lớn mênh mông kia, có một vị yêu hán canh cửa đang đứng đó. Lúc này, Phiên Xuyên vẫn mặc một thân đạo trang, nhưng phát trần ngực trang đã sớm vứt bỏ, trên mặt cũng thay đổi thần sắc hung hãn. Ngay cách đó không xa, trong nước sông Kinh Hà không ngừng rung chuyển, lại có một đạo sóng cao ngất, không chút sút mẻ, đứng thẳng như cây cột.

Ở cột nước này, Bành Nhu Lan đang đứng trên vị bị bắt đi kia. Giờ phút này vị Bành phủ tiểu thư, ánh mắt mê ly, thần sắc mệt mỏi, như gặp phải ác mộng.

Ngay lúc tỉnh lại chú ý quan sát tình trạng trong nước, hai người Tuyệt Nghi Quỳnh Quỳnh cũng vội vàng chạy tới phía sau hần. Thấy hai người đến, mơ hồ liền quay đầu nói nhỏ vài tiếng. Đợi hai cô gái gạt đầu dạt văng mênh, hần liền giơ cao kiếm, tụ khí ngưng thần, sau đó trên thân kiếm liền bay ra hai vầng nguyệt hoa chói mắt, thẳng hướng dòng sông nước Tỳ Hưu phá sóng mà đi.

Gần như ngay lúc quang hoa quán quanh Phàn Xuyên, vị Tiên linh hoa mai kia xuất thân vạn tượng trên vách đá, cũng đã chớp động không ngừng thân hình, vượt qua sóng gợn kinh hãi, trong nháy mắt đi tới trước mặt vị Phổ Nhuận con mắt mê man kia.

“Tiểu thư, xin hãy nắm chặt lấy tay của ta!”

Nữ tử từ trước tới giờ nói chuyện nhẹ nhàng nhu hòa lúc này lại có tiếng nói gấp gáp. Cũng không đợi được người trước mắt trả lời, Tuyệt vội đưa tay nắm lấy cánh tay của nàng.

“Tri Lan, chúng ta nhanh...”

Một chữ “Đi” còn chưa kịp nói ra, đã thấy nữ tử trước mắt hất tay lên một cái, lập tức thoát khỏi bàn tay của chính mình. Chỉ cần một sai lầm này, sóng gió dưới chân đã thổi bay nàng ra ngoài ba bốn thước. Đến khi nàng kịp phản ứng, lại tiến lên

lần thứ hai giải cứu, đã thấy xung quanh cột nước đặt chân của Bành tiểu thư đột nhiên dâng lên hơn mười ngọn sóng cao, giống như hàng rào vây quanh Bà Phương Nhu Lan.

Thì ra, bị Lưu Quang Ngôn Ngôn Ngôn Phi Nguyệt tạm thời cuốn lấy, phát hiện ý đồ Tuyết thích hợp, liền tiện tay vung lên triệu hồi những lan can này. Chờ tuyết xong xuôi định thử xuyên thẳng qua, lại phát hiện hàng rào thủy đúc này như có linh tính, tùy cơ di chuyển khép lại, không để cho nàng có thể lợi dụng chút nào.

Thấy cứu người không có hi vọng, giặc Tuyết nên đón gió hóa ra cây “Thánh Bích Côn Bằng Linh Trượng” kia, chân đạp ngàn vạn gợn sóng, tay múa vạn tia thủy thái, trực tiếp hướng vị ác thần đứng vững trên thủy triều kia đánh tới.

Ngay tại trong ánh vàng rực rỡ của Thiên Tạo Thần Binh này, lại có hai luồng quang ảnh như lửa, giống như thần diệu khoát tiên hà, hướng về thần linh Côn Bằng trong nước bay đi. Tự nhiên, đây chính là Tiểu Quỳnh Thảo khu động hai cái Chu Tước Thần Nhận của nàng, điều khiển chút mây mù, ở trên đỉnh đầu Phiên Xuyên không ngừng phiêu kích.

Thấy cảnh tượng sáng lạn thần diệu như vậy, những binh dân gan lớn không chịu chạy đều nhìn hoa cả mắt, tiếng hô quát “Thần tiên hạ phàm” không ngừng. Nghe thấy bọn họ hô hào, lại có càng nhiều dân chúng dừng bước, đồng loạt nhìn trận tranh đấu lưu hồng lưu ba trong sông nước.

Lúc này, miễn cưỡng tránh thoát hai đóa Thủy Thần Xuyên đoạt mệnh quang nguyệt của thiếu niên kia, thấy binh khí một lớn một nhỏ cổ quái, chiêu thức bất phàm, liền thu hồi lòng khinh thị. Vì vậy, liền nghe được một tiếng rống to rung trời chuyển đất vang lên., Quái thần này lại hiện ra Cự Linh pháp thân, một thân hắc giáp long khải bao phủ, trong tay nắm chặt một thanh Tam Xỉ Cương Xoa to lớn hàn quang lập loè, phóng người lên, điều khiển sóng to gió lớn đầu, quét ngang qua hai cô gái đang triển đấu không ngớt này.

Cứ như vậy, mọi người liền thấy hai nữ hài nhỏ nhắn xinh xắn đang vây quanh cự thần vĩ đại kia nhảy nhót không ngừng.

Bất quá, tuy nhìn qua hình thể lớn không tỉ lệ, nhưng Quỳnh Tuyết lại bình tĩnh không sợ hãi; hai tỷ muội này tâm ý cùng nhau, vẫn như cũ nghênh đón cơn sóng cấp của Hải Phi Ba, tranh đấu với cự linh kia.

Thấy được Phiền Xuyên biến thành bộ dáng Cự Linh Thần Tướng, tình nói trong lòng lại là vừa mừng vừa sợ: Sợ là kinh sợ chính là tên yêu nhân Bành phủ này lai lịch bất phàm, vui chính là thân hình trở nên lớn mạnh như vậy, vừa vặn có thể tiếp tục thi triển Phi Nguyệt Lưu Quang trảm, cũng không lo ngộ thương hai tỷ muội kia.

Hạ quyết tâm, hấn bắt đầu âm thầm vận huyền công, chuẩn bị kích phát lưu quang phi nguyệt uy lực kinh người chém xuống.

Ai ngờ, đúng lúc này, chợt nghe một trận dị hưởng, sau đó liền thấy giữa sóng lớn có một đứa bé gái nhỏ, giống như xe kéo quay ngược trở về!

“A, không tốt!”

Thấy rõ người tới này, lập tức đại kinh thất sắc. Đang muốn chạy tới đỡ quýt, đã thấy tiểu nha đầu này động tay động chân, có chút ngượng ngùng nói:

“Ca ca, đánh bại...”

Thì ra, vừa rồi Phiền Xuyên bị hai tiểu nữ tử này cuốn lấy không kiên nhẫn, liền quát lên một tiếng, vận khởi thần công, chỉ một thoáng liền thấy dưới thân hấn nổi sóng lớn. Sóng lớn hung mãnh, như thiết mã tan vỡ, núi bạc sụp đổ, hướng hai người Quỳnh Tuyết hợp sức đánh tới.

Lần này, các cô bé lao lực không kịp đề phòng lập tức bị tách ra. Khấu Táng Tuyết vội vàng bay lên bầu trời, mà tiểu Quỳnh Thu thì bị đầu sóng đẩy lùi, lăn một mạch trở về.

“Ài, Quỳnh Huy, vừa rồi ta chỉ gọi ngươi xa xa thả ra chim lửa, sao ngươi dám tới đó đánh nhau vậy.”

Khinh trách một câu, thiếu niên liền buông xuống đứa bé gái lè lưỡi không thôi, phi thân ngự kiếm, hướng vị hung thần không chịu buông tha kia giết đi.

Giờ phút này, trong sông nước Tuyền Thủy đã sóng lớn, sóng lớn như sương mù, ở phía xa căn bản không thấy rõ. Vừa mở miệng cũng chỉ có thể ngự “Thuần Thủy Quyết”, thần kiếm Dao Quang ở hai bên mình, vọt tới bên cạnh Phiền Xuyên chiến đấu.

Chỉ là, tuy rằng thiếu niên dũng mãnh, không tiếc lực địch; nhưng trong nước này dù sao cũng không thể so với lục địa, kinh lăng lôi lao, khiếp thủy bắn tập, hấn như thế nào lại là đối thủ đặc dị của thần quái xuất thân trong nước!

Vì vậy, miễn cưỡng đấu được bảy tám hiệp, ngay tại lúc Phiền Xuyên bị thanh linh kiếm xuất quỷ nhập thần kia làm cho có chút gân cốt mềm nhũn, liền giở trò cũ, găm nhẹ một tiếng, đột nhiên ở dưới chân thiếu niên hô ra một đạo sóng trụ thật lớn, sau đó lại như kinh lôi nổ tung, lập tức đem thiếu niên đang khổ đấu ném lên cao cao!

Thấy đánh lén có hiệu quả, thủy thần trong lòng đã sớm chuẩn bị, sao lại bỏ qua cơ hội tốt, nhanh chóng quét sạch cự xoa Tam Xi - Tuyệt Ứng Quỳnh Thiên, còn chưa kịp cứu viện, đã nghe “Ầm” một tiếng, đường chủ nhà mình đã bị đuôi móc ánh sáng lạnh nhấp nháy này đánh trúng, thoáng chốc như điều đứt dây, ném thẳng về phía bờ sông nước!

“Đường chủ!”

“Ca ca!”

Hai tiếng kinh hô cơ hồ đồng thời phát, sau đó hai cô gái này cũng không lo cùng thần quái đánh nhau nữa, tranh thủ thời gian bay nhào đến chỗ thiếu niên rơi xuống.

Thấy một đòn đặc thủ, Phiền Xuyên lập tức rất là đặc ý, liền ngửa mặt lên trời cười như điên:

“Ha...”

Vừa mới cười được một nửa, lại đột nhiên ngừng lại, trong giây lát Phiền Xuyên chỉ cảm thấy cánh tay phải đau đớn, “Bá” một tiếng, cây xiên trong tay liền rơi xuống nước. Thì ra, ngay lúc hấn mở miệng đã nói bị đánh bay ra ngoài, nửa đường còn miễn cưỡng đánh ra một đạo lưu quang phi nguyệt;

tuy là đau nhức kịch liệt ném bay mất phần chính xác, nhưng vẫn là đánh trúng cánh tay phải của Phiền Xuyên.

Đợi đến khi bị tôn sùng một chiêu trả lại Ba Đào Thần, hô trọng binh khí miễn cưỡng cầm vào tay trái, lại cảm giác cánh tay phải chảy máu không ngừng, từng đợt đau đớn cổ quái không ngừng truyền đến. Lại nói tiếp, trong hai ngày, thần quái không ai bì nổi đã là lần thứ hai chịu thiệt., Lập tức chọc cho hắn tức giận đến sôi cả lên. Vừa giận vừa giận, Phiền Xuyên liền nổi giận, hạ quyết tâm, bôn ba ba, nổi lên ngọn sóng ngàn thước, bao trùm chỗ thiếu niên bị thương đang nằm.

Vì vậy, dòng sông nước vốn sôi trào, lập tức giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, lướt qua bờ đê thít siết chặt, lao nhanh về hướng Nghiêu Dương thành!

Thấy hồng thủy cuộn cuộn vọt tới, bắt chuyện vội vàng chịu đau, dưới hai nữ hài đỡ đứng dậy, miễn cưỡng bay khỏi mặt đất. Cơ hồ chỉ một đường, Ba Phong hung mãnh từ dưới chân gào thét mà qua, đánh thẳng tới những dân dân huyện thành ngơ ngác xem náo nhiệt kia.

Thấy tình hình này, thiếu niên trong lòng hoảng hốt, vội vàng tụ lại khí lực toàn thân, vận khởi Thái Hoa đạo lực, cực lực hướng cái kia triều dâng trào bắn ra từng đạo thần thuật Băng Tâm Kết.

Dưới hắn toàn lực làm vậy, những ngọn núi ngọn sóng thế mãnh liệt kia trong nháy mắt bị đông cứng, dần dần ngưng trệ đắp lên mặt đất. Trải qua sự ngăn cản của hắn, những huyện dân bị dọa sợ kia cũng dần bị ngưng trệ lại., Cuối cùng khôi phục lại tinh thần, nhất thời hô to một tiếng, hướng về phía tường thành cao lớn của Điện Dương Thành bỏ chạy. Những tên pháp sư Phương pháp sư có chút pháp lực liền sau khi chạy trốn khỏi đám người; có một vị đạo sĩ, còn không ngừng hô lên từng bức tường đất, phối hợp với lời nói ngăn cản thế công của Hồng Phong.

Thấy sóng lớn bị ngăn trở, vị thần quái đứng ở đầu ngọn núi Cầu Dương Hà bị đòn sóng kia thụ thương, càng thêm tức giận. Lúc này, Phiền Xuyên giống như mãnh hổ bị thương, càng điên cuồng điều khiển nước sông mãnh liệt, không hề

ngừng lại, hướng phương vị thiếu niên kia phô thiên cái địa mà đi. Vì vậy ngọn sóng càng lúc càng cao kia, dường như muốn miễn cưỡng cắn nuốt thiếu niên đang bay giữa không trung.

Đôi mắt sóng lớn như vậy, thiếu niên vốn đã thụ thương đã có chút lực bất tòng tâm; dần dần, những pháp chú đóng băng trong tay hắn phát ra đã càng ngày càng yếu. Qua không lâu, rốt cuộc không ngăn được sóng lớn mãnh liệt. Mà vị đạo sĩ biết được thuật tường đất kia đã kiệt sức, cùng đám người còn lại chạy như bay về phía cửa thành.

Nhưng vào lúc này, tỉnh lại cố nén ngum máu tươi vẫn còn trong ngực xuống, không nhìn được nữa, oa một tiếng đột nhiên phun ra; cơ hồ cùng lúc đó, đã chạm tới ngọn núi dưới chân hắn, đột nhiên cực lực nhảy lên. Vì vậy, như sóng gió ngập trời., Thiếu niên nhiễm huyết vụ đỏ tươi đã bị sức lực kiệt của mình ngăn chặn toàn bộ không trung. Mà giờ khắc này, hai cô gái kia thấy đường chủ trọng thương, càng không biết nên công hay thủ, bốn tay bị tử lực giữ chặt, cố gắng tỉnh ngón, cực lực rút lui.

Trong lúc các nàng và Ba Thần kháng cự, những sóng lớn còn lại kia lại một đường chạy qua dưới chân các nàng, giống như bầy ngựa hoang kinh hoảng, hướng Điện Dương Thành mà lao tới. Dọc theo đường đi, ngọn núi này gợn sóng gột rửa, ngay cả Đài cao Lam Tỳ mà Long Vương miếu dùng để cầu mưa, cũng thoáng cái bị cuốn tới thất linh bát lạc.

Trong lúc hồng thủy chạy ngang, tuy rằng đã tỉnh được một phen ngăn trở, đại bộ phận dân chúng đã trốn đến phía sau tường thành. Nhưng vẫn có một số ít dân chúng không làm gì được, chạy trốn bất lợi ở ngoài cửa thành, đang cực kỳ khẩn cấp. Bành Công vội ra lệnh cho đám lính trong nha môn, còn có hậu sinh cường tráng của dân chúng, xông ra cầu khẩn, liều chết tiếp đón những người già yếu. Sau khi phát ra lệnh, Bành Huyện công thở dài một tiếng:

“Thôi, không nghĩ huyện Kính Dương ta, càng chộc yêu thần cường đại như vậy!”

Nhìn nước lũ phô thiên không mà tới, huyện chủ Cầu Dương huyện đứng ở đầu tường thành mặt xám như tro tàn. Giờ phút này đối với hắn mà nói, sinh linh Hợp huyện đều nguy, nào còn không lo đi lên nghĩ đến con nhỏ mình số khổ. Mà những quan lại nha dịch, sĩ tử bình dân bên cạnh hắn, thậm chí đạo sĩ pháp sư, thấy sóng lớn ầm ỹ ngoài thành, cũng đều nghẹn ngào như mất tang.

Tựa hồ, huyện Miêu Dương này đã hạn hán đã lâu, lại bị nước lũ ngập trời nhấn chìm hơn mấy tháng; mà ánh mắt cuối cùng là ba thiếu niên có lòng tốt cầu nước mưa cho huyện, cũng giống như chớp mắt sẽ bị chôn vùi.

Rơi vào trong nước lũ, lúc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, bắt chuyện lại chỉ lo tự trách trong lòng.

“Ai, một mình ta chết cũng không sao, nhưng không ngờ chộc tới đám dân huyện Kính Dương như vậy đại họa!”

Tới gần tuyệt cảnh, hắn không để ý tới nữa, lúc này còn có một thứ kỳ dị giống như đóa hoa đang lặng lẽ bành trướng trước ngực mình, lặng lẽ nở rộ...

Vì thế, chỉ qua một lát, liền nghe thấy trên thành Kính Dương bỗng nhiên có người kêu to một tiếng:

“Huyện công ngài xem!”

Theo một tiếng kêu kinh hãi này của chủ bộ, trong đám mây đột nhiên “Răng rắc” đánh xuống một đạo lôi điện, chiếu rọi thiên địa tối tăm này như mặt trời chiếu rọi.

Trong tiếng sấm sét này, tất cả quan lại quân dân đứng ở đầu Nghiêu Dương thành, liền nhìn thấy trong mưa gió đầy trời ven sông Truy Thủy kia, đột nhiên có một con Thần Long chân vàng vảy bạc, từ trong ngực thiếu niên bị một bóng nước bao lấy kia bao lấy kia xé áo mà ra, mây khói mờ mịt, lân trảo bay phát phối, bay đến Vụ Thủy Hà ngập trời...

Điểm sát sát hình ảnh tiếp nối: Kể điểm nhỏ trùng mắt mê hoa:

Chương thứ mười hai rồng bay kiếm múa, tạo thành trăm dặm sóng ánh sáng.

Ngay lúc Trọc lãng mạn quá bờ đê, lao nhanh về hướng Kính Dương thành, nữ tử mờ mịt trong sóng nước sông nước mênh mông đang phiêu diêu, lại giống như từ trong mộng đột nhiên bừng tỉnh, lớn tiếng kêu lên:

“Phiền Lang, không được!”

Một tiếng hô này, từ trong tiếng sóng lớn sôi trào truyền đến, đã trở nên không rõ ràng nữa. Nhưng vì Thần Linh đắm chìm trong điên cuồng kia, nghe được một tiếng kinh hô mơ hồ này, lại đột nhiên như bị dội một gáo nước đá xuống đầu, trong nháy mắt đã lạnh đi đầu óc xúc động của hắn.

Thần quái điên cuồng, lập tức tỉnh táo lại.

Thế là, quân dân trên Nghiêu Dương thành thấy rất rõ ràng, cơ hồ chỉ trong một ranh giới, những sóng gió mãnh liệt đã gần tới gót chân người chạy trốn kia, đột nhiên dừng lại, sau đó, giống như thủy triều trong nháy mắt rút lui! Mà những cư dân yếu đuối sau ót đều đã cảm giác được một cỗ thủy khí hung mãnh, cứ như vậy tìm được đường sống trong chỗ chết, một đường lẫn lộn trốn vào trong Điền Dương Thành.

Tuy rằng bọn họ được cứu trợ, nhưng Lăng Phong cách bờ sông Kính Thủy không xa vẫn đang gấp rút hút lấy thiếu niên, giống như một đầu mãnh thú đói khát, không thôn phệ con mồi trước mắt, quyết không bỏ qua.

Thấy cảnh này, Bành tiêu thư lại lên tiếng cầu khẩn:

“Phàn Lang, buông tha thiếu niên đạo sĩ kia đi.”

“Không được!”

Lần cầu khẩn này, lại bị quả quyết cự tuyệt. Chỉ nghe Phiền Xuyên oán hận nói:

“Dương Lan người có chỗ không biết, trong mấy trăm năm không ai có thể tổn hại đến một sợi lông của ta. Ai ngờ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, đạo sĩ thời kia dám tổn thương ta hai lần.”

“Cái này thì thôi đi, đáng ghét hơn chính là tiểu Ngưu đạo sĩ kia lại không theo thứ tự trước sau, dám chen ngang trước mặt ta, phá hư chuyện tốt giữa hai ta! —— Lan nhi người đừng cản ta, đợi ta đem tiểu tử thú kia ngã dờ sống dờ chết rồi hãy nói!”

Lúc Phiền Xuyên đang tức giận bất bình ở bên này, gian sương kia cũng đang khổ sở suy nghĩ đối sách. Chỉ nghe đường chủ Tứ Hải trên đầu sóng ngọn gió, hảo tâm giữ chặt nữ hài nhi của mình nói:

“Quỳnh Thiên Tuyệt, các người buông tay trước đi... Chờ ta sử dụng ra, độn thủy pháp chú, để đi chém giết với ác thần kia!”

Vừa mới bị trọng thương, đã mở miệng, lời hung ác này không khỏi nói không giữ hơi. Đợi nói xong, hấn chuẩn bị niệm chú nhập thủy; ai ngờ, trên đỉnh đầu hai cô gái từ trước đến nay nói gì đều nghe nấy, lúc này tâm tư cùng nhau, không những không buông tay, ngược lại càng thêm liều mạng kéo hấn lại!

“Ca ca ca ca, huynh bị thương rồi!”

Giọng điệu của tiểu Quỳnh ngạc nhiên, cho tới bây giờ chưa từng gấp gáp như vậy.

Đúng lúc này, đang lúc tỉnh lại, cảm thấy có người ở trong lòng mình khẽ thổi một tiếng, sau đó bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rít vang, Dao Quang Thần Kiếm của mình đã tránh thoát bàn tay, một tiếng xé gió bay đi.

Chờ hấn giương mắt đi theo nhìn, lại phát hiện thanh Phong Thần quái kiếm kia đã bay đến phía trên hàng rào nước vững như bàn thạch trong sông, xoay quanh ba vòng, sau đó liền bỏ nhào xuống, gác lưỡi kiếm lạnh như băng ở trên cổ Bành tiểu thư kia!

“Không được!”

Thấy được cảnh này, hấn mở miệng hét lên một tiếng kinh hãi. Vừa hô lên, trước ngực mình huyết khí lưu động, thiếu chút nữa lại phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ là, ngay cả một thiếu niên không thể mở miệng ra được cũng không ngờ tới. Vị tiểu thư Bành gia phong nhận lâm cổ kia ngay cả một tiếng cũng không nói; mà vị thần quái kia càng là cẩn thận, toàn tâm toàn ý muốn đối phó hấn, lại không thấy được biến hóa máu chốt này!

“...!”

Một chiêu mẫu thần kiếm này, nhất thời cũng không có hiệu quả. Vì vậy đám người Bành huyện công đang đứng ở đầu Triều Dương thành, liền thấy trước mắt phảng phất như vại mực đổ ngược trong thiên địa, mưa gió như mịt mờ, mây nước mênh mông, tựa hồ không bao lâu nữa, mấy điểm thân hình mơ hồ kia liền bị mưa sa u ám này cắn nuốt.

Hầu như khi mọi người lâm vào tuyệt vọng, đột nhiên nghe được một đạo lôi điện “răng rắc” đánh xuống từ trên bầu trời, trong nháy mắt chiếu sáng trời đất đang hôn mê này. Ngay sau đó, thiếu niên bên bờ sông Truy Dương đã lâm vào cảnh khổ sở, bỗng nhiên cảm thấy trước ngực mình bị nước mưa làm ướt sũng, tựa hồ đang có thứ gì đó không ngừng nở rộ, giống như có mấy chục hạt đậu tương bị nước mưa ngâm, đang bắt đầu nảy mầm.

Đúng lúc tỉnh lại, cảm thấy trước ngực bị đè nén đến nghẹn ngào, trước mắt lại bỗng nhiên sáng lạn một mảnh quang hoa hoa hoa hoa mắt: Cái này phiến thần hoa gần trong gang tấc là như thế chói mắt, thế cho nên cái kia Kim Trảo Ngân Lân, đã bay vút xuyên qua ở trong Nghê Thủy Hà thao thiên cự lãng lúc, nghe vậy, Quỳnh Huyền, Tuyết Ứng ba người này, mới có thể đem thần vật chí linh trong thiên địa sóng gió đến tận cùng thấy rõ ràng!

“Đó là...”

Lần đầu tiên nhìn thấy thần thánh tồn tại trong truyền thuyết này, thiếu niên đã hoàn toàn không kịp nhớ lại, con thần long đó vừa rồi lấy từ chỗ rách áo của mình bay ra!

Giống như hấn, chợt thấy Chân Long hiện thân, theo lý nên quỳ lạy quân dân Hợp huyện, lại nhất thời như bị sét đánh, chỉ lo nhìn phiến thần hoa rực rỡ trong trời đất lơ mờ kia sáng lạn.

Không đề cập tới sự kinh sợ của mọi người, hơn nữa Thần Long đột ngột xuất hiện kia. Chỉ thấy Ngân Long quanh quẩn khí lạnh rực rỡ, râu bạc vẩy vàng, Kim Giác Kim Trảo, vây lưng uốn lượn là một mảng ánh sáng như ngọc, lưu động không ngừng trên thân thể uyển chuyển.

Vương giả Thủy tộc phần nộ này vừa bay vào sông Kính Dương, liền thấy được trong dòng sông lớn vốn dĩ sóng lớn sôi trào, lập tức lại kích khởi trăm ngàn đạo sóng lớn trùng thiên, trong lúc nhất thời giữa sông Kính Hà sóng như núi liên sơn, sóng kích thiên tiêu.

Trong ánh hào quang chói lọi như sắp tan thành mây khói này, vị thần quái vốn kiêu ngạo chấp nhất kia lại đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức sợ hãi đang ập tới trước mặt —— còn chưa thấy rõ hình dạng của thần long, chỉ vài phần khí tức này đã làm cho toàn thân Cự Linh Thủy Thần nổi lên từng trận tê dại xương mềm!

Vì vậy, thiếu niên còn chưa kịp thấy thần vật thì đột nhiên thấy tiếng sóng trước mắt như sấm, đã vùn khai vụn tán, sóng yên gió diêm đạm!

Đang lúc kinh nghi, chợt nghe “lạch cách” một tiếng vang lên, sau đó liền thấy trên bờ đê trước mắt có một vật rơi mạnh xuống. Nhìn kỹ, người bị đánh rơi này chính là vị thần quái kia Phiền Xuyên. Chỉ có điều, lúc này thủy thần Cự Linh đã khôi phục bộ dáng bình thường, đầu và tứ chi đều bị dây thừng buộc chặt, đang nằm ngửa trên mặt đất không thể cử động.

Đang không rõ cho lắm, chợt nghe bên tai một thanh âm quen thuộc thuận gió truyền đến:

“Hừ hừ, thần lực kém cỏi như thế mà còn phải tác quái!”

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên dòng sông nước mênh mông phẳng lặng có một thiếu nữ Hoàng Vũ Thường, nàng ta đang chân đạp sóng mà đến.

“Nguy ngôn, ngươi không sao chứ!”

Người tới đi tới, ân cần hỏi mình.

Thì ra vẻ mặt thân thiết của vị thiếu nữ này, đúng là vị cố nhân Kính Dương kia, Long Nữ Linh Tuyền!

Thấy thiếu niên trợn mắt há hốc mồm, Linh Kính Nhi giả mặt quỷ, quái dị nói:

“Ồ? Sao con vẫn ở đó?”

Nguyên lai, vừa rời lần chuyển biến này đến thật sự quá nhanh, thế cho nên sau khi thủy triều rút đi, cho tới bây giờ Trương đường chủ còn bị hai nữ hài nhi trung thành tận tâm kia, giống như quả mướp treo giữa không trung!

“Tại sao lại là ngươi?!”

Thiếu niên một lần nữa trở về mặt đất, thốt ra chính là câu này.

“Hừ, sao không thể là ta?”

Long Nữ giận nhỏ.

“Linh Dục tỷ tỷ ~ “

Trong lúc xấu hổ, tiểu Quỳnh Thổ tiến lên ngọt ngào kêu một tiếng. Từ trước đến nay công chúa Long Cung chỉ được người sủng ái, nghe tiểu cô nương gọi là tỷ tỷ, nhất thời rất là vui mừng, tiến lên vuốt mái tóc của tiểu nữ oa cười nói:

“Vẫn là Quỳnh Thổ muội muội ngoan!”

Lúc tỉnh lại mới hơi chút sức, nhìn lại người trước mắt —— lúc này Tứ Độc Long Nữ, trên trán có một vòng ngọc trai màu đỏ như lửa, lưu luyện trán; trên váy gấm màu vàng mềm, được trang trí hào quang rực rỡ Thúy Vũ Minh ; giữa nửa giận nửa cười, đúng là phong lưu tú yến chuyển nói không nên lời, thần thái tự nhiên.

Không biết vì sao, nhìn thấy Linh Khuyết, bắt đầu mà trong tâm ý lộ ra cao hứng, không giống nàng vừa mới cứu mình. Đang chuẩn bị nói chuyện với nàng, lại đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi ngọt, “Oa” một tiếng, ngum máu tươi ắn nhả đã lâu kia, đột nhiên phun ra!

“A!”

Thấy hấn học máu, tam nữ đồng loạt kinh hô.

“Không làm căng, phun ra ngum máu này sẽ không sao cả.”

Bắt chuyện nhẹ nhàng cười, lời này của hấn cũng không phải đơn thuần là an ủi người ta; sau khi phun ra ngum máu này, quả nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều.

Đang lúc hấn muốn hỏi Linh Kính Nhi có phải là Thần Long kia hay không, lại chợt thấy một làn gió thơm phả vào mặt - gương mặt nhìn lại, đang thấy một cái khăn thơm tao nhã, đưa tới trước mặt mình.

“Nhanh lau vết máu nơi khóe miệng đi.”

Linh Kính Nhi ôn nhu nói.

“Cảm ơn.”

Thấy nàng có ý tốt, liền tranh thủ nhận lấy, lau lung tung sang bên miệng. Chiếc khăn lụa màu xanh tuyết này mới từ trong tay nữ nhi rút xuống, cơ thể vẫn còn, xếp thành hình dạng đồng tâm Phương Thắng. Chỉ có điều thiếu niên sơ ý không quản những thứ này, cũng không mở ra, chỉ cầm ở đó lau lung tung.

Đợi lau xong, tỉnh lại nhìn xem khăn thấm dính máu này, mới có chút sợ hãi áy náy nói ra:

“Ai da, khăn lụa của Linh Dục người đều bị ta ô uế, bây giờ ta đi rửa ráy bờ sông trả lại cho người...”

“Hừ, hiện tại mới nhớ tới? Nói cho người biết, khăn tay dính máu là không rửa được rồi!”

“A! Vậy bây giờ phải làm sao?”

Thiếu niên bắt đầu nghi thần nghi quỷ, không biết nha đầu kiêu man này muốn bồi thường như thế nào; lại nghe long nữ nhẹ giọng nói:

“Không sao, dù sao khăn tay như vậy ta có mấy trăm cái. Cái này trước tiên cứ đặt ở chỗ của người đã...”

“Vậy thì tốt rồi!”

Ai nấy nhẹ nhàng thở ra, rất là cảm kích.

Đang lúc đôi nam nữ này chỉ nói mấy chuyện vụn vặt này, thì chợt nghe bên cạnh một tiếng gầm thét:

“Này! Các người bắt ta lại, muốn chém muốn giết muốn róc thịt sớm có câu trả lời; làm sao chỉ để ý ôn chuyện cũ, chẳng lẽ có chủ tâm nhục nhã bản thân?!”

“Ồ?”

Nghe tiếng gầm này của hắn, Linh Kính Nhi lúc này mới nhớ lại bên cạnh còn có một thần quái bị mình bắt. Nghe hắn nói lời này, lại nhìn thấy xiêm y tả tơi phun máu loang lổ trước ngực thiếu niên, lập tức giận dữ, quay đầu dịu dàng quát mắng:

“Hay cho tiểu yêu thần nhà ngươi! Không nói tới bốn cung cũng quên mất; tốt, ngươi đã có cốt khí, bốn công chúa sẽ thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, Linh Dục liền lui về phía sau vài bước, vẫy tay một cái, con Phiền Xuyên kia liền bị đánh bay lên, “Bồm” một cái ngã đến trước mặt sự tĩnh lặng. Sau đó liền nghe Tứ Độc Long Nữ tùy ý nói ra:

“Ngôn lại, tên thần quái kia giao cho ngươi đây, tùy ngươi xử trí!”

Lời còn chưa dứt, Dao Quang thần kiếm vừa rồi không biết chạy đi đâu, liền theo âm thanh bay về trong tay thiếu niên.

“Cái này...”

Nhìn ác nhân bị trời như bánh chưng đoan ngo bị ném ở trước mặt mình, còn tùy ý tự mình xử trí, đã nhớ không biết nên xử trí như thế nào. Lúc này, những quan lại dân chúng đứng đầu Nghiêu Dương thành, tất cả đều đang cực mục quan sát bên này. Tuy nhiên, tựa hồ thiếu niên đạo sĩ pháp lực thông thiên kia thả ra thần long nuôi dưỡng sau đó., Yêu thần đã bị đánh bại, hiện tại đã sóng êm gió lặng, cảnh khí thanh hòa, nhưng vừa mới bị trời cao quấy nhiễu một phen, đám người Bành Tương Phổ có chết cũng không dám tùy tiện mở cửa thành, sau đó lại đi vây xem náo nhiệt.

Hơn nữa vừa nói, trù trù một chút, đối mặt với đôi mắt tràn đầy hận ý của Phiền Xuyên, ngược lại trấn tĩnh lại. Thoáng suy nghĩ một chút, liền thấy hắc năng kiếm tiến lên, tựa hồ muốn làm gì đó.

“Không muốn!”

Khi hắc năng vừa mới tiến về phía trước hai bước, đã thấy một nữ tử đánh ngang chạy ra, kèm theo một tiếng khóc lóc, được che chở ở trước mặt Phiền Xuyên.

“Bành tiểu thư, đây là...?”

Hóa ra người này chính là Bành Tương Phổ, minh châu trên chông chông huyện huyện huyện huyện huyện Chử của huyện Dương!

Chợt thấy tiểu thư quan phủ chạy chồm che chở trước mặt yêu thần, bất chuyện, mấy người Tuyết Nghi nhất thời kinh ngạc.

Đang nghe vị nữ tử vừa được Linh kiếm cứu bờ đê, hướng bọn họ cúi đầu bi thương cầu khẩn nói:

“Tiểu nữ cầu xin Đạo gia, đừng giết lang quân của ta!”

Dứt lời, chính là khóc không thành tiếng.

“Lang quân?!”

Mới nghe lời ấy, mở miệng rất là kinh ngạc.

Bất quá, cũng chỉ hơi ngạc nhiên, trong lòng hắc năng liền lập tức sáng như tuyết. Nghe những lời này của nàng, tất cả nghi ngờ trong lòng lúc trước đều giải quyết dễ dàng. Hơi chần chờ, đang đợi hỏi lại chợt nghe thần quái ngã ngang trên mặt đất lớn tiếng quát:

“Duân Lan! Không cần cầu hắc!”

Nghe tiếng người sau lưng căm hận liên tục, Nhuận Lan ngừng lại, quay đầu nói:

“Phản Lang, nếu ngươi chết, ta làm sao có thể sống được?”

“... Tại sao ngươi lại khổ như vậy!”

Vừa nghe Nhu Lan nói như vậy, nguyên bản thần quái khí thế hung hăng, lập tức thở dài một tiếng, vẻ mặt uể oải.

Nhìn tình trạng của hai người sắp chết trước mắt này, trong lòng tỉnh táo không biết là tư vị gì, liền tiến lên trước một bước, ôn tồn nói:

“Bành tiểu thư, tạm thời ta chỉ muốn hỏi hần mấy câu trước, hi vọng hần có thể trả lời đúng sự thật.”

Nghe thấy lời nói của tiểu đạo sĩ này có chút khoan nhượng, Bành tiểu thư nhất thời như vớ được cọc cứu mạng, liền tiếp trả lời giúp Phiền Xuyên, cam đoan nhất định hần có trả lời thật. Thấy người phía sau nàng cũng không phản đối, liền mở miệng hỏi:

“Phiền Xuyên, rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào?”

Nghe xong câu hỏi, thần quái kia ngạo nghễ nói:

“Hừ! Tiểu đạo sĩ ngươi nghe cho kỹ, ta chính là hậu duệ của Tây Côn Luân Phong Vũ, hiện tại dưới trướng Nam Hải Hạo Hạo đảm nhiệm chức vụ, vì đầu sóng to gió lớn bản thân tên là Phiền Xuyên!”

“A! Là Thần Linh!”

Chợt nghe lời ấy, bắt chuyện lại càng hoảng sợ, lắp bắp xác nhận:

“Ngươi, ngươi thật sự là hải trung thần tướng?”

“Đó là đương nhiên! Ta cần gì lừa ngươi.”

“Vậy, vì sao ngươi không ở Nam Hải thị sự, lại tới Kinh Dương hưng ương này?”

Giao thủ qua mấy lần, bắt chuyện nói với vị Thần Linh này, ngược lại cũng không có gì phải sợ hãi.

Nghe hần đặt câu hỏi, vị thần tướng bị trói trong dải lụa lại giống như bong bóng xì hơi, buồn bã nói:

“Ai, không đề cập tới thì thôi. Bản thân ngẫu nhiên vì việc nhỏ mà ngỗ ngược thủy hạo, liền tạm thời bị giáng chức, một đường du ngoạn đến đây.”

Tiếp theo, dưới sự truy hỏi của thiếu niên chi mạch, mấy người ở đây mới biết Dương Càn trước mắt lần hạn hần này,

cũng không hoàn toàn là sai lầm của Phiền Xuyên.

Thì ra, thủ hạ hạ của Nam Hải thái tử là Thần Tướng bị giáng xuống Nam Hải Long, vì giải sầu, hơn một tháng trước du ngoạn đến huyện Miêu, trùng hợp Xi Dương bị khô hạn thiên tai. Trong lúc vô ý tuần tra thủy mạch, vừa vặn nghe được vị thiên kim của Bành phủ kia., Ở trước khi khuê phòng thâm trang “Chiếu trang”, đối với hồ nước khô cạn, phiền muộn mình nhiều năm, cũng như thuận thủy rồi biến mất như vậy. Sau đó, lại nghe nàng dựa vào lan cổ cổ cảm một khúc —— bộ dáng kiều diễm cô đơn kia, Nam Hải Thần Tướng cũng buồn bã cô đơn, nhất thời liên kinh động nhân.

Thế là, thần tướng bị biếm hết ngưỡng mộ, mặc kệ không quan tâm vận khởi thần lực, lập tức khiến cho suối đá phun trào như lúc ban đầu, giấy lát liền đem xuân tri thấy đáy kia, chú trọng đổ đầy một ao nước trong xanh.

Ngay khi Nhuận Lan đột nhiên thấy thủy triều mãnh liệt, mừng rỡ vạn phần, Phiền Xuyên lại phá sóng mà ra, đập sóng đi tới trước khi trang diễm cạn, nói rõ tâm ý với nữ tử mùa xuân kinh hoàng, càng tiết lộ thân phận của mình. Sau khi hần nói xong, đang cảm thấy mình lỗ mãng, trong lòng lo lắng bất an, lại nghe được vị tài nữ thâm khuê tịch như đóa hoa, thấy hần ân tình chân tình thiết ý, không ngờ lại đáp ứng, kết thành tình duyên. Đúng vậy, đúng là:

Tự thương theo hình bóng thường thấy, càng có người khác so với Y Si.

So cánh nguyện thành đồng mệnh điều, lòng xấu hổ đối Hợp Hoan chi.

Đương nhiên, sự tình nam hoan nữ luyện ái này, Phiền Xuyên cũng không thể nói hết sức rõ ràng, bất quá quá quá quá quá quá trình hai người kết bạn, cũng đại khái như thế. Chỉ là, tuy rằng hai người Phiền Xuyên Nhu Lan người tình ta nguyện., Phụng tâm tương hội, nhưng cũng không phải là kế lâu dài. Mà hai người này tình cảm nồng đậm, lại không có dũng khí đề cập cùng vị Bành huyện công Thánh Môn lễ nghi thâm trọng kia. Đúng lúc này, sinh kế vì dân chúng huyện Hợp, Nhu Lan phụ thân dán ra bảng cáo thị chiêu hiền cầu thân., Phiền

Xuyên liền cảm thấy đây là cơ duyên trời ban, cảm thấy đây là cơ hội tuyệt hảo. Dù sao, cho dù đại hạn của Kỳ Dương Đại Hạn này là thiên tai, chỉ cần hấn là hậu duệ của mầm mống Phong Vũ Chi Thần vận chút ít pháp lực, từ trong dòng sông xung quanh hút ra chút ít nước mưa, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ!

Điều buồn cười chính là ở đây —— bởi vì xây miếu Long Vương, tổ chức Cầu Vũ của Bành lão nhất định phải kéo dài thêm vài ngày nữa, vì thế vị Thần đang chìm trong tình yêu nóng bỏng này liền lo được lo mất, sợ ông trời đùa bỡn với hấn., Vào hai ngày trước khi cầu mưa thì đột nhiên đổ mưa xuống, đoạn nhân duyên trắng trợn đưa tiễn của hấn. Vì vậy, trong mấy ngày gần đây, Nam Hải Thần cứ ngày ngày nằm đêm đi, đêm cũng gấp gấp đi làm phép hút hơi nước, ngay cả đêm qua bị thương cũng không hề gián đoạn.

Bành Nhu Lan đứng trước mặt hấn nghe được hấn nói đến đây, lại nhin không được khóc lên, giật mình nói:

“Phàn Lang, nếu đã biết rõ mấy vị đạo sĩ này pháp lực cao cường, có thể đánh người bị thương, vì sao hôm nay còn tới phụ thân cầu xin Vũ miếu hội?”

Nghe nàng bị thương, thần tướng thô lỗ chỉ dịu dàng nói:

“Duân Lan, tâm ý của ta, chẳng lẽ đến hôm nay ngươi vẫn không hiểu sao?”

Nghe được lời ấy, nữ tử nhìn mũi kiếm trong tay thiếu niên trước mắt, không khỏi khóc lớn thất thanh.

Tuy rằng tuy rằng tiểu thư của Bành gia sợ hãi, nhưng đến khi tỉnh lại thì mới nghe rõ được nguyên do của tình cảm, nhìn lại tình trạng cảm động trước mắt này thì vị Đường chủ Tứ Hải vốn chuẩn bị chém cho một kiếm để tỏ rõ ý trách phạt này lại thật sự không hạ thủ được. Không biết phải làm thế nào cho phải, hấn liền quay đầu lại, muốn hỏi ý kiến của Linh Dục - ai ngờ, ba cô bé phía sau mình lúc này mắt ai nấy cũng đỏ lên, trông mắt ứa lệ...

Thấy tình hình này không cần mở miệng cũng biết đáp án. Vì vậy, hấn lui lại vài bước, chấp tay nói:

“Bành tiểu thư, Phiền Xuyên huynh, ta nghĩ các ngươi cũng không phải là người nói bừa, lần này phải tin hai người các ngươi.”

Nói đến đây, liền quay mặt lại nói với Linh Miểu Nhi:

“Linh Khuyết, xin ngươi hãy thu hồi pháp bảo, thả Phiền huynh ra.”

“Ừm, tốt.”

Linh Dục vui vẻ đáp ứng, tay vung lên, dải lụa màu hồng đang trói buộc trên thân Phiền Xuyên tràn đầy màu sắc, liền bỗng nhiên buông lỏng ra, như du long bay trở về trên người Linh Miểu, quấn quanh ở eo eo thiếu nữ.

“Cái này, pháp bảo này là đai lưng?”

Nhìn tấm khăn lụa kia được buộc bên hông của thiếu nữ, hai đầu tơ lụa đang rủ xuống đang phiêu phù quanh người nàng, bất chuyện lú lười không thôi.

Thấy hấn kinh ngạc, Linh Kính Nhi rất là cao hứng, khoe khoang nói:

“Đương nhiên rồi, Tứ Độc Long Cung ta đương nhiên không thể so với phạm tục!”

Nghe xong lời này của Linh Kính Nhi, vị Nam Hải Đào Thần kia liền không khỏi đánh giá thiếu nữ một phen, sau đó liền kinh hô:

“Ngươi, ngươi là tiểu công chúa của Tứ Độc Thần Cung
“Tuyệt Địch Linh Lê”?”

“Đúng vậy! Xem ra Thần Tướng này của ngươi quả nhiên có chút kiến thức.”

Linh Khuyết nghe vậy, cười ngạo nghễ.

Tựa như lúc Phiền Xuyên nghe vậy vội vàng thi lễ, nghe vậy ở bên cạnh thì thầm nói:

“A, xem ra hấn quả thật vẫn là Thần Tướng dưới nước, lời nói vừa rồi lại tin tưởng mấy phần...”

Thấy thiếu niên xuất thần, Tứ Độc công chúa kia liền cười nói với hắn:

“Đã mở miệng, thế nào? Lần trước ta có nói “Tuyệt Địch Linh Khôi” này tên là Tứ Hải, không lừa ngươi chứ?”

“Đúng đúng đúng! Thật ra tới bây giờ ta vẫn chưa từng hoài nghi - chỉ là không nghĩ tới Tứ Hải Tứ Hải - “Tứ Hải” là như vậy.”

Lúc này Quỳnh Thổ cũng đến góp vui, giọng non nớt hỏi:

“Linh Miêu tử tử, Tuyệt Địch, chính là cây sáo Thần Tuyệt kia của Tỉnh Ngôn ca ca sao?”

“Đúng vậy! Quỳnh Miêu muội muội thật thông minh.”

Lại nhìn thấy mấy người này, Linh Dục Nhi tâm tình rất tốt. Thấy bộ dáng hoạt bát này của nàng, Phiên Xuyên ở một bên nhỏ giọng kỳ quái:

“Đã sớm thấy cây sáo kia không phải vật phàm, không ngờ lại là Tứ Độc Tuyệt Địch nổi tiếng mê hoặc, cũng không biết thiếu niên đạo sĩ này có liên quan gì đến Tứ Độc Long Cung hệ thủy trên đất liền. Nhưng Tứ Độc Long Nữ này lại có chút cổ quái. Theo lời đồn, trong giọng nói không phải là nàng tính tình lạnh lùng kiêu ngạo, thân cận với thiếu niên Thủy tộc, nhưng sao hôm nay thấy nó lại hoạt bát như vậy? Nhìn thánh lực Long tộc nàng lúc trước, tuyệt đối không phải giả mạo.”

“Úc, hôm nay nhìn thấy người thật, so với bức ảnh Thủy Hâu kia, lại còn đẹp hơn mười phần...”

Đang nhỏ giọng thì thầm, nhưng không muốn nghe rõ tai mắt lắm, nghe hắn nói vậy liền hỏi:

“Bức họa của thủy hâu là gì?”

Thấy hắn hỏi, hiện tại oán khí đã không còn, Hưng Đào Thần Tướng tranh thủ thời gian đáp:

“Nam Hải Long tộc tam thái tử, từ trước đến nay thập phần ngưỡng mộ Tứ Độc Long Nữ, liền ở trong một lần tụ hội của Thủy tộc thần quan, lấy trộm cao thủ Đan Thanh, vẽ được một

bức chân dung, để thường xuyên treo trong thư phòng đọc sách.”

Nghe được lời ấy, lập tức mở miệng kêu to lên:

“Oa nha! Không ngờ thủy hầu nhà ngươi, lại tham luyện sắc đẹp như vậy!”

Nghe được thiếu niên không phải là chủ thượng nghị sự, Phiên Xuyên đành phải xấu hổ cười một tiếng. Nhưng nào ngờ, ngay sau đó lại nghe thiếu niên hạ thấp giọng hỏi tiếp:

“Phàn huynh, không biết nhà cao thủ Đan Thanh kia ở đâu? Ta muốn đi bái phỏng một lần, xem có thể cầu được trương phó bản hay không... Ai nha!”

Vừa nói đến đây, trên đầu thiếu niên đang thềm thường liền bị gõ một cái!

Ấn tim hình liên tiếp xem hình ảnh, tiếp nối: Đề cử cho việc tìm kiếm hoa phương khách mới làm 《Phong Lưu》.

Phần mười ba tình sáo ngọc không ngừng, lại kết thủy duyên.

Toàn bộ Xuyên Yên Vũ, một khi giải tán, đã mở miệng nói là đám người Linh Khuyết, nhưng rốt cuộc không thể không nổi bất kỳ thù hận nào.

Kỳ thật giờ phút này, mở miệng chính mình cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao lúc trước trong hồng thủy ngập trời, chính mình vẫn ngập tràn tức giận, cảm giác chính là chém người nọ dưới kiếm., Cũng không có thương tiếc chút nào. Nhưng vừa rồi chỉ nghe thấy mấy lời nói của Phiền Xuyên, lại nhìn thấy bộ dáng tương dựa vào nhau của Bành tiểu thư, liền hoàn toàn thay đổi chủ ý. Chẳng lẽ là bởi vì Phiền Xuyên là thần linh cao cao tại thượng? Tựa hồ cũng không phải. Nếu bây giờ hắn muốn đánh một trận, chính mình cũng hoàn toàn không có khiếp ý. Qua mấy ý niệm đó, cuối cùng đành phải nhớ lại trong lòng nói:

“Ừm, nói không chừng đây chính là “Lấy oán trách trách lòng mình, thứ cho lòng mình thứ tội đi.”

Mà vị tứ phi công tử trước đến nay chỉ lo đại thể, không biết tại sao, lần này cũng biểu hiện có chút thận trọng. Nghe qua Phiền Xuyên yêu tình lần này, Linh Dục liền chủ động đề cập, muốn truyền Nhuận Ích Thủy pháp chú, để tiện cho nàng có thể cùng ái lang ở trong nước gặp nhau, lại có thể cùng nhau tu luyện thuật trường sinh.

Mặc dù, Nam Hải Đào Hưng Thần Phiền Xuyên cũng sẽ như vậy độn thủy pháp chú, nhưng Nam Hải Hào, cho dù Nam Hải Tam thái tử, đã từng hạ nghiêm lệnh, đám bộ hạ dưới trướng Ngôn không thể đem pháp thuật Thủy tộc truyền cho phạm nhân.

Trong lúc trả lời, lại thấy Phiền Xuyên rất giữ bốn phận, trong lời nói thập phần cung kính, muốn gặp cũng là người ghê tởm mặt mũi; vì thế công chúa long cung thiện lương liền đồng ý, nói quay đầu lại được gia gia cầu khẩn một chút, liền để Phiền

Xuyên cũng làm Thủy bá của Kính Hà, dù sao hấn hiện tại cũng đang bị biếm đi không có việc gì.

Linh Miêu hứa hẹn một câu này, nhất thời khiến cho hai người Phiên Xuyên, Nhu Lan cảm động đến rơi nước mắt. Quýi am hiểu sâu sắc, vị Miêu Duệ thân phong vũ này liền vỗ ngực cam đoan, nói ra nhất định sau này nhất định phải dùng pháp lực của mình, đảm bảo cho Hạo Dương năm nào cũng mưa thuận gió hoà.

Thấy thân linh trong nước này, mở miệng liền không khỏi thuận miệng hỏi đại hạn thiên tai rốt cuộc là duyên cớ gì. Nghe hấn hỏi, Phiên Xuyên nghĩ nghĩ, liền nói cho hấn biết, lần này Nghê Dương gặp tai nạn, thật là thiên thượng giáng tai phạt. Còn nguyên nhân cụ thể là gì, chỉ vì thiên cơ khó lường, hấn cũng không tiện đoán.

Nghe hấn nói vậy, bắt chuyện là cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì trước đó mình một đường nghe tin đồn, biết tiếng của Bành huyện công quan rất tốt, không có chỗ nào thất đức. Nhưng nghĩ lại, thượng quan bộ phận này thương cảm khoan dung, cũng chưa chắc luôn là chuyện tốt. Nghĩ tới chỗ này..., Sau khi tĩnh lại, hấn chợt cảm thấy sự việc vừa rồi có sự tình giải quyết này là vô cùng hoàn mỹ. Nghĩ đến việc Phiên Xuyên xử sự sấm rền gió cuốn, có hấn ở đây tọa trấn, cho dù Mang Dương có chút đạo chích, chỉ sợ cũng khó mà làm ra được điều gì quá ác.

“...”

Đang lúc hấn nghĩ đến tâm sự, Linh Miêu Nhi kia lại từ chỗ Nhu Lan hiểu được, nói thức tỉnh cùng phụ thân nàng rất là hợp ý. Vì thế long nữ liền tới giễu cợt, nói muốn tỉnh lời ở trước mặt lão nhân gia, luôn giả bộ rất ngoan. Còn chưa đợi cho thiếu niên kịp hô oan, Linh Dục liền ép vị Thượng Thanh đường chủ này đáp ứng, vì danh chính ngôn thuận, nhất định phải thay Phiên Xuyên Nhu Lan hướng về phía Bành huyện công nói chuyện, để hấn đồng ý mối hôn sự này.

Đối với an bài của Linh Khuyết, mở miệng tự nhiên không có dị nghị gì, lập tức thề thốt bảo đảm, nói chính mình nhất định hết sức làm được...

Hai đứa con nhỏ tâm địa đơn thuần lương này lại không biết, chính vì một phen ý tốt này, ngày sau một chuyện lớn chấn động tam giới, hai người bọn họ mới được vợ chồng Phiền Xuyên giúp đỡ tốt!

Tỉnh lời lúc này nào nghĩ nhiều như vậy. Hấn hiện tại lại vì một chuyện nghi hoặc, liền mở miệng hỏi:

“Linh Dục a, vừa rồi thấy người truyền thụ Ích Thủy Chú cho Bành tiểu thư, vì sao chỉ thấy một trận quang ảnh hình chữ Kim, làm cho đầu óc nàng nhận nhạo một trận, truyền công liền hoàn thành? Nhớ năm đó lúc ta học, tựa hồ phí một phen thật chu chương.”

Nghe hấn hỏi một câu này, công chúa Long tộc một mực hắt hàm sai khiến, nhất thời ghen lời, trên khuôn mặt xinh đẹp còn hiện lên một tia đỏ ửng. Sừng sốt một chút, mới Hàm Sơn nói:

“Đó là bởi vì người đàn! Cho nên bốn công chúa mới vội vàng rút ra thời gian để tự thân làm mẫu”

Nói đến đây, Linh Dục tựa hồ nhớ tới chuyện trọng yếu, liền vẫy vẫy tay, để một người mở miệng nói chuyện với nàng ở một bên.

Thấy thần sắc nàng ngưng trọng, mở miệng cũng không dám nhiều lời, nhanh chóng theo nàng đến một chỗ yên tĩnh. Đúng là không biết lần này nàng lại muốn nói cái gì khẩn yếu, đã thấy Linh Dục có chút ngưng ngừng nói với hấn:

“Đã mở, người mở khăn tay kia ra nhìn xem...”

“Hả?”

Chợt nghe nàng nhắc tới khăn tay, thức thời hơi chút sững sờ, lập tức nhớ tới một chuyện khẩn yếu, vỗ đầu kinh hô:

“Ôi thật xin lỗi! Mới vừa rồi ta ngắt đường, quên cho người đi giặt khăn lụa...”

Vừa lấy khăn lụa ra muốn đi tới sông bên cạnh Hoán rửa, lại nghe Linh Dục nhẹ nhàng nói:

“Cũng không vội vàng tắm, chỉ cho người xem trước mà thôi.”

Chợt thấy long nữ xinh đẹp trở nên ngoan ngoãn như vậy, bắt chuyện cũng không quen lắm. Cũng không biết cô bé này đang làm cái quái gì, liền lấy chiếc khăn lụa lụa hình Tuyết Thanh ra mở ra.

Mở khăn lụa ra, quan sát cẩn thận một phen, mới mở miệng khen:

“A, không tệ! Chiếc vòng này, thật sự rất là danh quý. Cái gì làm? Là nắm mồ sao?”

Mở khăn lụa ra, thiếu niên liếc mắt một cái liền dừng lại ở trên vòng tròn màu ngọc hào quang mơ hồ trên khăn lụa kia. Thì ra chiếc khăn tay của thiếu nữ khi đó, ở một góc sẽ buộc một vòng tròn, như vậy ba chiếc khăn còn lại liền có thể xuyên qua, khi đó người ta gọi là ” Xuyên Tâm Hợp”. Lúc này mới mở miệng tán thưởng, chính là chiếc khăn ngọc hoàn có thể xuyên tim mà qua. Đang chờ nàng trả lời, ai ngờ thiếu nữ bĩu môi gắt giọng:

“Ai bảo ngươi xem cái kia. Ta, ta chỉ là muốn ngươi xem đồ án thêu trên khăn tay... Ngươi đoán là cái gì?”

“Ồ! Như vậy à.”

Lúc này mới tỉnh lại chú ý tới, thì ra trên khăn lụa này còn thêu một ít cảnh vật. Tuy rằng nhiễm phải nhiều vết máu, nhưng cơ bản còn có thể nhìn rõ ràng, quan sát kỹ một phen, sau đó liền nói:

“Linh Khuyết, mấy cái này là hoa sen à.”

Tuy rằng, hoa văn trên khăn lụa trước mắt càng giống tảo rong trong hồ; nhưng nhìn mấy gợn sóng, còn có hai con chim nước ở giữa kia, đại khái cũng biết là sen trong nước. Lần này thiếu niên cẩn thận từng li từng tí, trở nên thông minh hơn nhiều. Quả nhiên, lời còn chưa dứt, đã thấy long nữ vỗ tay vui vẻ nói:

“Đúng vậy đúng vậy! Đúng vậy, bọn chúng chính là lá sen, bắt chuyện ngươi thật sự là có nhãn lực tốt! Đây, đây là đạo gần đây ta học thêu.”

Thấy nàng vui vẻ, bắt chuyện cười bồi vài tiếng. Thấy hần đoán, Linh Kính Nhi hứng thú phóng đại, lại chỉ khăn lụa vội

vàng hỏi:

“Vậy thì lúc tỉnh người hãy nhìn lại, cái chính giữa là cái gì?”

“Là hai con vịt béo!”

Thiếu niên rất tự tin, lần này đáp án được thốt ra.

“A! Có người nói người phải quan sát xem sao?”

Thấy thần sắc thiếu nữ ảm đạm, mở miệng không khỏi kinh ngạc:

“Không phải chứ? Chẳng lẽ hai người này là uyên ương?!”

“Chính là uyên ương!”

Thấy tú phẩm của mình không bị đoán chuẩn, thần sắc thiếu nữ ảm đạm, hiển nhiên rất là khó xử.

Thấy mình đoán sai đáp án, dẫn tới tâm tình thiếu nữ sa sút như thế, bắt chuyện cũng rất hối hận, vội vàng cười nhẹ nhàng an ủi:

“Kỳ thật Linh Khuyết người cũng không cần quá khó xử. Cái khăn này bị vết máu, cũng nhìn không rõ, khó tránh khỏi nhìn sai. Huống chi, ta phỏng đoán là vịt nhi, cùng uyên ương cũng cùng tính chim thủy, chênh lệch không quá nhiều. Có chút sai lệch, thực là ta nhãn lực không tốt, mà không phải người tú tài không tinh...”

“Thật sao?”

Nghe hẳn giải thích một phen hợp tình hợp lý này, thiếu nữ lập tức mặt ủ mày chau.

“Đương nhiên không lừa người! Chỉ có điều...”

Chém đinh chém sắt xác nhận qua, nghe vậy liền thuận miệng hỏi:

“Gần đây Linh Dục người như thế nào thích trêu đùa những nữ hồng này? Mặc dù nữ hài nhi tốt nhất cũng nên học chút ít... Ai da!”

Lời còn chưa dứt, lại cảm thấy trên đầu đau nhói —— nguyên là thiếu nữ đi tới, đưa tay gõ lên đầu hắn một cái, khuôn mặt giận dữ nói:

“Đều tại ngươi!”

“Đều tại ta?”

Thiếu niên chịu không thấu này không hiểu ra sao. Lại nghe thiếu nữ khởi binh vẫn tội nói:

“Đương nhiên là tại ngươi. Ta hỏi ngươi, vì sao đã qua nhiều tháng, ngươi chung quy không lấy ra ngọc liên hà tìm ta?”

“Ách... “

Thậm chí còn chưa lên tiếng đáp lời.

Lúc này, một tia nắng mặt trời đang từ trong mây tiết ra, chiếu ở trên người thiếu nữ mị Thanh Giang, chiếu toàn thân nàng từ trên xuống dưới, màu sắc sặc sỡ như ánh mặt trời. Chiếc váy đen trên người nàng từ từ tan nước mà ra, lưu quang mơ hồ như ẩn như hiện., Gió xuân đang phất nước đến bám sát vào thân thể yếu điệu. Khi xuân dương tan nát chiếu vào, nàng vốn đã xinh đẹp uyển chuyển, càng lộ ra vẻ thuột tha quyến rũ đặc biệt. Mà giao châu màu sắc lung linh trên trán nàng, theo gió tung bay, tôn quý long lanh càng tôn quý hơn.

“?!”

Chỉ là, bất luận tư thái cao quý thế nào, lại bất luận ngày xưa nghĩ thông suốt thế nào, sau khi xa cách lâu như vậy gặp lại, đôi mắt sáng của Linh Miểu Nhi đã nhìn không được phủ kín một tầng hơi nước mờ lung.

Thấy nước mắt thương tâm của thần nữ trước mắt, thiếu niên vốn đã quen với nàng, giờ phút này khuôn mặt lại nghiêm túc. Sau nửa ngày không nói gì, hắn mới chậm rãi thở dài, ôn tồn nói:

“Linh Khuyết, không phải là ta không muốn làm ngươi. Vừa rồi muốn bức họa của ngươi, cũng không chỉ là nói đùa. Ta làm sao ngày nào cũng nhìn thấy bộ dáng của ngươi? Chỉ là, mỗi lần ta cầm lấy ngọc liên ngươi đưa tặng, sẽ nhớ tới ngươi thi pháp một lần, liền hôn mê hai ba tháng, nhất định sẽ đại thương nguyên khí. Cứ như vậy, cho dù ta là ốm yếu, lại nhẫn tâm thả nó xuống nước như thế nào.”

“Kỳ thật, ta chỉ cần nhìn bộ dáng hoa sen bao dung, là đủ... “

Tại thời điểm hấn mỗ trắng, Linh Kính Nhi im lặng không nói gì. Nghe chính mình trước giờ vẫn xưng hô “Hài bại”, lần này nói ra lời nói từ phé phủ chưa từng biểu lộ, mặc dù nhất thời không nói gì, nhưng hai vầng mắt nước óng ánh của nàng, đã lặng lẽ nhận nhạo.

Lại yên tĩnh nửa ngày, chợt nghe vị long nữ trước giờ luôn sáng khoái cởi mở này, đang ôn nhu nhẹ nhàng thấp giọng nói:

“Nguy ngôn, si ngốc...”

“Người không biết trong mấy tháng nay ta luyện “Kính Ảnh Ly Hồn” hết sức thành thạo; sau mỗi lần thi triển, đã không cần ngủ say thêm một hai tháng.”

Dứt lời, vị thiếu nữ long cung này liền nhìn thiếu niên một lúc lâu, sau đó khẽ thở dài, buồn bã nói:

“Người đi theo ta...”

Thế là hấn còn chưa kịp phản ứng, bắt chuyện đã cảm thấy trong tay ôn nhuận, đã bị thiếu nữ nắm tay, phát qua bên bờ vài cọng Côn Bằng xanh biếc, lướt đi vào trong dòng sông nước lẫn tẩn trước mắt.

Lăng Ba đi được vài bước, liền bị nàng dẫn vào bên trong nghìn khoảnh nước xuân.

Ánh mặt trời xuyên vào sông nước, lưu ly trong vắt thanh tịnh; Vị thiếu nữ vấy vàng phía trước uyển chuyển dạo trước, giống như một con cá lặng yên. Nước sông lưu động không ngừng, đang đem mái tóc dài của nàng mái tóc dài màu xanh, phiêu động thành vài sợi bèo trôi theo dòng.

Dần dần bơi sâu vào trong, cảnh sắc trong nước liền không nhìn rõ; thân ảnh cô gái phía trước quyến rũ, cũng dần dần trở nên mơ hồ. Rốt cuộc, ngay tại chỗ sâu nhất trong sông nước, cô gái rốt cục dừng lại.

“Linh Khuyết, chúng ta tới chỗ này...”

Trong màu nước mờ ảo, bắt chuyện cơ hồ không thấy rõ dung mạo nữ hài.

Trong lúc u ám, Linh Dục lại không trả lời, chỉ khẽ vận thần lực, liền thấy có hai cái sừng, lóe lên hai điểm sáng vàng óng, từ trong một đầu tơ đen vươn ra. Sau đó, trong miệng nàng liền vang lên một hồi tiếng rít kỳ dị.

Trong tiếng long nộ thanh ngâm thật dài này, tất cả Thủy tộc trong thủy vực kéo dài mấy chục dặm, bất luận Quy băng miết miết, hay là tôm cua cá mồi, chỉ một thoáng thất kinh, tất cả đều lang thang chạy trốn về phương xa.

Bất quá, thiếu niên gần trong gang tấc, lại không chút nào cảm giác được tiếng ngâm này có chỗ nào khác lạ, ngược lại còn cảm giác thập phần thân thiết. Đang lúc hắn muốn tiếp tục đặt câu hỏi, lại nghe trong nước trước người, đang truyền đến một tiếng ngượng ngùng:

“Người từng nói chuyện... vụng trộm hôn ta đúng không?”

Thiếu niên lao lực không kịp đề phòng, nghe thấy thế thì trở nên lúng túng!

Phải biết rằng, lúc quay về phòng ngủ của thiếu nữ ở đáy hồ Truy Dương, hắn thật từng thuận tâm tự nhiên len lén hôn lên gò má Linh Miểu một lần. Lúc ấy hắn còn chưa có cảm giác gì, nhưng trong những năm tháng sau đó, một lần hôn mê mê tú lệ kia, lại thường xuyên hiện lên trong lòng vô cùng rõ ràng; một tia ngọt ngào, cũng đã thành gánh nặng thoát khỏi sự trưởng thành của thiếu niên ngây ngô. Hắn mỗi lần nghĩ đến:

“Trời ạ, ta từng nhân lúc nữ hài nhi ngủ, vụng trộm gò má người thân một chút! Ta... Ta có phải là người xấu hay không?”

Cũng chính vì thế, hôm nay đột nhiên bị nữ hài kia hỏi đến nghe được, lập tức liền làm mất mặt, giống như lúc làm chuyện xấu bị người bắt tại chỗ quần bách không chịu nổi!

Thiếu niên trong nội tâm sợ hãi, lại nhìn tình trạng u ám chung quanh, lập tức càng thêm kinh nghi bất định:

“Chẳng lẽ hôm nay Linh Dục nàng đặc biệt tới tìm ta tính sổ?”

“A...”

Cũng chỉ nghĩ đến đây, hắn không thể tiếp tục suy nghĩ nữa. Bởi vì trong bóng tối vô biên, thiếu niên cảm giác được môi mình, đột nhiên bị một trận lửa nóng mà kỳ lạ mềm mại vây quanh. Theo vài phần linh động khác thường, lửa nóng thần bí mềm mại, nháy mắt lại đem hắn bao vây hoàn toàn...

Trong nhất xuyên xuân thủy yên tĩnh lặng, đang có hai con cá hạnh, đang hơi bơi rồi, lặng lẽ chìm xuống đáy sông...

Đúng là:

Bởi vì Hà Tư Ngẫu tình cảm đã lâu.

Ngọc dịch lưu hương Bích Ngọc Tỳ Hưu.

Vân Hán Tích từng truyền khóa phượng.

Thúy Uyên hôm nay vui vẻ gân cưỡi rồng.

Đây chính là quyền chín tiên lộ Yên Trần quyền.

Kính thỉnh chú ý quyền sách thứ mười:

“Phân Hoa Đăng Nguyệt trước Vân Trần!”

Điềm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Thần Khúc Huyền Huyền giới được đề cử trong tuyệt thế kinh điển tuyệt thế!

Quyền sách thứ mười hiện đang là Phân Hoa Đăng Nguyệt.

Nội dung mơ hồ, trước kia là Ưc Trần Mộng

Tầm Xuân, Phú, Huyền Linh, Kiều Nhi như ngọc, Mộng Như Yên.

Lá rụng bay hoa, kiếm vung lên, ánh sáng lóe lên, ngàn năm chớp mắt.

...Không cần quản Bình Triều, chỉ điềm một chút là nhìn thấy hình ảnh và liên tiếp của Quỳnh Huyền Liên: Chơi lớn cho tiểu nha đầu này một vố!

“!!”

Chương thứ nhất mây khói cuộn cuộn, không có việc gì lại ngâm xuân tung tích.

Nước sông lúc sau mưa lúc đầu lặn tẩn, đã thay bằng vẻ thô dã cuồng bạo lúc trước, trở nên ôn nhu như thiếu nữ.

Trên trời cao, mây mưa vẫn chưa tan hết, ở giữa bầu trời xanh lam kết thành các loại hình dáng, biến ảo khó lường, như thuyền như dãy núi. Bị ánh nắng ngoài bầu trời nhuộm, lại giống như chạng vạng tối mới có.

Trên mặt sông mịt mờ có một vị thiếu niên đang gối đầu chìm trong khói bụi, xuất thần nhìn lên bầu trời đầy mây vui sướng.

“Vừa rồi là một giấc mộng sao?”

Một dòng nước xuân âm áp dường như đang ngâm mình trong lòng, khiến cho bản thân không thể tập trung được. Sau khi đi rõ ràng là hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra sau nửa ngày trời.

Trên trời cao mây tía, truyền mình tán thải, chiếu vào rung động tinh tế quanh người thiếu niên, phản xạ ra ngàn vạn mảnh quang hoa màu tím nhạt. Tỉnh lại cứ như vậy thần tư mờ mịt, theo sóng chảy, hoàn toàn không phát giác thời gian trôi dạt cùng thời gian.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, chợt nghe thấy có người nhẹ nhàng kêu gọi bên tai:

“Ca ca, Linh Dục tỷ tỷ đi rồi sao?”

Nghe được câu hỏi non nớt này, thiếu niên lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, thần tư mờ mịt quay trở về nhân gian. Xoay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện kia, chính là Quỳnh Huyền. Không biết từ lúc nào, bé gái này đã lặng lẽ bơi ở bên cạnh mình, gò má phấn ngọc lơ lửng ở trên mặt nước gần mình, cùng gợn sóng nhộn nhạo trên dưới.

Bị nàng hỏi như vậy, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng thầm nghĩ:

“Cũng không biết tiểu nha đầu này lại có tính thủy tốt như vậy!”

Trong miệng trả lời:

“Đúng vậy, Quỳnh Đình, Linh Miêu tỷ tỷ của ngươi đã về trước rồi.”

“A...”

Nghe xong ngữ điệu của ca ca có chút bất đồng với câu trả lời ngày xưa, tiểu Quỳnh Huyền chỉ đáp một tiếng rồi nhắm mắt lại, nàng hạ cái đầu nhỏ xuống mặt nước, chỉ để lại lông mi dài mượt mà rung động nhẹ nhẹ. Thiếu nữ hoạt bát chợt trở nên lặng lẽ như vậy, trong mắt nàng thì nàng đột nhiên trở nên cao thâm mạc trắc.

Đang lúc không hiểu, lại thấy tiểu muội muội trước mắt, chợt mở đôi mắt sáng ngời, mang theo vài phần xấu hổ khen ngợi:

“Ca ca... Ta cũng có tài năng a ~”

“Ừm, ta biết a, ngươi nói cái này... ác? Giác?!”

Vị đường chủ ca ca này của nàng, lúc đầu chỉ thờ ơ trả lời, nhưng sau khi suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của cô gái, liền làm cho Đường chủ Thượng Thanh càng thêm hoảng sợ, sắc mặt cũng trở nên có chút phát sốt.

“Quỳnh Đình, vừa rồi ngươi nói...”

Đang định hỏi dò, bỗng thấy cái đầu nhỏ nhắn của Quỳnh Loan muội muội di chuyển một hồi, chớp mắt đã đến gần, vẻ mặt chờ đợi nói:

“Ca ca, muội cũng muốn kết hôn đây!”

Thiếu niên đang tâm mang quý thai, nghe vậy trở nên ngượng ngùng, liền muốn từ chối. Chẳng qua, chỉ hơi trầm tư, vị đường chủ tứ hải trí dũng song toàn này lập tức hòa hoãn thần sắc khẩn trương, trấn định đáp:

“Được. Quỳnh Huy kia ngươi muốn trên mặt ca ca mình có tấm nào chứ?”

“Cái này...”

Nghe vậy liền hỏi lại, cô bé này ánh mắt sáng như đuốc, nhất thời phạm vào hoạn nạn, chỉ ở trong đó ngón tay chống má, cố gắng nhớ lại tình cảnh trước đó “nhìn”.

Tiểu nha đầu bộ dáng khăn trương suy tư, làm nàng đường chủ ca ca toát mồ hôi lạnh. Đang lúc nàng hoảng sợ, chợt thấy sóng nước trên khuôn mặt lay động một trận, sau đó trên hai gò má là một đóa ôn nhu ẩn ẩn đến —— thì ra, Tiểu Quỳnh Thu đã chu cái miệng nhỏ nhắn lại gằn, sờ sờ trên gương mặt hần giống như chuồn chuồn lướt nước!

“Ây da, vẫn còn tốt!”

Biết rõ chỗ hạ động khẩu của tiểu muội muội, lập tức lòng tỉnh táo thả lỏng, liền nâng tiểu nha đầu cao hứng phần chân vỗ đầu vai, thi triển Độn Thủy Chi Thuật “Ích Thủy Chú”, đi về phía sóng trống cạnh bờ hồ lúc trước. Vừa bơi về, vừa cười khở ở trong lòng suy nghĩ:

“Tiểu nha đầu này, cũng không biết lai lịch của nó như thế nào, người ta nói “Thần nhãn như điện”, nhưng hôm nay xem ra tiểu muội muội này cho dù ngẫu nhiên cũng có nhìn lầm, nhưng vẫn cách thần nhãn không quá xa...”

Trở lại trên bờ, chỉ thấy giặc Tuyết cùng với Phiền Xuyên Nhu Lan chờ đợi ở đó. Thấy hai người bọn họ trở về, mấy người này liền cùng nhau bước lên đường trở về.

Trong lúc mọi người mới lên tiếng, bọn họ cùng Hướng Chi Dương trở về, lại không biết ở trên cao mây, đang có người không chớp mắt nhìn kỹ hướng bọn họ nhìn.

Qua một lát, chợt nghe thấy trong đám mây tím đen yên lặng kia, chợt vang lên một thanh âm tức giận:

“Nha đầu Linh Dục chết tiệt kia, ngay cả việc này cũng muốn cướp trước mặt ta! Hừ hừ!”

Hơi dừng một chút, ngữ thể lại trở nên chán nản:

“Lại nữa, lại bị nàng ta so sánh rồi, ô ô...”

Lời nói không cam lòng này chính là một ám ảnh màu tím từ phía chân trời truyền ra, nhưng lại không thấy bóng dáng

người nào. Đang lúc ám ảnh bên cạnh một đoàn tử sắc vân vụ, bỗng nhiên mở miệng đáp:

“Chủ nhân đừng nóng giận, Hoàng Giác tiểu nha đầu kia làm sao có thể so với ngài! Theo thuộc hạ ngu kiến, tứ phi long nữ mặt ngoài tuy rằng ngọc khiết băng thanh, kỳ thật bên trong cũng không có ánh sáng tốt, vừa lúc tương phản với chủ nhân ngài...”

“Câm miệng!”

Một tiếng quát, quát đứt đoạn lời tâng bốc cổ quái này. Thấy ý tốt chỉ đổi lại cho chủ nhân tức giận, tử vân đoàn có thể nói chuyện lập tức run rẩy, rơi xuống không ít mảnh vụn, cũng không dám lên tiếng nữa. Lúc này coi như may mắn, vị tiểu chủ nhân then quá hóa giận của mình, hiện tại hai mắt chỉ lo nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên mặt đất, nhất thời không chú ý trừng phạt nó.

Chuyên tâm nhìn một hồi, trong bóng tối màu tím này chợt phát ra âm thanh nữ tử, nói với đám mây đang sợ hãi bên cạnh:

“Ừm, không cần sợ hãi, ta thấy người nói cũng có vài phần đạo lý. Xem ra Long nha đầu kia xác thực không có ánh mắt tốt, ta cũng nhìn không ra tiểu đạo sĩ này có gì đặc biệt!”

“Đương nhiên, chủ nhân ngài từ trước đến nay đều nhìn rõ! Ngài nhìn không ra, chính là không có! “

Đối với lời tâng bốc của thuộc hạ, người trong tử ảnh kia hồn nhiên không phát giác, vẫn chỉ chú ý từ khe mây nhìn chăm chăm người phía dưới, trong lòng âm thầm nghĩ:

“Hừ, ta thật muốn nhìn xem, tiểu đạo sĩ này đến tột cùng là dạng người gì. Mặc dù chuyện này vốn không liên quan đến ta, nhưng cái tên Linh nha đầu không có nhãn lực này lại là tử địch của mình, mọi người đều biết; nếu như nàng lại ưa thích một người bình thường, truyền ra ngoài cũng sẽ làm hỏng thanh danh của ta!”

Đúng lúc này, huyện lệnh tiểu thư ở bên cạnh thiếu niên đã âm thầm nhìn chăm chăm vào nhà lao, trải qua lần giày vò này,

cho dù là gió xuân ấm áp, cũng nhin không được “Át xì” một tiếng hất xì một cái.

Thấy nàng lạnh lẽo, Phiền Xuyên tự nhiên hỏi dài hỏi ngắn, nghe vậy cũng cười nói:

“Bành tiểu thư như thế, chắc là có người quan tâm rồi.”

Nghe hẳn nói vậy, Tiểu Quỳnh Thổ liền chớp mắt hỏi vì sao. Sau khi giải thích cho nàng biết, nếu ai bị người khác vương bận nhớ nhung, sẽ hất xì một cái. Nghe ca ca nói, tiểu nữ nhi cũng có chút buồn chán, nói nếu như trước giờ nàng chưa từng có ai nghĩ tới, thế là sau này lại hao phí sự an ủi của đường chủ ca ca nàng, sức mạnh chỉ là lời đồn, thật ra cũng không chuẩn -

Nói đến đây, người trong mây ảnh cao lớn kia liền lạnh lùng nói tiếp:

“Rất không cho phép!”

Vì thế thiếu nữ dưới mặt đất liền nín khóc mỉm cười, vui vẻ kêu lên:

“Ca ca nói chí phải, trên trời cũng có tỷ tỷ nói không được!”

Thấy Quỳnh Huy khai hồng, bắt chuyện cũng không dám truy cứu ngôn ngữ hoang đường của nàng, liền nắm tay nàng cùng mấy người khác tiếp tục đi. Chỉ là, tiểu nữ nhi này bị ca ca kéo ở bên cạnh vội vàng chạy đi, lại nhin không được quay đầu lại, mặt mũi tràn đầy vẻ mê hoặc liếc nhìn mây tía nơi chân trời một cái.

Chỗ đó, đang có từng đám mây kéo dài ngàn dặm, hiện ra tử quang u ám nghi hoặc, uốn lượn về phía tây nam...

Hôn sự của thần linh Nam Hải và nữ tử huyện huyện huyện Uyển Dương được tiến triển thuận lợi vượt xa mong đợi của thiếu niên. Lúc tỉnh lại, tưởng rằng mình còn phải phí nhiều sức lực, ai ngờ huyện chủ huyện Kỳ Dương là Bành Tương lại vừa nghe ông ta châm ngòi từng chữ vừa nói xong thì lập tức đáp ứng!

Thấy vị Phương Chính Huyện Công này dễ nói chuyện như vậy, ngược lại làm cho người ta tắt thở một hơi. Rất nhiều lời

nói hùng hồn tỉ mỉ chuẩn bị kia còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị chặn lại.

Lúc tỉnh lại thì y rất thân quen với Huyện Công, liền không nhìn được hỏi y vì sao lại sáng khoái như vậy —— Bành Huyện công lại nghe Bành huyện công nói, đối với nhân vật thần tiên có thể hô phong hoán vũ, phi kiếm ngự long như vậy, sao có thể không nói gì nghe vậy? Hơn nữa Phiền Xuyên kia cũng là thần linh Nam Hải, nếu đã hợp tình đầu ý với tiểu nữ thì sao có thể phản đối được? Nói đến chỗ này Bành Tương chợt lại liên tưởng đến một chuyện, bưng tỉnh đại ngộ nói:

“Nha! Đến bây giờ lão hủ mới biết, hóa ra một quả cuối cùng tiểu nữ Nhu Lan mong được, nói: “Nếu có quý nhân đề bạt, trèo trăng trên mây thật đẹp. Quý nhân này, chính là Trương tiên trưởng đấy!”

Nghe Bành huyện công khen hấn như thế, bắt chuyện rất là ngượng ngùng, nói:

“Bành Huyện công quá khen. Nếu nói có quý nhân, vậy nên là vị Long Nữ Nữ Nhi kia của ta. Nàng đã đáp ứng, sẽ cố gắng hết sức đảm bảo cử Hiên Xuyên đảm đương thần sông nước trong nước, để bảo vệ Vũ Dư Dương địa giới mỗi năm mưa thuận gió hoà...”

Nghe hấn nói vậy, tất cả người ở đây như Bành Tương Phổ, Bành phu nhân đều gật đầu khen ngợi, khen ngợi không thôi; nếu không phải lúc trước thông báo, Phiền Xuyên dặn dò vài lời thì e rằng bọn họ đã quỳ lạy ngay tại chỗ rồi.

Lúc này, Bành tiểu thư tự nhiên cũng rất cảm kích lời giải đáp, sau khi hiểu được tiền căn hậu quả, thành kiến lúc trước đối với thiếu niên đã sớm tan thành mây khói từ lâu rồi. Vì vậy, Bành Nhu Lan liền gọi ra nha hoàn xinh xắn ranh mãnh ngày đó chỉ đường cho thiếu niên, nói với thiếu niên về chuyện lúng túng của Hạnh Nhi ngày đó, nhất thời khiến đám người này vui mừng không thôi!

Qua một hai ngày, trong Kính Dương Bành phủ liền giăng đèn kết hoa, mở tiệc lớn, vì Phiền Xuyên Nhu Lan hai người xử lý chuyện hôn sự. Tự nhiên, làm người mới, bắt chuyện mang

theo hai người Tuyết Điệp Quỳnh, toàn bộ hành trình tham gia hôn lễ của hai người bọn họ.

Trong quá trình hôn lễ, vị Kế Mông Thần trở thành Phiên Xuyên, dựa đủ lễ nghi thể tục, nương theo chỉ điểm sâu xa của bà đỡ trong Điền Dương Thành, cẩn thận tỉ mỉ làm hết các công việc phức tạp trong hôn lễ. Kỳ thực, đã nói rõ, vị Nam Hải Đào Thần này đối với những chuyện rườm rà này, không những không thích thú, ngược lại còn vui vẻ ở trong đó.

Lúc đến bái đường vợ chồng, nhìn vị tân nương kiều khách dưới nền Phượng Hoa ẩn tình mạch kia, thiếu niên này phản ứng giống như tân khách xem lễ, đều ở trong lòng tán thưởng:

“Thật là khiến người ta hâm mộ a!”

Hai cô gái bên cạnh hắn, thấy cảnh tượng hồng hoả hỉ khí này, cũng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Đặc biệt là vị thiếu nữ trang bột phấn “Thần mục như điện” nhìn thấy nụ hoa phượng quan của tân nương tử rực rỡ, hai mắt như nước mùa xuân, búi tóc như hoa đào động lòng người, nhất thời quên việc nhăm nháp kẹo ngon trong miệng, chỉ đứng đó hàm hồ nói nhỏ:

“Muội cũng rất muốn làm tân lập gia đình đáng yêu nha...”

Không đề cập tới tiểu thiếu nữ không am hiểu thể sự mới thêm tâm sự; lần này hai người mới thành hôn, đã nói ngoại trừ đem toàn bộ bạc thưởng cho Cầu Vũ lần này tặng, lại để Quỳnh Huyền thừa dịp thư pháp của nàng thi thoảng, ở trên một đôi tường đỏ vàng viết xuống một đôi câu đối tân hôn, làm lễ mừng của bọn họ. Bộ dạng vui vẻ liên lạc:

Ánh sáng nổi lên, trắng sáng giao sáng cho hoa chúc đêm.

Long Nghiêu Ứng Luật, Tường Vân bức thẳng lên Thiên Kiêu.

Trong truyền thuyết, đầu của Kế Mông Thần Long thân người, vì thế đã thông báo câu đối này. Bọn họ đưa ra câu đối này, người được Bành huyện gia đặc biệt mệnh cao treo ở chính giữa họa đường. Thấy cả tờ giấy xuất trần như lạc vân yên này, người am hiểu tân giá kiến thi thư lại đưa tặng một câu đối:

Được coi là thân thích với Mai Hoa...

Tùng Tuyết vốn là thần tiên...

Câu hỏi này rơi vào trong mắt hấn làm cho tim hấn đập có nhịp đập hơi nóng. Mà Nam Hải Đào Thần Phiền Xuyên kia, cảm ơn ân tình của thiếu niên, liền lấy ra dị bảo Nam Hải dị bảo hỏa Hoán chiến y, tặng cho gã thích hợp đi cùng với thiếu niên là Khấu Tuyết.

Chiếc áo này trắng tinh như tuyết, giống như một bộ chiến y nữ rèn luyện, chất liệu được lấy từ một tiên đảo ở Nam Hải trong vạn khoảnh khắc, tên là Viêm Châu. Trên Viêm Châu đảo có Hỏa Lâm Sơn, trong núi sinh ra Hỏa Quang Thủ dị thú. Chiếc chiến y này là dùng lông thú kéo thành “Hỏa Hoán vải”, Lại do tay Tiên Nương khéo trong Nam Hải Long Vực chế thành một bộ chiến giáp liền thể, mặc sau có thể không sợ lửa cháy, thực là dị bảo hộ thể hiếm thấy ở nhân gian. Nghe Phiền Xuyên nói, bộ giáp trụ này nếu bị bắn, quả cầu bình thường đều không thể rửa sạch được, mà chỉ cần vút vào trong lửa là được.

Bảo giáp như vậy, Phiền Xuyên cũng chỉ có một kiện, phong cách thích hợp tuyết, liền tặng cho nàng mặc. Vị Thần của khơi dậy sóng to gió lớn làm sao nhìn không ra, đã nhận ra vị nữ tử tùy tùng Thanh Chỉ này, trời sinh tính không sợ băng hàn, chỉ sợ lửa nóng, hỏa Hoán Tuyết Giáp này tặng cho nàng hộ thể đúng là thích hợp nhất.

Lúc tặng người, thấy Phiền Xuyên thật sự rất thành khẩn, khi nghe người nói mấy câu khiêm tốn, cũng không có nhiều lời từ chối, rất sáng khoái nhận lấy thể tuyết.

Nhận lấy bảo giáp này, bắt đầu có chút gợi ý, liền có chút không hiểu hỏi Phiền Xuyên, hấn đã là Thần Linh Thủy tộc, vì sao không nhân cơ hội này mang đi tránh nước để cho Nhuận Lan dùng.

Nghe hấn hỏi, Phiền Xuyên liền nói cho thiếu niên biết, không phải không có chỗ dựa như Ích Thủy Y, mà là lúc trước hấn chủ thượng Nam Hải Hầu, nghiêm cấm người trong Thủy Tộc cho phạm nhân bất cứ vật Tích Thủy nào, để tránh thể nhân khê nhìn Thần giới uy nghiêm., Phiền Xuyên lại rất cảm kích nói cho nàng biết, nói ra nếu như lần này không phải Thủy hầu

ngưỡng mộ Tứ Độc công chúa tác hợp hần cùng Nhu Lan, hần cũng không dám gióng trống khua chiêng như vậy. Nếu không có Linh Dục Khánh Nhận đồng ý, chỉ sợ cho dù hần cầu mưa thành công thu được giai ngẫu, từ nay về sau cũng phải giấu đầu giấu đuôi, ẩn nấp xa xăm với giai nhân.

“...!!!”

Nghe hần nói như vậy, tỉnh lời mới ý thức được vị nữ hài kia, đã trợ giúp đôi uyên lữ này lớn bao nhiêu.

Lại lưu lại một hai ngày, tìm được thời cơ, bắt chuyện liên cáo từ hai vợ chồng Bành huyện công, Phiền Xuyên, muốn tiếp tục đi tìm con đường rèn luyện thanh thủy tinh.

Nghe nói muốn tỉnh ngôn rời đi, Bành Tương Phổ lại không cảm thấy ngạc nhiên bao nhiêu. Dù sao trong Kính Dương trì nông cạn này khó có thể lưu lại nhân vật thần tiên như vậy. Chẳng qua, bởi vì vẫn còn một cọc tâm sự chưa xong nên ông ta còn muốn giữ chân bọn họ thêm mấy ngày.

Vì vậy, đợi thiếu niên nói lời cáo biệt, Bành huyện công liền kính cẩn cầu khẩn nói:

“Trương tiên trưởng phải đi, hạ quan tự nhiên không dám cưỡng ép lưu lại. Chỉ là có thể mời mấy vị dừng lại thêm vài ngày được không? Ta cũng tiện cho mấy vị thần ảnh, ngày sau liền có thể theo dạng đắp tượng, cho mấy vị Thần Tiên sống lập từ đường, cũng để cho đám con dân trị vì lần trước có chỗ cầu khẩn...”

Nghe Bành Huyện công nói vậy, thiếu niên lập tức đứng ngồi không yên, liên tục xin lỗi không thôi. Nhưng lần này hần thoái thác liên tục nhưng Bành Phổ vẫn kiên trì không thôi.

Thấy thái độ huyện chủ kiên quyết, tỉnh lại suy nghĩ một chút, nghĩ đến một chuyện, liền khẽ cười nói:

“Bành Công mỹ ý, tỉnh ngôn tâm lĩnh; chỉ là việc này ta thật sự không thể tiêu thụ nổi, sau khi lập từ đường chỉ sợ không may mắn gì, ngược lại còn có thể giảm thọ. Huống hồ, tiểu tử bất tài, lại còn đảm đương tước vị của bốn triều Trung Tán đại phu, cũng miễn cưỡng xem như là tán quan trong triều. Nếu

lập từ đường, thật sự đi quá giới hạn, chỉ sợ sẽ dẫn tới hàng loạt điều kiện.”

Bành Tương Phổ vừa nghe thấy câu “Trung Tán đại phu” này lập tức trợn mắt há hốc mồm!

Cáo biệt Mang Dương, ba người mở miệng liền tùy tiện chọn phương hướng, đi dọc theo dịch đạo ở thiên bắc tùy ý mà đi.

Trải qua một trận mưa xuân thấm ướt, cảnh vật trong thiên địa này đã sáng sủa hơn rất nhiều. Làm được một lúc, đi qua một thôn quê tư thực, bắt chuyện nghe thấy tiếng thanh trúc lấp lánh dưới tư thực, đang truyền đến tiếng đọc sách thanh thúy thanh thúy yên lặng của đám đồng tử.

Nghe thấy tình cảnh buồn cười của đám trẻ nhỏ, nhưng hiển nhiên là không thể giải thích gì, không khỏi làm cho hắc nhở lại năm đó mình ở trong tư thực Quý gia, cùng bọn nhỏ tung lung tung niệm thơ văn tối nghĩa.

“À, lúc đó thật đúng là thú vị!”

Đang lúc muốn rơi vào trong hồi ức khi xưa, trong trường học đọc sách sáng sủa, tiếng đọc sách âm áp, từng tiếng truyền vào trong tai thiếu niên:

“Vù vù vù vù vù...”

Lộ trắng là Sương.

Cái gọi là người thường.

Ở một vùng nước.

Tổ Chỉ chỉ làm theo.

Đường ngăn lại dài.

Tổ du do chi.

Ở trung tâm dòng nước như... “

Bài thơ cổ này vô cùng quen thuộc, lúc này lại làm cho trong lòng người nghe bên ngoài phòng, bốc lên một luồng nhu tình khác thường; bất giác hiểu ý cười một tiếng, thiếu niên áo xanh lại đi về phía trong sương mù cuối mùa xuân vô tận...

Ấn tìm xem hình dạng dây xích nối tiếp: Ý chí đề cử kênh đào
du tam quốc; có lẽ có thể đổi khẩu vị khác...

Chương thứ hai U đường xuân ấm, trong lòng yên tĩnh nghe từ xa.

Rời khỏi Kỳ Dương, qua một hai thành trấn, dọc theo đường đi nhìn thấy đồi núi nhỏ nhiều hơn rất nhiều. Tại dịch đạo hành tẩu, xa xa trong đất hoang thường có một dãy núi liên miên không dứt, theo bọn họ đi tới uyển chuyển nhấp nhô, phẳng phất ở cùng bọn họ đi lại.

Lúc này chính là ngày bốn tháng tư, tiết khí đã tới lúc xuân thâm. Trong bốn phía, đậu phộng, chim rết bay loạn, mắt đầy hoa sơn như biển, tình cảm như khói. Lúc này phất qua gió xuân, cuốn theo vô số mùi thơm hoa cỏ thơm, hỗn tạp thành một loại cam nhường thơm trong trẻo, hướng người đi đường trong cảnh khói thổi rửa dâng lên.

Lần đầu tiên thoải mái tùy tâm hành tẩu trong ngày xuân, lần đầu tiên lần đầu tiên vị thiếu niên ngày trước chạy nhanh để sinh hoạt mới hiểu được, vì sao trong tụng đọc sách văn thường nói đến “Phong Cảnh Như Thi”, xuân quang như rượu trước kia., Hắn luôn cho rằng đây chẳng qua là tả khắc chữ của đám văn sĩ mà thôi. Nhưng xuân quang vẫn như cũ, chờ đến hôm nay hắn dần dần thoát ly năm tháng sâu khổ, hoàn toàn thả lòng, mới có thể chân chính lĩnh ngộ được động lòng nơi cảnh xuân xuân sương này, tán thưởng cổ nhân quả không lừa ta.

Dần dần, đi được xa, trên đường rất khó gặp lại người đi đường khác. Lúc này dịch đạo, đã dần dần đi về hướng Tây Bắc, chậm rãi uốn lượn tiến vào trong một dãy núi cao lớn liên miên. Xem bộ dáng, còn phải đi qua một đoạn đường núi thật dài, mới có thể đi đến chỗ có người yên.

Đi vào trong núi, cảnh tượng mùa xuân này lại có bất đồng. Trong núi xuân yên tĩnh, chim tước gáy trống; trong đường hoang không người, hoa đua nở. Ngẫu có gió núi thổi qua, trên những cây rừng không biết tên liền hoa như mưa.

Đi không bao lâu, mở miệng, Quỳnh Điệnh, tuyết ứng trên thân ba người, liền rơi đầy cánh hoa hoặc phấn hoặc trắng.

Trên đường núi nghiêng nghiêng của Hoa Chi, giờ phút này lại uyển chuyển bay múa rất nhiều thái điệp sắc sỡ, khiến cho đứa bé gái hoạt bát kia không ngừng chạy loạn trước mặt hai người, cố gắng để theo bóng dáng yêu kiều của hồ điệp. Mà những tinh linh trong hoa, thân ảnh lại phiêu hốt vô định, dẫn tới dáng người dịu dàng yêu kiều, tựa như bướm múa giữa hoa.

Nhìn thân ảnh vui vẻ của tiểu cô nương này, bắt chuyện trong lòng sinh ra vài phần cảm khái. Ước chừng hơn một năm trước, cũng là nơi sơn dã xuân cảnh sáng lạn như vậy, nhưng cô gái nho nhỏ đáy lòng hồn nhiên trong suốt như thủy tinh, còn phải làm bạn với điều thú trong núi, yên lặng chịu đựng sự cô đơn tịch mịch không thể tự mình kia.

Thời gian một năm đã đủ để thay đổi vận mệnh và tâm cảnh của rất nhiều người. Lúc này thiếu niên Vụ Châu trong vùng xuân quang rực rỡ này, bất luận thế nào cũng không thể lý giải, vì sao ngày đó chính mình lại có thể nhẫn tâm, thật sự đem một cô bé một lòng phụ thuộc vào mình như vậy, lưu lại nơi rừng núi La Dương trúc sâu hun hút kia. Có lẽ, khi đó chính mình làm như vậy, hẳn là cũng có đạo lý nhất định; nhưng hiện tại vô luận nghĩ như thế nào, lại luôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, thiếu niên lại bắt đầu mê man:

“Chẳng lẽ, có lúc ta thật sự là người xấu?”

Trong lúc đang thức tỉnh lòng đầy áy náy, cô gái luôn lặng lẽ đi theo bên cạnh kia, thấy hấn hoảng hốt, liền nhin không được mở miệng hỏi:

“Đường chủ, có phải hơi mệt không?”

Nghe tuyết thích hợp hỏi, chớp mắt lời lập tức từ trong thành tâm sấm hối thanh tỉnh lại, lấy lại bình tĩnh, cười cười nói:

“À, không phải. Ta chỉ đang nghĩ tới một ít chuyện trước kia của Quỳnh Ngưng.”

Dứt lời, liền quay mặt nhìn sang nữ tử bên cạnh. Lúc này hấn mới phát hiện, trên vai áo búi tóc của giặc tuyết đã rơi đầy phiến hoa, hoa anh rục rỡ, làm cho vị hoa linh băng tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng này lại tăng thêm vài phần màu sắc yêu kiều. Tận mắt thấy tình cảnh này, hấn không nhịn được tán thưởng nói:

“Tuyết Diệp, lúc này ngươi mới là người giống tiên tử trong hoa nhất!”

Thế là, trên mặt nữ hài lại tăng thêm mấy phần hồng nhát.

Mà vị tiểu nha đầu kia đang vội vàng nhào bướm, nghe thấy ca ca khen ngợi Tuyết Diệp tử tử, vội vàng nhảy đến bên cạnh thiếu niên, vừa đuổi theo bước chân, vừa giật ống tay áo của hấn vội vàng hỏi:

“Ta thì sao?”

“Ngươi a...”

Đánh thức lắc đầu, hơi suy tư một chút, liền điểm mũi phần tiên, cười nói:

“Quỳnh Quỳnh ngươi là người rất giống một ca ca của ngươi, có muốn chơi cũng không thoát được!”

“Thật vậy sao? Thật tốt quá!”

Nghe thấy ca ca bình luận, tiểu Quỳnh Hải tin tưởng mạnh mẽ, vui vẻ kêu lên:

“Để xem ngươi có bỏ rơi ta như thế nào!”

Sau đó liền giang hai tay ra, tiếp tục ra sức đuổi theo con bướm đáng yêu vừa rồi!

Ngay thời điểm tiểu muội muội không biết mệt mỏi một đường truy ngoạn hồ điệp, không biết tại sao lại nhớ tới khi còn bé cùng các đồng bạn ngắt hoa cành, việc thêu nên hoa hoàn. Vừa nói xong, lập tức phát giác mình lỡ lời, mới hướng nữ hài bên cạnh xin lỗi một hai câu., Lại thấy nàng đột nhiên cười một tiếng, như gió xuân, sau đó liền ống tay áo nhẹ nhàng thư giãn, không biết dùng pháp lực gì, lại đem Lạc Diệp Phi

Hoa bên đường núi xoay lại, bỗng dừng ngưng tụ thành một cái vòng hoa lục sắc giao nhau.

Cẩn thận từng li từng tí nâng hoa quan lên, nịnh hót và đồng ý, sau đó Băng Tuyết Tiên Linh nhẹ giọng hỏi:

“Tuyết là tay nghề thô lậu, không biết có ý kiến gì không?”

Thế là sau một lát, ba người Thượng Thanh Tứ Hải đường trên Xuân Sơn Đạo này đều mang hoa đi.

Cứ như vậy một đường vui đùa vui đùa, mặc dù không cảm thấy hành trình vắng lặng, nhưng trong lúc bất tri bất giác, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Đợi lúc ba người tỉnh lại, đi ra khỏi ngọn núi cao lớn hơn mười dặm này, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Tuy rằng hoàng hôn dày đặc, nhưng giờ phút này vẫn còn trong thôn, trước không thấy sau thôn không thấy cửa hàng, đã tỉnh lại, đành phải kiên trì, dẫn nhị nữ tiếp tục đi về phía trước.

May mắn là lúc này bầu trời đầy ánh trăng sáng ngời, chiếu rọi con đường ở trong đồi núi trước mắt thật sự rất rõ ràng, cũng không sợ bất cẩn gặp phải cái hố té ngã. Về phần những mảnh thú cái gì là khoáng dã khác, cũng không thể mở miệng nói là trong phạm vi suy nghĩ. Dù sao, một năm tu hành của mình cũng không phải hoàn toàn không có võ công, hiện tại những hung thú tầm thường này, mình không chủ động trêu chọc, đã xem như là chúng nó may mắn rồi.

Đi tiếp một hồi, liền thấy phía trước cách đó không xa, dưới chân núi có một miếu thờ, nương ánh trăng sáng tỏ, mở miệng ngưng mắt, liền thấy trên tấm biển miếu có khắc ba chữ: “Sơn Thần miếu.”

“Được, bây giờ ba người chúng ta sẽ đặt chân đến đây!”

Một tiếng gọi thập phần trung khí, thiếu niên lá gan rất lớn liền mang theo hai thiếu nữ chẳng biết e ngại vật gì, đi vào bên trong miếu thờ vùng núi hoang vu không biết này.

Đi tới trước miếu, mới nhìn thấy trong khe hở sơn môn rách nát mờ hồ để lộ ra một đường ánh lửa. Mở cửa miếu đề phòng, mới phát hiện trong miếu hoang hoang sơn dã không bắt mắt này, lại tụ tập bảy tám lão ăn mày quần áo lam lũ.

Những tên ăn mày ánh mắt vẫn đục này, hiện tại đang ở chỗ ánh sáng nhạt của nửa cây nến gãy chiếu rọi xuống, chia sẻ canh thừa ăn thừa ban ngày đòi được lạnh lẽo. Xem ra, tòa sơn thần miếu đã lụi bại này chính là nơi che chở cho những kẻ khốn khổ này.

Nghe thấy tiếng cửa “Két...két”, lại thấy ba thiếu nam thiếu nữ quần áo chỉnh tề xông tới, những tên ăn mày này đang lặng lẽ uống nước canh trong hũ, nhất thời cả kinh, trong mắt lộ ra thần sắc cảnh giác.

Đột nhiên thấy rất nhiều người xuất hiện trước mặt, mở miệng cũng kinh hãi. Chẳng qua, khi nhìn thấy những người này, hắn lập tức hiểu ra, những người trước mắt chẳng qua chỉ là mấy tên ăn mày mệnh khổ., Chắc là vô hại. Thế là không bao lâu sau, thiếu niên thường hành tẩu dưới đáy giếng từ nhỏ, rất nhanh liền đánh một trận cùng bọn lưu dân ăn xin này. Mà những kẻ ăn xin che chở miếu hoang lúc đầu thấy mấy người mới bắt chuyện còn thập phần sợ hãi câu nệ, nhưng chờ nghe hắn nói một hồi lâu,, Phát giác vị thiếu niên quần áo Sở Sở này, đối với chuyện phổ phường dường như hết sức am hiểu, trong lúc nói chuyện lại tự nhiên mà toát ra vài phần thân ý, vì thế những người nghèo này liền buông xuống tâm câu nệ kính sợ, cả gan bắt đầu đáp lời của hắn.

Hai cô gái cùng đồng thời lên tiếng kia lại luôn không quen nói chuyện với người lạ lắm, vì vậy liền ẩn nấp sau lưng thiếu niên, không nói một lời.

Hàn huyên một hồi, bắt chuyện thấy quần áo trên thân mấy lão nhân ăn xin này rách nát không chịu nổi, trong lòng không đành lòng; lại thấy trong mấy cái hũ rách trên mặt đất trước mặt bọn họ, nước canh sung luộc cuống đã bị một giọt ăn mòn không sót một giọt nào, trong lòng càng mỗi mết. Năm đó, hắn cũng thường gặp nạn đói khổ; bây giờ nhìn thấy trong mắt, quả thực là cảm động khôn lường.

Vì vậy, cũng không nhiều lời, hắn cởi cái bao sau lưng, đem đồ vật vòng tròn hôm qua mua ở trên Tập trấn, bày ra trên mặt gạch xanh trước mặt, nói muốn nấu ăn cùng mọi người. Nghe

hắn nói thế, những kẻ Cái liền ngồi xúm thành một vòng, tò mò xem hắn chơi đùa thế nào.

Trong ánh mắt mọi người ở đây khó hiểu, bắt đầu mở miệng lấy cây nến gãy kia ra, đem khối này gói như là một quần đồng lửa đốt ở dưới đáy, sau đó liền đặt ở trên nền gạch xanh, mặc cho nó đốt cháy.

Qua một lúc lâu, đám người ăn xin không giải thích được này liền kinh ngạc ngửi được, từ trong ngọn lửa trước mắt này, lại đang bay ra một mùi thịt xộc vào mũi!

Rốt cuộc, chờ những vật bên ngoài cháy hết, mọi người tràn đầy chờ mong liền chứng kiến, trong đồng tro tàn màu trắng không nhiều trên mặt đất trước mặt vậy mà nằm một con gà quay “xì xì”!

Hóa ra, lương khô của thiếu niên này, đúng là một chuyện mới lạ. Trong cái bọc này, vốn là một con gà nướng chín mọng nửa chín, chuẩn bị vị muối, vị mặn thượng hạng, sau đó chủ quán liền đem bên ngoài tầng tầng lớp lớp vỏ cây khô hắn đặc biệt chọn, cỏ tranh hong, chế thành phẩm. Khi ăn dùng, chỉ cần có chút hỏa chủng, liền dễ dàng nướng ra một con gà nướng béo, vừa vặn vừa ra lò, đặc biệt thích hợp lũ khách trên đường tận hưởng.

Lúc ấy, ở trong cửa hàng vừa nhìn thấy vật phẩm mới mẻ này, bắt chuyện lập tức quyết định mua một cái, để làm lương khô dùng. Hiện tại, vừa lúc phái ra công dụng cho những người chăn nuôi này hưởng dụng.

Tự nhiên, nằm mơ cũng không ngờ có thể ăn được các tên ăn hại mỹ vị như vậy, nhất thời đều mang ơn. Sau một phen nhai kỹ nuốt chậm, những người nghèo tràn đầy cảm ơn này, liền tự động tụ đến chỗ sơn môn rách nát, dùng thân thể Côn Bằng của mình, ngăn trở gió mát mẻ thổi tới cho mấy đứa nhỏ này.

Thấy bọn họ như vậy, tỉnh lại trong lòng sợ hãi, liền mấy lần từ chối cảm ơn, nhưng cuối cùng vẫn không thể bướng bỉnh hảo ý của những kẻ ăn mày này, đành phải mang theo vài phần cảm kích, cùng Quỳnh Tuyết mời hai người và quần áo dựa vào bên cạnh thân án ẩm áp bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Ài, kỳ thật những người bản hàn như chúng ta, là rất dễ dàng thỏa mãn...”

Trong sự trầm tư của thiếu niên này, những người bèo nước gặp nhau, liền phải ở trong cái miếu hoang cô đơn rộng lớn trong núi hoang vu này, trải qua một màn đêm bình thản mà ấm áp.

Chỉ là, khi bóng đêm thâm trầm, ánh trăng xuyên vào cửa miếu càng lúc càng kéo dài, dần dần đông dờ, thiếu niên trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên nhạy cảm thấy một tiếng động khác thường:

Trong không minh của gian miếu thờ lờ mờ, dường như có một người nào đó đang loanh quanh trong cõi u minh, vô cùng nhộn nhịp, bận rộn, nhưng lại hoàn toàn lặng yên không một tiếng động!

Đang cố gắng nghiêng tai lắng nghe, trong cơn gió đuôi này mơ hồ truyền đến dị động, lại đột nhiên dừng lại, thế là vừa rồi tựa hồ bị một tầng màng mỏng trên lá rừng vang động, sơn triều tiếng gió rít, lại cực kỳ rõ ràng truyền vào trong tai thiếu niên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Trong lúc đang mở miệng tranh luận, trong tai hắn vô cùng linh giác, lại nghe thấy tiếng cười to chói tai ở phía ngoài cách đó chừng bốn năm dặm, cười to hàm răng quái dị:

“Ha ha! Tôi nay bản hiền lại tích lũy công đức, vì thế tinh lọc đi mấy tên tiện dân như Trọc Thai này!”

Điểm điểm xem hình dạng dây xích một chút: Tạm biệt trong hồ có quỷ xuất hiện ở nửa tháng bảy của Thanh Hồn Triều.

Chương thứ ba, súc phạm tấy tục, cầu chứng trần gian tịnh thổ.

Tiếng nói càn này, thanh âm không cao, lại lộ ra mười phần cuồng ngạo. Tuy rằng cách rất xa, nhưng vẫn xuyên thấu gió chiều, từng chữ một rõ ràng vô cùng truyền vào trong tai thiếu niên.

Người này vừa dứt lời, chợt nghe thấy một người khác tiếp chiêu khen ngợi:

“Đó là đương nhiên! La hiền sư ra tay, đương nhiên dễ như trở bàn tay. Huống chi La huynh gần đây đã luyện đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, khác với lúc ở Dục Dương....”

Vừa nghe hai chữ “Uỷ Dương”, thiếu niên vốn còn có chút khốn kình đột nhiên cả kinh, thầm kêu một tiếng:

“Không tốt!”

Ngay lúc hần nhảy lên muốn đánh thức đám người, liền nghe “Ầm ầm” một tiếng trầm đục, sau đó liền thấy ánh lửa ngoài cửa sổ miếu đỏ nát phóng lên cao. Chỉ nghe một trận thanh âm “Chưa lợi bóc lột”, một lát góc cửa sổ gỗ trúc kia bị ngọn lửa phun nuốt liếm không còn một mảnh.

Trận liệt hỏa bất ngờ xuất hiện này, hung mãnh vượt quá sức tưởng tượng của hần. Không đợi hần hô được mấy tiếng đã thấy mấy tên ăn mày đang dựa vào cửa miếu, bị sóng lửa rào rạt ngoài cửa thoáng cái vọt lên, như bao tải ném về phía hần.

Do lao động không kịp đề phòng, tuy là tinh ngôn tay nhanh mắt, cũng chỉ có thể miễn cưỡng trì hoãn xu thế ngã của mấy tên ăn mày gần đó; sau đó, hần bị va chạm làm lão đảo lui lại bốn năm bước, “Vèo” một cái ngã lăn trên mặt đất. Còn không đợi bò dậy, nghe vậy liền nhin đau đớn, ở trước khi ngọn lửa hừng hực liếm đến thân thể mình hô to:

“Quỳnh Quỳnh nhanh giội nước lên!”

Vừa nghe ca ca kêu to, tiểu nữ oa nhi đang ngái ngủ kia phản ứng lại như bản năng, “Soạt” một tiếng, đột nhiên trước thân

án Sơn Thần miếu phương viên không đến một trượng, trút xuống nước lũ lớn, chỉ một thoáng đã dập tắt ngọn lửa hung mãnh liếm qua!

Thấy thế lửa ngừng lại, Quỳnh Quỳnh đạp lên gạch đá khói xanh vẫn bốc lên, chạy đến bên người nàng, vẻ mặt lo lắng hỏi:

“Ca ca mau cho ta nhìn lông mày của ta thiêu hủy đi.”

“... Có lẽ không phải đâu. Quỳnh Thổ người mau dập tắt lửa ngoài miếu đi!”

Hóa ra lúc này mặc dù gần trái không có ngọn lửa, nhưng ngoài cửa miếu còn có ngọn lửa hùng hực, thỉnh thoảng thò vào trong bậc cửa. Tuy rằng sơn thần miếu xây gạch đá, nhưng bị đốt lâu, cũng khó tránh khỏi bị đốt cháy.

Nghे vậy dãn dò, Quỳnh Huyền “A” một tiếng, liền hết sức chăm chú dập lửa. Chỉ chốc lát sau, nguyên bản khí thế hùng hổ vây quanh hỏa tràng Sơn thần miếu, đã bị vị tiểu nữ tử am hiểu pháp thuật hất nước hoàn toàn tưới tắt, ngay cả một đốm lửa nhỏ cũng không thừa lại.

Dừng lại đưa bé gái gội nước gội lên mặt, lại lau đi màng nước mới bị gội xuống, bắt chuyện vội vàng chạy về phía trước, phải xem thương thế của đám ăn mày này. Nhưng không ngờ, tất cả bọn họ đều trở mình quỳ xuống, không ngừng dập đầu lạy mình, miệng kêu “Thần Tiên” không ngừng.

Thấy bọn họ như vậy, thiếu niên đang muốn cảm tạ, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lập tức lông mày giờ lên, thanh Phong Thần kiếm sau lưng như mãnh hổ xuất cương rít lên một tiếng, từ trong vỏ bọc bỗng nhiên bay ra, hướng ngoài miếu trong đêm không trung gào thét mà đi.

Thần kiếm thoát khỏi hộp, bay tới bay lui trong bầu trời đêm, giống như một con Dạ Ưng tìm kiếm con mồi, bay lượn trên sơn dã không ngừng. Cùng lúc đó, thiếu niên đứng lặng trong miếu khuôn mặt ngưng trọng, hai mắt nhắm nghiền, một luồng tinh thần đang cùng Dao Quang đang phiêu hốt quay lại kia

nói liền với nhau, xem xét mỗi một tác đất trong phạm vi năm sáu dặm.

Thiếu niên hiện tại thi triển phương pháp Nhất Phi Kiếm Thần tuần tra, chính là từ chỗ Chương môn sư tôn Linh Hư Tử học được. Thiếu niên linh tư nhạy bén, thời điểm đường xá vắng lặng gần đây, liền nhớ lại mấy tháng trước Linh Hư Tử phi kiếm dò xét thần tình Triệu Vô Trần hướng tới. Sau khi bội phục, nghe vậy cũng thử căn cứ vào một ít tình cảnh mà ngày đó nhìn qua., Nghĩ đến đương nhiên bắt chước. Tuy rằng, phương pháp một chiêu phi kiếm thần du cực kỳ cao thâm, nhưng may mắn chính là cổ thái hoa đạo lực quái đản kia của hấn vận hành đúng lúc có thể phân ra một con mắt nằm ngoài quan sát., Vì vậy ngẫu nhiên linh cơ khẽ động, liền đem pháp nhi chuyển đổi để sử dụng Ngự Kiếm Thuật của mình. Thử qua một lần, không ngờ lại có hiệu quả; lúc vận pháp, con mắt mình giống như mọc trên người Dao Quang, nhìn thấy tình hình đại khái của mỗi chỗ Phi Kinh nàng bay qua.

Chẳng qua, đại khái là bởi vì pháp thuật cao thâm này mô phỏng theo hai chữ, hiện tại cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy những cảnh vật mà phi kiếm đi qua, trên cơ bản cũng chỉ có thể coi là công dụng tìm người. Hơn nữa, pháp thuật này rất hao tổn tinh thần tư, trước mắt cũng chỉ có thể trong phạm vi năm sáu dặm có chút hiệu quả.

Thế là, qua ước chừng nửa chén trà lạnh công phu, thiếu niên hai mắt nhắm hờ liền mở mắt ra, hướng mấy vị đại khí nhi chung quanh kia cũng không dám nói ra:

“Thật có lỗi, không thể tìm ra tung tích tặc đồ phóng hỏa.”

Đang khi nói chuyện, thanh Phong Thần Kiếm kia đã bay từ trên Toan Nghê tới, mang theo tiếng gió rít, đâm thẳng vào vỏ kiếm của con cá mập sau lưng Vu Ngôn.

Nhìn thấy thần thông như vậy, những kẻ Cái gia này sao lại đi suy xét chuyện tung hỏa tặc chứ? Bọn họ hiện tại chỉ lo được đến nơi đó hô thần tiên thượng sư.

Trải qua lần giày vò này, tất cả mọi người trong miếu sơn thần không còn buồn ngủ; miễn cưỡng chống đỡ đến lúc bình minh,

mở miệng liền để những người tìm được đường sống trong chỗ chết, đến huyện Kính Dương phía nam xin được cuộc sống. Mang theo phù chú ngân lượng “Hoả Thần Tiên” tặng, những kẻ Cái gia này đã thiên ân vạn tạ lên đường.

Nhìn bóng lưng bọn hán tập tễnh rời đi, bắt đầu hiểu ý trong lòng:

“Hiện tại Kính Dương có Phiên Xuyên ngày ngày tọa trấn, hẳn là không có đạo chích nào lại đi làm loạn a? Hiện tại xem ra, tối hôm qua ác đồ đáng lẽ cùng Dương Long Vương miếu kia hỏa hoạn không thoát khỏi liên quan.”

Nghĩ tới đây, lại nhớ tới câu này Bành Tương Phổ từng nói, trận đại hỏa ở miếu Dương Dương Long Vương đã thiêu chết mấy lão ăn xin tàn tật. Nghĩ tới chuyện này, một thiếu niên sáng sửa sắc mặt ôn hòa từ trước đến nay, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thấy bộ dạng này của hắn, ngay cả Tiểu Quỳnh Thiển nhất thời cũng không dám mở miệng hỏi hắn. Tiểu nha đầu đang bụng đầy kỳ quái, sao đột nhiên lại trở nên không vui như vậy, cho dù trước kia mua đồ bàn bạc, không cần thận bị chường quầy của cửa hàng bại hoại lừa gạt, giống như đường chủ ca ca cũng không khổ sở như vậy...

Tiểu cô nương lúc đang bối rối, lại thấy sắc mặt tỉnh Ngôn ca ca nàng bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm, cười với hai nàng một tiếng, nói:

“Thuật Tuyệt, Quỳnh Huyền, lần này Tứ Hải đường chúng ta lại phải đến cuộc yêu diệt quái!”

“Được!”

Thấy ca ca khai tâm, tiểu nha đầu vui vẻ kêu một tiếng, lần át lời hứa nhẹ nhàng của tỷ tỷ Tuyệt Điệp của nàng.

Nhìn bộ dạng vui sướng nhảy nhót của Tiểu Quỳnh, mở miệng nói trong đầu lại vòng qua một ý nghĩ, lại tặng thêm một câu:

“Quỳnh Điện Tuyệt nên, lần này các người hãy giúp ta chăm sóc, đừng lại đánh nhầm một người tốt...”

“Vâng!”

Lại là tiểu nha đầu hung phẩn đến đỏ bừng giành trả lời trước.

Nghe thông báo, Quỳnh Huy dọc theo con đường này liền không chơi đùa nữa, ngược lại cau mũi nhỏ thỉnh thoảng ngửi ngửi, xem ra muốn truy tung giống như ca ca, dựa vào mũi để tìm ra những tên bại hoại kia.

Lúc bắt đầu, thấy tiểu Quỳnh Thiên dọc đường khừu vắn, cảnh tỉnh còn tràn đầy mong đợi, qua một hồi nhin không được hỏi:

“Quỳnh trà, có tìm được tung tích của yêu nhân không?”

“Không...”

“Chỉ ngửi thấy hoa nhi rất hương, tựa như trên người Tuyết Diệp tỷ tỷ vậy.”

Chỉ cho thấy kết luận này, tiểu Quỳnh Thổ có chút uể oải. Thấy nàng như vậy, nàng mở miệng an ủi nói:

“Không sao, chúng ta nghĩ cách khác.”

“Ừm! Nhưng mà, ta chỉ biết biện pháp này mà thôi...”

Thế là Quỳnh Thuyền lại tiếp tục dò xét.

Đi ước chừng hơn một canh giờ, nghe thấy ba người liền tới một chỗ tập trấn.

Cửa vào thôn trấn này đứng vững một cánh cửa trúc cao lớn. Trên tấm bảng gỗ treo chính giữa cửa trúc viết ba chữ “Thanh Lâm trấn” “Có lẽ là do gió thổi nắng chiếu lâu, tấm bảng gỗ này đã rạn nứt trắng, nhưng tên trấn vẫn còn mới, hẳn thường xuyên có người thay nó miêu tả.

Cái trấn tập trung này khá phồn hoa, ở thôn trấn mà hẳn vừa thấy trên đường được gọi là số một số hai. Giống như những nơi khác, nơi đây có nhiều khu vực mưa, phần lớn dân cư là dân chèo được tạo thành từ Mao trúc thô to. Người đi đường lui tới trong trấn, phục sức khác nhau, xem bộ dáng chắc là người Hán Dao tạp cư. Một đường đi tới, bắt chuyện cũng coi như hiểu được không ít phong tình dân bản xứ, bên cạnh ống tay áo thêu hoa văn tinh xảo đẹp đẽ như vậy, sợi tóc lại kết thành bím tóc nhỏ quấn quanh trên đầu., Lại vây quanh đây châu nhỏ là con gái Dao gia. Mà những nam tử Dao gia thì búi

tóc, vải bố màu xanh đỏ, ống quần rộng thùng thình, quần áo thì quần quanh bả vai.

Đi dạo một hồi, bắt chuyện liền ngồi xỏm trước một quầy hàng trang sức màu bạc, cùng với hai nữ tử lựa chọn, xem có trang sức các nàng đeo hay không. Ngay lúc tỉnh lại nắm một đôi tai bạc ý kiến cầu tuyệt thích hợp, chợt nghe không ít người sau lưng la lên:

“Kim Bát Thượng Sư lại khai đàn thuyết pháp! Mọi người mau đi nghe! “

“Kim bát thượng sư?”

Đảo mắt nhìn lại sau lưng, phát hiện người đi đường vốn nhàn tản, hiện tại giống như thủy triều dũng mãnh lao về phía tây trời. Thấy tình hình này, bắt chuyện có chút hiếu kỳ, liền hướng vị chủ quán Dao gia trước mặt hỏi thăm, Kim Bát Thượng Sư kia rốt cuộc là ai.

Nghe hán tử hỏi, vị hán tử Dao tộc kia liền thao thao bất tuyệt, giải thích một câu với vị khách nhân ngoại hương này:

“Cái này Kim Bát thiên sư thật là ghê gớm, pháp pháp vô biên, là Tịnh Thế Thần giáo chúng ta Thượng Sư!”

Lúc nói lời này, vẻ mặt hán tử này sùng kính, giống như chỉ cần nhắc tới “Kim Bát thiên sư”, liền cảm thấy có vinh quang vô hạn.

“Tịnh Thế Thần Giáo?”

Lần đầu tiên nghe nói đến giáo phái này, lại nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của chủ sạp hàng này, mở miệng liền cảm thấy tò mò, hỏi nhiều thêm vài câu. Chỉ là hán tử Dao gia này nói cũng không thuận thực, lại vội vàng thu dọn đi nghe Kim Bát Thượng Sư giảng giải, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Nhìn hán tử này chỉ khoá kín ngân sắc nghiên mực đầy quầy hàng đến một hòm gỗ nhỏ, liền liền mạng theo người triều hướng phía tây chạy tới, bắt chuyện nhin không được lại đem bốn chữ “Tịnh Thế Thế Giới thần giáo” nhai kỹ trong lòng một phen, sau đó cũng bắt chuyện một tiếng, mang theo Quỳnh Tuyết theo sau đám người lao về phía tây.

Đến phía tây trấn, phát hiện ở ngoài cửa trúc trại, đang dựng một đài cao hơn hai trượng. Trên đài, một vị thiền sư lớn tuổi mặc áo bào trắng tuyết, đang ở trên đài ngũ diệu hòa hoãn. Phía sau hắn còn có mấy vị nam tử áo trắng, mi nhĩ nhận đứng hầu ở một bên.

Lúc này, phía trước toà đài cao bằng trúc kia đã chật ních người, bên trong ba tầng ngoài vây kín không kẽ hở. Thấy dân chúng địa phương sôi trào như vậy, bắt chuyện cũng hào hứng dạt dào, muốn xem vị Kim Bát thiền sư mặt mũi hiền lành, mày bạc trắng trên đài giảng pháp như thế nào. Nghiêm túc mà nói, tuy hắn đọc nhiều về chư chi tử bách gia, nhưng đạo lý Phật gia này, chỉ ước chừng nhìn qua một chút, phù quang lược ảnh, kỳ thật cũng không hoàn toàn biết.

Giờ phút này chỗ mình đứng, cách đài cao kia rất xa, cũng không có cố ý ngưng thần nghe, nhưng lời nói của Kim Bát thiền sư trên đài kia, vẫn truyền vào trong tai mình không sai biệt chút nào.

“Không tệ không tệ, xem ra lão thiền sư này được nhân tôn sùng, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.”

Tầng nhân kia rất có môn đạo, bắt chuyện càng phần chấn tinh thần, cẩn thận lắng nghe hắn nói.

Chỉ là, chờ nghe một lúc, hắn lại có chút thất vọng. Nguyên lai, tuy ngữ khí vị Kim Bát thiền sư kia hòa hoãn ôn hậu, trong ngôn ngữ cảm nhiễm lực rất mạnh, nhưng truy cứu nội dung, lại đại thể là khuyên người hướng thiện, hoặc là tích góp công đức như thế nào. Tuy rằng những điều này đều là lý lẽ danh giáo lý, nhưng lúc này Kim Bát thiền sư nói đến, lại có chút chú trọng những chi tiết nhỏ. Lâu ngày, nghe đến mê man.

Bất quá, không thú vị, làm cho hắn cảm thấy kỳ quái là, mặc dù người trên đài nói vụn vặt, cũng không thập phần tinh diệu, nhưng người dưới đài, mỗi người lại nghe say sưa như điên, tất cả đều nhìn chăm chăm vào vị thiền sư giảng pháp trên đài không chớp mắt. Thấy tình hình này, mặc dù trong lòng cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng thật tâm khen ngợi:

“Thiện tai! Tuy vị thiền sư này cũng không giải thích nghĩa lý tinh thâm, nhưng tuyên dương đức hạnh có liên quan với hành động ngôn tức ngày thường. Đối với những dân chúng này, so với những thứ này ngược lại càng thêm thích hợp.”

Qua không bao lâu, kim bát thượng sư trên đài tuyên bố kết thúc. Sau đó, những hán tử áo trắng hầu cận bên kia, liền lấy ra mấy chồng giấy gai, như tuyết rơi xuống đài chung quanh.

Nhận lấy một trang giấy mà Quỳnh Thổ chạy tới nhặt được, nghe vậy thì phát hiện, tuyên truyền chính là văn tự “Tịnh Thế Thần Giáo” mà hán tử Dao gia nhắc tới lúc trước; sau một phen văn tự cực giàu lay nhiễm chữ viết, liền nói nếu muốn vào Tịnh Thế Giáo, chỉ cần thu năm mươi văn tiền là được.

“Năm mươi đồng? Hình như cũng không rẻ...”

Đang lúc trong lòng tính toán giá tiền, chợt thấy một hán tử áo trắng lại gần, nhiệt tình lôi kéo mấy người bọn họ nhập giáo. Thì ra, vị giáo đồ Tịnh Thế giáo này thấy mấy vị giáo đồ nam nữ ăn mặc kiểu tục gia này đều nhiệt tình nổi lên, ra sức cổ động bọn họ nhập giáo.

Trường trận như vậy, trong trí nhớ, cho dù thương nhân rất nhiệt tình chào hàng hàng nhất, so sánh với vị giáo đồ Tịnh Thế giáo trước mắt này, cũng thất sắc hơn rất nhiều. Thấy người này nhiệt tình như thế, bắt chuyện mặc dù không có chút ý tứ nhập giáo, nhưng nhất thời cũng ngại phát tay áo bỏ đi, chỉ có thể rất lịch sự kiên nhẫn nghe hắn nói. Dù sao, mình cũng đang muốn biết rốt cuộc Tịnh Thế giáo là thế nào.

Nghe xong, đường chủ Tứ Hải kinh ngạc phát hiện tài ăn nói của vị Tịnh Thế giáo trước mắt tuyệt không dưới mình!

Nghe hắn một phen lắc môi cứng lưỡi, bắt đầu giải thích đối với Tịnh Thế Thần giáo này dần dần có chút hiểu biết. Hóa ra, Tịnh Thế giáo nghĩa này tuyên bố, trước mắt người này, kỳ thật trước sau phải chịu ba kiếp nạn, theo thứ tự là Thanh Dương kiếp., Xích hỏa kiếp cùng hàn băng kiếp, thế nhân nếu có thể vượt qua những kiếp nạn này, sẽ thành thần thành phật. Mà Thanh Dương kiếp kia chính là chuyện thượng cổ thiên hiện mười ngày, nhân thế đã trải qua. Thế đạo trước mắt, đang

ở trước khi xích hỏa kiếp tiến đến. Nếu đến Xích Hỏa kiếp nạn, bầu trời sẽ hiện lên xích hồng tịnh tịnh., Sau đó có Hồng Liên Nghiệp Hỏa xuất phát từ trong thiên địa sông núi, đốt sạch tất cả dơ bẩn dơ bẩn thế gian. Đến lúc đó, núi cao đều sụp đổ, tất cả ao sườn núi đều bị đánh vỡ, người trên đời sẽ không thể tránh khỏi, không thể chạy trốn.

“A! Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nghe hán nói rất đáng sợ, Tiểu Quỳnh Thổ không nhịn được vẻ mặt kinh hoàng, che miệng kinh hô; mà tử tử Tuyết Ưng của nàng vẫn lạnh nhạt. Thấy tiểu cô nương kinh hãi, tín đồ áo trắng kia vừa lúc tiếp nhận câu chuyện, cười ha ha nói:

“Vị tiểu muội muội này không cần lo lắng. Những Hồng Liên Nghiệp Hỏa này sẽ chỉ thiêu chết một đám người tham lam; mà có thể gia nhập Tịnh Thế Thần Giáo ta, đều là thánh dân hoàng thai, không chỉ không việc gì, ngược lại còn có thể ứng kiếp thành tiên thành Phật.”

Nói đến chỗ này, vị Tịnh Thế giáo đồ này vẻ mặt hưng phấn, liếm môi có chút thần bí nói:

“Các ngươi không biết đâu, lần trước Thanh Dương kiếp chủ yếu là đạo ni độ kiếp; mà lần Xích Hỏa kiếp này đến phiên giáo dân của Tịnh Thế Thần giáo chúng ta rồi!”

“Thì ra là thế.”

Tĩnh lại trong lòng thâm nghĩ, hóa ra mình đã bỏ lỡ cơ hội thành tiên thành thần lần trước. Nghe đến đó, cảm thấy đói bụng bèn nói tiếp:

“À, đa tạ vị đại thúc này đã giảng giải, tuy nhiên chúng ta cũng không có tâm tư nhập giáo, vô cùng xin lỗi!”

Thấy hán xoay người định rời đi, vị giáo chúng Tịnh Thế kia liền tranh thủ thời gian kéo hán lại, vội vàng nói:

“Vị tiểu huynh đệ này đừng vội đi chứ! Nghe lời ta nói, ta không thể chỉ ham mỹ thực trước mắt. Nếu như kiếp nạn đi vào, mặc cho ngươi có túi da tốt như vậy, cũng đều biết —— “

Hán tử này vừa nói đến hậu quả nghiêm trọng, liền thấy thiếu niên trước mắt khẽ nhú mày, vội vàng đổi giọng hòa ái, nói

với thiếu niên nhà giàu đeo kiếm này:

“Thật ra thiếu hiệp không biết, nhập Tịnh Thế giáo chúng ta chủ yếu là để làm việc thiện. Mọi người đã nói, nhập Tịnh Thế giáo vốn là làm việc tốt. Huống hồ nhập giáo, ai nấy thân như một nhà, gọi nhau là huynh đệ tử muội; nếu bị người ngoài khinh thường, thì...”

Vừa mới lái nhai đến nơi đây, bắt chuyện liền nhin không được chặn lời:

“Đại thúc, không cần, ta cùng hai cô gái này, đã là huynh muội; nếu ai bị khi dễ, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thật xin lỗi, ta đói, chúng ta liền cáo từ.”

Nói xong, mở miệng mang theo hai người con gái, bỏ lại một lòng muốn cổ động bọn hắn nhập giáo, rồi nghênh ngang bỏ đi về phía thức phiên trong trấn.

Nhàn ngôn ít nói; ngay lúc đồ ăn tùy ý dùng thức ăn của Dao gia, bắt chuyện không khỏi nhớ lại chuyện đã trải qua buổi sáng. Bỗng nhiên, không biết nghĩ tới điều gì, người thiếu niên dừng đưa trúc trong tay:

“Thánh Dân Hoàng Thai? Tịnh Thế Thần Giáo?”

Giờ phút này trong lòng thiếu niên đang nhớ lại một câu phóng hỏa tặc đồ đêm qua:

“Đêm nay bản hiền, lại vì thế gian tịnh hóa đi mấy tên tiện dân đục thai!”

Sửng sốt một lúc lâu, bắt chuyện mới như trút được gánh nặng, lại không chút hoang mang mang thức ăn cho tiểu Quỳnh Hồi.

Vả lại, bọn họ ở trong trấn đi dạo không đề cập tới, ước hẹn đến buổi chiều sẽ kết thúc, trong một rừng đào u ám bên ngoài trấn Thanh Lâm, đang có hai nhóm người nảy sinh tranh chấp kịch liệt.

Tranh chấp một phương chừng sáu bảy người, có nam có nữ. Giờ phút này, hán tử mày rậm mắt to mắt to cầm đầu kia đang mặt giận dữ hướng về người độc lập đối diện hét lớn:

“Kim Bát tăng! Tốt xấu gì người cũng coi như là đệ tử Phật môn, chẳng lẽ cũng muốn học phổ phương lưu manh đấu lực ức hiếp người ta?”

Nguyên lai, người đối diện hần, chính là Kim Bát thiền sư trước buổi trưa diễn ở trên đài cao. Giờ phút này, vị tăng nhân mày trắng mặt mũi hiền lành này một mình đứng trước mấy vị nam nữ thanh niên trai tráng tức giận khó bình này. Mặc dù, giờ phút này đối phương người đông thế mạnh, người nói chuyện lại khí thế hùng hổ, nhưng Kim Bát thiền sư vẫn không sợ hãi, vẫn lấy một bộ ngữ điệu không nhanh không chậm hòa ái đáp:

“Trâu thí chủ, ngài hiểu lầm rồi. Bần tăng chỉ là cảm thấy, Dương Sơn huyện các người những đệ tử Chúc Dung môn này, nếu cùng nhập Tịnh Thế thần giáo ta, liền có thể triển khai sở trường của các người, cùng Tịnh Sát đờ bản thế gian này, giảm bớt tổn hại kiếp nạn đến. Đây chính là thiên đại hảo sự, Trâu thí chủ vì sao còn muốn chấp nhất như vậy.”

“Ha ha!”

Nghe hần nói như vậy, vị hán tử họ Trâu của Chúc Dung môn kia, giận quá hóa cười, châm chọc nói:

“Vậy Kim Bát thiền sư có thể nói cho ta biết hay không, muốn lấy Chúc Dung môn ta cũng thì thôi, vì sao các người lại muốn bức bách những quả phụ cô khổ này hội? Các nàng chỉ là kết giao hỗ trợ mà thôi, đối với các người độ kiếp cũng không giúp được cái gì!”

Thấy hần châm chọc chất vấn, vẻ mặt kim bát tăng bất vi sở động, như cũ mỉm cười nói:

“Xem ra Trâu huynh đệ vẫn chưa xem xét qua giáo lý Tịnh Thế giáo mà lão nạp tặng ta; Tịnh Thế thần giáo ta, đã lập chí nguyện cứu vớt muôn dân trên thế gian, vậy cần hoàng thai để kéo dài độ kiếp - Nếu trước khi thiên kiếp Xích Hỏa ập đến, thế gian tất cả mọi người đều biến thành hoàng thai thánh dân, có lẽ diệt thế đại kiếp cũng không xảy ra. Nguyên nhân, chúng ta cần những tử muội khác dùng bí pháp của giáo này phối hợp với huynh đệ trong giáo...”

“Câm miệng!”

Kim Bát tăng mới vừa nói đến đây, vị phụ nhân trung niên này giờ luôn im lặng tức giận đến cả người phát run, cũng không nhìn được nữa, lập tức lớn tiếng chặn đứng cái âm thanh khó nghe này từ bên trong.

Thấy nàng tức giận, Kim Bát tăng lại không cho là đúng, lắc đầu thở dài:

“Ai, không vào Thần giáo, không khám phá ra Hư Huyền bí nang này, vẫn là bậc phụ nữ như vậy kiến thức.”

Nói xong câu này, còn không đợi người đối diện phản bác, thượng sư của Tịnh Thế giáo này đột nhiên đổi giọng, cao giọng nói:

“Trâu Ngạn, ước định lần trước hai người cứ việc kéo dài, nhưng huynh đệ trong giáo chúng ta đều không kiên nhẫn được. Hôm nay, bốn tịnh thế sư được bọn họ nhờ vả, vô luận như thế nào, các người đều phải nói cho ta vài lời”.

Nghe Kim Bát thiền sư dứt khoát nói, môn nhân Chúc Dung môn luôn tức giận bất bình kia lại mềm nhũn xuống, nói năng khéo:

“Kim bát thượng sư, sự tình lần trước quý giáo đến nói, cũng thật gấp không được. Phải biết tại hạ mặc dù là vu chúc của bản môn tại huyện Dương Sơn, nhưng chuyện lớn như vậy, một mình ta cũng không thể định đoạt. Cho nên, còn cần khẩn cầu thiền sư khoan dung thêm mấy ngày...”

“Ồ?”

Nghe hẳn giải thích, Kim Bát thiền sư nọ bất động thanh sắc, thoáng đáp ứng một tiếng, liền không thèm trả lời. Thấy hẳn trầm mặc, Trâu Ngạn Chiêu trong lòng có chút không dám chắc. Đang chuẩn bị bồi thêm vài câu thì kim bát tăng nhân bỗng nhiên xuất ra một cái đồng bát, bình tâm tĩnh khí nói với bên này:

“Chư vị thí chủ, không biết có nghe qua tên của bát của ta không?”

“Pháp bảo này của bàn tăng gọi là “Kim Khuyết Tỏa Hồn Bát”!”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bát đồng cũ kỹ ảm đạm vô quang trong tay hắn đột nhiên sáng lên một trận kim quang lóng lánh, trong chốc lát liền thấy bên bát đồng có mấy cái lỗ thủng, lóe sáng lên giống như răng nanh sắc bén giao thoa.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, lỗ hồng kim bát này bỗng nhiên bay lên “Oanh” một tiếng, không ngừng lượn vòng trên đỉnh đầu mọi người, không ngừng tỏa ra kim quang chói mắt.

Nhưng vào lúc này, không đợi Trâu Ngạn Chiêu kịp phản ứng, chỉ nghe “Vèo” một tiếng, thoáng chốc thấy một bóng đen bay lên, rồi chui vào trong vầng sáng màu vàng kia, yên lặng không thấy đâu nữa.

Trong lúc giật mình kinh hãi, trong lòng Trâu Ngạn Chiêu biết không ổn, bèn quay sang nhìn thì phát hiện ra Nguyên bản Cao huynh đệ đứng bên cạnh đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa!

“Người!”

Trâu Ngạn đầy kinh sợ cắn chặt răng, ra sức giơ tay lên, một đạo hỏa ảnh như cự mãng nhanh chóng cắn về phía tăng nhân đối diện.

Chỉ là, con Hỏa Mãng này vừa mới bơi ra, Kim Bát đang xoay tròn trên đỉnh đầu liền phát ra một mảnh kim quang, làm ngọn lửa kịch liệt của nó tiêu tán thành vô hình. Thấy cảnh này, sắc mặt Trâu Ngạn Chiêu trắng bệch.

Thấy khuôn mặt hắn thảm đạm, kim bát tăng kia cười ha ha nói:

“Trâu Ngạn Chiêu! Chỉ bằng vào pháp thuật này của ngươi, làm sao có thể cứu huynh đệ của ngươi trở về được?”

“A, kỳ thực nghiêm túc mà nói, lão nạp cũng rất tự hiểu lấy mình. Các ngươi cũng chớ lừa ta không biết tâm ý các ngươi. Tìm mọi cách kéo dài, đơn giản chính là muốn chờ hảo thủ trong giáo chạy tới, thắng được đồ đầu. Chẳng qua, thiên hạ nào có chuyện tiện nghi cỡ này? Hôm nay ngươi nhất định

phải nói cho bần tăng một câu, rốt cuộc có đáp ứng thời hạn dự định hay không.”

Lúc nói lời này, ngữ khí Kim Bát thiền sư mặc dù điềm đạm, nhưng bên trong ngữ thế lại hùng hổ dọa người.

Sau khi điểm phá quan khiêu, đã thấy vị Vu Chúc này của Chúc Dung môn còn có chút chân chờ, Kim Bát Tăng cười lạnh lùng, chỉ vào Kim Bát quay lại nói:

“Trâu thí chủ, cái tên pháp khí này của ta mặc dù dọa người, nhưng người bị thu ba khắc nhất thời cũng sẽ không mất mạng. Chẳng qua nếu lè mề như các hạ, sợ rằng cuối cùng vị huynh đệ này của người sẽ biến thành một vũng máu. Tội quá đáng, A Di Đà Phật!”

Thấy tăng nhân mày trắng này hợp chương niệm phật, những nhân vật đầu não địa Chúc Dung môn này, tất cả đều mặt không còn chút máu. Lúc này, cành đào cành lá đan xen đang che khuất mặt trời, khiến mảnh đất gần rìa rừng đào này, lại hiện ra vài phần quỷ khí âm trầm; mà cái bát vàng xoay quanh đỉnh đầu bọn họ gào thét không thôi, ánh sáng vàng rải xuống, nhìn vào trong mắt mọi người cũng mang theo vài phần âm trầm.

“Thôi, xem ra bất luận thế nào cũng phải đồng ý.”

Nhìn thấy thực lực cách xa trước mắt, Trâu Chiêu thâm than một tiếng, lòng tự nhủ vô luận như thế nào cũng không thể kéo dài được nữa rồi.

Ngay lúc hần đang muốn mở miệng đáp ứng, lại thỉnh linh thấy một đạo hắc ảnh ngang qua trên không trung.

“Hả?!”

Trâu Ngạn Khoát kinh hãi, vội vàng quay đầu kiểm tra, phát hiện nhân thủ cũng không ít nữa. Lại nhìn ác tăng đối diện, lại thấy vẻ mặt gã vô cùng ngạc nhiên.

Đang lúc kinh ngạc, chợt nghe ngoài rừng truyền đến giọng nói hưng phấn của một cô bé:

“Ca ca, nhìn ta nhặt được một cái chén!”

“Ách?!”

Nghe được câu này, mọi người trong rừng như từ trong mộng tỉnh lại, nhận không được hướng trên đỉnh đầu nhìn lại —— đã thấy cái kia nguyên bản Kim Bát uy thế mười phần, từ lâu không thấy tung tích!

Đang lúc mọi người kinh nghi, lại nghe bên ngoài rừng truyền đến thanh âm của một thiếu niên mang theo uy nghiêm:

“Quỳnh Đình à, ta không phải nói với ngươi, không nên tùy tiện nhật đồ của người khác —— “

“Đặc biệt vẫn là võ bát như vậy...”

Án tìm xem hình dạng nối tiếp: Thực sự có chuyện tốt như vậy sao? Xi Phúc Chủ Bằng bay tới.

Chương thứ tư trong lửa rơi sen, không gì khác ngoài đóa hoa ngấn mệnh.

Đang lúc bầu không khí trong rừng dào u ám giăng co, ngoài rừng bỗng nhiên truyền đến hai câu nói này, nhất thời làm những người trong rừng nhìn nhau. Khác với đám người Chúc Dung Môn Trâu Chiêu, Kim Bát tăng chỉ thoáng sùng sốt một chút, liền đột nhiên bay lên, mặc cành lá, nháy mắt đã bay ra ngoài rừng.

Đi ra ngoài rừng, kim bát tăng không nhìn nữa, vừa nhìn xuống, thiếu chút nữa đem chính mình tức giận đến nổ phổi:

Đứa bé gái bị ca ca trách nhiệm chạy sang một bên, cái bát vàng bảo bối của hắn vốn đã ảm đạm không chút ánh sáng kia, giờ lại như vút bỏ giày bỏ sang một bên!

Nguyên lai tiểu nha đầu này đã quên mình nhặt được bát từ đâu.

Thấy tình hình này, Kim Bát tăng nhất thời vừa sợ vừa giận, tức giận là, mấy nam nữ không biết trời cao đất rộng này, lại không biết hàng, luôn miệng nói đem chí bảo sư môn hắn nói thành cái bát rách., Con Kim Khuyết Tỏa Hồn Bát này của sư môn không phải pháp bảo tầm thường, người bình thường muốn đến gần cũng không được. Nhưng không ngờ hôm nay lại được nó tể giữa không trung, chính là lúc uy lực cường đại nhất, bị tiểu nha đầu lai lịch bất minh này vô thanh vô tức cướp đi!

“Chẳng lẽ, mấy người này thành tâm đến quấy rối?”

Cái gọi là quan tâm thì loạn, nghi tâm lại sinh quỷ, nhìn thấy hai thiếu niên nam nữ trước mắt này cử chỉ ngôn ngữ cử chỉ, Kim Bát thiền sư lập tức đem bọn họ hướng trên Chúc Dung môn liên tưởng. Việc không nên chậm trễ, ngay lúc cô gái kia vừa đem Kim Bát đưa vào trong cỏ dại ven đường, Kim Bát tăng lập tức triệu hồi một tiếng, chỉ nghe “Vù” một tiếng, lại đem bảo bối sư môn kia tể vào giữa không trung.

Thấy Kim Bát nặng liên tục bắn ra kim quang, Kim Bát tăng lập tức dừng khí đại trảng, run run chòm râu đe dọa nói:

“Các ngươi là người phương nào? Dám đối nghịch với bản giáo?!”

Lúc này, Kim Bát tăng cũng bất chấp cái gì mà ra vẻ đạo mạo ra vẻ, dù sao, cái gọi là phong độ cao tăng, cũng chỉ có ở trước mặt đối thủ thực lực yếu hơn mình, mới có thể an tâm bảo trì.

Nghe hấn hùng hồ ép hỏi, thiếu niên thuần túy đi ngang qua sừng sốt, hơi đánh giá một chút, liền ngạc nhiên nói ra:

“Vị này không phải là Kim Bát Thượng Sư sao?”

Thì ra đã hơi mở miệng nhìn thoáng qua, đã nhận ra vị hòa thượng trước mắt đang tức đến nổ phổi này, chính là Kim Bát Thượng Sư của Tịnh Thế giáo, kẻ mở đài diễn thuyết phía tây trấn Thanh Lâm trước đó.

Chợt nghe hấn nhắc tới pháp danh của mình, Kim Bát Tăng kia càng cảnh giác, hung dữ nói:

“Đúng vậy, chính là bản tăng. Mấy người các ngươi...”

Lời nói đầy chán nản vừa nói ra được như vậy, lại bị người từ đó cắt ngang; chỉ nghe thấy tiếng hoan hô của cô bé bỗng nhiên lại vang lên:

“Ca ca, cái chén này thật sự chỉ phát sáng thôi!”

Kim Bát tăng nghe vậy cả kinh, tranh thủ thời gian đảo mắt nhìn lại —— Quả nhiên, Kim Khuyết Bát của mình vốn đang ở giữa không trung quay tròn, chẳng biết từ lúc nào đã rơi vào trong tay tiểu nữ oa nhi kia!

“Các ngươi...”

Tận mắt nhìn thấy một màn này, kim bát tăng nhân cả kinh nói không ra lời. Thấy cơ mặt hấn khẽ động, vẻ mặt cổ quái, bắt chuyện vội vàng cùng tiểu muội muội nói:

“Quỳnh Quỳnh, không thể hồ đồ. Chén này chính là pháp bảo của Kim Bát Thượng Sư.”

Cầm lấy lỗ thủng đồng bát nặng nề trong tay tiểu nữ hài nhi rồi lại âm thầm, nghe vậy liền muốn vật trở về chủ. Ngay lúc hần vừa mới tiến lên một hai bước, chợt nghe thấy sau lưng Kim Bát thiền sư truyền đến một tiếng hét to:

“Thiếu hiệp ngàn vạn lần không thể đem kim bát trả lại cho ác tăng này!”

“Hả?”

Nghe vậy dừng bước, nhìn lại phía sau kim bát tăng nhân, thấy có sáu bảy người từ trong rừng đào đi ra, hướng bên này bước nhanh tới.

Trong chốc lát, sáu, bảy nam nữ này liền đem mấy người thức tỉnh mấy người cùng kim bát tăng bao vây nhiều vòng. Chỉ nghe vị hán tử mày rậm cầm đầu hét lớn:

“Vị thiếu hiệp này, xin giữ gìn công đạo cho Chúc Dung môn chúng ta! Ác tăng của Tịnh Thế giáo này, vừa dùng tà pháp đem huynh đệ trong môn ta thu vào bát võ này!”

Người kích động nói chuyện này, chính là Vu Chúc Ngạn Ngạn Ngạn bản địa Chúc Dung môn. Vốn đã là thời khắc sơn cùng thủy tận, ai ngờ đánh ngang đánh ngang giết ra mấy vị thiếu niên hiệp sĩ pháp lực cao thâm này. Trâu Ngạn Ngạn Ngạn nhất thời giống như bắt được cọng rom cứu mạng, trong lòng nói vô luận như thế nào cũng phải nắm lấy cơ hội này đánh cược một lần. Trong lúc bất tri bất giác, đối với Kim Bát kia gã cũng đã dùng tới lời nói trước của thiếu hiệp.

Nghe hần vừa nói như vậy, một thiếu niên mặc trang phục tục gia sừng sốt một chút, hỏi:

“Chúc Dung môn? Các người là người Chúc Dung môn?”

Trâu Chiêu thấy vẻ mặt thiếu niên đầy ngạc nhiên, thì đột nhiên có chút hối hận, trong lòng tự nhủ cũng không biết thiếu niên này cùng với bản môn là bạn, đành phải dè dặt hỏi:

“Không biết thiếu hiệp đã từng nghe nói tới danh hào bỉ môn chưa...”

Ngay lúc hần thầm trách mình lỗ mãng, chợt nghe tiểu cô nương kia ngạc nhiên nói:

“Ca ca, trong này thật sự có giấu một người ở đây sao!”

“...”

Vừa dứt lời, liền thấy kim bát trong tay tiểu cô nương này đón gió nhoáng lên một cái, sau đó chỉ thấy Cao huynh đệ lúc trước bị câu vào trong bát, đột nhiên trống rỗng xuất hiện trên mặt đất bùn trước mắt, uể oải uể oải, xụi lơ như bùn.

Trâu Chiêu thấy huynh đệ được cứu, định tới nâng gã dậy nhưng không ngờ lại có người nhoáng lên, chạy tới trước mặt Cao huynh đệ, kêu lên:

“Đại thúc, người thật sự rất có bản lĩnh a, lại có thể giấu vào trong chén nhỏ như vậy, còn không được lọt ra ngoài!”

“Người có thể dạy cho ta cái bản lĩnh này không? Như vậy về sau khi Quỳnh Thố này trốn tìm, thì không cần phải bắt lại cho Đường chủ ca ca rất nhanh nữa rồi!”

Không cần phải nói, vị tiểu nha đầu thành tâm thỉnh giáo này, đúng là Tiểu Quỳnh trong Tứ Hải đường; mà sau khi nghe nàng ta thành khẩn nói chuyện, lúc này đã không chỉ có Kim Bát tăng bị đoạt pháp bảo kia ngây ra như phỗng.

Thấy tình cảnh trước mắt, bắt chuyện ho khan một tiếng, vội vàng phân phó Tuyệt Nhập Tướng kéo tiểu nha đầu kia về, sau đó liền há miệng cứng lưỡi nói với Trâu Ngạn Chiêu:

“Vị nhân huynh khách khí, ta cũng không phải là thiếu hiệp gì. Chẳng qua ta và Lệ môn chủ của người từng có duyên gặp mặt một lần, cũng coi như có chút giao tình.”

Nghe hắn vừa nói như vậy, mấy môn đồ Chúc Dung môn, khăn đỏ này, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Quỳnh Ngọc, đưa bát cho hắn.”

Thấy Kim Bát thiền sư này giam cầm người sống, bắt lời trong lòng cảm thấy bất mãn, ngữ khí trở nên không khách khí như vậy. Bát quá hiện tại cũng không biết bên trong ra sao, không biết hai bên này ai không phải ai.

Nghe ca ca dặn dò, tiểu nữ oa nhi liền ngoan ngoãn đem bát trả lại cho Kim Bát tăng.

Tiếp nhận pháp bảo, vị thượng sư của Tịnh Thế giáo này như rơi tang, cũng không còn hứng thú với những suy nghĩ khác. Lúc này trong mắt tăng nhân kim bát, bình hòa với thiếu niên cũng được, nữ tử lạnh lùng cũng thế. Trước mắt chỉ có người này vẻ mặt cười hì hì, xem ra tiểu thiếu nữ ngây thơ vô tà, mới là đáng sợ nhất. Thử nghĩ, hiện tại trong số các cao thủ đã biết trên đời này, có ai có thể dưới sự cảnh giới của mình, vẫn như vào chốn không người, tay không nắm lấy Tỏa Hồn Bát kia?

Tình thế đột biến, dù là Kim Khuyết pháp sư này từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, giờ phút này cũng chỉ biết lẳng lặng rời đi. Lúc rời đi, có một hai tiếng nói đang truyền vào trong tai hắn:

“Chẳng hay pháp hiệu hiệp nghĩa của tiểu nữ là gì? Không thể tưởng được lại có pháp lực như vậy, phát tay một cái đã dọa lui tên hòa thượng không ai bì nổi kia!”

“Ha ha, Trâu huynh nói đùa.”

Chính là thiếu niên kia trả lời thay cho tiểu nữ hiệp:

“Quỳnh Hằng tiểu muội muội, cũng chỉ năm trước mới nói chuyện với ta thôi, kỳ thật ta cũng không biết nàng học được những công phu cổ quái này từ chỗ nào...”

Lời nói thật của Tứ Hải đường chủ, ngay cả một chữ cũng không lọt vào tai lão Thuận Phong, dụng tâm lắng nghe Kim Bát tăng nhân. Lão tăng gia công cộng tính toán, nghe được câu này khẽ gật đầu, sau đó liền bước nhanh, chạy về phía tổng đàn của Tịnh Thế giáo Dương Sơn.

Cùng lúc đó, mấy người bắt chuyện cũng bị bọn Trâu Ngạn Ngạn như trân bảo nghênh đón phân đường Chúc Dung môn Dương Sơn. Phân chủ khách ngồi xuống, dâng hương thơm thoang thoang. Trâu Ngạn Chiêu liền đi thẳng vào vấn đề, kể rõ tình hình xung đột vừa rồi:

“Không dối gạt Trương thiếu hiệp nói, tên tà giáo Tịnh Thế kia sớm đã có lòng thâm tóm giáo ta. Hơn mười ngày trước, đám người của Tịnh Thế giáo đến hạ chiến thư, nói rằng muốn lấy ba trận so đấu thắng bại, lấy quyết môn phái thuộc về ai; nếu

không đồng ý thì phải dùng vũ lực mạnh mẽ càn quét tất cả các giáo môn khác của huyện Dương Sơn...”

Lại không kể rõ nguyên do Chúc Dung môn kẻ tình cùng mấy vị khách quý xa xôi; ngay chạng vạng ngày đó, lúc ráng chiều mới nhô lên, đặt ở tổng đàn tổng đàn của Tịnh Thế giáo Dương Sơn huyện, liền nghênh đón người đại biểu cho các giáo môn khác của huyện Dương Sơn trả lời.

Nghe được thủ hạ tin đồ thủ môn bẩm báo, hán tử mặt đỏ đứng bên cạnh Kim Bát tăng liền vui vẻ nói:

“Ha ha! Tục nhân ngu ngốc kia kéo dài lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu đáp ứng rồi!”

Thấy hán cao hứng, Kim Bát Tăng lạnh nhạt cười nói:

“La hiền sư, bọn họ hiện nay đáp ứng sảng khoái như vậy, đơn giản là mời cường viện mà thôi.”

Nói chuyện, hán liền mời người trả lại sách tiến vào. Lúc này, vị này là thầy dạy giáo chủ đạo của Tịnh Thế giáo, Thủy Hưng quận, nặng lại khôi phục bộ dáng một phái cao tăng, vẻ mặt trấn định tự nhiên, nhìn không ra buổi chiều còn ăn một hồi bại trận.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hán, sau khi mở hồi thiếp của người tới đưa ra, liền thấy danh tính của ba người ứng chiến kia rõ ràng viết:

Trương Thái Huyền mở miệng, còn giặc Tuyết thì vào, Trương Quỳnh Huyền.

“Ồ? Mấy người này làm sao ta chưa từng nghe nói qua? Thật sự là mấy môn phái các ngươi sao?”

La hiền sư vẻ mặt hung ác kia nhìn lại, liền sinh hoài nghi. Còn chưa chờ người tới trả lời nghi vấn của hán, kim bát tăng nhân ngồi chính giữa trên ghế chạm hoa bàn long ỷ liền chậm rãi nói:

“Tiểu huynh đệ, mấy người tham gia cuộc chiến này có phải buổi chiều mới đến quý môn phái hay không?”

Nghe hẳn hỏi, người hạ sách kia hình như đã sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang đáp:

“Thượng sư dự liệu không kém, mấy người thiếu hiệp này, chính là buổi chiều hôm nay mới đến phân đường Chúc Dung môn Chúc Dung môn bản phái. Chẳng qua, tuy bọn họ mới đến, nhưng lại có quan hệ sâu xa với bốn môn.”

“Ồ? Có quan hệ gì?”

Lão tăng râu tóc bạc trắng nhú mày, vẻ mặt mỉm cười, giống như chỉ là mang theo chút tò mò tùy tiện hỏi. Nghe hẳn hỏi, người đưa sách không dám chậm trễ, nhanh chóng đem lời nói rõ ràng từng câu từng chữ của Trâu Vu Chúc trước đó:

“Bẩm lão thiền sư, là như vậy, mấy tháng trước ta giáo chủ Lệ môn từng nhanh chóng lệnh môn đồ trong giáo, nói là giáo chúng ta lại có môn chủ ra tín lệnh mới. Nếu thấy tín lệnh này, thì giống như gặp giáo chủ đích thân tới. Mà trên thiếp nhận vị Trương Quỳnh Trinh Trương hiệp này, chính là người mang theo hai quyển tín lệnh chí tôn của Chúc Dung môn. Lão nhân gia ngài đang đúng lúc tuần tra đến huyện Dương Sơn ta, nghe nói trong môn có chuyện, vì thế liền tới thay chúng ta xuất đầu.”

“A, thì ra là thế. Vị Trương Quỳnh Uyên nữ hiệp này, có phải tuổi còn rất nhỏ không?”

Tuy rằng trước đó đã nghe qua những lời nói của thiếu niên, nhưng tăng Kim Bát tinh tế như pha, vẫn phải xác nhận một chút.

“Đúng vậy.”

Nghe được câu này xác nhận chắc chắn, Kim Bát Thượng Sư như ứng chứng một chuyện khó giải trong lòng, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, triển khai nếp nhăn đường vân trên mặt, lấy ra một tấm thiếp vàng đỏ thắm, viết gập một hồi, viết hồi thiếp, sau đó liền giao cho người tới, mỉm cười nói:

“Đây là hồi thiếp, vất vả người rồi. Sau hai ngày, Tịnh Thế giáo ta phong Như Hối, La Tử Minh, Kim Khuyết tăng ba người, sẽ ở dưới đông Tùng sơn Dương Sơn thành, theo thứ tự thỉnh giáo ba vị cao nhân quý môn.”

“Được, ta sẽ chuyển lời rõ ràng.”

Nhìn đệ tử Chúc Dung môn vòng qua Ảnh Bích, hán tử mặt đỏ La Tử Minh vội vàng đem lời nói nghẹn ở trong bụng hỏi:

“Kim Khuyết Thượng Sư, Trương Quỳnh Uyển như môn chủ đích thân tới kia, thật là một bé gái?”

“Đúng vậy.”

“... Thật sự sao? Không phải là cháu ngoại môn chủ gì đó của Chúc Dung môn chứ? Ăn trộm lấy ra lệnh bài Giáo chủ để vui vẻ.”

“Không phải.”

Kim Bát Tăng lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Trương Quỳnh Đình này, buổi chiều lão nạp từng giao thủ một chút với nàng, phát hiện pháp lực của nàng cao đến mức khó có thể tưởng tượng!”

“... Không phải chứ?!”

Địa vị trong Tịnh Thế giáo có chút thấp hơn thượng sư là hiền sư La Tử Minh, nghe vậy kinh ngạc, nhất thời thiếu chút nữa cho là vừa rồi là mình thất thần nghe lầm. Nghe thượng sư nói quá lời, hán tử mặt đen vốn luôn im lặng ở bên cạnh, cũng nhin không được xen vào nói:

“Kim Khuyết Thượng Sư, những lời ngươi vừa nói là thật sao? So đấu quyết đoán thắng, kéo dài chuyện nhìn sự người tài ba, liên quan đến thánh nghiệp của bản giáo, cũng không thể tùy tiện nói đùa.”

Nghe vị Phong Như Hối, vị ít lời ít nói này Phong hiền sư cũng đến chất vấn, Kim Bát tăng liền mỉm cười, thông dong giải thích:

“Hai vị, lão nạp chưa từng kinh ngạc với các ngươi? Trương Quỳnh Thước này, đúng là công lực phi phàm, xa xa không phải ta và ngươi có thể với. Biết được điểm ấy, nguyên bản ta cũng kỳ quái giống các ngươi., Nói đến khi nào lại đột nhiên toát ra một cao thủ hiếm thấy như vậy. Cho đến vừa rồi, mới biết ngọn nguồn trung nguyên —— thì ra nữ đồng nho nhỏ

này lại nắm giữ tín vật môn chủ Chúc Dung môn, hiển nhiên lai lịch không nhỏ; lấy điều này để suy ra, nàng có pháp lực như thế, cũng không phải là chuyện không thể lý giải.”

Nói đến chỗ này, Tịnh Thế giáo sư lâu năm sóng gió ngược lại có chút trầm ngâm:

“Quái lạ, theo bản tăng thấy, dù là Giáo chủ Chúc Dung môn Lệ Dương Nha kia cũng chưa chắc đã có công lực như vậy...”

Nhìn thấy vị Kim Bát tăng xưa nay mưu mô sâu sắc kiến thức phi phàm này, lại càng tôn sùng đối thủ như thế, La Tử Minh Phong Như Hối không khỏi nhất thời mặt vàng như đất, hoảng loạn hỏi:

“Chiếu theo sư phụ nói như vậy, chẳng lẽ trận đấu này ta thua chắc rồi?!”

“Ha, cũng chưa chắc!”

Thấy hai người lo lắng, Kim Bát tăng lại không chút hoang mang, cười ha ha một tiếng, sau lưng đã có kế hoạch nói:

“Hai vị hiền sư không cần lo lắng. Việc này tuy đã xảy ra biến hóa, nhưng vẫn còn trong tranh của ta. Nên biết, thi đấu này tổng cộng có ba trận, phải do ba người khác nhau tham gia, vượt qua hai trận mới được coi là thắng. Bởi vậy, mặc dù Trương Quỳnh Thiển chúng ta đều không phải là đối thủ của nàng, nhưng bản tăng đã lưu ý đến hai người đi theo nàng, tựa hồ quen biết nàng cũng không lâu, lai lịch hẳn là bất đồng.”

Nói đến chỗ này, Kim Bát Tăng lấy ngón tay điểm mẫu lên bàn trà trước mặt, trầm giọng nói ra:

“Lão nạp coi như là người thức vô số; hôm nay chứng kiến Trương Khai Khai, tuy rằng trên người đeo kiếm, nhưng lấy lão nạp đứng nhìn, hầu như nhìn không ra thân hấn có pháp lực thuộc tính nào. Tình hình như vậy có hai loại khả năng, một là công pháp người này đã đạt đến cảnh giới Tiên Nhân phi thăng., Phải biết rằng chỉ có đủ ngũ hành, đạt đến hóa cảnh, mới có thể che dấu pháp lực thuộc tính của mình như nước trong sáng. Mà một khả năng còn lại, chính là người này xác thực không có nhiều pháp lực, chỉ biết nghịch một ít kiếm thuật.”

Nói đến chỗ này, Kim Bát tăng vẽ mặt cổ quái ý cười, hướng về phía Phong Như Hối ở bên trái án hỏi:

“Phong huynh đệ, người nói xem, đối với một thiếu niên chưa hành lễ, làm gì có khả năng này?”

Nhìn trên khuôn mặt u tối của Phong Như Hối lộ ra vẻ tươi cười, Kim Bát tăng liền không hỏi nữa, chỉ cười nói:

“Bởi vậy, lời này xin thức tỉnh, liền giao cho Phong huynh đệ người thanh “Toái Tinh Trảm Hồn Dao” này.”

Sau đó, hắn lại di chuyển ngón tay phát bài viết, nói với La Tử Minh:

“Cái tên Khấu Tuyết này thích hợp với cô nương, sẽ đến lượt cô nương “Hỏa Ảnh Diêm La” này của cô.”

“Ồ? Vì sao lại để cho ta cùng nàng đối chiến?”

La Tử Minh tên “Hỏa Ảnh Diêm La”, thấy Kim Bát tăng an bài vẽ mặt tự tin, ngược lại làm cho hắn có chút mờ mịt. Thấy hắn mê hoặc, Kim Bát tăng cười ha ha, cùng hắn giải thích:

“La hiền sư, đây là bởi vì trong ba người này, trừ gương mặt xinh đẹp ra, còn lại chính là Giao Tuyết. Dựa vào sự quan sát của bản tăng hôm nay, ta nhìn ra được nữ nhân này hình như thân kiêm hàn linh thủy mộc, vừa lúc để một thân hỏa ảnh Diêm La người khắc chế - chính là tương phản, La huynh đệ vốn am hiểu kỹ thuật hỏa diễm nghiệp hỏa., Mấy ngày nay lại đạt tới cảnh giới hiếm thấy trên tam hoa tụ đỉnh, Thủy Mộc pháp sư này của nàng gặp được hỏa ảnh Diêm La người, còn không được băng tiêu mộc đốt? —— mà ta, phải đi đối phó Trương Quỳnh Bằng kia; tuy bản tăng biết tất bại, nhưng an bài như vậy, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể thắng được một mình ta. Ba trận thắng, cuối cùng vẫn là Tịnh Thế Thần giáo ta thắng trận cá cược!”

“Thì ra là thế! Thượng sư quả nhiên tính toán không sót chỗ nào!”

Nghe hắn giải thích một phen, chư vị Tịnh Thế Giáo ở đây, tất cả đều tán thưởng Chu mật của hắn không thôi.

Bất quá, tiếng ca ngợi ngừng lại, La Tử Minh có chút khó hiểu hỏi:

“Đã như vậy, vì sao không để ta hoặc Phong huynh đi đối phó Trương Quỳnh Đình? Nên biết trong thần giáo bốn quận, thiên sư người công lực cao nhất. Sao phải chịu đựng tình thế thất bại này, vô nghĩa làm nhục danh tiếng sư phụ.”

Nghe hắn nói như vậy, Kim Bát Tăng cười nhạt một tiếng, nói:

“La huynh đệ có chỗ không biết, nếu ta có thể nhìn ra nội tình của bọn họ, bọn họ nhất định có thể phát hiện công lực của ta. Trong số ba người chúng ta, chỉ có bản tăng từng gặp mặt bọn họ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó ta. Thay vì như vậy, chi bằng để ta gánh chịu cục diện thất bại này. Còn về phần vinh nhục cá nhân, so sánh với đại nghiệp thần giáo, thật sự là không đáng nhắc tới.”

Thấy được gió tốt của thượng sư trong giáo, giáo đồ Tịnh Thế Đường lại khen ngợi một trận; mà trong lòng La Tử Minh lại càng kích động không thôi: Gần đây mình đã lập vài công huân cho giáo ta; nếu lần này lập công mới, chỉ sợ sẽ được đốc thúc làm thượng sư?

Vì vậy, ngay sau khi một mảnh tiếng tụng niệm vang lên, phía trên mặt vị “Hỏa Ảnh Diêm La” hồng quang đầy mặt này, có mấy đóa hoa màu sắc âm đậm, lại bắt đầu lượn lờ bay múa trên đỉnh đầu của hắn.

Chương thứ năm phù ảnh di động, rửa sạch ngực như tuyết.

Ngay buổi sáng ngày hôm sau khi thượng sư Kim Bát tăng của Tịnh Thế giáo xếp hàng bày binh bố trận, nghe vậy liền nhận lấy Quỳnh Tuyết, bắt đầu đi dạo khắp Dương Sơn huyện thành.

Phong cách phố chợ của huyện Dương Sơn không khác biệt lắm so với trấn Thanh Lâm, rất nhiều phong tình của Miêu Dao. Trên quây hàng trên phố, trang sức hoa văn bản xứ Dao gia rực rỡ muôn màu, khắp nơi đều có thể thấy được đồ văn vẽ xiêm y năm màu độc đáo. Mỗi khi đến một quây hàng, Tiểu Quỳnh Quỳnh Tỳ thỉnh thoảng cầm lên một trang sức nhỏ, hưng phấn đưa cho tỷ tỷ của nàng đánh giá như tuyết. Nhìn cô bé vô ưu vô lự này, trên mặt liền thường hiện ra vẻ tươi cười.

Chỉ là, mỉm cười, chỉ cần nhớ tới tối hôm qua cùng Vu giáo Chúc Dung, Chúc Ngạn Ngạn Ngạn, khăn đỏ đối đáp với Thạch Ngọc Anh, hẳn sẽ có chút không vui nổi. Thì ra, trải qua lửa lớn ở miếu thần sơn tối hôm trước., Cùng với một ít chuyện nhìn thấy hai ngày qua, nghe vậy trong lòng liền nổi lên nghi ngờ đối với Tịnh Thế giáo, quyết định lưu tâm hỏi thăm một chút tin tức về phương diện này. Vì tránh cho trước khi vào làm chủ mà sinh ra hiểu lầm, hoặc là vì hiềm khích của giáo môn mà để cho bọn người Trâu Ngạn Chiêu có lời nói không thật, khi hỏi thăm liền nhiều hơn chú ý trong lời nói, tận lực chỉ là nói bóng nói gió mà hỏi.

Kết quả của việc đi vòng hỏi thăm này, cuối cùng khiến cho vị đường chủ Thượng thiếu niên Thượng Thanh này xác định, đêm hôm sau ở miếu Thần Sơn, còn có lửa lớn ở miếu Dương Dương Long Vương hơn nửa tháng trước, đều là do hiền sư La Tử của Tịnh Thế giáo Dương Sơn làm ra.

Hóa ra, từ sau khi Tịnh Thế giáo quật khởi, giáo phái như Chúc Dung môn cô độc ở địa phương, đối mặt thế lực hùng hổ bức người của Tịnh Thế giáo, thật sự không thể ngăn cản. Vì vậy trải qua một phen hợp kế, đám người Trâu Ngạn Chiêu

thường xuyên dùng chút môn đồ cơ linh bản bản bản địa, lưu ý nhìn kỹ việc xấu của Tịnh Thế giáo, muốn nắm nhược điểm của bọn họ, sau đó lại thông qua quan phủ lật đổ bọn họ.

Kết quả, sau vài phen cố gắng, bọn họ còn phải điều tra ra một ít dấu vết để lại, cho thấy gần đây ở Dương Sơn, một ít hoạ hoạn bị bỏng chết người trên thế giới của Nghệ Dương Dương, đều không thoát khỏi liên quan tới hoạ ảnh Diêm La của Tịnh Thế giáo. Mặt khác còn để cho bọn họ tìm hiểu, Tịnh Thế giáo là một nhân vật thủ lĩnh khác của bản quận “Trảm Hồn Dao”, Đoàn Như Hồi”, Không ngờ lén lút bắt cóc Đồng Anh. Tuy những chuyện xấu bọn họ làm có chút bí ẩn, nhưng dù sao mấy người này ý vào một thân bản lĩnh, mắt cao hơn đỉnh đầu, căn bản không đem những người khác để vào mắt; ai ngờ, vừa hay bị những nhân vật địa đầu xà giáo thức địa phương dò xét không rời tám chín phần mười.

“ ... ”

Tuy nhiên, tuy rằng thám minh mặt ngoài khuyên người làm việc thiện, nhưng lại ngầm làm hoạt động như vậy, ngược lại khiến cho mấy người Trâu Ngạn Chiêu không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bọn họ lo lắng, một khi báo quan không thành, ngược lại sẽ bị giáo đồ Tịnh Thế hung cực ác dùng tới hành động cực đoan. Nguyên nhân chính là như vậy, đối mặt với sự khiêu chiến đánh cược của Tịnh Thế giáo, mấy ngày nay bọn họ chỉ dám kéo dài chờ viện binh mà không dám cự tuyệt rõ ràng.

Sau một phen xem xét, lại thấy mấy người Trâu Chiêu và Tiêu Chiêu cùng nhau kính sợ tiểu Quỳnh Công cầm Chu Tước Thần Nhận, nên khi nghe được lời ấy trong lòng liền phán đoán bọn họ không ngoa. Sau khi biết được tình do chân thật, họ nhớ tới những oan linh vô tội đã chết, vị thiếu niên Đường chủ xuất thân thấp kém này liền trở nên vô cùng tức giận, liền đáp ứng Trâu Chiêu, khiêu chiến thay bọn họ cùng tà giáo.

Đang lúc hẩn ở bên lề đường nhớ tới việc này, trên mặt không tìm được lộ ra thần sắc phẫn nộ, chợt có một người đến gần bên cạnh, nhỏ giọng nói với hắn:

“Vị tiểu công tử này, không biết đang phiền não vì ai?”

Chợt nghe lời này, bắt chuyện quay mặt lại nhìn, phát hiện có một hán tử thô lỗ mặc quần áo màu xanh đen, vẻ mặt thần bí đang nhìn hắn. Thấy hắn chờ mình đáp lời, thiếu niên tâm tình không tốt cũng chỉ biết gật đầu trả lời:

“Vị đại thúc này, người làm sao biết?”

“Ha ha không dối gạt tiểu ca nói, tại hạ thuở nhỏ được minh sư chỉ điểm, am hiểu lai lịch; người khác suy nghĩ như thế nào, ta vừa nhìn liền biết.”

“Thì ra là thế.”

Nghe xong câu trả lời, bắt chuyện lại quay đầu, nhìn xem đám Quỳnh Huy có chọn trang sức nào không. Thấy hắn có vẻ thiếu hứng thú, hán tử kia vội vàng đi thẳng vào vấn đề:

“Tiểu huynh đệ, thật ra ta là truyền nhân đời thứ tám trong bí thuật giang hồ “Quỷ Vương Chú”. Nếu người có người thông hận, lại không tiện ra tay, vậy người có thể bỏ ra hai đồng tiền, để ta thay người nguyên rửa hắn, tuyệt đối không lưu lại một chút dấu vết nào!”

Nghe hắn nói như vậy, thiếu niên trầm ngâm một chút, dường như có chút hứng thú, quay mặt lại thấp giọng hỏi:

“Có hiệu quả thật không?”

“Đương nhiên!”

“Được! Người thờ phụng Tịnh Thế Giáo sao?”

“Không tin. Ta chỉ tin Quỷ Vương.”

Vẻ mặt hán tử áo đen vui mừng, đối đáp như dòng; xem ra việc buôn bán của hắn cuối cùng cũng sắp khai trương, lại nghe thiếu niên trước mặt hỏi:

“Giá tiền như thế nào?”

“Điều này thì phải xem người muốn người bị chùy, nhận phải báo ứng thế nào rồi.”

“Nếu muốn bọn hắn chết thì sao?”

Chợt nghe thiếu niên trước mặt bình thản, đột nhiên nói ra lời hung ác như vậy, tuy thanh âm rất thấp, nhưng vẫn làm người

giang hồ này hoảng sợ. Kinh ngạc, hắn mới khôi phục lại thần sắc, trả lời:

“Cái này thì hơi đắt.”

“Đắt thế nào?”

“Một vị bốn mươi văn tiền.”

“Hoàn hảo. Ta cho ngươi một lượng bạc, ngươi liền thay ta thi chú, nguyện rửa tất cả giáo đồ Tịnh Thế giáo bản quận phạm phải mạng người, đều không được chết tử tế, mau chóng nhận báo ứng.”

“Khách quan, ngài thật biết trả giá!”

Nghe được lời của thiếu niên, truyền nhân “Quỷ Vương chú” này mở trừng hai mắt, thấp giọng đáp:

“Được, thành giao!”

Tiếp nhận một đỉnh bạc mà hắn đưa, cân nhắc một chút, lại cắn trong răng, hán tử này mặt mày vui vẻ cười nói:

“Công tử, sao ngài không thêm một lượng bạc nữa? Ta có thể thay ngài nguyện rửa ác nhân mấy quận huyện thêm một lần nữa.”

Nhìn ra được, hán tử này sinh ý không cao lắm, rất muốn kiếm nhiều từ trên người thiếu niên có tinh thần chính nghĩa rất hào phóng này, lại kiếm thêm chút ngân lượng. Lại nghe hắn dứt khoát lưu loát từ chối nói:

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Ta sợ pháp lực của ngươi không đủ.”

Dứt lời, thiếu niên trước mắt liền quay đầu lại, chuyên tâm xem nữ tử của hắn chọn lọc phục sức, không trả lời. Thấy đã tỉnh, hán tử kia cũng chỉ có thể ngượng ngùng mà lui, lại đi tìm người khác để ý.

Đợi hắn đi xa, giặc Tuyết liền buông dây chuyền trong tay ra, nghi vấn nói:

“Đường chủ, nguyên rửa chi thuật này thật sự có tác dụng sao?”

Nghe nàng hỏi, thiếu niên nháy mắt cười nói:

“Ha, phỏng chừng không có hiệu quả. Bất quá vạn nhất hữu dụng, ta sẽ dùng một lượng bạc trừng gian trừ ác, chẳng phải mười phần tiện nghi sao! Huống hồ,”

Bắt chuyện, chuyển đề tài, nghiêm túc nói:

“Ta thấy hán tử này mặt lộ vẻ đói khổ, nghĩ đã mấy ngày chưa ăn no. Xem ở trên mặt tốt xấu của hắn cũng coi như là làm kinh doanh kiếm tiền, ta liền thừa dịp có tiền, chu tể hắn một cái.”

“A ặc ặc “

Trong hai ngày này, bắt chuyện cùng nhị nữ ở trong phân đường Chúc Dung môn Dương Sơn. Ngày mai, bọn họ sẽ thi đấu với Tịnh Thế giáo.

Buổi tối một ngày nọ, sau khi thông báo tắm rửa xong, hắn quay lại phòng, bắt đầu cân nhắc việc thi đấu ngày mai. Suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể tĩnh được, liền đi tới hậu viện, cầm Dao Quang thần kiếm, dựa theo kiếm thuật mà Quý lão tiên sinh truyền thụ năm xưa, bắt đầu chậm rãi vũ động dưới ánh trăng.

Bởi vì đã tắm qua, bắt chuyện đem kiếm vũ rất chậm. Năm đó Quý lão học nghiên cứu kiếm thuật cho hắn bộ kiếm thuật này, mục đích chỉ là cường thân kiện thể, không phải cái gì chân chính đấu thuật, kiếm chiêu vốn đã không phải rất nhanh.

Trong lúc hắn múa kiếm trong viện, Quỳnh Đình Tuyết, hai nàng ở trong viện chính là con gỗ lim to lớn tắm trong thùng.

Giờ phút này, giữa hai vị đi vào tắm, trên mặt nước đang lơ lửng cánh hoa hương phiến trắng nõn, bị nhiệt lực hun khiến hương thơm ngào ngạt bên trong vườn hoa đều bị bốc hơi, cùng hơi nước trắng sữa vờn quanh sánh. Không biết là ánh nắng hay là bị nước nóng hong khô, hai cô gái lộ ra trên da thịt trắng như tuyết, đang lộ ra vài phần màu đỏ bồng.

Bởi vì thùng tắm có chút cao lớn, hiện tại Quỳnh Huy không cần dựa vách ngồi ngược, cũng chỉ giữ được gáy tuyết còn lơ lửng ở trên mặt nước. Chính lúc nàng tuyết tỷ tỷ tỉ mỉ xoa bóp da ngọc như mỡ đông của mình, tiểu nữ nhi lại không theo quy củ tắm rửa, chỉ để ý xuyên thấu qua hơi nước mờ lung, ngơ ngác nhìn tuyết ứng, không nhúc nhích.

Một lát sau, đúng lúc giấc cướp nên tới tắm rửa giúp tiểu nữ hài nhi như thường lệ, bỗng nhiên kỳ quái nhìn thấy tiểu Quỳnh Thổ uể oải nói:

“Muyt ca ca nói không sai, Quỳnh trà thật sự còn chưa lớn lên!”

Lần đầu tiên nghe tiểu nữ oa chủ động nhắc tới chuyện thương tâm của mình, Tuyết Sách kinh dị, tranh thủ thời gian nhìn lại —— lại thấy tiểu nha đầu này cúi đầu nhìn trước ngực, sau đó lại nhìn nàng bên này, tựa hồ đang so sánh gì đó.

“Tiểu nha đầu này...”

Nhìn kỹ chỗ tiểu muội muội rơi, hai gò má Mai Hoa Tuyết Linh đỏ ửng lên.

“Tuyết Điệp tỷ tỷ.”

Đang lúc xấu hổ, lại nghe tiểu Quỳnh Thổ mở miệng gọi nàng:

“Phía người giống như hai ngọn núi nhỏ a!”

—— câu này làm cho Ngọc Nữ thẹn thùng không chịu nổi nói. Nếu có thể làm cho thiếu niên đang luyện kiếm trong viện nghe được, lão sẽ biết, vì sao năm đó chính mình cư trú duyên dáng tú mi làm ví dụ xong, lại bị nàng đẩy xuống nước. Cho đến bây giờ, mỗi khi nhớ tới tình cảnh năm đó bên hồ Lam Dương mới thấy chân dung ở ven hồ, thì vẫn không nghĩ ra làm sao thiếu nữ kia giận dữ hờn dỗi.

Tạm không đề cập tới hẳn; lại nói hai nữ trong phòng, tiểu Quỳnh Thổ đang nhìn ngực tuyết tỷ tỷ của nàng, tựa như có hai con thỏ nhỏ tuyết trắng khẽ rung động ở nơi đó, liền nhìn không được vươn bàn tay nhỏ bé muốn bắt lấy chúng. Ai ngờ thấy nàng gương nanh múa vuốt mà đến, tỷ tỷ của nàng lại sợ

tới mức tránh sang bên cạnh, trong miệng còn liên tục hô làm nằng không nên bướng bỉnh.

Thấy Trác Thiên né tránh, tiểu nha đầu liền mơ hồ khó hiểu hỏi:

“Tuyệt Điệp tỷ tỷ, vì sao không để cho ta bắt?”

Thấy nàng ngây thơ, lại nhớ tới nàng tuổi tác, Mai Hoa Tiên Linh đang ngượng ngùng không chịu nổi, liền cố gắng nghiêm sắc mặt, bắt đầu giống như đường chủ ca ca của tiểu nha đầu này, cho tiểu nha đầu này học tập thể tình. Chỉ có điều, so sánh với đường chủ của mình, những kiến thức mà cô bé truyền thụ cho nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không dạy.

Chỉ thấy trong hơi nước mờ lung, giặc Tuyết nên nhẹ nhàng nói:

“Quỳnh Kính muội muội, có vài chỗ không tiện để cho người khác đụng tới những nữ hài tử như chúng ta, đặc biệt là không thể để cho nam tử chạm vào...”

Nghe Hồn Tuyết nhẹ nhàng kể lại, mặc dù Tiểu Quỳnh Côn Bằng cái hiểu cái không, nhưng hai mắt vẫn tròn tròn, cực kỳ nghiêm túc lắng nghe.

Qua hồi lâu, các thụ nghiệp đặc thù mới hoàn thành, lau khô thân thể, mặc quần áo sạch sẽ, giặc Tuyết nên vén quần áo của hai nàng lên, còn có những lời đã nói lúc trước thay quần áo, cùng Tiểu Quỳnh Thước đi ra ngoài.

Thấy hai người đi ra, bắt chuyện liền dừng kiếm vũ, đi qua cười nói:

“Tuyệt Điệp, hôm nay các người tắm lâu như vậy a.”

“Quỳnh Quỳnh, bây giờ mái tóc của nàng rất là dễ chịu! Đến đây, để ca ca sờ sờ.”

Nói xong, vị đường chủ ca ca này liền phải như ngày thường, đi vuốt ve tóc đen con gái nhỏ sơ sài. Nhưng không ngờ, lúc này mới đợi hần vươn tay ra, cô bé kia lại như con hươu nhỏ thoáng cái nhảy sang bên cạnh, hai tay che ở trước ngực kinh hoàng kêu lên:

“Hu hu hu, ca ca đừng đừng ta đến nơi này!”

“Hả?”

Chợt thấy Tiểu Quỳnh Thước phản ứng khác hẳn lúc bình thường, nghe vậy lập tức ngạc nhiên:

“Tiểu nha đầu này lại suy nghĩ cái ý niệm cổ quái gì vậy? Thường ngày không phải rất thích nhất là để ta vuốt ve tóc của nàng sao?”

Lắc đầu, Tứ Hải đường chủ vẻ mặt khó hiểu liền quay người đi ra ngoài, chuẩn bị tiếp tục luyện kiếm thuật của hắn. Ai ngờ, thấy hắn đi rồi, phía sau hắn lại truyền đến một tiếng kêu khẩn thiết:

“Ai da, ca ca! Vì sao không để ý tới Quỳnh Huy?”

Thấy ca ca phải đi, tiểu nha đầu này nóng lòng phung phí kiến thức mới học này, lại vội vàng xông tới, khúc mắc đứng bên cạnh ca ca, ngửa mặt nói:

“Hi hi ca ca kể cho Quỳnh Huyền nghe một chút, ngày mai nên đánh hòa thượng xấu kia như thế nào đây?”

... Ngay lúc bọn họ đang cười đùa, lại không biết trong bóng tối ngoài tường vậy có một người đang mượn bóng đêm lặng lẽ bỏ chạy.

Không bao lâu sau, trong một gian phòng nhỏ của tông đàn Tịnh Thế giáo, vị Kim Bát Thượng Sư vừa nghe bẩm báo kia, đang lâm vào trầm tư thật lâu:

“... Quả nhiên không ngoài dự đoán, thiếu niên kia kiếm pháp bình thường, cũng không đáng để lo. Thực sự đáng sợ, vẫn là Trương Quỳnh Điệp bên ngoài nữ đồng kia. Trước khi đại chiến, nàng vẫn là bộ dáng du hí nhân gian này, tất nhiên cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay!”

Nghĩ tới đây, kim bát tăng đột nhiên nghĩ đến một khả năng:

“Vạn nhất, vạn nhất trong hai trận trước, La Tử Minh vô ý thua bị tên giặc Tuyệt kia, vậy chẳng phải mình nhất định phải tỷ thí cùng vị kia sâu không lường được? Mà quy củ đánh

cược này, lại bất luận sinh tử, chỉ để ý thắng thua - vậy phải làm sao bây giờ?!”

Thật sự là ngàn vạn suy nghĩ, duy chỉ có suy tính bỏ sót một điều này; hiện tại nghĩ đến, vị này tính toán như ý, cho rằng hoàn toàn không cần đến Tịnh Thế giáo của mình, cái kia đầu trục liền toát mồ hôi lạnh.

“Ai, thực sự là mua dây buộc mình!”

Nghĩ đến cái quy củ chết tiệt sinh tử do trời sanh, vẫn là lúc trước tự tay mình định ra, kim bát tăng không khỏi hô to xúi quẩy. Bất quá, sự tình chuẩn bị bức này há có thể làm khó được hắn? Con mắt khế chuyên, kim bát tăng tức trí đa mưu lại nổi lên trong lòng:

“Ồ, cứ làm như vậy đi; đệ nhất ngày mai, trận thứ hai thi đấu, bất luận thế nào cũng phải bảo đảm như vận rủi, La Tử Minh nắm chắc thắng quyền!”

Ngay lúc hắn hạ quyết tâm, ngoài cửa sổ Hiên Nguyệt Ảnh dờn qua, một mảng hắc ám, vừa vắn bóng đêm đậm đặc.

Ấn tim xem hình dạng liên tiếp một chút: Tiên cử: Anh hùng khánh lang chính là anh hùng vô địch bề nghẽ...

Chương thứ sáu, nung nấu nước ầm, kích sát cơ với Lâm Thiên Thiên.

Khi trên bầu trời Đông vừa mới lộ ra nhất tuyến trắng bạc, phân đường huyện Dương Sơn của Chúc Dung môn cũng đã sôi trào lên.

Liên quan đến tồn vong của môn phái, liên quan đến niềm tin va chạm, toàn thể trong phân đường đều tâm thần không yên. Sáng sớm, không cần phân đường Vu chúc Trâu Ngạn Chiêu chào hỏi, toàn bộ môn đồ tín ngưỡng đại thần của Chúc Dung cũng đã dậy, vì tranh đấu hôm nay nghiêm túc làm nội tình chuẩn bị riêng của mình.

Không lâu sau, huyện Dương Sơn khác gặp phải cục diện thôn tính, cũng hầu như đều là dốc toàn bộ lực lượng, tề tụ đến đường khẩu của Chúc Dung môn.

Những giáo đồ các phái này thường ngày cũng không thường xuyên tụ tập lại, bởi vì cùng một cục diện vây khốn, liền không có nhìn thấy bất cứ môn phái gì. Những nam nữ xa lạ này sau khi chào hỏi vài câu, liền trở nên quen thuộc. Hiện tại còn là thời điểm bắt đầu từ giờ Mão, những đệ tử môn phái này, hoặc là ngồi ở sảnh đường, hoặc là ngồi xỏm bên tường viện, tất cả đều khẩn trương dò hỏi, hôm nay thay bọn họ xuất đầu ba thiếu niên nam nữ, công phu rốt cuộc thế nào.

So sánh với không khí khẩn trương bất an ở tiền viện, hậu viện Chúc Dung môn hậu viện, lại là một phái yên tĩnh. Chưa đến giờ, bất luận kẻ nào cũng không dám quấy nhiễu giấc ngủ của mấy vị khách quý này. Bất quá, lúc này đã tỉnh lại, đang ở trong suối nước trong viện múc chút nước lạnh rửa mặt. Qua một lát, cánh cửa vang động một trận, tên giặc Tuyết kia đang dẫn tiểu Quỳnh Thuần đang ngủ say, cũng đến bên hồ nước rửa mặt.

Nhìn tiểu muội muội nửa tỉnh nửa mê, vẫn phải dùng sức lau mắt, nói gì đó không khỏi nghĩ tới việc thi đấu hôm nay. Đối

mặt với trận đấu chưa biết này, hấn hiện tại rất khản trương, không có nắm chắc. Nghĩ ngợi lung tung một hồi, trong lòng hấn bắt đầu nhớ lại trước đây mình đã từng trải qua mấy lần tranh đấu, kỳ vọng có thể từ đó rút ra chút ít kinh nghiệm.

Nghĩ tới nghĩ lui, thiếu niên đột nhiên phát hiện một vấn đề mà trước kia mình chưa bao giờ nghĩ tới: Tựa hồ từ sau khi lên La Phù Sơn, chính mình lại cùng người khác tranh đấu, liền hầu như không đi qua bằng môn tà đạo gì đó nữa.

“Ừm, có lẽ bây giờ mình cũng có chút bản lĩnh?”

Mặc dù tìm được một lời giải thích có khả năng, nhưng trong lòng vị đường chủ Thượng Thanh này lại mơ hồ cảm giác, dường như mình vô cùng hoài niệm những hành động bằng môn tả đạo năm đó: Giả dạng phỉ nhân, ngầm tróc nã ban đầu, uy hiếp huyện quan, thừa dịp ban đêm đe dọa ác đồ.

“Ha ha, hiện tại coi như ta cải tà quy chánh a!”

Đang lúc hấn vui đùa với mình, hai cô gái kia cũng đã rửa mặt xong, bắt đầu lau mặt nước bên dòng suối, sửa sang lại trang điểm và búi tóc. Nhìn hai cô gái hồn nhiên như không có chuyện gì, đường chủ Tứ Hải các nàng liền đi lại, mở miệng nghiêm túc nói:

“Tuyệt, Quỳnh Huyền, các ngươi nghe cho kỹ: Trận tỷ thí hôm nay, không thể so với bình thường, nghe nói tử thương do mệnh, sinh tử do thiên, nói trắng ra là chết không công, đáng đời; như vậy, ta không được khinh thường chút nào!”

“Ừm” “Ừm...”

Hai tiếng trả lời lần lượt, chỉ có điều một người lãnh đạm bình tĩnh, người còn lại thì mơ mơ màng màng. Thấy các nàng đồng ý, Tứ Hải đường chủ hài lòng gật gật đầu, lại tiếp tục nói:

“Kỳ thật, nếu chỉ bị thương, thì cũng thôi, dù sao tuyệt thích hái thảo dược; ừm, nếu thật sự không được thì phải liều mấy đồng tiền thảo dược, đường chủ nhà ngươi hiện tại cũng bỏ ra nổi. Chẳng qua là.”

Nói đến đây, Trương đường chủ chuyển chủ đề, trình trọng dẫn dò:

“Vạn nhất, ví dụ như lúc tỷ đấu với người, đánh nhau lại có nguy hiểm đến tính mạng, ta đây ngàn vạn lần không thể chần chờ, tuyệt thích hợp người và ta lập tức xông lên cứu viện. Đương nhiên, Quỳnh Quỳnh muội muội, nếu tỷ tỷ của người thân hãm trong hung hiểm, hai ta cũng phải xông lên cứu nàng!”

“Ừm! Biết rồi “

Hai cô bé này lại một lần nữa không chút do dự đồng ý. Hai nha đầu xinh đẹp trong Tứ Hải đường này, không nghĩ tới Đường chủ mình lần này phân phó, vậy mà còn rất không hợp đạo nghĩa.

Đúng lúc nàng mở miệng nói xong liền yên tâm rời đi, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng hỏi giòn tan như sữa:

“Đường chủ ca ca, vạn nhất người cũng đánh không lại, chúng ta cũng phải cứu chứ?”

“Cái này...”

Trương đường chủ hơi trầm ngâm, liền quay mặt uy nghiêm trả lời:

“Nhất định phải cứu!!!”

Vào giờ Mão, đã thức tỉnh Quỳnh Tuyết nên ba người chuẩn bị chỉnh trang xong, liền cùng với bốn người Trâu Chiêu chính thức xuất phát.

Ngọn tùng núi ngoài thành Đông huyện Dương Sơn, mặc dù vừa ra khỏi cửa thành là có thể thấy được, nhưng nếu muốn đi đến, còn cần hơn nửa canh giờ. Lúc này, ba người Tứ Hải Đường đang thừa cơ ở chỗ cước lực Chúc Dung môn tìm được, bắt chuyện cùng Quỳnh Loan hợp nhất câu, Tuyết Nghi thì nghiêng người ngồi trên một con ngựa khác. Ba người này ở dưới yên ngựa của bọn Trâu Ngạn Chiêu túm tụm, dọc theo con đường màu xanh Thương Bích đi về phía đông.

Giờ phút này, trên đỉnh đầu bọn họ, trong vạn dặm thiên khung phủ đầy đám mây u ám. Giống như vân trận liên thành, che

khuất bầu trời nắng sớm, ở trên xuân đã xanh biếc trước mắt chiếu xuống bóng tối cực lớn. Sắc trời xám xịt., Phảng phất như để cho xuân nhật thần phong cũng mất đi ấm áp nên có, khi thổi tới thì cảm giác mát lạnh kinh người, lại giống mang theo vài phần hàn ý lạnh lẽo xơ xác. Lúc này, chỉ có bên cạnh là ánh mắt xanh biếc nồng đậm, còn đang nhắc nhở mọi người, đây là một buổi sáng sớm của mùa xuân.

Thiếu niên đang từ từ bước đi, ngồi trên con thuyền cao chột nhìn thấy con đường phía trước, có ba vị lão nhân ngã quỵ trong bụi mù, đều giơ hai tay về phía trước, tay cầm chén cơm không nhúc nhích.

“Ồ? Sao trông quen vậy?”

Thấy ba vị lão trượng, mở miệng nói liền vội vàng đánh ngựa, đến gần rồi cẩn thận nhảy xuống ngựa nhìn, phát hiện mấy lão nhân quỳ xuống này, chính là kẻ ăn xin trong tòa sơn thần miếu kia ba ngày trước. Thấy bọn họ như vậy, nhận ra đề nghị vội vàng hỏi:

“Các vị lão trượng, các người thế nào lại trở về nơi này?”

Thấy bọn họ còn dám xuất hiện ở đây, bắt chuyện rất là kinh dị. Thấy hần hỏi, ba tên lão khát này vội vàng giơ bát trà trong tay lên, người cầm đầu run run lễ kính nói:

“Mấy người vô dụng này của ta, biết được ân công muốn đi luận võ với ác đồ, đặc biệt tới dâng nước trà tỉnh thần.”

“Thì ra là thế!”

Nghe xong lời này, tỉnh lại bừng tỉnh đại ngộ. Trong lòng bọn họ không để ý đến an nguy còn muốn dâng trà cho hần để tăng độ sắc mặt, hần vội vàng tiếp nhận chén trà, bung đến bên môi muốn uống một ngụm.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe phía sau có người hét lớn một tiếng:

“Thiếu hiệp chậm đã!”

Thì ra chính là Chúc Dung môn Trâu Ngạn Chiêu, chợt thấy người qua đường dâng trà, trong lòng sinh nghi, liền tranh thủ

thời gian mở miệng ngăn cản. Nghe hấn nhắc nhở như vậy, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng thầm nghĩ:

“Nha! Mặc kệ như thế nào, đều là ta lỗ mãng. Không tệ, mấy lão hán này xác thực là chân tình thiết ý, nhưng cũng không thể cam đoan không có ai âm thầm động tay động chân.”

Nhìn ánh mắt tha thiết của mấy lão trượng trước mắt, bắt chuyện trong lòng có chút áy náy, cẩn thận đánh giá chén trà xanh trong chén to trong tay. Nước trà lắng lơ nhẹ nhẹ, màu sắc xanh biếc sáng ngời, hương trà thoang thoảng trong mũi tỏa ra hương thơm chói mắt, có vẻ không tầm thường. Nhìn một hồi, thật sự nhìn không ra chỗ nào khác thường, mới nghe liền đem chén trà giao cho Trâu Ngạn Chiêu.

Mà vị Vu Chúc Chúc này của Chúc Dung môn, mặc dù biết chút triệu hoả pháp thuật, nhưng thật ra càng giống vị hào khách võ lâm; kiểm tra nước canh nước canh này không có độc hại, đúng là vô cùng quen thuộc. Bởi vì sự tình trọng đại, vị Trâu Vu Chúc này liền dùng cảm lấy thân thử trà, đem nước trà ở giữa răng nhọn quay lại giám thị hồi lâu, cuối cùng mới nuốt xuống, thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Không độc.”

Hỏi âm trả lại chén trà nhỏ, Trâu Chiêu bèn trả lời mấy lão hán:

“Mấy vị lão bá, xem trong chén trà này, đường nét gấp rút gấp khúc, áo choàng rộng thùng thình, hẳn là Thủy Hưng quận Trà Sư Thúc Nham a?”

“Đúng vậy! Trà ngon này chính là do lão hán dùng ngân lượng các thiếu hiệp đưa tặng, nấu thành nước trà để thiếu hiệp tinh thần, hy vọng hấn có thể đại triển thân uy, vượt qua những ác nhân kia! “

Nghe bọn họ nói như vậy, Trâu Ngạn Chiêu liền nhớ tới trận hỏa hoạn Sơn thần miếu lúc trước đã nói với y, lòng nghi ngờ lập tức tan biến, khen:

“Trương thiếu hiệp hành hiệp trượng nghĩa, mới có hành động như vậy.”

Vì vậy, sau khi khừu giác của Tiểu Quỳnh Quỳnh vốn nhảy bèn phi phàm cũng nói chén trà này không độc, sau khi tỉnh lại cảm thấy thịnh tình của những khổ nhân này, liền ngửa mặt uống cạn chén trà; đồng dạng, Quỳnh Tuyết cũng uống sạch hai chén trà còn lại.

Sau khi trải qua khúc nhạc này, bọn họ liền trọng lại lên đường; mà mấy vị ăn mày này, giống như dân chúng Dương Sơn huyện lục tục chạy tới xem náo nhiệt khác, theo bọn họ đồng loạt đi về phía Tùng Sơn.

Lại đi được một lát, mở miệng lại cảm thấy có chút không ổn:

“Quái lạ, mới uống qua trà, sao đã khát rồi?”

Nguyên lai lúc này, hẳn cảm giác cổ họng như lửa bốc khói, quả thực khát nước vô cùng.

“Chẳng lẽ...”

Tâm niệm vừa động, liền mở miệng, nhanh chóng quay đầu hỏi thăm Quỳnh Tuyết:

“Hai người các ngươi ăn không uống ngon miệng quá?”

Nghe hẳn hỏi, Quỳnh Quỳnh Tuyết nên trả lời:

“Có chút khát, nhưng cũng không quá khát.”

Nghe các nàng trả lời, bắt chuyện cũng có chút không hiểu. Đang lúc nghi hoặc, đúng lúc thấy phía trước có rừng trái cây; thăm dò được trên đường cành lá, đang dày đặc những quả quýt.

“Ha ha, vừa vặn hái lấy giải khát!”

Tuy vẫn là Mộ Xuân, nhưng nơi đây nóng bức, gãi cam Hạnh này cũng gần như thành thực. Nhanh chóng đánh ngựa qua, thăm dò lấy ra một cam Hạnh lớn nhất, lột da, muốn đem cánh hoa màu da đưa vào trong miệng.

Chỉ là, vừa mới tới bên miệng, lần này không cần người khác nhắc nhở, đã mở miệng tự mình dừng lại:

“Không đúng, quýt này cũng không thể dễ dàng nuốt được.”

Đúng lúc này, Trâu Ngạn Chiêu, Thạch Ngọc Anh cũng chạy tới cạnh hắn; thấy y chần chờ, khăn đỏ trước đó không thể thay y thử trà, người cầm đầu Thạch Ngọc Anh, nên lần này cầm lấy một miếng quýt, bóc miếng thịt Toan Nghê ra rồi đưa vào miệng.

“Rất dễ ăn.”

Còn chưa kịp tỉnh lại, Thạch Ngọc Anh đã đưa thịt quýt vào miệng. Đang lúc y khần trương, lại nghe nàng nói:

“Thỉnh Trương thiếu hiệp rộng lượng, loại quýt này không thành vấn đề.”

Nuốt thịt quýt vào bụng, Thạch hội đứng đầu liền khen:

“Thật là ngọt, nước chảy thật nhiều. Không nghĩ tới bên đường còn có hoa quả ngon như vậy! Trương thiếu hiệp đang khát nước, không ngại ném thử.”

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng lại khê động, lại nhìn cô bé thường tham ăn kia, bây giờ cũng chỉ kinh ngạc nhìn quả quýt trong tay, mở miệng liền cảm thấy có chút kỳ quặc. Vì vậy, suy nghĩ một chút, hắn liền bóp nát cánh hoa cam trong tay, sau đó khê gắt một cái lên phía trên.

Thấy thiếu niên cử động cổ quái, Thạch Ngọc Anh liền nhìn chăm chăm không chớp mắt; nhưng không ngờ vừa mới qua một lát, nàng liền nhin không được kinh hô một tiếng:

“A! Đây là ——”

Thì ra, mọi người vây quanh khán giả đều thấy rõ, lúc này trong tay thiếu niên là thịt quýt tươi mới, sau khi dính đến mấy giọt nước bọt Tinh Tử, dần dần mất đi vẻ sáng bóng, dần dần trở nên ảm đạm, rồi cuối cùng, toàn bộ cánh cam hiện ra một màu sắc tím đen dày đặc.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của cái mảnh xanh tím này, thiếu niên đường chủ đã tu luyện cả năm trong vất vô vi đạo, nhin không được mở miệng mắng:

“Hay cho tặc tử Tịnh Thế giáo, dám dùng thủ đoạn ác độc bực này phá hư ta!”

Nhìn đồng thịt quýt vút trên mặt đất, đám người Thạch Ngọc Anh, Trâu Ngạn Chiêu cũng kinh hãi, cảm hận nói:

“Tĩnh Thế giáo quả nhiên tà ác. Thật không nghĩ ra, mấy vị thượng sư hiền sư trong giáo kia, vụng trộm giở thủ đoạn đê tiện vô sỉ như vậy, ngày thường lại còn có thể giả bộ từ bi, luôn mồm an ủi người khác!”

Phần nộ qua đi, Thạch Ngọc Anh kia lại cảm thấy nghĩ không thông, liền mở miệng:

“Xin hỏi thiếu hiệp, vì sao lại nổi lên nghi ngờ đối với cam Hạnh trên cây trời sinh này? Ta mới ăn xong, nhưng cũng không có việc gì —— “

Vừa nói đến đây, Trâu Ngạn Chiêu đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, kêu lên:

“Là Trà kia?!”

“Không sai.”

Tỉnh lại, hiện tại đã khôi phục bình tĩnh, giải thích với mấy người xung quanh:

“Tuy rằng trong chén trà và vỏ quýt, tất cả đều không có độc, nhưng đều đã bị người ta động tay động chân. Vật trong chén kia, mặc dù không biết là cái gì, nhưng có thể làm cho người ta khát nước; thời điểm được tính phát tác, chính là lúc chúng ta gặp được rùng quýt. Mà chỉ cần người uống trà lại ăn quýt ven đường, sẽ bị trúng độc. Bất quá chỉ có thể thôi., Mặc dù tặc nhân xảo diệu chiêu này, nhưng còn có chỗ lang liễn. Bởi vì, tuy trong trà này không có độc, nhưng khát nước cũng thật có chút kỳ quái. Kỳ quái hơn chính là, cho dù ta khát nước, cũng đừng phải trái quýt ven đường, thật sự là quá trùng hợp. Huống chi, “

Nói đến đây, hắn quay mặt về phía tiểu Quỳnh Thước đã ném trăm quả kia, hỏi:

“Quỳnh Hằng muội muội, nếu như bên đường có kết quả tốt như vậy, người đi ngang qua đó liệu có bỏ qua không?”

“Nhất định hái! “

“Đúng là như thế! Huống chi người dân đói của Dương Sơn rất nhiều, nào có lý lẽ nhân tình bên đường không ăn. Cho nên nói là Trâu huynh đệ, vô luận tặc nhân này thiết kế xảo diệu cỡ nào, nhưng phải để ta mắc mưu cuối cùng, tự nhiên có chỗ chịu không nổi. Thật ra, bọn họ cũng đánh giá ta quá cao; sử cơ quan bức này, còn không bằng hôm qua lên vào phòng ta, trực tiếp đánh cho hắn có hiệu quả!”

“Chắc chắc nói đùa, nhưng quả nhiên là có trí thức hơn người!”

Trâu Ngạn Chiêu tán thưởng một câu, rồi hồi tưởng lại sự việc vừa rồi, rồi nói:

“Nếu là vừa rồi tự mình đi thử cam cam đặc này...”

Thật sự càng nghĩ càng sợ. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trên mặt hắn liền thay đổi vẻ tàn nhẫn, trầm giọng hỏi:

“Trương thiếu hiệp, nếu vậy, mấy người dâng trà...”

“Bọn họ không liên quan.”

Thấy Trâu Ngạn đây hung ác, vội vàng mở miệng, gạt bỏ ý định trả thù của mình:

“Bọn hắn cũng là bị tặc đồ lợi dụng.”

Có lẽ Tịnh Thế giáo ở chốn này thế lực rất khổng lồ, muốn lừa gạt người khác âm thầm vào trong bóng tối giờ thủ đoạn này, thực sự dễ như trở bàn tay. Vì vậy đường chủ tứ hải khát nước, liền thi pháp bảo cô bé gái nhỏ của thủ hạ hắn tưới nước trời để giải khát. Mà hai tỷ muội nàng, đúng là trời sinh dị, uống trà kia cũng như chẳng có chuyện gì.

Sau khi phá hủy tất cả cây màu cam trong rừng, đám người này lại đi rồi. Trải qua việc này, bọn người Trâu Ngạn bắt buộc phải cùng chung mối thù với nhau, quyết định đánh bại tên tà giáo tà đồ kia. Không bao lâu sau, bọn họ sẽ tới được chân núi Tùng Sơn đúng giờ.

Giờ phút này, dưới chân núi tùng xanh biếc thương lệ đã tụ tập đông đúc người. Trừ những người rảnh rỗi đến xem náo nhiệt, phần lớn đều là giáo đồ Tịnh Thế giáo. Những tín đồ thành kính của Tịnh Thế giáo ngày hôm nay, tất cả đều là quần áo

vải trắng, trên đầu buộc khăn vải màu trắng, tụ lại một chỗ, nhìn lại giống như tuyết dày, khí thể kinh người.

So sánh với nhau, cảnh tỉnh bên này cũng có chút thua kém. Trừ bớt người không nói, ngay trên trang phục, cũng chỉ có các quả phụ nữ góa phụ kia, đầu quấn khăn lụa màu đỏ, những người khác thì mặt phục khác nhau, khá lộn xộn.

Tình hình hai bên như vậy, cũng đang xem trong mắt Kim Bát Tăng của Tịnh Thế giáo. Ác tăng nguyên bản còn có chút khấn trương, nhưng vừa thấy hiện trường, thấy thanh thế hai bên cách xa như thế, liền không khỏi đem tâm tư căng thẳng kia bỏ lại một chút.

Thấy ba thiếu niên nam nữ kia, được mọi người nâng mặt trắng ôm lầy, tăng nhân kim bát cũng vội vàng mang theo giáo chúng cao cấp, vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

Đợi đến khi đối mặt, kim bát tăng thuận miệng hàn huyên, cũng lưu ý quan sát thần sắc mấy người đối diện. Bất động thanh sắc nhìn một hồi, cùng thiếu niên ngữ khí bình thường đối đáp hai ba câu, Kim Bát hòa thượng tựa hồ đã nhận được đáp án chính mình muốn:

“A, quả nhiên trúng kế. Thật sự là người gian xảo như quý, vẫn khó tránh khỏi bị lão tăng thủ đoạn cao siêu!”

Tuy rằng, hiện tại mấy người bọn họ đã nhận ra ở trong mắt Kim Bát tăng, tựa hồ cũng chỉ là thần sắc mệt mỏi rã rời. Bất quá, theo ý nghĩ của hắn, lúc này mới bình thường. Mặc dù chính mình nhiều năm chưa dùng kỳ độc vô cùng lợi hại, nhưng nếu mấy người này cùng những người bình thường kia giống nhau, sau khi trúng chiêu lập tức sùi bọt mép, cả người tê liệt, ngược lại có lừa gạt.

Nghĩ đến đây, cảm thấy báo được “bình võ chi cừ” Kim Bát tăng, liền không khỏi thoải mái cả người. Được hắn ám chỉ, đoạn kia như Hồi La Tử Minh hai người, cũng chính là tâm tình vui vẻ, trong lòng không khỏi lại tán thưởng tiền bối Thượng Sư hơn người của mình một lần.

Sau khi làm vậy, Kim Bát Tăng liền mở miệng hỏi:

“Trâu đường chủ, Trương thiếu hiệp, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ sao?”

Trâu Ngạn Chiêu nghe vậy liền bưng tỉnh, rồi nghe theo lời gã, đồng ý.

Thấy đối phương hưởng ứng, Kim Bát tăng liền vận lên một chút khí lực, hướng bốn phương lớn tiếng nói:

“Các hương thân nghe kỹ: hôm nay thi đấu, Hứa hội hết sức kịch liệt; vì để tránh làm chur vị hương thân phụ lão, khẩn cầu các vị có thể lui ra sau thạch phán bạch tuyến. Lão nạp ở sương này hữu lễ!”

Dứt lời, Kim Bát thiền sư này liền song chương hợp tác, hướng bốn phương bỏ đoàn thi lễ.

Thấy hấn như vậy, những cư dân từ bốn phương tám hướng chạy tới xem náo nhiệt, tất cả đều nghe theo lời mà lui về phía sau theo tất cả giáo chúng Tịnh Thế. Lúc bọn họ lùi lại phía sau, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng tán thưởng:

“Kim Bát thiền sư, thật không hổ là tâm địa Bồ Tát a!”

lờ mờ nghe được những lời này, thiếu niên phụ kiếm này giờ không lên tiếng chút nào, chột nhoeo miệng cười, liên tiếp nhìn lão tăng đang hướng bốn phía thi lễ nói:

“Các hạ quả nhiên có lòng từ bi. Trận tỷ đấu hôm nay, sống chết mặc kệ, một mực thắng thua. Nếu là ngộ thương người khác, quả nhiên không thỏa đáng.”

Dứt lời, hấn xoay người đi tới khoảng trống rộng lớn kia. Trước đây, Trâu Chiêu đã sai người nhanh chóng kiểm tra đấu trường đấu giá một lần.

Tại sau lưng thiếu niên này, phẩm chất hấn vừa mới nói qua, kim bát tăng kia không biết vì sao, lại sinh ra một chút cảm giác không thoải mái. Hơi sừng sốt, hấn liền tạm bỏ xuống bộ mặt từ bi kia, đuôi theo mấy bước, hướng vị Đoàn Như Hồi đang ở giữa sân nhỏ thấp giọng dặn dò:

“Như đồ nhi xui xẻo, đợi lát nữa nếu thấy tình thế không đúng, liền thi triển ra tuyệt học sư môn chân chính của ta, không cần cố kỵ! Dù sao, ta cũng không cần cố kỵ.”

Kim Bát tăng dừng một chút, nhìn chung quanh, nói:

“Bây giờ sắc trời đang tối, trận địa này cũng thập phần rộng lớn, hẳn không có ai có thể nhìn ra được.”

Nghe hẳn vừa nói như vậy, “Toái Tinh Trảm Hồn Dao” vốn mười phần tin tưởng, Đoàn Như Hối có chút chần chờ. Bởi vì, vừa rồi ông ta lại nhìn thấy sư phó luôn luôn bình tĩnh thông dong, chẳng những gọi ra quan hệ thầy Thừa giữa hai người từ trước đến nay bí ẩn không nói ra., Hình như còn có vài phân tâm không tập trung. Hơi sững sốt, Đoàn Như Hối liền nghĩ lại, bất kể thế nào, sư phó có dẫn dò lần này, tự nhiên là lo lắng hẳn bị thua. Nghĩ đến điểm này, lão liền không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian nghiêm mặt thấp giọng trả lời:

“Sư phụ xin yên tâm, lát nữa đồ nhi nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó!”

Dứt lời, gã liền không có tạp niệm gì nữa, một lòng hướng về thiếu niên đã đứng lạng lạng trường kia sai bước đi tới.

Lúc này, những người không liên quan đến tỷ đấu, kể cả đám người Kim bát tăng Trâu Ngạn Phi, đều đã thối lui đến sau khi giới tuyến của Tịnh Thế giáo được thiết kế trước đó, ở giữa trống ra một cái thạch bình rộng lớn phạm vi ba bốn mươi trượng. Đấu trường này rộng lớn như thế, thế cho nên đứng đầu khán giả, cũng chỉ có thể lơ mờ nhìn thấy bóng dáng hai người.

Giờ phút này, thấy hiền sư của Tịnh Thế giáo chạy về phía thiếu niên kia, tất cả mọi người ngoài sân đều nín thở ngưng thần, sợ bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ.

Mặc dù bọn họ cho rằng hai người này còn muốn nói vài câu đề lên tiếng, thì đã thấy Đoàn hiền sư của Tịnh Thế giáo, thiếu niên tuần tú và ba bốn trượng vừa ung dung kia đột nhiên rút đao, mượn thế tiến nhanh, đón gió bồ ra một luồng ánh sáng rực rỡ, như một dải lụa điên cuồng lao về phía thiếu niên kia!

Mà lúc này thiếu niên hiển nhiên thiếu kinh nghiệm thực chiến, đúng như hẳn chưa kịp rút kiếm, cũng không ngờ đao khách hẳn sắp khiêu chiến lại có thể cách không bồ tới đao đao khí sáng chói như ngân hà đảo ngược này ——

Chỉ là trong lúc kinh ngạc, đạo hào quang trí mạng như vụn nguyệt lưu tinh kia, đã bay nhào tới thiếu niên đang đứng ngẩn người, trong giây lát không còn cơ thể mà tiến vào!

“Hồ thẹn, không ngờ lại dễ dàng như thế!”

Một kích đắc thủ, thuận lợi như một trò đùa, cho dù âm trầm u tối tằm như Đoạn Như Hối, cũng nhin không được muốn hoan hô nhảy nhót.

Ngay tại vị này “Toái Tinh Trảm Hồn Dao” đầy vui vẻ, kiên nhẫn chờ đợi thiếu niên xui xẻo cách đó không xa bạo thể mà chết, trong bốn phía ngoại ô dưới núi tùng này, chính là xuân thụ như khói, xanh um tươi tốt. Mà ở dưới những cành lá rậm rạp như khói này, thân thể che lấp lại là cương kinh xanh biếc, dang rộng như rồng.

Ấn tìm kiếm hình liên tiếp một chút: Đông Phương Huyền Huyền rất đáng để ngắm: Xi Dương Phiên tung bay qua biển sâu.

Chương thứ bảy, hồn lạt phách chuyển, nhất tử như luân phiên.

Thật ra, ngay lúc Trảm Hồn đao - Đoạn Như Hối đi về phía mình, đã nói là trận địa sẵn sàng đón quân địch. Như vậy hẳn mới hiểu rõ mấy nhân vật đầu não của Tịnh Thế giáo này, sau khi chứng kiến sự kiện hạ độc buổi sáng, hẳn đã sớm không thể trông cậy vào đối thủ có thể dựa vào lễ số nào nữa.

Quả nhiên, ngay lúc bản thân Đoàn Như Hối Ly còn cách ba bốn trượng, đã thấy y như sài lang rút đao tấn công mình.

“Đến hay lắm!”

Thấy đao khí của toái ảnh như lưu tinh này, Tứ Hải đường chủ thấy pháp thuật quen không chút để ý, thậm kê một tiếng, nhanh chóng vận khởi Húc Diệu Hoa Quyết, đem toàn thân bày ra một tầng quang minh thuần lớn gần như vô sắc. Thiếu niên gần đây càng thêm nhạy bén, lúc này nhìn quang mang như lưu tinh trước mắt, lại cũng không thấy nhanh như thế nào.

Thế là, ngay khi đao đao khí sáng lạn như ánh trăng vỡ, vạch ra thiên địa u ám, như mũi tên nhọn bắn nhanh đến, Thiếu niên toàn lực đề phòng lại đột nhiên cảm thấy, giống như chính mình đang cảm ứng được một đao khí tức vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết. Trong nháy mắt tâm niệm thay đổi thật nhanh, đã khiến cho thiếu niên to gan này triệt hồi Húc Diệu Hoa Chi Thuần phòng hộ toàn thân, thế là giữa những người vây xem, hoặc là kinh sợ quan sát, đao thanh thể phong duệ đao khí kia, đã chui vào trong cơ thể người tỉnh!

“A di đà phật! Hắn ta bị độc phát rồi.”

Nhìn đao đao khí không gì không phá được kia của đồ đệ, chui không lọt một tia vào trong cơ thể thiếu niên, Kim Bát tăng khăn trương chú ý nhất thời nhẹ nhàng thở ra; nhìn thiếu niên kia ngây ra như phỗng với ánh đao như sấm sét, hòa thượng Kim Bát tuyên một tiếng phật hiệu, cười với hỏa ảnh Diêm La bên cạnh am hiểu nội tình.

Giờ khắc này, tất cả giáo đồ Tịnh Thế giáo đều vui vẻ, chỉ chờ thiếu niên cầm đao kia bạo thể mà chết - chỉ cần từng nghe tới uy danh hiển hách của “Toái Tinh Trảm Hồn đao” đều biết, Trảm Hồn đao này khí tức không gì không phá nổi, đừng nói là toàn bộ nhập thể, dù là hơi quét qua chút đao khí đuôi chuốt, cũng khó tránh khỏi hồn phi phách tán!

Vì thế, hiện tại Chúc Dung môn đám người đối lập môn phái, toàn bộ người tiếp theo đều mặt không còn chút máu. Không ít người che mặt quay mặt đi, tất cả đều không đành lòng nhìn tình trạng máu thịt bay tứ tung. Chỉ là, khiến người ta cảm thấy khó hiểu là, hai nữ đồng bạn gặp nạn, lúc này lại còn khuôn mặt bình tĩnh, tựa như căn bản không lo lắng sinh tử đồng bạn của bọn họ.

“Không đúng, hẳn là có vậy!”

Kim Bát tăng vẫn luôn để ý thần thái của Quỳnh Thố, trong lòng lập tức biết không ổn; vừa mới chuyển qua ý niệm này, đã nghe thấy vị thiếu niên tuổi còn đang râu quai nón kia, đột nhiên mở miệng nói chuyện:

“Không sai, đao khí của các hạ quả nhiên tinh khiết!”

Sau đó thấy hắn chấp tay với cường địch của mình, khẩn cầu nói:

“Vừa rồi nhận phần thưởng: Không biết có thể thêm mấy đao nữa không? Đa tạ!”

Nguyên lai, ngay tại thời điểm vừa rồi Đoàn Như Hối, đao lực Toái Tinh Trảm kia đánh tới, thì đột nhiên lại có cảm ứng quen thuộc với thiên địa nguyên khí ngày thường luyện hóa, lập tức phòng hộ buông lỏng, đồng thời Luyện Thần hóa hư thuật thuộc lòng ứng niệm mà sinh. Vì vậy, phần trải qua khổ tâm rèn luyện của Đoàn Như Hối, ý đồ tàn sát cường địch Toái Tinh đao khí, lại trở thành mỹ chất vô thượng của thiếu niên luyện hóa Thái Hoa đao lực!

Giờ phút này, bởi vì cách rất xa, ở giữa sân ngoại trừ Kim Bát Tăng pháp lực tuyệt luân, cơ hồ không ai nghe rõ thiếu niên kia đang nói cái gì; nhưng đợi qua nhiều thời điểm như vậy, bọn người Trâu Chiêu, Lăng Ngọc Anh cũng biết, thiếu niên

họ Trương thay mình xuất đầu lộ diện, cũng không bị đao khí phá vỡ. Lập tức, trái tim đang nhảy lên cổ họng, lại tạm thời phóng về.

Chỉ là, so với bọn họ, vị hiền sư Tịnh Thế giáo đang đối địch với thiếu niên kia lại không nhẹ nhàng như vậy; vốn cho rằng có thể dễ như trở bàn tay, lại phát hiện công kích của mình như đá chìm đáy biển., Nhất thời làm cho khuôn mặt xám xịt vốn đã u ám của Đoạn Như Hồi trở nên càng thêm ảm đạm thăm đậm. Nghiến chặt hàm răng, hấn liền rung lên áo trắng, như quỷ mị vây quanh thiếu niên lạnh nhạt đứng lặng lẽ xoay tròn. Trong phút chốc, đám người vây xem bên ngoài bãi đá rộng lớn., Liền thấy giữa sân chớp mắt có một đoàn bạch quang chói mắt xoay tròn, như sóng khí chảy xiết bao lấy thiếu niên kia; mà thiếu niên áo đen kia, giờ phút này giống như thuyền con một lá, dao động phiêu diêu trong sóng gió ngập trời, tựa hồ trong nháy mắt sẽ bị chôn vùi.

Thấy tình cảnh này, đám người Trâu Ngạn Ngạn vừa mới bình tĩnh trở lại thì mặt vàng như đất, mà chỉ có mỗi Quỳnh Tuyết là vẻ mặt lạnh nhạt. Tiểu nha đầu vẻ mặt ngây thơ kia còn ở đó bẻ ngón tay cái, so sánh với sóng nước trong con sông lần trước thì cái nào lớn hơn.

Quả nhiên, gặp qua thần thái của Trương Quỳnh Đình, Kim Bát tăng lập tức nhụt chí chứng kiến, chỉ trong nháy mắt, đao quang nhận mãnh liệt kia của đồ nhi bắt đầu dần dần nhạt đi; xem ra không bao lâu, những đao khí này lại giống như lúc trước, có đi không trở lại.

Thấy như vậy, một vị hiền sư khác của Tịnh Thế giáo có chút không nhịn nổi, vội vàng chuyển hướng về phía Kim Bát Thượng Sư dùng ánh mắt ra hiệu - Đã thấy từ trước đến nay vị này đều là giáo sư trí châu đang nắm trong tay, lúc này hai hàng lông mày nhíu chặt, thần sắc khẩn trương nhìn về một nơi khác. Nhìn về phía ánh mắt hấn lạc định, đã thấy đó là một cô bé đang bẻ ngón tay.

“Thượng sư...”

La Tử Minh khẽ gọi một tiếng, cuối cùng gọi thiền sư xuất thần trở về. Tăng Kim Bát nhìn hấn một cái, lập tức biết tâm ý

của hắn; lại nhìn về phía chỗ Trương Quỳnh Thố kia, tăng nhân Kim Bát liền lặng lẽ khoát tay, để hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Thượng sư vì sao kiêng kỵ nữ đồng kia như vậy?”

Thấy La hiện sư nhà mình trở nên nhất như chuột, La hiện sư luôn kiêu hoành đã quen không phục. Vì thế, vị hỏa ảnh Diêm La lòng dạ độc ác này ngay tại trong tay áo ám thủ pháp thế, trong miệng nhẹ chiếm khẩu quyết, trong cơn sóng đao đã âm đậm, cách không mơ hồ thêm một phần hỏa khí luyện hình luyện hồn Thực Cốt.

Thấy mình đã thành công đánh lén, vị này đã đạt đến cảnh giới Tam Hoa Tụ Đỉnh Diêm La, liền tràn đầy tự tin nói:

“Ha ha! Lấy Thực Cốt Âm Hỏa này của ta, phối hợp thêm Toái Tinh Đao khí của Đoàn huynh, nếu tên kia còn chưa chết, thì thật sự là không có thiên lý!”

Hiếm khi thấy tình thế không chiếm ưu thế, vị La Tử Minh La hiện sư này, rốt cục nhớ tới trên đời còn có “thiên lý” vừa nói. Chẳng qua đáng tiếc, giống như “thiên lý” ngày xưa, cho tới bây giờ chưa từng đứng ở bên kia, lần này, thiên lý cũng đồng dạng không có phát huy tác dụng:

Chỉ bất quá trong nháy mắt, vô luận là Toái Tinh Đao Khí, hay là Âm Hỏa vô hình, tất cả đều biến mất vô tung bên cạnh thiếu niên.

Mà vào thời khắc cuối cùng, Đoàn Như Hồi luống cuống rất cục nhin không được cầm đao chém thẳng, lại chỉ nghe “Leng keng” một tiếng, sớm đã bị thiếu niên không biết ái tiếc kiếm khí mãnh lực một cách mạnh mẽ, cứ như vậy bỏ trở về thanh cự đao của lão!

Lúc này, nhìn đối thủ thông dong bình tĩnh kia, cảm nhận được cơn đau đớn từ cánh tay phải truyền tới, cuối cùng đầu óc giáo chủ Tịnh Thế giáo đầy kiêu ngạo cũng rơi vào hoảng sợ:

“Không thể nào!... Thiếu niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?... Sư phó lần này tính toán, thật sự là hoàn toàn sai lầm!”

Nghĩ tới đây, Đoàn Như Hối nhìn không được quay đầu nhìn lại, đã thấy Kim Bát Thượng Sư của mình sử dụng ánh mắt để đi tới bên này.

“Mà thôi, hôm nay cũng chỉ có thể thi triển bí mật sư môn không hiển lộ.”

Đôi mắt với ánh mắt thượng sư, Đoàn Như Hối đã gần như kiệt sức đã biết, hôm nay nếu không thi triển bí thuật sư môn, chỉ sợ đã là thủ thắng khó có thể thủ thắng —— có lẽ, nếu hắn có thể dự đoán được kết cục một lúc lâu sau, giờ phút này tuyệt đối sẽ không đưa ra quyết định như vậy. Chỉ tiếc, lúc này trên mặt thiếu niên thanh lãng nở một nụ cười ôn hòa, lại tạo cho hắn ảo giác trí mạng:

Quái công pháp của người trẻ tuổi này, nhưng cũng không quá đáng sợ.

Vì vậy, ngay lúc thiếu niên mở miệng nghĩ đến trận thi đấu hôm nay, không giống không hung hiểm, ngược lại còn có chút không tưởng tượng được. Đột nhiên cảm thấy, cổ Thái Hoa Lưu Thủy trong gân mạch mình vừa mới dung nhập lực mới kia, thoáng cái cấp tốc vận chuyển!

“Hả?”

Thái Hoa đạo lực dị động, đã không phải lần đầu xuất hiện. Tỉnh lại lập tức kinh hãi, lỗ chân lông toàn thân như mở ra. Nhanh chóng ngưng thần nhìn lại phía trước, chính thấy thanh kiếm vốn bạch khí âm u trong tay Đoàn Như Hối., Hiện đã bịt kín một tầng u quang xanh mượt; mà trong miệng người cầm kiếm lại không nhìn được mĩa mai, phát ra từng đợt âm thanh cổ quái. Khóe miệng không ngừng nhếch lên, lại chiếu lên ánh sáng quỷ hỏa xanh âm u này, liền khiến cho ngũ quan của Đoàn Như Hối vốn coi như đoạn chính, tăng thêm vài phần vẻ dữ tợn!

Thấy dị biến này, còn chưa kịp tỉnh lại kịp phản ứng, đã thấy Đoàn Như Hối gào thét một tiếng, tầng đao quang xanh thẳm kia đã nổi lên biến hóa rõ rệt:

Quang ảnh biến ảo một hồi, trên khẩu đao to lớn kia tựa hồ góp nhặt hơn trăm cái vòng tròn thật nhỏ.

“Đây là?!”

Đợi đến khi ngưng mắt nhìn kỹ những tượng quái dị này, tỉnh ngôn lại là sờn tóc gáy:

Nguyên lai những vật xanh biếc này, đúng là có đầy đủ thất khiếu, rõ ràng là từng cái đầu thu nhỏ lại, như một ổ chuột nhỏ, bị chen chúc, ở đó không ngừng khô sở giấy dựa; mà trên “khuôn mặt” của chúng, lại tràn ngập vẻ thống khổ.

Vừa thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, mới nói rõ là da thịt tê dại thì lập tức liên tưởng lại:

“Đoàn Như Hối Kiếp giết chết anh đồng, chẳng lẽ là vì rèn luyện tà thuật này?”

Thấy việc này quỷ dị, bắt chuyện không dám coi thường, lại vận Húc Diệu Hoa Quyết, chăm chú nhìn vào yêu đao, xem nó có dị động gì —— Tứ Hải đường chủ có điều không biết, ngay lúc hấn đang toàn tâm đề phòng, Đoàn Như Hối đang cố sức thúc giục bí thuật lại cảm thấy nghi hoặc:

“Quái lạ! Làm sao ta đọc bí chú cả buổi vậy, Phệ hồn đao này có động tĩnh gì không đây?”

Đây vốn là gã tà đồ mô hôi trán, nhìn thấy trong tay tên là Trảm Hồn, thật là Phệ Hồn, ngạc nhiên phát hiện những hồn linh luyện hóa dị hóa này, cũng không hưng phấn bay ra cướp lấy đồng bạn mới như trước, nhưng ngược lại thần sắc từng người thống khổ, dường như sợ hãi phi thường! Xem bộ dáng, nếu không phải chính mình dùng thanh âm nhiếp hồn đoạt phách một mực bức bách, chỉ sợ chúng nó cũng phải rút trở về.

“Chẳng lẽ giờ giấc hôm nay bất lợi? Thôi vậy, liên quan đến vinh nhục Thần giáo, hôm nay ta nhất định phải toàn lực tranh thắng; may mắn, ta còn có Huyết Hồn đại pháp!”

Mất thấy thi đấu hôm nay chỗ nào cũng có quái, Đoàn Như Hối tâm tính âm tàn đã quyết định, liều đến đại thương nguyên khí, cũng muốn vận công kích phát yêu huyết đao kia nhiếp hồn. Chỉ là Huyết Hồn Đại Pháp này lấy từ Phật môn cắt thịt Tự Ứng chi ý, không làm thì thôi., Vừa làm chính là không ngừng nghỉ; tuy rằng Kim Bát sư tôn pháp lực vô biên, tất

nhiên sẽ ra tay cứu viện, nhưng cuối cùng nhất định bản thân sẽ tổn hao nhiều căn cơ. Trong lòng hắn còn có chút do dự, đã thấy thiếu niên kia vẫn một mực tĩnh lặng như núi, đột nhiên trên người lập lòe một trận quang diễm, liền muốn ép người tới tấn công. Thấy vậy, Đoàn Như Hối cũng không chần chờ nữa, trong miệng lập tức phát ra một tiếng gào thét bén nhọn...

Nghe được tiếng kêu này, kim bát tăng một mực thần sắc khản trương, nhất thời một tiếng Thái Túc, hợp chương tại trong lòng thở dài:

“Thiện tai thiện tai! Điều oán vi sư ý niệm kém... A?!”

Đúng vào lúc trong lòng Phật tử tà giáo đang đau khổ, lại đột nhiên phát hiện đồ nhi của mình đã rít lên tiếng thúc giục Huyết Hồn pháp chú, vừa mới vang được một nửa liền đột ngột dừng lại, sau đó thay vào đó là từng tiếng kêu đau đớn vô cùng thảm thiết!

“Chuyện gì?!”

Kim Bát Tăng nghe được dị kêu này, đột nhiên giật mình, vội vàng nhìn lại hướng bãi đá:

Lúc này, không chỉ có hắn, cơ hồ tất cả mọi người đều đã thấy rõ ràng hai người đang thi đấu một trận, ngay khi thiếu niên kia đột nhiên lần tới trước người, Đoàn hiền sư gào thét một lát, đột nhiên thấy một vị hiền sư Tịnh Thế giáo không ai bì nổi ngã xuống đất, cả người tỏa ra ánh sáng xanh đen quỷ dị.

“Hắn đây là...”

Cho dù cơ hồ tất cả mọi người đều có nghi vấn này, nhưng trong đấu trường rộng rãi dưới chân núi này, cũng chỉ có một hai người biết rõ chân thật tình. Thì ra, ngay vừa rồi, ngay lúc tĩnh ngôn yêu dị hồn mang, còn có chút kinh hãi; nhưng khi suy nghĩ một chút, trong lòng hắn lại vui mừng quá đổi:

“Ha ha, “Kim Diễm Thần Lao” mà ta tự phong đó đúng là Kim Diễm Thần Quan trấn hồn quang, lâu ngày không dùng, vừa vận ra tay, hôm nay tà đồ này mới thú vị thôi!”

Ai ngờ, ngay lúc hấn hạ quyết tâm, còn chưa vượt qua hai bước, vị đường chủ Thượng Thanh Đường vội vã muốn đi luyện hóa yêu đao này, liền đã thấy những ác hồn phong lữ hỏa của Đoàn Như Hối đã biến dị kia, bỗng nhiên thần sắc hoảng sợ, hầu như không hèn mà cùng tránh thoát khỏi trói buộc của yêu đao, đồng loạt bay lên, cuốn ngược người đang thúc giục phía sau!

Chỉ hơi chần chờ, liền nhìn thấy đoàn hiền sư này đã thất vọng ngã xuống đất, tại trong bụi mù không ngừng quay cuồng, liền thanh kêu thảm!

Thế là chỉ chốc lát sau, Tứ Hải đường chủ cách đó gần nhất, liền thấy vị Đoàn hiền sư bị yêu hồn phản phệ này, đã không thể hô lên được một chữ nào nữa, chỉ lo dùng hai tay bóp chặt cổ, cổ họng rên rỉ; trên mặt thì từng sợi gân cốt vặn vẹo, tựa hồ đang đau đớn như gân cưa.

Thấy như vậy, sau khi tỉnh ngộ liền giật mình, cũng không nhìn được thở dài một tiếng, đi lên phía trước, vung tay lên, để cho ánh lửa trăn hồn của mình đang hấp hối này vị hiền sư tà giáo; chỉ trong lúc râu quai nón, ánh sáng tịnh hồn cường đại vô cùng, liền đem linh hồn tà ác trên người Đoàn Như Hối luyện hóa không còn một mảnh.

Thế là, sư phụ Đoàn hiền quay cuồng bụi bặm, rốt cục có thể yên tĩnh trở lại; ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt tuần tú hàm ẩn thương trên đỉnh đầu, liền nuốt xuống một hơi cuối cùng của mình...

Có lẽ, nếu như hồn phách vị đệ tử Kim Bát tăng vừa mới bỏ mình kia còn chưa chết, liền có thể nhìn thấy ngay tại nơi mình vừa ngã xuống, chính mình là La huynh đệ trần ngập báo thù hỏa báo thù kia., Làm sao để cùng vị nữ tử thân mặc thần giáp màu tuyết thướt tha kia, diễn ra một trận quyết đấu sinh tử chói lọi mờ mịt thiên địa. Dù sao, tuy rằng linh hồn an nghỉ đã rời xa sự náo động của trần thế, nhưng những sinh giả may mắn còn sống sót còn phải vì thiện ác của riêng mình, tiến hành người chết ta sống.

Diêm sát ảnh liên tiếp xem hình ảnh: Đề cử một quyển tiểu thuyết đáng giá để truy tìm:

Chương thứ tám Hoán Ngọc Phần Hoa, con đường sinh tử mê muội.

“Đoạn hiền sư của Tịnh Thế giáo đã chết?!”

Sau khi một mình tỉnh lại, không bao lâu sau tin tức kinh người này như có cánh, không bao lâu toàn bộ đấu trường đã lan truyền.

Lúc bắt đầu mọi người chỉ xì xào bàn tán, không bao lâu sau, đám người la hét ầm ĩ như chảo nước lạnh đổ xuống. Bất kể là ai, vô luận hẳn ủng hộ Tịnh Thế giáo hay là căm ghét, cũng không tưởng tượng nổi chỉ thời gian nửa chén trà mát, vị “Toái Tinh Trảm Hồn đao” tiếng tăm lừng lẫy kia cũng đã hồn phi phách tán!

“Phải có trò hay để xem rồi!”

Không quan hệ người rảnh, lại có chút mong đợi bão tố sắp tới.

Lúc này, mấy người Kim Bát tăng, La Tử Minh cũng khiếp sợ vì tin tức dữ dội mà tỉnh táo lại. Nhìn thi thể mà giáo đồ khiêng về, còn có Trảm Hồn đao đã ảm đạm vô quang, đối với bọn họ mà nói đúng là loại vật thương, ai ai cũng cảm động lây, như đi kiểm tra tang nhà.

Mà những kẻ ngày thường bị bọn họ ức hiếp, ức hiếp đối với đồ đệ của môn phái, thì trong lòng đều thở phào một hơi. Nhớ lại thủ đoạn ngày xưa của Đoàn Như Hối, người am hiểu biết nội tình đều cảm thấy thật là ác có ác báo. Chỉ có điều, tuy đám người Trâu Ngạn Chiêu vui vẻ thoải mái, nhưng Tịnh Thế giáo người đông thế mạnh, dư uy vẫn còn, trên mặt bọn họ cũng không dám biểu hiện ra sự vui mừng quá phận để khích lệ.

Sán Hưu một lúc lâu, kim bát tăng kia rốt cục kịp phản ứng:

“Đồ nhi ngoan của ta, cứ như vậy đăng nhạc cực lạc sao?”

Nhìn môn đồ thủ hạ cầm một bộ vải trắng che khuôn mặt quen thuộc của đồ nhi, thì mặc kệ hắc là thiên sư phật môn, cũng nhin không được trong lòng đau khổ; lại liên tưởng đến vừa rồi thiếu niên kia, hắc là dùng giống như bí thuật cùng bản môn “Phệ Hồn”, Kim Bát tăng lập tức khoe miệng run run, không để ý phong độ cao tăng, khàn giọng nói với bên kia:

“Ác tặc thật lợi hại, dám dùng tà thuật hại tính mạng mình!”

Lời vừa nói ra, Tịnh Thế giáo phía sau hắc lập tức tụ về phía trước, rục rịch, chỉ chờ Thượng Sư ra lệnh một tiếng. Thấy bọn họ như thế, đệ tử các giáo phái như Chúc Dung môn, nhân số tuy ít, cũng không e ngại, phân phát một tiếng vẫy đến phía sau tỉnh ngôn. Mắt thấy, nếu một lời không hợp, sẽ là một cục diện quân ầu.

Thấy thế cục không ổn, một chút thiếu niên vừa sát thương nhân mạng lập tức từ trong thanh tỉnh lại; lấy lại bình tĩnh, liền đề phòng đối với Kim Bát tăng trước mắt nổi giận ngập trời nói:

“Kim Bát thiên sư, chớ lo lắng. Tiểu tử vừa rồi vốn vô ý thương tổn tính mệnh hắc, thật là thấy hắc gặp thuật phản phệ, mới không thể không xuất thủ giải thống khổ cho hắc.”

Bởi vì cái gọi là “Người chết là lớn”, hiện tại mới mở miệng cũng không muốn chỉ trích Đoạn Như Hối như thế nào, lời nói này đã vô cùng khách khí. Chỉ là, mặc dù hắc như thế, trước mắt đám người Tịnh Thế giáo vẫn một mặt địch ý, trong miệng Kim Bát tăng kia càng là “Yêu thuật” “Yêu thuật” kêu không ngừng. Thấy vậy, thiếu niên cũng nhin không được tức giận, cao giọng kêu lên:

“Kim bát tăng! Cái này thi đấu sinh tử do mệnh, chính là các ngươi tự ước định trước —— yêu thuật? Tốt, vậy ta trước tiên đừng so đấu trận thứ hai, trước mặt Hợp huyện phụ lão, nói rõ chuyện “Yêu thuật” này trước cho rõ ràng! “

Tuy rằng, hắc hiện tại cũng không rõ, vừa rồi hắc cực lực gạt sạch tà thuật “Phệ Hồn” của mình, nhưng nhìn thấy tình trạng quỷ dị trên thanh yêu đao của Đoạn Như Hối, hắc cũng biết, Trảm Hồn đao kia so sánh với Trảm Hồn Quang của mình, ai

càng không thể nhắc lên mặt. Đợi nói rõ lời này, liền cầm kiếm trong tay, toàn thân giới bị; không đợi hấn bắt chuyện, Quỳnh Tuyết sớm đã đứng trước hai nữ tử, thành thế nâng sừng bảo vệ đường chủ của mình.

Nghe xong câu hỏi của thiếu niên này, lại nhìn ba người bày ra tư thế như thế này, vị sư phụ vừa rồi còn bị thương nhất thời lập tức tiêu tán đi vẻ mặt ưu thương, khôi phục lại sự trấn tĩnh ngày xưa. Chỉ thấy ống tay áo của hắn phát một cái, đàn áp lên đám giáo đồ đang rục rịch muốn động phía sau, sau đó liền quay về phía đệ tử vẫn mệnh đang nằm dưới tấm vải trắng, tụng niệm vài câu kinh văn Vãng Sinh Kinh.

“Quả nhiên không hổ là tiền bối Thượng Sư giáo ta!”

Thấy kim bát tăng nhanh như vậy đã khôi phục thái độ bình thường, La Tử Minh Tâm rất là bội phục.

Sau khi vượt qua Trình nghi ngắn gọn xong, Kim Bát hòa thượng xoay người lại, mặt không chút thay đổi phân phó:

“La huynh đệ, trận tiếp theo dựa vào ngươi. Nhớ kỹ, quy củ thi đấu này do sinh tử do số.”

Hỏa ảnh Diêm La lập tức nghe hiểu lời nói hàm nghĩa của hắn, liền cười một tiếng dữ tợn, ngắn gọn đáp:

“Đã rõ!”

Trải qua một phen khúc chiết, hai bên tranh đấu rốt cuộc quyết định tiếp tục ước định thi đấu. Lần này, là bên Tịnh Thế giáo đi tới chính giữa đấu trường trước; mà bên Chúc Dung môn, lại có chút chậm trễ nho nhỏ. Nữ tử sắp hạ mình kia, đang thấp giọng xin chỉ thị đường chủ của mình:

“Đường chủ, bây giờ ta cởi áo hay đợi trong sân giải khai xong?”

“Cái này...”

Tứ Hải đường chủ nghe vậy, hơi trầm ngâm, sau đó liền phân phó:

“Hiện tại cởi ra, qua một đoạn thời gian vạn nhất không kịp, tựu sẽ vô có thiêu hủy bộ bào tốt này.”

“Ừm.”

Nghe có người dẫn dò, giặc Tuyết nên ở ngay trước mặt mọi người, tay trắng nhẹ nhàng duỗi nở trước mặt mọi người. Thấy nàng như vậy, đa số người không hiểu; càng có không ít nam tử hai mắt tròn tròn, tràn đầy mong đợi nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của nữ tử áo tơ này.

Một lát sau, đợt tuyết rơi xong bộ váy bao phủ bên ngoài, mọi người mới biết cử động lần này của nàng ta là có dụng ý gì. Nguyên lai, dưới một tầng váy rộng thùng thình, nữ tử xinh đẹp này lại mặc một bộ giáp trắng sáng lấp lánh như tuyết! Giờ phút này, vị nữ tử thanh nhã, thanh nhã xinh đẹp này đang mặc., Giống như Tuyết Điệp phá kén mà ra thoát thai hoán cốt, đang lưu quang chói lọi đứng lặng trước mắt mọi người. Trong phút chốc, tất cả mọi người hướng bên này quan sát, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, phảng phất trong mây mù tối đột nhiên hiện lên một đạo điện quang, chiếu sáng chỗ đứng của nàng.

Nam Hải Đào Thần đưa tặng bộ hỏa Hoán Tuyết Giáp này, ẩn ẩn lưu động bạng châu sáng bóng, đem mai hoa tuyết linh bao lấy như ngọc nhân. Diệu thủ của Thần Cung khâu thành sát chiến y, bó sát trên thân thể thướt tha của nữ tử; Hoán tuyết ti xen lẫn với áo giáp, theo sự biểu hiện lung linh mềm mại bất thường của nàng tựa như lưu động, vòng qua ngực, vượt qua eo nhỏ, đem nàng một đoạn phong tình trời sinh, làm nổi bật lên yêu mị quyến rũ.

Lúc này, Tuyết hợp với cái khăn khóa trên trán, trang trí cặp cánh chim trắng như tuyết, theo đôi lông mày ngài, hướng hai bên bay đi; mà bên hông thắt lưng buộc tơ vàng dệt thành, tiếp miệng là một con Hải Côn Hoàng Kim diện mục dữ tợn, chia ra hai nửa, răng nanh đan xen, làm nữ tử thân vũ tăng thêm vài phần anh khí, đồng thời lại khóa lại vạn loại xuân tình.

Lần này là lần đầu tiên tiên tiên tiên hoa mai tiên linh từ khi xuống sườn núi băng tới nay đầu giáp lấy người. Tuy rằng, thân giáp này chỉ là người khác tặng cho người khác, mai hồn vạn trượng trên Tuyết nhai, về phần chiến y này còn có diệu dụng thiên nhiên không ai biết; nhưng giờ phút này mới nói

lại, nữ tử tố tính thanh nhu trong sảnh, thần tư diễm phát, vũ phi phạm. Đúng vậy, đúng là:

Quỳnh tư sao phải ở Dao Đài? Dọc theo nước ngã xuống mấy chỗ.

Lâm Phong Phẩm ở trên áng mây, mang tuyết thân từ Tịnh Thổ đến!

Lại nói, sau khi dùng áo giáp tuyết bó sát người, dáng người thướt tha động lòng người của nàng, ngay cả thiếu niên Đường chủ vốn quen nhìn dáng vẻ của nàng cũng nhìn không được mà liên tục lưu chuyển ánh mắt trên người nàng. Trong lúc vô tình, vị thiếu niên gần đây mới nhận ra chút tình cảm, dường như lần trước nhìn thấy Hồ Tam Nương, nàng bất giác nuốt nước miếng ừng ực.

“Tội quá tội!”

Thiếu niên phát hiện mình thất thố, hai má lập tức đỏ bừng, trong lòng tự trách không thôi. Dù sao, vị Tuyết Cơ Mai Linh rực rỡ một mối này, đã tự cho mình là tỳ nữ lâu ngày, lâu ngày tỉnh lại cũng không khỏi nói muốn phụng dưỡng một hai, thuận theo ý của nàng coi như thuộc hạ của mình. Mà bây giờ, hắn lại nhìn xuống thuộc hạ trước nay kính trọng mình thêm nhỏ dãi, liền không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Ngay lúc hắn đang sợ tự trách, lại nghe nữ tử kia vẫn cung kính xin chỉ thị:

“Đường chủ, hiện tại ta có thể cùng người kia thi đấu không?”

Nghe nàng hỏi, thiếu niên lòng mang ý xấu vội vàng nghiêm chỉnh đáp:

“Ừm, đi đi, cẩn thận chút.”

Thế là tuyết nhanh chóng chạy vào trong sân. Phía sau, Quỳnh muội muội bùng đồng quần áo kia, cùng đường chủ ca của mình quan sát trận đấu sắp tới.

Đang lúc đưa mắt nhìn tuyết ứng, bắt chuyện đột nhiên chú ý tới vị Diêm La Tử Minh, Hỏa Ảnh Diêm La Tử đi trước, trên đỉnh đầu lại hiện ra hơn mười đóa hoa long lạnh. Mặc dù màu

sắc ảm đạm, nhưng nhìn chúng nó không ngừng bay múa vờn quanh, trong mắt cũng hiện ra sự kỳ diệu.

“Đó chính là cảnh giới tam hoa tụ đỉnh sao? — kỳ quái, sao trông quen quen vậy?”

Đang lúc tỉnh lại, hắn cảm thấy hoa quang kia giống như đã từng quen biết, Tiểu Quỳnh Thố bên cạnh thấy thần sắc của hắn ngưng trọng, liền ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên an ủi hắn:

“Ca ca, không cần lo lắng! Nếu Tuyết Điệp tỷ đánh bại, ta sẽ đi đánh bại lão hòa thượng kia! “

Dứt lời, cách đó không xa tăng nhân cầm bát làm mặt quỷ làm hắn kinh hãi.

Người đi ra ngoài sân lo được lo mất không đề cập tới, lại nói La Tử Minh một mực chờ ở đây, đang chờ có chút không kiên nhẫn, chợt thấy có một nữ tử yếu điệu, một bộ bạch y, mi cong xuân sơn, mắt phượng thu thủy, đang thản nhiên đi về phía mình.

“Mẹ trẻ này là...”

Giờ phút này, Già Tuyết mặc một thân tuyết giáp đang nở bộ dáng anh tuấn, thân hình lả lướt, lập tức làm cho hỏa ảnh Diêm La nổi lên dục vọng. Lúc thân thể nhẹ đi không hai, lập tức liền đem chí nguyện muốn thay chết khó khăn báo thù kia ném vào trong nước oa oa, đang muốn mở miệng bắt chuyện, lại nghe môi nàng kia khẽ mở, không đầu không đuôi hỏi:

“Những người trong miếu kia là do người thiêu đốt?”

Khẩu Tuyết vừa hỏi câu này, nhưng vào trong tai La Tử Minh lại giống như âm thanh của trời. Lúc này vị hỏa ảnh Diêm La này đang hùng hực sắc mặt, trơ mặt ra thuận miệng đáp:

“Vị tỷ tỷ này nói không sai, những tiện dân Trọc Thai kia chính là tinh lọc bản hiền. Trên thế gian này, nên chỉ lưu lại huyết mạch Thần Nhân như ta và ngươi; trước khi đại kiếp nạn đến, những dân chúng ô uế kia đều cần phải diệt trừ —— “

Vừa nói đến đây, La Tử Minh đang đầy hứng nói chuyện lại bị nữ tử xinh đẹp kia cắt đứt nửa, chỉ nghe nàng lạnh lùng nói:

“Úc, thì đúng rồi. Ngươi biết không? Đường chủ nhà ta từng nói, báo cáo tốt, báo cáo chậm, cuối cùng cũng phải có báo. Vậy hôm nay để ta tới báo ứng lần này đi.”

“... Ngươi!”

Lúc này, ngôn ngữ lạnh như băng của Vu Tuyết giống như tuyết nóng hôi, thoáng chốc đã tưới hết mồ hôi của La Tử Minh. Phải biết rằng, mặc dù Tuyết thích hợp ở trước mặt sự tĩnh lại là đến từ Uyển Thê, nhưng dù sao nàng cũng là tinh linh ngàn năm thiên niên do thiên địa sinh thành; giờ phút này trong lòng giận dữ, lời nói ra tự nhiên có uy thế đáng sợ.

Bất quá, người đối diện nàng, cũng tuyệt không phải loại thiện lương; bị bộ dáng băng hàn không giận mà uy, không tự chủ được rung mình một cái, hỏa ảnh Diêm La xưa nay vốn kiêu ngạo lập tức tắt hết ước muốn, lại nhớ lại đại nghĩa báo thù cho huynh đệ. Vì vậy, chỉ nghe hấn ngựa mặt lên trời cười to mấy tiếng, sau đó liền cao giọng kêu lên:

“Ha! Dựa vào sự phụ pháp nhân của bản hiền, cô gái này, chính là dơ bẩn thai uế dân kia, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo!”

Những lời này vừa dứt, thanh âm của chấn động đấu trường vừa mới ổn định, liền thấy La Tử chân sáng mũi đất, thân hình bay nhanh về phía sau; cùng lúc đó, thiết trượng trong tay cầm trao hình, cơ hồ không niệm chú ngữ gì, đã làm chỗ nữ tử tuyết giáp kia đứng, trên mặt đất dựng lên lửa lớn trùng thiên.

Trong lúc lao lực không kịp đề phòng, Tuyết Điệp đã bị sóng lửa hung mãnh đột nhiên xuất hiện này làm cho mai một đi!

Thấy một đòn đắc thủ, La Tử Minh liền ở ngoài hai ba trượng đắc ý phi phàm:

“Ha ha! Nữ tử đúng là vô tri; lời mạnh miệng nói ra, còn không phải là rơi vào kết cục hôi phi yện diệt hay sao? Cùng tam hoa tụ đỉnh pháp sư đấu đá, có thể không chết?”

Cũng khó trách La Tử Minh không sợ hãi; vừa rồi hấn sử dụng tuyệt kỹ “Truy Hồn Xích Liên”. Pháp thuật danh hiệu này, ý tứ Hồng Liên Xích Hỏa kiếp của giáo phái Tịnh Thế giáo, hỏa diễm như một đóa hoa sen chớm, có thể khiến người công kích

hoàn toàn khép kín thôn phệ. Mà lợi hại hơn chính là, pháp thuật này như giò bám vào xương, có thể tự động đi theo người bị tấn công, như bóng với hình, không chết không thôi!

Lúc này, dưới sự chiếu rọi của đóa Hỏa Liên to lớn kia, thiên địa vốn u ám càng thêm âm đạm; trong mắt mọi người, phảng phất chỉ còn lại đóa sen lửa thiêu tâm thiêu đốt hừng hực này.

Gặp tình cảnh này, những người rảnh rỗi ngoài sân không quan hệ, hầu như đều là một tâm tư, đều vì nữ tử vận mệnh hỏa trường này mà tiếc hận:

“Ai, thật sự là oán giận tương báo đến khi nào rồi! Đáng tiếc một cô gái tốt như vậy...”

So sánh với bọn họ, có một người nóng lòng như lửa đốt. Hắc vội vàng hỏi:

“Quỳnh Hồng, ngươi cảm thấy có nên tuyệt không sao thật sao?”

“Đúng vậy a!”

Quỳnh Quỳnh nặng nề gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên ra tay chỉ về phía trước, kêu lên:

“Không tin người xem đi!”

“Ách?!”

Thấy nàng chỉ điểm, mọi người xung quanh đều nhìn vào trong sân; vừa nhìn qua, lập tức đám người tỉnh nói kinh hãi giao tiếp:

Nguyên lai, ngay bên bãi đá ở bên trong bãi đá, nữ tử lúc trước bị lửa lớn nuốt hết, lại đang khoan thai từ trong ngọn lửa ngập trời đi ra! Ngọn lửa phập phồng, đang ở trên mai tuyết không kiêng nể gì của nàng liếm láp, lại không thể ngăn trở bước chân nàng tiến tới; mà ngọn lửa bên sợi tóc cháy rực, theo trang sức Tuyết Vũ Quan kia tung bay trên dưới, giống như bị cách thành một màng ngăn cách vô hình, chỉ có thể bay bên ngoài tơ xanh của nàng, lại không làm nàng bị thương mảy may.

“Vù, Khôi Xuyên Quả, không lừa ta!”

Vừa thấy cảnh này, người ta lập tức yên lòng. Vừa rồi hẳn còn đang hồi hận, hồi hận lúc trước không đem Hoán Y ở trên lò sưởi mấy canh giờ thử xem. Mà vị Kim Bát tăng kiến thức rộng rãi kia, thấy giấc Tuyết thích hợp tắm lửa mà không chút tổn hao lông tóc, lại càng phi thường kinh dị:

“Chẳng lẽ vật trên thân nữ tử kia, là Nam Hải dị bảo hỏa Hoán Giáp?... Mấy thiếu niên nam nữ này, rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Ngay lúc trong lòng hắn đang kinh nghi bất định thì cô gái đập lửa mà đi kia đã gỡ cây trâm gỗ xuống, đón gió huyền hóa ra cây “Thánh Bích Linh Trượng” hình hoa liềm kia; cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng lay động, liền thấy được bích ảnh hỗn loạn, thụy thái sáng quắc, vô số đóa hoa li ti vàng son lộng lẫy, quanh người nàng lưu chuyển lung lay, tôn nàng lên như tán hoa thiên nữ.

Còn chưa kịp kinh ngạc vạn đầu Hỏa Ảnh Diêm La phản ứng như thế nào, Khấu Tuyết ứng thanh quát một tiếng, đã nhẹ nhàng bay lên, nhân trượng hợp nhất, tức thì xoáy lên một đạo khí thế lừng lẫy hoa tiêu sóng, nhanh như sao băng, nhanh như lôi đình, hướng La Tử Minh đang né tránh không ngừng kia ầm ầm đánh tới.

Thế là, trong khi quang ảnh trong mắt không ngừng lưu chuyển, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế, sau đó liền thấy La hiền sư kia đã giẫm vào vết xe đổ của Đoạn huynh đệ hắn.

Cuồng hoa tan hết, phía sau nữ tử như bóng với hình đuổi hồn liên diễm, trong nháy mắt liền đem hồn phách câu tang, đốt thành một đoạn than đen!

Mà trước thảm trạng này, nữ tử trải qua ngàn năm mưa gió giật giạt mình không phát hiện, chỉ đạp chân khắp biển lửa, trên lửa nóng hùng hực hướng đường chủ mình bên này, vượt cầm một phúc vô cùng ưu nhã; ngọn lửa tung bay trái phải kia, chiếu lơ lửng nàng như hoa hồng trước nước...

“A! Hóa ra cái gọi là tam hoa tụ đỉnh kia chỉ là diễm báo trước sinh tử quỷ thần mà thôi!”

Nhìn qua bích đóa linh trạch do linh trượng kia đánh ra, đường chủ Tứ Hải đường La Phù sơn bưng tỉnh đại ngộ!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem một chút, tiếp nối: Đề cử Quý Vũ Tiên Hiệp Quý Vũ Tiên Tung to lớn cổ điển

Chương thứ chín, trên lưỡi nhấp vàng, đọng anh hoa lầy thịt làm thịt...

Có lẽ, trong khoảnh khắc mà Khấu Tuyết hợp trượng diệt La Tử Minh, người ngoài chỉ có Trương đường chủ nhà nàng thấy rõ ràng nhất.

Nhìn thấy kim bích hoa mang xuyên thấu thân thể kia, bất chuyện đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

“Thì ra là thế! Cuối cùng cũng hiểu hoa quang trên đỉnh đầu La Tử Minh là cái gì!”

“Ném nghe cổ lão tương truyền, trước khi ác nhân chết, đỉnh đầu thường mang theo rong rêu bóng cá. Hôm nay xem ra, hỏa ảnh Diêm La Tử đầy đặn này, gọi là tam hoa tụ đỉnh chi tượng, chẳng qua là lời nói biểu thị hắn chết dưới Hoa linh trượng mà thôi!”

Khác với vừa rồi mình giết chết Đoạn Như Hối, lúc này hắn thấy La Tử Minh mất mạng dưới tuyết hợp trượng, cảm thấy cực kỳ thống khoái. Dù sao, vừa rồi hắn nghe được rõ ràng, La Tử Minh này chính miệng thừa nhận sát khí đó như tuyết hợp lý, những người mang mệnh huyết án đều là hắn phóng hỏa đốt đi. Giờ phút này thấy La Tử Minh bị chính mình phóng hỏa thiêu hủy, chính là đáp ứng câu “Thiên lý tuần hoàn, báo ứng xác đáng!”

Lúc này, bọn người Trâu Ngạn Ngạn cũng đều là châu đầu ghé tai, nói đám ác đồ tà giáo này, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi hỏa hình của Chúc Dung đại thần. Bọn Trâu Ngạn Chiêu nhận định, đã nhận thức được quang diễm trên người phê diệt ác hồn của gã, nhất định là Thiên Hình của Chúc Dung Hỏa Thần.

Đúng lúc bọn họ mở miệng, vị nữ tử thắng lợi kia đã chậm rãi đi về. Lúc này, sau lưng Khấu Tuyết như có một đám lửa, theo nàng mà đi. Cho đến khi sắp sửa tỉnh lại, ngọn Truy Hồn Diễm mới hóa thành một làn khói, hoàn toàn tiêu tán.

Tư thái nhã nhặn đi trở về trước mặt câu tỉnh, tuyết liền thu hồi Thánh Bích Đình Linh Trượng vào giữa tóc mai, khom người vái một cái, bầm nói:

“Đường chủ, may mắn không làm nhục mệnh. Tuyết đã làm theo lời Đường chủ lúc trước phân phó, lấy tính mệnh tên ác đồ kia.”

Nguyên lai, tối hôm qua Tứ Hải đường chủ đã nói với nàng, đề nàng cùng hỏa ảnh Diêm La đối địch, tuyết không hạ thủ lưu tình. Thấy tuyết ứng thẳng trận, bình an trở về, bắt chuyện cũng phi thường cao hứng, khen:

“Tuyết thoải mái, gần đây công lực của ngươi lại tinh tiến rồi đó. Ban nãy khi thấy linh hoa trên trượng của ngươi, hình như còn rực rỡ hơn cả đám mây lần trước nữa!”

Nghe được Đường chủ tán dương, hoa tiên linh bỗng nhiên cười, liền đi tới trong tay Tiểu Quỳnh Thổ lấy quần áo, đem dâng người thướt tha yếu điệu của mình che dấu.

Nghe Tuyết Diệp tỷ tỷ được đường chủ ca ca khen ngợi, lúc này Quỳnh Quỳnh đang nóng lòng muốn thử. Nàng vội vàng trả quần áo trong tay lại cho Tuyết Nghi, giống như một con hươu nhỏ đang tung tăng vui mừng, “Leng keng” một tiếng nhảy thẳng vào trong sân; đến khi tỉnh táo lại thì mới chạy tới bắt nàng về, lúc này tiểu nha đầu này đang bỏ chạy xa bốn năm trượng!

Tay bị giật giật, không thể động đây, tiểu Quỳnh Thiên liền khó hiểu hỏi:

“Ca ca, tại sao phải bắt Quỳnh Đình về? Có phải muốn để lão nhân gia đi trước không?”

Đối mặt với Quỳnh Quỳnh nghi hoặc, mở lời liền nói cho nàng, trong ba ván bọn họ đã thắng hai trận, ván thứ ba này sẽ không cần so sánh nữa. Hiện tại trong lòng hắn, cũng sợ Quỳnh Đình sẽ có tổn thương gì, có thể không so sánh thì không thể so sánh.

Nghe được giải thích, tiểu nha đầu lại rất thất vọng, chu miệng, hàm hồ oán giận nói:

“Ồ, người ta còn muốn cùng cái chén biết bay kia chơi đùa một chút!”

Không nói đến bên này có người ảo não, hơn nữa vị thượng sư Kim Bát tăng kia của Tịnh Thế giáo. Giờ phút này, thấy La Tử Minh ngã xuống tại chỗ, phe mình lại thua một trận, tăng nhân này tâm tình đúng là phức tạp. Tuy rằng cuối cùng vẫn không cần lên sân khấu, nhưng so với lúc trước cũng là khác nhau một trời một vực. Nhìn Trương Quỳnh Thu phía đối diện nóng lòng muốn thử, Kim Bát Thượng Sư cũng không biết mình nên mừng hay buồn.

Ở phía sau hắn là giáo đồ Tịnh Thế giáo, thấy bốn giáo liên tục mất hai vị hiền sư pháp lực cao cường, lúc này thần sắc mặt sạch, ngược lại không còn căm phẫn phần nào như sau ván đấu tiên. Dù sao, trận đấu tiên, Đoàn hiền sư mất mạng đối thủ, tựa hồ còn không minh bạch., Tựa như mình ngã xuống đất. Nhưng trận này, một kích sấm sét như sét thần của nữ tử mặc tuyết giáp kia, bọn họ nhìn rất rõ ràng. Chính là cái này giảm cái kia trưởng, cho dù bọn họ hiện tại trong lòng có cái gì bất cam, nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn của đối phương, cũng chỉ có thể hóa thành một nỗi sợ.

Sững sờ trong chốc lát, cảm giác ra giáo dân phía sau tâm tình sa sút, kim bát tăng nhân thấy mình cũng nên có biểu hiện, hướng đối diện nhìn một cái, hắn liền đem bát vàng trong tay cẩn thận giấu vào trong tay áo, lại quay đầu nói với giáo đồ tâm phúc đôi câu, sau đó liền như không chút chậm chạp hướng Chúc Dung môn bên kia phiêu nhiên mà đi.

Thấy hắn đến, trừ Tiểu Quỳnh Chỉ chỉ lo đưa mắt liếc qua ống tay áo hắn, những người khác đều đề phòng, sợ này quý kẻ đa đoan hòa thượng lại làm ra hoa đầu gì.

Chỉ là lần này bọn họ đã quá lo lắng rồi. So sánh với vẻ mặt khẩn trương như hòa thượng Kim Bát, trước giờ thái độ của bọn họ luôn hùng hổ dọa người, lúc này lại có phần giống với sắc trời dần dần tỏa sáng, quả thực là vô cùng ảm áp. Theo lời hắn nói, lần đánh cược này, vốn cũng chỉ là muốn trải rộng hào quang Thần giáo tới nhiều nơi hơn mà thôi, không phải là thôn

tính giữa các môn phái giang hồ tầm thường. Tuy nhiên, nếu bọn họ thất bại, việc này cũng coi như được bỏ qua.

Nhìn tăng nhân trước mắt chợt trở nên thông minh đạt lý như thế, lời nói mềm mại vô cùng, bắt chuyện trong lòng cũng có chút xấu hổ. Dù sao, mặc kệ nói như thế nào, vừa rồi mình vừa mới thương tổn hai cái mạng của bọn họ. Ngay khi hắn nhìn thấy xu thế trước mắt, muốn biểu đạt vài câu áy náy, lại nghe Kim Bát tăng chuyển chủ đề, lạnh lùng nói:

“Trương thí chủ, có một chuyện chúng ta cần phải nói cho rõ ràng.”

“Ừm? Chuyện gì? Mời nói.”

Thấy kim bát tăng nhân ngữ khí bất thiện, bắt chuyện ngược lại có chút ngạc nhiên, không biết hắn nói cái gì quan trọng. Chỉ nghe hòa thượng trước mặt lạnh lùng nói:

“Trương thí chủ nên biết, mặc dù giữa chúng ta từng có quân tử hiệp định, nói là tử thương mệnh của các An trong thi đấu. Nhưng lão nạp cho rằng, hiện tại mà phát sinh thì đám nha dịch quan phủ kia, chỉ sợ cũng không nhất định nghĩ như vậy!”

Nguyên lai, tăng nhân quan sát toàn cục Kim Bát này đã sớm chú ý tới, ngay bên ngoài đám người vây xem đang du đãng không ít nha môn sai dịch.

Đám sai vặt này, đúng là do huyện lệnh Dương Sơn phái tới. Vị huyện chủ Dương Sơn này nhận được tin tức về sự tập hợp của giáo chúng địa phương, tuy rằng không tiện ngăn cản, nhưng cũng sợ vạn nhất xảy ra nhiễu loạn, rơi vào tội thất bại, vì vậy liền phái ra sai dịch đặc lực trong nha, đến dưới tùng sơn này giám thị.

Mà vị Tịnh Thế Giáo Thượng Sư này, thấy hôm nay bất luận thế nào cũng không chiếm được chỗ tốt, liền mượn cơ phát huy, muốn mượn thế quan phủ, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng; nếu như cứ như vậy lại có thể khiến mấy người này xuống ngục, vậy càng là đại diệu! Nói đến, cho dù mấy nam nữ này lợi hại hơn nữa, không lẽ dám đấu đá với quan phủ thế lực khổng lồ?

Một phen trí tuệ khẩn trương này cũng thật khó khăn cho vị Kim Bát Thượng Sư này. Nếu đổi lại là người khác, trong lúc thua cuộc này, còn có rảnh nghĩ đến muốn cắn ngược một cái? Mà lời nói vô lại gần như của hắn., Nghe thấy lời này của Trâu Ngạn Chiêu, Thạch Ngọc Anh, mặc dù trong lòng mỗi người đều mắng to, trọc lóc vô sỉ nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ., Nếu dựa vào tên tuổi của Kim Bát Tăng ngày xưa, cho dù không quan tâm cũng có thể khuấy động ba phần, huống chi bây giờ bọn họ thật sự đã chết người. Nếu hòa thượng gian tặc này một đường giam cầm, lấy thực lực của Tịnh Thế giáo bọn họ, Huyện lệnh đại nhân chưa hẳn sẽ không khuất phục vu cáo của bọn họ. Nếu vì chuyện này mà liên lụy đến mấy ân nhân này lấy được tính mạng, vậy bọn họ thật sự là chết vạn lần không chuộc tội!

Nghĩ tới điểm này, vốn Trâu Chiêu, Ngạn Ngọc Anh đang vui mừng khôn xiết, sắc mặt trắng bệch.

So với bọn họ sợ hãi thì vị bị Kim Chu tăng hai mắt ép tới đây cũng bất quá lúc vừa nghe lời này thì sắc mặt có chút tức giận. Cúi đầu xuống thoáng suy nghĩ, liền thấy được thiếu niên anh tuấn này đã khôi phục thần sắc bình thường, không chút hoang mang nói:

“Lời này của ngươi cũng có lý. Bất quá nếu các hạ đã nói như vậy, ta đây cũng có một chuyện không thể không nói.”

“Ồ? Có chuyện gì?”

Lúc này đổi sang Kim Bát tăng ngạc nhiên.

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt này, quay mặt nhìn mấy giáo đồ Tịnh Thế giáo tách đám người ra tìm nha dịch kia, sau đó quay đầu lại lạnh nhạt nói:

“Kỳ thật cũng không phải quá lớn đại sự —— Thiên sư có chỗ không biết, tiểu tử bất tài, vẫn là Trung Tán đại phu triều đình ngự phong. Ngươi đã muốn kiện, vậy chuyện làm quan ta cần phải cho ngươi biết ——”

Thấy tăng nhân trước mắt vẻ mặt ngạc nhiên, thiếu niên cười ha ha, tiếp tục nói:

“Thiền sư nên biết, trung tán ta mặc dù không tính là quý tước quan to gì, nhưng tại đương triều cũng miễn cưỡng tính là nằm trong hàng ngũ “Bát nghị”. Nếu ngài kiên trì xin cáo, ta tự nhiên phụng bồi.”

Nói đến chỗ này, phát giác hòa thượng trước mắt trong sự khiếp sợ còn mang theo một tia do dự, vì thế đường chủ Đạo Môn kiêm cả thân thể Trung Tán đại phu liền cười một tiếng, ngạo nghễ nói ra:

“Về phần ta có phải Trung Tán đại phu không — thật có lỗi, tùy người tin hay không. Ấn đài này trân quý, không tiện cho người rảnh rỗi quan sát. Nếu người thực đi cáo quan, ta tự sẽ để Huyện chủ đại nhân kiểm tra thực hư.”

Dứt lời, gã liền quay mặt lại quát lên một tiếng đồng thời khiếp sợ, rồi cùng đám người Trâu Chiêu, Ngạn Ngọc Anh nghênh ngang rời đi.

Lúc này, mặc dù vân trận trên trời dần dần buông lỏng, ngẫu nhiên trên xuân dã lọt xuống vài luồng ánh sáng mặt trời sáng ngời; nhưng dưới sự che đậy của dãy núi, đại bộ phận bãi đá rộng lớn vẫn bao phủ dưới một cái bóng. So sánh với ánh mặt trời xám xịt này, các giáo đồ Tịnh Thế giáo ở đây cũng phần lớn tâm tình chán nản. Nhìn hai vị hiền sư bị tấm vải trắng bao phủ, những giáo đồ tầng chót này không khỏi nổi lên chút nghi hoặc:

Không phải nói rằng gia nhập Thần giáo thì có thể tránh được Xích Hỏa thiên kiếp sao? Vì sao đoạn đường này, hai vị hiền sư tu hành tích thiện cực kỳ xuất sắc, cuối cùng cũng chết dưới hỏa kiếp ư? Nếu như bọn họ đều không thoát khỏi kiếp số, vậy tương lai mình làm sao có thể tu luyện độ kiếp chứ?

Lại nói tiếp, giáo đồ Tịnh Thế giáo đa số là dân chúng tầng dưới chót xã hội, cực khổ tới mức cực khổ tới thực tế cũng bất lực. Hiện tại vừa vặn có nguyên nhân của Tịnh Thế giáo nên nhập giáo đoàn tụ thành đoàn, ít nhất cũng có thể đảm bảo không bị người khác ức hiếp. Trên thực tế, sau khi nhập giáo sẽ không bị người khác ức hiếp nữa., Những người vốn mềm yếu này, phần lớn đều có thể ức hiếp người khác, thật sự là rất dễ nảy sinh ác khí. Được những chỗ tốt này, bọn họ tự nhiên

cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận tầy nã những giáo lý độ kiếp kia, khát vọng có thể sớm ngày thoát ly cuộc sống thế tục, siêu phàm thoát tục, sau đại kiếp trở thành tồn tại cao đẳng áp đảo người khác.

Chỉ là, chờ hai trận thi đấu hôm nay về sau, lại để cho bọn họ nguyên bản kiên định vô cùng tín ngưỡng, như băng phong thổ chiếu lên sợi Xuân Dương thứ nhất, bất tri bất giác bắt đầu tan ra chập chờn.

Cùng bọn họ hình thành đối lập rõ ràng chính là giờ phút này đã được thăng phản thành thông báo, nhưng bọn người Trâu Ngạn Chiêu lại hào hứng dâng trào. Tuy lúc này ánh mặt trời không rõ, nhưng bọn họ lại cảm thấy như ánh xuân chưa bao giờ tươi đẹp như ngày hôm nay; một đường đi tới, một đường nói chuyện với nhau, dường như họ sắp được hưởng thụ cuộc sống của mình vậy.

Đi ra một hồi, Quỳnh Quỳnh đột nhiên nhớ ra nên hỏi ca ca một vấn đề, vì thế liền mở miệng nói chuyện:

“Ca ca, cái gì là “Bát nghị”? Vì sao lão hòa thượng kia nghe xong lại không muốn nói chuyện với ca rồi?”

Nghe tiểu muội muội ngọt ngào hỏi, Trung Tán đại phu hòa ái giải thích với cô bé:

“Muội muội không biết đâu, phàm là người có thể dùng “Bát nghị”, không cần thận bị người cáo trạng, là có thể không được thẩm tra, nếu thật sự định tội, còn phải báo danh cho đám quan to trong triều đình thương nghị. Cho dù cuối cùng định tội, còn phải thỉnh hoàng đế ngự phê duyệt...”

Nói đến chỗ này, thiếu niên đột nhiên nhớ tới giây phút này, nhất định là khuôn mặt đầy mộng mê không hiểu, vì thế liền đổi giọng, gọn gàng nói:

“Dù sao cũng là hòa thượng gian xảo kia đến chỗ quan lão gia cáo tri ta, cơ bản trả không ngã!”

“Mà người tuyệt vời tỷ tỷ, tuy không thể dùng pháp nhi này, nhưng lão hòa thượng đã chơi xấu, ta cũng có thể nói, Tuyệt tỷ của ngươi là tỷ nữ của ta; gia nô đánh chết người, đều là ta sai sử, không trách được nàng —— dù sao chỉ là một trận Man

triển, đảm bảo chuẩn xác khiến hấn không chiếm được chỗ tốt!”

Nói tới đây, khuôn mặt thiếu niên lại lộ ra nụ cười giảo hoạt đã lâu không gặp. Mà phía sau hấn không có bao nhiêu quan niệm thị phi, vĩnh viễn chỉ chuẩn bị đứng về phía tiểu nha đầu bên này của ca ca, không biết so sánh những lời đồn này với hấn có phù hợp lễ giáo thánh nhân hay không, mà chỉ lo đứng đó vỗ tay hoan hô:

“Ta biết ngay ca ca bản lĩnh lớn nhất!”

Buổi tối ngày hôm đó, bọn người Trâu Ngạn Chiêu đã tổ chức một bữa tiệc long trọng với Thạch Ngọc Anh phủ, thế mà ba người lại tiếp đãi khách quý.

Hội cầm đầu của Hồng mặt này là Thạch Ngọc Anh, chính là góa phụ phú quý nhất trong quận, thân gia vô cùng dày cộp. Mà bản thân bà ta lại có ý tốt, nên mới được đề cử làm hội họp. Lại nói tiếp, tăng nhân Kim Bát nhìn trúng cái khăn đỏ do quả phụ cô nương này tạo thành, thứ nhất là vì giáo dân mà không đòi được vợ tốt, thứ hai là thêm nhỏ dãi với tài lực nhà bà.

Lúc này, trong đại viện nhà cao cửa rộng của Thạch phủ, có ánh nến đỏ chiếu lên cao, trong họa đường hơi nóng bốc lên. Một chục món ăn ngon như nước chảy đưa đồ ăn lên bàn. Nghe vậy, ba người Tuyết Điệp, Quỳnh Đình đang được mở tiệc cùng nhau an vị.

Lúc này, bọn người Trâu Ngạn Thiên đổi với cách gọi “Trương thiếu hiệp” đã từ biến thành “Trung Tán đại nhân”. Chỉ có điều, sau khi xưng hô mấy câu, thiếu niên luôn cảm thấy lời này không phải là gọi mình, nên lại yêu cầu bọn họ “Miễn ngôn” là được.

Tiệc mừng công bắt đầu không lâu, Thạch Hội đứng đầu liền chú ý tới vị Trung Tán đại phu gần gũi này, thần sắc trên mặt dường như có chút không vui. Không biết vị ân công này có tâm tư gì, vì vậy nàng liền khinh thường, ngồi cùng Trâu Vu Chúc sáng mắt ra hiệu một cái. Thấy nàng nhắc nhở, lại xem

xét thần sắc của Trương Trung tán, Trâu Chiêu liền cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Trương thiếu hiệp, có phiền nào chuyện gì hay không?”

Trâu Vu Chúc cũng không dám đi quá giới hạn, không dám gọi thẳng vào tục danh của Tán đại nhân. Chỉ nghe hán khẳng khái nói:

“Thiếu hiệp xin yên tâm, nếu có chuyện gì cần dùng đến huynh đệ, chỉ cần lên tiếng, cho dù là núi đao biển lửa, các huynh đệ cũng phải vì ngươi xông vào một lần!”

Thấy hán tử lỗi lạc này vỗ ngực cam đoan, bất chuyện cũng rất cảm động, nói:

“Kỳ thật cũng không tính là chuyện gì. Chỉ là tiểu đệ hôm nay lại giết người, mỗi lần nhớ tới liền cảm thấy rất khổ não.”

Nguyên lai, đối với thiếu niên mà nói, mặc dù đạo lý trước đó Tả Tư nghĩ lại, đều cảm thấy giết chết hai người Đoàn Như Hối La Minh này, không có chút gì là không đúng, cũng tuyệt không có lỗi gì, chỉ là, đây dù sao cũng là lần đầu tiên hán giết người; vô luận lý lẽ như thế nào, nhưng đợi đến khi chính tay mình bóp chết một mạng người sống, đó lại là chuyện khác. Bây giờ nghĩ lại, liền cảm thấy mười phần không được tự nhiên, cả người cũng không được tự nhiên.

Nghe hán nói ra phiền não, vị hán tử Vu Chúc Chúc Dung môn kia lại cười ha ha lên. Cười xong, liền thấy hán tử hào phóng này đem rượu trong chén ngửa ra hết, hết lớn:

“Tên Đoàn Như Hối này, ngày xưa đã tổn thương không biết bao nhiêu tính mạng vô tội. Hôm nay thiếu hiệp diệt trừ hán đúng là khiến lòng người hả hê. Ác đồ hại người như vậy đâu có đáng để Thiếu hiệp phiền não cho hán. Huống chi, nếu hôm nay thằng nhãi này không chết, không biết sau này còn hại bao nhiêu người nữa!”

Nghe xong lời nói to ra của Trâu Ngạn, thiếu niên vốn tâm thần phiền loạn nhất thời rùng mình, nhắm nháp hàm nghĩa trong lời nói, vội vàng đứng dậy lấy bầu rượu, tự mình rót đầy rượu cho vị Vu Chúc Chúc Dung môn này, sau đó hướng hán nâng chén chúc nói:

“Trâu huynh nói rất đúng, đã bắt đầu phải nghe lời rồi. Chén này ta kính Trâu huynh!”

Sau đó, hắn uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon. Đợi hắn uống xong, Trâu Chiêu được sủng ái như sợ hãi cũng uống cạn chén rượu.

Nuốt một ngụm rượu mạnh vào bụng, thiếu niên cũng hào hứng phấn khởi, đứng thẳng người, cao giọng nói với mọi người trong bữa tiệc này:

“Vừa rồi đúng là dậy nói bậy. Tại hạ từng đọc kinh thư, có thánh hiền nói: “Thiên địa bất nhân, thánh nhân bất nhân, giết người mà thành hình; phạm phu bất nhân, tặc tử bất nhân, sát hại người. Tuy cùng giết, bất đồng đạo.” Hôm nay ta cùng Tuyệt Ứng, trừ đi hai kẻ ác hại người, chỉ là noi theo đạo Thánh Nhân mà thôi, cần gì phải để ý!”

Dứt lời, liền nâng chén uống một ngụm.

Thấy buổi tiệc, nhân vật chính khai tâm, bầu không khí trong bữa tiệc lại nhiệt liệt trở lại.

Lại qua một lúc, thạch Ngọc Anh ngồi bên cạnh hội lính hồng bên cạnh nàng, đã thấy tiểu cô nương trang điểm phấn ngọc bên cạnh này, khai tiệc đã lâu, lại cơ hồ không động đũa, liền cảm thấy rất kỳ quái. Được không, thạch hội tướng diện mạo ung dung này lặng lẽ hỏi Quỳnh Ngưng:

“Trương tiểu muội muội, vì sao lại gác đũa, không ăn thức ăn?”

Nghe phụ nhân hỏi, tiểu cô nương xưa nay hoạt bát lẳng lẳng đáp:

“Không quá muốn ăn.”

Nghe nàng nói vậy, Thạch Ngọc Anh thân là chủ nhân nhất thời khản trương lên, vội vàng hỏi:

“Không muốn ăn? Có phải mấy thứ đồ ăn này làm không tốt lắm?”

“Cũng không phải. Thật ra”

Thấy vị đại tỷ tỷ hòa ái dễ gần này quan tâm như vậy, Quỳnh liền có chút ngượng ngùng nói với nàng:

“Kỳ thật bắt đầu từ hôm nay, Quỳnh Thố liền phải tiết thực!”

Nghe xong lời này của nàng, thức tỉnh Tuyết tất cả đều nhìn về phía tiểu muội muội này, không biết nàng lại đang làm chuyện gì. Nghe Quỳnh Thố trả lời như vậy, Thạch Ngọc Anh kia cũng có chút hứng thú, mỉm cười hỏi nàng:

“Vì sao lại muốn tiết thực nha?”

“Bởi vì...”

Nói đến chỗ này tiểu cô nương lại có chút thẹn thùng, cúi thấp mặt xoắn đầu ngón tay nói:

“Bởi vì Quỳnh Đình luôn tham mồm, thân thể cũng có chút béo, không bay lên được, tương lai ngay cả quần áo đẹp cũng không mặc được.”

Hóa ra tối hôm qua lúc nàng vào tắm, nghe được những lời tỷ tỷ dạy vụn vặt, tựa như nghe nói gia đình cô gái của các nàng, không thể quá tham ăn; nếu ăn quá béo, đường chủ ca ca sẽ cảm thấy không thích. Nhất lân nửa trảo nhớ kỹ những điều cần chú ý này., Hơn nữa nàng vẫn luôn hoài nghi bản thân có bay cao hay không, là vì nàng quá tham ăn, vì thế trong đôi mắt nhỏ hẹp của Tiểu Quỳnh Thố liền kết luận đau đớn, quyết định bắt đầu từ hôm nay, nàng muốn bắt đầu tiết chế ăn uống, kiên quyết không lại tham ăn nữa!

Nghe lời này của nàng, Thạch Ngọc Anh và Chiêu Ngôn Tuyết không khỏi nhìn nhau cười. Đứa bé gái trước mắt này nói muốn tiết thực, giờ cũng chỉ hơi phồng má lên, vô cùng đáng yêu, sao có thể gọi là mập mạp được?

“Như vậy sau này có thể tiết kiệm chút tiền lương hay không?”

Đây là phản ứng đầu tiên sau khi thiếu niên nghe Tiểu Quỳnh Tuyền nói. Chỉ có điều, vừa mới suy nghĩ một chút, Tứ Hải đường chủ đã cảm thấy việc này hoang đường, muốn đánh tan ý niệm tiểu muội muội. Đang muốn mở miệng thì Thạch hội

thủ đã gấp một vật, vươn đến trước mặt Quỳnh Huyền, cười nói:

“Tiểu muội muội, Túy Hương Thủy Tinh Kê này chính là một món ăn nổi tiếng nhất của Dương Sơn Thạch, muội không nếm thử sao?”

Thì ra lúc này tâm tư Thạch Ngọc Anh rất giống với lúc mở miệng: Trong mắt nàng, Quỳnh Huy đúng là thời điểm phát thân, thực sự không thích hợp quá đơn bạc.

Hơn nữa tiểu nha đầu lập chí tiết thực, nhìn chằm chằm thanh hương thơm ngát ở trước mắt, giống như gà tê trong suốt, sau khi chân chờ nửa ngày, liền thò đầu ra cắn một miếng Thủy Tinh Kê, sau đó trong miệng hàm hồ nói:

“Vây, tiết thực vẫn là bắt đầu từ ngày mai đi!”

“... Nhìn tiểu muội muội đang nhai ngồm ngoàm này, thiếu niên đường chủ càng nhìn càng thêm triu mến. Chợt nghĩ đến một chuyện, hắn liền nói với nữ tử đang lẳng lẳng nhăm nháp bên cạnh:

” Tuyệt Đẹp, hôm nay ta mới biết được, nữ hài da thịt trắng hồng của các ngươi, vẫn nên mặc quần áo trắng vào đẹp hơn. Chẳng mấy chốc, ngươi và ta đi dạo ở tiệm vải trên đường, cũng làm một bộ với Quỳnh Uyển muội muội của ngươi.”

“Vâng.”

Không đề cập tới chuyện trong phủ Thạch Ngọc Anh giăng đèn kết hoa, người người vui vẻ; Lại nói đêm khuya hôm đó, trong một căn phòng vắng vẻ của giáo viên Tịnh Thế giáo, vị trung thủ chủ huyện Dương Sơn về mặt ngưng trọng kia đang cẩn thận nghe người tới bẩm báo. Lại để một đám giáo đồ ăn mặc kiểu nô bộc trước mắt này, một chút lễ vật tình cảm với Thạch phủ đêm nay, Kim Sa Tăng liền lấy ra một thỏi bạc trắng, thưởng cho người tới, bảo hắn cẩn thận trở về, không được tiết lộ hành tung.

Đợi đưa tiễn người tới, toàn bộ tinh xá lờ mờ chỉ còn lại có một mình hắn, vị này một mực trang nghiêm Tịnh Thế giáo thượng sư, nhất thời liền buông lỏng xuống, thoáng cái phảng phất già nua mười tuổi. vuốt ve thanh Trảm Hồn đao đã ảm

đạm vô quang trong tay, trong mắt lão tăng Kim Bát đục ngầu, dường như có nước mắt trong suốt.

Sau một lúc lâu yên lặng, hàn lương muộn phong bị cửa sổ phá mà vào bị kích thích, đôi mắt đã mất đi sinh cơ đột nhiên bùng lên hai điểm hàn quang trầm tĩnh. Trong nháy mắt, kim bát tăng nhân cả người cũng vì đó mà chấn động, giống như lại khôi phục thành lão thiền sư trong lòng bàn tay của sự tình.

Lúc này, ngoài cửa xuân bay tới mấy cơn gió, đang đem ánh nền như đậu thổi phiêu diêu bất định. Khi ánh nền chập chờn, liền đem thân hình Kim Bát tăng an vị, xé rách vách tường đối diện thành ám ảnh kỳ quái, chợt dài chợt ngắn, quang quái lạ lùng...

Điểm sát xem hình dạng dây xích: Đề cử Mang Thiên sủng nam liền.

Chương thứ mười xui xẻo có chồng, ai thổi Phụng Chi Tiêu?

Trong lúc Kim Bát tăng đang ngồi một mình nhắm mắt suy tư trong tĩnh thất, tĩnh lại cũng nằm trên giường lẳng lặng xuất thần. Lúc này, trúc xanh trong ngoại viện uốn lượn, ở trong gió đêm vang lên xào xạc; ánh trăng lặn tẩn, như thủy ngân chảy xuống, đúng là nguyệt hoa đầy cửa sổ.

Tĩnh lời lúc này chưa thể ngủ, cũng không hoàn toàn bởi vì ban ngày phát sinh nhiều chuyện như vậy, mà quá mức hưng phấn. Hắn chỉ là cảm thấy, cỗ thái hoa đạo lực trong thân thể mình, giờ phút này lại biến hóa mới. Từ năm ngoài trước trung thu, dung hợp đạo hồn giả kia, về sau lại phế diệt cửu anh quái, thái hoa đạo lực này ngoài lớn mạnh, liền phát hiện thủy đạo lực vốn vô hình vô tích kia, giống như cũng có phân âm dương.

Trong lúc ngẫu nhiên suy nghĩ, đạo hỏa khí của đạo hồn kia, âm khí của u hồn Cửu Anh, giống như một thể hai mặt, khiến Thái Hoa Lưu Thủy này cũng mang theo hai thuộc tính Âm Dương. Mà hôm nay lại luyện hóa Ác Linh trên Đoạn Như Hối Trảm Hồn Đạo, đồng thời còn thôn phế ám hỏa toát ra từ đất bằng, khiến hắn cảm giác được., Hai thuộc tính âm dương của đạo lực Thái Hoa ngày càng rõ ràng. Bởi vì, tuy đạo lực Thái Hoa vẫn như nước chảy không minh, nhưng trải qua trận chiến hôm nay chỉ cần hơi động niệm một chút là hắn có thể kích phát ra được hai mặt nóng lạnh của đạo lực, không giống như trước kia chỉ có thể đánh bậy đánh bạ mà thôi.

Tình hình như vậy, trong quyển “Luyện Thần Hóa Hư Thiên” mà Thanh Hà lão đạo đưa tặng cũng không có nói rõ tương quan, bởi vậy hiện tại cũng không biết rốt cuộc đây là họa hay phúc.

Sau mấy tháng lưu chuyển đạo lực Thái Hoa, thiếu niên nghĩ đến một chuyện khác:

“Hôm nay gặp mặt Đoàn Như Hối, thủ đoạn của giặc Tuyết, mới biết binh khí trong tay còn có thể sử dụng như vậy!”

Nguyên lai, nhớ tới Trảm Hồn đao hình trăng vỡ kia như ánh đao lưu tinh, còn có Khấu Tuyết ứng với linh trượng kia đánh ra sóng tuyết Hoa Tiêu, bắt chuyện liền cực kỳ hâm mộ.

“Úc, nếu rảnh rồi, ta cũng phải đi tìm sư phó đao kiếm, nghiêm túc học chút kiếm pháp...”

Mang theo suy nghĩ như vậy, thiếu niên lăn qua lăn lại cả ngày trời, cứ thế chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, đã nhớ rõ lời nói hôm qua, nói muốn đặt một bộ váy màu trắng cho Quỳnh Uyển, thế là sau khi dùng điểm tâm xong, liền dùng xong., Hấn liền dẫn hai nữ nhân đi ra phố mua. Gặp qua thủ đoạn của mấy người này, bọn người Trâu Ngạn Chiêu cũng tự nhiên không phải lo lắng cho an nguy của bọn họ. Mà hôm nay vị Trung Tán đại phu này còn ở lại Dương Sơn, chủ yếu sợ Kim Bát tăng kia sẽ không từ bỏ ý đồ; vạn nhất ba người bọn hấn vừa đi, nói không chừng sẽ đến đây trả thù. Giờ phút này, tỉnh lại trong lòng cũng là khó xử:

Cái gọi là “Cây dục dục, trừ ác vụ làm hết”, nghe tin đồn, kim bát thiền sư này cũng chỉ là ra vẻ đạo mạo bề ngoài. Âm nhập La Tử Minh, những ác sự như Đoàn Như Hối kia, đều là sai khiến sau lưng hấn. Tính như vậy, hòa thượng này cũng tội ác chồng chất, không biết có nên nghĩ cách, trừ mối họa này cho dân chúng Dương Sơn không.

Trong lòng thoáng nghi hoặc, hấn không đề cập tới nữa mà lập tức tỉnh ngôn trong quá trình lưu động của những tiệp vải, cũng hỏi thăm về thân pháp của nàng và thân thể đã tung bay linh trượng hôm qua. Thấy Đường chủ hỏi, Tuyết xong liền nghiêm túc kể lại những gì mình biết. Theo lời nàng ta, quan trọng nhất là trong lúc chiến đấu, không có tạp niệm, không có tạp niệm., Xưa không lùi, như vậy mới có thể làm được nhân trượng hợp nhất, không gì không phá. Nghe nàng nói vậy, cũng có chút ngộ ra, nhưng trong hiệu quả, nhất thời cũng không có cơ hội thí luyện.

Đi dạo một hồi, tỉnh lại cảm thấy có chút kỳ quái. Dương Sơn này cũng coi như phồn hoa, tiệm vải cũng có không ít, nhưng đi qua mấy cửa hàng, hết lần này tới lần khác, vải vóc màu trắng này hoặc là thiếu hàng, hoặc là chất liệu thô lậu không chịu nổi. Càng quá đáng hơn chính là, vải trắng chất lượng quá kém, giá lại đặc biệt đắt. Thầm mắng thương gia vô lương, tỉnh ngón cũng chỉ có thể dẫn hai nữ nhân, một nhà kiên nhẫn tìm tới.

Lại đi qua bốn năm cửa hàng, tuy rằng hai nữ hài bên cạnh vẫn bảo trì hứng thú cực cao, mỗi lần đến một cửa hàng đều nghiêm túc lựa chọn; chỉ là đường chủ các nàng quen thuộc, lại cảm thấy rất là xúi quẩy.

Nhìn ra hắn có chút không kiên nhẫn, chủ tiệm am hiểu ý người liền mở miệng chỉ điểm, nói là ngoài cửa thành có một tiệm vải mới mở, chuyên kinh doanh lụa màu trắng, nếu là hắn nguyện ý đi đường xa chút, không ngại có thể đi qua bên kia xem một chút.

Nửa ngày không có kết quả, mở miệng cũng đúng là mệt mỏi, vừa nghe người đi đường chỉ điểm, hắn cũng không nghi ngờ gì, vội vàng kéo Quỳnh Tuyết về, hứng thú bừng bừng đi ra ngoài cửa thành đông tìm kiếm.

Huyện Dương Sơn này khác với huyện Dương Dương, đất không hiểm, ngoài tường thành cũng không có sông đào bảo vệ. Mặc dù đã ra cửa thành, nhưng vẫn là cửa hàng san sát, cũng không khác biệt gì với trong tường thành đơn bạc. Chờ tỉnh nói ra cửa thành đông, nhìn một cái liền thấy trong cửa hàng kia, có một cửa hàng trước cửa lấy ra một lá cờ vải vóc trắng nõn chuyên nghiệp, đang đón gió phấp phới.

Đội đi vào cửa hàng này, mở miệng liền phát hiện tên chuyên doanh quả nhiên không giả. Ngoại trừ số ít vải ngũ sắc, trong cửa hàng này cơ hồ tất cả đều là các loại lụa vóc màu tuyết vải vóc.

Thoáng cái nhìn thấy nhiều lụa trắng đẹp như vậy, tiểu Quỳnh Thố nhất thời hoan hô một tiếng, kéo tỷ tỷ Tuyết Điệp của nàng đi lựa chọn tỉ mỉ trong đồng vải. Những hoa văn tơ lụa này khác nhau, khiến người ta hoa cả mắt, khó có thể lấy.

Chẳng qua, tuy cảm thấy đại đa số đều dễ nhìn, nhưng tiểu nha đầu hiểu chuyện, thói quen tiêu tiền của đường chủ đường nhà mình, liền nghiêm túc tỉ mỉ lựa chọn.

Thấy hai cô gái nhà này, đem việc chọn lựa vải vóc như đại sự, lúu rúu thảo luận không ngừng, đánh thức cũng cảm thấy thú vị. Nhìn Quỳnh Hồng, tuyệt ứng ứng với tình hình hiện tại này, sắp kịp ngày tập văn luyện chữ rồi.

Lúc hai nàng khẩn trương chọn lựa, liền bắt chuyện bắt chuyện cùng ông chủ béo của cửa hàng này bắt đầu bắt chuyện. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vây quanh giá tiền của mấy tấm vải vóc này.

Đang lúc cò kè mặc cả với ông chủ, thiếu niên đột nhiên phát hiện, vị ông chủ mặt tròn mặt béo này đột nhiên biến sắc, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Nghe vậy thấy thế, cũng vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy trên đường lớn có hai đại hán tráng kiện đang khiêng một phụ nhân trẻ tuổi vội vã đi qua.

Lúc đi qua cửa, nữ tử trên vai hai hán tử này, mặc dù hai mắt đóng chặt, như gặp ác mộng, nhưng tựa hồ vẫn có một tia thần chí, liễu mạng giây dựa một chút. Tuy không làm nên chuyện gì, nhưng cũng làm cho hai người này chậm lại một chút, vừa lúc làm cho thiếu niên nhìn thấy.

Chỉ có điều, vẻ mặt vội vàng ngoài cửa cũng chỉ thoáng dừng lại một chút; còn chưa kịp tỉnh lại thì hai nam một nữ kia đã vụt qua cửa.

“Không tốt! Nhất định là việc ác đồ vô lương mê gian lừa gạt!”

Chỉ thoáng sững sờ, mở miệng lập tức tỉnh táo lại, vì vậy thường nghe được tin đồn từ quán trà lâu vào trong lòng Hàn Lập.

“Thôi được rồi! Xem ra phong tục huyện Dương Sơn này không tốt, ban ngày ban mặt lại dám làm chuyện xấu bực này!”

Lộ gặp bất bình, thiếu niên nhiệt huyết tự nhiên rút đao tương trợ. Nhìn thoáng qua tiểu muội muội đang cao hứng lựa chọn lựa, mơ hồ nói mình có thể đối phó với tiểu tặc bậc này, hai

nàng đang hứng khởi, cũng không cần kinh động. Đáy lòng hạ quyết tâm, hần nhẹ giọng nói với chương quỹ trước mắt một câu, sau đó hướng Quỳnh Tuyết bên kia lên tiếng chào hỏi, nói là mình trước ra ngoài hít thở không khí, một lát nữa sẽ trở về trả tiền cho các nàng.

Nghe hần nói nhẹ nhàng như vậy, Quỳnh Thóp “A” một tiếng, lại chuyên tâm xem xét cái gì lựa trắng tốt. Mà vị chương quỹ về mặt hòa khí này, cũng rất biết điều, thấy thiếu niên đeo kiếm này không muốn kinh động hai nữ hài kia, liền im lặng không nói, chỉ đánh thủ thế cho hần mau đuổi theo hai tên ác đồ kia.

Đợi lúc mình ra cửa tiệm, bắt chuyện rồi vội vàng nhìn về hướng hai đại hán kia vừa mới cướp đi. Vừa nhìn, hần liền yên lòng: tựa hồ vị kia bị cướp lấy nữ tử không ngừng giãy dụa, hai ác đồ kia cũng chưa đi được bao xa. Thấy vậy, hần liền tranh thủ thời gian hướng hai người kia đuổi theo.

Lúc này, hần đang đi ngược chiều huyện thành Dương Sơn; mà hai tên ác đồ kia, tựa hồ cũng biết có người đuổi theo, liền phát lực dưới chân, thuận theo đường lớn chạy về phía ngoại thành. Thấy bọn chúng như vậy, tỉnh nói không dám chậm trễ, vội vàng phát lực lao nhanh, nhấc lên một đường khói bụi, theo sát phía sau bọn chúng không tha.

Thấy hần như thế, hán tử đang chạy trước mặt lại không ngừng kêu khổ:

“Con mẹ ơi, chân tiểu tử này thật nhanh! Thượng sư còn phân phó chúng ta không nhanh không chậm, cẩn thận đừng để hần mất dấu —— nhưng nhìn bộ dáng này, nếu không dùng hết sức bú mẹ, chỉ sợ đến không được địa giới phải bị hần đuổi kịp!”

Vì vậy, hai gã tráng hán chân cao vốn nổi tiếng này liền tranh thủ thời gian tung chân chạy như điên. Chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh một khu rừng. Nhìn thấy địa đầu, hai người này như được đại xá., Nhanh chóng công phụ nhân chui đầu vào trong rừng, đang lúc cấp bách, cũng không quản được muốn tìm một chỗ bằng phẳng gác lại, vừa vào rừng liền vội vàng đem củ khoai lang nóng bỏng này vứt xuống, sau đó nhìn thấy

trong rừng một lỗ hổng khác, thở hổn hển vừa lẩn vừa chạy trốn.

Ngay khi bọn họ chân trước rời khỏi, sau khi tỉnh lại thì thấy có hai cái cây nhỏ ở bên đường. Nơi này đang có hai cái cây nhỏ; gió thổi lá vang, xanh biếc mơn mớn. Xuyên qua rừng cây thưa thớt có thể thấy rõ ràng nữ tử nằm ngang trên thân cây. Chỉ có điều, hiện tại người được cứu đang gằn trong gang tấc, thiếu niên vốn nhiệt huyết sôi trào lại tỉnh táo lại:

“Kỳ quái, hai tên ác đồ này thấy ta đuổi theo quá gấp, vì sao còn phải chạy trốn tới mảnh rừng cây này, sau đó mới bỏ nữ tử ở lại?”

Nhìn phiến rừng cây nhỏ này, bắt chuyện đại phạm đại phạm do dự. Dù sao, trước khi hấn đi vào La Phù sơn, đã sớm nghe trong phường nói chuyện, ” hện hò” này chính là quy tắc bắt nạt của các đại hán giang hồ phụng bồi.

“Tiến hay là không tiến?”

Ngay lúc hấn đang lẩm bẫm, thì cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét to:

“Hay cho cái mặt trắng trẻo của ngươi, cuối cùng để ta tóm được!”

“Hả?”

Nghe thanh âm này tựa hồ hướng về phía mình gọi tới, sau khi bắt chuyện ừ ừ cạc cạc, vội vàng quay mặt nhìn lại —— trong rừng cây ở một bên đường khác, cách chỗ mình đứng khoảng năm sáu trượng, đột nhiên toát ra một đám người; đếm ra số, lại có ba bốn mươi người. Mà người cầm đầu, mặt đầy râu quai nón, đang tức giận đến xanh mặt, liên tục rống giận, một ngựa đi đầu hướng bên này chạy tới.

“Á! Quả nhiên có bầy!”

Vừa thấy những người này hùng hổ hướng mình chạy tới, bắt chuyện lập tức biết không ổn. Bất quá, lúc này trong lòng hấn còn có chút may mắn:

“May là còn chưa vào rừng, nếu không thật sự nói không rõ.”

Bất quá, ý nghĩ này của hắn cũng chỉ là mong muốn. Đợi hán tử mặt xanh kia chạy tới phụ cận, không nói lời gì bắt lấy cổ hắn, giận dữ hét lên:

“Đúng là dâm tặc! Rốt cục cũng bị lão tử bắt được!”

Cho đến lúc này, mới mở miệng phát hiện trung niên nhân trước mặt, sắc mặt không phải là tức giận đến phát xanh, mà là nửa bên mặt trên có một khối thai tử màu xanh to bằng bàn tay; đang lúc phẫn nộ, gân thịt trên mặt hắn vận vẹo, nổi bật cái thai ký màu xanh này, dữ tợn dọa người.

Thì ra, người mặt xanh này tên là Trần Đại Lang, chính là nhân thị Đông Thành huyện Dương Sơn. Bởi vì khối thai ký trên mặt này, người ngoài lại đều gọi hắn là “Trần Quỷ Diện”. Người cầm đầu gương mặt Trần Quỷ này có chút nhàn rỗi, liền cưới vợ trong phòng, nhỏ hơn mình mấy tuổi, rất có vài phần tư sắc.

Lúc cưới được cô dâu này, ông ta còn có chút vui mừng, nói là cưới mỹ nhân hời, nhưng mới qua mấy tháng, ông ta đã hơi lơ đãng. Vì tôn vinh của mình không tốt, ông ta bèn bắt đầu nghi thần nghi quỷ, luôn cảm thấy chỉ là rơm rạ, bà ta cũng muốn rời khỏi tường., Huống chi lão bà của mình còn trẻ xinh đẹp, có vẻ như là một cảnh đồ đậu đỏ yêu kiều. Vì thế qua không bao lâu, Trần quỷ này quản thúc thê tử thanh danh nghiêm khắc, liền truyền khắp láng giềng - nam đồng phó, sợ là tư thông với đại nương, tất phải chối từ; tỳ nữ nha hoàn..., Lại sợ vì nữ chủ nhân truyền tình đưa lời, âm thông ngân khúc, cuối cùng cũng tản ra trở về nhà. Về sau, bất luận là thiếu niên đệ tử bình thường nhà nào, chỉ cần hơi dừng lại trước cửa Trần phủ một chút, liền đều bị Trần Đại Lang nôn nóng quát lớn đuổi đi.

Mà sáng sớm hôm nay, trong lúc Trần Đại Lang ở nhà tới tuần tra, lại nghe một tiếng động từ hậu viện, bà đỡ đang giặt quần áo, hô khẽ một tiếng rồi lặng lẽ không nói được gì. Nghe tiếng quát quái dị như vậy, Trần Đại Lang vội vàng chạy về hậu viện, nhìn lại phát hiện đã là người đi trồng, vội vàng lục soát, nhưng chỉ tìm không được.

Lần này, Trần Đại Lang lập tức như đang khảo nghiệm tang thương. Phải biết rằng, ngày thường, dưới sự quản giáo của mình, Trần thị đều là không ra khỏi cửa lớn, hai cửa không lối lỏng; bình thường chính là không cần thận bước qua Ảnh Bích, gia chủ đều muốn nổi trận lôi đình —— hiện tại người đã không thấy, vậy còn làm sao được?

Vì vậy Trần Đại Lang lập tức hoảng sợ chạy ra như con ruồi không đầu, vẻ mặt cầu xin nghe ngóng tin tức từ hàng xóm láng giềng gần đây của Tả Mạc. May là, thường ngày có thanh danh tốt, không bao lâu bên đường liền có hảo tâm nói với hắn một con đường sáng, nói là vừa rồi gặp một người trẻ tuổi, sau lưng đeo kiếm, bắt cóc Trần tẩu tẩu đi về phía thành đông; nhìn thân hình kia, dường như còn có chút võ công.

Vừa nghe lời ấy, Trần Đại Lang lập tức luống cuống tay chân, tranh thủ thời gian cho từng chỗ tốt, khăn cầu láng giềng thay hắn xuất đầu, cùng hắn tranh đoạt thê tử. Mà làm cho người xui xẻo này cảm thấy vui mừng chính là, còn không đợi chính mình nói gì, ở góc phố bên đường liền tuôn ra không ít hảo tâm nhân, đồng loạt ủng hộ hắn bắt binh. Nhìn tư thế cùng chung mối thù kia, ngược lại giống như một người vợ vứt bỏ nhà mình vậy.

Thế là, Trần Đại Lang lòng đầy cảm kích, vội cùng này tam tứ lại ba bốn mươi người, trùng trùng điệp điệp hướng thành đông giết tới.

Chỉ là, sau đó chủ có chút thất vọng là, ra khỏi cửa Đông thành một đường chạy tới đây, ngay cả một sợi lông của ông vợ cũng không thấy. Đang lúc chán nản, người tốt bụng bên cạnh liền nói cho hắn biết, tên dân tộc này xuất hiện ở Dương Sơn cũng không phải ngày một ngày hai đêm., Kỳ thật hàng xóm chính nghĩa như bọn họ đã sớm âm thầm lưu ý. Qua nhiều ngày quan sát, rốt cuộc bọn họ phát hiện, hóa ra tên dân tộc vô cùng狡 hoạt, sau khi bắt người xong, muốn vòng một vòng lớn để đề phòng người khác đuổi theo. Chỉ có điều, cuối cùng mặt trắng dân tộc, đều trở lại khu rừng vắng vẻ nơi ngoại thành, bọn họ chỉ cần mai phục ở trong rừng cây này là được.

Nghe thấy lời này, Lục Thần Vô Chủ Trần Đại Lang lập tức như lửa đốt mông thúc giục vị này, nhanh dẫn mọi người đi chỗ rừng cây đó. Vị hán tử mặt xanh này, vừa nghe đến hai chữ “Bạch Diện”, càng chọc đến chỗ đau trong lòng, chỉ hận không thể lập tức liền tìm tới tên tặc đồ kia, hung hăng đánh hấn một quyền, khiến hấn trên mặt nở hoa —— tuy rằng, nghe tựa hồ ác tặc kia tựa hồ có chút công phu; chỉ là hiện tại bọn hấn người đông thể mạnh, chẳng lẽ còn sợ hấn hay sao?

Đợi đến khi trong rừng cây cẩn thận ẩn núp, vị trung niên tốt bụng kia lại bảo đảm với hấn, tên dâm tặc này tuy biết chút ít yêu thuật, thiện mê người phụ nữ nhà lành; nhưng cái gọi là “Đạo Hữu Đạo”, theo tin tức xác thực, tặc nhân này ngoại trừ sắc dục ám tâm, lại còn là một tên nghĩa tặc., Chắc chắn sẽ không khi dễ dân chúng tầm thường. Ngẫu nhiên, còn có thể làm chút chuyện tốt để trừ bạo An Lương. Vừa nghe lời này, Trần Đại Lang nhất thời yên tâm; dù sao, mặc dù tặc đồ kia có nghĩa sĩ hay không liên quan đến hấn, nhưng như vậy, ít nhất có thể cam đoan một lát nữa lúc bắt gian đoạt vợ sẽ không bị người kia một kiếm chém ngã!

Trần Đại Lang tâm phiền ý loạn nên không chú ý tới, vị hán tử gầy gò bên cạnh hấn nói lời này với mình, cũng đem ý tứ này nói với ba mươi mấy đồng bọn một lượt, hình như cũng đang cố động cho bọn họ.

Vì thế trải qua một phen động viên, đội ngũ trừ gian quy mô khổng lồ này, ở chỗ sâu trong rừng cây im lặng nằm xuống. Những người này che dấu tốt như thế, khiến cho chim tước trong rừng vẫn đang tự do tự tại nhảy nhót trên đỉnh đầu bọn họ, không hề bị quấy nhiễu. Chỉ có điều, những khúc nhạc đệm êm tai lọt vào tai.

Lại qua hơn nửa canh giờ, đang lúc kiên nhẫn của Trần Đại Lang sắp bị hao mòn hầu như không còn, lại chỉ nghe thấy bên ngoài rừng lờ mờ truyền đến một trận tiếng bước chân. Chỉ trong chốc lát, tiếng bước chân vù vù vang lên liền gần sát. Nghe tiếng bước chân tầm thường này, Trần Đại Lang chờ đến tình huống không bình thường, lòng không nhịn được vội vàng đứng dậy, liền muốn nhảy ra khỏi rừng. Chỉ bất quá vừa mới xuất thân, đã bị gã hán tử bên cạnh ngăn chặn:

“Đại Lang chóe nóng vội! Tặc đồ kia còn chưa vào rừng. Nếu bây giờ dọa hấn chạy, chỉ sợ chúng ta dù nhiều người, cũng không bắt được hấn.”

Nghe thấy hấn nhỏ giọng thì khỏ chủ mới bình tĩnh lại, cảm kích nhìn người tốt bụng bên cạnh rồi lại kiên nhẫn cúi xuống.

Lại một lát sau, tên nghĩa sĩ bên cạnh nghe xong, phát hiện bên ngoài rừng đã không còn tiếng người, liền kéo mạnh Trần Đại Lang, sau đó liền tung người nhảy lên. Vì vậy, đội ngũ ba bốn mươi người này dưới sự dẫn dắt của Khỏ Chủ vợ, phát ra một tiếng hô, khí thế như cầu vồng từ trong rừng lao ra, chạy như điên về phía thiếu niên đang đứng trên con đường ven đường rừng!

Đương nhiên, thấy thiếu niên kia vẫn không như bình thường đi vào rừng, những người cùng Trần Đại Lang trùng kích trái lại có chút sững sờ. Bất quá hiện tại kẻ mang lòng đầy căm phẫn kia cũng không quản được mấy chuyện này; vừa thấy đặc thù của thiếu niên kia cùng với những người hảo tâm miêu tả này giống nhau, lập tức liền có một cổ máu xông thẳng lên trán, mặc kệ không để ý tới vội vàng chạy tới cầm cổ tay bịt miệng, đồng thời chửi ầm lên.

Mà người đứng phía sau gã, sau khi thấy thiếu niên kia hùng hùng hổ hổ xông tới, vẫn bị dễ dàng nắm lấy cổ áo, mỗi người đều thở dài một hơi, thả lỏng tinh thần vốn căng cứng, sau đó liền dừng cảm quen mình xông lên, bao vây hai kẻ đang giằng co này lại.

Thấy những người này khí thế hung hãn, sau khi đánh thức cả kinh, lập tức hiểu được mình bị kẻ gian hãm hại. Nghe tên hấn tử trước mắt này miệng nói là “dặc tặc”, vị thiếu niên đường chủ rơi vào bẫy bắt hấn này liền kêu oan uổng:

“Vị đại ca này chóe động thủ, có chuyện gì từ từ nói. Kỳ thật ta cũng chỉ là người đi ngang qua... Không tin? Ngài không thấy lòng bàn chân của ta vẫn còn đứng trên đường này, thậm chí không vào được khu rừng sao?”

Nhưng người trước mắt hấn lại đang nộ hỏa công tâm, gân xanh trên cổ bạo liệt, phần nộ quát:

“Đốt! Trần đại Lang ta cũng không tin tên dâm tặc yêu nhân người nói bậy!”

Đang gầm rú, lại có người đồng hành từ trong rừng dìu người phụ nữ kia ra, hét lớn:

“Trần đại quan nhân, đại tẩu quả nhiên ở đây!”

Nghe xong lời này, Trần Đại Lang ngoài vẻ an tâm ra, lửa giận trong lòng cũng càng vượng, bàn tay nắm chặt cổ áo tặc nhân trẻ tuổi trước mắt, quát to:

“Hay cho tên yêu nhân nhà ngươi! Dám dùng yêu thuật bắt nường tử của ta ở đây. Hiện tại bắt được cả người lẫn tang vật thì ngươi còn gì để nói?!”

Trong lúc cấp bách, Trần Đại Lang cũng bất chấp từ ngữ, trong lòng không ngừng cổ vũ bản thân, chuẩn bị cho đám yêu nhân lưng đeo kiếm phía sau nhớ một cái. Giờ phút này, những người xung quanh đều dựa sát vào thiếu niên, liên tục xô đẩy, khiến gã không thể hiện ra chút động tĩnh nào.

Ngay lúc Trần Đại Lang vừa gọi “Yêu nhân” trong miệng, trong lòng do dự, có dám đánh một quyền lên mặt yêu nhân hay không, liền hiểu ra đang tranh đấu kịch liệt:

“Xúi quẩy! Những người trước mắt này, tuy thế tới rào rạt, nhưng chỉ sợ cũng bị người ta lừa gạt. Xem ra đều là người dân bình thường, tuy rằng trên người ta có một thân pháp thuật võ nghệ, nhưng dùng trên người bọn họ lại có chút bất tiện.”

“Nhưng lần này khác với lần ở Mang Dương; lần trước chỉ có một thôn hán tới quấy phá, lần này lại có rất nhiều người. Nếu không dùng pháp thuật, cho dù mình lực lớn, cũng hoàn toàn vô dụng.”

Bởi vì cái gọi là “Song quyền nan địch tứ thủ”, huống chi hiện tại bên người tiếng người huyên náo, chính là tứ diện Sở Ca; xem tình hình này, nếu không dùng pháp thuật, cho dù hán có thông thiên võ công, nhất thời cũng khó thoát thân. Trong lúc nhất thời, thức tỉnh lời nói cùng hán tử trước mặt giống nhau, cũng lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ngay khi Trần Đại Lang do dự, vừa tỉnh táo vừa suy nghĩ tìm đối sách đối sách, hai gã cũng không chú ý tới, trong đám người hỗn loạn xung quanh bọn họ, có ba bốn người ăn mặc bình thường, trước sau từ trong tay áo lộ ra cây chủy thủ sắc bén, bất động thanh sắc hướng hai người bọn họ dựa vào. Trên phong nhận ầm nấp chớp động quang mang xanh âm u, hiển nhiên bồi kích độc.

Mà lúc này, thiếu niên cùng hán tử mặt xanh qua lại tránh cự tuyệt, lại hoàn toàn không biết đang lặng lẽ đến gần uy hiếp trí mạng. Hiện tại những người bên cạnh hắn, tựa hồ chỉ là giúp khổ chủ vây quanh hắn, cũng không có cái gì ác ý. Dần dần, mấy tên thích khách lòng dạ khó lường kia,, Dưới sự phối hợp vô tình che giấu của người bên cạnh thiếu niên, đã thành công đến gần phạm vi nửa trượng có thể nói là hình thành một thế bao vây mơ hồ —— xem ra, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một lát, người khinh nhờn của thần giáo hiền sư sẽ mất mạng dưới lưỡi dao cực độc vô cùng như vậy!

Thành công, tựa hồ cách mình gần như thế, liền làm cho những thích khách ẩn thân này, trên mặt bất giác lộ ra một tia tươi cười đắc ý. Nhìn thiếu niên kia vẫn còn tỉnh mê không biết, còn giãy dụa cùng Trần Quỷ khuôn mặt nói lý, trên mặt những người này không khỏi lộ ra vài phần thương cảm...

Tại thời điểm mấu chốt này, vô luận người ngoài cục, đều chỉ lo được đến tranh chấp trước mắt. Giờ phút này bên ngoài thân những xuân phong ấm áp, xuân dương tươi đẹp, như khói, xuân điều cấp mô, vô luận mỹ động lòng người cỡ nào, đều đã không còn liên quan với mình.

Chỉ là, đám người trước mắt như sóng cả rung chuyển bất an, lại đột nhiên dần dần ngưng trệ.

Giờ phút này, bất kể là thiếu niên đau khổ dây dưa, hay là dòng nước ngầm cuộn cuộn, chợt thấy ánh mặt trời tối dần, lại gần như đồng thời nghe được, vốn bị mình xem nhẹ ở giữa bầu trời, chính thức truyền đến tiếng hét ” san sát”. Khác với tiếng chim hét mình xưa nay nghe quen thuộc, lúc này trên tầng mây mù này, không biết từ lúc nào đã trở nên to lớn hùng vĩ, dường như muốn điếc tai nhức óc!

Nghe tiếng nổ lẹ này, cơ hồ tất cả mọi người nhin không được ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đã thấy nguyên bản mấy đám mây cũng không có, trên bầu trời đã bay đầy các loài chim. Những phi điều này dày đặc dày đặc, đan vào nhau thành một đám mây đen rộng lớn, che khuất ánh nắng phía chân trời, ở trên mảnh đất bọn họ đứng, tạo ra một cái bóng thật lớn...

Chương thứ mười một Hồ Bộ Ứng gương, tráng linh quang lấy sát vật.

Buổi sáng hôm nay, thời tiết hòa, trong ngoại ô hoang dã chính là hoa hương liễu mị, muôn màu muôn màu đỏ, cảnh xuân tươi sáng khó tả. Chỉ là, trên con đường nhỏ vắng vẻ ngoài huyện Dương Sơn này, lại là tiếng người huyên náo, không ai có tâm tư thưởng thức cảnh hồng trần bên người.

Đương nhiên, lúc này càng không có ai chú ý, ngay lúc thiếu niên xui xẻo này bị vây lại, một bên rừng cách đó không xa, trên một đóa hoa đại mềm mại, đang đậu một con Phượng Điệp màu hồng nhạt. Chợt có gió mát thổi qua, bướm Nhi liền lay động theo cánh hoa, cánh hồng đông đưa ánh mặt trời, liền lưu động lên đóa hoa hồng sắc sỡ.

Có lẽ, cái này chẳng qua là một cái tình cảnh thường thấy trong mùa xuân khắp nơi. Nhưng ngay tại thời điểm đám người mãnh liệt trúng độc, con Phượng Điệp dị sắc này lại nhanh nhẹn giương cánh bay xuống đóa hoa; ngay sau đó rơi xuống đất, lại hóa thành một vị thiếu nữ thon thả phong thái yên mị!

Sau khi huyền ảo thân người, nữ tử này tựa như hoa rơi bướm nở tung bay về phương xa, một đường chỉ lưu lại một hư ảnh nhàn nhạt.

Lúc này, tỉnh lại cũng vẫn còn mơ màng không phát hiện, chỉ do dự trong lòng, không biết có nên thi pháp xưa tan những bình dân này đi hay không. Mà giờ phút này, mấy tên thích khách nấp kín đã sắp ra tay. Nhìn mục tiêu gần trong gang tấc, trong mắt những người này đã lộ ra vẻ vui mừng:

“Ha ha, thiếu niên này rốt cuộc vẫn chỉ là một con chim non!”

Mới vừa nghĩ ra ý nghĩ này thì không ngờ tới, giống như là Thiên Cầu đang ăn mặt trời, sắc trời trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại.

Phát hiện dị biến, những kẻ lòng dạ khó lường này liền ngừng đầu quan sát, ai ngờ mới kịp nhìn thấy một đám mây đen lớn che kín mặt trời, chợt nghe một trận tiếng gió mãnh liệt, vô số ác điều từ trên trời rơi xuống, hướng chính mình hung ác mở tới!

Lúc này hắn mới giật mình mở miệng, không nhận được mà ngừng đầu quan sát. Gặp phải tình huống như những người kia, lao lực không kịp đề phòng cũng khiến hắn đại kinh thất sắc, vội vàng giơ tay lên bảo vệ mặt, sợ bị những hung cầm đột nhiên xuất hiện này làm hắn bị thương. Chỉ là mới trong nháy mắt, hắn đã thông báo liền phát giác ra quái dị:

Dưới sự tấn công của đám chim này, lông tóc của mình không tổn hao gì, nhưng những người trước mắt này lại bị chúng nó đuổi chạy tứ tán!

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy hàng ngàn hàng trăm con ác điều Điều, Ưng, Ưng, Ngạn, Ngạn, Ngạn, điều, Cừu, Mục, Lang, hoặc Nha, hoặc Li, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, Bệ Ngạn, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, đang từ trên trời mây ùn ùn kéo đến, giống như phát điên bỏ nhào xuống mặt đất. Mới một lát, những người trước mắt đều đổ máu đầy mặt, kêu khóc liên tục; ngay cả phu nhân Trần thị vô tội kia, trên khuôn mặt cũng bị cào ra mấy vết máu.

Trong lúc chạy trốn tứ tán, những kẻ giầu độc nhận còn muốn vùng lên ngăn cản. Nhưng không ngờ đám chim lông bẹp này thật sự thông linh, một đòn không trúng, nhẹ nhàng bay ra; đợi đến lúc người này buông thả, lại phi thân xuống, lại công kích lần nữa. Thế là không bao lâu, những tráng hán tử sĩ Tịnh Thế giáo đặc biệt lựa chọn đã tan tác, không có con ruồi nào chạy trốn khắp nơi.

Nhìn thấy bọn họ đã bị đuổi tán, những con chim này bay trở về bầu trời xoay quanh, tựa như có người ở sau trận chỉ huy.

Công kích đột nhiên tới, sau khi tỉnh lại thì thấy xung quanh là một mảnh hỗn độn, tựa như vừa mới xảy ra một trận chiến đấu khốc liệt, thương tích khắp nơi. Thấy xung quanh thiếu niên lung còng có mảnh cầm dày đặc, những kẻ tâm tư linh hoạt đã sớm liều mạng chạy ra rừng bên cạnh nhẩn đau; còn những kẻ

không nhanh, trong lúc nhất niệm đã mất đi cơ hội đào thoát, chỉ có thể đưa tay ôm đầu, ngón ngang lộn xộn xung quanh thiếu niên.

Đợi cho trận chim tan hết, lúc tỉnh nói đưa mắt nhìn lại, đã thấy phụ cận nơi đó thương đĩnh khắp đồng. Một màn vừa rồi phát sinh thật sự quá nhanh, thẳng đến lúc này hắn mới có chút phản ứng lại. Nghĩ tới chuyện lạ vừa rồi, hắn nhin không được ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn chằm chằm những phi điều vẫn lượn vòng quanh kia đến xuất thần.

Ngay lúc hắn còn đang ngẩn ra, chợt nghe thấy bên cạnh có người kêu gọi:

“Trương đường chủ có may mắn không xảy ra việc gì?”

Nghe vậy, vội quay mặt nhìn lại, thấy trên đường có một nam một nữ đang đứng, nhìn mình thân thiết.

Trong hai người, nam tử kia có thân hình cao lớn, tướng mạo rất kỳ dị, mũi ưng mắt mắt ưng, khuôn mặt kiên nghị, thân mang áo tên đen tuyền, sau lưng là một đầu áo choàng đen nhánh tung bay theo gió, lẫm liệt có một cỗ khí thế ngoan lệ. Mà thiếu nữ bên cạnh hắn, lại thật là nhẹ nhàng mềm mại uyển chuyển., Xem bộ dạng thì khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tóc búi hai búi, mắt sáng như nước, mi cong như liễu; thời điểm sóng mắt lưu chuyển, liền làm cho tiểu nữ tử thướt tha này có thêm vài phần quyến rũ vào xương. Giờ phút này, trên người nàng mặc một bộ váy hồng phấn, theo gió phát phới, giống như đón phong điệp múa. Thấy hai người này, cũng nhin không được mà tán thưởng một tiếng khen ngợi trong lòng:

“Hảo hán tử! Thăng nhóc con!”

Lại nói tới hai người kia, giờ phút này cũng đang đánh giá lại, chỉ thấy thiếu niên này, khuôn mặt ôn hòa, vẫn giữ vẻ thanh nhã thanh tuyệt như vậy; mày kiếm giương lên, tự cười mà không phải cười, tự có một cỗ khí thế tiêu dao diễm đạm. Đang lúc ngắm, thấy thiếu niên nhìn lại bọn họ, nam tử cùng thiếu nữ này tranh thủ thời gian khom lưng, cùng nói:

“Bái kiến Trương đường chủ!”

“Hả?”

Nghe bọn họ xưng hô như thế, thức thời kinh ngạc:

“Hai vị biết thân phận của ta?”

Thấy hắn nghi hoặc, nam tử mũi ưng kia lại thi lễ nói:

“Ngày đó đường chủ nổi tiếng trong Gia Nguyên đại hội, giờ phút này người tu đạo trong thiên hạ, ai mà không biết uy danh Đường chủ?”

“Ặc... Có truyền thụ nhanh như vậy không?”

Nghe hắn nói qua lời khen ngợi, bắt đầu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bất quá nếu hắn đã nói ra lý do, cũng không hỏi tới nữa; trong lòng hơi suy nghĩ, hắn liền khom người vái chào, thua kém Tạ ơn nói:

“Các hạ quá khen. Lần đó chẳng qua chỉ là cấp cứu lâm trường; ngược lại chuyện vừa rồi, rất muốn cảm ơn nhị vị giải vây giúp ta!”

“A!”

Thấy hắn cung kính như vậy, hai người kia lại như luống cuống tay chân, tranh thủ thời gian tránh sang một bên, sau đó vội hoàn lễ. Thấy hai gã dị nhân này giữ lễ như thế, nghe vậy rất là khó hiểu. Bất quá xem bọn hắn sợ hãi, cũng không tiện thi lễ thêm nữa, chỉ mở miệng hỏi:

“Không biết hai vị hiệp sĩ xưng hô thế nào?”

Thấy đã mở miệng hỏi, nam tử kia cũng nghiêm túc trả lời:

“Hiệp sĩ không dám nhận. Tại hạ Ân Thiết Nhai. Vị này là Hoa Gian khách, Ứng Tiểu Điệp.”

Nghe hắn nói qua, Ứng Tiểu Điệp kia liền cười khanh khách, phúc một phúc, nói:

“Hoa gian khách chỉ là bên ngoài xưng hô tao nhã. Đường chủ gọi ta Tiểu Điệp là được...”

Đang lúc ba người bèo nước gặp nhau đối đáp nhau, lại bất ngờ nghe có người lớn tiếng quát:

“Hai vị ngài là cao nhân của phái nào? Vì sao phải ngăn cản Tịnh Thế Giáo của ta làm việc?”

Tĩnh lại nghe tiếng đảo mắt nhìn lại, người phát giác ra lời nói này, chính là hán tử mới vừa chạy ở bên cạnh người mặt xanh. Vừa nghe lời ấy, thiếu niên lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ:

Trận phong ba vừa rồi tuyệt đối không phải là hiểu lầm đơn giản!

Lại nhớ tới Tĩnh Thế giáo thường ngày không chừa bất cứ thủ đoạn nào, khi nghe thấy thế lập tức đổ mồ hôi lạnh!

Đang lúc hấn kinh sợ, lại nghe Ân Thiết Nhai cười ha ha một tiếng, hướng hán tử không dám tới gần ngạo nghễ quát:

“Tên chuột nhắt nhà ngươi, ám tiễn đả thương người, còn dám mặt mũi bần thiêu tới nói làm việc gì? —— nếu hỏi ta là môn phái nào, ngươi nhìn lên bầu trời đi!”

Dứt lời, Ân Thiết Nhai như điều hâu kêu một tiếng, sau đó đưa tay chỉ lên trời.

Theo động tác của hắn, bắt chuyện với giáo đồ Tĩnh Thế giáo xung quanh, đồng loạt nhìn lên bầu trời. Chỉ thấy trên bầu trời xanh mờ mịt đã không thấy điều trận như mây đen kia nữa, từng đóa mây trắng trôi nổi bên cạnh, hiện tại đang có hai chữ lớn:

“Huyền linh “

Liếc thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Đợi đến khi thiếu niên có thị lực thật tốt xem kỹ, mới phát hiện hai chữ “Huyền Linh” cực lớn này, do vô số con chim bay tạo thành, cánh vỗ, hai chữ kỳ dị như sóng nhộn nhạo trong nước, phập phồng theo.

“Kỳ lạ! Hai người này quả nhiên không phải người thường.”

Tĩnh lời tán thưởng trong lòng, nhất thời liền nổi lên ý định kết giao; mà những kẻ tự xưng là chủ nhân của Thần thể dân Tĩnh Thế giáo, thấy cảnh yêu dị như vậy, ngược lại không dám có ý niệm gì trong đầu. Dù sao, thiếu niên này không phải yêu dị, bản thân mới dám “Yêu nhân yêu nhân” gọi tên; nhưng nếu thực sự gặp phải đối thủ giống yêu nhân, ngược lại không dám tùy ý nói ra.

Những giáo đồ Tịnh Thế này, trước đó không chỉ có được hứa hẹn với số tiền lớn; vị Kim Bát Bát Thượng Sư của bọn họ còn thể thốt đảm bảo với bọn họ, nói thiếu niên này tuy pháp lực khủng bố, nhưng tâm địa lương thiện, không đả thương bình dân; cho nên chỉ cần bọn họ giả bộ bình thường, là có thể mặc kệ đi báo thù dữ tợn. Chỉ tiếc là, chỉ cần bọn họ giả mạo bình thường., Vốn là to gan mà đến, ai từng nghĩ có thể trêu chọc yêu quái? Vì thế những kẻ bắt nạt yếu mềm này, sau khi nhìn thấy chim trên trời làm chữ dị, tất cả đều bất chấp đau đớn, lồm cồm bò dậy, rầm rập chạy trốn.

Không đề cập tới bọn họ lão đảo chạy trốn, lại mở miệng nói, nhìn vào hai chữ trên trời, nhưng không có chút nào hoảng sợ; nhớ năm đó trên hồ Kính Dương kết chữ Đồng Vân, hiện tại tình cảnh này ngược lại làm cho hắn cảm thấy rất thân thiết, liền hỏi Ân Thiết Nhai:

“Hai vị là Huyền Linh phái? Không thể tưởng được có thể khu sử điều tộc!”

“Úc, là một tiểu thuật, không đáng tán dương. Hai người chúng ta chính là môn đồ Huyền Linh giáo.”

Ân Thiết Nhai kính cẩn trả lời:

“Tại hạ bất tài, là đường chủ Vũ Linh đường Huyền Linh giáo. Vị Ưng tiểu muội này, chính là sứ giả đại diện trong đường.”

Lúc nói câu này, vẻ mặt của vị Vũ Linh đường chủ đầy ngưng trọng, trịnh trọng giới thiệu; mà vị Vũ Linh lệnh bên cạnh hắn, sử dụng Tiểu Điệp, bên trên lúm đồng tiền cũng là một phái nghiêm nghị.

“A, như vậy à, không tồi không tồi!”

Thiếu niên trả lời trong miệng, cảm thấy có chút nghi hoặc, không biết hai người này nói cho mình biết việc này, vì sao lại trịnh trọng như vậy.

Đúng lúc này, bất chợt lại cảm thấy ánh mặt trời trước mắt vốn đang hồi phục sáng ngời, chợt ảm đạm xuống. Đang muốn nhìn lên bầu trời, lại chợt nghe thấy bên ngoài rừng cây phía trước, đột nhiên truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, thanh âm thê lương, giống như sắp chết.

Trong cơn kinh hãi, khi nghe được câu trả lời với hai người, họ vội vàng chạy ra vô số võ công, tiếng kêu thảm thiết truyền tới nơi này nhìn lại —— không biết từ nơi nào trong rừng ngoài xa, đã dâng lên một đám sương mù màu máu, như cây cột, như có thực chất, đang đuổi theo mình bên này!

Một cột máu khổng lồ liên tục bốc hơi ngưng tụ, tuy tiến lên không tính là nhanh, nhưng lại có một lực hút cực lớn, không giống như giáo đồ Tịnh Thế vừa mới trốn đến gần, chớp mắt đã bay lên, bị cột máu này hút vào, hai cột không còn; ngay cả thiếu niên cách xa hơn mười trượng, cũng cảm thấy tay chân đột nhiên chuyển động không tiện, như bị trói buộc.

Chợt thấy dị cảnh, bắt chuyện chỉ kịp nhìn thấy, nhưng chờ hẩn bình tâm lại, ngưng mắt nhìn lại, đột nhiên cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy:

Nguyên lai, nhìn giống như vân trụ đun sôi một nồi máu, nhìn kỹ lại, phát hiện trong đó lít nha lít nhít thì triển ám ảnh vô số khô lâu, giống như ác linh trên Trảm Hồn đao kia hồi trước., Chính giữa huyết trụ, những hồn linh như khô lâu, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt quỷ dị, giống như khóc như cười, nhìn cực kỳ dọa người. Bị những huyết sắc tà linh ác hồn này chiếu, ngay cả Vân Hồng Nhật Quang chân trời phía chân trời, hiện tại cũng biến thành màu sắc âm đạm.

Khi nhìn rõ bộ dáng này, bắt chuyện không tự chủ nổi da gà. Lúc này, chim chóc vốn ở trên trời bay lượn, cũng không chịu được dẫn dắt của Huyết Hồn vụ trụ, ào ào rơi vào trong đó, ngay cả lông vũ cũng bị cắn nuốt hầu như không còn. Huyết Hồn Trụ này, như ác ma khủng bố thôn tính tất cả, nơi nó đi qua cỏ cây đều héo vàng, uy hiếp với tà uy của nó, giờ phút này quần diều trận phía chân trời, đồng loạt lui về phía sau.

Huyết Hồn vụ trận chói mắt, đang vênh vào hung hăng lao tới, giống như muốn nuốt trọn tất cả sinh linh trong thiên địa trước mắt này!

Vào lúc này, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, thiếu niên lại trấn tĩnh trở lại; toàn thân thái hoa lưu chuyển, tựa như có linh giác khác, khiến ánh mắt hẩn xuyên thấu huyết sắc hồn

quang phô thiên cái địa, chớp mắt thấy rõ diện mục dữ tợn đang che giấu nguy hiểm kia.

Lúc này, Huyền Linh giáo Ân Thiết Nhai cùng Ứng Tiểu Điệp cũng chạy tới phía sau hắn. Thấy chim bay trên không không ngừng rơi xuống lông vũ tán loạn bốn phía, hai người vô cùng tức giận. Đang định hành động thì thấy thiếu niên trước mặt., Trong vỏ kiếm trên lưng vang lên một tiếng long ngâm, thanh kiếm trong vỏ đã bay ngược vào tay; thiếu niên lúc trước đối đáp sắc mặt thông dong, giờ phút này miệng lại phát ra một tiếng ngâm nga phần nộ, thân hình hơi thấp xuống, sau đó giống như mũi tên sắc bén bay nhanh về phía trước. Nếu lúc này còn ai có thể thấy rõ gương mặt hắn, sẽ phát hiện gương mặt vốn tuấn tú, nhưng giờ phút này lại hiện ra vài phần vẻ cương nghị.

Hiện tại trong thân thể đã tĩnh lại, luồng đạo lực nghịch loạn trời sinh đang không ngừng xao động mãnh liệt; không biết là phần nộ thuần túy trong lòng hay là đan xen vào sự xao động khó hiểu trước nay chưa từng có, lúc này mới nghe được chỉ hận không thể thôi động kẻ sau huyết quang kia, một kiếm đồ diệt!

Ngay thời điểm hắn như khát nước phần nộ xung đột, thuận theo hắn lao nhanh trùng kích, dòng chảy thái hoa lưu chuyển trong thân thể cũng càng lúc càng nhanh; ngay lúc nước chảy thành sông, nghe vậy phảng phất phát phúc chí tâm linh, nhớ lại lời nói “nhân trượng” Băng Tuyết Tiên Linh hợp nhất”, liền nổi giận quát một tiếng, cầm kiếm trong tay giơ lên phía trước —— trong chớp mắt kia, thiếu niên tựa như một con cương phong nghịch phong đánh nhau, đang hướng về phía trước bay lên cánh mạnh mẽ!

Trong phút chốc, hai người Ân Thiết Nhai ứng tiểu điệp, liền thấy từ trên thân kiếm ngấm đen trong tay thiếu niên kia giương lên cao, theo âm thanh vang lên bay ra hai cái quang luân sáng lạn, một cái ngân khiết như nguyệt, một cái ánh vàng rực rỡ, quần quanh hướng huyết sắc hồn trụ kia bay tới. Mà làm cho hai người kỳ quái là bay múa., Nhất âm nhất dương lưỡng đạo lưu quang kiếm trảm, phá không thời thanh thế lừng lẫy, nhưng đối với nơi nó đi qua, tựa hồ không chút

ảnh hưởng. Nhật nguyệt quang luân vùn vụt qua nơi nào, đóa hoa nhỏ nhu nhược trong xuân đã vãn nhẹ nhàng chập chờn, tựa hồ không biết có quang trảm lạnh lẽo vạn trượng, đang lướt qua thân cây mềm mại của mình.

“Đây là...”

Trong lúc hai người Huyền Linh giáo đang ngạc nhiên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thê thảm không ra hình người từ phía sau cột máu to lớn kia truyền đến. Hơi truyền ra liền dừng lại. Còn cột sương mù huyết hồn khí diễm ngập trời kia mới vừa bị hai đóa âm dương kia chém xuyên qua cơ thể., Tựa như canh băng màu mỡ, trong nháy mắt liền tiêu tán ảm đạm; đợi đến lúc thiếu niên chạy vào trong cột máu, luồng sương mù huyết sắc nguyên bản dẫn dắt sinh linh căn nuốt sinh linh này lại không ngừng hội tụ về phía hắn. Trong nháy mắt, huyết hồn đầy trời đã tan thành tro bụi!

Đợi huyết quang tan hết, Ân Thiết Nhai liền thấy xa xa trong cánh đồng bát ngát, lẻ loi đứng lặng một lão tăng đầu trọc, đang không nhúc nhích. Hiện nhiên, hòa thượng này hẳn là người vừa rồi làm ra Âm Tà Huyết Trận. Vì vậy, Vũ Linh đường chủ phần nộ vung tay lên, liền thấy cầm trận vốn ở chân trời không lùi được kia ngừng lại một chút, sau đó liền giống như thác nước mở cửa trên sườn núi, như dòng lũ ầm ầm đánh về phía người tỉnh mạch sắp chết kia.

Cánh chim tản đi đầy trời, tỉnh lại đưa mắt quan sát, lại phát hiện người vừa bị mình đánh trúng hồn phi phách tán kia, sớm đã không còn sót lại chút gì.

“Lấy thân Tự Ứng... Đối với hắn mà nói, điển cố Phật môn của bọn họ, cũng coi như là một câu sấm.”

Thiếu niên hiện tại đã khôi phục bình tĩnh. Nhìn thấy tà giáo thượng sư này rốt cục rơi vào kết cục không còn sót lại chút gì, hắn cũng không biết là nên vui mừng hay là nên thở dài.

Mà giờ phút này những giáo đồ Tịnh Thế giáo may mắn còn sống sót kia lại thủy chung không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì; bây giờ, những người đáng thương ngã xuống mặt đất này, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm:

“Tiếp theo tới phiên mình nhỉ?”

Đọc qua Tu La Sát Trường vừa rồi, những giáo đồ Tịnh Thế giáo thành kính này, nhất thời quên hẳn cầu thần chủ phù hộ.

Lúc này, những người có tâm thần riêng trong vùng ngoại ô này, cũng không chú ý tới ngay chỗ bầy chim lao nhanh vừa rồi, có một cái bát đồng ảm đạm, đang lặng lẽ dựng lên cách mặt đất, oành một tiếng phá không mà đi về hướng tây nam...

Mà bóng nhàn nhạt này bỗng nhiên biến mất, chỉ khiến thiếu nữ nho nhỏ trong lòng đang lo lắng kia dừng bước lại, liền nặng lại đuổi theo Lăng Uyên, cùng hướng chỗ huyết quang bắn ra vừa rồi.

Chương thứ mười hai bắt ra Đẩu Ngưu, đều là đạo hoành phúc thiên hàng.

Nói chuyện về phía tây nam, có một chỗ mây che sương tráo, tên là “Hải Lăng Sơn”. Chỗ Kỳ Ngạc Sơn cao tuyệt, có cổ động tĩnh mịch, mây trắng che phủ, phi điều bất lãng, theo truyền thuyết trong đó có tiên nhân ở lại, hiệu là “Tuất lão tổ”.

Một ngày này, chính là thời tiết hòa, mây trôi như sợi. Trong động đá quý trên vách núi cao này, đang có một lão giả râu quai nón, mặt như quan ngọc, khung xương thanh kỳ, ngồi lẩn tẩn ở bên sơn động nhắm mắt luyện khí. Vị tiên phong đạo cốt này ngồi ở chỗ sâu vạn trượng, thường có sương mù trắng xóa, nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng thổi qua trước mặt hắn. Một phái cảnh tượng trần gian này, vừa nhìn là biết tiên gia diệu đạo trong thâm sơn u cốc.

Ngay lúc râu quai nón lão tổ đang chuyên tâm đả tọa, đột nhiên sinh ra cảm niệm, liền mở đôi mắt ra, nhìn vào trong thiên địa rộng lớn trước động, trùng hợp thấy mây trời nguyên bản năng trong vạn dặm, đã là mưa dầm liên miên. Lão tổ Hộc Thiên thấy được thiên tượng dị biến, tâm như cỏ thủy không khỏi “Vù vù” một tiếng, sau đó liền thấy trong mây mù tối tăm trước mắt, đang có một luồng sáng màu vàng phá không bay đến.

“Ồ, vốn là đồ nhi ngoan của ta đã nhận kiếp số rồi.”

Vừa thấy pháp bảo mạ vàng kim xuyên vân bay tới, gò má lão tổ hơi động niệm, liền biết là tam đồ đệ Kim Khuyết Tử đã rơi vào luân hồi.

Cầm Kim Khuyết Bát trong tay hào quang ảm đạm, liền thấy trong đó có một quang ảnh tiểu nhân xanh lè đang giãy giụa kịch liệt dưới đáy bát, dường như đang hướng về đỉnh bát trên không trung vị nhân từ này, phần nộ không chế kẻ ra cái gì đó.

Nguan lão tổ định nhìn hồn ảnh kích phần đáy bát này trong chốc lát, đã ngẫm hiểu:

“A, thì ra là thế.”

Thở dài một tiếng, Kỳ Lân lão tiên liền xòe bàn tay ra, đặt phẳng ở phía trên Kim Bát, còn chưa đợi Hồn Quang đáy bát có phản ứng gì, liền đã là một đạo u quang bắn ra, trong nháy mắt liền đem linh hồn cường đại kia cắn vào lòng bàn tay. Trong phút chốc, trên khuôn mặt giống như Lăng Tiên Bạch Ngọc, lập tức như nhiễm thu phong.

Tĩnh tọa một hồi, đợi hồng khí trên mặt tan hết, lão tiên ngàn năm một mực bất động thanh sắc, chợt mỉm cười, tự nói:

“Thú vị, thú vị, cũng biết “Phệ Hồn” a... Bang, bản tiên đã vô sự nhiều năm, lần này không ngại xuống núi một lần, thay đồ nhi ngoan của ta báo thù đi.”

Mà lúc này, vị thiếu niên không biết nguy hiểm sắp tới, vẫn còn ngơ ngác ngác đứng ở vùng ngoại ô Dương sơn, nhìn về hai bóng lưng phiêu nhiên trong mây mù xa xa kia mà sững sờ xuất thần. Hắn hiện tại đang cảm thán trong lòng:

“Kỳ lạ thay, thật là dị nhân đó!.. Bỗng nhiên mà đến, bỗng nhiên mà đi, coi thiên địa như nghịch lý, lấy bảy thước làm ngô, thật là khiến người hâm mộ!”

Trong lòng cảm khái khen ngợi, nhưng cũng có một tia uể oải:

“Ai, thực sự là chuyện tiếc. Vừa rồi mở miệng muốn cùng hai người bọn họ giao nạp, ngang hàng cũng được, tiếp nhận cũng được, nhưng không biết vì sao lại bị uyển chuyển nói tạ tuyệt: Chẳng lẽ thật sự là vô duyên?”

Nguyên lai, sau khi giết chết kim bát tăng đầu sỏ gây họa, nghe vậy liền muốn cùng Ân Thiết Nhai, đáp ứng Tiểu Điệp kết giao. Ai ngờ, hai dị nhân thân mang kỳ thuật này, vừa rồi còn rất hợp ý với hắn, không ngờ khi tỉnh ra mở miệng lại không muốn chết đáp ứng. Thấy vậy, cũng là người tùy duyên, cũng không miễn cưỡng nữa.

Đang lúc hắn nhớ tới nơi này, lòng tràn đầy phiền muộn, chợt nghe bên cạnh có người gọi hắn:

“Trương đường chủ, vừa rồi thật sự đa tạ người nói hay như vậy, mới có thể đạt thành tâm nguyện lớn nhất của vợ chồng

ta!”

Người cảm động đến rơi nước mắt ở bên cạnh mình chính là người quen cũ của thiếu niên trước đây không lâu, chiêu thân dài chủ cao thành!

Thì ra, ngay vừa rồi, đang lúc tỉnh lại cảm thấy Tịnh Thế giáo huyện Dương Sơn độc ác khó khăn, đường chủ Huyền Linh đường Ân Thiết Nhai kia hô to một tiếng, liền đưa tới sáng sủa, hai người Hồ Nhị Nương, nói hai người bọn họ là đệ tử Huyền Linh giáo bản địa đang khảo sát, vừa vặn có thể thay thiếu niên phân ưu.

Lúc ấy vừa thấy hai người quen biết cũ, đánh thức tất nhiên là cảm thấy ngoài ý muốn. Lại nghe được câu nói “Thăm dò” “Tân lên”, một hồi mới biết, thì ra Huyền Linh giáo thu nhận giáo đồ cực kỳ nghiêm khắc. Lãng thành, Hồ Nhị Nương, đều là hạng người nổi tiếng trong tộc đề cử ra, nhưng vẫn cần trải qua khảo sát một năm, đợi đến khi biểu hiện đầu óc người trong giáo đứng đầu, mới có thể đi bái tượng thần sư, chính thức gia nhập vào Huyền Linh giáo “Kỳ Linh đường”.

Lại nói tiếp, hai người này trở nên to lớn, vì nhập giáo cần trọng, nguyên lai là vì trưởng lão trong tộc, nghe nói Huyền Linh giáo quật khởi ở Thiên Nam, tuy ít hành động, nhưng theo tỉ mỉ tìm hiểu, tựa hồ bọn họ muốn thống nhất Linh giới bằng Thiên Đạo., Sau khi kết thúc một cuộc vây khốn ở Linh giới, Hồ tộc không còn để mặc cho ma chém giết nô bộc nữa. Đều là Linh tộc, nghe vậy tự nhiên hưng phấn, vì vậy sáng lạng, Hồ Nhị Nương ở Lang tộc, trưởng lão Hồ tộc liền thật sự lưu tâm tìm hiểu một phen., Phát giác hành vi này của Huyền Linh giáo, chính là hy vọng của Linh giới, vì vậy mỗi người liền trịnh trọng suy cử ra ngoài sáng sủa. Hai người Hồ Nhị Nương, hy vọng bọn hắn bất luận phải chịu bao nhiêu cực khổ, đều có thể đại biểu bản tộc gia nhập trong giáo, xuất ra một phần lực giúp khôi phục Linh giới.

Dù sao, Huyền Linh giáo tuy rằng lập giáo không lâu, làm việc cũng không kiêu căng, nhưng trước mắt yêu tộc linh giới trên Thiên Nam, tất cả đều công nhận nó là lãnh tụ; mà hai tộc Lĩnh Nam Lang Hồ lại được mọi người công nhận là lãnh tụ.,

Những năm gần đây suy yếu dần, nếu như trong tộc có người gia nhập vào trong đó, vừa vặn có thể giúp gia tăng thanh uy của bốn tộc – trưởng lão tộc Lang Hồ đa mưu túc trí, đánh chủ ý mới mẻ đối với giáo phái tiền đồ vô lượng như vậy, gia nhập càng sớm, tương lai đối với gia tộc mình càng có lợi.

“...”

Cho nên, mặc dù Huyền Linh giáo này gia nhập giáo quy lễ nghiêm khắc, nhưng trên thân vợ chồng Lăng Thành gửi gắm kỳ vọng dày như vậy, không dám buông lỏng chút nào —— ai ngờ, trò này sáng lên thành kỳ khảo sát của hai người Hồ Nhị Nương còn không tới ba tháng, bởi vì vừa mới tỉnh nói một câu nhẹ nhàng phiêu đăng, liền lập tức liền đáp lại ý nguyện ban đầu của hai người!

Giờ phút này, Phó đường chủ Vũ Linh theo lời hứa, đã cùng Vũ Linh lệnh phiêu nhiên cách xa, nhưng vợ chồng Lăng thị lại như ở trong mộng:

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Mình chắc không nghe lầm chứ?”

Nhìn thiếu niên trước người lâm phong đứng lặng, quần áo phiêu phong, càng thêm chân chờ:

“... Thiếu niên này rốt cuộc là người phương nào? Việc gia nhập Huyền Linh giáo khó khăn như vậy, không ngờ vừa rồi hắn chỉ hơi đề cập sơ qua về việc hai người chúng ta chiêu nạp tiền tài, cứu tế hạn hán gặp nạn dân nghèo, lại nhẹ nhàng khen một câu, lại khiến cho ân đường chủ thân phận hiển hách kia, một lời đồng ý chính thức chuyện vợ chồng chúng ta nhập giáo!”

Hai người này nghi ngờ cũng không chỉ ở đây. Phải biết rằng, không nói đến địa vị của đường chủ Vũ Linh đường này tôn quý như thế nào, vì sao lại dễ dàng xuất hiện ở nơi này; càng làm cho người ta khó hiểu chính là, trong môn phái Huyền Linh phân công nghiêm khắc, quy trình nghiêm minh, vợ chồng mình lẽ ra nên gia nhập Kỳ Linh đường, theo lý thuyết Ân đường chủ cũng không có quyền đồng ý; nhưng vừa nãy,

hắn lại hết lần này tới lần khác thay Kỳ Linh đường chủ một lời đồng ý!

Mà vị khách nhân Hoa gian đi cùng hắn kia, nghe vậy lại bất động thanh sắc, chẳng những không biểu lộ chút kinh ngạc nào, còn làm cho người ta cảm thấy, nàng cho rằng đây là chuyện đương nhiên!

“Chẳng lẽ lúc trước mình nghe nhầm Chương Trình?”

Trăm mối vẫn không có cách giải, sáng lên thành vợ chồng liền có chút nghi thần nghi quỷ.

Bất quá, vô luận như thế nào, chuyện chính thức nhập giáo này tựa hồ là rất có hy vọng, vì thế đánh thức hai người quen biết cũ, liền miệng cùng hắn cảm ơn. Thấy hai người bọn họ như thế, tình ngôn ngược lại có chút mơ hồ không hiểu.

Đang lúc phân loạn, hai vị kia ứng ở tiệm vải chọn lựa tơ lụa Quỳnh Tuyết, từ trên đại đạo bay tới, đồng loạt khản trương hỏi đường chủ mình vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Nghe hai nàng vội vàng hỏi, bắt đầu trả lời liền nói sơ qua chuyện mới vừa rồi, sau đó liền hỏi Quỳnh Bài được chọn như thế nào.

Nghe nói ca ca không có việc gì, thế là tiêu muội muội lại vui, nói cho thiếu niên mình đã chọn ra dải lụa trắng thêu hoa đẹp mắt, ngay cả Tuyết tỷ tỷ cũng nói rất dễ nhìn. Hiện tại, chỉ chờ đường chủ ca ca trả tiền—— nguyên lai tuy nơi đó tuyệt hợp lý có chút quán quýt, nhưng trong Tứ Hải đường xưa nay thói quen, đều là do thiếu niên đường chủ quen đàm phán giá cả đến trả tiền.

Cho đến lúc này, nghe Quỳnh Huyền nói đến chuyện tiền bạc, mới giật mình mở miệng, sau đó mồ hôi lạnh ứa ra!

Thấy sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch, vợ chồng lang thị ở một bên tùy ý cũng rất khản trương, vội hỏi ra chuyện gì, hai người bọn họ có thể cố gắng chút sức lực - Nghe thiếu niên kia uể oải trả lời:

“Xúi quẩy! Vừa rồi chỉ lo xung phong, không nghĩ tới lại có thể đem toàn bộ ngân lượng bên trong Côn Bằng phân tán!”

Sau đó, dưới sự hỗ trợ của hơn mười Tịnh Thế giáo sĩ, tiền tài Trương đường chủ bất hạnh thất lạc, toàn bộ lại trở về trong túi tiền bảo bối của hắn. Chỉ đếm qua một chút, thiếu niên mất chủ phát hiện tiền bạc bây giờ còn nhiều hơn lúc trước rất nhiều!

Hóa ra, đây là những giáo đồ Tịnh Thế giáo vô cùng sợ hãi, tự nhận là những cao nhân này làm việc, đều là cao thâm mật trắc, phỏng đoán mấy từ nói nhặt tiền này., Chẳng qua là một khảo nghiệm, nếu ai không nhặt được, sẽ lập tức đi lên con đường của tiền bối trong giáo. Vì vậy, những giáo đồ bình thường ra ngoài không thói quen mang tiền, lúc này đều hối tiếc không kịp; dưới tình huống nguy cấp tìm không ra được, cũng chỉ có thể đưa nước miếng nhỏ mặt hướng các huynh đệ của bạn bè mượn tiền cứu mạng— chính là lúc xảy ra rủi ro này, lập tức bảo bọn họ phân biệt ra tình nghĩa thật giả của xưa nay:

Lại có mấy tên chuột nhắt vô lương, tồn tại ý niệm giao tiền nhiều tiền để sống sót, thế mà không để ý tới bản thân mình đau khổ cầu khẩn, mà vẽ mặt nịnh nọt đem toàn bộ tiền trán, toàn bộ hiến cho vị thiếu niên mất chủ sót ruột kia!

Không nói bọn họ hoảng loạn như thế nào, lại nói mở miệng, đợi việc lớn này đã định, hắn liền giả bộ thành ác năm đó, đem trên đời lý thuyết nói một chút, lại đe dọa một phen, liền phải những giáo dân này trở về.

Trải qua hơn một năm rèn luyện, miệng thiếu niên này mới hiểu được, so với năm đó ở Liễu Dương đe dọa Thượng Quan ở ven hồ, không biết tiến thêm bao nhiêu lần. Có kẻ giết người phía trước, hơn nữa lập tức làm những người trước mắt này sợ rắc tè ra quần, tất cả đều đem cái gì Táng Kiếp giáo nghĩa vút ra sau đầu. Hiện tại trong lòng bọn hắn đều phải nói, nói cái gì đến việc ứng kiếp thành thần? Đó cũng là giả rồi; có thể tránh được đám kiếp thần trước mắt này, đó mới là chính đạo!

Nhìn những người này chạy trốn chết, Tứ Hải đường chủ vẫn chưa thỏa mãn liền cười nói với người bên cạnh:

“Thật có lỗi, vừa rồi hiền thê nói ra lòng dạ độc ác, thật sự là rất không chịu nổi, xin thứ lỗi!”

“Đâu có đâu có! Đối với những người có ý đồ ám hại đường chủ, ta cùng nương tử so với ngài vừa nói còn tàn nhẫn hơn gấp mười lần. Chỉ là... Không biết vì sao đường chủ lại buông tha cho những người này? Chẳng lẽ còn có hậu chiêu gì?”

Nghe thông suốt thành nghi vấn, thiếu niên trên mặt lại hiện ra vẻ cười ha hả quen thuộc:

“Ta ngược lại thật không có hậu chiêu; lang huynh đệ có chỗ không biết, chuyện hôm nay, nghĩ đến bọn họ cũng là bị trưởng giả trong giáo kia mê hoặc, xem như là tông phạm, tội không đáng chết. Về phần bọn họ theo giáo nghĩa tịnh thế, tuy rằng lạc lối, lạc lối., Nhưng tín ngưỡng mỗi người, đều tự có, nếu không có họa đến người vô tội, người khác cũng không thể quá can thiệp. Theo ta thấy, nếu phần lớn giáo đồ bình thường của Tịnh Thế giáo đều có thể bề ngoài hành thiện tích đức như vậy, cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.”

Nghe hẳn nói ra kiến thức này, lang thị vợ chồng sớm đã ái mộ phong thái của thiếu niên, lại tán thưởng không thôi, nói thẳng Trương đường chủ thật tâm nhân hậu. Thật ra, hai người này thật sự khen ngợi Huyền linh tân tú cũng không biết, thiếu niên này đường chủ không đi ra tay trả thù những người này., Mức độ rất lớn là vì hắn không biết làm thế nào để có thể phản kháng, dễ dàng hạ sát thủ. Tình hình như vậy, giống như lần trước tại Điền Dương Thành buông tha Phiền Xuyên kia. Thiếu niên lang họ Phương mười tám tuổi, tuy rằng trong lòng đối với đức hiếu sinh của trời cao, trời cao có uy thế hình sát...”, Về đạo lý hiểu rõ như gương sáng, nhưng muốn hắn tàn sát người không hề phản kháng, ít nhất trước mắt, hắn bất luận thế nào đều không hạ thủ được. Giống như lần này, hắn đã từng giết ba kẻ ác, cũng không sao.

Mà trải qua việc này, ngoại trừ vợ chồng lang thị, còn có một đôi vợ chồng cũng được lợi không nhỏ. Hai người này chính là vợ chồng Trần Đại trượng phu yêu thương ghen tuông. Vừa rồi thấy cảnh giết chóc như vào quỷ vực, Trần đại lang đã sợ tới mức tâm thần đều mất. May mắn nhất được cái mạng nhỏ, sau đó quay đầu lại nhìn một chút., Trần Đại Lang liền cảm thấy người bên cạnh câu cầm gỏi lúc trước mình chấp nhất như vậy thật sự là buồn cười. Mà Trần thị vợ gã, trong chuyện

này cũng gặp vạ lây, trên mặt xinh xắn bị chim bay chộp nát mấy đường huyết đạo, tuy rằng cuối cùng những vết sẹo rơi xuống cũng không rõ ràng., Nhưng vẫn để lại mấy vết sẹo nhàn nhạt. Mà vết thương này tuy hơi có vẻ rách, nhưng hiển nhiên lại khiến trượng phu của ông ta an tâm hơn rất nhiều. Vì vậy, từ đó về sau ân ái của phu thê càng là vô cùng lớn, còn truyền lại cho huyện Dương Sơn là một giai thoại nhất thời!

Tạm thời không đề cập tới sau này, hai người Hồ Nhị Nương làm sao thay mặt Huyền Linh giáo sửa lại nghiêm dương sơn tà phong; lại nói tiếp, trở về sơn trang sẽ thay Quỳnh Bính nhìn trúng trả tiền, liền khẩn hồng sẽ dẫn Thạch Ngọc Anh đầu, mời tử muội tinh thông nữ hồng, để cô gái nhỏ nhắn trang điểm xinh xắn đáng yêu này tỉ mỉ tạo thành một bộ La Thường hợp thể mang theo bội ngọc bội.

Thế nhưng lại tâm lòng nguyện vọng này, bắt chuyện đã từng từ bỏ Chúc Dung môn, khẩn đỏ biết giáo chúng, mang theo Quỳnh Tuyết hợp hai người, lại bước lên con đường rèn luyện.

Ra khỏi huyện Dương Sơn, trong lòng thiếu niên cũng không có chuẩn xác gì, liền thuận đường đi về phía góc tây. Một đường hành tẩu, chính thấy núi non càng phát ra thanh tú. Khác với quận huyện lúc trước đi ngang qua, càng đi về phía tây., Xuyên sông càng ngày càng nhiều. Dọc đường tỉnh ngôn lưu ý một chút, phát hiện trên những gò núi dọc theo đường đi, cơ bản phía dưới mỗi tòa hồ nước nhìn như gương sáng. Thiếu nữ mang theo như hoa, ở trong núi nước như tranh đi lại, nói cười nói nói cười., Dừng lại một chút, tỉnh ngôn đang cảm thấy phi thường thích ý. Mỗi đêm dài kia, hẳn sẽ đi tìm tiểu nữ oa nhi yêu kiều hồn nhiên, trêu chọc nàng nói chút lời; thế là không cần tốn mấy câu, một mỗi khắp người hẳn liền tan thành mây khói.

Ước chừng bảy tám ngày sau, nhóm ba người này đang đi tới một thị trấn có màu xanh biếc dào dạt. Đến thị trấn, một thiếu niên bình thường đang đi đường chợt nghe thấy truyền miệng chúng nhân trong chén trà mại., Nói là vào đêm hôm qua, chỉ nghe “Bàng” một tiếng vang thật lớn, liền ở phía tây nam trấn, mặt đất phía tây nam vọt lên hào quang năm màu cao hơn mười trượng. Chờ có người không to gan lớn mật kia kết bạn

đi xem thì., Phát hiện nơi này có ngũ thải hào quang bắn ra, đang trên đường lớn của Trấn Tây Nam. Nơi người thường lui tới, hiện tại đã nứt ra một cái hang động khổng lồ, chặt đứt con đường; mà vừa nhìn liền biết là quang thải thụ phi thường, chính là từ trong động quật này bắn ra - Chỉ nghe đại hán nhàn rồi ngồi thưởng trà gần bàn, đang dụi răng cùng đồng bạn nói:

“Ta nói này, ngài cũng quá không biết gì cả! Năm sáu hôm trước, huynh đệ đều nghe bài đồng dao trong trấn hát: “Vân Trung Quang, Thần Tiên giáng; đường nhỏ, bảo vật cất giấu — rõ ràng là nói trong động có bảo vật Tiên Nhân nha!”

“Có bảo vật?!”

Thiếu niên đang rảnh rồi nhàm chán lập tức mấp máy lỗ tai!

Điểm sát hình ảnh tiếp nối: Đề cử đại võ hiệp lực của Thiên quân tu hành Lục Ly Võ đạo mới tu hành!

Chương thứ mười ba Động Hạ Quan Thiên, nhận nai là ngựa...

Vừa nghe có bảo vật, mở miệng không khỏi phấn chấn tinh thần, lưu ý hai vị đại thúc bàn bên nói chuyện phiếm. Chỉ nghe một người trong đó đang bác bỏ lời nói vừa rồi của đồng bạn:

“Không đúng đúng không? Theo ta thấy, không phải có bảo vật, mà là có thần tiên! Đồng dao kia không phải nói “Thần tiên hàng” sao? Ta xem hử là vị thần tiên nào trên trời, rảnh rồi không có việc gì liền đến trấn Hoàng Thạch ta độ người _____”

“Ai da, lão huynh thật là cao kiến! Cũng như ý ta thôi. Ta mới vừa nói, trong động có tiên nhân và bảo vật...”

Hai đại hán nhàn rồi ngồi bên cạnh, liền tán gẫu câu được câu không. Sau khi nghe tỉnh lại liền có chút lưu ý, trong lòng thầm nghĩ nếu bọn họ nói không phải lời giả dối, đây cũng coi là một chuyện mới lạ. Nói không chừng chính là thủy chi tinh, chuyên ở giữa đường đánh một động, chỉ chờ hử đi tìm.

Trong lòng nghĩ lung tung như vậy, bắt chuyện liền thanh toán sổ sách, mang theo Quỳnh Tuyết về phía nam trấn. Ra khỏi cửa phía nam Hoàng Thạch trấn, trên con đường phía tây nam uốn lượn, nhìn thấy không ít người vây quanh, đang ở nơi đó chỉ trở rất náo nhiệt. Có lẽ bây giờ ánh mặt trời rực rỡ, cũng không thấy cái gì là thủy khí thải quang từ trong đám người vây xem vọt lên.

Trong ba người này của hử, muốn Quỳnh Đình thích xem náo nhiệt nhất. Còn chưa đợi tỉnh lại dặn dò, nàng đã kéo tay tử tử Tuyết Diệp lao tới; vừa lao, vừa không ngừng quay đầu hô tỉnh Ngôn ca ca nhanh lên cùng xem. Vì thế người dẫn đầu này, ngược lại người cuối cùng đến cạnh cái lỗ lớn kia.

Cái lỗ lớn mới vừa phá vỡ đêm qua nằm ngang ở giữa đường, là con đường bùn vàng bị nứt vỡ, hai bên vết nứt như vàng trắng non hợp lại, tạo thành một cái huyết động sâu không

thấy đáy. Chờ đến khi lời tỉnh lại thì mới đứng gần., Mới phát hiện nơi cửa động, mây mù có chút lấp lóe thả quang thỉnh thoảng bay ra. Vừa đến cửa động, thiếu niên linh giác nhạy cảm liền biết trên thủy tinh tuyệt sẽ không ở trong động này. Bởi vì, khí tức trên đường lớn này, còn chưa ôn nhuận bằng trong trần.

Hiện tại, chung quanh động quật này đang tràn đầy tò mò đám người. Chỉ là, bởi vì động quật trước mắt này nhìn xem sâu không thấy đáy, cho nên mọi người chỉ nói chuyện phiếm ở nơi đó, cũng không có người thật sự dám xuống dưới. Chờ tỉnh lại, nhìn thấy phía sau hắn đeo chuỗi kiếm, ngược lại có người nhận được dẫn dắt, hét lớn:

“Ta thấy trong bảo tàng này cũng chỉ có những người có thể ngự kiếm phi hành mới dám xuống dưới!”

Vừa nghe lời này, tỉnh ngôn trái lại trong lòng khê động. Đang cân nhắc, vị tiểu muội muội nắm tay tỷ tỷ, thò đầu hướng trong động nhìn không ngừng, nhìn một lúc, liền quay đầu lại hỏi hắn bằng một giọng non nớt:

“Đường chủ ca ca, phái Quỳnh Thổ nhảy xuống xem thử? Nói không chừng thật sự có bảo vật thì đưa cho ca ca!”

“A...”

Nghe xong lời tốt bụng này của nàng, lại nhìn bộ dáng ngây thơ như phấn ngọc của nàng, bắt chuyện tâm tình lập tức có chủ ý:

“Cảm ơn ý tốt của muội muội! Nhưng vẫn tính là được rồi. Hang động này hình như rất quái dị, nói không chừng bên dưới còn có quái vật đáng sợ. Chúng ta đi một lát sẽ không lên được.”

Nguyên do là hắn nhìn bộ dáng Quỳnh Thuần đáng yêu, lại nghĩ tới năm đó cái kia nhiệt tâm tâm bảo đồng môn, liền cảm giác được an toàn là đệ nhất, hay là ở dưới ánh mặt trời ban ngày này tương đối an nhàn.

Nghe xong lời này của hắn, Quỳnh Đình liền “Ồ” một tiếng, không tiếp tục kiên trì nữa.

Vì vậy, trong đám người này người duy nhất có năng lực xuống tay tìm kiếm bảo vật, thượng tứ hải đường ba người, cũng giống như không có việc gì, cùng những người khác vây xem nói chuyện phiếm với nhau, đơn thuần đem chuyện hiểm có trước mắt này, coi là đề tài giết thời gian.

Nhắc tới việc tỉnh ngôn với Quỳnh Tuyết chỉ lo ở chỗ này nói chuyện trời đất không sao, nhưng lại làm hỏng mắt một người. Thì ra ngay tại động quật khí tượng bất phàm trước mắt mọi người, bảo bối không có, nhưng người tiên phong đạo cốt lại thật sự có một vị. Người này không phải người bên ngoài, chính là lão tổ Hộc Khuê lão tổ muốn thay đồ nhi báo thù. Lúc này, lão đang tự mình dùng tiên thuật đánh ra khỏi đáy động quật đánh úp vòng vòng!

Thì ra, từ đệ tử đau khổ cứu mạng mình mới biết được, kẻ đánh cho hấn hồn phi phách tán cũng am hiểu “Phệ hồn thuật”, khiến hấn cảm thấy hứng thú., Biết được vị thiếu niên tên là “Trương Tĩnh Ngôn” này, có thể thông dong thôn phệ hồn linh đầy trời trong Kim Khuyết Tử huyết hồn đại trận, liền biết một thân tu vi phệ hồn này, tuyệt không dưới mình. Cho nên, đối với vị này diện mạo hiền lành., Nhưng đối với quái tiên trời sinh tính lãnh khốc như Kỳ Lân, lần này nói là tới báo thù thay đồ đệ, chi bằng nói là hồn linh cường đại ngày tích lũy từ vị “Phệ Hồn Cao thủ” này, gọi là hồn phách càng lúc càng nhiều. Thuận tiện mang theo, theo miêu tả của vị Quỷ Đồ nhi bị dọa sợ vỡ mật kia, cùng với hai nữ tử đang cùng đi với Trương Ngôn cũng linh lực phi phàm.

“Ha ha! Ba người này, chính là linh dược tiên đan lão Thiên Tử cho ta! Nếu có thể đem hồn linh ba người hấn đồng loạt thôn phệ, thì không chỉ phi thăng chỉ ngày ngón tay, dù là tu vi thành tiên sau tiên, cũng mạnh hơn một mảng lớn so với tiên khách khác!”

Lại nói tiếp, Nguan lão tổ này mặc dù tự xưng Tiên gia, nhưng khổ tu ngàn năm qua, không biết vì sao thủy chung vẫn không phi thăng, bởi vậy hấn mới động tâm như thế với ba người có linh lực cường đại này. Chẳng qua., Nếu muốn thôn tính mấy tinh hồn này để trợ giúp mình phi thăng, tuyệt đối không thể dựa vào Phệ hồn đại pháp của mình. Phải biết rằng, lai lịch

không rõ ràng, tạo nghệ phi phạm trên Phệ hồn thuật. Nếu không cẩn thận, Phệ hồn không thành bị nó cản ngược lại, vậy sẽ giẫm vào vết xe đổ của đồ đệ.

Vì thế, Kỳ Lân lão tiên tu luyện ngàn năm chuẩn bị dùng một loại pháp thuật sở trường nhất của mình “Quang đảo ngàn năm” để đối phó với mấy kẻ quái dị công pháp này. Pháp thuật này gọi là “Quang thuần thiên niên” thực sự không phải chuyện đùa. Tên như ý nghĩa, nó có thể làm cho người ta nhanh chóng suy lão chết diệt., Tuy rằng chưa chắc đã thật sự có ngàn năm, nhưng với tu vi thâm hậu của hắn, đã có thể khiến tất cả những người bị thuật dịch chuyển chết chỉ trong chớp mắt. Pháp thuật bá đạo như vậy, không phải kim không phải mộc, không phải ngũ hành, chính là một loại pháp chú thần kỳ nhất trong thiên địa cổ quái nhất: Thời Gian Thuật. Mà lão tổ Hộc Sơn Nghi, chính là một trong số ít người trên thế gian nắm giữ pháp chú kỳ dị như vậy.

Chẳng qua, dạng pháp thuật này mặc dù lợi hại, nhưng cũng có khuyết điểm không nhỏ. Tỷ như Ngọc Mãng tiên này” thoảng qua ngàn năm, cũng cần người thụ thuật tâm niệm bình thản, toàn tâm thụ thuật., Mới có thể hữu hiệu, đúng là không thể cưỡng bách chút nào. Cái này nghe tựa như có vài phần buồn cười, ngược lại giống như muốn làm cho người ta tự nguyện làm thịt cá trên thớt. Chẳng qua, khuyết điểm nhỏ này lại không khó chút nào so với thiên niên tiên quái của Hộc lão tổ. Lấy trí lịch duyệt của hắn, chỉ cần hơi làm chút kế nhỏ., Có thể làm cho những hậu bối này cam tâm tình nguyện ở trong pháp quang của mình ngoan ngoãn chịu chết. Theo ý nghĩ của hắn, mấy người này nếu cũng là người tu đạo, vậy nhất định khát vọng được bảo thành tiên. Cho nên, bầm toán ra hành tung mơ hồ của mấy người đã tỉnh lại, hắn liền chấn ra động quật tỏa ra hào quang, để dụ dỗ mấy người tu hành này mắc câu.

Chỉ là, biện pháp này xem ra không chệ vào đâu được, nhưng hiển nhiên bây giờ gặp phải chút phiền toái —— mấy người ngoài động kia, mặc dù có thể tùy tiện chui vào động, nhưng lại có thể bất động thanh sắc, ở trong trấn tán gẫu!

Vì vậy, vốn tiên quái ngàn năm vốn là trưởng thành tháng này đều có thể tĩnh tọa bất động, hiện tại đã có chút không chịu nổi. Bên ngoài vẫn cố gắng duy trì phái độ người thành tiên, nhưng trong lòng lại không ngừng hối hận:

“Mà thôi! Nếu sớm biết thiếu niên này không có tiền đồ, lại trì hoãn như thế, bản tiên nên mang theo âm trà, nhẫn nại vừa uống!”

Kỳ lân tiên nhân rồi vô cùng, hiện tại chuyện duy nhất hẳn có thể làm, đó là dựng thẳng đôi tai song linh kia lên, đem sự đối đáp của thiếu niên cùng hai đứa bé gái không lọt một tia lọt vào tai. Giờ phút này thiếu niên kia đang trình trọng nói với hai đứa bên cạnh:

“Hai người các người có nhớ Điền Nhân Bảo một lòng tìm bảo vật kia không? Cả ngày hẳn chỉ muốn tìm bảo, cuối cùng lại... Ai!”

Mặc dù thiếu niên Hậu đạo chỉ nói một nửa lời này, nhưng ngữ khí lại không khỏi thổn thức. Hai cô gái kia nghe xong, cũng không ngừng phụ họa, trong ngôn ngữ thật sự là tiếc hận.

“Ha ha! Thì ra là thế!”

Nghe được câu trả lời này của bọn họ, Hộc Tiên nhân rồi như lấy được chí bảo, đúng là bừng tỉnh đại ngộ:

Hóa ra không phải ánh mắt bọn họ cao minh, nhìn thấu được đây là cạm bẫy, mà là trong số những người quen biết, có người vì tâm bảo mà từng rơi vào kết cục thảm!

Kể từ đó, có thể giải thích phương pháp bách linh bách linh chính mình trăm lần này tại sao lại mất đi hiệu lực. Nghĩ tới đây, quái tiên ngàn năm trí mưu trác tuyệt nhãn châu chuyển động, đã nảy sinh ý nghĩ. Chỉ thấy trong miệng hẳn yên lặng niệm chú, chuẩn bị đổi phương pháp, thì phải đem mấy con mồi kia dụ xuống động.

Chỉ có điều, thời gian này hẳn làm việc rất quan trọng, nhưng không chú ý tiếp tục nghe đoạn đối thoại phía trên kia. Hiện tại thiếu niên kia đang hù dọa Tiểu Quỳnh Khung:

“Muội muội à, trong động này nói không chừng có một con ác quỷ đang cất giấu. Thật là khủng bố!!”

Vốn là nhớ mặt vị tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, vẫn kìm nén không được lòng hiếu kỳ, ở đó nóng lòng muốn thử, liền mở miệng hù dọa nàng.

Đang lúc Tiểu Quỳnh Thổ nghe vậy, cắn đầu ngón tay suy nghĩ liệu có phải là y lại đang coi nàng như trẻ con hay không, chợt nghe thấy nó lại kêu to một tiếng:

“Không tin ngươi xem đi!”

“Ồ?”

Vừa nhìn thấy điều này, vẻ mặt của Quỳnh Quỳnh cũng không khỏi hiện lên sự kinh ngạc:

“Ca ca không gạt muội, là thật à!”

Hóa ra, nàng nhìn theo hướng ngón tay mở miệng, đang nhìn thấy cửa động vốn nhiều thái vụ không dứt, hiện tại lại biến thành dày đặc mây đen, xem thật là khủng bố ——

“Ai nha! Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, thì ra trong hang này thật có quỷ quái...”

Giải Đạo Nhân nghe vậy vội vàng gọi một tiếng:

“Quỳnh Tuyết, chúng ta chạy mau!”

“Gao!”

Kỳ thật cũng không biết quỷ quái có quỷ quái gì đáng sợ như đứa bé gái, vừa nghe thấy lời này, liền nhanh chóng xoay người bỏ chạy. Mà những người nhàn rỗi đứng xem bên cạnh, thấy ba người hấn như vậy, cũng lập tức hô to một tiếng, lập tức giải tán, chạy trốn khắp nơi. Trong nháy mắt, cửa động vốn đang náo nhiệt náo nhiệt bỗng trở nên vô cùng quanh quẽ, chỉ có vỏ dừa, chứng minh nơi này từng có rất nhiều người tới...

Phất đi tạp vật mới từ trên động phiêu diêu rơi xuống, Kỳ Ủy lão tổ vừa kịp thi thuật bay lên khói đen, vẻ mặt mờ mịt:

“Tại sao có thể như vậy?!”

“... Không đúng! Theo lý thuyết, thiếu niên chính đạo này thân mang tuyệt kỹ, thấy khói đen bay ra cửa động, lẽ ra nên nhiệt huyết sôi trào, vội vã xuống trăm yêu trừ ma mới đúng — sao có thể xoay người bỏ chạy?!”

Thấy thiếu niên kia không chịu xuống lỗ, liền khiến Mẫn Tiên này như chuột ăn trứng gà, đúng là không chỗ để ăn. Cho đến lúc này, sắc mặt tiên quái ngàn năm này mới trở nên ngưng trọng hẳn lên:

“Xem ra, vẫn là bốn tiên khinh công. Thiếu niên này quả nhiên sâu không lường được, nếu chỉ là thuật điêu khắc nhỏ, tuyệt không lừa được hắn...”

Học lão tổ cũng là người quyết đoán, vừa nghĩ đến đây, lập tức ổng tay áo phất một cái, phiêu nhiên rời khỏi động.

Đến lúc này, kẻ sách hắn vốn tưởng rằng trăm không một chút sơ hở này, cuối cùng chỉ lưu lại một cái hố sâu trên địa giới của người khác, ngược lại làm hại bách tính Hoàng Thạch trấn, phí hết ba bốn ngày, ra quá nhiều nhân công, mới lấp đầy được lỗ thủng ở trung tâm con đường này.

Những chuyện này đều là nói sau, hơn nữa mấy người chạy trốn kia sau khi đi ra bốn năm dặm, mới chậm rãi chậm rãi đi về phía trước.

Hơi thở dốc, lúc mở miệng liền bắt đầu suy nghĩ được kẻ sách hoàn chỉnh, nghĩ biện pháp loại bỏ hậu hoạn cổ quái trong động. Đang xuất thần, chợt nghe Quỳnh Tiểu muội muội bên cạnh khó hiểu hỏi:

“Đường chủ ca ca, ác quỷ thật sự rất đáng sợ sao?”

“Ừ, đúng vậy, rất dọa người, ngay ca ca cũng sợ. Nếu không sao lại gọi là ác quỷ...”

Thật ra, có chút không yên lòng trả lời. Trên thực tế chính bản thân hắn cũng chưa từng thấy con ác quỷ nào tương truyền ra bộ dáng như thế. Chẳng qua, điều này cũng không ngăn cản hắn sử dụng để hù dọa tiểu nữ tử hay gây phiền loạn này, tránh đi không ít phong ba không đáng nhắc.

Cứ như vậy câu được câu không hình dung sự khủng bố của ác quỷ, hai người bắt chuyện và theo con đường bùn vàng tiến về phía trước. Đang lúc hành tẩu, bất chợt thì thấy trên đường phía trước có một người đang nằm ngang ở giữa đường.

“Chẳng lẽ là tên lưu manh đói bụng không đi nổi đường không?”

Trong lòng nghĩ ngợi, liền vội vàng đi qua xem chuyện gì xảy ra.

Chờ đến gần xem xét, mới phát hiện người nằm giữa đường, chính là một lão nhân tóc đỏ cốt cách rộng lớn, hình dạng kỳ lạ, thân mang áo tím, eo buộc dây leo gai xanh, đang ngã ngang ở giữa đường. Thấy vậy, vội vàng tiến lên chấp tay hỏi:

“Lão nhân gia, có hay không không sao không tùy tiện? Nếu cần hỗ trợ, xin cứ việc nói.”

Thấy hắn tiến lên câu chuyện, lão giả này dường như có chút kích động, lặn lông lóc đứng lên, dò xét hắn một phen, sau đó nói ra:

“Không tệ không tệ, tâm địa lương thiện! Lão phu quả nhiên không nhìn lầm người!”

Lão nhân giả dạng trang phục quái dị này, tiếng như chuông đồng, thật không giống ăn mày không ăn cơm no. Chẳng qua, lời này trong miệng lão, lại có chút không đầu không đuôi. Khi nghe rõ thì đang muốn đặt câu hỏi, lại nghe lão giả này tiếp tục nói:

“Xem ra lão phu quả thực có duyên với ngươi. Vừa rồi khi ta ở trong hang động nghỉ ngơi thì thấy ngươi đi ngang qua. Bây giờ ta tới chỗ này phơi nắng, lại gặp ngươi.”

“Ách? Hóa ra trong hang động kia là ngươi!”

Nghe vậy, tâm tình liền thả lỏng. Xem ra, trong động kia cũng không có yêu quái gì, mà là dị nhân chơi trò phong trần này vui đùa một chút. Không biết mình có kỳ duyên gì, nghe vậy cũng cảm thấy tò mò, liền kính cẩn hỏi:

“Không biết lão trượng là người phương nào?”

“Bang, tiểu huynh đệ đã đủ sảng khoái, dạ dày đối xử với lão phu; trước mặt chân nhân không nói dối, không dối gạt mấy vị, lão phu đúng là tiên nhân ma đạo!”

“Hả? Ma đạo? Tiên nhân?”

Nghe hồng phát lão giả nói vậy, phản ứng cũng không quá lớn, chỉ là cảm thấy có chút hiểu kỳ. So với thái độ bình thản của hắn, ma đạo tiên nhân trước mắt lại có chút kích động:

“Không sai! Lão phu chính là người trong ma đạo! Thanh danh ma đạo không tốt, tiểu ca cũng có thể có nghe qua. Kỳ thực, những thứ này đều là thế nhân hiểu lầm đối với chúng ta! Trên thực tế, những người chính đạo kia có thể theo chính đồ tu luyện thành Thiên Tiên, Ma giới chúng ta sao không thể theo ma đạo tu luyện thành Ma Thần? Bởi vì cái gọi là Âm Dương tương trợ, vạn lưu quy tông; bản nguyên mới là chí lý, thủ đoạn chỉ là bề ngoài, thực không phân biệt gì chính tà tiên ma!”

Dị nhân tóc đỏ nói lời này, ngược lại rất đúng dạ dày của thiếu niên, nghe không hiểu gặt đầu. Vừa muốn phụ họa, lại nghe lão nhân tóc đỏ này chuyển chủ đề, ngửa mặt lên trời, cảm giận nói:

“Người ma đạo ta nhập thế, phần lớn phần thế hận tục, không truy cứu bề ngoài, không tu ngoại hình, mới khiến tục tử phàm phu trọng biểu khinh trong sinh ra hiểu lầm, xưng chúng ta là “Tà ma ngoại đạo”. Ví dụ như ta, cũng bất quá là tóc màu sắc quái đản chút, liền bị người tặng ngoại hiệu, gọi là “Hồng phát lão ma”! Kỳ thật ai lại biết, ta là người hết sức ngay thẳng?”

Nói đến chỗ này, vị Hồng Phát Tiên thở dài một tiếng, giống như phiền muộn vì mọi người đều say ngã độc tỉnh.

Nghe hắn nói thế, bắt mắt cũng đánh giá một phen tóc đỏ rồi bù của hắn, trong lòng không tự chủ được suy nghĩ nói:

“A... Cũng không thể trách người ngoài nói, tóc này cách xa mới nhìn, ngược lại quả thật có chút giống tổ chim lửa...”

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, vị thiếu niên trước mắt tựa hồ đối với thân phận ma đạo của mình, cũng không mười phần kinh hoàng, vui mừng quá đổi, kích động nói:

“Tiểu huynh đệ quả không giống những tục nhân kia! Không dối gạt tiểu ca nói, hôm nay ta tới, chính là muốn giúp người giải trừ Đại Ách!”

“Đại Ách?!”

Lời lão già tóc đỏ vừa nói ra, lập tức dọa ba người thiếu niên nam nữ này nhảy dựng lên.

“Đúng vậy! Chỉ sợ người còn không biết, người đã gặp đại họa lâm đầu rồi!”

Thấy bọn họ vẻ mặt kinh nghi, quái khách tóc đỏ này lại lặp lại lần nữa, quả thực nói quá rõ ràng.

Chợt nghe mình đang gặp đại họa lâm thân, nhớ lại cũng rất là kinh hoảng; lấy lại bình tĩnh, mới thật cẩn thận hỏi:

“Không biết lão trượng nói đến đại họa là chỉ...”

Lời nói cẩn thận của y khác biệt, nhưng tiểu Quỳnh xấu xí kia lại không nhịn được nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lên:

“Lão ma nói mau đi! Có phải lại có người xấu tới đánh ca ca không?”

Mà Mai Linh Khẩu đứng bên cạnh nàng ngàn năm, lúc này miệng lúm đồng tiền cũng như đang ngưng băng tuyết, vẻ mặt khẩn trương lắng nghe rốt cuộc là tai họa gì. Trong lúc khẩn trương như thế, cũng không ai lưu ý đến sự bất kính khi tiểu muội muội này thốt ra. Thấy lời mình nói ra hấp dẫn sự chú ý của ba người, lão già tóc đỏ áo đỏ này liền mỉm cười, ung dung nói:

“Nếu lão phu không nhìn lầm, có lẽ tiểu huynh đệ đã luyện thành “Phệ Hồn thuật” kia?”

Lời vừa nói ra, thiếu niên trước mắt đột nhiên cả kinh!

Thấy hắn như thế, bèo nước gặp nhau dị nhân tóc đỏ hài lòng cười, tiếp tục nói:

“Phệ hồn này tuy uy lực cường đại nhưng cũng có chỗ không ổn. Công lực càng sâu thì lực cản trả khi nuốt hồn phách sẽ càng lớn. Ta thấy khí sắc tiểu huynh đệ bây giờ còn tốt, tựa hồ đã rất tốt; nhưng công pháp Phệ hồn người hiển thị đã vô cùng

thâm hậu, nếu còn không phòng bị sợ rằng chỉ cần vài năm nữa thôi, sẽ gặp kiếp số - Đương nhiên, may mà hôm nay người gặp được lão phu, ta cũng có duyên với người...”

“Hong phát lão ma” lần này tự nhận là tình tại chân thành, lúc này đang nói đến chỗ cao hứng, liền hồn nhiên không chú ý tới, thiếu niên vốn một mực cung kính lắng nghe, nghe đến đó, thần sắc trong mắt bỗng nhiên xiết chặt!

Bức thứ mười bốn, huyền kính mê tung, ai là người bi thảm mất đường.....

Ngay lúc lão giả tóc đỏ tự xưng là ma đạo đang cao hứng, lại không đề phòng thiếu niên vốn cung kính lắng nghe, đột nhiên nửa đạo chặn đứng câu chuyện của lão, không khách khí nói:

“Tiền bối trật rồi! Phê hồn tà thuật kia, máu tanh tàn nhẫn, to gan lớn chuyện, tiểu tử làm sao mà học được? Không dối gạt các hạ, ta tuy là ngư thủ, nhưng tà thuật bực này, tức thì mắt không đành lòng, miệng không muốn nói, tai không muốn nghe — thật có lỗi, chúng ta còn có việc gấp phải làm, đây là muốn cáo từ biệt!”

Nói đến chỗ này, thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc cũng không đợi trả lời, liền xoay người phát tay áo bỏ đi. Mà Quỳnh Tuyết kia lại thích hợp thấy hấn tức giận, cũng nhanh chóng theo ở phía sau cùng rời đi.

“Ách? Lần này phạm sai lầm chỗ nào?”

Thiếu niên nghe xong đột nhiên nói ra lời kịch liệt này, lão giả tóc đỏ đúng là chưa kịp ngờ tới:

“Tên này thuần thực như vậy với Phê hồn thuật, không lý nào lại không biết phản phê. Nhưng vì sao thấy ” cứu tinh” của ta, mà lại quyết tuyệt bỏ đi như thế?”

Đứng ở giữa đường, nhìn thấy mặt quỷ nữ oa kia nhin không được quay đầu lại bộ dáng lè lưỡi, vị Diêm lão tổ ảo hình mê người này vẻ mặt mờ mịt...

“A, xem ra nếu bản tiên không sử dụng chút thủ đoạn, tiểu bối gian xảo tuyệt đối không thể nhập vào Côn Bằng!”

Lúc tỉnh lại không biết Kính Tư Tiên lúc này còn đang có chủ ý với bọn họ, trong lòng chỉ nghĩ rằng vừa rồi gặp phải lão đầu ma đạo có vài phần điên khùng. Xem ra, người trong ma đạo quả thật có chút không bình thường; thiếu niên nhớ lại có chút tức giận:

“Xúi quẩy! Mình sao lại làm bộ dạng hiền lành thế này, lão trượng này lại dám há mồm nói mình biết phệ hồn tà thuật, thật là không lễ phép!”

Suy nghĩ một lát, cũng dần dần quên chuyện này đi, chuyên tâm với Quỳnh Tuyết chỉ trở trở, cùng thưởng thức cảnh sắc ven đường.

Theo một đường tiến lên, gò núi ven đường này dần dần nhiều lên. Đỉnh núi to to nhỏ nhỏ, trước sau nối nhau, liên miên không dứt, trong ngày tháng này chính là xanh biếc sông ngòi. Đoạn đường này, dọc theo con đường này., Đầm nước dần dần ít thấy, chỉ thỉnh thoảng có thể ở giữa dãy núi xa xa, nhìn thấy từng gò cây ôm hồ nước u tĩnh một vịnh. Chợt có gió mát thổi qua, mặt đầm vốn trơn bóng như gương liền gợn lên vẩy sóng màu sắc, thủy quang lấp lánh, tăng thêm vài phần linh khí hoạt bát, tĩnh mịch vô cùng này.

Đi tới đi lui, lại qua mấy ngã ba, bắt chuyện cảm giác chung quanh dần dần hoang vu. Đường lớn dưới chân này, đã trở nên gập ghềnh, giữa đường càng là cỏ dại rậm rạp. Nhìn tình trạng trong đường này cỏ dại mọc, hiển thị dọc đường này kéo dài đến đây, đã rất ít người đi tới.

Nhìn tình thế thê lương hoang vu chung quanh, bắt chuyện đang âm thầm đề cao cảnh giác, mấy người này đột nhiên bị hảo hán Lục Lâm ám toán.

Khác với thiếu niên khản trương, tuy được Đường chủ nhắc nhở, nhưng hai cô bé xinh xắn đồng hành vẫn như không có chuyện gì, không hề hay biết gì về nguy hiểm ẩn giấu bên cạnh mình.

Trong lúc tỉnh ngôn cơ cảnh vạn phần, Quỳnh Tiểu muội muội lại trở nên đặc biệt hiếu học, theo lẽ thường thảo luận về công văn học mà đường chủ ca ca bố trí hôm qua; chỉ qua một lát, nàng đã có được, liền chạy tới tán dương với ca ca. Nhưng đường chủ ca ca của nàng lại là ca ca., Lúc này hắn đang lưu ý đến tình thế xung quanh nên không hề dừng bước; vì thế, Tiểu Quỳnh Huyền đang chạy như điên trước mặt hắn. Mà hôm nay tiểu nha đầu này đang mặc quần áo màu trắng do ca ca chế cho, nên đứng trước mặt Mai Tuyết Linh đang rơi xuống,

không ngừng nhảy nhót giống như một con thỏ trắng đáng yêu.

Mà giờ phút này, trong miệng đang câu được khich lệ thiếu niên tiểu muội muội, trong lòng cũng đang cổ vũ bản thân:

“Úc, mấy người chúng ta này, đi vào trong rừng cũng nên tính toán cao thủ võ công chứ? Quỳnh Đình Tiểu Dao Nhi múa không tê, Tuyết Nghi Trượng pháp tinh diệu, mà bản thân ta thì nội lực mười phần, gần đây trên phương diện kiếm pháp lại như có điều ngộ ra —— nói như vậy nếu chỉ là Nghiêu tặc bình thường, chắc không dưới ba người Tứ Hải đường chúng ta!”

Mười mấy ngày trước cùng tà giáo đối địch, một hơi chém giết ba người, xem ra thực lực Tứ Hải đường của mình vẫn rất mạnh. Hiện tại duy nhất cần đề phòng, cũng chỉ làm quý khách không vốn mua bán kẻ kia mà thôi.

Đang lúc suy nghĩ lạc quan như vậy, hần lại đột nhiên nghe được tiếng “Khục bục” vang lên, sau đó là một hồi tiếng chân “Đát đát” từ phía sau vang lên dồn dập.

“Là người đi đường hay là tặc đồ?”

Nghe tiếng vó ngựa đột nhiên tới gần, bắt chuyện vội vàng kéo hai nàng tránh ra ven đường. Còn chưa chờ hần đứng vững, đột nhiên cảm thấy trên vai chột nhẹ, sau đó trước mắt chính là một đạo bóng đen to lớn hiện lên, nhanh chóng hướng phương xa mất đi.

“Ách?!”

Biến cố vừa rồi, chỉ như tia chớp lướt qua; khi thiếu niên phản ứng cũng khá nhanh nhạy phục hồi tinh thần, lại phát hiện trên bờ vai đã rỗng tuếch. Mãi đến khi ngưng mắt nhìn về phương hướng bóng đen bỏ chạy, mới nhớ ra vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Hóa ra là một con ngựa hoang màu đen, đột nhiên lao ra cắn đứt dây thừng trong túi tiền của mình, sau đó ngậm nó nhanh chóng bỏ chạy về phía gò núi hoang ven đường.

“Khá lắm cướp đạo phỉ! Bốn chân này chạy thật nhanh!”

Kinh sợ, lại nhớ tới bộ dáng nhanh như chớp kia của con hắc mã, cũng không nhịn được thất thanh khen:

“Nha! Không tin Sơn tặc lại chịu bỏ công sức như vậy, thuận mã tốt như vậy đến cướp đường!”

Tuy rằng cảm thấy bội phục, nhưng vật bị cướp kia nhất định phải tìm về. Mặc dù vật phẩm trọng yếu của mình đều giấu ở trong ngực áo túi, vậy bị cướp đạo chính chỉ như là tiên nang, chỉ chứa bên ngoài một ít vật. Chỉ tiếc là vật này chỉ có chút đáng tiếc., Những vật nặng trĩu ngoài thân kia lại vô cùng coi trọng; rất nhiều tiền tài này thoáng cái đã bị cướp đi, vậy còn được sao? Vì thế đau lòng, thiếu niên đường chủ lập tức hạ lệnh, để cho tất cả mọi người Tứ Hải đường, cùng hắc đười theo con cá ngựa ô kia.

Vì vậy, ngay khi tiểu Quỳnh đang hết sức vui mừng thì “Tranh mã bắt ngựa” một thiếu niên mang vẻ mặt xúi quẩy tiến lên đầu tiên, ra sức nhắc chân chạy về phía những gò núi chập trùng cách đó không xa.

Trong nháy mắt, mấy người bọn họ đã đứng ở dưới những gò núi không biết đã xem qua bao nhiêu lần trên đường rồi.

Gần đến trước núi, nhìn đồi núi trùng điệp cây cỏ trước mắt, nhớ lại có chút chần chừ. Một tay kéo lấy Tiểu Quỳnh Thu đang dùng sức xông về phía trước, bắt chuyện liền đánh giá kỹ càng những đồi núi liên hoàn này, nhất thời cũng không dám mạo hiểm xông vào. Dù sao, vừa rồi con ngựa đen đánh một đòn mau lẹ, nhãn lực tinh chuẩn có thể xưng là nghe rợn cả người, thực không phải người bình thường có thể huấn luyện được.

Đang lúc hắc thất tha thất thểu đi trước, chợt thấy trong bụi cỏ xa xa có một người đang thẳng lưng lên. Hắc nhìn lại, thấy người nọ ăn mặc kiểu nông phu, lưng đeo giỏ trúc đang ở nơi hoang dã đánh cỏ. Sau khi tỉnh nói vội vàng đi tới, hỏi thăm hắc tình hình trong núi này. Nghe hắc đem tiền nhân hậu quả nói qua., Vị nông dân này mặt đầy nếp nhăn, đúng là vẻ mặt đồng tình. Nghe hắc nói, trước mắt trong núi, từ trước đến nay liền có tử đệ dân sơn dân không tiến bộ, học chút bàng môn tà đạo, thuận mã đáo chuyên đến cướp người tiền tài.

...

Thấy hỏi thăm thiếu niên sau vai lộ ra chuôi kiếm, cái này rất có chính nghĩa cắt cỏ nông dân liền nói cho hắn, tên bắt lương kia ở phía trước dãy núi xây dựng nhà tranh; chỉ cần leo qua hai ba ngọn núi, là có thể tìm được hắn.

Nghe thấy lời ấy, tỉnh ngộ tràn đầy vui mừng, thâm nghĩ thì ra chỉ là một tiểu tặc biết chút ít bàng môn, hắn là không đáng để lo. Vì vậy sau khi cảm tạ nông nhân, hắn liền thuận theo phương hướng chỉ, cùng Tuyết Điệp chạy vào núi.

Mấy người chạy vội này có chỗ không biết, ngay sau khi bọn họ đi, vị nông dân vừa mới chỉ điểm mê say kia, trên mặt lại lộ ra chút mê hoặc:

“Vì sao chỉ cần nói ra lời này, lão thần tiên sẽ tặng ta một thỏi bạc lớn?”

Không đề cập tới chuyện hắn cao hứng ở tại chỗ, lại nói tiếp, sau khi đi vào ngọn núi mà nông nhân chỉ điểm, liền ở trước mặt hai cô gái một cước nông một cước hành tẩu. Gò núi mùa xuân này, khắp nơi đều là cỏ cây oai hùng; đường đi dưới chân núi của dân chúng, cũng là cỏ xanh khắp nơi, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy dấu vết kéo dài trên đường núi. Lúc này Xuân Sơn bên cạnh đúng là vô cùng yên tĩnh, hầu như không nghe thấy một tiếng chim hót.

Cẩn thận cất bước chốc lát, nghe vậy liền mở miệng nhắc nhở:

“Quỳnh Đình, Tuyết thích hợp, các ngươi phải theo sát ta, cẩn thận đừng xuống núi.”

Đợi một hồi, không có đáp án thanh thúy như trước, lại chỉ nghe “sàn sạt” dưới chân mình vang lên “sàn sạt”, theo quán tính lại đi về phía trước vài bước, tỉnh lại rồi cuộc cảm thấy không đúng, đột nhiên quay đầu lại, phát hiện sau lưng mình, ngoại trừ một con đường cỏ cây xanh um, đâu còn nửa phần bóng dáng thiếu nữ! Bên cạnh sườn dốc không cao, càng không có một bóng người!

“... Quỳnh Đình? Tuyết Điệp?!”

Thiếu niên chợt thấy mất hai người, lòng nóng như lửa đốt liền hướng tứ phương lớn tiếng la lên. Thế nhưng, trừ bỏ từng tiếng vọng lại thật dài, lại không nghe được nửa câu tiếng người.

Gọi một hồi, thấy không có động tĩnh gì, hắn lập tức xoay người chạy về con đường vừa tới. Mãi tới lúc này hắn mới phát hiện, con đường mòn trên núi vốn rất bình thường bây giờ lại trở nên dài đằng dặc. Vừa rồi chỉ mới đi được hơn nửa dặm, bây giờ quay đầu lại, lại giống như Phật như không tìm thấy điểm cuối.

Chạy một hồi, cảm thấy không thấy cuối, bắt chuyện rồi quay người bỏ chạy về con đường phía trước. Chỉ là, thiếu niên toàn lực chạy đi, qua một hồi mới phát hiện, con đường nhỏ cỏ xanh không bắt mắt dưới chân này, lại tựa hồ vĩnh viễn không có cửa ra.

“Đây có phải là một con đường phản hồi hay không?”

Tồn tại nghi ngờ như vậy, liền một đường lưu ý; ai biết dọc đường này kinh qua cảnh vật, lại vĩnh viễn không giống nhau.

“Thôi, sợ là gặp phải tà thuật gian nhân.”

Cứ như vậy chạy đi chạy lại mấy lần, Tứ Hải đường chủ vốn đang vô cùng tức giận cuối cùng cũng tỉnh ngộ ra: Ba người bọn họ sợ là đã trúng kế của tặc khẩu.

“Đây thật sự chỉ là cơ quan huyền thuật do tên cướp Đạo đồ bố trí sao?”

Trên sơn đạo trùng điệp của bóng xanh, không biết ở trong minh minh gặp loại chú thuật thần bí nào, vị thiếu niên xưa nay nhạy bén này, giờ phút này tựa hồ bế tắc tất cả linh giác, chỉ biết theo đường mòn, không có mục tiêu, không ngừng chạy trốn.

Trong sự im lặng như chết như vậy, thiếu niên lão đảo lạc lối, cô độc chôn sâu lúc lâu kia cảm thụ nặng lại chìm nổi trong lòng. Vô luận nhiều hiền hòa, vô luận rộng rãi, ở trước mặt La Phù sơn, hắn là võ gia tử trong tư thực của sĩ tộc, thư lang trong phủ phường tiện dịch, thường thường âm thầm bắt đắc dĩ, mặc dù bắt đắc dĩ nhưng vẫn cô độc., Từ khi biết nhau là

Doanh trại, quen biết Linh Khuyết, quen biết Quỳnh Thước, sau khi biết được Tuyết Điệp, cô đơn như vậy đã nhanh chóng phai nhạt không còn tăm tích, nhưng khi mình đột nhiên thất lạc với Quỳnh Tuyết, nặng lại bôn tẩu giữa khói bụi mù mịt vĩnh viễn không có cuối, cô tịch quen thuộc như vậy, lại lặng lẽ lấp kín trong lòng...

Đang lúc thiếu niên lòng đầy đau thương, trong miệng tràn ngập cảm giác đắng chát, lại giống như cở đại ở bên người không thể tự thoát ra được, thanh cổ kiếm sau lưng hấn vốn đã quen tĩnh lặng đột nhiên long ngâm chấn hộp, thoáng cái làm cho thiếu niên trong mộng ảo bừng tỉnh!

“Đúng vậy! Tại sao ta lại quên mất mình còn có thể ngự kiếm phi hành?”

Chỉ một ý nghĩ chợt lóe lên, thiếu niên đã khôi phục lại bình thường, đi theo đạo ô quang phóng lên trời.

“Đây là...”

Mới vừa cách đó không cao quan sát, mơ hồ phát hiện, kỳ thật cách chỗ mình vừa đứng không xa, trong một bụi cỏ u tĩnh đang có một người nằm. Sơn thảo tươi tốt như vậy, nếu không phải ánh mắt hấn lợi hại, cơ hồ sẽ không phát hiện trong cỏ đại còn cất giấu một người. Thấy tình hình này, thiếu niên cảm thấy sự tình cổ quái, vội vàng đề kiếm quang xuống, hướng chỗ người kia ẩn thân.

“A!”

Mới vừa đáp xuống đất, bắt chuyện liền đại kinh thất sắc, một tiếng kinh hô thốt lên!

Thì ra, trong đám cỏ trước mắt, mặc dù quần áo và trang sức nghiêm nhiên, nhưng bao bọc trong đó lại là một bộ xương khô trắng xóa!

“Người này trang phục...”

Sau khi khiếp sợ qua đi, bắt chuyện liền phát giác quần áo trên hài cốt trước mắt che phủ, mặc dù màu sắc hơi bại, nhưng nhìn kiểu dáng cũng thật là quen mắt. Đợi nhìn chung quanh một chút, hấn mới phảng phất như đại ngộ:

“Thì ra người này chính là dân sơn chỉ đường!”

Hắn nhìn thấy ở một bên trong rãnh cỏ, đang lẫn xuống một cái guì trúc chứa chút cỏ non.

Mà ngay lúc câu nói này vừa thốt ra, khung xương trước mắt lại vang lên một tiếng “rắc” nhỏ, tựa hồ chống đỡ được hồi lâu, rốt cuộc có thể buông lỏng xuống, trong nháy mắt liền hóa thành một đồng bạc cốt.

Trên mảnh vải mực nát bay lượn đầy trời như bướm bướm bái hai lay, trong lòng thiếu niên tựa như có cảm giác, liền ngự kiếm, bay về phía cái chỗ xanh đậm nhất trong sơn cốc.

Thanh Bích lướt qua tầng tầng mê nhãn cuối cùng cũng tới chỗ thần bí đó. Cùng lúc đó, vẻ mặt vị Mai Tuyết tiên linh đầy sợ hãi kia cũng đã thoát khỏi huyền cảnh mê loạn, nhẹ nhàng bay tới từ trong vạn ngọn núi.

Mà lúc này, trước mặt hai người đang lo lắng là cảnh tượng quang minh, hoa thơm chim hót.

“Ca ca, Tuyết Điệp tỷ tỷ, các người cũng tới à?”

Phía trước vách núi hoa bướm bay múa, một thiếu nữ ngây thơ đang quay đầu lại vỗ tay hoan hô:

“Các người mau tới xem vị lão gia tốt này vừa mới đồng ý, lập tức muốn giúp ta lớn lên!”

Ngón tay xanh nhạt này có vị lão giả mặt trắng, khuôn mặt hiền lành đang nhếch miệng cười với hai vị khách mới tới này...

Điểm nhẹ lên hình ảnh rồi xem tiếp nối: Một quyển... một quyển vô cùng cần phải viết...

Ảnh mặt của chương thứ mười lăm, chính là hình ảnh của hồ điệp trong mộng.

“Quỳnh trà! Mau quay về!”

Hai người vừa thoát khỏi mê trận ảo ảnh, vừa thấy tình cảnh trước mắt, đầu còn không biết có gì cổ quái, lập tức không hẹn mà cùng quát to một tiếng, muốn đem tiểu nữ oa đang bị dụ dỗ gọi về.

Ai ngờ, ngay khi hai người kia vừa bật thốt lên, lại phát hiện trong miệng phát ra sóng âm, lại giống như đột nhiên đụng vào một bức tường vô hình, bỗng nhiên thanh quang chợt lóe, trước mắt hiện ra một cái chuông lớn bán trong suốt. Màng chuông này, đem Quỳnh Tỳ Hưu cùng lão giả từ mi thiện mục kia bao lại, hướng về phía truyền ngôn tuyết phủ bên này, sau khi bị tiếng nói của người va chạm vẫn chưa phát ra tiếng động, bây giờ vẫn còn lung lay như làn nước.

Nguyên lai, vị lão giả trước mặt Quỳnh Huyền đầy mặt hiền lành này, không phải người bên ngoài, đúng là lão tổ Quái Tiên Tư ngàn năm muốn thay đồ nhi báo thù. Chợt thấy một đôi thiếu niên nam nữ kia nhanh như vậy đã từ trong ảo ảnh mê tung trận của mình thoát ra, hấn ngược lại cảm thấy rất kỳ quái. Bất quá nghĩ lại, lão quái quanh năm cảm thấy như vậy ngược lại càng tốt hơn:

Nếu như hai tiểu bối hậu sinh này, nhìn thấy chính mình thân mật nhảy nhót tung bừng, đảo mắt đã biến trước mắt mình thành một đồng xương trắng, tư vị như vậy thật sự sẽ làm cho tâm thần người ta đều thất ta, điên cuồng. Đến lúc đó, chính mình lại bởi vì thôn phệ linh lực thiếu nữ này mà trở nên lớn mạnh, nên không cần dùng tới cơ hội này, có thể dễ dàng tiêu diệt hai người này.

Đánh ra tính toán như vậy, Kỳ Ủy lão tổ liền quay đầu chuyên tâm nhìn vị thiếu nữ nho nhỏ trước mắt này.

Bởi vì ma chung bên ngoài, hiện tại trong lòng chỉ muốn sớm chút nữa trưởng thành Tiểu Quỳnh Lý, không nghe thấy ca ca cùng tỷ tỷ kêu gọi, cũng không chú ý tới vẻ mặt đầy lo lắng của bọn họ. Lúc này, nàng đã quay đầu, đầy mong đợi nhìn “lão gia gia” hứa hẹn giúp mình trưởng thành này, chỉ nghĩ hắn sớm thi triển pháp thuật.

Nhìn thiếu nữ ngây thơ trước mắt giống như mỹ ngọc Quỳnh hoa, trong lòng Nghiêu Tiên lại thở dài:

“Haizz, thôi vậy, nếu không phải bản tiên đã tu luyện ngàn mấy trăm năm thì đã gặp được một đứa bé gái nhỏ đáng yêu như thế, làm sao xuống tay được...”

Ngay tại thời gian hắn suy nghĩ một chút, thiếu niên nam nữ bên ngoài vòng bảo hộ kia, đã tể binh khí, vận đủ pháp lực hướng tới cái chuồng trước mắt hung hăng ném tới. Dù là lão tiên ngàn năm pháp lực thông thiên, trăm phương ngàn năm, trăm phương ngàn kế thiết lập vòng bảo hộ cường đại vô cùng, nhưng khi đã tỉnh ngôn tuyệt ứng tử toàn lực công kích, một mảng thanh âm mềm mại ma trảo tựa như bọt nước biến hình.

Thấy như thế, Kỳ Giác lão tổ không còn chần chờ nữa, phát tay liền hướng đỉnh đầu thiếu nữ đang thành tâm chờ đợi trước mắt bỗng nhiên vuốt ve. Trong phút chốc quái thuật ” hồi hận” trong tay hắn sớm đã chuẩn bị đã qua hơn ngàn năm” liền hóa thành một luồng sáng vô cùng diễm lệ, hướng đỉnh đầu Quỳnh Thuần trộm tới, bao lấy thân hình nàng!

“Thật là đáng tiếc cho một đứa bé con...”

Một kích đắc thủ, Kỳ Lân Tiên chuẩn bị lập tức thi triển Phệ Hồn Đại Pháp, hấp thu hồn lực trong thân thể thiếu nữ bị hủy hoại kia hầu như không còn.

Chăm chú mà nói, pháp thuật này của hắn mặc dù tên là “Chớp nhoáng ngàn năm”, nhưng cũng không phải là kỹ thuật thời gian chân chính uy lực vô. Hắn bí thuật độc môn này, thực tế cũng chỉ là thúc dục thể thể người nhanh chóng già yếu, tựa như đảo mắt qua trăm tuổi vậy. Dù sao, đối với đại đa số sinh linh thế gian mà nói, muốn hắn bại vong đã hơn ngàn năm.

Mà nhìn thấy toàn thân Quỳnh Thuần bị bao phủ trong một mảnh quang lưu tựa như độc ban tỏa sáng chói lọi, lập tức giải thích càng thêm lo lắng, liên tiếp thúc giục Thần Bình trong tay, không ngừng tấn công màng ngăn cách của cái chuồng kia. Chỉ là..., Không biết quái khách mặt ngọc kia có lai lịch ra sao, hình thái của vòng bảo hộ này như nước chảy, tuy bị Cổ Kiếm Linh Cương của hai người bọn họ đánh cho lổm vào trong nhưng thủy chung không bị phá. Đợi đến lúc linh trượng thần kiếm rút về súc thể lại phục hồi như cũ.

Đôi mắt với vòng bảo hộ điên cuồng không phá vỡ này, hai loại nhân tình mà Ngôn Tuyết hợp lại với nhau vô cùng cấp bách, nhất thời lại không biết phải phá giải như thế nào!

Chỉ là, mặc dù hai người bọn họ trong tình huống gấp gáp không thể phá được vòng bảo hộ cổ quái này, nhưng Huyền Miếu Tiên bên trong cũng gặp phải phiền toái.

Nguyên lai, ở trước mắt hắc, đạo linh quang bách linh trăm năm qua bách thử thúc mệnh, lại không giống như thường ngày, theo sinh mệnh hấp thực bám vào người mà trở nên càng thêm diễm lệ, nhưng ngược lại dần dần ảm đạm, cuối cùng lại dập tắt vô hình! Mà tiểu nữ oa nhi kia, chẳng những không hấp hối, ngược lại càng trở nên vui vẻ. Hiện tại tiểu nha đầu này, vẻ mặt sáng láng, đang ngửa đầu nghi vấn nói:

“Lão gia gia, tại sao cháu còn không cao lớn hơn?”

“Ách...”

Không ngờ tới san hô lão quái tiếp sau tình tiết này, bị Quỳnh Huyền hỏi vậy ngược lại sửng sốt một chút; khi tâm niệm xoay chuyển, hắc cũng lười tiếp tục trả lời, chỉ để ý hai tay giương lên, xoắn xuýt các loại kết ấn quái dị; đồng thời thân hình hắc run rẩy dữ dội, toàn thân trên dưới phun ra ngàn vạn sợi ánh sáng màu máu không thể tránh né được.

Thì ra là Kỳ Lân lão tổ dưới tình thế cấp bách, đồng thời thi triển Phệ Hồn huyết chú, lại thi triển toàn lực, hủy diệt toàn bộ tiểu nữ oa nhi này. Bởi vì hắc cảm giác được, tầng vòng bảo hộ cách trở quá nhiều quanh người đã bị đánh phá thành mảnh nhỏ, mình đã không còn dư dả tiếp tục chống đỡ, bị hai

thiếu niên nam nữ cao thâm khó lường giết vào gặp mặt cô gái này, còn không bằng thừa dịp hiện tại một chọi một bỏ tay một phen!

Vì vậy, hiện tại Mị Lăng Quái một lần nữa thi triển ra đạo thái quang điểm này, hỗn hợp hai thuật thúc giục Phệ Hồn, giống như một con huyết sắc đại mãng toàn thân lóng lánh độc sắc mắt, giống như từng dải thác nước nhìn thiếu nữ không chút phòng bị trước mắt!

Lần thứ hai độc quang tỏa ra mạnh đến vậy, ngay cả thiếu niên bị ngăn cản bên ngoài cũng ngửi ra được khí tức nguy hiểm.

“Quỳnh Tiên đi mau!”

Thiếu niên trước nay vốn quen thông dong nói chuyện, giờ phút này tiếng hô lại kêu xé tim xé phổi. Dưới sự công kích nhanh chóng, nghe chỉ cảm thấy đầu lĩnh hoa mắt, giống như đầu óc mình muốn vỡ ra. So sánh với đau đớn trên thân thể, đau đớn trong lòng hẳn lại càng sâu hơn gấp trăm lần:

“Tại sao ta muốn nàng cũng bị mối nguy hiểm giống mình vậy?!”

Mà lúc này, Quỳnh Quỳnh như hoàn toàn không có chuyện gì, lại bị dải sáng màu sắc rực rỡ này bao một cái, thoáng cái giống như chìm trong nước, tay chân không thể động đậy, miệng mũi hít thở không thông., Lần đầu tiên trong đời có cảm giác khó chịu như vậy. Lúc này gương mặt xinh đẹp như Quỳnh Ngọc của nàng giống như bị người ta ghìm chặt cái cổ, da thịt ôn nhuận như ngọc đã hiện ra vài phần tím xanh. Mà cho dù như vậy, thiếu nữ chỉ một lòng muốn trưởng thành vẫn cố gắng chịu đựng, không biết mình chỉ chớp mắt đã gặp tai ương ngập đầu!

Mắt thấy tiểu nữ hài cổ quái giờ phút này hiện ra tình trạng đau đớn như vậy, phúc tiên nặng nề lại hồi phục tâm địa bằng lãnh ngạo thị chúng sinh, chỉ hờ hững suy nghĩ trong lòng:

“Ồ, đó là do vừa rồi không dùng toàn lực.”

Có lẽ, chính mình không để ý thân phận cùng mấy tên hậu bối này quần nhau lâu như vậy, đến giờ phút này rốt cục phải có cái kết thúc.

Kỳ lân lão tổ đắc ý trong lòng giờ phút này không rảnh để cảm giác, đạo lưu lệ không gì sánh bằng “Ngay mòn ngàn năm, giống như trong nháy mắt động chạm đến một cơ quan thần bí phủ đầy bụi bặm đã lâu. Vì vậy tại một chỗ sâu trong thương khung mệnh môg vô tận trên Nghiêu Sơn, xa vời, phảng phất quanh quẩn một tiếng Thái Tức dài dằng dặc...”

Mà vào lúc này, đúng lúc Phong Thần, Tụ Linh Tuyết thích ứng rốt cuộc đã phá tan Ma Chung cứng cỏi như Côn Bằng, bay múa tấn công Ma Tiên có dáng người quỷ dị kia.

“Ánh sáng của đom đóm sao có thể so sánh với ánh trăng?”

Đã là tiên quái xuất thủ rồi, khi nhìn thấy binh khí mà hai hậu bối đánh tới thì khóe miệng khẽ mỉm cười, chẳng hề có ý gì.

Đang lúc hấn chuẩn bị ra tay đánh bay hai thanh binh khí này thì đã thấy hai thanh kiếm trượng chợt cứng rắn dừng lại giữa không trung. Ngay lúc hấn cảm thấy kỳ quái thì phát hiện Cách Ngự Pháp Ấn mà mình đang định tiện tay thoát ra cũng dừng lại, không thể thoát ra được!

Vì thế ngay tại ánh mắt kinh hãi của ba người trước vách đá, vạn vật trong phiên thiên địa này đều giống như trong nháy mắt ngưng trệ. Hoa nhĩ ngừng lắc lư, bướm thu hồi cánh, lá cỏ ngừng phất, ngay cả khói bụi nhỏ bé trôi nổi giữa núi sông mây không biết, cũng bị lực lượng khó hiểu giam cầm ở giữa không trung...

Hết thảy mọi thứ đều đứng im, chỉ có chỗ quang ảnh rực rỡ kia vẫn lượn lờ tán loạn.

Giữa sự im lặng như chết này, trước người lão tổ sóc gổ ngậy ra như phồng đột nhiên bộc phát ra một trận kim mang sáng chói; quang ảnh vốn lấm tấm màu vàng bạc, hiện tại lại chỉ còn hai màu vàng bạc, khoe khoang bốc hơi, tựa như nhật nguyệt giao huy; mà khi ngưng mắt thấy rõ ràng tình cảnh trong quang đoàn này., Thiếu niên nhất thời ngơ ngác chỉ cảm thấy cái trái tim trong lòng ngực mình kia “Bịch, phốc, phốc”, nhảy lên kịch liệt không chịu được khống chế, “Thùng thùng thùng” hung hăng va vào lòng ngực, giống như một khắc sau sẽ nhảy bật ra!

Nguyên lai, ngay tại chỗ tiểu nữ oa nhi lúc trước đứng, giờ phút này lại một mảnh lưu quang chói lọi kim sắc; quang ảnh toán loạn trong hoa., Không ngờ trên đầu nàng lại có một cô gái xa lạ. Phía trên đầu của nàng, một mảnh kim hà vân khí sáng lạn chậm rãi lưu động, đem mái tóc dài đang bay múa của nàng nhuộm thành kim điểm như mặt trời. Trên thân hình Thiên tú xinh đẹp lưu động một cái váy lụa màu bạc tô điểm cho đầy ánh sao, phảng phất như đang cắt một đoạn ngân hà sáng chói làm váy áo của nàng. Nàng nhìn lại khuôn mặt của nàng...

Trong nháy mắt, tinh ngôn như bị trọng chùy hung hăng gõ một cái, “Ông” một tiếng vang thật lớn, chấn động đến mức hấn như muốn ngắt đi - Khởi Lệ, Thần Huyền cỡ nào! — nếu như nói trước kia cư trú doanh trướng, Linh Dục, Tuyết Điệp kia, bất luận dung mạo xuất trần xuất chúng như thế nào, thiếu niên đọc đủ thứ thi thư cũng có thể đem từ ngữ miêu tả thỏa đáng cho các nàng; nhưng lần này, vô luận hấn nghèo rớt mùng tơi cỡ nào, rớt cuộc cũng tìm không ra một lời miêu tả nàng!

Trong nháy mắt, Thiếu niên Thiếu niên của Dương Châu, Thượng Thanh đường chủ giống như bị sét đánh, không thể động đây!

Mà lúc này, bên cạnh hấn, linh phách hoa mai đến từ sườn núi băng tuyết cổ, lại nhìn thấy nguyên bản hung lệ nhiều năm tiên quái, giờ phút này quanh người lại chình tề xếp đặt trăm ngàn điểm sáng màu bạc. Những điểm sáng này như nguyệt sao băng, giống như có ma lực kỳ dị nào đó, đem Ma tiên không ai bì nổi này trói buộc chặt chẽ.

Đối mặt với vị nữ nhân thần đột nhiên xuất hiện trước mắt này, lão tổ râu quai nón đứng mũi chịu sào trong ba người, lại cảm thấy chính mình đang đối mặt hung hiểm khủng bố nhất từ khi còn sống đến nay. Phần khủng bố này, chỗ sâu nhất trong đáy lòng rung động, so với lúc mình rèn luyện kiếp nạn ngàn năm càng thêm đáng sợ! Vì thế lão tổ gấnn đỉnh bị tinh trần tù giam cầm, với tu vi ngàn năm trở lên của hấn, lại không dám giãy dụa chút nào, chỉ đang ở trong miệng cầu khẩn lặp đi lặp lại:

“Ta hồ đồ, ta hồ đồ!... Nguyên Đọa Luân Hồi...”

Nghe rõ lời nói thì hàm răng đau đớn này của hắn, vẫn có chút mơ mơ màng màng hiểu được ý tứ của hai người, lại lập tức kinh dị. Ai có thể làm cho pháp lực vô biên như tiên quái, còn chưa ra tay phản kích đã nói như vậy để thương tiếc?

Trong lòng đang kinh nghi, không ngờ vị thần huyền nữ tử trong kim hà ngân ảnh kia, trong đôi mắt tinh óng ánh như thu thủy, tràn ngập khinh miệt, trào phúng, thần sắc khinh thường. Sau một lát, mặc dù môi không động, nhưng ba người ở đây lại nghe được một tiếng trống như chuông lớn vang lên, từ chỗ sâu trong đáy lòng truyền đến:

“Luân, Hồi?”

Câu nói ngắn ngủn này, tràn đầy vẻ trêu chọc, đang từ sâu trong tâm linh mọi người đâm thẳng tới; trong lúc nhất thời nghe vậy cảm giác mình sắp hồn phi phách tán! Mà Ngọc Diện tiên quái bị nhốt trong Tinh Điểm tinh trận kia, mặt như tro tàn.

Vì vậy sau khi bị râu quai nón, Già Tuyết nhìn thấy điểm điểm tinh thể chính tề đó, đột nhiên một trận ngân quang lóng lánh, hóa thành nhiều đóa hồ điệp màu bạc, sau đó lông cánh lại uyển chuyển xoay tròn, giống như chuẩn bị vỗ cánh bay đi. Hàng loạt sắp xếp, chính tề chuyển động, lại làm cho tuyết có cảm giác trong vùng không gian không lớn này đang diễn ra một hồi pháp thuật tráng lệ!

Còn chưa chờ nàng thưởng thức kỹ càng thần thuật mỹ lệ này, đã thấy từng con bướm màu bạc, đã nhanh nhẹn bay lên, mỗi con chia làm hai, lần lượt lặp đi lặp lại như vậy, tung hoành khắp nơi, trong nháy mắt đã tràn ngập tinh linh màu bạc như vậy. Trong lúc nàng còn đang ngây người, thì chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang lóng lánh hoa., Sau đó phát hiện ánh sáng bạc dịu dàng kia đã biến thành ngọn lửa vàng rực sáng, cực kỳ không có đất, đập vào mặt. Trong lúc nhất thời, giặc tuyết chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lại cảm thấy như mình đã trở thành một chiếc thuyền lá nhỏ, đang phiêu đảng trên đại dương mê mông mê mông, không có chỗ nương tựa, không biết đường về...

Trong khoảnh khắc đó, Khấu Tuyết cảm thấy bản thân như trở về vách núi băng tịch liêu xưa lúc trước...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, đợi nàng tỉnh lại, lại phát hiện vùng biển ánh sáng quanh người đã biến mất không còn tăm tích; mà ánh vàng làm quan kia, người đàn ông bạc là nữ tử, vẫn đứng lặng trên núi. Cố gắng kéo dài linh giác của mình, Khấu Tuyết lại phát hiện toàn bộ thiên địa trước mắt, rốt cuộc không tìm ra chút dấu vết lão giả mặt ngọc lúc trước.

Mà lúc này, thiếu niên bên cạnh rốt cuộc cũng tỉnh táo lại; vừa rồi đối với kịch biến bất thành linh này, dù là Tứ Hải đường chủ ngày xưa biến hóa trăm ngàn, cũng nhận không được nhất thời đần độn. Mà hiện tại, hẳn rốt cục lại khôi phục tư tưởng ngày xưa. Nhìn thần nữ không hiểu thân độc lập trước vách đá, bất chuyết cố gắng kiềm chế nhịp tim xa lạ của mình, chân chừ mở miệng hỏi:

“Quỳnh... Côn Bằng?”

Lời còn chưa dứt, đã thấy nữ tử kia bỗng nhiên nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn bên này!

Đúng là:

Ký lục Dao Đài Minh Nguyệt Dạ? Có người giận dữ gọi Hứa Phi Quỳnh.

“...”

Chương thứ mười sáu, Dao Mộng tiền trần, quỳnh duyên biệt duyên.

“Quỳnh... Côn Bằng?”

Một lát sau tỉnh lại từ trong khiếp sợ, khi nói xong lập tức nhớ tới tiểu muội vốn nên đứng ở chỗ đó. Nhìn chỗ ánh vàng rực rỡ ánh bạc kia chiếu rọi, chỉ có nữ tử thần huyễn kia đứng lặng thân, đâu còn có nữ nhi đáng yêu nào nữa.

Nàng hơi chần chờ hô lên câu này, đã thấy nữ tử trong hào quang đột nhiên nghiêng đầu, hai mắt như điện, lạnh lùng nhìn bên này. Vừa mới tỉnh hai mắt, trong đôi mắt nàng vốn lạnh nhạt kia lại chấn động một trận. Nhìn bộ dáng nàng, lại giống như đột nhiên ngẩn ra.

Thấy nàng phản ứng như vậy, bất chuyện có chút kỳ quái. Đang định mở miệng hỏi lại đột nhiên phát hiện thần sắc trên mặt nàng kia không ngờ lại trở nên vô cùng tức giận. Còn không đợi hấn kịp phản ứng, tay phải huyễn lệ nữ tử như tiên thần kia đột nhiên nhấc lên, sau đó năm ngón tay nhỏ như ống ngọc hướng bên mình tràn ra một đóa hoa lan nở rộ.

Mặc dù thần nữ vẻ mặt hơi giận hờn dỗi nhưng giờ tay nhấc chân lại vô cùng ưu nhã, làm cho người ta hiểu được sự nghiêm túc mà ngơ ngác tại chỗ.

Thấy hấn si ngốc xem xét, nữ tử càng thêm tức giận, dường như cuối cùng hạ quyết tâm, thu ngón tay lại, thu hồi thành một nụ hoa sen nhỏ...

“Người gọi ta tới đó sao?”

Nhìn thấy cái này tựa như vậy tay, Hồn Linh Nhi đã bay đến nửa ngày, thiếu niên vẫn còn mơ màng suy nghĩ.

“Đường chủ cẩn thận!”

Đang lúc hấn như trúng tà ma, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị người từ phía sau ôm ngang, bên tai chỉ nghe tiếng gió “Vù vù”, đến khi hấn phản ứng lại, lại phát giác mình đang được hai bàn tay trắng nõn ôm lấy, bay lên giữa không trung.

Gió núi lạnh lẽo trên bầu trời cao lập tức làm cho Tứ Hải đường chủ vốn đang si mê thất thường bỗng nhiên kinh sợ. Tuy rằng quay lưng về phía sau nhưng lúc này tâm thần tỉnh táo vô cùng tỉnh táo. Một tia linh giác thoát thai từ “Luyện Thần hóa hư” đột nhiên lướt qua nữ tử mai tuyết sau lưng, mở rộng ra phía trên dãy núi xanh ngắt.

Ngay cả Khương Vọng cũng giật mình!

Nguyên lai hấn dùng con mắt ngoại này đột nhiên nhìn thấy, ngay bên trên dãy núi uốn lượn kia, lại có một đỉnh núi bằng đá chặn lại, bay mãnh liệt về phía mình!

Ban đầu, vùng đồi núi bay lên trời này giống như một cái bánh chưng buổi trưa, nhưng trong nháy mắt, liền che khuất bầu trời, lấy thế thái sơn áp đỉnh đánh tới nơi này!

Còn đá này tới nhanh như vậy, nữ tử mềm mại đáng sợ của hai người trong lúc gấp gáp cũng không kịp bay đi. Trong lúc nhất thời, bạch quang phiêu diêu giữa không trung, ngôn tuyết ứng hai người, đã bao phủ trong một cái bóng đáng sợ. Tựa hồ trong nháy mắt, bọn họ đã hai sinh linh nhỏ bé, muốn hủy diệt ở dưới núi đá trên trời.

Đang lúc sinh tử, thiếu niên lại trở nên cực kỳ trấn tĩnh. Trong lúc này không thể phát ra, hai cái quang luân to lớn chói mắt chợt ngưng kết giữa không trung, nhẹ nhàng đánh về phía đỉnh núi. Chỗ lưu quang bay lượn lại có một đạo ô quang đang gắt gao bám theo. Dưới quang ảnh, miệng thiếu niên phát ra một trận gào thét kỳ dị, trong chốc lát đã khiến cho Dao Quang phi kiếm như sao băng kia bay lên., Lại kích thích tia điện tinh mịn, cùng với khinh lôi xa đang lẫn lộn trong mây cộng hưởng với nhau. Trong lúc nguy cấp này, nghe rõ đã dùng hết vốn liếng của bản thân, tể ra Lưu Quang trảm bay ra Phong Thần kiếm, trong miệng càng giống như thần xướng thủy long

ngâm, hy đồ trợ giúp lãg không tấn công Dao Quang kiếm một tay.

Ngay khi hấn thi triển pháp thuật, giặc Tuyết đang bám chặt lấy đường chủ cũng hét lên một tiếng, tế linh trượng của Thánh Bích Côn Bằng lên giữa không trung, không ngừng tán ra vô số đóa linh hoa xanh biếc rực rỡ, hợp thành một luồng hoa sắc diên cuồng dài ra, gào thét đánh về phía ngọn núi đá đang đuổi sát phía sau.

“Oanh “

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, gò núi bị người ta điều khiển bay lên kia đã nổ thành mưa đá đầy trời!

Đối mặt với đất đá vụn bay tứ tung, giặc Tuyết lại sử dụng hết khí lực toàn thân, gắt gao giữ vững lời nói, bay né tránh ở giữa không trung. Chỉ là, mặc dù tư thế thân thể của nàng phiêu hốt như mị, nhưng sau lưng thỉnh thoảng vẫn bị đá vụn đầy trời đập trúng. Mặc dù vậy, tuyết cũng chỉ là hoa dung khảm trượng, cắn chặt hàm răng bạc, tận lực dùng thân thể mảnh mai của mình bảo vệ Đường chủ trước người.

Nghe tiếng “Bồng bồng” không dứt bên tai, bắt chuyện chẳng phải không biết xảy ra chuyện gì sao. Trong lòng cảm động, vội vàng ngự thần kiếm, quay người kéo tuyết lao xuống chỗ an toàn dưới đất.

Đợi đến khi chân chạm đất, tỉnh lại còn lo lắng Tiểu Quỳnh Huyền đang ở đâu, có phải hay không cũng sẽ bị trận mưa đá này đập tới. Triển nhãn hướng vách đá mông lung của nàng nhìn lại, đã thấy đá vụn vẩy ra chung quanh, mới đến được bên ngoài nữ tử mấy trượng, liền đã hóa thành bột mịn phiêu tán khắp nơi.

Lúc này, thiếu niên tâm tư tỉ mỉ chợt phát hiện nữ tử thần thái phi phàm kia, nhìn bộ dạng chật vật của mình, vẻ mặt kỳ quái khó hiểu.

Nhưng lúc này đã tỉnh lại không còn thời gian để tìm hiểu vấn đề này. Đối với hấn mà nói, mãi cho tới hôm nay, mới thực sự chứng kiến qua pháp lực thông thiên. Trước mặt vị thần nữ Mạc Minh có thể dời non lấp bể này, hấn đã cảnh tỉnh, nỗi sợ

hải cùng sợ hải dâng lên trong lòng một lần. Đến lúc này, còn đâu tâm trạng thương thức cái gì mà dung nhan thần huyền, tuyệt mỹ phong cốt; nghĩ biện pháp thoát khỏi cái mạng nhỏ này, đó mới là chuyện quan trọng nhất! Chỉ có điều...

“Là ở lại tìm kiếm Quỳnh Quỳnh, hay là tạm thời trốn đi?”

Thiếu niên nhảy bén luôn thức thòi lại bị thiếu niên này chặn chừ trong tuyệt cảnh hung hiểm!

Đang lúc giật mình, chợt nghe một tiếng thở nhẹ không quá tự tin:

“Quỳnh, Oánh Oánh?”

“Ách?!”

Nghe thấy tiếng gào to này luôn đi theo bên cạnh, ý cảnh dậy lời như bị kim đâm, vội vàng giương mắt nhìn lại —— cái nhìn này, lại khiến hắn cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

Nguyên lai, vị thần nữ tóc như kim diễm, uy phong凛冽 trước vách đá kia, không biết vì sao đột nhiên lại rút đi sự kiều diễm chói mắt của Nghê Quan Tinh Lam; còn chưa đợi hắn thấy rõ ràng, trong nháy mắt vị nữ tử thần ảo còn mang vẻ nghi hoặc này, liền trở thành một thiếu nữ nho nhỏ quen biết đến không thể nói hơn nữa, Quỳnh Huy!

Thần nữ vốn thân hình cao gầy, lại thay vào một tiểu nha đầu xinh đẹp động lòng người; chỗ duy nhất có chút tương tự, chính là trên mặt Tiểu Quỳnh Huyền cũng chính là vẻ mặt nghi ngờ. Hiện tại tiểu nữ oa nhi này, đang đứng tại chỗ cũ, ngón tay chống cằm, hàm răng như ngọc bồi nghiêng chặt môi dưới, trông mong nhìn về phía xa mà nói ca ca Tuyết Diệp tỷ, đúng là vẻ mặt khó hiểu.

“Quỳnh trà!”

Sau khi mở miệng, một tiếng kêu kích động vang lên. Thiếu nữ ngây ngô kia cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lập tức chạy tới như một chú thỏ nhỏ, nghênh đón ca ca đang nhanh chóng xông tới, cầm đầu vào trong ngực hắn.

Trọng lại cùng Quỳnh Quỳnh gặp nhau, thật có thể nói là phẳng phát như cách một thế hệ, thiếu niên liền ôm chặt nàng

vào trong ngực; thời khắc gặp lại, vô cùng kích động, trong lòng hẳn lại cảm thấy rất nghi hoặc:

“Đây là có chuyện gì?.. Có phải Sơn thần phụ thân, phạt gian trừ ác không?”

Ngay lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung, tiểu nha đầu thân mật một hồi, cũng đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu:

“Ồ? Lão gia gia đã đồng ý giúp ta lớn lên kia đâu?”

“Vừa rồi hắn còn đang ở đây...”

Quỳnh Thước cảm thấy mơ hồ, chỉ là, vừa mới ngẩng mặt muốn hỏi ca ca, lại bỗng nhiên trông thấy trên mặt hắn lại bị mấy vết thương, chính là máu tươi đầm đìa!

Nguyên lai, mặc dù vừa rồi là Mai Hoa tiên tử liều mạng chịu thua mấy cái, nhưng giờ phút này xem ra, mặt bắt chuyện bị phi thạch vạch phá vài đạo, ngược lại giống như bị thương nặng hơn.

Vừa thấy ca ca đổ máu, Quỳnh Quỳnh lập tức vừa giận vừa sợ, vội vàng giải quyết lời nói trong lòng, nổi giận dưng dưng hỏi:

“Ca ca, là ai đánh ngươi rồi? Ta đánh trả giúp huynh!”

Lời còn chưa dứt, hai thanh chu tước nhận lông lánh hồng quang kia đã bay múa trái phải.

“Ách...”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Quỳnh Quỳnh Nhi đỏ bừng lên, bắt chuyện chần chờ một chút, xoay mặt cùng tuyết thích hợp nhìn nhau, liền xoay người nói ra:

“Quỳnh Quỳnh, không ai đánh ta. Vừa rồi chỉ là ca ca bước đi, không cẩn thận một ngọn núi bên cạnh sụp xuống, liền bị một hòn đá nhỏ rơi xuống cọ xát vài cái.”

“Ồ! Như vậy à...”

Nghe ca ca nói, Quỳnh Quỳnh lập tức trút giận; vội vàng thu hồi binh khí, nàng liền kiểm chân, muốn thay ca ca liếm vết máu trên mặt. Mà Tuyết Ứng tỷ tỷ của nàng, lúc này cũng mới

kip chú ý vết máu trên mặt dậy lên lời, lập tức giật nảy mình, cũng phải dùng ống tay áo lau đi vết máu tràn ra.

Chỉ có điều, trải qua một phen trắc trở khó hiểu và chia lìa vừa rồi, thiếu niên đường chủ của các nàng rốt cuộc bất chấp đau đớn kịch liệt trên mặt. Lúc này, hắn đã ném lễ nghi luôn cẩn thận thủ vệ ra sau đầu, vươn tay ra, nắm lấy tay hai cô bé bên cạnh đưa vào trong tay, ôm chặt lấy các nàng.

“Ca ca...”

Dựa bên cạnh ca ca, mặc dù cảm thấy rất thoải mái, nhưng Quỳnh Đình vẫn muốn thay hắn lau vết máu trên mặt trước; mới nhích người một cái, lại nghe ca ca nói:

“Quỳnh trà, chúng ta lại có thể ở với nhau!”

Nói xong, Tinh Ngôn ca ca của nàng tựa như thác xuống tinh thần, buông hai tay ra, đi tới mảnh cỏ xanh nằm trên mặt đất bên cạnh, nằm xuống, hai tay gối sau ót, ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu, thở hắt ra, ung dung nói:

“Ta hơi mệt, đang muốn ngủ ở đây. Các người cũng đến.”

Thế là hai cô gái nghe lời nằm ngã bên cạnh hắn, cũng học theo hắn nằm ngửa lên trời.

Lúc này, thiếu niên đang thư giãn thân mình, lần đầu tiên phát hiện ra mảnh đất bao la hùng vĩ và kiên cố bao hàm thân thể mình. Phảng phất như chỉ trong nháy mắt, dưới sự thừa nhận của phiến đất đai màu mỡ này., Thiếu niên mười tám tuổi rốt cuộc buông bỏ tất cả “Đường chủ” và “trưởng thành” nên có. Ngược nhìn bầu trời xanh thẳm xa xăm trắng trắng, lần đầu tiên hiểu được, mình có thể cùng hai cô bé này ở cùng một chỗ, là một chuyện vô cùng hạnh phúc!

Vì vậy, hai cô gái kia còn đang suy nghĩ xem nên xử lý vết thương thế nào cho đường chủ bên cạnh, liền nghe được thiếu niên kia bỗng nhiên mở miệng, ung dung nói:

“Quỳnh Thiên, Tuyết Ứng, thật ra trong lòng ta, trong ba người chúng ta, ta không quan trọng nhất.”

Dứt lời, thiếu niên liền buông xuống toàn bộ gánh nặng, trầm miên ngủ xa trong gió xuân đã sơn ầm ập này.

Chỉ là, nghe hắn đột nhiên nói ra lời này, Quỳnh Thuyền lại cảm thấy rất khó hiểu. Nàng trong lòng thầm nghĩ:

“Ca ca hôm nay thật là kỳ lạ nha, nói chuyện cũng không đúng lắm, đương nhiên tính luận ca ca là quan trọng nhất! —— có phải hôm nay ca ca lại trêu chọc muội không?”

Trong lòng tiểu nữ oa nhi nghi hoặc, nhưng lại cảm thấy giờ phút này không tiện đi tranh luận cùng ca ca, nếu không sẽ nhiều giấc mộng đẹp ngọt ngào của hắn. Khác với tiểu Quỳnh Thu trong lòng không cho là đúng, nữ tử gầy gò bên kia, giờ phút này thân thể mềm mại lại run rẩy không ngừng, giống như là thập phần kích động.

Lại qua một lát, tiểu nha đầu lấy linh giác đặc biệt của nàng, xác định thiếu niên bên cạnh đã hoàn toàn ngủ say, liền nhẹ nhàng đỡ thân thể, đưa mặt đi dò xét, dùng cái lưỡi nhỏ dịu dàng mềm mại của nàng., Cẩn thận liếm láp vết thương trên mặt lưu tán đi lời nói. Vị này một mực tự nhận là “Tiểu Hồ Tiên” nữ nhi, theo phương pháp xử lý vết thương trong núi rừng trước kia, sau khi liếm láp trên mặt ca ca, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhẹ nhàng sờ lên môi thiếu niên kia, sau đó đối với vị nữ tử mở to mắt nhìn mình cười hì hì, hưng phấn nói:

“...”

...

“Tuyệt Đẹp tử tử, chuyện lần đó Linh Dục tử tử ở đáy nước cùng ca ca chơi đùa, ta lại nhớ tới một ít!”

Nghe xong lời nói ngây thơ hồn nhiên này, lại nhìn thấy bờ môi thiếu niên gần trong gang tấc, mới đầu lông lông lá đang trong ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng bảy màu. Không biết sao, vị này đến từ Vạn Cổ băng nhai Mai Hoa tiên tử, đột nhiên liền hòa tan thành một đồng bùn đất lười biếng, toàn thân không thể động đậy, đành phải theo gió xuân làm cho người ta say mê theo...

Bên ngoài tà dương, bên cạnh cổ đạo là một bức tường ngoài tiểu viện Thanh Trúc, đang có một vị tiểu công tử nhà giàu lựa

xanh, đang đi ngang qua thiếu nữ nhỏ nhỏ trước mặt, lấp bắp nói:

“Người... Người trông thật đẹp mắt!”

“Vậy sao?”

Nghe hẳn nói xong, cô gái vỗ tay hoan hô:

“Ca ca cũng thường nói như vậy!”

Thấy thiếu nữ cao hứng, vị tiểu công tử này cũng giống như Đồng Chân không mất mát này liền cố lấy dũng khí, tràn đầy mong đợi hỏi:

“Vậy, người có thể làm tân nương của ta không?”

“Oa...! “

Nghe xong lời này, tiểu nữ oa nhi lại giống như bị mấy con sâu lông đâm một cái, nhảy sang một bên, nhanh chóng nói :

“Làm tân nương tử của người, là muốn gả cho người sao?
—— tuy rằng Quỳnh Thổ vừa ôn nhu, vừa đáng yêu, vừa hiểu chuyện, vừa đẹp mắt, lại rất ngoan! Nhưng,”

Ngữ khí tiểu nha đầu chuyển động, có chút thẹn thùng nói:

“Nhưng ta đã có người phải lập gia đình rồi!”

“A! Là ai?”

Thiếu niên nhỏ nhỏ vừa chuẩn bị gia nhập một tình yêu oanh oanh liệt liệt, sau khi nghe được tin xấu này lập tức như bị sấm sét giữa trời quang!

Mà tiểu nữ oa ngây thơ không biết thế sự kia, hồn nhiên không chú ý tới tình cảm bạn bè gặp nhau trước mắt, vẫn ở đó vui vẻ nói:

“Người không biết sao? Người Quỳnh Thổ muốn gả, chính là ca ca đó!”

“Ta nghe tỷ tỷ Tuyết nói, muội muội lớn rồi, không thể chung sống với ca ca, nhất định đều phải gả cho người khác, vẫn ở cùng một chỗ với người kia; cho nên Quỳnh Thổ phải gả cho ca ca, như vậy có thể vẫn luôn ở bên ca ca!”

“Muội xem, đây là vạt áo cưới của ca ca cho muội.”

Sau khi kiên trì giải thích, tiểu nha đầu mới vừa tham gia một lần hôn lễ trước đó, liền cầm váy Bạch Thường, đứng tại chỗ xoay tròn một vòng như con quay; thấy tiểu ca ca trước mắt vẫn tròn tròn hai mắt không nháy, bộ dáng tựa hồ rất không tin, vì thế tiểu nha đầu ngậy thơ lại từ trong tay áo lấy ra hai đồng tiền, tán dương nói:

“Nhìn kìa! Đây là tiền đề tuổi thơ lúc trước ca ca cho ta, vừa vặn không cần làm lễ xô số!”

“Được rồi, ca ca đang gọi con. Lần sau lại chơi với ca ca!”

Cô bé nói ra tâm sự của mình, chợt thấy đường chủ ca ca đứng ở trên đường phố, mỉm cười nhìn sang bên này. Vì vậy nha đầu cuống quýt vội vàng chấp tay chào thiếu niên làm từ biệt với Bình Thủy. Còn không đợi gã trả lời, đã quay người nhanh chóng chạy mất.

Nhìn thân ảnh tinh linh nhảy lên trong hào quang mục nát kia, thiếu niên nho nhỏ vừa nếm thử hương vị tình yêu lại cảm thấy đặc biệt bi thương, không khỏi khiến cho hai thác nước long lanh óng ánh treo lên khuôn mặt:

“Hu hu hu hu rời đi sao? Nàng, nàng chính là công chúa khuynh thành trong lòng ta!”

Ngoài đau thương, lại nghĩ tới cô gái vừa rời tại sao phải gả cho ca ca giải thích, vì thế vị thiếu niên “Thần đồng” có chút danh tiếng tại địa phương này, lập tức trong đầu liền bị khuấy lên một đám ma đại!

“Quỳnh Hằng muội muội, vừa rồi đang nói chuyện vui vẻ với tiểu đồng bạn của muội cái gì đó hả?”

Thấy tiểu nha đầu nhảy nhót đến mình, bắt chuyện liền vẻ mặt ôn hoà thuận miệng hỏi một câu. Nhưng không ngờ, nghe mình thuận miệng hỏi, tiểu cô nương này lại có thái độ khác thường, không chán nhắc tới kẻ ra một phen, lại chỉ ngượng ngùng đỏ mặt nhỏ, vội vàng hấp tấp nói hai câu “Không có gì”, liền chạy qua một bên, dựa vào bên người Tuyết Điệp tỷ tỷ nàng không chịu nói nữa.

“À, tiểu nha đầu này cũng có bí mật của mình rồi...”

Nghĩ đến đây, liền không hỏi nhiều nữa, chỉ lên tiếng chào một tiếng, mang theo hai cô gái bước đi trong bụi mù.

Lúc này, chính là Lạc Nhật Dung Kim, ráng chiều đầy trời; trong Lạc Nhật Huy ảnh to lớn, ba người này bám sát theo, lại bị ráng màu rực rỡ muôn màu kia nhuộm một màu, bọn họ giống như tiên thần thần nhân của Vân Kiếm Hà.

Đúng là:

Gió thổi Hồ Khiếu cốc, rỗng nháy cảnh mây trôi;

Cũng từ từ tương ứng, đồng khí tự tương cầu.

Tử tĩnh ta bất động, tử du ta vô lưu;

Chỉ mong mãi mãi không đổi, tình cảm vĩnh viễn không thay đổi.

Đây chính là quyền thứ mười tiên lộ Yên Trần quyền.

Kính thỉnh chú ý quyền thứ mười một quyền trong quyền sách:

“Thần Ca quỷ ca ca kẻ xướng tá ngâm...”

Ấn tìm xem hình xăm nối tiếp: Tác phẩm mới của 《Sinh Chi Đạo》!

Quyển sách thứ mười một thần ca ca, Tá Hào Hào ngâm vang.

Quỷ Vương ngâm nga...

Mây, trắng, trắng, trắng, đôi, trắng sáng, sống chết luân phiên.

Kỳ, dài, quỷ, xướng, một âm, một hồn.

...Quản Bình triều. Chữ Bằng điểm điểm nhìn hình vẽ dây liên tiếp: Đề nghị bằng hữu: chung phòng với ác ma...

Chương thứ nhất gió xuân nhập mộng, Yên Lung mười hai Vu Phong.

Không biết vì sao, đêm nay hào quang đặc biệt sáng chói kéo dài.

Nếu bình thường, hoàng hôn rực rỡ đầy trời thập phần ngăn ngủi, thường thì tới kịp chú ý tới Tịch Vân đỏ như lửa, liền trở mắt nhìn chúng âm đạm đi. Mà một đêm này, khi hấn đi trên đường, thấy ráng hồng kéo dài ngàn dặm, kéo dài không tiêu tan, khiến cỏ cây núi non xung quanh phản chiếu như được phủ thêm một lớp lụa mỏng đỏ tươi. Tịch Hà xinh đẹp như thế, làm cho ba người thường xuyên dừng chân quan sát.

Lại qua ước chừng hơn nửa canh giờ, đám mây lửa diễm lệ tươi đẹp như vậy mới dần dần biến mất; một vầng trăng non nhỏ bé, rất cục ở trên trời Đông hiện ra thân hình yếu điệu của nàng. Trước khi đêm tối hoàn toàn bao phủ đại địa, ba người Trĩ Ngôn Quỳnh Thiện cuối cùng cũng tới một phiên trấn phồn hoa. Lúc này hai bên đường trấn đã thắp sáng một chút đèn dầu. Sau khi hỏi qua người đi đường, mới nhớ rõ trấn lớn tên là “Dao Dương”.

Đi trong sơn dã bí mật nhiều ngày như vậy, hôm nay lại bị một trận kinh hãi lớn, hiện tại thấy dạng phố chợ phồn hoa huy hoàng tiếng người ồn ào náo nhiệt như vậy, bắt chuyện không khỏi bày ra vẻ hài lòng, dẫn Quỳnh Tuyết cầm theo các loại tế lưu ở cuối con đường, nếm biết bao nhiêu loại đặc sắc. Lưu lạc trở về như vậy, cho đến ngay cả Quỳnh Huyền cũng nói rằng không thể ăn hết nữa, ba người mới bắt đầu đi tìm nơi ở.

Sau khi hỏi qua hầu hết các khách điểm trên tập trấn, lúc này Trương đường chủ dẫn đầu mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng:

Khách điểm Dao Dương trấn này, thật đúng là cười thật: Đã hỏi qua rất nhiều nhà, thế mà không một nhà nào có phòng trống!

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới hối hận mình vừa rồi có chút ham chơi. Sớm biết như vậy, trước tiên phải an bài một chỗ ngủ, sau đó lại đi dạo phố.

Bị vây khốn như vậy, cũng chỉ có một mình hấn phát sầu, Quỳnh Tuyết lại không chút phật lòng. Nữ tử xuất thân sườn núi băng, giấc ngủ với nàng vốn là có cũng được mà không có; mà tiểu nha đầu lặn lội nhiều năm ở La Dương Sơn, bây giờ thấy ca ca không tìm được chỗ ngủ, liền nghiêm trang đề xuất gián ngôn thật lâu trong lòng:

“Ca ca, dựa vào Quỳnh Đình nhìn, nếu như tìm không thấy khách sạn, vậy mọi người còn không bằng đi ra ngoài trấn, tùy tiện tìm một cây đại thụ sườn núi tránh gió để ngủ, còn không cần tốn tiền!”

Nghe xong đề nghị này, lại nhìn vị tiểu cô nương thay hấn tính toán, bắt chuyện chỉ là vẻ mặt cười khổ, hơi giải thích một chút, liền như cũ dọc theo ngã tư đường đi tới phía trước, hy vọng có thể gặp được một khách điếm có phòng trống.

Đang đi, thiếu niên đường chủ vẻ mặt xui xẻo đột nhiên hai mắt sáng ngời, phát hiện cách phía trước không xa, đang có một tòa trạch viện lớn hướng nam, trước đại môn treo một đôi đèn lồng lớn màu đỏ, cùng một đôi đèn lồng nhỏ dài trên cửa, chiếu rọi đường phố trước cửa huy hoàng.

“Túy Mộng Quán?”

Nhìn thấy ba chữ lớn mềm mại ám muội trên tấm biển, thiếu niên xuất thân nhạc công Hoa Nguyệt Lâu năm đó liền thở phào nhẹ nhõm, biết hôm nay rốt cục có chỗ đặt chân.

Hóa ra Túy Mộng quán này, chính là một chỗ kỹ quán lớn ở trấn Dao Dương; thức tỉnh y từng làm công việc vui chơi ở kỹ viện, biết những nơi ngõ nhỏ này, mỗi đêm đều có chút phòng trống để cho khách nhân nghỉ chân. Bình thường nếu như trong đêm tỷ muội nào không làm ăn, thì cũng sẽ không chiếm phòng, mà sẽ dọn ra làm phòng trọ, góp chút thu nhập cho kỹ viện.

Vì vậy, bắt chuyện liền đi vào từ cửa lớn, cùng tú bà yêu cầu hai gian phòng khách, nói là ba người bọn họ muốn ở lại trong

quán ngủ một đêm. Mà tú bà trung niên trang điểm đậm trang điểm xinh đẹp, trên đầu cài hoa kia, chính vì chuyện làm ăn tối nay thanh đạm u sầu, gặp có thiếu niên khách nhân đến cửa., Cũng không kịp nghe rõ hẳn nói cái gì, thân thể uốn éo, khăn tay vung lên, lập tức có năm sáu vị nữ tử theo tiếng mà đến, mỗi người uốn éo di chuyển đến trước mặt. Những nữ tử thanh nhàn này tình thế cấp bách như thế, ngược lại làm cho Quỳnh Tuyết ở bên cạnh thiếu niên, bị mấy vị này nỡ nà nhược phần đầy qua một bên!

Chẳng qua, mặc cho những cô bé hồng phấn này vuốt đuôi thế nào, thiếu niên bị vây ở tim đục ngầu lại không nhúc nhích chút nào, muốn thiếu niên từng làm công ở kỹ lâu lấy ra bạc trắng ra chăm sóc kỹ lâu buôn bán, đó là đừng nghĩ cũng đừng nghĩ.

Thấy thiếu niên trong đội sơn phấn vậy mà thờ ơ, tú bà Túy Mộng quán rất là ngạc nhiên. Lúc này nàng mới nhớ ra, thì ra trên mặt vị thiếu niên tuần tú này có chút vết máu, vừa rồi chẳng qua là muốn hỏi nàng hai gian phòng khách ——

“Buồn cười! Thiếu niên huyết khí phương cương như vậy, đến Dao Dương đệ nhất kỹ lâu “Túy Mộng Quán” của ta, thế mà chỉ đến ngủ trọ, nếu như truyền đi còn không phải bị người ta cười rụng răng sao!”

Cảm giác bản thân bị vũ nhục từ Túy Mộng quán chủ, Kim Nhị Nương lập tức lông mày dựng thẳng, trong lòng tự nhủ vô luận thế nào hôm nay cũng phải hoàn lại mối làm ăn này!

“Chẳng lẽ là thiếu niên này không biết hàng?”

Trong lúc suy nghĩ, Kim Nhị Nương liền muốn truyền ra ám ngữ, khiến đám nữ nhi dưới trướng càng thêm ra sức; chỉ có điều giờ phút này trong lòng nàng bỗng nhiên khẽ động, đảo mắt sang nhìn về phía hai cô bé cùng thiếu niên kia. Lúc này, trong phòng hoa quán kỹ quán chính là đèn đuốc sáng trưng, chiếu cho mặt mày hai nữ đệ tử từ sơn động trong tiên sơn phủ tới như tranh vẽ, vân mĩ rõ ràng. Mới nhìn một cái, vô số tú bà say mộng đã dừng lại, đang muốn đánh ra chiêu nào đó, chán nản không nói.

Bất quá, mới sừng sốt, Kim Nhị Nương lại nghĩ đến chuyện khác, lập tức rất tức giận. Thấy mặt nàng đột nhiên biến sắc, thiếu niên đang bị mồ hôi son phấn hun cho đầu óc choáng váng., Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mới muốn hỏi, đã thấy lão mẫu thân trang điểm dày đặc, tách chúng nữ đang ân cần ra, cứng cổ nói rõ với thiếu niên, nói Túy Mộng quán này không cho khách nhân ở lại trong quán. Nếu là như vậy, cho dù trả bao nhiêu tiền cũng không được!

Thấy nàng nghiêm túc như vậy, bắt chuyện lại không khỏi bật cười. Bởi vì nàng am hiểu quy củ kỹ nữ, bởi vậy mặc dù thấy vị đại nương trước mặt nói không chịu nổi, cũng không quá tức giận, chỉ kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ với nàng, nói ba người bọn họ chẳng qua là muốn tìm hai gian phòng ở nghỉ chân, tuyệt không có chuyện bắt lương gì khác. Mãi đến khi hẳn đảm bảo, tú bà Kim bán tín bán nghi dẫn bọn họ vào trong phòng sạch sau hậu viện nghỉ ngơi.

Trải qua lần giày vò này, đợi an bài xong, thời gian cũng không còn sớm. Ở trong phòng mở miệng nói chuyện một lát, lại đem chất lỏng thảo dược hái được trên đường trộn lên trên mặt hẳn, tuyệt phải liền dẫn tiểu Quỳnh Quỳnh buồn ngủ trở về phòng an giấc.

Lúc này đêm đã khuya, đại khái đã qua nhiều chuyện như vậy tại giờ Ty. Ngày hôm nay, bất an vô định, vẫn không có bao nhiêu cảm giác; mãi tới khi hẳn leo lên giường, tứ chi nằm xuống, bắt chuyện mới phát hiện toàn thân mình mệt mỏi rã rời như thế, xương cốt cũng sắp rã rời. Vì vậy hẳn không nghĩ tới nữa, chìm vào giấc ngủ say trong gió thổi trúc lá.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời điểm, nhớ lại thiếu niên mình đã lên giường ngủ, chợt phát hiện chính mình lại về tới bụi mù trên đường, tựa như lại lần nữa bắt đầu đi về phía trước.

“Xúi quẩy, cũng không thể nghỉ trong chốc lát!”

lờ mờ biết chính mình rất mệt mỏi, lại còn muốn chạy đi, bắt chuyện không khỏi có chút oán giận. Lúc này hẳn một mình đặt mình trong vùng xuân hoa thơm chim hót, bên người hoàn toàn không thấy Quỳnh Tuyết đi theo bên cạnh, nhưng giờ

phút này hẳn lại phảng phất như không phát giác, giống như vốn nên như vậy.

“Ừm, hẳn là nên sớm về nhà một chút. Thật vất vả mới mời được Hạ di nghỉ phép, hay là về nhà thăm cha mẹ một chút. Nói không chừng Doanh nha đầu hôm nay cũng muốn uống rượu mua vợ...”

Nghĩ tới đây, thiếu niên chậm rãi bước đi trong đường Xuân không khỏi gia tăng tốc độ. Đang lúc vội vàng hành tẩu, chợt nghe phía sau đầu tựa hồ có ai đó đang kêu gọi mình:

“Lắm ngôn, bắt buộc...”

“Ồ? Là ai?”

Nghe tiếng quay đầu nhìn lại, đang nhìn thấy tại bên đường cách đó không xa, trong một mảng bụi núi nát như như biển, đang có một nữ tử váy xanh dung quang kiều diễm, khẽ mở môi son, không ngừng kêu gọi mình.

“Người là...”

Thanh âm này kiều mỹ êm tai như vậy, bất chuyện nhin không được nhất thời ngừng chân, cũng không biết rốt cuộc nàng rốt cuộc là ai. Mới chần chờ, lại phát hiện trong nháy mắt bản thân đã bay tới biển hoa màu vàng nhạt, đúng lúc đi tới trước người mỹ nhân xa lạ này.

“Trương lang, đeo thay ta một đóa hoa đẹp được không?”

Thanh âm thanh mị này động lòng người như vậy, thiếu niên làm sao có thể cự tuyệt, lúc này liền cúi người xuống, đi tới biển hoa nhạt lên một đóa hoa lung linh đáng yêu, đưa tay đeo vào tóc cho nàng kia.

“Trương Lang, ta có đẹp không?”

Lệ Nhân Liên xa lạ của Đái hoa chân khẽ dời, hướng phía sau nhẹ nhàng lui lại hai bước, lại hướng bên này nhìn lại, ở dưới đáy mắt thiếu niên hiện lên dung mạo tuyệt mỹ kinh tâm động phách. Lúc tâm tình đập động, đã mở miệng muốn tán dương, nhưng không ngờ trong nháy mắt, hẳn liền trở nên miệng lưỡi khô cứng, hô hấp dồn dập, rốt cuộc nói không nên lời!

Thì ra, vị kiêu mị giai nhân kia, cũng chưa kịp nói gì, liền đột nhiên nhẹ giải quần áo, cởi lụa mỏng màu xanh biếc, trong nháy mắt toàn thân trên dưới chỉ còn lại một cái yếm đỏ tươi!

“...”

Chỉ là từng sợi từng sợi, làm sao có thể che giấu được núi non chập trùng? Da thịt hồng lãng tuyết, tựa như hương mai phản chiếu tuyết. Chỉ một đường cong mượt mà vô cùng đơn giản, nhưng phát huy ra ma lực với uy lực vô tận từ tuyên cổ tới nay, làm cho vị thiếu niên đạo pháp cao thâm bên ngoài mấy bước kia, trong lúc nhất thời lại hồn phi thân run rẩy, giống như không thể không chế.

Ngay lúc hấn nóng lòng muốn mê mẩn, nữ tử nửa trần kia lại nghênh đón, ngã vào trong ngực, ngửa mặt lên trời than nhẹ:

“Trương lang nha, người nhìn hoa nở này cũng khúc mắc, bướm múa song song, xuân quang này lại như rượu cát, say lòng người, nô ta...”

Trong thanh âm nũng nịu của ma chú, hấn bắt đầu cúi đầu nhìn vào trong ngực, vừa lúc thấy đặc vật này có nhiệt lực phi phạm, chính là lúm đồng hồng triều, miệng hơi nhếch lên; trong miệng nói những lời làm người ta cảm thấy ngượng ngùng, thân thể uyển chuyển dính sát vào người hấn. Tư thái muốn từ chối như vậy, vừa lúc có thể điều khiển xuân tình ngập trời kia...

Đang lúc này, trong một gian phòng thanh tĩnh khác ở Túy Mộng quán, tiểu thiếu nữ đã ngủ qua một thời gian, chợt nghe được một thanh âm khác thường, liền từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Nàng nghiêng tai lắng nghe một lát, liền lắc lắc nữ tử bên cạnh, khẩn trương nói:

“Tuyết Đệp tỷ muội mau tỉnh lại!”

Bị nàng lay lay như vậy, vị nữ tử vốn đang nửa tỉnh nửa mê kia cũng mở hai mắt ra, ôn nhu hỏi thiếu nữ bên cạnh:

“Quỳnh Đình, có chuyện gì không?”

“Người nghe này, hình như có một cô bé bị bắt nạt!”

Nghe được lời nói gấp gáp của thiếu nữ, tuyệt thuận lợi dụng tâm lắng nghe thanh âm dứt quãng trong đêm tối yên tĩnh. Mới nghe được một lát, vị nữ tử thanh tịnh thanh nhã này đột nhiên mặt đỏ bừng, rung động đối với tiểu cô nương đầy cảm phần bên cạnh nói:

“Quỳnh Quỳnh, đây không phải là có người bị bắt nạt. Tối nay đường chủ ca ca đặc biệt theo ta phân phó, nói khách sạn này có một loại biện pháp chuyên lừa người, làm cho người khác cho rằng có người bị ức hiếp, kỳ thực, lại chỉ là muốn vu không đi cứu người...”

Nghe thấy lời tuyệt ứng này, thiếu nữ ngây thơ như hiểu như không. Đang muốn lôi kéo nàng hỏi một cách rõ ràng, lại bị một bàn tay dịu dàng mềm mại đè cái đầu nhỏ nhắn của mình xuống. Chỉ nghe vị đại tỷ tỷ này đang hoang mang rối loạn nói:

“Chuyện này Quỳnh Điệp muội tử đừng quản nữa, ngày mai hỏi người đường chủ ca ca đi!”

Nghe ca ca có thể giải đáp, tiểu nữ oa nhi lập tức yên lòng, lại mơ mơ màng màng đi làm giấc mộng ngọt ngào của nàng.

Lúc này, vô luận là ngủ hay là không ngủ đều không ai biết được, đang ở trên bầu trời đêm yên tĩnh, trong đám mây loạn thạch có một đám mây màu tím. Đám mây màu tím này, lại có một người đang nằm ở một bên, nhìn về phía Vạn Nhận Chi Lộ không chớp mắt.

Như có thể biết đêm khuya, có thể nhìn thấy trên mặt nàng hiện lên nụ cười bốn cợt, có chút hả hê!

Mà lúc này, trong ốc xá thanh lâu của hoa quán, thiếu niên trên trâm trúc mặt đỏ tới mang tai, mà trên ghế xuân khoác quần áo bên giường của hắn lại nở rộ một đóa ngọc liên trắng nõn, nhụy hoa trong đó nhộn nhạo sóng máu., Giống như gương sáng. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cảnh tượng thiếu niên kia trong lúc ngủ mơ, vậy mà phản chiếu lại không kém chút nào, cũng không biết là bị truyền đi đâu. Thấy tình cảnh này, thiếu nữ luôn ôm miệng cười trộm kia lại càng thêm vui mừng.

Ngay vào thời khắc như vậy, trong gian quán dào dạt xuân ý, lại có một thanh kiếm khí vẫn luôn yên lặng, đột nhiên như có linh tính khẽ ngâm nga; nếu lúc này thiếu niên tỉnh lại, sẽ phát hiện ra tiếng rít như vậy, cũng tương đương với nụ cười giáo hoạt của thiếu nữ tóc bạc kia.

Thế là, ngay sau khi trên thân kiếm hiện lên một đạo thanh quang, trong tối tăm chỉ nghe “Ai nha” một tiếng kinh hoàng gọi, sau đó liền giống như có một đạo lưu tinh đang từ trên trời rơi xuống! Đúng là:

Tiểu lâu nằm trong giấc xuân mộng, trăng sáng ngắm nhìn cửa sổ, cũng mỉm cười!

Điểm nhẹ lên hình xăm xem tiếp nối: Đề cử một bộ tiểu thuyết có chút đặc biệt: Bạch Cốt Tinh kiếp trước kiếp này kiếp nào kiếp này

Chương thứ hai tinh lạc đồng dã, từng tới ngoài núi nhìn mây.

Thiếu niên thanh quán phong tình trong mộng kỳ dị kia, đang bị ngọc liên bên cạnh giường chiếu tới mức không lọt một tia; mà thiếu nữ thon thả đám mây kia, nhìn thấy một màn này đang che miệng cười trộm. Ma nữ cao ngất như hoa ti màu tím này, trong lòng dương dương tự đắc:

“Hi hi, con rồng nhỏ sừng vàng đáng giận kia, lần này ta tới giúp người một tay, để người xem tình lang của người nặng như thế nào!”

Trong lòng nghĩ vậy, nét cười trên khóe miệng càng thịnh, giống như đã nhìn thấy cái bộ dáng tiểu long nữ cương cường cái mũi lệch kia.

Nghĩ đến đây, không khỏi càng thêm đắc ý, vì vậy đó đóa Tử Vân giá lâm, nguyên bản sắc tối gần với đám mây chung quanh, trong lúc vô tình lặng lẽ lộ ra hào quang màu tím ban đầu. Ở đáy xe Tử Hà, giống như đang có một tia sáng màu tím như có như không treo thẳng trời đất, thăm dò vào trong căn phòng ngủ tịch liêu của tiểu trấn trên mặt đất.

Đúng lúc này, cô gái cổ quái đứng ở trên xe Tử Hà đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, “Ai da” một tiếng bật ra, sau đó giống như một con diều đứt dây, trong nháy mắt đã đi tới một nơi xa lạ.

Mà giờ phút này, vị đường chủ Thượng Thanh mộng kia vẫn còn say mê trong muôn vạn xuân sắc. Nhìn thấy người đang ngồi trong ngực mình lúm đồng tiền như hoa, chân chất ôn nhu, huyết khí như cương trực thiếu niên hồn nhi sớm đã bay lên tới chân trời.

Đã nghe qua chuyện kiều mị mỹ nhân, bắt chuyện cũng ôn tồn ngâm tụng nói:

“Hồ Phi Song Dục, hoa nở cùng Kỷ Liên; có đẹp như vậy, sao không sớm vào lòng?”

Nghe hắn nói một câu đa tình, vị mỹ nhân trước mặt không khỏi cười khanh khách một hồi, lấy tay chỉ vào ngực thiếu niên, oán trách nói:

“Đã như vậy, sao tên lang sĩ kia không sớm chôn cất nô gia vào lòng? Con người nhẫn tâm, cam lòng để một mình nô gia tới ôm ấp...”

hồn dỗi như vậy tức giận, nói ra thối khí như lan; hơi thở từ miệng đàn toát ra, quét thẳng tới da mặt người nhìn xuống tê dại. Trong lúc nhất thời, bất chuyện chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, liền theo lời mở ra hai tay lúc trước câu thúc sau lưng, hướng tiểu oa nhi ôm lấy...

“A! Có chuyện gì vậy?”

Vừa mới chậm rãi vươn hai tay ra, hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm. Thiên địa vốn sáng lạn như gấm, vậy mà trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi! Không thấy xuân hoa, không thấy xuân điệp, càng không thấy dung nhan xinh đẹp dạt dào xuân. Tựa như, mình đột nhiên trượt chân rơi vào một chỗ hầm sâu thăm, chỉ trong nháy mắt, trước mắt đã chỉ còn lại sự cô độc hắc ám vô biên.

“A... Không phải là ta đang nằm mơ chứ?”

Chợt thấy cảnh tượng kỳ quái đó, khi nghe thấy liền lập tức bức ra suy nghĩ này trong lòng. Thiếu niên ngồi trên linh đài trong treo, ngày xưa có một chút kỳ quái ly kỳ, mỗi khi đến một thời điểm không thể tưởng tượng, liền có thể mạnh mẽ nghĩ đến, kỳ thật mình chẳng qua là đang nằm mơ mà thôi. Giờ phút này, mở miệng lập tức hồi phục tỉnh táo, đưa ra phán đoán hợp lý như vậy. Trong lúc hoảng hốt, hắn lại tiếp tục suy nghĩ:

“Ừm, nói như vậy, hai cánh tay này của ta, cũng nên ôm hết chứ?”

Để chứng minh suy đoán của mình, nhớ lại hai cánh tay đã vươn ra ngoài kia, còn dùng hết sức bú mẹ, ra sức siết chặt hai cái ——

“Ai da!”

Chỉ nghe một tiếng kêu to, sau đó liền cảm thấy giống như ôm không nước trong dự đoán, hoàn toàn trái ngược với mình, khi thông báo cảm thấy sức lực ôm ấp này thật giống như ôm một vật gì đó. Mà vật này, mềm nhũn, lại còn phát ra tiếng nói chuyện!

Cho đến lúc này, thiếu niên một mực mơ mơ màng màng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này, trong phòng nền còn chưa đốt hết, trong ánh nền tỉnh lại thấy được rõ ràng, trách không được cảm giác nặng nề, thì ra là trên người mình lại có nữ tử nằm rạp xuống!

Nữ tử này, hiện tại đang như mèo con cuộn mình ở trước ngực mình. Tóc thật dài rối tung, cơ hồ đem nửa người trên của mình che lại. Không biết có phải hay không ánh nền chiếu trong phòng hoa sơn óng ánh, thay đổi màu sắc, thiếu nữ tóc dài trong ánh đèn trước mắt, lại giống như tơ lụa tím hoa phú quý, theo ánh nền lay động lóng lánh lóng lánh sáng rực rỡ tinh trạch.

Bất quá, lúc này tư thái hai người tương đối ôm nhau như vậy, để cho hắn tỉnh lại nhất thời không thấy rõ toàn cảnh nữ tử. Nhưng hắn trong mộng du hai tay vươn ra, cũng đã vững vàng ôm lấy sau lưng nữ hài. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại, một cỗ khí nóng hừng hực thấu tay mà vào. Cảm giác đặc biệt như vậy, làm cho thức tỉnh choáng váng một lát mới kịp phản ứng lại:

Cô bé này, trên người vậy mà chỉ mặc bộ áo lót lót lót!

Hiện tại chính là Mộ Xuân Sơ Hạ, thời điểm thiếu niên thể trạng cường tráng ngủ say, cũng chỉ mặc áo lót; cho nên trên giường mặc dù hai người còn cách một chút quần áo, nhưng so với da thịt trực tiếp kia cũng kém không quá xa - nếu so sánh với lãng mạn quang như thi họa trong mộng vừa rồi, tình cảnh hiện thực như vậy, lại càng thêm hương diễm gấp trăm lần!

Vì thế, mười tám thiếu niên vừa rồi trong mộng còn có thể mở rộng tình cảm, giờ phút này lại chỉ cảm thấy cả cái giường đều đang quay cuồng xoay tròn, mình cũng cơ hồ muốn mê muội hôn mê. Dưới tình hình như vậy, chỉ biết là không dám động

đây, đâu còn bận tâm phải thu hồi lại hai tay, vẫn hồi cử động thất lễ như vậy. Lúc này, Trương đường chủ bị quấy tỉnh mộng đẹp cố nhiên ngậy ra như con rối gỗ, mà vị khách không mời mà đến trên người hắn, không biết tại sao cũng không nhúc nhích.

Trong lúc hai người giằng co, trong ánh nến trong phòng, thanh kiếm vừa rồi lóe lên linh quang, lại nặng nề khôi phục lại sự trầm mặc lúc đầu, giống như cái gì cũng chưa từng làm qua. Trong phòng hiện tại trừ đám đèn đuốc lung lay không ngừng nhảy nhót kia, chỉ có đóa ngọc liên kia còn có một tia sinh khí, vẫn tận trung làm thủ, đem cảnh tượng phát phơ người trên giường không chút nào chênh lệch chiếu vào Nhụy Tâm Thủy Kính.

Thần tư cô đọng một lúc, Tứ Hải đường chủ đã gặp qua không ít tràng diện lớn, cuối cùng cũng dần dần tỉnh táo lại. Cảm thụ phần trọng lượng tiêu hồn mềm nhũn trên người này, phản ứng đầu tiên của hắn là:

“Chẳng lẽ là Quỳnh Huyền tiêu muội muội không nghe lời, lại vụng trộm chạy tới cuộn mình ở bên cạnh ta cùng ngủ?”

Hắn có ý nghĩ này, là vì cô gái trước mắt này, cũng chỉ có màu sắc là không đúng; nhưng nếu tiểu nha đầu cổ quái kia có thể biến thành thần linh tóc vàng, cũng chưa chắc không thể bị Tứ Đình tiên nữ phụ thân. Đầu óc vừa động, suy nghĩ liền đột nhiên mở ra. Trong mũi ngửi một luồng hương thơm kỳ lạ, đường chủ Thượng Thanh đường tinh thần nhạy bén cũng có thể nhất tâm nhị dụng. Hắn lại nghĩ đến:

“Cũng có thể là tú bà kia không cam lòng, dặn dò kỹ nữ trong lâu lén lén vào, ngày mai thu thêm một đồng tiền qua đêm.”

“Nha! Khả năng này lớn đấy!”

Nghĩ đến đây, hai tay thiếu niên không còn nhiều bạc trong túi khép lại, theo bản năng bắt đầu buông lỏng. Đúng lúc này, vị nữ tử trên người tựa như ngủ say, thở dài một hơi, cuối cùng cũng tỉnh lại.

“Ai da!”

Thiếu nữ thừa đêm đến này, khẽ mở mắt, chỉ một thoáng đã phát giác được tình trạng xấu hổ trước mắt, vì vậy lần thứ ba kinh hô lập tức thốt ra. Sau đó, nàng giống như bị ong vò vẽ chích một cái, đột nhiên nhảy lên người thiếu niên, nhảy xuống mặt đất gạch xanh bên cạnh.

“Ha ha!”

Dáng nhảy này của nàng không quan trọng, thiếu niên đang nằm trên giường lại gặp vạ lây. Bị cô bé này không chút cố kỵ mượn lực búng ra, lời nói trực tiếp bị giẫm đến mất nỗ đom đóm: Chịu đau, liền không khỏi oán hận:

“Vị tỷ tỷ này, ngươi không thể nhẹ hơn chút sao?!”

Đợi huyễn ảnh kim tinh trước mắt tiêu tán hết, lúc này mới có thời gian ngồi dậy, nhìn cô gái buồn bán đã dự liệu —— cái này nhìn lại, lại khiến trước mắt hấn giống như là rất nặng, lóng lánh lên rất nhiều tinh quang.

Nguyên lai, suy đoán của vị nữ tử Túy Mộng quán này, dưới ánh nến chiếu rọi, toàn thân chỉ che lại áo ngực phấn hồng; hai bộ quần áo ngắn ngủi, thả quang lưu động, như khói như sương như sương., Cũng không biết là do tài liệu gì dệt thành. Mà áo lót mỏng manh như vậy, làm sao có thể bọc được thân hình ngạo nhân; thân thể cao ngất của Dục Tú đang bị ánh nến phác họa thành hai đường cong lả lướt uốn lượn, trái phải, tựa như núi non phản chiếu nước đang đảo ngược trước mắt. Mà dưới da thịt của Tăng Sương Tuyết, không biết là bị ánh nến chiếu rọi., Vẫn bị hồng y nhuộm đỏ, đang ôn nhu đỏ tươi xuyên thấu vào trong da thịt. Ánh mắt du chuyển, lại nhìn lên trên mặt cô gái này, lại phát hiện trên dung nhan mỹ lệ như đoá hoa quỳnh, đôi mắt như thu thủy nhấp nháy ánh sáng tím, giống như được khảm hai viên thủy tinh màu tím dập dờn.

“...”

Trong lúc đang mở miệng quan sát thì vẻ ngây thơ trên mặt thiếu nữ cao ngạo nhưng dáng người cao ngạo này còn chưa rõ ràng tình cảnh của mình, vẻ mặt không thể tin được mà đứng ngây ra như phỗng.

Thiếu nữ này sinh ra đặc biệt, làm cho các thiếu nữ Đường chủ nhìn thấy không ít thiếu niên xinh đẹp giai nhân sững sốt một chút. Sau một lát phản ứng lại, trong lòng cũng không tự chủ được mà hiện lên một cái ý niệm tội lỗi trong đầu:

“Mà thôi, như vậy để cho chúng nữ tử xuất chúng, đại nương trong quán cần gì phải dùng thủ đoạn lén lén lút lút như vậy...”

Đang lúc hần nghĩ ngợi lung tung, đã thấy trước mắt loé lên bạch quang, sau đó liền nghe có người dịu dàng nói ra:

“Ôi! Hôm nay tới thật không may, đúng là quấy nhiễu thượng phong cốc của Trương đường chủ!”

Khi nghe thấy thanh âm quen thuộc này, như bồn tuyết thủy bị tưới, lập tức từ trong lòng ngực suy nghĩ miên man tỉnh lại. Giương mắt nhìn lại, trông thấy người nói chuyện này, chính là vị công chúa Tứ Độc Long tộc, Linh Dục Nhi ở đây hồ Kính Dương.

Nguyên lai, Long Nữ Linh Tuyền vừa rời trong ngọc liên như trân bích ở chỗ của nàng, từ đầu tới đuôi chứng kiến từ chỗ này truyền đến hình ảnh xấu hổ. Về phần thiếu nữ này thế nào lại ăn mặc xa hoa, tiểu long nữ trong lòng tức giận chưa kịp đi can thận chú ý.

Thấy gương ảnh ly hôn mà đến, Tứ Độc công chúa mặt mũi mất hứng, bắt chuyện lập tức từ trong phù tướng tỉnh lại. lúng túng ho khan, cũng không dám ôn chuyện cùng nàng, hần vội vàng nghiêm trang nhìn nữ tử mắt tím trước giường nghiêm mặt nói:

“Vị cô nương này, thất lễ!”

“Chẳng lẽ con không biết nghênh phong đợi trăng còn có người bói móc; đào huyết vượt đồ, lại càng không phải nữ nhân tốt. Huống chi ta đã nói với đại nương nhà con từ sớm, ta chỉ tới ngủ trọ một đêm, thực không có cầu. Con tự tiện lên giường, thật sự là trái với đạo sống ở Xuân Lâu doanh!”

Lời lẽ đầy chính nghĩa nói xong, bắt đầu chuyển hướng sang Linh Miểu Nhi, kỳ vọng câu nói này có thể giúp mình giải thích rõ ràng. Ai ngờ, sau khi Linh Miểu Nhi thấy rõ bộ dáng thiếu nữ đó, lại đột nhiên tiêu tán đi vẻ mặt tức giận, cười đến

nổi run rẩy cả người. Đợi nghe xong lời kể lại, tiểu nha đầu Long tộc tỉnh quái lại càng vui mừng khôn xiết!

Vì vậy trong ánh mắt mở miệng kỳ quái, Linh Dục Nhi rất cuộc cũng nhin cười, trịnh trọng nói:

“Nguy ra lời rồi, đừng nên nghiêm túc như vậy! Thường nói “Là chân danh sĩ tự phong lưu”, nhà nam nhân hoa thiên tử địa, mấy lần gió xuân chính là bản sắc phong lưu. Huống chi hôm nay lại bị người gặp được giai nhân xinh đẹp như vậy, càng không thể bỏ qua!”

“Linh Khuyết người...”

Chợt nghe Linh Dục Nhi nói ra những lời này, ngược lại còn kinh nghi bất định, không biết có phải nàng đang nói phản bác hay không. Đang muốn vội vàng mở miệng giải thích, lại thấy nha đầu xinh đẹp trước mắt nhanh chóng nói tiếp:

“Lắm ngôn thì đừng lo, nếu tư chất quán đầu trong tay không đủ, ta có thể tùy tiện tặng người mấy viên Dạ Minh Châu - người không biết đâu, vị tỷ tỷ này thật đúng là trên đời khó cầu!”

“Người!!”

Thiếu nữ có đôi mắt tím như trứng con ác mộng cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại. Thấy rõ bộ dáng của thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh thiếu niên, nàng đã tức giận không chỗ phát tiết; lại nghe nàng lần này chế nhạo, lập tức tức tức tức giận đến cả người phát run! Gặp loại chuyện phiền não này, nàng hoàn toàn không nhớ được trên người mình vẫn còn mặc bộ trang phục hương diễm lệ sáng loáng như vậy.

Ngay lúc trong phòng, một người ngu ngơ không hiểu, một người cười trên sự đau khổ của người khác, một người lửa giận tận trời, chợt nghe thấy một giọng nữ non nớt hồn nhiên lại truyền đến, đang oán giận:

“Ca ca, không phải người nói không quen cùng nữ hài tử ngủ sao? Sao vừa rồi vị đại tỷ tỷ này có thể ngủ cùng với người vậy?”

Thì ra người nói chuyện này, chính là Tiểu Quỳnh Huyền ở cách vách bị đánh thức; hiện tại nha đầu này đang bị Tuyết Điệp tỷ tỷ của nàng dắt tay, đồng thời chạy tới trong phòng đường chủ xem cái là chuyện. Sau khi gọi Linh Dục tỷ tỷ, Quỳnh Quỳnh liền oán giận sự không công bằng của đường chủ ca ca.

Đang lúc phân loạn, lại nghe thấy có người hô to một tiếng, sau đó “Phản phật” một tiếng, lập tức từ ngoài cửa hoa tràn vào rất nhiều người. Cầm đầu là một vị hai tay chống nạnh nhân, chính là tú bà lão Lỗ Kim của Túy Mộng quán.

Thì ra, nhìn thiếu niên đệ tử này mang theo hai cô bé xinh đẹp, tú nhi dù thế nào cũng không tin bọn họ sẽ đến kỹ quán để che mắt đi ngủ. Vì vậy Kim Nhị Nương kiên nhẫn không chịu nổi, đoán chừng khoảng giờ đôi đầu, liền dẫn theo một đám phụ nữ khỏe mạnh, tay cầm gậy gộc rửa mặt mũi, tất cả dựa vào địa hình mai phục trong viện, chỉ chờ bắt được tiểu tử vô lương này.

Quả nhiên, không đến hơn nửa canh giờ sau, trong phòng của nữ hài chợt vang lên tiếng cười duyên. Mơ hồ còn nghe được tiếng mắng chửi, trong lòng đám phục binh đều bội phục Kim Nhị Nương thần cơ diệu toán. Vì vậy chỉ chờ Kim Nhị Nương giơ ngón tay, phục binh dốc hết ra, mỗi người đều tranh nhau đánh vào cửa!

Vì vậy, bên trong sương phòng vốn đã loạn thành một bầy, đã có đám nương tử quân gia nhập, lại càng hỗn loạn như một nồi cháo sôi!

Thấy tú bà tiến vào, thiếu niên chịu oan uổng tự nhiên muốn chất vấn bà ta vì sao không nói tín nghĩa; mà Kim Nhị Nương đi vào trước làm chủ đạo quán nhìn một cái, thấy không chỉ có một nữ tử quần áo bất chỉnh như dự đoán, mà còn đếm được trên đầu ngón tay, phát hiện lại nhiều thêm hai vị! Lần này, làm cho chủ Túy Mộng quán tức giận đến mức hét to một tiếng:

“Hay cho tiểu tử cáo già nhà ngươi! Không chỉ đến lừa lão nương, lại còn dám hung hăng thêm, âm thầm thuê trợ, thật sự là khinh người quá đáng!”

Một trận lý luận này quán không rõ ràng, nhất thời đem nơi này cũng không rộng mở thanh tĩnh phòng khách, biến thành một nơi tiếng người huyên náo lừa ngựa phiên chợ!

Trong trận phân loạn này, nghe rõ một ít lời nói của mọi người, vị thiếu nữ kia vốn định làm phép khiến thiếu niên kia xấu mặt, do đó làm cho đôi đầu long nữ tức giận công tâm, hiện tại trái lại còn thở hổn hển. Mà Kim Nhị Nương lòng đầy căm phẫn kia, còn muốn khóc lóc om sòm kéo nàng; thấy tình cảnh này làm nàng đau lòng.

Tiểu ma nữ có lai lịch phi phàm, sao có thể chịu được tràng vũ nhục này, lúc này liền đột nhiên biến sắc. Vì vậy chỉ trong chốc lát chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng sấm rền vang, những kỹ nữ lầu trướng còn đang tranh chấp kia, lập tức đều quỳ rạp xuống đất không dậy nổi., Miệng sùi bọt mép, giống như sắp chết, sau đó chỉ thấy một đạo điện quang màu tím, kèm theo tiếng sấm đột nhiên nổi lên, xuyên phá nóc nhà phá không mà đi. Đợi mấy người kịp tỉnh lại thì phát hiện cô gái xa lạ vốn đứng ở nơi đó đã không còn tung tích.

...

“...”

“Có điều, ban nãy ngươi cùng nữ tử mắt tím kia thông gia, có phải rất nhanh sẽ sống được không?”

Đợi những thanh lâu phu nhân kia tỉnh lại sau đó ôm đầu mà đi, Linh Dục và Quỳnh Tuyết chào hỏi qua loa, liền đến trêu ghẹo với thiếu niên. Cũng không biết tại sao, mặc dù biết bọn họ không có gì, cũng tự nhận là giống như trước kia đều đang nói đùa, nhưng trong lòng Linh Dục vẫn nhịn không được có chút mất hứng.

Mà tình ngôn nhìn thấy bộ dạng như cười mà không phải cười này của nàng, không khỏi kinh hãi, nghĩ nghĩ, tranh thủ thời gian nghiêm mặt nói:

“Linh Khuyết, đây là chuyện gì vậy? Ngươi cũng không phải không biết, những ngày qua ta tĩnh tu đạo vô vi của Đạo gia, đã luyện được “Dọc cơ thành thể”, như ôm băng tuyết; mị tự đến mắt, như thấy bụi bặm”!

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

Lúc này tỉnh lại cũng không dám hàm hồ.

Nghe hẳn nói như vậy, thiếu nữ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Bất quá, mới gật đầu suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có chút không đúng, liền hỏi:

“Nói như vậy, người vẫn ôm được nhìn thấy?”

Hỏi như vậy, ngược lại là trêu ghẹo thành phần nhiều. Nhìn thấy bộ dạng khấn trương này, tiểu công chúa long tộc đột nhiên cảm thấy rất thú vị. Nghe nàng nói như vậy, thiếu niên đã đầu óc choáng váng không khỏi toát mồ hôi, tranh thủ cứu bồ sung:

“Kỳ thật... Gần đây lại có tinh tiến, không sai biệt lắm đã đến cảnh giới “Hoa tự soi gương, kính không biết hoa; nguyệt tự soi nước, thủy không biết nguyệt”

“Xem như người biết diễn!”

Biết rõ thiếu niên qua loa, nhưng nghe được lời thoái thác này, trong lòng Linh Dục cảm thấy rất vui mừng. Chẳng qua, đảo mắt liền nhìn thấy hai thiếu nữ vẻ mặt khó hiểu bên cạnh, Linh Dục Nhi đột nhiên cảm thấy trên mặt phát sốt, vội vàng khẽ gắt một tiếng:

“Đi, tùy ý người thế nào, cũng không liên quan đến ta!”

“Tuyệt là Quỳnh Đình, đường chủ nhà các người lại là tên bại hoại.”

Nói xong, nàng thuận miệng nói với thiếu niên đang lau mồ hôi:

“Sau này đệ lại tìm ta đến chơi, nhưng nhất định phải đợi trong nhà có người...”

Nghe lời này của nàng, thiếu niên tự nhận thấy chuyện hôm nay hoang đường nhất thời gật đầu:

“Nhất định!”

Thấy bộ dáng thiếu niên nói như nghe, Long Nữ Linh Tuyền nhì lại không khỏi tức giận một hồi; lại không giải thích được nỗi lòng trước mặt mọi người, đành phải chu mặt tức giận bỏ lại một câu:

“Không để ý tới ngươi nữa!”

Sau đó thân hình mơ hồ, đảo mắt đã biến mất trước mặt mọi người.

Thế là hôm nay đã gặp nhiều thiếu niên không hiểu chuyện gì như vậy, đến lúc này rốt cục chống đỡ không nổi, cùng Quỳnh Tuyết hữu khí vô lực nói:

“Ta thật sự phải ngủ!”

Nhàn ngôn ít nói; Đến ngày thứ hai, tỉnh ngôn phát hiện tú bà Kim Nhị Nương Túy Mộng quán này, ngược lại có vài phần tương tự với lão đạo thanh hà đòi tiền năm đó không muốn mạng. Ăn một hồi kinh hãi này, vị đại nương của kỹ quán này lại còn nhớ rõ yêu cầu ba người bọn hắn bồi thường hao phí để tu bổ lỗ thủng nóc nhà.

Nghe yêu cầu của nàng, thiếu niên đương nhiên cũng gặp tai bay vạ gió như vậy đương nhiên không chịu đáp ứng. Sau khi tỉnh lại, hắn liền nói với lão tú bà hùng hổ trước mặt, nói rằng mình ngủ trong quán rồi lại bị yêu quái quấy nhiễu mộng đẹp, không để cho trong quán bồi thường tiền đã là vô cùng khách khí rồi. Nghe hắn nói lời này, tú nữ thấy tiền mở mắt lập tức nghĩ ra hậu quả nghiêm trọng:

Nếu ép thiếu niên vô lương này đền tiền, hắn nhất định sẽ đi phố lớn đây “Yêu quái” kêu la; như vậy, pháo hoa tầm thường nhà nàng còn ai dám tới dạo chơi?

Nghĩ đến điểm ấy, vị tú bà khôn khéo này lập tức tắt đi khí điểm ngấp trời, thay vào đó là nụ cười tự nhận ngọt ngào, cùng nhau nói chuyện khéo léo, chỉ muốn hắn sớm rời đi.

Không đề cập tới những vụ mua bán rườm rà phức tạp; hơn nữa ở một nơi trên trời, có một nơi tối tăm thần bí. Ở nơi đó, núi non như cây cột, ao đầm như canh; trên mặt đất đắp dung nham tinh thạch đỏ đen, dưới sự kích phát của nhật nguyệt tinh quang, tỏa ra bảo khí mê ly. Trong vùng đất trống, khắp nơi

đều có thể thấy được thân hình khổng lồ của một sinh vật kỳ dị, cả ngày phi toa trong một mảng khói lửa hun khói chạy băng băng băng.

Ở nơi hoang dã kỳ dị này lại có một tòa phong trụ đứng sừng sững, ngạo thị bốn phương. Ở trên, trên đỉnh núi phạm vi không đến một trượng có một tòa bảo tọa do dung nham thiên nhiên tạo thành.

Hiện tại, trên bảo tọa dung nham này đang có một vị thiếu nữ áo tím tựa như áo giáp, đang khinh thường khuôn mặt, không biết là đang tức giận với ai. Thấy Ma Chủ nổi giận, tất cả sinh linh trong vực đều không dám bay lên đáp lễ; ngay cả chiếc xe kéo tử hà được sủng ái kia, hiện tại cũng trốn ở một bên rất xa, chỉ lo瑟瑟瑟瑟 churong nên đã làm chủ nhân giận ngập trời.

Không nói đến e ngại của bọn họ, hơn nữa trong lòng nữ tử mắt tím đang oán trách mình:

“Lúc đó vì sao không đem hắc giết?”

Cũng khó trách nàng lại có ý nghĩ hung ác như vậy. Mặc dù lúc đó không biết tại sao lại rơi vào trên giường của tên tiểu tử đáng ghét kia, nghĩ đến hắc là có lực lượng thần bí âm thầm quấy rối, cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ là mặc dù như thế, hiện tại nghĩ lại chính mình lúc đó thật sự có thể nói là chạy trốn chết, thực sự chật vật, cũng không biết tại sao tên Tuyết Địch Long Nữ kia, muốn cười nhạo mình như thế nào.

Về phần được thiếu niên miệng còn hơi sữa ôm chặt lấy, đại nhân của mình đại lượng, cũng sẽ không để ở trong lòng, ha ha! —— chỉ là...

Khuôn mặt non nớt lúc này thần thái vô cùng uy nghiêm, thiếu nữ này đang bài xích với chính mình, lại đột nhiên nghĩ đến quần áo trên người mình, rất có thể là do thiếu niên kia tự tay cởi ra; điều đáng ghét hơn chính là, cuối cùng hắc lại đem nàng trở thành... nghĩ đến đây, cô bé vốn luôn tự cho là phóng khoáng, nhất thời nhẹn không được giận tím mặt!

Vì vậy chỉ trong chớp mắt, tất cả sinh linh trong lĩnh vực đều không hẹn mà cùng cảm giác được, mặt đất dưới chân đang

phát ra một trận chấn động kinh khủng, vội vàng nhìn vào trung tâm, thấy mười hai ngọn núi vây quanh ngai báu Ma Chủ, đồng loạt phun ra lửa nóng đỏ như lửa về phía chân trời.

Vừa thấy mười hai bình phong hỏa trụ ngập trời, mọi người đều biết tiểu ma chủ hôm nay vừa tức giận...

Chương thứ ba nửa tiêu, thanh âm Thanh Tuyết Hoang lộ u hồn.

Trải qua một đêm phân tranh, bắt chuyện cũng không muốn ở lại nhiều, liền gọi Quỳnh Vân Tuyết, một đường di chuyển dọc theo dòng nước. Qua nhiều ngày như vậy, nàng mới mở miệng cảm thấy nên đặt tâm tư vào việc tìm kiếm dòng nước trong nhiều hơn.

Bây giờ đã là tháng sáu xuất đầu, thời tiết dần dần nóng lên. Bất quá, may mắn dọc theo đường đi đều men theo hồ nước, hơi nước sung túc, bóng cây rậm rạp, đường xá cũng không phải cực khổ lắm. Lại mấy ngày nữa, ngày hôm sau đang chạy đi, nghe vậy đột nhiên cảm giác có mấy giọt nước nhỏ lên mặt, thật mát mẻ. Đang lúc thống khoái, hạt mưa tí tách rơi xuống từ đám mây, không bao lâu đã thấm ướt xiêm y ba người.

Ở dưới bóng cây tránh một trận mưa, ngàn vạn sợi mưa ở trước mắt không ngừng lắc lư phiêu động, qua không bao lâu trên mặt đất liền chồng lên rất nhiều vũng nước. Nước mưa trước mắt mặc dù lúc lớn lúc nhỏ, nhưng chờ một hồi lâu, lại không thấy lúc nào ngừng lại, vì thế bắt chuyện một tiếng, ngượng phiếm. Nhìn thấy đường chủ như vậy, hai người Tuyết Hồng Quỳnh cũng đều bay lên không trung, bám sát sau lưng thiếu niên. Lúc trước vừa nhắc nhở, hai người đã bảo vệ chặt chẽ bảo vệ cái bọc, cố hết sức không để cho nước mưa thấm dẫm.

Trong nháy mắt đã đến một chỗ tập trận. Cũng không kịp thấy rõ tình cảnh chung quanh, bắt chuyện dẫn hai nữ đi vào trong một khách điểm gần cửa trấn nhất. Tìm hai gian phòng, mỗi gian phòng đều thay quần áo sạch sẽ, mấy người đều tập trung ở bên trong phòng đọc ngôn. Những ngày qua, phần lớn thời gian tiêu phí ở trên đường, bình thường cũng không có bao nhiêu thời gian. Tràn nước mưa hôm nay đột nhiên xuất hiện, vừa lúc làm cho Quỳnh Tuyết nên yên tĩnh lại tập văn luyện chữ, bổ sung nhiều phần công khóa dưới mặt trời lặn.

Vì thế, đối chiếu theo sách vở, nghe tỉnh ngôn giải thích một phen, Quỳnh Tuyết liền dựa theo phân phó, bắt đầu chăm chú viết lên bài học mới.

Lúc này, ngàn vạn hạt mưa từ trên trời rơi xuống, đánh vào chuỗi tây trong đình viện trước cửa sổ, đang phát ra thanh âm “Lồm bồm” không nhanh không chậm; trong phòng, quỳnh trà nửa nằm trước án sách, bộ dạng tuyết thích hợp ngồi ngay ngắn bên cạnh nàng, đều dùng tư thế từng cái quen thuộc, rất nghiêm túc viết văn câu. Trong tiếng mưa gió, trong phòng lại có vẻ yên tĩnh đặc biệt.

Cảm giác trong phòng yên tĩnh, thiếu niên rảnh rồi liền dùng tay đi tới trước cửa sổ. Bên tai nghe tiếng mưa rơi chuỗi, trong mắt hạt mưa tung tóe trong vũng nước, tỉnh lại trong chốc lát có chút ngơ ngẩn xuất thần.

Qua một trận, bất tri bất giác hần nghĩ đến trận u mộng cùng tiếng ồn ào của mấy ngày trước. Quay đầu lại nhìn hai cô bé tập trung tinh thần nghiền ngẫm thư văn kia, mở miệng nói trong lòng lại khẽ động:

“Ha ha... hóa ra quyển sách này thật hữu dụng!”

Thì ra, hần bỗng nhiên nghĩ đến buổi tối trước khi ứng đối vấn trách của Linh Dục Nhi, vì nói rõ mình xác thực cùng nữ tử trên giường kia không quan hệ, mấy câu ứng đối kia thật là thuận mồm thành chương, bộ dạng như thật. Hô miệng giải thích còn có thể có chút văn tài, tự nhiên luôn luôn khổ học không phân thắng bại với mình. Nghĩ tới đây, trong lòng Tứ Hải đường chủ âm thầm đắc ý cười trộm một trận.

Vui vẻ không bao lâu, lại nghĩ ngợi, bắt chuyện cảm thấy mặt mũi hơi đỏ lên: Đêm đó Linh Dục hỏi hần, hần đáp lại Linh Dục, phân hoa trắng xóa như mền người.

Nghĩ đến đây, hần chợt cảm thấy có chút may mắn. Dù sao lần trước hần và tiểu công chúa của Long tộc, đã có qua vô lễ dưới nước Truy Hà. Tuy mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy ngọt ngào vô cùng, tim đập không ngớt. Nhưng dù sao tình cảnh hai người này cũng là lần đầu tiên hần gặp được. Bởi vậy, nếu không phải mấy ngày hôm trước rồi bởi như mấy ngày trước, thì

mình làm sao có thể mở miệng nói chuyện với nàng ta như thế được nữa.

Theo ý nghĩ này, nhàn rồi không có chuyện gì đương nhiên lại liên tưởng tới nữ tử có khuôn mặt khác thường tóc tím con mắt đêm đỏ. Bây giờ nhớ lại, mới nhớ lại, nghe thế nào cũng không biết được trăng xuân mộng kia là do nàng giở trò quỷ. Chỉ là, như thế nào cũng không nghĩ ra được chính là vì sao nữ tử này, bộ dáng so với vị mỹ nhân trong mộng kia lại có tướng mạo khác biệt, nói không chừng...

“Thiếu nữ tóc tím kia, có thể là sơn tinh dã quái mê người hay không?”

Nghĩ như vậy, thiếu niên một mực suy nghĩ chột cả kinh, trong lòng tự nhủ có phải gần đây đạo tâm mình buông lỏng, mới dẫn đến ngoại ma xâm lấn? Lại nghĩ đến gần đây chính mình vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp lạ liền ngây ra như phỗng, không tự chủ được, hắn liền càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình:

“Ôi, sau này không có việc gì, vẫn phải tranh thủ nhìn một chút bộ dáng Tuyết Ứng Quỳnh Uyển, tránh cho sau này nhìn thấy mỹ mạo nữ tử chột luống cuống tay chân...”

Giờ hắn đã quên mất, mình gần đây trông thấy hai nữ tử kim ti đồng tử, dung mạo thật sự không tầm thường. Hắn chỉ để ý đến tự trách bản thân ở đó, quyết định vào nhà lao vong dương, nên nhìn vào hai vị thiếu nữ trong sảnh của mình cũng không tệ, thích ứng được, đỡ phải sau này động một chút là quên cả hình thái kinh diễm.

Nghĩ tới đây, hắn tỉnh táo nhìn hai cô gái kia, phát hiện tuyết đã hoàn thành công khóa luyện chữ, đã cầm kim chỉ, đến một bên khâu vá quần áo mấy ngày trước bị đá vụn núi nát vụn. Mà trang giấy vừa rồi nàng hoàn thành, đã xếp thành một hàng chỉnh tề, đặt ở trên bàn, đoán chừng là vừa rồi thấy mình xuất thần, liền không tới quấy rầy, tự mình đi qua bên cạnh bỏ sung quần áo.

Hiện tại, vị Mai Hoa Tuyết Linh pháp lực bất phàm này lại giống như một người con gái bình thường, đang lẳng lặng ngồi

bên cửa sổ ghé xuân, mượn ánh sáng xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào khe cửa sổ. Mà trong lúc nàng giơ tay nhắc chân bình thường lại tựa hồ có một loại ma lực khó nói nên lời., Thiếu niên bị hấp dẫn ngẫu nhiên nhìn sang, ánh mắt hăm sâu mà không thể quay lại —— Tổ thủ nhỏ nhắn, nhẹ nhàng bay múa, lộ ra một loại yên tĩnh cùng tường hòa khó hiểu; tư thái thực nhã thong dong như vậy, sớm đem lời tỉnh lại hồn nhiên quên mất quyết định vừa rồi, không nhớ ra tự mình hẳn là phải hảo hảo đi tường tận dung nhan Tuyết Điệp.

Lại ngơ ngác một hồi, hắn mới hồi phục tinh thần lại, nhìn về phía tiểu nha đầu còn đang tập chữ kia. Lần này nhìn, mở miệng mới phát hiện qua hơn nửa ngày, Quỳnh Đình mới viết được rải rác hai ba trang giấy. Trong lòng kỳ quái, kỳ quái., Chỉ thoáng đảo qua mấy trang giấy này, bắt chuyện lập tức nhìn ra trong đó có gì cổ quái. Nguyên lai, tiểu nha đầu cổ quái này lúc tốt lúc xấu, chữ chép và chữ tuấn dật ước chừng tám, cho dù gần đây có chuyển biến tốt, cũng mới chỉ đạt đến bảy ba chữ. Mà hôm nay những chữ Quỳnh Huyền trên giấy đều là chữ Phi Bạch linh động phiêu dật.

Mới nhìn thoáng qua, bắt chuyện liền biết ngọn nguồn; dù sao nhân rồi nhàm chán, liền trêu chọc tiểu cô nương đáng yêu này. Ho nhẹ hai tiếng, hắng giọng một cái, bắt chuyện nghiêm trang nói với tiểu muội muội trước mặt:

“Quỳnh Quỳnh, ngươi mới luyện được mấy chữ này, mặc dù viết rất hay, thế nhưng chữ viết học được ít. Vậy, tuy rằng ca ca rất đói, nhưng còn đến cùng ngươi, cùng xem ngươi quyển văn chương này viết xong, sau đó mới đi ăn cơm chiều...”

Lời vừa nói ra, lập tức hiểu ngay trước án, vị nha đầu đang ngửa mặt nghe mình nói chuyện, trên bột phấn truyền ra vài giọt mồ hôi trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mũi cũng nhăn thành một đoàn, chính là đang không biết nên nói cái gì mới phải!

Thấy bộ dáng này của nàng, bắt chuyện cũng không dám tiếp tục đùa giỡn nàng —— phải biết rằng mình mới thay quần áo khô, vịn nhất cái nước óng ánh kia của Quỳnh Quỳnh kia đổi

chỗ trút xuống, chính mình phải đi mặc tuyết thích hợp quần áo còn chưa sửa xong.

Nghĩ thông suốt chuyện này, bắt chuyện liền tranh thủ thời gian cười nói với Quỳnh Huy, nói thật ra mình cũng rất thích nhìn những chữ “Đồng Hóa Thê” kỳ quái kia; nếu như vậy, trời thật đáng yêu, ngậy thơ đáng yêu, chính là “Đồng Hóa Thê” mà người bình thường học cũng học không được!

Lời vừa nói ra, tiểu nữ oa nhi đã vận sức khóc lóc lập tức thu sương khói tán. Thiếu nữ ngậy thơ ngậy thơ không biết che dấu, ngay trong ánh mắt ngạc nhiên của Đường chủ ca ca nàng, lập tức từ hư không biến thành một đồng chữ, dâng đến trước mặt, cười hì hì nói:

“Hì hì, hóa ra ta còn tưởng rằng ca ca không thích như vậy chữ xấu, Quỳnh Thố mới dựng lên. Nếu ca ca thích như vậy, vậy sau này ta mỗi ngày viết như vậy cho muội xem!”

“...A? Ca ca trán người sao lại rỉ nước lên nha?”

Hai người vui đùa một phen, rơi vào mắt tên khốn đang làm việc kim chỉ, cũng làm cho nàng hé miệng mỉm cười.

Trải qua lần ồn ào này, không bao lâu sau, hoàng hôn đã lặng lẽ tới. Lúc này trong phòng đã thấp lên mấy ngọn nến, bắt chuyện cùng với Quỳnh Tuyết, bữa tối cùng gã sai vặt vây quanh cái bàn bắt đầu ăn uống. Mặc dù đã là mùa sáu tháng tư đưa tới., Nhưng sau trận mưa kéo dài này, trong phòng lại có chút hàn ý; vì xua tan phần lạnh lẽo trong trẻo này, bắt chuyện liền gọi một bình rượu gạo, rót cho hai cô gái một chén nhỏ cho mỗi người, còn mình thì cầm chén rượu bắt đầu uống từng ngụm.

Lúc rượu đã say, bên tai nghe thấy thanh âm tí tách mưa rơi lá tiêu, trong mắt nhìn hai cô bé miệng nhỏ nhấp rượu trong ánh nến chập chờn này. Không biết vì sao, nghe vậy giống như đã trở lại gian nhà tranh vô cùng quen thuộc kia, bên tai lại vang lên tiếng cười như chuông bạc:

“Đã tỉnh, người viết rất hay đấy.”

Thanh âm tinh thuần như vậy, tựa như còn đang lượn lơ bên tai; Nhan Túy Hồng xinh đẹp trước mắt vẫn như cũ, trong lúc

lo lắng cũng đã ngấm thay đổi dung nhan. Không biết người năm đó bây giờ ở nơi nào.

Không biết vì sao, tuy rằng từng có ước hẹn “Tử Chi” cho thấy cùng tu đạo tâm tích, nhưng ở sâu trong lòng thiếu niên, mỗi khi nhớ tới thiếu nữ như tiên nữ mềm mại như nước kia, lại luôn có một loại bi thương không nói nên lời. Loại bất an ẩn giấu này còn không thể hiện lộ ra ngoài, ngay cả chính hắn cũng không phát giác; nhưng trải qua câu thương câu sầu thủy tửu dần dất, phần sầu lo ẩn sâu trong nội tâm này, tựa như đá ngấm lộ ra sau khi nước rơi xuống. Tình cảnh này, giống như giọt nước mưa tương tự trước mái hiên vô tận, bên cạnh ánh nến rơi xuống không hết, giống như không có điểm cuối...

Hôm sau ba người lại nặng nề lên đường, dọc theo đường đi gió êm sóng lặng, cũng không gặp chuyện gì lạ. Ngày hôm đó, bắt chuyện chính thức nói chuyện cùng tuyết ứng Quỳnh Diệp ở trong sương mù đường bụi tiêu dao đi dạo, bất giác sắc trời đã muộn. Lúc này đứng là trước không thấy thôn, sau không biết cửa hàng, đã tỉnh lại không dám cười nói với Quỳnh Thu nữa, tranh thủ thời gian mời một tiếng, liền muốn tăng tốc đi tới chỗ trước lúc mặt trời lặn tìm được một cái đặt chân.

Ai ngờ, bình thường Thiên Tây đầu mùa hè chậm rãi rơi xuống kia, hôm nay lại giống như buộc lên một tảng đá lớn, đập vào một chút liền chìm xuống bên ngoài Tây Sơn; màn đêm dày đặc, nhanh chóng bao phủ trong vùng ngoại ô ba người đang đứng.

Thấy tình cảnh này, tỉnh nói không cách nào, đành phải cùng nhị nữ nhắc lên trăm lần tinh thần, thật cẩn thận dọc theo dịch đường đi về phía trước. Ngay tại đám mây đen che trắng, tìm tòi trong đám Hắc Dã vô quang gần nửa canh giờ, tiểu nha đầu một mực tựa vào bên cạnh lúc tỉnh lại, bỗng nhiên giật giật ổng tay áo của hắn, run giọng nói:

“Ca ca... huynh nghe đây ——”

Thấy bộ dáng tiểu cô nương vốn không sợ trời không sợ đất này, bắt chuyện lại rất ngạc nhiên, vội nghiêng tai lắng nghe —— nguyên lai ở trước tôi om vô biên vô hạn phía trước, phía

trước cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng tiêu, lượn lơ tinh tế, u ám truyền đến bên này.

Tiếng tiêu trầm thấp, nức nở nghẹn ngào, xa xa nghe như khóc như quỷ khóc; nếu không phải tinh ngôn nghiên cứu khí nhạc, am hiểu sáo, nếu không thật không nghe ra tiếng khóc nguyên là tiêu âm.

Trong bóng tối chợt nghe tiếng lạnh lẽo này, tuy là ba người Tứ Hải đường này lá gan cũng không nhỏ, giờ phút này cũng lập tức nín thở, không dám cử động chút nào. Lại một lát sau, tiếng tiêu cắt xé thê lương kia rốt cuộc cũng tiêu tán, đã tỉnh táo lại bàn tay bị hai cô gái nắm lấy đau đớn - Mới giây giũa, lại nghe được chỗ dư âm của tiêu khúc phía trước tiêu lượn lơ tiêu tán, lại vang lên một tiếng thê lương, có thể mơ hồ nhận ra là:

Sự tình biết lòng từ xưa khó khăn, bình sinh nhị lão đối mặt.

Bản chép di ngữ bay đến kinh sợ ném đĩa, khóc đến hoang thôn dục nắp quan tài.

Bản thiết bị hư hao vẫn chưa thu bản mới, dư tiền mua mỗi cái mũ rách áo.

Hai bức vải bồi không sao thu liễm, mỗi ngày phân nhánh không sợ hàn...

Dùng hình xăm tiếp nối: Đi xem Tỳ Hưu buôn lậu mỹ nữ?

Chương thứ tư Lãnh Ca tàn, quên mấy dị lộ U Minh.

So sánh với tiêu âm mỏng manh như tơ nhện lúc trước, ngữ điệu bi thương ngâm tụng tuy rằng thanh âm già nua, nhưng từ xa truyền đến tỏ ra trung khí mười phần. Chỉ là, tuy thanh âm lớn hơn rất nhiều, nhưng vài phần cô độc tràn ngập ngoài lời nói, phối hợp với màn đêm màu đen đã ngoại ẩm đạm vô quang, làm cho người ta nhận ra âm phong bề ngỗ, quý khí dày đặc.

Mà Quỳnh Tuyết bên cạnh hắn, hiện tại lại nắm chặt lấy bàn tay của hắn —— bất luận hai nàng thân thủ cao cường như thế nào, ngày xưa gan lớn như thế nào, đến lúc này cũng rốt cục hiển lộ ra bản tính nữ hài nhi, một trái một phải chăm chú nghe, tâm thần run rẩy, không dám nhúc nhích!

Vốn trong lòng cũng có chút bồn chồn, nhưng cảm giác được hai thân thể mềm mại bên cạnh thân thể đang run rẩy dòn dập, rốt cuộc cũng tĩnh lại, nhớ lại mình là người đứng đầu ba người, giờ phút này thực sự không nên để hắn sợ hãi. Vì vậy, tĩnh lại tâm thần, ngưng tụ hai mắt, nhìn lại chỗ thanh âm ngâm a truyền đến vừa rồi.

Qua một trận này, hắn dần dần quen với bóng tối xung quanh. Hiện tại chú mục nhìn lại, đang thấy trước mặt bọn họ khoảng trăm bước mở ra, có một cây tùng bông bành như nắp. Dưới tàng cây, một bóng người mơ hồ, đang ngồi trên một tảng đá, nghiêng nghiêng dựa vào thân cây.

Nhìn thấy có người, bắt chuyện là không còn sợ hãi như trước; khụ khụ, tăng thêm dũng khí cho mình, đang định nói chuyện với bên kia.

Đúng lúc này, dưới cây tùng kia đột nhiên sáng lên một đoàn ánh lửa, sau đó liền nghe được một thanh âm già nua trầm ổn thuận gió truyền vào trong tai:

“Đêm dài không sáng, lũ khách cô tịch, vì sao mấy vị thanh khách không tạm thời xuất hiện chính trần đến đây gặp lão hủ

một lần?”

Nghe được lời nói rõ ràng này, lại nhìn thấy chỗ kia treo đèn lồng, lập tức bắt chuyện đem toàn bộ tâm tư sợ hãi ném lên chín tầng mây. Phẩm thuốc lão giả lời nói, cảm thấy rất là cổ nhả, hấn liền động tâm tư bắt chuyện.

Nghĩ đến đây, mở miệng liền từ trong tay Quỳnh Tuyết tránh thoát, chấp tay về phía chỗ ngọn đèn chớp động, trong sáng lên một tiếng:

“Được, vậy chúng ta liền quây rầy!”

Dứt lời, hấn liền kéo hai cô gái còn có chút rụt rè đi đến chỗ ánh lửa kia. Đến gần sát, mới nghe thấy bên cạnh cây tùng có một lão giả mặt gầy gò, mặc áo bào cũ kỹ màu xám, tay cầm Ô Tử Tiêu, mỉm cười nhìn ba người bọn họ. Một cái đèn lồng treo trên đầu hấn cảnh tùng, đang theo gió nhẹ nhàng lay động, rải một đoàn ánh sáng màu vàng vàng xuống một tác đất bên dưới cây.

Nhìn thấy ánh đèn ấm áp này, trong lòng lúc đầu còn có hai cô gái cảnh giác, yên ổn tâm thần, tất cả đều nhu thuận đứng sau lưng Đường chủ, nghe hấn nói chuyện với người ngoài như thế nào.

Thấy ba người bọn họ đồng ý lời mời mà đến, lão giả áo dài này cũng rất là mừng rỡ. Đợi khi thấy rõ hình dạng ba người, phát hiện cũng không ngu dốt như người trong thôn, càng cao hứng, bắt đầu nhiệt tình hàn huyên. Đợi sau một phen bắt chuyện, mới mở miệng nói là phát hiện vị lão giả gặp mặt dữ tợn này, đàm phán kiến thức rất không tầm thường, không sai biệt lắm với học vấn đề ban đầu của ân sư năm đó của hấn. Nghĩ đến, lão giả này cũng là nho sĩ hàng đầu của thư sinh.

Kể từ đó, ban đêm cô tịch, bỏ qua chỗ ngủ, đánh thức lại là nhàm chán; bây giờ ở nơi hoang vu như thế này lại đụng phải một tu sĩ văn học, tự nhiên phải chuyên gia đàm phán đặc biệt. Nói đến nghiêm khắc, từ sau khi hấn lên La Phù sơn, đã rất lâu không giống đêm nay, gặp được đối tượng thích hợp để cùng nhau kể chuyện nghĩa lý thi thư.

Lại vãng lai hàn huyền một hồi, hiểu rõ rất nhiều, bắt chuyện tự nhiên nhắc tới trận tiêu tiếng lúc nãy, khen ngợi lão giả tiêu nghệ tinh xảo, sau khi nghe nói lão thiếu niên này khí thế mạnh mẽ, liền nói thẳng khúc tiêu khúc vừa rồi của lão giả, không khỏi quá mức thê lương., Gần như khóc quở: Nếu thường xuyên thối như vậy, không khỏi sẽ tổn thương tâm thần nguyên khí —— thiếu niên hiện tại chậm rãi nói chuyện, đã không thể so với năm đó ở Ung Châu. Nhìn nhiều điển tịch Đạo gia, trong lúc vô tình tình ngôn đã có ý dung hội quán thông, biết lý do dưỡng sinh này ở khắp mọi nơi, chuyện lễ hứng tất nhiên cũng có liên quan đến nó.

“...”

Chỉ là, nghe hấn hảo tâm đề nghị như vậy, lão giả kia lại chỉ cười cười, không trực tiếp đáp lại, ngược lại hỏi có thật sự nghe qua “Quỷ khóc” không. Vì thế hai người đề tài, cứ như vậy mà nói đến việc Thần Quỷ U Minh. Không biết như thế nào, nói một hồi, bắt đầu tranh luận cùng lão giả kia trên đời có quỷ không.

Khác với lão giả nho sam, hấn mở miệng nói, trên đời này vốn không có quỷ, thuần túy là bổ phong trong dân gian đuổi ảnh mà đến. Có lời vừa nói, cũng không phải vì hấn thật cẩn thận cân nhắc việc này. Rất lớn, cũng là vì sợ hai cô bé phía sau hoảng sợ. Đến lúc này mới nhận ra, nguyên lai Tiểu Quỳnh Mộc to gan lớn mật, giết người lạnh nhạt như tờ, tất cả đều sẽ sợ quỷ!

Bởi vậy, Trường Dạ cô tịch, đang cần tìm chủ đề nói chuyện dài dòng thì bắt đầu nói chuyện với lão giả nho sam kia ở thế gian này có việc quỷ không ra quỷ, nghị luận cái gì cũng vui. Nhìn nhiều lúc như vậy, thiếu niên ở Vụ Châu từ nhỏ được cha lão dạy bảo có ý bồi dưỡng khẩu tài như vậy, rốt cuộc có cơ hội phát ngôn một phen, thao thao bất tuyệt nói một hồi, đem vị trưởng giả vốn thông dong bình tĩnh kia, làm cho thật sự rất lo lắng. Chỉ thấy hấn chống đẩy cổ, biện bạch nói:

“Tiểu huynh đệ nói lời ấy sai rồi! Người nói trên đời không có quỷ, liền như người đêm nay đi trăm dặm đường, một đường cũng không gặp được chỗ ở, vậy có phải hay không có khách

sạn trên thế gian này ở lại? Hay là người săn thú cả ngày, không săn được dã vật, vậy có phải nói trong núi này không có chim thú ẩn núp? Kỳ thật chuyện quý hồn này cũng là như thế; không thể bởi vì trước kia Tiểu ca chưa từng gặp qua, mà trên đời thực sự không có... “

Nghe hắn nói vậy, thiếu niên liền cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó liền ngẩng đầu lên đáp:

“Tiền bối nói như vậy hình như cũng có lý, chẳng qua nếu như vậy, tiểu tử kia cũng có thể nói: đường đi ngàn dặm, không gặp chỗ ngủ, đương nhiên không thể nói là trên đời tuyệt không có khách sạn, nhưng cũng không thể nói rõ trên đời này có khách sạn!”

Không ngờ tư tưởng thiếu niên tuấn tú này nhanh nhẹn như vậy, ngược lại khiến cho Đại Nho năm đó sững sốt. Suy nghĩ một hồi, hắn mới tiếp tục được đề tài.

Đêm nay có một buổi đàm phán, sau khi tỉnh lại tất nhiên là đàm luận bừng bừng nhiệt tình, chính mình mới có thể phát huy đến mức tối đa. Mà vị lão giả kia, trong lúc nói chuyện với hắn, bất tri bất giác cũng quên đi sự đau buồn ban đầu, toàn tâm toàn ý tập trung vào vụ bàn luận về cơ phong giấu diếm cơ khí này.

Bị tranh luận khí thế ngất trời của một già một trẻ này ảnh hưởng, dần dần hai cô gái không nói lời nào kia cũng gia nhập cuộc nói chuyện của bọn họ. Đương nhiên, không cần phải nói, Quỳnh Tuyết nên đứng ở một bên kiên quyết nói chuyện., Một lòng nghĩ biện pháp chứng minh trên đời này thật không có quý —— đương nhiên kết luận này cũng là từ đáy lòng hi vọng của hai nàng. Chỉ có điều, tiểu muội muội xinh đẹp này tuy rằng một mảnh hảo tâm, nhưng phong cách nói chuyện vẫn luôn luôn quán quýt không rõ; có mấy lần nàng ngây thơ lí do thoái thác, cũng không biết là đang giúp đường chủ ca ca nàng, hay là hỗ trợ “lão gia gia” trong miệng nàng.

“ ... ”

...

Đương nhiên, mặc dù có tiểu muội muội này giúp ngược lại, nhưng cuối cùng vẫn là Thượng Thanh Cung Tứ Hải đường thu hoạch được thắng lợi. Thấy rốt cuộc thuyết phục vị tiên bối này, mơ hồ cũng rất cao hứng, liền nhớ lại bài thơ lúc đầu nghe được. Vì thế, hắn cúi đầu ủ rũ nói với lão tiên sinh trước mắt:

“Tiền bối, tuy trên đời này không có quý, nhưng bài vịnh quý thi của ngài rất có mùi vị. Vậy ta cũng đến phỏng đoán ý thú vị trong đó, góp vui ngâm một bài. Mong tiên sinh không chê cười!”

“Đâu có đâu có, lão hủ tự nhiên rửa tai lắng nghe —— tiêu ca, kỳ thật mặc dù trên đời này không có quý, nhưng ngâm tụng chuyện U Minh thần quỷ, vẫn rất dễ dàng xuất hiện ca thơ tốt!”

“Điều đó đương nhiên, xin tiền bối nghe cho kỹ...”

Đêm nay, nghe thấy lời đồng đại chiến thắng, đúng là hăng hái, Văn Tư Như Tuyên, lúc này vội vàng làm một bài. Chỉ nghe thấy hắn trầm giọng ngâm nga:

Nơi chôn hương cũ xa hoa như cỏ cách,

Bây giờ nghe tiếng ô gáy đối với trời chiều.

Tang thương mấy kiếp vẫn đang xanh ngắt.

Vân Vũ ngàn năm mộng vẫn còn nghi ngờ...

Nghe hắn ngâm nga trầm thanh, lão giả nho sam bèo nước gặp nhau kia hơi ghi lại ý tang thương trong thơ, cũng không thể không dừng tay đập ống tiêu, tán thưởng không thôi.

Thấy hắn suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ lại chuyện gì trọng yếu, liền nhìn chân trời phía đông, sau đó khom người vái chào thiếu niên trước mắt, chân thành nói cảm ơn:

“Hôm nay hữu duyên, được gặp đủ, quả thật là may mắn của lão phu; nếu không phải các hạ, lão hủ sẽ u mê ngàn năm, cho rằng trên đời này thật sự có quý – thực sự là hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!”

“Được rồi, hôm nay sắc trời không còn sớm nữa, lão hủ muốn cáo từ; hy vọng ngày sau lại có cơ duyên, có thể cùng tiểu ca tiếp tục nói chuyện thâm đêm. Được, chúng ta từ biệt tại đây thôi!”

Dứt lời liền thấy lão giả chấp tay, sau đó liền...

Vì vậy thiếu niên trợn mắt há hốc mồm, lão giả cầm tiêu đột nhiên héo hon dưới đất, đảo mắt liền biến mất!

“Lão gia gia, gặp lại!”

Thấy lão giả biến mất, Tiểu Quỳnh Thiển lại vẫn hưng phấn lắc cái bàn tay nhỏ bé, không ngừng lắc về phía mặt đất đang tiêu tán của hắn. Sau khi dùng thanh âm thanh thúy của Hoàng Oanh ra khỏi cốc nói lời từ biệt với lão gia gia, Quỳnh Quỳnh liền quay đầu lại, hỏi:

“Ngôn ca ca, có phải chúng ta cũng...”

“A? Mặt ca ca sao lại trở nên trắng thế này?”

Qua hồi lâu, thiếu niên ngây ra như phỗng mới tỉnh táo lại. Bắt được Quỳnh Huyền đang không ngừng lay động ở trước mắt, lại dùng sức dụi dụi mắt nhìn về phía lão giả vừa biến mất đánh giá thật lâu, mở miệng mới chần nản nói:

“Mà thôi, muội muội, thì ra trên đời này thật sự có quý!”

Nghe hắn nói vậy, Quỳnh Đình cũng rất ngạc nhiên:

“Ồ? Không biết nha! Vừa rồi không phải là ngay cả vị lão gia gia không quen biết kia cũng nói không có quý sao?”

“Ách... “

Nhìn tiểu nha đầu ngây thơ hồn nhiên này, bắt chuyện một lúc cũng không biết trả lời như thế nào. Đang lúc xuất thần, đột nhiên nghe thấy một âm thanh, giống như thiếu niên đang trả lời thay hồn:

“Có quý!”

Vừa nghe tiếng kêu này, lập tức tỉnh lại. Giờ phút này đang ở cánh đồng bát ngát có “có quý” này, hắn không dám chậm trễ nữa, vội vàng nhìn lại chỗ tiếng gọi cứu truyền đến—— thì ra

ở ngoài mấy chục trượng, có một người mặc đạo trang đang đứng một mình trong cánh đồng bát ngát, chỉ là đang đi lại lung lay thân hình., Như gặp ma xâm Mộng Yểm, vừa thấy tình hình này, lập tức hét to một tiếng, ngay sau đó vận Húc Diệu Tỳ Hoa Quyết, phóng tới người bị quỷ Yểm; phía sau hắn, Quỳnh Tuyết cũng xuất binh, theo sát phía sau.

Lần này ba người xung phong, khí thế kinh người; chưa chờ thiếu niên toàn thân tỏa ra quang diễm, đã thấy đạo sĩ hai mắt đóng chặt kia lập tức uể oải nằm im trên mặt đất, không hề nhúc nhích. Thấy hắn như vậy, liền tranh thủ chạy tới, lại phát hiện đúng lúc hắn đang đi tới, lão đạo gầy còm này đã tỉnh lại.

Đợi đến khi hắn hơi thanh tỉnh một chút, mới tỉnh táo lại, thì ra là lão đạo nghe nói trong nơi hoang dã này có chuyện ma quái, liền tới đây chuẩn bị buộc tội trị quỷ quái, tốt nhất là thôn dân gần đó thưởng tiền. Ai từng nghĩ, chưa chờ hắn động thủ, trong cũi u minh đã bị hai con quỷ trái phải chèn ép, qua lại chạy tới chạy lui không thôi, thật sự là khổ không thể tả! Mỗi cho đến khi bị người cứu giúp, hắn mới từ trong trạng thái điên cuồng không có điểm cuối này thoát ra.

Nói xong chuyện xấu hổ này, vị đạo sĩ bắt quỷ mệt mỏi không chịu nổi này bèn kéo ống tay áo thiếu niên, nói để báo đáp ơn cứu mạng của bọn họ, nhất định phải tặng cho vài tấm Tịch Tà Linh Phù mình tinh chế —— tuy vị đạo hữu này có vẻ thịnh tình khó chối bỏ, nhưng đã tỉnh lại suy nghĩ, cuối cùng vẫn nói lời cảm tạ uyển chuyển.

Trải qua một phen giày vò này, đảo mắt liền nghe tiếng gà trống gáy trong thôn xóm phía xa xa xướng vang, lại nhìn về phía đông, nhìn thấy mây bay trong trời đông cũng hiện ra vài phần mờ non trắng. Xem ra, vị đạo gia thất hồn lạc phách này bây giờ đã an toàn. Vì vậy mở miệng liền khách khí nói lời từ biệt, cùng Quỳnh Tuyết tạm thời bước lên đường. Lại đi qua mấy thôn trấn nữa., Ba người Thượng Thanh Tứ Hải đường vừa trải qua một đêm “Quỷ sự”, liền nghe nói phía trước thật sự có trang trại thần bí, trong đó nhà nào cũng có thể thông linh dịch quỷ, khu sử quỷ hồn! Chỗ này có thể cầu thông U Minh thần bí chi địa, danh hào là:

“Trần Âm trang”!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đề cử một bản Đông
Phương Huyền Huyền: Thời đại Tỳ Hưu Bán Yêu Côn Bằng.

Chương thứ năm trong phường cạnh đường, thăm dò Vô Song Quỷ tộc ta.

Sau đêm tối nhĩ nhận với Quỷ Linh, trong vài ngày sáng bắt chuyện đều nghi thần nghi quỷ. Dùng mấy tấm trà an thần được tuyệt hợp sắc sắc bén, thật vất vả định thần lại, lại ở một quán trà quán quán nghe được nhân sĩ giang hồ tin tức linh thông nói, ngay trên đường phía trước, có một trang trại, tên là “Trần Âm trang”; chỗ này trang trần, gia đình có thể dịch quỷ, hộ hộ hộ có thể thông linh!

Tuy rằng tranh luận chỉ vì giải buồn bực, bên trong cũng không phải không tin tưởng sự tình quỷ thần, nhưng bắt chuyện vẫn là nói lí do trên đời Tịch lão quỷ có quỷ, lẫn qua lộn lại suy nghĩ rất nhiều lần, cảm thấy rất thú vị. Hiện tại vừa nghe nói có địa phương như vậy, lập tức sinh ra chút hứng thú với Trần Âm Trang thần bí này., Dự định đi du lịch, xem xem xem cái gọi là quỷ sự rốt cuộc là vì sao. Lại nói tiếp, trong Đạo môn nhà mình, có không ít nghi thức siêu độ quỷ hồn vong linh, thiếu niên rất là am hiểu; dù sao năm đó ở trong thành Ung Châu, cùng lão đạo Thanh Hà đến nhà phú hộ giày vò vài lần.

Tuy nhiên, trước khi tới thôn trang đó, trên đường còn xảy ra một chuyện nho nhỏ xen khúc.

Một ngày, đi ngang qua một chỗ trấn lớn Thông Miếu, buổi trưa vừa thức tỉnh liền cùng Quỳnh Vân Tuyết đi tới trấn Tự Phúc tửu lâu ở trên trấn dùng bữa. Một đường đi tới, trong túi của mình đã không còn thừa bao nhiêu, mở miệng liền muốn tiết kiệm, chỉ gọi vài món ăn chay, gọi ba bát cơm thô to, đều là đồ vật không phí tiền.

Thấy hần xuất thủ như vậy, tiểu nhị phụ trách gọi bọn họ trong tiệm liền có chút biến sắc. Vốn hần thấy ba nam nữ trẻ tuổi này, đều giống như khí tượng bất phàm, liền ân cần dẫn bọn họ tới chỗ cửa sổ gần sát đường ngồi xuống. Chỉ đợi thiếu niên cầm đầu này đốt hai ba đĩa thức ăn sơn dã, đợi nửa ngày sau

không nói tiếp, vị đồng hành đã lập tức thay đổi sắc mặt, giống như đuôi gà đuôi vịt đem bọn họ chạy tới góc sảnh ngồi loạn ở chỗ.

Tuy điểm tiểu nhị thế lợi, nhưng đi qua phố dài thấy thiếu niên nóng lạnh cũng không để ý, chỉ để ý dùng thức ăn cùng nhị nữ tại ám tháp, cũng là tự đắc tiểu.

Ăn được một lát, tinh luận chợt phát hiện, liền đề nghị Quỳnh Tuyết gia nhập một ít muối hạt vùng miền phí trên Thanh Phục đã quyết, có thể tăng thêm hương vị món ăn ngon, càng có thể ăn cơm. Nghe hẳn đề nghị, Quỳnh Tuyết nên làm theo, ném qua Tiểu Quỳnh Huyền càng là khen hay. Tiểu nha đầu này, lại nghe đường chủ ca nói..., Tuy hạt vùng hương thơm ngát, nhưng trong đẹp chưa đủ trộn lẫn những muối nhỏ có chút mặn, thế là Quỳnh Thổ lập tức chớp chớp mắt, cũng không biết làm phép gì, chỉ thấy trong hũ gồm nhỏ như hạt vùng trộn lẫn muối làm từ nhau, lập tức bay ra một sợi dây nhỏ, trong đó hạt vùng tiền tố nổi đuôi, không đứt như sợi.

Đến khi tưởng rằng đường chủ Tứ Hải hoa mắt nhìn chăm chú, đã phát hiện trên thực án đã chất đồng một đồng hạt vùng nhỏ. Sau đó Tiểu Quỳnh Thổ liền nghiêm túc đem đồng nước vùng thuần túy này chia làm ba đồng, lớn nhất hiến cho đường chủ ca ca, hai đồng nhỏ còn lại tự mình và tuyết hợp tác tỷ tỷ —— chỉ nghe ba tiếng leng keng rất nhỏ qua đi, trong ba người liền có thêm chút đồ ăn.

Thấy Tiểu Quỳnh Quỳnh làm như vậy, đã tận mắt thấy rất nhiều thiếu niên đã từng cổ quái tiểu pháp thuật, hiện tại đã thấy không có gì lạ, chỉ là vụng trộm nhìn trái phải, thấy không có ai chú ý bên mình, Tứ Hải đường chủ cũng bắt đầu yên tâm thoải mái hưởng dụng hạt vùng thơm ngào ngạt này.

Ngay khi ba người bắt chuyện đang bận rộn đối phó với cơm canh phía trước, chợt nghe lầu các chấn động, sau một loạt tiếng bước chân trong thoáng chốc đã chạy vào bảy tám vị thực khách quần áo chỉnh tề. Đám người này thanh thế to lớn, nghe thấy tiếng động liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy bên ngoài năm sáu vị đại hán vạm vỡ cầm đầu, là một công tử mặt trắng mặt trắng mặt trắng, khuôn mặt tuấn nhã phi thường., Một

thân tơ lụa hoa lệ, đầu đội tử kim quan, bên hông đeo bội kiếm tua tua, ngọc mang lên ánh sáng châu ngọc được khảm, ánh mặt trời chiếu đến ngoài cửa sổ, phục sức toàn thân hòa lẫn, chiếu cả người như thần nhân mặt ngọc!

Nhìn kỹ lại, công tử tuần mỹ này cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, quạt lông trong tay khẽ lay động, cử chỉ ôn hòa nho nhã, cùng mấy vị hán tử cường tráng hung thần ác sát bên cạnh, vừa vặn đối lập rõ ràng.

Thanh niên công tử này tuần mỹ như thế, nghe được cũng không nhìn được tán thưởng trong lòng:

“Ôi! Không thể tưởng tượng được tạo hóa thần kỳ như thế, trên đời này lại có diệu nhân như vậy!”

Tán thưởng một phen, liền không thèm nhìn nữa, quay đầu chuyên tâm ăn cơm. Mà Quỳnh Tuyết, cũng chỉ nghe thấy tiếng vang quay đầu lại nhìn đám người kia, rồi lại cúi đầu chuyên tâm ăn cơm. Hiện tại ba người này, đang dựa theo quy củ thường ngày dùng thức ăn trong Tứ Hải đường, nhai kỹ những lá gạo kia trong miệng rồi chậm rãi nuốt xuống, cũng không có tâm tư cạnh tranh nữa. Ăn cơm như vậy, chính thức được truyền thụ từ Càn Ngôn nương, sau đó lại do nhi tử của nàng ở trong Tứ Hải đường đẩy rộng ra.

Vốn là ăn một bữa cơm, mặc dù tiểu nha đầu nhìn không được đã động tay động chân một chút, nhưng cũng không có gì là lạ. Chỉ là, ngay tại thời điểm mấy người mở miệng an tâm ăn cơm,, Bên cạnh lại có một người thỉnh thoảng dò xét bọn họ —— người này chính là vị công tử tuần mỹ vừa đi tới. Ngay sau khi ngồi xuống không lâu, hắn liền chú ý tới ba nam nữ trẻ tuổi đang dùng cơm ở góc phòng. Nhãn lực công tử này không giống thường nhân, có thể nói ánh mắt như đuốc, ánh mắt mới thoáng đảo qua khuôn mặt xinh đẹp Tuyết Quỳnh Lâu, nhất thời không thể dời đi!

Cuồng đồ một hồi, vị công tử này cũng thầm tán thưởng trong lòng:

“Ôi! Không thể tưởng tượng được tạo hóa thần kỳ như thế, trên đời lại có bậc này diệu nhân!”

Ý nghĩ này so với đánh giá của thiếu niên trong lòng hắn vừa rồi dường như không sai chút nào.

Lại ngơ ngác một hồi, vị công tử tuấn nhã này bỗng nhiên chú ý tới thức ăn mà hai vị diệu nhân nhi đang thưởng thức trong miệng, lập tức lông mày nhíu chặt:

“Hừ! Ngọc nhân như vậy, sao có thể ăn đồ ăn như heo chó mới dùng được!”

Lại tức giận nhìn một hồi, đợi đến thiếu nữ mười một mười hai tuổi kia như búp bê sứ ngọc oa, giống như tranh công đem một chén gốm không ngót không để lại hạt gạo cho thiếu niên ngu ngốc không biết thương hương tiếc ngọc kia xem, hoa phục công tử này cũng nhin không được nữa, lập tức phát tay áo lên, trực tiếp hướng cái bàn ăn cơm yên tĩnh kia chạy tới!

Thấy hắn như vậy, mấy hộ vệ đang dùng cơm kia dường như đã hện trước, bóp một tiếng, cả đám cùng đứng lên đuổi theo tiểu công gia, đồng loạt ép tới bàn thiếu niên.

“Các người muốn làm gì?”

Vừa nghe thấy có người bao vây xung quanh, lập tức giật nảy mình, lập tức đứng thẳng người dậy; lại thấy đám người không có việc gì bao vây này mang theo đao la kiếm, thiếu niên lông mày lại càng nhướn lên, giờ tay ra liền rút thiết kiếm sau lưng ra khỏi lòng bàn tay, cao giọng quát:

“Các người là ai? Vì sao muốn tìm Oánh Oánh?”

Lúc này Quỳnh Tuyết cũng nhanh chóng đứng lên, bảo vệ chặt sau lưng Đường chủ. Đối mặt với một đám khách không mời mà đến này, vẻ mặt Quỳnh Đình lại càng hiêu chiến, chính là kích động. Thấy bộ dạng gương cung bạt kiếm của bọn họ, đám tiểu nhị thực khách trong Tự Phúc Lâu lập tức hỗn loạn, nhưng giờ phút này trong lòng lại không nhin được thâm nghĩ:

“Những người này làm lớn chuyện, sẽ không là vì chút chuyện nhỏ như hạt vừng vừa rồi chứ? Kỳ quái, bọn họ tới hơi muộn, sao lại phát hiện ra chứ?”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, đã thấy vị công tử thanh niên phong thần như ngọc trước mắt này xua lui thủ hạ, sau đó chấp

tay, mỉm cười:

“Tiểu huynh đệ, người hiểu lầm rồi. Hôm nay công tử ta không phải đến tìm Lam, xin người đừng nóng nảy!”

Nghe hắn lên tiếng như vậy, mọi người trong Tự Phúc lâu sững sốt một chút, liền thở phào nhẹ nhõm, nặng nề khôi phục thái độ bình thường, ai nấy vội vàng rời đi. Nghe hắn nói vậy, đã tỉnh ngôn cũng tra kiếm vào vỏ, khoát tay áo, để Tuyết Nghi Quỳnh Thiên một lần nữa ngồi xuống, sau đó mỉm cười hoàn lễ, hỏi:

“Vậy không biết công tử đến đây có gì chỉ giáo?”

Tuy rằng giờ phút này vị thanh niên tuấn mỹ công tử đi tới phụ cận, trong lúc vô hình một cỗ khí thế bức người mà đến; nhưng bắt chuyện đã là xưa đâu bằng nay, đã gặp qua không ít nhân vật thần dạng, giờ phút này trước dung nhan tuấn nhã vô song của cả thế gian như thế, ngược lại không có vẻ tay chân thất thố, vẫn đối đáp như thường.

Thấy hắn như vậy, vị công tử tuấn tú này cũng sững sốt:

“Xem ra huynh đài cũng không phải nhân vật tầm thường, lại không biết vì sao làm ra chuyện như vậy?”

“Ách? Lời này từ đâu ra?”

Thấy thiếu niên trước mắt lộ vẻ nghi hoặc, vị công tử này cười ha ha một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói:

“Nhìn dáng vẻ huynh đài, cũng không phải người keo kiệt khắc bạc, nhưng vì sao lại nhẫn tâm để hai cô gái bộ dạng tiên tử này ăn đồ ăn thô lậu như vậy?”

Nghe hắn vừa nói như vậy, bắt chuyện cũng có chút dở khóc dở cười. Khí thế hùng hổ mà đến, lại chỉ vì người khác ăn không ngon. Kỳ thật đối với mấy người bọn họ mà nói, đặc biệt là Quỳnh Tuyết nên làm., Tuy không thể hút gió uống sương như tiên nhân, nhưng cũng chỉ cần ném chút sơn hào quả trong núi là sống lại, đối với thức ăn có hư cũng không có quá nhiều chú ý. Chẳng qua thiếu niên bây giờ rất là u mê chuyện này, giờ phút này chỉ cười khở trả lời vị công tử kiến bất bình này:

“Không dối gạt công tử nói, chỉ ăn những rau củ này, thực là vì trong túi của ta hết tiền, không có món gì quý giá...”

Nghe hắn vừa nói như vậy, vị công tử thanh niên hiển thị quý tộc cao môn mỉm cười, vung tay lên, liền từ trong tay áo lặn xuống một thỏi bạc lớn, rơi xuống trên bàn trước mặt hai người Tuyết Điệp Quỳnh, sau đó ung dung cười một tiếng, đối đáp:

“Xem khí độ các hạ, cũng không phải hạng người tầm thường; sau này nhất định không thể chơi bởi lâu lỏng nữa, ủy khuất cho hai cô nương giống như tiên tử này. Hôm nay ta sẽ giúp ngươi năm lượng bạc. Ngày sau ngươi có thể thay ta làm việc, bốn công tử nhất định sẽ không khuất phục tài năng của các hạ. Hôm nay ta còn có việc, không tiện lưu thêm, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, còn chưa kịp tỉnh lại đáp lời, vị công tử hoa phục này đã vung tay lên, dẫn thủ hạ đi ra ngoài. Thấy tình hình này, Trương đường chủ không kịp đuổi theo, đành phải cầm thỏi vàng này đưa ra cửa sổ đưa tiễn những người này lên ngựa vung roi mà đi. Trong một mảnh khói bụi, đúng là người như ngọc, ngựa như rồng.

Liếc nhìn một hồi, sau khi tỉnh lại mới khôi phục tinh thần, thì thào lẩm bẩm:

“Bạch Trung được gọi là Ngân lượng kia, lại vẫn chưa biết tên họ của hắn...”

Lời này của hắn chỉ là tự nói, ai ngờ lời còn chưa dứt, bên cạnh lại ồ lên một trận. Đám thực khách kia tấm tắc lấy làm kỳ lạ, chỉ để ý la hét:

“Trên đời này thật sự có người không biết Vô Song công tử!”

Nghe vậy, đã hiểu, đương nhiên muốn thỉnh giáo thực khách xung quanh vị “Vô Song công tử” này rốt cuộc là người phương nào. Chịu chút ánh mắt khác thường, hắn mới biết thanh niên vừa rồi nói chuyện với hắn trong gang tấc, chính là Vô Song công tử nổi danh với vị công chúa “Khuyên Thành công chúa” này.

Vị Vô Song công tử này từ thuở nhỏ văn chương thu được nhiều, ở kinh thành rất có danh dự thần đồng, được đương kim hoàng đế đương kim tham gia thưởng thức, được nhận làm nghĩa tử; sau này mười tám tuổi hắn còn được đặc cách tiến cử làm quận thủ của quận tám, trong hai ba năm quản lý hợp quận gọn gàng ngăn nắp, danh tiếng lẫy lừng xa xa, chính là người thiếu niên đắc ý đệ nhất thiên hạ.

Mà bây giờ... theo lời thực khách xung quanh thì hôm nay hắn đã may mắn tiếp được Vô Song công tử, thật sự là khổi xanh bốc lên đầu mộ tổ tông, sau này xuất hiện đầu mối là ở trong tầm tay!

Nghe mọi người mồm năm miệng mười nói xong, bắt chuyện liền ở trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ lại quay về bên người Quỳnh Tuyết, cân nhắc bạc nặng trịch trong tay, mở miệng cẩn thận cất kỹ, sau đó nói với hai nữ tử:

“Ta cất thỏi bạc này đi trước, sau này có cơ hội, ta nhất định phải báo đáp Vô Song công tử này ân tặng bạc.”

Giờ phút này thiếu niên cũng không biết, ngày sau hắn và vị Vô Song công tử bèo nước gặp nhau sẽ có gút mắc gì; mà hắn lại càng không thể biết, sau khi bọn họ đi, tiểu nhị phụ trách đón chương quỹ không ngừng răn dạy, nguyên nhân là ông chủ phát hiện, tiểu nhị trái tim thô bạo này lại ở trên bàn khách bày hai bình muối.

Trải qua lần đi ngược này, bắt chuyện, hai nữ nhân kia một đường tìm kiếm, năm sáu ngày sau rốt cuộc đã để cho bọn hắn tìm được trang trại thần bí, Trấn Âm Trang trong miệng người qua đường. Vừa tiến vào trấn, nghe được lập tức cảm giác được vị trí bất đồng của trang trại này.

Cùng với hương đình thôn trại dọc theo đường đi bất đồng, trong trấn âm trang này, đường phố sạch sẽ sạch sẽ, trước cửa nhà đều có hàng rào trúc vờn quanh. Những thứ cỏ cỏ xanh tươi này được cắt cực kỳ trơn bóng, thường thường có năm đóa hoa năm màu tô điểm ở giữa, thật là đẹp. Các cửa hàng buôn bán trên đường cũng đều giữ trật tự ngay ngắn; người đi đường trong phố, từng người toả sáng hào quang, mặc quần áo chỉnh tề, hiển nhiên là cuộc sống rất giàu có.

Tuy hàng hóa tao nhả, nhưng thoát nhìn cũng không có gì khác thường. Chỉ có sau khi thông báo thì hỏi qua người đi lại trên trần mới biết được hoàn cảnh trong trần sạch sẽ như vậy chính là do có quỷ bộc đang tu bổ trong đêm.

Trong ban ngày, những lời nói không thể tưởng tượng nổi này còn có thể tính là nghe được trên đường. Nhưng đến ban đêm, liền làm cho mấy người Ngôn Quỳnh Điện mở rộng tầm mắt:

Trên đường phố đèn đuốc huy hoàng, những người bán hàng rong lui tới đều là nhàn nhả tản mạn hành tẩu ở phía trước; gánh nặng của bọn họ lại tự động đi theo phía sau bọn họ. Trong quán rượu ăn hàng rong cũng không cần tiểu nhị truyền lại, những món trái cây kia, đều ở trên không trung nổi đuôi nhau mà đi, một người tự động bay đến trên bàn khách, không chút sai lầm. Mà lò lửa trong bếp kia cũng tự cháy, không có ai trông coi.

Trên trần đất nghe người giải thích, đủ loại cư dân trong trần đang sai khiến quỷ thần; quỷ vật đáng sợ trong mắt người địa phương khác, nhưng ở đây bị sai khiến làm nô bộc, để chúng nó xuất lực giúp cư dân trên trần trong đêm tối.

Thiếu niên đường chủ ngày xưa luôn tin tưởng “Kính Quỷ thần mà xa vờ”, thấy cảnh này đương nhiên rất lấy làm kỳ, liền hỏi nguyên nhân là vì cư dân trên trần tương đối hiền lành. Thì ra, cư dân trong trần này có năng lực như thế, đều là do tổ tiên bọn họ ban tặng. Trong tộc tổ tiên của bọn họ từng xuất hiện một vị đạo sĩ pháp lực vô cùng lớn., Một ngày vân du tới đây, biết được nơi đây trăm quỷ hoành hành, liền phát đại pháp lực, ở chỗ này lập xuống một tháp, tên là “Trần Âm; tám tháp này mặt đều có khắc linh phù, trần trụ bát phương Âm Ma.

Nghe nói, sau khi toà Trần Âm Thạch tháp này lập xong, nguyên bản vô cùng hung hãn quỷ linh đều trần trụ, cũng không bao giờ lại làm hại địa phương cư dân. Vì vậy vị đạo sĩ này tu kiến xung quanh thạch tháp này, dần dần có quy mô thôn trần hôm nay. Cũng không biết năm đó tổ tiên bọn họ cùng Quỷ Linh lập khế ước gì khế ước, vị này lập tháp đạo sĩ

hậu nhân, liền có thể ở chung quanh linh tháp trong phạm vi mười dặm khu sử quỷ hồn.

Người trên trần tự hào giới thiệu, đánh thức liền dẫn hai cô gái đến bái phỏng tòa linh tháp ở trong trần này. Đến trước tháp xem xét, tòa Trần Âm Tháp này quả nhiên bất phàm, phù văn trên tám bức tường đá linh động như long xà, màu đỏ tươi đẹp như lúc ban đầu, quang hoa diễm lệ tản ra từng đợt hào quang rực rỡ, từ xa nhìn lại, thật sự là hà quang vạn đạo, thuy thái ngàn đạo, như thần cảnh.

Bảo tháp Trần Âm vây quanh khối linh bích này vòng vo mấy vòng, trong lòng Tứ Hải đường chủ đương nhiên vô cùng tán thưởng tiền bối Đạo môn đã lập ra tòa tháp này. Mà sau khi nhìn thấy bảo tháp, tòa tháp lung linh thánh khiết này lại luôn quanh quẩn trong lòng hắn. Vì vậy sáng ngày hôm sau, hắn mở miệng nói, lại mang theo Quỳnh Tuyết đi tới trước tòa tháp để bái lạy - Chỉ là lúc này, đã thấy Linh Lung bảo tháp hoàn toàn không còn khí thuy thạch, hoàn toàn chỉ là một bộ dáng ngoan cường.

Có lẽ cảnh tượng như vậy khác biệt so với đêm qua, bất chuyện không khỏi kéo người đi bên cạnh hỏi là chuyện gì xảy ra. Không ngờ, hỏi như vậy mà lại bị hán tử đi ngang qua trần bên cạnh chế nhạo một phen:

“Vị tiểu huynh đệ này, làm sao lại không biết lý lẽ như vậy? Người xem đại ban ngày, mặt trời nhô cao, dương khí dâng lên, cần gì phải lo lắng những quỷ vật không thể thấy ánh mặt trời kia? Chỉ sau giờ Tý nửa đêm, mới cần Trần Âm Bảo tháp trấn áp những quỷ quái âm tà ti tiện kia, để bọn chúng ngoan ngoãn thay chúng ta làm việc! — người có từng thấy người ban ngày đốt nến đọc sách không? Nếu là đại ban ngày bảo tháp cũng phải phát sáng, chẳng phải là uổng phí pháp lực!”

Hán tử nói lời này, mặc dù vênh váo tự đắc, thần sắc ngạo nghễ giống như những người trong trần khác, nhưng khi tĩnh lại suy nghĩ một chút, phát giác chính xác cũng là đạo lý này, liền nghiêm mặt, ngượng ngùng cười cảm ơn.

Chỉ là, ngay lúc hán tử này định rời đi, người mở miệng cũng đang muốn kéo Quỳnh Tuyết đi dạo nơi khác, thiên tượng trên

đỉnh đầu này, đột nhiên xảy ra biến hóa:

Chỉ trong nháy mắt, chỉ cảm thấy tựa hồ có vật gì đó lướt qua mi mắt, sau đó liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên ảm đạm, bầu trời vừa rồi còn trời trong xanh, chỉ một thoáng đã mây đen giăng kín. Trong nháy mắt, mây mù dày đặc đã che kín bầu trời kín không kẽ hở. Mà những mây đen che khuất bầu trời này, còn đang không ngừng sôi trào chuyển động, tựa hồ đang muốn từ trên không hạ xuống, che kín toàn bộ nhân gian âm u quỷ quyết.

Trong lúc nhất thời, thiếu niên đứng trước bảo tháp chỉ cảm thấy như rơi xuống vực sâu đen kịt, đêm tối vô biên như chớp mắt ập tới trước mặt, rốt cuộc không nhìn thấy hán tử trấn dân gần trong gang tấc. Trong bóng tối đen kịt, chỉ có thể dựa vào cảm giác dựa vào mình, cảm nhận được hai người Tuyết Nghi Quỳnh.

Trước loại thiên tượng quỷ dị này, ai nấy đều rất sợ hãi. Hắn nắm chặt tay nhị nữ, ngẩng đầu quan sát mây đen dày đặc, khí đen dày đặc, nổi nghi hoặc trong lòng Thanh đường chủ cũng sôi trào như mây đen trên đỉnh đầu -

Mây trận đen kịt dữ tợn như vậy thật sự chỉ là điềm báo bão táp đến vào ngày hè?

Ngẩng đầu muốn hỏi thiên công, nhưng chỉ thấy mây đen như mực, trong đó có tiếng rít ồ ồ như quỷ khóc, chấn động tâm hồn.

Chương thứ sáu mây khói mờ ảo, có trăm quỷ dạ hành.

“Không tốt!”

Dù sao lịch luyện cũng coi như khá lớn, đôi mắt dị tượng mây đen áp đỉnh, mới sững sốt, bắt chuyện lập tức cảm giác được sự khác thường trong đó. Mây đen phun trào, âm vụ phun trào, lại thêm một trận gió rít như quỷ, như thế tuyệt không phải thiên triệu trước khi bão táp tới.

“Trần Âm trang... Chẳng lẽ là ác quỷ phản phệ?!”

Trong lòng mới vừa suy nghĩ, chợt nghe trong phòng ốc đường phố xa xa truyền đến từng đợt tiếng kêu thê thảm; mới vừa nhìn lại chỗ tiếng kêu truyền đến, cũng đã thấy trong màu tối đen như mực sáng lên vô số bó đuốc, sau đó liền tiếng người sôi trào, hình như có vô số người đang chạy tới chính mình bên này.

Đến lúc này, đã không cần suy đoán, đã biết nhất định có đại sự phát sinh. Sững sốt một lát, tinh ngôn vốn khác với ánh mắt nhạy cảm của người thường, đã thích ứng với bóng tối chung quanh, hơi quay mặt, liền thấy hán tử lúc trước đối đáp, đang ở phía trước bên trái mình hốt hoảng đảo quanh, giống như con ruồi không đầu. Tĩnh lại, lập tức bước lên trước một bước, một tay giữ chặt hán, vội vàng hỏi:

“Vị đại thúc này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mà vị trung niên hán tử này sau khi bị đánh thức liền bị hù dọa nhảy dựng. Vừa muốn kêu lên sợ hãi, lại nghe được tiếng hỏi, mới biết là thiếu niên vừa nói chuyện. Hơi ổn định tâm thần, hán mới nói năng lộn xộn:

“Sắp xảy ra chuyện lớn rồi... sắp xảy ra chuyện lớn!”

“Chuyện lớn gì?”

Nghe hán nói như vậy, bắt chuyện vội vàng truy vấn. Lúc này, Quỳnh Quỳnh đã sáng ra đôi Chu Tước nhận, bay múa tả hữu; lúc hồng quang nhấp nháy, tựa như hai cái đèn lồng màu đỏ.

Bị ánh sáng đỏ Ân này chiếu, trang dân kinh hoàng kia cũng trấn định rất nhiều, thoáng bình tâm tĩnh khí trả lời. Chỉ có điều, xem ra hần cũng không biết nội tình thế nào, chỉ nói cho mấy vị thiếu niên nam nữ nơi khác biết mà thôi., Gần nửa tháng qua tộc trưởng bọn họ thông báo từng nhà, nói là nếu như mấy ngày nay nhìn thấy dị tượng phát sinh, mọi người nhất định không được kinh hoảng, muốn mang theo già trẻ trong nhà trật tự ngay ngắn hướng trong trấn âm bảo tháp hội tụ, định bảo vệ bình an vô sự.

Mới nghe hần nói xong, bắt chuyện liền nhìn thấy cư dân trên trang trại, từng đám người khẽ giật mình hội tụ đến trước Trấn Âm Tháp bọn hần đang đứng. Bảo Tháp quảng trường vốn u tĩnh, trong nháy mắt đã chật ních người.

Mặc dù được trưởng lão trong tộc tận lực duy trì, những trấn dân tới tị nạn này chung quanh bảo tháp, đều không nói lung tung chuyện, nhưng nghe rõ ràng, chung quanh khắp nơi đều ồn ào bước chân, hiển thị trong lòng mọi người cũng không bình tĩnh. Thấy cảnh tượng này, trong lòng tĩnh nghĩ thầm:

“Cũng khó trách như vậy. Một hai ngày du ngoạn, nhìn ra được, người trong trấn này mỗi người đều sống an nhàn sung sướng, đều cho rằng mình là di trạch của Đạo môn, hậu duệ thần minh, dịch quỷ khu hồn, coi quỷ linh làm nô dịch. Hiện tại đột nhiên gặp chuyện quỷ dị như vậy, cũng khó tránh khỏi kinh hoàng thất thố.”

“Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không ngờ lại khiến cho mọi người trong trấn đều kinh hoảng như vậy.”

Trong lòng đang hoài nghi, chợt nghe thấy trên đường phố đang dần yên tĩnh, đột nhiên lại vang lên từng tiếng kêu thê lương. Bị tiếng kêu thê thảm vô cùng này làm cho giật mình, khi nghe được, trong lòng lập tức rung mình, vội vàng từ phía trên đám người nhìn lại, nhìn thấy giữa đường phố rộng rãi., Không ít nam nữ già trẻ không kịp chạy trốn, đột nhiên bị quăng lên không trung, lại giống như rơm rạ không ngừng quay cuồng trên không trung, một lát sau liền cao thấp không đều ngã xuống con đường đá xanh, hoặc cụt tay, hoặc gãy chân, hoặc gãy chân., Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên!

Mà trong mảnh đường phố này, có một bóng ma như có như không, lúc hợp lúc đóng, liên tiếp từng phiến, theo từng trận quỷ khóc người gào, đảo mắt đã biến Thanh Minh Hi thành địa ngục Tu La âm u.

Mượn ánh lửa bập bùng khắp nơi, bắt chuyện nhìn rất rõ ràng. Trong đám loạn này, có một vị hán tử trắng niên thân hình khô ngô, không biết vì sao lại kiệt lực leo lên một hàng rào dân cư, sau đó nhảy đến trên sống lưng căn phòng., Còn chưa kịp dừng lại, đột nhiên đầu hướng mái hiên phía dưới, nặng nề ngã xuống đất; xem phương pháp ngã kia, mắt thấy là không sống nổi nữa. Thấy thảm sự như vậy, tỉnh lại trong lòng tiếc nuối, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh bị mê đạo sĩ trong cánh đồng bát ngát giải cứu ngày trước, nhất thời trong lòng tựa như gương sáng:

“Hóa ra là người ác quỷ!”

“Xem ra, tình huống thảm thiết ngày hôm nay, chính là quỷ vật bị nô dịch ngày xưa triển khai trả thù dân trần.”

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, mới muốn hành động, lại nghe được bên ngoài đám người truyền đến trận trận tiếng kêu ghen ngào:

“Ta nói này Trang chủ đại nhân! Ngài bỏ qua cho chúng ta đi!”

“Các người vốn chỉ nói, mời mấy đạo sĩ đến làm chút pháp sự siêu độ, ai ngờ chúng ta liều mạng với ác quỷ – không sợ các vị chê cười, pháp lực chúng ta thấp kém, thật sự không đấu lại lũ quỷ quái hung mãnh này...”

Nghe lời này, đoán rằng trưởng lão Trang Quốc đã từng gặp qua một ít manh mối không ổn, liền buộc tội Quỷ đạo sĩ để phòng ngừa bất trắc. Có điều, một là vì sợ để lộ ra ngoài nhân tâm pháp phòng, hai là sợ dọa chạy những đạo nhân này, liền không nói rõ ràng. Chỉ là làm như vậy thì việc ẩn giấu lại xảy ra sai lầm. Rất rõ ràng, những thuật sĩ đưa tới này phần lớn đều là hạng người chỉ biết ăn cơm, vừa thấy tình thế không ổn liền muốn bôi dầu cho lòng bàn chân lăn qua một bên.

Nhìn thấy những Đạo gia được bỏ ra số tiền lớn thuê lại muốn lâm trận chạy trốn, thủ lĩnh trong Trấn Âm trang trại đương

nhiên giận dữ, vì vậy mở miệng liền nghe được một thanh âm già nua uy nghiêm quát:

“Đốt! Đám đạo gia các ngươi không ngại ngừng chút nào, lúc bắt đầu thì ai nấy đều hoa rơi như mưa, pháp lực vô biên; sao bây giờ lại chẳng hữu dụng hơn lão già ta? —— người đâu, đưa mấy vị đạo gia này cho ta xem, không ai được phép đi cả!”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy liên tiếp tiếng kêu đau, vốn là có thanh niên trai tráng tiến lên, đem những thuật sĩ này vây quanh không cho phép trốn. Ngay sau đó, tỉnh lại liền thấy lão giả tóc trắng xóa vừa mới nói chuyện kia, quay người hướng về phía đám người phía sau rồi loạn vung tay lên lớn tiếng nói:

“Các vị phụ lão hương thân không nên kinh hoảng. Chúng ta hiện tại đang ở dưới sự che chở của Trấn Âm Bảo Tháp, âm tà quỷ vật không dám tiến lên. Gia chủ các hộ thỉnh xem trọng con cái nhà mình, không nên để cho bọn họ chạy loạn!”

Vừa nói như vậy, đám người vốn rối loạn bất an, lập tức lại khôi phục vài phần bình tĩnh. Quả nhiên, liền cùng tộc trưởng này theo như lời nói, một trận quỷ khí âm trầm kia, bức tới trước đám người quanh bảo tháp không xa., Rốt cuộc dừng lại không tiến lên, tựa hồ trấn âm linh tháp uy lực rất mạnh, những ác vật sợ đầu sợ đuôi, không dám tiến lên. Trong lúc nhất thời, cái thôn trấn rách nát la hét âm ỉ hỗn loạn này, lại khôi phục vài phần an tĩnh khó có được; trong lúc tỉnh lại, chỉ nghe được những người bị thương xung quanh rên rỉ không ngừng.

Trải qua việc này, vị thiếu niên Đường chủ Thượng Thanh Cung đã chen chúc đến trước đám người, cùng vị trang chủ tóc trắng xóa diện mạo đầy nếp nhăn kia thì lễ, nói rõ lai lịch, nguyện ý đánh lui quỷ vật, bảo toàn trấn nhỏ xuất ra một phần lực. Chỉ có điều., Mặc dù lời nói là đệ tử thượng thanh, nhưng lúc này mới nói mặc một thân áo xanh liền mặc, hơn nữa bộ dáng một thiếu niên không trải qua chuyện gì, ngược lại làm cho Trấn Âm lão trang chủ nửa tin nửa ngờ. Dù sao, việc buộc tội quỷ vật này cũng không phải trò đùa, nếu đạo hạnh không

đủ, vậy ngược lại sẽ bị hại ngược. Nếu vì thiếu niên khí thể mạnh mẽ ra mặt, ngược lại sẽ hại đến tính mạng sau.

Chẳng qua phần lo lắng này cũng chỉ trôi qua trong giây lát, tộc trưởng dù sao cũng là cao đức thiêu, kiến thức rộng rãi. Nhìn kỹ lại thì lập tức cảm thấy thiếu niên này không phải người có tiếng nói lớn. Mà giờ phút này, tuy mấy vị đạo gia bị giam giữ bên cạnh, tuy mỗi người đều có tiên phong đạo cốt, có vẻ bất phàm, nhưng hiển nhiên cũng không phải chuyện to tát, không bằng để thiếu niên này viện thủ, tốt xấu gì cũng xem như... “Tử mã làm ngựa sống”!

Chỉ là, vừa rồi khi hắn đáp ứng lời thỉnh cầu của thiếu niên, hai cô gái được dẫn đứng lẫn trong đám người, cũng đồng loạt lui về phía trước. Nhìn hai cô bé xinh đẹp này, đặc biệt là nhìn thấy nữ đồng trẻ trung non nớt trong đó, ở đó ồn ào ” Giúp ca ca” bắt quỷ phục ma”, vị lão trang chủ này lại nhin không được bắt đầu hồi hận:

“Thôi, quả nhiên chỉ là tiểu nữ không rành thế sự ra ngoài lẫn lộn!”

Lão giả trong lòng ai thán, vung tay lên, tức thì lại có mấy thanh niên tráng hán chạy tới, che chở trước mấy vị thiếu niên nhiệt tình nơi ngoại hương.

Thấy vậy, bắt chuyện một lúc cũng không kịp giải thích, chỉ tập trung chú mục phía trước quan sát. Lúc này, hắn đã âm thầm vận Húc Diệu Hoa Quyết, toàn thân che kín một tầng màng ánh sáng gần như trong suốt; hơi chớp động quang điểm vô sắc., Lặng lẽ kéo dài ra bên ngoài, trong lúc bất tri bất giác đã hình thành một tấm quang thuẫn hình cung trước đám người. Trải qua hai ba tháng tu luyện không ngừng nghỉ này, mượn lực lượng bản nguyên vô thượng tên gọi Thái Hoa kia, tám “Đại Quang Minh Thuần” Đường chủ Tứ Hải bất tri bất giác đã tiếp cận cảnh giới “Đại Hóa Vô Hình” mà Đạo gia tôn sùng.

Vì thế, vốn là bức đến quỷ khí lo lắng nóng lòng muốn thử, lập tức lại lui về phía sau, thấy tình cảnh này, trấn dân bên ngoài đám người nhất thời hoan hô một trận, lão tộc trưởng cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm:

“May mắn! Quả nhiên bảo tháp này uy lực vô cùng, cho dù ban ngày cũng có thể trấn lui quỷ vật!”

Niêm vuốt cảm kích công đức trên tổ tiên, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nhìn thấy trên bầu trời vẫn là mây bay loạn, mây trập đông nghịt, càng phát ra trầm thấp, giống như sau một khắc muốn ép đến đỉnh đầu.

Mà khi mọi người cảm thấy may mắn, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên, lại nghe được điểm cuối ánh lửa ở phía trước chiếu không đến, trong bóng tối sâu thẳm kia đột nhiên vang lên một hồi tiếng tiêu kêu yếu ớt, nước nổ nghẹn ngào, thể lương bị thiết, nổi bật với Quỷ Khiếu Phong hào trên đám mây, nhìn vô cùng dọa người!

Ngay trong trận tiêu ca như quỷ khóc này, trước mặt mọi người vốn chỉ là một đám khói đen mông lung, nhưng dần dần lại hiện lộ hình dáng của mình; trong bóng tối cảm được chấp chờn, đột nhiên có trăm ngàn bóng ma lay động, trong lúc nhất thời ma ảnh lẫn tẩn, quần ma loạn vũ!

Mà ngay lúc này, đám người bị hình dạng quỷ dị đó dọa cho ngây người, giống như đã quên mất tiêu âm kia; nhưng tiếng tiêu kêu ô ô, có ma lực phá phách tan hồn phách, âm thầm xâm nhập, trong đám người đảo mắt khắp nơi vang lên tiếng “keng keng” ngã xuống đất.

Chỉ chốc lát sau, nguyên bản đám người tị nạn đông đúc, đã lộ ra thưa thớt; chỉ có số ít nam nữ hậu sinh khí huyết sung túc vẫn có thể đứng ở xa, bắt quá đã là hạc giữa bầy gà.

Lúc này, vị lão tộc trưởng đứng đầu mọi người cũng bị tiêu âm mê hoặc ngã xuống đất, tuy rằng tinh thần vẫn thanh minh, nhưng cả người vô lực, trơ mắt nhìn xem lại có không ít con dân không kịp trốn tránh., Bị Quỷ Linh từng cái hố bí ẩn của mình đuổi ra, chạy như bay trên đường cái, mà những Quỷ Linh ngày thường bị Trang chúng nô dịch, đem những người này áp chế, không phân biệt nam nữ lão ấu, chỉ như một cỗ xe gió bay lượn trên không trung. Thoạt nhìn những trần dân xui xẻo này, đã thành Quỷ Linh hí kịch để trút giận.

Vừa rồi tạm không có xung đột, đánh thức thì án binh bất động, nhưng bây giờ nghe tiếng tiêu vang lên, tình thế đột nhiên chuyển, lại có người chịu khổ, hắn cũng không kiềm chế nổi nữa, lập tức cầm kiếm trong tay, muốn tới tay xung đột. Chỉ là thân hình mới lóe lên, lại nghe thấy tiếng tiêu như quỷ khóc đột nhiên dừng lại giữa không trung, sau đó liền thấy một người, từ trong bóng tối xa xa xa từ từ tới, đợi tới gần lại hơi chấp tay, kêu lên:

“Tiêu hữu từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Tiểu lão nhân Tắc Hạ Tế Tửu Bành Mông, đặc biệt tới vấn an tiêu hữu!”

Khi tỉnh lại, lão giả gầy gò nghe thấy chiêu thức cầm tiêu này, chính là lão nhân suốt đêm cãi vã với mình. Còn chưa trả lời, đã thấy trên khuôn mặt vốn tiền đạm bạc của lão giả quỷ linh này, trong nháy mắt chuyển thành nóng bỏng, quay mặt nhìn trận quần quỷ phía sau chỉ điểm một phen, sau đó liền khẩn cấp nói:

“Tiêu hữu có nhìn rõ không? Những thứ này đều là quỷ vật —— đêm đó tranh luận hai chúng ta, lại vẫn là ta thắng! “

Dứt lời, vị Tắc Hạ Tế Tửu tự xưng là người đầu tiên của Tàn Tề Quốc này nở nụ cười đắc ý.

Thấy đám quỷ đầu này, lại toát ra tâm tính trẻ con như vậy, nghe vậy có chút dở khóc dở cười; giờ phút này hắn cũng không có lòng tranh thắng, theo lễ nghi chấp tay hoàn lễ, hắn liền kháng thanh đáp:

“Bàng lão tiên bối không cần lo lắng, quỷ tranh sớm thắng từ sớm, nhưng hôm nay thắng nhãi này lại có chuyện thỉnh giáo của ngài, vì sao ngài lại dẫn đám quỷ này tới đây gây họa cho dân trần vô tội?”

Bành Mông nghe y nói vậy, nhưng không tức giận, chỉ cười ha ha một tiếng, sau đó vuốt râu nghiêm nghị nói:

“Vô tội? Xem ra tiêu hữu còn không biết nội tình. Những ngu dân Trần Âm Trang này ỷ vào tổ tiên là Âm Trạch, mấy đời không có lý do ức hiếp Quỷ tộc chúng ta, hành hạ Quỷ Nam hậu bối làm nô, xua đuổi hậu bối Quỷ Nữ chúng ta làm nô

bộc, tùy ý cử động, coi là tiện tộc, từ lâu đã dẫn tới Thiên oán quỷ giận. Hôm nay chúng ta đến, chính là thuận theo thiên đạo, lấy đi đám người tham lam vô tri đó trả nợ!”

Nghe hắn nói vậy, tỉnh ngộ lại suy nghĩ về những điều mà hai ngày qua nhìn thấy, liền biết lời của hắn không giả dối, đúng là nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào. Vừa nghĩ lại, đang định nói ra sự khác biệt của người, oan gia giải giải đạo lý, lại không đề phòng bị Bành lão giành lấy câu chuyện:

“Quý khác đường? Lý do này đương nhiên không sai. Quý Cư U Minh chỉ địa, người ở nơi thanh minh, phân biệt rõ ràng, đây là thiên lý. Chỉ là một khi đã như vậy, vì sao những dân Trấn Âm Trang này lại tới nô dịch tộc nhân U Minh chúng ta?”

Bây giờ vị Tắc Hạ Tế Ti này tính tình thẳng thắn, lần trước bị thiếu niên biện luận đầu óc choáng váng, trong lòng lo lắng; vốn tưởng rằng báo thù vô vọng, từ nay về sau không khỏi ôm hận cả ngày, ai ngờ trời cao lại mở mắt, lần này trùng hợp lại để hắn đụng phải, vừa vặn lấy lại thể diện. Thế cho nên vị Đường chủ Thượng thiếu niên này mới nói ra một câu, liền đã bị hắn đoạt mất.

Nghe hắn nói ngữ khí sắc bén, mơ hồ, cũng không biết trả lời như thế nào. Lại nghe Bành lão Tế Ti tiếp tục nói:

“Lần này Tây Sơn quý tộc chúng ta dốc sức xuất ra, chỉ vì ba chuyện: Một là, đối với vô tri trang dân hơi khiển trách; thứ hai, hủy đầu sỏ gây tội Trấn Âm Tháp; thứ ba, thủ lĩnh trong trang, phải sửa lại tên “Trấn Âm” mạo phạm tộc ta!”

Lời nói chém đinh chặt sắt vừa dứt, Bành Mông đã quăng tử trúc tiêu trong tay lên không trung, sau đó trong bảy lỗ tiêu liền phun ra bảy đạo u quang đen tím, hướng đến tòa Trấn Âm Tháp sau lưng bay đi như một tấm lụa. Hành động này thay đổi, còn chưa kịp phản ứng thì đợi quay đầu lại đã thấy vẫn còn chưa kịp., Nhưng lại phát hiện bảy luồng sáng tím, giống như bảy sợi dây thừng, quấn lấy ngọn tháp đá kia, sau đó chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng, tám lưới ánh sáng tím đen này lại có thể ầm ầm xoắn nát cổ vật mấy trăm năm qua!

Trong lúc nhất thời, mảnh vỡ thạch tháp bay tứ phía, lại đập bị thương không ít cư dân tị nạn. Chỉ là, so với thạch tháp tổn hại đối với tâm thần của những người dân Trấn Âm trang này, những vết thương bên ngoài này đã không là gì cả.

Nhìn thấy cột đá linh tháp bị hủy, tất cả mọi người ở đây lập tức trợn mắt há hốc mồm, như đám tang kiểm tra. Thấy bảo tháp đêm qua còn có ngàn sợi thụy thái tựa như vậy bị phá hủy dễ dàng, mở miệng cũng rất là kinh ngạc. Nhìn thấy thần sắc của hắn, lão giả hủy tháp kia lại không sợ hãi mà giải thích với hắn:

“Tiêu hữu không cần kinh ngạc. Kỳ thật lão hủ sớm đã hỏi qua, cái tháp đá đáng giận này, mỗi ngày sau giờ mới có hiệu lực: Cũng không trách người lập tháp ngu xuẩn; ai có thể khiến chúng ta chờ đến cơ duyên, ban ngày liền có thể xuất động?”

Nghe hắn nói vậy, Quỷ Linh trong bóng tối sau lưng lập tức phát ra tiếng gào thét càn rỡ, lại một lúc bầy quỷ loạn vũ; hiện tại những thứ quỷ quái âm mị này, giống như rốt cuộc cũng không sợ hãi, lại ném những trang dân đã bị thương ngã xuống., Tùy ý chơi đùa. Cũng có không ít kẻ có quỷ lực cao cường trốn xuống đất, lướt qua màn chắn Đường chủ Thượng Thanh đường bày ra, sau đó lại từ lòng đất bốn phía chui ra, kéo dân tị nạn chung quanh bảo tháp lên, chớp mắt lướt đi nơi khác tìm sát hại.

Thấy tình thế đã thối nát đến đây, hắn bắt đầu giật mình, cũng không nói thêm gì nữa; đột nhiên, Bành lão Tế Tửu chỉ cảm thấy trước mắt có một trận quang diễm chớp động, sau đó liền nhìn thấy vị thiếu niên đối diện tỏ ra tri kỷ, toàn thân bốc lên hoàng quang diễm, giống như thái dương kim diễm đang chiếu rọi mấy vòng võ quang quanh người.

Nhất thời, thiếu niên này gần như Quỷ linh, không ít Quỷ linh đều trốn tránh không kịp, lập tức hồn phi phách tán. Thấy mình tự cho mình là “Kim diễm thần lao trấn hồn quang” có hiệu quả, nguyên bản trong lòng còn có chút lo sợ thiếu niên lập tức tăng nhiều lòng tin, hét lớn một tiếng, tung người nhảy

lên, phóng tới quỹ ảnh tối tăm dày đặc nhất. Chỉ một thoáng, đám Quỷ linh cảm thấy nguy cơ lập tức chạy trốn khắp nơi.

Thấy cảnh này, Bành Mông dẫn đầu không nhanh không chậm nói:

“Tiểu huynh đệ không nên nóng vội như vậy... Cũng tốt, một buổi nói chuyện lịch sự, lão hủ không biết lấy gì báo đáp, vậy hôm nay tiểu hữu đến nơi nào chúng ta đều phải nhượng bộ lui binh!”

Lời còn chưa dứt, liền thấy hắc vụng Tử Trúc Tiêu lên, lập tức quang hoa màu tím đen liền xuất hiện, cực lực hướng tới vòng quang diễm chớp động quanh người tĩnh lại. Ai ngờ, lão quỷ tu luyện gần ngàn năm cực lực thi triển ra U Minh quang chướng như vậy, lại không có hiệu quả như trong tưởng tượng! Giờ phút này thiếu niên tựa như thần nhân mặc kim giáp!, Quang đoàn chói lọi vừa xuất hiện trên người hắc vụng liền trở nên kinh tâm động phách, dễ dàng phá phách. Những Quỷ linh bị nghi hoặc và rối loạn đều trốn tránh không kịp, trong nháy mắt liền bị mai một, giống như tuyết rơi bên trong nước sôi.

Hơn nữa vừa tĩnh lại, thấy nhiều quỷ vật đang phi nước đại kia không biết rút lui, vẫn không ngừng chạy trốn, không phân biệt nam nữ già trẻ lút đi theo mình, tựa hồ không sợ hãi chút nào sẽ bị quang diễm của mình đánh cho tan thành mây khói. Thấy tình hình này, thiếu niên cũng biết nhiều năm nay, người này thù hận đã kết thành cực sâu. Trong lòng hơi suy nghĩ, lúc tĩnh lại thì đồng thời đẩy nhanh thân hình, nói với đám quỷ thủ lĩnh kia:

“Bành lão tể tửu, nếu nhớ tới đạo lý đệ xuất thân từ Tác Hạ học cung, vì sao lại không biết “Tìm chốn khoan dung mà độ lượng”?”

Nghe thấy tiếng cầu khẩn của thiếu niên Thanh Việt, vị lão nhân Bành Mông lúc trước từng du học trước, lại cười khổ một tiếng:

Đương nhiên là biết đạo lý này, nhưng kỳ thật bản thân chẳng qua cũng chỉ vì quỷ lực cao cường, lại rất có trí tuệ mới bị bày quỷ thúc đẩy làm thủ lĩnh báo thù lần này. Mà sau mấy trăm

năm nô dịch nô dịch, thù hằn của con người quá sâu đậm, những quỷ chúng ngày xưa bị ức hiếp tàn nhẫn, sao lại nghe lời khuyên bảo của mình: Nếu như nói khác cũng được, phải khiến cho những oán linh bướng bỉnh không thuần phục kia phải cam tâm tình nguyện, thì cho dù mình mở miệng, đó cũng là tuyệt đối không được!

Xem ra, bây giờ cũng không thể làm gì khác hơn là ra tay ngăn trở, giảm thiểu tổn thương mai một Quý tộc của mình. Bành Mông nghĩ đến đây, đang muốn dựng nên Tử Trúc Tiêu, hướng vị thiếu niên giống như giao long ra biển, phiêu hốt rời đi, nhưng không phòng bị hai luồng hỏa quang hùng hực đánh tới!

Bỗng nhiên cảm nhận được chí viêm lực phản phát có thể thiêu diệt hết thầy này, Bành lão Tể Tửu giật mình kinh hãi không thể coi thường!

“Đây là cao nhân phương nào đánh tới?!”

Đến khi Bành Mông sử dụng hết tu vi toàn thân, cố gắng tránh xa năm sáu trượng mới tập trung lại được thì thấy một bé gái nhỏ tuổi chưa bằng Chử Bằng đang múa may hai lưỡi đao sáng loáng chạy tới chỗ mình!

Bành lão chỉ là một tiểu nha đầu, nhất thời bình tĩnh lại, dùng định hồn bảo tiêu của mình bắn ra linh quang, cố gắng chống đỡ lưỡi đao phun lửa của tiểu nữ oa. Bành lão liền không vui nói:

“Đây là tiểu nha đầu nhà ai? Cũng không biết tôn kính trẻ con!”

Thấy hấn mất hứng, Tiểu Quỳnh Thu buồn bực xung phong đến lập tức dừng bước, có chút ngượng ngừng nói:

“Xin lỗi lão gia gia! Quỳnh Huyền cũng không nên như vậy.”

Bành lão nghe vậy, trong lòng lập tức thả lỏng, phải hòa nhã lừa gạt mới được, không ngờ lại nghe cô bé kia vô cùng chăm chú nói tiếp:

“... Chỉ là, ca ca muốn ta tới ngăn trở ngươi, Quỳnh Thổ cũng chỉ có thể đến đánh qua - ngươi biết mà, Quỳnh Thiên luôn

luôn rất ngoan, rất nghe lời ca ca mà!”

Bành Mông vừa dứt lời, Bành Mông liền thấy tiểu nha đầu vốn đã dừng bước kia vậy mà nhảy nhót liên hồi, múa hai lưỡi liềm chém về phía mình trước mặt. Thấy vậy, Bành lão Tể Ti thầm nói một tiếng xúi quẩy, đành phải ra sức ngăn cản thể công hung ác của nữ oa, trong lòng oán giận nói:

“Nữ oa nhi đang yên đang lành, học cái gì mà không tốt? Lại phải học cái gì nghe lời đây!”

Tạm thời không đề cập tới việc hấn ảo não trong lòng. Kể từ đó, vị quý hồn cường giả tại đây, liền không biết từ đâu lòi ra vị tiểu nữ oa nhi này ngăn trở, chi trái hờ phải, rốt cuộc không thể ra tay. Mà vị thiếu niên như thần linh mặc kim giáp kia, còn đang tả xung hữu đột bên cạnh hấn; Lại đột nhiên một vị nữ tử bạch thường khuôn mặt u lãnh bay ra, trong tay cầm một cây trát trượng ánh vàng rực rỡ, dùng một loại tư thái vô cùng ưu nhã, hướng không nhìn xung quanh đánh ra vô số đóa hoa rực rỡ. Mà những đóa hoa đầy trời đóa hoa, lục khí ùn ùn, bích ảnh tầng tầng lớp lớp., Giống như ẩn chứa sinh cơ vô tận, nếu có quý vật bị đụng phải, nhất thời sẽ như người bị liệt hỏa thiêu đốt, rú thảm một tiếng, nhao nhao diệt, bỏ chạy không ngừng.

Vì vậy người quý vật nguyên bản một bên tranh đấu, dần dần bị ba vị tiểu nam nữ tùy tiện đi ngang qua này áp tải; mà trước sau xoay chuyển càn khôn, cũng chỉ là một lát công phu. Chỉ là, tuy thời gian thực tế rất ngắn, nhưng đối với Trấn Âm trang dân nằm rạp trên mặt đất, còn có quý linh bị truy đuổi lên trời xuống đất không ngừng nhảy xuống, công phu trước sau thực sự quá dài đằng đẳng.

Lúc này, ánh mắt tất cả mọi người trong Trấn Âm trang đều bám theo ba thân ảnh sáng rực kia, hồn nhiên quên đau đớn trên người mình. Lúc này, ba thiếu niên nam nữ du tẩu ở giữa Quang Âm, ở trong mắt bọn họ giống như ba vị thần tiên cứu khổ cứu nạn., Những người được thiên phượng phái tới cứu vớt những người chìm vào quỷ trường. Mọi người ở đây, vô luận là con mắt hay vẫn không thấy vật gì, trong lòng tất cả đều cùng nhau cầu khẩn, hy vọng các vị đi qua đường chư vị

thần tiên, còn có tổ tiên nhà mình trấn âm công, có thể hiện linh phù trở thành mấy người này, để bọn họ sớm chết yêu khí!

Cũng không biết có phải là bọn họ cầu nguyện hiển linh hay không, không bao lâu sau, theo lời giải thích và thích đối với quỷ ảnh Âm Phục Mộc truy đuổi mau lẹ, quỷ vật có can đảm làm người khó coi càng ngày càng ít. Cũng không lâu lắm, tất cả quỷ hồn một lòng báo oán kia, cũng không dám tiến biệt thiếu niên sắc bén, chỉ có thể chạy tán loạn khắp nơi.

Tựa hồ, đám người Tứ Hải đường tiện tay gặp được tràng người quỷ tranh đấu này, dưới sự dẫn dắt của Đường chủ sẽ lập tức kết thúc. Có lẽ sau một khắc, tất cả yêu mị luyện ngục bao phủ nhân gian này đều lo lắng., Khói bếp sắp bị cuồng phong thổi qua nhanh chóng biến mất. Mà vị tiên bối kia một mực cố gắng ứng phó Quỷ Linh, dần dần cũng không ngăn nổi hai luồng ánh lửa bức người kia. Cảm giác xu thế suy tàn không thể vãn hồi của mình, Bành Tế Tửu đau xót trong lòng. Lúc này trong lòng hắn thầm thở dài:

“Chẳng lẽ đây là ý trời?”

“Ài, nhìn tình thế trước mắt, nếu nó chỉ đề ý đến ước định lúc trước, còn không chịu ra tay giúp đỡ Hàng Quý, chỉ sợ ngày Tây Sơn Quý tộc chúng ta diệt đã ngay trước mắt rồi!”

Cũng khó trách hắn nản lòng thoái chí; Quý tộc ở trên mặt đất trấn âm, một mực bị người sai khiến ức hiếp, không thể lật người; thật vất vả mới có được cơ duyên, chuẩn bị được vạn vô nhất thất, ai ngờ đã tới trước mắt, lại bị mấy thiếu niên tìm kiếm vui vẻ thắng lợi quấy phá —— thôi, xem ra chuyện hôm nay không thể làm, hay là đi trước bỏ chạy, Từ Đồ tính kế sau mới là thượng sách!

Ngay lúc Bành lão tế tửu đang chuyển hướng muốn chạy trốn thì vị Đường chủ Thượng Thanh thấy Bất Bình rút kiếm tương trợ kia trong lòng cũng thầm kêu may mắn không thôi:

“Hử then! Tựa hồ những quỷ ma này cũng không quá mạnh, ta cũng có thể ứng phó. Bất quá nghĩ lại hôm nay chúng làm bừa, cũng là có nguyên nhân; hiện tại những con quỷ linh này cũng nổi giận, ta liền đem chúng nó xua lui, còn chưa tính.”

Trong lòng chuyển ý, thiếu niên tâm tính rộng rãi, liền thúc dục quang mang Húc Diệu Hoa Quyết trên người càng thêm loè, chỉ hướng giữa những quỷ ảnh kia đột kích, ý đồ để cho chúng nó biết khó mà lui. Như vậy, xác thực cũng có chút thành quả; quỷ linh vốn chấp niệm rất sâu, trước mặt quang điểm điểm vô Chử, cũng dần dần sợ hãi, không ít đã bắt đầu chui xuống đất bỏ chạy.

Dần dần, trận tinh ngôn này bọn họ không hiểu vì sao gặp phải người quỷ dây dưa, tựa hồ sẽ kết thúc như vậy. Chỉ là, những người trong lòng may mắn này không chú ý, ngay tại đỉnh đầu bọn họ, phiến che khuất bầu trời, không để cho một tia ánh mặt trời chiếu xuống một đám mây đen, nhưng vẫn không có một phân nào tiêu mất.

Mây đen bốc lên cuộn cuộn, biến ảo thành hình dạng quỷ dị khó lường, liền giống như có trăm ngàn cái miệng lớn dính máu dữ tợn mở ra, không ngừng nuốt vào, muốn nuốt sạch sinh linh trên mặt đất.

Thế là, ngay lúc mở miệng nhin không được lại phê diệt một nhân mạng oán linh bị hủy, đột nhiên, mây đen trên đỉnh đầu như đột nhiên sôi trào, một đạo điện quang vắt ngang tầng mây, bỗng nhiên xẹt qua, sau đó một đạo bão táp mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, như Thái Sơn áp đỉnh hướng mảnh đất hỗn độn phía dưới bổ tới.

Trong nháy mắt, rất nhiều thương nhân nằm dưới đất chỉ kịp nghe thấy một tiếng “keng”, toàn bộ thân hình đột nhiên văng lên, sau đó lại nặng nề ngã xuống; còn hơn mười gian phòng đá, bị đao sắc bén như đao, mấy trượng nặng như núi bỗng vươn ra quét qua, lập tức bảy lẻ tám phần như những hộp gỗ!

Luồng gió lốc này dường như mang theo uy thế của thiên địa cuồng bạo, nếu nhìn kỹ lại, lại phảng phất như đang quay đầu bỏ về phía thiếu niên kim điểm đang không ngừng chạy tới bất ngờ kia! Chẳng qua, ngay tại thời điểm điên cuồng kéo dài sắp đến gần thân thể, thiếu niên suy nghĩ sâu sắc lập tức ngự khí né tránh. Mà một thân người bỏ chạy đầm đìa mồ hôi lạnh, còn chưa kịp đến lúc sợ hãi, lại nghe được trên đỉnh đầu

nhuộm một tầng mây, đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào dữ dội:

“Tiểu đồ vô tri nơi nào? Dám đả thương Quý tộc tôn quý của ta!”

Tiếng gào thét tựa như là sấm nổ, tựa như là những con giun đá, lấy vạn dặm mây làm sân lúa mạch, cứ thế lăn qua lộn lại, rung chuyển trời đất, rất lâu sau cũng không dứt!

Chương thứ bảy thiên tinh chiếu đảm, ống Ánh Tiêu dùng thành ca.

Còn tại này đạo tiếng gầm gừ cuồng bạo như sấm rền bên trên vạn dặm mây xanh cuộn cuộn nhấp nhô, thiếu niên vừa mới bị hung cuồng dao khí kia dọa một thân mồ hôi lạnh, đột nhiên nhìn thấy một vật lớn từ trên trời giáng xuống, giống như núi lở tiếng vang lớn “Thùng” một tiếng, rơi xuống trên phiến đá không xa trước mắt, chấn động làm vách tường phòng xá trái ngã trái ngã trái, đảo mắt đã sụp đổ.

Lúc này, tất cả đám người chứng kiến vật rơi ngang trời này, nhất thời mặt đầy kinh hãi, hai cổ run rẩy. Thì ra, giờ phút này đứng trước mặt mọi người, chính là vị Cự Linh hung quỷ có khuôn mặt dữ tợn:

Đầu như tường đỏ, thân hình tương tự ngọn núi nhỏ, miệng to như chậu máu, mắt chói chuông đồng. Trên đầu tóc đỏ như máu, tóc có hai sừng viên trùy dựng đứng dữ tợn. Ước lượng trên thân hình to lớn cao ước chừng hơn ba trượng, mặc một chiếc áo giáp đen nhánh khoác chiến bào ngăm đen., Bộ giáp sau lưng khô lâu xương cốt mảnh khảnh mà thành, sau lưng pháp phối một bộ hắc vân phi phong, chính là âm phong bề ngỗ, sát khí bùng bùng. Thân trên nửa lộ lục cơ, ở dưới ánh lửa chiếu xuống tinh quang nhấp nháy; trên tinh giáp hộ oản hai bên, đều có sự sắc bén vô cùng, hàn quang lấp lánh, thật là dọa người.

Điều gây chú ý nhất chính là thanh cự linh tay phải cầm thanh cự chiến phủ kia, ô quang lập lòe, đầu cán đúng là một khô lâu trắng hếu, răng nhọn đan xen, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, làm cho người không dám nhìn thấy. Bề mặt phủ đen nhánh to lớn lại có thêm biểu hiện của Thao Thiết, quang mang lưu động, tựa như vật sống.

Xung quanh chiến phủ có từng trận hắc vụ lượn lờ, giống như đang tụ tập những âm linh kinh khủng nhất, u ám nhất trong Địa Ngục Minh Phủ.

Giờ phút này, trên mặt vị Cự Linh từ trên trời rơi xuống này tràn đầy sự phẫn nộ, tròn tròn mắt giận dữ, cự nhãn thiêu đốt hừng hực hỏa diễm, cả người tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Đột nhiên đối mặt với loại quỷ linh hung thần ác sát như vậy, tất cả đám người trong phế tích Trấn Âm trang đều kinh hãi, đến thở cũng quên cả thở dốc. Mà những quỷ vật còn sót lại kia thấy vương giả của mình đến, tất cả đều hoan hô nhảy nhót, đồng loạt tụ tập phía sau nó; những con lúc trước bị bắt chuyện., Quỷ linh thích hợp dùng độn địa mà chạy, lúc này tất cả đều từ trong lòng đất xung quanh chui ra, hội tụ vào trong bày quỷ, tay chân múa loạn. Chỉ có điều, lúc quần quỷ loạn vũ, không biết có phải sợ cự quỷ uy nghiêm hay không, chúng quỷ đều thở ra tiếng gào thét thê lương.

Gặp phải biến cố này, hai người Bành Mông, Quỳnh Đình một mực dây dưa tranh đấu, cũng đều đang quần chiến. Trong lúc nhất thời, toàn bộ khu vực trong phạm vi mười dặm của Trấn Âm trang chỉ còn lại khí tức hô hô hô hô: Không khí giữa nhân quỷ..., Phảng phất giống như ngưng kết, tĩnh mịch khiến người ta hít thở không thông. Cứ như vậy giằng co một hồi, tĩnh táo ngạc nhiên chú ý tới, thân hình như Cự Linh Quỷ Vương thực chất, qua một lát Nộ Diễm trong mắt dần dần bình ổn xuống, ngược lại đổi thành một loại ánh mắt khinh thường, trên cao cao bề ngễ sinh linh hèn mọn phía dưới.

Đối với ánh mắt như vậy, thiếu niên đã mấy lần bị người khinh thị tự nhiên hết sức quen thuộc:

“Nhìn bộ dáng này, chỉ sợ lại là thấy ta cùng Quỳnh Tuyết tuổi không lớn lắm, liền khinh thị...”

Trước Quỷ Môn Quan, không cho phép có suy nghĩ khác xa; trong thời khắc sống còn, tâm thần tỉnh ngôn đã là hết sức chuyên chú. Trải qua rất nhiều mưa gió, giờ phút này đang bị bao phủ trong bóng tối cự linh, đã không còn là thiếu niên ngây thơ năm đó nữa. Một chút thông minh năm đó cũng đã không còn là năm đó., Giờ phút này đã hóa thành vẻ cơ trí nơi đây; trời sinh vài phần tuệ căn, giờ phút này đã thành bộ xương trung tâm lâm nguy không sợ hãi. Tuy trên người vẫn

đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, nhưng hấn lại đứng yên ở trước con người kinh hoàng này, đang ngã trái ngã phải, bất động thanh sắc.

Đôi mắt với sự khinh thị của cường địch, hấn đã nhận ra là không giận mà còn lấy làm mừng!

Giờ khắc này, trong sự im lặng mong manh làm cho người ta cảm thấy khó chịu, hấn cũng không dám nghĩ nhiều, đã quyết định nắm lấy cơ hội tốt ngay tức khắc này, âm thầm vận chuyển đạo lực Thái Hoa cực tốc, chuẩn bị cấp cho vị địch thủ mạnh nhất Nam Hải Đào Thần mà hấn không thể so sánh được, tạo thành một đòn mạnh nhất của mình., Ông ta sử dụng tất cả vốn liếng trên người, tay phải cầm kiếm, lại dùng Thái Hoa diệu lực thành tâm rèn luyện bố trí bàn tay trái, dựa theo thứ tự kỳ lạ, lặng lẽ rót vào bên trong “Thần Địch” đang nắm chặt —— đáng giá ngay thời khắc quan trọng này, ông ta liền muốn lặng lẽ tấu Minh Thần Khúc, dẫn động sấm sét trên trời, ứng phó với một kích trí mạng của ông ta!

...

Âm phong tiêu tiêu trong đường phố, lặng lẽ như trước; an bình trong chốc lát, chỉ mang ý nghĩa kinh thiên động địa bộc phát. Hiện tại thời gian thực tế chớp mắt, đối với kẻ tuyệt vọng nằm dưới đất, là dài đằng dặc; nhưng đối với một người khác trong tràng đấu, lại là ngắn ngủi như thế... Dần dần, trong mây đen trên bầu trời, mơ hồ dao động lên lời âm nặng nề.

Nghe tiếng sấm rền vang, mở miệng điên cuồng cười một hồi:

“Quả nhiên có hiệu quả! Xem ra ngày thường ta khổ luyện thật không uổng phí!”

“Nếu như Quỷ linh kia nghỉ thêm một lát nữa, ta sẽ có cơ hội lớn hơn nữa...”

Đường chủ trẻ tuổi, đã không còn tâm tư đi cân nhắc ngắn ngủi yên lặng này, sẽ có dạng gì kinh thiên động địa bộc phát; lúc này hấn chỉ hy vọng, giằng co như vậy thời gian dài một chút, dài thêm một chút!

Chỉ tiếc, thực tế thường bất tận như lòng người; nếu lưu niên bất lợi, nguyện vọng tốt đẹp của những người thiện lương luôn

luôn thất bại —— trong lúc tỉnh lại sự mừng thầm, lại không phòng ngừa sự tĩnh lặng quý giá như vậy đã bị người ta phá vỡ —— chỉ thấy trong không khí tĩnh lặng như chết, đột nhiên có một tiếng nói non nớt phá vỡ trầm mặc, đang tò mò đặt câu hỏi:

“A? Đại thúc ngài sao trên đầu lại cắm hai cây gậy?”

Lời này qua đi, sự tỉnh mạch như chết vẫn tiếp diễn, nhưng hiện trường đã có một người trong lòng không ngừng kêu khổ:

“Khô cũng! Tại sao Quỳnh Thổ lại nói chuyện vào lúc này!”

Quả nhiên, trải qua giây lát ngây người ngẩn ngui, bắt chuyện chỉ nghe một tiếng quát mắng táo bạo từ trên trời giáng xuống:

“... Cái gì cắm vào hai cây gậy?! Đó là sừng thần trời sinh của Ác Linh Quỷ Vương ta!!”

Sau khi một câu nói lại hỗn hên, Quỷ Vương cường tráng như núi dừng lại một chút, rốt cục nhìn rõ trên mặt đất kia phát vấn giả giống như phấn trang ngọc trác. Vừa thấy bộ dáng của nàng, vị Tôn Giả Quỷ giới này vốn bị tức giận đến vặn vẹo khuôn mặt lập tức hòa hoãn; nghiêng mắt nhìn tiểu thiếu nữ kia, trong miệng liền ồm ồm quát lớn:

“Đây là tiểu nữ oa nhà ai vậy? Mùi sữa chưa khô, răng còn chưa mọc đủ, chỉ cầm kẹo cùng chơi!”

—— ai ngờ được lời này vừa nói ra, lập tức tựa như chọc vào tổ ong vò vẽ, tiểu Quỳnh Bằng như bị giẫm phải đuôi đột ngột nhảy dựng lên; hai con Chu Tước Thần Nhận cảm ứng được lửa giận của chủ nhân, lập tức hóa thành hai con chim lớn màu đỏ lửa, lông Diễm Tiên hừng hực, ánh lửa hừng hực, ánh lửa bùng bùng, cùng với tiểu nha đầu nói năng lỗ mãng bay nhào tới Quỷ Vương không biết giữ lời kia!

Chỉ trong nháy mắt, đã thấy ba đạo hồng ảnh, ở giữa không trung vây quanh cự linh như hắc tháp kia không ngừng luân chuyển chiến đấu!

Vừa thấy cảnh này, thiếu niên đang nắm chặt thời gian toàn lực súc thể nhất thời liền cảm thấy tiếc nuối:

“Xúi quẩy! Quý Vương này nói cái gì không hay, nhưng cũng chọc vào chỗ đau của người ta!”

Phải biết rằng, cũng không biết vì nguyên nhân gì, đoạn thời gian gần đây, tiểu muội muội này của hắn kiêng kị người khác nói năng nhỏ tuổi. Chỉ bất quá mặc dù trong lúc tình ngộ ai oán, nhưng cũng không có cách nào, nhìn thấy Quỳnh Huyền nhào tới, cũng bất chấp tất cả, vội vàng phi thân lên, huy kiếm chém thẳng tới Quý Vương. Thấy hai người phát động, Bành Mông cũng dẫn bày quý tiên lên chém giết, lại bị nữ tử đáng yêu mềm mại Bích Miêu ngăn trở.

Lại nói, tuy rằng sự việc phát sinh gấp gáp, nhưng tại thời điểm kiếm quang đánh xuống, vẫn có vài đạo lôi điện từ trên đám mây bổ xuống, thuận thế từ cổ kiếm bay múa hướng Quý Vương đánh tới. Nhìn thấy thủ đoạn cửu thiên lạc lôi của hắn, Quý Vương ngược lại khẽ giật mình, cũng không dám lãnh đạm, thân hình cự đại lập tức hóa thành hư ảnh, lấy phương thức đặc biệt của Quý tộc né qua lôi kiếm khí kinh người này.

Chờ khó khăn lắm mới hiện lên, trong lòng Ác Linh Quý Vương này cũng rất kinh ngạc, thầm nghĩ nói:

“Kỳ quái, mấy nam nữ này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Không tin chỉ là tiểu nữ đồng, lại có thể khu động Chu Hỏa Thần Tước; mà thiếu niên kia, đi nơi nào sưu tập được kiếm kỹ dẫn động thiên lôi?”

Cũng không biết là đánh thức che giấu xảo diệu, hay là có duyên có khác, cự linh giống như thần linh này, lại không thể nhìn ra hắn sử dụng Thần tuyết ngọc địch trong tay trái âm thầm làm ra động tác gì. Trong lòng nghi hoặc, Quý Vương liền không dám khinh địch nữa, lập tức vận cân thành gió, đem U minh cự phủ trong tay vũ động sinh uy mãnh, một thoáng liền kích khởi từng đạo phong ảnh màu đen ăn mòn xương cốt, giống như gợn sóng khuếch tán ra bốn phía.

Trong sóng to gió lớn màu đen này, bất chợt có quang minh thuần hộ thể, Quỳnh Tuyết nên cũng có phương pháp hộ thân, nhưng những Trang chúng ẩn núp ở khắp nơi, bị đuôi Quỷ Phủ Phong Vĩ quỷ dị như vậy đụng một cái, lập tức cả đám ngã xuống đất, đúng là miệng không thể nói, thân không thể động,

giống như đang trong giấc mộng bị che đậy. Cảm giác được tình trạng quý dị này, tình lời tất nhiên là nóng lòng, mà Quý Vương kia trong lòng lại hết sức đắc ý:

“Ha ha! Cái búa này lâu rồi chưa hề động đây, ngược lại không rỉ sét. Lần này xem ra, chính là không phụ cái tên “Trảm hồn” của nó!”

Thì ra cây rìu lớn trong tay hắn, chính lấy “Trảm Hồn” làm tên, tuy tên của nó tương tự như Toái Tinh Trảm Hồn Dao của Đoạn Thế Giáo lúc trước, nhưng bất luận lai lịch hay là hiệu dụng, tuyệt đối không thể so sánh với mặt trời. Không nói những thứ khác, chính là lưỡi hái đao mà Trảm Hồn Phủ bình thường quét ra, chính là một loại pháp thuật, tên là “Ám Yểm”, người trung tâm như gập quỳ mị Ngạn Trấn, người trúng thuật giống như hiện tại ngã xuống bốn phía của Trấn Âm Trang cư dân.

Tuy Cự Linh Quỷ này có lai lịch bất phàm, binh khí trong tay cũng không phải thần binh bình thường, nhưng đối địch với hắn lại không phải loại thiện lương gì:

Sau khi biết rõ hôm nay có mấy trăm nhân mạng bị buộc vào trận chiến này của bọn họ, đương nhiên phải dốc hết sức lực mà chiến đấu; mà mặc dù thân hình của Quỳnh Đình ngắn ngủi nhưng nàng cũng nhảy lên không trung giúp đỡ, nhìn thì như chém giết lung tung nhưng lại cực kỳ ăn ý với thiếu niên, mỗi khi nàng ta để lộ sơ hở thì lại tấn công bổ xung vào thân thể, thường khiến cho Quý Vương kia không thể thừa cơ truy kích.

Kể từ đó, cái đầu Quỷ linh với thanh thể kinh người kia càng đánh lâu càng tốt, mặc dù trong miệng nó gào thét liên tục, nhưng cũng không thể đánh bại được hai chân linh hoạt như địch thủ. Sau một thời gian, Quý Vương kia liền có chút nôn nóng. Chần chờ một chút, y bỗng nhiên hét to một tiếng, bụng lớn phình ra, sau đó trong miệng liền phun ra một trận hắc khí, thể như cuồng phong, nhất thời đem Quỳnh Tỳ Hưu tỉnh táo lại, đẩy ra xa mấy trượng.

Còn không đợi hai người bọn hắn hạ quyết định, tên Quỷ Vương này sinh ngoan lệ này đã vận chuyển huyền công, pháp

lực toàn thân Mã Mãng Túc, đem U Minh Trảm Hồn Phủ rời tay bay ra ngoài. Chỉ một thoáng, hắn đã tỉnh lại, chỉ thấy phía đối diện dâng lên một trận sóng khói màu đen, như bài sơn đảo hải mà đến; bên trong bức tường mây mù không thể ngăn cản là một Quỷ Phủ đang lập loè Minh Ngục Chi Hỏa, trong đó còn kéo theo một vòng xoáy tối đen âm u, trong đó như có vô số oan quỷ đang gào khóc.

Quỷ Lãng Minh Mang tràn ngập Âm Tà Uyên Khí như vậy, giống như bước chân của Minh Thần, hướng hai thiếu niên nam nữ ngã xuống đất, binh khí rơi lả tả ở một bên từng bước một áp sát. Quỷ vụ tràn ngập giống như gió thổi từ bên bờ Minh Hà tới, làm cho lúc này cả người đều vô lực, mà trăm ngàn đóa Linh nộ xanh biếc ý cứu viện kia, chạm phải sóng quỷ ngập trời này lại giống như hoa liễu bay ba tháng, tất cả đều bất đắc dĩ tan biến.

Ngay tại lúc tử vong sắp tới, thiếu nữ ngây thơ ngã ngời không động đậy, nhưng thần sắc trong mắt vẫn không biết sợ hãi; mà thiếu niên ca ca, đôi mắt trong trẻo kia, chiếu vào bóng tối càng ngày càng gần, có vẻ càng ngày càng nôn nóng...

Bản thân mình tập hợp lực lượng còn sót lại của “Phi Nguyệt Lưu Quang” cực lực thúc giục, có thể lóng lánh ra hào quang sáng chói giống như ngày xưa hay không?

Loạn vân vẫn như trước, quỷ xướng vẫn như cũ, tựa hồ tất cả đều dựa theo quỹ tích đã định sẵn hành tẩu. Chỉ là, ở trong vòm trời phía bắc bị mây mù màu đen che đậy kia, lại có hai điểm tinh tú bạch nhật không thể nhận ra, đột nhiên hiện lên hai tia huy mang dị dạng...

Án tìm hình ảnh nối tiếp: Tác phẩm mới của Lăng Vân Chí Nghi: “Thiên Quân Cương”.

Chương thứ tám, Tuệ kiếm trong lòng, sợ quỷ ảnh đi theo.

【 Nói rõ gần đây tốc độ cập nhật chậm hơn mấy ngày, thật sự là vì tiêu đề học nghiệp bận rộn, sự tình liên tiếp hai ba lần, ở đây cũng không ngại ngừng nhiều. Liên quan tới việc chép lại tiên lộ, đã trở thành thói quen của cuộc đời ta, tuyệt đối không có khả năng không viết. Tiên lộ ước chừng còn có 1% nội dung., Đã sắp tiếp cận đỉnh cao câu chuyện; cấu tạo chính thể tiểu thuyết, đều đã có chuẩn bị rõ ràng, còn lại chỉ cần kiên nhẫn, tận tâm tận lực chi tiết phong phú, hoặc thân thiết khôi hài, hoặc viết màu sắc rực rỡ. Mà khởi động bút thần huyền mỹ lệ, đại khái cũng sắp đến.

※ ※ ※

Hơn nữa, ở bên ngoài tác phẩm sáng tác, gần đây tựa hồ có chút mưa gió, đại khái thư hữu cũng có nghe nói qua. Ở trong tràng diện rối rắm không nhìn rõ lắm này, cá nhân ta chỉ muốn yên lặng đem quyển tâm huyết này làm xong, xem như là một câu trả lời hoàn chỉnh đối với người bạn thư tín nhiệm mình.

Mặt khác, cuối cùng cũng phải nói ra một chuyện bất hạnh, tháng sáu tuổi đến số hai mươi, ta muốn tham gia hội nghị internet siêu cấp tốc thứ hai của siêu cấp. Người ở học viện, thân bất do kỷ, nhưng có lẽ cũng là một cơ hội, để cho ta có thể đổi một cảnh tượng, đối mặt với hư ảnh Bích Hải, Lam Manh trời xanh biếc, nhận được một ít linh cảm, suy nghĩ rõ ràng, suy nghĩ một chút tiến triển sau này.

Ài, mặc kệ thế nào, thư hữu kính yêu, chúng ta chỉ có thể trở về gặp lại!

Vòng xoáy U Minh gào khóc thần thánh thể không thể ngăn cản, không khí quỷ dị âm lệ dày đặc đen kịt phô thiên cái địa, thanh U Minh Quỷ Phủ này phát hung ác ném ra, giống như đang tụ tập tất cả hắc ám u ám chi khí trong thiên địa, như thủy triều dậy sóng truyền tới Quỳnh Chi. Trong khoảnh khắc., Tiểu Quỳnh Quỳnh ngồi trên mặt đất, đã có thể nhìn thấy đầu

lưỡi búa khô lâu như quyền trượng, trong hai cái lỗ mắt xương trắng kinh khủng tĩnh mạch kia, đang bắn ra hai đạo điện quang màu đen, quán quanh lẫn nhau vận vẹo, thúc giục quý vụ ngập trời tiến lên.

Nhìn thấy hình dạng đáng sợ như vậy, vị tiểu nha đầu này không sợ trời không sợ đất, ngây ngốc một lát, sau đó cũng rất cục cớ có chút sợ hãi, vội vàng che hai mắt lại, không dám nhìn nữa. Mất đi chủ nhân thúc dục, hai thanh Chu Tước Thần Nhận đã thu nhỏ thân hình, trở về hai con tiểu hỏa tước đang bay múa bảo vệ hai bên.

Đối mặt với đám mây quỷ màu đen âm trầm đáng sợ này, trong mắt tất cả thương nhân ngã xuống đất đều toát ra vẻ tuyệt vọng; trong tiếng kêu quỷ kêu gào thê lương, lại xen lẫn tuyệt vọng trang dân gần chết gào khóc. Giờ phút này, ngay cả tâm tính bình tĩnh cứng cỏi cũng mở miệng nói, trong tiếng khóc lóc thảm thiết, cũng sinh ra vài phần sợ hãi tử vong gần kề.

Không giống như lúc nguy nan, thế gian thường có hai loại phản ứng: một là tâm thần câu tang, kinh hoảng luống cuống, bản lĩnh bình thường chỉ có năm sáu thành, thậm chí chỉ muốn ngồi chờ chết; mà một loại người khác, khi đại nạn trước mắt ngược lại sẽ đặc biệt trấn tĩnh, tinh thần thanh minh, cực lực nghĩ hết mọi biện pháp tự cứu. Đối với loại người này, ngược lại có thể phát huy ra mười hai phần bản lĩnh.

May là, lời đồn đúng là người sau.

Yêu bầu trời phô thiên cái địa mà đến, cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ rằng đang lúc tai kiếp khó thoát, lại chợt thấy vị thiếu niên anh dũng trực diện Quỷ Vương kia, trong giây lát dao động như thỏ bay, trường kiếm vạch không bay múa, sau đó liền bỗng dung sinh ra hai đạo quang luân sáng chói, như thiểm điện hướng Quỷ Vân tới gần trước mặt nhanh chóng nhào tới!

Đối mặt với nguy cơ trước nay chưa từng có, tinh ngôn lẫn này đã thi triển toàn lực; hai đạo phi nguyệt kia đánh ra lưu quang trăm, ánh sáng xán lạn, một đỏ một trắng, một lửa một lạnh, một âm một dương, tựa như hai đạo thiên thiểm xẹt qua

trước mắt. Lúc phi nguyệt lao nhanh tới, còn giống như nương theo một trận thần ca thánh xướng, như có như không, tâm thần thanh tịnh.

Đúng lúc này, Phong Thần Kiếm trong tay hấn dường như cũng là lần đầu tiên cảm nhận được áp lực cường đại như thế. Nó thay đổi trạng thái ngoan cố ngày xưa, sau khi trợ giúp thiếu niên kích phát lưu quang chém xuống, thân kiếm cũ kỹ kia không ngừng rung động lắc lư nhẹ nhẹ, phát ra từng đợt kiếm khiêu long ngâm réo rắt. Còn hai đóa lưu tinh kia như nguyệt quang luân chói lợi., Tốc độ thoát ly sau thân kiếm cực nhanh, khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm giác được điện quang lóe lên, sau đó liền nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn, thẳng như sơn băng địa liệt. Trong chốc lát, trong tiếng nổ kinh thiên động địa, vô luận nhân quỷ, tất cả đều là hồn phi phách tán.

“Có chặn được tà thuật Quỷ Vương không?”

Trong lòng tộc trưởng Trang Trung tràn đầy mong đợi, nhưng khi lão giương mắt nhìn lại thì lại phát hiện một tiếng nổ vang qua làn sóng quỷ vụ màu đen, dường như không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn dựa theo quỹ tích dự định bay đến chỗ mình. Chỉ trong nháy mắt, đám mây đen kia đã nuốt trọn toàn bộ mọi người!

Chỉ một thoáng, Trấn Âm lão trang chủ đã chỉ cảm thấy một trận băng hàn rét thấu xương!

“Trấn Âm trang xong rồi!”

Cảm nhận được sự lạnh lẽo thấu xương của lão tộc trưởng, lão phảng phất như đã nhìn thấy thảm trạng cả trang nhân nằm ngang khắp nơi, chỉ một thoáng nước mắt già nua tung hoành.

Nhìn thấy tình trạng quỷ vụ tràn ngập trời đất này, trong tất cả mọi người ở đây quỷ vật, chỉ có Ác Linh Quỷ Vương kia xung phong liều chết, trong lòng lại nhin không được sinh ra vài phần nghi hoặc:

“Vừa nãy... Đó là cái gì?”

Nguyên lai, Cự Linh mắt quỷ như điện lúc lưu quang kia bay đến, lại mơ hồ nhìn thấy trên hai quang luân một đóa một

Viêm một Hàn kia, lại tựa hồ phân biệt ngạo nghễ một thân ảnh nhàn nhạt, y giáp thần di, tựa như Thần Linh trên trời hạ phàm, đang đạp Quang Chi Chiến Xa, giơ cao giống như đao như kích đồ vật hương Trảm Hồn Phủ của mình chém giết.

“Kỳ quái! Nửa đại thiếu niên này sao lại biết triệu hoán thân binh?! Chỉ là ta hoa mắt thôi?”

Một màn này thật sự không thể tưởng tượng nổi, lấy sóng lay động nhân gian mấy trăm năm Ác Linh Quỷ Vương lại có chút không tin ánh mắt của mình. Đang lúc do dự, lại nhìn thấy trong phiến hắc vụ kia, đột nhiên toát ra một bóng người màu vàng, hướng chính mình đánh tới mãnh liệt!

“Hảo tiêu tử, dám đưa tới tận cửa!”

Hóa ra thân ảnh này, đúng là Trương Tĩnh. Lúc này mới mở miệng nói trong lòng, vẫn là thập phần thanh tỉnh, biết lưu quang trảm của mình, chưa hẳn có thể quét sạch bầu không khí yêu quái; từ trước khi thi triển, hắn đã quyết định nhân cơ hội đột kích. Vì vậy cương nhất cực lực thi triển ra tuyệt học sư môn., Cơ hồ không dừng lại, hắn lập tức triệu hồi tất cả Thái Hoa đạo lực, ngưng khí ngưng thần, hướng khô thủ bầy quỷ kia nhào tới. Giờ phút này hắn thầm nghĩ chủ ý muốn xuất ra bản lĩnh giữ nhà, đi vật lộn với quỷ linh pháp lực vô biên kia, nhìn xem có thể thi triển chiêu “Luyện Thần Hóa Hư” mà không thích trước đây không.

Nếu như lúc này Quỳnh Vân Tuyết còn có thể thấy rõ khuôn mặt hắn, sẽ phát hiện vị đường chủ nhà mình luôn luôn bình thản sáng sủa này, giờ phút này vẻ mặt lại lẫm liệt, toàn bộ thân hình, thế như hổ điên, bay nhào về phía Quỷ Vương đứng sừng sững như núi kia!

khôn cảnh hôm nay, đã đem sự tàn nhẫn nhiều năm sinh sống ở phố phường mà Trương Ngôn Khẩu luyện ra bức ra, quyết tâm đập nổi chìm thuyền, phảng phất những con bạc đỏ mắt đỏ mắt trên phố của Cam Châu, lấy ra vốn liếng cuối cùng của mình đánh cược một lần. Bất quá, lần đánh cược này hắn lại là sinh tử.

Mà Ác Linh Quỷ Vương kia, thấy thiếu niên biết chút pháp thuật khí thể hung hăng đánh tới, lúc đầu còn lấy làm kinh hãi. Nhưng sau khi dừng lại một chút, lại thấy thiếu niên này vung quyền đến đánh, dường như muốn nắm đấm cận thân với hắn — so với thân thể hai bên, Quỷ Vương lập tức cảm thấy vừa tức cười lại vừa tức cười:

“Cái này, tên tiểu tử thôi này không phải là bị ta dọa đến phát điên rồi chứ?! Hay lắm, nếu ngươi đã không tiếc mạng, vậy thì ta chơi đùa với ngươi vậy!”

Trong lòng cười nhạo, Quỷ Vương cũng có chút vui vẻ vung nắm tay trụ lại, cũng giống như bắt chuyện với nhau. Nhất thời, âm thanh “Phanh phanh” này không ngừng vang lên bên tai.

Chỉ là đánh ra một trận nhỏ, Quỷ Vương liền dần dần thu lại vẻ coi thường: ngay lúc hai người bọn họ dùng quyền chưởng đánh vào nhau, thân thể nó lớn nhỏ hoàn toàn không tương xứng với đối thủ, lại bị thiếu niên đánh lùi về phía sau lão đảo một hai bước!

Thì ra, đối mặt vị Quỷ Vương to như ngọn núi nhỏ này, bắt đầu điều động sở học bình sinh, đem toàn bộ chiêu thuật đã học qua dùng lên. Vòng quanh Quỷ Vương, thân hình cực kỳ linh động phiêu hốt, giống như thân hình “Phi Điều Trảm” kia của Quỳnh Uyển Tiểu muội muội; thời điểm bay trên không trung, Dưới chân như có mây trắng lượn lờ, vốn là hắn thi ra long cung pháp chú “Băng Tâm Kết”, dưới chân lập tức ngưng kết ra băng tinh vân khí, giúp mình trống rỗng ngực khí; gần như lui lại, thỉnh thoảng thi triển ẩn thân pháp chú “Thủy Vô Ngân”, cả người lúc ẩn lúc hiện., Phương vị công kích thần quỷ khó lường. Quan trọng nhất, giờ phút này trên nắm tay hắn đã bao hàm thái hoa đạo lực; thiên địa bốn nguyên chi lực như nước chảy, cùng tầng quang minh khí thuần kia kích phát huy huy hiệu quả lẫn nhau, lại khiến lời giải thích ra đại lực vung ra nắm đấm, sáng quắc chớp động kim mang tinh mịn loá mắt, từ xa nhìn lại tựa như một vầng thái dương màu vàng, ở trong thiên địa hôn ám chiếu sáng lóe lên.

Thấy tình cảnh như vậy, trong một tiếng quỷ khóc âm u đột nhiên bộc phát ra một trận hoan hô vang dội:

“Thiên Thần hạ phàm! Thiên Thần hạ phàm!”

Hóa ra những người Trần Âm trang bị sương mù dày đặc che phủ kia, sau vài trận giao chiến kịch liệt, vậy mà phát hiện ra tất cả đều vô sự! Những nơi sương đen tràn qua, hiện tại đã khôi phục thanh minh; chỉ có hai con Hỏa Diễm Nhận tước bốc lên, cùng với thanh cổ kiếm lưu chuyển ánh sáng kia, trên không trung cũng thông linh như khô lâu cự phủ kia, ác đấu không ngừng.

Đi qua quỷ môn quan một lần nữa, giờ phút này trong lòng không ít người đã không còn để sinh tử trong lòng nữa, ngược lại toàn tâm toàn ý quan sát trận chiến cho thiếu niên; mà tiểu Quỳnh Huyền hoàn toàn không nhàn rỗi, sau khi mời hai con chim lửa nhỏ của mình đi đánh cây búa lớn kia, liền an tâm ở bên cạnh nhảy chân kê to, vẫn như cũ cổ vũ cổ vũ cho đường chủ ca ca của mình. Khi nhảy nhót, tiểu nha đầu hồn nhiên quên còn phải giúp Tuyết Điệp tỷ ngăn trở những quỷ linh khác.

Tuy rằng, hiện tại ngoại trừ Quỳnh Vân Tuyết ra, không có ai quá mức tính toán so về thực lực cách xa nhau của trận đấu này, cuối cùng ai thắng ai thua ai thua ai thua. Nhưng điều khiến người kinh ngạc chính là, dần dần, những người xem này không dám hy vọng xa vời quá nhiều, lại phát hiện ra vị Cự Linh Quỷ Vương Cự Linh Lăng Khâu kia, dưới sự công kích tàn nhẫn của thiếu niên, thân hình không thể không hướng về phía sau rút lui!

Nhìn thấy như vậy, mọi người ngược lại quên mất hoan hô, chỉ chú tâm nỗ lực, cổ cao gầy, hoặc gạch nát tường, hoặc ngồi tường, quan sát hai thân ảnh đang ra sức chém giết trong thiên địa kia, khẩn trương đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Đến lúc này, mỗi khi tĩnh lại, trên bầu trời khi đang bay tới, mây mù màu đen vốn che đầy vạn dặm bỗng chậm rãi ngưng kết, không trung vạn vẹo thành một vòng xoáy thật lớn. Từ trên mặt đất nhìn lại, xoáy mây to lớn hình xoắn ốc này đang

mở ra., Giống như lấy thiếu niên làm trung tâm. Không biết có phải ảo giác hay không, Quỷ Vương đang chính diện chịu đựng công kích của thiếu niên, cảm giác đám mây đen vốn là chính mình thi pháp tạo thành che khuất cả bầu trời, hiện tại dường như đã trở thành trợ lực của thiếu niên, trợ giúp quyền lực của thiếu niên, cuồn cuộn không ngừng vọt về phía mình.

Đối mặt với tình hình như vậy, thiếu niên tuần tú này liếc nhìn bộ dáng ngoan lệ của Ác Linh Quỷ Vương, khuôn mặt càng ác liệt hơn, nhưng trong lòng nhin không được mà e sợ:

“Hồng rồi! Đã lâu không cùng người luyện quyền, hôm nay chiêu này lại có chút sơ hở... Chẳng lẽ, hôm nay lão đạo ta lại thua sao?”

“... Nếu không, liền sử dụng ra chiêu “Quỷ Ảnh Động Hình” kia, không liều mạng với tiểu tử điên này nữa?”

Trong lòng chuyển sang suy nghĩ này, gương mặt đen sì của Quỷ Vương đột nhiên đỏ lên:

Nguyên lai quỷ tộc pháp kỹ này “Quỷ Ảnh Động Hình”, có thể hư hóa hình thể, tự nhiên có thể không cần ăn ngoan quyền đối thủ; bất quá... Chiêu này hiện tại dùng ở chỗ này, hiển nhiên là mình nhận thua tỏ ra yếu kém; làm như vậy, sao có thể là đường đường giao đạo (224), Quỷ Vương có thể làm ra?

“Đúng rồi! Còn cả cây búa của ta nữa!”

Tại thời điểm mấu chốt như vậy, quỷ linh tên Tiêu Tiêu rốt cuộc nhớ tới bản phủ của mình. Chỉ là mãi đến giờ này, Tiêu Sát mới đột nhiên phát hiện, vô luận hấn triệu hoán thể nào, thanh ái phủ của mình lại không hề hưởng ứng chút nào! Lần này có thể làm hấn bận rộn, tranh thủ thời gian rút không ra nhìn xung quanh một chút, xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì. Chỉ là, nhìn một cái không sao, lại khiến Quỷ Vương tức giận đến thất khiếu yên:

Thần binh quỷ phủ của mình có thể chặt đứt mây không, giờ phút này lại nằm xuống, không thể động dậy; mà trên mặt nó lại thỉnh linh nhảy nhót, chỉ biết đứng đó không ngừng vỗ tay kêu loạn lên!

“Hay cho tên tiểu nha đầu lông vàng nhà ngươi!”

Vừa thấy bé gái đập loạn xạ, lại đưa mình yêu riu làm dẽm chân, Tiêu Sát Quỷ Vương lập tức tức tức tức giận đến cả người run rẩy! Lại liên tưởng đến lúc trước nàng nhận làm thần giác của mình, ăn uống lập tức cảm giác mình nghiêng rãng kèn kẹt.

Đáng tiếc, tiếp theo lại xảy ra chuyện càng bất hạnh hơn:

Ngay lúc hắn bị tiểu nha đầu làm cho phân thân, lại bị thiếu niên linh hoạt kia nắm lấy cơ hội, như rồng bay từ trên trời hạ xuống, tập trung toàn bộ pháp lực và đạo lực toàn thân vào nắm đấm, như một nắm sét đánh vào thiên linh cái ở giữa hai góc. Vì vậy, một luồng kinh khí lạ thường, đã thế như cầu vòng nối đuôi nhau lao tới...

Lần này, Tứ Hải đường chủ đã dùng hết toàn thân để giải chiến nửa ngày vui vẻ chứng kiến, trọng quyền tập hợp lực lượng “Luyện Thần Hóa Hư” của mình vừa rơi xuống, Quỷ Linh mặt đen như cột điện liền ầm vang một tiếng, quỳ rạp xuống đất!

Vừa thấy tình hình này, tất cả dân chúng trong Trấn Âm trang, còn có cả những thuật sĩ bị lừa tới, đều bật thốt lên một tiếng. Quỳnh Tuyết luôn chú ý tình hình chiến đấu thì không hện mà cùng kêu lên:

“Đường chủ thắng rồi!”

Mà đám quỷ linh Bành Mông cùng cô gái lạnh lùng khô chiến không ngớt kia, lại có chút không dám tin vào hai mắt của mình:

“Quỷ Vương lão nhân gia... Lại bị đánh gục rồi?!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp Quỷ Linh Tề Quốc đang phân tâm, Linh Trọng của nữ tử Bạch Thường tung bay, lay động hoa ảnh đầy trời. Sau đó, ngay tại thời điểm chúng quỷ trốn tránh, nàng đã chân y phá không bay đi, cùng một chỗ với tiểu muội muội tâm ý tương thông Linh Tề kia, như hai lưu tinh ngoan lệ hướng Quỷ Vương vừa bại trận kia giết tới!

Đối mặt với công kích như vậy, Ác Linh Quỷ Vương không ai bì nổi lúc này lại giống như trúng phải “Dạ Yểm” Ma Chú của

mình, lại quỳ rạp xuống tại chỗ, ngo ngác ngác đứng nhìn, không ngờ phòng hộ sắp đến sẽ bị công kích trí mạng. Mắt thấy hung thần quỷ sát uy phong lẫm liệt này, lại muốn hồn phi phách tán ở dưới hai thiếu nữ này!

Chỉ là, ngay lúc mấu chốt này, trên mặt thiếu niên cùng Quỷ Linh gần trong gang tấc, chợt hiện ra vài phần kinh ngạc, phẳng phất như trong nháy mắt vừa rồi, chứng kiến một ít sự tình chưa từng thấy. Tâm niệm thay đổi thật nhanh, lúc tỉnh nói lưu chuyển nhanh chóng, pháp lực toàn thân trải rộng toàn thân, nháy lên bằng phẳng, ra tay như điện, miễn cưỡng ngăn chặn thân hình hai thiếu nữ hài tử đang luyện, sau đó hai tay trái phải ôm nhau, cùng nhau nhẹ nhàng bay xuống đất.

“Ca ca, vì sao chúng ta không thể...”

Tiểu Quỳnh Quỳnh giật mình, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vừa hỏi đến đây, đã nghe được một trận thanh âm như sấm rền cuộn cuộn mà đến:

“Chủ nhân tại thượng, đạo chích nguyện làm nô bộc cho ngài!”

Chương thứ chín, du sơn thiếu nữ, tiên lộ từng truyền quỷ tung.

Trong sát trường thần quỷ loạn vũ của Trấn Âm Trang, khi Quỷ Vương như tòa tháp đen bay xuống bị một quyền của thiếu niên đánh cho quỵ rạp xuống đất, tĩnh lặng như tượng đất, dường như tất cả mọi người đều cho rằng ác linh không ai bì nổi đã bị triệt để đánh tan.

Chỉ là, ngay lúc Quỳnh Tuyết chuẩn bị múa đao trượng, sắp đánh trúng Quỷ Vương, thì đã nghe cảnh tĩnh nhưng khi nghe đến cặp mắt không lồ của nó, nguyên bản phần cuồng loạn và hỗn độn đó, đã dần dần bị thay thế trong trẻo và thanh minh. Mà tại thời điểm linh trượng thần nhận kia sắp chạm đến người nó, thì nó đã dần dần bị thay thế bằng sự cuồng loạn., Trong sự thanh tịnh này, lại giống như có chút bí ẩn hiện lên. Vì vậy, chỉ trong nháy mắt, trong chớp mắt, hần mở miệng liền làm ra một quyết định khiến sau này may mắn không thôi, đột nhiên giơ tay, thay Quỷ Linh đỡ lấy công kích của hai người Quỳnh Huyền.

Chờ hần tả hữu phân tách hai người, mới vừa rơi xuống đất, liền nghe thấy đối diện truyền đến một trận thanh âm như sét đánh.

“Chủ nhân tại thượng, đạo chích nguyện làm nô bộc cho ngài!”

“Ách?!”

Lời này thực sự quá đột ngột, hần mở miệng nghe được, nhất thời ngây ra như phỗng.

Còn đang ngây người, lại thấy Quỷ Vương nguyên bản đã bị đánh ngã kia, hai đầu gối dao động một trận, đảo mắt không ngờ lại đến trước mặt ba người tĩnh nói. Thấy nó như vậy, đám người quỷ đang tránh ở xa xa nhìn thấy đều xôn xao một trận. Tiêu Tiêu Quỷ Vương kia lại mặc kệ bọn họ, chỉ lo nhìn thiếu niên trước mắt không biết làm sao thành khẩn nói:

“Chủ nhân, ngài còn do dự gì nữa? Nhân loại các người không phải có thói quen thu quỹ tộc sao? Hôm nay nếu ngài đã đến đây, nhân tiện nhận ta đi!”

Chờ hắn nói xong, bắt chuyện rút cuộc cũng tỉnh táo lại, nhìn con quỹ to lớn trước mắt còn cao hơn mình vài cái, mơ hồ nói không nổi cũng hãi hùng khiếp vía, thủ hạ ngằm mắt niệm pháp quyết, đề phòng quỹ linh nổi giận, âm thầm phòng bị, trong miệng trả lời:

“Thu nhận quỹ tộc? Kỳ thật quê hương ta bên kia, ngược lại không có thói quen này...”

Nghe hắn nói như vậy, Quỹ linh không hề kia ngược lại cuống lên, trợn tròn cặp mắt to tranh nói:

“Cái này sao là thói quen xoàng xĩnh? Ta hiện tại cũng thấy không tệ. Quê nhà ngươi không có thói quen này, cái đó cũng không sao, đến cái này ngươi cũng luôn phải nhập gia tùy tục!”

“Dù sao thì nói thế nào đi nữa thì hôm nay ngài cũng chịu chút mệt mỏi, dù thế nào cũng phải nhận lão đạo ta. Hiện giờ ta chỉ muốn đi theo lão nhân gia ngài một chút!”

Nghe được lời này, bắt chuyện không khỏi ngạc nhiên, bộ dáng nóng vội của cự quỹ trước mắt thật sự không giống giả bộ. Nhưng vì sao với bản lĩnh hung hãn cao cường như hắn lại đột nhiên vội vàng làm phó nô? Việc này thực không thể tưởng tượng nổi, tỉnh nói nhất thời quên đi chuẩn bị pháp quyết phòng hộ gì đó; bách tư không giải được, liền ngửa mặt hỏi quỹ linh trước mắt:

“Quỷ Vương, bản lĩnh của ngài cũng không nhỏ, vì sao cũng học theo những Quỷ Linh, khuất tôn làm nô tộc cho người khác?”

Xem ra, tên Quỷ Linh đạo chích kia thật sự là vội vàng tìm chủ, nghe rõ nói như vậy, liền tranh thủ thời gian giải thích:

“Chủ nhân ngài có chỗ không biết, ta tự nguyện làm nô, kỳ thật đều là vì chữa bệnh!”

“Chữa bệnh?”

“Đúng vậy, chữa bệnh. Là như vậy, ăn khuya của ta mang danh hiệu ” Ác Linh Quỷ Vương” này, theo lý thuyết hẳn là bách tà bất xâm; nhưng không biết từ khi nào, lão Tiêu ta cũng phải mắc bệnh lạ;; hiện tại vô luận mình dụng tâm thế nào, lại luôn dễ quên chuyện!”

“Ách... “

Nghe được lời này, bắt chuyện không khỏi càng thêm kỳ quái:

Chữa bệnh này có quan hệ gì với ta? Ta về mặt bệnh ngược lại cũng không có nghiên cứu gì. Lại nói, vong sự này cũng không tính là bệnh gì, có thể cũng chỉ là vì Quỷ Vương lão nhân gia ngài tuổi lớn...”

Vừa nói tới đây thì đã bị Tiêu Giác Quỷ Vương gấp gáp cắt ngang:

“Khụ khụ! Ngài lại không biết, bệnh quên này không phải chuyện đùa! Từ sau khi có bệnh này, ta dần dần quên đi tất cả sự tình trước kia của mình, bao gồm mình từ đâu tới, nguyên lai là làm cái gì, vân vân. Mà mấy trăm năm gần đây..., Bệnh này càng ngày càng lợi hại, hiện tại chỉ nhớ là chuyện bốn năm trăm năm gần đây. Ta chỉ nhớ, ta nguyên lai cũng không phải là quỷ bình thường, pháp lực rất cao cường; nhưng hiện tại, không ít pháp chú kỹ vốn để dùng, dần dần đều quên sạch!”

“A, ra là vậy. Điều đó khá là nghiêm trọng.”

Nghe đến đó, mở miệng phụ họa, nhưng trong lòng không nhìn được nói thầm:

“Nhớ kỹ bốn năm trăm năm... Trí nhớ này so với ta mạnh hơn nhiều lắm!”

Sau đó lại nghĩ đến một câu cuối cùng của Quỷ Vương, không khỏi khiến hắn hít vào một hơi khí lạnh. Liếc mắt nhìn Quỷ linh hung hãn phía trước, mở miệng nói nhanh tiếp đề tài, chuyển sự chú ý sang chuyện khác:

“Tại sao Quỷ Vương ngài lại tìm đến ta? Ta mặc dù từng đọc qua vài quyển y kinh, quen biết vài loại thảo dược, nhưng nói thật ra, ta thật sự sẽ không chữa bệnh!”

Nghe hắn nói như vậy, tên quỷ linh ăn uống này trên mặt nở nụ cười ngây ngô, nói:

“Người có thể trị bệnh quái dị này của ta, chính là chủ nhân ngài! Hai, ba trăm năm gần đây, bởi vì quên mất nơi này, cũng không biết nên đi nơi nào, liền chỉ lay động nhân gian. Có lần gặp một vị cao nhân, hắn nói với ta, muốn chữa trị bệnh này của ta, chỉ cần thể gian chí thanh chí hòa chí khí, ngày qua ngày bị hun khói, không bao nhiêu thời gian, đại khái không đến hai trăm năm là có thể chữa khỏi!”

“Hai trăm năm...”

Quý Vương không có kiêng kỵ y sư, nhưng không nhìn thấy biểu cảm cổ quái của thiếu niên, chỉ lo nói tiếp:

“Vị cao nhân kia lại nói cho ta biết, trong vòng một hai trăm năm này, ta gặp được một người có thể trị bệnh ta...”

Nói tới đây, trong đôi mắt to tròn của Tiêu Chử bắn ra hai ánh mắt nóng bỏng, nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt lớn tiếng tán dương:

“Cao nhân kia thật sự là liệu sự như thần mà! —— thật là thiện hữu thiện hữu báo, lão đạo ta hôm nay chỉ là nhân rồi không có việc gì, tùy tiện đến giúp tiểu quỷ một chút, liền vừa lúc đụng tới ngài!”

Không đợi hắn lên tiếng, quỷ linh tiêu tiêu liền một hơi nói:

“Mới vừa rồi tranh đấu cùng chủ nhân, toàn thân trên dưới ta cảm thấy thanh sảng rất nhiều! Đặc biệt trọng quyền cuối cùng của ngài, thật sự là thể hồ quán đỉnh, làm cho ta nhớ tới mấy chuyện đã quên thật lâu! “

“Nếu không phải sợ chủ nhân ngài mệt mỏi, lão Tiêu thật đúng là muốn lại để cho lão nhân gia ngài đánh thêm vài phát!”

Đến lúc này, Tứ Hải đường chủ cứng họng mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Hóa ra Thái Hoa đạo lực, công dụng thật bất phàm, không chỉ có thể luyện thần hóa hư, lại còn có thể giúp người ta y chữa bệnh quên bệnh—— bất quá lần này, thật đúng là “Rước quỷ thượng thân”.

Lại nghĩ tới những lời mà Quỷ Vương vừa nói, ngoài việc thức thối thối than phiền muộn, hắn nhìn không được hỏi:

“Còn chưa thỉnh giáo cao nhân đang còn ngược ngược nói giúp thế sự là họ gì?”

Chỉ thấy Quỷ Vương kia vươn bàn tay lớn như quạt hương bồ gãi đầu, sau đó có chút ngược ngược trả lời:

“Ta quên mất...”

“Ách!”

Nhìn cự linh quỷ trước mắt một chút hết sức cung kính, nghe vậy trong lòng lại trù trù:

“Nhược Y theo đạo chỉ của ta, ngược lại là muốn thu phục ác quỷ như vậy, để tránh nó lại gây họa cho nhân gian. Chỉ là... Xem tình hình này, nếu muốn thu phục bằng vũ lực, cho dù mình sử dụng bản lĩnh giữ nhà cũng không làm nên chuyện, ngược lại sẽ chỉ càng đánh càng hăng. Nhưng nếu thật muốn theo lời hắn, thu hắn làm đầy tớ, tuy rằng không phí sức chiến đấu, nhưng lại phải kèm theo quỷ quái mỗi ngày đi theo...”

Nghĩ đến đây, lại nhìn cái quỷ linh hung hãn đang chờ mình hỏi đáp, mở miệng sau lưng không nhìn được bốc lên một cỗ hàn khí!

Sau một hồi khó xử, thật sự cũng nghĩ không ra biện pháp gì hay, bắt chuyện liền nói rõ thân phận tên họ của mình cho Quỷ Vương nghe, nói cho hắn biết mình là Đường chủ đường đệ tử tục gia của Thanh Cung trên núi La Phù Sơn, bởi vì không có tiền lệ để đi theo, thật sự không quá thích hợp thu lưu nó.

Nghe vậy, Quỳnh Huy cũng ở bên cạnh góp lời:

“Đúng vậy đúng vậy! Môn phái ca ca ta không thu yêu quái ~”

Đối với nàng mà nói, cho tới tận bây giờ vẫn nhớ quy củ rõ ràng nhất. Chẳng qua, mới nói ra môn quy này, khuôn mặt mềm mại như thoa bột phấn của nàng, lại lộ ra thần tình mê hoặc:

” tỉnh Ngôn ca ca Tuyết Diệp tử, như vậy đại quý tính không tính là yêu quái?”

Nghe nàng vừa nói như vậy, quý linh sa tiêu vội vàng phụ họa:

“Không tính là quá đáng!”

Vừa nghe như vậy, Tiểu Quỳnh Lục vỗ tay cười nói:

“Vậy đường chủ ca ca cứ thu nhận hấn đi!”

“Vì sao?”

“Bởi vì Quỳnh Quỳnh đang muốn một sư đệ sư muội ngoan ngoãn, bình thường cũng chỉ chăm sóc bọn họ tốt hơn! Ta...”

Nghe đến đây, đường chủ ca ca của nàng dờ khóc dờ cười vội vàng ngắt lời:

“Cái này, kỳ thật Quỳnh Đình tiểu muội có chỗ không biết, Chương môn gia gia của muội cũng không cho phép thu quý làm đệ tử...”

Vừa nghe lời này, bất thành linh Quý Vương Tiêu Tiêu kia lại gào thét một trận, cả giận nói:

“Là ai định ra quy củ nhảm chán này?! Chủ nhân —— người không cần phải lo lắng, đợi ta đem người nhất định quy củ này giết chết là được!”

Lời còn chưa dứt, liền thấy thân hình hấn chấn động, tựa như muốn đứng dậy hành động. Thấy hấn nóng nảy như vậy, mơ hồ chấn động, đang muốn ngăn trở, đã thấy Quý linh trước mắt lại ổn định thân hình, vò đầu nói:

“Quy củ này mặc dù vô lý, lại cùng ta không liên quan. Ta chỉ muốn phụng người làm chủ nhân, chỉ cần có thể cả ngày đi theo bên trái phải là được, cũng không nên làm đệ tử gì đó! Ta không muốn gia nhập quá lao động vào Thanh cung!”

Mặc dù lời này của nó đối với sư môn mình vô cùng bất kính, nhưng khi mở miệng vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại nhìn nhìn khuôn mặt hung hấn dữ tợn của Ác Linh Quý Vương, thân hình to lớn như ngọn núi nhỏ, khi tỉnh lại cảm thấy tim đập thình thịch. Tâm niệm thay đổi thật nhanh, đột nhiên sinh ra kế hoạch, liền lui về phía sau dò xét kỹ kẻ

đang chờ câu trả lời là Quỷ Vương. Đang lúc Tiêu Huyền bị nhìn không ra được, đang định mở miệng đặt câu hỏi thì nghe thiếu niên mở miệng nói ra:

“Kỳ thực Quỷ Vương người không biết, hiện tại ta mang theo hai nữ hài nhi này, một đường du ngoạn; nơi nào là sơn minh thủy tịnh, nơi nào có sương mù dày đặc, chúng ta liền đi chỗ nào. Hình thể người lớn như vậy, lại là âm linh, làm sao tiện đi theo?”

Nghe hắn nói vậy, Cự Linh Tiêu Tiêu gãi đầu suy nghĩ một chút, sau đó liền hỏi thiếu niên trước mắt:

“Vậy có phải chủ nhân ngài nói, nếu lão đạo ta có biện pháp liền có thể thu nhận ta?”

Nghe được lời ấy, tinh lại dò xét thân hình to lớn kia, liền thuận miệng đáp lại một câu:

“Đúng vậy. Chẳng qua là cần phải đi theo mới được...”

Nhưng không kịp phòng, còn chưa dứt lời, đã nghe được tiếng “Đinh” giòn vang; thiếu niên vốn bị Quỷ Vương bao phủ trong bóng tối đột nhiên cảm thấy hai mắt sáng ngời, vội vàng giương mắt nhìn lại phát hiện nguyên bản hai đầu gối đang quỳ trên mặt đất., Đám quỷ linh giống hệt như Tiểu Khâu, đã cùng thanh U Minh Cự Phủ kia bỗng nhiên biến mất; tại chỗ trước kia nó quỳ xuống, lại có một vật rạng rỡ tỏa sáng. Lúc này, những quỷ chúng một mực ẩn dấu cảm giác pho tượng không dám dị động, đột nhiên một trận rối loạn ngẩn ngui, sau đó lại im ắng.

Thấy dị trạng này, nhận ra vội vàng đi ra phía trước, lại phát hiện thứ chiếu sáng này chính là một ngọc giới.

“Chẳng lẽ đây là do Quỷ Vương biến thành?”

Trong lúc nghi ngờ, bất chợt xoay người nhặt giới chỉ lên, đưa trước mắt quan sát tỉ mỉ:

Giới chỉ này, nhìn như ô kim ngưng đúc, tại trong mây lộ ánh sáng, đang tản mát ra ánh sáng màu ám kim. Mặt giới diện chính giữa, nhìn giống như một khối hắc ngọc lồi lên tron bóng, vây ở giữa một vòng trắng như tuyết mảnh xương vỡ

ngọc, đen trắng rõ ràng, đen trắng rõ ràng., Sát là đẹp. Chỉ là, nếu cẩn thận quan sát, lại phát hiện khối ngọc thạch màu đen mượt mà này, giống như do mù sương dày đặc hắc ám ngưng tụ thành. Mạch lạc đen kịt như mây, dây dưa ngưng kết, không dễ phát hiện ở trong cốt ngọc cốc hoàn, chậm rãi quay về vòng xoáy lưu động. Giữa ngàn vạn vân mạch đen nhánh rất nhỏ, cảm ứng ánh sáng bên ngoài, lại thỉnh thoảng lóng lánh từng tia huy mang kỳ dị.

Mà mình sắc lục ngọc tản ra quỷ khí âm trầm này, lại như có một loại ma lực nào đó không nói nên lời; nếu nhìn vào cả lẫn một lúc lâu, lại phát hiện ánh mắt của mình, tựa hồ không thể thu lại được nữa, chỉ muốn đem toàn bộ thể xác và tinh thần của mình dung nhập vào mảnh hắc ám cửu u, thâm thúy như sao đêm đen chi uyên, giống như tự nguyện dâng tế vật hi sinh lên tế đàn...

“Quả nhiên là quỷ vật hóa thành!”

Tĩnh lại đánh giá quỷ ngọc giới diện có thể phê hồn này, không để ý ánh mắt liền chìm thật sâu. Mới sững sốt, lập tức có một cỗ thanh minh dương cùng đạo lực ứng sinh, đem từng tia từng sợi quỷ khí từ trong mặt hắc giới tràn ra, trong khoảnh khắc xua đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thấy vậy, thức ngôn âm thầm thở dài một tiếng, nghĩ:

“Mà thôi, xem ra chiếc nhẫn này, cũng chỉ có thể do ta đeo lại...”

Trong lòng nghĩ đến đây, liền lấy hai ngón tay nhặt viên giới đao kỳ lạ Quỷ Vương đến trước mắt, lúc này hắn mới nhìn thấy, ngay bên trong vòng tròn màu ám kim của Ô Kim Giới Hoàn, giống như có hai con Minh Long đang giao đấu với nhau; khi nhìn kỹ lại phát hiện hai vệt khối màu đen này vận vẹo thành Minh Long, đang hợp thành hai chữ cổ xưa Thương Quật:

“Tu U”

Trong phút chốc, giống như trong tối tăm nhận được một loại cảm ứng thần bí nào đó, Thượng Thanh đường chủ mỉm cười,

không chút do dự mang U Minh Quỷ Giới này đeo vào ngón giữa tay trái mình...

Điểm đánh mô hình liên tiếp một chút: 《 Tiên Lộ Yên Trần Luận Đàn 》

Chương thứ mười thanh kết u nhân mộng, hoa lạc ngũ điều
đầu...

※ ※ ※

Chương thứ tám về đệ tam thiên miêu tả có lỗi về Đông Chí. Đông đến mức là một ngày dài nhất trong năm, thì ra miêu tả ngược lại. Hiện đã sửa chính, cảm ơn giai đoạn trung chính chín mươi chín!

Ngay khi người thiếu niên đang đứng thẳng giữa giới chỉ, trong nháy mắt, mây mù trước mắt trở nên ảm đạm, đột nhiên một trận cuồng phong gào thét, phảng phất như có gió sấm. Qua giây lát sau, mọi người lại ngưng tụ tâm thần tan rã, nhưng lại phát hiện xung quanh một mảnh yên tĩnh, giống như tiếng rít gào kinh tâm động phách vừa rồi, đó là ảo giác của mình.

Lại nói sau khi đội Quỷ Vương giới tỉnh lại, quay người nhìn lại, thì kinh ngạc phát hiện, những quỷ ảnh vốn đang giương nanh múa vuốt trong đồng đồ nát kia, hiện tại đã hoàn toàn biến mất; tất cả quỷ quái hình dạng khác nhau đều đang bái phục trên mặt đất, không hẹn mà cùng đều hướng về phía mình.

Thấy tình cảnh này, tỉnh lại nhất thời cũng không hiểu rõ tình vì sao. Hơi sững sờ chốc lát, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, ở trong lòng làm ra giải thích hợp lý:

“Ha ha, xem ra những quỷ quái này, nhất định là nhìn thấy cường viện mình mới tới biến mất, liền hù cho không dám tranh đấu với chúng ta nữa!”

Cùng với suy nghĩ này, vị Đường chủ Đạo môn càng nghĩ càng cảm thấy đúng, liền quyết định nhân cơ hội này, nói rõ tình cảm với đám quỷ ma an tĩnh, tránh cho đám quỷ vật sau này lại tranh đấu. Vì vậy sau một lát, Trần Âm Trang dân ngã trái ngã phải liền thấy thiếu niên giống như Thiên Thần hóa thân kia, đứng thẳng người, hắng giọng nói sang sảng với bầy quỷ đang quỳ ở phía xa:

“Chư vị Quỷ Linh, xin nghe tiểu tử nói: Ngày xưa Trang dân cây cậy dựa vào Tổ Âm, ức hiếp Quỷ tộc các người, đúng là bọn hần không đúng. Nhưng hôm nay các người hủy phòng người ta, thương tổn gân cốt người ta, còn phá hủy mấy trăm năm danh thắng cổ tích của người ta. Cứ như vậy, cũng sẽ bớt đi oán hận mấy trăm năm trong số các người. Cái gọi là oan gia dễ giải kết, ta thấy mọi người nên dừng tay.”

Nói đến đây hùng hồn đồng dục, vung trộm nhìn những quỷ linh hung ác kia, phát hiện chúng không dám động chút nào, thế là mở miệng liền được cổ vũ, tranh thủ thời gian rèn sắt thừa dịp nóng nói tiếp:

“Sau này các người Tây Sơn quỷ tộc, liền trở về Tây Sơn U Minh chi địa; dân hộ trấn âm trang, còn ở nơi thanh minh. Nhân quỷ lạ đường, đều không xâm phạm. Nếu làm trái lời hứa, thì mỗi người sẽ gặp Thiên Khiển Quỷ tru. Các người thấy thế nào?”

Nói đến chỗ này, tinh ngôn liếc mắt nhìn phản ứng của những quỷ ảnh phía xa xa. Tuy hần nói những lời này rất đúng lý hợp tình, nhưng từ chối bên trong thực cẩn thận từng li từng tí; sợ không cẩn thận, lại khiến bày quỷ náo loạn.

Chỉ có điều, lo lắng này của hần thật sự là dư thừa. Mặc dù vị Tứ Hải đường chủ này cảm thấy, lúc nói chuyện vẫn giống như lúc bình thường; nhưng trong mắt đám Quỷ Linh Nhân kia, lời nói vừa rồi của hần lại lộ ra một cỗ uy thế lẫm nhiên không cách nào nói rõ.

Vì vậy ngay lúc bắt chuyện chờ đợi bày quỷ trả lời, lại đột nhiên chứng kiến quỷ ảnh nguyên bản lịch duyệt rõ ràng ở phía xa xa, đột nhiên trở nên mơ hồ. Không đợi hần kịp phản ứng, liền thấy bày quỷ đã hóa thành một luồng gió xoáy màu đen cực lớn, ở trong đồng đồ nát tường đồ không thể xoay quanh.

Vừa thấy tình hình này, bắt chuyện vội vàng nắm kiếm trong tay, toàn lực phòng bị; đang muốn quay đầu lại nói với Quỳnh Tuyết nên cẩn thận, lại nghe thấy trong đoàn ảo ảnh gió xoáy trùng trùng điệp điệp kia, đột nhiên truyền ra một thanh âm già nua:

“Tây Sơn Quỷ tộc, cần tuân ước hẹn hôm nay của Quỷ Vương.”

Lời còn chưa dứt, liền thấy đoàn gió lốc này bay lên trời, vòng cây ba vòng, sau đó một đường khói bụi cuộn cuộn, thẳng hướng phương tây mà đi.

Thấy cảnh này, thiếu niên âm thầm nắm chặt mồ hôi lập tức yên tâm; mãi tới khi đoạn đường phong trần biến mất cuối chân trời, hắn mới kịp phản ứng lại:

“Ồ! Hóa ra người mới nói chuyện chính là Bành lão, ngược lại quên nói với hắn một lời tạm biệt!”

Đến lúc này, mây đen đầy trời trên đỉnh đầu bắt đầu từ từ tan đi. Chỉ một lát sau, đại bộ phận mây đen liền tiêu tán vô tung vô ảnh; bị che lấp hơn một canh giờ mặt trời, lại chiếu sáng rực rỡ hướng đại địa vùng xuống.

Đối với ánh mặt trời chói chang như vậy, mọi người vừa mới thấy lại ánh mặt trời, tuyệt đối không còn ai muốn than phiền nữa. Tắm rửa trong ánh nắng sáng giá như vậy, giờ phút này ngay cả những trang dân bị thương không nhẹ cũng có cảm giác xúc muốn cúng bái vũ đạo.

Lúc này, thôn dân còn đang rải rác khắp nơi trong phế tích, những người còn có thể đi lại đều hướng về ân nhân cứu mạng của bọn họ vọt tới. Nhìn những khuôn mặt tràn đầy cảm kích này, sau khi một lát tĩnh lại, đột nhiên mở miệng nói chuyện, vội vàng lớn tiếng nói:

“Các vị phụ lão hương thân nghe kỹ, không dỗi gạt các vị nói, tiểu tử chính là đệ tử La Phù sơn thanh cung, lần này...”

Thừa dịp thanh âm cảm kích của mình bị thanh âm cảm kích bao phủ trước, bắt chuyện vội vàng dùng tiếng nói vô cùng vang dội tự báo gia môn. Thì ra, lần này hắn nhớ lại, lúc chuông môn Linh Hư chân nhân đã từng trình trọng dặn dò hắn:

“Đã mở lời, lần này xuống núi, không khỏi phải gặp chuyện hàng yêu trừ quái. Nếu là chuyện thuận tay, công đức viên mãn, người khác hỏi ngươi cũng không cần thay sư môn che giấu; dù sao đây cũng là thể hiện tên tuổi đạo đức của đạo gia

tam bảo. Chỉ là, nếu như chuyện này làm xấu hổ, vậy thì... Ha ha!”

Đến buổi chiều hôm đó, lúc tỉnh lại liền cáo biệt Trần Âm Trang - Không đúng, bây giờ phải gọi nó là “Trương Gia Trang”. Những thôn dân Trần Âm Trang có thói quen tìm kiếm thần linh tổ tông bảo hộ, sau khi trải qua lần quỷ kiếp này, tộc trưởng đề nghị, không nói lời nào liền đổi tên của họ Trương thành Trương. Bọn họ tin chắc rằng, như vậy thời đại Trang tử cũng sẽ không bị Tây Sơn quỷ linh xâm nhập nữa.

Hơn nữa vừa cải lại, trong ngực áo ấp ủ hai mươi lượng bạc thật sự không thể từ chối được, cao hứng cùng Quỳnh Tuyết thích hợp đi về hướng Tây Bắc. Chỉ là mấy thiếu nam nữ vui vẻ này cũng không biết., Ngay trên bầu trời đỉnh đầu bọn họ, đóa Ô Tử Vân Đoàn cuối cùng trong đám mây kia (Tính đọc tiểu thuyết —— phổ thông.... Nhưng có một người, thời khắc này tâm tình thật sự không vui vẻ nổi. Ma nữ tóc dài như ánh nước trong mây tía này, hiện tại chính là vẻ mặt xúi quẩy:

“Tên tiểu tử thối này thật đáng ghét, không biết đi quỷ vận gì mà có thể hàng phục được đầu tên Quỷ Vương hồ đồ, lại còn lấy được một chiếc nhẫn - Ai, như vậy cũng tốt. Lần này hao sắc dân đồ không chết, vừa vận đề ta tra tấn báo thù thật tốt!”

“Ồ, vừa rồi tựa hồ nói đến... Giới chỉ? Ai da! Chiếc nhẫn vừa rồi cũng thật đẹp, gió lạnh vù vù, quỷ khí dày đặc, cài trên đầu ngón tay ta nhất định là rất đẹp...”

Vừa nghĩ tới đây, ma nữ này bỗng nhiên thanh tĩnh, âm thầm tự trách:

“Lúc này thì còn muốn trang sức gì nữa chứ! Việc cấp bách hiện tại là phải nghĩ ra biện pháp không cho con rồng nhỏ kia tiếp tục đắc ý!”

Nghĩ tới nụ cười đắc ý chán ghét như Tứ Độc Long Nữ, ma nữ nhỏ đến từ Ma Phong lập tức hoàn toàn tỉnh táo, cố gắng không nghĩ tới trang sức mỹ lệ kia nữa. Yên lặng nhìn xuống phía dưới một hồi, đột nhiên linh cơ của cô bé khẽ động, như nhận được một gợi ý nào đó. Thế là, thấy cô thầm vận ma công., Trong nháy mắt liền có một vòng tử quang nhàn nhạt

mắt thường không thể phân biệt được, từ trong mây lóe lên, bỗng nhiên chui vào trong thân hình thanh nhã cô gái đang đi trên mặt đất kia. Thoáng chốc, nữ tử thanh lãnh nhu tĩnh lặng như Mai Tuyết kia, lập tức như có điều suy nghĩ, dừng bước chân sau người đường chủ, mới đi theo nàng.

Thấy vậy, vị Vân Trung ma nữ này vẻ mặt đắc ý:

“Hi hi! Cứ như vậy, thiếu niên này nhất định sẽ dòi tình biệt luyện!”

Che miệng trộm nhạc một hồi, lại nhin không được thờ dài, buồn bã nói:

“Haizz, vì không muốn cho con tiểu long nhi kia giành trước, thực sự là làm khó ta...”

đắp nặn tâm địa hoàn toàn, tiểu ma nữ hại người hại mình này liền thúc giục vân giá, lập tức trở về ma cung.

Mà tất cả những chuyện này, vị thiếu niên vô tội trên mặt đất lại không hề hay biết. Khi đóa mây cuối cùng phiêu tán, đã nghe rõ một vấn đề:

Chiếc nhẫn trên tay mình liệu có mang đến phiền phức cho mình hay không? Nên biết rằng nó do Quỷ Vương biến thành, sau này mỗi một lời nói hành động của mình đều sẽ bị Quỷ Vương biết được rõ ràng? Nếu quả thật như vậy thì thật sự là phiền toái lớn.

Chẳng qua, hiện tại nan đề này đã không làm khó được hắn. Chỉ hơi suy tư, nói rõ liền để ý tới tiểu muội muội đang hớn hở phía trước, hỏi:

“Quỳnh Quỳnh, ca muốn thi đề đạo của huynh.”

Nghe ca chủ động tìm nàng, Tiểu Quỳnh Tỳ Hưu lập tức chạy về bên cạnh nàng, vừa đi vừa ngẩng mặt lên, vội vàng hỏi:

“Ca ca muốn khảo thí vấn đề gì à?”

Nhìn thiếu nữ ngây thơ đi theo bên cạnh, Trương đường chủ nháy mắt, nghiêm trang hỏi:

“Quỳnh Quỳnh, người nói vị đại quý thúc thúc vừa rồi, hai cái sừng trên đầu trông giống cái gì?”

“Hai cây côn gỗ!!”

Ca ca vừa dứt lời, tiểu nha đầu liền không chút do dự trả lời — hì hì, hóa ra đề thi này đơn giản như vậy!

“Uỳnh u...”

Sau khi nghe nàng trả lời, vị đường chủ ca ca lòng mang ý xấu kia của nàng trả lời một tiếng mơ hồ không rõ, sau đó liền cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay mình, nhìn thật kỹ phản ứng của nó.

Qua một hồi lâu, hắn câu được câu không trò chuyện với tiểu Quỳnh Hầu, cũng không phát hiện sự khác thường của Quý Vương Giới, vì thế Trương đường chủ đến lúc này mới yên lòng:

A, xem ra đồ trang sức miễn phí mình nhặt được này, đeo cũng không có gì là không tiện.

Hôm nay lẫn lộn cả ngày, thật khiến người ta mệt mỏi. Đợi sau khi được hai mươi lượng sức mạnh hưng phấn của Tạ Nghi đã qua đi, hắn tỉnh lại rồi cuộc cảm thấy mệt mỏi, vì vậy chạy tới một trấn phồn hoa lớn, liền chọn một quán rượu giống như vậy, vất vả một phen người Tứ Hải đường công cao lao khổ cực.

Tại lúc ở tửu lâu dùng bữa, thức tỉnh những thực khách chạy đường kia đang nghị luận âm ỉ, nói xong chuyện lạ phát sinh sáng nay:

Sáng hôm nay, Đông Nam Thiên bên cạnh mây đen dày đặc, đen tới dọa người. Đặc biệt, ngay tại Đông Nam Ô Vân thành trận, phía tây bắc chân trời, lại có hai ngôi sao đột nhiên tỏa ánh sáng, ánh sao lấp lóe, ở khoảnh khắc đó lại như muốn tranh sáng cùng mặt trời!

Trò chuyện phiếm ở đây, có người nói sao trời ban ngày tỏa sáng, chính là hai ngôi sao trong Bắc Đẩu Thất Diệu. Sau đó tự nhiên có người tự xưng là thực khách có nhãn lực tốt hơn,

tranh luận người này nhìn lầm. Vì vậy thường xuyên bàn tán về Long Môn trận trong quán trà quán rượu, cứ thế bày ra.

Những lời tán gẫu như vậy, nếu là ngày xưa, bắt chuyện ngược lại còn có thể hứng thú; nhưng sáng nay trận quý sự kia, thật sự là kinh tâm động phách, khiến hần giờ phút này hưng trí uể oải., Thật sự không có hứng thú nói cho bọn họ biết chuyện của mình. Ngược lại, cái cáo thị tuyển tiểu nhị kia của tửu lâu, để vị đường chủ Đạo môn có thể bắt quý phục ma này ở lại lâu ngày. Ở Quý Môn quan đi qua một hồi, đột nhiên hần cảm thấy có chút mỏi mệt. Có lẽ, mình vẫn thích hợp làm một tửu lâu...

Bỏ đi suy nghĩ miên man, thấy sắc trời không còn sớm, bắt chuyện liền tìm một khách sạn lớn. Ăn buổi sáng kinh hãi một trận, Tứ Hải đường chủ từ trước đến nay vẫn tiết kiệm, cũng quyết định thoải mái, để hai nữ nhân trong sảnh nghỉ ngơi cho tốt.

Tại trong khách điểm này tên là “Duyệt Lai”, bắt chuyện muốn lấy hai gian phòng thượng đẳng ở hậu viện. Vừa mới dàn xếp trong phòng khách, hoàng hôn cũng đã hàng lâm.

Tắm rửa xong, tuyết thích hợp liền tụ tập ba người thay quần áo, đi tìm nguồn nước mờ mịt thay đổi. Tỉnh ngôn thì ở trong tiểu viện nhàn rỗi, cùng Quỳnh Tiểu muội muội dẫn tay nhìn ánh trăng một lát, lại kể cho nàng nghe chuyện ngày nàng lớn lên trước vách núi kia, đợi nàng hài lòng, liền thoải mái dẫn nàng trở về phòng ngủ.

Đưa về phòng của mình, hơi đi một hồi phương pháp luyện thần hóa hư, vận hành Thái Thanh Dương cùng khí tức mấy ngày, thuận đường trơn bóng một chút viên “Tư U” quý giới kia, sau đó liền một trận buồn ngủ kéo tới, cũng cởi quần áo ngủ trên giường.

Lúc này, Hạ Nguyệt Chính Minh, ánh trăng như bạc xuyên qua cửa sổ, chiếu hào quang như nước chảy lên người thiếu niên giường trúc.

Ánh trăng thanh nhu, giống như đôi mắt dịu dàng của thiếu nữ, có thể đem u mộng của thiếu niên thấm vào. Thư giãn nằm ở

trên giường trúc mát, bắt chuyện tựa hồ lần đầu cảm thấy nhẹ nhõm như thế. Dần dần, ánh trăng trước mắt như sóng nước nhộn nhạo, bóng sáng giữa mình và nóc nhà dần dần mờ hồ...

Ủa? Đây là chỗ nào vậy? Xung quanh sao lại là một màu trắng bạc vậy? Mới vừa tuyết xong à —— sao mình lại nhớ rõ, hình như bây giờ vẫn là mùa hè nhỉ? Chẳng lẽ mấy ngày nay mình quá mệt mỏi, nhớ nhầm sao?

Thì ra đã nhận ra, bản thân đang ở trong một vùng núi non trong suốt như băng tuyết, đang đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

“Ài. Sớm biết hôm nay trời có tuyết, có lẽ quần áo không chỉ mặc một bộ.”

Sau khi tỉnh lại, trong lòng hẳn vẫn mơ màng màng suy nghĩ như vậy. Dường như hẳn ta không cần cúi đầu, hẳn ta đã nhìn thấy cái Hạ Y đơn bạc mà mình mặc trên người. Lại nhìn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ:

“Khác, không tệ, tuyết rơi rồi, thời tiết sẽ không nóng như vậy.”

Chỉ là, mặc dù mát lạnh rất nhiều, nhưng chung quanh tuyết trắng mênh mang, vô biên vô tận, tựa hồ cảnh vật lại có chút đơn điệu.

Đang nghĩ như vậy, trong mũi liền ngửi được một trận hương thơm thấm ruột thấm gan. Quay đầu nhìn lại, liền phát hiện cách đó không xa, vừa đúng có một toà mai mô, cảnh đang nở ra vô số hoa mai màu vàng nhạt, hoa ảnh lung linh, thanh hương mờ mịt. Mà ở trước rừng ngọc ngà tựa như nguyệt hoa vờ vụn này, lại lẳng lặng đứng vững một vị nữ tử dịu dàng, trâm cài châu, váy dài lay động, lượn lờ đứng ở trong gió mai, Niêm Hoa không nói, đậm như tiên tử.

“Nàng ta là...”

Đưa mắt nhìn khuôn mặt vị hoa mai tiên tử kia, thiếu niên không khỏi lúng túng, tự trách nói:

“Nha! Không ngờ giấc mộng đẹp, lại làm cho tuyết rơi trên đầu...”

Hóa ra trong ánh tuyết hoa, vị nữ nhân yếu điệu thần quang tĩnh mục trước cây mai rực rỡ chính là nữ tỳ Diêu Tuyết mà hắn hay tự cho mình là nữ tỳ trong Tứ Hải đường!

Đã có kinh nghiệm nhập mộng lần trước, thiếu niên thần tư thanh minh, liền chuẩn bị cứng rắn muốn từ trong mộng tỉnh lại. Chỉ là, đến khi nhìn thấy vị nữ tử cao gầy lạnh lùng giống như hoa mai kia, hắn lại dừng lại. Giờ phút này tuyết rơi trong đôi mắt, ba phần oán than, ba phần chờ mong, tỉnh lại nhất thời không đành lòng rời khỏi giấc mộng. Vì vậy, bất tri bất giác, hắn đã nhắc chân hướng mảnh rừng cây mai kia đi đến...

Từ lúc hắn cất bước, trong bầu trời bỗng nhiên có ngàn vạn đóa hoa tuyết óng ánh rơi xuống mặt đất, khiến người ta không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

“Đường chủ...”

Thấy hắn đi tới gần, nguyên bản mùi thơm mai hồn trắng như tuyết, giờ phút này lại có ánh mắt dao động, lúm đồng tiền lấp lánh, tựa như giọt thơm lộ ra. Môi nàng khẽ mở, nhẹ nhàng gọi một tiếng ‘Đường chủ’ này, cô bé bỗng nhiên ánh mắt rủ xuống, bàn tay trắng nõn nhẹ vuốt váy, cục diện bất an, không biết nên làm như thế nào.

Nhìn thấy hoa mai hương hồn trước giờ đều là nô tì tự cho mình, đến trong mộng của mình vẫn là bốp bốp xấu hổ như vậy, khi nghe vậy trong lòng không đành lòng, không khỏi nổi lên tình cảm thương xót.

Chỉ là, đang muốn mở miệng đánh vỡ trăm mặc, lại thấy nữ tử thanh lệ trước mắt giống như vừa mới lấy hết dũng khí, đang ngẩng đầu, dũng cảm đem ánh mắt mình, đối với đường chủ đôi mắt trong trẻo. Thấy nàng như vậy, mới tỉnh táo nuốt lời vừa tới cửa miệng xuống, tràn đầy ôn tình nhìn về phía vị Mai Linh thanh khổ đã lâu này. Mặc dù, ngày xưa ở chung, nhưng cũng chỉ có thể trong giấc mộng hôm nay, mới có thể ngưng mạch không nói như vậy.

Cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu, thiếu niên bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, vươn tay bắt lấy nữ tử trước mặt, mềm mại như tuyết, rung y phục bay thẳng lên bầu trời. Chỉ trong giây

lát, hoàng mai hoa hải phiêu hương mang tuyết đã đến dưới chân hai người. Phía đông trên bầu trời., Một vầng trăng tròn khổng lồ, như khay bạc treo lơ lửng, chiếu vào rừng mai Hương Tuyết vô biên vô hạn dưới chân. Vầng trăng trong trẻo, to lớn như vậy, phẳng phất như đang ở bên cạnh mình, đưa tay là đủ; mà vòm trời dưới ánh lên biển hoa vô biên, mây mỏng không nhiễm, tinh thuần như lam.

Vừa bị Đường chủ kéo tay, tuyết vẫn còn chút điu hiu, nhưng bắt tay cùng bay một lúc, cũng dần dần buông lỏng lòng, tay áo gió nhẹ, vạt áo tung bay, mặc cho hấn dẫn dắt. Lăng Hư ngự không, như cưỡi tiên liên, xa xôi ngàn dặm, quan sát biển mây mịt mờ. Thiên địa rộng lớn như vậy, giờ phút này như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thời tiết này, tuyết trắng bay lả tả, thiên địa tịch liêu, vô số đoá hoa mai phiêu lãng ở sau lưng người vui vẻ, tựa như trắng tuyết, đuôi sao băng.

ngao du trong mộng, vô câu vô thúc; tuyết không nhìn được rút đi bụi gai, mặc cho mái tóc dài như thác nước tự do phấp phới theo gió.

Đang lúc tự tiêu dao bay lượn, đường chủ nàng bỗng nhiên dặt tay một cái, ẩn vân quang xuống, hướng trên mặt đất tung bay đi. Đang lúc khó hiểu, tuyết thích hợp nhìn thấy trong vạn đoá mai vàng kia, chợt có một cây hồng mai đỏ., Lăng Tuyết ngạo nghễ phóng khoáng, diễm lệ như mây. Đang quan sát, trong chốc lát thiếu niên kia lại trở về bên cạnh mình. Lúc này trong tay hấn, đã cầm một cành mai hồng diễm lệ, cẩn thận trâm lên mái tóc giống như nước mây của chính mình. Vì vậy bên tai lại vang lên vài câu ôn nhu; hơi ấm nhè nhẹ, chọc cho cả người mềm nhũn, giống như muốn hòa tan...

Trong lúc nhu tình tràn ngập như vậy, đôi mắt nữ tử thanh nhu đang xấu hổ trước mắt, thiếu niên mười tám tuổi sớm đã không biết ở nơi nào. Không cẩn thận lại thấy ánh mắt nàng tương tự chờ mong, liền nhìn không được, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng... Ngay tại thời điểm mỹ nhân ôm vào lòng..., Bên người rừng mai tuyết, còn có thanh nguyệt quỳnh vũ, chỉ một thoáng tất cả đều biến mất, bên người một mảnh linh hoạt

kỳ ảo, tựa như lâm vào biển cả màu thiên lam, trong đó lại lóe ra nhiều điểm quang mang màu phấn hồng.

“...”

Vì thế hai người cứ như vậy nhẹ nhàng ôm, cùng nhau hướng phía dưới hư không vô tận nhanh chóng chìm xuống; thân như lá rụng phiêu linh, chỉ là không có cuối, cũng không muốn có điểm cuối. Lúc chìm xuống, bên người lại có điểm điểm lưu quang, năm màu hoa tươi sáng, như lưu quang chém vào vòng sáng, lại giống như bóng hoa thánh bích triện linh trượng, không ngừng bay qua bên cạnh...

Ngay thời tiết tươi đẹp vui sướng như vậy, đột nhiên xung quanh ánh sáng ngũ sắc lưu quang bay múa, bỗng nhiên hội tụ thành màu sắc duy nhất - một điểm màu đỏ tươi giống như máu tươi, đột nhiên trước mắt thiếu niên nhanh chóng mở rộng, chỉ chốc lát đã che kín toàn bộ trời đất xung quanh hắn, cực kì vô địa, nhìn không thấy bất cứ cảnh vật gì, trước mắt chỉ còn lại một mảnh huyết hồng nhìn thấy mà giật mình...

“A!”

Thiếu niên vẫn đang bay xuống, đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy; thò tay ôm lấy, chỉ là không có vật gì.

Qua hồi lâu, thiếu niên mới hoàn toàn thanh tỉnh từ trong giấc ngủ, khoác áo rời giường, ngừng lại trước cửa sổ, nhìn thấy trắng sáng trong, chiếu sáng không minh như nước đọng trong tiểu viện.

“À, vừa rồi lại chỉ là một giấc mộng.”

Thấy hết thảy vẫn như trước, tỉnh ra liền trở về trên giường, ngã đầu nằm xuống ngủ tiếp. Chỉ là, qua một hồi, chỉ cảm thấy này là trúc loảng trúc như băng, vô luận tĩnh tâm ngưng thần đều không ngủ được. Vì thế nặng nề, trở lại cửa sổ ngắm trăng trước cửa sổ. Yên lặng đứng lặng một hồi, nhớ lại tình cảnh trong mộng, liền quay người đi tới trước án, đốt nửa đoạn nến, tron mặc nâng bút, đặt bút ở Tố Bạch Thư lựa dự bị ở quán khách:

“Mai Nhụy chào, băng tuyết xuất sương khói. Về ngoài trần thế lượn lờ cô độc, một đóa hoa trong lòng bàn tay dịu dàng.

Chỉ như hoa nhân...”

Vừa mới viết tới câu này, thiếu niên bưng bưng hứng thú lại đột nhiên dừng bút, nhìn câu cuối cùng này, ánh mắt đại ra, lại như trúng phải điện.

“Chỉ như hoa nhân, ít như hoa nhân...”

Trong miệng lặp đi lặp lại câu này, chẳng biết tại sao, đột nhiên có một nỗi buồn đau buồn không nói nên lời dâng lên trong lòng như thủy triều.

Trong lúc đang lo lắng, bỗng có một trận gió lạnh thổi qua, hắt bắt đầu cảnh giác và sợ hãi, dường như đột nhiên có được sự gợi ý thần bí nào đó. Hắn có một câu thi văn, nhưng không kịp suy nghĩ thì đã đột nhiên xông lên đầu hắn. Giống như bị Quỷ Thần dẫn dắt, hắn không tự chủ được liền viết nó lên mảnh giấy trắng như tuyết.

Chờ lấy lại tinh thần, tỉnh ngón xem lại chữ màu đen tựa như nghiệt long du động này, viết đúng:

“Một chút mai hoa phách, mười vạn Chu Nhan huyết...”

Nhìn từ ngữ giống như tiên ngữ này, xưa nay tiêu sái thiếu niên sợ hãi mà kinh, không biết vì sao liền bị thương từ trong đó đến, phần uất sục sôi.

Chờ lại qua một lúc, gió lạnh thổi qua cửa sổ, hắn mới tỉnh lại. Lúc này, hắn phát hiện bút lông sồi trong tay mình, không biết từ lúc nào đã bị bóp nát. Nghiên mực bằng đá đen trên bàn cũng đã không thấy; đợi cúi đầu tìm, phát hiện nó đã vỡ thành hai nửa trên mặt đất.

“Ừm, có lẽ trong đêm mát mẻ, dễ tâm thần không yên... Tuyệt Diệp?”

Chính đang tự giải thích, vô tình nhìn lại cánh cửa triều chính, lại phát hiện không biết lúc nào, vị nữ tử bên cạnh nghe được tiếng vang kia, đã đứng ở trước cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú này, sững sờ chốc lát, bắt chuyện mới khôi phục linh động như trước, luống cuống tay chân đi tới câu chữ trên bàn. Mà vị nữ tử thanh nhã đứng

thẳng ở cửa kia, lại giống như nhìn không thấy sự quẫn bách của hắn, chỉ là lời xin lỗi dịu dàng bên cánh cửa:

“Đường chủ, thật xin lỗi. Tuyết ứng vừa rồi, chỉ là muốn thử một chút thần nhân vừa mới truyền thụ “Nhập Mộng” tiên pháp, lại không ngờ quá nhiều thanh mộng Đường chủ...”

“Hóa ra... Đó đúng là ngươi!”

Nghe nàng nói vậy, bắt chuyện kinh ngạc. Chẳng qua, nếu chỉ là tới xin lỗi, vậy cũng tốt. Chỉ là, chính lúc hắn muốn nói “không sao”, lại nghe một trận thanh âm nhu hòa thông thả truyền đến:

“Vừa rồi nghe đường chủ niệm thi, một chút mai hoa phách, mười vạn Chu Nhan huyết... Tuyết thích thú lại muốn hòa giải: “Nếu có được Sơn Hoa cầm đầu, Mạc Vấn nô xử...”

Có điều, cô gái váy trắng đang định trả lời lại nghe thấy giọng nói run run:

“Tuyết, ở cùng đường chủ, cảm thấy rất tốt. Cho dù cái gì cũng không chiếm được...”

Cùng với lời nói sâu xa này, ngọn nến đỏ một mực lay động kia cuối cùng cũng cháy hết; khi nến chảy nước mắt, cả phòng chỉ còn lại ánh trăng trong treo lạnh lùng...

Đúng là:

Hàn Nhị với thần sắc xuân sắc, gió tràn ngập ngàn núi, tuyết rơi ngàn ngọn núi.

Đỗ Quyên, Đề Huyết còn tệ hơn. Hoa không khỏi rét, người không khỏi phát lạnh.

Ly hợp bi hoan mấy sự làng? Ly hoan hỉ, vừa có buồn vui.

Đây chính là quyền thứ mười một của tiên lộ Yên Trần quyền thứ mười một.

Kính thỉnh chú ý học từ quyền tiếp theo:

“Thanh Phục phù thế Ngạo vương hầu “

.

Lần thứ mười hai, hiện đang là Ngạo vương hầu đời thứ mười hai.

Từ quyết đầu tiên, Lăng Ba bước bộ chậm.

Biển mây bao quanh cao Đường, tóc mai sương gió mờ ảo, ước chừng trang điểm.

Tiên y cuốn tận mắt thấy Vân Ngao, mới cảm thấy eo cung uyển chuyển.

Một gói Mộng Dư Hương, Vân Ảnh Bán Phàm, Vô Tận giang sơn.

Mấy lần dựa vào lan thính sương quán, cóc cung lộ lãnh hương trà lạnh.

“...Quản Bình Triều.

Chương thứ nhất Phó phần giai Nhi, tư tưởng với trời tuyết bích.

Ngay trong màn đêm mộng quanh quẩn này, đến nửa đêm, lại bắt đầu mưa tí tách tí tách. Người của thanh lữ dần dần bị vây khốn, chậm rãi chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua cửa sổ, mưa rơi rào rào.

Đến buổi sáng ngày thứ hai, chờ Trương Ngôn tỉnh lại, đến khi vào trong lữ viện, phát hiện sương mù đã mờ, sáng rõ, đất bùn trong viện chỉ hơi ẩm ướt, đã nhìn không ra đêm qua còn có một trận mưa. Chỉ có bóng trúc thoang thoảng tường thành màu phấn trắng đang lộ vẻ xanh biếc bên ngoài.

Lúc này, bầu trời đã sáng rõ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hàng hàng rong trên đường phố bên ngoài lữ điếm, tiếng đi lại bất chuyện. Trong lúc hô hấp, lại ngửi được mùi thơm của từng đợt từ cây gỗ trong phòng bếp được đun lên. Tựa hồ tất cả mọi thứ trước mắt vẫn bình thường như vậy; tất cả sinh linh bên cạnh cũng dựa theo quỹ tích sinh hoạt đã định sẵn, thản nhiên đi về phía trước.

Chỉ là, tuy rằng phạm tục trước mắt bình thường không có gì lạ, nhưng thiếu niên trải qua một đêm ảo mộng, lại nghe được tiếng rao hàng quen thuộc, nghe được mùi thơm thân thiết của từng than, trong lòng lại tràn đầy một loại cảm kích không hiểu.

Chính dạng này khoan thai dạo bước trong sân, bắt mắt lại nhìn thấy cô bé nhỏ thường xuyên ngủ say kia, hiện tại lại ăn mặc chỉnh tề, đang chơi đùa trước một điện thờ bằng đá góc sân.

“O? Hôm nay quỳnh trành ngược lại còn dậy rất sớm. Một mình chơi trò gì vậy?”

Nhìn thấy Quỳnh Huyền sáng sớm, mở miệng có chút tò mò liền đến gần xem. Chỉ là, đợi nó đi gần thêm chút nữa, lại phát hiện có chút cổ quái - hóa ra tiểu nha đầu này đang nháy mắt

ra hiệu trên bàn thờ, khi thì tròng to mắt, khi thì nhăn mũi, khi thì chu miệng nhỏ nhắn, không biết đang làm gì.

Vừa thấy tình cảnh này, đường chủ ca ca của nàng vội vàng đi qua, ân cần hỏi:

“Quỳnh Hằng muội muội, có phải đang đau bụng không?”

Vừa nghe câu hỏi của hắn, tiểu muội muội đang vội vàng nhíu mày tròng mắt kia liền ngừng lại, suy nghĩ một hồi, sau đó có chút kỳ quái hỏi ngược lại:

“Ca ca, bụng ta không đau sao?”

“Ách... Vậy vì sao nhìn bộ dáng trên mặt ngươi, dường như rất khó chịu?”

Nghe hắn nói vậy, tiểu nha đầu vẻ mặt nghiêm túc lập tức tươi cười, nhìn đường chủ ca ca ngọt ngào cười nói:

“Không phải ca ca, kỳ thật Quỳnh Đình đang luyện tập tức giận!”

“Luyện sinh khí?”

Nghe lời này của nàng ta nói rất cổ quái, bắt chuyện rất là tò mò, vội vàng truy hỏi ngọn nguồn. Vừa hỏi, mới biết căn nguyên việc này rõ ràng còn ở trên người mình.

Hóa ra lần trước Tiểu Quỳnh Quỳnh bị vị tiên quái Ngọc Diện bị tro bụi tan thành tro bụi thì triển tà pháp, lại thật tâm nguyện của nàng, lớn lên thành một đại cô nương xinh đẹp thần ảo; tuy rằng trước sau thời gian ngắn ngủi, sự kiện kinh tâm động phách, nhưng chuyện này sau đó, liền thành chuyện xưa Quỳnh Quỳnh Lục thích nghe nhất, hầu như mỗi ngày đều quần quít bắt chuyện báo cáo vài ba lần.

Chỉ là, tuy nàng nhớ ra câu chuyện ca ca kể, có thể khiến người ta rất vui vẻ; nhưng chỗ không tốt lắm là, mỗi khi Quỳnh Đình vui vẻ nói đại tỷ tỷ kia chính là mình, vị đường chủ ca ca đầy tâm ý này của nàng liền phân tích cho nàng, nói đại tỷ tỷ kia hẳn là do thần linh trong núi phụ thân biến ảo mà thành –

Tuy rằng, Quỳnh Quỳnh sớm đã quyết định tất cả mọi chuyện của bản thân mình, đều phải nghe theo ca ca, nhưng chỉ có điều này thôi cũng khiến nàng rất bất mãn.

Chỉ là, mặc dù không đồng ý quan điểm của ca ca, cảm thấy chính mình nên tức giận; nhưng cố gắng thử mấy lần, tiểu nha đầu buồn bực phát hiện, chính mình lại không biết làm sao giả ra sinh khí với đường chủ ca ca.

“...”

Cho nên buổi sáng hôm nay, nàng đã dậy rất sớm, tới trước bàn đá đặt mặt gương đồng này, cố gắng luyện tập bộ dáng tức giận.

Nghe xong lời này của Quỳnh Thố, nhận ra nhưng dờ khóc dờ cười, liền nói:

“Quỳnh Quỳnh, nếu đã như vậy, người cũng không cần phí sức diễn luyện; sau này ca ca không nói Sơn thần nhập thân là được.”

Nghe hẳn hứa hẹn vậy, tiểu nữ oa nhi lại kêu lên:

“Không cần a ca ca! Không phải Quỳnh Đình kia luyện trắng một buổi sáng sao?”

Ngay tại thiếu niên không biết nên trả lời như thế nào lúc, vị nữ tử nhã nhặn đang ra cửa phòng thấy hai người như vậy, không khỏi dựa vào cửa mà cười.

Bất quá, thoáng thấy Tuyết Nghi tỷ tỷ cũng đứng lên, Quỳnh Thu đột nhiên có chút kỳ quái hỏi:

“Ban đêm tỷ tỷ đi đâu vậy?”

Nghe nàng hỏi như vậy, trong viện có hai người, lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua gặp mặt trong mộng, trên mặt đều có chút xấu hổ. Đang lúc hoảng sợ, lại nghe tiểu nha đầu cổ linh tinh này nói tiếp:

“Ca ca, Tuyết Điệp tỷ, tối hôm qua ta đã làm quái mộng, nhìn thấy những núi cao phun lửa, còn có sông lớn rất sâu, đen ngòm không nhìn thấy đáy!”

Nghe nàng vừa nói như vậy, bắt chuyện ngược lại không để ý, chỉ thuận miệng hỏi:

“Quỳnh ngọc, không phải ngươi đã làm giấc mộng này rất nhiều lần rồi sao?”

“Nhưng lần này lại khác.”

Nghe ca ca đặt câu hỏi, Quỳnh Quỳnh liền nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại tình cảnh trong mộng một phen, sau đó mang theo vài phần hưng phấn nghiêm túc nói:

“Tối hôm qua trong mộng, Quỳnh Đình đã có thể bay lên!”

“Ta mơ thấy đang cỡi ca ca, bay qua những sông lớn Hắc Thủy, bay qua núi cao phun lửa, một mực bay về phía trước... Chỉ là, tối hôm qua ca ca đến trong mộng của ta, lại không thấy Tuyết Diệp tỷ tỷ...”

—— nếu là lúc trước, nghe Tiểu Quỳnh Thần giáp đưa không rõ mộng ngữ, bắt chuyện chỉ là cười một tiếng, tối đa cũng chỉ trêu ghẹo vài câu. Chỉ là lần này, trên mặt hấn hiện lên mấy phần tiểu nhan tiểu muội muội chờ mong, lại có vẻ có chút miễn cưỡng.

Lặng lẽ không nói, tư tưởng chốc lát, bắt chuyện cảm giác mình đã có vài phần tương mạo, lại vì những chuyện mộng ảo hư vô mờ ảo này mê hoặc; tự giấu cười một tiếng, hấn quyết định vẫn thuận theo tự nhiên, nếu thật có việc, đến lúc đó cũng chưa chắc không có cách hóa giải.

Vì vậy một ngày này, Trương đường chủ thực sự khoan khoái, cũng không vội vã mang hai người kia lên đường, mà là đi dạo, thưởng thức chút món ăn tiệu đặc biệt trên trấn, chọn trang phục thích hợp.

Ước chừng nửa ngày sau, bắt chuyện liền đứng trước một quầy hàng bán bạc nhỏ khổng chế tầm thường, có chút hứng thú nhìn Quỳnh Tuyết thích tới trước quầy hàng lật xem. Nhìn hai tỷ muội này không ngừng châu đầu ghé tai, trao đổi ý kiến, nghe vậy lại nhớ đi dạo vừa rồi, đột nhiên phát hiện, mình đối với chuyện cò kè mặc cả, lại dần dần không còn hứng thú. Phạt tổ, nhất định là tu vi đạo gia của mình lại tiến thêm một bước.

Thiếu niên đắc đạo đắc ý, tâm tình vui vẻ, liền xoay người đi xem trang sức của hai cô gái. Đợi đến khi lật được một đôi vành tai nhỏ nhắn tinh xảo, đang muốn giới thiệu với hai cô gái, chỉ cảm thấy gò má đột nhiên trở nên ảm ướt —— chờ hấn phục hồi tinh thần, lại phát hiện hóa ra là muội muội đáng yêu của Minh Lung ở bên cạnh, lạnh lùng mỗ lên mặt mình, đúng là tự mình một ngượng trước mặt mọi người!

Lập tức, người chung quanh bao gồm chủ quầy ở bên trong, mỗi người đều liếc mắt, thần sắc trên mặt cổ quái.

Cảm thấy người đi bên đường thần sắc khác thường, thiếu nữ gần đây có chút miễn cảm, quay đầu lại nhìn những đại thẩm về mặt cổ quái kia thở phì phò nói:

“Chưa từng thấy ca ca muội tự mình đến nhà nha!”

Lời này vừa nói ra, thiếu niên lúng túng, lập tức bị lời nói không kiêng kỵ này chọc cho đỏ mặt. Tâm niệm xoay chuyển thật nhanh, thiếu niên lúng túng vội vàng vận khởi trí tuệ, bịa ra một câu nói qua loa tắc trách:

“Chư vị chớ trách, nha đầu kia là đồng dưỡng tước do mẹ ta định ra... Ha ha, ha ha ha!”

Tỳ Hưu nói xong, Tứ Hải đường chủ liền vội vàng kéo nhị nữ hoảng hốt bỏ chạy.

Ít nói, buổi chiều ngày hôm nay, ra khỏi chợ, thông báo mấy người liền đi về hướng tây bắc. Bởi vì bọn họ thám thính được ở trên trần, ngay tại phía tây bắc bên trong quận viên Thâm Lâm, chính là hồ nước liên miên, mương máng tung hoành. Thủy khí sung túc, nói không chừng chính là chỗ Thủy Tinh bị mất mát kia ẩn thân.

Một đường uốn lượn, dần dần không thấy bóng người, bốn phía chỉ còn lại cây cối xanh biếc rậm rạp; lướt qua bụi cỏ cây liên miên bất tuyệt kia, lại có thể lơ mờ nhìn ra chân núi Thanh Thương sơn chập chùng phía xa xa.

Lại đi một hồi, dịch lộ dưới chân này cũng dần dần trở nên nhấp nhô chật hẹp. Không bao lâu, nhóm người thức tỉnh liền đi tới một chỗ hiểm yếu:

Con đường đất hẹp ở dưới chân như một con đường bằng đất, đâm thẳng vào hai gò núi đối hợp; gò núi giữa đường giống như đao gọt rìu chém, ngạo nghễ đứng thẳng, bắt đầu nói trên thân mấy người tạo ra một cái bóng cực lớn. Hai tòa tuyết bích giống như hai môn thần khổng lồ, đang lạnh lùng nhìn mấy người đi đường nhỏ bé dưới chân.

Nhìn thấy sơn quan hiểm trở như vậy, bắt chuyện lập tức thu hồi sự quan sát, bảo nhị nữ cẩn thận đi về phía trước. Phải biết rằng, nơi hiểm yếu như thế này chính là nơi tốt nhất những sơn tặc động thủ cướp bóc.

Cứ như vậy cảnh giác đi về phía trước, quả nhiên, mới đi hơn mười trượng, liền nghe được Quỳnh Đình kêu một tiếng:

“Các người xem, bên kia có hai vị đại thúc mặt mày hoa râm!”

Nghe vậy thì giật mình, tranh thủ thời gian nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, liền phát hiện trong một lùm cỏ dại không bắt mắt bên đường, có hai người mặt đỏ than đang ngồi, bên cạnh là một thanh cương đao., Hàn quang lóe lên. Vừa nhìn cách ăn mặc tươi sáng của bọn họ, trên đời này cũng chỉ có Quỳnh Đình mới không biết bọn họ chính là cường nhân chuyên làm buôn bán không vốn kia. Chẳng qua, thấy hai tên cướp đạo tặc này, mới mở miệng nhưng không hề sợ hãi. Trong lòng hấn thầm nghĩ, trải qua rất nhiều tháng cù khổ luyện, hẳn là đã không e ngại mấy tên tiểu đạo tặc tầm thường này.

Mà lúc hấn đang đánh giá, hai tên sơn phỉ đang tán gẫu ở đường phố, nghe được có người kêu phá hành tàng, cũng không thể thiếu thừa nhận một chút, đứng dậy phui phui bụi cỏ trên người, cầm lấy cương đao, phát một tiếng hô nhảy ra khỏi cỏ dại, niệm khẩu chú cướp đường cho mấy tên người đi đường xui xẻo kia:

“Này này núi ta mở, cây này là ta trồng, phải đi ngang qua, lưu lại mua lộ tài...”

Nghe thấy bọn họ tàn nhẫn như vậy, bắt chuyện một chút cũng không kinh hoảng, còn có thời gian rồi rãi suy nghĩ miên man:

“Kỳ quái, sao tên phỉ này lại nói một chút cũng không có tinh thần? Điều này sao có thể làm cho người ta sợ hãi.”

Đang lúc suy nghĩ, còn chưa kịp trả lời, lại nghe thấy Tiểu Quỳnh Thổ đã trả lời trước; chỉ thấy tiểu nha đầu này nghe vậy kinh hô một tiếng:

“Oa, hai vị đại thúc pháp lực thật cao! Hóa ra hai ngọn núi này là các người bỏ ra, còn biết giúp trồng cây giúp!”

Lời này vừa nói ra, hai tên cướp hai mặt nhìn nhau, không biết trả lời như thế nào. Đang chần chừ, bỗng thấy cô bé đáng yêu như phấn ngọc trước mắt vỗ tay hoan hô:

“Luyện tự học văn với ca ca, gần đây Quỳnh Quỳnh cũng biết làm thơ! Tuy không có tuyết tỷ thích hợp, nhưng ta vẫn muốn đem một bài thơ mình vừa luyện và một chút!”

Nói đến chỗ này, không đợi đáp lời, Quỳnh Thuần liền lấy giọng non nớt như chim non rời cốc, bắt đầu trầm du tự đọc lên mình và thơ:

“Cây này là ta trèo, con đường này, là ta muốn đi qua, phải lưu lại người quần quanh...”

Chờ Quỳnh Quỳnh đem cái này hung ác kiếp đạo cùng thơ ca hát xong, khai kỹ như bài, liền nhanh chóng khen này thi âm thông thuận, cổ vũ nàng về sau còn phải tiếp tục nghiêm khắc nữa —— thấy hai người bọn họ như vậy, hai tên sơn phỉ kia ngược lại có chút không chắc chắn đứng lên. Liếc nhìn nhau một cái, liền thấy người cầm đầu kia chấp tay, khách khí nói:

“Hai ta không làm khó người đọc sách —— ách, thật ra huynh đệ chúng ta cũng không phải là sơn tặc, chẳng qua ở chỗ này ngắm cảnh núi một chút thôi.”

Nói xong, hai người bọn họ thu hồi cương đao, nặng đi vào bụi cỏ bên cạnh tán gẫu. Thấy tình hình cổ quái như vậy, liền hiểu bọn họ không biết lời này rốt cuộc là thật hay giả, đành phải mang theo hai người đi xuyên qua vách núi, tiếp tục đi về phía trước. Đang lúc hăm hực đi, hồi tưởng lại tình hình vừa rồi, hẳn lại cảm thấy chuyện này có chút không đúng:

Tên tặc cướp trong núi này, làm việc đồ tòi hại mệnh, vào đạo từ trước đến nay đều là kẻ cùng hung cực ác; cái gì mà cướp của người nghèo, đều là ngụy trang, sao có thể dễ nói chuyện như vậy, có thể vì bọn họ là “người đọc sách” mà lấy hay bỏ hay sao?

Lại nghĩ tới hành động lười biếng vừa rồi của bọn họ, dường như không chú tâm, căn bản không có tâm tư cướp đoạt. Nghĩ tới đây, mở miệng chính là trong bụng do dự:

“Kỳ quái, trên đời này sao lại có bọn cướp như vậy? Hay là ánh mắt của bọn chúng không tệ, nhìn ra được mấy người chúng ta cũng chẳng phải loại lương thiện gì? —— có lẽ chỉ là bọn chúng đói bụng vài ngày nên vô lực nói chuyện, không dám khải cương?”

Ngay lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung, thì chợt nghe thấy tiếng vó ngựa “lộc lộc” gấp gáp lao đến. Trong nháy mắt, chỉ thấy trên con đường phía trước chạy tới một con ngựa tốt, lập tức cưỡi một con ngựa, đang giơ roi thúc ngựa chạy về phía này. Còn chưa đợi hắn tỉnh lại thì câu “Quan gia làm việc”, tránh ra, một người trong chớp mắt đã lướt qua bên người mình, chạy xa hơn mười trượng.

“Có chuyện gì mà khẩn cấp như vậy?”

Nhìn thấy bộ dáng vội vàng như vậy, bắt chuyện trong lòng rất là nghi hoặc.

Nhưng vào lúc này, một tiếng ” thồn thức” thê lương Mã Khê, từ phía sau vách núi vừa mới đi qua truyền đến rõ ràng!

Chương thứ hai Thiên Vồng tuy thừa nhưng một góc bị lộ.

Nghe được tiếng ngựa hí thê lương này, vốn thiếu niên có chút trù trù không dám tiến lên, lập tức phi kiếm ra khỏi vỏ, như một đạo thiểm điện ngự kiếm bay trở về chỗ cũ.

Vừa mới vào đến sơn quan, liền thấy khoái mã lúc trước đã ngã bên đường, làm đổ một mảng lớn bụi cây; bốn vó, máu không ngừng chảy ra. Mà hai tên cướp vốn lười biếng kia, hiện tại lại trở nên dũng mãnh vô cùng, gươm đao lên hướng về quan binh cưỡi ngựa kia mà giết tới.

Vừa thấy chiến cuộc trước mắt, bắt chuyện đã biết hai bên thắng bại. Tên binh sĩ mặt xám kia tuy rằng động tác linh hoạt nhưng công phu của hắn hiển nhiên không cao như thuật cưỡi ngựa. Hiện tại hắn đang dựa vào một cây huýt canh mà dốc sức liều mạng chống đỡ, đã đỡ trái hở phải, mắt thấy là sẽ mất mạng dưới hai thanh sơn tặc đao đầy ác độc kia.

Nhìn thấy tình cảnh này, thiếu niên vốn đã nghi ngờ, lập tức vung kiếm tiến lên, gia nhập chiến đoàn.

Lúc này tình lại công lực, há có thể so sánh với hảo thủ giang hồ tầm thường. Hai sơn tặc mắt thấy đã sắp đắc thủ, mới liếc thấy một bóng người áp sát, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy lòng bàn tay đau đớn, sau đó “Đương đương” hai tiếng, cương đao trong tay đã bị đập rời tay bay đi.

Không đợi hai vị hoa diện hảo hán này giật mình được, đã cảm thấy cái cổ lạnh lẽo một trận —— công phu đảo mắt, thiếu niên đi ngang không bắt mắt lúc trước đã đem thanh trường thiết kiếm áp sát vào cổ mình:

“Nói, ai bảo các ngươi làm như vậy?”

Liếc nhìn lại, phát hiện thiếu niên nguyên bản khuôn mặt ôn hòa kia, hiện tại đã là một bộ lẫm liệt ác liệt, có vẻ uy nghiêm không gì sánh được. Thấy trận này, lại là nguy hiểm tới tính mạng, tên cầm đầu kia lập tức mềm nhũn, vẻ mặt đáng thương ra sức cầu xin:

“Tiểu hiệp tha mạng! Tiểu hiệp tha mạng! Hai huynh đệ chúng ta cũng là bị sinh hoạt bức bách, mới làm việc không vốn như vậy!”

Huynh đệ của hấn ta vội phụ họa:

“Câu nói của đại ca ta là thật! Tiểu anh hùng lúc này bỏ qua cho hai huynh đệ chúng ta, chúng ta cam đoan sau này cải tà quy chánh, đều về nhà ngoan ngoãn trồng trọt sống qua ngày!”

Nhìn hai người bọn họ đột nhiên biến thành dạng bánh bao này, Tứ Hải đường chủ lạnh lùng liếc hai người bọn họ, trong miệng phun ra hai chữ:

“Thật sao?”

Vừa nghe lời này không có ý tốt, hai vị hảo hán này vội vàng cuống quýt cầu xin tha thứ.

Đúng lúc này, quân binh được cứu kia lại đột nhiên kêu to lên:

“Nguyên lai là tại các ngươi! Nguyên lai là các ngươi mà lúc trước đám huynh đệ kia, thì ra đều là do các ngươi hại!”

Vừa nghe lời này, liền tranh thủ thời gian hỏi hấn có chuyện gì xảy ra. Lúc này hai người Quỳnh Đình và Tuyết Nghi cũng tới kịp, xuất binh thay đường chủ, trị trụ hai người này. Nhìn thấy thủ đoạn cây trâm hóa thành vũ khí hoa mỹ của nhị nữ, vẻ mặt hai tên sơn tặc này lập tức xám như tro.

Không nhắc tới trong lòng bọn họ kinh dị, lại nói quân binh này, nghe hỏi lại, liền về mặt bị phần đem tiền căn hậu quả cho hấn nghe.

Nguyên lai, ngay tại hơn nửa tháng trước, quận Úc Lâm vốn mưa thuận gió hoà, trong chín huyện đều gặp phải một trận dịch châu chấu. Nơi Phi Hoàng đến, che khuất bầu trời, gieo trồng hoa màu đang thu hoạch lại thành một đồng hỗn độn., Hạt nào không còn. Tuyết rơi càng thêm sương, bởi vì năm ngoái hào quang tốt, thương gia lương thực lại ra giá không tồi, đại đa số nhà cái đều bán gạo cho tiệm gạo, gia đình họ đều không có nhiều lương thực, miễn cưỡng cũng chỉ được ăn gạo mới thu hoạch.

Thế là, dịch châu chấu này không sớm không muộn, nhất thời kéo dân chúng quận Úc Lâm xuống vực sâu. Tuy quận trưởng tuần tú bạch sắc đại nhân hạ lệnh mở kho cứu tế nạn dân trong quận, nhưng vì trong kho không có nhiều lương thực lắm, lại phải cam đoan cung ứng quân lương, bởi vậy đối với nạn dân toàn quận mà nói, cứu tế này chỉ là muối bỏ bể. Cuối cùng đại đa số nạn dân vì mạng sống, còn phải mua lương thực mà thương nhân bán ra từ năm ngoái.

Đối mặt với tình hình quần bách như vậy, Bạch Thái Bảo liền ra lệnh cho đô úy phái binh sĩ đến quận huyện lân cận cầu viện, để hóa giải cục diện vây khốn trước mắt. Ai ngờ, trước sau chờ mười mấy ngày, chia ra mấy nhóm quan binh đưa văn, tất cả đều bật vô âm tín.

Nói đến chỗ này, nhớ rõ quận binh trước mắt vừa tránh được một kiếp này, liền nhìn chăm chăm hai tên sơn tặc này nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Hiện tại lão Lưu ta biết, những huynh đệ kia, sợ là đều bị bọn tặc tử này hãm hại!”

Dứt lời, quận binh đang đầy lửa giận giờ còn muốn nện xuống tên giặc trước mặt. Thấy hấn hành động như vậy, liền tranh thủ vùng kiếm ngăn cản, khuyên nhủ:

“Lưu đại ca không cần lo lắng. Việc này ta luôn cảm thấy có chút cổ quái, hay là hỏi rõ ràng trước cho thỏa đáng đã.”

Nghe hấn vừa nói như vậy, vị quận binh họ Lưu này cũng tỉnh táo lại, thu còn thì lễ nói:

“Toàn bộ đều nghe theo sự phân phó của thiếu hiệp!”

Thấy hấn bình tĩnh, mơ hồ nói chuyển hướng hai tên tặc nhân kia, bày ra bộ dạng hung ác, mặt hồ quát:

“Hai tên tặc đồ các ngươi, phạm phải chuyện giết quan, còn dám đánh ngang tay với ta?!”

“Nói mau! Rốt cuộc là ai sai ngươi đi làm chuyện thương thiên hại lý như vậy. Nếu còn dám giả bộ hồ đồ thì đừng trách tiểu gia ngươi thiết kiếm vô tình!”

Giả dạng như kẻ xấu quất mắng xong, nhìn phản ứng của hai người họ, bắt chuyện mới biết hai kẻ không pháp này tuyệt đối không phải kẻ lương thiện. Ngay lúc bình khí tới người như vậy, nghe hấn đe dọa một phen, hai người này lại còn dám làm ra vẻ khỗ, miệng chỉ cố cầu xin tha thứ, trước sau chưa từng nói một câu thật.

Thấy hai tặc nhân này cứng ngắc, nghe vậy trong lòng thầm nghĩ:

“Việc này can hệ trọng đại, nhất định có ẩn tình, ta cũng không thể nhân từ nương tay.”

Hạ quyết tâm, tiếp tục đe dọa vài câu vẫn không có hiệu quả, hấn liền thi xuất mật chú long cung “Băng tâm khúc”, nắm lấy pháp lực hỏa hầu, ý đồ chậm rãi đông cứng hai người này, đến lúc thân thể không thể chịu đựng được, không sai biệt lắm nên mở miệng nói thật.

Lại nói tiếp, chủ ý này của thiếu niên hấn cũng không tồi. Ai ngờ, hai tên tặc khấu này võ công cao cường lại có khí phách thần kỳ. Bản thân bị lạnh thấu xương, hai người bọn hấn hôm nay trước mặt ba thiếu niên nam nữ này, tuyệt đối chạy không thoát. Lúc này, hai người nhìn nhau một cái., Không đợi thiếu niên hung ác phản ứng lại, người đàn ông cầm đầu kia đột nhiên ra tay, dốc toàn lực đánh ra một chưởng, vỗ mạnh lên ngực huynh đệ của hấn, lập tức đánh cho người bên cạnh miệng phun máu tươi, mắt thấy đã không sống; ngay sau đó, hấn cúi đầu, ngoan lực lao đầu về phía thanh Chu Tước Thần Nhận mà Tiểu Quỳnh Thước giơ cao——

Ngay khi cổ của mình bị đục hỏa thần binh xuyên thủng, hấn tử đã bị pháp thuật thiếu niên đông cứng đến sắc mặt xanh mét, khép lại hàm răng run rẩy nói một câu:

“Ôn âm, âm áp!”

Sau đó liền cầm đầu ngã xuống đất, mất mạng ngay tại chỗ.

Thấy dị biến này, mấy người ở đây lập tức trợn mắt há hốc mồm. Nhìn thấy hai cái thi thể ngã xuống trước mắt, bắt chuyện cũng nhin không được bội phục sự cứng nhắc của bọn

họ. Chỉ là như vậy, cũng không biết bọn họ đang ẩn giấu bí mật ở đáy lòng.

Thở dài, tỉnh lại ngay cả tìm kiếm thi thể cũng lười, liền thỉnh cô bé vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, bỗng dung sinh ra một hỏa tràng hùng hực, hỏa táng thi thể hai người ngay tại chỗ. Nghĩ lại, hai người này làm việc quyết liệt như thế, trên người tuyệt sẽ không mang theo bất cứ vật gì tiết lộ thân phận.

Chờ hai tặc đồ hung ác kia tan thành mây khói, quan binh báo tin kia mới tỉnh mộng. Lại kinh ngạc một lúc lâu, hần mới phát ra một câu:

“Bọn họ, bọn họ rốt cuộc là ai? Sẽ nổi tâm xấu hại quân dân một quận chúng ta...”

Nghe hần vừa nói như vậy, tỉnh táo lại chợt nhớ tới một chuyện, liền hỏi:

“Lưu đại ca, tiểu tử lại có một chuyện không rõ —— vì sao nhất định phải chờ các người chuyển vận công văn, quận bên mới bằng lòng cứu giúp? Không tin hơn nửa tháng nay, dân chúng vô nạn lưu lạc đến huyện lân cận.”

Nghe nghi vấn của hần ta, quận binh họ Lưu cười khò một tiếng, đáp:

“Tiểu anh hùng có chỗ không biết. Tuy đã có thật nhiều nạn dân lưu lạc đến huyện bên, nhưng nếu như không có công văn chính thức, không có uy danh quận trưởng nhà ta đè ép, những quan phủ quận trấn lân cận tuyệt không chịu cứu tế lương thực tại họa.”

“Tại sao lại vậy?”

“Đây là bởi vì dịch châu chấu của quận chúng ta đến thật sự đột ngột, những đám lão gia huyện bên cạnh kia, mỗi người đều sợ hãi, đều phải dự trữ lương thực đề phòng huyện quận nhà mình cũng gặp thiên tai. Như vậy, nếu như không có công văn chính thức của quận thủ nhà ta, các đại lão gia kia tuyệt không chịu tới cứu viện.”

Có lẽ là ở quận Hàm Lâm đã có nhận thức chung, khi đưa tin quận đình nói lời này, không có một tia tức giận nào, chỉ là về

mặt cười khỏ., Sau khi tỉnh lại cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo hấn sớm lên đường hướng quận bên cạnh xin giúp đỡ. Thấy ngựa của hấn bị thương, bắt giữ liền nói với Tuyết Quỳnh Công vài câu, sau đó kéo đai lưng báo tin quân sai., Ngự kiếm bay lên, đưa hấn đến dịch trạm gần nhất trấn. Thấy thủ đoạn của hấn như vậy, vị quan sai sau khi tới dịch trạm này đương nhiên vừa mừng vừa sợ, ngậm miệng nói cảm ơn. Lúc chia tay, tỉnh lại nói hỏi một tiếng về uy danh quận thủ đại nhân lan xa của nhà hấn rốt cuộc là ai; sau khi nghe hấn cung kính trả lời, mới biết trời xanh quận thái thủ chính là Vô Song công tử mấy hôm trước từng tặng bạc.

Quận binh thiên ân vạn tạ, với thuật ngự kiếm của Tứ Hải đường chủ một mực không có đột phá gì, liền một đường ngự kiếm nửa chạy nửa ngã, qua hơn nửa canh giờ mới trở lại chỗ hiểm yếu trên sơn quan kia, tụ hợp cùng nhị nữ.

Chạng vạng tối hôm đó, ba người bọn họ đi tới một huyện thống trị huyện Quảng Nghiệp Lâm. Vừa tiến vào huyện thành, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo trong thành, trời đã tối rồi.

Vốn dĩ, nếu lúc trước đi đường, cho dù là trấn tập trung nhỏ, đi vào phố đêm cũng sẽ đèn đuốc sáng ngời. Ai ngờ hôm nay huyện thành Hiền Bình to như vậy cơ hồ không có chút ánh đèn nào. Dọc đường đi thật xa., Còn chưa thấy nhà nào thấp đèn. Ba người bọn họ mượn ánh sao bên đường tối tăm đi về phía trước, dọc đường hầu như không gặp được người đi đường. Trên đường phố rộng rãi, hoàn toàn yên tĩnh, ánh trăng mờ lung chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình.

Toàn bộ đường phố của thành Thương Bình đều chìm đắm trong một loại tĩnh mịch không tầm thường.

Mà bên cạnh cảnh tượng đầu đường, tử khí nặng nề như vậy, lại chọc cho tiểu Quỳnh Thiển nghiêm túc phân tích, nói nơi này có thể lại đang nháo loạn.

Nghe xong lời nói ngây thơ này, lại nhìn nhìn dáng vẻ tiêu mọii mọii Tả Cố nhìn xung quanh, bắt chuyện lại thở dài. Hấn biết rõ, cái chết lạng như vậy chính là dấu hiệu tai ương ở

trên địa phương. Thoải mái đại bộ phận cư dân, đã ngay cả dầu thấp cũng phải tiết kiệm.

Nương theo ánh sáng mờ ảo của Tinh Nguyệt, hắn mở miệng thật vất vả mới tìm được một khách điểm ở lại. Đến trong phòng, mấy vị khách điểm này được tiểu nhị báo lại bởi vì trong tiệm phải tiết kiệm một chi tiêu, hai gian phòng khách chỉ có thể phát một cây nến. Mặc dù quy củ này không có nhân tình gì nhiều, nhưng nhìn khuôn mặt sầu bi thảm của chương quỳ quỳ, hắn cũng không so đo với hắn.

Vì vậy, ba người nhàn rỗi không có việc gì làm, trước khi cơn buồn ngủ tiến đến, tất cả đều chen chúc trong phòng, ngồi vây quanh bàn, nhìn chăm chăm ngọn nến đang nhảy múa trong bàn đèn xuất thần.

Đêm xanh hiu hiu, không nghe tiếng người; khi ánh nến chập chờn, ba người để lại bóng đen xao động trên bốn vách tường.

Cứ ngỡ ngác như vậy một hồi, đang lúc buồn chán ngán ngán ngán ngảm, tiểu Quỳnh Huyền bỗng nhiên mở miệng, nói nàng nhớ tới Long Nữ tỷ tỷ thích bóp mặt nàng kia. Vì thế, thiếu niên cũng có suy nghĩ tương tự, liền sảng khoái tiếp nhận đề nghị của nàng, lấy ra hoa sen trân quý trong ngực, để nó ở trong một chậu nước sạch dần dần mở ra.

.. Khi lại nhìn thấy vị thiếu nữ Long tộc mộng dẫn hồn này, vừa mở miệng lại phát hiện đạo tâm tự nhận là kiên cố của mình lập tức không bị không chế mà nhảy lên liên tục.

Trong ánh nến, tiểu long nữ lại có vẻ ngoài hơi giáo hoạt khác so với những tiểu long nữ ngày xưa tôn quý. Giờ phút này, khi ngâm nước, mái tóc mây chia ra, tóc mai mỏng như cánh ve. Chân mày kiêu tú, đậm như xuân sơn. Nàng đứng trong phòng, ống tay áo rủ xuống, phong hoa lưu lệ, tựa như phấn liên hoa tắm nước. Khi nhìn thấy người trước mặt si ngốc nhìn mình, công chúa xinh đẹp lại vuốt ve nụ cười không cười; môi anh đào khẽ nhếch, như nói không phải lời, đúng là sự dịu dàng yên tĩnh, thần quang ly hợp.

Cũng khó trách vì quen nhìn thấy giai nhân xinh đẹp, giờ phút này vị công chúa Long tộc này đang đứng trước mặt thay đổi

dáng vẻ xinh đẹp, hóa trang thành đoan trang hiền hiền thực, cử chỉ nhã nhặn, có vài phần hương vị tuyệt ngon.

“Đây, đây là tiểu cô nương năm đó ở trong quán rượu Kính Dương uống rượu nói chuyện phiếm với mình?” Thực là:

Thanh ti quân kẽ ngón tay, từng nhớ lấy chén chén, mời ngang sáo nước Bộ.

Niêm Hương ký ức dài, càng ôn nhu, trong mộng thủy vân hồng ướn...

Thấy thiếu niên trước mắt còn đang ngơ ngác nhìn, Tứ Độc Long Nữ rút cuộc cũng bất chấp duy trì hình tượng, cười “Phập” một tiếng, đưa tay lay động trước con ngỗng ngốc nghếch này, vừa mở miệng nói:

“Tên ngốc nhà ngươi, lần này coi như có chút lương tâm, không đợi qua mấy năm lại đến gọi ta.”

Nghe thấy tiếng khen mà không tán thưởng này, thiếu niên đang ngẩn người rốt cục cũng khôi phục lại tinh thần, phát hiện ra Long công chúa ăn mặc đoan trang trước mắt vẫn là thần nữ hoạt bát lanh lợi trong suy nghĩ của mình.

Có Linh Khuyết tham gia, căn phòng này nhất thời trở nên náo nhiệt. Từ lâu mới gặp lại, bắt đầu giải thích cho nàng về trận đấu quỷ kinh tâm động phách ngày trước tại Trấn Âm trang. Theo lời kể của hắn, nhân giới rộng rãi như linh thảo, cũng được nói như bản thân lạc vào kỳ cảnh., Vì vấn đề tình ngôn được lo mất. Mỗi khi gặp nguy hiểm, thiếu niên lại không nhận được che miệng kinh hô. Chờ kể xong toàn bộ chuyện xưa, tỉnh lại nói cho nàng xem chiếc U Minh giới chỉ có quỷ khí lượn lờ trên ngón tay, lúc này Tứ Độc Long Nữ mới thở phào nhẹ nhõm:

“Hô hô nguy hiểm thật!”

Mà sau khi diễn giải một màn kịch vui vẻ này bắt đầu, lại có một người rầu rĩ không vui. Người này chính là Quỳnh Huyền. Nha đầu này đang có chút buồn bực, bởi vì xinh đẹp Linh Miểu tỷ tỷ, hôm nay lại quên đến sờ khuôn mặt đáng yêu của nàng; mà chính nàng, lại ngượng ngùng mở miệng nhắc nhở.

Đương nhiên, đối với Quỳnh Huyền mà nói, không vui như vậy cũng không thể duy trì được bao lâu; qua không bao lâu, nàng đã bị câu chuyện ca ca đang kể hấp dẫn hoàn toàn. Lúc này Quỳnh Đình đã quên chuyện đó là mình đã từng trải qua; khi nói đến nguy hiểm, nàng cũng theo Linh Dục tỷ tỷ cùng kinh hô, cấp thiết muốn biết sau này mình và ca ca có bị ác quỷ ăn thịt hay không!

Khi tỉnh lại kể xong mọi chuyện, trong phòng lại tạm thời rơi vào trầm mặc. Thiếu niên vừa nói xong một hồi thắng lợi, vẻ mặt tuần tú trở nên phấn chấn, dưới ánh nến đang hiện lên vài phần hào quang kỳ lạ. Nhìn thấy bộ dáng nho nhã tiêu dao của thiếu niên giờ phút này, thiếu nữ long tộc xưa nay vốn hào phóng lại không khỏi hoảng hốt, không biết nên nói gì cho phải.

Đang lúc nàng sợ hãi, Linh Miểu Nhi bỗng nhiên ở trong không minh, nghe được một tia âm thanh lạ thường; lại nghiêng tai lắng nghe một hồi, nàng liền không nhìn trộm thiếu niên nữa, mà chuyển hướng nhìn về phía thiếu nữ đang trông mong nhìn mình, mặt giãn ra cười nói:

“Quỳnh Tiểu muội muội, có muốn để tỷ tỷ làm ảo thuật cho muội không?”

“Muốn chứ!”

Nữ hài nhi thích nghịch tự nhiên vỗ tay tán thành. Mà thiếu niên đang rảnh rồi nhàm chán kia cũng sẽ không phản đối, liền cùng Quỳnh Tuyết ưu ái một đạo, tò mò nhìn chăm chăm Linh Dục, xem nàng làm cách nào thay đổi ảo thuật.

Trong ánh mắt chăm chú của ba người Tứ Hải đường, chỉ thấy Linh Dục lấy đi ba cây trúc, đặt song song ở trên bàn. Lại nhẹ nhàng giơ tay trắng nõn, ở trước mắt khẽ thở dài, liền thấy trong một mảng ánh nến hồng ảnh, trong tay Linh Triều Ngọc đã trống rỗng huyễn ra một vật óng ánh lấp lánh, ngũ quan tứ chi đều đủ, nhìn ra được là bộ dáng con người.

Tiểu nhân này lập loè bằng quang, chờ sinh thành, không đợi triệu hoán, liền từ tay Linh Dục nhảy lên trên bàn, đứng ở trước một cây trúc, bắt đầu cố gắng nhảy nhót về phía trước,

đảo mắt liền nhảy qua ba cây trúc hạng ba. Chỉ là, chờ nó nhảy qua cây trúc hạng ba, Linh Dục Nhi lại thuận tiện không ngừng đem trúc trước nó nhảy qua một lần nữa, quanh đi vòng lại, dần tới Tiểu Băng Nhân quật cường, thuận theo chương ngại vĩnh viễn không ngừng, nhảy qua bốn năm vòng trên bàn!

Nhìn tiểu băng nhân ngây ngốc đáng yêu trước mắt này nhảy qua trúc trù tiên, Tiểu Quỳnh Lục không khỏi mừng rỡ nhảy dựng lên, vỗ tay cười hì hì, thay người băng có linh tính kia không ngừng cổ vũ. Thấy nàng như thế, Linh Dục Nhi cũng cười tươi như hoa xuân, hỏi:

“Vui không?”

“Vui lắm!”

Quỳnh Thước vỗ tay cười vui.

“Còn có thú vị hơn nữa chứ!”

Trong ánh mắt chờ mong của tiểu nha đầu, trong đôi mắt công chúa long tộc chớp động thần quang, sau đó liền đứng dậy đi đến cạnh cửa, “Vù” một cái mở cửa phòng ra.

Thấy nàng đột nhiên như vậy, bắt chuyện không rõ cho lắm. Đang muốn hỏi nàng, lại nghe một tiếng “keng” trầm đục trong viện, tựa hồ có vật nặng gì đó ngã xuống đất.

Nghe được dị hưởng như vậy, bắt chuyện cũng vội vàng đi tới cạnh cửa. Chờ hẩn trong viện vừa nhìn một cái, nhưng cũng nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Ấn tìm xem hình dạng nói tiếp: Tác phẩm mới của Anh Hùng Chí 《 Sơn Hà 》 !

Chương thứ ba Minh Nguyệt đa tình, thanh quang chiếu rọi người ta ngủ say.

“Ồ? Nơi đó sao lại có người đang ngủ trên mặt đất?”

Quỳnh Quỳnh từ trong linh thủy tỉnh lại thò đầu ra, thấy rõ tình cảnh trong viện, nhin không được kêu lên một tiếng.

Hóa ra, trong ánh trăng mờ lung, trên mặt đất đá trắng trong tiểu viện có một người mặc áo đen, dáng người dũng mãnh, khăn đen che mặt, vừa nhìn đã biết không phải người hầu.

“Hắn là đạo chích đến lữ điểm đục nước béo cò nhỉ?”

Mặc dù liếc mắt một cái nhìn ra thân phận của người này, nhưng làm cho hắn tỉnh táo lại cảm thấy kỳ quái chính là vị Lương thượng quân tử này hiện tại bốn chân bốn cẳng, nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, tựa hồ không sợ người khác nhìn ra hành tung của mình chút nào.

Nhìn thấy tình hình này, tỉnh lại cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi. Theo kinh nghiệm của hắn, làm loại chuyện bất an không yên này, đầu tiên chính là phải che giấu thân hình, đề phòng không để người khác phát hiện. Ví dụ như năm đó hắn ở trong Hoa Nguyệt Lâu, trộm đi phòng Nhụy Nương đe dọa gian đồ, dọc theo đường đi rón rén, đó là cẩn thận cỡ nào!

Thầm lắc đầu, tỉnh ngộ không khỏi hét lớn một tiếng, tung người nhảy tới trước mặt tên tặc tử kia, khom người nắm chặt cổ áo hắn nhấc lên, chuẩn bị thẩm vấn cho rõ ràng. Ai ngờ tặc đồ này thoát nhìn vóc người không lớn, nhưng cầm vào tay lại chìm trầm mịch; tuy thiếu niên lực lớn, cũng trong lúc vội vã tăng thêm lực đạo, mới không để tên này ngã xuống.

Chờ đạo tặc tỉnh lại đem tên trộm này kéo đến cạnh cửa, nương ánh nến mới thấy rõ, vị Lương thượng quân tử này bây giờ miệng sùi bọt mép, giống như bị bệnh cấp bách gì đó. Thấy bộ dáng này của hắn, tỉnh ngộ cũng có chút bối rối, mới

giật mình một hai câu, lại phát hiện tiểu long nữ tu thân đứng bên cạnh bên cạnh lại che miệng cười hì hì.

Vừa thấy bộ dạng của Linh Dục Nhi, vừa nghe lập tức biết rõ tặc đồ trước mắt đáng vẻ không may, tám chín phần mười chính là nàng đã động tay động chân. Trong lòng thầm nghĩ long nữ ngoan cố, bắt chuyện lại lấy chậu nước trong bồn vừa rồi phiêu lâm hoa sen, thấm đẫm sự thanh tịnh của người áo đen.

Sau khi thăm vắn một lúc, hắn mới biết hóa ra tên tặc đồ này thừa dịp tối đen đèn tắt lén vào trong khách sạn, muốn tùy cơ hành động. Lúc đầu, hắn cũng có lý tưởng giống như đã tính lại, bước đi rón rén đi rón rén., Sợ bị phát sinh chuyện gì đó. Ai ngờ, một lúc trước mới rón rén đi tới chỗ này, lại phát hiện trước mặt nằm ngang một bức tường rào trúc. Tuy kinh ngạc vì trong viện đâu có hàng rào, nhưng hắn thấy hàng rào không cao, liền nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy tới; bởi vì đi đôi giày vải mềm yếu, lúc rơi xuống đất cũng khéo léo.

Chỉ là, tên trộm nghe lời kể lại không rõ ràng lắm, cũng không biết vì duyên cớ gì, đến khi hắn nhảy qua một cái hàng trúc, lại phát hiện phía trước có một hàng rào khác, trước sau ước chừng hai ba mươi lần, nhưng vẫn không thấy được điểm cuối. Thấy sự tình cổ quái, hắn cũng tranh thủ thời gian quay đầu lại, ai ngờ trên đường tới sau này, cũng dày đặc hàng rào, không có điểm cuối. Về sau hắn cũng không rõ là nơi nào trước sau, vừa sợ vừa mệt mỏi, cuối cùng thể lực không chịu được ngã xuống.

Nói đến đây, tiểu tặc này đã có chút điên cuồng, dựa vào cạnh cửa hét to:

“Có quý! Có quý! Ta rõ ràng thấy phòng ở phía trước, rõ ràng đã nhìn thấy...”

Nhìn tặc tử này không may, bắt chuyện là gặp phải vừa rồi Linh Kính Nhi pháp thuật trêu đùa; nhìn bộ dáng chật vật của hắn, thiếu niên cảm thấy không đành lòng, liền chuẩn bị lấy ra thủ đoạn năm đó, ác hình đe dọa hắn một phen, để hắn cam đoan về sau cũng không dám hành động trộm, cũng liền đem hắn gây sự.

Ai ngờ, cũng là tên tặc này tự mình đến bước đường cùng. Hắn điên cuồng hô to một tiếng, lại kinh động ông chủ tiệm, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng mang theo mấy tên tiểu nhị chạy tới xử trí. Đợi đến chỗ này, nhìn thấy thân hình tặc tử do khách nhân bắt được, chương quầy tiệm lập tức kêu la ầm lên, kéo dây thừng trong tay tiểu nhị qua, không để ý tuổi cao, nhào tới đem đại hán tặc nhân trói gô lại.

Thì ra, tặc đồ Linh Kính Nhi dùng huyền thuật mệt mỗi ngã xuống chính là tên trộm lớn bị quan phủ địa phương truy nã đã lâu, gây án mấy tháng liền vô số. Bởi vì thủ đoạn cao cường, tới đa cũng chỉ được người ta nhìn thấy bóng lưng lúc trốn đi. Mà khi tỉnh lại, chủ quán ở khách sạn này, trước sau cũng bị hắn làm hại vài lần, làm khách điểm tổn thất rất nhiều bạc., Chủ tiệm đúng là hận hắn thấu xương, vẽ bức tranh huyện nha tỉ mỉ, mời họa sĩ vẽ vờ một tấm, treo ở trong phòng sớm muộn gì cũng đọc, nhớ thuộc lòng bàn chân. Lần này, cuối cùng cũng coi như ông trời có mắt, cuối cùng cũng để tên tặc tử này rơi vào tay mình!

Lập tức, chương quỹ vạn phần kích động đối với mấy người kia mở miệng cảm ơn, không khỏi đi phòng tiền, còn chuẩn bị cho vị cô nương mới tới một gian phòng khác. Tự nhiên, đề nghị tốt ý này bị Ngôn Ngôn Uyên tạ ơn.

Đợi đến khi sức cùng lực kiệt, đạo tặc như trúng tà ma bị kéo vào phòng chứa củi, một phen náo động này cuối cùng cũng lắng lại.

Trải qua tiếng người xôn xao lúc này, tiểu nha đầu cũng cuối cùng mệt mỏi, không nhịn được ngáp một cái, liền bị Tuyết tỷ tỷ của nàng kéo về phòng nghỉ ngơi ngủ. Phòng khách ồn ào không chịu nổi, đảo mắt chỉ còn lại hai người xa cách lâu ngày gặp nhau, ở bên cạnh yên lặng không nói gì.

Hơi dừng lại một chút, cảm thấy hai người đứng trong phòng tĩnh tọa, có chút lúng túng, mở miệng liền đề nghị mọi người không ngại đi dạo ngắm trăng trong viện. Vừa nói xong, hắn có chút bất ngờ nhìn thấy, Tứ Độc Long Nữ vốn rất mạnh, lại không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, liền thuận

theo sau mình, đi vào trong tiểu viện khách sạn dưới ánh trăng thanh đậm này.

Lúc này, đêm đã khuya, trung đình tĩnh mịch, không nghe thấy tiếng người, trong tai chỉ có tiếng côn trùng chiêm chiêm kêu, thời gian đứt quãng. Dưới ánh trăng đình viên Hạ Dạ, đúng là mềm mại như nước.

Hai người này yên lặng đứng trong đình, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Lần bơi trên sông Truy Hà dưới đáy sông, đây đã là lần thứ hai hai hai hai hai người gặp nhau. Chỉ là lần trước trong Dao Dương trấn Túy Mộng quán đã từng gặp nhau, đã bị tiểu ma nữ làm náo loạn một phen., Sau khi hấn tỉnh lại và bắt chuyện với Linh Dục, còn chưa kịp làm quen với nhau, cảm thấy xấu hổ khi lần đầu gặp nhau. Nhưng lần này trong vườn thờ trăng nhàn nhạt, bóng trúc đã không còn người bên ngoài quấy nhiễu, hai người cũng có chút luống cuống tay chân.

Nhìn thiếu niên đứng thẳng trong ánh trăng, trái tim tôn quý của Tứ Độc Long Nữ lại không nhịn được phanh phanh nhảy loạn:

“Chuyện này cũng được đấy, có phải vì lần trước bốn công chúa... nhất thời hồ đồ, liền hiểu lầm, lập tức có thể đến khinh bạc ta hay không?”

Linh Kính Nhi khản trương vạn phần suy nghĩ, trên gương mặt xinh đẹp bất tri bất giác đã xấu hổ đến đỏ bừng.

“Nếu hấn thật sự dám tới vô lễ, vậy ta nên trốn, hay là lấy pháp thuật đông lạnh hấn?”

Sau một phen lo được lo mất, Tứ Độc tiểu công chúa quyết định không trốn, mà muốn thi triển “Băng Tâm khúc” để ngăn cản thiếu niên vô lễ. Chỉ là sau khi hạ quyết tâm, khuôn mặt nàng càng thêm đỏ ửng. Bởi vì nàng mơ hồ biết pháp thuật của mình, tựa hồ không có hiệu quả đối với thiếu niên...

“Có lẽ lần này con có thể làm được...”

Tiểu cung chủ long tộc khích lệ mình, nhưng trên mặt lại nóng hơn.

Chỉ là, ngay khi nàng cảm thấy nhu nhược quán lấy nhiều như vậy, thiếu niên đáng ghét kia vậy mà vẫn thờ ơ không chút dao động, không chút nào xâm phạm, chỉ ngẩng mặt lên nhìn trời, nhìn chằm chằm Tinh Nguyệt trên bầu trời mờ mịt không ngừng.

Nhìn bộ dáng hờn vía lên mây của thiếu niên này, Tiểu Long Nữ vốn sợ hãi quấy nhiễu, lại không khỏi tức giận một trận.

Lại đợi một hồi, đang lúc tính tình Linh Dục Nhi công chúa tính tình muốn phát tác, nhin không được muốn giành trước một cái “Băng tâm kết” cho con ngỗng, đã thấy thiếu niên này cố nhìn lên trời, rốt cục quay đầu lại, tự nói với mình:

“Kỳ quái a linh liên.”

“... Hà?!”

“Người không biết, ta vừa rồi nhìn bầu trời, phát hiện từ trên Úc Lâm phân dã này nhìn lại, Tuế Tinh tại bắc, Thái Bạch tại nam, không nên phát sinh nạn châu châu đói khổ a!”

“... Thật sao.”

Nghe vậy đột nhiên mở miệng nói chuyện này, Linh Dục mới biết vừa rồi oan uổng hấn, lúc này cũng không biết nên buồn bực, đành phải thuận theo lời nói hỏi:

“Đó là vì sao chứ?”

“Linh Khuyết, người xem.”

Thiếu niên giơ cánh tay lên, ý bảo thiếu nữ nhìn lên bầu trời:

“Tuổi tinh thuộc Đông Phương Xuân Mộc, Thái Bạch chính là Tây Phương Thu Kim, hiện tại một bắc một bắc, tên là Tận Miên, chánh chủ Niên Cốc đã chín; mà Linh Dục người lại nhìn kỹ, ngôi sao phía bắc kia hiện tại màu sắc thâm trầm, màu đỏ vàng, lại là đại phong thiên hạ, không có tai ương cơn trùng.”

Nói đến chỗ này, thiếu niên dừng một chút, do dự nói:

“Nếu tinh thư trong Thượng Thanh Cung ta truyền xuống không sai, hôm nay xem nhị tinh tướng này, quận Úc Lâm tuyệt đối không nên gặp nạn châu châu như vậy!”

“Thật sao? Tức là có yêu nghiệt tác quái.”

“Ừm, rất có thể người nói!”

Khảng định sẽ trả lời một câu, bắt đầu ngưng mắt nhìn kỹ bầu trời, mặt mày sầu muộn. Thiếu niên xuất thân bản hàn, lại càng biết nguy hiểm của đối khổ so với người khác, hiện tại đúng là quá mức lo lắng.

Mà vị “Tuyệt Địch Linh Cức” kia, bởi vì quen với bộ dáng lạc quan của thiếu niên, hiện tại chợt thấy hắn bày ra một bộ dáng trịnh trọng vô cùng, ngược lại làm cho nàng trong lòng rất kinh ngạc, lần đầu cẩn thận nhìn lại khuôn mặt của thiếu niên:

Chỉ thấy trong ánh trăng thanh u, thiếu niên tuấn tú lâm vào gió lạnh lẽ đứng đó, mặt tắm ánh sao một ngày, nho nhã kiên nghị, tựa như bảo vật long cung, đang hiện ra hào quang thần dị. Hai con mắt trong trẻo kia hiện tại sâu như hồ sâu, giống như có thể bao dung tinh hoa đầy trời trong đêm trên đỉnh đầu.

Giống như trong một sát na, một đạo ánh sáng hiện lên ở trước mắt, sau đó tất cả sự vật trong thiên địa này, đều không giống với trước đó một khắc. Sâu trong nội tâm thiếu nữ tôn quý kiêu ngạo, phảng phất bị ai kích thích một cái, bỗng nhiên vang lên một tiếng làm cho lòng người say sưa thu thập lại tiếng vang, tựa như thánh xương, réo rắt réo rắt.

Vì vậy, thiếu niên vẫn còn cẩn thận quan sát Tinh Tượng, liền nghe thấy phía sau có một tiếng nói nỉ non như đang nói mê:

“Mở miệng, người có thể giải thích “Điền Mẫu Đơn” đã chín của năm đó với ta một chút...”

“Nguyện mẫu?”

“Ừm... “

“Mộ mẫu, chính là nam nữ, chính là âm dương...”

Thiếu niên Đạo môn theo bản năng giải thích, đến đây dừng lại. Quay đầu nhìn lại, phát hiện đôi mắt sáng long lanh kia đã dần dần mờ lung, giống như nước xuân vô biên đang nhộn nhạo, tịch mịch mà ấm áp.

Vì vậy, theo một tiếng thở dài ung dung, một trận mây ảnh bay tới, che khuất ánh trăng mờ lung, cũng che khuất dần một đôi thân ảnh dần dần trọng hợp trong đình viên Tịch Tĩnh...

Ước chừng nửa ngày sau, đã đến thời khắc ly biệt. Vô luận không nở cỡ nào, pháp thuật “Kính Ảnh Ly Hồn” cũng chỉ có thể chống đỡ lâu như vậy mà thôi.

Lần này, thiếu nữ trong kính ảnh cũng không tiêu tán vào hư không. Nàng đem thiếu niên lưu luyến không rời đưa vào trong môn nội, thiếu nữ xinh đẹp đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Ngay lúc cánh cửa gỗ chậm rãi đóng lại, thiếu nữ thản nhiên cười, mặt giãn ra nói:

“Lần sau nhớ phải tới tìm ta chơi.”

Mang vẽ mặt buồn bã, tựa như tạm thời cáo biệt thiếu nữ nhà bên.

Cho đến khi cửa gỗ dày đặc, đem khuôn mặt tươi sáng như hoa mùa xuân ngăn cách hoàn toàn, thiếu niên trong môn phái đều không trả lời. Lại qua hồi lâu, thiếu niên xuất thần mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Từ trong mộng ảo như si mê tỉnh lại, hắn bắt đầu giải thích nhưng không lập tức mở cánh cửa gỗ ra. Lại đợi một lúc lâu, hắn mới đưa tay đẩy cánh cửa đang khép lại ra.

Chỉ thấy trong tiểu viện ánh trăng như nước, bóng trúc mê ly, hết thảy lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Đề cử một ngư nhân mã giáp mới làm kiêm chức thần tiên Lam.

Chương thứ tư Phi Điều Lạc Trần, vượt qua phong ba mà không nghi ngờ.

Ánh trăng sáng như nước, yên lặng như tờ, vốn là một giấc ngủ rất thuận lợi, nhưng mà, tại buổi tối ngắm trăng chiếu rọi gió mát trên giường như vậy, thiếu niên nằm trên giường trút lại mất ngủ.

Mãi đến hừng đông, bỗng nhiên tỉnh lại. Trong lúc hoảng hốt, đêm qua dưới ánh trăng, việc tiêu hồn ở cạnh bích trúc vẫn còn quanh quẩn trong đầu hấn, giống như một mùi hương còn thoang thoảng trong phòng, thế nào cũng không làm được. Đợi báo được tiếng gà trống gáy vang lên ba lần, góc cửa sổ u ám dần dần lộ ra trắng sáng, thiếu niên như say rượu mới dần thanh tỉnh lại. Lúc này, ý niệm đã sớm lặn vào đáy lòng hấn, lặng lẽ hiện lên trong đầu ngay khi Đông Phương Như Ý sắp hiểu được:

Tuy rằng Tứ Độc Thần Nữ Linh Khôi kia, đối với bản thân tràn đầy tình ý; nhưng hấn mở miệng, thật có thể không kiêng nể gì tiêu thụ phen nhu tình này? Dù sao, nàng là công chúa tôn quý của Tứ Độc Long tộc, bất luận thế nào mình cũng không thể trèo cao. Bất luận cái khác, chỉ riêng thần cách trở, đã cách biệt như trời với đất, khiến hai người hấn hầu như không có khả năng có tương lai chung.

Nghĩ tới đây, thiếu niên vừa nếm tình sự liền có chút đau thương:

“... Vì sao phải để ta hiểu rõ những chuyện này? Vì sao để ta sau khi hiểu rõ mới chỉ có thể không kìm lòng mà ôm nàng vào lòng?”

Vì vậy hồi ức ngọt ngào ban đầu lại xuất hiện một cảm giác đắng chát. Đợi đến ngày ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng choang, khi chim hót khắp nơi, thiếu niên ngủ một đêm chưa được ngon giấc, lại tiếp tục nghĩ đến đại sự chung thân của mình:

Nếu như mình và thần nữ Long tộc gần như không thể, vậy tương lai mình chung thân đại sự, rốt cuộc sẽ rơi vào trên người cô nương nhà ai chứ?

Nghĩ đến đại sự truyền thừa hương hỏa này, thiếu niên hiểu thuận đem toàn bộ nữ hài tử mình biết đều trải qua một lần. Đáng tiếc chính là, sau khi suy nghĩ đi nghĩ lại, liền bắt đầu phát hiện, cuối cùng tựa hồ cũng chỉ có vị nữ tử trong nhà lạnh lạnh kia, mới miễn cưỡng trở thành đối tượng mình sau này cưới vợ.

Nghĩ đến đây, đầu óc hắn có chút mê man mất ngủ, sau đó lại suy nghĩ miên man:

“Úc phật... Tuyệt cũng không tệ, lòng người ưa thích, đối với ta cũng không tệ. Chỉ là... Theo ánh mắt người thường thế tục, nàng lại là tinh linh yêu quái. Tuy long nữ đã từng hỗ trợ đối nghịch, nhưng đến thật muốn cưới vợ sính thư, chỉ sợ trường lão trong giáo môn mình muốn phản đối...”

“Bất quá, dù có phản đối cũng không quản! Không cho ta cưới Tuyệt Nghi, chẳng lẽ các ngươi giúp ta tìm một nơi thích hợp hơn?”

Đang lúc đầu óc mơ mơ màng màng, nghĩ đến không giới hạn, chợt nghe cánh cửa nhẹ nhàng vang lên, sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Ai?”

Nghe thấy có người vào phòng, thiếu niên linh giác nhạy cảm lập tức mở mắt, nhanh chóng xoay người lên —— lại nhìn thấy người đẩy cửa vào phòng, chính là Khấu Tuyệt, Nặc cô nương vừa rồi mình suy nghĩ lung tung. Hiện tại nàng đang bưng một chậu nước trong nhẹ nhàng đi tới trước bàn, nhẹ nhàng buông xuống, chuẩn bị rửa tội cho mình.

Khác với ngày xưa, giờ phút này nhìn thấy nữ hài Tử Không quen nhìn, trên mặt thiếu niên cả gan làm loạn lại có chút nóng lên. Lúc này mới biết được, nguyên lai nhắm mắt suy nghĩ lung tung không cảm thấy như thế nào; đợi đến lúc mở hai mắt ra, lại nhìn thấy ánh mặt trời ban ngày ban mặt này, mới biết có chút hoang đường cỡ nào.

Đương nhiên, nữ tử xinh đẹp trước mắt này vừa được thiếu niên trịnh trọng suy nghĩ, lại không biết nhiều duyên cớ ở giữa. Nhìn thấy Đường chủ đứng dậy, lại chỉ chú ý xuất thần, tuyệt ứng cũng chỉ coi là hắn vừa mới rời giường, cơn buồn ngủ chưa hết, đầu óc còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Vì vậy, nàng liền hướng tới người tỉnh lại, sau đó rón rén, lại nhẹ nhàng đi ra cửa.

Thấy tư thái ôn nhu mềm mại của nàng như vậy, đầu óc Tứ Hải đường chủ đã hoàn toàn thanh tỉnh, không khỏi lại ngăn người một hồi.

Buổi sáng hôm đó, dạo quanh thành Úc Bình, bắt chuyện liền thấy huyện thành chịu tai, quả nhiên thiếu đi rất nhiều sinh khí. Dân chúng thương hại gặp nạn., Hắn liền tìm được xưởng nấu ăn do quan phủ thiết lập, quỳ ra tất cả ngân lượng trên người mình cùng sai dịch. Một đường nghe người ta nói, huyện Ngô Bình cùng những huyện khác trong quận giống nhau, lương thực cứu tế kho quan gia có thể vận dụng đều đã dùng hết. Hiện tại huyện nha Dung Dung Dung Bình cứu giúp dân nghèo, chỉ có thể lấy giá cao hơn đi mua gạo với những thương nhân lương thực kia.

Nghe xong những tin tức này, tỉnh lại mặc dù cảm thấy những thương nhân lương thực này có chút bất nghĩa, nhưng đồng thời cũng cảm giác được rõ ràng huyện Trị những thuộc quyền này của quận Úc Lâm, hiển nhiên thập phần thanh minh. Nhìn ra được, chỉ cần những thương nhân kia không mượn cơ hội này mà nâng giá, vẫn còn buôn bán bình thường, quan phủ sẽ không ý thế hiếp người, còn sẽ dựa theo giá thị trường mua lấy.

Sau khi thấy qua tràng diện phát cháo miễn phí ở xưởng cháo, lại bị đạo tâm của Phổ Tế thể nhân kích động, đến khi rời xưởng cháo, bị gió thổi qua thanh tẩy thổi hơi thanh tỉnh một chút, mới phát hiện trên người mình có hơn hai mươi đường vân, trong lúc bất tri bất giác đã quỳn góp được tinh quang.

Cầm túi tiền trống trơn, cảnh cáo biết, kế tiếp hắn nhất định phải tính toán cho ba người sau này. Nghĩ đến lợi nhuận quán quanh, suy nghĩ đầu tiên tự nhiên là chuyện cũ, về chút Trần

trạch Ích Tà Phù tới bán., Nhắc tới việc vẽ bùa bán lấy tiền, Tiểu Quỳnh Báo lập tức nhớ tới tình cảnh lúc trước gặp ca ca, liền đề nghị không bằng mọi người cùng nhau ra đầu đường bán nghệ, như vậy cũng tốt để cho nàng biết, tại sao ca ca nói nàng không nên bôn cợt vị đại thúc bán nghệ kia.

Nghe vậy cũng chính là tính cách của thiếu niên, nghe được lời đề nghị của Quỳnh Huyền, lập tức đáp ứng. Đối với hắn mà nói, mặc dù pháp thuật hiện tại rất cao cường, nhưng bắt đầu từ lúc bắt đầu., Chỉ cảm thấy những kẻ bán nghệ bên đường kia đặc biệt có bản lĩnh. Hiện tại nếu Quỳnh Huyền đề nghị, vậy thì đến đây dứt khoát thử nghiệm bản thân một phen, cũng coi như là một tâm nguyện lúc nhỏ. Lúc này, lúc tỉnh lại liền nói với Quỳnh Tuyết nên bàn giao một ít công việc cần thiết, sau đó dẫn hai người nàng tìm đến một con phố dày đặc của đại viện cao lâu, dự tính sẽ mở ra chiêu thức bán nghệ ở đoạn đất tương đối phồn hoa này.

Nếu nói vị Thượng Thanh đường chủ này, khác với các đệ tử cao môn thân trọng khác; làm những hành vi phổ phường này, đối với hắn mà nói chính là xe nhẹ đường quen. Đến địa đầu, bắt chuyện ngay tại một quán trà bên đường, mượn một cái giá sắt miệng rộng của chủ nhân quán trà., Để tuyết thoải mái cầm đi, chuẩn bị khi bán nghệ kết thúc sẽ lấy tiền dùng, lại tìm một chỗ trống trải bên đường, nhặt lấy một mảnh ngói lung tung, vẽ ra một vòng lớn đường kính hai, ba trượng trên nền đá, sau đó liền phảng phất những chỗ khai trương bán nghệ đi trên giang hồ kia, rống cổ hòng một hồi.

Nghe thấy tiếng hét to của đạo lực, rất nhanh liền tụ lại một ít người xem, đợi người xem vây xem tập trung không sai biệt lắm, liền mở miệng chuẩn bị chính thức hiển nghệ.

Khác với thường xuyên đi lại giang hồ bán nghệ, bắt chuyện lần này cũng không có ý định biểu diễn diệu bộ phi đao che mặt, ngực đập đá lớn, nói qua lộn xộn, liền gọi Quỳnh Thố cùng mình đối chiến. Tiểu nữ múa hai thanh đao nhỏ, hắn cầm thanh trường cổ kiếm đón lấy, chớp mắt hai huynh muội này liền đấu đá với nhau.

Đối với trận chiến giữa mình và Quỳnh Huy, chẳng qua là chiêu thức bình thường trên chóc nàng thường hay diễn luyện, hai người thập phần ăn ý. Nhưng trận tranh đấu này đao thật thương thật, rơi vào trong mắt người ngoài lại là một phen khí tượng khác:

Trong sân cái bé gái xinh xắn yếu điệu dáng người linh động như Tiểu Ngọc oa, mặc áo hồng, trên đầu hai bên là hai búi tóc tròn, mỗi một dải lụa, mỗi khi cánh tay hay mũi kiếm của thiếu niên mượn lực nhảy lên chỗ “Phi điều Trảm” tạo ra từ trên không trung, dải tóc thật dài tung bay, thật giống một con chim bay lượn trên lông vũ, phân hoa qua lại không ngừng ở trái phải thiếu niên, làm cho người ta hoa mắt, không dám tiếp.

Tuy rằng Thương Bình cũng là một huyện lớn, nhưng điệu múa phi thiên kiếm như Quỳnh Đình tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh. Mới nhìn thấy chiêu thức đặc sắc tuyệt luân như vậy, trong đám người vây xem lập tức bộc phát ra tiếng ủng hộ: Nghe tên hay lắm, người rảnh rồi từ bốn phương tám hướng chạy tới, người xem bốn phía càng ngày càng nhiều.

Chỉ là, theo tiếng binh khí va chạm của đôi huynh muội trong sân càng lúc càng nhanh, tiếng ủng hộ của mọi người lại dần dần lắng xuống. Hiện tại tất cả mọi người vây xem, đều vì đứa bé gái gây thơ hồn nhiên kia mà đỏ mặt:

Mặc dù tiểu cô nương thân pháp linh hoạt, nhưng đối địch với nàng thiếu niên hiển nhiên lực cánh tay hùng hậu. Thường thường hấn chỉ tùy tiện vung lên, đem tiểu nữ oa cả người mang đao đánh bay lên trời.

“Tiểu úng đáng yêu như vậy, thiệt cho nó rồi! “

Thiếu niên biểu diễn không biết, không ít người rất bất mãn đối với hắn, so với ngày thường xem đầu đường bán nghệ ngược lại, hiện tại những người dân bao vây này nhìn màn biểu diễn đao thật thương thật này, đều chỉ mong màn biểu diễn này mau mau kết thúc.

May mắn là, sau một hồi “Đinh lệnh tiêu” vang lên, trận chiến này làm cho mọi người đang lo lắng đề phòng rốt cuộc cũng

hạ màn. Nhìn tiểu cô nương kia bình thản an địa, tất cả mọi người vây xem, bao gồm cả mấy tên du côn muốn vơ vét tiền tài kia, đều không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Mà làm cho bọn họ cao hứng chính là biểu diễn của những người trẻ tuổi ngoại hương này, cũng không có mạo hiểm như vừa rồi.

Dựa theo thủ tịch đã định sẵn, ngay sau đó là Quỳnh Huy một mình múa thần nhận Chu Tước kia của nàng. Cho dù bây giờ ánh mặt trời mãnh liệt, mọi người vẫn thấy rõ ràng, nha đầu kia chỉ thổi qua má một cái, hai thanh đoản nhận kia của nàng đột nhiên phun lửa, hồng quang lấp lánh, hết sức tươi sáng.

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người cảm thấy rất quen thuộc. Tám phần mười những người bán nghệ đầu đường đều diễn trò phóng hỏa như vậy. Chẳng qua bây giờ thiếu nữ nhỏ nhắn như quỳnh ngọc biểu diễn ra, lại có một phong vị khác. Cuối cùng, khi Tiểu Quỳnh Thố quát một tiếng, triệu hoán một đôi thần nhận thành một con Chu Tước hai màu hỏa vũ đồn dập, trong đám người lập tức vang lên những tiếng trầm trồ khen ngợi rung trời, mọi người đều ở trong lòng tán thưởng:

Chưa bao giờ thấy ảo thuật thật sự như vậy!

Mà hai con chim biển dục hỏa tước rực rỡ ở hai bên thiếu nữ đang rất là náo nhiệt, ngược lại khiến cho kiếm thuật của đường chủ Tứ Hải diễn ra hết sức xuất sắc. Chờ sau khi hắn đem kiếm thuật của mình ra sức đùa giỡn như vậy., Ba người bọn họ bán nghệ thu thập bàn bạc, liền hoàn thành. Kế tiếp liền do tuyết thích hợp cầm khay sắt, đi bốn phía thu nạp tiền thưởng mà người vây xem tự nguyện đưa ra. Phải biết lần biểu diễn bán sức của hai huynh muội vừa rồi có thành công hay không, đến lúc thu tiền thưởng này liền lập tức phân tích:

Tiếng sắt đá của Tiền Lạc vang lên không dứt bên tai, thiếu niên kia nghe được đồ mờ hôi trên thái dương, nhất thời cười không ngậm miệng lại được!

Khi tuyết hợp sức đi bốn phía, cầm khay sắt lấy tiền, mấy tên vô lại quen vơ vét tài sản của người xứ khác, lại là một phen tâm tư khác. Mấy tên địa đầu xà cả gan này, bây giờ miệng đang chảy nước miếng, vẻ mặt cười gian xảo, tính toán xem

sau này vợ vét tiền tài, có nên tiện tay trêu ghẹo vị tiểu nương tử này một chút hay không.

Suy nghĩ sai còn chưa đánh xong, trong khi nói chuyện vị nữ tử xinh đẹp thần thái ôn nhu mặc áo trắng liền đi đến trước mặt mình. Chỉ là, chuyện kể tiếp, lại khiến cho mấy tên tà khí này suốt đời khó quên:

Vừa bày ra ác trạng, động tác của nữ tử váy trắng trước mặt hơi chậm lại, dường như sinh ra cảm ứng; còn chưa chờ bọn họ mở miệng đã cảm thấy một luồng hàn khí lạnh liệt ập tới, chỉ một thoáng lạnh thấu xương, giống như cả người bị đông cứng!

Trong bầu trời của tháng bảy khi mặt trời rực rỡ như lửa, sao lại có cảm giác như đang ở trong động băng? Lúc tâm can bất định, hán tử lưu manh dẫn đầu giương mắt nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy một đôi mắt của Thanh Hàn Thi Tuyết đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình.

“Keng keng keng!”

Vì vậy chỉ nghe một tràng âm thanh giòn vang liên tiếp, lại mười mấy đồng tiền, từ trong tay chủ nhân keo kiệt ngoan ngoãn ngã vào trong khay sắt.

Mãi đến khi bóng dáng váy trắng kia đi xa, đi đến phía đối diện đồi thường, mấy tên lưu manh như mới tỉnh mộng, hơi nhúc nhích, phát hiện gân cốt huyết dịch đông lại, tựa hồ lại khôi phục bình thường. Ăn một trận kinh hãi này, mấy tên Thanh Bì rách nát sao dám nghĩ tiếp, nhìn nhau, liền liều mạng lui về phía sau tránh khỏi đám người, chạy trốn chết đi!

“Đường chủ, tiền kiếm được vừa rồi đều ở nơi này.”

Bằng Tuyết Mai Linh mới khiến cho cường nhân để lại khiếp đảm, hiện tại lại mang về mặt dịu dàng, đưa cho Thịnh Thiết Bàn, nhẹ giọng mời đường chủ của mình xem qua.

Tiếp nhận cái khay sắt mà tuyết bay tới, nhìn đồng đồ sắt nhô lên, nhận ra chính là mặt mày hơn hờ, giờ tay hơi gầy, cảm thấy không ít, đang muốn tán dương thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc “Oa” truyền đến. Nghe tiếng nhìn lại, liền thấy Quỳnh Huy đứng ở trước một vị phụ nữ trẻ con, không biết

đang nói cái gì; mà hài đồng trong tay phụ nhân, đang oa oa kêu khóc.

Nguyên lai, thấy Quỳnh Quỳnh đáng yêu như thế, vị lão phu nhân ôm cháu trai đến xem náo nhiệt này, đúng là hết sức yêu thích; gọi tiểu nha đầu tới trước mặt mình đặc biệt khen thưởng, lại tường tận xem xét một phen, liền nhin không được đem chuỗi đường hồ lô trong tay tôn nhi bảo bối của mình đoạt được, đưa cho vị tiểu nữ oa oa này ăn. Không cần phải nói, tôn nhi của nàng ứng tiếng “Oa oa” khóc lớn.

Vừa nhìn hần thút thít nỉ non, Tiểu Quỳnh Chấn Huyền hiểu chuyện lập tức cầm mút quả trong tay đưa trả lại cho vị tiểu đệ đệ đau lòng này. Tuy rằng, Quỳnh Tiêu cảm thấy chuỗi kẹo hồ lô này nhất định ăn rất ngon.

Đợi đứa bé nhận lấy mút quả mà đại tỷ tỷ trả, vẫn còn có chút nức nở, Quỳnh Đình liền kiễng chân lên, đưa tay xoa mái tóc mềm mại của đứa bé này. Chờ nó vuốt ve mái tóc, đứa bé trai lớn ba bốn tuổi này lập tức ngừng khóc, bắt đầu chuyên tâm hút kẹo hồ lô vẫn luôn không nỡ ăn vào.

Thấy hần như vậy, Tiểu Quỳnh Thố thập phần vui mừng, liền hỏi:

“Lão bà bà, tiểu đệ đệ ngoan như vậy, là hài nhi ngài sao?”

Nghe bà ta hỏi, lão phụ nhân hòa ái trả lời:

“Nó không phải là con của ta, mà là cháu ngoan của ta, là con dâu của ta sinh ra.”

“Thật sao? Thật đáng yêu nha!”

Đứa bé nhìn cái bánh kẹo hồ lô trước mắt này, Quỳnh Tỳ Hưu mười phần hâm mộ, thì thào lẩm bẩm:

“Nếu như ta cũng có một tiểu đệ đệ đáng yêu như vậy, ngày nào cũng gọi ta là tỷ tỷ, có thể để ta chăm sóc thì tốt rồi...”

Đang lẩm bẩm lầu bầu, tiểu nha đầu chợt trong lòng khẽ động, nhớ tới ca ca ngày trước nói ở trên đường cái, nhất thời trong lòng vui vẻ, ngửa mặt nghiêm túc hỏi:

“Lão bà bà, bà có thể nói cho Quỳnh Quỳnh, con trai dưỡng dẫu, cũng có thể sinh con trai sao?”

—— nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tiểu nha đầu “Đồng nuôi vợ” ba chữ vừa ra, trong sân trung lập có một người thâm kêu một tiếng “Không tốt”, mồ hôi lạnh rùng rùng mà xuống, lúc này đưa vật trong tay tới trong tay nữ tử trước người, hơi chào hỏi, liền tách đám người ra, ngực khí chạy như bay, như một làn khói liền chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Mà khi đưa bé ngây thơ kia hỏi rõ ràng, cao hứng quay đầu tìm ca ca của mình, lại phát hiện đường chủ ca ca của mình đã đột nhiên biến mất. Đang cuống quýt tìm kiếm, tỷ tỷ Tuyết Diệp của nàng nói cho nàng biết, vừa rồi đường chủ có việc, đã đi trước một bước, tới quán mì đi ngang qua ở đường Nam chiếm lấy chỗ cho bọn họ, để hai người sau đó đi.

Lời tán dóc qua đi, chờ Quỳnh Tuyết tới quán trọ, khi tìm được đường chủ của các nàng, lại phát hiện nàng đang mang vẻ mặt nghiêm túc. Thấy ca ca lộ ra thần tình nghiêm túc hiếm thấy, Tiểu Quỳnh Lục không biết xảy ra chuyện gì, nhất thời đã quên mất chuyện vừa rồi vội vàng muốn hỏi.

Thấy nàng không nói gì, chỉ lo được vẽ mặt mê hoặc nhìn mình, thiếu niên lòng mang quý thai nhất thời âm thầm thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Bảo trì bộ dáng nghiêm trang, bắt chuyện đem tiền tài vừa rồi chia thành ba lổ mai, nói chỗ này là ba người hợp tác kiếm được, hiện tại theo lý nên chia đều. Nói xong, không đợi nhị nữ phản ứng, hắn bắt đầu chuyên tâm đếm tiền đồng.

Thấy bộ dáng Đường chủ nghiêm túc này, Tuyết Nghi Quỳnh Kính đúng là không biết nguyên do, đành phải lẳng lặng nhìn hắn đếm tiền.

Đang lúc im lặng không nói gì, đột nhiên nghe thấy trước cửa quán vang lên tiếng rèm cửa, đột nhiên chạy vào mấy quận binh đeo đao đeo kiếm. Nhìn dáng vẻ bọn họ, lại rung mình đánh thức mấy người kia. Cảm giác mấy vị khách không mời mà đến hung hãn, lúc tỉnh nói cũng chẳng quan tâm đến tiền, nhanh chóng đứng dậy, giơ tay định rút kiếm. Mới đặt tay lên

chuôi kiếm, đã thấy mấy tên linh tốt trước mắt, nhất thời khom người nói:

“Vị thiếu hiệp này, chủ nhân nhà ta cho mời!”

Chương thứ năm Thủy Ánh Minh lâu, Ưc Ưc Thảo đường chiếu sáng.

Đang lúc tỉnh ngôn chuyên tâm đếm tiền, trong quán ven đường bỗng nhiên xông vào mấy vị quân gia, nói là chủ nhân nhà hấn cho mời.

Nhìn động tác của mấy người này, lại nhìn quân phục trên thân bọn họ, nghe hai chữ “chủ nhân”, bắt chuyện quả thực có chút khó hiểu.

Bất quá, bây giờ thấy cảnh tượng này hấn cũng không sợ hãi. Hấn thông dong khép lại tiền đồng, đẩy cho nữ tử bên cạnh cất kỹ, bắt chuyện xoay người lại hỏi mấy tên quân gia này xảy ra chuyện gì. Nghe bọn họ cung kính trả lời, hấn mới biết được, hóa ra người mời này chính là tiểu quận gia thái thúy dưới chân Hám Lâm, danh hiệu “Vô Song”, nghĩa tử bạch thế hấn.

Người tỉnh ngôn cũng là người thông minh, nghe quận binh cầm đầu báo ra danh hào Vô Song công tử, liền loáng thoáng đoán được, vị Bạch Quận trưởng từng tặng ân bạc này, tám thành có ý mời chào mình. Mặc dù trong lòng suy đoán, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí hỏi:

“Xin hỏi quân gia, không biết đại nhân nhà người tìm ta có chuyện gì?”

Quả nhiên, chỉ nghe tên thủ lĩnh Đinh Khiêm cung kính trả lời:

“Vị thiếu hiệp này, đại nhân nhà ta nói, lần trước bèo nước gặp ngài, rất là hợp ý. Lần này ngài đã đi tới địa giới quản hạt hấn, hấn liền muốn tận tình nghĩa chủ nhà, mời thiếu hiệp ngài đi giá đến phủ hấn một lần.”

“A, thì ra là thế.”

Nghe xong xưng hô “Thiếu hiệp” này, nghe vậy thì biết, hấn là lúc bán nghệ trên đường vừa rồi, được Vô Song công tử sắp xếp chú ý tới nhân thủ. Nghĩ tới điểm này, trong lòng hấn không khỏi cực kỳ bội phục tài mắt của Vô Song công tử linh

thông. Lúc này, hấn cũng nảy ra chút lòng hiếu kỳ, lập tức đáp ứng, chào hỏi Quỳnh Tuyết, cùng ra ngoài, leo lên xe ngựa bốn quảng chờ bên ngoài cửa tiệm.

Sau khi lên xe, hấn nhận ra thùng xe rộng rãi này quả thực chỉ là một căn phòng nhỏ mà thôi. Trước sau xe có đặt một cái bàn bằng gỗ, phía trên đặt vài mâm trái cây nhỏ. Còn nha hoàn vốn chờ trong xe đã lâu, thấy mấy người mình tới liền mỉm cười mời bọn họ tùy tiện thưởng thức mâm trái cây trước mặt.

Thấy an bài cẩn thận như vậy, lại nhìn cử chỉ tao nhã lễ độ của thị nữ trước mặt, bắt đầu hiểu được, cái gì chân chính là khí phái sĩ tộc danh môn.

Trong lúc Quỳnh Đình đem quả nho đầu tiên đưa vào miệng nhỏ, xe ngựa bắt đầu chậm rãi di động, đi ra ngoài thành. Mấy quân sĩ đến đây mời, thì đứng ở trong đường phố nhìn theo xe ngựa đi xa. Chờ hoẵng chuyển qua góc đường, rốt cuộc không nhìn thấy nữa, mấy người này mới quay người trở về phục mệnh.

Chương quỹ tiệm mì tận mắt nhìn thấy một màn này, vẻ mặt hiện đang vô cùng ước ao:

“Mấy tiểu nam nữ này, thật sự là một bước lên trời!”

Tuy rằng quận công nhỏ cầu hiền như khát kia của bọn họ, lần này chỉ phái quân sĩ đến mời, quy cách hơi thấp. Nhưng đối với mấy vị khách ngoại hành mặt mày bụi bặm đầy mặt này mà nói, có thể kinh động quận thủ đại nhân, đã xem như bọn họ là thiên đại tạo hóa.

Tạm thời không đề cập đến khách nhân trong quán tiếp đón thảo luận âm ỉ, lại nói mấy người đã tỉnh, vừa ăn hoa quả tinh xảo, vừa nghe nha hoàn có cử chỉ lễ độ giới thiệu tình hình. Thì ra, nơi bọn họ muốn đến hiện tại, cũng không phải quận bản phủ, mà là biệt viện ngày hè nghỉ mát của hấn, “Thủy Vân sơn trang”.

Nghe được bốn chữ biệt viện nghỉ mát, bắt chuyện lại không khỏi âm thầm lú lười.

Nghe nha hoàn tên là thị kiếm nói, chỗ Thủy Vân sơn trang này cách Dưỡng Bình thành không quá xa. Ra khỏi thành,

nàng liền vén rèm che che che thùng xe lên để cho gió mát lạnh thổi vào trong xe, đồng thời cũng tiện cho mấy vị khách nhân này thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ hơn.

Ước chừng lại qua hơn nửa canh giờ nữa, Tứ Hải đường chủ rảnh rồi nhàm chán, liền nhìn thấy sơn thủy bên ngoài cửa sổ dần dần trở nên thanh tú. Phóng mắt nhìn lại, sơn xanh biếc, thủy minh tịnh, khác hẳn với ngoại ô hoang dã lúc mới ra khỏi thành lúc trước.

Lúc đang thưởng thức phong cảnh sơn thủy, thời gian dần trôi qua, tỉnh ngón phát hiện phiến nước hồ như gương sáng dần dần tới gần ven đường. Thủy văn gần trong gang tấc, bị gió mát thổi vỡ thành hình dáng vảy cá, chiết xạ ánh mặt trời sau giờ Ngọ., Lưu Quang Lân Lân, sáng chói mắt người. Lại có chút Lam Thủy Thảo rậm rạp, kéo dài lên bờ, ở ven dịch đường tươi tốt sinh trưởng. Những dây leo nước giàn dựa đó, thỉnh thoảng hót lá xanh biếc lên cửa sổ, ngẫu nhiên lướt qua mặt mũi, khiến người ta cảm giác có chút ngứa ngứa.

Giờ phút này, tới gần trong không khí đầm nước, đang phun ra một cỗ nước tanh nồng đậm mát mẻ, quấy tan sự nóng bức làm cho người ta phiền muộn. Ngửi thấy hơi nước mát lạnh, nhìn thấy màu xanh lục đáng yêu của xanh biếc, mới mở miệng cảm thấy tâm thần đều sáng tỏ. Đang muốn xoay mặt tán thưởng với Quỳnh Tuyết, đột nhiên lại chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng lên một trận!

Nguyên lai, sau khi một chùm thanh la phát cửa sổ mà qua, bên đường này chật hẹp bức người, đột nhiên trở nên vô cùng rộng lớn, liếc mắt một cái không thấy điểm cuối. Hồ nước gọn sóng khôn cùng xanh biếc, phần cuối như cùng trời đất. Tại chỗ trời nước kia, trên dưới lẫn trong cùng một bóng núi, ở giữa chỉ còn lại một mảng nhàn nhạt. Vô số con chim nước màu trắng, đang bay lượn trên mặt hồ lơ lờ.

Hồ lớn ngàn vạn cảnh tượng, đột nhiên xông vào tầm mắt của thiếu niên bên trong xe khiến hắn cảm thấy chỉ là bởi vì vừa rồi mình nhắm mắt một cái, toàn bộ thiên địa bỗng nhiên mở ra trước mắt hắn.

Liếc thấy làn khói mênh mông như vậy, phong cảnh đẹp như tranh vẽ hồ lớn, hơi sững sờ, nhớ ra liền vội vàng gọi hai nàng kia quan sát. Nghe được đường chủ ca ca chỉ đích danh gọi đến, Tiểu Quỳnh Tài mới lưu luyến không rời đặt điểm quả trong tay xuống, nằm sấp ở góc cửa sổ xe quan sát hồ lớn có rất nhiều nước.

Ngay lúc mấy người bọn họ đang quan sát cảnh vật trong hồ, thì nữ thị kiểm trong phủ của Vô Song công tử đã nói cho bọn họ, hiện giờ xe ngựa đã chạy tới Sơn Trang Thủy Vân. Vùng hồ trạch hùng vĩ trước mắt bọn họ chính là hồ nước của sơn trang “Lưu Thu Hồ”.

Nghe thị kiểm nói xong, còn chưa kịp tỉnh lại ngạc nhiên, liền thấy xe ngựa chợt qua một cỗ mộc Thanh Đăng Bàn Khúc, sau đó nha hoàn bên người nói, vừa rồi đã tiến vào đại môn Thủy Vân sơn trang. Nghe vậy, lập tức nghe rõ., Rèm sau vách xe được vén lên, nhìn thấy hai gốc cây xanh xanh, hợp với nhau thành hình chữ môn cổ thụ đằng, đang dần dần rời xa mình. Nhìn lại trên đường phía sau xe, từ sau cánh cửa hình dạng thiên nhiên kia đi qua, đều là nền đá trắng tinh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong xe vị này tính ra đã từng chứng kiến không ít sự kiến thức của Thượng Thanh đường chủ, mà vẫn cảm giác được rung động vô cùng. Bất quá lúc này tiểu thiếu nữ bên cạnh hẳn lại giống như không hề cảm giác, chỉ cần tranh thủ thời gian chiếm lấy tốt điểm này, phải đem quả này đổi diện đối diện để ăn sạch. Còn Giao Lang Tuyết thì vẫn nhìn không chớp mắt, vẻ mặt dịu dàng nhìn đám tiểu nữ tử đang kiểm tra trái cây ở đối diện.

Sau khi qua cửa trang, xe ngựa lại đi qua rất nhiều đình đài lầu các, vườn hoa mộc uyển, qua một đoạn thời gian dài mới dừng lại trước một gian nhà. Khi xe tới, nha hoàn thị kiểm, nói nhỏ với mấy vị nô bộc đứng hầu trước gian nhà, lập tức có một vị tỷ nữ chạy về phía sau, xem bộ dáng hẳn là đi thông báo với chủ nhân. Sau đó thị kiểm liền nói với mấy người: “Ứng Lương Hiên” đón vào trong phòng khách.

Đợi đến lúc trong phòng, hẳn ngồi xuống ghế đá, thưởng thức chén trà trong chén sứ xanh thoang thoang hương thơm thanh

nhã, tâm tình bắt đầu dần dần bình tĩnh trở lại. Trong lúc Quỳnh Thu không ngừng nhìn quanh bốn phía, thì trong lòng đã mở miệng lặp đi lặp lại chỉ có một ý niệm:

Khí tượng của vạn hộ hầu nhân gian này, hôm nay rốt cuộc đã kiến thức được!

Không đề cập tới việc mới thấy khí phái Hầu Môn trong lòng thiếu niên dâng lên cảm xúc cuộn cuộn, ba người bọn họ đã chờ đại khái thời gian nửa chén trà mát ở trong Hiên Thính, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân vững vàng cường tráng. Còn chưa thấy mặt người, một tiếng nói trong treo đã truyền đến trước:

“Đa tạ huynh đài phân thưởng, đến đưa tiễn Bạch mỗ mạo muội ước hẹn!”

Nói xong vẫn còn quanh co, chủ nhân nơi này đã đi vào cửa - khi nhìn thấy vị Vô Song công tử danh chấn thiên hạ này, phản ứng đầu tiên của hắn không phải nói lời cảm tạ, mà là không nhận được quát lớn trong lòng:

“Quả là một nhân vật có thần thái vô song!”

Hóa ra, lần trước gặp nhau ở quán rượu, bây giờ vị Vô Song công tử mỉm cười đứng trước mặt bọn họ, mặc áo bào đúng là cực kỳ hoa mỹ:

Trên đầu đội đội mũ quan màu vàng, trên người là thanh la sinh sắc chạt tay áo, bên ngoài che mặt bạch la múa hạc tiêu kim học, bên hông đeo Nê Kim Sư Man Đái, trên bội một cái ngũ sắc tiêu kim la hương nang, chân đi lên một đôi Tường Vân Ngân Tì Ngoa, toàn thân chính là thải khí lượn lờ, giống như thần nhân.

Trang phục đường hoàng này, vị Vô Song công tử vốn tuần lãng bất phàm này lại càng có vẻ phong thái như ngọc, phong thái bức người!

Nhìn thấy cảnh tượng này, dù đã tỉnh nói hai năm qua đã gặp không ít nhân vật xuất chúng, giờ phút này trong lòng hắn, vẫn không nhận được sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm. Chẳng qua, hắn lại không biết, lúc hắn tự ti mặc cảm, đối diện vị công tử

vương tôn nhất lưu Vô Song quận thủ này, trong lòng âm thầm ngạc nhiên:

“Khắc khắc! Ngày đó không ngờ thiếu niên này lại thần thanh khí tĩnh, thái độ tiêu dao, không giống vật phàm! A, cũng không kỳ quái lắm, có thể cùng đi với hai cô gái có vẻ đẹp này, tự nhiên không thể quá phàm tục được.”

Mặc dù nổi lên chút ý tương thân, nhưng có lẽ vài ngày trước tỉnh lại, nói không biết thương hương tiếc ngọc, lưu lại ấn tượng rất sâu đối với vị Hầu Nghĩa Tử này, bởi vậy hắn cũng không nói quá nhiều, chỉ hơi hàn huyên rồi thôi. Trong mười câu này, hắn cũng có sáu bảy câu là đang hỏi Tuyết Kỳ Quỳnh Dương. Sau khi nói một hồi, Vô Song công tử Bạch Thế Tuấn liền phân phó hạ nhân đi an bài chỗ ở cho mấy người, sau đó liền đứng dậy cáo từ.

Đương nhiên, tuy hắn chỉ nhàn nhạt hàn huyên, nhưng nghe lại, Vô Song công tử phong thái tao nhã, lời nói ôn nhã, chỉ vài câu khiến người ta có cảm giác như gió xuân. Cảm thán trong lòng, hắn không chút nào lãnh đạm. Cho tới khi nha hoàn thị kiểm theo lệnh lĩnh bọn họ ngủ trong sương phòng, tỉnh ngôn mới nhớ ra, vừa rồi thanh niên quận thủ trang sức xa hoa kia còn chưa giải thích rõ vì sao lại mời bọn họ tới.

Không đề cập tới thiếu niên đầu óc có chút choáng váng, chờ thị kiểm dẫn bọn họ xem qua chỗ ngủ, vị tuệ tỳ hộ thủ Bạch Quận này liền theo chủ nhân lúc trước phân phó, bắt đầu lĩnh ngôn ba người bọn họ dạo chơi khắp nơi, quen thuộc tình huống Thủy Vân sơn trang. Cũng không biết xuyên qua mấy chỗ hành lang hồi lang, đi qua bao nhiêu uyển, nghe vậy mấy người lại đi tới ven hồ thu lô lúc trước.

Đến nơi này, Thu Lô hồ đã thu liễm sóng ánh sáng mênh mông, chỉ để lại một vịnh nước tĩnh lặng ở bên bờ sơn trang Dương Liễu dựa vào Dương Quốc. Hồ vịnh này, cách mặt nước gần chỗ tĩnh nói, sen xanh biếc tầng tầng lớp lớp, ở giữa nở ra hoa sen phấn hồng. Giống như trên đường bọn họ nhìn thấy mấy cái hồ lô kia, Bích Hà trong hồ trước mắt đã có không ít loại sinh trưởng đến nước bùn, bông bênh bông bồng bênh, xanh biếc dạt dào.

Dem ánh mắt hơi phóng ra xa một chút, liền nhìn thấy trong nước khói mờ mờ vắt ngang một bờ đê thật dài, tựa như một cái đai lưng ngọc, xâu chuỗi mấy hòn đảo nhỏ xanh biếc trong hồ theo thứ tự. Giữa hai hòn đảo nhỏ ở giữa hồ là một tòa cầu đá hình vòm bằng bạch ngọc., Mặt cầu hình tròn phản chiếu nước, thân cầu cùng bóng cầu hoà lẫn vào nhau, giống như một mặt kính tròn của nữ nhi nhà đón trang điểm. Ở phía cuối con đê lớn kia, đã đến chân núi liên miên, giữa cây xanh có vài tòa lầu các to lớn mỹ lệ.

Nghe thị kiểm giới thiệu, cây cầu đá vòm kia tên là “Ngọc Đái kiều”, thanh sơn bên kia gọi là Tê Minh sơn. Dưới chân Tê Minh sơn có một tòa lầu các sáu tầng, được mệnh danh là “Nghênh Tiên đài”. Bên kia, là một hành uyển công tử nhà nàng, tên là “Giag giai thành”, là một tòa thành đá xanh chồng chất.

Nói đến đây, nha hoàn hầu hạ của vị Vô Song công tử này đặc biệt nhắc tỉnh mấy người còn lại, nói là tân khách ở trong khu vực tiếp đón tiên đài, nơi ở của chủ nhân nhà nàng tôn quý nhất, tuyệt đối không thể để bọn họ đến quấy rầy.

Nghe nàng nhắc nhở như vậy, đã mở miệng tự nhiên là gật đầu đồng ý. Dù sao, gia đình giàu có có cấm kỵ như vậy, tự nhiên không gì hơn.

Chỉ là, sau khi thị kiểm nha hoàn này nói thêm mấy câu, lại làm cho trong lòng tỉnh ngộ sinh ra một chút cảm giác kỳ quái.

Hóa ra, vị thị kiểm cô nương này, thấy thiếu niên lời nói thân thiết ôn nhã, liền sinh ra không ít hảo cảm, bất tri bất giác đã nói mấy lời. Nghe nàng nói, tòa lầu các hùng vĩ của đạo giáo kia có phong cách là Nghênh Tiên đài, ba năm trước xây dựng tòa Thủy Vân trang này đã xây dựng, nhưng mãi đến hơn nửa tháng trước mới có người vào ở. Bởi vì, gia công tử xây tòa lầu này, chỉ vì một vị tôn khách. Mà vị khách này, cho đến hơn nửa tháng trước mới lần đầu tới thăm.

Những lời này của thị kiểm tuy khiến người ta giật mình nhưng cũng không sao, nhưng một câu thị kiểm cuối cùng kia lại khiến hắn rất kinh ngạc. Nàng nói vị tôn khách này ru rú trong nhà, bình thường không tới Ngọc Đái kiều bên này Thủy

Vân sơn trang; mà muốn bái phỏng vị khách quý này thì ngay cả chủ nhân nhà nàng cũng phải được người nọ chính miệng đáp ứng mới có thể tới cửa. Hơn nửa tháng nay tới bái phỏng như vậy, tổng cộng chỉ có hai ba lần thôi.

Nghe cô nói vậy, đã hiểu là thật kinh ngạc, trong lòng thầm nhủ nếu dùng thân phận Vô Song công tử, trừ phi hoàng đế thân vương hiện tại mới có thể đối đãi như vậy. Cũng không biết trong Nghênh Tiên đài này rốt cuộc còn có nhân vật ra sao ——— bất hạnh là, đợt khi lòng hiếu kỳ của mình bị cô gọi lên, lại đi hỏi cô, cô bé nha hoàn vốn biết điều, đã không chịu nhiều lời thêm một chữ.

“Rốt cuộc là ai đây? Chẳng lẽ lại là đương kim Hoàng Thượng?”

Nghĩ lung tung mới đến đây, bắt chuyện trong lòng khẽ động:

“Kỳ quái, nói tới Vô Song công tử, nếu đã nhận Hoàng đế Xương Diệp Hầu làm nghĩa phụ, vì sao dòng họ không đi theo cũng đổi thành dòng họ Hoàng gia?”

Chuyện này không muốn trả thì thôi, một khi nhớ tới, lại cảm thấy bất luận về tình về lý, đều khiến người khó hiểu.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, liền không khỏi ngưng tụ thị lực, nhìn về phía hồ thêm vài lần. Cái gì đoán, vừa nhìn thì lại làm cho thiếu niên giật mình!

Hóa ra ngay tại đình đài lầu các của Hiên Lệ, lại chợt phát hiện có ba gian nhà tranh đột ngột xuất hiện trong đó; căn nhà tranh này, nhìn từ bên ngoài thì dung mạo lại giống như ngọn núi của nhà mình, ba gian nhà cỏ nguyên lai giống nhau như đúc!

“Quái tình! Sao lại trùng hợp như vậy?!”

Chỉ một thoáng đã nhớ rõ, bụng đầy hồ nghi. Cũng khó trách hẳn ngạc nhiên; phải biết rằng ba gian nhà mình đã ở mười mấy năm, bề ngoài nhìn như dạng người thân sớm chiều đối mặt, sớm đã ghi tạc trong lòng. Mà bây giờ, xem ba gian nhà tranh kia...

“Thật sự quá giống!”

Thấy tình huống cổ quái như vậy, bắt đầu mở miệng suy tư, thiếu chút nữa không nghe rõ lời tiểu nha hoàn nói:

“Được rồi, công tử mới biết, hôm nay vừa vặn mười lăm tháng, chủ nhân nhà ta phân phó, hôm nay sẽ chuẩn bị tiệc tại gôi lưu các, mời công tử và hai vị tiểu thư cần phải tới dự tiệc, cùng với chư vị tân bằng trong phủ ở đây ngắm trăng!”

Án vào xem hình dạng liên tiếp một chút: “Tiên lộ luận đàn”, có lẽ rất thú vị, hoan nghênh đăng ký.

Chương thứ sáu tròn chổm, thời thế nhân gian thoải mái.

Mặc dù thị nữ nhu thuận không chịu nói thêm, nhưng cũng bắt chuyện từ miệng nàng nói ra vài lời. Thì ra ba gian nhà tranh không tương xứng với lầu các lân cận, gọi là “Tịch Chiêu Thảo đường”. Tịch Chiêu Thảo đường trước sau xây lên mới chỉ khoảng mười ngày, có lẽ là từ miệng nàng vị khách quý kia đến sau mới xây dựng.

Khi biết được những điều này thì bắt đầu suy nghĩ lại rồi lại nhìn sang căn nhà tranh có dây leo quấn quanh hồ, nhưng lại cảm thấy có chút không giống lắm. Giống với nhà tranh của những gia đình cũ ở cách xa ngàn dặm? Suy nghĩ một chút rồi lại nghĩ, liền càng cảm thấy hoang đường.

Nghi ngờ trong lòng dần giảm đi, bắt chuyện tăng nhanh bước chân, theo sau thị kiểm dạo bước hồ đề phía sau, bất tri bất giác, trong lòng hẩn nhớ tới cái tên này:

“Tịch Chiêu Thảo đường, Tịch Chiêu Thảo đường...”

Suy nghĩ một lát, một thanh âm ngọt ngào không biết đã vang vọng từ đáy lòng bao nhiêu lần, bỗng nhiên bắt đầu quanh quẩn bên tai không dứt:

“Thật là đẹp” vó ngựa sáng chiều....”

—— thiếu nữ ban đầu gặp gỡ với lời nói này, đối với Trương tĩnh ngôn mà nói lại là một kỳ lạ như thế; gần hai năm trôi qua, trong thời gian ba ngày cư cư ngụ ngụ kia nói ra mỗi một câu nói, hẩn đều có thể nhớ rõ rành mạch. Giờ phút này hẩn còn không thể hoàn toàn hiểu được, đây là một phần tâm ý thuần khiết dài lâu như thế nào. Hẩn chỉ biết, mỗi khi nhớ tới tình cảnh hai người ở cùng một chỗ, trong lòng đều tràn đầy ngọt ngào.

Trong lòng quấn quanh một câu nói ngọt ngào, lại nhìn những dãy núi xanh ánh mặt trời chiếu rọi phía cuối hồ, từ trước đến giờ thiếu niên tùy ý thông dong, bất giác tâm thần dao động. Đang lúc thần tư hốt hoảng, phải đợi Quỳnh Huy bên cạnh hỏi

về con chim lớn màu trắng vừa bay vút qua trên mặt hồ, hấn mới có thể hoàn toàn thanh tỉnh.

Nghe tiếng nói ngọt ngào của người bên cạnh, bắt lời không nhìn được suy nghĩ:

“Bây giờ doanh trại lại đang làm gì?”

Nhìn qua hồ quang sơn trước mắt, đình đài lầu các, lại nhớ tới đủ loại tình trạng lúc trước ở La Phù sơn, bắt chuyện nhìn không được thần tư mờ mịt:

“Ồ Doanh gia... Cũng nên có chỗ nghỉ mát chứ? Hiện tại, nàng hấn là khinh la đông đúc, nha hoàn vòn quanh, ở gần đình nghỉ mát cảm quật nhỏ đi?”

Đang lúc tưởng tượng miên man, hấn mở miệng nhìn không được đưa tay đề cái ngọc bội mỏng manh xuống. Cách vạt áo, cảm nhận được hình dạng của ngọc bội, hấn bắt giác khẽ thờ dài. Không biết vì sao, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy phù hoa phái phú quý ở nhân gian này, trong lòng hấn lại cảm thấy đắng chát.

Cứ như vậy lại dạo bước trên bờ Dương Liễu Hồ một hồi, thị kiểm liền chỉ rõ phương vị đại khái của cái gôi lưu các thiết yến đêm nay, chỉ điểm rõ ràng, nàng liền cáo từ trước. Chờ nàng rời đi, tỉnh lại dần dò Quỳnh Tuyết và Quỳnh Tuyết đi trong hồ trang, nhìn sơn sắc thủy quang, cũng quay đầu lại chuẩn bị vòng lại điểm dừng chân.

Trên đường quay lại, bọn họ lại nhìn thấy bên cạnh hồ có mấy lão nhân gia tiên phong đạo cốt, hoặc ẩn dưới bóng xanh, hoặc dựa vào tảng đá trắng, đều chậm rãi thả câu ven hồ. Xem tư thái thông dong xuất trần của bọn họ, nghe vậy liền đoán được đại khái, những người này hấn là kỳ nhân dị sĩ của Vô Song công tử kéo dài tới.

Đến khi bọn họ bảy khúc ngoặt bảy khúc trở lại sương phòng, liền lập tức có mỹ tỷ đón tiếp, dẫn ba người bọn họ đi vào trong sân bên cạnh, ở trong mấy gian bếp canh phân biệt tắm rửa. Tắm rửa xong, bắt chuyện liền đem Quỳnh Tuyết gọi Quỳnh Tuyết vào trong phòng mình, bắt đầu một số tiền kiểm được từ việc bán nghệ., Hấn phát hiện nơi tai ương này, tiền

thường thưởng hay tiền thưởng của những người rảnh rỗi đều là chiếm đa số. Cuối cùng tính toán lại, tổng cộng cũng không nhiều lắm. Tiền sự đã xong, liền mở miệng nói với Quỳnh Tuyết và bắt đầu công việc thường ngày của bản đường, cùng ngồi chung một chỗ trên giường trúc, nhắm mắt học hỏi, tích thần luyện khí.

Trong lúc bất tri bất giác, ánh mặt trời bên ngoài đã dần dần âm đạm. Chỉ chốc lát sau, ánh chiều tà đã hạ xuống nóc sương phòng đối diện, trên nền gạch trước giường thoa lên màu hoàng hôn. Mà trong phòng vừa vặn không nhìn thấy ánh mặt trời lặn, vị thị kiểm cô nương kia liền cầm theo một ngọn đèn ngân sa cung., Đưa bọn họ tới gôi lưu các dự tiệc. Theo sau lưng thị nữ một đường tiến lên, nhanh chóng đến gôi lưu các, tỉnh lại phát hiện trong lầu nước gần màu hoàng hôn phía trước, đã sáng lên điểm điểm ngân trát; ngọn đèn tinh khiết, chiếu ở trong nước dập dờn sóng lẫn tăn, nhìn qua giống như tinh hà lưu động.

Chờ đến phụ cận, bắt chuyện liền nhìn thấy trong gian đình đài gần nước bốn phía này, đã là trần sơn la liệt, tân khách tề tụ.

Nơi thịnh hành của sơn trang Vân Thủy đêm nay, mặc dù gọi là gôi lưu các, nhưng kỳ thật là hành lang rộng rãi bị nước lấn nửa. Nửa bên trên xây dựng trên, phía trên còn có bồ đoàn hoa, áp đảo nửa mặt hồ thu lô, đã là không có nắp, bốn phía trống không, vừa đúng dùng để ngắm trăng.

Giờ phút này trên mặt đất Phần Nguyệt lâu, đã trải ra chiếu trúc thật dài; bát đĩa đầy sơn hào hải vị, đặt chỉnh tề với chén bạc, xếp chỉnh tề trước mặt tân khách. Mà những khách nhân tới sớm này, tất cả đều ngồi xếp bằng ở trên khăn lụa, ngồi ở hai bên quây trúc. Lúc này buổi tiệc chưa mở, tân khách ngồi bên cạnh liền cười nói vui vẻ.

“Trương thiếu hiệp, mời ngồi bên này.”

Ba người đã mở tiệc vừa tới, liền bị vị chủ nhân ngồi phía nam là Bạch Thế tuần thấy. Thấy bọn họ đến, tuần khách bạch thế mỉm cười nhẹ nhàng vỗ chỗ trống mình cố ý lưu lại, mời bọn họ ngồi xuống bên cạnh mình. Thấy hắn gọi, nghe vậy cũng gật đầu cười chào, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn khoanh chân

ngồi xuống, Quỳnh Tuyết ở bên cạnh hẩn xếp thứ tự mà quỳ lạy.

Đêm nay tỉnh lại nói chuyện với hai cô gái, đều mặc một bộ váy màu vàng nhạt rộng thùng thình tơ lụa, lúc tay áo phiêu diêu, vừa khéo léo vừa khóps, đem vòng eo phụ trợ đặc biệt mềm mại thướt tha. Vì dự tiệc chiêu đãi đêm khuya của hào phúng môn, đã thông cáo Quỳnh Tuyết nên lấy ra quần áo quý nhất trong bọc quần áo.

Cũng không biết là phục sức tinh xảo, hay là Quỳnh Tuyết Điệp thật là mỹ chất tinh xảo, chờ hai vị tiên tử tinh linh này tỉnh ngón tỉnh bên cạnh khoanh chân điềm tĩnh, bộ dáng thanh mị kiều diễm xuất trần kia, khiến cho bạch thể tuần công tử nhìn vô số người cũng nhin không được rất là kinh diễm; kim lòng không được nhìn ngơ một cái, bạch thể tuần lập tức hồi phục thanh tỉnh, hơi nghiêng về phía trước đối với hai nữ tử thật lòng ca ngợi.

Thấy tình trạng hẩn như vậy, không khỏi lại làm cho hẩn nhớ tới Nam Cung Thu Vũ năm đó. Thay mặt nhị nữ tạ ơn chân thành lời khen lễ độ, trong khi tỉnh lại trong lòng cảm thấy may mắn:

“May mắn Quỳnh Quỳnh trước mặt người khác rất ngoan, tổng dựa vào bộ dáng Tuyết Điệp tỷ tỷ của nàng...”

Ngay tại thời điểm trong lòng hẩn suy nghĩ, các tân khách ngồi ở dưới tay hẩn, nhưng tâm tư cũng khác nhau. Những quan lại môn khách kia, trong lòng mỗi người phỏng đoán lai lịch mấy người nói đến. Mà những kỳ nhân dị sĩ tướng mạo kỳ lạ kia, thì phần lớn chỉ là thấy được khí chất phi phàm của ba người, nhìn nhiều thêm vài lần mà thôi.

Lời đồn đãi qua, chờ khách tới dự tiệc, buổi tiệc thưởng nguyệt trong Thủy Vân trang bắt đầu chính thức bắt đầu. Trước các tân khách bắt đầu giao ly, xa xa truyền đến một trận nhạc khúc tơ trúc. Giờ phút này ở cuối Cửu Khúc mộc kiều ở Hồ Tây Nam, đang có mấy vị nhạc công, ở trong hồ tâm đình ăn chơi cất tấu thanh khúc.

Nói đến “Cuộc ăn tươi” này, chính là vì tiệc rượu của sĩ tộc thường dùng, chuyên trong buổi lễ trước nửa tấu đàn. Các chủng loại gia phả khác nhau, số lượng chủng loại ăn bản nhạc kỹ xảo này đều có các quy cách khác nhau. Chẳng qua, các môn phiệt của những sĩ tộc này chú trọng, cũng không phải đã thông thuộc việc đọc thuộc lòng thi thư là có thể biết. Hiện tại hẳn chỉ cảm thấy, một khúc nhạc phát nước mà đến đây, thanh nhẹ nhàng thông thả, rất thích hợp với việc nhẹ nhàng thưởng thức khúc nhạc này.

Cứ như vậy uống rượu tuần tra mấy lần, đang nâng chén, bắt chuyện chợt nghe tiếng nhạc theo nước chảy mà đến kia dần dần dừng lại.

“Có cần dùng đàn để điều khiển dây đàn, đổi khúc nhạc không?”

Thiếu niên xuất thân nhạc công đang tự phỏng đoán, đã thấy Vô Song Thái Thủ đánh nhẹ bàn tay, sau đó cao giọng nói:

“Chư vị ở lại —— Nguyệt Tướng ở Đông Sơn, chư công có thể tạm dừng ly ly, cùng ta nhìn sai đâu đó.”

Thế là, trong gói lưu các thanh âm tất cả người, đèn tắt, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, dẫn đầu cùng nhìn dãy núi phía đông.

Giờ phút này, bầu trời trên Thu Lô Hồ tinh khiết như tấm, không thấy được từng đợt mây vẩn vù; toàn bộ bầu trời đêm chỉ có vài điểm sáng, còn lại là một mảnh u lam sâu thẳm. Chỉ có mọi người chú ý đến dải lụa trên Tê Minh Sơn, mới nhuộm ra chút ánh sáng bạc nhàn nhạt. Lúc này, phía dưới Tê Minh Sơn nghênh đón tiên đài, ngược lại ẩn trong một mảng bóng tối mông lung, hầu như không thấy rõ hình dáng.

Cứ như vậy dẫn đầu nhìn ra xa, không bao lâu sau, một vòng nguyệt bàn sáng tỏ kia, tựa như từ đỉnh núi phát ra ánh sáng nhất, từ từ bay lên, tư thái tao nhã nổi lên bầu trời phía đông.

Đúng lúc này, thấy vầng trăng xuất phát từ phía đông trên không trung, trôi nổi trong nước xanh biếc, quang hoa bắn ra bốn phía, huy hoàng khắp nơi, Vô Song Thái Thủ đã ba phần có tư ý, càng hăng hái hẳn lên, lúc này mới đặt chân lên bệ,

tay trái cầm chén, tay phải rút kiếm, đối mặt với ánh trăng mà múa; vừa múa vừa uống, vừa uống vừa hát:

“Minh Thiên, Chiêu Tứ Hải hê; biết ta tốt đạo, công lai hạ hê.

Công tướng và Dư, mọc cánh bay lượn; leo mây xanh, giẫm lên Lương Phủ hê.

Quan kiến tam quang, gặp bắc hê; khu thuận phong vân, sử Ngọc Nữ hê... “

Ca ha ha ha, múa qua múa lại, chính là công tử thanh thoát phát tác thanh tĩnh, ra sức đem chén vàng cầm trong tay ném vào trong hồ, hô to:

“Ngư long trong hồ, thưởng trà tí tách còn sót lại Hoài Nam ta!”

Nguyên lai vừa rồi hắn hát, chính là vì Xi Hoài Nam thao túng. Bôn Huyền đã xong, Túy công tử cười to mà lui.

Hành động hào hùng hào hùng này của hắn, môn nhân quan lại dưới trướng Vô Song đương nhiên là khen ngợi: Còn phần lớn đệ nhân ăn uống xuất thân nơi rừng núi hoang vu, đa số đều vượt râu khen ngợi. Trong lúc nhất thời, không ngừng có người rón rén đứng dậy, lướt qua nhận lời, kính rượu cho thiếu chủ nhà mình.

Ở trong mảng não nhiệt phi thường não nhiệt bên cạnh này trong âm thanh chuẩn bị đan xen hỗn hợp, thức tỉnh văn phẩm thức tỉnh vừa rồi tuần kiệt Bạch Thế viết “Hoài nam”. Nhìn lại bên người nổi liền không dứt tán chúc thanh khách, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy có chỗ không được tự nhiên. Ngẫm nghĩ nghĩ, mới biết mình liên tưởng đến Ngao Nam Vương bài hát này trong triều, cuối cùng bởi vì mưu đồ phản bị lục; giờ phút này do Xương Lư Hầu Nghĩa Tử hát khúc này, chung quy cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Đương nhiên, loại nghi hoặc này cũng chỉ là việc trong nháy mắt. Vừa nghĩ lại, đã bắt đầu cảm thấy liên tưởng của mình thật là buồn cười.

Không đề cập tới chuyện trong lòng hắn, lại nói tới vẻ ngoài của Vô Song công tử là Bạch Thế Tuấn, tuy mỗi lần có người

bên cạnh mời rượu, mình chỉ cần uống một ngụm nhỏ, nhưng mấy lượt sau không khỏi có chút say. Vì vậy vị quý tộc hoàng tộc nhỏ tuổi này từ kinh thành lớn lên, bắt đầu nói chuyện với người bên trái chuyện xưa ở kinh thành. Nói qua một hồi, Bạch Thế Tuấn liền trò chuyện với thiếu niên tuổi tác tương đương với mình về nghi thức hoàng gia.

Đang lúc nói đến hoàng gia thái phi, công chúa, đều có kim ấn tử thụ ngự ban, cũng là ngọc bội sơn huyền ngọc, bạch thế tuần liền hướng trần gian nói:

“Các vị có biết, đương kim thánh thượng là công chúa khuynh thành cung chiều nhất, không chỉ bội ngọc kia cũng không phải là phạm phẩm trên thế gian, ngay cả vị trí đeo cũng là một kiểu riêng biệt.”

“Ồ?”

Mọi người cùng kinh ngạc.

“Ta nói với người, công chúa khuynh thành này ngọc bội không phải treo ở bên hông mà là treo ở cổ. Nghe nói, có hiệu quả ôn cơ dưỡng thần không.”

“Thì ra là thế!”

Nghe bạch thế tuần giải thích, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ. Trong một mảnh tiếng rí tai nhau vang lên, trung niên văn sĩ bộ dáng mưu sĩ đối diện kia, phe phẩy quạt cười nói:

“Các vị cao hiền các người không biết rồi, đại nhân nhà ta lớn lên ở kinh thành, thuở nhỏ quen biết công chúa khuynh thành kia, cũng coi như là thanh mai trúc mã!”

Nghe xong lời này, ngay cả Bạch Thế Tuấn dè dặt bên trong, trên mặt cũng nhin không được hiện ra vài phần vui mừng.

Thấy bọn họ nhiệt liệt nói như vậy, một mực không nói được lời nào, cũng thuận đường hài lòng, nói mình cũng từng được một vị thiếu nữ tặng ngọc bội, xảo hợp nàng cũng mang trên cổ.

Nghe hẳn nói vậy, bạch thế tuần đang hớn hờ như vậy, hẳn liền lấy tặng ngọc quý cho mọi người ngắm nghía một chút. Giờ phút này bầu không khí trong bữa tiệc đang rất nặng, bắt

chuyện cũng không chậm trễ, đem khối ngọc bội mà năm đó tặng cho người xem, rồi đưa cho mọi người xem.

Dưới ánh trăng noãn chiếu rọi, giờ phút này bạch ngọc trong tay chính là nhu nhuận trơn bóng, khiến quận trưởng Bạch Quận cùng mọi người tán thưởng:

“Là khối ngọc tốt.”

Sau đó lại để cho hắn mở miệng thu hồi.

Sau khi hắn cất ngọc bội về trong áo, Vô Song công tử đang hào hứng còn không quên trêu ghẹo hắn:

“Ngôn huynh, có nữ tặng ngọc, đúng là tâm tình ngấm mong manh. Người ngàn vạn lần không được phụ lòng người ta...”

—— chính là tại thiếu niên chưa từng có cơ hội kể lại lai lịch, nghe vậy trên mặt ửng đỏ, chính là Tố Nguyệt tỏa sáng, minh hà đồng ảnh; gần nước lâu chủ đều vui vẻ, phảng phất hết thấy đều tràn ngập ý tường hòa.

Điểm sát sát hình xăm xem tiếp nối: Sách mới đề cử Dục Dục Y Y Tác Tác Tác Nhân: tuần san thời đại Tổng.

Chương thứ bảy, trong mắt ít dấu vết thi thơ là ca minh nguyệt.

Trên bàn chảy dòng rượu qua ba lượt, trăng sáng liền dần dần dờn lên giữa trời, bên cạnh cũng bay lên mấy dải lụa mỏng giống như mây trôi. Nguyệt luân sáng tỏ, phản chiếu ở bên người trong nước, phảng phất như một cái khay bạc rơi vào nước, tựa hồ chỉ cần đưa tay là có thể vớt được.

Ngay tại thời điểm gần người trăng sáng này, khúc nhạc trong trung tâm hồ đình xa xa biến đổi, trước tiệc lại múa lên hai đội ca cơ, trong lúc nhất thời mây ngai cong cong, ống tay áo bằng nước bay lên, mở miệng là lầu các nước trước mắt biến thành bãi đất hoa thiên tử.

Ca cơ của những tiểu hầu gia phủ trước mắt đương nhiên khác hẳn son phấn bình thường; không chỉ có người có dung mạo xuất chúng, điệu múa cũng là tuyệt vời. Một phen uyên chuyển uyên chuyển này, khiến các tân khách ngồi ở đây nhìn không chớp mắt.

Ngay tại hai đội hồng phấn vũ đến nơi say sưa, lại có một vị ca nữ dung mạo minh lệ bỗng bồng bênh bay ra, nhặt hoa múa tay áo, giương môi múa:

“Vạn Hoa Phù, Thiều Quang sao có thể chịu phóng thích mây xanh?

Si mê chưa hiểu tam sinh mộng, nũng nịu vờn vờ gió xuân;

Bên cổ ca, trong tiếng cười, làn thu ba tiễn.

Dựa theo cảm ứng gặp phương tâm, bị Đề Oanh quyến luyến, trên sông trở về Hồng...”

Này nhiều tình ca khúc, đi kèm vũ đạo nũng nịu hát, thực sự là chỗ ca hát vũ đương thời, rung động lòng người, cơ hồ tất cả mọi người tâm thần dao động.

Thấy ca múa xa hoa trước mắt, bắt chuyện mở mang tầm mắt, nhưng trong lòng cũng có chút tư vị khó nói thành lời. Nhìn lại

chén rượu trước mặt là bờm mai của Lộc Quái, rồi lại nhìn vào chén ngọc ngà trước mặt, đột nhiên nghĩ rằng, chính mình đưa tiễn biệt cư lúc tấu chương khoác lác cùng mầm núi rừng Tử Chi, là không phù hợp. So với sự xa hoa của nhân gian này, chỉ cần biết mình cùng cô gái kia, căn bản chính là người của hai thế gian.

đạm bạc xuất thân, đang lúc buồn bã, chợt thấy quang ảnh trước mắt khê động, dường như có thứ gì đó xẹt qua. Đi theo quang ảnh, cúi đầu xem xét, liền thấy trong bát sứ ngọc của mình đã có thêm một miếng thịt nai. Trong lòng động niệm, quay mặt nhìn lại, thấy khuôn mặt cô gái nhỏ nhắn sáng lên như ánh mặt trời, tươi cười.

Đang lúc mở miệng phân tâm, vị Vô Song công tử ngồi ghé trên của hắc cũng không có lòng quan sát ca múa. Rượu quá sảng khoái, dáng vẻ phong lưu đã sớm đặt toàn bộ tinh thần lên hai vị giai nhân xinh đẹp bên cạnh thiếu niên. Tiểu công hầu luôn đối đãi người hành lễ, giờ phút này trong lòng lại thầm nghĩ:

“Ai, ngọc nhụy Quỳnh như thế, lại đi theo bên người phạm thai tặc, thật sự là sỉ nhục vu vạ nhân gian!”

Đang lúc Phong Lưu công tử thầm oán ông trời không có mắt, không trùng hợp, lại nhìn thấy cô gái tựa như mai tuyết kia, thấy thiếu niên uống rượu trông không, liền không đợi thị tỳ bên cạnh tự mình tiến tới, tay trắng nồn cổ chấp, rót đầy chén thiếu niên. Mà lúc này vị thiếu niên được gọi là “Thịnh ngôn” này vậy mà an lành như không đáp một lời!

Thứ này, Vô Song công tử tự nhận là đệ nhất thương hương tiếc ngọc trong thiên hạ, Bạch Thế Tuấn, lại có chút căm phẫn; trong lòng lúc ngũ vị hỗn tạp, cũng không biết là phẫn nộ hay thèm thuồng. Đúng lúc này, Bạch Thế Tuấn bỗng nhiên để ý đến Tuyết thích hợp đang nghiêm túc quan sát ca vũ, giống như hết sức lưu ý đối với cái phát tay của vũ cơ.

Chú ý tới điểm này, Bạch Thế Tuấn trong lòng khê động, liền vỗ tay một cái, để vũ cơ dừng lại. Sau đó vị chủ nhân trang chủ này liền đứng thẳng người lên, đi tới bên cạnh tuyết, khom người vái một cái, nói nhỏ:

“Khấu cô nương, hữu lễ!”

Nghe hấn chào, giặc Tuyết cũng từ từ đứng dậy, xoay người đáp lễ. Sau đó liền nghe Bạch Thế Tuấn ôn hòa nói:

“Khấu cô nương, xin thứ cho Bạch mỗ đường đột —— vừa rồi tựa hồ thấy ngài đối với tề trang ca vũ, rất có phẩm giá, nghĩ đến cũng là người biết ca hát thiện vũ. Tuyết Điệp cô nương sao không thừa dịp trăng đêm sáng, hơi ngọc vênh vào tự đắc, dâng một khúc hiến vũ cho cao hiền trong đó?”

Lời này vừa dứt, thấy tuyết ứng thế cục thúc giục, nhất thời không kịp trả lời, Bạch Thế Tuấn lại chậm rãi nói ra, dịu dàng nói:

“Khấu cô nương, có lẽ bản quận vô lễ. Nhưng người xem, trước mắt là trăng sáng gió mát, vóc dáng ngọc đã là một trời hồ tốt; nếu có thể lại được múa Tiên Nga chi vũ, đó lại là may mắn của đám người ta ba đời!”

Nghe hấn lí do thoái thác lần này, các tân khách trong phòng đều cổ nghênh chờ mong, hy vọng tiểu công hầu có thể thuyết phục vị nữ tử thần thái xuất trần kia.

Ngay lúc mọi người chờ mong tuyết ứng ứng đáp, đã thấy nàng chỉ khẽ vuốt cằm, sau đó nghiêng người dịu dàng nói nhỏ:

“Đường chủ, người xem...”

Nghe nàng xin chỉ thị, đánh thức cười đáp:

“Tuyết, tùy ý mời chủ nhân, vậy dâng lên một khúc vậy.”

Tuyết thích hợp nghe lời, nhẹ nhàng bước, kéo váy, đi về phía đài đá. Khi nàng nhanh nhẹn đi tới, vị quận trưởng Vô Song phía sau nàng, trên gương mặt tuấn mỹ đang cười cực kỳ vui vẻ:

“A, hóa ra là “Đường chủ”, chẳng trách có thể chơi một trò kiếm thuật.”

Hóa ra Bạch Thế Tuấn nghe xong danh xưng Tuyết Điệp vừa rồi, trong lòng nghĩ thầm chắc chắn là đầu mục của môn phái nào đó trong giang hồ; như vậy, chỉ cần mình hơi lộ ra ý mời

chào, hấn còn không lập tức đáp ứng? Nghĩ tới điều này, tuấn tú bạch thể tự nhiên tâm tình cực nhanh.

Lại nói tiếp, mặc dù một mực lấy lễ đối đãi, nhưng vị này nhìn quen hào kiệt thế gian quý tộc Bạch Quận thủ, thật là “Túy Ông chi ý không ở rượu”, đến giờ phút này cũng lười thật lòng hỏi thăm chính xác lai lịch.

Đương nhiên, vị thiếu niên hỉ mũi bị hấn coi thường kia không hề biết tâm tư của hấn lúc này. Lúc này cũng đã lên tiếng, giống như những tân khách khác, nhìn về phía Ngao Tuyết, hào hứng dạt dào, muốn xem rốt cuộc lần này nàng múa như thế nào.

Chờ vị nữ tử băng tư thái yên mị này tao nhã đến gần hồ, tay áo nhẹ vung, dải lụa nhẹ nhàng phiêu lãng, bắt đầu thời điểm tươi đẹp hừng hực này, tất cả mọi người trên lưu đài đều ý thức được, đúng như Vô Song công tử nói, tối nay có thể thấy điệu nhảy này, thật sự là hạnh phúc ba đời của mình!

Lúc này trong ngòi, là không thiếu văn học sĩ tài cao khinh người; nhưng chờ bọn họ nhìn thấy vũ hội kinh tâm động phách này của Thuỷ Nguyệt vô biên bên cạnh, bọn họ mới biết được, thì ra trên đời này, thật sự có việc văn tự không thể hình dung!

Bình khí ngưng thần, trong lúc quan sát trạng thái Nghiên Tư này, bọn họ thoáng nhìn thấy trong ánh trăng thanh u phẳng phát như dần dần bay lên vô số bụi màu bạc thật nhỏ, như vụn tuyết phấn, dần dần ngưng tụ thành một tấm lụa bạc mỏng nhẹ nhàng phiêu dạt, nương theo bóng người chạy dọc như loan kia mà phiêu vũ., Gió hồ như dây cung hát, trăng sáng như ngân nao, gió mát làm lực sĩ, gổ nước làm vũ cơ, giống như tất cả mọi thứ trong thiên địa trước mắt, đều quay quanh một người nhảy múa; toàn bộ hồ thiên sơn thủy trước gôi lưu các, chỉ còn lại một vị tiên Thù tuyệt lệ hồi phong vũ tuyết.

Giống như tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian, vũ đạo khiến người ta say mê thần trí như vậy, rất nhanh liền kết thúc.

Vị nữ tử gây gò tựa như Nguyệt Lý Hằng Nga kia lại quay về bên cạnh Đường chủ mình, gần như tất cả khách quen ở Thuỷ

Vân sơn trang vẫn như là người si như say, không muốn tỉnh lại từ giấc mộng say sưa tựa tiên. Có mấy vị lão lại hồng trần ngã lẫn lộn trong quan trường mấy chục năm, không biết vì sao, hiện tại khỏe mắt mờ hồ chớp động một chút nước mắt đã lâu không có rơi.

Ngược lại với bọn họ, bắt chuyện ả đã không còn si mê như vậy. Dù sao vũ điệu mà giấc cổ thích hợp, hấn đã gặp qua một lần. Đến khi ả trở lại bên cạnh mình, thì đã cảnh cáo bản thân rót đầy rượu trái cây xanh nhạt vào trong chén Lưu Ly, mỉm cười đưa cho ả để thỏa mãn cho việc ả vừa nhảy múa vất vả.

Thấy tỉnh ngón rót rượu cho mình, lại khen kỹ nữ của nàng tiên bộ, lệ nhẹ cười một tiếng, nhẹ giọng nói cảm ơn:

“Đường chủ quá khen, vừa mới tuyệt xong, có điều lại may mắn không bị Đường chủ bề mặt...”

Vừa rồi vừa mới múa một lần, lúc này tuyệt ứng lại không chút nào hít thở, vẫn chậm chậm hô hấp, thở ra như lan.

Với bộ dáng thông dong tình cảm này, khách mời ngồi trong đại sảnh đương nhiên phần lớn không kịp chú ý; chỉ có vị trung niên đạo sĩ tướng mạo bình thường, nhìn tuyệt ứng vài lần, như có điều suy nghĩ.

Hơn nữa trong lúc tuyệt đánh thức hai người đối đáp, Vô Song công tử ngồi trên đầu bọn họ lại đột nhiên nghiêng người sang, nâng chén cười nói:

“Tuyệt Điệp cô nương, xin thứ cho thể tuần tú tán thưởng: Vừa rồi thấy Quan quân múa một cái, đối với ta mà nói, không phải tam sinh hữu hạnh, mà là có duyên trăm đời!”

Tuyệt Điệp nghe vậy, cảm thấy hấn khen quá lợi hại, liền đỏ mặt, muốn mở miệng cảm tạ. Còn chưa kịp mở miệng, đã thấy vị công tử tuần mỹ một mực ôn văn nho nhã này, đột nhiên nâng chén uống một ngụm lớn, sau đó lớn tiếng khen:

“May mắn! May mắn!”

“Có Hán Võ Nhất tiêu khuynh thành Lý phu nhân, hôm nay có thể tuần Nhất Vũ Khuynh Thành Giao Tiên Tử!”

Nghe lời ấy, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy tuần niên Bạch Thế kia gương gao đứng lên, giọng nói say sưa:

“Hôm nay là giai nhân đầu tiên tham dự, thế tuần đang có một bài thơ đưa tặng... Quỳnh khuê, tiếng boong boong vang vọng, Dao Tịch Phương đầy bụi trần; tình cảm nhiều vũ thái trì hoãn, ý tứ khuynh ca trì hoãn; sung sướng phương tĩnh, cùng nhau vào trường...”

Bạch Quận thủ đã có bốn năm phân men say, nhắm đến câu cuối cùng ngữ điệu đã hơi hàm hồ, nhưng tinh ngôn gằn trong gang tấc, vẫn nghe được rõ ràng —— đợi Bạch Thế Tuần đọc xong bài thơ này, thái độ khiêm cung hòa khí của vị Đường chủ Tứ Hải này lại trầm xuống, nhú mày, thậm bực mình nói:

“Thôi! Ta kính cái này Vô Song công tử, thần thái phi phàm, nói năng không tầm thường, lại như thế nào đối với nữ khách, đột nhiên ngâm ra như vậy khinh bạc tuyệt từ!”

Đang tự ảo não, chợt thấy Phong Lưu công tử lặn người về phía trước, cầm chén trà trong tay uống qua, cực lực đưa tới trước mặt tuyệt ứng trước mặt, nói:

“Tuyệt Nghi cô nương, đường chủ nhà ngươi rót rượu thay ngươi, ta cũng đến mời ngươi chén này!”

Giờ phút này, Bạch Thế tuần nâng chén tiến về phía trước, hơi rượu đã quét qua, hai mắt sáng quắc, chú ý nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt, chờ nàng trả lời.

Thấy hấn thất lễ như vậy, đánh thức có chút không vui. Đang định mở miệng, lại chợt thấy bên cạnh có một trận hàn khí ập tới - đảo mắt nhìn lại, thấy tuyết mặt trầm như nước, ánh mắt sắc như băng tuyết. Vừa thấy thần sắc này, lập tức giật mình, nhớ lại, trong lúc nhanh chóng suy nghĩ, nhẹ nhàng thò tay trái ra, lặng lẽ nắm chặt lấy sự nhu hòa của cô gái - vì vậy hàn ý bên cạnh, lập tức tan biến.

Chờ người bên cạnh nặng nề lại bình phục yên tĩnh, mới nhớ tới vị Vô Song công tử này, trong đêm hè tự dung rùng mình một cái, vẫn kiên trì nâng chén về phía trước, hai hàng lông mày của hắn nhướn lên, cao giọng nói:

“Đa Thừa công gia hậu tình! Chẳng qua chén rượu này...
Tuyệt hợp thể yếu, thực sự không chịu nổi uống. Không bằng,
để ta uống hết thay nàng, cũng miễn cho làm quý ý Công gia.”

Nói xong, cũng không đợi Bạch Thế tuần phản ứng, bắt
chuyện liền một tay tiếp lấy chén nhỏ trong tay gã. Chờ khi
nào cầm chén lên trong tay, giờ đến bên miệng hô lớn, gã lại
đột nhiên tựa như nghĩ đến cái gì, liền buông chén xuống, đối
với Quận Chủ đại nhân trước mắt trợn mắt há hốc mồm cười
nói:

“Đúng rồi, đột nhiên nhớ ra lúc trước tiểu công gia rót chén
xuống dưới trăng, quả nhiên hào khí ngập trời, thực khiến
người ta ngưỡng mộ — không bằng lần này, ta cũng nhả mảy
lại một phen!”

Dứt lời, cũng không đợi Bạch Thế Tuần đáp lại, vị thiếu niên
luôn điềm đạm khiêm tốn này đã vươn người đứng dậy, chấp
chén rời tiệc, sải bước đi tới bên cạnh đài nước, không nói lời
gì liền đổ toàn bộ rượu trong tay vào trong hồ; Vừa nâng rượu,
vừa thầm chúc trong lòng:

“Nguyện trong hồ Lân Lý, hôm nay ăn loại rượu này, ngày
khác hóa rồng!”

Cầu khẩn xong, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nâng
chén không trở về, đưa tới trước mặt chủ nhân Bạch Thế tuần
của Hồ trang, thần sắc như thường nói:

“Chén này trả ngươi. Oanh... Đến đây mới biết, Vô Song tiểu
công gia quả nhiên mang chí lớn, thiên hạ vô song! Tiểu tử
vừa tới bên hồ, đã cứng chân mềm, không thể nói được câu
nào!”

Nghe hắn nói như vậy, Tổ Tính Xương Hồn thiên hạ hầu công
tử, giờ phút này sắc mặt lúng túng, đúng là “không lên tiếng
được” một câu.

Đang lúc bầu không khí trong bữa tiệc bị thiếu niên vốn không
ngờ tới này làm cho có chút vi diệu, chợt nghe cuối tiệc có
người vỗ tay cười to, cao giọng nói:

“Được được được, bên cạnh nước múa tay áo, trăng hạ dốc,
thật sự là nhã sự nhân gian! Nếu chư vị hiền bằng đêm nay hào

hứng cao như thế, vậy tiểu đạo không ngại cũng tới góp vui, diễn một tiểu huyền thuật, để giúp chư vị thanh nhã!”

Điểm nhẹ lên hình vẽ, tiếp nói: “Tiên lộ luận đàn”, có lẽ thú vị, có thể chỉ điểm đề nghị.

Chương thứ tám Lăng Ba chậm bước, ôm Yên Vân vào mộng.

Nghe cuối tiệc có người nói chuyện, Bạch Thế Tuấn giương mắt nhìn lại, thấy người kia chính là Mạc khách Thanh Vân đạo trưởng trong phủ.

Vị Thanh Vân đạo trưởng này vốn dĩ là một đạo sĩ vân du tứ phương, đến đây gia nhập Bạch phủ cũng không quá nửa tháng. Mặc dù đạo nhân này đạo hạnh cũng không cao thâm, nhưng Bạch Thế Tuấn thấy ý nương tựa của hắn rất thành tâm, còn biết chút huyền thuật, cũng miễn cưỡng nhận lấy. Sau khi nhập phủ, cử động của Thanh Vân đạo nhân này thường ngày vẫn cử động của hắn., Bình thường không có gì lạ, cử chỉ còn thường có chút hèn mọn bỉ ổi, cho nên trong lòng mấy vị phụ tá tâm phúc của Bạch Thế Tuấn, đã đem hắn quy về một loại “Kê Minh cầu trộm”. Mà tiệc ngắm trăng đêm hôm nay, kỳ nhân dị sĩ trong phủ nhiều không đến được, nhưng vị Thanh Vân đạo nhân năng lực cũng không xuất chúng này lại vội vàng đến dự tiệc.

Nhưng bây giờ hắn cũng may mắn giải vây. Vừa nghe Thanh Vân đạo nhân chủ động xin đi giết giặc, Vô Song công tử đang lúng túng lập tức phản chân, vui vẻ nói:

“Được! Đêm nay, nếu chỉ là uống rượu ca múa, không khỏi nhàm chán, vậy thì làm phiền Thanh Vân đạo trưởng.”

Thanh Vân nghe vậy, đang muốn đứng dậy, Bạch Thế Tuấn lại hai tay lẳng không ấn xuống, cười nói:

“Đạo trưởng đừng vội, Thế Tuấn còn có lời muốn nói với hai vị khách quý này trước.”

Nói xong Bạch Thế Tuấn liền đứng dậy rời tiệc, đi tới bên người Tuyệt Điệp, vái thật sâu vào hai người nàng và tỉnh luận, áy náy nói ra:

“Tuyệt Điệp cô nương, xin lỗi huynh, vừa rồi rượu tuấn thế hơi nhiều, trong ngôn ngữ sợ có mạo phạm, kính xin nhị vị tha thứ!”

Thấy hấn thành khẩn xin lỗi như vậy, Tứ Hải đường chủ vốn còn có chút không vui, ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội đứng dậy đáp lễ, không sao nói.

Chờ bạch thể tuần đẹp được sự lúng túng này, vị đạo trưởng Thanh Vân liền đứng dậy thi lễ với bữa tiệc, nói rằng hôm nay hấn muốn biểu diễn ảo thuật tên là “Tửu Tiêu tuần”. Nói xong, hấn liền bảo người hầu bên cạnh mang tới một bình rượu trống không, sau đó đi đến bên hồ, khom lưng ở trong bình rượu rót đầy nước hồ trong veo. Chờ hấn mang bình rượu đựng đầy Thanh Thủy về ngồi, vị Thanh Vân đạo nhân này liền nhắm mắt ngưng thần, khước miệng còng xuống, giống như đang niệm thần chú gì đó.

Vào thời điểm Thanh Vân làm phép, cũng giống như mọi người, đã tỉnh táo lại và hết sức chăm chú quan sát. Nhưng cũng có chút khác biệt với những người bên ngoài, vị này là Đường chủ Thượng Thanh vừa ra khỏi Đạo môn, càng thêm lưu ý nhất cử nhất động của Thanh Vân đạo nhân. Thì ra, lúc tỉnh lại đã từng chứng kiến qua những ảo thuật nhỏ chơi đùa bình thường của Quỳnh Huyền, hiện tại cũng rất muốn biết, những huyền thuật bằng không này rốt cuộc là cái gì.

Thanh vân pháp chú, cũng niệm không bao lâu, trong bàn tay liền sáng lên một trận thanh quang nhàn nhạt, sau đó hấn đem song chuông đặt trên bầu rượu, chỉ sau một lát Thanh Vân đạo nhân liền cười hì hì một tiếng:

“Thành công rồi!”

Ngay khi hấn đem nắp bình mở ra, tân khách ở xung quanh Thanh Vân lập tức ngửi thấy một cỗ mùi rượu thanh thuần xông vào mũi.

Thấy thuật thành, Thanh Vân đạo sĩ dẫn đầu cầm bình rượu đi đến trước người tuần niên bạch thể, rót đầy trong chén vàng mới bị người ta rót vào. Sau đó, liền đem bầu rượu giao cho người hầu rượu bên cạnh bữa tiệc, để nàng rót rượu cho các nam khách khác.

Sau một lát công phu, chén rượu được chuẩn bị đặc biệt trên bàn đã đổ hết, trên cái bàn đá này lập tức tỏa ra một mùi rượu

nồng nặc. Chờ nước trong chén biến thành rượu ngon, trong bữa tiệc lại liên tiếp vang lên tiếng khen ngợi.

Thấy Thanh Vân Lộ như vậy, các khách khứa đang ngồi ở đây đều phải nhìn hấn với cặp mắt khác xưa.

Chỉ là, trong phiên vui vẻ này, có một người lại không thoải mái như vậy. Người này mới nói rõ. Hiện tại hấn đã cẩn thận xem qua pháp thuật “Rượu rượu tuần tra” của Thanh Vân đạo nhân, đối với huyền thuật cũng có chút lĩnh ngộ. Chẳng qua, chờ khi hấn thay đổi bộ dáng người khác, đem rượu ngon mà đạo sĩ đưa vào miệng, lại phát hiện, hồ nước tiếng vào cực nhạt mà không có vị.

“Huyền thuật dù sao cũng chỉ là huyền thuật a...”

Nhìn vật trong chén, lập tức hiểu được nguyên lý của nó. Lại nhìn những tân khách cao hứng phấn chấn bên cạnh, hấn có chút hối hận:

“Mà thôi, nếu mình không tu đạo lực, tối nay chẳng phải vừa có thể uống rượu ngon, lại có thể ngàn chén không đổ?”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, để tránh làm hỏng hứng thú của mọi người, hấn cũng chỉ giả bộ thoải mái, uống sạch chén nước uống vào.

Đợi đến khi trận pháp vui vẻ này hơi lắng lại, Thanh Vân đạo nhân đang hào hứng bừng bừng biểu thị, hấn còn có một dạng ảo thuật “Không chai hoa” khác nữa. Ai ngờ, chờ hấn đem pháp thuật này hơi nói xong, mới mở miệng nói tiểu nha đầu bên cạnh nửa ngày không lên tiếng kia, rốt cục nhin không được lắm bậm một câu:

“Ca ca ta cũng biết biến hoa sao...”

“Ồ?”

Nghe Thanh Quỳnh Uyên nói như vậy, Bạch Thế Tuấn cảm thấy ngạc nhiên, liền xin Thanh Vân dừng một chút, sau đó nhớ lại lời nói thiếu nữ vừa rồi có phải là thật hay không. Chờ hấn gật đầu đồng ý, Bạch Thế Tuấn hứng thú, liền mở miệng xin biểu diễn một phen như Thanh Vân vậy. Không lay chuyển

được, tỉnh lại cũng chỉ đành đứng dậy, chuẩn bị biểu diễn phương pháp nở hoa khắc khoải khắc kia.

Kỳ thực, đối với người đã nói, vừa rồi xem qua “rượu rượu” tuần tra” trong tay Thanh Vân, đã không sai biệt lắm, có thể dựa theo đạo lý huyền thuật, bỗng dưng sinh ra đóa hoa. Chẳng qua vì để an toàn, hắn còn chuẩn bị biểu diễn cách thức “Hoa khai trương” mà mình am hiểu.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, bắt chuyện chậm rãi đi tới bên bệ đá thủy tạ, quan sát tỉ mỉ những đóa hoa sen chông chắt bên bờ sông. Nhìn một hồi, lựa chọn một nụ hoa chớm nở, bắt đầu quay người nói với mọi người:

“Chư vị mời xem, đóa hoa sen nước này nở ra chờ ta nở, hiện tại ta muốn giục nó nở ra.”

Vừa dứt lời, còn không thấy hắn đọc chú ngữ như thanh vân đạo sĩ, bỗng nhiên có một trận hào quang xanh biếc từ trong lòng bàn tay hắn hiện ra, thủy ảnh rực rỡ, từng vòng từng vòng quần tới nụ hoa non nớt kia. Khi ánh sáng xanh biếc vừa tiếp xúc nụ hoa sen mới vừa tiếp xúc., Đóa hoa khép kín này đột nhiên phồng lớn giống như thổi hơi, mắt thấy cánh hoa bị bóc lớp lớp, trong nháy mắt liền nở ra một đóa hoa sen kiều diễm ướm át, chậm chạp theo gió giữa bầu trời đêm, giống như đang cười với người khác.

Tơ mắt nhìn đóa hoa sen nở rộ, tình cảm kinh dị của mọi người cũng không thua gì lúc vừa rồi. Vốn tâm tư không đặt trên sự mời chào của Vô Song quận trưởng Bạch Thế Tuấn, bây giờ cũng phải nở nụ cười. Chỉ là bọn họ còn chưa biết, với năng lực của vị đường chủ mới tấn cấp Đạo môn này, đạo lực Thái Hoa vận tới, Húc Diệu Quang Hoa tráo tới., Đừng nói là một nụ hoa sen, cho dù là một mảng lớn hồ sen, cũng có thể khiến toàn bộ chúng nở hoa! Chẳng qua, theo lý tưởng, dù sao thuật thúc hoa trong nháy mắt này cũng là trái với đạo lý tự nhiên sinh ra, nên ít làm thì hơn.

Thấy pháp thuật thành công, bắt chuyện cũng không lưu lại lâu, quay người ôm quyền cười với những tân khách thần sắc ngạc nhiên kia, sau đó trở về trong bốn tọa.

Chờ hẩn trở lại chỗ ngồi, Bạch Thế Tuấn tự nhiên tán thưởng một phen, nói nguyên lai chỉ là thức tỉnh kiếm thuật siêu quần, không nghĩ ảo thuật này cũng biến thành xảo diệu như vậy. Đã thấy Thanh Vân tỉnh ngôn hai người biểu diễn xảo diệu, Bạch Thế Tuấn hứng thú tận trời cao, lại cảm thấy có chút đáng tiếc:

“Tiếc là Phi Hoàng tiên trưởng ta không có ở đây, nếu không tiệc rượu này nhất định sẽ càng thêm náo nhiệt!”

Trong những tân khách hoan nghênh này, có một người, lúc này lại có chút âm thầm giật mình. Người này chính là Thanh Vân đạo sĩ vừa rồi biến thủy thành rượu.

Khác với những người đang ngồi ở đây, đối với phương pháp điều khiển hoa trong phút chốc của thiếu niên này, Thanh Vân đạo nhân tướng mạo bình thường biết rất rõ ràng. Hẩn hiểu rõ, mặc dù ảo thuật của bản thân sáng tạo ảo thuật, con người không chỗ nào không giống, nhưng trên thực tế, đều chỉ là ảo giác của người đứng xem mà thôi. Cái gọi là “Tửu Nhuỡng tuần”, “Không chai sinh hoa.”, Kỳ thực sau khi thi thuật nước trong hay là nước trong, không bình trống hay không, chẳng qua người xem lầm tưởng nước có mùi rượu, bình sinh hoa tươi. Bởi vậy trên, những pháp thuật này tuy nhìn như thần kỳ, nhưng đối với người tu đạo mà nói, thực tế chỉ là chút trò xiếc.

Nhưng vừa rồi, Thanh Vân nhìn thấy rõ ràng, thiếu niên đột nhiên tới chơi kia, lập tức thúc đẩy nụ hoa sen đó, thật sự đã mở nó ra. Pháp thuật này có thể đảo ngược tự nhiên, Thanh Vân hiểu rất rõ, chính ba mươi sáu Thiên Cương đại pháp của đạo gia “Hoa khai tích khắc” này. Mà ba mươi sáu Thiên Cương đại pháp này tinh diệu sâu sắc, quả thật không phải người tu đạo bình thường có khả năng luyện tập được.

Hiểu ra điều này, lại nghĩ tới bộ dáng tuyết thoải mái như bình thường lúc trước, chẳng biết tại sao, trong mắt vị Thanh Vân đạo nhân ở sau ghế vương gia này lại lộ ra vẻ chần chờ.

Trong lòng đang do dự, đã tỉnh ngộ, hai tay nâng chén cảm tạ Bạch Tiểu Công Gia tán dương. Ngay khoảnh khắc này, Thanh Vân chợt thấy rõ chiếc nhẫn hai màu trắng đen rõ ràng giữa ngón tay trái hẩn, lập tức nhin không được sắc mặt đại biến:

Hóa ra Tùng Vân đạo trưởng nhãn lực cực tốt nhìn ra, bốn phía khói ngọc màu đen trong giới chỉ của thiếu niên, một vòng tròn nhìn như mảnh vụn tuyết ti kia, đúng là một vòng xương trắng bằng ngọc!

Nhàn thoai qua đi, cũng không nhắc tới vẻ sợ hãi trong lòng Thanh Vân đạo nhân, lại nói vị Vô Song công tử kia, lại uống mấy chén rượu. Nhìn thấy hai cô bé gái bên người lúc tỉnh lúc mê như tranh, bất giác lại có cảm giác say ngào ngật, trong lòng liền có chút cảm thán:

“Khụ, vị cây cô nương này, so với người nọ cũng sần sần như nhau. Nếu Bạch Thế Tuấn ta đời này có thể cưới được một vị trong số đó, làm bạn bên trái phải, cần gì phải nghĩ lại chí hướng của thiên nga nữa.”

Nghĩ tới đây, vị Vô Song Thái Thủ một đường đặc chí Thanh Vân này lại có chút thần tư ảm đạm:

“Ai, cũng không biết người nọ, sao tới đây lại lạnh nhạt như vậy. Hơn nửa tháng qua đi, chỉ chịu gặp hai ba lần...”

“Chẳng lẽ bây giờ nàng lại một lòng quy y Thanh Tĩnh Đạo Môn?”

Hóa ra, đã giải thích, trong những năm tai họa hoang dã này, bữa tiệc dạ hoa lệ trước mắt, vị đa tình công tử bên cạnh đã bày ra hơn mười trận trong cái gói gần đàn khách Tiên Đài nhất, gần như là hàng đêm đàn ca. Còn những chủ nhân của tiệc rượu xa xỉ này lại chính là những món ăn xa hoa., Chẳng qua là Hi Đồ có thể dùng tiếng ca yển tiệc như vậy, dẫn tới vị nữ tử quen thói xa hoa kia, cũng có thể tới nghiêng thành nhìn xem, qua cầu ngọc, gặp hấn. Ai từng nghĩ, nữ tử xuất thân phú quý vô cùng kia, ở trong Nghênh Tiên Đài uyển ru rú ngẩn ngẩn, lại thật sự giống như lần này chỉ là tới giảm mùa nghỉ mát.

Đang lúc Bạch Thế Tuấn nghĩ tới chuyện làm tổn thương tâm thần, gã đột nhiên nhìn thấy một vật, lập tức thần sắc khẽ động, nâng chén hỏi:

“Nguồn lão đệ, ta xem bên hông người treo sáo ngọc, không biết có quen tay thổi sáo không?”

Nghe hấn hỏi, cũng không nghĩ tới điều gì khác, liền thành thật trả lời:

“Không sợ công tử chê cười, ta đã đặt một khoản Định nghệ này, xác thực từng bỏ một phen công phu.”

Nghe hấn vừa nói như vậy, Bạch Thế Tuấn lộ vẻ vui mừng, thành khẩn khẩn cầu:

“Vậy Tinh Ngôn lão đệ, có thể giúp bản quận một việc hay không?”

Chợt thấy tuấn sĩ Bạch Thế trở nên khách khí như vậy, nghe vậy là không hiểu gì, đành phải nói nếu mình đủ khả năng, nhất định sẽ ra sức tương trợ. Nghe hấn đáp ứng, tuấn sĩ Bạch Thế lập tức vui mừng, nói nguyên ủy của sự việc:

“Không dối gạt người, bên cạnh người có Khấu cô nương như tuyết nhụy quỳnh hoa như vậy, trong Vô Song phủ ta cũng có tiên nhân tuyệt lệ cũng cùng một bậc trong thiên hạ.”

“Ồ? Vậy chúc mừng công tử Bạch, Kim ốc tàng kiều.”

Bạch Thế Tuấn bỗng nói đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bắt đầu mà không hiểu ra sao, cũng đành thuận theo. Nghe hấn nói vậy, Bạch Quận trưởng tuấn mỹ vô song lại thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

“Ài... Người này không phải Kim ốc tàng kiều của ta. Nàng ta chỉ là một vị khách quý của phủ ta mà thôi.”

Nghe hấn vừa nói như vậy, trong đầu thiếu niên đang có chút hỗn loạn chợt lóe, đột nhiên nghĩ đến:

“Chẳng lẽ khách quý mà thị kiếm ban ngày nói chính là vị nữ tử này?”

Đang phỏng đoán, chợt nghe tuấn tú Bạch Thế tiếp tục nói:

“Đã tỉnh người không biết, vị nữ khách này, có chút không quen nhiều người, cho nên đêm nay tương lai dự tiệc. Nếu không ta sẽ cho người mở mang kiến thức một phen!”

“A, vậy thì thật đáng tiếc.”

Sát ngôn xem sắc thuận thế trả lời, bắt chuyện nói đại bộ phận tâm ý của thanh niên quận trưởng này. Nghe hắn nói như vậy, bạch thế tuần trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười, nhiệt tình nói:

“Kỳ thật nếu người muốn gặp nàng, cũng không quá khó.”

“Ồ?”

“Là như vậy, ta biết vị giai nhân này, gần đây rất vui mừng, chỉ cần người cực lực thổi một khúc, nếu có thể có chút động tĩnh, nói không chừng có thể dẫn nàng theo tiếng nói đến đây nhìn xem!”

“Ồ, thì ra là thế.”

Lúc tỉnh lại nghe trong lòng nói, thì ra đã nói hơn nửa ngày, Bạch Quận trưởng chẳng qua là muốn hắn thổi sáo —— sự tình thổi sáo, có gì khó xử? Đây chính là việc hắn vốn làm! Nghĩ việc này dễ làm, mở miệng vừa muốn khẳng khái trả lời, lại thấy Bạch Thế Tuần lại cười nói thêm một câu:

“Ng tĩnh Ngôn lão đệ, sau này chắc chắn người sẽ biết, nếu như tối nay người có thể dẫn vị tôn khách kia trong phủ tới nhìn một cái, đó chính là tạo hóa tam sinh tu từ người!”

Nói đến chỗ này, trên mặt tuần tú bạch thế là thần thái sáng láng, mặt tỏa sáng. Thấy hắn như vậy, lời giải thích cũng bị khơi lên sáu bảy phần hứng thú, nhanh chóng đứng dậy rời chỗ, đi đến hồ lô thủy tạ, giơ sáo giơ ngang đối với hồ thu dưới trăng.

Vừa mới bắt đầu, gần nước có vài tiếng sáo thăm thẳm này, còn chưa khiến người trong phòng chú ý. Chỉ là, dần dần, mọi người liền phát hiện trong Thủy Thiên Hồ sơn tĩnh lặng dưới ánh trăng này, đang ung dung phát lên một luồng âm thanh lạn lạn như tiếng nước chảy, u huyền lạnh lẽo như bạch thạch chảy qua, rơi vào vô cùng thanh linh đậm đậm.

Đêm trăng yên tĩnh, làm sao có thể nghe được tiếng nước suối sâu trong khe núi? Tổ nguyên nhìn lại, nguyên lai là thiếu niên có thể nở hoa khắc kia, đang nâng sáo lâm phong, ở bên bờ Thanh Hồ thổi sáo ca.

Lúc này đa số khách khứa trong hội đều là hạng người kiến thức rộng rãi; Phong Nguyệt Ca Bản, Yên Liễu thuyền, có gì không biết? Chỉ là bây giờ nghe traten trắng dưới sáo ca này lại khiến trong lòng bọn họ dâng lên một loại cảm giác lạ lẫm mà kỳ dị:

...”

Tiếng sáo thanh nhã, khi thì thanh khích, khi thì ôn hòa, nhưng bất luận nhẹ nhàng cấp bách, đều phảng phất cùng sơn thủy nguyệt vân hòa hợp một thể, không thể phân biệt ra rốt cuộc là giai điệu gì, là nhạc phổ gì.

Mà sáo ca du dương kia, càng về sau càng linh hoạt kỳ ảo, giống như từ trong mây truyền đến.

Nghe tiếng sáo xuất trần như vậy, tất cả mọi người đều chìm đắm trong đó, ngay cả Vô Song công tử cũng quên ý định để thiếu niên thổi sáo, chỉ ngây ngốc lắng nghe.

Trong lúc âm thanh ca hát siêu phàm thoát tục, lại phiêu diêu quanh quẩn giữa Thủy Nguyệt Vân Thiên, cùng với ý tứ siêu trần của khúc ca hát, bỗng nhiên từ phía ngọn núi bên kia truyền đến một hồi tiếng hát. Tiếng ca tựa như tiên âm, hát chính là:

“Vân Hải ủng hộ Cao Đường Cao Lai. “... Vân Hải nịnh...”

Vụ tấn phong cương cương...

Thoáng trang điểm sơ qua.

Tiên y cuốn hết kiến vân liễn...

Mới cảm giác eo nhỏ xinh của cung Uyển

Một gói dư hương nằm mơ.

Vân ảnh nửa cánh buồn

Giang sơn vô tận.

Mấy lần dựa vào lan thính sương quán...

Liệp Cung lộ Lãnh Hương Lộ...

Như vậy cùng sáo khúc phối hợp đến không chê vào đâu được tiếng ca, thừa gió hồ truyền đến, đã dần dần theo ước hẹn, lại

làm cho nó càng thêm thanh liệt tuyệt, như Lạc Nguyệt trong tuyết.

Mà ca hát nhân gian không mang theo khói lửa từ ngọn núi bên kia lặng lẽ mà lên, thiếu niên thổi sáo dường như không nghe thấy, trong lòng vẫn không suy nghĩ gì khác, thuận theo tự nhiên giảng hòa nó. Chỉ là, khi tiếng ca này dần dần tiêu tán, hắn mới như bừng tỉnh từ trong mộng. Thanh âm kia là...

“Là nàng?!”

Ý thức được tiếng ca quen thuộc như vậy, bắt chuyện tâm thần chấn động kịch liệt, vội vàng mở to hai mắt, cực lực nhìn về phía đầu kia của ngọn hồ - Chỉ thấy trong ánh trăng thanh u nhả thanh nhã, đang có vị thiếu nữ áo trắng tựa như mộng ảo, tựa vào đầu cầu bạch ngọc!

Thiếu niên cảm giác say dần nồng, lại lần nữa nhìn thấy dung nhan vị không biết hồn Oanh Hồn quán qua bao nhiêu lần, toàn bộ ưu sầu trước đó, trong nháy mắt tan thành mây khói; không biết là bị ý rượu thúc giục, hay là bị ca âm nắm lấy, giờ phút này trong đầu hắn chỉ lo được lặp đi lặp lại một sự việc:

“Ta muốn gặp lại nàng!”

Nhìn trước mắt xem, lúc này còn có thể ngăn cách hắn, cũng chỉ có Yên Ba Hồ thủy quang hàm ở trước mắt này. Hầu như không kịp suy nghĩ, thiếu niên điên cuồng phát tác liền ở phía sau vài tiếng kinh hô, thả người nhảy vào Thanh Hồ!

... Yên Ba mệnh mệnh, một bèo cũng có thể độ.

Thiếu niên Thượng Thanh đến từ Động Thiên La Phù, giờ phút này đang ngự khí phù sóng, đứng ở trên một lá sen xanh tươi, nhẹ nhàng đi về phía ngọn núi Hồ kia.

Lúc này, trong đài ca múa phía sau hắn, hoàn toàn yên tĩnh.

“Là Doanh tử!”

Trong gỏi lưu các yên tĩnh, bỗng nhiên bị một tiếng nói giòn tan phá vỡ. Mà thiếu nữ nhỏ đang hưng phấn đứng dậy đang muốn phi thân theo ca ca đi, lại bị nữ tử bên cạnh nàng nhẹ nhàng kéo lại —— lúc này, tất cả mọi người đều kinh dị., Ánh mắt hoặc nghi ngờ, đều hội tụ ở trên người thiếu niên lẳng ba

trong hồ. Mà trước mắt người này từng bị bạch thế tuấn, trước sau đề tỉnh, giống như hồ Lô Thu nghiêng mình, cũng không hề yên tĩnh; trong đường thủy phía sau người phù sóng, đúng lúc nhảy lên cá chép lóng lánh ánh trắng màu bạc.

Ngay lúc Ngôn Mộc tỉnh lại, ngự khí lăng ba nhanh chóng đi tới cầu vòm bạch ngọc kia, vị thiếu nữ dựa vào lan can đứng đó, trang điểm nở rộ như hoa sen, hơi thở như lan, thông thả ngâm tụng dưới cầu:

“Cô tiêu ngạo thế... giai ai ần?”

Thiếu niên gần đó nghe tiếng cười thầm; đang định đáp lại, lại hơi chân chờ, sau đó vươn tay phải, lưu chuyển thái hoa. Chỉ thấy có một đoá hoa sen màu đỏ linh hoạt kỳ ảo, đang ở trong tay ngưng tụ thành. Vì vậy mở miệng liền nhặt hoa mỉm cười, uyển chuyển ngâm nga với người như khói như khói trên cầu:

“Hoa ra giống như vậy... Là chậm chạp?”

Lúc đó, thiên địa đều tịch, chỉ có lưu quang bay múa.

Điểm nhẹ lên hình ảnh tiếp nối: hữu nghị đề cử Vô Yên Vô Yên Vô Hỏa Trát

Chương thứ chín hiệp khí như rồng, mang theo cương phong bay đi.

Phân biệt hơn một năm sau, tinh ngôn cùng cư trú, lại ở quận Thái Thủ Thủy Vân Sơn Trang vô tình gặp gỡ.

Dưới ánh trăng sáng này, trên đầu Lô Thu Hồ, đầu cây cầu ngọc, bắt đầu vang lên câu từ yêu thích đối đáp trước kia, thường thức ý tứ trong đó, bất giác có chút xuất thần. Nhìn nhau không nói một lời, đã quên tất cả tồn tại bên cạnh; dưới Ngọc Đái kiều, chỉ có từng gợn sóng, vây quanh thiếu niên chìm chìm nổi, hướng bốn phía khuếch tán ra. Trong bất tri bất giác, một loại cảm giác chưa từng có bắt đầu lặng lẽ lan tràn giữa hai người...

Sau một lát, một trận gió hồ thổi tới, bắt đầu tỉnh táo lại. Thấy ánh mắt Doanh Nguyệt nhìn mình, hần mỉm cười, nói:

“Giới bàn, không muốn nhìn thấy người ở đây. Vừa rồi nghe tiếng ca, mới biết người đang ở đây.”

Nhìn khói sóng trong bốn phía, bắt chuyện lại có chút xấu hổ:

“Kỳ thật, lần ngự khí này của ta đến là vì không nhận ra được con đường trong trang, trong lúc vội vàng đành phải đạp nước chạy đến, vừa vận cũng vừa lúc luyện tập đạo thuật một chút...”

“Ta biết.”

Cư trú nửa dựa vào lan can cầu, nghe vậy hé miệng cười một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, bên cạnh cây cầu ngọc có thủy nguyệt chính mình. Trong ánh trăng sáng trong trẻo, dưới cầu có một vị thiếu niên độc lập Lăng Ba, thân hình cao ngất phập phồng; áo xanh phát phơ phảng phất như thần nhân phá nước mà ra. Cách biệt hơn một năm sau lại gặp nhau lần nữa., Thiếu nữ có chút thẹn thùng phát hiện, thiếu niên trẻ tuổi ở Tùng Châu này năm đó, hiện tại linh động không gì sánh được, lại tăng thêm

vài phần anh hoa tuần dật xuất trần. Trong lúc tập trung, bất tri bất giác vị thiếu nữ cao quý muốn ngạo nghễ đối với người này, trên lúm đồng tiền lại lặng lẽ hiện ra một mảng đỏ bưng.

Ngay tại thời điểm đỏ ửng trên mặt Doanh Hộ, hấn bắt chuyện cũng đang mỉm cười nhìn nàng. Ánh trắng sáng thanh quang chiếu rọi, vị bạch y thiếu nữ vốn phong hoa tuyệt đại này, hiện tại càng lộ vẻ kiều đình kiều diễm, sáng suốt như tiên, nhìn Doanh Uyển, ý nghĩ tinh khôn:

“Khách quý nguyên là cư trú uyên chuyên; Bạch Quận trưởng kia lúc trước khen ngợi, thực sự không tính là quá khen.”

Hấn hiện tại đã biết, khách quý trong miệng Bạch Quận thủ nhất định là cư trú doanh trại không thể nghi ngờ. Vừa rồi chính mình đập sóng mà đến, trong Nghênh Tiên Đài bên ba ra không ít bóng người; cư khanh chỉ nhẹ nhàng phất ống tay áo, những người kia liền im lặng không lên tiếng, lẳng lặng chờ trong bóng u ám.

Nghĩ đến đây, hấn mới nhớ ra mình chuyện gì. Một chút suy nghĩ, hấn liền nói cho thiếu nữ trên cầu:

“Ở nhà có vợ, thật ra ta và Quỳnh Tuyết đang làm khách trong Bạch công tử, đây chỉ là nửa đường rời tiệc. Bây giờ đã biết chỗ ở của ngươi, vậy ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi; ngươi nên sớm nghỉ ngơi đi.”

Vốn là nhớ lại những lời Bạch Thế Tuấn nói lúc trước, cư trú không quen nhiều người, liền chuẩn bị để nàng sớm nghỉ ngơi. Chẳng qua, đợi nói ra những lời quan tâm như vậy, không biết vì sao hấn lại có chút hối hận. Đang lúc lo được lo mất, thiếu nữ trên cầu dung mạo có thể khuynh thành gật đầu suy nghĩ, sau đó đưa tay vuốt vuốt sợi tóc bị gió thổi lung lay, hướng chính mình bên này cười tự nhiên, nhẹ nhàng nói ra:

“Đã mở lời, Quỳnh Đình tiểu muội, Tuyết Ứng tỷ tỷ cũng tới à? Đúng lúc đã lâu không gặp, bây giờ ta muốn đi nói chuyện với các nàng một chút, được không?”

Vừa nghe lời này, Thượng Thanh đường chủ đang có chút hối hận lập tức như trút được gánh nặng. Quay đầu nhìn lại đoạn đường khói bụi sau lưng, bắt chuyện khom lưng đem Hồng

Liên trong tay nhẹ nhàng đặt ở mặt nước, để nó theo sóng mà trôi, sau đó ngẩng đầu hướng cư trú cười nói:

“Ta dẫn ngươi đi.”

Vì vậy, các tân khách trong gôi lưu các, liền thấy thiếu niên giữa thủy nguyệt kia, đón lấy thiếu nữ nhanh nhẹn nhảy xuống kia, bắt lấy sóng mà quay về. Trong một hồ khói, hai người sóng vai đi vào trong nước, hành động bằng hư hư phong, lưu mang tung bay, thật giống như tiên thần nhân Lăng Ba đang bước đi.

Mọi người ở đây thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, vị Thanh Vân đạo nhân ngồi ở giữa kia, tâm tư lại tựa hồ không có quan sát trên thân hai vị thiếu niên nam nữ hành động như tiên kia. Nhìn đám mây vây quanh Ngư Luân kia, trong lòng Thanh Vân đang kinh nghi bất định:

“Chẳng lẽ đây lại là thuật Triệu Vân của Thất Thập Nhị Địa Sát?”

Thì ra, tu vi Thanh Vân đạo nhân này, quyết không nông cạn như vẻ ngoài như vậy. Lúc mới bắt đầu thổi sáo, trong tiếng sáo Lam Địch ẩn chứa “Thủy Long ngâm”, bắt tri bắt giác làm cho mấy đám mây mù phía tây dần dần mở rộng thành trận. Tình hình này nếu như lọt vào mắt người khác, cũng chỉ là mây trên trời bắt đầu nổi lên, nhưng rơi vào trong mắt Thanh Vân, lại là một loại tình huống khác.

Không nói đến trong lòng hắn, hắn kinh nghi bất định, lại thông báo, mang theo nơi ở trở lại trên đài đá, thông dong trở lại trước, liền đối với chủ nhân nơi này sắc mặt cổ quái Bạch Thế tuần tiểu nói:

“Bạch công tử, không nghĩ trùng hợp như vậy, lại gặp cố nhân trong phủ của ngươi.”

Dứt lời, nghiêng đầu khẽ ra hiệu, thiếu nữ bên cạnh liền tiến lên nhẹ nhàng cúi đầu, cười tủm tỉm nói ra:

“Bạch Quận Hầu, bắt chuyện là bạn cũ của ta. Hôm nay có thể gặp mặt, cũng thật là trùng hợp.”

Bạch Thế Tuấn kia cũng là người thất khiếu linh lung, vừa nghe lời cư trú nhẹ nhàng này, lập tức phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, đáp lễ nói chuyện thật khéo léo. Chờ tĩnh lại quỳ bên cạnh người, váy dài như mây trắng trải ra trên đất, Bạch Thế Tuấn khinh thường thấy nàng lại giống hai người kia, quỳ chỗ hơi lệch, đúng là chấp nhất thế gian làm lễ nữ tử tầm thường.

Thấy nàng như vậy, Bạch Thế Tuấn và vị tâm phúc mưu sĩ bên trái của hắn không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, trong ánh mắt lộ vẻ kinh nghi. Cả bữa tiệc, cũng chỉ có hắn cùng vị tâm phúc mưu sĩ Hứa Tử Phương này biết rõ thân phận chân chính của vị này. Thiếu niên này rốt cuộc là người phương nào? Cho dù hắn pháp thuật cao minh, làm sao có thể để cho cuộc sống nhẹ nhàng lầy lội đối đãi như vậy?

Đang lúc Bạch Thế Tuấn túm đầy hoài nghi, trong lòng không biết là tư vị gì, liền nghe tiếng cười khanh khách nhìn hắn nói:

“Bạch công tử, Trương công tử tĩnh lại là bạn tốt của ta tu tập đạo pháp. Ta và Quỳnh Quỳnh Tiểu Muội và Tuyết Ứng tỷ tỷ tương tự, cũng gọi hắn là “Đường chủ”.

Những lời này của nàng giống như một đạo điện quang trong nháy mắt chiếu sáng sương mù trong lòng, Bạch Thế Tuấn lập tức thất thanh kêu lên:

“Trương Ngôn nhắc nhở, chính là vị Trung Tán đại phu mới tấn chức kia sao?!”

Vốn dĩ câu nói vừa rồi của nàng ta là xâu chuỗi những chuyện mà Bạch Thế Tuấn mơ hồ biết được lại khiến hắn nhớ tới một năm trước trong kinh thành truyền đến tin tức về một năm trước. Khi đó nghĩa phụ Phàm Xương của hắn ta đã phái người truyền lời, thuận tiện nói cho hắn ta biết, nói là một vị đường chủ mới tấn cấp của Thanh Cung đến Thanh Cung., Tuổi không lớn lắm, vì trợ giúp quận Nam Hải có công, nên được Hoàng thượng đặc biệt lấy làm vinh hạnh, trực tiếp siêu tá trung tán đại phu trong giới cổ mãng. Theo tai mắt nghĩa phụ, trong lúc dò xét, dường như còn được tiểu công chúa khuynh thành đầy lòng thành.

Lúc ấy, sau khi nghe được tin tức này, Bạch Thế Tuấn bất quá cũng chỉ mỉm cười. Mặc dù đối với một đạo nhân bình dân sơn lâm thảo dã mà nói, có thể được phong làm Trung Tán đại phu, từ đây tiến vào cấp bậc sĩ tộc., Xác thực coi như vinh hạnh đặc biệt. Nhưng chuyện thế này, đối với người thương hại ngày dài như Bạch Thế Tuấn, làm sao để trong lòng, chẳng qua là nghe qua thôi. Lúc ấy nghe được tin tức này, nhiều nhất cũng chỉ là trong lòng tán dương một chút lòng người lương thiện mà thôi.

“...”

Chỉ là vừa rồi, khi tận mắt nhìn thấy vị Đường chủ Thượng Thanh đường và cư trú nhẹ nhàng trở về, Vô Song công tử tự nhận mình và con ngựa chẵn Thanh Mai Trúc, trong lòng liền giống như người mở bình năm vị nói không rõ mùi vị thế nào. Chỉ có điều, Bạch Thế Tuấn dù sao cũng không bằng người thường; thấy hai cô bé kia ở cùng tĩnh lại, lại như hai tử muội thân mật than thở, không khác gì các tử muội nhỏ, trên mặt tuần tú thế gian không có gì khác lạ, chỉ để ý nâng chén cười nói:

“Nguy ngôn lão đệ, hôm nay ta mới biết, Bạch thế tuấn của ta còn rất có khả năng biết người.”

“Ồ?”

Vừa nghe liền biết Bạch Thế Tuấn có ý gì, chẳng qua vẫn là góp ý kiến hỏi nhau. Chỉ nghe Bạch Thế Tuấn tiếp tục nói:

“Kỳ thực, lúc trước ta đã thấy ngươi không giống người thường; vừa rồi lại nhìn thấy pháp thuật cao cường của ngươi, quả nhiên không hổ là thiếu niên hào kiệt đương đại!”

Nghe hẳn khen ngợi như vậy, tĩnh lại ngay cả nói cũng không dám. Đang lúc khiêm tốn, bạch thế tuấn lại chân thành nói:

“Ngươi không cần quá khiêm tốn. Nói một cách không khiêm tốn, trên đời này, nếu như tính tới người đặc chí đệ nhất thiếu niên bạch thế tuấn như ta, tương Đường chủ ngươi nên ở hạng hai!”

Nghe hẳn nói lời này rất khoa trương, thần tình trên mặt cũng không giống khách sáo khách sáo, bắt chuyện ngược lại có

chút thần kỳ. Đang muốn mở miệng hỏi, liền nghe Bạch Thế Tuấn hơi xúc động nói:

“Tĩnh ngôn người đúng là mệnh tốt. Người cũng biết, đương kim thánh thượng siêu giám bảo người là Trung Tán đại phu, một là thiên tử thánh minh, hai là...”

Nói đến chỗ này, Bạch Thế Tuấn thoáng dừng lại một chút, vì thế bên phải hắn có hai người, lập tức có chút khẩn trương lắng nghe phía dưới. Chỉ thấy Bạch Thế Tuấn chậm rãi nói:

“Nhị, thức tĩnh người là tán quan tự do, lại còn được công chúa khuynh thành góp lời!”

“Ách? Thật sao?!”

Vừa nghe lời ấy, lập tức tỉnh táo kích động vô cùng, ngay cả tiếng nói cũng có chút run rẩy.

“Đó là đương nhiên.”

Nghe được câu trả lời khẳng định, sau khi lại kích động một trận, bắt chuyện lại đột nhiên có chút chần chờ:

“Bạch Quận Hầu, vị công chúa Điện hạ kia vì sao nói thay ta? Nên biết ta cũng chỉ là một tiểu dân bình thường trong núi rừng mà thôi.”

“Cái này...”

Bạch Thế Tuấn lại nói nửa câu, sau khi dừng lại một chút, đột nhiên nhìn về phía cô gái nhìn như đang chuyên tâm nói chuyện với tỷ muội kia, mỉm cười nói:

“Thật ra việc này đều dựa vào sức mạnh của cuộc sống.”

“Hả?”

“Thì ra là thế!”

Cứ coi như lúc nói chuyện rất khẩn trương, lại thấy đường chủ nhà mình quay mặt lại, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, cảm tạ chân tâm đã thành kính với mình, nói ra trong lòng rất là bội phục, nhưng kỳ thật nàng cũng không cần như vậy.

Thấy hắn ta mở miệng làm như vậy, xung quanh không biết làm sao, sau đó chỉ thấy hắn ta vẻ mặt tò mò hỏi mình:

“Gánh ngang, người thật sự là thị nữ bên người Khuynh Thành công chúa sao?”

Thì ra khi nghe Bạch Thế Tuấn nói, bí ẩn trong lòng tồn tại lâu dài, tựa như ngay lập tức được cởi bỏ. Theo như trong lòng hắc tướng tượng, nữ tử bên người công chúa khuynh thành kia, tự nhiên đều là con cái của nha quan phú quý; ở bên cạnh công chúa tôn quý, tự nhiên có thể thay hắc nói đỡ chút ít.

Nhìn vị thiếu niên tự cho là mình tìm được chính giải này, doanh trại nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào; cúi đầu thoáng suy nghĩ, liền ngẩng đầu hé miệng cười cười:

“Lắm ngôn, trước tiên ta nên nói chuyện với Quỳnh Tuyết đã, đợi mấy ngày nữa ta sẽ nói cho người biết.”

Dứt lời, hắc liền quay mặt đi, thăm thì với Tiểu Quỳnh Thiển.

Tạm thời không đề cập tới mấy người ngồi ở đây đối đáp một phen, lại nói đến vị Thanh Vân đạo nhân ở cuối tiệc. Giờ phút này, sự nghi kỵ trong lòng Thanh Vân đạo nhân càng ngày càng mãnh liệt:

“Thiếu niên này, quả nhiên không giống người hầu.”

Thì ra, khi người khác chỉ lo trộm nhìn dung nhan của thiếu nữ có cử chỉ cao quý kia, Thanh Vân đạo lại âm thầm quan sát tỉ mỉ thiếu niên kia. Có lẽ là vừa mới thi triển đạo lực Thái Hoa, hiện tại tỉnh nói rằng con Tư U Quỷ Vương giới kia ở giữa ngón tay., Thái hoa khí cơ bị lưu chuyển dẫn dắt, đang lộ ra nhẹ nhẹ quỷ khí. Tia khí tức quỷ dị này tuy rằng yếu ớt, nhưng Thanh Vân lại có thể rõ ràng cảm ứng được. Ở dưới sợi tà khí này quanh quẩn, nguyên bản thần thái thiếu niên kia hưng phấn, lúc này càng hiện ra một loại thần thái kỳ dị.

...

Không biết vì sao, vị Thanh Vân đạo nhân lại lịch không rõ này, mắt thấy tình trạng trước mắt, giờ phút này lại tiến thoái lưỡng nan.

Có lẽ, thế gian có rất nhiều đại sự, cuối cùng có thể phát sinh, cũng chỉ vì một cơ hội nho nhỏ mà thôi. Ngay tại thời điểm Thanh Vân đạo tiến lui lưỡng nan, đã thấy đứa bé gái đáng yêu

Minh Lung kia, thấy Doanh tử tử thay mình búi tóc, liền vui vẻ tươi cười như hoa, vui vẻ nói:

“Nhiều tử, cảm ơn tử! Hôm nay tử tới trễ rồi! Lúc trước có người ở đây dùng rượu thủy biến, còn có đường chủ ca ca để hoa sen nở hoa, chơi vui lắm!”

Những lời này rơi vào trong tai người hữu tâm, giống như là một ngòi nổ; Thanh Vân đạo nhân một mực chân chờ không quyết định, nghe xong lời này, lập tức âm thầm cắn răng, hạ quyết tâm.

Vì thế, trong bữa tiệc, khách mời chính mình uống rượu nói chuyện phiếm, thấy được vị đạo nhân từng ủ rượu như trước kia lại lần nữa đứng dậy, chấp tay thỉnh anh, cao giọng nói ra:

“Vô Song trang chủ, chư vị là bạn thân, nếu trong đó đã có thêm tiên khách mới, chưa từng thấy bản đạo ảo thuật, vậy bản đạo ta đây cũng không ngại bêu xấu một phen, biểu diễn một trò ảo thuật ” đưa trúc hóa rồng”, lấy cớ chư vị cười một tiếng.”

Nghe hắn nói vậy, các tân khách đều đã cổ vũ; đợi tuần tú Bạch Thế gật đầu đồng ý, mọi người đều ngẩng đầu chào hắn.

Vì vậy Thanh Vân Đạo được mọi người chú ý, lấy một đôi dưa trúc màu đen từ trong ngực ra, ném lên không trung. Lần này, y không đọc được chú ngữ gì nữa, chiếc dưa trúc đen nhánh kia đã không cánh mà bay, xoay quanh lưu đài. Ngay sau đó, liền nghe Thanh Vân nói lớn một tiếng:

“Thần mộc có linh, hiển hóa hình rồng!”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe “Vù” một tiếng, cái dưa ô trúc dài nhỏ trên không trung, mắt thấy liền biến thành một con hắc long lớn lên! Hắc Long này, sau khi hóa hình liền một bước lên trời, ở trong ánh trăng tròn bay lượn, râu đen giương ra, vẩy trảo bay lên, cùng hình rồng vẽ trong bức họa ngày xưa không khác nhau chút nào!

Nhìn thấy dưa trúc quả nhiên hóa rồng, chúng tân khách nhìn lên chiêm ngưỡng, thanh âm tán thưởng không dứt bên tai. Giờ phút này, lúc con cự long màu đen kia bay múa trên bầu trời đêm, Thanh Vân đạo đứng trên mặt đất, ống tay áo trắng

rỗng, như bão táp; gương mặt bình thường hèn mọn kia, hiện tại râu tóc đều dựng đứng, lại giống như thay đổi thành một người khác, trang trọng vô cùng.

Chú ý thấy bộ dạng này của hắn, mở miệng lại mơ hồ cảm thấy có chút không đúng. Hiện tại bộ dạng của Thanh Vân đạo nhân là trịnh trọng, lại phảng phất giống như gặp đại địch.

Trong lòng đang có chút hồ nghi, đã thấy thần sắc này ngưng trọng Thanh Vân đạo, đột nhiên vươn ngón tay chỉ, quát lớn một tiếng:

“Mau!”

Đường chủ Tứ Hải nhìn không chớp mắt thì thấy rõ ràng, Thanh Vân đạo chỉ phương hướng dường như là hướng về phía mình!

“Ồ?”

Ngoài dự kiến của Thanh Vân đạo nhân, ngay sau khi làm phép pháp bảo của mình vẫn lơ lửng trên không trung, giống như là sợ hãi vật gì đó, chỉ là không chịu xuống. Lúc này, trong bữa tiệc đã có không ít người lộ vẻ hoài nghi. Thấy như thế, Thanh Vân đạo cũng không dám chần chờ nữa, đem tâm liệu mạng, tay áo xuất ra một đao, cắt đứt ngón tay, sau đó vận khí mạnh mẽ, chỉ thấy một đạo huyết tiễn bắn thẳng lên bầu trời, hóa thành long thân trên huyết vụ tráo.

“Không tốt!”

Thấy hắn hành động như vậy, dù là người trong nhà phân lớn đều không phải là thuật sĩ, cũng nhìn ra hắn lần này tuyệt đối không phải thiện ý. Còn không đợi bọn họ kịp phản ứng, thân hình hắc long cao bay trên trời kia sau khi chạm máu đột nhiên phồng lớn, đôi mắt khổng lồ đỏ thẫm như máu, hướng mấy thiếu niên nam nữ trong tiệc giương nanh múa vuốt mãnh liệt đánh tới!

Biến hóa này nhanh như vậy, khiến cho trong gói lưu các hầu như không có ai kịp chạy trốn. Mới nhớ tới chạy trốn, lại phát hiện con ác long màu đen che khuất bầu trời kia, phun ra mùi tanh nồng, đã nhào tới bên cạnh cái gói chảy dài.

“Keng keng keng keng!”

Thấy chạy trốn vô vọng, trong ngôi cũng có người dũng vũ, ra sức ném con rồng đen vào nghiên mực lớn. Ai ngờ những con kim nao nặng nề kia vừa mới tới gần, liền bị lợi trảo của Hắc Long giương lên, đập bay không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trong nháy mắt, trong ca vũ lâu đài này đã là cuồng phong gào thét, thổi cho mọi người ngã trái ngã phải.

Chỉ là, ngay khi người khác đang lơ mơ hoặc hoảng sợ thì vị thiếu niên đứng mũi chịu sào, lúc này thân sắc vẫn như thường. Đã trải qua mấy lần sinh tử sát trường, giờ nghe được làm sao lúc này lại đem con Hắc Long này để ở trong lòng. Thấy nó lắc đầu vẫy đuôi mà đến, liền thông cảm, khẽ vẫy tay một cái, thanh Dao Quang kiếm đặt trên lối vào đầu gối đã ứng thanh bay tới.

Giống như được coi là tốt, hầu như chỉ kém nhau trong chớp mắt điện quang thạch hỏa, ngay khi thân kiếm tỉnh ngón vào tay, con Hắc Long hung mãnh kia cũng bay nhào đến trước người; nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc hơi thở Hắc Long lao tới làm ông tay áo hấn kích động, tỉnh nói hai tay cầm kiếm, bình tĩnh bỏ một phát ——

“Thôi thì.”

Chỉ trong nháy mắt, bóng đen đầy trời đều biến mất; toàn bộ dòng suối trong gối nặng nề lại yên tĩnh, chỉ nghe cách cách một tiếng vang nhỏ, một nhánh dừa ô trúc nho nhỏ rơi xuống trước tiệp.

Cơ hồ cùng lúc đó, Thanh Vân Đạo gặp chuyện không hài lòng, lập tức thân hình bắn nhanh ra, bay ngược vào trong hồ nước phía sau, đảo mắt chỉ còn lại một bóng người nhàn nhạt.

Tĩnh lại thấy thế, đang muốn cầm kiếm đuổi theo, lại nghe giữa không trung truyền đến một tiếng quát tràn ngập hận ý:

“Tiểu nhi vô tri, trợ trụ vi ngược, một ngày nào đó nhất định sẽ bị trời phạt!”

Điểm nhẹ lên hình ảnh tiếp nối: Thố Tử Hồ Bi, tĩnh bằng hữu đầy xuân thu thu thu nhận một chút

Chương thứ mười Thất Hồn Đoạn, kinh la y y óng ánh.

Một kích của Thanh Vân đạo không trúng, phiêu nhiên trốn xa, giữa không trung lưu lại một câu quát mắng; tỉnh ngón ngạc nhiên, lập tức dừng bước không tiến.

Một kích Hóa Long của Thanh Vân vừa rồi, trước sau chỉ trong chốc lát, thật giống như điện quang thạch hỏa diễm, động tác mau lẹ; cho tới bây giờ, còn có không ít thị nữ tân khách bị trận cuồng phong thổi tới ngã trái ngã phải, không biết rõ rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì, vẫn gất gao ôm lấy lan can bên cạnh.

Bất quá, trên gôi lưu thai vẫn có không ít người trong lòng rõ ràng, vừa rồi một kích sét đánh của Thanh Vân đạo, nhìn như hướng vị thiếu niên họ Trương kia mà đi, nhưng xem lời nói và hành động của hắn trước sau, mục tiêu thực tế đúng là trang chủ Bạch Thế tuần này.

Hiện tại, Bạch Thế tuần may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết vừa sợ vừa giận, đang hướng về phía Thanh Vân bỏ chạy liên tục căm hận:

“Hay cho tặc đạo, hay cho tặc đạo! Bạch Thế Tuần ta đãi ngươi làm thượng khách, hiện tại còn muốn tới hại ta!”

Tiếng oán giận mắng một hồi, lại tựa như nhớ tới cái gì, Bạch Thế Tuần liền nhìn trước người vô môi dịu dàng, từ từ thở dài, rất là bất đắc dĩ nói:

“Ai, hôm nay mới chân chính biết, cái gì gọi là Thụ đại chiêu uyển chuyển, cái gì gọi là mộc dục tĩnh mà phong không dừng. Dù Bạch mỗ ta thường ngày thi đức bá đạo, cần thiết liên tục, lại có kẻ bất pháp tặc đồ thành ngày muốn tới hại ta!”

Lúc này, trong lòng Vô Song công tử tuần tú vô song này sáng bừng lên. Hóa ra Thanh Vân Đạo trà trộn vào trong phủ của mình, chỉ một lòng muốn lấy mạng của mình, ngày thường nói năng đơn giản chẳng qua là để che giấu mà thôi., Hơn nửa tháng qua, Phi Hoàng tiên trưởng của mình ở hai bên tay trái

phải luôn đi kèm, tặc đạo này phỏng chừng là sợ pháp lực của hắc cao cường, một mực không tìm được cơ hội thích hợp xuống tay. Mà hôm nay mình sai Phi Hoàng tiên trưởng ra phủ điều tra chuyện này, liền bị thằng nhãi này coi như là cơ hội tốt, xem xét trên trời muốn hại mình.

Chỉ có điều, tên Thanh Vân tặc đạo này trăm triệu lần không nghĩ tới, đêm nay trong tòa nhà vốn không có bao nhiêu người pháp lực cao cường xuất hiện, vốn nên là sát cục nắm chắc, ai ngờ, lại vô tình phá hư cho khách mới đến buổi chiều.

Nghĩ đến chỗ này, lại nghĩ vừa rồi Hắc Long kia thế không thể đỡ, Bạch Thế Tuấn cũng rất sợ.

Đến lúc này, Lưu Các của Lâm Thủy lâu lâu, đã bị vô số trang khách cầm cương đao, đuốc cầm đuốc vây quanh đến giọt nước không lọt; bốn năm kiếm sĩ khôi giáp tươi sáng, vôi vàng nhảy tới vây quanh tuần niên Bạch Thế, gắt gao bảo vệ. Trong mảnh phân loạn này, bất chuyện cũng bất chấp tất cả, chỉ quan tâm các nàng ở trong Doanh Tuyết Điệp, vừa rồi từng bị ác long dọa sợ.

Đang la hét ầm ĩ, thôn đình bắt mắt chợt thấy chung quanh kín không kẽ hở, đột nhiên “Soạt” một tiếng tách ra hai bên trái phải, sau đó là một đội binh sĩ mặc chiến bào nhẹ giáp bay thẳng tới bên này.

Nhờ ánh đèn lồng soi sáng, ai nấy đều hiểu rõ đội binh sĩ tay cầm loan đao sáng như tuyết này, trông đáng vẻ thì ai nấy đều là nữ tử mày ngài. Đang lúc ngạc nhiên thì thấy đám hồng phấn nữ binh này lại chạy thẳng về phía mình, còn chưa rút kiếm quát hỏi., Thân hình lão đạo ngã xuống, thiếu niên bên cạnh mình vừa mới gặp gỡ kia đã bị đám nữ nhân nữ tướng áo lụa kia ngăn cách ở trong trận, nhanh chóng lui về phía sau. Đang lúc luống cuống tay chân, chớ quát hỏi, một người tránh không kịp tình lại thiếu chút nữa bị những nữ tướng anh dũng tiến về phía trước hất ngã té đầu. Sau một mảnh hoa cả mắt, thiếu niên khó khăn lắm mới có thể ổn định thân hình chỉ kịp nghe rõ một câu:

“Tĩnh Ngôn ngày mai nhớ tới tìm ta, ta đem thứ mà mẹ ngươi đưa tới giao cho ngươi...”

Tiếng nói vẫn lượn lờ, quân trận phi thường thành thạo kia đã sớm dời đi hướng Ngọc Đái kiều.

Chỗ ở của doanh trại được hộ tống rời đi, các vị tân khách bị kinh hãi cũng không dám ở lại lâu, nói lung tung một tiếng tạm biệt với chủ nhân, đều tự rời đi dưới sự hộ tống của trang đinh. Đến lúc này, trên cái gôi của sơn trang Thủy Vân Sơn Trang, một bữa tiệc phong lưu vốn chỉ để cho Túy Nguyệt Phi Thương, cuối cùng cũng đã tàn hết trong cảnh đao quang kiếm ảnh.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong sân nhà ba người Tứ Hải đường, sáng sớm Quỳnh Quỳnh Lục đã mấy lần đề nghị, nói muốn tranh thủ thời gian đi thăm Doanh tử tử; nghe nàng đề nghị, đánh thức suy nghĩ, cảm thấy buổi chiều vẫn nên đi, nên thông dong chút ít.

Dùng điểm tâm không lâu, trang chủ Bạch Thế Tuấn sai người mang tới một bộ trang phục sam mới tinh, nói là cảm tạ ân cứu mạng của hắn. Người hầu đưa tới bộ y phục này, rộng thùng tiền tay áo, nền màu đen, trên thêu hoa văn màu xanh lam, kiểu dáng đúng là do đại phu phẩm cấp trở lên mới có thể dùng. Mà mũ quan kia, nếu lấy tác mà nhớ, thì ba hạng đầu, tên là “Nhưng địch quan”.

Thấy tuấn kiệt Bạch Thế tặng y phục cho mình, đặc biệt là thấy đội quân không đội trời chung này, nghe vậy liền biết, vị Vô Song công tử này rất có ý kết giao chiêu nạp với mình. Bởi vì, đây là đội quân địch, thông thường phải là thủ lĩnh cận vệ của quan lại tước mới có thể mặc được. Tuy rằng biết rõ ý nghĩ của hắn nhưng cũng không từ chối, liền thành thật không khách khí nhận lấy. Đợi sau khi người tới đi, hắn liền mặc tuyệt thích hợp trợ giúp, mặc đại phu bào, mang theo địch quan, đối chiếu với kính, phát hiện quả thật uy phong hơn nhiều.

Buổi sáng thanh nhàn vô sự, bắt chuyện liền tùy tiện lật xem điển tịch kinh thư trong chốc lát, sau đó đi ra tiểu viện nhàn rỗi.

Trước mắt hẳn là một gian nhà, cây hoa um tùm, thanh tĩnh thanh khiết. Trên tường gạch trắng, ngói xanh đen cong cong uốn lượn. Góc đông nam tường có một đồng đá giả, nham thạch lởm chởm, khá là thú vị. Bên chân núi giả, lại Uy Truyền sinh trưởng một loạt thư đài thảo thon dài màu xanh biếc., Hai góc hoa mộc dài không nổi danh, nở đầy đóa hoa màu phấn trắng, đan xen vào nhau, dày đặc đan xen, hầu như không thấy nửa điểm phiến lá. Giữa cành hoa như cầm vôn, chính tước nhảy nhảy hai con chim vàng nho nhỏ; khi bay múa chơi đùa lẫn nhau, thỉnh thoảng quạt xuống từng cánh hoa.

Đang lúc có chút hứng thú quan sát, chợt thấy tiểu Quỳnh Huyền vẫn ngồi xõm ở góc tường, không biết đang chơi cái gì, đột nhiên đứng lên, múa tay vui vẻ chạy tới, cao hứng phấn chấn nói nàng bắt được một con côn trùng xinh đẹp. Chờ nàng đem con côn trùng trong tay cẩn thận từng li từng tí một cho tỉnh lại, tỉnh lại nhìn, phát hiện lần này con mồi xui xẻo của Quỳnh Đình, hóa ra là một con châu chấu.

Đem công vật của Quỳnh Hoàng bóp chặt đến giữa ngón tay, nhìn về mặt trời, bắt đầu nhả hai hàng lông mày, trong lòng có chút do dự. Thì ra, con châu chấu trong tay hẳn có hàm răng sắc bén, chân sau cường tráng, không khác gì châu chấu thể gian. Nhưng kỳ quái là, hai bên đám châu chấu xanh đen này có hai hàng viên tròn như quả tim đen, nhìn qua như có độc nhãn. Nghe cái ý tứ của Quỳnh Ngọc, chính là đốm vàng này mới khiến nàng cảm thấy dễ nhìn.

Thấy đàn châu chấu lốm đốm như vậy, bèn mở miệng nghi ngờ trong lòng. Bởi vì, trong Tứ Hải đường Bão Hà phong tồn trữ phong chí, so với Kinh thư thú vị hơn, hẳn sớm đã thuộc lòng, nhưng cũng chưa bao giờ nhớ tới ghi chép về châu chấu như vậy. Từ khi quan sát thiên tướng đêm đó, đặc biệt đợi sau khi cùng Linh Dục trả lời một phen, hẳn liền hoài nghi, dịch châu chấu trong vùng Phiên Lâm quận này đột nhiên xuất hiện, có thể không thể so với bình thường. Hiện tại gặp con châu chấu vằn quai dị này, liền khiến hẳn nghi ngờ càng nặng hơn.

Nhìn châu chấu trong tay, bắt chuyện, đột nhiên trong lòng khê động, thầm nghĩ:

“Nhắc tới cũng kỳ, hôm qua Vô Song công tử tới Thủy Vân sơn trang. Xem ra, càng tới gần trang viên, cỏ cây càng tươi tốt tươi tốt, tựa hồ không bị dịch châu chấu ảnh hưởng chút nào. Mà trong tiểu viện này, lại rơi xuống chỗ đám châu chấu vốn nên quần sinh này.”

Đang lúc cân nhắc, Quỳnh Huy lại đến hỏi hấn có được xem trùng nhi này hay không. Nói rõ liền nói cho nàng, con trùng này mặc dù đẹp, nhưng chính là đầu sỏ gây ra khiến dân chúng những huyện thành nghèo khổ. Vừa nghe lời ấy, không đợi hấn kịp giải thích, Quỳnh Huy liền nhú chặt hai hàng lông mày, đề nghị ca ca đem con côn trùng này tặng cho hai con chim trên cây ăn.

Đến khi nàng được cho phép, liền xung phong nhận lấy côn trùng, một đường chạy chậm nhằm về phía cây hoa, muốn đem đàn châu chấu này cho hai con chim hoàng đế ăn. Ai ngờ, nàng một đường vội vàng này vội vàng., Nhưng lại làm cho hai con chim sẻ kia cả kinh, bay rút khỏi đầu. Quỳnh Thu chỉ đành gọi ra từ hai con chim sẻ nghe lời nhà mình, sau đó ném đàn châu chấu đang cầm trong tay lên không trung. Vì vậy, không đợi con châu chấu đã bị đùa bỡn gần chết này nghĩ tới việc giương cánh chạy trốn, liền “vù” một tiếng, đã hóa thành một quả cầu lửa từ không trung rơi xuống.

Nghe qua đoạn sự tích Tật Ác như thù này của Quỳnh Quỳnh, dùng qua cơm, lại nghỉ được một lúc, bắt chuyện liền mang nàng cùng Tuyết Điệp đi tới chỗ ở bên cạnh Ngọc Đái kiều thăm hỏi.

Nhớ kỹ con đường mà thị kiếm nha hoàn dẫn dắt hôm qua, bắt chuyện rẽ ngang rẽ dọc, sau một lúc lâu cũng đi tới bên hồ Lô Thu Thủy Quang Hàm. Chỉ là, chờ đi ra khỏi phòng ốc mê cung, đến bên hồ xem xét, mở miệng nói mới biết giờ phút này ba người bọn họ cách ngọc đài kiều chừ đảo đã khá xa. Vì vậy, hấn đành phải mang theo hai người, nhìn theo hướng đài ngọc Ngênh Tiên Đài Ngọc Đái, rồi vòng qua hồ lô.

Trong đường đi vòng qua một cây đại liễu, con đường dưới chân dần dần chệch qua bờ hồ, hướng trong rừng thúy trúc mở rộng. Theo đường mòn đi vào rừng trúc, bọn hấn liền cảm giác

trong rừng hình như có một trận gió mát quanh quẩn không ngừng, thổi làm lá trúc cát cát vang lên.

Bị gió thổi trong rừng trúc mang theo mùi thanh khí thổi một cái, bắt đầu có cảm giác mát mẻ hết, khắp nơi đều mát mẻ. Tâm thần vui vẻ, đang muốn quay đầu tán dương, thì đã thấy Tiểu Quỳnh Mộc kia đang dựa vào một cây trúc, gò má dán chặt vào mô hôi, đang mượn trúc nạp mát. Thấy hấn nhìn lại, Tiểu Quỳnh Thu liền nở một nụ cười tươi, hướng về hấn cười: Lúc này áo vàng trúc xanh, lá xanh kiêu nhi, trong mắt nàng đúng là vô cùng xinh đẹp!

Nhìn bộ dáng xinh đẹp tựa vào cảnh trúc, mở miệng miệng nói trong lòng khê động, chợt nhớ tới hình dáng ban đầu của tiểu thiếu nữ này năm ngoái. Khi đó, ở núi La Dương, cũng chính là trúc xanh biếc khắp núi. Nghĩ đến đây, hấn liền cùng tiểu Quỳnh Việt đứng độ lập tức đứng động cười nói chuyện chết:

“Muội muội à, nếu có một ngày muội tham chơi đi mất, ta cũng đến rừng trúc như vậy tìm muội!”

Nghe được lời ấy, Quỳnh Huy khẩn trương buông Thanh Trúc ra, chạy đến bên cạnh ca ca, nghiêm túc bảo đảm:

“Ca ca, Quỳnh Đình rất ngoan, nhất định sẽ không vứt bỏ!”

Vui đùa một hồi, trong lúc vô ý liền đi ra khỏi rừng trúc. Chờ ra khỏi rừng, hấn bắt đầu nói là phát hiện bên cạnh rừng trúc có một khối bia đá chôn nửa dưới đất, đọc chữ, mới biết được nơi này gọi là “U Miểu Lý”. Xem ra, nơi đây đúng là một chỗ khác trong Thủy Vân sơn trang.

Qua trong U Minh, lại đi một hồi, không bao lâu bọn họ liền qua gôi trôi các, đến chỗ dê dài của đảo nhỏ trong hồ. Đi tới Trường Đê, qua Ngọc Đái kiều, liền đến dưới Nghênh Tiên Đài. Thấy bọn họ đến, một vị nữ binh giáp nhẹ đã chờ từ lâu, liền chạy đi bẩm báo trong Thảo đường. Một lát sau, vị nữ binh mang kiếm khí diện mạo anh vũ này, liền mời mấy người bọn họ đi vào trong Thảo đường gặp mặt chủ nhân.

Thảo đường tiến vào căn nhà này giống hệt nhà mình, còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm thì vị thiếu nữ đang đứng dựa

bên cửa sổ, không biết đang trêu đùa vật gì, liền mời hấn qua xem, nói là có món đồ muốn cho hấn xem.

“Mẹ ta cho nàng mang theo vật gì?”

Nhớ lại lời của Doanh Học tối hôm qua, bắt chuyện cho rằng hiện tại nàng muốn cho hấn xem nhất định là vật mà trong nhà mang đến. Trong lòng kinh ngạc cư ngụ lại đi vào trong nhà bái phỏng, vị thiếu niên ở Ung Châu năm đó hiện tại là đường chủ Thượng Thanh đường, liền tiếp nhận vật mà thiếu nữ đưa ngọc thủ cho -

“Đây là?!”

Mở nắp hộp âm ỉu nhỏ đưa tới, bóc ra một phương Hồng La Nê Kim Hốt, lại đẩy ra hương vị mềm mại, nghe vậy liền thấy một ấn bạch ngọc ôn nhuận như cao, thành linh khảm ở trên một tòa giường kim nhỏ tinh quang sáng chói.

※ ※ ※

Dưới sự ra hiệu của cư trú, thiếu niên bụng đầy điếm khả nghi, vươn hai ngón tay, cầm năm mâm lau tay áo trên lưng bạch ngọc, nhẹ nhàng nhắc ấn ngọc lên ly bảo phúc. Cầm ấn đến trước mắt, tỉnh lại thấy rõ ràng, trên mặt Minh Ngọc bản hơi phần hồng này đang khắc lên tám chữ triện văn:

Thái Tổ Thiên Hương chống lại thọ vĩnh túc.

“Đây là...”

Đối mặt với ánh mắt chần chờ của thiếu niên, bộ mặt thần nhiên tươi cười, khẽ mở môi ngọc, thần nhiên nói:

“Đã mở lời, kỳ thực là cư trú yêu kiều, là “Khuyên Thành công chúa” mà người từng nói không dám cưới”

“Cha ta phong tước chính thức cho ta là “Vĩnh Xương”, tức là Vĩnh Xương công chúa.”

Nhìn khuôn mặt thiếu niên, đã là một thiếu nữ mặc cung trang đoan lệ, ngẫm lại lại tăng thêm một câu:

“Kỳ thật yêu kiều nghĩ, đường chủ người cảm thấy ta có thể là thị nữ công chúa; như vậy ta mà nói ra thân phận vốn có, cũng

chỉ có thể bỏ đi hai chữ “Làm thị nữ”, người hẳn là sẽ không quá giận mình...”

“Ồ? Có nghe người nói?!”

Bài: Tổng cộng mười bốn ngàn năm; loại trang diễm cổ đại. Thường đánh giá cao, kết nối với tổ bông, hình vuông, bốn phía dưới lọng che, dùng nhiều để cất hương liệu, hoặc là đốt tỳ, ấn, châu báu. Thịnh phóng ra tháp của công chúa Đế Vương, điệp tử thường là hai trọng.

Điễm điễm xem hình dạng dây xích: 【 Tiên Lộ Luận Đàn 】

Chương thứ mười một trường kiếm áo vải, nhàn rồi đối với gọn sóng hồ trong trẻo.

“Khuyh Thành... Vĩnh Xương công chúa?!”

Chỉ nghe trong lời nói trắng ra thân phận, phản ứng đầu tiên khi tỉnh lại là đang tự hỏi có phải nàng đang đùa giỡn với mình hay không. Chẳng qua, ý nghĩ này chỉ chợt lóe qua rồi lập tức bị hấn bác bỏ – cư dân sao có thể là người thuận miệng nói đùa?

Lại nhìn tấm ấn tín sáng lóa mắt trước mắt này, nghĩ tới đủ loại trước kia, liền biết hiện tại cư trú nàng tuyệt không phải đang cười với hấn.

“Công chúa...”

Khác với công chúa Long Cung của Linh Kính Nhi, liền hiệu tiểu dân đã từng là phổ phùng, đối với uy quyền nhân gian kính sợ, đã là sâu tận xương tủy. Hiện tại mới biết thiếu nữ trước mắt dĩ nhiên là công chúa bản triều., Mặc dù hấn gan lớn bằng trời nhưng cũng vô cùng sợ hãi; sau một trận biến hóa đỏ trắng, hấn vội vàng trả lại cho công chúa ấn tín, thu lại vật áo quỳ sát đất, hành lễ yết kiến công chúa đương kim. Lúc vội vàng vái lạy, thiếu chút nữa làm ngã lộn hai cái ghế trúc bên cạnh.

Thấy hấn như vậy, Doanh nhật lại nhất thời tay chân luống cuống, liên tục gọi hấn dậy. Nghe công chúa ban xuống dụ chỉ, mở miệng tự nhiên nhận mệnh mà đứng lên. Chỉ là lúc khoan tay cung kính, lại nhin không được lại nhớ tới đủ loại sự tích ngày xưa —— nhớ tới nữ nhi thánh thượng này, hoàng thất báu vật., Nhân vật tiên tử được thiên hạ cộng truyền, mình lại bị nắm tay, cánh tay cũng kéo ra, còn trêu chọc Hồ Khẩu Nhi — đủ loại cử động đại bất kính, phỏng chừng đủ để mình bị diệt tộc vài lần! Nghĩ đến điều này, khi nghe vậy lập tức toát mồ hôi lạnh!

Đang lúc hoảng sợ, lại thấy công chúa nhân gian này mới hiện lộ thân phận vốn có, vui vẻ nói:

“Nguy ngôn, ta giấu ngươi lâu như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng để ý; hôm nay ta rốt cuộc nói ra, đang cảm thấy vô cùng thích ý!”

“Ừm, tuy tên thật của ta rất duyên dáng, nhưng chỉ cần ngươi nói chuyện là biết, sau này cứ gọi ta là doanh là được.”

Nghe nàng nói như vậy, đã tỉnh nói nhất thời còn chưa qua nói, làm sao dám tiếp? Chỉ biết công chúa điện hạ tựa hồ cũng không truy cứu đủ loại ác hành ngày xưa, liền tạm thời yên lòng. Vị Thượng Thanh đường chủ tâm tư linh động này, hiện tại lại chỉ tập trung đứng ở chỗ như tượng gỗ, trầm nghĩ liên thanh nói “Không dám”.

Thấy hắn cung kính câu lễ, cư xử dịu dàng nhất thời cũng không ngại, thân thể xoay tròn, đã tới nắm lấy tay phải mà tỉnh lại, lôi hắn ra ngoài.

Thấy công chúa ngự thủ tới, bắt chuyện chút nào cũng không dám giãy dụa, chỉ biết chờ dẫn đi theo phía sau nàng. Mà Quỳnh Tuyết đi cùng hắn lại không có cảm giác quá lớn những lời nói vừa rồi, cho dù nghe xong hai chữ “công chúa” cũng không mười phần lý giải ý nghĩa, chỉ cảm thấy biểu hiện của đường chủ nhà mình ngày hôm nay có chút quái dị. Bây giờ thấy hắn bị cư xử yếu điệu, hai người nàng cũng theo phía sau vào trong gian ngoài thảo đường.

Đợi khi y vừa đi vừa đến bên ngoài căn phòng này, mới nói rõ, trong phòng này có đầy đủ chu lò và củi. Nhìn phương vị sắp xếp của bọn chúng, thật sự giống như nhà bếp mà hắn cố nhân ở Mã Đạp sơn. Đang cân nhắc một cách nghi hoặc, công chúa bên cạnh vui vẻ mở miệng giải thích cho hắn:

“Tỉnh lại đi, lần này ta tiện đường tới Mã Đạp sơn, nhìn cha mẹ ngươi, chỉ thấy gian nhà tranh ban đầu từng ở, giờ đã dỡ một căn nhà gỗ. Thật ra buổi tối trong nhà tranh nhà tranh nhà ngươi ngủ rất ngọt ngào, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ. Hiện tại tới đây ở tạm, ngẫu nhiên nói tới Vô Song tiểu hầu gia cũng

dựa vào tính ta, xây ba gian nhà tranh bên cạnh Nghênh Tiên Đài.”

Nghe nàng nói vậy, mới hiểu ra. Lại thấy công chúa ngọc thủ chỉ thị:

“Nói rõ người xem, đây là gạo ta vừa mới kiếm được.”

Ngược lại với tất cung tất kính hiện tại, cư trú thả xuống một tâm sự, lúc này ngược lại vui vẻ như chim nhỏ. Một bên đem giỏ gạo còn mang theo giọt nước hương bọn họ biểu diễn, một bên vui vẻ nói:

“Đã tỉnh người không biết, thì ra tại Thiên Điều nhai, thường xuyên ăn tuyết làm đồ ăn, trong lòng ta luôn có chút áy náy không đi. Mấy ngày nay được rảnh rồi, lại không có người câu nệ, ta liền tự học làm một chút đồ ăn, đợi sau này lên La Phù sơn, cũng tốt hơn cho Tuyết Nghi tử giúp một tay.”

Mới nghe được lời ấy, liền tranh thủ thời gian khuyên can, nói nàng là Kim Chi Ngọc Diệp, sau này nếu lại ngự giá đích thân tới La Phù sơn, chỉ cần mình giúp nàng nấu cơm cho nàng là được. Nghe hắn nói vậy, kiên nhẫn giải thích, nói ra tự đánh với hắn còn có Quỳnh Tuyết, nàng đột nhiên cảm thấy giúp người khác làm việc, cũng là chuyện vui - còn chưa nói xong, liền thấy nàng nhận ra lấy tay che trán, chân thành cảm thán nói:

“Công chúa có thể có tâm tư an ủi như vậy, đúng là phúc của lê dân bách tính khắp thiên hạ!”

Nghe hắn tán thưởng như vậy, Doanh Doanh lại có chút dở khóc dở cười. Nhìn bộ dáng cung kính của hắn, nhà cửa liền có chút rầu rĩ không vui. Bỗng nhiên cúi đầu, trầm tư trong chốc lát, nàng mới ngẩng đầu, nghiêm túc nói với thiếu niên trước mặt:

“Ngao ngôn, người kính cần đối với ta như vậy, ta lại không ư...”

Hiện tại, Doanh Chân có chút hối hận vừa rồi lại dễ dàng nói ra thân phận. Đang lúc buồn bực, nàng đột nhiên linh cơ khẽ động, hé miệng cười nói với thiếu niên trước mặt nghe vậy tay chân luống cuống:

“Được rồi, nếu đã tỉnh ngôn ngữ cứ nhận ta làm công chúa, vậy bây giờ ta liền ra lệnh cho ngươi——”

“Cung kính lắng nghe dụ chỉ của công chúa!”

Thấy hần khom người thi lễ thành kính mà đáp, vẻ mặt dịu dàng không thể làm gì khác hơn, nghiêm trang nói:

“Trương ngừ ngừng nghe thấy rõ đây, từ nay trở đi, tính mạng bản công chúa ngươi vẫn luôn ở bên cạnh ta như trước kia!”

“Tuân mệnh!”

Kẻ cảm gò má nói xong, trong lòng đang giật mình, không biết hiệu quả như thế nào, lại chợt nghe người trước mặt trả lời lạnh lạnh một tiếng, sau đó liền thẳng lưng. Còn chưa kịp phản ứng, đã thấy thiếu niên trước mặt, hai mắt sáng rực, không tránh né, nhìn chăm chăm vào mình; mà khuôn mặt tuần tú kia, cũng hiện lên vẻ tươi cười, thông dong ba phần không ràng buộc, đúng là chính mình hết sức quen thuộc.

Thấy hần trở nên nhanh như vậy, cư trú lại có chút không thích ứng. Vội vàng hỏi, liền nghe lúc tỉnh lại có chút ngượng ngừng trả lời:

“Kỳ thật Doanh nhật, ta cũng xem ngươi là nhân nhĩ, càng ngày càng quen thuộc! Một đêm vừa rồi suýt chút nữa đã làm ta ghen nhục rồi!”

Hóa ra trận vừa rồi thật có vi phạm bản tính của hần, thần không được mở, không dám thở mạnh, ngay cả hít thở cũng không dám thở mạnh. Qua một phen suy nghĩ, nghe xong cảm thấy bị dày vò như vậy thực sự cực khổ. Đang hối hận vì đã nói sơ qua thân phận công chúa của mình, chợt nghe nàng lần này phát xá, chỉ một thoáng thật sự hối hận lâu gặp được Cam Lâm, nhất thời khiến hần đứng thẳng lưng, cảm thấy cả người sáng khoái!

Thấy hần chuyển biến nhanh như vậy, khẽ gật một tiếng, trong lòng rất là vui mừng.

Chờ tỉnh ngôn ngữ khôi phục bình thường, bầu không khí trong phòng này cũng khôi phục như lúc ban đầu. Quỳnh Huyền kia, thấy ca ca hậm hực, nàng cũng không tự chủ được bó tay bó

chân. Hiện tại chờ nghe thấy lời nói cười như thường, nàng cũng theo đó vui vẻ lên, cùng bàn thờ Doanh tử tử Tuyết Diệp cùng nhau thảo luận bát Biểu bàn. Vì thế trong buổi chiều không khí tri tri này, lập tức vang lên tiếng cười nói hoan hô, đúng là vui vẻ hòa thuận.

Chờ Quỳnh Huyền cư vô cùng dịu dàng thảo luận chuyện nhà bếp bên nội, Đường chủ mới hiểu thì ngược lại không nói thêm câu nào. Chờ cho dừng lại một chút, công chúa thân thiết chuyên tâm về chuyện cháo cháo miễn phí kia mới chợt nhớ tới sự tình trọng yếu liền mở miệng xin lỗi một tiếng., Vào phòng lấy ra một cái bao vải màu lam, nói trong đó là mười lăm lượng bạc do mẹ hấn mang tới, để hấn dùng. Nói có thể dùng bạc, Trương mỗ nương còn bảo nàng chuyển lời, nói rằng tất cả trong nhà hấn bình an, để hấn an tâm ở La Phù sơn tu đạo.

Nghe Tân Tức nhắc nhở một lần, tỉnh lại liền biết lời cha mẹ dạy bảo nàng, chủ yếu là bảo hấn chuyên tâm tu đạo, bình thường phải tôn kính trưởng bối trong môn phái, ở chung hòa thuận với sư huynh đệ đồng môn, không tranh giành không khí nhân nhãi. Cư niệm nữ chuyển cáo tới những lời nói chất phác này, nghe vậy phảng phất thấy Nhị lão nạp trong nhà dặn dò, trong lúc nhất thời hấn cũng rất nhớ mong.

Chỉ là hấn không biết, tại đây có rất nhiều lời dặn dò, cư trú lại nói không sai. Nguyên lai, thức ngôn nương từng mời nàng thay lời, nói là thôi thúc hài nhi nhà mình. Hiện tại mười tám tuổi cũng coi như không nhỏ, vì truyền thừa hương hỏa Trương gia, cũng đến thời điểm nên lưu ý đại sự cả đời. Lão Trương kia lại nói, nếu con nhà hấn coi trọng nữ hài nhà nào gần đó, chỉ cần nàng thân thể trong sạch, tính ngôn nói ưa, vậy cưới nàng là được, hấn nhị lão tuyết không so đo.

Vừa nghĩ tới mấy câu nói đó, Doanh Doanh liền nhin không được đỏ mặt. Những lời này tuy có chút xấu hổ, nhưng lại thức tỉnh hai người thân trọng vọng. Vốn làm cho một cô gái mang theo ngôn ngữ như vậy, thật có chút không hợp tình lý; nhưng ở trong đôi mắt cảnh tỉnh nói, cử chỉ cao quý, hành vi phú quý cô nương nhà giàu, đứa bé nhà mình vô luận thế nào cũng

không trèo lên cao được, bởi vậy làm cho cô mang lời này cũng không tính là vô lễ.

Bất quá, tuy lão nhị nghĩ không sai, nhưng giờ phút này cư trú thoải mái đối mặt, khóe miệng vài lần giật giật, nhưng những lời này lại luôn không nói ra miệng. Thời điểm mặt ngọc khẽ giật mình, lại nhẹ nhàng nghĩ tới một chuyện, liền cùng nhau giải thích một cách trịnh trọng., Nói nàng lần này tới biệt uyển của Úc Lâm thái Thủ ở tạm, là bởi vì vốn dĩ nàng muốn đi lên Thiên Điều nhai gặp bọn họ, nhưng nửa đường nghe Thanh trưởng lão truyền lời, nói Tứ Hải đường mấy người đã xuống núi du lịch, hành tung không rõ, thế là liền nhận lời cực lực của Vô Song tiểu hầu gia, đến thủy vân trang này nghỉ mát.

Cưu bà lại nói, vị Xương Điệp Nghĩa Tử, Bạch Thế Tử, trẻ nhỏ phụ thuộc tên thần đồng, cũng có duyên gặp gỡ với mình trong hoàng cung hai ba lần, gần đây lại nghe phụ hoàng khen hấn tài hoa, là anh tài trị quốc hiếm có, thế là nàng lưu tâm, cũng muốn tiện đường đến xem vị Vô Song công tử này có đúng như lời đồn không.

Nghe nàng giải thích một phen, tinh ngôn thuận miệng phụ họa vài tiếng, cũng không có để trong lòng.

Bất tri bất giác, mặt trời dần dần hạ về phía tây, chiếu lên góc cửa sổ phía tây nhà cỏ dây leo quấn quanh, hiện ra một loại màu xanh tươi gần như trong suốt. Thấy sắc trời dần tối, tâm tình chủ nhân nhà lá rất tốt., Cho nên mời mấy vị khách thân mật tới thăm dùng cơm trong phòng, để kiểm tra một chút thủ nghệ mấy ngày nay mà nàng học được. Vì vậy vừa mới để một vị công chúa khuynh thành người cố nhân ngã xuống đất thì sai một vị thị nữ đến hồ thông báo cho hội trang, rồi không cần đưa cơm tối đến phòng ngôn ngữ nữa.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, cư trú liền hỏi hai tỷ muội, sợ thất thág bảy từng ăn ngọt, nghe Tuyết Ứng Quỳnh cũng nói chưa từng ăn, nhà giàu có hứng thú dạt dào đề nghị thay các nàng bù vào.

Vì vậy, đợi đến lúc Ngọc thả bay về đông, ở Doanh trại liền mở miệng xin lấy ra một cái ghế dài từ trong Thảo đường, đặt ở ven hồ dưới ánh trăng. Bản thân nàng thì lấy từ trong nhà

tranh ra ba cái chén sứ xanh, đến bên hồ đựng đầy nước trong, đặt song song lên cái ghế. Đợi đồ ăn xin chuẩn bị đầy đủ, ba thiếu nữ này liền hướng về nữ thợ dệt trên bầu trời thành kính mặc niệm, sau đó rải vào một cây ngân châm trước mặt mình.

Đợi đến khi nghi thức ăn xin long trọng như vậy qua đi, các cô gái liền mời Trương đường chủ ở bên cạnh tay áo, tới kiểm tra kết quả ăn xin của mỗi người. Chờ đường chủ các nàng chăm chú phân biệt một phen, nhận định là đã sinh hoạt uyển chuyển, tuyệt hợp ý trong chén, Châm Ảnh đan xen đan xen nhau., Tất cả đều thể hiện ra hình dáng của Vân Thái Hoa Điều, là rất khéo léo. Mà vị tiểu muội muội xinh đẹp kia sau khi kiên trì không ngừng thay đổi mấy chén nước, Châm Ảnh trong bát cuối cùng cũng không trình lên nữa, hoa văn thô chùy, sau khi đường chủ ca ca của nàng phán định, cũng coi như ăn xin thành công.

...

Trình nghi như vậy qua đi, thấy ánh sáng mặt trời còn sớm, mười sáu tháng trên đỉnh đầu đang tròn, mấy người này liền đi bên hồ cỡi được hai cái thuyền đánh cá, bắt chuyện ngồi chung một thuyền, quỳnh Tuyết nên lên thuyền, dùng mái chèo chèo chèo kéo, cứ như vậy rời đầu bãi bùn hồng, lang thang đi vào trong một hồ nước khói.

Thời tiết này, chính là Thiên Tâm Nguyệt chiếu, thanh quang đầy thuyền; hai chiếc thuyền nhỏ, đầu đuôi nối nhau, uốn lượn ở trong vườn sen. Đường thủy phía sau, trên chiếu trắng, đang lộ ra ánh sáng lặn tắt; nhưng không bao lâu, đường thủy hẹp dài lại bị lá bèo lấp đầy.

Trong thuyền Hành Liên hồ, hoa lá xanh như nước, sen nước bao phủ, làm người lướt qua, như muốn theo người khác lên thuyền.

Nguyệt theo chèo thuyền, ngay lúc nàng vừa mở miệng vỗ mái chèo, đã cùng thiếu nữ đồng hành với hấn mấy lần, liền hái được hoa sen bên tay, bóc ra hạt sen, đem trái cây thanh mỹ niềm vui sướng đưa vào trong miệng thiếu niên đang vuốt ve mái chèo đối diện. Mà trên thuyền sen sau lưng, thiếu nữ nhỏ

kia cũng học cách lột sen, ở trước khi mình ăn uống, nhớ rõ đem hạt sen ngọt ngào tặng cho hoa sen trên thuyền.

Lại đi được một lúc, thấy cảnh thiếu nữ khuynh thành xinh đẹp như hoa sen trong hồ nước, tâm tình thư sướng, liền nói với người trước mặt, muốn hát ra cảnh sắc trước mắt. Vì vậy liền mở miệng liền nghe cổ ngọc bích châu của nàng, nhẹ nhàng hát:

“Phích Liên hồ hái phù dung.”

Bóng người cũng chân động theo.

Lộ ra quần áo, thúy mị nặng, trong trăng sáng.

Thuyền họa Lăng Ba không hề chở được mộng đẹp.

Một mảnh đỏ như nắp lòe.

Hương thơm đầy cả hồ gió.

Tiếng ca uyển chuyển mềm mại hòa cùng tiếng mái chèo, theo làn gió nhẹ nhàng phiêu lãng bên người, như chỉ quanh quẩn ở bốn phía sóng nước chung quanh thuyền nhỏ, nghe vào trong lời nói, cảm thấy thanh tịnh nhã nhặn vô cùng.

Thấy được vẻ nhã nhặn trước mắt, nghe được khúc nhạc bên cạnh, trong phút chốc, tỉnh ngộ chỉ cảm thấy tiêu hồn—— lúc nghe tiên âm, ngắm dung nhan yêu kiều, tiêu dao giữa sơn thủy, giữa nhân gian, phong nguyệt trước mắt há có thể mua được ngàn vàng?

Đang lúc tâm động thân dao động, một vầng mây bay tới che khuất vầng trăng, trên hồ chợt ùn ùn hạ mưa xuống. Thấy mưa bụi ướt nhẹ, bèn mở miệng gọi một tiếng, lái thuyền nhỏ đi vào một chỗ rừng hoa ven bờ hồ tránh mưa. Gốc hoa này, rủ xuống trăm ngàn cành cây mềm mại buông xuống., Phía trên nở đầy đóa hoa tím nhạt, dày đặc như sao trời, giống như tử vân Thùy Thủy, che khuất hai thuyền này như màn che. Hiện tại dưới đóa hoa này, không gian phía trên nước, giống như một sơn động che gió tránh mưa, che đầy chặt chẽ mấy đứa con gái đang bơi trong hồ.

※※ ※

Màn hoa dày đặc ngăn trở mưa bụi gió phiến, đồng thời cũng che đi chút ánh sáng hơi mờ trong Vũ Hồ; Vì vậy đối với người mở miệng mà nói, dung nhan gần trong gang tấc, liền dần dần mờ nhạt ở trước mắt. Trong tiếng Vũ đã hoa chi, hẳn chỉ cảm thấy một mùi thơm như hoa lan bắn tới, cũng không phân biệt được là y hương hay là hoa thơm...

Ước chừng sau nửa ngày, tiếng mưa rơi dần dừng lại, không lâu sau đó vân Khai Nguyệt Minh. Chờ khi đem thuyền nhỏ kéo ra khỏi ổ hoa, kiểm điểm quần áo, mới mở miệng thì phát hiện quần áo trên người cũng chỉ hơi ướt át.

Qua trận mưa bụi đột nhiên xuất hiện này, yên lặng mở miệng thiếu nữ đối diện lại càng hứng thú. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy được vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, trải qua một phen tẩy lễ vừa rồi, hiện tại quang hoa bắn ra bốn phía, lộ ra càng thêm sáng ngời. Nhìn bên cạnh mạn thuyền có viên Thủy Nguyệt Luân chiếu rọi bóng người thâm thấu vào, công chúa ngây thơ nhớ lại ngày đó cáo biệt La Phù sơn, thiếu niên trước mắt bay lên cây cao, ở trong vầng trăng tròn phụ trợ tình cảnh Dịch Ca đưa tiễn.

Giờ phút này, vị thiếu niên đường chủ đứng gần bà ta trong gang tấc, đúng là vô cùng ôn nhu. Nghe bà ta nhắc đến chuyện cũ, liền mỉm cười, nói đạo vui vẻ không vui vẻ gì. Vì vậy còn chưa kịp phản ứng gì, liền phát hiện mình đã bị người dắt tay bay giữa không trung, quay đầu nhìn xuống phía dưới, thấy thuyền nhỏ đang ngồi trước kia, đang ở trong nước dập dờn; trong thuyền con bên cạnh, Tiểu Quỳnh Thuý đang dùng sức xua tay cười hì hì với bà ta.

Cứ như vậy dựa vào hư không ngự phong, trong chớp lát đã đi tới tán cây cao nhất trên Tê Minh sơn. Chờ nửa thật nửa hư dựng trên tán cây, nhìn bốn phía, vị công chúa danh chấn biển cả này liền cảm thấy tầm nhìn rộng mở, hiện ra giang sơn trước mắt mình, thoáng qua lại đổi thành bộ dáng khác:

Nhìn về hướng tây bắc, khói sóng mênh mông, minh hồ trăm dặm, trên bờ hồ phòng ốc liên miên, có điểm điểm ánh sáng; nhìn về phía đông nam, thì Thanh Sơn Thôi nguy nga, núi non liên miên, trong ánh trăng thác nước như luyện, tiếng trong

rừng như sóng. Nhìn cảnh tượng bốn phía trước mắt, thật sự là sơn tiếp thủy mệnh mông xa xăm, nước suốt ngày mịt mờ!

Nhìn bức tranh giang sơn hùng vĩ này, hai thiếu niên nam nữ nhiều năm gặp lại như có duyên, trong lúc nhất thời lòng dạ rộng rãi, chỉ cảm thấy linh đài trong trẻo trong trẻo.

Ngay lúc hai người dậy tiếng động cùng tán cây, đang xem như si như say, chợt nghe “Vù vù” hai tiếng gió sắc nhọn vang lên, hình như có hai vật đang bay thẳng tới hai người bọn hắn!

Chú nhỏ: Xin lỗi, tác dụng của chương này là duy nhất, hơi có vẻ bình thản; vốn cũng sắp xếp một cảnh tượng âm tàn, nhưng phát giác không quá hài hòa, liền dời đến chương tiếp tục viết.

Mặt khác, nếu đã đặt cược, cũng không ảnh hưởng tới số chữ ký ký ký hiệu, vậy ta cũng là lần đầu tiên kể vài đề:

Thật sự rất cảm kích bài duyệt của ngài! Bất luận bao nhiêu, đây đều là tôn trọng đối với một người sáng tạo ra nó. Ít nhất điều này khiến ta biết, thì ra văn chương thịnh thế này, vẫn có thể trả được chút tiền.

Ấn tìm xem hình dạng nối tiếp: Liên tiếp mãnh liệt đề cử ba ngàn tác phẩm mới của 《 Trường Phong 》 nãi Kiều Nương 》 !

Chương thứ mười hai, khách tới hoa ngoại, cảm quan sự tử mà hảo cầu.

Đang lúc mở miệng, Doanh hai người đến tán cây trên đỉnh núi hóng mát, chợt nghe “Vèo vèo” hai tiếng, hình như có hai thanh lợi khí phá không bắn thẳng đến!

Nghe được dị hưởng, tỉnh lại vội vàng lóe lên, bảo hộ đến trước người mềm mại; cơ hồ cùng lúc đó, đưa tay ra dò xét, liền nắm chặt hai vật xé gió kia giữa ngón tay. Cúi đầu xem xét, nguyên lai đúng là hai mũi tên nhọn.

Chợt bị đánh lén, đánh thức đang có chút khó hiểu, liền nghe thấy dưới chân núi phía đông truyền đến một tiếng quát:

“Cuồng đồ phương nào? Dám đến uyển hành thái thú rình mò!”

Tiếng quát này, đang từ phía chân núi phía đông Tê Minh Sơn trong tòa thành đá ngọt ngào kia truyền đến. Lúc này trong tòa thạch thành đen nhánh này, giữa lầu đá thấp thoáng có thể nhìn thấy chút ánh lửa, nhưng chính là không thấy được một bóng người. Mà vừa rồi tiếng hô quát này, mặc dù vang dội, nhưng làm cho người ta cảm thấy có chút mờ mịt mờ ảo, khó có thể nắm bắt.

Thấy mũi tên nhọn trong tay, lại nghĩ lời nói vừa rồi, bắt chuyện lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra. Sau khi ném hai mũi tên ra, hắn liền cúi đầu nhìn về phía thành đá ôm quyền, cao giọng đáp lại:

“Người trong thành đừng trách, hai người chúng ta chính là tân khách phủ Bạch thái thú; tối nay thấy ánh trăng vừa đẹp, liền trèo lên núi đến ngắm trăng, thực không phải cố ý mạo phạm.”

Dứt lời chấp tay, liền chuyển tâm chú ý quan sát Thạch thành. Lại đợi một lát, thấy Thạch thành dưới chân không còn tiếng động, hắn cũng không dừng lại, xoay người nhẹ nhàng hạ xuống, quay trở lại thuyền sen trong hồ.

Không nói đến hai người bọn họ cùng Quỳnh Vân Tuyết nên chèo thuyền dạo chơi trong hồ, lại nói bên bờ hồ bên kia hồ Lô Thu Hồ. Giờ phút này Dương Liễu Đầu, bên trong Hiểu Phong Minh Nguyệt, cũng có một vị công tử văn nhã, đứng dưới tàng cây Dương Liễu, nhìn vào núi non trước mắt không ngừng nghĩ.

Người này chính là Thủy Vân trang chủ Bạch Thế Tuấn.

Từ bữa tiệc tối hôm qua, vị Vô Song tiểu hầu gia xưa nay luôn đặc chí đặc ý này cảm thấy trong ngực có một nỗi uất ức khó tả, cả ngày thần sắc uể oải, hầu như mọi chuyện đều không dốc sức làm. Tựa như, buổi sáng phái người đi ban thưởng vị đường chủ Thượng Thanh đường kia cảnh tỉnh lại., Vốn chuyện lôi kéo hào kiệt phải đích thân tới để tỏ thành ý; nhưng không biết vì sao, Vô Song tiểu hầu xưa nay mắt không mắt, thần khí thần nhiên lại có phần coi là e ngại, cuối cùng không thể thành.

Mà vừa rồi, nghe hạ nhân bẩm báo ba vị thiếu niên nam nữ kia, lại bị chủ nhân Thảo đường ở bên kia Hồ trang cùng tiền bữa muộn, lập tức Vô Song hầu Bạch Thế Tuấn nóng lòng, vội vàng đến bên hồ Lô Thu nhìn chăm chăm lâu các bên kia. Lúc quanh co quanh quẩn, cho dù bị trận mưa dầm ướt át, cũng thoáng như không phát hiện. Thấy hẩn như vậy, những hạ nhân biết rõ tính tình chủ nhân, tất cả đều tránh ra xa, không dám tới gần quấy rầy.

Cứ quanh quẩn ở bên hồ, rất muốn nhìn rõ nhân vật bên hồ; chỉ là trước mắt hoa sen lá diên, khói nước mịt mờ, làm hẩn không thấy rõ mây may.

Công tử dung mạo phong tuấn cứ như vậy đi qua đi lại, trong mắt đám nha hoàn gia đình đứng hầu ở xa xa, tư thái vẫn ưu nhã thông dong như trước.

Chỉ là đột nhiên, bọn họ liền hoảng sợ chứng kiến, chủ nhân nhà mình đột nhiên dừng lại, “Bá” một tiếng rút ra bội kiếm bên hông, hướng cây liễu trước người không đầu không đuôi chém tới, thế như hổ điên, nào còn có nửa điểm ung dung như ngày thường!

“Người đâu!”

Sau khi phát tiết xong, lại nhìn vết thương chồng chất trên người Liễu Vô Song, vị Vô Song công tử đang đứng bên ngoài đột nhiên mỉm cười, tra kiếm vào vỏ, lại khôi phục thần thái ưu nhã ngày xưa. Hắn vẫy tay gọi hạ nhân một tiếng rồi chấp tay điềm nhiên.

Đợi sau khi hắn đi, nha hoàn trong phủ liền quét lá úa cành gãy đầy đất, sau đó từ mây gia đình thanh niên, phạt gốc liễu bại hoại này xuống; sau đó lại từ nơi khác kéo đến một gốc cây liễu sum xuê, trồng trên đất trống. Không bao lâu sau, trên con đê hồ này vẫn y nguyên Dương Liễu Y, cây xanh di chuyển, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, đang lúc Quỳnh Thu đang nói muốn đi tìm Doanh tử tử chơi, chợt có hai nha hoàn đến mời, nói là lão phu nhân trong phủ nghe nói có hai vị tân lai nữ khách dung nghi xuất chúng, liền muốn mời đi hậu đường gặp mặt.

Nghe nha hoàn nói rõ ý đồ đến đây, nghe vậy liền vui vẻ đáp ứng, bảo Quỳnh Tuyết nên cùng các nàng đi hậu đường.

Chờ hai cô gái đi rồi, hắn cũng được thanh nhàn, liền ở trong phòng xem kinh quyền. Chỉ là, hôm nay đọc sách, không giống ngày xưa, không thể hết sức chăm chú chú chú đọc sách. Thỉnh thoảng, hắn nhìn không được muốn nhớ lại chuyện cũ giữa mình và “gương doanh”, sau đó đứng đó cười ngây ngô.

Trong lúc vị đường chủ Tứ Hải này đang lơ đãng đọc sách, thì hai cô bé đi theo nha hoàn tiền đạo, khúc chiết đi qua bốn năm hàng lang dài, xuyên qua bảy tám gian đình đình, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng. Đến khi dẫn đường nha hoàn đi vào bẩm báo một tiếng, sau đó Tuyết Ứng Quỳnh đi theo Tỳ Hưu nhẹ bước vào.

Đến trong Hiên sảnh, các nàng thấy có một lão phu nhân cầm châu mang thúy, tựa vào bàn đá nhìn mình mỉm cười.

Hàn huyền một hồi, nghe vị phụ nhân ăn mặc phú quý này giới thiệu qua, mới biết được người trước mắt không phải là mẫu thân của trang chủ, mà là nữ mẫu của hắn khi còn bé. Chính

không biết vì sao người trong trang phải mạnh miệng mời các nàng tới đây, liền thấy lão phụ trước mắt, sau khi từ đầu đến chân cẩn thận dò xét mình một phen, chợt cười đến mức đầu đầy châu ngọc run rẩy, nếp nhăn trên mặt mở ra từng cái, hướng về Quỳnh Dục và chính mình tán dương:

“Chắc chắc! Chẳng trách tiểu công tử mở miệng khen, hóa ra bộ dáng của hai khuê nữ nhà người thật tuyệt!”

Thấy nàng làm thế, nói quá lời, cảm giác tuyệt hợp cảm giác có chút không thích. Bất quá dù sao đường chủ mang Quỳnh Đình và mình ở nhà người khác làm khách, không thể thất lễ, dù cho giấc Tuyết cũng khiêm tốn nói vài câu. Mà Quỳnh Quỳnh Thường xưa nay hoạt bát, lúc này lại im lặng không nói một lời, bởi vì theo lệ thường ngày, người gặp người sống tự nhiên nên trước tiên từ ca ca nhắc tới ca tỷ Tuyết Điệp và bọn họ đối đáp.

Sau đó lại nói thêm vài câu, vị đại nương tuần nhũ mẫu Bạch Thế này liền đi thẳng tới chủ đề triệu kiến lần này, trực tiếp kết hôn với Tuyết Nghi các nàng có từng được không. Nghe nói nàng đột nhiên hỏi đến hôn nhân, vị Mai Linh xuất thân suren dộc này cũng không cảm thấy đột ngột mà chỉ nhàn nhạt phủ nhận.

Nghe nàng trả lời chưa từng hôn phối, Bạch phủ nhũ nương lập tức mặt mày vui vẻ, khoa trương nói:

“Ai nha nha! Nếu là như vậy, hôm nay lão bà tử kia muốn chúc mừng chúc mừng hai vị!”

“Thật sự là có vận may của hai vị cô nương! Không đối gặt hai vị nói, tiểu công tử nhà ta, cũng chính là nghĩa tử của đương kim Hoàng đế Xương Phụ hầu Bạch Tiểu Hầu gia, coi trọng hai người các người đấy!”

Sau một hồi lời nói giống như đậu vỡ, Vương lão bà tử này liền mở mồm lạnh lợi, lời ngon tiếng ngọt như thủy triều dâng, giống như những bà mối trên thế gian, lải nhải nói về chất vấn giúp chủ tử nhà nàng.

Hóa ra, lần này thuyết phục, chính là chủ ý tuần tú của Bạch Thế. Lần đầu tiên trong đời vị Vô Song Tiểu Hầu này mất một

tắc vuông vắn, liền muốn “Mắt tích ở góc đông, thu cây dâu du”, Hai nữ tử khác chuẩn bị sớm thu hấn vào trong phòng – Cái gọi là ý loạn tình mê, lần này Bạch Thế Tuấn thực sự rối loạn rồi. Lúc này hấn chỉ nghĩ, mình từng tận mắt thấy hai cô bé kia đi theo tiểu đạo sĩ Thanh kia, thật sự là thanh khổ, bởi vậy chỉ cần chính mình thoáng tỏ ra phú quý, liền không khó thuyết phục hai nàng.

“...”

Có chủ ý như vậy, vị công tử tốt trước nay luôn xuôi gió xuôi nước này, tràn đầy tự tin ngồi ở trong thư đường “Lòng rộng lượng” của mình, chỉ chờ tin tức vui mừng từ Vương mục mục thân truyền đến. Tưởng tượng đến người thiếu niên xuất thân thấp kém kia, đã đánh mất hai cánh chim như hoa như ngọc, tuần tú của Bạch Thế đã hơi gầy gò, không nhìn được lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Chỉ có điều, vị Vô Song tiểu hầu này còn như đang tức giận, lại không biết trong phòng thân lang lại xảy ra một màn đối thoại:

“Ai, Tuyết Điệp cô nương, Quỳnh Điệp cô nương, nhà phụ nữ chúng ta, đến chốn tốt nhất trên đời này, chính là tìm phú quý hiếu gia, cũng không cần lão bà tử nhiều lời, các người cũng biết nếu như có thể cùng thiếu gia nhà ta, mặc dù không phải phòng chính, cũng có thể ăn uống thơm ngào ngọt, cả đời cũng không cần sầu! Cái này...”

“A? Lão bà bà người chờ một chút —— người vừa rồi nói là “Ăn ngon uống sướng”?”

“Ừm! Đúng vậy!”

“Nhưng bà bà, ta không thích ăn cay! —— Tuyết Điệp tỷ tỷ cũng không thích ~ “

“Khụ khụ!”

Sau một hồi im lặng, Vương lão bà tử vốn thao thao bất tuyệt, liền thật sự giống như nuốt hạt ớt, ho khan liên tục. Chờ yên tĩnh một trận, thuận khí, lại nghĩ tới chủ nhân nhờ vả, nàng liền cố gắng chỉnh tề, tiếp tục thổi phồng:

“Quỳnh Quỳnh tiểu thư, là như thế, đi theo thiếu gia nhà ta, không chỉ có thể ăn uống no say, bình thường còn có thể mặc vàng đeo bạc, lựa là gấm vóc tùy thích!”

Lúc nói xong, không đợi tiểu nha đầu kia tra hỏi, Vương bà liền vội vàng khoát tay, lập tức có gia đình khiêng bảy tám cái rương lớn màu đỏ sơn vàng vào, trước sau như tợ, nối liền không dứt., Ở trong Hiên Phương phòng xếp thành một hàng chữ Nhất. Lại đợi nàng ra lệnh một tiếng, những rương quần áo chứa đầy tơ lụa quý giá này liền bị người ta đồng thời mở ra —— trong lúc nhất thời Quỳnh Tuyết ở trước mắt, lập tức như mây mù hiện ra, khói mù mịt bốc lên, dải lụa năm màu lóng lánh hoa quang, chiếu sáng toàn bộ đồ dùng trong phòng, như có ngàn luồng khí lạnh.

...

“Như thế nào?”

Nhìn bộ dáng hai cô gái này trợn mắt há hốc mồm, Nhữ mẫu hầu phủ đúng là dương dương tự đắc; sau khi cố ý hỏi thăm một tiếng, liền đưa tay áo đợi các nàng ngoan ngoãn hưởng thụ —— chỉ thấy trong phòng yên tĩnh một trận, vị nữ hài nhi tựa như Quỳnh Ngọc kia liền vỗ tay nhảy nhót lên, phát ra tiếng tán thưởng từ nội tâm:

“Lợi hại!!”

“Hóa ra bà bà là mở tiệm vải!”

Một hồi lâu sau, tại một gian “Lượngng đương” trong một trang khác, Bạch Thế Tuấn phát tay lui về phía bà đỡ mặt như tro tàn. Bản thân y cũng mang vẻ mặt âm trầm, không nói một lời.

Thấy hần như vậy, tên tâm phúc mưu sĩ Hứa Tử đứng bên cạnh kia nhin không được mở miệng an ủi hần:

“Tiểu chủ công, bây giờ sự tình đang chuẩn bị đến thời điểm máu chốt. Tại hạ thấy, tiểu hầu gia hình như không thể vây khốn nhi nữ tình trường.”

Nghe lời ấy của y, đang trầm mặc nhìn Bạch Quận Hầu ngoài cửa sổ, lại thỉnh linh bạo phát lên, vung cánh tay phẫn nộ quát:

“Hứa tiên sinh, người nói xem, vì sao nhi nữ tình trường không tính là chuyện gì? Vì sao chỉ có mỗi mấy người coi là có chuyện?!”

Sau một hồi hô quát lộn xộn, Bạch Thế Tuấn cũng đột nhiên ý thức được sự thất thố của mình, liền lập tức tỉnh táo lại; trầm mặc một lúc, liền hướng Hứa Tử Phương thành khẩn xin lỗi nói:

“Xin Hứa tiên sinh chớ để ý, lời nói vừa rồi của thế tuấn vừa rồi vô lễ, thật sự là vì trong lòng cảm thấy phiền muộn.”

Nghe hắn xin lỗi, vị Xương Hợp Hầu Hầu kia phái Hứa mưu sĩ tới phụ tá nghĩa tử cũng lơ đãng, ngược lại ôn hòa an ủi hắn vài câu.

Nhìn bộ dáng tiểu chủ công trước mắt ủ rũ, hoàn toàn không có thần thái chỉ huy như thường, Hứa Tử Phương tâm tình không đành lòng, cũng âm thầm có chút giận mình:

“Một trong tình, quả nhiên hại người! Nghĩ tiểu hầu gia ngày xưa mưu đồ chồng chất lên nhau, bây giờ lại như có tang thương, nghĩ tới tiểu hầu gia lại phụ thiên đại uy danh, dù sao tuổi còn nhỏ, cứ gặp chữ tình cứ dây dưa, nhưng cũng như nam nữ trên thế gian.”

Nhìn Bạch Thế Tuấn trước mặt hèn vía lên mây, Hứa Tử Phương đã mưu trí vẫn còn có chút không yên lòng. Dù sao sự tình trọng đại, mặc dù biết rõ lúc này nói những lời này cũng không thích hợp, nhưng gã vẫn nhịn không được trực tiếp nhắc nhở Bạch Thế Tuấn:

“Tiểu hầu gia, theo ta thấy, cái tên Trương Tĩnh kia tuy rằng xuất thân đệ tiện, nhưng lúc này hắn là đường chủ của đệ nhất đạo môn thiên hạ, lại thân cận với công chúa, chúng ta chỉ nên kết giao với hắn chứ không thể kết thù. Vì vậy mong Tiểu hầu gia nghĩ kỹ rồi đi.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của vị mưu sĩ đặc lực đến từ Xương Hợp Hầu vô cùng nghiêm túc.

Nghe hắn nói lời ấy, Bạch Thế Tuấn kia cũng không phản ứng quá lớn, chỉ uể oải lên tiếng, phát phát tay mời hắn lui ra thư phòng, nói là hắn muốn một mình thanh tĩnh thanh tĩnh.

Đợi đến lúc đưa tiễn Hứa Tử Phương đi, nghe tiếng bước chân hần rời đi, Bạch Thế Tuấn nghĩ lại lời gián ngôn của vị mưu sĩ này, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ - Vừa rồi Hứa Tử Phương nói đến những quan hệ lợi hại này, gã há lại không biết? Nếu không ngày hôm qua gã cũng sẽ không nén phần uất, hay là đưa quan quân cho vị Đường chủ Thượng Thanh đường kia. Chẳng qua là...

Nhìn bóng cây xanh um ngoài cửa thư phòng, Vô Song công tử tuấn mỹ, Bạch Thế Tuấn tú cười khổ một tiếng:

Ài, nếu chính mình khổ luyện công chúa, thật có một ngày phải đầu nhập vào vòng tay người khác, cái gì chí cầu vòng, đại sự lớn lao, cho dù thành công, đối với mình mà nói còn có ý nghĩa gì?

Bạch Thế Tuấn đã mất đi khả năng hùng hồn, lại ngồi im một lúc trong phòng khảnh khảnh, chợt nghe thấy bên ngoài cửa sổ có từng tiếng ve kêu dài ngắn khác nhau truyền đến.

Hạ trùng vốn đang buồn bực bực bội gằm lên, Bạch Thế Tuấn vốn đang suy nghĩ say ngất, nhưng tinh thần lại rung lên bần bật, nhin không được kêu lên một tiếng :

“Ngu tai! Vì sao ta lại cố tình quên mất hai người bạn hần?”

Vừa nghĩ đến hai người này, Bạch Quận Hầu vốn đang hậm hực khó hiểu, đột nhiên tâm tình rất tốt, vươn người đứng dậy, vung chưởng đánh ra song cửa sổ trước Thanh Ngọc án, đối với Lục Thụ Minh Thiên ngoài cửa sổ cao giọng kêu lên:

“Ha ha, tâm tư thiếu nữ khó hiểu, vốn chưa chắc ta đã thua!”

Điểm sát xem hình dạng dây xích: hữu nghị đề cử sách mới:
“Động Bạch Động”.

Chương thứ mười ba, cuồng khách ngu ngốc, chỉ đôi câu đã kinh động tới Thần cơ.

Bất tri bất giác, hôm nay cũng là ngày thứ ba đến quận trưởng nghỉ mát biệt uyển Thủy Vân sơn trang. Dùng qua cơm trưa, tuyết ứng ứng dụng Quỳnh Đình, ở trước hai cây hoa um tùm trong đình viện, bầm báo tình huống buổi sáng bị Bạch phủ vương đại nương tìm đi.

Nghe hai tử muội này bổ sung chuyện buổi sáng nói xong, bắt đầu hiểu ra ngoài buồn cười, nhưng cũng là lần đầu tiên có cảm giác được vị trang chủ nhân áo trắng này làm việc hơi có chút đột ngột. Ít nhất, trên danh nghĩa bản thân còn là chủ nhân của hai nữ tử này., Chuyện lớn như vậy, với Vu Lễ có lẽ hẳn nên biết trước một tiếng mình. Ở chung với vị thanh niên tuấn kiệt bên ngoài thanh danh vang xa hai ba ngày, đến giờ mới phát giác được, hoàn toàn khác với vị đệ tử thế gia của Diệu Hoa cung Nam Thu Vũ kia. Vị Lưu Lâm này là người đặc chí, tuy rằng đôi đôi hẳn nho nhã lễ độ, nhưng bên trong lại không mấy chân thành.

Đương nhiên, tuy rằng mơ hồ có cảm giác như này, nhưng dù sao niên đại này rất rõ ràng, lấy thân phận Bạch Thế Tuấn mà đối đãi với bọn họ như vậy, đã là mười phần khó có thể thấy. Nghĩ đến những điều này, khi nghe thấy, mọi người đều cảm thấy khi chung sống hòa hợp với nhau nhiều như vậy, thật sự là một dị số.

Trong lòng đang nghĩ đến cư dân, liền vừa nghe lời đề nghị của Quỳnh Đình, nói hôm nay bọn họ hẳn là nên đi tìm chỗ nghỉ chân, bởi vì hiện tại nàng rất muốn đi dạo thuyền trong hồ. Nghe nàng đề nghị, liền ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện bầu trời sau giờ Ngọ hè chính là mây trận trầm thấp, mặc dù lúc đám mây che khuất ánh mặt trời rùng rục, nhưng trong tiểu viện này không có một chút phong tức, đang có vẻ đặc biệt oi bức.

Sau giờ ngộ nặng nề như vậy, ghen ở trong tiểu viện nhỏ nhiệt tình phủi mồ hôi, xác thực không bằng đi bên hồ thổi gió mát thổi. Vì thế mở miệng liền sửa sang lại quần áo, mang theo Quỳnh Tuyết mời đi hồ sen bên kia bãi hội vui vẻ. Một hàng ba người, cứ như vậy nhàn nhã đi đến bên hồ Lô Thu, ẩn vào trong cây cầu xanh, đi về phía cây cầu ngọc bên kia.

Chờ bọn hần đi trên bờ hồ, mây trện trên bầu trời càng thêm trầm thấp. Từ con đê hành tẩu nhìn về phía đông nam, đám mây trên bầu trời dày đặc, giống như mây bãi cát kéo dài đến ngọc kiều. Hai bên thủy thiên, sóng mây đang đè ép lẫn nhau, giống như Phật muốn cùng kẻ cận nhau.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tựa hồ là mưa gió sắp tới.

Thấy tình hình này, tỉnh lại thâm nghĩ:

“A, nếu trời mưa, vậy ở trong nhà cỏ nói chuyện trời đất, cũng rất không tồi.”

Một đường bước chân nhẹ nhàng, rất nhanh đã tới trước cầu ngọc đi thông đến Tịch Tịch Chiếu Thảo đường.

Vừa tới gần cầu, hần đã nghe thấy trên mặt hồ hình vòm hướng về phía mình có một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo sắc sỡ, đang dựa bên lan can đá nhìn vào trong hồ; trên người nàng, giáp trụ sáng rõ, trên nón nón trang trí lông lấy lông vũ, vừa nhìn đã biết là người có địa vị trong nữ hộ binh.

Thấy nữ binh dưới trướng công chúa, bắt chuyện đang muốn mời nàng thông bẩm, lại nhìn thấy nữ tử này đột nhiên xoay người lại, tự nói với mình:

“Ngươi chính là Trương Tĩnh, Trương Đạo Chủ?”

“Đúng vậy. Không biết nữ tướng quân có gì phân phó?”

Thấy nàng đặt câu hỏi, tỉnh lại theo lễ đáp.

Nghe hần trả lời, vị này khí khái sảng khoái nữ tử cũng không xấu hổ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tốt lắm, Trương đường chủ, ta là thủ lĩnh hộ vệ phụ trách bảo vệ an nguy của công chúa, tên là Tông Duyệt Duyệt Duyệt

Phách. Hiện tại ta có một số việc muốn nói rõ với ngươi, xin mời đi theo ta một chút.”

Chợt nghe nữ hộ vệ há mồm nói nhiều lời như vậy, tỉnh lại cảm thấy có chút kỳ quái. Mặc dù nghe được giọng điệu này có chút vênh mặt hất hàm sai khiến, hấn cũng không ngại, quay đầu lại cùng Quỳnh Tuyết chào hỏi một chút, liền theo phía sau Tông Duyệt Khiếu, đi tới một chỗ dưới bóng cây trên đảo nhỏ bên cầu.

Đã đến bên trong cây xanh, vị nữ tử oai hùng diện mạo xinh đẹp này cùng tự giới thiệu gia môn với nàng, gọn gàng dứt khoát nói:

“Trương đường chủ, xin thứ cho ta vui vẻ nói thẳng, ngươi và công chúa Điện hạ tuyệt đối không có khả năng!”

“Ách... “

Không nghĩ tới vị hộ vệ tông môn này trực tiếp nói ra lời này, lập tức thông báo ngay, sững sốt không nghĩ ra nên trả lời như thế nào!

Mà Tông Duyệt nuốt thì tựa hồ rất vừa lòng với bộ dạng kinh hãi của thiếu niên trước mắt, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào hấn đem suy nghĩ trong lòng nói ra:

“Ngươi hãy chậm rãi kể lại. Ngươi cùng công chúa công chúa kết giao, ta cũng đại khái biết. Chỉ là, mặc dù công chúa điện hạ đối xử tử tế với ngươi, nhưng cũng không đại biểu cho nàng thuộc về ngươi. Đường chủ không biết, trước triều ta là con gái của Kim Ngô Tông chấp chương Kim Ngô Tông, từ nhỏ đã quen biết với công chúa điện hạ. Ta biết, nàng từ nhỏ tâm địa thiện lương, không nên nói là hạ nhân trong cung làm hạ nhân, ngay cả tiểu miêu miêu tiểu kiến nhỏ, đầy lòng yêu thương nàng cũng đồng dạng thương.”

“Cho nên, ta nghĩ trước kia đường chủ ngài có lẽ đã hiểu lầm. Công chúa đối với người thân mật, tuyệt sẽ không có ý gì khác.”

Nói đến đây, vị con gái tướng quân trước điện hào sảng này, suy nghĩ lại nói thêm một câu:

“Cho nên cái ý nghĩa nhân duyên gì đó, kính xin ngài sớm đoạn tuyệt, để tránh tương lai sau này thương tâm!”

Nói đến đây, Tông Dận liền cho là mình đã thấu hiểu mọi chuyện nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ chú ý nhìn người công chúa ưu ái trước mắt, chờ hần trả lời.

Nguyên lai, vị nữ nhi tông môn Cháp Kim Ngô điện này trước điện vui vẻ ăn tươi, chính là tỷ muội trong khuê phòng doanh nhân, bình thường có thể nói không cần nói nhiều. Tiểu công chúa được Thánh sủng sâu sắc, lúc nhỏ từng sinh ra một trận bệnh nặng., Sau khi được thượng thanh vũ sĩ chữa khỏi, liền được dặn phải đi sơn thủy du ngoạn, tu dưỡng thể xác và tinh thần. Vì thế Tông Dận ăn tươi nuốt tươi liền giống như phụ thân nàng là hán ca tông tướng quân, trở thành hộ vệ lúc tiểu công chúa rời cung du lịch. Lần này trở về Vô Song tiểu hầu gia, biệt phủ Huân Lâm quận tránh nóng, nàng liền dẫn đường nữ binh lớp một., Canh giữ trong các lâu của Nghênh Tiên Đài; mà phụ thân nàng lại dẫn đầu Ngự Lâm quân đóng quân ở trong quận chủ quận Úc Lâm đóng quân. Mà lời nói vừa rồi, chính nàng vì quận trưởng Thang Lâm này làm thuyết khách. Trước buổi trưa, tuần tú Bạch Thế phái gia thân tới tìm nàng, sau khi gặp mặt một trận ngôn ngữ uyển chuyển, mở rõ hần tâm tình hậu ý với công chúa., Tông Dận kinh ngạc chứng kiến, vị Ứng Hầu công tử này tố tính rụt rè, nói đến động tĩnh thì hai mắt ửng đỏ, tựa như u sầu đầy bụng, gián tiếp khó hiểu. Nghe hần kể xong, Tông Duyệt tiến hành kinh lịch của hần đúng là hết sức thông cảm:

Cầu người thổi sáo, Hi Đồ có thể đưa tới gặp mặt trong lòng một lần, ai ngờ người đến chính là khách thổi sáo cùng người trong lòng dặt tay cùng đến. Ai, Bạch Tiểu Hầu Gia này cũng thật đủ xui xẻo!

Đương nhiên, tâm tính cũng rất cao, gọi Hồ Nữ là tương tự, hiện tại đến để cãi lại những lời này, cũng không hoàn toàn là vì Bạch Quận Hầu. Vị công chúa này từ nhỏ đã giao khấn tay cho Bạch Quận Hầu., Đối với tính tình công chúa nắm rõ như lòng bàn tay; trong một năm ở chung này, thường thường nghe công chúa nhắc tới vị thiếu niên họ Trương trước mắt này. Nhìn công chúa điện hạ mỗi lần nhắc tới tên gọi Trương Khai

Ngôn thì bộ dáng hung phấn đầy xấu hổ, Tông Dật vui vẻ âm thầm kinh hãi. Phải biết, Khuynh Thành tiểu công chúa chính là thân thể Kim Chi Ngọc Diệp., Tương lai chỉ có công tử xuất sắc nhất thiên hạ Vương Tôn mới có thể xứng đôi với nàng ta. Mà tiểu công chúa mới khai thông minh, tuy rằng bị tình Đâu sơ khai khen trí dũng mãnh vô biên, tựa hồ là đại anh hùng đệ nhất thiên hạ biết rõ tri nghĩa, nhưng lại sớm quen thuộc với vị nữ đệ nhất thiên hạ này., Từ trong lời nói của công chúa, hẳn nhận thức rất rõ ràng, thiếu niên họ Trương bị thổi thành một đóa hoa này, chẳng qua là một người dân có chút thông minh lanh lợi ở thâm sơn cùng cốc; tuy rằng ngẫu nhiên cơ duyên tiến vào Thanh cung, nhưng so với thân phận quý tộc thiên hoàng hậu của công chúa vẫn kém hơn mười vạn tám ngàn dặm.

Cho nên, ở trong mắt Tông Dật, tình hình trước mắt này thật sự là hoang đường vô cùng! Nàng cảm thấy mình là thuộc hạ và bằng hữu công chúa trung thành., Rất có trách nhiệm khiến cho tiểu dân sơn dã này chết sớm phần lễ nghi quào nhân phượng. Chính là vì duyên cớ này, trước khi nghe Bạch Thế Tuấn nói rõ mục đích đến đây, Tông Dật Phách lập tức đáp ứng giúp đỡ —— công chúa gả cho vị công tử hung mãnh mãi mãi kinh sư như công tử, vô luận như thế nào cũng phải bị một tiểu tử hương dã lừa gạt.

...

Bởi vậy, nàng cố gắng hết sức nỗ lực dùng ngữ khí khách khí nhất, cùng vị thiếu niên xuất thân thấp kém này nói qua đoạn văn kia, Tông Dật liền hai mắt nhìn chăm chăm, chỉ chờ tỉnh lại câu trả lời -

Còn lúc tỉnh lại trong lòng, bây giờ chỉ còn lại đau khổ.

Một sự thật luôn không muốn nhìn thẳng bỗng nhiên cứ như vậy bị người vạch trần không chút lưu tình khiến trong lòng hẳn tràn đầy bi thương. Tuy rằng lời nói của nữ tử trước mắt đều là sự thật cơ bản nhất, nhưng bây giờ chính tai mình lại nghe được khiến trong miệng hẳn tràn đầy vị đắng chát.

Đối với thiếu niên mới vừa rồi thức tỉnh mà nói, trước đó vẫn không muốn toàn lực vận dụng trí tuệ tài trí của chính mình,

ngghiêm túc suy đoán lai lịch cuộc sống vui vẻ. Nhưng bây giờ, ngày thứ hai hấn cùng cư dân ôm thuyền, hết thầy cũng không cách nào lảng tránh; trong đáy lòng mơ hồ một mảng ảo tưởng loáng thoáng, liền bị một phen tỉnh táo vô tình đánh nát.

Cứ như vậy im lặng không nói gì, trong lòng ngũ vị tạp trần, bất chuyện chợt thấy thiếu nữ anh vũ trước mắt, đang dùng hai ánh mắt sáng quắc tập trung về phía mình—— đột nhiên, luồng khí thể quật cường trong xương tủy hấn bỗng nhiên lại bốc lên, thế là mở miệng liền cảm giác mình đang nghĩ thông suốt:

“Ha ha! Chẳng lẽ vị tông cô nương này nói không phải sự thật? Chính mình đối với công chúa, vốn không nên si tâm vọng tưởng. Nhưng, từ ngày đầu tiên đánh mình và công chúa, hai người đều là thuận theo tự nhiên, thiết tình kết giao; đã như vậy, ta tại sao phải cảm thấy xấu hổ khổ sở?”

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, hấn thoáng cái đã nghĩ ra. Vì thế, trong bóng cây, Tông Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, liền rất kỳ quái nhìn thấy người trước mắt vốn đang ngơ ngác, đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười.

“Người cười cái gì?”

Không nhịn được hỏi xong, chỉ thấy thiếu niên trước mặt lại cười một tiếng, trong nháy mắt bộ dáng hoan hô nhảy nhót. Chỉ thấy hấn cười ha hả nói:

“Tông cô nương, hôm nay ta còn phải đa tạ người!”

“... Tạ ơn ta làm gì?”

Nghe hấn nói lời ấy, Tông Duyệt Duyệt ăn tươi rồi mới hiểu được.

“Đương nhiên là cảm ơn người. Bởi vì, nguyên lai tiểu dân ta đây thăng đầu, vốn tưởng rằng có thể quen biết công chúa đã là vạn hạnh. Không nghĩ tới hôm nay nghe tông cô nương nhắc nhở, mới biết được mình còn có khả năng cưới đương kim công chúa!”

“Lời này của ngài đúng là đã thức tỉnh người trong mộng! Đa tạ ngài!”

Cười dữ tợn xong, vị thiếu niên đường chủ đã hồi phục thái độ như cũ, liền bỏ qua một nữ tử đang trợn mắt há hốc mồm, phát áo cười một tiếng rồi đi mất.

Qua một lúc lâu, Tông Duyệt ngây người như gà gổ mới tỉnh lại như trong mộng, hoảng sợ thâm nghĩ:

“Trách không được công chúa nói người này to gan lớn mật. Hôm nay nhìn xem, quả nhiên là đúng!”

Sau khi kinh hãi suy nghĩ lại, vừa rồi thiếu niên tuần dật này phát tác cuồng tính, lại có loại hào khí nói không nên lời, Tông Dật lập tức càng thêm kinh hãi, vội vàng đuổi theo hướng Nghênh Tiên Đài. Ai biết được, chờ nàng vội vàng chạy tới thảo đường nơi ở của công chúa, lại nghe nữ binh dưới tay bẩm báo, công chúa đã cùng vị Trương đường chủ kia xuống thuyền rồi đi.

“Công chúa... đi cùng?!”

Chú ý tới nữ binh tự nhiên nói ra chữ ”bồi” này, lập tức lại đem Tông Duyệt hậu nuốt giận đến lông mày lá liễu dựng thẳng!

Ước chừng nửa ngày sau, vị ủy thác hộ vệ kia mới bẩm báo chủ sự tình. Khi nghe nàng kể lại mọi chuyện trong đại sảnh thì ngồi trước bàn im lặng không nói gì.

Một trận trầm mặc làm cho người ta lúng túng qua đi, Tông Duyệt Liễu liền thấy đa tình công tử đứng lên bình tĩnh nói:

“Tông cô nương, đa tạ người, chuyện này người đã cố hết sức. Ta thấy Trương đường chủ nói cũng chỉ là đùa thôi.”

Bình tĩnh nói xong, sắc mặt vị công tử có chút tái nhợt lại miễn cưỡng cười cười với người trước mắt, áy náy nói ra:

“Khiến tông cô nương chê cười, hiện tại ta muốn một mình yên tĩnh.”

Nghe hắn nói vậy, đang không biết làm sao an ủi Tông Duyệt Phách, liền áy náy nhìn hắn một cái, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Ngay lúc nàng mới đến cửa, chợt nghe vị Vô Song công tử phía sau nói thêm:

“Đúng rồi, Thế Tuấn nhớ lại, còn có một chuyện muốn làm phiền Tông cô nương một chút.”

“Chuyện gì?”

Tông Duyệt nuốt người nhìn về phía đám người ở phía trước.

“Là như vậy, đêm nay Thế Tuấn sẽ sắp xếp một bữa tiệc ở Lưu Đài, muốn mời công chúa, Trương đường chủ, còn có hai vị cô nương Khấu cần hai người Trương Quỳnh Kính cùng nhau thưởng thức hồ cảnh, Tông cô nương có thể giúp tại hạ một lời không?”

Tông Duyệt cười rồi lập tức đáp ứng. Bạch Thế Tuấn căn dặn nàng cũng phải tham gia dự lễ, sau đó Tông Duyệt liền quay người rời đi.

Lại trôi qua một hồi, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng vững vàng ngoài cửa kia dần dần đi xa, cuối cùng biến mất không tiếng động, tuần tú Bạch Thế liền xoay người lại, nói với Hắc Ngọc Bình Phong bên cạnh phòng khách Tây Bắc:

“Tiên trưởng, người thấy thế nào?”

Sau tiếng hỏi này của hắn, có một người từ sau tấm bình phong đi ra, vân vê chòm râu dưới cằm rồi nói:

“Mời tiểu hầu gia cho ta tối nay cũng đi dự tiệc.”

“Ồ?”

“Bẩm Hầu gia, bản đạo nghe nói hôm trước có người biểu diễn pháp thuật ngoài ý muốn, đêm nay ta cũng muốn bêu xấu cho ngài...”

“Tốt lắm. Vậy tối nay xin nhờ.”

Mấy câu này không nhanh không chậm đối đáp, trong thính đường cao lớn tĩnh mịch phản hồi vang lên mấy lần, dường như trở nên có chút nham hiểm.

Đối đáp xong với người phía sau tấm bình phong, vị Uyên Lâm quận chủ này nghĩ tới một chuyện, lại làm bẩm nói ra:

“Kỳ quái, Đô huyện thừa ngô Thương La quận bên, sao có thể phái người đưa cứu tế nạn lương thực đến?”

Lời nói qua một lượt. Đêm nay, Lâm Thủy Dạ yên trong Thủy Vân trang được sắp xếp đúng giờ Dậu.

Khác với mười lăm đêm tối kia, buổi tiệc hôm nay khách nhân đã ít đi rất nhiều, hơn nữa còn có không ít gương mặt, đánh thức vẫn chưa gặp qua. Về phần tiệc rượu liên quan đến hắc lúc này còn giống như lần trước, hắc và đám người Doanh Quỳnh Huyền ngồi bên cạnh Bạch Thế Tuấn. Có điều khác biệt một chút là giờ đã tỉnh và sinh hoạt hàng ngày đã có thêm một vị thiếu nữ cầm dao mặt không chút biểu tình.

Chờ sau khi vào tiệc, những rượu ngon món ngon kia liền như nước chảy đưa lên. Sau khi một trận nói chuyện phiếm, cơ hồ giống như lần trước, nghe vậy chợt nghe một tiếng cười dài, lại có người cao giọng nói:

“Chư vị hảo hữu, thủy biên yên nếu chỉ là uống rượu nói chuyện, thực thực không thú vị; sao không để bản đạo biểu diễn một thủ đoạn huyền thuật nho nhỏ, để giúp chư vị nhả hứng?”

“...”

Tĩnh lại nghe tiếng nhìn lại, đang thấy cuối tiệc có một vị đạo sĩ mặt vuông mặc thổ bào, đang đứng chấp tay mỉm cười với mọi người. Ở trên lầu dưới ánh đèn nhìn thấy rõ ràng, vị đạo nhân mặt vuông xương gò má đột ngột này, bên khóe miệng có một nốt ruồi đen to cỡ hạt đậu, phía trên mọc mấy sợi râu cứng, đang chiếu rọi ánh đèn trong Tịch gian.

Nghe thấy có người thỉnh anh minh, chủ nhân bữa tiệc mừng rỡ, vỗ tay nói:

“Được được! Lâu không thấy Phi Hoàng đạo trưởng biểu diễn tiên pháp, đêm nay ta đang muốn mở rộng tầm mắt!”

Nghe hắc nói vậy, cả bữa tiệc đều phụ họa.

Chỉ là, mọi người ở đây tụ hợp lại với nhau, cùng nhau mở miệng là thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, chợt thả ra một viên nho bị lột trong tay, nhìn về phía người đang đứng ở cuối tiệc.

Sau một lát, tại chỗ Phi Hoàng đạo trưởng lấy từ bên hông xuống một hồ lô, đang muốn bắt đầu biểu diễn pháp thuật,

chợt nghe bên cạnh có người nhỏ giọng hỏi:

“Ca ca... Nếu Quỳnh Thân bướng bỉnh, không cẩn thận vi phạm, ca ca có thể dùng sức trách ta hay không?”

Nghe vậy thì ngạc nhiên, thoáng nhìn lại, chỉ thấy đứa bé gái xinh xắn như hoa kia đang nhìn mình không chớp mắt.

Thấy Quỳnh Thu bỗng nhiên bày ra bộ dáng cẩn thận này, bắt chuyện không khỏi nhìn được bật cười, trả lời:

“Quỳnh Hằng muội muội, ca ca sao có thể dễ dàng trách muội chứ?”

“Thật ra, tiểu hài tử phạm phải một sai lầm, ngay cả Tam Thanh tổ sư gia cũng phải tha thứ...”

—— giọng nói vừa dứt, đột nhiên hần mở miệng thì thấy vô cùng kinh ngạc, thần quang trong mắt tiểu Quỳnh Hải đột nhiên xiết chặt, khuôn mặt nàng hiện lên vẻ phẫn nộ!

“Hồng rồi, ta quên luôn việc kiêng kỵ nàng!”

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Tiên lộ Luận Đàn

Chương thứ mười bốn, Thu Trùng Điều thứ mười bốn, chưa từng có thiên cơ thông suốt.

Trên đài lưu lưu, người phát biểu pháp thuật trợ hứng bữa tiệc đêm, lại không biết buổi trò chuyện nho nhỏ kia.

Vị Phi Hoàng đạo nhân này khá được bạch thể tuần tú, sau khi gỡ hồ lô bên hông xuống, liền rút nắp gỗ ra, dùng tay vỗ nhẹ hai cái vào hồ lô, liền có hai con côn trùng màu vàng từ đó vỗ cánh bay ra, xoay quanh trên không lưu đài.

Sau đó bay hoàng lại niệm vài tiếng chú ngữ, chỉ thấy trên thân hai con kim sắc phi trùng này bỗng nhiên xuất hiện một người tí hon, ước chừng hơn tấc, váy áo trên người tựa hồ yên ắng, tay cầm tể kiếm múa may theo hoa châm, dùng phi trùng làm tọa kỵ. Mà ở trong trời đêm lui tới chém giết. Hai vị kim giáp tiểu nhân này, lúc chém giết vù vù gào thét, chiêu thức liếc mắt một cái, rất giống bộ dáng chém giết của binh sĩ trên chiến trường. Chỉ là, những chiêu thức này do tiểu nhân sử dụng, lại có vẻ đặc biệt thú vị.

Thấy tình cảnh như vậy, tất cả tân khách ngẩng đầu quan sát trên mặt đất đều nhìn không được.

Chỉ là, tại mọi người toàn thần quan sát, vị biểu diễn pháp thuật kia, lại có vẻ có chút không yên lòng. Lúc lơ đãng, phi hoàng liền nhìn về phía đầu tiệc hai mắt. Nhìn thiếu niên không chút cảnh giác kia, trong lòng Phi Hoàng đạo suy nghĩ:

“Khác, để cho ngươi vui thêm một lát đi.”

Phi Hoàng cũng biết, không lâu sau, hai con phi trùng non nớt này của hắn sẽ hóa thành hai cây gai nhọn chứa kỳ độc vô cùng, bắn về phía thiếu niên kia chính xác như lưu tinh vậy!

Nguyên lai, hai con phi trùng màu vàng mang theo kim quang trên không trung này, chính là độc châu do Phi Hoàng đạo nhân nuôi dưỡng; qua một lát xem xét sơ sài, hắn liền dùng pháp lực tinh vi, thao túng hai con độc châu giáp sĩ này hướng tới kẻ đắc tội với thái thú Thái Thủ kia đánh ra một kích trí

mạng. Mà tất cả cái này chỉ là vì ngẫu nhiên mất đi không chế, xuất ra ngoài ý muốn. Trong đầu xoay chuyển ý niệm hung ác như vậy, cơ nhục trên mặt phi hoàng đạo không tự chủ được liên tác động vài cái.

Trong lúc hần đang mang ý nghĩ xấu xa, mục tiêu ám sát kia hiện tại lại cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì, cô gái vừa mới nói chuyện với hần, nhìn thấy một loại ảo thuật thú vị như vậy, theo lý thuyết nên vỗ tay hoan hô mới phải. Nhưng bây giờ trên mặt Quỳnh Thiên, lại là vẻ mặt tức giận, hai vàng trắng khuyết nhúu mày nhúu chặt, chỉ chú ý một cái không chớp mắt nhìn chăm chăm người điều khiển ảo thuật, thấy tình hình này, liền tỉnh lại trong lòng có chút nghi hoặc:

“Kỳ quái, nhìn bộ dáng của Quỳnh Quỳnh, chẳng lẽ Phi Hoàng đạo nhân kia từng đắc tội nàng?”

Ngay khi ý nghĩ này còn chưa có chuyển biến, thì đã phát sinh dị biến rồi!

Trên bàn chầy, chúng tân khách ngửa mặt lên trời, đang lúc nhìn mê mẩn, chợt cảm thấy một đạo hồng quang hiện lên, sau đó chỉ thấy trên thân hai tên phi trùng giáp nhân kia bỗng nhiên bốc cháy, trong nháy mắt hóa thành hai luồng hỏa quang từ trong bóng đêm rơi xuống.

“Đây là ảo thuật gì vậy?”

Không đợi mọi người hiểu chuyện gì đang xảy ra, chợt nghe bên tai vang lên tiếng quát rõ ràng, ngay sau đó liền thấy cô bé mười một mười hai tuổi kia, không biết từ đâu rút ra hai thanh tiểu đao óng ánh màu đỏ, hướng về phía Phi Hoàng đạo nhân vung vẩy đánh tới!

“Tiểu tặc tốt! Lại dám tiên hạ thủ!”

Không biết sơ hở chỗ nào, Phi Hoàng đạo chính là vừa sợ vừa giận; thấy tiểu nữ đồng phá pháp thuật của mình, đang nhe răng như con cọp cái đầu hướng mình hung mãnh nhào tới, hần cũng không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian phi thân lui nhanh đến trên không hồ Lô Thu, trong tay trống rỗng cầm lên hai thanh binh khí như kìm mà không phải kìm, tựa kích mà không phải kích, trận địa sẵn sàng đón địch.

Mà Tiểu Quỳnh Thu kia, thấy hấn đi tới giữa không trung, liền giơ tay trái lên, đem Chu Tước nhận đón gió hóa thành một con hỏa điều lửa bay lên, sau đó nhảy lên, giống như vừa rồi thấy hí kịch, chân đạp Chu Điều, giơ cao thần nhận, hướng tà đạo bay lên giữa không trung kia xung phong giết tới. Vì vậy trên không trung hồ Lô Thu này lập tức lóe lên hàn quang, hỏa diễm bốc lên!

Trong lúc lúc Quỳnh Quỳnh và Phi Hoàng ác đấu, lưu đài dưới chân bọn họ cũng loạn lên một cục. Bạch Quận trưởng đang cố gắng trấn tĩnh, nhưng trong lòng lại kinh sợ:

“Hay cho gian tặc! sai thủ hạ tiên hạ xuống tay vi cường, lại vẫn giả bộ như không có việc gì!”

Hóa ra sau khi chuyện này xảy ra, tuần tử Bạch Thế âm thầm lưu ý lời nói kia, phát hiện vẻ mặt hấn ngạc nhiên, lại giả bộ không biết chút nào!

Đánh nhau trên không trung, tựa hồ cũng không cần kéo dài bao lâu; trong nháy mắt cái phi hoàng đạo chuẩn bị bạch thế tuần tử hơn người kia đã bị chân đạp Chu Điều Quỳnh Lục đuổi theo bốn phía.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Hân đã ở trên dây, khễ cán môi một tiếng quát:

“Người đâu, có thích khách!”

Vừa dứt lời, có một đội cung thủ từ trong rừng cây gần đó lao ra, vội vàng chạy tới bờ hồ không xa gỏi đầu gỏi của lưu đài, chuẩn bị giương cung bắn tên. Thấy thân binh mai phục sẵn sàng theo âm thanh của mình lao đến, trong lòng tuần tử của Bạch Thế trắc trở. Mặc dù, con chim lửa mà tiểu nữ đồng đã từng bán nghệ trên đường biến thành chim lửa., Bây giờ trông có vẻ không giống ảo thuật, nhưng mình có nhiều cây cung mạnh như vậy trợ giúp, lại thêm pháp lực cao thâm của đạo trưởng Phi Hoàng, đương nhiên không cần phải lo lắng, nhưng giết chết nàng ngay tại chỗ - thời điểm tình thế chuyển biến nhanh chóng, trong lòng vị Vô Song công tử này đầy ý niệm hung ác, nào còn tâm tư thương hương tiếc ngọc ngày xưa!

Ai ngờ, ngay lúc Bạch Thế Tuấn muốn hạ lệnh phóng tên, lại nhìn thấy những thân binh tinh nhuệ đang giương cung cài tên, đột nhiên lại một đám lại vội vàng không ngừng đem mũi tên trong tay ném đi, xem ra giống như đang vứt đi củ khoai lang nóng bỏng tay gì đó.

“Đây là?!”

Đang lúc Bạch Thế Tuấn cho là mình hoa mắt, chợt nghe có người bên cạnh nói:

“Bạch công tử xin chậm rãi bắn tên!”

Bạch Thế Tuấn đảo mắt nhìn lại, người thấy nói chuyện chính là người đã mở miệng. Chỉ thấy y nghiêm túc nói:

“Bạch công tử, ta đường đường là Quỳnh Đình, thiên tính thực, mạnh như cừu. Hiện tại nàng ta bỗng đi đánh Phi Hoàng đạo trưởng kia, tất nhiên có nguyên do. Người chờ ta gọi hai người bọn họ xuống, lại định đoạt cũng không muộn.”

Thì ra chính là lúc bạch thế tuần muốn hạ lệnh phóng tên, lập tức sử dụng “Băng Tâm khúc”, làm những mũi tên trong tay thân binh kia biến thành giống như khối băng —— màn đêm hè nóng nực, đột nhiên tay cầm hàn băng không hề báo trước, chẳng phải để cho bọn họ cả kinh lập tức vứt bỏ? Mấy cái kén già trên tay hơi dày phản ứng chậm chạp, hiện tại bàn tay lại dính ở trên cung, nghe răng nhếch miệng cứng rắn kéo ra sau một hồi mới khó khăn lắm kéo tay xuống.

Thấy vậy, Bạch Thế Tuấn chợt thấy trong lòng ớn lạnh, trong lúc nhất thời không nói nên lời. Chẳng qua lúc này cũng không kịp chiếu cố gã, chỉ một lòng muốn đem Quỳnh Hoàng bay đi. Chỉ là, mới kịp nói với đám đông nên Tuyết Bàn dặn dò một tiếng. Không đợi gã đứng dậy, bỗng nghe thấy một trận rú thảm tê tâm liệt phế truyền đến, sau đó liền cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời. ——

Quay đầu nhìn lại, kinh hãi nhìn thấy, trong bầu trời mây vốn âm u trên hồ, đột nhiên giống như trăm ngàn đóa pháo hoa nổ rộ, vô số mưa lửa đang nhao nhao rơi vào trên hồ. Mà trong mưa lửa này, lại có một mảng lớn ánh lửa, hiện ra hình một

con châu chấu cực lớn, mang theo tiếng kêu thê lương, “Bồm” một tiếng ngã vào trong hồ Lô Thu.

Đến khi phục hồi tinh thần lại, trận khói lửa giống như tiết tấu này đã lắng lại, trên mặt hồ chỉ còn lại trăm ngàn điểm huỳnh quang, lập lờ yếu ớt một hồi, liền đều dập tắt.

Trận mưa lửa thiêu đốt này, cũng giống như mưa to vào mùa hè đột nhiên xuất hiện. Trên đài chảy đầu gối không ai thấy rõ, vừa rồi trong bầu trời đêm có từng ngọn lửa thiêu đốt, chính là từng con châu chấu lửa cháy. Những độc châu chấu trí mạng này., Mới thả Phi Hoàng Pháp Bảo trong hồ lộ thả ra, đã bị Âm Hỏa do hai con Thần Tước trời sinh tương khắc thiêu đốt trong nháy mắt; những con Yêu Hoàng đã từng nổi giáo làm giặc ngược ngược lại, hiện tại lại trở thành thức ăn cá trong hồ.

Chỉ có điều những khúc nhạc này hầu như không ai nhận ra. Lúc này vị Đường chủ Tứ Hải đang chưa kịp giúp đỡ một tay đã nắm lấy thắng lợi tiểu muội muội dùng sức lắc lắc. Thiếu nữ khuôn mặt đỏ bừng đang hưng phấn thỉnh công với hắn:

“Ca ca! Hôm nay Quỳnh Đình lại thiêu hủy rất nhiều sâu hại người!”

“Hại người trùng? Lại thiêu hủy?”

Nghe được lời của Quỳnh Quỳnh, thiếu niên đang bị nàng lay động không ngừng, bỗng nhiên trong lòng khẽ động:

“Phi Hoàng, Phi Hoàng...”

“Chẳng lẽ mới vừa rồi phi hoàng đạo bỏ mạng này chính là tội phạm của trận đại tai họa Úc Lâm?!”

Nghĩ đến đây, tinh ngôn nhin không được nhìn tiểu thiếu nữ bên cạnh quỵn luyến. Đôi mắt ánh mắt trong trẻo thấy đáy kia của nàng, bắt đầu nhớ lại chuyện cũ trên Gia Nguyên hội, vì vậy trong lòng liền dâng lên một cảm giác kỳ quái:

“Đàm quỳnh Miêu nàng nhìn thấy, có lẽ thật sự so với chúng ta muốn nhiều hơn...”

Đang lúc hắn trầm suy nghĩ, vị Bạch Thế tuần thủ quận Úc Lâm kia, hiện tại lại như gặp tang, ánh mắt đờ đẫn, hoàn toàn không còn chút phong độ ngày xưa. Đúng là “Xuất sư vị bại

thân trước chết”, trơ mắt nhìn người trông vào bàn chân bị chết trước mặt, Bạch Thế Tuấn trong lòng chính là bi thống vạn phần.

Tới lúc này, khi nhìn thấy cái chết của Phi Hoàng, vị Vô Song Tiểu Hầu vốn đang chìm trong tình cảm, cuối cùng lại nhớ tới đại nghiệp mà mình đang tham dự trù tính. Khi tâm cảnh quay lại nhìn về phía cô gái nhỏ như hoa như ngọc kia, trong lòng hắn chỉ còn lại oán hận mà thôi.

Lúc này, trên đài lưu đã dần dần bình tĩnh trở lại. Vị khách trên đài, đang vì trận tranh đấu cổ quái kia chum đầu ghé tai, xì xào bàn tán. Tình thế dần dần lắng lại, đến lúc giải quyết xong, bầu không khí trên cái gôi cũng có chút lúng túng.

Ngay lúc đang định mở miệng hỏi thăm chuyện Quỳnh Đình vừa rồi, thì thấy chủ nhân nơi này bỗng chuyển tới trước mặt mình, lạnh lùng chất vấn mình:

“Trương Trung Tán, vừa rồi thuộc hạ giết chết phụ tá phụ tá trong phủ của ta. Người xem nên xử trí thế nào?”

Nghe hắn hỏi, thiếu niên đường chủ vẫn như có điều suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới Bạch Thế Tuấn gọi quan hiệu cho hắn. Trong lòng suy nghĩ chuyện ố vàng, bất chấp trả lời, chỉ chú ý thành khẩn nói với Úc Lâm thái thú:

“Bạch Quận Hầu, vừa rồi ngài có nhìn thấy hình dạng tên Phi Hoàng đạo nhân kia rơi xuống mặt nước không? Vừa rồi ta lơ mờ nhìn thấy, vậy mà hắn giống như một con châu chấu!”

Không chú ý tới thần sắc lạnh lùng của thanh niên Thái Thủ phía trước, bắt chuyện chỉ lo nói tiếp:

“Theo ta thấy, đạo nhân Phi Hoàng này hành tung khả nghi, nói không chừng là có liên quan đến dịch châu chấu gần đây của quý quận. Ngày hôm qua ta đang...”

Vừa nói đến đây, lại bất thành linh bị Bạch Quận thủ cắt ngang:

“Trung Tán đại nhân, Phi Hoàng đạo trưởng kia trước khi chết chớp động lửa, hình ảnh mơ hồ, ta lại thấy hắn vẫn là hình người. Việc này tạm bỏ qua một bên. Bây giờ ta hỏi người,

thuộc hạ của người tùy tiện giết chết phụ tá tâm phúc ta, thân là quan viên triều đình, việc này người xem nên kết thúc như thế nào?”

“Hả?”

Cho đến lúc này, khi tỉnh lại mới đột nhiên phát giác, Bạch Quận Thủ, một thân này của Công Hầu, hai mắt nhìn chăm chăm, trong lời nói còn cố ý gọi phẩm hàm Trung Tán đại phu của mình, hiển nhiên là muốn lấy phẩm giai cách xa hơn để ép buộc chính mình.

Nhận ra điều này, lại nhìn sự phẫn nộ lóe lên trong mắt quận hầu trước mắt, đột nhiên mở miệng như có điều ngộ ra.

Lúc này, trong căn nhà vốn đứng phía sau hắn không hề lên tiếng, thấy Vô Song Tiểu Hầu khó xử, cuối cùng không nhịn được hỏi với giọng nũng nịu:

“Bạch thế tuần, không được vô lễ!”

Nghe nàng giải vây, bắt chuyện khoát tay chặn lại ý bảo không cần. Lúc này trong lòng hắn đột nhiên có cái tính toán mới.

“...”

Nhìn vị Vô Song Quận trưởng lão vừa nghe công chúa quát lớn nhưng không lùi bước trước mặt này, mở miệng nói hai hàng lông mày nhú chặt đột nhiên giãn ra, cười bồi nói:

“Vây, không biết quận hầu ngài cho rằng nên xử trí như thế nào?”

“Theo luật đáng chém!”

Bạch thế tuần như chém đinh chặt sắt trả lời.

Nghe lời này của hắn, không giống với tuyết chung, ngay cả những tân khách mời đến góp vui, cũng là một trận bạo động. Dù sao vừa rồi việc này rất kỳ quặc, mà cô gái gây họa này lại có bộ dáng đáng yêu như thế, bất luận theo tư lợi đều nên tính theo. Đang lúc trả lời oán thăm với Thái Thủ, chợt nghe thấy thiếu niên kia trả lời không chút do dự:

“Được, thái thủ nói chém thì giết, đáng chém!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên. Chỉ có mấy người bên cạnh thiếu niên nói chuyện là thần thái bình tĩnh. Nghe được giải thích đáp sảng khoái như vậy, bạch thể tuần tú kinh ngạc, ngược lại có chút hồ nghi, không biết trong hồ lô hẩn bán thuốc gì.

“Có phải tiếp theo muốn chuyển chủ đề giải thích?”

Đang lúc mọi người chờ mong nói tiếp, đã thấy thiếu niên họ Trương kia xoay người lại, cúi đầu nói với cô gái kia:

“Quỳnh Đình, người phạm sai lầm lớn, ca ca cũng không thể giữ gìn cho người.”

“Hôm nay ta phải tự tay thi pháp.”

Sau đó liền thấy hẩn cố gắng làm ra một bộ dáng hòa ái, hướng nữ hài trước mắt vui vẻ nói:

“Hôm nay người bướng bỉnh, ca ca phải chia tay với người một thời. Người yên tâm, không lâu sau ta còn có thể tìm được người.”

Khi hẩn nói những lời này, trên bàn chầy đúng là một mảng yên tĩnh; mấy câu nói này của hẩn, bất luận tân khách tỳ nữ trên đài, tất cả đều nghe được rõ ràng. Thấy thiếu niên trước khi hình lừa gạt bé gái, mà cô bé kia ngây thơ không biết, sắc mặt vẫn bình thản —— thấy tình cảnh này, người xem bên cạnh không khỏi một hồi chua xót.

Chỉ là, đang lúc bọn hẩn muốn nói một lời cầu tình, lại bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng “Đùng” giòn vang, vị thiếu niên vừa mới ôn tồn nói chuyện kia, đảo mắt lại nhanh chóng đánh một chưởng lên người nữ hài nhi không hề phòng bị kia!

Trong nháy mắt, thiếu nữ nhỏ như hoa như ngọc kia như điều đứt dây bay ra thật xa, sau đó “bịch” một tiếng rơi vào trong Lô Thu hồ, chớp mắt diệt đỉnh, không còn thấy chút dấu vết nào. Mà thiếu niên đang nói cười kia đột nhiên ra tay, trên tay vẫn hiện ra ánh sáng màu xanh vận công lưu lại, lại chỉ nói với làn khói trước mắt:

“Muội muội tốt, muội tự cầu phúc đi, hi vọng muội có thể chạy thoát...”

Không biết tại sao, thấy hấn thực lòng cầu khẩn như vậy, mọi người xung quanh đều cảm thấy hàn khí dày đặc đang dâng lên quanh người. Không chỉ có bọn họ mà ngay cả Bạch Thế Tuấn oán hận trong lòng cũng rất hoảng sợ:

“... Không ngờ hấn lại ngoan nhân như vậy!!”

Thấy được Trương Tĩnh Ngôn tàn nhẫn quyết tuyệt như vậy, Bạch Quận Hầu nhất thời lại có chút mờ mịt. Sau đó bất tri bất giác, liền cảm thấy một cỗ hàn ý, mơ hồ từ xương sống lưng mình mọc lên...

Điềm nhẹ lên hình ảnh tiếp nối: hữu nghị đề cử Lang Tình Thử Nghĩa Chỉ.

Chương thứ mười lăm, che màn giấu mây, sợ tân khách nhập màn.

Thiếu niên kia trở tay đánh rơi một cô bé được xưng huynh muội của hắn xuống hồ. Trong một cái chớp mắt cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều bị kinh ngạc đến ngây người.

“Người đây là...”

Còn đang lúc Bạch Thế Tuấn tỉnh tỉnh mê, chỉ thấy tên Trương đường chủ vừa mới đàm tiếu nhắc tay giết muội này, cúi người hành lễ với mình, nói:

“Bạch Quận trưởng, tuy xá muội tuổi nhỏ vô tri, Phi Hoàng đạo trưởng kia cũng lai lịch khả nghi, nhưng nàng tùy tiện giết người, xác thực lỗ mãng. Một chương này của ta đánh ngã nàng trong hồ, tính trừng phạt; về phần nàng có thể chạy thoát hay không, cũng phải xem chính nàng tạo hóa.”

Nghe được lời ấy, Bạch Thế Tuấn nửa ngày không nói gì, cuối cùng mới thở dài:

“Trương đường chủ cần gì kích động như thế, kỳ thật vừa rồi ta còn chưa nói hết... Ai, thôi. Nếu đã như vậy, ta cũng kỳ vọng Quỳnh Quỳnh cô nương có thể bình an vô sự.”

Lúc này hắn nói những lời này, thật ra là xuất phát từ chân tâm. Bị lời nói vừa rồi ngoài ý muốn kia quấy một phát, Bạch Thế Tuấn vốn tràn đầy lửa giận, hiện tại cũng thoáng bình ổn lại.

Bình tĩnh nghĩ lại, hắn đột nhiên cảm thấy, vừa rồi mình uy bức thiếu niên này không lưu lại chỗ dựa, có chút không khôn ngoan. Dù sao, công chúa kia giao hảo với hắn, mà lúc trước, tử quỷ đạo sĩ kia xác thực cũng lộ ra chút sơ hở. Chỉ bất quá, tuy lúc này hắn thành tâm kỳ vọng Quỳnh Đình bình an, nhưng mong nhớ trên hồ Lô Thu, nhìn thấy tình trạng không chút xao động, khói nước mênh mông, hắn cũng biết tiểu cô nương kia còn có cơ hội sống rất nhỏ.

Chính Bạch Thế Tuấn định mở miệng sai thuộc hạ vót vót vót dưới hồ, chợt nghe thấy vị công chúa tôn quý thật lâu không lên tiếng kia mở miệng nói chuyện:

“Trương đường chủ, đêm nay người tới ở bên cạnh ta.”

Dứt lời, vị công chúa xinh đẹp với vẻ mặt lạnh lùng này liền xoay người rời đi dưới sự bao bọc của nữ vệ.

Nhìn theo bóng lưng đám người kia rời đi, thương thức giọng nói lạnh như băng của công chúa, Bạch Thế Tuấn đột nhiên nhớ tới bộ dáng thân mật của nàng và tiểu nha đầu rơi xuống hồ lúc trước —— trong phút chốc, Bạch Thế Tuấn chỉ cảm thấy “ông” một tiếng, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng.

Không đề cập tới cái sân rộng thê lương trên lưu đài này, lại nói đến đám người đang nghỉ chân này. Chờ khi ra khỏi tầm mắt của mọi người, liền cáo lỗi một tiếng, một mình tìm đường mòn, khúc khuỷu bước nhanh đi bộ một phen, không bao lâu đã đến nơi tu trúc thiên trượng bên hồ Lô Thu kia.

Mới đến đây, chợt nghe một tiếng nước vang lên, sau đó liền nghe thấy một nữ hài đang vui vẻ nói:

“Ca ca, người tới nhanh như vậy!”

Khi nghe thấy, mọi người đều tập trung nhìn lại, thì người vừa nói chuyện chính là con quỳnh Bí lúc trước bị hấn đánh rơi trong nước. Nó kéo con gái đang ở vùng nước nông để đùa giỡn lên bờ, liền khen một tiếng:

“A, không tệ, Thuần Thủy Quyết của ta lại có tiến bộ!”

Dứt lời liền kéo bàn tay nhỏ xinh xinh xinh xinh xinh, nghênh ngang rời đi trong bóng đêm.

Chờ hai vị huynh muội vô cùng ăn ý này trở lại Tịch Chiêu Thảo đường, lại dọa cho chỗ ở nghênh đón bọn họ giật nảy mình!

Thì ra, giờ phút này thiếu nữ làm hài rơi xuống nước kia, đang nằm sấp sau lưng tỉnh lại, đầu mềm nhũn buông xuống đầu vai ca ca, thân thể lay động theo hấn, tựa như không hề hay biết.

“A! ngàn vạn lần đừng giả vờ thành sự thật!”

Ở trên Thiên Điều Nhai một đoạn, tiểu công chúa biết rõ tính nết hai người, thấy thế lấp bắp kinh hãi; chỉ là, chờ đưa đầu ngón tay đến trước mũi Quỳnh Mẫn thử một lần, cảm giác được trận đều đều nhịp thở, mới biết tiểu muội muội này đã ghé vào đầu vai chín hơi rồi.

Vì vậy đã muộn, ba người đã thức tỉnh, an bài tại Tê Tịch Chiếu Thảo đường. Bởi vì là giữa hè, thức tỉnh liền đánh một cái giường chiếu trong phòng ngủ mềm mại, để tuyết ứng với giường ngủ, còn chính mình ra bên ngoài trải một cái. Mà đêm nay Quỳnh Quỳnh Công vất vả cao, thì bị hấn nhẹ nhàng đặt ở bên trong chiếc giường xa hoa kia, cùng hoan tỹ tỹ ở chung một chỗ ngủ an tĩnh với nàng.

Hắn an bài như vậy, Doanh Tuyết thoải mái tự nhiên không có dị nghị gì; chỉ có thủ lĩnh hộ vệ Tông Dân nuốt tươi, thấy thiếu niên to gan này dám ngủ trong tấm cung “Công chúa”, tự nhiên giận không chỗ phát tiết. Ai ngờ, vừa mới mở miệng gián điệp liền bị công chúa điện hạ xua lui, để nàng sớm đi an nghỉ.

Thấy như vậy, Tông Dân đành phải hậm hực rút lui.

Trải qua giày vò muộn này, bắt chuyện bây giờ cũng cảm thấy buồn ngủ, thế là lý lại vừa rồi bị nữ tướng quân thừa dịp công chúa không chú ý đá loạn chiếu, hắn cũng an tâm ngủ xuống.

Đêm nay, tựa hồ tất cả đều yên bình. Chỉ có bầu trời trên hồ Lô Thu và Tê Minh Sơn thỉnh thoảng vang lên vài tiếng kêu thê lương của Dạ Kiều.

Buổi sáng ngày hôm sau, ngoài ý muốn của tất cả mọi người trong Tịch Chiếu Thảo đường, tối hôm qua vị Bạch Quận trưởng lão hùng hổ dọa người kia, sáng sớm hôm nay không ngờ lại đích thân đến bên Ngọc Đái kiều xin lỗi một tiếng vô lễ về chuyện tối qua.

Thấy vị Chử Bằng hùng vô song chi sĩ thấp giọng xin lỗi mình, bắt chuyện rất là kinh ngạc. Chẳng qua giờ phút này hắn cũng muốn tìm nhân đầu tiếp tục lưu lại trong trang, lập tức hợp, hai người gặp mặt không khí cực kỳ hòa hợp.

Không thể nói, Quỳnh Quỳnh Thuần kia cũng bị Tuyết tỷ tỷ của nàng dắt ra khách gặp mặt. Thấy nàng bình an vô sự, Bạch Thế Tuấn đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cũng là một trận hoan hỉ cổ vũ, trán may mắn, cũng không có tí mĩ hỉ nàng thoát hiểm tình.

Sau một hồi nói chuyện vui vẻ, Bạch Thế Tuấn liền mở miệng đề nghị, nói là lúc trước có nhiều lãnh đạm, chiêu đãi không chu toàn, hiện tại phải thay bọn họ chuyên môn sắp xếp một chỗ ở giống như vậy. Nghe được rồi, khiêm tốn nói chuyện quận trưởng không cần khách khí.

Thấy hắn khiêm nhượng, Bạch Thế Tuấn liền dùng ngữ khí thành khẩn hiếm có nói:

“Tĩnh Ngôn lão đệ, lúc trước thật sự là ta có mắt không nhìn ra long phượng trong người, có nhiều lãnh đạm, trong lòng áy náy vô cùng.”

“Qua chuyện tối hôm qua, chờ thế tuấn trở về cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy Phi Hoàng đạo nhân kia xác thực khả nghi. Rất có thể, lại là Thanh Vân tặc đạo nhất lưu. Cho nên bản quận cũng rất muốn dựa vào pháp lực của Trương đường chủ, đem việc này tra rõ ràng.”

Nghe hắn vừa nói như vậy, mặc dù không biết lời ấy là thật hay giả, bắt chuyện cũng cảm thấy không cần phải từ chối nữa. Vì vậy, hắn và Quỳnh Tuyết hợp hai cô gái, đã được Bạch Thế Tuấn an bài tại một tiểu viện độc môn cảnh sắc thanh u. Tiểu viện này, tên là “Xuyên Long Viện”, cách U Lý của cử trúc bà kia cũng không xa, đang quan sát hồ lô, địa thế cực kỳ tốt.

Theo Bạch Thế Tuấn giới thiệu, Kính Long Viện này trong Thủy Vân Trang, là nơi xa hoa thứ hai xa hoa gần với Nghênh Tiên Đài, bình thường đều dùng để tiếp đãi tôn quý thượng khách. Hôm nay để cho Long An cư tĩnh ngôn nơi này, cũng vừa vặn đáp ứng hai chữ ” ly long” tiểu viện này.

Nghe được lời này, bắt chuyện đương nhiên phải kém hơn Tạ Tĩnh Tuyền một hồi.

Đợi đến khi vào sương phòng của Thang Long Viện, mới bắt đầu biết lời của Bạch Thế Tuấn quả nhiên không sai. Ba gian

phòng nối nhau của Đà Long Viện được trang trí hết sức xa xỉ. Đồ gia dụng tráng lệ, khắp nơi trong phòng đều được trang trí bằng tơ lụa hoa mỹ, trên tường được phủ bằng tơ lụa quý phái, trên tường treo tranh vẽ bảy màu, mà trong những màn che này lại có rất nhiều hình vẽ dây chuyền vàng, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, thật sự là tỏa ra ánh sáng lung linh, khí lạnh nhao nhao trình lên.

Chân trần giẫm lên thảm nhung mềm, nghe thấy vậy bỗng nhiên phát hiện một điểm kỳ lạ:

Mặc dù bây giờ là ngày tháng bảy của ánh mặt trời kiêu ngạo nhưng trong mấy gian phòng được trang trí mềm mại không hề có cảm giác nóng bức, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác mát lạnh.

Phát hiện điểm này, hần liền tò mò hỏi chủ nhân nơi đây; ai ngờ hiện tại chủ nhân trang, đã trở nên vô cùng khiêm tốn, nghe lý luận, nhưng liên tục cười nói, ngay cả nói “Kỳ kỹ thâm hoạt, không vào pháp nhãn cao nhân”, liền không chịu nhiều lời.

Chờ khi tin tức tỉnh Ngôn Tuyết và bọn họ sắp xếp xong xuôi, Bạch Thế Tuấn lại chiếu cố vài câu, sau đó cáo từ rời đi.

Chờ hần đi rồi, Tuyết Nghi Quỳnh Nhị nữ liền ở trong phòng vội vàng sắp xếp hành lý, mà tỉnh nói thì đi trong viện nhìn ra hồ quang sơn gần trong gang tấc. Lúc này Lô Thu Hồ này, sóng nước trong veo, nước trong lưu ly phản chiếu ánh mây, ở giữa có cò trắng bay qua, đang có vẻ thập phần điềm tĩnh. Phía xa thiên hạ Tê Minh sơn, là cỏ cây xanh biếc, xanh biếc ướt át, sơn ảnh nửa ngâm trong hồ, làm cho yên hồ thêm vài phần ý xanh biếc.

Nhìn cảnh nhàn nhã trước mắt như vậy, bắt chuyện trong lòng cũng không bình tĩnh. Ánh mắt theo Vong Cơ Âu Điều du tẩu trên hồ một hồi, trong lòng của hần có chút chân chờ:

“Kỳ quái, tuần tú lịch sự của Bạch Thế Quyết sau này cung kính, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Tứ Hải đường chủ vốn hạ quyết tâm, chuẩn bị cho hành hiệp trượng nghĩa năm đó của Kính Dương hồ, lúc này lại có chút

không nắm chắc.

Lại do dự một lúc, hắn quyết định đợi thêm một hai ngày nữa sẽ lập nghiệp cũ, vận khởi ản thân pháp chú “Thủy Vô Ngân” đã lâu chưa dùng, tới chỗ trung tâm của Trang Trung phải thám thính hư thực.

Lúc này hắn cũng không biết, ngay tại trước mắt này mặt ngoài phong cảnh hợp lòng người nghỉ mát trong trang viên, lại có một chỗ u ám địa lao; ở trong đó, hiện tại đang quanh quẩn từng đợt phần nộ hí lên:

“Tiểu tử Bạch thị, dám giam cầm lão phu!”

“Kẻ không đủ và mưu! Không đủ tư cách và mưu!”

Nghe hắn la mắng không nổi, thủ vệ địa lao Bạch phủ kia nhìn không được tới gõ gõ sắt cửa nhà lao, hảo tâm khuyên nhủ:

“Hứa tiên sinh, sao ngài phải khổ như vậy. Công tử chỉ tạm thời nhốt ngài lại. Đợi qua đêm nay, ngài còn có thể thả ngài ra, ngài cần gì phải bất kính như vậy.”

Nghe đội trưởng nói vậy, Hứa Tử Phương đã hô đến khàn cả giọng, bỗng nhiên suy sụp ngã ngồi xuống đất, thì thào nói:

“Một cái nhà tù nho nhỏ như ngươi làm sao biết được, trên đời này thà là địch với nước chứ không lấy Thượng Thanh làm thù. Tiểu Hào nó không nghe lời lão phu chắc chắn sẽ bại vong.”

“Ài, lão hầu gia, lần này ngài tính sai rồi...”

Tạm thời không đề cập đến đoạn bí ẩn này ở trang viên có gì đó cổ quái.

Ban ngày không có chuyện, đến buổi tối, đang lúc chuẩn bị nghe ngóng đêm nay có muốn ra ngoài thám thính hư thực hay không, thì chợt nghe cửa viện có người tới chơi. Chờ tuyệt thích ra ngoài nhìn lại, nhận ra người trong mộng lung của vi nguyệt kia, chính là mẫu thân quận chúa Dư Mầu Vương lúc trước. Hiện tại Vương đại nương, đang mang theo mấy nha hoàn, bung hộp cơm củ khoai, đưa tới cho mấy vị khách nhân trong viện Kính Long này.

Lúc này bên ngoài phòng thời tiết oi bức, ngược lại trong phòng mát mẻ, Vương đại nương vẻ mặt hèn mọn tươi cười, liền kêu nha hoàn đem trái cây ăn quả hằm trong phòng trải ra trên bàn ngọc thạch tròn, chỉ chờ mấy vị khách nhân tôn quý dùng bữa.

Chỉ là, lúc này trong phòng chỉ có Thúc Ngũ Tuyết, Quỳnh Quỳnh kia lúc hoàng hôn xuống núi liền chạy ra ngoài chơi đùa, đến bây giờ cũng chưa trở về.

Thấy Quỳnh Quỳnh chưa về, tính luận tuyết nên phải đợi nàng cùng về ăn cơm, thế là Vương đại nương ở trong phòng ngồi một hồi, hơi nói mấy câu, liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Hầu như ngay sau khi nàng rời đi một lát, bản thân đang doanh trại trong Nghênh Tiên Đài liền cùng một thiếu nữ, bước trên ánh trăng nhàn nhạt tới chơi. Vì vậy ngày trước trong Tứ Hải đường có ba người, cùng với nữ nhi của tướng quân tiền điện trở về phòng xá Ly Long Viện chờ tiểu nha đầu kia trở về.

Lại nói tới Quỳnh Quỳnh, giờ phút này nàng ta đang ở nơi hoa cỏ tươi tốt, vội vàng chộp lấy những đom đóm lóe sáng bay múa kia. Mỗi khi bắt được một con, chơi một lát lại thả nó đi, sau đó lại bắt một con khác, lặp đi lặp lại như thế, đúng là lưu luyến không dứt, nhất thời quên cơm.

Giờ phút này, vị tiểu cô nương đang hăng hái, đang trốn trong một bụi cỏ rậm rạp, hai mắt chăm chú nhìn kỹ con đom đóm trông cùn cùn, chỉ chờ nó rơi xuống liền bay nhào tới.

Lúc đang chuyên tâm chú ý, Quỳnh Quỳnh đột nhiên nghe được, ngay tại phía trước cách hàng rào hoa mộc kia không xa, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng người nói.

Chơi đùa nhiều ngày như vậy, chính là có chút nhàm chán, chợt nghe có người nói chuyện, Quỳnh Thuyền liền tạm thời quên mất lưu huỳnh kia, cứ để yên lắng nghe.

Thoáng thấp giọng vài câu phía trước, hiện tại đang nghe được thanh âm của một lão phụ:

“Thiếu gia xin yên tâm, vừa rồi lão thân xác thực đã đề cơ quan đó xuống.”

“Khác, rất tốt.”

Thanh âm trả lời này, nghe rất quen thuộc; Quỳnh Thiên đang muốn thò đầu nhìn lại, lại nghe người này có chút không yên lòng hỏi:

“Đại nương, ở Doanh cô nương thật sự không đi vào trong Li Long viện chứ?”

“Thật sự không có đi, đúng là không có đi!”

Nghe thấy nhũ mẫu thề, trầm mặc một hồi, liền nghe nam tử này nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nhũ nương, người làm tốt lắm! Con tiện dân kia, không chỉ có vọng tưởng đối với công chúa, còn phá hỏng đại kế của ta!”

“Ta giá thấp điểm đóng quân ba năm, lần này mượn tai nạn Hoang rút tập tài lực trong dân gian, trong này nhạc đệm, toàn bộ là nhờ pháp thuật phi hoàng tương trợ. Ai ngờ, Phi Hoàng đạo trưởng lại bị hấn làm hại!”

“Lần này, ta nhất định phải cho hấn chết không có chỗ chôn!”

Nghe đến đó, dù Quỳnh Quỳnh Tiễn ngây thơ hồn nhiên, không có chút tâm cơ nào, cũng bị ngữ khí oán độc sau hàng hoa này cả kinh tâm thần có chút hoảng hốt.

Bị những lời này đánh, Quỳnh Quỳnh chợt nhớ lại mình đã phải trở về; tuy không phải không hiểu, nhưng nàng cảm thấy, hiện tại mình nên nhanh chóng trở lại bên cạnh ca ca.

Thế là, mấy người đứng thẳng trong hoa âm kia, chợt nghe sau hàng rào cây cỏ bên kia vang lên một hồi.

“Ai?!”

Người mới vừa nói chuyện nghe thấy tiếng cả kinh, vội vàng phi thân qua quan sát, chỉ thấy vết tích lộn xộn, không thấy một bóng người nào.

“Có lẽ chẳng qua là một con thỏ rừng.”

Trong lòng nghĩ như vậy, hấn liền khôi phục lại bình thản.

Ấn tim kiểm hình ảnh tiếp nối: Tác giả tiên cử viên sửa soạn:
Tên đầu bếp béo ục ịch

Chương thứ mười sáu tức giận, tim đập đung độ người thật rơi xuống.

Chỉ có điều sau khi bị tiếng vang do Quỳnh Công này làm cho cả kinh, một lát sau, Bạch Thế tuần cảm thấy có chút tâm thần không yên. Lại ngừng chân một trận, trong lòng của hắn âm thầm nghĩ:

“Tên kia... Hồi mệnh không lớn như vậy chứ?”

“Tùy Long Viện mà chúng ta khổ tâm xây dựng này, một khi phát động, ẩn nấp trong kỳ môn độn giáp thần hỏa tráo, liền có thể đem toàn bộ căn phòng biến thành lồng lửa, dày đặc không thể phá; lúc này nói gì hắn cũng không thoát được nhỉ?”

Trong lúc hắn đang suy tính, ba gian Ly Long Viện vốn trắng lè, bên trong đã giống như hắn dự đoán, biến thành một địa hỏa luyện ngục liệt hỏa bốc khói lửa!

Nguyên lai, vừa mới mở miệng nói có nên hay không khi hắn đem Quỳnh Đình đi tìm về, thì đột nhiên ngửi được một mùi cháy khét lẹt.

“Kỳ quái, mấy người này đều là rau ngon, tại sao có thể có mùi khét?”

Lúc còn đang suy nghĩ, lại đột nhiên mở miệng, phía sau Cư Phương vẽ một tấm màn lông tơ màu đỏ tươi hình ngọn lửa, đột nhiên trong bức tranh phun ra ngọn lửa, căn về phía thiếu nữ hung mãnh trước màn che không biết chút nào!

“Cẩn thận!”

Cơ hồ ngay lúc phi thân đi cứu cư điểm, đột nhiên tinh ngôn cũng cảm thấy sau lưng mình truyền đến một trận nóng bỏng. Không cần quay đầu cũng biết phía sau mình đang có liệt diễm phóng tới.

“Ác tặc hay thật!”

Vốn Tứ Hải đường chủ còn đang chuẩn bị chậm chậm xoay quanh, giờ phút này rốt cuộc ý thức được, vị Bạch Quận chủ kia ra vẻ đạo mạo chính là cá mè một lứa với phi hoàng yêu nghiệt kia!

Trong lòng thâm nghĩ, không kịp nghĩ, hắn đã kiệt lực thi ra Húc Diệu Dĩnh Hoa Quyết, bảo hộ mấy người phụ cận ở bên trong.

Chỉ tiếc là, thế lửa phô thiên cái địa phát tác thực sự quá nhanh, vị tỷ nữ Bạch phủ đứng ở góc phòng chờ đồ ăn xong, trong lúc tỉnh lời khẩn thiết đã roi dài đến cùng không kịp —— vì thế vị thị nữ đáng thương kia, chỉ kịp thét khê một tiếng, liền bị ngọn lửa hung mãnh nuốt hết, sau nháy mắt, nguyên lai chỗ nàng đứng đã không còn xương.

Thấy uy lực của hỏa diễm cường đại như vậy, tất cả mọi người được bảo vệ ở bên trong quang thuẫn, đều kinh hãi không thôi. May là, những ngọn lửa từ bốn phía vách tường phun ra, chạm vào quang thuẫn mà Húc Diệu Hoa Quyết tạo thành, liền không thể tiến thêm một bước nào nữa. Mượn khe hở này, vội vàng hét lớn để mọi người tụ lại, sau đó đồng loạt dời về phía cửa.

Mấy nữ tử ở cửa ải khó khăn này vừa tỉnh nói chuyện, vừa khéo léo vừa nhu hòa lại vừa thân thiện công chúa, lại không có vẻ gì kinh hoàng, tất cả đều nghe theo lời giải thích, chăm chú dựa dẫm vào hắn. Lúc này, không chỉ có Doanh Tuyết là muốn tỉnh ngôn trở thành tâm phúc, ngay cả vị Tông Nhu từng có khúc mắc tâm sự kia cũng nhận định thiếu niên này là người khó có thể dựa dẫm vào.

Vì thế, mấy người phối hợp ăn ý này, nhanh chóng chuyển tới cạnh cửa phòng. Chỉ là, khi tỉnh lại chuẩn bị cầm kiếm đi đẩy then cửa, lại bỗng nhiên phát hiện, cửa gỗ ban đầu ở nơi này, hiện tại lại biến thành một tấm sắt lấp lóe tinh quang, bên trên chỉ có trăm ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt, còn đâu nữa cái vách cửa!

“Gian tác được lắm! Nếu hôm nay ta chạy thoát, ta thề sẽ không đội trời chung với ngươi!”

Thấy Bạch Thế Tuấn thi triển ra thủ đoạn tuyệt hộ như vậy, lời nói liền giậm tím mặt.

Đến lúc này, hắn mới trấn tĩnh lại. hít một hơi thật sâu vào trong màng ánh sáng, sau đó đột nhiên phát lực, liền khiến cho khiến khí Quang Minh kia đột nhiên tăng vọt, một trận quang hoa chớp động ở trong Hỏa Trường, đảo mắt liền thông thiên triệt địa, thẳng tới nóc nhà. Hầu như cùng lúc đó, mấy thiếu nữ ở bên người đều nghe thấy tiếng hét to như tiếng sấm bên tai, sau đó một đạo quang hoa chói mắt như nhật nguyệt chột từ bên người phóng lên cao!

“Keng keng keng keng!”

Còn đang lúc con mắt lóe lên một mảng sáng trắng xoá, mấy nữ nhân cư trú nghe thấy trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng trống, sau đó liền cảm giác một trận đá vụn các loại vật vỡ đang từ trên trời rơi xuống.

“Đừng hoảng hốt!”

Thanh âm trầm tĩnh này vừa vang lên, Doanh Tuyết Diệp Tông vui vẻ ăn tươi liền cảm thấy bên hông xiết chặt, sau đó chỉ nghe bên tai một trận tiếng gió vang loạn; còn chưa kịp phản ứng thế nào, ánh mắt vẫn là một mảnh mờ mịt, các nàng bỗng nhiên cảm thấy trên gò má có một trận mát mẻ vuốt ve.

“Là gió!”

Ba nữ tử cơ hồ không hẹn mà cùng kêu lên một tiếng mừng rỡ.

“Là gió.”

Tứ Hải đường chủ vừa ôm các nàng ra khỏi lỗ thùng trên nóc nhà cũng vô cùng vui mừng.

Ngay lúc bọn họ vừa mới thoát hiểm, còn đang may mắn, chợt nghe phụ cận có người hô:

“Ca ca, hóa ra người nọ cũng không phải người tốt!”

Tĩnh lại nghe tiếng nhìn lại, thấy thiếu nữ một mực chưa về kia đang một đường chạy vội đến.

“Muội muội nói người kia là Bạch Thế Tuấn phải không?”

“Đúng nha! Làm sao ngươi biết?”

“Tốt, việc này để sau hãy nói. Hiện tại không nên ở lâu.”

Đoán thoáng tình thế trước mắt, mở miệng nói lập tức đề Tông Dân nhanh chóng chạy tới Nghênh Tiên Đài, lãnh công chúa thân vệ đi về phía bắc, tránh cho kẻ lòng dạ khó lường dẫn người đến hại người; sau đó gã liền cáo tội, ôm eo ngự kiếm bay lên, chuẩn bị cùng Tuyết Kỳ Quỳnh một đạo, trước hộ tổng công chúa đến chỗ phương bắc an toàn.

Nghe hấn an bài như vậy, Tông Duyệt Phách kia nhất thời chấn nhiếp khí đối với hấn, rồi hứa lĩnh mệnh mà đi. Bất quá mới đi được mấy bước, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, quay đầu lại nghi hoặc nói:

“Trương đường chủ, ta dẫn nữ vệ đi về hướng bắc, cùng công chúa tụ họp, vạn nhất gian tặc kia nhìn thấy hành tung, một đường theo sau, há không để lộ hành tung công chúa?”

Nghe nàng hỏi, Trương đường chủ cười nhạt một tiếng, trả lời:

“Tông cô nương, với tính tình tuần tú của bạch thế, tất nhiên vừa mới dùng tự bảo vệ mình; ngươi đi về phía bắc, hấn nhất định phải đi về nam.”

“Mặc dù liệu liệu sai, về sau ta còn sẽ cùng Quỳnh Đình phục hồi trong trang quấy rối, gian tặc kia cũng chưa chắc rảnh ra tay. Huống hồ, khi đó công chúa Tuyết Diệp hộ vệ, pháp lực nàng cao cường, tất nhiên vô sự.”

Nghe hấn giải thích, Tông Duyệt lập tức vui lòng phục tùng.

Lúc này, vẻ mặt của vị công chúa vốn nên nũng nịu kia cũng đầy kiên định, nói với một thiếu niên đang chỉ huy như ý:

“Tĩnh lại đi, trong thời đại này ta ở trong cung, cũng cần cù tu luyện pháp thuật kia; nếu là gian tặc xâm phạm, cho dù không thể ngăn địch bên ngoài, tự tính mạng mình cũng là đủ rồi!”

Nghe được lời ấy, bắt chuyện quay mặt nhìn, sau nửa ngày mới nói:

“Như vậy rất tốt.”

Dứt lời, hấn chấn động Thanh Cương, ngự Dao Quang bay thẳng về phía Bắc.

Ước chừng nửa chén trà lạnh, sau khi bắt chuyện sẽ hộ tống dân cư đến bên bờ suối núi rừng phía bắc. Nơi đây cách Thủy Vân trang chừng ba bốn mươi dặm, địa hình phức tạp, nên ẩn nấp.

Đến nơi này, nghe vậy lại theo tuyết ứng, ở chung bàn giao vài tiếng, liền kêu quỳnh Bí nóng lòng muốn thử, tới đi lui trong Nhạc Trang viên phía nam giết tới.

Khi bay tới trên không của cái hồ trang phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần này, đường chủ Tứ Hải vừa nãy suýt chút nữa bị chủ nhân hạ độc đánh thức, giờ đã không còn tâm tư ngắm cảnh nữa. Mang theo một nỗi phẫn hận, hai người hấn và Quỳnh Đình tung hoành xung đột trong trang, Hi Tuyên Linh Giác nhờ vào đó tìm được tên gian ác đó.

Đến Thủy Vân trang, lúc đầu hai người bọn họ lén lút ẩn hình, chuẩn bị lén lút làm việc; nhưng chạy một lúc, hai huynh muội này lại phát hiện trong trang đã loạn cả lên. Đi qua hành lang khúc đài, thường thấy không ít nô bộc gia thần khoác áo chấp trượng, nhảy loạn bốn phía như ruồi không đầu, tuần tra không giống như tuần tra, bắt người cũng không giống bắt người.

Thấy tình hình này, tỉnh ngộ trong lòng hơi động, lập tức ở phụ cận hậu đường Trang Trung, bắt lấy một thị nữ bối rối, cầm kiếm ép hỏi, mới biết chủ nhân nàng hầu hạ Bạch Thế Tuấn, đêm nay không biết làm thế nào Trương Hoàng thất thố, hơi thu thập một chút liền vội vàng đi vào trong vòng phiến giai thành bên Tê Minh Sơn bên kia.

Vừa nghe thị nữ này run rẩy nói xong, bắt chuyện liền biết là Bạch Thế Tuấn thấy chuyện đã bại lộ, sợ hấn pháp thuật chạy trốn tới Mai Giai Thạch Thành. Liêm có được tình trạng này, hấn lập tức buông tha nha hoàn sợ tới mức hồn bất phụ thể, cầm kiếm lao lên, cùng Quỳnh Đình vẽ một đường qua bầu trời, xẹt qua Lô Thu Hồ, bay qua Tê Minh Sơn, chuẩn bị đi Thương Giai Thành bắt tên dân tộc thương thiên hại lý kia.

Chỉ là, hai người bọn hắn mới đến đỉnh Tê Minh sơn, vừa muốn đi xuống xung phong thì đã nhìn thấy phía trên toà thành đá đen nhánh dưới chân đột nhiên bay lên mấy chục đóa quang hoa rực rỡ, bay múa xoay quanh trên bầu trời toà thành đá, đan xen vào nhau, giống như dệt thành một tầng võng kiếm.

Tỉnh lại thấy thế, tập trung nhìn vào, mới phát hiện những thứ tựa như ngân xà nhảy loạn kia, chính là từng thanh phi kiếm lông lánh hào quang.

Thấy cảnh này, Trung Tán đại phu của triều đình, Tứ Hải Đường chủ Thượng Thanh, cảm thấy rất kinh ngạc:

“Kỳ quái, trong triều nghiêm lệnh Vương hầu công khanh, quan viên châu phủ, đều không thể nghỉ ngơi dưỡng kiếm khách của thuật sĩ; trong phủ của tiểu hầu gia, không ngờ lại mời được rất nhiều người điều khiển kiếm như vậy!”

Nhìn từng đạo quang hoa của phi kiếm lông lánh kia, trong chốc lát bắt đầu nói, đáy lòng cũng giống như có một đạo linh quang hiện lên:

“A!”

“Bạch Thế Tuấn này, chỉ sợ không chỉ dân đói, nói không chừng còn là quốc tặc!”

Nghĩ đến đây, tỉnh lại không còn do dự, phi thân lên đỉnh Tê Minh, vận kiếm quyết do sư môn truyền lại, tế Phong Thần kiếm khí lên không trung, sau đó hướng phi kiếm hộ thành phía dưới lao xuống. Sau kiếm khí tựa như du long màu đen của hắn, liền bay múa hai con chim non lông đỏ như lửa của Tiểu Quỳnh Thuần, vù vù, cùng nhau bay múa trên không của Úc Phương Thành.

Sau đó, khi Hắc Sắc Long, Hỏa Hồng Huyền Diệu đụng vào tầng kiếm võng kia, bầu trời phía đông nam Tê Minh Sơn lập tức vang lên một hồi tiếng rít kỳ dị, giống như điện chạy như tia chớp, giữa điện quang lập lòe, liền giống như nổi lên một màn bạch mang làm tung tóe ra khắp nơi.

Giờ phút này, vị đường chủ Tứ Hải đang tức giận vận đủ đạo lực Thái Hoa, không chế phi kiếm liềm mạng đánh lên những

phi kiếm kia, Hi Đồ đã phá vỡ võng kiếm. Chẳng qua không biết là vừa rồi trong hỏa lao thoát nguy đã tiêu hao quá nhiều đạo lực, hay là kiếm khách trong thành pháp lực cao cường, sau khi Quỳnh Đình ngự kiếm tấn công mạnh mẽ, lại chỉ dùng phải một chút phi kiếm. Ngẫu nhiên lộ ra sơ hở một chút, liền lập tức bị kiếm quang trong vọng lâu dưới thành bay lên bổ sung.

Thấy tình hình này, tinh nói trong lòng cũng có chút hoảng sợ:

“Không thể tưởng được Thương Lâm quận phủ nho nhỏ này lại ẩn giấu được rất nhiều sĩ sĩ cao cường!”

Hiện tại hắn có chút may mắn, may mắn những người pháp lực cao cường này, thoát nhìn cũng không hoàn toàn nghe theo Bạch Thế Tuấn này. Nếu không, trước đó thằng nhãi này muốn đến hại mình, chỉ cần mời mấy tên kiếm khách như vậy đến gây khó dễ, chính mình khẳng định khó thoát kiếp.

Ngay lúc hắn vui mừng, những vũ sĩ tu đạo kiệt lực ngăn địch kia, hiện tại cũng là kinh hãi. Đêm nay vì bảo vệ tính mạng tiểu chủ công gây họa, những kỳ nhân dị sĩ Xương Diệp Tâm Duyên tới nhờ này., Có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng xuất động, chỉ là kiếm trận hộ pháp bày ra ngày xưa không biết đã trải qua bao nhiêu lần, vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được công kích của hai thiếu niên nam nữ kia. Vừa rồi chỉ trong chốc lát, chỉ thấy phi kiếm của phe mình tan rã, căn bản không còn chút lực phản kích nào.

Trong những vũ sĩ ở trong thành, vị lão giả cầm đầu kia vốn là hạc phát đồng nhan, nhưng hiện tại ở dưới mái tóc trắng kia, lại không thấy hồng quang đầy mặt, thay vào đó là vẻ mặt tái nhợt. Thì ra, ngay vừa rồi, lão nhân tóc bạc này khổ tâm tu luyện phi kiếm, bởi vì là mất kiếm trận, lại bị thiếu niên kia như có thần linh trợ giúp cắt đứt kiếm quang màu đen đầu tiên!

Trong lòng đang sợ người xâm phạm có nhãn lực cao minh, gã thủ tọa trong thành đang liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Hân mặt xám xịt bên cạnh, cơn giận này liền không đánh chỗ nào nữa:

Thượng Thanh chính là người đứng đầu Đạo môn trong thiên hạ, đại danh vang dội không có hư sĩ, tiểu chủ công sao ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu! Huống chi, đòi mạng lần này chính là kẻ hấn đắc tội, còn là đường chủ Thượng Thanh đường!

Nghĩ tới đây, lại nhìn cái pháp bảo âm phạm vô quang nguyên khí đại thương kia, lão giả tóc bạc càng tức giận, mắng thầm trong lòng:

“Trẻ con không biết gì, dám mạnh miệng lừa gạt ta! Nói cái gì mà người kia chẳng qua vì quyền góp gia sản nên mới được tôn làm Đường chủ; mà cái tên Trung Tán đại phu gì gì đó cũng chỉ là nhờ quan hệ quần áo...”

Tức giận đùng đùng nghĩ tới đây, vị thủ tọa thành trì tốt đẹp này đột nhiên dừng lại, không suy nghĩ nữa. Hiện tại, hấn chỉ cảm thấy đêm nay người ngu xuẩn nhất hấn là mình; ngôn ngữ hoang đường như thế của hoàng khẩu tiểu nhân, nửa canh giờ trước hấn lại tin không nghi ngờ!

Hấn có ý nghĩ như vậy, cũng không có gì lạ. Vị thiếu niên đang chuyên tâm công kích kia cũng không biết, bản thân hấn chưa bao giờ kiêu ngạo như Thượng Thanh sư môn, ở trong những vũ sĩ tu đạo chưa đạt tới cảnh giới hóa cảnh này thì có lực uy hiếp như thế nào.

Vì vậy vị trí thủ tọa tràn ngập tuyết trắng phiên phúc này, đọc đến đây, lại nhìn ba đạo kiếm quang Huyền Chu tung hoành xung đột trên đỉnh đầu, rốt cuộc bất chấp phi kiếm vừa rồi bị trăm tinh thần bị thương nặng, ngẩng đầu gắng sức nhìn lên không trung hô to:

“Thượng Thanh Trương đường chủ, xin nghe lão nhân nói một lời! Chuyện đêm nay, hoàn toàn là hiểu lầm —— “

Vừa cường ép nói đến đây, vũ sĩ tóc trắng này đã phun ra một ngụm máu tươi; điểm điểm đỏ nhuộm trắng râu trắng, thật là nhìn thấy mà giật mình!

Bất quá, mặc dù phun máu không thể nói tiếp, nhưng lời này của hấn lại truyền đến tai vị thiếu niên đứng lặng tại đỉnh núi kia.

Nhìn nhìn tình hình trước mắt, bắt chuyện cũng biết chuyện đêm nay không thể làm; lại lo lắng công chúa còn ở bên ngoài, hần liền thuận theo đầu câu chuyện trả lời:

“Hiểu lầm? Lời này là thật?”

Câu nói lưu lộ ý tứ dừng tay này truyền vào trong tai người trong thành, thật không khác gì thiên âm! Khi phát giác được người đang ngự kiếm, nói lời này thần hoàn khí tức, những vũ sĩ trong thành đều kinh hãi.

Vì vậy, ngay lúc nghe được đang nghiêng tai lắng nghe, trong thành duyên dáng liền truyền đến một câu trả lời khác:

“Trương đường chủ thứ lỗi, chuyện đêm nay phóng hỏa, lão hủ chắc chắn sẽ điều tra ra manh mối cho các hạ. Ta sợ rằng việc này có hiểu lầm khác, nên biết ai dám khinh phạm thân uy của Đường chủ Thanh đường?”

Lời này lúc này, đổi thành người khác mà nói; đồng dạng vì là phi kiếm bị đánh rơi mới có thể rảnh rỗi nói chuyện, trong giọng biện hộ này của hần, không khỏi liền toát ra trào phúng sự tuần tú bạch thế. Chẳng qua lúc này có tình luận cũng chẳng quan tâm nghiên cứu tỉ mỉ, chỉ cần nghe ra ý tứ đối phương dừng tay, liền tranh thủ thời gian xuống dốc.

Vì vậy một tiếng bỗng nhiên thu hồi Phong Thần Kiếm, hần liền trầm ngâm một tiếng, sau đó hướng trong thành đá cao giọng nói:

“Tiền bối nói rất đúng, ta cũng cảm thấy việc này có chút kỳ quặc —— chỉ sợ là ngoài ý muốn thất hỏa cũng chưa thể biết. Tội nay tại hạ ngược lại là lỗi mẫn.”

Dứt lời, y liền chấp tay về hướng trong thành, sau đó kéo Quỳnh Huyền, phát tay áo xé gió mà đi.

Chỉ là tại thời điểm rời đi, trải qua Bạch Thế Tuấn nghỉ mát trên không trang viên, nhìn thấy hỏa trạch Viêm Viên kia lan tràn, đã đốt rừng cây phụ cận, thế là Quỳnh Đình liền khởi xưởng ngoan độc, lại khu động Chu Điều hướng trong trang thả vài cây đuốc.

Khi nghe thấy cảnh này, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn thì thấy bầu trời phía nam đã bị ánh lửa chiếu đỏ nửa bên chân trời.

Thấy như vậy, liền mở miệng hít một tiếng, cũng không quay đầu lại mà hướng phía bắc bay đi.

Điểm sát hình xăm xem tiếp nối: Đề cử một bộ tiểu thuyết có nội hàm: Xi Bá Tiên Trát.

Chương thứ mười bảy trời lười biếng vùn trùn, thấy anh phong giúp ích lộ.

Chờ khi Ngôn Quỳnh Thổ trở về nơi sơn dã nghỉ chân, không lâu sau tông môn vui vẻ ăn tươi rồi cũng mang theo đội vệ công chúa gấp rút tiến đến.

Hiện tại, sau khi tỉnh ngôn phân công, Tông Duyệt cười rồi mang theo bốn bộ thủ hộ vệ, mỗi người cầm đao vây quanh công chúa, người đều cầm kiếm, mở mắt cảnh giới xung quanh. Đích thân mở miệng, thì cùng chờ đợi Quỳnh Tuyết, ở ngoài bóng tối âm u tuần tra, ngẫu nhiên còn ngựa kiếm bay lên không trung, cảnh giác giám thị bất kỳ gió thổi cỏ lay nào ở hoang dã.

Mặc dù bọn hắc vân cảnh giác, nhưng dò xét một phen, cũng không có thái thú binh giết tới. Xem ra, Bạch Thế Tuấn kia đã sợ hãi, nhất thời không dám đến gây hại.

Chỉ là, khi tỉnh lại lời nói đang khẩn trương tiềm hành trong đám cỏ dại không có gổ đầu, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện phía sau chỉ có tuyết đối ứng với mình; Quỳnh Huyền tiểu nha đầu kia, đã sớm không thấy bóng dáng!

Thấy Quỳnh Thổ mất dấu, tỉnh lời một kinh này không phải chuyện đùa. Chẳng qua, chờ khi hắc nóng lòng như lửa đốt quay đầu đi tìm tiểu nha đầu kia, lại phát hiện nàng đang ở đỉnh một cây trọc, ngồi chồm hồm như ếch, đang phòng hãm hướng phía nam thổi phồng.

Thấy Quỳnh Đình hai má căng tròn, bắt đầu nói năng không rõ lý do, vội vàng hỏi nàng:

“Quỳnh Ngọc ngươi đang làm cái gì vậy? Cây này cao như vậy, cẩn thận té xuống!”

Nghe hắc hỏi, tiểu nha đầu đang hết sức chuyên tâm làm việc kia, quay đầu lại cười hì hì, hai mắt híp thành hai vầng trăng non, nghiêm túc đáp:

“Ca ca, ta đang thôi! Ta muốn thôi cho cháy sạch chỗ đó.”

Nghe nàng nghiêm túc nói ra lời châm chọc ngây thơ này, bắt chuyện chính là nhịn tuấn. Trong lòng lo lắng nàng ngã xuống, liền vội vàng tiến lên, giang cánh tay, ôm lấy tiểu Quỳnh Thiên vẫn chưa thỏa mãn.

Chờ cho tiểu nha đầu châm ngòi này phóng xuống dưới đất, bắt chuyện lại dặn dò nàng không nên chạy loạn ở nơi hoang vu này, tránh không cẩn thận bị dã thú cắn mất—đe dọa xong, nhìn tiểu Quỳnh Lục chẳng hề để ý liếc mắt một cái, tỉnh lại cảm thấy chính mình nên nắm lấy cánh tay nàng nhất định đáng tin cậy.

Bức tường tuần tra như vậy liên tục kéo dài đến nửa đêm.

Đêm nay qua đi, lúc ban đầu, phụ thân tông Hán Tông tướng quân tông Hán của Tông Dân Phách kia, liền dẫn Ngự Lâm quân dưới trướng cấp tốc tìm đến. Thì ra, lúc Tông Dân Phách từ Nghênh Tiên Đài đánh hết binh lính bản bộ, liền sai người ngựa đi tới huyện Bồ Sơn được phụ thân đóng quân cầu viện. Nhằm phòng ngừa bị Bạch Thế Tuấn phát hiện, Tông Dân vẫn chưa sử dụng truyền lệnh thông báo khẩn cấp.

Chờ tông tướng quân dẫn đại đội Ngự lâm kỵ binh chạy đến, những nữ binh hộ vệ công chúa này liền bị thay hạ sang bên cạnh nghỉ ngơi. Cho đến lúc này, trong vùng núi đen thui này mới dám mọc lên từng đống lửa trại sáng ngời.

Hơi quá trình tướng sĩ triều đình nhìn thấy một bộ lễ phiên phức sau công chúa không đề cập tới, chờ khi tỉnh lại lời nói từ bên ngoài chạy về, nhìn thấy vị đại tướng tam phẩm triều đình này thì nhất thời trợn mắt há hốc mồm:

Thì ra vị tướng quân Tông Hán uy phong lẫm liệt, vẻ mặt cương mãnh chính là vị phu xe ngựa đánh xe năm đó!

Đương nhiên, kinh ngạc này của hắn cũng chỉ trôi qua trong giây lát rồi biến mất; sau khi biết thân phận cư trú, rất nhiều chuyện trước kia, hiện tại đã rất dễ dàng nghĩ thông suốt. Không kịp nói nhiều lời khách sáo, chờ Tông tướng quân bình tĩnh lui khỏi khoảng cách, lúc tỉnh lại liền đem tất cả mọi chuyện phát sinh đêm nay, dùng ngữ khí bình tĩnh tận lực bảm

báo với vị tướng quân này. Không đợi hắn nói xong, Tông tướng quân đã vừa sợ vừa giận!

“...”

Điều khiến hắn giận chính là vị Vô Song công tử xưa nay vốn đức tuyệt mỹ của mình lại làm ra chuyện âm độc như vậy. Hắn kinh ngạc là công chúa thân thiện được thánh sủng sủng, thiếu chút nữa là ngọc vẫn hương tiêu tan! Nếu đúng là như vậy, thì không đơn thuần như vậy, tất cả đám người trước mặt bọn họ đều muốn đầu rơi xuống đất!

Nghĩ đến những điểm mấu chốt này, dù cho Tông Hán này thân kinh bách chiến, cũng nhịn không được nhất thời kinh hãi đổ mồ hôi lạnh!

Đang lúc kinh sợ, lại nghe thiếu niên này tiếp tục nói:

“Tông tướng quân, theo các dấu hiệu có thể thấy, Bạch Thế Tuấn kia không chỉ có mưu tài hại mệnh đơn giản như vậy...”

Nói đến đây, hắn không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào uy vũ đại tướng quân trước mặt, hai mắt lấp lánh mà nhìn.

Tông tướng quân thấy hắn nói một nửa, nguyên bản đang tức giận ngập trời, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nhìn thiếu niên trước mặt vẻ mặt ngưng trọng, chợt nghĩ đến:

“Chẳng lẽ... Là do Xương Nghi Hầu kia có lòng bất thần?!”

Ý niệm này một khi nổi lên, ngay cả đại tướng quân trước điện địa vị cực cao này, xương sống lưng cũng nhịn không được có chút rét run. Bởi vì, vị nghĩa phụ kia của Bạch Thế Tuấn thích thú nhất, lúc này đang được hoàng thượng tín nhiệm, quyền cao chức trọng; nếu hắn mang tâm phúc...

Nghĩ đến đây, vị chấp kim ta trước điện này đột nhiên ý thức được, chuyện đêm nay, đã không đơn giản như vậy. Xương ứng hầu quyền trọng quyền nắm trong tay, một khi xử lý không cẩn thận, sẽ nhắc lên đại họa ngập trời. Khi liên quan tới giang sơn xã tắc, vị tướng quân trước triều đình ở miếu đường này, cảm giác mình như đang đi trên băng mỏng.

Đang lúc Tông Hán dùng sức tính toán, ý đồ muốn nghĩ ra một sách lược vẹn toàn trước mặt, trung tán đại phu trẻ tuổi trước

mắt này thấy hấn nửa ngày không nói lời nào, liền nhin không được mở miệng gián ngôn nói:

“Tướng quân! Ngài xem Bạch Tiểu Hài này, cất giữ lương thực, âm thầm chứa đựng nhân tài, rõ ràng là bụng dạ khó lường! Ác đồ như vậy, triều đình nên trừng phạt sớm một chút!”

Nghe vậy, hai ánh mắt trong trẻo của hấn nhìn nhau, Tông tướng quân lo lắng trong chốc lát không biết nên trả lời như thế nào. Chờ ngừng một chút, hấn mới bắt đầu nói:

“Lầm ngôn đi, ta cũng biết những gì người vừa nói.”

“Chỉ có điều, Bạch Thế Tuấn là con nuôi của đệ tử của thánh thượng Xương Cố Hài; phạm liên lụy đến tôn thất triều đình, sự tình không đơn giản như vậy —— “

Vừa nói đến đây, hấn liền nghe thấy con gái mình bắt đầu kêu lên:

“Cha!”

Nghe Tông Dương kháng nghị, tướng quân am hiểu sâu sắc sự tình triều đình lại làm bộ không nghe thấy, chỉ tiếp tục nói với thiếu niên nhiệt huyết trước mắt:

“Người yên tâm, chuyện Bạch Thế Tuấn này xác thực tội ác, đợt lần này bản tướng quân hộ tống công chúa hồi triều, nhất định nắm chắc sự thật về thánh thượng. Chỉ là cuối cùng xử trí thế nào, còn phải thỉnh thánh thượng phán quyết.”

Nghe Tông tướng quân nói vậy, mở miệng cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút vội vàng. Chỉ là, hơi dừng lại một chút, hấn thủy chung cảm thấy có chút không cam lòng, liền hỏi:

“Nếu như vậy, tông tướng quân có thể cho tại hạ biết ác tặc sẽ bị bắt về kinh, theo luật trừ tội không?”

Nghe hấn hỏi, Tông Hán suy nghĩ một chút, cũng trực tiếp đáp:

“Có lẽ, có lẽ sẽ không. Bởi vì người ủng hộ Bạch thế tuấn nghĩa phụ quyền khuynh triều dã, vì thế nên người ủng hộ rất nhiều. Cho dù Xương Cố phụ không tích cực giữ gìn, thánh

thượng cũng sẽ có nhiều bản khoản, trong lúc cấp bách cũng không nhất định sẽ làm ra xử lý nghiêm khắc...”

“Nói như vậy, chính là sợ ném chuột vỡ bình?”

Nghe được lời này, Tông Hán nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào. Bởi vì, hắn nhìn thấy con gái nhỏ của đương kim thánh thượng, đã từ trong Phượng trướng an giấc đi ra, đang đứng ở cách đó không xa nghe bọn họ nói chuyện.

Bất quá, suy nghĩ một chút, Tông tướng quân vẫn hòa ái kiên nhẫn trả lời:

“Đã tỉnh người có chỗ không biết, chuyện chính trị triều đình này, Tông Hán ta một võ phu cũng không biết được. Chẳng qua, đứng trong triều lâu ngày, ta cũng hơi biết một chút tình huống. Ví dụ như chuyện Bạch Thế Tuấn hôm nay, tuy rằng người và công chúa đều tận mắt chứng kiến; nhưng một khi mang lên triều đình;, Bàn về quyền mưu, rất có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Nếu lo lắng đến chế độ “Bất nghị” của đại phu miễn trừ sự tra tấn của sĩ đại phu, tuần mã Bạch thế kia không tổn hao gì, cũng không phải là không thể. Tỷ như chuyện dưỡng dưỡng giang hồ thuật sĩ, là có thể nói...”

Nói đến đây, Tông Hán liền bắt đầu cố gắng nhớ lại những văn quan trong triều từ ngày xưa, làm thế nào để lột da khai giải. Đang lúc đau khổ suy nghĩ, lại nghe thiếu niên trước mắt đã thay hắn nói tiếp:

“Ta biết, việc này có thể nói là do tuần tài Bạch thế cầu hiền như khát, không khỏi Lương Chủ bắt đồng, nhiều nhất là rơi vào tội thiếu nợ Chân biệt, giao người không cẩn thận; hoặc là, nói hắn chỉ khổ tâm tìm kiếm nhân tài thay Hoàng thượng, đan tâm là một mảnh, không những không thể chịu trừng phạt, ngược lại còn phải được thưởng...”

“Đúng đúng! Chính là như vậy!”

Nghe hắn nói như vậy, quả thực giống ngữ khí văn quan kia như đúc, Tông Hán liền nhin không được dùng sức gật đầu. Chỉ là, chính lúc hắn mở miệng khen ngợi, thức thời Trác

Tuyệt, lại chợt thấy Trung Tán đại phu mới tấn cấp này, đột nhiên kích động, nói cấp tốc:

“Tướng quân! Tên tiểu tặc Bạch Tiểu Thuần kia dùng tư lợi một người để lưu lạc dân chúng, chẳng lẽ không bị trừng phạt hay sao? Dân chúng kia không đứng nguyên tại chỗ, ăn rất nhiều khổ sở, chỉ vì hai chữ “Quyền mưu”, đã nhận lấy vô ích rồi sao?!”

Đột nhiên thấy những người tỉnh ngôn bị phần như thế, Tông tướng quân và Bạch Thế Tuấn đều lộ vẻ xúc động. Bọn họ không biết, cái gọi là ” ớc tiết tại thượng, hiểu biết tại hạ”, tỉnh ngôn xuất thân bần khổ cửa ngõ, từ nhỏ đã cầu sống trong phố chợ, đối với những người cao cấp lấy tư lợi một mình dẫn đến hành vi ác ôn khổ cực của vạn dân, chính là tận cùng đau khổ. Hiện tại thấy Bạch Thế Tuấn phạm phải tội danh không thể hiểu được, lại còn có thể tránh khỏi trừng phạt, sao lại không cho hấn phần uất?

Chỉ là, hấn không kìm lòng nổi thẳm vấn, chờ phục hồi tinh thần, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Kim Giáp đại tướng quân trước mặt, bắt chuyện liền phát hiện vừa rồi mình nói chuyện, có chút thất lễ. Vì thế, tạm đè lửa giận trong ngực xuống, bình tĩnh suy nghĩ một chút, hấn liền dùng ngữ điệu hòa hoãn trình trọng thông báo:

“Tông tướng quân, xin thứ cho văn bối thất lễ. Kỳ thật tướng quân không cần khó xử. Tiểu tử nếm thử: “Thiên phu chỉ, vô bệnh mà chết.” Ta tin tưởng trong cõi u minh tự có thần mục như điện. Tướng quân xin yên tâm...”

“Kẻ tội ác kia tràn đầy, tức là không có ai trừng phạt, hoặc là có trời phạt!”

Mấy câu nói ngắn ngủi của gã, nói bình tĩnh dị thường, nhưng đối mặt với gã là tướng quân Tông Hán, lại phảng phất nhìn thấy chút màu sắc thâm sâu trong hai mắt gã.

Thế là đột nhiên, có một ít chuyện cũ năm đó trong huyện thành Kính Dương cắt đứt, không tự chủ hiện lên trong lòng tông hấn.

Ban đêm bên cạnh lúc này cũng đang yên tĩnh như vậy. Chỉ có mấy đống lửa trại vẫn còn cháy bùng bùng “lốp bóp”. Ngọn lửa bập bùng bùng, chiếu lên khuôn mặt kiên nghị của thiếu niên có hoa văn đỏ sậm. Trong núi Hạ Dạ, chỉ nghe tiếng cát trong rừng gió thổi lá cây, nhiều nhất là một bé gái nhỏ với tới mức thấp giọng lắm lắm.

Theo kiếm nhìn bốn phía, trong doanh địa này đúng là ánh lửa như máu, tiếng gió như quỷ.

Điềm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Tân thư do giáo hữu mới đề cử là Xi Tinh Hải tiên phong.

Chương thứ mười tám hoành mi một kế, phun khí diệt tam hồn.

Thiên hạ có đạo, Tuyên Cơ Tử bội, thiên hạ vô đạo, ta đeo dây chuyền.

—— Ân Ca

Buổi sáng ngày hôm sau, còn đang canh giờ Mão, tỉnh lại thì đã sớm tỉnh lại. Vừa lúc kịch biến, muện rồi hấn cũng không ngủ như thế nào.

Lúc tỉnh lại, xem sắc trời còn chưa sáng, chỉ có trên bầu trời phía đông mới lộ ra chút màu trắng. Từ chỗ lộ tức vươn người dậy, bắt đầu nhìn quanh, thấy trong doanh địa phụ cận hoàn toàn yên tĩnh, còn không có người nào đứng lên. Chỉ có trong bụi rậm xa xa, mấy vị gác binh sĩ kia còn đang không ngừng du tẩu.

đuổi lưng một cái, sợ kinh động người khác, bắt chuyện liền đi dọc theo dòng suối nhỏ cạnh doanh địa, chậm rãi đi xuống hạ du. Qua một trận khói lửa tối qua, bắt chuyện hiện tại trên mặt có chút căng thẳng, liền muốn đi bên suối suối rửa bụi mặt.

Tín bộ nhàn nhã đi dạo một hồi, chợt thấy khe suối nước quanh co khúc khuỷu dần dần uốn lượn tiến vào trong một rừng cây nhỏ xanh ngắt. Nhìn thấy bờ rừng, liền tỉnh lại, ngồi xổm trên một khối đá trắng tròn bên mép suối, dùng hai tay nâng nước suối rửa mặt.

Đến khi nước suối mát mẻ vương trên mặt, hấn mới cảm thấy trên mặt có chút nóng rát. Phỏng chừng, đây là do tối hôm qua khi phá vòng vây bị khói lửa hun cho chết.

Hoán rửa một lúc, cuối cùng lại học Quỳnh Huyền, trên mặt nàng hắt ra vài cái, tính ra là lau khô sạch sẽ. Rửa quần áo xong, hấn liền đứng dậy, chuẩn bị quay về doanh địa.

Đúng lúc này, chợt tỉnh ngôn nghe phía trước có một thanh âm dễ nghe đang nói với mình:

“Nguy ra lời, lấy cái này lau mặt.”

Bị giọt nước thấm ướt, lúc này ánh mắt hắn đúng là mơ hồ, nhưng nghe lời nói quen thuộc này liền biết, người nói chuyện chính là chỗ ở của vị công chúa kia. Mặc dù không biết công chúa tỉnh lại khi nào, nghe vậy đáp lại một tiếng, liền tiếp nhận khăn lụa có mùi lan xạ kia, trên mặt cẩn thận từng li từng tí lau chùi.

Đợi lau giọt nước khô trên mặt, hắn bắt chuyện thấy rõ ràng, một thân váy dài trắng nõn đang đứng trước mặt mình mỉm cười.

Chờ nàng ở bên cạnh Hoán Lư mặt mũi, thấy ánh mặt trời còn sớm, bắt chuyện liền cùng nàng ở phụ cận nhàn rỗi.

Bên cạnh bọn họ sáng sớm, không khí đúng là đặc biệt thanh tân. Gió mát thổi vào mặt, có chút ướt át, nếu hít một cái, liền có thể cảm giác được một mùi cỏ xanh thơm ngát.

Tĩnh lại trong gió sớm như vậy bước đi, nhất thời hai người đều không nói gì. Yên lặng không nói, không biết từ lúc nào trong núi hoang lại nổi lên một đám sương mù, tựa như mây khói quanh quẩn bên cạnh.

Cuối cùng, sau khi tinh quang biến mất, ánh rạng đông dừng lại, cuối cùng cũng tìm được chủ đề, mở tiếng gọi khẽ:

“Gộp.”

“Ân...”

Nữ hài điệu dàng ngược lại. Vì vậy hai người liền ngừng lại, ở trong một mảnh rừng đất trống sương mù lóng lánh trong rừng cây nhìn nhau. Chỉ nghe tĩnh ngôn nói ra:

“Ở nhà, gần đây ta mới biết được ngọc bội người tặng cho ta năm trước, hóa ra là tín vật thân phận của ngươi.”

“Ừm.”

Cư mềm đáp một tiếng, suy nghĩ lại nói:

“Đây là ngọc bội, có tên là “Ích Trần”, lúc còn bé phụ hoàng đã tặng cho ta.”

“Ích Trần?”

“Ừm! Bởi vì ngọc thạch này, không chỉ có thể hút sạch độc tố, còn có hiệu quả Tích Trần. Chỉ cần người mang theo nó, những bụi bặm kia sẽ không rơi xuống người người được.”

“A, không ngờ lại thần kỳ như vậy!”

Nghe thấy lời nói ngọt ngào như vậy, liền mở miệng, vội vàng đem ngọc bội giơ lên trước mắt, cẩn thận xem xét. Vừa xem, hần vừa lâm bầm:

“Trách không được đeo trên người nó đã cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều rồi...”

...

Nhìn kĩ ngọc bội một hồi, bắt chuyện bỗng nhiên tỉnh táo lại, liền giơ ngọc bội lên nói với thiếu nữ trước mặt:

“Cuộc yêu, ta không nghĩ tới ngọc bội này lại là bảo vật như vậy, như vậy ta không thể lấy. Hơn nữa, ngươi là hoàng gia hoàng gia công chúa, thân thể mềm mại quý hiếm, tự nhiên không thể dính bụi trần. Tích Trần ngọc bội này, hôm nay trả lại cho ngươi.”

Nói xong, hần liền cúi đầu, chuẩn bị lấy ngọc bội từ trên cổ xuống. Chỉ là, đang chờ hái, lại bị bàn tay nhẹ nhàng ngăn lại.

Chỉ thấy vị công chúa hành động cao quý này, lúc này lại hồi phục bộ dáng linh động ” cư có nha đầu” ngày xưa, hướng hần nhoẽn miệng cười, nói:

“Nói rõ, miếng ngọc này còn ở lại chỗ ngươi.”

“Hiện tại có cảm giác có chút hi vọng, bụi mù trong thế tục này cũng có một sự thú vị khác.”

Cười khanh khách nói xong, dường như sợ tỉnh ngôn kiên trì, nàng liền vội vàng nhắc tới một đề tài khác:

“Đúng rồi, hôm đó Dưỡng Phách tỷ tỷ tìm người sao?”

“Đúng vậy. Làm sao vậy?”

Lúc tỉnh lại trả lời xong, lại có chút kỳ quái thấy, cô gái trước mắt đưa ánh mắt nhìn về phía khác, không nói gì nữa. Hần lại

không biết, lúc này nhẹ nhàng có chút hối hận, hỏi ra lời vừa rồi.

Vừa nghĩ tới những lời khấn tay kia của mình thuật lại cho nàng, trên mặt nàng liền nhin không được hiện ra vài phần xấu hổ. Qua một hồi lâu, dân cư mới phải lắp bắp nói:

“Nguy ngôn, tông nha đầu kia, có lúc miệng không chọn lời; những lời đó, người không nên để ở trong lòng.”

Nghe được lời ấy, bắt chuyện mới nhớ ra Thiên Tông kia đã cùng mình vui đùa nói những gì.

Nhìn thiếu nữ thẹn thùng trước mắt, không biết vì sao đáy lòng hần bỗng nhiên dâng lên một cỗ dưng khí khó hiểu. Vì thế, thiếu nữ xấu hổ liền nghe thấy thiếu niên trước mắt nghiêm túc nói:

“Ở nhà có tiền, đương nhiên ta sẽ không để những lời đó trong lòng. Bởi vì bây giờ ta đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Ừnh?”

Nghe hần trịnh trọng nói, thiếu nữ trên má có chút kinh ngạc, liền ngẩng đầu lên nhìn hần —— thiếu niên này đôi mắt trong như nước trịnh trọng nói:

“Giương phòng, ngài là công chúa, sau khi biết thân phận cao quý của ngày hôm nay, ta tất nhiên không dám có hy vọng xa vời gì. Chỉ là, mặc kệ ngài nhìn ta thế nào, nhưng ta vẫn thích chàng.”

—— thiệp vừa dứt lời, tựa như tiếng sấm vang lên giữa không trung, làm cho vị thiếu nữ thanh thuần kia lần đầu tiên nghe người khác nói ” Thích người”, chỉ một thoáng đã cảm thấy “Oanh” một tiếng, giống như tiếng sét bỗng nhiên vang lên từ trong cõi u minh, chấn động khiến đầu óc mình choáng váng, cơ hồ nghe không rõ lời nói tiếp theo của thiếu niên.

“Ừ, đúng vậy, ta thích người, mặc dù người là công chúa, không thể thích ta, nhưng ít nhất bản thân ta vẫn có thể thích người.”

Thiếu niên không cẩn thận để lộ tâm tích, hiện tại cũng như ý thức được điều gì, đang cẩn thận sửa soạn ngôn từ, cố gắng tu

bổ. Chỉ là, ngay lúc hấn nói quẩn, càng nói càng loạn, nữ hài nhi trước người bỗng nhiên thân thể mềm mại lay động một trận, tựa như lá rơi trong gió, tựa như lập tức sẽ vấp ngã!

Thấy tình cảnh này, bắt chuyện rồi không cần giải thích gì nữa, tranh thủ thời gian giờ tay đỡ lấy cô gái. Đang lúc muốn mở miệng nhắc nhở nàng phải cẩn thận hơn một chút, hấn chợt nghe bên tai truyền đến một câu nói như muỗi kêu:

“Nói rõ, ta, ta cũng thích ngươi...”

Bỗng nhiên, khi mở miệng thì chỉ cảm thấy trong đầu của mình trở nên trống rỗng, chỉ có thể nhìn thấy được những cột sáng mặt trời đang toả ra ấm áp ở trong rừng, có những con bướm bướm rục rờ bay lượn, còn có những đóa hoa màu xanh vờn quanh vô số bông hoa hồng sáng chói!

Yêu eo uyển chuyển, phải không? Không phải chứ?

Quý dày cọ, tóc tai, Mộng Tuyền? Huyền đồng á?

Tất cả những chuyện này đều đã không kịp trả lời. Hai vị này gặp nhau ở chỗ sâu nhất trong lãng mạn hồng trần, đã quên đi hết thủy ngoại thân, chỉ nhớ rõ mình và nàng, hấn và mình...

Vì thế, tại một khắc nào đó, trong vùng rừng núi hoang vu nơi đây, binh mã nhân chúng dần dần đứng dậy, chợt nghe thấy không trung truyền đến một trận âm thanh tựa như bài hát của thần. Nhìn thấy ngàn vạn đạo ánh sáng mờ trong vạn dặm trên không trung, muốn cẩn thận nghe rõ, bọn họ lại phát hiện, trong mây đã yên lặng không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng chim vang vọng từ sáng sớm sớm đã.

Khi sợi Khúc âm kỳ dị này truyền đến trong mây, linh giác phân biệt rõ ràng Quỳnh Huyền, lại chỉ lo giữ chặt tay tỷ tỷ của nàng, hướng một chỗ bên cạnh bụi cây kéo đi; vừa điên cuồng còn nói:

“Tuyệt Điệp tỷ tỷ, mau nhìn, ca ca cùng Doanh tỷ tỷ đang ở đó!”

Chỉ là, khi tỷ tỷ Tuyệt Điệp của nàng đến bên cạnh rừng, nhìn vào trong rừng một cái, lại lập tức xấu hổ tiên lúng túng đỏ

bừng, vội vàng quay người đem con mắt nhìn quanh hướng tiểu nha đầu kia nhìn quanh.

Đang đợi Quỳnh Thổ muốn lên tiếng kháng nghị, lại chợt nghe bên cạnh “Suýt” một tiếng, đang có người nhẹ giọng nhắc nhở các nàng đừng lên tiếng.

Hai tỷ muội này nghe tiếng đảo mắt nhìn lại phát hiện là đại tướng quân đội nón vàng kim giáp kia, đang giơ ngón tay lên môi thở dài, ý bảo các nàng đừng lên tiếng.

Sau đó, các nàng ở dưới sự dẫn dắt của uy nghiêm tướng quân lặng lẽ rời khỏi mảnh rừng hoa Điều Ngữ này. Lúc rút lui, đại tướng cầm đầu vẫn không quên báo cho nữ nhi cùng đi:

“Nha đầu, người nghe cho kỹ! Việc này quan hệ trọng đại, trước khi vi phụ nghĩ ra sách lược vẹn toàn, người sau khi về kinh không ai được nói cho!”

Trong lúc hẩn dẩn dò, giặc Tuyết thì vội vàng kéo chặt tiểu Quỳnh Doanh đang một lòng muốn đuổi theo đàn bướm sắc sỡ kia, dẩn dò nàng không được nhìn lên. Vì thế Quỳnh Đình kinh hãi nói:

“A! Tỷ tỷ ơi, người có thể nghe thấy lời nói trong lòng ta!”

Ngay lúc bọn họ hoảng hốt một đường rời đi, trong khu rừng yên tĩnh, nắng sớm kia rốt cục nghe được một tiếng người nói:

“... Cư trú, cảm ơn người. Hiện tại ta cảm thấy, những vết thương trên mặt không còn đau nữa!”

Nói xong câu này, thấy lúm đồng tiền trước mặt nhuốm mờ, không dám đáp lời, hẩn liền nói thêm:

“Chỉ là, hiện tại ta lại cảm thấy có chút đau...”

Nghe vậy, đang lúc nữ hài chân chờ, lại thấy nó cười nói:

“Giù xiu, chúng ta nên trở về doanh địa nha —— kỳ thực ta chỉ thấy người không nói lời nào, đùa người thôi. Giờ thật không đau.”

Nghe được lời ấy, thiếu nữ xấu hổ, liền nắm lên phan quyền, làm bộ muốn đánh, sau đó hai người liền một trước một sau truy đuổi ra khỏi rừng.

Đợi đến vạn đạo hà quang bên ngoài rừng, hai người chơi đùa đuổi theo này liền ngừng lại. Đưa tay dịu dàng vuốt ve búi tóc mai, bắt chuyện cùng nàng nhìn nhau cười cười. Kiếp ba độ hết, hiện tại đối với bọn họ mà nói, tất cả mọi thứ không hề giống trước kia.

Vì vậy, ở trong sáng sớm kỳ diệu này, đã có quảng cáo của ngọn núi, giữa rừng núi không tiếng động minh ước, ở nhẹ chia tay cùng lúc khác nhau, liền không có Xi Khinh Hậu ngày xưa. Lưu luyện biệt lúc, chỉ còn lại có lập đi dặn dò, còn có mong mỗi cùng chúc phúc tương lai.

Chờ cáo biệt nhà ở, mở miệng liền hợp ý với Quỳnh Tuyết, tiềm tích ẩn hình trong quận huyện gần Tùng Lâm.

Một đoạn hạnh phúc đột ngột xuất hiện này, cũng không khiến vị đường chủ Tứ Hải này quên đi sự phần hận trong lòng. Từ sau sự kiện đêm hôm đó, Bạch Thế Tuấn ngay cả công phu bên ngoài cũng không muốn làm, lương thực mà cửa hàng gạo đã không chế đều được vận chuyển về thành tích trữ tốt; những lương thực cứu tế tế thiên tai ở quận láng giềng, càng là bánh bao thịt đánh chó, có đến cũng không có về. Cứ như vậy, quận Thương Lâm còn chưa khôi phục nguyên khí lại càng thêm sương trắng.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, lập tức mở miệng, lòng nóng như lửa đốt.

Hiện tại, hắn đã từng nghĩ tới, có nên vi phạm đại bộ phận sự yên tĩnh mà mình tu luyện hay không. Chẳng qua, sau mỗi lần suy nghĩ, vừa thấy tàn tích của hoa màu trên đồng ruộng, còn có cảnh tượng buồn bã khóc lóc trong ruộng đồng của bình dân, hiệp nghĩa kinh trong xương tủy hắn liền chiếm thượng phong:

“Nếu có thể giết một người mà sống vạn người, cho dù đại đạo vô thành thì đã sao?”

Tuy nhiên, tuy rằng lập thế tru sát dân tộc, nhưng Bạch Thế Tuấn sợ hãi đêm đó, cũng chỉ dám trốn trong thành Phôi Giai mới ra ngoài. Mà thành Phong Giai này, thủ vệ càng thêm nghiêm ngặt, cho dù ngẫu nhiên có chim bay trên không cũng

sẽ bị một mũi tên bắn chết. Thậm chí, dần dần dân gian còn có lời đồn, nói là có mấy sơn dân đến Tê Minh sơn mạch đốn củi, không cẩn thận tới gần thành Phư Minh, liền lập tức bị quan binh tuần tra ngày đêm bắn giết.

Nghe được tin đồn giữa phường dần dần dâng lên, Bạch Thế tuần kia lại làm ra đủ loại chuyện làm ngược lại, bắt chuyện lại càng thêm lo lắng.

Như vậy hơn nửa tháng, hắn rốt cuộc không kiềm chế được nữa, muốn tiếp thu đề nghị của Quỳnh Tuyết, chuẩn bị trực tiếp xông vào, đồng loạt tiến vào thành tốt tươi.

Đúng là vào lúc này, hắn chợt nghe được một tin tức:

Quận thái thú Bạch Thế Tuấn, xây dựng lại đạo hạp cốc, đặc biệt thiết lập ”trần bảo cục”, mua sắm đồ cổ ở dân gian.

Nguyên lai, không biết là thiên ý, hay là tiếng gió của Quỳnh Phong thổi ra thực sự có tác dụng, đêm đó một cái Thủy Vân Sơn Trang lớn lại bị đại hỏa thiêu đốt thành màu trắng. Vì vậy, tiếng gió của vị công tử quý tộc thần trí suy sụp này càng lúc càng lớn., Lòng vui trong lòng từ từ dâng lên, chuẩn bị thu thập trần chơi bảo vật trong dân gian, xây dựng lại Thủy Vân sơn trang. Đương nhiên, lấy vị Bạch Quận chủ mấy ngày qua, loại “Bảo Cục” quan Miện đường hoàng này, chẳng qua chỉ là một cái ngục trang cướp đoạt tài sản dân gian mà thôi.

Nghe được tin tức này, Tứ Hải đường chủ một mực bí mật hành động, lại giống như đang suy nghĩ.

“Bảo Bảo cục, trần bảo cục...”

Vì vậy, ước chừng hai ngày sau, vị quý ảnh huyện Lạc Bình kia không tới cửa cũng thiết lập môn phái “Bảo Cục” mới, cửa lớn bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên mặt đầy bụi bặm, quần áo lam lũ ăn mày. Lúc tên ăn mày này tuần tra đến cổng của Bảo Cục, vị tân nhiệm Bảo Cục Chu Ngọc đại sứ, vừa mới phái ra hai đội sai vặt cưỡng ép tài sản, hiện tại đang tiến đưa bọn họ đi xa.

Khi Chu Ngọc đang muốn trở về trong sảnh, bỗng thấy tên ăn mày bẩn thỉu này chạy tới.

Vừa thấy là tên ăn mày, lập tức khiến tân sứ này ghen hòng:
Xúi quẩy! Cái bố cục trân bảo này khai trương hai ngày, người đầu tiên chủ động tới cửa, lại là tên ăn xin xin!

Đang lúc Chu Ngọc hô to xúi quẩy, chuẩn bị ra lệnh thủ hạ đuổi tên ăn mày đi thì chợt nhìn thấy, thiếu niên mặt đầy bụi bặm này sau khi tới gần, chợt nhẹ răng cười với hắn một tiếng, vẻ mặt thần bí thấp giọng nói:

“Chu đại nhân, hôm nay ta tới, không xin cơm, chỉ vì bảo vật tổ truyền như thế mà phải hiến cho đại nhân!”

Nghe hắn nói vậy, Chu Ngọc liếc mắt nhìn hắn, đúng là mặt mũi tràn đầy không tin.

Thấy hắn thờ ơ, tiểu ăn mày kia cũng không sao, lục lọi trong ngực một hồi, liền móc ra cái nhẫn, cung kính trình lên cho đại nhân trước mắt.

Thấy tiểu ăn mày thật đúng là móc ra một cái bảo hàng, Chu Ngọc liền thật cẩn thận từng li từng tí một từ lòng bàn tay phủ đầy tro bụi kia vân vê giới chỉ, cầm nó nhìn kỹ mặt trời:

Chỉ thấy giới chỉ trước mắt được chế tạo từ bạc trắng sáng lấp lánh, tạo hình cổ sơ, ở giữa khảm vào một khối hắc ngọc hình vuông, chung quanh có hai con Ngân ti ly long quần quanh.

“A, nhìn kiểu dáng chế tạo này, quả thật giống như bảo vật.”

Trân Bảo cục đại sứ Chu Ngọc, xuất thân từ đồ cổ, tự nhiên biết hàng.

Đang lúc hắn cẩn thận giám định thưởng thức, lại nghe thiếu niên trước mắt nói:

“Chu đại nhân, chiếc Thanh Tâm giới chỉ này chính là bảo vật gia truyền nhỏ. Đeo nó lên có thể thanh thần trừ tà, kéo dài tuổi thọ, đúng là bảo bối khó gặp.”

“Nếu không phải tiểu nhân mấy ngày không ăn no, cũng sẽ không đem bảo bối tổ truyền này đến hiến...”

Nghe một phen lời nhải liên miên này của hắn, Chu Ngọc lưu ý nhìn long giới sáng bạc này, quả nhiên phát hiện trong mặt ngọc kia ẩn chứa một cỗ thanh khí, cảm hơi cách người gần

một chút, liền khiến cho người ta bình tâm tĩnh khí, cảm giác thoải mái không nói nên lời.

“Quả nhiên là bảo vật!”

Nhìn thấy diệu dụng này, Chu Ngọc rốt cuộc nhận định, nhẫn trong tay này xác thực là bảo vật không thể nghi ngờ.

Lúc này, tên ăn mày hiển vật liệu này còn đang lải nhải:

“... Tiểu nhân nghe người khác nói, đại nhân Thái Thủ hấn bị kinh hãi, liền đặc biệt đến hiển bảo bối này. Đại nhân ngài chỉ nhìn trên mặt bảo vật, cho ta giá tốt...”

Nghe hấn nói như vậy, Chu Ngọc chợt như được nhắc nhở, trước mắt sáng lên, tỉnh ngộ nói:

“A! Sao ta không nghĩ tới!”

“Tên ăn mày này nói phải, vậy hoàng thân quốc thích Bạch Thái Thủ kia, những ngày qua không phải là tâm thần không yên sao? Nếu ta mang cái nhẫn này dâng lên, chẳng phải là có thể lớn đến mức hấn vui vẻ? Nói không chừng có thể thêm quan tiến tước...”

Nghĩ tới đây, vị này xuất thân là thương nhân, đã lâu không lên chức Chu Đại Phương, lập tức nóng lòng gian nan. Lại thấy tiểu ăn mày này còn đang lải nhải giá tiền, hấn chợt cười lạnh một tiếng, ép tới thấp giọng quát:

“Hay cho người không thể làm dân gian, giả mạo ăn mày, lại lừa được ai?”

Bị một tiếng quát khê của hấn, thiếu niên ăn mày kia lập tức kinh hoảng một trận. Bất quá, sự hoang mang này cũng chỉ là giây lát trôi qua, nhìn thấy hấn bỗng nhiên mặt cười hi hi, cũng là dè thấp thanh âm, mặt nước bọt nói ra:

“...”

“Ai da đại nhân, ngài đúng là Pháp nhãn như đuốc, cái gì cũng không lừa gạt được ngài!”

“Kỳ thực, tiểu nhân cũng chỉ là mấy bằng hữu trộm mộ; chiếc nhẫn này, không giấu gì đại nhân, mặc dù là bảo vật, nhưng là

mấy bằng hữu kia nhặt được từ trong một cỗ mộ. Ta nghĩ lúc này đại nhân ngài cũng sẽ không so đo...”

Nghe được lời nói thẳng của thiếu niên thông minh này, Chu Đại Phương hiểu rất rõ, trầm ngâm một lúc. Một lát sau, thiếu niên chờ hắn trả lời lại đột nhiên nghe thấy hắn kêu to lên:

“Woa, người đáng ghét thật đấy!”

Đột nhiên nghe thấy hắn hô to, thiếu niên kia kinh hãi không nhỏ. Đang định nghĩ cách chuồn đi thì thấy Chu Đại Phương mập mạp trước mặt kêu lớn:

“Hay cho tên tiểu vô lại nhà ngươi! Cái nhẩn nhỏ như vậy mà lại muốn ta dùng năm mươi lượng bạc ròng, còn phải tăng thêm cái áo choàng bằng lụa trên người ta nữa!”

“Ách...”

Chợt thấy hắn miệng đầy đinh trùng, thiếu niên lam lũ khó hiểu. Đang sững sờ, chỉ thấy vị Chu Chu đại nhân này đã chạy về nhà, từ trong hộp bạc của Trân Bảo cục đường đem tới một túi bạc đưa cho thiếu niên; sau đó, thật sự động thủ cởi trường bào trên người ra.

Lúc đang không biết vì sao, thiếu niên lại thấy Chu đại sứ ép tới gần, hung hăng thấp giọng đe dọa một tiếng:

“Tiểu tử, cho ngươi cầm thì cứ cầm!”

Sau đó liền lấy tám khăn lụa trắng ngần của Nguyệt Bạch nhét vào tay thiếu niên.

Nhìn thấy hành động điên cuồng của hắn như vậy, thiếu niên hiển bảo nhất thời cũng không dám nghiên cứu tỉ mỉ; chờ sau khi chuồn ra khỏi mấy con phố, hắn mới hiểu được ảo diệu trong đó:

Hóa ra tiểu lại này làm một phen, đơn giản chỉ vì hai chữ: “Mị lên”.

“Ha ha! Lần này hắn khổ tâm, ngược lại thành toàn cho ta!”

Trong tay cầm túi bạc nặng trĩu, thiếu niên này nhin không được cười ha ha.

Đương nhiên, thiếu niên lạnh lợi trước lại làm ăn xin sau lại đi làm trộm mộ tặc này, chính là đường chủ của chính đạo môn đệ nhất thiên hạ, đã mở miệng nói ra. Còn chiếc nhẫn kia...

Khi hắn lần nữa nắm tay Quỳnh Đình, ngón tay trái của hắn vốn mang theo Minh Giới màu đen kia đã trống rỗng.

Thế là, chỉ sau một hai ngày, những quan viên đã quen biết với Thái Thủ, thông qua đủ loại con đường để biết, Bạch Thái Thủ đã phát điên.

Tin tức kinh người này, ban đầu là từ nơi tâm phúc của một vị hạ nhân thái thú có được. Nghe nói, cũng không biết tại sao, ngày hôm trước Bạch Thái Thủ bỗng nhiên giống như ban ngày gặp quỷ, miệng đầy lời nói điên dại, hai mắt ngây ngốc, sau đó dần dần không còn sinh khí, giống như ba hồn tiêu tan hai hồn, cả ngày giống như tượng gỗ điêu khắc, rốt cuộc không thể nói được chính sự nữa.

Nghe thấy chuyện cổ quái này, trong đám người biết chuyện đương nhiên nhao nhao bàn luận. Bởi vì Bạch Thế tuần có rất nhiều vũ sĩ của đạo nhân bảo vệ sao có thể đơn giản bị quỷ yểm? Thế gian này, còn có quỷ linh nào cường đại như vậy!

Nói không chừng... Hết thầy cũng chỉ là chổi từ mà thôi.

Thế là, liên hệ với dịch châu châu lúc trước, dần dần khắp nơi trong quận Úc Lâm nổi lên lời đồn, nói cái gì cũng có.

Tạm không đề cập đến chuyện về thiện hậu trong châu phủ, lại nói đến việc giải thích, hiện tại hắn đang ở trong một chỗ bóng ma trên vách núi, tiếp nhận lời xin lỗi của một cự linh ác thần cao hai ba trượng:

“Chủ nhân, xin lỗi, lần này đều do lão tiêu tự mình chủ trương, lần sau nhất định sẽ không!”

“Lần sau ta nhất định sẽ hỏi chủ nhân rõ ràng trước, rốt cuộc muốn người kia sống mấy thành, chết bao nhiêu lần.”

“Ách...”

Ước chừng ba ngày sau, lúc tỉnh lại liền mang theo Quỳnh Tuyết đi đến bên đò trong một mảnh bụi mù, chợt nghe phía sau có tiếng người gọi:

“Trương thí chủ, xin dừng bước!”

Nghe tiếng, quay đầu nhìn lại, lại thấy có một đạo nhân đang từ đằng xa chạy nhanh tới.

Chờ hần đến gần, tỉnh ngôn nhận ra đạo sĩ này, chính là Thanh Vân đạo nhân mà lúc trước trong Thủy Vân trang cùng hần giao thủ một phen.

Sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả sẽ gặp lại vị Thanh Vân đạo trưởng này, lúc tỉnh lại liền có chút xấu hổ. Đang đợi hần mở miệng xin lỗi, lại chợt thấy Thanh Vân đạo nhân chấp tay vái lạy thật sâu, đúng là tự làm một cái đại lễ đối với mình!

.

Chờ Thanh Vân Đạo ngẩng đầu lên, bắt chuyện liền thấy vẻ mặt đầy kính nể của hần hướng tới mình nói:

“Trương thí chủ, vừa rồi là bản đạo thay mặt bách tính quận Vu Lâm cảm ơn ngài!”

Nghe được lời ấy, tỉnh ngôn lập tức biết hần chỉ chuyện gì. vái chào trả lễ, khiêm tốn hai tiếng, hần liền nhẹ giọng khen:

“Tiền bối ngài, thật sự là Pháp nhãn như đuốc!”

Lần này, hần thật lòng khen ngợi.

Nghe hần tán thưởng, Thanh Vân đạo nhân không ngừng cảm tạ, sau đó thành khẩn nói với thiếu niên này:

“Thí chủ ngài pháp lực cao cường, bản đạo không theo kịp. Chẳng qua, có một chuyện ta tự nghĩ lại, vẫn cảm thấy muốn nói cho ngài nghe.”

“... Tiền bối ngài quá khách khí, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, văn bối tự nhiên rửa tai lắng nghe!”

“Được!”

Thấy thiếu niên trước mắt khiêm tốn lễ độ, Thanh Vân đạo nhân xuất thân chính đạo khề gặt đầu, sau đó liền nói ra một phen như vậy:

“Theo bản đạo thấy, thí chủ ngài mặc dù pháp lực cao cường, nhưng tựa hồ là đi một chút bàng môn. Mặc dù trên đời này,

có chút tu đạo chi đồ, tỷ như yêu đạo, quý đạo, hiệu quả càng thêm; nhưng nhìn về lâu dài, những đạo đồ này luôn là hậu hoạn vô cùng!”

Nói đến chỗ này, nhìn cái nhẫn hơi lộ ra tia quý khí trên ngón tay thiếu niên, Thanh Vân Đạo liền móc ra một quyển sách từ trong ngực, hai tay đưa cho gã mở miệng, thành thật nói:

“Đây là lúc bản đạo tu đạo, lừa gạt một vị đệ tử thượng thanh cung hậu tình, tặng được thượng thanh chánh pháp của tiểu đạo. Mấy chục năm qua bản đạo xin huyền vấn đạo, có thể có chút thành tựu nho nhỏ, thật sự rất nhiều trợ giúp cho thượng thanh chính pháp.”

“Hiện tại, ta liền đem nó tặng cho ngươi, hy vọng có thể trợ giúp ngươi hóa giải Quỷ lệ chi khí, sớm ngày chứng đại đạo!”

Dứt lời, Thanh Vân đạo liền đưa quyển kinh thư này tới trong tay thiếu niên có chủ tâm lương thiện trước mắt.

Chờ tĩnh ngôn tiếp nhận quyển kinh sách mỏng manh này, trước sau nhanh chóng lật qua, lại phát hiện, bản kinh sách Thanh Vân đạo nhân trình trọng tặng, đúng là một quyển Thanh Kinh.

Chỉ có điều, vị đường chủ Thượng Thanh này lại không lộ ra chút kinh ngạc nào.

Dem quyển Thanh Kinh thu vào trong lòng, hẩn hướng vị Thanh Vân tiên bối tâm ý quyển này vái thật sâu. Sau đó, mắt thấy hẩn rời đề phiêu nhiên mà đi, dần dần biến mất trong cỏ bụi mù như khói. Đúng vậy, đúng là:

Đọc kinh không hiểu sách mới.

Chưa chắc đã quên ở giang hồ.

Đây chính là quyển thứ mười hai tiên lộ Yên Trần quyển thứ mười hai.

Tầng thứ mười ba chính là sơ độ thần nữ vân.

Quyển tự đầu tiên, Khúc ca tiên tiên châu

Nghiêu Tiên Châu ai ăn om sòm bay tới Nghê Thường lữ,
Nhan Nguyệt hơi thiếu, lúm đồng tiền buồn bực, u sầu biết vài

phần.

Thầm thở hạ một câu, nửa là tiêu hồn ngữ.

Sóng kinh kinh động vạn dặm, tay trái cầm trăng sáng, tay phải dẫn gió, tấn công phạm vi ngàn vạn.

Nửa mẫu trở nên mơ hồ, chiếu thẳng vào hàng lông mày của ta.

“...Quản Bình Triều.

Chương thứ nhất thiên phiên vân lãng, phi điều như đăng long môn...

Sự tình Thái Thủ ngộ quỷ nổi điên, cũng không tạo ra gợn sóng quá lớn ở quận Úc Lâm.

Trong phủ Thái Thủ tận lực giấu giếm, dân chúng bình thường trong quận chỉ thích nói khàn khàn nghe chút phong thanh, nhưng cũng không biết đến cùng là đã phát sinh chuyện gì. Mà những quan lại sĩ tộc tin tức tương đối linh hoạt kia, mặc dù bắt đầu nghe được tin tức rất sống động, nhưng dần dần lại trôi qua., Những nguồn tin tức kia bắt đầu không rõ ràng, đến cuối cùng, mọi người đều niệm một từ, nói chủ nhân bọn họ chẳng qua chỉ là ngâm thơ đêm trăng lưỡi, thổi tà phong, lây nhiễm một loại phong hàn hiểm thấy. Tuy mắc bệnh này, bắt đầu sẽ phát ra chút ngữ điệu leng keng; nhưng chỉ cần ru rú ngẩn ngù, tĩnh tâm điều dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn.

Vì thế, do ba vị ngẫu nhiên đi ngang qua ngoại hương nên phong ba nhắc lên, cứ như vậy chậm rãi bình ổn trong quận Úc Lâm. Mà dân chúng quận tốt của Tùng Lâm quận cũng bị dẹp yên., Cuối cùng lại ngược lại là nhân họa đắc phúc. Những ác chính chính trị thoát nhìn như là do thái thủ quận sinh bệnh mới được đẩy ra, qua không bao lâu đã một lần nữa được đức chính quận chủ Bạch quận thay thế; mà lương thực cứu tế tai ương của quận bên cạnh, hiện tại cũng cuộn cuộn không ngừng vận chuyển đến. Thời điểm mùa hè chấm dứt, dân chúng ít nhất đã không cần đói bụng nữa.

Đương nhiên, những bách tính thành tâm khen ngợi này cũng không biết, những chuyện ly loạn trong quận này..., Cũng không phải là từ tay vị thái thú mê như si như mê kia. Người trong phủ Bạch thái thú hiện tại chủ sự chính là Hứa Tử Phương kẻ từng trốn tránh một kiếp trong địa lao. Vị mưu sĩ Xương Phụ hầu này lão luyện thành thực, đã đem sự tình kinh người bẩm báo cho Hầu gia; hiện tại hắn được tên là Hầu gia,

tạm ở trong phủ thái thú quản lý hết thảy sự vụ trong quận trấn mà vị quận trưởng điên cuồng kia.

Hiện tại xảy ra việc này, Bạch Thế Tuấn trước kia cầu kết thương nhân lương thực, thấp giá thấp điểm điểm tâm, sau đó lại người gây tai hoạ, rút ra tài lực nhân gian mưu đồ, tự nhiên sẽ chết già.

Quá những chi tiết này không nói ra. Thời tiết này, trong kinh thành cách quận Thụy Lâm rất xa xôi, trong ngõ phố Phồn Hoa có một chỗ cao thai khí phái phi phạm. Bây giờ trong trạch viện cao cửa u tĩnh này, một gian tĩnh lặng trong đình viện, chủ nhà đang ở trong đó. Vị chủ nhân này sắc mặt trầm muộn, chính là quý tộc vương hầu nhất lưu; tuy hiện tại ở trong nhà, nhưng vẫn là một thân đai ngọc kim quan, áo bào lộng lẫy.

Lúc này, khuôn mặt Phương Chính không giận mà uy, đang yên lặng nghe thủ hạ mưu sĩ gián ngôn:

“Khởi bẩm hầu gia, lần này tiểu hầu gia gặp quái bệnh, rõ ràng là kỳ quặc. Theo học trò nông cạn, hẳn là Bạch Tiểu Hầu đi nhầm đường, va chạm với thần quỷ mới biến thành bộ dáng như bây giờ.”

Nghe mưu sĩ nói như vậy, Xương Hợp Hầu vẫn im lặng không nói, thần sắc buồn bực. Thấy hẳn như vậy, bên cạnh lại có mưu sĩ khác mở miệng an ủi:

“Hầu Gia, theo ta thấy, Bạch Thế Tử sợ là số mệnh đã định. Lần này ứng kiếp cũng tốt, tương lai tất có hậu phúc.”

Nghe vậy, sắc mặt vốn đang âm trầm của Xương Hoa Hầu bỗng nhiên mở miệng, phần nộ quát:

“Hoang đường! Xương Truy Hầu ta chưa bao giờ tin vào thiên mệnh, không tin quỷ thần!”

“Những người đọc sách như các ngươi, làm sao cũng tin tưởng những vũ sĩ giang hồ kia? Bọn họ chẳng qua là ăn nói bậy bạ, lời nói của thuật sĩ làm sao tin được!”

Xương Điệp Hầu nói một hơi như vậy, mấy tên thủ hạ tâm phúc bên cạnh hẳn ngược lại thả lỏng. Vốn trong lòng bọn họ

vẫn lo sợ bất an, thấy chủ công một mực không nói lời nào, không biết rốt cuộc muốn phát tác như thế nào. Phải biết, thế tử họ Bạch của Xương Phụng Hầu khác họ là thế tử khác họ Bạch., Tổ phụ hùng tài, một mực được hầu gia dựa vào hai cánh tay; lần này nghe hấn xảy ra chuyện, Xương Điệp Hầu Hầu Nhất định sẽ nổi giận lôi đình, khó bảo toàn sẽ không hại tới cá chậu. Hiện tại, Hầu gia chỉ lo mắng chửi những tu sĩ đang nghỉ ngơi dưỡng sức ở một nơi, mấy mưu sĩ kinh thành này lập tức an tâm.

Mà dưới cơn thịnh nộ, Noãn Phách Hầu sau khi quát mấy câu này, tâm khí cũng dần dần lắng xuống. Nhìn mấy mưu sĩ thần thái cung kính trước mặt, Cao quyền trọng lại thở dài, thành khẩn nói:

“Các vị tiên sinh, trong phủ Noãn Nghi, cũng chỉ có các vị biết ta.”

“Bản hầu như thế nào lại giống vị đại ca chỉ biết vô vi mà chữa trị kia chứ? Ta sống an lành từ trước đến nay chỉ tin nhân lực, không tin vào số mệnh của quỷ thần. Trong mắt bản hầu, những thuật sĩ khổ tâm kéo dài kia chẳng qua chỉ là nhét vào mộng ngựa, để làm đồ dùng. Muốn thành tựu lớn hơn thì phải dựa vào trí tuệ ta và sức mạnh của tam quân tướng sĩ kia!”

Nói đến đây, Noãn Hầu tính tình trầm tĩnh cuối cùng cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Hấn vuốt ve Tam Dục mỹ lệ dưới cằm, nhìn cảnh xanh lá xanh ngoài cửa sổ U Đường trầm tư một hồi, Noãn Nghi Hầu lại lẩm bẩm nói:

“Ô, Thế Ngô Nhi, cha luôn biết con thương yêu vị công chúa diệt nữ kia của ta. Hôm nay con biến thành như vậy, vì phụ cũng có trách nhiệm. Nếu không phải bởi vì tình thế kinh thành phức tạp, muốn cho con ở một nơi khác, cũng sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ.”

“Được, nếu việc này đã do bản hầu khởi xướng, vậy bản hầu sẽ thành tâm nguyện trọn vẹn cho nha đầu khuynh thành gả cho người...”

Hấn nói mấy câu đó, rất là chậm rãi. Nhưng nhỏ giọng lẩm nhảm, lại khiến mấy phụ tá mưu sĩ trước mặt hấn nghe được

không rét mà run. Người trung thành, cảm thấy ý niệm trong đầu chủ công thực là vô vị, còn có không ít tai hoạ ngầm, vì thế nhin không được trực tiếp nhắc nhở:

“Hầu Gia, việc này tuy chỉ là tư tình của nhi nữ, nhưng sự việc liên quan đến công chúa, thực sự không phải chuyện đùa, chỉ sợ lúc này...”

Nghe được mưu sĩ nói như vậy, Xương Điệp Hầu không chút tức giận, tán dương nhìn vị mưu sĩ họ Lý này một cái, hần liền vuốt râu nói ra:

“Lý quân sư xin yên tâm, chính bởi vì nàng là hoàng thượng công chúa, mới sẽ không có vấn đề gì. Muốn ta hưng phần hầu hầu, một lòng vì thiên hạ thương sinh trừ tính; đại sự nếu thành, một công chúa tiền triều, sao còn dám nói!”

“Còn có cái kia Thượng Thanh cung, một tên đường chủ xuất thân thô bỉ đạo sĩ, lại dám mạo phạm con ta, thiêu hấn hành uyển; nếu đợi ta kiểm chứng, nhất định phải hảo hảo lợi dụng, để cho La Phù sơn những thanh tu sĩ thực lực không tầm thường kia, từng cái từng cái để cho triều đình ta sử dụng!”

Nói tới đây, hầu gia vốn đang râu rĩ trong lòng bỗng cao hứng hần lên, mặt mày rạng rỡ, ngửa mặt lên trời cười to, làm mấy con chim chóc sợ bay khỏi bóng tối ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa viện có tiếng động. Xương Điệp Hầu nhướng mày, vội vàng ra khỏi phòng xem xét, trông thấy có mấy tên tâm phúc thân binh gia thần, không tận chức thủ vệ các nơi, lại đồng loạt tụ tập đến trong viện xì xào bàn tán.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, hầu gia tâm tình đã tốt liền thông thả đi qua. Mọi người quát lớn, mới thấy trên nền gạch xanh có chuột đen, máu chảy đầu rơi, ruột đứt từng khúc.

Thấy chuột chết, Noãn Nghi Hầu hỏi một cái, mới biết ban nãy dưới ban ngày ban mặt, lại có mười mấy con chuột nối đuôi, nối liền thành một chuỗi, rêu rao khắp trong viện. Vì vậy liền có gia thần nhanh nhẹn, nhặt tảng đá ra sức ném mạnh, lập tức để con chuột to xác cầm đầu chết ngay tại chỗ, còn lại thì chạy trốn khắp nơi.

Thấy vậy, vốn tâm thần đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh của Ứng Hầu, sắc mặt cũng biến đổi mấy lần, vuốt râu không nói. Ước chừng sững sờ nửa ngày, hần mới khoát khoát tay, phân phó thủ hạ đem con chuột chết này vui thật kĩ dưới tán cây hoa góc sân.

Tạm thời bỏ qua mưu đồ của những miếu đường ngoài vạn dặm; hiện tại mấy thiếu niên nam nữ vừa bị đàm luận kia, đang nhảy khỏi lồng chim, đi về hướng bắc không mục đích.

Con đường dưới chân bọn họ bắt đầu uốn lượn một mảng cỏ đại thật lớn. Nhìn khắp nơi, cỏ hoang màu xanh lục đung đưa theo gió, quay cuồng như sóng, giống như biển rộng mênh mông bát ngát. Trong biển cỏ vô biên này, lại có cây cối cao lớn ba, năm thành rừng, tán cây, tán loạn, tươi tốt tươi tốt, giống như cô đảo phân tán trong biển xanh.

Tại thời điểm gió thổi cỏ hạ xuống, ngay cả đám mây trên bầu trời xanh kia, cũng giống như dần dần tới gần mặt đất cỏ hạ hùng dũng. Ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn, liền trông thấy những đám mây trắng bạc lớn kia, giống như có thể đưa tay tới, giống như trôi thêm một lúc nữa, sẽ từ trên trời rơi xuống.

Mắt nhìn vô biên vô nhai màu xanh cỏ xanh, mặt phe phẩy màu lam nguyên dã thổi tới thanh phong, ý nói trong lồng ngực ứ đọng hơn mười ngày buồn bực, chỉ một thoáng đã quét sạch sành sanh!

Đường dài dài dằng dặc, đang lúc buồn chán ngán ngán ngán bất cứ lúc nào, tỉnh lại liền chú ý tới bích thảo phát y ven đường, ngẫu nhiên mang theo chút màu sắc. Xem ra mùa hè trước mắt sắp tới hồi kết: Trời cao mây tạnh, thu lập tức sắp tới.

Nhìn thấy cỏ là mùa thu, tính kỹ thì ba người bọn họ từ La Phù Sơn xuống đã gần nửa năm. Chỉ là trong nửa năm này, chuyện tốt đã làm cũng không ít, cũng ném qua rất nhiều đau khổ, nhưng đại đa số đều không hợp với mục đích chuyến đi lần này. Mà sau khi rời khỏi Thương Lâm quận mấy ngày hôm nay, việc gì cũng vô sự. Trong mấy ngày này, ngoại trừ cướp được mấy tên cướp của, trộm mấy tên lừa đảo, lừa gạt mấy tên lừa đảo, cái khác gần như không có thành tựu.

“Thủy Tinh tiền bối, rốt cuộc ngài đã chạy đi đâu tiêu dao vậy?”

Sau vài ngày bôn ba, đường chủ Thượng Thanh đường cuối cùng cũng bắt đầu suy nghĩ về đại sự này.

Suy đi nghĩ lại, sau khi tỉnh lại thì hình như có được thu hoạch gì đó:

“Nha! Trước kia chúng ta chỉ quan tâm đến chỗ cỏ nước béo, có lẽ cũng không mười phần chính xác. Nghĩ đến tinh hoa nước trên đỉnh mây kia, chính là tinh linh trong ngũ hành; nơi nó đến, nhất định sẽ phát sinh biến hóa bất thường. Những sông ngòi kia luôn dày đặc, nơi có hơi nước sung túc, ngược lại chưa chắc chính là chỗ thủy tinh cư trú.”

“A, có lẽ sau này chúng ta nên lưu ý nhiều một chút, nhìn xem có chỗ nào trước kia hậu hậu biến dị hay không...”

Trong lòng suy nghĩ làm thế nào hoàn thành mệnh lệnh sư môn, bất tri bất giác, cước bộ liền chậm lại. Chờ tư tưởng trong lòng đạt được, chuẩn bị đem ý nghĩ này nói cho Quỳnh Đình biết, lại phát giác hai cô bé kia đã đi xa phía trước.

Thấy vậy, mở miệng thì hô lên với các nàng một tiếng, để các nàng chậm lại bước chân chờ nàng đuổi theo. Vừa rồi la hét xong, hắn liền thấy hai tỷ muội mắt ngọc mây ngài ở trên bầu trời xanh biếc nhất thời dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn; trong đôi mắt sáng kia, mệnh mang như nước, tóc dài mềm mại theo gió mát phất phới, dưới mây trắng phụ trợ mà bay.

Vì vậy, thiếu niên đã quen nhìn dung mạo của nhị nữ, giờ phút này đang ở trong gió xanh bên dưới bầu trời xanh thẳm của bầu trời xanh, nhìn thấy bộ dạng quần trắng của các nàng đứng sát cạnh nhau, trong lòng không khỏi động tâm, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt tựa như tranh vẽ.

Rời đi nhiều như vậy, lúc tỉnh lại cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, thuận tiện gọi hai cô gái này về, rồi nghỉ ngơi trong bãi cỏ xanh ven đường.

Ở bên trong bãi cỏ hoa sen ngửa mặt mà nằm, hai tay giao nhau ở sau đầu, đầu gối cỏ xanh, tứ chi giãn ra, mơ hồ cảm thấy vô cùng thích thú. Chờ khi nằm xuống xem xét tỉ mỉ, mới

phát hiện bầu trời trên đỉnh đầu hôm nay đặc biệt đẹp mắt. Bầu trời xanh biếc, tựa như cơn mưa sau sơ khai., Đang lộ ra ngói xanh lam, trên trời xanh từng đám từng đám mây trắng nổi lên như núi, che mùa hè lại. Đối mặt với đám mây trắng của hân, ánh mặt trời sau lưng chiếu lên, liền hiện ra vài phần tối tăm, càng ở bốn phía càng thêm trắng sáng; đến bên đám mây, liền phẳng phát như bị nhiễm một tầng bụi bạc, ở trong Tẩy Lam thiên phác hoạ ra đủ loại hình dáng trắng trẻo như tơ.

“Những mây trắng kia sau, có thể hiện giờ đang có tiên nhân bay qua hay không?”

Nhìn đám mây trên bầu trời xanh, bắt đầu giải thích đúng là tinh thần tự nhiên.

“Ừm, bất kể thế nào, hiện tại ta cũng coi như có chút thành tựu về đạo thuật, cũng có thể bay ở trên trời.”

Nghĩ đến ngự kiếm phi hành thuật của mình, bắt chuyện không khỏi nhớ tới buổi tối vội vàng mấy ngày trước, mình mang theo nhà cửa, lại có thể một hơi ngự kiếm bay ra ngoài ba bốn mươi dặm. Xem ra, nếu đem chính mình bức bách, những đạo pháp bình thường không tinh tiến, liền có thể phát huy vượt xa bình thường.

“Ha ha, nếu về sau tu vi đạo pháp không tiến triển, thì phải mời Quỳnh Huyền tiểu muội muội ra tay, để cho nàng nhào đến mức gà bay chó chạy!”

Trong lòng vui đùa một câu, không biết vì sao lại liên tưởng đến doanh trại. Nghĩ tới chuyện vài ngày trước nhiệt huyết trong lòng, hân bắt chước ma pháp của quý tộc, cả người trở nên như si như say. Tự nhiên, vẫn giống như ngày thường, đường chủ xuất thân hàn môn lại bắt đầu không tự chủ được so sánh với thân phận địa vị song phương.

Bất quá lần này, tình thế trước giờ sầu khổ này cũng không kéo dài bao lâu. Không biết là Bích Dã Phong thanh, hay là mây bay đác, không bao lâu sau mở miệng, trong lòng đột nhiên thông suốt:

“Ha ha, suy nghĩ lung tung như vậy, thật sự là người bình thường tự quấy rầy!”

“Ta ở cùng Doanh cô nương, luôn luôn thuận theo tự nhiên, chỉ làm chuyện nước chảy thành sông. Ta cùng nàng trải qua hoạn nạn, phần lớn đều biết nàng là nhân rồi, không biết nàng là công chúa.”

“Hiện tại kiếp sống đã hết, đối với ta mà nói là công chúa thật lòng yêu ta, cũng không phải là công chúa điêu ngoa như trong truyền thuyết, muốn mang người đến chặt đầu ta—— ừm, nếu ta là nam nhi đại tốt, cần gì làm bộ làm tịch như thế? Sau này nếu có cơ hội gặp lại, thuận tâm tự nhiên, lại chú ý chút lễ pháp là được!”

Trong lòng vừa nảy sinh ý nghĩ phá giải, hắn lập tức mở miệng, đang vui sướng muốn hét lên. Chỉ có điều ngay lúc này hắn lại nghe bên tai vang lên một hồi ngân xướng “Chặc nha nha nha”. Nghiêng mặt nhìn lại thì thấy hóa ra là Tiểu Quỳnh Thuần cuộn mình bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ca hát với Lam Thiên Y.

Tiếng hát của nàng uyển chuyển ngọt ngào, rất là êm tai, nhưng lại nghe không rõ là đang hát cái gì. Vì thế nghe xong một hồi, liền trở mặt, hỏi bài hát mà Quỳnh Khung hát.

Thấy ca ca hỏi, Tiểu Quỳnh Thuần lại xấu hổ đỏ mặt, không chỉ không nói cho hắn ca ca, ngược lại còn dừng lại không chịu hát. Thấy bộ dáng cổ quái của nàng như vậy, tinh ngộ có chút khó hiểu. Dù là hắn tâm tư linh thông, cũng không đoán được tâm tư cổ quái của cô bé này. Thì ra, hiện tại tiểu nha đầu đang nghĩ, bản thân khúc nhạc này, kém tỷ tỷ hát vang rất nhiều, có chút mất mặt, sao lại không biết xấu hổ mà nói cho ca ca nghe?

Thấy nàng không chịu mở miệng, bắt chuyện đành phải ngừng đầu ngo ngác nhìn trời. Chẳng qua, mới chờ một lúc, tiểu nha đầu ngây thơ kia lại quên những bản khoả lúc vừa rồi, bắt đầu hừ hừ. Lần này, nàng nhớ tới ca ca, len lén lưu ý, phát hiện trong tiếng ca mềm mại của tiểu nha đầu này, phần lớn là tiếng “Vân Nhi”, “Hoa nhi”, “thiếu nữ” “vù vù” hội tụ” đơn giản, cũng không thể nghe được từ ngữ hoàn chỉnh.

Chỉ là, trong tiếng hát ngọt ngào không rõ ràng như của cô bé, không biết là không thức tỉnh lại ngủ say...

Ngày hôm nay, cứ thế bình thản vượt qua. Đến tối, mấy người bọn họ liền ngủ lại tại một trấn có tên “Bàn Long trấn”. Đường chủ Tứ Hải khí khái sảng khoái từ trong trấn học được liên tường, chợt nhớ ra bản thân đã có rất nhiều ngày không tới tìm vị công chúa Long Cung kia. Vì vậy sau một phen tắm rửa, hắn liền mời vị Tứ Độc Long Nữ kia từ trong Thanh Thủy Liên Hoa ra.

Chờ vị Linh Mim tỷ tỷ nhiều ngày không gặp này từ trong ngọc liên từ đi ra, Tiểu Quỳnh Thố còn chưa kịp tiến lên gọi người, liền nhìn thấy vị tỷ tỷ trong long cung này, từ trong hoa sen phiêu nhiên mà xuống, có mấy phần vội vàng nói với đường chủ ca ca:

“Ngẫm tức, lần này lại đợi lâu như vậy mới tìm ta!”

“Ta đang muốn đưa thiệp mời cho ngươi, nếu ngươi còn nghĩ không nổi đến tìm ta, ta cũng phải tự mình bay tới!”

Lúc nói những lời này, tứ phi long nữ vốn nói năng sáng suốt, trong lúc lo lắng còn mang theo vài phần thẹn thùng.

“Thiệp mời? Là của ta?”

Nhìn ánh nến trong tĩnh thất, vị Long Nữ phong tư yếu điệu này đã nhận ra điều đó.

Chương thứ hai, Bích Liêu, hoặc Ngôn Tiên lộ có hi vọng tiến triển.

Sự xấu hổ này của Linh Kính Nhi cũng chỉ thoáng qua trong chốc lát. Lấy lại bình tĩnh, nàng cố gắng dùng ngữ khí bình thường nói:

“Nói gì vậy, người đã nghe nói tới Nam Hải Hâu chưa?”

“Đúng vậy a.”

Sau khi tỉnh lại, hắn không dám khẳng định, liền mở miệng xác nhận:

“Có phải bức chân dung mà người vẽ lúc nào cũng quan sát Nam Hải Hải Hải Thần hay không?”

*... Đúng vậy!”

Linh Kính Nhi nghe vậy thì xấu hổ, khẽ gãi một cái, sau đó nghiêm trang nói:

“Ừ, chính là tên Nam Hải tam thái tử Mạnh Chương nhằm chán này, vài ngày trước đã phái người tới mời, nói là Hải Đàm Hoa trong Linh Nhị cung của hắn nở rộ, muốn mời các bạn tốt của tiên nhân tới ngắm hoa. Thời hạn thưởng hoa, định vào đêm mai; chúng ta Tứ Độc Long Cung, cũng có hai tấm thiệp mời.”

“Lúc đầu giao du như vậy, vẫn luôn là tướng quân Phù Du bảo vệ ta đi, nhưng lần này, ta muốn mời người theo giúp ta, cũng để cho đường chủ Đạo môn như người mở mang tầm mắt, nhìn xem năm trăm năm trước Hải Đàm chỉ nở hoa nửa tuần.”

“Thì ra là thế!”

Nghe Linh Khuyết nói như vậy, bắt chuyện cũng rất là hưng phấn. Phải biết rằng Nam Hải Long Cung kia so sánh với Tứ Độc Long Cung lại là một chuyện khác, tự nhiên có thể tận mắt thấy.

Chỉ có điều, sau cơn hưng phấn, hấn chợt nghĩ đến một vấn đề, liền hỏi Linh Dục:

“Vậy tôi mai hai ta đi, phải chừng nào mới có thể trở về?”

Nguyên lai, hấn nghĩ tới Nam Hải Long Cung kia, cách nơi đây ít nhất cũng vạn dặm; một hồi qua đi, cũng không biết phải phí mấy tháng. Đang lúc lo lắng, Linh Miểu Nhi phảng phất nhìn ra tâm tư của hấn, liền cười lớn nói:

“Tĩnh lời chớ lo lắng; Nam Hải Hoa Yển định vào tối mai, hai ta cưới long mã đi, liền có thể sáng tối.”

Lúc này Linh Dục dường như đã đến buổi ăn mừng của mọi người, cử chỉ ngôn từ trở nên đoan trang u nhã không gì sánh được.

Thấy nàng nói như vậy, cũng không phải đang nói đùa, nghe vậy yên lòng, một ngụm đáp ứng nói:

“Tốt, vậy bốn đường chủ cung kính không bằng tuân mệnh. Hậu thiên có thể quay về mà nói, còn có thể kịp tới cùng Trung thu thưởng nguyệt với Quỳnh Tuyết.”

Thấy hấn đáp lời, Linh Tuyên Nhi trong lòng mừng rỡ, vội vàng đem một tấm thiệp mời ngân quang trầm tĩnh mở miệng. Khi nghe rõ ràng xem tấm thiệp mời, Linh Dục Nhi liền xoay mặt nói chuyện với hai tỷ muội kia:

“Quỳnh Quỳnh, Tuyết Điệp, mau qua đây, lần này trở về, ta đưa cho hai người các người mỗi người một món quà nhỏ!”

Vì vậy, Quỳnh Quỳnh lấy được từ cô bé một đôi long kim sai, như tuyết nên được một cây phượng đầu châu. Lúc nhận lễ vật, Quỳnh Thu nhận trước rồi lại ngọt ngào nói lời cảm ơn, tuyết ứng là đề cử một trận, sau khi nghe được lời giải thích mới uể chuyển nhận lấy. Vì vậy tiếp theo, ba cô gái này liền bắt đầu đeo mặt nạ, cũng nghiên cứu thảo luận về trang phục tâm đắc.

Quỳnh Thước đạt được hai kim nao ánh sáng rực rỡ này, nhìn thì kích thích hơi lớn, nhưng chờ nàng đeo lên cổ tay, Kim chất bàn long hình vòng tròn kia liền tự động co vào, phù hợp với cánh tay ngọc của nàng. Mà hạt châu thích hợp với cánh

tay ngọc kia, hạt trân châu tròn bóng loáng, u quang ám sinh, hiển nhiên không phải là lấy từ ngọc trai bình thường.

Thấy mấy người Linh Khuyết nói chuyện náo nhiệt, sau khi mở miệng đọc qua thiệp mời, cũng tới trêu ghẹo thú vị:

“Quỳnh Hằng muối muối, ngươi xem ngươi Linh Miêu tử tử thiên vị cỡ nào; ngươi và Tuyết thích đều có lễ vật, nhưng ta lại không có.”

Nói xong, bắt chuyện giả bộ đau đớn vô cùng.

Ai ngờ, hắn vừa nói xong, Linh Dục Nhi lập tức xoay người lại, vui mừng tiếp lời:

“Chỉ biết ngươi sẽ nói vậy thôi!”

“Này, cho ngươi cái túi này!”

Nói xong, Linh Kính Nhi liền cởi một túi hương bên hông xuống, thoải mái mở miệng nói.

“Đây là...”

Sau khi tỉnh lại, hắn nhận lấy túi hương mà Linh Khuyết đưa tới, đặt trong tay nhìn một chút, phát hiện ánh sáng của túi gấm hoàng hương này rất mềm mại, vào tay rất nhẹ, đưa lên mũi ngửi ngửi, liền ngửi thấy mùi thơm xộc vào mũi. Mà bên miệng túi hương này lại có hai viên minh châu, đang rạng rỡ tỏa ra ánh sáng.

Thấy hai viên minh châu này, người ta mở miệng cảm thấy chúng giống nhau như Tuyết Nghi Châu, chỉ có điều hơi lớn hơn một chút. Sau khi hỏi qua Linh Dục, mới biết viên trân châu trên túi hương của hạt châu chính là hạt châu của Ô nhân Nam Hải. Nghe Linh Dục nói, vị Giao nhân sống ở Nam Hải chính là Giao nhân., Bình thường rất khó động tình; một khi khóc, nước mắt liền ngưng kết thành châu. Không giống như châu được đúc từ Giao nhân, ti vật của túi hương này cũng là vị trí Giao nhân Nam Hải dệt thành, tên là “Săn sa”. Bọn hắn tới mai muốn đi trong Nam Hải Long Vực, liền có một tòa cung điện tên là “Long Khuyết cung”, chính là nơi Giao nhân dệt long sa.

Nghe xong giao châu khăn lụa lai lịch, bắt chuyện lại ngửi thấy hương thơm bức người trong túi thơm, không giống lá thơm cỏ thơm trong túi quần áo bình thường, hương vị hoa sen, vì thế liền hỏi thứ gì được cài trong Linh Khuyết. Nghe hần hỏi, Linh Miểu Nhi tán thưởng mũi hần, sau đó nói cho hần biết thứ trong túi hương chính là “Long Nhĩ thảo”.

Nghe thấy tên Long Sa thảo, lập tức hiểu ra, tựa hồ cỏ này chính là tiên thảo trong truyền thuyết, nếu bị ngựa nuốt, có thể làm nó tiến triển cực nhanh; đặc biệt, nghe nói cỏ Long Thước này, chính là hương thảo tầm thường trải qua nước miếng của rồng hóa thành —— nghĩ tới điển cổ này, tuy rằng rất muốn hỏi Linh Dục có phải thật sự là như vậy không; nhưng, lén lút liếc nhìn đôi môi anh đào của Long công chúa, cân nhắc một phen, sau đó hần đã đè nén lòng hiếu kỳ này xuống.

Bất quá, nhìn sắc mặt lần này lại làm cho hần phát hiện trên mặt Linh Miểu Nhi có chút giận dữ. Thấy như vậy, bắt chuyện hoang mang muốn nói:

“Chẳng lẽ Linh Dục cô ta có bí thuật đọc tâm thuật? Biết ta đang cân nhắc nước miếng của cô ta không?”

Đang lúc hần suy nghĩ lung tung, Long Nữ kia rút cuộc không nhịn được mở miệng nhắc nhở hần:

“Nói mau, người mau xem hoa văn trên túi hương ra sao!”

Nghe nàng nói vậy, Đường chủ Tứ Hải luôn một mực xem xét chất liệu của túi sen, lúc này mới chú ý tới mặt ngoài túi hương còn có một bức đồ văn.

Cẩn thận xem xét, bắt chuyện phát hiện khác với khăn lụa lần trước, lần này trên túi linh ngô thù vài vệt nước xa hoa, ở giữa có vài con chim bay nhanh nhẹn, trái lại cũng rất sống động. Xem ra, nha đầu Linh Dục kia đã hấp thụ bài học lần trước, không còn hoa mai nữa, hoa sen, mà chuyển qua khoe khoang về hồ nước quen thuộc của mình.

Tuy nhiên, tuy rằng như thế, trên túi hương vẫn còn có chút vẽ tranh, vì thế khi mở miệng liền thành tâm cảm tạ, cảm ơn Linh Dục đã tặng túi sen duy nhất mà nàng thù cho mình.

Nghe hắn vừa nói như vậy, Linh Dục lại có chút giật mình, hé miệng cười, có chút ngượng ngùng nói cho hắn, kỳ thật cái túi thơm này cũng không phải là thứ đầu tiên nàng khâu lại, trước đó còn làm hai ba cái, bất quá hoặc là châm chân thô, hoặc là thêu không hài lòng, cũng bị hỏng cả cái kéo.

Nghe cô nói vậy, tỉnh lại đúng là hô to tiếc nuôi. Thấy đáng về tiếc nuôi của hắn, Linh Dục dù thế nào cũng ngại ngùng nói cho hắn, thì ra lúc đầu nàng cũng muốn giấu mấy cái túi thơm thất bại đi, lưu lại kỷ niệm. Thế nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy giấu ở đâu cũng không an toàn; vạn nhất trong tương lai có cơ hội bị đánh thức, liền lấy ra giễu cợt cô...

Trong lòng nghĩ tới tâm tư lúc đó của mình, tuy tính tình linh nghiệm sáng khoái nhưng cũng không nhận được hào quang bay đầy mặt!

Thấy nàng bỗng nhiên đỏ mặt, tỉnh nói không biết nguyên nhân, nhưng cũng không tiện hỏi nàng. Lại tán gẫu một lúc, thấy thức thời lật qua lật lại quan sát túi hương, hiển nhiên thập phần thích, Linh Dục Nhi liền quyết định lần sau sẽ làm cho hắn một dạng nữ hồng, củng cố kỹ nghệ của mình. Sau khi hỏi ý kiến một phen, Linh Dục liền tiếp thu đề nghị của Quỳnh Tiểu muội muội, chuẩn bị cho tỉnh ngôn chỉ là tiền nang.

“Hi hi, như vậy hắn mới quý trọng nhất!”

Nghe các nàng quyết định, Tứ Hải đường chủ ngày thường tiếc tiền liền có chút xấu hổ. Vì vậy khi Linh Miểu hỏi hắn trên tiền nang muốn thêu thứ gì đánh dấu, nghe vậy liền trịnh trọng đề nghị, hy vọng trên tiền nang có một hàng chữ:

“Thân ở nơi danh lợi, tâm du đạo đức chi hương...”

Chẳng qua, câu này tuy tốt, nhưng hơi dài một chút, nhất thời làm cho pháp thuật của công chúa Long tộc cao cường, nữ hồng bạc nhược phạm vào khó xử —— hai câu này cộng lại, có đến mười hai chữ, chỉ sợ nhất thời nàng cũng không thêu được. Vì thế cuối cùng quyết định, vẫn dứt khoát viết ba chữ “Tinh ngôn”

Sự tình vụn vặt như vậy, thức tỉnh mấy người Linh Dục bàn luận say sưa. Trong lúc bất tri bất giác, đã đến giờ tuất. Chợt

thấy bóng đêm ngoài cửa sổ dày đặc, Linh Dục dặn dò vài câu, sau đó lưu luyến ẩn đi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Đến ngày thứ hai, ngay lúc mặt trời mới mọc không lâu, trên bầu trời vốn mây mù thưa thớt bỗng nhiên có một đám mây che lại.

Sau Tu Du, Tứ Hải đường chủ đang ở trong tiểu viện khách sạn dặn dò công việc với nhị nữ, liền thấy long nữ đem qua trang phục lông lầy mà đến, tự nhiên từ không trung bay xuống, trong nháy mắt đã đứng ở trước mặt. Lúc này, đã nói với chủ tiệm là, bao toàn bộ sương phòng này, không sợ bị người ta nhìn trộm.

Đến khi nhìn thấy Linh Khuyết, mới mở miệng thì mới phát giác, hôm nay là lần đầu mình thấy nàng mặc cung trang xinh đẹp hoa thê này. Quần áo lông lầy thêu hoa văn vân điệu, đang che lại thân hình yếu điệu của nàng, váy lụa tuyết trắng như mây trôi. Bên ngoài váy hoa, bao lấy một bộ băng lam ngân sa., Như trong suốt, như một đám sương khói bao phủ bên ngoài váy nàng. Trên đầu vai, bị một dải mây cẩm màu bạc khoác vai; khi hành động, thì có hai cái váy dài màu phấn lục không gió mà bay, trôi nổi thành các hoa văn tương đối ở bên người nàng. Mà ngọc bích lục lưu lạc đỏ tươi trên trán nàng thì ngoài dung nhan tiên dật của nàng, lại phụ trợ thêm vài phần khí tượng quý phái đặc biệt.

Đang ngây ngốc quan sát, lại không phòng thiếu nữ như tiên như thánh kia, khẽ mở môi châu, cười nói:

“Trương đường chủ, có thể cười mây bơi với ta?”

Vì thế trong trung đình yên tĩnh, mây trắng chợt tỏa ra như hơi. Thiếu nữ tóc mai mây trắng, vờn bàn tay trắng thon thả, nắm chặt đường chủ như mộng như mê, hai người trong chốc lát đã dần dần thăng lên trời cao trong một đám mây trắng lượn lờ.

Trước khi lên tới áng mây, Linh Miểu Nhi đã mặc bộ cung trang Tiên Lệ, vẫn không quên đóng vai mặt quỷ, ân cần tiễn biệt hai người trên mặt đất với hai mắt đang nhìn xuống:

“Quỳnh Quỳnh, Tuyết Điệp, bọn ta đi đây; một ngày sau, ta sẽ trả đường chủ lại cho các nàng.”

Chờ nàng và tỉnh ngôn cùng một chỗ lên mây trắng trên bầu trời mê man, vị Tiểu Quỳnh Lục trên mặt đất ngóc đầu đưa tiễn kia, giật giật ống tay áo tỷ tỷ, nói ra:

“Tuyết Điệp tỷ tỷ, chúng ta vào nhà xem kinh văn ca ca bố trí đi.”

Quỳnh Oánh vừa nói như vậy, tinh linh Mai Tuyết kia mới như tỉnh lại từ trong mộng, dặt tay muối muối, cùng nhau quay vào trong phòng.

Hơn nữa vừa tỉnh lại, bị Linh Khuyết kéo bay vào trong mây, sau đó liền nhìn thấy trong mây trắng tràn ngập sương mù, lại che đầy một cỗ xe ngựa đẹp đẽ ngân quang lấp lòe. Ngân châu trang trí hoa mỹ, giống như một chiếc ghế ngồi xa hoa; cùng với Linh Dục ngồi vào trong đó, không che không ngăn, vừa vặn dùng để ngắm cảnh. Trước tranh viên của xe ngựa là bốn thớt ngựa trắng thần tuấn phi thường, lông bờm hàm như tuyết, toàn thân không một chút tạp sắc.

Khác với ngựa bình thường, trước mắt trên bốn chân của ngựa trắng, bao trùm rậm rạp lân giáp ngân quang, giống như là Long Lân thường gặp trong họa ảnh. Chờ Linh Dục quát một tiếng, mấy con thần câu này liền bốn vó sinh mây, kéo hai người ở trong hư không mây mù vội vã bay về phía nam.

Đợi long mã bay lên một chập, Linh Báo thấy được cảnh tỉnh vẫn không dời mắt nhìn chăm chăm mấy con thần mã kia, liền cười nói cho hắn:

“Nguy ngôn, mấy con ngựa này chính là mấy con ngựa nhà ta nuôi dưỡng.”

“Ồ? Long mã?”

Nghe Linh Dục nói vậy, lúc này mới tỉnh mộng.

Thấy hắn vẻ mặt hiếu kỳ, Linh Dục liền hào hứng bừng bừng giới thiệu với hắn:

“Nói người không biết đâu, sâu trong Vân Mộng đại trạch có bãi chăn nuôi Tứ Độc Long cung của chúng ta, tên là “Lưu

Vân Mục”. Bên trong Lưu Vân Mục nuôi dưỡng rất nhiều chim quý thú lạ. Những con long mã này chính là chiến mã của Tứ Độc Long tộc chúng ta trong Lưu Vân Mục.”

“Những long mã này nếu dùng làm chiến kỵ, thần dũng phi phàm, đều rất nổi danh trong số yêu ma Thần Tiên!”

Kỳ thật cũng không cần Linh Kiền khoa trương quá mức, thấy mấy con ngựa thần chạy băng băng như điện, không cánh mà bay này, bất chuyện đã sớm thấy nói không nên lời.

Chờ hần kinh diễm trong tâm tình hơi thở, Long Mã Sư này đã xuyên mây phá sương mù, tại phía trên tầng mây bay nhanh lên. Lúc này mới tỉnh ngón mới phát giác, nguyên bản ở trên đất nhìn thấy những đám mây hư vô mờ ảo kia, hiện tại xem ra lại như là thực địa. Phóng tầm mắt hướng bốn phía xa hơn., Nhìn thấy mây trắng dưới xe tựa như cánh đồng tuyết kéo dài vạn dặm, khắp nơi lấp lóe bạch quang, tuyết lở liên miên. Long mã chạy nhanh như điện giật, vó lân đạp mây mù, giống như rong ruổi trên cánh đồng tuyết, móng chân tóe lên từng đám mây mù.

Bất quá nhìn như liên miên vô biên Vân Tuyết chi nguyên này, không bao lâu sau đã bị Long Mã nhanh như chớp chạy đến điểm cuối. Trước khi nó bước vào một cánh đồng Vân Tuyết khác, trong hư không vô tận, dưới chân Long Mã tự động bốc lên một đám bụi băng tuyết, đạp lên hướng phương xa tiếp tục chạy vội.

Thấy tình cảnh như vậy, thiếu niên đang bị gió lớn ngất trời phát vào mặt, trong lúc nhất thời lại như có điều ngộ ra!

Thấy hần như có điều đặc ý như vậy, lại bán tín bán nghi, tâm như băng tuyết chi linh linh linh thần nhiên cười, ghé tai hần nhẹ nhàng nói:

“Ngươi hần là sẽ có.”

—— một tiếng nói nhỏ này, tựa như một tiếng sấm sét, nổ tung làm tinh thần trì trệ, trong giây lát như bùng tỉnh đại ngộ! Nước chảy thành sông, tâm thần đến đâu, lập tức mở miệng nói chung quanh toàn dùng Long Cung Thần thuật “Băng Tâm kết” ngưng tụ thành mây khói băng tuyết.

Chỉ là, tuy rằng phúc chí tâm linh, trong nháy mắt đón ngộ, nhưng dù sao hiện tại thân ở chỗ cao bất thắng lạnh lẽo, nghe vậy vẫn không dám dễ dàng rời xe, đi thử thi triển thuật cười mây.

“Ừm, vẫn nên chờ sau khi xuống đất rồi thử sau.”

Tuy không thể rung động để thi triển, nhưng thuật Đằng vân giá vũ đều suy nghĩ thông suốt, tâm tình tĩnh ngôn cũng vô cùng khoan khoái. Lúc tâm thần sảng khoái, liền cùng thiếu nữ đồng xe chuyên tâm thưởng thức cảnh đẹp bên người.

Lúc này, Linh Dục đã uống chậm Long Phối, xa giá hai người bọn họ đang chậm rãi tiến lên trong bích vân vô biên.

Bên trên bầu trời vạn dặm này, đôi mắt nhìn xung quanh, chính là vũ trụ tĩnh mịch, tám làn gió bất tận. Ban đầu nhìn thấy trên mặt đất một màu xanh thẫm, bây giờ đã lắng đọng lại dưới mây trắng; bầu trời trên đỉnh đầu hiện lên màu xanh mỏng manh. Bầu trời mây rộng lớn vô ngần, chỉ còn lại hai người bọn họ, bốn ngựa, một xe. Đột nhiên, tĩnh lại trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái:

Thiên khung cực kỳ rộng lớn, cực kỳ rộng lớn, mắt thấy bạch vân thương cầu biến đổi trong nháy mắt, trong phút chốc, giống như bản thân đã có thể xuyên qua sương mù che đậy ngàn năm, thấy rõ quang cảnh xa xưa vắt ngang kim cổ. Những năm tháng vĩnh viễn không ngừng nghỉ kia tựa hồ theo vân vụ biến ảo khó lường, trong phút chốc đã mất vô tung trước mắt mình.

Trong lúc hoảng hốt, vị thiếu niên chẳng qua xuất thân từ vùng núi rừng hẻo lánh ở Tùng Châu này, lại giống như nhìn thấy một số thứ mình chưa từng thấy qua.

Đang lúc tâm ngưng thần, hạo như bay, thiếu niên bay lên như ngọc vũ lần đầu, chợt không chịu nổi cảm giác tang thương như vậy, bất ổn ngã xuống bên cạnh. Vì vậy chỉ nghe một tiếng hừ nhẹ, vị thần nữ kia cũng là thần sắc mờ mịt, lúc đầu còn kinh hãi, dùng cả vai mềm mại của mình lẳng lặng chịu đựng thiếu niên.

Qua một khoảng thời gian, chờ tỉnh lại, phát hiện trước mắt lúng túng, liền nói xin lỗi một tiếng, nặng lại ngồi ngay ngắn lên.

Chỉ có điều, không bao lâu sau, nữ hài bên cạnh hắn liền lặng lẽ dựa vào, nhẹ nhàng cúi đầu tựa vào vai thiếu niên đang ngồi nghiêm chỉnh...

Khi mặt trời đỏ ở phía tây chìm xuống mây, ánh lửa đem mây chiếu cả buổi đỏ đậm như máu, Long Mã Đà của Linh Dục liền đi tới bầu trời Nam Hải Ba Quang Hạo Viên. Lúc này Linh Dục đã đề thấp xe quan, làm cho Long Mã bắt chước nói mình, cùng nhau bốn ba ở trên vạn khoảnh sóng biển ở Nam Hải.

Đối với người ta mà nói, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy hải dương mênh mông vô tận. Lần đầu tiên hắn thấy bộ dáng đại dương, hắn mới biết được, thì ra trên đời này, cũng có hồ nước rộng lớn như trời. Hồ nước mờ mịt, đã không gió nổi sóng; mà hải dương kéo dài vô biên dưới chân này, sóng trào như ngựa, sóng dâng như bức tường.

Nhìn xuống dưới, Tứ Hải đường chủ tâm chí kiên cường cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Mà trong kinh đào hải lãng này, ngẫu nhiên còn nhìn thấy trên một mặt biển phạm vi mấy trăm dặm như là một nồi nước sôi, sóng to gió lớn quét qua như bão, từng cái cột nước cực lớn đứng thẳng như núi, bay múa như thú, giống như muốn tránh thoát khỏi sự trói buộc của hải dương, muốn hướng xa giá trên mây trời đánh thẳng tới.

Trong hoảng hốt, thiếu niên ở trên không lại cảm thấy giống như có bột nước ướt rơi xuống mặt.

Đang lúc hắn nhớ lại cơn lốc hải dương, cảm thán tạo vật thần kỳ, Linh Lung lại lầm bầm:

“Ừm... Chẳng lẽ là Tịch tỷ tỷ đang thi pháp?”

Cứ như vậy, đã hơn nửa canh giờ phi hành trên bầu trời Nam Hải của Hạo Viên Vô Nhai, vầng mặt trời chiều theo mây rơi xuống, liền rơi xuống mặt biển, chiếu rọi nước biển xanh thẳm như đang thưởng thức đan dược.

Nhìn nhìn cảnh vật bốn phía, Linh Dục liền nói cho nghe, bọn họ đã sắp đến khu vực Nam Hải Long Thần.

Lúc này, thiếu niên đang ở trong gió biển tham lam nhìn cảnh vật bốn phía, chợt chỉ về phía xa kinh ngạc hỏi:

“Linh Khuyết, đó là cái gì?! Là thận lâu sao?”

Nguyên lai ngay chỗ thủy thiên phù quang kia đựng vào, trong sóng cả mông lung kia, chợt hiện ra một tòa lầu thành hùng vĩ, lơ mờ, mái hiên ẩn khuất, ở xa xa giữa sóng cả nửa chìm nửa nổi.

Nghe vậy liền giật mình hỏi, Linh Dục quay mặt nhìn về hướng ngón tay hấn một chút, liền nói, tòa thành kia cũng không phải là ảo ảnh, mà là một trong bát đại phù thành của Nam Hải Long Thần.

“Bát đại phù thành?”

Lần đầu tiên nghe vậy, mở miệng hiếu kỳ. Chỉ nghe Tứ Độc Long Nữ tiếp tục đáp:

“Đúng vậy, tám tòa thành lớn này là do Nam Hải Long Thần Gia Gia xây dựng để bảo vệ vùng biển. Khác với Tứ Độc Thủy Phủ nhà ta, Nam Hải Long Vực này cũng không quá thái bình.”

“Có lẽ người chưa từng nghe nói qua ở sâu trong sóng biển Nam Hải còn có một Quỷ vực thần bí tên là Chúc U Quỷ Phương, trong đó có Chúc U Quỷ Mẫu, dưới tay vô số quỷ vật hung hãn. Quỷ mẫu quỷ chúng thường xuyên quấy nhiễu sinh linh Nam Hải ở đây., Vì vậy để bảo vệ thủy vực bình an, Long Thần gia gia xây tám phù thành lớn từ ngàn năm trước, có thể nhanh chóng di chuyển ở Nam Hải; trong phù thành, lại có tám đại Hải Thần lực cao cường, hiệu là “Long Thần Bát Bộ Tướng”, mỗi người trấn một phương, lấy Ngự Quỷ tộc xâm lăng!”

Hiển nhiên, thân là công chúa long tộc, Linh Miểu đối với những lời đồn đại long tộc này tương đối quen thuộc, cùng nhau kể lại một phen như là trân quý của vô số nhà. Mà đối với việc tinh luận mà nói, tuy rằng kinh nghiệm trước kia của hấn đã tính là bất phàm, nhưng hiện tại hấn mãnh liệt cảm giác

được, toàn bộ kinh lịch trước đó của mình, tựa hồ so ra còn kém một ngày hôm nay nhìn thấy phong phú.

Nhìn tòa thành to lớn phiêu phiêu không ngã trong sóng lớn xa xa, bất chuyện trong lòng âm thầm suy nghĩ:

“Úc, chờ sau này mình có thể ngự kiếm vạn dặm, cũng muốn dẫn Quỳnh Tuyết mời các nàng tới mở mang tầm mắt!”

Trong lòng nghĩ lại, vị Đường chủ Thượng Thanh Đạo môn này hoàn toàn không chú ý tới, ngay lúc quỷ cứu long mã của bọn họ càng ngày càng gần phù thành kia, tờ “Tư U” ở giữa tay trái của hắn đột nhiên du động một trận u quang.

“Đến rồi!”

Nữ hài nhi hồn nhiên không phát hiện, mừng rỡ kêu lên một tiếng, liền sử dụng Long Mã đang bay từ trên không trung xuống, mắt thấy là sắp tan thành mây khói.

Chỉ là, vào lúc này, hai người bọn hắn chợt nghe “Nói” hai tiếng, đột nhiên có hai vật từ trên trời giáng xuống, đang té rơi trong sóng biển bên cạnh bọn hắn.

Mà giờ phút này phong ba ở bên cạnh bọn họ đã bị ánh nắng chiều nhuộm đầy màu sắc lung linh, nhất phái bình thản, hoàn toàn không nhìn ra chút hiểm ác nào.

Điểm sát xem hình dạng dây xích: hữu nghị đề cử Nghệ Tinh Không Lưu Tinh Lưu Tử Côn Bằng.

Chương thứ ba Thừa Nguyệt Bộ lâm, ngẫu nhập bất phục chi địa.

Lúc tỉnh lại, thời điểm Linh Khuyết cùng Linh Dục tiến về Nam Hải, đã là chiều tà chiều tà, lạc nhật dung kim. Trên mặt biển cuộn cuộn sóng ánh sáng, giống như ngàn vạn con Lân Lý màu vàng nhảy nhót. Lúc này gió biển cuộn cuộn, đang thổi tới Linh Dục Thanh Ti phát phối mặt, bắt đầu lay động thanh sam.

Đến Nam Hải Long Vực, Linh Dục đang muốn đề xuống phân ba long giá, lại nghe “Khíp chíp” hai tiếng, chợt có mấy vật từ trên trời giáng xuống, ngã xuống một bên sóng lớn.

Hai người dậy sóng nghe tiếng nhìn lại, thấy vị kia đang giãy dụa quay cuồng trong sóng, lại là lão giả áo đỏ râu xanh thẫm. Bên cạnh hắn là hai con chim nước cực lớn, bụng hướng lên trời; nhìn dáng vẻ bẹp truồng của chúng nó, giống như hai con vịt hoang hình thể phóng đại.

Thấy có người rơi xuống nước, bắt chuyện nhanh chóng muốn nhảy xuống biển cứu người. Đang định đứng dậy, lại phát hiện thiếu nữ bên cạnh lại như không việc gì, chỉ lo đứng đó che miệng cười trộm. Thấy sắc mặt nàng cổ quái, đã nhớ tới điều gì đó, liền nhẫn nại theo dõi kỳ biến.

Chờ sau khi cười hi hi một trận, Linh Dục Nhi mới mở miệng hướng trong sóng lớn hô:

“Lưu Bộ lão thần tiên, hôm nay ngươi cũng tới dự hội sao?”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy lão giả vốn đang chật vật giãy dụa trong sóng lớn kia, đột nhiên bắn người nhảy lên, trong chớp mắt đứng thẳng ở trước xa giá của bọn họ.

Đợi khi hắn vừa mới định thần, còn chưa kịp trả lời, Linh Dục Nhi nhìn thấy hai con vịt thú khổng lồ kia, liền tiếp theo tò mò đặt câu hỏi:

“Lưu Bộ Tiên, hai con thủy vịt này là tọa kỵ mới của ngươi?”

Nghe được lời này của Linh Khuyết, Xích Y Tiên Nhân đang phiêu diêu đứng thẳng trên đầu sóng gọn, trên mặt lại có chút xấu hổ. Chờ lấy lại bình tĩnh, hấn mới vui vẻ trả lời:

“Đúng vậy, Tứ Độc Long Nữ quả nhiên có nhãn lực tốt! Hai con chim thần này, đúng là tọa kỵ mới mà bản tiên vừa đổi. Nhưng chúng nó không phải là vịt nước, mà là gọi là “Man Man”.

Vừa nói đến đây, hai con thủy điều kia lại trọng du ngoạn mặt biển, liền một trước một sau “Man”, “Man” kêu hai tiếng, tựa hồ đang tá chừng chủ nhân chúng.

Nhìn hai con Man điều hiền giải nhân ý này, Lưu Bộ Tiên vuốt chòm râu dưới cằm, dương dương tự đắc nói:

“Ha ha, tiểu công chúa người có chỗ không biết, Man Man điều này so cánh mà bay, rất là hiếm có, may mắn để cho bản tiên tìm được đủ hai con ở trước yến hội Nam Hải. Chỉ là phối hợp còn có chút không thành thạo, hại bản tiên nhân nho nhỏ ngã lộn nhào một cái.”

Nghe xong lời này, mới mở miệng lưu ý đánh giá một chút, mới chú ý tới trong miệng Lưu Bộ Tiên có hai Man Điều, đều chỉ có một đôi cánh. Khó trách, Xích y tiên nhân trước mắt nói nhất định phải tìm đủ hai con.

Chờ Lưu Bộ Tiên hô hào tọa kỵ mới, hai chân chia ra nhảy xuống nước, Linh Dục mới nói cho hấn biết, hóa ra Lưu Bộ Tiên này cũng là tiên nhân cổ quái, mặc dù hấn sở trường nhất là thuật thần hành, nhưng cũng là tiên nhân., Nhưng hấn lại hết lần này tới lần khác chỉ thích thuần hóa một ít quái thú kỳ cầm để thay cho việc đi bộ. Chỉ có điều, đối với thần hành tiên thuật hấn thuần di ngàn dặm, lưu bộ tiên hướng về phương thức tự phụ thuần phục thuần thú chi kỹ, thật sự chỉ là bình thường. Theo Linh Dục nhìn lại, liền nói trình độ thân cận của chim thú, Lưu Bộ Lão Tiên ngay cả Tiểu Quỳnh Thước cũng không bằng!

Ngay lúc Linh Tưu nói chuyện vụn vặt giữa đám thần tiên, đã nói rõ là Man điều một cánh vừa rồi, cảm thấy thật sự là to lớn càn khôn, không có gì là lạ!

Sau khi gặp Lưu Bộ Tiên không lâu, bắt chuyện với Mã Mã trưởng cưỡi Linh Dục cũng tách ra sóng nước, đi sâu vào trong Nam Hải Long Vực. So sánh với Vân Không, dưới nước, bốn con Long Mã trước xa giá lại càng mạnh mẽ như rồng; còn chưa kịp tỉnh nói rõ cảnh vật xung quanh., Chợt thấy thần câu trước xe đột nhiên chạy nhanh về phía trước, đụng vào khí đoàn phát ra ánh sáng màu lam của bọn họ. Sau đó, chỉ nghe “ào” một tiếng như tiếng trống vang lên trong cõi u minh, xe của bọn họ là ngàn vạn đóa hoa văn màu lam nở rộ như bột khí, đụng vào một chỗ kỳ dị.

“Đây chính là Nam Hải Long Cung.”

Linh Kính Nhi đứng bên cạnh thở nhẹ như lan, nhẹ nhàng thông báo.

Nghe được lời này, mắt thấy ốc xà châu cung diễm lệ trước mắt, miệng mũi hít thở tựa nước mà không phải nước thì như không khí, thanh tịnh, vô tư tưởng như đã trở lại thời điểm lần đầu vào Tứ Độc Long cung dưới đáy Hàm Dương trạch. Mà lúc này, hần nhìn thấy ngọc trai trải thành ven bờ biển, trên những lá tảo biển màu xanh biếc kia, thanh âm nhu hòa, giống như có một tầng ánh trắng nhàn nhạt lưu động.

Nhìn thấy ánh trắng như vậy, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trên; vừa nhìn lên, lại khiến hần cả kinh.

Nguyên lai, giờ phút này ngay trên đỉnh đầu mình, cũng không phải là một mảng thủy sắc đen kịt như mình tưởng tượng; ngược lại, ở Ly Hải này mặt nước có đáy vạn nhận, lại giống với trần thế, trên đỉnh đầu bao trùm một mảng lớn không minh khiết màu lam. Trên bầu trời màu lam, cũng giống nhân gian, treo một vòng nguyệt luân hơi trắng, đang tản mát ra ánh sáng nhu hòa.

“Chẳng lẽ kiến trúc của thần cung dưới đáy nước này đều ở trong một thế giới khác?”

Nhìn càn khôn dưới đáy biển này, hần mở miệng tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Bất tri bất giác, bọn họ đã đến một chỗ trước cổng chào bằng ngọc thạch. Đến nơi này, bắt đầu nói nhìn thấy trên cột ngọc

phía trước cổng chào có vô số thần thú cổ quái, trong đó có một số giống hổ như báo, đang hung bạo nổ tung không thôi.

Đến nơi này, Linh Dục liền cùng tỉnh lại, rồi đưa Long Mã vào trong rừng tảo xanh kiếm ăn, sau đó nàng liền giặt giặt ống tay áo, nói đến sắp muộn, vội vã thúc giục nó đi nhanh.

Vì vậy trong không gian kỳ dị như vậy, nhẹ nhàng tiến về phía trước, xẹt qua không ít nhân vật có hình dáng kỳ lạ, chỉ chớp lát sau đã cùng Linh Dục tới trước một chỗ san hô thấp thoáng trước cung khuyết màu trắng.

Nhìn hình dạng cung khuyết, mái ngói của phi các, tựa như không khác biệt quá nhiều so với nhân gian cung điện. Chỉ là tài liệu kiến trúc này, không phải ngói sò là ngói, khiến toàn bộ cung điện đều tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, thủy khí hỗn loạn, chiếu rọi rừng san hô năm màu chung quanh, cũng giống như bơi lên một tầng hào quang lóng lánh. Theo như Linh Miểu nói, chỗ cung điện này tỏa ra ánh sáng trắng, chính là nơi thưởng hoa yến hội đêm nay, “Linh Nhị cung”.

Đến bên cạnh rừng san hô bên ngoài Linh Nhụy cung, Tứ Độc tiểu long nữ vẫn một mực vội vàng tiến về phía trước bỗng nhiên dừng lại. Thỉnh tỉnh lại quan sát tỉ mỉ nàng từ trên xuống dưới một phen, kiểm tra một chút quần áo nàng có gì không ổn; đợi sau khi kiểm tra rõ ràng, Tứ Độc công chúa mới yên tâm cùng với đồng bọn nàng chậm rãi đi về phía cửa Linh Nhụy Cung.

Vào cửa bồi, Yêu Diễm nghênh khách kia vừa mới báo lên “Tứ Độc công chúa Linh Xuyên”, nghe vậy liền nghe thấy trong cung điện hào hào hào quang sáng loáng, lập tức vang lên một tiếng cười to, sau đó liền có thanh âm hùng hồn của một nam tử mừng rỡ hỏi:

“Là tiểu muội Linh Dục tới sao?”

Lời còn chưa dứt, hắn đã nhận ra một nam tử mặc kim giáp tuyết bào vĩ đại đang từ trong cung đi vào.

Chờ hắn đi tới gần, thức tỉnh mới thấy rõ Kim Giáp thần nhân uy phong lẫm lẫm này. Nếu xét theo ánh mắt thế gian, cũng

chỉ gần ba mươi tuổi, nhìn bộ dạng, dáng vẻ gò má cao ngất, mũi ưng mắt ưng, lẫm liệt có khí chất tàn nhẫn.

Tuy rằng người này hình dáng cũng không anh tuấn, nhưng phối hợp với thân hình cao lớn lại không giận mà uy, toát ra một cỗ anh khí bừng bừng hiem thấy. Đứng ở trước mặt người này, tuy rằng đã tỉnh nói lớn mật, nhưng giờ phút này cũng nhin không được có chút nghiêm nghị.

“... ”

Chỉ là, người thiếu nữ đứng bên cạnh hấn lại thành quen. Thấy nam tử kia ngênh đón, không trực tiếp trả lời, mà theo lễ hơi nghiêng người, phúc một cái, sau đó đón ánh mắt nóng bỏng của nam tử kia, ngữ khí bình thường đáp:

“Hóa ra là Mạnh Chương Thủy Hầu. Xin hỏi Tổ Long gia gia gần đây có khỏe không?”

“... Khục khục!”

Nghe Linh Khuyết nói như vậy, Nam Hải Hầu mặc trang phục lộng lẫy kia lại có chút xấu hổ, hơi dừng lại một chút, hấn mới bắt đầu dĩ nói:

“Linh Khuyết muội muội à, đã nói với muội bao nhiêu lần rồi, muội gọi ta phụ thân là Long bá bá là được rồi. Luận bối phận, nó và cha của muội là một bối phận...”

Nghe hấn nói vậy, lại nhìn thần thái Nam Hải Hầu, bắt chuyện nhin không được âm thầm ngạc nhiên:

Không thể tưởng được Nam Hải Long Thần uy mãnh phi thường, trước mặt nữ hài đi cùng mình, lại trở nên ôn hoà ngoan ngoãn như vậy. Lời nói cử chỉ, còn có vài phần tiến thối, thất lễ, tựa hồ ngay cả nói chuyện cũng có chút lấp bắp.

Thấy tình hình trước mắt, lúc này mới nhớ ra, hình như Linh Dục đã từng nói qua với hấn, nói gì tới trong tứ hải, ai chẳng biết nàng này từ trước đến nay tứ phi long nữ lạnh như băng, mặt lạnh như băng đối đãi với mọi người. Trước đây mỗi khi nàng nhắc tới chuyện này, liền mở miệng nhin khuôn mặt xinh đẹp nửa mang dáng vẻ hờn dỗi của nàng, vẫn cười đùa như cũ,

chỉ coi như là cười đùa mà nghe. Ai ngờ, gặp phô trương hiện tại, chỉ sợ lời nói của nha đầu này trước nay cũng không tệ.

Đang hồi tưởng chuyện cũ có chút xuất thần, chợt nghe thủy thần trước mắt có chút chần chờ hỏi:

“Linh Khuyết, không biết vị này là...”

“Hắn á!”

Nghe Mạnh Chương hỏi vậy, Linh Dục Nhi bỗng nhiên xuân phong đầy mặt, tự nhiên cười đáp:

“Hắn gọi Trương Tinh Ngôn, là một hàng xóm gần thủy phủ ta, hiện tại trong Thượng Thanh cung ở Động Thiên La Phù đang tu tập đạo pháp, pháp lực rất là cao cường!”

Chợt thấy thần nữ cười tươi như hoa, thu ba chuyển, Thủy Hầu Mạnh Chương nhất thời ngây ngốc, quên hẳn trả lời. Qua một lát phục hồi tinh thần, tỉnh táo lại một chút mới biết thiếu niên áo xanh mây kiếm mắt sáng, chẳng qua là một phạm nhân tu đạo. Nghĩ tới điểm này, Mạnh Chương cũng bất chấp không đáp lễ, liền ân cần hỏi thăm Linh Dục:

“Muội muội sao có thể không cẩn thận như vậy? Nếu như không có tướng quân Phù Du hộ vệ, dọc đường đi gặp quỷ ma thì làm sao bây giờ?”

Nghe được ngữ điệu Mạnh Chương quan tâm, Linh Dục lại có chút không vui, hơi sáng giọng:

“Ai, Mạnh đại ca quá lo lắng rồi, trên đời này làm gì có nhiều yêu ma quỷ quái như vậy!”

Mặc dù biết thủy vực Nam Hải thường bị Chúc U quỷ vật quấy rối, nhưng nhìn Mạnh Chương trong buổi lễ thưởng hoa vẫn là một thân nhung trang, Linh Dục liền cảm thấy có chút quái lạ. Bất quá, nghe nàng phản bội cười, Mạnh Chương lại dường như không phát giác, trong lòng chỉ lo vì tiếng “Mạnh đại ca” kia mà âm thầm mừng rỡ không thôi.

Đúng lúc này, chợt nghe một hồi bạo động một chỗ góc phòng, tựa hồ có người khòe miệng, Linh Dục liền nói với Nghệ Thủy Hầu trước mắt:

“Thủy Hầu đại nhân, ngài đừng chỉ đứng đây nói chuyện, hay là đi tiếp đón khách của ngài đi.”

Nói xong, nàng liền cùng tỉnh lại, tìm được một chỗ ngọc án trong điện phủ rộng lớn rồi ngồi xuống. Sau đó ngồi xuống, hai người hẩn đưa mắt nhìn tới chỗ tranh chấp kia.

Vừa nhìn thấy, Linh Lung liền bật thốt lên:

“A, thì ra là các phu giả, Minh Xà cãi nhau! —— nếu như là ta, liền sẽ không đem hai người bọn họ đồng thời mời đến.”

“Hả?”

Nghe Linh Miêu nói lời này cổ quái, bắt chuyện có chút khó hiểu, liền hiếu kỳ hỏi:

“Phu quân, Minh Xà là thần tiên gì? Tại sao không thể mời hai người bọn họ đến cùng?”

Thấy hẩn nghi hoặc, Linh Dục kiên nhẫn giải thích:

“Nguy ngôn, người không biết bọn họ. Hai người này ta biết, là một đôi đối thủ một mất một còn. Các vị phu quân kia, bản tượng là một con hươu trắng mọc bốn góc, có thể triệu hoán đại thủy; mà Minh Xà kia, là một con bạch xà bốn cánh, pháp lực đại hạn.”

Nói đến đây, Linh Dục sâu kín thở dài:

“Ài, cũng không biết tại sao, bản tượng của hai người bọn họ đều là màu trắng, nhưng vì sao vừa gặp mặt liền giống như là oan gia cãi nhau...”

“Khụ khụ!”

—— tuy rằng nghe thấy tiếng thở dài u ám không bằng Linh Lam quảng bác, nhưng nghe giọng nói mê hoặc khó hiểu của nàng, vẫn có chút cười khổ.

Đương nhiên, cuộc cãi nhau náo nhiệt này hai người bọn họ cũng nhìn không được bao lâu. Đợi khi Nam Thủy Hầu uy nghiêm đi qua, cuộc tranh cãi tạm thời tự động lắng lại.

Nghe chủ nhân đề nghị, hai vị kia có thể chiêu thủy hạn xúc động thần tiên, đều rời khỏi phong thủy bảo tọa không hẹn mà

cùng nhìn trúng, đến trong sảnh tìm kiếm chỗ rời xa nhau ngồi xuống.

Lời đồn đã qua, chờ đến Linh Nhụy cung an tọa, mới biết được, thật không trùng hợp, lấy thần lực Nam Hải Hầu, lại coi như lỗi gốc Kim Hải Đàm Hoa trong cung năm trăm năm mới nở hoa một lần. Thì ra, theo Mạnh chương vừa mới bắt đốt, còn qua một hai canh giờ, cột Hải Đàm hoa màu vàng kia mới nở rộ. Bởi vậy, toàn bộ tiệc mừng trong Linh Nhụy cung, cũng phải trì hoãn một hai canh giờ mới có thể mở.

Nghe nói yến tiệc phải trì hoãn, các tiên thần thần nữ kia cũng lạnh nhạt xử lý; dù sao bọn họ đều là hạng ăn gió uống sương, không có bụng đói không lo. Bữa tiệc mở ra, cũng chỉ chậm một chút hưởng thụ sơn hào hải vị của Nam Hải Long Cung mà thôi.

Vì vậy trong đại sảnh này, nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Các tiên nhân ứng lời thề đi, nghe nói thời gian còn sớm, liền mỗi người đều tìm tới thần tiên giao hảo của mình, bắt đầu người một câu bắt chuyện ta một câu. Tự nhiên, trong đó không thiếu tiên nhân lưu giọng nói lớn truyền thụ cách thuần phục thần thú tiên cầm. Mà bên cạnh hẳn, lại cũng tụ tập không ít tiên nhân học tốt không biết gốc gác, thành tâm lắng nghe ở đó.

Thấy tiên tử thần nhân với tư thái bất phàm năm ba nói chuyện với nhau, Đường chủ Thượng Thanh đường mới vào đó đương nhiên vênh tai lên, Hi Tuyền có thể nghe thấy gì đó phương pháp tu tiên luyện đạo tốt. Nhưng lắng nghe như vậy cũng không thể quá chuyên tâm; bên cạnh hẳn, mấy lần Tạ Tuyệt Nam Hải Hầu mới chỉ lo trò chuyện vui vẻ với hẳn.

Nói như vậy cũng không tiếp tục lâu. Một lát sau, liền có mấy nữ thần tiên tư thế diễm lệ đi tới cùng thảo luận công việc trọng yếu. Tuy nhiên, thiếu niên ánh mắt nhạy cảm nhìn thấy trong tay mấy tiên tử trang trọng kia, chỉ cất giấu mấy món đồ trang sức kì lạ, nhưng nghe Linh Dục hỏi ý kiến của hẳn, hẳn liền gật đầu đáp ứng.

Thấy hẳn không có gì dị nghị, Linh Dục Nhi liền rời khỏi bàn trà. Mặc dù, những tử muội tử muội kia cũng sẽ không có chuyện gì quan trọng để nói chuyện với nhau, nhưng cách lâu

như vậy, cũng có chút nhớ nhung, cùng ôn chuyện một chút cũng tốt. Đợi nàng gia nhập vào đám tiên tử đang bay phấp phới kia, Linh Dục mới phát hiện, đề tài thảo luận thứ nhất của tỷ muội, đúng là tra hỏi nàng cùng thiếu niên kia rốt cuộc có quan hệ gì.

Bỏ qua những câu đùa giỡn của các thần nữ này thì không cần phải nhắc tới nữa. Tĩnh lại thì ngồi ở bên bàn ngọc góc phòng, ngồi ở bên cạnh quan sát mấy nữ tử thần tiên nói chuyện với nhau, mới biết các nàng dù sao cũng không giống phàm nhân, chỉ là lúc nhẹ răng cười, cũng có một cỗ thần khí đoan trang yên tĩnh.

“Úc, trong nữ hài nhi ta gặp qua, đại khái cũng chỉ có nơi ở uyển chuyển, quỳnh khuyết, tuyệt thích hợp, mới có thần khí như vậy...”

Mặt khác, cũng chỉ có khi Linh Dục đi tới giữa một đám tiên tử dung nghi uyển chuyển, mới tỉnh ngôn mới phát giác, hóa ra Tứ Độc Tiểu Long Nữ này thật đẹp mắt! Đặt mình trong những tiên nữ xinh đẹp kia, Linh Dục Nhi cũng cực kỳ xuất sắc. Nhìn qua như vậy, cũng khó trách Nam Thủy Hầu kia lén lút sai người viết lại bức họa của nàng.

Nghĩ như vậy câu được câu không, tĩnh tọa một góc, qua một trận hấn cảm thấy có chút nhàm chán. Vì thế, lại đợi một hồi, nghe rõ liền đứng dậy, muốn đi khắp khu rừng san hô bên ngoài Linh Nhị cung một chút, nhìn ngắm hải cảnh một chút.

Hắn đi ra cửa cung Bối Huyền, tới bên cạnh khu rừng san hô lưu quang chói mắt kia, bắt chuyện rồi đi thông thả trong đó.

Cứ như vậy tùy ý nhàn rỗi trong xanh nhạt, nhìn những hải tảo phiêu phù di động trong không minh, trong bất tri bất giác, hắn đã đi ra xa.

Chờ xem hết một đóa hoa óng ánh trong bụi san hô, bắt đầu nhớ lại thời gian tựa hồ đã qua hơn phân nửa. Chỉ là, chờ hắn đứng thẳng dậy, đi vài vòng trong rừng cây biển, lúc này mới đột nhiên phát giác, hắn lạc đường...

Bất quá, may mắn chính mình biết thuần thủy thuật kia, cho dù tại đáy biển khí tức kỳ dị này cũng có thể phiêu di tự nhiên; vì

vậy mở miệng liền nhảy đến trên không rừng san hô, nhanh chóng phiêu du về phía chỗ sáng tản mát ra hào quang kia.

Chỉ tiếc, chờ hắn đến chỗ sáng ngời kia, lại phát hiện chẳng qua chỉ là một chỗ san hô san hô rêu mọc đầy, có một con trai lớn như giường, vỏ to như nắm tay, bạch quang thối nát như bạc. Khi hắn đi tới gần, con trai ngàn năm kia đột nhiên khép lại, nhất thời xung quanh lại một mảnh ảm đạm.

Cứ như vậy ba lần lượt, trong lúc bất tri bất giác, thiếu niên mới tiến vào Nam Hải Long vực này đã cách xa Linh Nhụy cung rồi.

Đang nóng lòng như lửa đốt tìm đường, nghe vậy chợt thấy phía trước lại có chỗ xuất hiện hào quang, hình như là chỗ Linh Nhụy Quỳnh Cung, vì vậy vội vàng nhất Thuần Thủy Quyết, vọt tới chỗ đó.

Chỉ là, chờ hắn thi triển xong pháp quyết, hắn mới phát hiện, mình đã đến một chỗ xa lạ tựa như mộng ảo!

Mà lúc này, tại lối vào của phiến bốn vách núi vây quanh có hai con trai lớn màu tuyết trắng đang đứng thẳng, bỗng nhiên đồng thời mở ra; trong vỏ trai trắng noãn như tuyết, có một vị nữ tử cầm kiếm, đang nhìn nhau. Một lát sau, trong đó, nữ đồng bạn áo lục nghi hoặc quay qua hỏi đồng bạn:

“Tỷ tỷ, vừa nãy ngươi có cảm ứng được không, có phải có người nào đó xông vào cấm địa?”

Diễm diễm thăm dò hình xăm nối tiếp: Tình bằng hữu đề cử hiệp vũ chi liêm, ta yêu song sinh ly triệt.

Chương thứ tư Kiều Vũ không dâm, hướng hoa mà kết mộng.

Trong rừng san hô đan xen, Quỳnh Chi dạo chơi thư tín, bất tri bất giác quên mất đường về. Chờ trên người nhẹ nhàng lướt qua, lại bởi vì Thuần Thủy Quyết tập từ Linh Kỳ Quyết qua lại, đã thức thời không nắm chắc được, cách Linh Nhụy cung lúc trước càng ngày càng xa.

Lúc nước thuận, ngẫu nhiên thấy phía trước hình như có một mảnh thanh quang, bắt chuyện cũng không lo được nhiều, một đầu bay vào trong đó.

Đợi đến lúc đó, hắn mới mở miệng phát hiện, bản thân đã đi tới một hồ nước xanh lam; trong bốn vách đá, núi đá sừng sững. Đá núi dưới đáy biển tuyết tựa như tuyết ngọc bình phong, vờn quanh bốn phía đáy biển phẳng như gương, mà hiện ra trước mắt cái hồ nước màu lam nhạt này., Thuần tịnh giống như không chứa chút tạp chất nào, không cần ngưng thần tập trung nhìn, liền có thể thấy rõ ràng bãi bùn cạn đáy nước xanh biếc kia. Xa xa trên mặt hồ, nổi lơ lửng một chiếc thuyền nhỏ, ở trong nước hồ trong veo bất động, giống như treo lơ lửng ở nơi đó.

Dưới hồ nước xanh thẳm này, hiện tại vàng trắng trên không Thủy Nham Long vực, giống như nhuộm lên một tầng màu lam nhạt, chiếu tất cả cảnh tượng trước mắt, mê ly mê ly, bốn phía đều như một tầng sương mù lam nhạt.

Chợt đặt mình vào trong mảnh kỳ cảnh xanh lam như mộng như ảo này, nhìn thấy cảnh đẹp trước đó chưa từng thấy, bắt chuyện ngây ngốc, lại quên tìm kiếm đường về.

Tại bãi cát màu bạc thủy cục này đi vài bước nhàn rồi, bắt chuyện chợt thấy ven hồ xa có một cây hoa thật lớn sinh trưởng. Mốc lá thừa thốt tô điểm trên cây hoa, ở trong ánh trăng biển lóng lánh màu xanh biếc, giống như từng mảnh phi thúy quý hiếm; giữa lá ngọc, lại nở ra đóa hoa màu vàng nhạt., Cánh hoa thon dài, tựa như dưa hấu. Đưa mắt nhìn một lúc,

liền thấy thường có bông hoa không gió tự rơi xuống đất, khi rơi xuống bỗng nhiên có âm thanh, thật như ngọc thạch tạo ra.

Thấy kỳ hoa dưới đáy biển, liền không tự chủ được đến gần quan sát.

Dần dần đi tới gần, ánh mắt theo những cánh hoa rơi xuống kia, tỉnh lại đột nhiên phát hiện, ngay gốc cây đại thụ này, còn dựa vào một nữ tử váy hồ màu tuyết. Ánh trắng trong trẻo, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá hoa rơi xuống người nàng chỉ còn lại ánh sáng loang lổ, từ xa nhìn lại không có chút bắt mắt; mà Tĩnh cốc này không người, hắc bắt đầu không phát giác chút nào.

Thấy có người, lúc này mới nhớ, nếu lạc đường, có thể hướng nàng hỏi đường trở về. Trong lòng nổi lên ý nghĩ này, hắc liền bước nhanh, đi tới dưới bích thụ ven hồ.

Lúc này, dưới chân hắc đạp ngân sa, mềm mại sạch sẽ, dù là hắc nhanh chóng đi bộ, vẫn chỉ phát ra tiếng vang sần sật nhẹ. Mãi đến khi hắc tới gần, vị thiếu nữ dưới tàng cây kia vẫn không phát giác có người đến.

Chờ đi tới gần chút, lúc này mới nhìn rõ ràng, thiếu nữ áo trắng dựa vào Thanh Thương Thụ bên cạnh, tóc đen rối tung như thác nước, phía trên búi nhẹ một đoá hoa màu hồng. Chân che bởi quần sam., Xoay người ở trong hồ nước, ngẫu nhiên nhúc nhích, liền điểm ra bốn phía từng vòng từng vòng gọn sóng. Tay nàng, thì cầm một cái vòng hoa; xem ra vòng hoa còn chưa hoàn thành, thiếu nữ thỉnh thoảng từ trong nước hồ trước mắt vớt đoá hoa bay xuống đỉnh đầu, hết sức chăm chú bện hoa ở trong tay hoa.

Mặc dù, giờ phút này cách cô bé kia một đoạn, nhưng cũng nhìn ra được, dáng người cô gái kia dáng người thướt tha, quần áo lụa mỏng manh mềm mại uyển chuyển, chắc cũng là một người đáng yêu.

Đến gần sát đó, vị thiếu nữ chuyên tâm bện hoa quan kia vẫn không phát giác có người đến. Đứng ở phía sau nàng lại đợi trong chốc lát, thấy nàng không phản ứng chút nào đành phải tiến lên, chấp tay vái chào, hoà nhã hỏi:

“Vị tiên tử tử tử này, quấy rầy rồi.”

“Hiện tại ta không cần thận đường, ngài có thể nói cho ta biết Linh Nhị Cung ta nên đi như thế nào không?”

Sau khi nho nhã lễ phép nói xong, gã còn đang chờ nữ hài trả lời. Thì thiếu nữ trước mặt vốn một mực tĩnh xử này, lại giống như nghe được một tiếng sấm sét giữa trời quang, vòng hoa trong tay thất thủ rơi vào trong hồ nước. Cả người nàng bật người nhảy lên, toàn thân run rẩy, giống như một con nai nhỏ bị dọa sợ.

“Ồ?”

Thấy cử động kinh hoàng như vậy của nữ tử, bắt đầu nói ra về mặt mê hoặc, trong lòng tự nhủ:

“Kỳ quái... tiếng nói chuyện vừa rồi của ta cũng không quá lớn nhỉ?”

Tuy nghi hoặc, nhưng thấy nữ tử áo trắng kia phản ứng kịch liệt, cũng không biết có hiểu làm gì, nghe vậy vội vàng mở miệng bổ cứu:

“Tiên Tử tại thượng, xin thứ cho ta vừa rồi đường đột. Kỳ thật đêm nay ta tới Nam Hải mở tiệc, không cần thận lạc đường, cho nên mới khẩn cầu tiên tử chỉ điểm đường, thực không có ý gì.”

Nghe hắn nói lại lần nữa, bạch y nữ tử nọ rút cuộc đã hơi ổn định thân thể mềm mại run rẩy, sau đó chậm rãi xoay người lại.

“A!!”

Lần này, đôi lại thiếu niên kinh hãi thất sắc! Thấy rõ mặt mũi nữ tử yếu điệu này, dù tâm tính trầm tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được buột miệng kinh hô một tiếng, sau đó “suru suru” lùi lại mấy bước, phí rất lớn khí lực mới đứng vững thân hình.

Mà nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng đó, vẻ mặt cô gái kia vẫn bình tĩnh, dường như đã quá quen với cuộc sống bình thường.

Hơn nữa còn nói, chờ ổn định thân hình, lấy lại bình tĩnh, mới nhớ tới cử động vừa rồi thật là thất lễ, vì vậy liền định xin lỗi:

“Thật có lỗi, vừa rồi, ta thực sự là vì...”

Thiếu niên ngày xưa tài ăn nói thắng lợi, Tỳ Hưu nói đến đây, nhưng là khẩu phần tài ba, cũng không biết nên nói như thế nào cho phải.

Hóa ra, ngay vừa rồi, khi vị nữ tử đường cong lả lướt kia quay người lại, đã cảnh tỉnh nàng, nhưng lại phát hiện trên gò má của nữ tử thanh niên xinh đẹp này có hoa văn xanh biếc giăng khắp nơi, tựa như mây đen che mặt, phá hỏng dung mạo vốn ít ỏi lúc này! Có lẽ thiếu niên có khác biệt quá lớn so với dự đoán, không hề có tư tưởng chuẩn bị gì tự nhiên kinh hãi thất thố.

So sánh với những đường vân trên khuôn mặt nàng ta, thì cái đuôi rồng, vảy cá kia dưới chân nàng ta lại không thu hút được bao nhiêu sự chú ý của thiếu niên.

Khi vừa mới bắt đầu bản năng kinh hoảng đi qua, lúc này mới nhận ra, hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu thất lễ:

“Ai, cho dù dung mạo như không có muối, cũng không phải ý tứ của nàng; ta vừa rồi hành động như vậy, chắc chắn sẽ khiến nàng rất khổ sở.”

Trong lòng thâm nghĩ, lại nỗ lực nhìn lên mặt cô gái kia, tuy rằng thần sắc nàng bình tĩnh, nhưng trong mấy đạo ô văn xâm nhập cơ lý kia, chỗ sâu trong một đôi mắt trong veo như nước hồ vẫn tràn đầy đau thương không che giấu được thật sâu.

Thấy vậy, đã tỉnh ngộ, trong lòng rất sợ hãi. Xuất thân của hắn rất thấp, hơn hai năm trước luôn bị người ta gọi tới hét lui, cảm giác bị ai bị người ta coi thường. Vì vậy, còn không đợi tâm thần hoàn toàn trấn định, nghe vậy liền vội vàng xin lỗi nữ hài trước mặt:

“Thật sự xin lỗi! Ta vừa rồi lại làm ra việc không hay như thế. Xin cô nương thứ cho ta vô tri, không nên để trong lòng”.

“...”

“Thật ra người cũng không cần quá lo lắng, hóa ra ta biết một nữ hài ở thôn bên cạnh, trên mặt nàng cũng có một khối thai

ký, có chút khó coi; nhưng về sau, nàng vẫn dựa vào lời của dụ dỗ mà gả cho người tốt...”

Cô gái vội vã nói ra như vậy, lúc này mới giật mình hiểu ra, chính mình trong ngôn ngữ vẫn là vậy quanh khuôn mặt kiêu kỳ nhất của cô gái trước mắt, thật sự là không khôn ngoan. Cảm giác được điểm ấy, hần nhất thời ngậm miệng không nói. Lúc không nói gì, cẩn thận từng li từng tí nhìn cô gái trước mặt, lại phát hiện nàng vẫn là vẻ mặt im lặng. Thấy vậy, lập tức hiểu lòng hối hận:

“Ài! Muốn ta ngày thường nói chuyện nghe lời, sao bây giờ lại không nói ra chuyện gì?”

Trong lòng hối hận, khuôn mặt hần tràn đầy vẻ lúng túng. Lúc này hần cũng không lưu ý đến, sau khi nghe xong lời an ủi vụng về của mình, vị thiếu nữ mặt đầy hoa văn kia, sâu trong đôi mắt lại nổi lên chút biến hóa khó có thể diễn tả. Trong lúc vô tình, thân hình lả lướt của nàng lại bắt đầu rung rung.

Thế là, vị khách long cung đang sợ hãi kia chợt thấy mặt hồ phẳng lặng đột nhiên sinh dị biến ——

Giống như cảm ứng thần bí nào đó, nước trong hồ vốn trong trẻo như lưu ly, đột nhiên rung chuyển không ngừng; sau nháy mắt, toàn bộ hồ nước trong xanh như một nồi nước sôi, trăm ngàn cột nước cực lớn tránh khỏi mặt hồ trối buộc, nổ lên tận trời, phảng phất muốn cọ rửa lên vàng trắng xanh trên bầu trời kia.

Trong lúc nhất thời, nước hồ bên cạnh hần sôi trào, tiếng sóng như nước, đầu sóng cực lớn dâng lên ven hồ, phảng phất lập tức muốn thôn phệ thiếu nữ cùng mình.

Thấy tình cảnh hung hiểm như vậy, thiếu niên không biết lý do xin lỗi lại lập tức hứng thú!

“Cô nương đừng sợ!”

Một tiếng hét lớn, hần liền bước tới chắn trước người cô gái, mặt hướng về phía mặt hồ hung mãnh dâng trào, phát ra một tiếng rít liên miên không dứt. Nhất thời, trong tiếng rít thanh di của hần, sóng lớn mênh mông khắp hồ nhất thời lắng xuống kịch liệt rung chuyển; Đào Trụ Ba tường dâng lên tận trời,

hiện đã biến thành tiểu nhân như ngàn vạn cái nước, theo tiếng rít của thiếu niên ở trên mặt hồ khúc chiết nhảy múa.

Qua một hồi, sóng nước hung mãnh ngang trời này, liền tản ra nước mưa uyển chuyển nhẹ nhàng, lớn như châu, nhỏ như sương mù, theo gió mà tới, phát mặt áo lên, khiến cho hai người này ven hồ lâm vào trong một mảnh mát mẻ.

Hóa ra, đối với pháp thuật lý giải đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh thiếu niên, lấy tiếng hét hỗn tạp tứ phi thần thuật hô hấp thủy long dẫn dắt, đem sóng lớn đột nhiên nổi lên đầy trời, hóa thành vũng nước gió.

Ngay tại trong màn mưa đầy trời này, bắt chuyện lại xoay người lại, khom người vái thật sâu trong màn mưa bụi, sau đó đứng thẳng người lên, một đôi mắt sáng ngời hướng nữ tử trước mắt chăm chú nhìn, ngữ khí ôn nhu hỏi:

“Tại hạ thượng minh bạch, xin hỏi phương danh tiên tử?”

Nghe hẳn hỏi, cô gái trước mắt chỉ im lặng không nói gì. Đang lúc lúc tĩnh lại do dự, lại chợt nghe “răng rắc” một tiếng, đất bằng vang lên một tiếng sét, chấn động tâm thần hẳn run lên. Chờ ổn định tâm thần lại đi xem, lại phát hiện trước mắt đã mất chỗ cô gái.

“A! Nữ tử long cung này, quả nhiên thần kỳ!”

Thấy được thủ đoạn thần long cô gái vừa rồi không thấy tay không thấy đuôi, đã thức lời tràn đầy vẻ kinh dị. Chẳng qua sau khi ngạc nhiên, trong mơ hồ còn ẩn chứa một tia tiếc nuối:

“Ai, có thể nàng vẫn còn có chút bọc mình...”

Tuy rằng chỉ là gặp nhau ở Kỳ Phương, chưa từng quen biết, nhưng ở trong lòng thiếu niên thiện lương, vẫn còn có chút buồn bã.

thần thờ một hồi, chính khi nghe vậy muốn quay người lại, chuẩn bị rời khỏi nơi ngẫu nhiên có kỳ ngộ này, lại chợt thấy trên bờ cát màu bạc phong triều rút đi trước mắt, tựa như khắc hai chữ viết xinh đẹp:

Tịch Ảnh.

... Chờ cáo biệt mảnh hồ cốc ngẫu nhiên bước vào này, cùng thị nữ long cung gặp trên đường hỏi rõ đường, lại bước vào Bối Châu cung vàng son huy hoàng kia, trong lòng bừng tỉnh, nhưng vẫn còn nhớ về mảnh hồ cốc sương mù lam vừa rồi, còn có thiếu nữ mê hoặc như vậy.

“Khác, Tịch Ảnh, tên rất hay.”

Đang lúc hấn không phải mộng mà không phát giác, như say như tỉnh, bên người chợt vang lên một thanh âm mừng rỡ:

“Mở miệng, rốt cuộc cũng tìm được ngươi! Vừa rồi đi đâu vậy? Qua một khắc nữa, Hải Đàm Hoa sắp nở rộ.”

Điểm điểm quan sát hình ảnh nối tiếp một cái: Đề cử đến trang sách video lạnh lùng lớn.

Chương thứ năm, hoa nở rượu ấm, bồi quân là quên cơm ăn.

Khi nghe nói trở lại Linh Nhụy cung, vị long nữ đang nói chuyện phiếm cùng hai tỷ muội Thủy Quốc Vân Tộc, đang chờ có chút lo lắng. Mặc dù đã hỏi thị nữ, nói đồng bọn của nàng đi tản bộ trong rừng san hô gần đó., Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không trở lại, trong lòng nàng cũng không khỏi sốt ruột. Vừa định lấy cớ gì đó thoát khỏi đám tiên cô tiên tử đang nói nhảm không ngừng này thì thấy được lời giải thích bình yên trở về. Một lần nữa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng Linh Miêu vừa rồi có chút trống rỗng lại trở nên kiên định.

Chờ nàng mừng rỡ tiến lên, vẻ mặt tươi cười lộ ra, mấy nam tiên trẻ tuổi bên cạnh vẫn nhìn trộm nàng, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ lạ:

“Kỳ quái, một hộ vệ long cung, sao công chúa Tứ Độc lại quan tâm như vậy?”

Lúc này, Ly Hải Đàm Hoa chỉ có thời gian một khắc; trong cung điện vốn tân khách lui tới, đã trống không. Trên mặt đất óng ánh sắc sỡ, do lực sĩ long cung đưa tới một cái đỉnh ngọc trắng noãn trơn bóng. Trong đỉnh bạch ngọc, hàn dịch trong suốt như mỡ đông, bên trên nổi một gốc kỳ thảo xanh biếc, gốc cây óng ánh thon dài, lá thông minh xanh biếc, chúng tinh bùng vàng trắng như vây quanh một nụ hoa vàng nhạt mềm mại.

Nghe Linh Miêu nói, bích thảo nụ vàng trong đỉnh ngọc chính là hải Đàm Tiên Hoa mà đêm nay mọi người chú mục.

Giờ phút này, tân khách trong Linh Nhụy cung cũng đã tản đến chỗ ngồi của mình, yên tĩnh không nói, chỉ chờ thấy kỳ cảnh hoa hải Đàm nở rộ. Thấy trong sảnh yên tĩnh, Linh Dục cũng không có ý mở miệng hỏi vì sao vừa rồi còn đến chậm.

Lại qua một lúc, chủ nhân Thủy Phủ kia Mạnh Chương, thấy nụ hoa trong đỉnh màu vàng chuyển đậm, nụ hoa khẽ rung

động, liền vội vàng vung tay lên, miệng phun ra mấy âm tiết kỳ quái. Nhất thời, con trai Dạ Minh Châu dùng để chiếu sáng Linh Nhị cung, cùng nhau lên vô số, đại sảnh trung lập rơi vào một mảnh hắc ám.

Chờ ánh sáng bên người hoàn toàn không có, lúc này mới mở miệng phát hiện, nguyên lai gốc Hải Đàm tiên gốc trong đỉnh, vô luận bích điệp hay là kim bao phủ, tất cả đều bao phủ một tầng hào quang sáng tỏ.

Thời điểm này, trong cung điện hoàn toàn yên tĩnh, không ai phát ra tiếng động. Nghĩ tới những tiên khách tán nhân này, mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng nghĩ tới cây kỳ hoa Nam Hải trong đỉnh năm trăm năm mới nở hoa một lần, cũng đều bình tâm tĩnh khí, chuyên tâm đợi Hải Đàm nở hoa.

Lại qua một lúc, lúc tỉnh lại thấy cây kỳ thảo kia hào quang mơ hồ, chợt thông linh ngộ đạo, đóa hoa đã kết thành nụ hoa trăm năm, đột nhiên không gió màng, tựa như tiên hữu ở bốn phía gật đầu chào hỏi. Giữa râu quai nón, trong đóa hoa Hải Đàm vốn có màu vàng nhạt, bỗng nhiên xuyên suốt mười mấy đạo hào quang màu vàng, thoáng chốc đâm thủng bóng tối bốn phía.

“Hóa ra trước khi Hải Đàm hoa nở còn có thể bắn ra kim quang!”

Thấy hoa hải đăng có nhiều cách thức khác biệt, tinh ngôn như si như say.

Đúng lúc hần chờ kim quang bắn ra, nụ hoa nở rộ ra, đã thấy hơn mười đạo quang khí màu vàng vốn nên chiếu xạ không ngại kia, tựa hồ bị một cỗ lực hút cường đại, dừng lại ở bốn phía gốc bích thụ từng đợt từng đợt., Tự nhiên hiện ra từng phiến từng phiến quang môn màu vàng mỹ lệ; lá hoa màu vàng thấu triệt trong suốt, như xúc tu thủy mẫu thông minh nhẹ nhàng triển động trong bóng đêm thâm trầm, uyển chuyển như tiên ô vũ đài. Sau đó, trong toàn bộ Linh Nhị Cung tràn đầy một mùi thơm kỳ dị.

Trong miệng mũi hô hấp hương thơm ngát, bắt đầu hướng những cánh hoa thoải mái nhìn lại, phát hiện ở trong kim khí

lấp lánh kia, còn ẩn ẩn từng đạo ánh sáng đỏ tươi, phác họa ra cánh hoa Kim Hải Đàm mềm mại.

Cuối cùng cũng thấy Hải Đàm Hoa nở rộ, chúng tiên khách sau khi nín thở thưởng thức một lúc, bên trong Linh Nhị Cung liền lập đi lập lại ánh sáng. Quỳnh Tương Ngọc Đỉnh gieo trồng Hải Đàm bị lực sĩ trong cung cẩn thận dời đi, đặt tới nơi khác trong phòng ẩm độc lòng bảo dưỡng.

Tiếp đó, buổi tiệc Nam Hải Long Cung này mời bốn phương tri giao đã chính thức bắt đầu. Từng món sơn hào hải vị trước đó chưa từng thấy, được từng nha hoàn thể trạng yêu kiều như nước chảy đưa đến trước mặt các vị tiên khách.

Chờ thức ăn được đưa lên, khách khứa của Tứ Độc Long Nữ chính là bụng đói, đợi bữa tiệc chủ nhân chào hỏi một tiếng, liền bắt đầu thưởng thức những món ngon mới lạ dưới đáy biển này. Khi nhấm nháp, hần mang theo một loạt rau ngon béo ngậy, phát hiện từ trong mâm liên miên không ngừng tách ra, đang lúc miệng không ngừng vang lên, bên cạnh liền đi tới một người hầu, đưa ra một cang, vận chuyển như gió, trong nháy mắt đã kệp đứt vùng biển kéo dài này thành mấy chục đoạn nhỏ.

Thấy người hầu ân cần tương trợ, nghe vậy ngẩng đầu lên định nói cảm ơn, nhưng vừa nhìn lại bỗng nhiên ngây dại:

Hóa ra cái cang xanh mà hầu nhân dùng để làm công cụ kia lại mọc ở cuối cánh tay hần!

Sững sờ một hồi, nghe vậy liền nghĩ, người hầu Ngao Thủ này, chỉ sợ hần là Hải Giải Tinh rồi.

Khác với hần, Linh Dục thấy cũng không có gì lạ, hồn nhiên như không có việc gì kêu Giải Tinh cũng là bẻ gãy rau hải bàn của mình, sau đó liền nói cho hần tên của món ăn này:

“Đây chính là nấm mỡ đặc sản của Nam Hải (cây đinh), tư vị không tệ, người có thể ăn nhiều hơn một chút.”

Được hưởng dụng tư vị ngon ngọt, qua một lúc, các tiên hữu xung quanh trong cung điện cũng bắt đầu nói chuyện phiếm. Khác với các cô gái, Linh Khuyết cũng là người yêu hoa, đêm nay tận mắt thấy Kim Hải Đàm nở hoa, cũng phi thường vui

vẽ, liền cùng nhau kể về truyền thuyết về hải Đàm hoa điên mà mình biết. Chờ đến vẽ đẹp của nó tươi đẹp không gì tả nổi, cũng không mở miệng tán thưởng:

“Đúng vậy! Hải Đàm hoa phù kim khí ùn ùn hoa, nhất là những sợi tơ đỏ hình thái phác họa trong cánh hoa kia, đặc biệt tuyệt diệu!”

“Phải biết rằng, kim khí kia chính là vật phiêu dật dễ tan, có hồng tuyến dẫn dắt, có lẽ Hải Đàm hoa có thể nở lâu dài chút.”

Từ góc độ Ngũ Hành phát biểu một phen, đang định cùng Long Nữ tiến lên thảo luận, lại chợt phát hiện vẻ mặt người trước mắt kỳ quái:

“Di? Tinh Ngôn người thấy trong cánh vàng hải đăng có mạch lạc màu đỏ sao? Sao ta không nhìn thấy.”

Nghe Linh Dục nói như vậy, mở miệng thì vẻ mặt ngạc nhiên. Phải biết rằng, hắn vừa rồi rõ ràng thấy trong quang cánh màu vàng của hải Đàm hoa, có từng đạo huyết mạch đỏ tươi rõ ràng. Thấy biểu tình trên mặt hắn, Linh Dục biết không phải là đang đùa nàng. Đang lúc nàng muốn hỏi thăm tiên khách khác, lại chợt nghe trên vị trí chủ nhân phía bắc, vị Nam Thủy Hầu kia đang giao hảo cùng mấy vị dũng sĩ bên cạnh lớn tiếng khen ngợi:

“Hải Đàm hoa, còn có một chỗ kỳ lạ. Lúc nó nở hoa, nếu hữu duyên, liền có thể hiện ra điềm lành. Lúc này, nếu có nam tử từ trong cánh hoa nhìn ra hồng tuyến, liền nói rõ hắn cùng nữ tử trong vòng ba ngày gặp được, có một đoạn nhân duyên tiên lữ mỹ mãn.”

“Ồ? Quả thật?”

“Đó là đương nhiên! Nhìn phản ứng của tiên huynh, vừa rồi hơn phân nửa là nhìn thấy hồng tuyến sao?”

“A... Mạnh Chương huynh nói giỡn rồi, đây cũng chỉ là lần đầu tiên ta nghe được chuyện này, cảm thấy mới lạ mà thôi.”

“Thì ra là thế!”

“...”

Phía sau hắn cũng không nghe được bọn họ nói gì. Ở một góc Linh Nhụy cung, thiếu niên áo xanh kia, hiện tại chính là vẻ mặt lúng túng; mà thiếu nữ đối diện hắn thì mặt mày đỏ bừng.

“A... Mạnh Chương kia, chỉ thích nói bậy thôi.”

Đã nghe qua trò cười của Mạnh Chương, thiếu nữ băng lam trắng như tuyết, trái tim như nai nhỏ va chạm loạn. Lúc này, thiếu nữ trong sáng mặt đỏ bừng, cặp mi mắt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn thiếu niên đối diện.

Thấy nàng như vậy, thức thời làm bầm một hai tiếng, liền không biết nên nói như thế nào, đành phải ngồi nghiêm chỉnh, im lặng không nói. Đương nhiên, lúc sắc mặt đang ngồi ngay ngắn, cũng cố gắng hết sức không nhìn món ngon trước mắt, tiết kiệm không chút cẩn thận lộ ra bộ dáng thèm nhỏ dãi.

Đang lúc bầu không khí vi diệu, hắn nhìn thấy Long Nữ trước mặt đầy vẻ thẹn thùng, không chỗ tự mình ngẩng đầu nhìn mình một cái, sau đó lại cúi đầu. Cô gái vốn xấu hổ giờ phút này, mi mắt uyển chuyển, đi vài phần ngưng ngượng, lại nhiều thêm vài phần hoảng hốt. Nhìn bộ dáng nàng như mất hồn mất vía, bất chuyển không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Cô bé giờ phút này, chính là ruột mềm xoay chuyển.

“Những lời Thủy hầu vừa nói, chắc trong vòng ba ngày... Trong ba ngày, đã có không ít nữ hài tỉnh lại phải không? Không nói về Tuyết thích, nhưng ở Bàn Long trấn, ở đó còn có Nam Hải Long Cung, tên gia hỏa này cũng đã gặp không biết bao nhiêu cô bé rồi.”

“Ai, cũng không biết, rốt cuộc là ai, mới là uyên ương của người trước mắt này...”

Đang lúc nàng suy nghĩ mất tích, thiếu niên trong lòng nàng chợt cảm thấy im lặng không nói gì, linh cơ khẽ động, nhớ tới một đề tài. Chỉ nghe tỉnh nói với Long Nữ trước mặt:

“Linh Khuyết, ngươi có biết trong Nam Hải này có một nữ tử tên là “Tro Tịch Ảnh” không?”

“Tĩnh tỷ tỷ?”

Nghe vậy, Linh Dục bật thốt lên. Nhìn phản ứng này của nàng, bắt đầu cười nói:

“Ồ! Thì ra người biết nó.”

“Đó là đương nhiên, nàng là Nhị công chúa của Nam Hải Long Thần.”

Giờ phút này, thiếu nữ vốn đang hoảng hốt, tinh thần đã khôi phục bình thường. Thoáng sờ soạng một chút, Linh Dục liền có chút chân chờ hỏi:

“Ngao ngôn, người... từng gặp nàng rồi à?”

Linh Tuyền suy nghĩ, Tịch Ảnh bởi vì dung mạo trời sinh có khuyết điểm, rất ít thấy người, vị trí đó chính là Nam Hải cấm địa, không cho phép người khác bước vào. Mà bản thân vị tỷ tỷ này, càng là nữ thần phong bạo Nam Hải, thần lực kinh người; nếu là có người tùy tiện xông vào, tất nhiên là thi cốt vô tồn. Nghe rõ ràng, chính là lo lắng thay cho hắn, lại thấy hắn hoàn toàn vô sự nói:

“Đúng vậy, vừa rồi ra ngoài đi dạo, không cẩn thận liền gặp nàng tại một sơn cốc.”

“A? Vậy người có bị thương không?”

Nghe được lời này, Linh Dục nhất thời khản trương lên:

Không thể nói được, nếu đồng bạn của mình bị tổn thương, nhất định phải tìm vị Long công chúa kia lý luận một phen!

Thấy nàng khản trương, bắt chuyện có chút kỳ quái, đáp:

“Không có a? Tùy tiện đụng phải, lại không tranh chấp, như thế nào bị thương đây.”

Nhìn bộ dáng mơ màng bất giác của người trước mặt, Linh Kính Nhi một hồi lâu không nói gì, sau đó mới hỏi:

“Người có thấy dung mạo nàng ta không?”

“Đúng vậy, còn cùng nàng hàn huyên một lúc —Ồ? Điều này rất kỳ quái sao?”

Nói xong đột nhiên nhận ra, Linh Miêu nghe xong vẻ mặt kinh ngạc, thấy vẻ mặt kinh ngạc này, hơi cân nhắc, hắn tức thì nghĩ

đến nguyên nhân gì, bèn nói:

“Linh Khuyết, vị Tịch Ảnh tử tử này của ngươi, cũng coi như là bất hạnh; thân là nữ hài, đáng người yêu điệu thướt tha, nhưng không khéo không khéo, trên mặt lại có một khối ký hiệu xúi quẩy.”

“Vậy cũng không cách nào, nghe nói là trời sinh, cũng không trách được.”

Thấy có người nói đến chuyện bất hạnh, sắc mặt hắn có chút buồn bực, Linh Dục liền thay hắn giải thích một câu. Hơi dừng lại chốc lát, Linh Dục bỗng nhiên nghĩ đến:

“A!”

“Nói như vậy, cô gái ba ngày hắn gặp qua, lại còn muốn thêm Tịch tử tử?”

Đang lúc suy nghĩ này, trong lòng có chút phiền muộn, Linh Dục Nhi dường như ý thức được điều gì, lập tức hơi ngưng ngừng. Giương mắt nhìn thiếu niên trước mặt, vẫn là vẻ mặt đáng tiếc, Linh Dục liền khôi phục thần sắc sáng sủa ngày xưa, trêu chọc hắn:

“Đã giải thích thì phải, nếu như khuôn mặt Tịch Ảnh tử tử trơn trượt, ngươi sẽ không nở trở về ngắm hoa đúng không?”

“Nói chỗ nào!”

Nghe được lời này của Linh Dục, thiếu niên nhất thời oan uổng kêu to:

“Ta và nàng chỉ là bèo nước gặp nhau, hưởng hò ta đã lên tiếng, cũng không phải là kẻ lấy hình người!”

“Vậy sao?”

Thấy bộ dạng sốt ruột này của hắn, Linh Dục cảm thấy thật thú vị, liền khẽ mỉm cười nói:

“Hừ, ai mà biết được ngươi chứ...”

Sân xong, nàng lại nghĩ tới một chuyện, liền hứng thú hỏi:

“Đúng rồi, đã biết ngươi nói thật với ta, nếu như lúc trước gặp nhau, trên mặt ta cũng có bóng đen, ngươi có biết nên nhanh

chóng trả lại cây sáo đó không, không thêm để ý đến ta chứ?”

—— đến hôm nay, trong suy nghĩ của Linh Miếu, năm đó đánh nhau hung hãn không trả cây sáo, sớm đã có giải thích mới. Năm đó có hiểu lầm như vậy, cũng không phải vì hấn lười biếng không nói lý; mà nên tỉnh ngôn thấy bộ dáng mình đáng yêu, muốn gặp vài lần quen mà thôi.

Hỏi xong lời vừa rồi, Linh Miếu đang chờ thiếu niên trung hậu phủ nhận, lại bất ngờ, người trước mắt chần chờ một hồi lâu, sau đó hiện lên vẻ mặt tức giận cười hì hì, nghiêng đầu quan sát nàng, không nghiêm chỉnh đáp:

“Chuyện này... ta phải suy nghĩ thật kỹ. Có lẽ sẽ đến đúng không? Nhưng cũng không quá khẳng định...”

“Nếu không, lúc nào rảnh, người lấy mực bôi lên mặt thử xem?”

“... Không để ý tới người!”

Thấy tỉnh ngôn lại tự trêu tức mình, Linh Dục Nhi khẽ gắt một cái liên học theo điệu bộ của Quỳnh Tiểu Muội, chu miệng lên, không thêm nhìn hấn nữa — Lại không biết, những tiên khách biết phong cách quá khứ của nàng, chợt thấy nàng hiện ra bộ dáng ngây thơ như vậy, liền cực kỳ kinh dị, không biết hôm nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Có tiên nhân tính toán, lại bắt đầu âm thầm tính toán tinh tướng, xem hôm nay có xuất hiện sai lầm gì hay không.

Đương nhiên, việc này tự nhiên không liên quan gì đến phong thủy tinh. Nếu nhất định phải truy hỏi nguyên nhân, có lẽ cũng bởi vì, như tiềm ẩn mưa xuân, vô thanh vô tức, đối với vị công chúa Long tộc ở lâu nơi U cung này, chính là đang vô ý đối đáp như vậy, trong lúc vui đùa tựa như không khí không phát hiện ra, trong lòng nàng sớm đã có tình cảm sâu đậm.

Trong lúc hòa hợp trả lời như vậy, trong Linh Nhụy cung lại múa qua một đội tiên cơ xinh đẹp. Theo một trận tiên nhạc nhẹ nhàng du dương, cổ họng những ca cơ Nam Hải vũ này tựa hồ cũng mang theo tiếng nước. Nghe Linh Dục nói, hiện tại tấu khúc này, tên là Nghệ Yên Ba.

Khi tiếng ca nhẹ nhàng uyển chuyển vang lên, dưới đáy nước Kính Dương cách đó vạn dặm lại có một trận đối đáp nho nhỏ. Trong long cung u tĩnh, đang có một vị mỹ nhân cung trang hướng về phía mình tôn kính nói:

“Bẩm Long Quân, nha đầu Linh Dục gần đây có chút cổ quái. Lần này nàng đi Nam Hải dự tiệc, cũng không dẫn tướng quân Phù Du đi.”

Nghe cô nói tới bảo bối tôn nữ, vẻ mặt Vân Trung Quân vui vẻ:

“Thật sao, nha đầu kia vì sao lại khác thường như vậy? Gần đây rất ít khi làm phiền ta.”

Cung trang mỹ nhân nghe vậy bỗng nhiên cười một tiếng, đáp:

“Theo ý kiến Tương Nhi, chỉ sợ là Linh Dục nha đầu có chút tâm tư với Nam Hải Hầu.”

Hóa ra vị phu nhân dung nhan đoan lệ này vốn là Tương Thủy nữ thần, hiện tại là thê tử của Tứ Cực Long Vương, Động Đình Quân, cũng là mẫu thân của Linh Khuyết. Nghe xong lời của nàng, Tứ Vương Trung Quân vốn đang cười ha hả lại có vẻ thờ ơ, chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Sao ngươi biết được?”

“Bẩm Long Quân, nghĩ tới nha đầu này của ta trước kia không mấy hứng thú với Tứ Hải đi dự tiệc, nhưng lần này vừa nhận được thiệp mời của Nam Hải, hình như rất động lòng, dáng vẻ chỉ hận không thể xuất phát ngay bây giờ. Quan trọng hơn là lúc nàng ta đi, ngay cả Phù Du tướng quân cũng không mang theo, chắc là sợ có thêm người khác quấy rầy.”

“Theo Tương Nhi thấy, Nam Hải Hầu tuổi tác tương đương con ta, vừa dũng mãnh hơn người, quản lý thủy vực rộng lớn, nếu chúng ta có thể kết làm thông gia với hắn, vô luận là đối với Linh Dục hay Tứ Cực Long tộc, đều có lợi rất lớn.”

Thấy được Tương phu nhân rất hài lòng với vị con rể tốt này; con gái đã ưa thích, thế thì đừng lôi tiền đồ của Tứ Cực Long tộc ra, thuyết phục chủ nhân chân chính trong Tứ Cực Long cung đồng ý.

“À, hóa ra là thế...”

Nghe được mẫu thân đang lái nhải một đời của con gái mình, vị lão long quân từng tặng Dịch thiếu niên này ở phố xá sâm uất, nghe vậy chỉ lạnh nhạt nói một câu:

“Con cháu tự có phúc con cháu. Chuyện tình nhân duyên Linh Dục chúng ta cũng không nên can thiệp quá nhiều.”

Nói đến đây, hơi ngừng lại, Tứ Độc lão Long Vân Trung Quân lại hỏi:

“Tiểu Tương, gần đây phu quân nhà ngươi đi đâu?”

Nghe công công hỏi con trai hấn, Tương Phi vội vàng trả lời:

“Bẩm Long Quân, mấy ngày trước phu quân hấn đã đi dò xét “Lưu Vân Mục”. Theo bẩm báo của Vân Mộng Trạch lưu thủ cho Thần Tướng, nói là gần đây xung quanh Lưu Vân Mục thường có ma nhân qua lại: Kỳ – bạch – thảo nguyên (20).

“A...”

Nghe con dâu nói vậy, Vân Trung Quân híp mắt suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói với Tương Thủy nữ thần trước mặt:

“Động đình nhi làm rất tốt.”

“Ngày rảnh rồi rất lâu, tứ phi long tộc chúng ta, cũng nên chinh đồn trang bị binh long binh.”

Thoáng qua lần đối đáp thường xuyên trong Tứ Độc Long Cung này, lại nói đầy nước Nam, chiêu đãi bốn phương Tiên Bằng Linh Nhụy Cung, giờ phút này mở tiệc nhạc khúc, cương yên ba uyển chuyển đổi Dục Phá Quân hùng kiện. Sau khi Nam Hải Long Thần phá trận vang lên nhạc, trong cung điện liền có hai đội lực sĩ cường kiện, đập tiếng trống long trọng tác chiến với nhau.

Khác với Tứ Độc Long Cung, Nam Hải Long Vực bởi vì có quỹ phương quấy nhiễu, rất trọng võ bị. Sau khi Phá Quân này mở màn, một vị võ sĩ mũ rồng dung mạo kiên cường ở một bên không thể hô hào, giống như đang chỉ huy quân mã trên chiến trường. Còn những lực sĩ hùng tráng kia, dưới sự điều

động của tướng quân, không ngừng biến hóa trận hình, giống như đang chém giết với địch thủ thật sự.

Thấy vậy, đám tiên khách tán nhân du ngoạn trong biển đều kinh thán Nam Hải Vũ Phong cực thịnh. Trong đó không ít người nhìn ra vị tướng quân thần giáp dẫn dắt nhảy múa kia chính là đệ nhất tướng sĩ Long Thần Bát Bộ trong Thủ hạ Thủy Hầu Mạnh Chương, Bàn Nhược.

Lúc này, tiếng trống thùng thùng này, giống như từng tiếng gõ vào trái tim của mình; cảm thụ được tiếng trống hùng hồn mạnh mẽ kia, tinh nói rung động, lại đối với bộ dáng nhạc cổ kia có chút khó hiểu.

Thì ra, giờ phút này trống lớn đánh nhau tấu nhạc, phần lớn mặt trống dùng ván gỗ khảm lại, chỉ để lại một ít tấm da trống cho lực sĩ nện nện. Kỳ quái vô cùng, hỏi qua Linh Dục mới biết được trống gỗ này chính là hải quân Nam Quốc vung trống., Để da Quỷ Nguu chế tạo, nếu không có tấm ván gỗ bịt lại, thì mặc dù chỉ là nhẹ nhàng đánh, thanh âm Quỷ Cổ này cũng có thể chấn động năm trăm dặm, như sấm rền. Cũng chính bởi như vậy, trống Quỷ Nguu cũng được gọi là “Lôi cổ”, nếu toàn lực phát âm, tất nhiên là không nên làm tiệc ăn mừng.

Nghe Linh Dục nói qua nguyên nhân, lại nghe tiếng trống chấn động tâm hồn này, bất chuyện liền sợ hãi than thở không thôi.

Trong tiếng nhạc du dương cường tráng đó, Bàn Tường đứng đầu của Long Thần Bát Bộ, theo sự lưu chuyển của Vũ Trận dần dần đi tới gần vị trí bắt chuyện.

Đúng lúc này, trong tiếng nhạc cổ tiết tấu dồn dập kia, đột nhiên có người rống to một tiếng:

“Có quỷ khí!”

Tiếng rống phần nộ đột nhiên xuất hiện, vang như sấm, mạnh mẽ đè ép tiếng trống hồng hào xuống!

Sau khi phát hiện ra một vài sợi tơ được kết nối: Đây chính là một sản phẩm mới được tạo ra từ sự phát triển của giáo sư cấp giáo viên - Bắc Anh, Bắc Khuyết.

Chương thứ sáu, tiên cương hà ngoại, nước mắt lưng tròng thanh sam.

Đúng lúc Quỷ Ngưu trông gõ hừng hực khí thế như lửa, chợt nghe có người bật miệng quát to một tiếng:

“Có quỷ khí!”

Tiếng quát to này, giống như lời oanh, lại mạnh mẽ đè xuống tiếng Thuần Cổ đang gào thét.

Nghe được Bàn Tường tướng quân hét to một tiếng, vang vọng Linh Nhị Cung nhạc lập tức dừng lại; có mấy tiên tử tán nhân ở trong cường kinh cổ nhạc vẫn ý thái tiêu dao, giờ phút này lại cũng giống khách mời khác, một trận bối rối nho nhỏ. Lúc này các tiên khách này đều là tâm tư cùng nhau, suy nghĩ:

“Là quỷ quái phương nào to gan như thế? Phải biết rằng Nam Hải Long tộc này cùng Chúc U Quỷ Phương chính là tử thù. Hiện tại lại có vật U Minh dám đến phòng long cung, thật là hung hãn to gan!”

Những tiên bằng này, người thấy lời lên tiếng chính là vị tướng quân Bàn Tường ổn trọng nhất trong long tướng, đương nhiên đối với phán đoán của hần tin tưởng không nghi ngờ.

Đối với Bàn Nhược mà nói, tử địch Quỷ tộc, dám không để ý long uy lên vào sào huyết Long tộc, tự nhiên khiến hần khiếp sợ không thôi. Cũng chính vì thế mới khiến cho tiếng cảnh báo của hần bật thốt.

Hơn nữa nghe tiếng hét lớn của Bàn Lam, vốn đang suy xét “Lễ nhạc nhân gian”, sợ là thiếu niên bắt nguồn từ tiên tộc, lập tức cả kinh, không kịp nghĩ kỹ, lập tức lưu chuyển thái hoa, chớp mắt đã che dấu quỷ khí của Tư U Minh Giới trong ngón tay kia biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bởi vậy, vị tướng quân Bàn Kính gần đó vô cùng nhạy bén, lập tức có chút mờ mịt.

Lúc này, trong Linh Nhụy cung hoàn toàn yên tĩnh, lực sĩ vốn đang chơi đùa phá trận đã “Xôn xao” một tiếng tất cả đều tập trung đến sau lưng tướng quân, trong tay quang mang chớp động, chỉ đợi thần tướng ra lệnh một tiếng liền muốn hàng Quỷ Phục Ma. Những tiên nhân ngồi trong điện thì đều âm thầm chuẩn bị pháp thuật hộ thân để tránh khỏi tai ương Long Quỷ tranh chấp.

Vị Nam Thủy Hầu kia nghe thấy âm thanh này, lập tức sai bước đi tới, vẻ mặt giận dữ quát hỏi:

“Bàn tướng quân, ác quỷ ở đâu? Vì sao còn chưa bắt lại?”

Mạnh Chương nghe được có quỷ, vô cùng tức giận, không nghĩ tới đám âm vật đáng ghét này lại dám đến mở tiệc quấy rầy mình.

Nghe được chủ công hỏi, Bàn Tường khom người thi lễ, hơi lúng túng đáp:

“Bẩm Thủy Hầu, vừa rồi thuộc hạ xác thực nghe được một tia khí tức U Minh, tuyệt không dám lừa gạt Thủy Hầu.”

“Chỉ là hiện tại, thuộc hạ lại không cảm giác được tia quỷ khí này chút nào, thật sự là rất kỳ quái!”

Thấy thuộc hạ bộ dạng lúng túng này, Thủy hầu Mạnh Chương không chút nào trách hấn lỗ mãng. Hắn biết rõ, thủ hạ của mình là dũng tướng số một, tính tình nóng như lửa, nhưng tuyệt đối không phải kẻ lỗ mãng; ở trong tám đại bộ tướng, hắn trầm ổn nhất. Nghĩ tới đây, hơi suy nghĩ, Mạnh Chương liền hỏi:

“Bàn tướng quân, vừa rồi người nghe được quỷ khí, rốt cuộc là từ nơi nào truyền đến?”

“Khởi bẩm tướng quân, là theo...”

Nói đến đây, Bàn Tường xoay người lại, nghiêng mặt nhìn một chút, liền đưa tay chỉ một cái, chém đinh chặt sắt đáp:

“Là từ trên người vị khách nhân này phát ra!”

—— mọi người nhìn lại, chỗ chỉ tay của cánh tay Bàn Nhược, chính là nơi đã nói rõ là chỗ đứng!

Thấy Bàn Pháp Chỉ chỉ ra người lộ ra quỷ khí, tứ vây tiên khách lập tức xông xáo. Linh Dục thấy thế, lập tức đứng dậy giận dữ quát:

“Bàn tướng quân đừng vô lễ! Sao dám chỉ loạn xạ đồng bạn của ta?”

Mà lúc này, vị thiếu niên bị chỉ điểm kia, vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp.

Thấy Tứ Độc công chúa quát mắng, lại chứng kiến phản ứng của thiếu niên kia tuyệt đối không giống giả bộ vô tội, nhất thời Bàn Giác không biết nên làm gì.

Mà thấy Linh Dục nổi giận, vị Thủy Hào tướng quân uy phong凛冽 kia, lập tức cũng có chút luống cuống chân tay.

Bất quá, thủy hạo Mạnh Chương dù sao cũng là vương bá một phương trong Thủy tộc, lại chinh chiến với quỷ phương đã lâu, nghe thuộc hạ cảnh báo, sao có thể dễ dàng buông tha. Nhìn bộ dạng xấu hổ thuộc hạ bị tứ công chúa quở trách, Mạnh Chương liền ho khan một tiếng, chấp tay nói với Công chúa tức giận:

“Linh Dục muội tử tạm bớt giận! Theo đại ca thấy, suy nghĩ của Bàn tướng quân nhạy cảm, bình thường sẽ không nhìn lầm.”

Nói đến đây, thấy Long Nữ trước mắt sắp nổi giận, hắn liền tranh thủ thời gian nói tiếp:

“Chỉ có điều, dù có người được quỷ khí cũng chưa chắc là do bản thân vị tiểu hữu này phát ra. Theo ta thấy, hắn là pháp lực của hắn yếu ớt, mới bị đám quỷ phương xảo trá vô cùng kia chui vào tay không, trà trộn vào thân thể!”

“Nếu như vậy, chúng ta không thể tìm hiểu rõ ràng, chỉ sợ đối với công chúa, còn có vị tiểu hữu này, đều sẽ gặp bất lợi lớn!”

Nghe Mạnh Chương nói vậy, mặc dù vẻ khinh thường biểu lộ trong lời nói của gã, cảm thấy rất không thoải mái; nhưng buổi nói này của gã, có lý có tiết, nhất thời cũng không tiện phản bác. Hừ một tiếng, Linh Dục liền hỏi:

“Vậy các ngươi muốn thế nào?”

“Chuyện này đơn giản!”

Thấy Linh Dục không nổi giận, Mạnh Chương lập tức vui mừng, quay đầu lại hô to một tiếng:

“Nhanh vào trong phòng âm lấy Động Minh Thảo đến đây!”

Nghe Mạnh Chương nói vậy, không ít tiên khách lập tức giật mình, đều âm thầm khen hay. Nguyên lai, thế gian này hiếm có Động Minh Thảo, có thể phát ra ánh sáng âm u, chính là nơi có thể chiếu ra quỷ hình.

Thấy Mạnh Chương phân công như thế, Linh Dục không biết làm sao. Trong lòng nàng, mơ hồ phát ra “Quỷ khí”, nàng tự nhiên biết rõ ngọn nguồn trung tâm, chỉ là, lúc này tuyệt không tiện nói ra. Nàng biết, Nam Hải Long Vực cùng U Minh Quỷ tộc, chính là thế thành thủy hỏa; lúc này trực tiếp nói rõ kết giao với Quỷ Vương, cũng không biết sẽ rước lấy tai họa gì.

“Chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

Mặc dù nghe Bàn Lam nói không nghĩ được quỷ khí, nhưng lúc này trong lòng Linh Dục vẫn còn rối như tơ vò, chỉ cảm thấy rất hối hận, lần này không nên dựa vào tính tình mà tỉnh lại. Đảo mắt lại nhìn thiếu niên, đã thấy hấn vẻ mặt thông dong, sắc mặt trầm tĩnh như thường.

Thấy vậy, trong lòng Tứ Độc công chúa mới thoáng yên ổn. Nàng thầm nghĩ:

“Ừm, cho dù lát nữa bị Mạnh Chương kiểm tra ra quỷ khí, ta cũng muốn lấy danh hiệu gia gia ra, “Áp án” nhớ trở lại Tứ Độc Long Cung thẩm tra...”

Đang lúc trong lòng cân nhắc đối sách, Mạnh Chương thủ hạ đã mang tới một bó minh thảo.

Tay nắm tiên thảo màu xanh lục hơi mờ mang theo u quang, Mạnh Chương kêu một tiếng “Đắc tội”, hôn đến trước người tỉnh lại, tay giơ cây cỏ lau ở trên người hắn.

“Ồ?”

Cẩn thận phát qua Động Minh Thảo, Mạnh Chương lại phát hiện trong ánh sáng không hề có dị tượng. Hắn quay đầu lại nhìn đại tướng tâm phúc của mình, Mạnh Chương liền hỏi:

“Bàn tướng quân, người có thấy quỷ khí trốn về phía hắc không?”

“Chưa từng.”

Bàn Tôn trả lời cực kỳ khẳng định. Thấy vậy, Mạnh Chương nghi ngờ nói:

“Chẳng lẽ là Thảo Thần Quang trong tay không đủ?”

Trong mắt hắn tất nhiên là hy vọng có thể tìm ra quỷ quái trà trộn vào long cung.

Nghe hắn vừa nói như vậy, tinh ngôn trong lòng vừa chuyển ý, liền thông dong cười nói:

“Bẩm Thủy Hầu, thật ra tiểu tử đã từng tập qua thuật thúc đẩy ánh sáng, có lẽ sẽ trợ giúp thần quang của Quý Tiên Thảo sáng tỏ hơn.”

Hóa ra hắn thấy Thủy hầu bán tín bán nghi, liền muốn mượn cổ đèn Thái Hoa thanh lực của mình, bất kể có thể thúc giục u quang trong động minh càng mạnh hơn hay không, ít nhất có thể khiến người bên ngoài nhìn ra, mình đây là đạo lực Tam Thanh thuần khiết, những ác quỷ kia tự nhiên không thể gần được —— nói lại, quỷ phó tiêu tiêu của mình thật đúng là dị số, chỉ sợ cũng không phải quỷ hùng mạnh mẽ bình thường.

Lại nói Mạnh Chương, thấy người bị thí chủ động xin đi, cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Vì thế, tất cả khách mời thần tiên bên này, trong nháy mắt tất cả đều cảm giác được có một cỗ bản nguyên chi lực chí thanh chí thuần, từ giữa ngón tay thiếu niên kia trào ra, mãnh liệt chạy tới hướng cây tiên thảo xanh biếc lấp lánh kia.

“Vù vù “

Giống như cỏ khô bị tia lửa bắn tung tóe, động minh thảo nguyên bản u quang mơ hồ, nhất thời bị kích phát lực khí quanh quần, ánh sáng rực rỡ tựa như một bó đuốc lửa cháy hùng hực!

Bên trong ánh sáng rực rỡ này, sắc mặt vị thiếu niên phàm trần được thần quang bao bọc kia vẫn bình tĩnh, vạt áo tung bay, thần thái không khác chút nào tiên khách tuần dật ngồi trong, làm sao có thể thấy được nửa phần quý ảnh chứ!

“Bàn tướng quân, ta thấy ngài uống nhiều rượu quá!”

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Mạnh Chương lập tức quay đầu quát mắng thuộc hạ một tiếng. Bị chủ công quát tháo, vẻ mặt Khúc Khúc của Long Thần bộ lúng túng. Bởi vì, trước đó hẳn từng uống một ít rượu quý giá của long cung.

Trải qua một phen phong ba này, tuy rằng sau đó vẫn là nhạc trống của một phái, nhưng đêm nay trong Linh Nhị cung không ít người quan cảm, đã rất khác với nửa khắc trước. Những tiên khách dị khách thần lực uyên thâm này không ngờ, thiếu niên mà Tứ Độc công chúa mang đến vẻ mặt thân thiết cùng với nụ cười kia lại còn có thể thi triển tiên lực tinh xảo thuần khiết như vậy.”, Mãi tới lúc này rất nhiều người mới nghĩ đến, vị Tứ Độc Long Quân chiếm cứ Nghệ Dương, tổng lĩnh thủy hệ lục địa, tuy hi quang nuôi nấng đã lâu, hành sự thường không thể cao ngạo bằng những Hồ Chủ, Hà Bá thủ hạ, nhưng bên trong, thực lực thật sự không thể khinh thường!

Mà Nam Hải tam thái tử Mạnh Chương kia thì lại có cảm giác khác.

Thấy ngôn ngữ Linh Dục thân mật với thiếu niên tùy tùng, hẳn tự nhiên đã hỏi qua Linh Dục, biết thiếu niên kia chẳng qua chỉ là một đệ tử mới của đạo môn nhân gian, nên cũng không để vào mắt. Chỉ là, vừa rồi Mạnh Chương thấy tiên gia chi lực tinh thuần đã mở miệng, lập tức thay đổi cách nhìn.

Sau khi nhìn nhau bằng cặp mắt khác, lại nhìn Tứ Độc Long Nữ thân thiết nói chuyện với thiếu niên kia, trong lòng Nam Hải tam thái tử có chút không được tự nhiên.

Đối với việc đã thông báo, Linh Dục mà nói, trải qua sự cố lần này, hai người bọn hắn đối với buổi tiệc long cung trước mắt, không còn hứng thú như lúc bắt đầu. Đợi hoa phần thưởng của Nam Hải long cung chấm dứt từng bữa, Linh Dục liền đoạn

tuyệt vời mời của chủ nhân Mạnh Chương Nam Hải, trực tiếp cùng nhau trở về.

Sau khi không chế Long Cựnh từ trong thủy độc Nam Hải lao ra, mới mới dừng lại cùng với Linh Dục mới phát hiện, giờ phút này trong thiên địa nhân gian, lại đã đến thời điểm hoàng hôn. Ánh mặt trời chiều ngả tây., Mây tía đầy trời, cũng đem nước biển xanh lam nhuộm lên một tầng màu xích kim. Ở trong gió mạnh lướt ngang ngực xe mà đi, bắt chuyện lại đi ngang qua Yên Ba Hải thị dọc đảo mang đến lễ vật cho Tuyết Nghi Quỳnh Lễ. Chờ ra khỏi Nam Hải vực, trên đỉnh đầu khung long đã tối đen như mực.

Tinh hà xán lạn trong trời cao, phản chiếu trong vạn khoảnh biển, liền tán đi ức vạn điểm ngân huy lóng lánh. Từ tay đỡ long xa nhìn xuống dưới, liền thấy những điểm ngân quang điểm mũi sóng biển, thật giống như ngân hà chảy ngược vào nước, trong đó du động ức ngân xà. Tiếng gió qua tai, vạn điều đều ngân. Lúc long ngực phi thiên, giống như trong toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại có tinh cùng thủy, người và ta.

Cảm nhận được một phần thanh lãnh nhập cốt tịch liêu của ngọc điều trước mắt, thiếu nữ ngồi ngay ngắn trên long xa, không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên cảm thấy bi thương, mũi cay cay, châu lệ nhịn không được rơi lã chã. Lúc đang khóc, quay đầu cắm vào lòng thiếu niên, nước mắt tùy ý chảy, liền làm ướt vạt áo lạnh bạc của thiếu niên.

Lúc đầu còn luống cuống, nghe được chỉ là đưa tay vỗ vào vai Thanh Ti mềm mại trong ngực Khấp Nữ, im lặng không nói gì.

Nhìn xuống vai thon của thiếu nữ đang co rúm lại trong ánh trăng sao, nghe vậy lại hồi tưởng lại lúc trước hai người gặp nhau kỳ diệu bên hồ Kính Dương, bất giác cảm khái vạn phần. Hồi ức nhìn lại, từng màn từng màn trước mắt, liền phẳng phất như từ bài thuật lại:

Ở chỗ thủy tà sơn, có ba đóa hàn hoa, mỹ nhân ở. Mộng tỉnh sương trời, lại ngồi tiêu đăng ảnh, u sầu vô thổ.

Trời xanh biển mây, tự đem mình làm sơ tinh số. Đêm vĩnh viễn như năm, yên không Giang Nam, mưa ngang gió dựng đứng...

Thần tư suy nghĩ một lúc lâu, thấy thần nữ thương tâm trong lòng vẫn khóc không ngừng, bắt chuyện liên vận chuyển thị lực, đôi mắt nhìn về phía biên giới biển rộng, có mấy gian nhà đánh cá rải rác. Vì vậy hắn liền thở dài một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng nói với người trong lòng:

“Linh Khuyết, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở phòng đánh cá ven biển này...”

Điểm điểm thăm dò hình dạng dây xích: hữu nghị đề cử tiên hóa tiên hóa mới.

※ ※ ※ ※

Chương thứ bảy, Vân Hoa nhập mộng, bồi hồi tâm thủy giữa các nước.

Tội lỗi, vì tốc độ cập nhật gần đây, có hai nguyên nhân:

Một năm qua, hấn đã có một bài học kỳ cùng với sự kỳ quặc vô cùng phức tạp và phiền muộn;

Hai, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học bận rộn, chương trình mười bốn tháng mười hai là khóa thứ hai trong hai lần khảo hạch của tiến sĩ ta báo cáo, tương đương với một lời giải thích nhỏ, cho nên vẫn bận rộn với chuẩn bị.

Cho nên cho dù là nguyên nhân chủ nghiệp hay nguyên nhân cá nhân, thời gian gần đây đổi mới thật sự không nhanh lên được —— tuy rằng hình như xưa nay chưa từng nhanh hơn.

Đây là một kỳ tích, hấn tặng ta một số thần hộ thưởng thức đèn, tự nhiên nghĩa vô tư không chối từ, vì vậy mới nhận được sự trì hoãn (không có gì ngoài ý muốn). Về phần bản thân thư tác, gần đây thời gian nhàn rỗi của ta đã thay đổi rất nhiều, điều này cũng không nói nhiều, bởi vì đến cuối cùng phát hiện ra quá nhiều thứ vô dụng, cuối cùng vẫn được phát triển đầy đủ.

Ài, cập nhật chậm chạp, vô cùng sợ hãi, đặc biệt xin lỗi như trên. Cũng không có cách nào khác đành phải trước khi đi thần hộ, giải cầm một chương lấy bản sách công chúng làm nghiên mực. Hy vọng các vị thư hữu có thể thông cảm:

Tĩnh không trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như bị Linh Dục chôn sâu trong đáy lòng, nhất thời lại khiến cho nàng nước mắt thấm ướt vạt áo.

Thấy long nữ vốn luôn mạnh mẽ bỗng nhiên khóc lóc, tình ngộ trong lòng cũng có cảm xúc. Tuy rằng gần đây hấn luôn hiền hòa nhưng tâm tư lại hết sức nhạy bén; lúc trước trong buổi tiệc tại Nam Hải Thần, mặc dù mình bị kiểm tra ra “Quý

khí”, nhưng tư thái vênh váo sai khiến của Long Thần tướng quân, Nam Thủy Hầu có vẻ thành thực thì nhẹ nhàng đối đãi, hắn cũng cảm giác được rõ ràng. Nói cho cùng, những chuyện này chẳng qua chỉ vì hắn là phạm nhân.

Cảm giác này, Long Nữ bên cạnh giao hảo đương nhiên cảm động lây, sau khi tỉnh lại liền nhận ra vẻ mặt cô đơn. Mà giờ đây rơi lệ, chỉ sợ chính là vì trận phong ba trong tiệc lớn kia, rốt cuộc khiến cho nàng sau khi tỉnh cảm thuận lợi tới gần bản tâm, nghĩ đến hiệp ước lớn nhất vắt ngang giữa hai người.

Biết giao du với Linh Dục lâu như vậy, nổi ưu sầu trong lòng nàng sao có thể không cảm nhận được chứ?

Trong ánh trăng sáng lạnh lùng nhìn vào hình dáng vô tận, thiếu niên trong nội tâm chưa bao giờ chân chính u sầu thất thổ, trong lúc nhất thời lại có chút u buồn.

Mắt thấy bầu trời đầy mây, ánh trăng thanh khổ, người trong lòng khóc không nổi, đáy lòng thở dài một tiếng, liền cúi đầu nhẹ nhàng nói với Linh Dục:

“Linh Khuyết, không cần khổ sở, những chuyện này ta đều đã quen rồi... ngược lại nơi cao này thanh lãnh, hàn lạnh không chịu nổi, ta sợ sẽ làm thân thể ngươi bị thương. Không bằng, đêm nay chúng ta trước hết ở nơi này nghỉ ngơi đi.”

Nghe lời nói nhẹ nhàng của người dựa vào, Linh Kính Nhi nghẹn ngào một trận, liền ngừng tiếng bị thương, ngồi dậy, ở trong đôi mắt mông lung nhẹ nhàng đáp một tiếng:

“Ừm.”

Vì thế, mấy con long mã thông linh kia “Vù” một tiếng, kéo theo Ngân Quang Long Kinh bay về mấy gian ngư ốc ven biển Vân Hạ.

Chờ bước lên bờ cát mềm mại, Linh Dục Nhi tay trắng mềm mại ôm chặt lấy cánh tay bắt chuyện, dựa vào hắn mà đi. Nàng đi lại trên bờ cát không người một lúc, cảm giác được người bên cạnh ít có mệt nhọc, mở miệng liền để Linh Dục dựa vào bên cạnh một tảng đá ngầm, tự mình đi điều tra trước. Lúc này Linh Dục Nhi đối với hắn trăm điều thuận trăm chiều., Thân thể mềm mại nghiêng bên cạnh đá ngầm trơn bóng, mắt nhìn

theo tiếng động đi xa. Chờ khi thân ảnh hấn chuyển qua nhà đánh cá rồi cuộc không nhìn thấy nữa, nàng liền yên lặng đếm hai dấu chân hấn lưu lại trên bờ cát —— vị nữ nhân xinh đẹp long tộc luôn luôn hành sự không kiêng kỵ này, lúc này tựa như lần đầu, đem một người coi là chỗ dựa của mình, chỉ mong hấn có thể sớm trở về.

Lại đợi chốc lát, tựa hồ thời gian rất lâu, đánh thức mới lại về bên người mình. Trong mơ hồ, chỉ nghe hấn nói, bãi biển này thật là hoang vu, mấy gian ngư ốc rách nát không chịu nổi, đã rất lâu không có người ở. Vừa rồi, hấn đã chọn một gian phòng đánh cá bằng gỗ hoàn hảo nhất, sửa sang lại một chút, chỉ chờ nàng tiến đến nghỉ ngơi.

Nàng nghiêng người tựa vào chữ tĩnh, tứ Độc công chúa một thân ngân sa che mặt đã nhu nhược như không xương, nửa chỗ dựa nửa lưng, khi tĩnh nửa mê liền dẫn thân nữ nửa tỉnh nửa tỉnh này đi tới căn nhà đánh cá cũ sừng sững ở bãi biển kia.

Tuy rằng gian nhà gỗ này cách nước biển rất xa, được bảo vệ tốt nhất trong bốn năm căn ngực còn sót lại, nhưng dù sao cũng lâu năm, ở đây bị gió bão mưa mặn cắn ăn mòn đã có chút rách nát. Tuy nhiên, hiện tại nó đã được mở miệng nhanh chóng thu xếp một chút., Cửa sổ cửa vốn thùng thình, đã bị hấn lấy từ nơi khác dọn dẹp lấy được mấy tấm ván gỗ chặn lại; trong phòng khối đá dài bị ngư dân xem như một cái giường chiếu kia, đã trải một tầng lá khô thật dày. Sau khi bắt chuyện cởi áo của mình xuống, trải trên tầng lá cây này, liền nhanh chóng biến thành một cái giường mềm mại.

Mặc dù tất cả đều thuận lợi, nhưng khi dìu Linh Dục lên giường đá thì vị Long Nữ này thần sắc hoảng hốt, hai tay ôm lấy cổ mình, như thế nào cũng không chịu buông tha. Chân chờ một chút, nghe vậy liền hơi cúi đầu., Từ trong vòng tay thiếu nữ hoảng hốt thoát ra, cũng không biết cô bé này dùng loại hương gì, lúc này hương thơm đầy phòng. Lúc tỉnh lại, nàng liền đi ra khỏi căn nhà gỗ, đem tấm ván gỗ đóng kín lại, còn nghe thấy một tiếng nỉ non tựa như của thân nữ kia, chỉ là lúc ấy gió biển thổi qua tai, cụ thể là cái gì thì cũng không nghe thấy rõ ràng.

Tiếng bước chân dần dần không nghe thấy, ánh trăng dần dần mờ hồ, vì vậy khước mắt này còn mang theo lệ quang tứ khinh công chúa, liền ở trong một gỏi sóng biển phong trào dần dần trượt vào mộng cốc...

Ngày hôm sau, sau khi ánh mặt trời chiếu vào một nửa cánh cửa, Linh Dục Nhi mới từ trong giấc mộng tỉnh lại.

“Ừm? Có nghe vậy không?”

Linh Dục day day đôi mắt ngái ngủ của mình, rõ ràng nhớ rõ mình và thông báo cùng đi đến nhà đánh cá.

“Có nên đứng dậy đi ra ngoài trước không?”

Long Nữ vẫn có chút hoảng hốt, nghĩ đến đây, lại bỗng nhiên kinh hoảng, lập tức ngồi dậy, hướng chính mình nhìn lại...

Chỉ thấy ống tay áo của mình yên tĩnh, đêm nay chính mình rõ ràng là cởi quần áo mà ngủ; lại dốc lòng quan sát một chút, phát hiện ngoại trừ có chút mệt mỏi ra, toàn thân cũng không có gì khác thường.

“... Ta nghĩ ra đi đâu rồi!”

—— đang vội vàng kiểm tra bản thân thiếu nữ, đột nhiên lúm đồng tiền trôi nổi hồng triều, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên như ráng chiều! Tâm tư cuồng loạn, cảm thấy xấu hổ không thể đè nén, đáy lòng còn có một thanh âm rất nhỏ, không nhịn được nói:

“Kỳ quái... Khi đó chỉ là lần đầu gặp, hắn đã dám lén phúc hôn, sao bây giờ... lại biến thành chính nhân quân tử?”

Cầm lấy cái áo dài coi thiếu niên làm từng chiếc giường, dời ra ngoài cửa sổ, Linh Miểu liền nhìn thấy vị kia quân tử người lành, chính giữa một hòn đá ngầm nơi xa xôi, mặt hướng về phía mọc lên ánh hào quang, tựa hồ đang chuyên tâm luyện khí đả tọa.

“Hừ! Lại giả bộ chuyên tâm không để ý tới ta.”

Không biết vì sao, vừa thấy bóng lưng thiếu niên kia điềm nhiên như không có chuyện gì, vừa rồi còn có một đôi Tứ Độc

Long Nữ xấu hổ, giờ lại cảm thấy rất tức giận. rón rén đi tới gần, Linh Dục Nhi đùa giỡn kêu to một tiếng:

“Nói mau! dậy sớm a!”

—— hừ hừ, một tiếng hô này, không khiến kẻ đáng giận này tẩu hỏa nhập ma, cũng phải giật mình một cái!

Chỉ tiếc, tuy tiếng Linh Dục kia đã bị lực hút mạnh, nhưng gió biển vẫn truyền vào trong tai thiếu niên, vẫn êm tai không gì sánh được.

“Chào buổi sáng!”

Nghe Linh Dục nói chuyện an lành với mình, nghe vậy thì vội vàng nắm chặt tâm thần, đứng thẳng người lên, tung người nhảy một cái, xẹt qua bãi nước biển cạn, đứng vững ở trước mặt Linh Dục.

Ở trong ánh mặt trời mới mọc, một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, vẻ tức giận không rõ từ đâu của Linh Tuyên Nhi nhất thời tiêu tán. Nàng nghiêng mặt đi, đem áo dài đưa cho thiếu niên Đường chủ mặc vào, dặn hẩn nhanh mặc vào. Chờ khi mặc xong, Linh Miểu hỏi một tiếng, liền xoay mặt lại nói:

“Đã nói mà, tối qua ngươi không ngủ?”

“Đúng vậy a.”

“Nếu như ta cũng ngủ, vạn nhất có Hải thú Dạ Ma đến trộm đi ngươi thì làm sao?”

Trong ánh biển ngời, thiếu niên vẫn đùa giỡn không nghiêm chỉnh với nàng. Chỉ có điều lúc này nàng nghe xong, trong lòng lại vô cùng cảm động.

“Vậy ngươi không buồn ngủ sao?”

“Không khốn! Không nghĩ tới bờ biển rộng lớn linh khí bức người như thế, đêm nay thi hành phương pháp “Luyện Thần Hóa Hư” kia, lại có công hiệu gấp mười lần ngày trước!”

“Nếu không phải Quỳnh Đình Tuyết nên chờ ta, ta thật muốn ở lại bờ biển một đoạn thời gian.”

“Linh Khuyết, bây giờ chúng ta có thể trở về rồi chứ?”

Tĩnh lại, hắn liên tiếp nói ra, chính là trung khí mười phần, hai mắt sáng ngời hữu thần, không giống người đã một đêm không ngủ. Chẳng qua giờ phút này cô gái trước mặt hắn, toàn bộ tâm tư đều ở trên người hắn, đối với bộ dạng tinh thần phần chần của hắn đều như không nhìn thấy, trong lòng đều lo lắng hắn cả đêm không ngủ, khôn đồn bị thương. Nghe hắn nói muốn lập tức khởi hành, Linh Dục trong lòng hơi suy nghĩ, liền linh cơ khẽ động, nói ra:

“Nguy ra, tạm thời không vội trở về. Ta cảm thấy trên người có chút mệt mỏi, muốn đi biển rửa cây cỏ —— hay là ngươi dựa vào tảng đá ngầm này nhắm mắt ngủ một lát?”

“...”

“Biết, ngươi đi tắm đi, ta cam đoan không nhìn lên!”

Sau khi nói xong, bắt chuyện lại còn có chút chần chờ. Linh Dục biết tâm tư của hắn, liền nói:

“Yên tâm đi, ta chính là công chúa của Long tộc! Ngươi cũng không cần lo lắng có chuyện gì lạ biển đến hại ta!”

Dứt lời, không đợi hắn trả lời, Linh Dục đã bỗng bồng bềnh bay lên không, sau đó bịch một tiếng đưa vào trong vạn khoảnh Bích Đào. Cung xiêm hoa lệ của nàng, một khắc trước khi nàng nhập nước, từ trong sóng lớn phiêu nhiên bay trở về bên người, trong đó có một cái đai gấm thắt lưng, còn bay đến trước mặt hắn, treo ở trên mũi đánh dấu.

Ngươi thấy mùi tiêu hồn kỳ hương của cô gái quần áo, bắt chuyện không dám dừng lại lâu, vội vàng đem dây lưng này ném vào trong đồng quần áo kia, sau đó liền vòng đến mặt sau khối đá ngầm xanh đen cao ngất này.

Qua hơn nửa canh giờ, Linh Dục Nhi đoán chừng đã tỉnh nói cũng không sai biệt lắm, liền phù ba gợn sóng đem nước biển nhấn chìm trên bờ cát, chờ khi sóng biển tới gần khối đá ngầm kia, nàng liền dừng thân nhảy ra, nhặt lên váy của mình, bắt đầu dốc lòng mặc vào.

“Ừm, tên ngốc kia, chắc cũng ngủ không sai biệt lắm nhỉ?”

“A...?”

Ngay tại thời điểm Linh Kính Nhi không để ý mặc quần áo, chợt nghe mặt sau đá ngầm truyền đến một trận “Bồ nhào”, “Bịch” nhẹ vang; nghe thanh âm này, cực kỳ giống có người đang ngâm nước chân trần trên bờ cát đi tới.

“Lúc trước ta đã dò xét qua, bãi biển này trong phương viên hơn mười dặm cũng không có người bên ngoài, tiếng bước chân này... A! Chẳng lẽ là hắc?!”

Nghĩ tới đây, Linh Dục Nhi bỗng nhiên đỏ bừng mặt, bàn tay ngọc đang chụm lại cổ áo kia cũng không nghe sai bảo của nàng.

“Ai da, sao người nọ lại lười biếng như vậy! Bóng đêm u ám hình như chính nhân quân tử, bây giờ dưới ánh mặt trời ban trưa, ngược lại...”

Nghĩ đến đây nàng cũng không dám tưởng tượng tiếp nữa. Mọi chuyện cuối cùng cũng sắp tới nơi, khiến cô bé tôn quý bàng hoàng luống cuống. Muốn đứng dậy chạy trốn, lại phát hiện hai chân tê dại, toàn thân bủn rủn, chỉ có thể mượn đá ngầm chèo chống thân hình, đâu còn chút khí lực đào tẩu nào. Lúc này, chỉ còn lại trong miệng đàn hơi thở dốc, ngay cả tim nhảy tung tung “đùng thịch” cũng không ngăn được...

“Đây là...”

Lại qua rất nhiều lúc, long nữ sợ hãi luống cuống rốt cuộc cũng phải run rẩy buộc chặt dây lụa bằng lụa bạc bên hông, đầu óc trở nên thanh tỉnh chút ít, lại phát hiện sau nham thạch có tiếng bước chân “đắt chân” kinh khủng vẫn đang không ngừng truyền đến.

Chờ vịn đá ngầm đứng vững, hơi lấy lại tâm thần choáng váng, chuyển qua đá ngầm xem xét, Linh Dục mới phát hiện, tiếng vang “Bịch” kia, chẳng qua là tỉnh nói đang cầm kiếm vỗ nhẹ bờ cát!

Thật vất vả mới khiến môi mình không run run nữa, nặng lại có thể bình thường nói chuyện, Linh Kính Nhi mới dám mở miệng hỏi:

“Nói rõ, người đang làm cái gì vậy?”

“A, Linh Dục người tắm xong chưa?”

“Cô bé các người tắm thật chậm... Linh Dục người mau đến xem, đám cua nhỏ này thú vị biết bao a!”

Linh Dục nghe vậy nhìn vào, mới phát hiện theo hấn đánh, những con cua nhỏ ẩn thân trong bờ cát kia, mỗi con kinh hoảng từ trong cát chui ra, chạy trốn khắp nơi. Chờ những con cua nhỏ trong suốt to bằng móng tay này chạy ra, vị Đường chủ Tứ Hải này liền ngừng đập, chờ những con cua nhỏ kia một lần nữa chui vào trong cát, lại bắt đầu lặp lại hành vi đập cát kia - tuần hoàn lặp đi lặp lại, chính là Nhạc này không mệt!

“Ai, mặc dù nhàm chán, ai bảo nàng Linh Dục xuống biển thời gian tắm rửa dài như vậy...”

“Ách? Mặt đệ sao lại trở nên đỏ như vậy?”

Người ngây thơ vô tri, thấy chuyện thú vị như vậy không được ham chơi thiếu nữ đáp lại, liền cảm thấy có chút kỳ quái; quay mặt nhìn lại, lại nhìn thấy Linh Dục mặt như mây.

Lúc tỉnh lại thấy thế, vội vàng đưa tay ra sờ trán của nàng, lại phát hiện chính là bị phỏng đến dọa người.

“A, Linh Dục, có phải người vừa mới ra nước mát, lên sốt rồi không? —— Ai da!”

Lời nói của hấn còn chưa nói hết, nhưng trên đầu hấn ta đã trùng trùng điệp điệp gõ một cái!

Chỉ lướt qua tiêu nữ hài vui cười trên biển bạc bên này, không nói tới. Lúc này tại tiêu trấn của Bàn Long ở ngoài vạn dặm, ở trong một tiểu viện nho nhỏ, lại có một tiêu nữ hài nhi đang cắn ngón tay trong viện, ngửa mặt chuyên tâm nhìn lên bầu trời.

Sững người nhìn hồi lâu, tiêu nữ hài nhi mới xoay người lại, có chút ngượng ngùng nói với nữ tử sau lưng:

“Tuyệt Điệp tỷ tỷ, ta lại đếm sai rồi.”

“Người nói xem, muốn bao nhiêu người thì ca ca mới có thể ngồi đám mây kia trở về?”

Điểm sát xem hình ảnh tiếp nối: mồ hôi, nghe nói có thể biến
thái tu thân liền.

Chương thứ tám: Tương Tư Minh Nguyệt, Chiều Thu Thủy lầy hàm tình.

“Mở mang, tôi qua tại sao người không ở trong phòng đánh cá để nghỉ ngơi?”

Khi Long Phục đang bay trên không trung vùn vụt, đã nói qua rất nhiều chuyện không liên quan đến nàng, Linh Dục cuối cùng không nhịn được hỏi vấn đề ẩn sâu trong đáy lòng. Dù sao, sau khi vô tình loạn lạc ban đầu, một lần nữa trở lại dưới bầu trời xanh mặt trời này, cô gái sẽ tỉnh lại sớm nhất. Nếu như tối hôm qua thực sự để lộ tình cảm, thì giữ lễ pháp trước mắt, nàng hiện tại cũng không biết nên xử như thế nào.

Cho nên, khi mình nặng nề lại bay lên Thanh Hàn Vân Không, bị gió mạnh của Lãnh Sơn thổi qua, Linh Dục Nhi liền trong lòng cảm kích người ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Chỉ có điều, cô gái tâm tư vương vীu khó đoán; cảm kích thì cảm kích, đáy lòng không khỏi sinh ra một tia hoài nghi:

Chẳng lẽ bộ dạng của ta không được tốt sao? Nếu không sao tối hôm qua hẳn có thể nhẫn tâm rời phòng luyện công chứ?

Vấn đề này, đối với một cô gái có dung mạo tự phụ mà nói không phải là chuyện đùa, bởi vậy cho dù cảnh tượng tối hôm qua có xấu hổ, nhưng Linh Miêu vẫn lấy dũng khí, tìm một khoảng trống dùng ngữ khí bình thường hỏi.

Nghe Linh Diễm hỏi như vậy, tỉnh lại do dự một chút, suy nghĩ một chút, liền gãi gãi đầu ngược ngượng ngừng trả lời:

“Ài, Linh Dục người cũng biết mà, mặc dù đệ tử của đạo môn ta từ nhỏ đã có tâm chí cực kỳ kiên cố, làm việc cực kỳ chính trực, nhưng nếu thật sự nữ hài có vẻ ngoài xuất chúng với người, sống chung trong bóng đêm dài đằng đẳng, vậy nhất định không giữ được...”

“Ta đi đảo đá ngầm luyện công, ở trên bờ cát treu cua nhỏ, kỳ thật bất quá là vì muốn dời sự chú ý của mình, để tránh tâm

ma phát tác mà thôi! “

* Ta cũng không tin!..”

Nghe vậy mình làm việc cực kỳ chính trực, Linh Dục Nhi không nhìn được khẽ gắt một cái; lại nghe hắc bêu rìu nói “Không cầm được”, liền nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, tâm lập tức như chú nai nhỏ va chạm lung tung, làm bộ lại phải gồ lên vai hắc. Chẳng qua, vừa rồi lần mở kiếm này không ra cái gì cả nghe vào trong tai, bên trong Linh Miêu Nhi lại thực sự vui mừng, tuy nắm tay cao giờ lên cao, nhưng cuối cùng vẫn lặng lẽ thu hồi, ngược lại uống ngôn hồi né tránh một phen.

Chỉ là, nhìn mấy phần thần quang trên lúm đồng tiền nửa giả vờ thẹn thùng kia, Tứ Hải Đường chủ vừa rồi thuận miệng trêu đùa, trong lòng lại âm thầm thở dài một tiếng, nghĩ:

“Linh Dục a, dù sao ngươi cũng là Long Thần trong nước; cùng nhau du lịch chơi đùa còn có thể, nhưng muốn kết thành liên kết, lý đều đã là muôn vàn khó khăn...”

Nghĩ như vậy, lại nhìn thấy mấy con Ngân Tuyết Long Mã đang giẫy dụa tiến về phía trước thì trong lòng lại cảm thấy rất buồn bã. Thiếu nữ bên cạnh, thì lại có vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không phát giác được hắc đang thần thờ như thế này.

Long xa bước trên đường về, cứ như vậy lao nhanh về phía trước, một đường tung tóe lên vân tinh trắng noãn, bay múa đến Linh Dục tỉnh lại bên người, giống như sương mù đầy trời phủ xuống.

Trải qua một buổi sáng sớm này, khi linh quang tiếp cận Bàn Long trấn, đã là nguyệt hoa mãn thiên. Một đêm này, vừa vặn là trung thu mười lăm. Khi xe ngựa kéo Mã Giác đến trên không Bàn Long trấn, bầu trời vốn vạn dặm không mây liền có đường mây cuộn cuộn mà đến, vàng trắng sáng xoay tròn bắn ra bốn phía kia, liền bị che lấp phía sau một tầng vẩy cá như mây.

“Là ca ca đã trở lại!”

Khi đám mây đầy trời, trên nóc một gian phòng khách sạn trong trấn, một bé gái cao hứng nhảy tung lên.

“Tuyệt Điệp tỷ tỷ, đường chủ ca ca cùng Long Nữ tỷ tỷ trở về rồi!”

Thấy khí tức quen thuộc từ trong đường mây bay tới, Quỳnh Thuần hưng phấn “Vù” một tiếng từ trên nóc nhà cao cao nhảy xuống, còn chưa đợi hai chân chạm đất, đã hướng tỷ tỷ trong phòng lớn tiếng báo cáo —— vì người đầu tiên nhìn thấy bọn họ tỉnh lại, Quỳnh Quỳnh đã ngồi trên nóc nhà cả đêm.

Nghe Quỳnh Thổ nói chuyện, giấc Tuyết nên tranh thủ thời gian đem trái dưa hấu cực lớn ban ngày mua được dâng lên trên bàn, sau đó bàn tay trắng nõn giơ lên, chung quanh trái cây hoa quả màu xanh lá kia liền nhao nhao hạ xuống một trận tuyết nhỏ. Sau một lát, trên trái dưa hấu liền kết lên một tầng băng tinh. Như vậy phương pháp làm tuyết đóng băng trái cây, hai ngày qua trong tuyết đã cùng Quỳnh Ngọc thử qua nhiều lần. Hiện tại nàng đã biết rõ., Chỉ có tại thời điểm này thì pháp, mới có thể vừa vặn vụn để trái xoan mát mẻ ngon miệng. Nếu đông lạnh sớm, thì thịt dưa cứng như băng, không cắn nuốt được; nếu đông lạnh chậm, thì da thịt đều ẩm, lồi vào lại không thấy mát.

Chờ Linh Dục tỉnh lại, đám mây buông xuống nhẹ nhàng bay xuống, trên cái bàn trong nội viện kia đã bày lên các loại trái cây. Lúc nhanh nhẹn rơi xuống đất, tuyết phải được đưa đến ghé trúc, quỳnh trà thì lật lên lật xuống, vội vàng trải từng cái bàn ăn uống với thán thưởng thức. Thấy hai người bọn họ bay xuống trong viện, hai tỷ muội này liền cùng đứng lặng im một chỗ., Cùng kêu lên vấn an bọn họ. mấy người xa cách này, tuy mới tách ra hai ngày, lại cảm thấy là cách hồi lâu; giờ phút này nhìn lại, tự nhiên là hết sức vui vẻ. Hơi ân cần thăm hỏi vài tiếng, mở miệng chào hỏi mọi người cùng ngồi xuống, ở bên án trúc tiểu viện nói chuyện phiếm thưởng trăng.

Đêm trăng giữa Trung Thu yên tĩnh mà an tường, trong tiểu viện nhỏ nhỏ bốn lữ khách qua lại, ngồi vây quanh bàn đọc sách dưới ánh trăng, vừa ăn trái cây, vừa nói chuyện lý thú mỗi bên chia nhau sau. Thuận tiện cho nam hài nhi nghe được, Linh Quỳnh Quỳnh cười to âm ỉ; liên quan đến thể gia đình cô gái nhỏ, các nàng liền công vị đường chủ giả bộ hồ đồ kia, ghé qua một bên tư luận.

Nhìn mấy cô gái hòa hợp như người một nhà này, ăn mấy cái bánh quýt và gia đình mà Quỳnh Tỳ Hưu đặc biệt mua từ trong chợ, trong lòng đột nhiên như bị xúc động một chút, đặc biệt hoài niệm những tháng ngày nhàn nhã trên Thiên Điều Nhai kia. Cuộc sống trên Thiên Điều Nhai, mặc dù bình thản như nước, nhưng bây giờ nhớ lại, lại cảm thấy đặc biệt ám áp thân thiết.

“Ừm, ta cũng nên gấp rút tìm kiếm Thuỷ Tinh đã mất kia, tranh thủ có thể sớm trở lại La Phù sơn!”

Trong lúc mọi người còn đang nhớ đến chuyện gì đó, thì các nữ hài trước mắt cũng đã tháo trâm cài tóc xuống, kéo tấm áo choàng tơ đang xuôi xuống., Bên tai như thác nước chảy rủ xuống, trên đầu các nàng hiện tại đều mang theo hải thạch hoa hoàn mua từ trong hải thị. Đóa hoa trong những hoa hoàn này trắng trơn như ngọc, nghe nói là lấy từ sâu trong đáy biển mệnh môn đá ngầm dưới đáy nước., Tên là “Tuyệt Vãn”, cực kỳ trân quý. Lúc Quỳnh Tuyết vui vẻ mang lên lễ vật của đường chủ, vân lộ đi theo Long Sương ở chân trời đã dần dần tiêu tán. Long mã ngân hoàng do Linh Mã mang đến, đã ẩn vào trong một đám mây, nguyệt hoa trong sáng tạm thời phiêu diêu, không che đậy được trút xuống một tầng ngân phấn lóe sáng màu bạc của các thiếu nữ.

“...”

Nhìn mấy người thanh tú xinh đẹp vui vẻ trước mắt này, bắt chuyện không khỏi lại nhớ tới cô gái ở phương xa kia:

“Bây giờ trong nhà đang làm gì vậy? Ở bên cạnh phụ hoàng và hậu nhân của nàng cùng nhau ngắm trăng? Trong thâm cung đại nội, liệu có thể cũng có lời thưởng nguyệt trà thân mật không gian như vậy hay không?”

“Có phải bây giờ cũng giống như ta, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng này?”

Nhìn bầu trời đêm đầy tràn ánh trăng, bắt chuyện không khỏi có chút thần tư mờ mịt.

Khi còn đang có chút xuất thần, Tiểu Quỳnh Thiển liền nhảy tới, dính đến người hắn, bắt hắn kể lại chuyện xưa thú vị đã

xem trong Nam Hải Long Cung. Nghe Quỳnh Đình nhờ, hẳn làm ca ca tự nhiên không thể trách mắng ai khác. Nhanh thu hồi ánh mắt từ vàng trắng ký thác tương tư, sau khi nghe liền ôm tiểu muội muội xa cách hai ngày này lên đầu gối, nghiêm túc kể về Long Cung hai ngày qua gặp mặt.

Khi nói đến chính mình trong lúc vô tình đi vào hồ nước sương mù lam kia, nhìn thấy cây thần thụ kia tựa như ngọc thạch, thiếu nữ trong lòng nhin không được ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút tiếc hận thay cho hắn:

“Ca ca, ngươi có thể hái chút ngọc thạch hoa nhi về mà; như vậy, ta có thể cùng Tuyệt Hữu Hoa Hoa Hoa của mình dệt, đồ cho ca ca tiêu tiền! —— ca ca, những đóa hoa kia giống như ngọc thạch mà sao? Rơi xuống đất sẽ leng keng vang lên?”

“Cái này...”

Nghe Quỳnh Đình hỏi, mở miệng gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói:

“Ta cũng không rõ; lúc ấy ta quên bước lên xem.”

Nghe hắn nói như vậy, Linh Miểu Nhi một mực ở bên cạnh hắn nghe được, nhin không được xen vào nửa thật nửa giả sảng giọng nói:

“Điều này cũng quên tiến lên xem —— Quỳnh Tỳ Hưu muội tử à, ca ca ngươi thật ngốc!”

“Ca ca... Ngươi ngốc sao?”

“Không đúng!”

Nghe xong lời này của Linh Miểu, Quỳnh Quỳnh lại từ trên gối dậy mà nhảy xuống, đứng trên mặt đất lắc lư thân thể, nghiêm trang nói:

“Long Nữ tỷ tỷ, ca ca quên nhìn hoa rồi, nhất định có nguyên nhân rất quan trọng!”

Thấy Tiểu Quỳnh Quỳnh nghiêm túc biện hộ cho ca ca như vậy, Linh Miểu Nhi ngược lại có chút ngoài ý muốn; lờm vì thiếu niên hơi quẫn kia một chút, vị công chúa Long tộc này liền che miệng trên ghẹo nói:

“Quỳnh Dục tiểu muội người không biết đâu, ca ca của người lúc đó, khi đó hai con mắt chỉ nhìn về phía nữ hài dưới tàng cây, làm sao còn nhớ nổi lên đóa hoa nhìn cái gì chứ!”

Nghe xong lời trêu ghẹo của Linh Dục, Quỳnh Đình lập tức vỗ tay vui mừng kêu lên:

“Đúng đúng rồi, chính là nguyên nhân này!”

“Ta biết ca ca nhất định có nguyên nhân trọng yếu!”

Trong lúc vui vẻ, Tiểu Quỳnh xấu hổ đã quên đi hỏi chuyện về nữ hài kia.

Một lát sau, trong tiểu viện đã yên tĩnh trở lại, tiểu nha đầu đang bắt đầu chuyên tâm hưởng thụ trái cây, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói một câu:

“Kỳ thực ta biết cây kia khai ra nhất định là ngọc thạch hoa nhĩ, tương lai kết cũng là ngọc thạch quả. Bởi vì...”

Quỳnh Thố lại vùi đầu gặm hai miếng dưa hấu, lúc này mới hàm hồ nói:

“Bởi vì Quỳnh Đình thường xuyên mơ thấy, trên núi kia có rất nhiều trái cây kết thành rừng, đều là đá đẹp như ca ca, không thể ăn được.”

Nói xong, nàng liền không để ý nước chảy ngang khóe miệng, nặng lại cúi đầu chuyên tâm gặm lấy dưa hấu.

Đối với những lời nói thật của Quỳnh Huyền, mấy người đã nói rõ tất nhiên sẽ không thật sự để ở trong lòng.

Lại nói chuyện phiếm một lúc, trái cây trên bàn này dần dần đều bị ăn sạch. Tuy đã là Trung thu, nhưng nơi đây vẫn thuộc Nam Quốc, phong tức trong sân không được thoải mái, mọi người liền cảm thấy có chút nóng bức. Chờ tuyết phủ., Linh Miểu giúp đỡ thu dọn xong việc ngắm trăng, Quỳnh Huy liền đề nghị mọi người cùng nhau ngồi trên nóc nhà hóng mát. Mặc dù đề nghị này có chút không đủ đoan trang, nhưng mấy thiếu niên nam nữ này lại mặc kệ lễ nghi phiền phức gì, ra đề nghị như vậy thoáng cái liền bị thông qua. Vì vậy trong sân riêng biệt của khách sạn này mây khói lượn lờ, sau một lát thì đám người đã ngồi xuống nóc nhà.

Chờ bọn họ đi vào phòng trên nóc phòng ngòi xuống, đã là gần trung tâm đêm. Bốn phía gió nhẹ từng cơn thổi tới, trăng sâu lạnh lẽo như nước. Giờ phút này mặt trăng đã ẩn đến tầng mây phía sau, tinh thần nguyên bản bị ánh trăng chiếu rọi lại bắt đầu ở trời xanh thẳm lóe lên. Ngân Hà đồ vật vắt ngang qua trời, ngân hà lại bắt đầu lóe lên., Giờ phút này cũng lộ ra diện mục trong trẻo, đang ở đỉnh đầu rõ ràng có thể nhìn thấy. Dưới cái bóng tinh không, khi tiểu Quỳnh Diệp bẻ ngón tay muốn đếm trên bầu trời đầy sao, tinh ngôn liền vừa hóng mát, vừa kể cho thiếu nữ nghe những lời đồn đại trong dân gian mình biết.

Khi nói đến Ngưu lang Chức Nữ bị Vương mẫu phân cách tại khoảng Ngân Hà, trong một năm chỉ có thể dựa vào cầu Kính nghênh đón một lần thì vị Long Nữ im lặng đã lâu không lên tiếng kia đã mở miệng bổ sung. Nói là theo nàng biết, trong câu chuyện này thì là do trưởng tiên và vương mẫu bị đông đảo của mọi người làm hại., Chẳng qua là bị dân chúng trần gian oan uổng, làm con gái bà thế tội. Thật ra tội gây chuyện giữa hai người họ là Tây Vương Mẫu hung hăng bá đạo, hỉ nộ vô thường, công chúa đáng ghét. Tuy nguyên nhân cụ thể không rõ lắm, nhưng khi còn bé nghe gia gia Vân Trung Quân kể chuyện, có vẻ chuyện là như vậy.

Nghe Linh Miêu nói đến đây, tiểu nha đầu bị chuyện xưa thu hút kia, lại giống như cảm thụ được, bỗng nhiên thở phào, bĩu môi hừ hừ nói:

“Tên công chúa không hiểu chuyện kia thật sự là không ngoan! Ngưu lang ca ca của Chức Nữ là đáng thương bao nhiêu!”

“Vậy Vương mẫu đại thẩm cũng thế, tiểu cô nương không biết điều, cũng không biết quản thúc... Còn kém hơn ca ca tỉnh lại của con nhiều!”

... Ngay thời điểm tiểu nha đầu này xuất phát từ đáy lòng chính nghĩa vừa mới nói xong, bầu trời đêm rạng rỡ đầy sao trên đầu bọn họ đột nhiên đồng loạt lóe sáng; thời điểm quang hoa minh diệt, thật giống như ông trời nháy nháy mắt một cái!

Nhàn ngôn qua đi, ba năm trung thu qua, ngày hôm sau khi Tứ Độc công chúa vẫn chưa thỏa mãn trở lại Long Cung dưới đáy hồ Kính Dương, liền thấy mẫu thân luôn dán người nha hoàn chờ trong tấm cung của mình; thấy nàng trở về, vị long cung yêu sủng kia liền vẻ mặt vui mừng nghênh đón, nói là long phi kia có chuyện quan trọng cần nói.

Điềm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đề cử Âm Dương

Chương thứ chín, Thất Tinh tụ linh, kinh phá lá gan trong mộng.

Khi Linh Dục lưu luyến không muốn trở lại Tứ Độc Long Cung nằm sâu trong hồ Kính Dương, trong lòng vẫn còn dặt theo Nguyệt Bạch Phong Thanh ở trấn nhỏ Nam Quốc tối hôm qua.

Đang nhớ lại hai ngày qua, từng giọt từng giọt, liền nghe mẫu thân động đình long phi triệu hoán.

Tới trong Phượng tảo cung nơi mẫu thân ở, Linh Dục liền theo lễ vãn an mẫu thân. Thấy dáng vẻ đoan trang nhã nhặn của nàng, người ái phi của Động Đình Long Quân lại rất kinh ngạc. Nàng này là nữ nhi gần gũi với mình, trước kia thấy mình thường tới làm nũng; sao hai ba ngày không gặp, tiểu nha đầu Linh Dục lại biến thành một cô nương tử trọng đại?

“Đúng rồi, đích thị là Linh Nhi có người trong lòng.”

“Nhớ lúc trước, sau khi lần đầu tiên ta gặp phụ thân nàng, cũng không phải là cùng một dạng với nàng hiện tại?”

Long Phi nhớ tới những ngày qua thị nữ tới báo, nói là công chúa gần đây bị mê hoặc bởi hồng châm, bây giờ lại thấy bộ dạng của ái nữ, nàng càng thêm khẳng định trong lòng.

Hé miệng cười, vị Tương Thủy nữ thần đoan tú mỹ lệ này liền khơi mào chuyện nhà với Linh Dục, hỏi thăm hành trình nàng đến Nam Hải Thần yển. Tự nhiên, những câu này có tám câu là nói bóng gió, hiểu rõ cách nhìn của con gái đối với Nam Thủy Hầu Mạnh Chương. Chỉ có điều, bà chỉ một lòng muốn che giấu mục đích thật sự của mình, không thể phát giác câu trả lời của con gái mình, chỉ qua loa qua loa với cô.

Hai mẹ con nói chuyện phiếm một hồi lâu, cuối cùng Long Phi Động Đình cảm thấy mình đã nhận được đáp án mong muốn, liền tiếp nhận câu nói của Linh Khuyết, nói một câu:

“Đúng vậy, đứa nhỏ Mạnh Chương kia, nó là đệ tử của Lôi Thần, tự nhiên thần thông quảng đại. Mấy năm nay lại nghe nói nó thống lĩnh Long tộc mãnh tướng, tác chiến tại Nam Hải cùng quý phương, đánh cho Chúc U Quỷ chúng ẩn trốn không ra, cái kia trí mưu cũng nhất định cao minh.”

“Theo ta thấy, vị Mạnh đại ca này của ngươi thật sự là anh kiệt hiếm có trong lớp trẻ của Long tộc, sau này ngươi có thể thân thiết thân cận với Linh Nhi nhiều một chút.”

Nghe mẫu thân nói như vậy, Linh Dục lại không yên lòng. Thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt, long phi còn tưởng rằng là con gái da mặt mỏng, ngượng ngùng trước mặt mẫu thân mình, người trong lòng toát ra quá nhiều hảo cảm. Đối chiếu theo lịch năm đó mình ngưỡng mộ động đình quân, Long phi càng khẳng định suy nghĩ trong lòng mình. Đưa ra kết luận, vị Tương Thủy nữ thần này cũng giống tất cả mẫu thân trong thiên hạ, tươi cười hạnh phúc nói:

“Ài, con gái cũng trưởng thành rồi. Hình dạng bây giờ đúng là rất giống mình năm xưa mà...”

Hạnh phúc trải qua, thấy nhi nữ lớn lên, nội tâm có chút nhàn nhạt phiền muộn.

Nhìn thấy Linh Kính Nhi làm ra một bộ dáng bình thản, nàng làm mẫu thân cảm thấy không thích hợp nói sâu thêm; vạn nhất không cẩn thận nói toạc tâm sự của nàng, thẹn quá hóa giận đùa bỡn tính tình, chỉ sợ ngược lại sẽ làm phản. Nghĩ như vậy, Long Phi một lòng vì nữ nhi làm đại sự chung thân, cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế tâm tư, làm bộ như không có việc gì, tùy tiện tán gẫu những lời khác.

Một lát sau, long phi liền đứng dậy đến trong hộp ngọc, lấy ra một quyển trục tuyệt đẹp trang trí, vừa triển khai vừa cười dài nói:

“Con nhìn này, mấy ngày nay con không ở đây, là con tìm được một bức họa cho mẹ đây, con tới giúp mẹ bình phẩm một chút.”

Linh Dục nghe vậy, nhìn vào trong bức họa, nhìn thấy là một bức “Tiêu tử vũ” leo núi, người tiêu phu trong bức họa, lưng

đeo phủ, thân thể còng xuống, dọc theo một mảng gió mưa
đăng mưa sa, dọc theo sườn núi đá lởm chởm gian nan leo lên.
Bức tranh vẽ tay chân này miêu tả cảnh trí viễn cảnh, trong đó
núi cao nguy nga sừng sững, nhưng tiểu phu dưới chân núi này
lại lông mày rõ ràng, rõ ràng không phải là thủ bút của phàm
nhân.

Bất quá, Long Phi lấy ra bức tranh này chứ không phải thi vẽ
con gái. Nhìn bức tranh này cho cô bé xem, chỉ là để trò
chuyện thú vị gần đây cô bé nghe được. Nhưng nhìn bức tranh
này, Linh Miểu Nhi lại mơ tưởng:

“Ngọn núi Thạch Đầu này có vẻ đột ngột đứng vững, thật
giống ngọn núi vận ngựa của Thâu Ngôn gia nha...”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, liền nghe mẫu thân đang hứng
thú nói:

“Linh Nhi, muội có biết gần đây mẹ có nghe được một chuyện
thú vị không?”

“Ồ? Chuyện thú vị gì?”

“Ừm, nói trước chuyện này, con nói trước cho mẹ biết, tên tiểu
nhân này bò từ chỗ này tới đây, đại khái cần bao nhiêu thời
điểm?”

Vừa nói, Long Phi một bên sờ trường khoa tay múa chân đỉnh
núi, hỏi Linh Dục từ dưới đáy núi leo lên đỉnh núi, tiểu phu
này cần thời gian bao lâu.

Thấy mẫu thân trình trọng hỏi vấn đề rất bình thường này,
Linh Kính Nhi suy nghĩ một chút, liền thành thành thật thật trả
lời:

“Có thể phải mất nửa ngày à?... Không đúng, nếu như không
chỉ là đến phiến rừng cây độc kia, còn phải một mực leo lên
tới đỉnh núi, nói không chừng mất một ngày cũng không đi tới
được!”

“Ngươi cũng nói như vậy!”

Nghe Linh Khuyết trả lời như vậy, Long phi vẻ mặt vui vẻ dạt
dào nói:

“Lúc ấy ta nhìn bức tranh này, cũng trả lời như vậy. Chẳng qua, ta nghe kiếm nga Long cung ra ngoài tìm kiếm bảo vật nói, trên đường lấy được bảo họa quay về, đi qua một chỗ Man Hoang chi dã, gặp được thổ nhân bản địa, để cho bọn họ xem bức họa này, trong lúc vô ý hỏi vấn đề này, người đoán bọn họ trả lời như thế nào?”

“Trả lời như thế nào?”

Nhìn mẫu thân vẻ mặt tươi cười, Linh Kính Nhi biết đáp án khẳng định không tầm thường, liền nghi ngờ hỏi:

“Chẳng lẽ những Man Hoang Thổ Nhân kia nhanh chân, chỉ cần đi hơn một canh giờ là đủ?”

“Không đúng.”

“Bọn họ trả lời, chỉ cần trong chớp mắt là được!”

“Hả?”

Linh Dục nghe vậy chợt cảm thấy ngạc nhiên, bất quá hơi chút vừa nghĩ liền lập tức bừng tỉnh đại ngộ:

“Đúng vậy! Ta sao lại quên mất, những thổ nhân bên trong hoang trạch kia, nói không chừng trên người mang dị bẩm, có thể bay lượn trên không cũng không chừng!”

Bất quá, suy đoán này của nàng lại bị mẫu thân phủ nhận. Chỉ thấy Long phi vẻ mặt vui vẻ nói:

“Thú vị thì thú vị chỗ này thú vị, đám thổ nhân kia cũng không biết thuật bay lên trời. Bọn họ trả lời như vậy chỉ là vì kiến thức nông cạn chưa khai hóa. Trước kia bọn họ chưa từng thấy qua tranh văn tự, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bức tranh sơn đồ này nhưng không thể liên tưởng đến bức tranh này là một ngọn núi đá cao ngất. Bọn họ chỉ biết là trong bức họa từ chân núi đến đỉnh núi, nhiều nhất chỉ là bước ra một bước mà thôi!”

” Nghĩ như vậy, tự nhiên nháy mắt một cái liền tới!”

“Ồ, dĩ nhiên là như vậy rồi!”

Nhớ lại lần đầu nghe việc này, Linh Kính Nhi suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất là mới mẻ thú vị. Thấy nữ nhi vẻ mặt

giật mình, long phi cúi đầu, suy nghĩ một chút liền thuận miệng nói:

“Kỳ thực, đạo lý này rất nhiều lúc đều áp dụng.”

“Tựa như những phạm nhân thọ chỉ vài kỷ kỷ nguyên kia, cũng giống như đám thổ nhân chưa từng vẽ tranh kia, làm sao có thể tưởng tượng được kiếp sống của những thần nhân thọ so với Thương Hải chúng ta đây?”

“Linh Nhi à, tương lai nếu ngươi lựa chọn phu quân, kỳ thật vô luận là hắc thần thông quảng đại hay không, ít nhất cũng phải có tuổi thọ trường sinh. Nếu không, tựa như không thể sống cùng với Hạ Diệp Ngữ Đông Tuyết kia, chỉ sợ ngươi tuổi còn trẻ đã phải thủ tiết rồi.”

“Dù sao bất luận thế nào thì người làm nương ta, là sẽ không để ngươi chịu nỗi khổ này! Ô? “

Tâm tình của vị phi tử cung long, nhịn không được nói thêm vài câu, nhưng không ngờ, nói xong chợt nhìn thấy vị nữ nhi vốn mang vẻ mặt vui vẻ kia, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể phiêu diêu, giống như sắp ngã.

Thấy vậy, Long Phi không khỏi đau lòng, thâm trách nhưng nhớ nữ nhân của mình, Linh Dục mới vừa trở về liền gọi tới hỏi dài vấn đề này nọ. Không cần phải nói, gió Nam Hải kia sóng cấp cao, bão bồi con gái của mình nhất định là xe thuyền lao碌, vừa mới trở về cũng không có nghỉ ngơi gì, đương nhiên là muốn vầng đầu hoa mắt rồi.

Một bên thâm trách mình, Long Phi liền vội vàng tiến lên đỡ lấy nữ nhi, muốn tự mình dìu nàng lên giường ngọc san hô nghỉ ngơi. Ai ngờ thấy nàng đỡ lên, Linh Dục chỉ nhẹ nhàng đẩy ra, nói với mình không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn cáo lui trước, về phòng mình nghỉ ngơi.

Thấy con gái như vậy, Long Phi cũng không có cách nào, đành phải gọi bạng nữ yêu cơ, lái xe rồng của mình đưa công chúa trở về Linh Châu cung nơi nàng ở.

Cơ hồ sau khi Linh Dục ngồi trên xe thuyền rời đi, Long phi liền nghe được thủ hạ người hầu tới báo:

“Bẩm Long Phi nương nương, Nam Thủy Hải Hầu Mạnh Chương, phái người đưa tới trăm tấm Thiên Dực Long Sa Thượng phẩm, nói là cảm tạ Tứ Độc công chúa lần này có thể vênh vào ngọc được!”

Đi Tứ Độc Long Cung đoạn vui buồn này, lại nói trên trần nhỏ Bàn Long, từ lúc Nam Hải trở về, vượt qua Trung Thu Nguyệt đêm, bắt chuyện cũng không vội vã mang Quỳnh Tuyết rời trần.

Không biết là đột nhiên phát hiện tiểu viện này sinh hoạt âm áp, hay là lưu luyện người Y đi vào hậu viện, một mùi hương mong manh, ngày hôm nay bọn họ vẫn sống vui vẻ ở thị trấn Bàn Long.

Buổi sáng ánh sáng mặt trời chiếu khắp nơi, mang theo hai cô bé tâm địa đơn thuần, bắt chuyện đi qua đi lại trong trần, hồi hải đi tập trung mọi người. Hiện tại phiên chợ đang là đỉnh núi náo nhiệt nhất, tai đều là tiếng hò hét nhiệt nhiệt tình của những người bán hàng rong., Trên người không ngừng có người đi đường va chạm. Trong không khí ẩm ỉ, thỉnh thoảng lại bay tới mùi khét lẹt. Đi tới chợ trâu ngựa bên kia, trong mùi thơm của đồ ăn vặt bên đường còn lẫn cả mùi la ngư. Đi trên đường bình thường bình thường, đột nhiên nghe được., So với trận Tiên gia yến tiệc ngồi nghiêm chỉnh trong Long Cung dưới đáy biển ngày hôm trước, hẳn càng thích cái chợ ồn ào náo nhiệt như vậy. Ở bốn phương tám ngõ phố dạo chơi, không có người đến gò bó; chân đạp đất cứng rắn, tuy ít đi mấy phần phiêu dật trong Long Cung dưới đáy nước, lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm tin tưởng chân thực.

Không biết tại sao, ngày thường đi lại trong phố chợ, giống như cá vào nước tự nhiên; nhưng hôm nay, trong lòng lại sinh ra rất nhiều cảm thán.

Mà bên cạnh hẳn, có lẽ hai ngày liền không gặp nhau, tiểu nha đầu ngày thường đều như chim nhỏ bay lượn khắp nơi, hôm nay lại nắm chặt cánh tay ca ca, giống như muốn tắm bỏ lại thân mật của ca ca hai ngày nay không có ở bên cạnh. Tuyết Diệp tỷ tỷ của nàng, cánh tay đeo một cái giỏ trúc xanh, đi theo sau hai người từ từ mà đi. Nếu như lúc tỉnh lại, Quỳnh

Thuần mua thứ gì đó, nàng liền đưa qua giỏ trúc, để cho bọn họ đặt ở trong giỏ trúc.

Vị này xuất thân là Mai Tuyết tiên linh trên động thiên sườn núi băng, một tay nhẹ nhàng cầm tạp dề, một tay cầm giỏ, hơi ngượng ngùng trốn tránh người đi đường bên cạnh, giống như là một tiểu tức phụ mới xuất giá, đâu còn nửa điểm hàn ngạo như băng lúc trước nữa.

Bất quá, một nữ tử xinh đẹp mềm mại đáng yêu mềm mại như vậy, nếu ngẫu nhiên có cử động bất chính của đấng đồ tử, còn chưa kịp thực hiện, thì trước mắt đã có một đạo hàn quang hiện lên, sau đó cả người hoảng hốt như gặp ác mộng. Đến khi tỉnh táo lại, thì đã sớm bị đám người kéo ra mấy con đường.

Thời gian một ngày cứ thế trôi qua, lúc trăng sáng nhô lên cao, đã cảnh tỉnh cũng nhìn thấy Quỳnh Huyền ăn xong đĩa thức ăn cuối cùng, sau đó liền cùng nhau chậm rãi quay về khách điểm.

Trần nhỏ trong đêm yên bình mà yên bình, đa số mọi người đều đã về nhà mình. Đi qua đường phố vắng vẻ, như nước mùa thu đầy vạt áo đầu vai bọn họ.

Trở lại sương phòng khách sạn, sau khi tắm rửa, chỉ tùy tiện đọc kinh thư trong chốc lát, Tiểu Quỳnh Kính đã mất buồn ngủ mông lung, mơ mơ màng màng bị tỷ tỷ Tuyết Ứng dắt về phòng mình ngủ thiếp đi. Chờ tuyết thích hợp từ ngoài nhẹ nhàng khép cửa phòng, bắt chuyện cũng cởi áo bào xanh, nằm xuống giường trúc ngủ say.

Đêm mười sáu tháng tám, trăng sáng đang tròn. Bầu trời như tấm màn nhung xanh thẫm, hầu như không nhìn thấy nửa điểm ánh sao. Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống, trên bầu trời ngẫu nhiên có vài đám mây trôi qua, cũng như làn khói nhẹ nhàn nhạt không có ngăn. Nguyệt hoa tinh thuần, xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng., Đêm tất cả đều bơi lên một tầng hào quang màu trắng diu diu. Vô luận là đằng ghế trúc, hay là thiếu niên đang ngủ say, đều chìm đắm ở đáy nước ánh trăng, lơ mơ, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, phảng phất như chỉ sau một khắc sẽ hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào trong một thế giới khác.

Thiếu niên ngủ say trên giường trúc, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui vẻ. Không biết có phải hay không hai ngày nay cùng người đẹp bay qua biển, dắt tay cùng du lịch, để mộng cảnh ngọt ngào mà an tường. Có lẽ, nếu có tinh linh đêm dài bay qua bên cạnh, liền có thể thấy, thiếu niên nghiêng người ngủ say này, tay chân trên giường, đang bày thành hình dạng đầu trận, đúng như Thiên Cương Bắc Đẩu.

Màn đêm mát lạnh, mang theo chó sủa thỉnh thoảng còn đang không ngừng ủa vào trong phòng. Nửa đêm trăng sáng, mái che đầy gió mát, đêm hè Nam Quốc đêm nay tựa hồ cũng không có gì khác với đêm qua. Chỉ là, khi gió mát hôm đó hạ xuống đất, giống như có ai không cẩn thận xúc động một cơ quan xa xăm, ngay khoảnh khắc đột nhiên phá được huyền cơ chôn vùi lâu dài kia, vì vậy đêm khuya thâm thúy kia, liền bỗng nhiên biến thành một thế giới sáng sủa của một phái.

Sau một sát na, trong khách sạn bình thường của tiểu trấn Nam Quốc, bỗng nhiên bay lên bảy đóa quang đoàn cực lớn lấp lánh, trải rộng bốn phía phòng khách. Bảy luồng quang huy này không biết từ nơi nào bay tới, cũng không để ý đến bố cục do phòng ốc tạo thành., Từng người dựa theo ước định thần bí nào đó, lẳng lặng treo lơ lửng giữa không trung. Mà những bộ ghế đẳng cụ, xà nhà vách tường, hoặc là cây cối trồng trong viện, tất cả đều đắm chìm ở trong bảy chùm sáng sáng rõ ràng này.

Bảy đóa quang ảnh bất phàm trên mặt đất, trên bầu trời phía tây bắc cực lớn, Bắc Đẩu Thất Tinh vốn bị trăng sáng che khuất, đột nhiên đồng loạt lóe sáng, tỏa ra ánh sáng chói mắt, chiếu rọi cả vùng đất mênh mông!

Thời khắc này, tất cả đều đứng im, chỉ có một thân hình lặng lẽ hiện lên...

Điểm sát hình ảnh tiếp nối: hữu nghị đề cử xuân phong thương đạo đặc ý tham gia Chữ Bằng.

Chương thứ mười Thu Không Kiếm Cương, găm lên phá vỡ mộng đẹp trong thần cơ.

Khi tỉnh lại, Quỳnh Tuyết và Quỳnh Tuyết nên lưu lại ở tiểu trấn Bàn Long phân tán ở Nam Quốc, Dạ Bát Nguyệt Thập Lục này, Tinh Tướng Quan trong kinh thành viết nói:

“Bát Nguyệt Đình Ty, Thất Diệu Nhập Nguyệt là Kinh Thiên. Đại thần có bí mưu, Đế Dã có chiến. Loạn thần chết.”

Tuy rằng trong tinh thư chỉ có rải rác vài nét, nhưng hôm sau Tinh Tướng Quan trình lên tấu chương cho Hoàng Thượng, lại thêm một lời giải thích:

“... Nhật dương, nguyệt âm; dương, thì tinh âm, dương giả, quân đạo; âm giả, thần đạo. Nguyệt xuất thì tinh vong, thần không được chuyên môn. Minh Nguyệt mật mờ là Âm tinh trắc, vi thiên. Nó chiêm ví: “Vi bất thần, vi canh vương.”

Đoạn chú thích này của Tinh Quan, theo như học vấn âm dương, vạn vật đều có âm dương, âm dương bản thân tương đối. Nếu thái dương là dương, thì mặt trăng là âm; như mặt trăng là mặt trời, thì tinh thần tham đấu là âm. Tương ứng theo cách này, vua trong đạo quân thần là dương vì dương., Thần là âm. Vốn ban đầu minh nguyệt chiếu thiên, liền nhìn không tới phần lớn ngôi sao; nhưng tối hôm qua bầu trời ngôi sao thừa thớt, đột nhiên bắc đẩu thất tinh cùng tỏa sáng, thật là khả nghi. Theo Tinh Tướng quan nghiên cứu nhiều năm, tối hôm qua xuất hiện dị tượng như vậy, cho thấy thiên hạ có người không thần, có ý thay thế Dương kim thánh thượng.

Thời tiết này, thiên hạ thừa hành đã lâu, lâu chưa hề động đến đao binh, lần tấu chương này Tinh Tướng quan tuyên bố ra, triều đình lập tức xôn xao. Những thần tử tin tưởng tinh đạo kia, nhao nhao ra khỏi hàng mời hoàng thượng sớm thanh tra triều đình xem có người nào lòng dạ khó lường hay không. Mà những thần tử trực tiếp chưa bao giờ tin chiêm dị thuật tinh dị tử., Thì lại kèm chế cớ hòng mắng thẳng Tinh Tướng quan,

khẩn cầu Hoàng Thượng đừng thiên vị quan viên thuật sĩ nói như vậy. Mà trong tranh chấp này, đại thần ngày thường kéo bè kết phái thân cận trong triều, lại vụng trộm trúng thương lẫn nhau, trong lúc nhất thời triều đình quần thảo cháo, thật sự là loạn cả lên!

Mà ở trong những triều thần phân loạn này, lại có một số ít người, âm thầm lòng mang quỷ thai.

Không nói đến chuyện triều đình ở ngoài ngàn dặm kinh nghi cái vãi, giờ phút này trong tiểu viện khách sạn không đáng chú ý này lại đắm chìm trong bảy chùm sáng cực lớn hào quang màu trắng.

Bắc Đẩu Thất Tinh đối ứng với Bắc Đẩu sáng ngời ở Tây Bắc cũng được bố trí tương đối hợp hời trong không gian. Trong những chùm sáng rực rỡ đó, vị Đường chủ vốn dĩ luôn ngủ say trên giường trúc lặng yên bay về phía trung tâm Bắc Đẩu Tinh Trận của nội viện., Mặc dù hai mắt nhắm nghiền, phảng phất như không biết, nhưng trong tối tăm giống như có một cỗ lực lượng thần bí, tại dưới thân hần phụ trợ, lại để cho hần như chim bay không rơi.

Khi lời tỉnh nói bay lên trong tinh trận, vô thức dừng lại thân hình, giống như hòn đá phá vỡ Tĩnh Đàm, trong lúc nhất thời sóng ánh sáng chuyển ngoặt, hết thấy trong tiểu viện đồng loạt nhộn nhạo, tất cả cảnh vật đều trở nên rung chuyển trong suốt., Thực hải cùng bảy đóa quang đoàn kia, phiêu phiêu miểu miểu, phảng phất đều thành bản thể phản chiếu hư ảnh trên bầu trời đêm, tất cả chướng ngại đều không tồn tại nữa, quang đoàn thâm vào cây cối, tay vươn vào cành lá, giống như bọn họ vốn ở trên không trống rỗng không một vật.

Dị tượng không thể tưởng tượng xuất hiện, toàn bộ khách sạn vẫn như cũ ngủ say như lúc ban đầu, giống như tất cả đều chỉ là mộng ảo, không thể kinh động bất luận kẻ nào. Chỉ có điều, so sánh với sự yên tĩnh của khách sạn, bầu trời đêm rộng lớn vô ngần kia, lại có biến hóa cực lớn. Hai vị khách ở cạnh gã thiếu niên kia linh giác nhạy cảm, đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, cùng nhau mặc váy sam, đẩy cửa phòng dựa vào quan sát.

“Ca ca nó...”

Giờ phút này biểu diễn tràng diện tại Quỳnh Đình, tuyết hợp trước mắt, cực kỳ đồ sộ:

Tinh quang trong viện xán lạn như nước đọng không minh, đường chủ nhà mình ở trong vực minh minh, như cá bơi dưới đáy nước du chuyển tự nhiên. Mà dưới tinh không to lớn kia, đầy trời đều là ánh sáng bảy màu rực rỡ; những ánh sáng liên miên thiên địa này, giống như dải lụa từ bốn phương tám hướng hội tụ đến trong Đâu Tuyền tinh trận. Ngay sau đó tiến trong tinh trận, những thứ này lộn xộn không có kết cấu, hỗn loạn vô cùng., Thiên địa linh khí đầy màu sắc, liền theo phương vị Bắc Đẩu Thất Tinh, thuận đà phóng tới chỗ thân thể ở trung ương kia. Đến giữa tinh trận, những thiên địa nguyên linh này liền mất đi ánh sáng đủ mọi màu sắc, ngưng luyện thành một cỗ hư không chí lực chí thuần, liền miên không dứt dung nhập vào trong thân thể thiếu niên.

Dưới sự trùng kích của những lực lượng này, giờ phút này bất chuyển như cá bơi, như chim bay, lượn vòng vèo trong hư không.

Mà ở trên không trung luồng khí màu kia mờ dần, trong sân Thất Diệu hào quang chuyển tới, lại nghe thấy một tiếng “Vù”, có một thanh kiếm khí xé gió bay tới. Trong ánh sao mịt mờ, thanh cổ kiếm Phong Thần gần đây phát ra linh quang mờ ảo này, giờ phút này dường như lại có nhân tính, chú ý vào thiếu niên trong hư không một lát. “Xem ra” có thể hẳn thừa nhận lực lượng thiên địa cường đại như thế., Sau khi luyện hóa, thần thái của thanh Phong Thần Cổ Kiếm này vẫn tự nhiên, mũi kiếm không khỏi khẽ điểm, giống như đang gặt đầu tán thưởng vậy. Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, ở trong hai tiếng kêu sợ hãi ở phụ cận, thanh Thông Linh Cổ Kiếm bỗng nhiên sáng chói hào quang, giống như vừa rồi thiên địa linh lực, giống như tuyết luyện hướng thiếu niên xung đột.

“Yêu quái?!”

Chờ lúc Quỳnh Thu tuyết kêu lên sợ hãi, dùng tốc độ nhanh nhất điều khiển binh khí muốn ngăn cản thanh kiếm kia, đã

thấy quái kiếm của Thí chủ đã xuyên qua tim, “Leng keng” một tiếng không biết bay đi đâu.

“Ca ca!” Đường chủ!”

Chờ hai tiếng la khóc nức nở vang lên, trong tiểu viện sáng như mặt trời này bỗng nhiên tối om một mảnh, sau đó liền nhìn thấy ánh trắng trắng treo tĩnh lặng, nặng lại tràn đầy trong tiểu viện.

“Ca ca người...”

Chờ cho thấy rõ tình huống trong viện, Tiểu Quỳnh Côn Bằng vốn đang khóc ròng ròng nước mắt lập tức bật khóc ra tiếng cười, chạy như bay tới, nhào vào trong ngực vị thiếu niên mỉm cười đứng lặng kia, dùng sức xem ngực hắn có phải là bị thủng cái lỗ thật hay không. Hai thanh Chu Tước Thần Nhận ở phía sau nàng, đột nhiên mất chủ nhân điều khiển, một cái không cẩn thận liền “xoạch” hai tiếng đồng loạt rơi xuống đất.

“Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là nằm mơ?”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt hết thảy như thường, không chỉ Quỳnh Đình nghi hoặc, ngay cả Tuyết Ưng cũng có chút không dám tin tưởng. Thấy hai nữ hài vẻ mặt mê hoặc, liền mỉm cười, giơ tay phải lên trước mũi Quỳnh Đình, nói ra:

“Không phải đang nằm mơ đâu.”

“Ta trở thành một ảo thuật. Các người xem đi.”

Lời còn chưa dứt, Tuyết Điệp liền nhìn thấy mũi Quỳnh Huyền muội muội trước, bỗng nhiên loé lên bảy đóa quang mang óng ánh, lượn lờ quanh ngón tay đường chủ nhà mình; khi quang điểm du động, ánh sáng lấp lánh trì trệ, không trung nhảy múa thành đồ án đẹp mắt.

Nhìn thấy tình cảnh chơi đùa gần trong gang tấc, tiểu nha đầu có thể gọi ra Hỏa Vũ Chu Tước kia, trên mặt lập tức cười thành một đóa hoa, vỗ tay vui vẻ kêu lên:

“Thì ra ca ca cũng có thể gọi ra đom đóm!”

“Ha ha!”

Nghe được Quỳnh Quỳnh Nhi nói vậy, bắt đầu không nhịn được cười ha hả, vung tay lên, bảy điểm sáng này liền bay ra theo tay, xuyên qua vách tường, đột nhiên chui vào trong phòng thanh kiếm đang nằm yên tĩnh.

Trải qua một phen dị biến vừa rồi, giờ phút này mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần của mình đặc biệt linh hoạt, giống như trải qua một phen tẩy lễ trong Tinh Quang Đấu Trận vừa rồi, cả người đều bị tẩy gân phạt tủy, trở nên đặc biệt thanh tân. Mà một tiếng nổ mạnh xuyên qua thân thể cuối cùng kia, giống như đã phá vỡ tâm khiêu phong ẩn của mình đã lâu, rất nhiều nghi vấn ngày trước không thể lý giải, lúc này đều rõ ràng trong ngực.

Chợt có được, tỉnh lại tâm tình cực kỳ vui vẻ. Quay về phòng mặc quần áo, liền trở về trong viện, dựa theo cảm giác của mình, đem chuyện mới vừa rồi nói một lần với Quỳnh Tuyết. Nói xong, liền tinh thần mười phần trả lời nghi vấn của các nàng:

“Tuyết Diệp, những ngôi sao trên trời kia, đương nhiên cũng có linh tính của riêng mình.”

“Người nói đúng, những tinh thần nhật nguyệt trên trời kia, thật có khả năng giống với đại địa dưới chân chúng ta đang đứng, đều có thuộc tính ngũ hành của riêng mình, hoặc là băng hỏa, hoặc là mộc thạch. Nhưng cho dù như vậy, cũng chưa chắc chính là tử vật. Vạn vật có linh, bọn họ đều có được linh tính của chính mình, giống như người và ta.”

“...ha, Quỳnh Tuyền muội muội, biết cái này, không phải ca ca thông minh, mà là trên thế giới này, có rất nhiều sự vật đều vượt qua chúng ta tưởng tượng. Tựa như Quỳnh Đình người có thể khóc dở cười., Những ngôi sao trên trời kia chưa hẳn không có hỉ nộ ái ố của mình. Vừa rồi ca ca đã cảm giác được rõ ràng, phảng phất những chùm sáng ta dựa vào, đều là từ bắc đầu bắc đầu thất tinh giáng xuống. Bọn họ tựa như huynh đệ tỷ muội của ta, quay quanh bên cạnh ta, giúp ta tập hợp, luyện hóa linh khí giữa thiên địa.”

“... Vì sao không luyện thêm một chút? Ha ha, đó là vì chúng ta đã luyện hóa những thứ gọi là “Thiên địa linh khí”, “Nhật

Nguyệt Tinh Hoa”, kỳ thực đều là lực lượng tự động thúc đẩy càn khôn. Thứ ta vừa luyện hóa lại là tự nhiên vận chuyển lực lượng một phương Bàn Long trấn. Nếu ta không khỏe mà dừng, sẽ mang đến tai nạn cực lớn cho bản địa.”

Đáp trả lời nơi này đã đến giữa đêm. Trong đình viện Thu Dạ, không biết từ lúc nào đã có vài luồng sương đêm mờ mịt bay lên, cùng ánh trăng đan vào nhau tạo thành một dải lụa mỏng màu bạc nhạt., Bên cạnh bọn họ như có như không. Trong bụi cỏ góc tường, còn có vài con thu trùng Nam Quốc đang ngâm xướng “Tê tê”. Ban đêm lạnh như nước, hai cô gái chuyên tâm nghe giảng kia đã không nói chuyện; Thiếu niên đường chủ của các nàng, lời nói trở nên u ám, giống như đang từ đám mây truyền đến:

“Quỳnh Quỳnh, Tuyết thích, chính như vạn vật đều có âm dương, chuyện trên thế gian này, đã có thể biết, liền có không thể biết. Những sinh linh trong thiên địa chúng ta có thể suy nghĩ, tất nhiên có thể bố trí sinh vật, thông đủ loại phương thức hiểu được hầu như toàn bộ lý lẽ trên thế gian. Nhưng, ở bên ngoài tất cả “Tất cả” này, nhất định có rất nhiều sự vật, chúng ta vĩnh viễn không thể hiểu rõ, không có khả năng tưởng tượng được.”

“Phá bỏ kiêu căng, kính sợ tự nhiên, đây mới là chân lý căn bản nhất của Đạo môn ta...”

Nói đến đây, thiếu niên Đạo môn rất ít khi nghiêm trang như vậy, liền ngừng lại không nói nữa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm vô tận, phảng phất chính mình lại lâm vào trầm tư mờ mịt.

Đợi thêm một lát, thấy ca ca của mình thật không nói nữa, Quỳnh Huy liền vụng trộm hoạt động tay chân, sau đó cười hi hi, lăm bầm lầu bầu nói:

“Ca ca nói đúng! Đương nhiên có rất nhiều chuyện quái lạ, rất nhiều người không biết!”

“Hi hi như Tinh Ngôn ca ca, nếu không phải đụng phải nữ hài tử vừa nhu mì đáng yêu của ta, thì làm sao biết trên đời còn có tiểu hồ ly có cánh bay lượn!”

Ngay lúc một phen truy cứu nghĩa lý đối đáp của Thiên Nhân trong tiểu viện ở trấn nhỏ Bàn Long, gần như cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong Vân Mộng đại trạch cách xa ngàn dặm cũng đồng dạng phát sinh một chuyện lạ.

Vân Mộng đại trạch, phạm vi ngàn dặm, mây nước bốc hơi, là đầm nước lớn nhất trong tứ Độc Long Quân quản hạt. Sâu trong đầm lầy này có một bãi bùn rộng lớn, sinh trưởng vô số cỏ cây kỳ lạ mà nhân gian chưa từng nghe thấy. Một bãi bùn này, chính là bãi chăn nuôi chim quý thú lạ của Tứ Độc Long tộc nuôi dưỡng, Lưu Vân Mục.

Tứ Độc Lưu Vân bãi cỏ không có ngày đêm, đỉnh đầu vĩnh viễn là bầu trời xanh nhạt ánh trắng giao huy. Giờ phút này ở trên bãi nước màu mỡ nhất lưu vân Mục thủy thảo, long lân thần mã đang rong chơi trăm ngàn dải tuyết trắng, tự mình an tường nhấm nuốt kỳ hoa dị thảo sinh trưởng trên bãi bùn.

Thời điểm này hết thấy vẫn như thường, không biết có phải do bị ảnh hưởng của dị tượng ánh trắng bên ngoài đầm nước hay không mà cách những thần câu kia không xa, bên trong bèo trôi nổi những khối thủy thảo này có mấy chục khối đá nửa ngâm trong nước, chợt nổi lên hồng quang yếu ớt.

Điểm nhẹ lên hình ảnh rồi xem tiếp nói: Tiểu thuyết giải trí được đề cử rất tốt: Chữ Bằng trở lại triều Thanh làm hải tặc Toan Nghê.

Chương thứ mười một, núi trống treo mưa, tìm kiếm Thần Nữ thì biết mất tích gì.

“Lưu Vân Mục hơn phân nửa Long Mã bị trộm?!”

Nghe thấy tin tức xui xẻo này, tuy là khí độ của vị Long Quân chủ sự kia tốt, sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi! Phải biết, phụ thân mình tứ phi long quân, gần đây rất coi trọng đám chiến kỵ này; căn dặn hần cẩn thận lắng nghe lời nói, không ngờ lại xảy ra chuyện nhanh như vậy.

Lúc nhận được bẩm báo, vị phu quân của Nghiêm Phụ Tương Phi của Linh Khuyết, mới từ Lưu Vân Mục trở lại Tứ Độ Thủy phủ, đang chuẩn bị hưởng thụ niềm vui của thiên luân, hầu như còn chưa kịp nghỉ ngơi đã nghe được tin tức xui xẻo như vậy. Vừa rồi hần nghe thấy tin tức Long Tướng sai người bẩm báo, nói là gần như nói là đang đi trước chân hần một cái., Lưu Vân Mục Long Mã nghỉ ngơi chỗ liền xảy ra chuyện, bãi bùn rong um tùm kia, lại đột nhiên dấy lên lửa lớn hung mãnh, trước sau kéo dài vài dặm, giống như một hàng rào vây quanh những Long Mã kia. Theo người bẩm báo miêu tả, lúc đó hần thấy lửa thể cực kỳ hung mãnh, lửa trên đỉnh cột lửa trùng thiên, hầu như thiêu đốt mây quang trên trời.

Khi những ngọn lửa này vừa mới phun ra nuốt vào, những long binh bãi chặn nuôi này cũng không kinh hoảng. Dù sao gây sóng gió vốn là sở trường của bọn họ, muốn tưới hết những đám lửa đó không phải là chuyện nhỏ ư? Vì thế chúng long binh hợp lực, lúc đó trên bãi bùn lưu vân rất nhanh liền khởi động sóng lớn ngập trời., Nhìn những ngọn lửa kia phô thiên cái địa mà đi, chỉ là nằm ngoài dự liệu của Long Binh Long Tướng. Trước dòng lũ tựa hồ bọn họ có thể nuốt hết tất cả, bức tường lửa kia lại cực kỳ ngoan cường. Nhìn như bình thường trên ngọn lửa, tựa hồ đã gia tăng một loại chú pháp thần bí nào đó., Khi sóng nước mãnh liệt vọt tới nhanh chóng xông lên tường lửa, những liệt diễm bốc cháy hừng hực kia lại ứng thể phát ra quang mang tím xanh, trong nháy mắt sóng

nước bức bách ở mi tâm hóa thành hơi nước, đảo mắt theo thủy hỏa khuấy động cương phong tiêu tán hầu như không còn.

Vì có tầng tử diễm thần bí này tồn tại, sóng lớn do tứ phi long bình đẩy tới lại đình chỉ nửa nén hương công phu, cuối cùng mới có thể tưới hết sóng lửa đột nhiên xuất hiện. Chỉ có điều, sau khi diệt lửa, bọn họ không kịp cao hứng, bởi vì bọn họ phát hiện, theo khói xanh mê nhãn kia cùng nhau tiêu tán, còn có long mã thần liên mà bọn họ chăn nuôi.

“Lũ yêu ma đáng giận này!”

Nghe thủ hạ Long Binh miêu tả, lại liên tưởng tới Ma Tung của Lưu Vân Mục đoạn thời gian trước, Động Đình Quân lập tức biết ai là đầu sỏ gây nên. Nhưng Long Mã còn lại cũng nửa là thông linh., Tự nhiên đám long tướng rất dễ dàng biết được những long câu đã biến mất kia, không phải bị thiêu chết mà là bị người ta bắt đi. Nghĩ lại dị động của những ma nhân thần bí gần đây, liền biết những chiến kỵ long tộc nổi danh tam giới này nhất định là bị những yêu ma đáng giận kia bắt đi.

“Kỳ quái, đám yêu ma ẩn nấp Man Hoang này lại không có việc gì với đại địa Trung Thổ ta, sao lại vội vàng mở rộng chiến lược như thế, dám đối địch với Long tộc ta?”

Xem ra, đám ma quái này thật to gan, dám đến mạo phạm long uy. Nghĩ tới đây, Long Quân Động Đình đột nhiên trong lòng khê động, nhớ lại con gái mình hình như từng nói với mình, nói nàng là cùng một ma nữ tử mắt tím pháp lực cao cường ác liệt, mấy lần đấu pháp, bất phân thắng bại. Theo như cô nha đầu Linh Dục kia nói, lúc trước có thể là ác ma nữ kia hại nàng trước, chẳng qua dựa theo hiểu biết của Long Quân, rốt cuộc ai chọc phải ai trước, thật đúng là không thể nói trước.

“Bang, một lát nữa nhìn thấy Linh Dục nha đầu, ta phải hỏi nàng một chút.”

Nghĩ đến sự tình Long Mã mất tích, Động Đình Quân hai hàng lông mày nhíu chặt, bụng đầy tâm sự.

Thấy hần mặt mày ủ rũ, long phi hiền giải nhân ý kia liền pha một chén trà thơm, tự mình hai tay dâng cho hắn. Thấy phu

quân nhận lấy chén trà nhỏ, long phi vẫn tâm sự nặng nề, một lòng muốn thay phu quân phân ưu suy nghĩ:

“Ai, nếu lúc này có một con rết oai hùng thần dũng giống như Nam Thủy hầu, thì sao phu quân phải lo lắng cho thành như vậy...”

Không nói đến sự buồn phiền ở đáy nước Nghệ Dương, trong vùng núi đã ngoai cách ven biển không xa, buổi chiều hôm nay có mấy vị phu nhân của sơn thôn đang ở một trong số đó, một bên làm kim chỉ trong tay, một bên nói chuyện phiếm dưới lều đậu.

Sau khi Trung thu vừa qua buổi trưa, gió thổi tới vẫn mang theo hơi nóng khô nóng. Gần đây thời tiết khô hạn, phụ cận núi vó ngựa này đã có một hai tháng không mưa. Trên đỉnh đầu mây bà lão thông môn, dây leo, dây leo quấn quanh trên đỉnh đầu, tất cả đều mất đi nước, ốm yếu ỉu xìu gục xuống.

Trong thời tiết khô hạn, vừa rồi mấy vị thôn phụ nói chuyện phiếm, chủ đề chính là suy đoán, khô hạn trước mắt này, không phải bởi vì Thủy Long Vương dưới đáy hồ Kính Dương nổi giận. Đương nhiên, suy đoán, về phần Thủy Long Vương trong truyền thuyết đến cùng không tồn tại, lại phí các nàng một phen tranh chấp vượt qua. Bất quá giờ phút này, chuyện phiếm của các nàng đã chuyển sang chủ đề khác:

“Ta nói này Trương gia đại nương, Bàng Uyển nhà ngươi vào được Thanh Cung, xem như đã nhảy ra khỏi Long Môn. Nhưng đứa bé này là xuất gia, vậy hương khói của Trương gia các ngươi...”

“Không có việc gì, Lý thẩm không cần lo lắng.”

Nguyên lai trong số những người nói chuyện này, thức tỉnh Ngôn Nương cũng ở trong đó. Nghe được Lý đại thẩm ở thôn Bán Sơn nghi ngờ Trương gia hương hỏa truyền qua, liền nghe Ngôn Nương lập tức buông việc đang làm xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Nhà ta có nói mặc dù là đạo sĩ xuất gia, nhưng bọn họ cũng chuẩn hôn phu. Năm trước nhớ lời cha hấn đều hỏi rõ ràng,

nếu không nhà ta chết sống cũng không để Loan Nhi lên núi!”

Nghe nàng nói như vậy, một phụ nữ bên cạnh gật đầu phụ họa:

“Đúng vậy a, ta nghe nói mấy tiểu nha đầu ở Thanh cung cũng có thể cưới vợ. Những tiểu nha đầu ở gần đó, chỉ để ý thấy đan xen ở bên cạnh Đạo viện nhà ngươi. Ta nghĩ khỏi La Phù sơn kia, cũng giống như vậy sao? Hơn nữa, khi nghe nói tiểu tử kia lại làm quan lớn – ai nghe nói trên đời này có quan lớn, lại không có Tam Phòng tứ thiếp!”

Xem ra những lời cuối cùng này, so với lời nói của Giải Ngôn Nương càng có sức thuyết phục hơn, phụ cận lập tức một mảnh phụ họa.

câu được câu không nói một trận, lúc trước Lý thẩm kia còn nói thêm:

“Ta nói này Trương đại nương, gần đây có nói là thằng bé kia có đọc qua tin tức nói có gặp được cô nương nhà ai không?”

—— lời này vừa nói ra, lập tức gợi lên tâm sự lớn nhất của Ngôn Nương. Đúng vậy, đến giờ mới nói là thằng nhóc kia còn chưa có đối tượng thích hợp gì. Tuy nói hai ba tháng trước đã từng đến thăm hỏi nha đầu dịu dàng kia một lần, nhưng nhà nàng hiển nhiên không phú cũng quý. Nhìn khí phái hành động kia, tuyệt đối không phải người trong cái hang cùng núi nghèo này của Trương gia có thể trèo cao được.

“Ai, mắt thấy đã tỉnh lại muốn chạy tới 20 kiếp, chuyện này cũng phải chủ trương mới được a...”

Nghĩ tới đây, ý Ngôn nương lại bắt đầu lo lắng đầy bụng, thế cho nên những lời tán gẫu ngắn gọn của mấy phụ huynh Lý gia phía sau, lại không nghe vào tai chút nào.

Ngay khi nàng đang phát sầu, mọi người bỗng nhiên cảm thấy ánh nắng thoáng cái ảm đạm; ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện mây đen dày đặc trên bầu trời, bên người cũng nổi lên từng cơn gió mát.

“Trời sắp mưa rồi!”

Ngay khi những thôn phụ này đang luống cuống tay chân mang ghế trúc vào phòng, mưa to liền “Vù” một tiếng rơi

xuống.

“Cuối cùng ông trời cũng mở mắt rồi!”

Ngay lúc phụ nữ và trẻ em chen chúc trong phòng cảm bội, chợt thấy ngoài cửa mưa gió, ven đường bãi đất chợt có một thiếu nữ, hoa váy châu óng ánh, mặt mày đẹp đẽ, đang hướng bên này chậm rãi đi tới. Làm các nàng cảm thấy ngạc nhiên chính là., Trong bầu trời đầy mưa, cô bé này hai tay cầm một hộp lễ vật, không chống đỡ dù gì cả, nhưng lại thản nhiên đi trong mưa to. Lúc bước chân, dải lụa trắng nõn kia bay quanh thân, toàn thân dường như không dính lấy bất kỳ hạt mưa bụi nào.

Nhìn nàng ung dung lướt đi trong mưa gió đầy trời, mấy vị thôn phụ này lại sinh ra một loại ảo giác, giống như trận mưa gió đột nhiên xuất hiện này, chẳng qua là xa giá bộ liêu giống như cô nương thần tiên này khi tới.

Đang lúc kinh ngạc, thiếu nữ xinh đẹp này đã đi tới trước mái hiên nhà tranh. Cách mái hiên nhỏ xuống màn nước, thiếu nữ ôn nhu hỏi:

“Xin hỏi Trương bá mẫu của Mã Mã Sạn Sơn là ở chỗ này sao?”

“Người là...”

Thấy nàng tìm mình, Thủy Ngôn nương không khỏi mờ mịt. Nghe nàng đáp lời, nàng thấy cô gái kia nhoẻn miệng cười, trong mưa tựa như hoa sen nước nở rộ, vui vẻ cười nói:

“Trương gia mỗ nương, ta là Linh Dục nha, là hảo bằng hữu đã sáng tỏ!”

“A, thì ra là người!”

Nghe Linh Dục nói xong, lúc này mới giật mình hiểu ra:

“Linh Miêu cô nương, nàng là sư phụ pháp thuật của oa nhi nhà ta phải không?”

Trước khi tỉnh ngôn ly hương, nàng từng loáng thoáng nghe nói qua về cô bé này, chỉ có điều chưa tận mắt nhìn thấy. Thấy

mẫu thân trước mắt mở miệng, rốt cục nhớ tới nàng là ai, long nữ xinh đẹp vẻ mặt cao hứng, lại có chút ngượng ngùng nói:

“Chính là ta, nhưng cũng không phải là sư phụ gì cả, đang nói đùa...”

Dáng vẻ chân thành đi vào màng nước, Linh Dục liền buông hộp lễ vật dán thư hoa mỹ trong tay xuống, nói đây là lễ vật trung thu mà nàng truyền lại. Chờ tỉnh ngón nường nhận lấy, nàng lại từ trong tay áo trượt ra một túi tiền tiêu, nói đây là một ít vàng bạc đã khai thác được, cho hoa tiêu vật trong nhà.

Trong lúc đưa ra lễ vật, Tiểu Long Nữ cười tươi như hoa, trong lời nói mang theo một cỗ uy thế khiến những thôn phụ xung quanh không dám nhìn thẳng vào mắt. Chỉ có Tuyên Ngón nường đắm chìm trong vui sướng cực lớn., Liền nói vài câu với vị tiên nữ này. Nghe nàng hỏi, Linh Dục liền lựa chọn một số chuyện gần đây nói sơ qua vài câu, tuy rằng thiếu nữ đã giảng giải rất dễ dàng, nhưng nàng vẫn không thể hiểu được những chuyện nguy hiểm của thần quỷ đối với một người dân bình thường có bao nhiêu phần mạo hiểm., Thấy Tỉnh Ngón Nường, thần sắc trên mặt chợt vui mừng, Linh Dục lập tức hiểu ý, liền lựa chọn ăn uống bình thường nói sơ qua vài câu. Vì vậy, Thủy Ngón nường mỉm cười thản nhiên.

Lại nói sơ qua vài câu, Linh Tuyên Nhi liền nhẹ nhàng nói lời cáo từ. Chờ nàng quay người đi vào màn mưa đầy trời, đi tới ven đường núi không gặp mưa gió tằm tối, mấy phu nhân trong thôn vẫn ngơ ngác, dường như còn chưa kịp phản ứng lại cảnh tượng vừa rồi. Lại qua thêm một thời gian nữa, mới hiểu được nơi cô bé kia biến mất – Lại thấy trên bầu trời mây phía xa xa dưới chân núi vẫn có mây đen cuộn cuộn, âm u như mực.

Một lát sau, cơn mưa bên ngoài phòng liền dần dần dừng lại. Cáo biệt lão tử muội của mình, thức luận nường liền mang theo hộp lễ vật trở lại nhà Mã Đà Sơn. Chờ buổi tối trăng phu của mình trở về mở hộp ra xem., Mới phát hiện trong lụa vàng sáng, án theo kiểu dáng Thất Tinh phối nguyệt đặt tám cái bánh ngọt màu vàng nhạt tinh xảo. Tuy còn chưa nhắm nháp, nhưng cũng ngửi thấy một mùi thơm kỳ dị xông vào

mũi. Nhìn hộp điểm tâm lễ vật hoa mỹ, vợ chồng lão Trương hầu như đồng thanh nói ra:

“Nhóc con này, muốn mua lễ vật quý như vậy! Như vậy mới có chút tâm tình, giữ lại cho mình ăn là được rồi.”

Bất quá mặc dù trong miệng nói như vậy, thấy nhi tử hiếu thuận như vậy, trên mặt hai lão miệng đều nở hoa.

Tạm thời không đề cập tới vợ chồng Trương lão đầu, lại nói Linh Dục, nương danh nghĩa Tứ Hải đường chủ kia tặng lễ vật cho lão nhân gia, trong lòng vui vẻ cười mưa gió trở lại Tứ Độc Long phủ. Đợi trở lại Linh Châu cung, nhớ lại lúc trước cha mình nói muốn tìm người hỏi, Linh Dục liền thay một bộ quần áo, hướng cung điện mà phụ thân ở phiêu diêu mà đi.

Sau khi vòng qua hành lang, vừa đi tới bên ngoài thư Hiên của Long Quân Động Đình, Linh Dục liền nghe thấy thanh âm cao hứng của phụ thân mình truyền tới từ cửa sổ:

“Tốt, rất tốt! Nhanh như vậy đã thăm dò được, lần này đã ghi cho ngươi một đại công!”

“A... Không thể tưởng tượng được những ma quái xảo trá kia lại muốn ẩn nấp thủy tính long mã đến đảo hải ngoại ẩn nấp! Tuy nhiên, mặc dù bọn chúng làm như vậy ngoài dự đoán của mọi người, nhưng vùng biển rộng lớn này dù sao cũng là thiên hạ của Long tộc ta, một khi đã xuống biển rồi thì đừng nghĩ đến việc chúng ta không biết.”

“Ha ha, nếu không trải qua chuyện này, trưởng lão của Linh Châu vốn không biết danh tiếng kia lại là ma cương đệ tứ thiên ma! Được, nếu là hắc, vậy chúng ta thương lượng thật kỹ một chút; nếu lúc này có thể đoạt lại long mã từ trong tay trưởng lão hung vuy, vậy Tứ Thủ Long tộc ta nhất định có thể nổi danh tứ hải!”

—— cách tường nghe đến đây, không biết tại sao, Linh Dục trong lòng khẽ động, sau đó như có điều suy nghĩ, nhất thời quên đi tiến vào cửa Hiên!

Chương thứ mười hai lộ ra điều hui, cổ động chinh chiến vạn dặm.

Qua trung thu, mặc dù thời tiết Nam Quốc này vẫn có chút nóng bức, nhưng trong hương dã thời tới phong tức đã dần dần trở nên mát lạnh. Trải qua một thôn xóm thấp thoáng trong cây hoa mai bạc, bất chuyện nói nhìn thấy trong những cây cối nửa vàng nửa xanh kia, ngẫu nhiên có một gốc lá cây đã biến thành màu vàng, ở trên bầu trời xanh lam thật sự là tươi đẹp. Nhìn màu vàng nhạt của cây, liền mở miệng cảm giác được, hiện tại đã dần dần là mùa thu.

Khi đi qua gốc cây thu kia, tình cờ có một trận gió thổi qua, lá vàng trên cây rơi tả xuống, lẫn cùng lá rụng trên mặt đất, cứ như trăm ngàn con bướm vàng bay lượn.

Đi ngang qua bóng cây, trên đầu vai liền hạ xuống vài phiến lá vàng. Chờ phui đi lá rụng trên người, thuận tay cũng muốn giúp Quỳnh Huyền phát đi hai phiến lá vàng trên tóc kia, nghe được lại thấy tiểu nha đầu kia che tóc, thân thể khẽ né qua.

Quỳnh Huyền nói, lá cây này tựa như lần trước nhìn thấy ở trên trấn Tập hát lên mấy cái lựa quý hình quạt., Đeo vào nhất định rất dễ nhìn. Vì vậy trên đoạn đường tiếp theo, Quỳnh Huyền liền bụng lấy thân thể, rón ra bước chân, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, cho đến khi nàng đột nhiên quên mất, lại đi truy đuổi theo một con chó vàng lớn đi ngang qua.

Ở trong hương đồng bát cử nguyệt thản nhiên mà đi, cũng không biết đi qua mấy chỗ thôn trang, mấy chỗ sông ngòi, bất tri bất giác cũng đã trôi qua mười mấy ngày. Một đường tiến lên, Quỳnh Thố vẫn là ngây thơ vô tà như vậy, tuyết nghi vẫn là mềm mại ôn nhu như vậy, có hai cô bé động tĩnh như vậy tương ứng ở bên cạnh mình, liền cho rằng mình lần này xuống núi lịch lãm, cũng không tịch mịch như đệ tử đồng môn trên núi La Phù nói.

Chỉ là, cuộc sống như vậy mặc dù thích ý nhân nhĩ, nhưng chuyến đi này nhiệm vụ chủ yếu của mình, đến bây giờ vẫn

không có chút tiến triển nào.

Những ngày qua, dựa theo ý nghĩ gần đây, hắn cũng điều tra ra mấy châu huyện có khí hậu dị thường, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Tuy trước khi xuống núi Linh Hư chương môn từng nói, lần này để hắn xuống núi chủ yếu là đi du lịch thiên hạ sơn thủy, nhìn qua tình hình dân bản địa, có thể từ trong đó hiểu ra thiên cơ yếu đạo. Chỉ bất quá nhìn xuống núi hơn nửa năm, nhiệm vụ tìm thủy chi tinh vẫn không có chút manh mối, tỉnh lại không khỏi có chút sốt ruột.

Ngay lúc tháng chín xuất đầu, ngày này đã mở miệng mang theo hai cô bé đi đến một chỗ đại sơn tràng, mắt thấy sắc trời dần dần chậm, nhưng trước sau nhìn xem, đều là sơn dã hoang vắng vẻ. Tuy trước sau không đến, nhưng ở trên đường đi tình huống như vậy bọn họ cũng gặp nhiều hơn. Ở phụ cận xoay chuyển, nhìn thấy ở sườn một nửa dãy núi có một tòa sơn thần miếu chĩnh tề, mở miệng liền mang theo Quỳnh Vân Tuyết nên bò lên giữa sườn núi, đến trong sơn thần miếu nghỉ ngơi.

Chờ giúp đỡ trải một hàng cỏ, bắt chuyện cùng hai nữ nhân đi ra, vừa nhai lương khô, vừa quan sát phong cảnh trước Lạc Dương Trung Sơn. Đang lúc quan sát, chợt thấy trong đám mây đêm ẩm đậm phía chân trời, dần dần bay lên một đạo ánh sáng mờ ảo, tựa hồ đang hướng bên này kéo dài. Khi tỉnh lại chỉ vào chân trời nhắc nhở Quỳnh Thuấn ngẩng đầu nhìn, lại thấy đạo vân quang kia râu quai nón tới gần, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, liền có một người đứng ở trước mặt.

“Đã tỉnh, các ngươi đang ăn cơm tối a...”

Nhìn nửa khối bánh gạo trong tay tỉnh lại, cùng Tiểu Quỳnh Uyên khoe miệng dính hạt vừng, Long Nữ cười mây mà đến nhiệt tình chào hỏi.

“Ồ... Linh Dục, sao ngươi lại tới đây?”

Những ngày này mới tỉnh táo chăm chú làm nhiệm vụ sư môn, liền không tiếp tục sử dụng đóa ngọc liên kia, ai ngờ lúc này Linh Dục tự mình tìm tới. Thấy nàng đến, liền nói rõ:

“Có đại sự gì sao?”

“Chờ các người ăn xong rồi hãy nói!”

Thấy bọn họ còn đang ăn cái gì, Linh Dục tạm thời nhấn mạnh câu chuyện, hơi thi pháp, liền huyền hóa ra ba cái chén ngọc, trong đó tràn đầy nước ngọt trong chén, lần lượt đưa cho ba người. Ăn uống xong, bốn người vô cùng hòa hợp ở trước cửa miếu Sơn Thần nói chuyện. Thì ra, lần này Linh Dục tìm tới chính là hỏi có thể cùng nhau đi tìm Độc Vân Mục bị đánh cắp hay không.

Thoáng kể sơ qua chuyện thất mã, Linh Dục liền nói:

“Ta nghe phụ thân nói, chúng ta đã bị trộm Long Mã giấu trong Linh Châu của hải vực Đông Nam. Ta nghĩ, chỉ cần có thể giấu diếm được tai mắt của trưởng lão Linh Châu, lén vào trong Hải Châu giấu kín Long Mã, ta sẽ dùng bí pháp Long tộc ta, rất dễ dàng có thể từ đường biển xua đuổi những Long Mã kia trở về.”

Lời thỉnh cầu này của Linh Dục phi thường uyển chuyển; nàng lần này thật sự chỉ muốn đến hỏi ý kiến, nếu như hẳn cảm thấy không được, ý nghĩ này cũng đành thôi. Bất quá, mặc dù lời nàng nói uyển chuyển, nhưng đã nghe rõ, lại lập tức khẳng khái trả lời:

“Được! Linh Khuyết, chỉ cần người không sợ, ta liền đi với người. Thứ nhất, bởi vì là người mở miệng, thứ hai, gia gia của người Vân Trung Quân có ơn tri ngộ đối với ta, ta đã sớm nghĩ có thể có cơ hội báo đáp hẳn!”

Mặc dù hẳn trả lời như vậy, lý do thứ hai, nhưng nghe vào tai Linh Dục thì thấy vô cùng hưởng thụ, lúm đồng tiền màu hồng lập tức cười thành một đóa hoa.

Những lời đã nói, quả thật xuất phát từ chân tâm. Từ sau khi La Phù Sơn mở rộng tầm mắt, hẳn càng ngày càng phát hiện, nếu như không phải lúc trước Long Quân tặng địch, mình tuyệt đối không có khả năng nhìn trộm Thiên Cơ Đại Đạo như hôm nay., Cũng không thể tránh khỏi mấy lần nguy hiểm vô cùng. Quay đầu suy nghĩ lại, lúc đó bản thân mình chẳng qua chỉ là thẳng nhãi hồn độn trên đường phố, cho nên Vân Trung Quân nhiệt tâm tương trợ có vẻ càng thêm khó khăn. Được gọi

là “Tích thủy chi ân đương dũng tuyến tương báo”, một thiếu niên vẫn không có cơ hội., Vừa nghe Linh Khuyết chi ngôn lập tức đáp ứng. Mà Long Nữ Linh Tuyền ngàn dặm tìm tới, tuy thật tình nghe theo cách nhìn, nhưng nàng phong trần mệt mỏi mà đến, trong lòng cũng hy vọng hẳn có thể đáp ứng. Hiện tại nghe được lời đáp ứng, tự nhiên là hết sức cao hứng nói đến cùng., Đề nghị này vẫn xuất phát từ tư tâm. Từ khi nghe Long Phi nói những lời này, Linh Dục có chút buồn bực không vui. Lần này tứ phi lại thất lạc long mã, nàng mơ hồ cảm thấy có thể là cơ hội thứ, bởi vì nếu mở miệng nói vậy, nói không chừng tương lai của hai người bọn họ càng có khả năng hơn...

Đương nhiên ý tưởng như vậy không thể nói rõ ra. Tiếp theo Long Nữ liền cùng hắn thảo luận về các việc cụ thể để đánh cắp Long mã.

Đến khi nói đến chi tiết cụ thể, tinh táo mới bắt đầu phát hiện, vị Linh nha đầu đang hưng phấn lao tới này lại chỉ muốn vượt qua công việc cơ bản nhất, những chi tiết đó chưa từng nghĩ tới! Có thể thuận lợi trộm đi đám đông long mã trong bãi chăn thả tứ côn thủ nghiêm ngặt, làm chuyện như vậy sẽ là người bình thường sao? Huống hồ nếu đơn giản như Linh Dục tưởng tượng, cha nàng Động Đình Quân tại sao đến hôm nay vẫn an bình bất động?

Khác với long nữ xinh đẹp chưa trải đời, thiếu niên từ nhỏ ngã lăn quay trong phố lớn lên, tự nhiên sẽ không nghĩ sự tình đơn giản như thế. Dem những nghi kị này của mình vừa nói, vị công chúa long tộc hưng phấn kia liền lập tức choáng váng. Vì thế liền mở miệng hỏi lại Linh Dục đã nghe được tất cả tin tức.

Trong lúc bất tri bất giác, hiện tại sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trước cửa miếu sơn thần này nổi lên gió núi vù vù. Trở lại trong miếu sơn thần, thấy hương nến trước mặt sơn thần lão gia, đã chỉ còn lại một đồng, thế là mở miệng liền bảo Quỳnh Huy mời ra hai con hỏa điều kia chiếu sáng.

Trong ánh lửa Chu Tước Nhận Linh chiếu ra, Tiểu Quỳnh Mẫn nhất thời không chen vào được, lẳng lặng nghe trong

chốc lát, liền lặng lẽ nói cho vị tỷ tỷ bên cạnh cũng yên lặng lắng nghe:

“Tuyệt Diệp tỷ, lần này Quỳnh Uyên cũng muốn đi, tỷ thì sao?”

“Ta cũng đi!”

—— thoát miệng nói ra tâm ý của mình, nữ hài luôn ngậm trong lòng đỏ mắt, lại bổ sung một câu:

“Nếu ngươi đi, ta cũng đi, như vậy sẽ chăm sóc cho ngươi và đường chủ...”

“Thật tốt quá, nếu như một mình Tuyệt Diệp tỷ muội ở lại đây thì Quỳnh Huyền cũng rất lo lắng!”

Đúng lúc Quỳnh Đình lo lắng cho tuyệt ứng, bắt chuyện cũng không sai biệt lắm bàn bạc xong:

“... Tốt, Linh Dục ngươi nghe đây, Linh Châu trưởng lão này lúc giấu diếm chiến mã Long tộc, còn dám như thường tổ chức đại hội Linh Châu, cũng không phải là kiêu ngạo gây ra. Theo ta thấy, cử động lần này của hắn là để che giấu tai mắt người, lộ ra tất cả như thường; thứ hai là vị trưởng lão hung ác kia cũng biết, Tứ Độc Long tộc cho dù dùng các phương pháp khác tấn công từ đường thủy, cũng quyết sẽ không phá ra phân tán nhân thủ trà trộn vào bên trong Ma Tiên Tam Sơn Ngũ Trạch, đồng khí tương hợp.”

Thiếu niên trong quang ảnh Hỏa Tước rủ rủ nói:

“Bất quá, Thiên Ma trưởng lão hành động lần này vẫn có chút khinh thường, chúng ta cũng không ngại tương kế tựu kế, trà trộn vào người trong hội đường đường chính chính leo lên cây Linh Châu, thông dong dò xét đảo Long Mã ẩn náu, Từ Đồ cơ hội xuống tay. Nếu ta đoán không lầm, nơi chân chính ẩn nấp Long Mã trong Ma Châu, tất nhiên là địa hình cổ quái, thủ vệ sâm nghiêm; nếu như tùy tiện tiến lên, tám chín phần mười sẽ không công mà lui!”

“Tốt, tất cả nghe lời ngươi!”

Đối với việc mở miệng nói vậy, Linh Dục hoàn toàn tán thành. Trong quang ảnh rực rỡ, thiếu niên trước mắt nàng chậm rãi

nói chuyện, mặc dù thần sắc bình thản, nhưng trên hai gò má phảng phất lóng lánh một phần quang thái kỳ dị. Long Nữ đang ở thời điểm nhiệt tình, đã không nghĩ tới muốn nghiên cứu sâu hơn đạo lý trong lời nói của người trước mắt; chỉ cần nhìn thấy thần sắc cử chỉ tự tin như vậy, hết thấy đều thuận theo. Mà trong miệng nàng dịu dàng tán đồng, trong lòng nhin không được âm thầm nghĩ:

“Chẳng trách nhân duyên trên thế gian đều gọi là “thâm La Chi”; đó là nữ nhi nhà của chúng ta a, đang giống như đám Ti La quần dây kia, muốn nhờ Kiều Mộc của mình...”

Long Nữ ngày xưa tôn quý cương cường, lúc này lại trở nên giống hầu hết tiểu nữ thể tục, rốt cục cảm nhận được loại cảm giác khác thường; cảm giác này, ba phần ngọt ngào, ba phần ấm áp, ba phần ngưng ngưng, giống như một làn ấm áp ôn nhu quanh quần trong ngày xuân, làm cho mặt nhĩ sốt lên, thân thể run lên, chỉ cảm thấy giờ khắc này vĩnh viễn lưu lại mới tốt.

Mặc dù lúc này Linh Dục khuôn mặt đã trở nên đỏ hồng, tâm bình tĩnh khí cũng đã lạnh xuống, nhưng may mắn là tiểu muội muội kia gọi ra chiếu sáng chim lửa, quang ảnh cũng giống như vậy mà đỏ ửng lên.

Trong lúc Linh Miểu có chút rối loạn tình cảm, bắt chuyện lại ở đó nhíu mày khấn trương suy tư. Cân nhắc tỉ mỉ một phen, hắn liền đưa ra một ít chi tiết cụ thể, thương lượng với bọn Linh Miểu.

Ví dụ như, để bản thân có thể giả được và những ma quái khác đến dự tiệc ở Linh Châu, hắn bắt đầu gọi ra tên của tên đạo chích quỷ vương đã lâu chưa triệu hồi, cùng với vị tột tở đầy âm khí nghiêm túc này thỉnh giáo, hỏi hắn như thế nào mới có thể khiến bản thân trở nên giống như tà ma.

Chợt nghe chủ nhân hỏi vấn đề có ý nghĩa như vậy, khiến Quỷ Vương vui đến không ngậm miệng được, vội vàng dốc túi truyền thụ kinh nghiệm quý giá nhiều năm tích lũy của mình. Cuối cùng, hắn còn mượn cự phủ trăm hồn khí ngất trời của mình ra, trợ giúp chủ nhân một tay. Hắn cẩn thận khổ luyện, vì

này tu luyện đã đến lúc quan trọng, liền cáo tội, huyền hồi hình dạng Minh Giới tiềm tâm tu luyện.

Bất quá, tuy dưới sự trợ giúp của vị lương sư như Quý Vương có thể huyền ra hắc khí âm trầm, nhưng được mấy vị Quỳnh Linh Tuyên nhất trí chỉ ra, nghe vậy bộ dáng này thật sự khiến người ta liên tưởng không ra tà ma đi lên. Vì thế, mấy cô gái ríu ríu thảo luận một phen, Linh Dục liền nhớ lại mình trong Tứ Độc Long tộc, hình như từng có một kiện giáp trụ, tên là “Hắc Ma áo giáp”, được đặt ở trong miếu thờ hộ tử nương nương ở thành Đông Dương Châu.

Theo gia gia nói, bộ này có được áo giáp từ Ma tộc, hình như là chiến quả của đại chiến lần nào đó trước đây thật lâu; bởi vì nó quá nặng ma khí, liền phong tồn trong tượng thần của đại miếu Dương Châu. Ngày ngày tiếp nhận ngàn vạn người cúng bái hương hỏa, như vậy mới có thể cùng Phong Ma Chú của Long tộc đồng thời ngăn chặn ma linh trong áo giáp—— hiện tại mấy nam nữ lỗ mãng này chỉ nguyện làm chuyện lớn, nào quản chuyện khác! Vì thế ở trong miếu mẹ đẻ đưa hương hỏa cường thịnh cách thành Dương Châu ngàn dặm, bỗng nhiên một buổi tối xảy ra chuyện. Nghe người miếu chúc nói..., Trong đêm mưa đông, chính đường nương điện xảy ra không ít tiếng vang kỳ quái. Chẳng qua lúc ấy chớp giạt sấm sét không ngừng nghỉ, hắc và công công trong miếu cũng không dám đi vào xem xét. Chờ sấm sét dần dần ngừng lại, hắc mới dám kêu nhân thủ trong miếu lên. Điểm ngọn lư, ngọn nến cùng chính đường kiểm tra. Đợi đến lúc vào trong chính đường, bọn họ mới phát hiện trong điện là một mảnh hỗn độn, ban đầu hộ tử nương nương cao cao tại thượng đã ngã xuống đập một cục bùn nhão, khiến khắp nơi đều là bùn vụn.

Không cần phải nói, đây tự nhiên là Linh Dục thi triển tiểu pháp, đem ma giáp trong pho tượng cổ dung nhập để bắt chuyện dùng. Hơi một chút đi miếu Dương Châu phát thuyết thu tiền về cho tượng thần cải tạo kim thân, lại nói đến mấy người, nếu mọi việc đều có, liền ngồi lên xe liên của Linh Dục, một đường vân quang thẳng hướng đông nam.

Chẳng qua trước khi tới Ma Châu, Linh Miếu lại còn có chuyện khác, đây là bài phỏng linh quy như thần trong Đông

Hải. Nguyên lai sâu trong Đông Hải mênh mông, có một hòn đảo tên là “Ngu Ba”. Ngu Ba đảo này cấu thành rất kỳ lạ, bản thân chỉ do một con cự ngao tạo thành. Trên lưng nghiêng mực to lớn này chất đầy bùn đất, hải thụ sum xuê, nếu nó nổi lên là một hòn đảo.

Linh quy độc lập thành đảo này rất quen thuộc với Đông Hải Long tộc, giỏi về chuyện báo trước tương lai. Còn Tứ Độc Long tộc ở chỗ Linh Dục, Tổ Lưu Lưu, còn là một nhánh của Đông Hải Long tộc. Tứ Độc Long Vương trong Quân Quân của Tứ Độc Long Vân., Vốn là Đông Hải Long Chủ chi duệ. Cho nên trước kia tôn nữ của nàng có chuyện khó khăn nào đó không thể phán quyết, ví dụ như nên dùng loại linh châu nào mượn nhan, khi nào thích hợp đi ngoại hải Viêm Tuyền tắm rửa, đều sẽ trình trọng đi cầu kiến Ngu Ba Linh Quy. Bởi vậy hôm nay muốn làm đại sự, Linh Dục càng phải đi tới chỗ Linh Khuyết kia hỏi bói.

Dựa theo Linh Dục đề nghị, Long Phái đi vào sâu trong Đông Hải này người thường khó có thể tìm được, dừng ở trên một mỏm đá ngầm trước hòn đảo. Chờ Linh Dục kêu vài tiếng, tĩnh lại liền ngạc nhiên thấy, lỗ sâu trên bờ đảo trước mắt bỗng nhiên chấn động một trận, sau đó vươn ra một cái đầu ốc cực lớn.

“Ngu Ba gia gia, lần này chúng ta đến Ma Châu cướp lại long mã, có thể thành công không?”

Thấy Linh Dục lên tiếng, Linh Dục liền ngọt ngào hỏi thăm nó.

Nghe vấn đề nữ oa hậu bói hôm nay hỏi rất nghiêm chỉnh, thần quy kia ngược lại có chút kinh ngạc. Vì thế mở miệng, Quỳnh Thiển khản trương chăm chú nhìn, Ngu Ba nhắm mắt lại một lát, sau đó liền mở mí mắt xám xịt ra, hướng phía nàng tĩnh ngôn Linh Dục lắc đầu, sau đó lại gật đầu nhẹ.

“Ha ha! Nói như vậy, trước tiên phải gặp khó khăn trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn có thể thành công?”

Không cần Linh Tường giải thích, đã thông báo động tác này có ngụ ý.

“Đúng vậy.”

Tiểu Long Nữ vốn không quá nắm chắc, nghe được Linh quy tiên đoán này cũng rất vui vẻ. Linh Dục lúc trả lời, lão Quy lắc đầu gật đầu mang theo sóng biển thật lớn, cũng đụng vào đá ngầm chỗ bọn họ đứng. Ở trong bọt nước đầy trời húc nhau kích thích, Linh Miểu lại hướng về phía Linh Quy kia hô:

“Ngu Ba gia gia, đây là bằng hữu của ta Trương tỉnh lại! Ngài có thể trả lời hẳn một vấn đề không?”

Nói xong, nàng liền đẩy đẩy lời tỉnh lại, để hẳn hướng cái vấn đề ánh mắt cùng thần quy hiền lành kia hỏi. Thấy nàng thịnh tình quyền, bắt chuyện suy nghĩ một chút, liền cười cợt gian hẹp hướng phía trước hô:

“Ngu Ba tiên bối, ta muốn hỏi ngài một chút, tương lai ta có thể ở cùng Linh Miểu cô nương không?”

Chợt nghe thấy mở miệng hỏi vấn đề như vậy, Linh Dục không khỏi vừa vội vừa xấu hổ, dậm chân, lại vô cùng khản trương quan sát phản ứng của thần quy kia. Trong lúc bất tri bất giác, tay nàng đã nắm chặt góc áo của mình.

May mắn chờ một hồi, Ngu Ba lão nạp lại giống như vừa rồi, trước lắc lắc đầu, lại gật đầu - thấy vậy, Linh Dục mới thở phào nhẹ nhõm! Bởi vì nàng biết, Thần quy gia gia của mình đại đa số thời gian vẫn là rất chuẩn.

Mừng rỡ có thừa, nàng lại làm cho Tuyết Nghi Quỳnh Huyền cũng hỏi ra nghi nan trong lòng. Tuy rằng Linh Dục cực lực mời, nhưng cuối cùng cũng chỉ có Quỳnh Thổ hỏi vấn đề; Tuyết Điệp do dự một chút, sau đó chỉ là sợ hãi từ chối, tựa hồ sợ mình hỏi ra kết quả không tốt.

Chỉ có điều, tiểu cô nương dũng cảm hỏi vận trình của mình lại chẳng may mắn gì. Vừa bắt chước theo lời ca ca vừa hỏi:

“Ngu Ba gia gia, tương lai cháu có thể ở cùng một chỗ với Đạp Ngôn ca ca không?”

Hoài đầy ước mơ hỏi ra, lại không ngờ cái đầu to lớn của Thần quy gia gia kia, không ngờ lại dùng sức lắc hai cái! Lúc đầu còn tưởng rằng quy gia gia này sẽ giống như hai lần trước,

trước tiên lắc đầu rồi mới gật đầu, nhưng đợi nửa ngày vẫn không có bất kỳ phản ứng nào —— tiểu Quỳnh Thu trong mắt lập tức dâng lên nước mắt lưng tròng:

“Hu hu...”

Không nghĩ tới kết quả bói toán này lại xấu hổ như vậy, Linh Dục vội vàng an ủi thiếu nữ sắp khóc, nói đến Quy gia gia có đôi khi cũng không cho phép. Nghe nàng an ủi, Quỳnh Điệp lại ghen ngào nói:

“Hắn, đầu của hắn còn lắc hai lần!”

Vì vậy đến khi mọi người cùng nhau leo lên long xa, một lần nữa hướng đông nam mà đi, nghe vậy tiểu nữ oa còn không ngừng an ủi thương tâm, quả là xem bói mê tín sự tình không thể tin. Chỉ là tuy ngoài miệng không ngừng an ủi nhưng vị đường chủ ca này cũng đồng dạng nghi hoặc khổ sở.

Đang lúc mở miệng, trong lòng đồng thời gắng sức chứng thực những việc quý thần này không thể tin, chợt phát hiện, tiểu nha đầu bỏ nhào vào trong ngực khóc nức nở đột nhiên cười phá lệ, như mưa rơi lê hoa vui vẻ nói:

“Ca ca đừng lo lắng nữa, Quy gia gia còn nói chúng ta có thể chung một chỗ với nhau nữa!”

Trong lúc nói những lời mừng rỡ này, trong lời nói của Quỳnh Huy còn mang theo một chút tiếng khóc.

“Ách...”

Nhìn thấy tiểu nữ hài gần như thương tâm đột nhiên chuyển biến, nàng mở miệng không khỏi có chút khó hiểu.

Hắn cũng không biết, nữ hài tử cổ quái vừa rồi trong lòng, sau khi khóc xong vội vàng huyễn ảo thân hình, vội vàng chạy tới trước Linh quy đưa tiền bọn họ vân lộ xa. Lần này, tiểu nữ hài nhi triệu hồi ra hai con Chu Tước Thần Điều linh lực cường đại, để cho chúng nó chỉ để ý đang lượn lờ trước mặt Linh Dục., Tiểu Quỳnh Thổ lại ép hỏi liên tục vài lần, mời nó một lần nữa xem bói vài lần, cuối cùng lão Quy Tiên kiến thức rộng rãi pháp lực vạn năm, cuối cùng mới giống như ngộ ra cái gì đó, đành phải gật đầu với tiểu nha đầu vẻ mặt tức giận

trước mặt —— tiểu muội muội đã nhận được đáp án chính xác, liền hài lòng thu thân quay về!

Trải qua lần khúc chiết này, Long Cương thân xa của bốn người liền chém mở một đường phong ba, nhắm thẳng đến cày Linh Ma Châu kia.

Tiến vào Đông Nam Hải Cương, bắt chuyện mặc vào áo giáp màu đen ma khí âm u kia, mũ trụ che kín hai gò má, chỉ lộ ra hai mắt bên ngoài, mũ giáp đen nhánh giương ra hai bên góc đao dài màu đen., Quần cuối giống như răng nanh mãnh thú, toàn thân gắn vào đồ văn khắc rậm rạp, nhiều chỗ vươn ra phía ngoài áo giáp hắc ma sắc bén nhọn, lại phối hợp hắc khí toàn thân phun ra ngoài, giờ nhìn lại, đã biết vị đường chủ Đạo môn đường này đã hoàn toàn hóa thân thành một vị Dạ Ma Vương khủng bố, dữ tợn.

Khi xuyên vào ma giáp, thiếu niên cơ hồ hòa làm một thể với giáp trụ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ dị. Loại cảm giác này, tuy rằng cực kỳ phức tạp khó hiểu, nhưng ít nhất hẳn hiểu được một điểm: đầu óc của mình, hiện tại đã trở nên nhạy bén trước nay chưa từng có! Vì vậy ngay lúc Long Phục Viêm tiến vào vùng biển Ma Cương, vị Ám Dạ vương giả đón gió mà đi này, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không nhịn được toát mồ hôi lạnh!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Đề cử một quyền tiên hiệp rất thân thiết Dịch Tỳ Hưu thân thiết tiến cử một quyền tiên hiệp Dịch Tỳ Hưu.

Chương thứ mười ba bay đầy trời, mượn Vân Long thuận gió.

Khi nghe thấy những lời này, áo giáp hắc ma bay lên “Mượn tạm” trong miếu Dương Châu, liền buông lỏng tâm tư, phóng mắt nhìn về phía Vạn Lý Vân Đào trước mắt. Lần này đã là lần thứ hai hắc ngang trời xanh ngắt, nhưng thấy đóa hoa bạch vân ẩn chứa băng tinh trôi qua bên cạnh hắc, tâm tình kích động vẫn không thua kém gì lúc đầu., Tiểu Quỳnh Thiên vốn hiếu động nên đã tỉnh táo lại trước đe dọa, lúc này cũng an tĩnh lại, không dám vận vẹo lộn xộn. Hiện tại nàng đang xoay người, nằm úp sấp trên tay long xa, thò đầu chuyên tâm nhìn xuống dưới.

...

Ngay tại lúc tất cả điều này như thường, bắt chuyện không biết cảm thấy cái gì, trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Chẳng qua mới chuyển qua mấy ý niệm trong đầu, hắc liền vội vàng bảo Linh Dục dừng xe lại.

Thấy đánh thức khẩn trương như vậy, Linh Miếu không biết nguyên do, sau khi uống xong Long Lân Tuyết Khoát thì bối rối hỏi hắc:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Linh Khuyết, ta hồ đồ rồi. Lần này chúng ta đi nhập Ma Châu đoạt lại long mã, làm sao còn có thể cưỡi xe ngựa này?”

Đạo lý này thực sự quá rõ ràng, chỉ nghe hắc thoáng nhắc nhở, Linh Dục lập tức giật mình. Cẩn môi cúi đầu suy nghĩ, nàng càng thêm sốt ruột:

“Nguy ra đi, như vậy chúng ta không chỉ không thể sử dụng long xa, mà còn phải tìm cho người một vật cưỡi nữa!”

“Hả? Vì sao?”

“Vì ta đã nghe phụ thân nói, bây giờ chúng ta tới đại hội Ma châu này, những ma quái gặp gỡ đa số sẽ cưỡi chim nhảy thú,

khoe khoang ma kỹ. Nếu bốn người chúng ta không ra tay, chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý tới. Huống chi...”

Nói đến đây Linh Tường dừng một chút, hơi chần chờ nói ra:

“Huống chi nếu như không có Phi Thiên Thần kỹ, biển rộng mênh mông này, sao các người có thể bay được!”

“Như vậy a...”

Nghe Linh Khuyết nói vậy, lập tức nghe rõ cũng phạm vào âu lo.

Đang lúc bầu không khí có chút lúng túng, vị Tiểu Quỳnh Lục đang nắm lấy tay vị trợ thủ không dám nhúc nhích kia thấy ca ca gặp vấn đề khó khăn, liền lập tức xoay người qua chỗ khác, xung phong nhận việc:

“Vậy thì để Quỳnh Thổ làm thú cười của ca ca!”

Hưng phấn nói xong, nàng lại thấy các đại ca ca đại tỷ tỷ vẻ mặt cổ quái, lúc này mới nhớ lại bộ dáng mình lúc trước học bay mặt mũi bầm dập; đỏ mặt, Quỳnh Thổ lại đành phải bổ sung:

“Đường chủ ca ca, thật ra sau này muội lại lén lút luyện tập rất lâu rồi!”

Đến lúc này Quỳnh Quỳnh chợt có chút hối hận, hối hận vì đã tiến hành luyện tập hữu hiệu trong bóng tối của mình, thật sự không nên giấu ca ca không cho hắn biết.

Thấy nàng nhiệt tình, bắt chuyện lại đỡ khóc đỡ cười. Nhìn bộ dáng non nớt của tiểu nha đầu một chút, hắn liền lắc đầu vừa cười vừa nói:

“Quỳnh Hằng muội muội, cảm ơn ý tốt của muội. Chẳng qua là hiện tại lượng muội vẫn còn nhỏ, đợi sau này lớn lên rồi nói sau.”

Thấy Quỳnh Quỳnh nóng lòng muốn thử, nghe vậy đành phải lấy ra câu nói dối không dễ dàng gì qua loa lừa gạt của nàng. Lúc này Linh Tuyên cũng ở một bên góp lời:

“Đúng vậy, Quỳnh Huyền muội tử bây giờ vẫn còn nhỏ, tuổi còn chưa lớn bằng tỷ tỷ; chờ thêm mấy năm nữa thì...”

“VẬY ca ca nói chuyện có thể tính là được rồi.”

Thấy mọi người nói một câu, Quỳnh Quỳnh cũng chỉ có thể lui lại cầu việc khác, xin ca ca nghiêm hứa hẹn. Khi tỉnh lại lời thề nguyên rửa cực kỳ thuần thực, long nữ ở bên cạnh nhìn tiểu nữ, vẻ mặt khinh thường xấu xa đó, liền cảm giác càng nhìn càng thêm đáng yêu.

Chỉ là, đang lúc Linh Khuyết ở một bên ôm miệng cười trộm, nàng đột nhiên cảm giác cả người có chút không được tự nhiên; bằng vào linh giác đảo mắt nhìn, liền thấy thiếu niên giáp trụ kia đang chăm chăm nhìn mình. Thấy tình hình như vậy, Linh Dục nửa mang hờn dỗi quát:

“Đã tỉnh người còn nhìn chăm chăm ta để làm gì? Chẳng lẽ trên mặt ta có hoa sao?”

Đang lúc then thừng như vậy, long nữ băng tuyết thông minh đột nhiên trong lòng khẽ động:

“Không đúng! Từ trước đến nay tên ngốc này chưa từng nhìn ta như vậy... A... Thôi thì ra là như vậy!”

“Hừ hừ! Hóa ra tên thiếu niên đáng ghét này, mắt sáng rực như trộm, muốn cho ta đường đường là công chúa của Long tộc mà làm thú cười cho hắn!”

Đột nhiên nghĩ ra nguyên do, công chúa long cung này lập tức khôi phục bản tính kiêu di, bỗng nhiên đứng dậy, hai tay chống nạnh, mở miệng giận dữ nói:

“Không cho phép người đánh ý đồ xấu của ta!!”

“Ừm! Không được! Chuyện khác cũng có thể, việc này nói thế nào cũng được!”

Không nói đến Linh Khôi bỗng nhiên giận dữ, đi nói chuyện phiếm một chút, ước chừng sau nửa ngày, liền thấy biển mây mênh mông trong biển mây phía đông nam biển rộng mênh mông này., Đột nhiên xuất hiện một con đường mây hình rồng. Trong đường mây này có một du long mây đen vòng quanh thân uốn lượn bay lượn, đẩy ra tầng tầng mây mù trước mặt, hướng phía đông nam phá không bay đi. Sinh linh tôn quý không biết từ chỗ nào phủ xuống này., Toàn thân ẩn tàng trong

một đoàn mây mù đen thui âm trầm, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo thật của nó. Mặc dù không biết linh vật giống như ác long này từ đâu mà đến, nhưng ở trên thiên lộ tịch liêu này, trong gió trời ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy có người nói chuyện. Nghe thanh âm, tựa hồ là một thiếu niên đang lái nhải cần nhân:

“...!!”

“Ta nói Linh Dục nha, người có thể bay chậm một chút được không? Nhanh quá ta sẽ choáng váng đầu.”

Đối với thỉnh cầu hợp lý như vậy, trả lời chỉ là một trận chấn động kịch liệt, sau đó đuôi rồng như hắc ngọc Du Long kia đột nhiên vung lên, trong đám mây quét lên băng tuyết đầy trời, sau đó càng thêm mau lẹ bay lên phía trước.

Trong lúc đang hờn dỗi như vậy, ba người ngồi trên lưng rồng không lâu liền thấy hải ngoại ma châu trong truyền thuyết kia. Xuyên qua từng tầng băng hàn mê vụ trước mắt, thiếu niên ngự long nhìn thấy ở trong sóng biển vạn dặm phía trước đột nhiên dâng lên một đoàn mây mù màu đỏ cực lớn., Giống như một quả trứng khổng lồ chìm nổi trong sóng biển mênh mông. Trong mây đỏ, hồng quang mê man, ở trong nước biển xanh lam rộng lớn vô biên chiếu ra một cái thế giới đỏ rực. Theo Thần Long bên dưới chạy nhanh, ánh sáng đỏ rực càng lúc càng lớn, dần dần giống như muốn tràn ngập toàn bộ tầm mắt của mình.

Thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, bất chuyện trong lòng không tự chủ liền vang lên khái niệm về cây Linh Châu mà Linh Dục chuyển cáo:

“Tiên Châu cây Linh, Liên Phong, Phục Trục Hoàn vây quanh, trong đó khắp nơi sinh ra cây cối không sống được, ngày đêm cháy lên, tinh thể cố định, cơn lốc gió thổi không mãnh liệt, mưa xối xả bất diệt...”

Đối chiếu miêu tả đặc biệt như vậy, khi nhìn thấy mây khói màu đỏ rung chuyển không ngừng xa xa này, nghe vậy liền thông báo bọn họ đã sắp đến mục đích của chuyến đi này.

“Quỳnh Hồng, Tuyệt ứng, bắt được rồi!”

Thấy đã sắp đến đích đến, hắn mở miệng liền nhắc nhở hai vị khách ở phía trước ngồi nhà giam. Nghe hắn nhắc nhở, Tiểu Quỳnh Thu được ôm trong lòng vội vàng nắm lấy đôi sừng rồng trước mặt; nữ tử phía sau hắn chần chờ một chút, sau đó ôm chặt hai tay.

Mặc dù nhìn thấy hình dáng của cày Linh Châu ở phía xa, nhưng khoảng cách chính thức để tới đó còn có một khoảng cách không nhỏ. Chỉ có điều lúc này, trên bầu trời thỉnh thoảng có thể thấy một nhân vật hình thù kỳ quái gào thét bay qua, hướng về phía Ma Châu đang bốc hỏa ngập trời kia mà bay tới. Đến tận lúc này mới tỉnh lại thì phát hiện ra., Những ma quái linh kia bay qua trời cao, cũng không thể nhìn ra bao nhiêu khí tức âm trầm đáng sợ. Ngược lại, nhìn qua đều rất thần thánh trang nghiêm. Ví dụ như con Hắc Lang chấp cánh vừa mới xông tới kia, đôi cánh màu đen bị chủ nhân cố ý làm cho lóng lánh ánh bạc, thoát nhìn thánh khiết không tỳ vết.

Thấy vậy, hắn liền mở miệng hơi thu chút pháp lực, khiến bầu không khí yêu ma vụ bên người Linh Miểu giảm đi rất nhiều.

Đến khi đáp xuống châu đảo đầy những đá sỏi sắc sỡ, hình rồng do Linh Khuyết hóa thành giống với tọa kỵ của không ít Ma Linh tụ họp trên mặt đất, bước chân của chủ nhân thông thả bay lượn trên bầu trời. Để biểu đạt sự tôn kính đối với trưởng lão cày Linh Châu, tất cả khách khứa đều xuống khỏi tọa kỵ, đi bộ trên đường đá lưu ly loang lổ ánh đỏ.

Giống như những gì đã biết trước, trên bãi biển Ma Châu này cũng không có người hầu, người hầu. Sau khi tất cả khách mời ghé thăm đều đi về phía trung tâm đảo. Mặc dù không biết tại sao đại hội Linh Châu này không cần thiệp mời, nhưng cũng nói rất thần nhiên đi theo những vị khách có khuôn mặt quái đản đang đi tới phía sau.

Vừa đi vừa thông báo cho những vị Ma khách đang ngồi xung quanh. Những dị linh tới từ hoang châu, đầm lầy, tiếng nói huyền ảo, có chút khó hiểu, nhưng nghe cẩn thận một lúc lâu, bọn họ cũng hiểu được đại khái, bọn họ nói lần này tới hội nghị Linh Châu: Thiên Hỏa Phong, Hồng Đài.

Mặc dù trong lòng thiếu niên đọc mấy chữ này chưa hẳn đúng, nhưng nghe âm tiết cũng đại khái như thế.

Một đường tiến về phía trước, nhìn những yêu ma với khuôn mặt quỷ dị cách đó không xa, hần mở miệng trong lòng cũng không khỏi cảnh giác. Chỉ có điều hần lại không biết, lúc hần đang cảm thấy lo lắng thì những ma quái khác đến dự hội, nhìn thấy trang phục Ma Vương hiếm thấy này cũng đều âm thầm phỏng đoán trong lòng hần, phỏng đoán xem hần là Ma Thần nào.

Lại nói tiếp, những yêu ma này cùng trưởng lão hung ngoa hợp ý với nhau, tuy rằng bọn họ cùng được xưng là “Ma tộc”, nhưng mỗi một người đều là Linh Giả mạnh mẽ, tôn trọng sức mạnh trong các sinh linh nhân yêu quỷ các giới. Những yêu ma quỷ này có lực lượng cường đại, yêu ma quỷ linh cường đại., Không biết vì nguyên nhân gì mà tụ hợp lại cùng nhau, nghe lệnh tại nơi nào đó hiệu là “Ma Đô”. Chính vì tộc loại hỗn tạp, cho nên những Ma khách này rơi vào trong mắt của sự tĩnh luận, mỗi loại hình dạng đều muôn hình vạn trạng. Dọc đường gặp phải những thứ mà hần gặp phải., Vừa có nam nữ tuấn mỹ, mặt mày như ngọc, dáng vẻ đã man ngang nhiên, cũng có yêu thú ma linh chưa thoát khỏi thú hình. Ngẫu nhiên một trận âm phong thổi qua, nếu ngưng mục nhìn lại, sẽ phát hiện trong đó có một đoàn khuôn mặt hoàn toàn thay đổi.

Theo những ma quái này hoặc trầm mặc hoặc xông xáo tiến lên, đi qua một hạp cốc hẹp dài, sau đó liền đi qua một rừng cây kỳ lạ. Những thứ này nằm trong đá núi màu đỏ, màu lá cây giống như da người, cành cây kết thành trái cây, giống như đầu người. Từ bên đường nhìn sang, những thứ này trên mặt đều mỉm cười, thật có thể nói là “Cười tươi như hoa”.

Thấy người này diện mạo quả đáng yêu, quỳnh quỳnh một thân váy đen huyền ảo, từ bên người Ma Vương ca ca chuồn đi, điên cuồng chạy tới nói chuyện với đám người kia. Cũng không biết tiểu nha đầu kia nói cái gì, còn chưa kịp tỉnh lại vội ngăn cản., Nhìn thấy nàng chọc cho mấy cọng cỏ cây ở trước người cười to lên. Trong tiếng cười dài oa oa, những trái cây đầu người cười kịch liệt nhất kia, lần lượt từ cành cây rơi xuống, ùng ục lăn xuống đất. Còn chưa kịp tỉnh táo lại, liền

nhìn thấy những người sống sờ sờ kia trong khoảnh khắc đã hóa thành một bãi nước màu đỏ. Nhìn bộ dáng đỏ sẫm kia, cũng không biết là nước trái cây hay là máu tươi.

Nhìn thấy tình hình sợ người này, Quỳnh Quỳnh cũng sợ hết hồn, nhanh chóng ngoan ngoãn trở lại bên cạnh ca ca, cũng không dám nói nữa. Nhìn thấy tình trạng quỷ dị rơi xuống đất hoá máu của người này, tiểu nha đầu không chút lo lắng cũng cảm như hén., Trong lòng ca ca càng thêm cảnh giác. Mới bước vào cảnh giới xa lạ, bản thân lại là một quần thể khó lường, dù gan có lớn cũng không khỏi cảnh giác. Lại nhìn ma linh dị tượng nổi lên không dứt phía trước, vì vậy thiếu niên vốn tưởng rằng có kế hoạch không thành, giờ phút này trong lòng bỗng nổi lên vài phần hàn ý khó hiểu!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nối: Đề cử Quỷ Vũ huynh mới là Quỷ Vũ Tiên Tung

※ ※ ※ ※

Chương mười bốn mưa lửa rơi ly, sợ nhiễm kiếp nạn nửa đời.

Trong lúc thức tỉnh mọi cảnh giác, hai cô bé bên cạnh hẳn lại như không phát hiện ra. Mới vừa rồi không hiểu tại sao lại gây họa, hiện tại Quỳnh Viện đang tận lực quy củ củ tiến về phía trước, chỉ là bởi vì vóc người nàng tương đối nhỏ nhắn, ở bên cạnh người khác xem ra vẫn không khỏi nháy nhót giống như đang mặc bộ váy dài sáng như tuyết, đi theo sau lưng nàng.

Lại đi được chốc lát, bắt đầu nhớ lại bắt đầu có chút buồn bực:

“Sao còn chưa thấy cây cối trong lửa trong truyền thuyết kia? Không phải nói là cây bất sí rền trong Linh Châu này nổi lửa đốt cháy cả ngày lẫn đêm hay sao?”

Chẳng qua lại chốc lát, đặc biệt là qua khu rừng cây mặt người kia, cây cối cạnh đó Diệp Hồng thắng hỏa liên nhiều lên. Càng đi về phía trước, màu sắc cành lá cây càng sâu đậm., Thắng đến khi bọn họ rút cuộc thấy một rừng cây cháy thật lớn, bên tai truyền đến tiếng “Oanh oanh” do hỏa diễm thiêu đốt đã quen phát ra, Quỳnh Thổ nhin không được đi ra phía trước, kiễng chân lên ở trong đám lá cây hùng hực như lửa kia quấy một cái, sau đó liền xoay người lớn tiếng báo cáo đó là chân hỏa.

Thấy Quỳnh Quỳnh tự mình thử, lúc này mới hơi yên lòng một chút. Xem ra, những tin tức mà Linh Dục nghe được đều là thật.

Sau đó, núi đá bên đường hùng hực thiêu đốt hỏa mộc càng ngày càng nhiều. Hỏa diễm cành lá chẳng chịt đan xen vào nhau, phóng xuất ra hỏa khí hùng hực, đem toàn thân người đi đường trong rừng lửa chiếu đỏ bừng., Mặt phấn của Tiểu Quỳnh Thổ càng thêm đỏ bừng, tựa như quả táo chín mọng; trên lúm đồng tiền trắng nõn của tuyết hữu tỷ tỷ nàng thì nhũ ra rất nhiều giọt mồ hôi mịn, tựa như sương sớm rải đầy trên phấn hoa. Đối với vị tinh linh xuất thân sườn dốc này mà nói,

tuy rằng hiện tại hỏa khí bức người., Nhưng trong váy dài tuyết thoải mái, món bảo vật Nam Hải lạ hỏa Hoán Giáp đang bao lấy thân hình lung linh của nàng, bởi vậy mặc dù trên đường lửa khói lửa bốc lên ngút trời., Nhưng nàng còn có thể thông dong hành tẩu. Vào thời điểm hai nữ hài nhi này cảm giác được lửa nóng bức, lúc tỉnh lại áo giáp hắc ma phủ trên người vẫn lạnh như lúc ban đầu, tựa hồ không bị những Hỏa Thụ Viêm Chi kia ảnh hưởng chút nào. Trên con đường lửa thỉnh thoảng rơi xuống một đoạn cành lửa thiêu đốt trên đỉnh đầu, khiến người ta thường xuyên lưu ý tránh né.

Cứ như vậy một đường cẩn thận đi về phía trước, khi nhớ lại lời Quỳnh Tuyết và Quỳnh Vân đi qua một chỗ quái thạch lớn chom đối với Hợp Sơn nhai, bọn họ liền cảm giác trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, sau đó trong mắt tràn đầy vẻ chói mắt chỉ thấy một mảnh màu đỏ tươi chói mắt. Chờ trong nháy mắt chấn kinh đi qua., Hai mắt dần dần thích ứng trước mắt sáng ngời, bắt chuyện mới phát hiện màu đỏ tươi chói mắt vừa rồi nguyên lai là một mảnh biển lửa rộng lớn. Tại trong biển lửa phun trào này, lại có một ngọn núi màu đỏ đâm vào mây, đang sừng sững trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy biển lửa vân phong, không cần người bên ngoài nhắc nhở, đã nói rõ bọn họ hiện tại rốt cuộc cũng tới Thiên Hỏa tuyết phong mà bọn họ nghe nói trên đường đi. Nghĩ lại, lần này tại đại hội Ma Châu là Hồng Đài dày đặc, hẳn là ngay trên đỉnh Thiên Hỏa phong này.

Đến khi chính thức đi tới chân ngọn Thiên Hỏa, nhìn thấy biển lửa bập bùng tràn khắp đại dương, rốt cuộc mới hiểu được tại sao tụ hội của ma chúng ở Linh Châu này không cần thiệp mời nữa. Biển lửa trước mắt không gió tự cháy này đang bao trùm ngọn núi lửa màu đỏ, thiêu đốt ngọn lửa điên cuồng theo Thiên Nhận tuyết bích không ngừng cuốn lên phía trên., Tựa hồ trong đó những hỏa diễm tinh linh muốn đi lên đỉnh ngọn núi đá này. Ở trước mặt biển lửa ngập trời hung cơ như vậy, cho dù có tọa kỵ phi thiên kia, nếu như không có linh lực cường đại đặc biệt, cũng đừng mơ tưởng bay ngang lên đỉnh núi cao.

Cũng chính vì thế, khi đã mở miệng, ma quái vốn ở bên người tụ hội liên miên không dứt, đại đa số đi tới biển lửa bên dưới Thiên Hỏa phong đều dừng bước, ngửa mặt nhìn lên trên. Trong số bọn họ, chỉ có số ít ma linh có pháp lực cao cường., Đã đến trước biển lửa trực tiếp gọi tọa kỵ của mình, huyết một tiếng bay lên trời. Chỉ là trong một khoảng thời gian trước khi đi vào ngọn núi lửa, có bảy tám bóng đen bay lên trời, cuối cùng chỉ có hai ba người thành công đến đỉnh núi. Không ít linh quái có ý đồ leo lên đỉnh núi., Phần lớn bị mầm hung mãnh lửa cuốn theo ngàn thước lập tức hóa thành tro tàn. Mà ma quái may mắn trốn xuống thì ai nấy run sợ, trừ một kẻ ương ngạnh, những kẻ khác đều hậm hực rời đi.

Nhìn thấy tình hình như vậy, tuy đã tỉnh ngôn đã mấy lần chứng kiến hỏa tràng hung mãnh, nhưng chứng kiến trước mắt này tựa như mầm lửa hung mãnh giống như có linh tính của mình, cũng nhin không được âm thầm kinh hãi.

“Chẳng lẽ lần này phải mất bao nhiêu công sức như vậy mà ngay cả đại hội Ma châu cũng chẳng thể gặp lại?”

Lúc này bên cạnh thiếu niên mặt đầy xấu hổ này đã có mấy ma nhân cách không xa mà đến, nhìn một chút tình thế trước mắt, đánh giá thủ đoạn của mình một chút, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

Nhìn thấy tình hình này, bất chuyện lại càng thêm ảo não.

Đúng lúc này, bên tai hắn chợt nghe một trận gió vang, sau đó liền thấy một trận hơi nước trắng xóa ở trước mắt tràn ngập ra, đảo mắt một mảnh nhỏ hỏa tràng này liền bị tạm thời áp chế.

“Mau lên đây đi!”

Một thanh âm ngọt ngào như ở trong lòng nhớ tới, bắt mắt nhìn vào trong đám mây này, đột nhiên có một thân ảnh dịu dàng đang du động.

“Thật sự không có việc gì sao?”

Mặc dù biết Vân Vũ từ long, nhưng mở miệng từ đáy lòng vẫn còn chút do dự. Chỉ có điều chờ hắn cùng Quỳnh Tuyết nên cùng phiêu thân bay lên lưng rồng, trong lòng liền không còn tạp niệm nào khác., Chỉ riêng việc ôm Long Lân ở trên thân

thể bóng loáng đồng thời bay lên trên. Lúc ôm chặt lấy thân rồng, bất chuyện chỉ cảm thấy bên tai không ngừng xẹt qua tiếng gió vù vù; Cam Vũ gặp phải Hỏa linh đang bay lượn., Không ngừng phát ra tiếng vang xuy xuy, bốc hơi lên một mảng lớn mây mù màu trắng. Hơi nước trắng đục bao lấy ba người phi thiên, khiến bọn họ cảm thấy không khó chịu chút nào. Lúc sương trắng che mặt, bọn họ chỉ nhớ rõ một con mắt nhỏ, chính là mảnh trời xanh trên đỉnh đầu đã bốc lên khí thể hùng hực khí thể kinh khủng.

Lúc này, ma linh khác vẫn còn ở chỗ lo sợ, thấy vị hắc giáp ma thần uy phong lẫm liệt ngự long phi thiên kia, trên mặt mỗi người liền lộ vẻ kinh ngạc., Có một lão giả áo đen gầy như cây gậy trúc mở miệng sau khi không chế Thần Long bay lên trời, nhìn đúng thời cơ bay lên, lách mình trốn trong vòng xoáy hơi nước ở đuôi rồng quét lên cùng nhau bay lên., Mặc dù thấy hẳn dùng biện pháp này xảo diệu, tạm thời có thể miễn đi tai ương lửa cháy, nhưng yêu ma khác thúc thủ vô sách vẫn không dám khinh thị —— vạn nhất đến giữa không trung, đuôi rồng kia bỗng nhiên ngừng đong đưa, mình chẳng phải là làm thức ăn nuôi dưỡng Thiên Ma trưởng lão sao? Những cái kia cuốn như ngọn lửa, nhưng một mực không cam lòng bám vào đuôi thần long!

Bất quá, điều khiến cho đám ma quái do dự này hồi hận chính là, tình cảnh đáng sợ trong dự đoán cuối cùng cũng không xuất hiện. Trong đó kẻ có thị lực tuyệt hảo, sau khi nhìn thấy đám mây trắng bay lên bầu trời đỏ rực kia, liền tản ra thành mây điểm đen to bằng hạt đậu, biến mất sau vách núi dựng đứng.

Tạm thời không nói đến bọn họ hồi hận, lại nói đến cảnh tỉnh mấy người, chờ sau khi bay lên đỉnh Thiên Hỏa phong, tiểu công chúa hóa thân du long kia cũng biến ảo về hình người. Lúc này nàng đúng là một bộ trang phục thị nữ, một bộ váy thanh la gọn gàng., Tóc đen dày đầu rủ xuống hai bên, mềm mại phiêu phiêu hai bên ngọc lủng đồng tiền. Chẳng qua mặc dù Linh Dục Tu, Tưởng Thiên uyển chuyển, nhưng về mặt nàng hiện tại cũng không nhu hòa. Khi lão giả áo đen vừa rời theo phía sau nàng bay lên sườn núi, hơi chấp tay sau lưng rời

đi, Linh Dục liền lén lút đi giẫm lên giày chiến tương đối mềm mại của thiếu niên ——

“Oa đỉnh đặc!”

Thiếu niên đang ở đỉnh cao tuyệt đối, bị nàng giẫm một cước bất ngờ, nhe răng nhếch miệng!

Ngay lúc hấn nhin đau, tiểu nha đầu thông minh bên cạnh hấn thấy tình hình này, trong lòng rất là nghĩ không ra:

“Tại sao Linh Miểu tỷ tỷ lại tức giận chứ? Quỳnh Thuyền còn rất hâm mộ đó nha...”

“Muội cũng rất muốn làm tọa kỵ cho ca ca, nhưng ca ca không cần, hu hu!”

Đang lúc phiên muộn, Quỳnh Thổ vô tình gãi gãi đầu, bỗng nhiên sững sốt, trì trệ không tiến.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Phát hiện Quỳnh Huy không đi theo, lập tức ngừng lại quan sát, liền nhìn thấy tiểu nha đầu kia đang vẽ mặt cầu xin, một mực đảo quanh tại chỗ.

“Hả?”

Thấy tình hình này, trong lúc mở miệng liền “lộp bộp” một cái, trong lòng thầm nhủ tuyệt đối đừng để xảy ra sai lầm gì trong thời điểm mấu chốt này, đang muốn mở miệng hỏi kỹ, liền thấy Quỳnh Thiên chạy tới mang theo nước nở nói:

“Ô ô! Hai cây trâm Hỏa Điều của ta cũng không thấy nữa!”

“Hả?”

Nghe cô nói vậy, ba người mới nhận ra, bây giờ mái tóc của tiểu nha đầu đã rối tuếch.

“Nhất định là vừa rồi lúc bay lên núi rơi xuống rồi!”

Thấy Quỳnh Đình buồn bã, tứ phi long nữ giỏi nhất trong bốn người, vội vàng tới an ủi:

“Quỳnh Ngọc đừng nóng vội, chờ tỷ tỷ đi xuống giúp người tìm kiếm!”

an ủi xong, Linh Dục Nhi liền lướt gấp ra rìa vách núi kia. Chỉ là, vừa mới chờ Linh Miểu đi tới bên vách núi, ba người phía sau nàng, bao gồm vị kia nước mắt lưng tròng thất chủ, chợt thấy trên bối cảnh không ngừng quay cuồng của đám mây đen Xích Vân kia, bỗng nhiên dâng lên hai con chim lửa to lớn, cánh lửa xoay như bánh xe, hướng bên này thổi tới hỏa phong mạnh mẽ.

Một đôi chim khổng lồ lông Diễm sí sáng ngời đột nhiên xuất hiện như thế, làm Linh Dục đang chạy tới giật nảy mình!

“Đây là...”

Ngược nhìn ánh mắt lạnh lùng của hai con cự diễm linh điều này, trong lòng Linh Dục cũng có chút sợ hãi. Chỉ có điều, vừa nhìn thấy hai con hỏa diễm linh điều hình thể khác hẳn quá khứ, Quỳnh Huy liếc mắt một cái liền nhận ra:

“Tìm được rồi!”

hoan hô một tiếng, liền thấy Quỳnh Thu không để ý tới lửa nóng phong thổi tới kịch liệt kia, một đường ngã trái ngã phải điên cuồng chạy tới, một phát bắt được hỏa diễm cự tước xoa xoa bàn chân sắc bén sáng ngời vàng rực rỡ, hướng tới bên này tỉnh lại khóc lóc, cười nói:

“Ta đã tìm được! Nhanh như vậy ta liền biết chúng nó rất ngoan!”

“Ha ha, đương nhiên!”

Thấy bộ dáng vui vẻ nói năng lộn xộn của Tiểu Quỳnh Thần, liền cười ha ha nói:

“Chúng nó đương nhiên là rất ngoan, cũng giống chủ nhân của chúng nó!”

Nhìn thấy hai con Chu Tước thần diễm dục hỏa trọng sinh, nguyên bản tâm tình thiếu niên có chút thấp thỏm, nhất thời tinh thần chấn động, một tia âm lo xoay quanh ở đáy lòng lập tức biến mất. Cảm nhận được trong không khí tràn đầy liệt viêm lực nhảy nhót, thiếu niên linh giác sâu sắc lạc quan nghĩ:

“Hiện tại cộng thêm hai đại trợ lực này, lần này cho dù không đoạt được Long Mã, muốn toàn thân trở ra, cũng không quá

khó khăn!”

Tâm tình vui sướng, hiện tại sông lửa lưu động nham thạch nóng chảy sáng ngời trước mặt mình, ngược lại trở nên không có gì; trong tiếng đập vỡ tan của đám dung nham khí kia, tỉnh lại nhẹ nhàng giẫm lên mấy viên đá đập màu đen sì trong hỏa trì, một đường nhẹ nhàng thông qua phía trước. Bộ ma giáp trên người hắn nhìn như trầm trọng dữ tợn, nhưng không mang đến cho hắn động tác trở ngại nào.

Đoạn đường đi về phía trước nhẹ nhõm, bất chuyện vẫn không quên quay đầu lại cười nói với tiểu muội muội:

“Quỳnh Quỳnh à, ngươi xem ngọn núi lớn bốc hỏa cả người kia, thật giống như là cái ác mộng mà ngươi hay làm kia đấy!”

“Thật vậy sao? Nhưng Quỳnh Đình không nhớ là đã qua đây hồi nào!”

Cứ như vậy dọc đường cười nói đi về phía trước, không bao lâu bọn họ liền nhìn thấy trên đỉnh núi tuyết đỉnh của những đám mây này, lại sừng sững đứng sừng sững một cái đài cao được xây từ nham thạch đỏ thẫm. Đài cao sừng sững, giống như một con mãnh thú khổng lồ, đang từ trên cao nhìn xuống những sinh linh nhỏ bé này., Chính là hoàng hôn phủ xuống, vì vậy đứng trên cả nửa ngày, liền thấy trong đám mây đen đầy trời như muốn áp đỉnh kia, bỗng nhiên có một vầng trăng tròn đỏ tươi hiện ra; nguyệt luân màu máu, xuyên thấu qua mây tối che chắn, chiếu rọi vầng trăng yêu dị phía dưới ma cương này.

Điểm sát hình xăm mà xem tiếp, kết nối với người bạn mới vừa làm tà ác ác bạo quân!

Thần thủ xếp thứ mười lăm, tên là Khiếu Hồ Chi Phong.

Lần này, là lần đầu tiên hắn tỉnh táo nhớ tình đến nay thấy ánh trăng như máu. Lúc Xích Nguyệt lưu thiên, hắn phảng phất có thể ngửi được một tia mùi gay mũi trong không khí.

Phi hành sừng sững trên đài đỏ sẫm, vẫn như chưa tới chỗ đại hội Ma Châu. Hiện tại con đường đá đỏ dưới chân bọn họ, đang bốc lên khói nóng màu trắng, hai bên đại đạo bốc lên hai bên., Còn trên đó là hai hàng cột đá khổng lồ xấp xỉ, bởi vì được bao phủ trong ánh trăng huyết sắc, nên những cột đá khổng lồ nặng nề nhìn không rõ màu vốn có của chúng. Trong ánh hồng quang lờ mờ, những cột đá này giống như một người khổng lồ toàn thân đầy máu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đi đường trong bóng tối màu đỏ đậm.

Lần thứ nhất bước lên kỳ quỷ bí cảnh như vậy, nhìn thạch trụ hỏa lộ trong Huyết Nguyệt Huy, nhớ lại trong lòng không tự chủ hiện lên một tia sợ hãi. Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng khi quay đầu nhìn lại đường đi, nhìn thấy bầu trời trầm thấp kia chính là mây xanh ráng hồng dày đặc., Nghĩ lại chính mình đang đi trên núi cao vạn trượng, sau lưng đã không còn đường lui. Nghĩ tới đây, nhớ lại liên trấn định. Quay đầu lại, nhìn nữ hài đi sát sau lưng mình, mở miệng hít một hơi, nặng nề bước về phía trước.

Đang lúc sải bước đi, thiếu niên đã bình tĩnh lại, bất ngờ dưới chân trượt một cái, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhanh chóng ngưng tụ tâm thần, một lần nữa ổn định thân hình, nghe vậy trong lòng rất kinh ngạc. Bởi vì một chớp mắt vừa rồi, tựa hồ trong lòng thần thờ như mất đi, bản thân đúng là mê muội. Giờ phút này mặc dù hắn đối với cảnh giới pháp lực của mình không rõ lắm, nhưng vừa rồi rõ ràng mình đã điều chỉnh tốt tâm tư, như thế nào lại bình địa thất thần thất túc?

Lúc này tựa hồ cũng không nên tìm hiểu cận kề, bắt chuyện liền lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đi về phía trước. Lúc này, hắc cùng với cô bé bên cạnh hắc tất cả đều không phát hiện, trong tích tắc vừa rồi, trên bầu trời vòng nguyệt luân màu đỏ kia trên bầu trời., Bỗng nhiên giống như có một đường điện hỏa đỏ thẫm hiện lên, sau đó hộ tâm kính trước ngực ma giáp màu đen trên người hắc trong nháy mắt lại có một đạo điện mang màu đỏ cấp tốc chảy qua, sau đó trên áo giáp những hoa văn thần bí kia, mơ hồ lưu chuyển lên một tia hồng quang không dễ phát giác, giống như cùng Ma Nguyệt trên trời hô ứng lẫn nhau.

Trong rừng đá huyết sắc lại đi một hồi, không lâu sau mở miệng liền thấy một bãi đá hình tròn to lớn.

Tòa thạch bình rộng lớn như mãn nguyệt luân này, hầu như so với đỉnh phi vân trên La Phù sơn còn rộng lớn hơn, đang hơi lồi ở trên một cái đài đồ sộ đã cao hơn sườn núi lớn. Lúc này, trong bãi đá lớn kia trải rộng ánh lửa, trong đó bóng đen lay động, tựa hồ có không ít người đang đi lại. Trên không bãi đá, thì bay lượn lượn rất nhiều ma cầm phi thú mang cánh.

Nhìn ma ảnh trong ánh lửa lay động, mở miệng nghĩ Hỏa linh hiềm trở của Thiên Hỏa Phong, bây giờ phát hiện còn có nhiều ma quái như vậy xuất hiện ở đây, liền không khỏi âm thầm kinh hãi.

“Trước tiên đem đêm nay lẫn lộn qua lại rồi hãy nói.”

Tới giờ phút này, trong lòng hắc cảm giác hưng phấn, không sợ trời không sợ đất lại dâng lên, lắc lắc đầu, ngang nhiên đi vào trong bãi đá lớn kia. Lúc này hắc đã tháo nón che sừng ngang tàng của mình xuống, bởi vì đã nhìn qua những ma quái kia phần lớn ăn mặc nghiêm túc, nếu không tháo nón che xuống, sẽ có vẻ quá mức khoa trương.

Chờ tới giữa sân, lúc mở miệng mới phát hiện đại hội Ma Châu này đã sớm bắt đầu, hiện tại trong thạch trường đang có tiếng nói chuyện rì rầm. Lúc đi vào bãi đá, cũng không thấy người hầu đi lên phía trước hỏi han, giống như hạ ban đêm hóng mát, không ai quản người có gia nhập hay không.

Nhìn thấy tình hình này, vốn Ma Thần giả mạo chuẩn bị rất nhiều từ chức, trong lòng ngược lại có chút thất vọng. Đương nhiên, mặc dù không có người hỏi đến, nhưng rõ ràng cảm giác được, ngay khi chính mình đi vào vòng lửa, nơi này trăm vị ma chúng nói chuyện chặt chẽ với nhau, lại tựa hồ cũng cảm ứng được hần, hơi chậm một chút sau đó, nặng lại tiếp tục nói chuyện với nhau.

Chờ tin tức tỉnh lại mang theo Quỳnh Vân Tuyết đi vào trong sân, hơi vòng một cái, mới phát hiện trong thạch trường rộng lớn này trải rộng rất nhiều bàn ghế đá tạo hình thô kệch. Ở bên cạnh những bàn ghế thiên nhiên này, tốp năm tốp ba vây quanh thần quái ma chúng chúng., Vừa thưởng thức món ăn ngon lành trên bàn đá, vừa trao đổi những hiểu biết của mình với nhau. Giữa đám người trải rộng đá, lại có từng đồng lửa sáng rực rỡ. Đợi lát nữa nhìn kỹ mới phát hiện đồng lửa này hóa ra là do cây gỗ lửa trồng ở đó.

Vừa mới bắt đầu, đã cảnh tỉnh đại hội Ma châu rải rác như vậy còn có chút khó hiểu. Nếu theo kinh nghiệm trước kia của hần, tưởng tượng đại hội Ma châu này hẳn là phải có một cái đài cao, có thể để cho một số tiên bối đức cao vọng trọng nói chuyện; sau đó hậu sinh bọn tiểu bối liền theo thứ tự xuất trận, hoặc hỏi hoặc lên đài biểu diễn. Chỉ ít không đủ để biểu diễn., Cũng giống như mấy bữa tiệc hải dương trước đó, chủ nhân là người chủ trì việc tiếp khách, sắp xếp ca múa thức ăn. Nhưng bây giờ đại hội Ma Châu trước mắt oanh liệt liệt này lại như một đồng cát rời rạc, quanh co cả nửa ngày, thậm chí ngay cả trưởng lão Ma Châu trong đại hội khởi xướng cũng không biết là cái nào.

Chỉ có điều, chờ một lúc đọc một lát, liền nhận ra hiệu quả cuộc nói chuyện giữa thần quái với nhau cực cao. Bọn họ nói chuyện không chỉ động khẩu mà còn dùng cả tay lẫn chân, không ngừng biểu diễn pháp thuật để chứng minh quan điểm của mình.

Hiển nhiên, những người này đều là hạng ma lực cao cường. Bắt chuyện thường thường nhìn ánh sáng chói lóa lóe lên, nhưng quang sáng dữ dằn kia vẫn một mực khổng chế ở trong

tay chủ nhân; thẳng đến khi đối phương xem xong, mới có thể tiêu diệt quang cầu linh lực cường đại kia trong nháy mắt.

Nhìn thấy năng lực điều khiển thành thạo tự nhiên như vậy, bắt chuyện cũng không khỏi âm thầm lú lẫm. Mà những ma linh đến từ tứ dã bát hoang này, một khi mình muốn nói hết, thấy đối phương cũng không thể nói gì, liền lập tức rời đàn đi, thêm vào một vòng khác tiếp tục mở rộng kiến thức của mình. Trường hợp như vậy, hoàn toàn khác với phong cách tiệc thân yến của Nam Hải kia.

Cứ như vậy cẩn thận tuần tra trong bầy linh quái một hồi, hắc cải trang trà trộn vào Đạo môn đường chủ dần dần bình tĩnh lại tâm tình. Chờ hơi sợ hãi, khi tỉnh lại tâm tính thiếu niên kia lại bốc lên, lại giống như mấy người Quỳnh Đình, giống như đi dạo dạo quanh cái thạch trảng tràn ngập ma diễm này. Lúc đi dạo, tỉnh lại ở phía trước dẫn đầu, Quỳnh Uyển Tuyết cầm tay nhau cẩn thận theo sát phía sau hắc.

Ở trên Sâm hồng thai này đi một hồi, hắc bắt chuyện phát hiện tại biên giới ma đài, lại theo hình bát quái phương vị dựng thẳng tám khối bia đá đen cao lớn. Trên tám bia đá tạo hình thiên nhiên, mỗi bên khắc một câu văn tự to lớn, chuyển qua một vòng, mới nhớ là phát hiện tám câu văn bia này là:

”lầm sự u ảo của thiên địa; cương trực thống nhất vạn vật;

“Biến hóa âm dương; “tinh quang ngũ đức”

“Phổ bạch hồ tại thương hải;”

“Núi nham thạch mà làm thất thất; ” Thác Cao Dương dùng dưỡng tiên. “

Mặc dù đây là linh châu ma đàn, nhưng tám câu văn này nói rất chính trực, đại nghĩa lắm nhien. Chỉ có điều tám câu này đều dùng dung nham nóng hổi viết thành, hồng hoàng dung nham sáng ngời ở trên chất liệu đá đen như xà trùng chậm rãi lưu động, khiến cho chính khí lẫm liệt lộ ra vài phần yếu dị.

Lúc xem những văn bia này, bắt chuyện thì phát hiện ra Quỳnh Huyền cũng giống mình, đang ngẩng mặt nhìn chằm chằm không chớp mắt về phía tám bia đá nóng rực kia. Thấy bộ dáng của nàng chăm chú đọc, liền không nhìn được mà nói:

“Không được sờ!”

Cứ như vậy đi dạo một hồi, thấy rõ cảnh vật trên ma đàn, bắt đầu nhớ kỹ câu trả lời của ma quái. Đi một hồi, hẳn tìm được một chỗ có thể nghe hiểu lời nói, cũng gia nhập trong đó bắt đầu lắng nghe cuộc nói chuyện của ma linh.

Một bên nghe lúc, hẳn cũng học cách cầm lấy bút không châm đầy, nhắm nháp một chút rượu ngon có màu đỏ tươi như máu trong chén. Chờ uống vào miệng rượu, mới tỉnh lại phát hiện rượu mặc dù màu sắc dọa người, nhưng khi nhấp vào miệng lại cực kỳ cam mỹ thuần. Tuy rằng rượu này ngon uống, nhưng ở nơi hiểm địa, vẫn là nông cạn không đáng kể; sau khi uống qua một ngụm, liền cất chén rượu về chỗ cũ.

Khi đầu lưỡi của huyết tửu còn đang chậm rãi khuếch tán, thì nghe rõ, nguyên lai mấy cái ma linh hình dạng quái đản, lại đều đàm luận xem ai mới là đạo của trời. Nghe đề tài này, cũng bắt đầu có hứng thú, liền chăm chú lắng nghe.

Lúc này, Linh Khuyết, Tuyết Điệp, còn có Quỳnh Quỳnh Lục hiểu động kia, bây giờ thấy đã thông suốt gia nhập Ma Linh, cũng tự tìm được một tảng đá trắng cách đó không xa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn bọn họ nói chuyện, trong ánh lửa đang nhảy múa., Mấy cô gái tĩnh tâm xem cử chỉ của thiếu niên này cũng không biết, chính mình lặng lẽ bàng quan như vậy, trong lúc vô ý lộ ra tư thái uyển chuyển vô cùng. Thỉnh thoảng đôi mắt trong veo như nước, tựa như Dao Hoa soi nước, không nói năng tự mị. Thấy các nàng dung mạo tiên nhã như vậy, tự nhiên có một số ma quái tâm tính phóng đạt tiến lên góp lời. Tuy rằng nói đùa, trêu chọc, nhưng cũng có đôi chút., Thậm chí có linh quái tùy tiện khần cầu Tuyết mời mình kết thành duyên lữ, nhưng các nàng cũng có thể nhìn ra, mặc dù những Ma Thần này miệng không che, nhưng cũng không có ác ý; khi nghe được tiếng nói lung tung này, mấy cô gái giống như mai tuyết thanh lan này, chẳng qua che miệng cười khẽ, cũng không tức giận.

Đương nhiên, Linh Khuyết Tuyết cũng không biết, những ma thần tùy tâm sở dục này, cũng không phải là mỗi người thủ lễ. Bọn họ bây giờ không có hành động gì khác thường, chẳng

qua là bởi vì bọn họ đang theo bản năng sinh ra một loại kháng cự —— không biết vì cớ gì, đợi đến gần mấy nữ hài nhi này, đặc biệt là tiểu nha đầu vẻ mặt tươi cười ngây thơ kia, tâm thần không chút sợ hãi lại sinh ra một nỗi sợ hãi không thể kháng cự.

Chưa nói đến chuyện mấy cô gái Linh Khuyết nhàn rỗi ngồi chơi, lại nói đến chuyện đánh thức, sau khi nghe vài ma quái này trong chốc lát, dần dần không phục. Hóa ra bên cạnh hẳn mấy cô nàng đàm luận về thiên đạo linh quái, trong miệng đều trái ngược với ngôn luận hỗn độn, chỉ muốn làm thế nào để nghịch thiên mà đi. Mặc dù đã tinh tảo tính cách thoát ly, ngày xưa khi đọc kinh thư suy tư về thiên đạo cũng tương đối khoáng đạt, cũng không câu nệ kinh điển của Nê Đạo môn. Chỉ có điều, cái gọi là kinh điển bất đồng khó mà tương phản, dù sao hẳn vẫn là kẻ cầm đầu chính đạo Tam Thanh môn trong thiên địa. Khi nghe được ở La Phù sơn đều giảng giải làm sao thuận theo thiên thời, hiện tại nghe được mấy vị ma nhân này vừa nghiên cứu hủy diệt thiên đạo như thế nào, liền cảm thấy có chút cảm giác không hợp lý.

Lại nhận nài một hồi, khi thấy ma quái đầu hồ thân người kia càng nói càng hăng, miệng đầy tinh hạt bay thẳng, nghe rõ liền nhin không được nữa, gia nhập trong đó nói mấy câu kín đáo thuận theo thiên thời. Cứ như vậy, mấy cái linh quái vốn bị tiếng cửa thô của hồ quái thô to chấn động muốn rời đi., Trong lúc nhất thời đều ngừng lại, vừa nặng nề vừa kiên nhẫn nghe hai người bắt đầu tranh luận. Đương nhiên, bắt đầu nói vài câu, nhưng tên đầu hồ thân quái kia đang buồn bực không ai đáp lời, vừa nghe có người nói chuyện lập tức có sức, càng lúc càng rống to.

Thấy mình không cần thận nói hai câu, liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, nghe vậy lập tức có chút giật mình. Đang muốn nhìn bốn phía xem tiếng gió, bỗng nghe sau lưng vang lên một thanh âm; thanh âm này vang dội mang theo u trầm, giống như từ trong hũ sắt âm áp truyền đến:

“Vị Ma huynh này, kỳ thật Xích Hồ Sơn Thần nói cũng không sai.”

“Hả?”

“Nên biết đạo lý thiên đạo này vốn như một thể hai lần. Người thường đều nói thuận thiên vi đạo, chẳng lẽ chính như âm dương nhị nghị, thuận thiên vi đạo, nghịch thiên diệt thiên, cũng là thiên địa chính đạo.”

Chỉ nghe thấy lời này lập tức khiến gã giật mình, vội vàng quay lại nhìn —— hóa ra phía sau mình là một vị lão giả thân hình cao lớn, mặc áo bào đen rộng thùng thình, bên trên là hoa văn vân lôi màu bạc thêu hoa văn. Nhìn trên mặt hắn, tuy rằng hai con ngươi óng ánh có ánh sáng., Nhưng sắc mặt giống như giấy vàng nhạt, tuy rằng hình dạng miệng vẫn còn mấp máy, nhưng gương mặt màu vàng nhạt lại không nhúc nhích chút nào. Ngoại trừ chỗ này đặc dị, lão giả này chợt nhìn hình như đầu đầy tóc đỏ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, liền phát hiện những tóc đỏ này vốn chính là hỏa diễm hùng hực thiêu đốt.

Chờ vị hắc bào lão giả này đến, bất chuyển kinh ngạc phát hiện, trước mắt mấy cái ma quái nguyên bản tùy tiện, lại không hèn mà cùng khuôn mặt hiện lên vẻ cung kính. Nguyên bản chống nạnh khí thế lẫm nhẫm nhân thần quái, hiện tại thoáng cái hai tay buông xuống, mặt mũi tràn đầy vẻ kính sợ.

“Ông lão này là người phương nào?”

Nhìn thấy tình hình này, trong lòng Giải Đạo Nhân thầm ngạc nhiên.

Chẳng qua tuy lai lịch lão giả trước mặt không nhỏ, nhưng lúc này lão cũng không e ngại chút nào, vẫn là kể lại quan điểm của mình một chút. Nói là sinh linh thế gian này, chỉ có thuận thiên ứng thiên mới có thể sinh tồn lâu dài hơn; cũng chỉ có thuận thiên tu hành, mới có thể đạt tới cực hạn lực lượng ma đạo.

Thấy lão giả mặt vàng không những không tức giận mà còn âm thầm ngạc nhiên. Suy nghĩ một chút, hắn vẫn bất động thanh sắc nói:

“Tiểu huynh đệ hình như không tin Hỗn Độn chi lực có thể làm cho ma kỹ của chúng ta cường đại hơn? Vậy chúng ta thử một lần xem.”

Nói xong lời này, lão giả này bữu môi nói với bộ lông màu đỏ của lão giả:

“Mời Xích Hồ lão đệ dùng Khai Sơn Cầu Phủ một chút.”

Nghe lão giả áo đen nói xong, lập tức bừng tỉnh phát hiện, Xích Hồ Sơn Thần trước mặt bỗng nhiên mặt vàng như màu đất, thân hình khô vĩ giống như lập tức thấp xuống một nửa. Đang lúc kỳ quái, mở miệng liền thấy một khuôn mặt xui xẻo, theo bản năng muốn rút cây búa bên hông trình lên, nhưng chân chờ một chút, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí thấp giọng cầu khẩn lão nhân áo đen:

“Trưởng lão tại thượng, thật ra búa sắt nhỏ nhỏ này của tiểu Thần quả thật là một vật chẳng lành... Mỗi lần rút ra, nó đều muốn uống Huyết Tam Đấu, nếu không sẽ không may...”

Nghe hắn nói thế, bắt chuyện mới chú ý bên hông hắn, Sư Man mang đại phủ cắm vào, trên mặt U Âm Phủ huyết quang mơ hồ, hiển lộ ra là sát khí hội tụ, khát máu vô số. Đang đợi nhìn kỹ, lại nghe hắc bào trưởng lão bên cạnh cười to một tiếng:

“Như vậy dễ làm rồi!”

Lời còn chưa dứt, gã liền thấy Khai Sơn Phủ ở bên hông Xích Hồ đang cắm thật chặt bỗng nhiên bay ra, mang theo tiếng rít quỷ dị bay thẳng lên không trung màu đỏ. Sau giây lát, nó vẫn còn mờ mịt sau khuôn mặt chủ nhân cây búa kia, thanh ma phủ này lại lần nữa bay trở về, “Soạt” một tiếng nắm trong tay trưởng lão áo đen. Chờ xem xét lại, mới phát hiện trên lưỡi búa kia vốn màu ngăm đen, máu đã thấm đầy, đang tí tách chảy xuống không ngừng.

Thấy tình ngôn nhìn thần sắc khó hiểu, trưởng lão áo đen kia liền giải thích:

“Đây là máu người trong rừng cây. Những cây cỏ này đã gần tu thành thân người máu thịt.”

Nghe được lời ấy, lại nhìn máu me đầm đìa, nghe vậy trong lòng khiếp sợ, có chút không đành lòng.

Lúc này, bên ngoài dần có rất nhiều ma quái quan sát. Trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người, hắc bào trưởng lão kia cũng không để ý đến Hổ Đầu Sơn Thần đau lòng mà râu tóc run rẩy, liền lặng lẽ vang lên một tiếng, từ trong tay trái cầm búa lập tức bay ra một ít đốm lửa vụn. Những đốm lửa nhỏ này vừa xuất hiện, lập tức bắt đầu nói cảm thấy bãi đá dưới chân đang đứng đột nhiên rung động.

“Chẳng lẽ chúng có liên quan?”

Nhìn những tinh hoả như đom đóm kia, bắt chuyện trong lòng âm thầm ngạc nhiên. Đang lúc suy nghĩ, lão giả áo đen kia mỉm cười với mình, nói ra:

“Mời xem, đây chính là năng lượng Hỗn Độn Hỏa Loạn!”

Vừa dứt lời, mọi người liền cảm thấy hoa mắt, cảm thấy toàn bộ ma đàn mây không một trận lộn xộn, sau đó trong nháy mắt cảnh vật trước mắt lại khôi phục thanh minh. Chờ những ma quái linh lực này tâm trí rất cường đại lấy lại tinh thần, mới phát hiện thanh ma binh khát máu nổi tiếng trong tay trưởng lão kia, đã tiêu hóa thành một đoàn sắt nhanh không còn chút sức sống.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, vậy xem ma chúng đều kinh hãi. Bởi vì bọn họ đều có nghe nói, Khai Sơn Phủ của Xích Hổ sơn thần, ma linh ký sinh trong đó đặc biệt cường đại; nếu không phải có loạn ma chi lực trừ Cửu U Huyền Minh, tuyệt đối không có khả năng trong nháy mắt xóa đi toàn bộ sinh cơ của ma linh khát máu này. Trong lúc mọi người đang tán thưởng không thôi, tâm ái binh khí xui xẻo bị hủy lại là vẻ mặt chán nản như đang khảo hạch.

Đương nhiên cũng không biết chuyện này là rất nhiều nội tình. Thấy trưởng lão áo đen này trong lúc đàm tiếu chém lấy máu nhân mộc, sau một lát lại phá hủy binh khí bảo bối của người khác, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên chút ý tứ tức giận. Lại nghĩ tới tai ương vô vọng của đầu hổ ma quái là do chính mình mà lên, mở miệng liền hết sức áy náy.

Nhìn trưởng lão áo đen kia, vẫn nâng khối sắt mỉm cười nhìn mình, giống như là chờ mình nhận thua. Thấy tình hình này,

hắn suy nghĩ một chút, liền kiềm chế sự không cam lòng, cũng là mỉm cười. Chẳng qua, lúc này trong tay hắn ngậm vận Thái Hoa đạo lực, nhất thời một cỗ thanh lực dâng lên, “Bá” một tiếng liền đem khối phế thiết trong tay lão giả áo đen hút vào trong tay mình.

Thấy hắn như thế, lão giả kia không khỏi có chút kinh ngạc. Bất quá lúc này hắn lại có chút hứng thú, vẫn là vẻ mặt tươi cười nhìn đánh giá. Lúc này, bọn họ quanh người đã có rất nhiều người trong ba tầng ngoài cùng. Thấy thiếu niên này dám đoạt vật trong tay lão giả mặc hắc bào, những ma chúng này ngoài kinh tâm, tất cả đều tại vờn cổ nhìn thiếu niên này biểu diễn như thế nào.

Nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy, Tiểu Quỳnh Quỳnh vốn ngoan ngoãn ở bên cạnh tỷ tỷ, cũng vội vàng chạy tới, thở phì phò từ trong đám người chen vào, chạy đến trước đám người xem ca ca biến ảo thuật.

Đang lúc mọi người chú ý, bắt chuyện trong tay bỗng nhiên cũng lượn lơ lên mấy điểm ngân quang, vây quanh khối phế thiết kia, quanh quẩn bay múa. Trong bóng đêm, bảy điểm ngân mang như ngôi sao băng, đang dựa theo quỹ đạo nhất định mà bay lượn không loạn.

Hơi ngừng một lát, mọi người liền nghe thanh âm thiếu niên ở mặt này nói:

“Khuyên trưởng lão, tục ngữ nhân gian có nói” Cổ mộc ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong một ngày “Trên thế gian đồ vật này luôn dễ hủy, khó mà lập nên được.”

Lời còn chưa dứt, trước mắt mọi người đã thấy ngân quang lập loè, sau đó lại thấy khối sắt vô tri trong tay thiếu niên kia, đột nhiên phình to ra như thổi khí. Giống như trưởng lão vừa rồi hủy phủ chỉ cảm thấy hoa mắt, lúc thiếu niên này đem ngoan thiết trả lại như cũ, lại chỉ là ở giữa râu quai nón.

Vì thế khi tinh quang hạ xuống, trước mắt nặng nề lại khôi phục quang ảnh đỏ thẫm của ma đàn, vị Xích Hồ Sơn Thần vẫn đau đớn không muốn sống kia bỗng nhiên há to miệng:

“Cái này, cái này...”

Khi hắn còn đang kinh ngạc, lại không phát hiện ra hai tiếng hổ gầm của mình.

Thì ra, vật trong tay vị thiếu niên áo đen này lúc này đang tung bay mái tóc dài, đã trở lại hình dạng một cái rìu mà mình quen thuộc; điểm khác biệt duy nhất chính là, mặt búa nguyên bản có màu máu mờ hồ, hiện tại đã lưu chuyển ánh sáng thần dị vô định. Thấy tình hình như vậy, Xích Hồ Ma Thần này giống như nhìn thấy một lão bằng hữu chết đi sống lại ở trước mắt, trong miệng vui mừng “Oa oa” kêu lên!

Tại thời điểm sung sướng như vậy đoàn viên, mọi người chợt nghe được một tiếng nói non nớt ngọt ngào nói:

“...”

“Lão gia gia, có thể giúp con thay búa trở về không? Vừa rồi ca ca biến nhanh quá, con còn chưa thấy rõ mà!”

Nghe được đề nghị đáng sợ này, chủ nhân chân chính vội vàng nhảy lên, từ trong tay thiếu niên rút ra búa yêu, hai tay ôm thật chặt trong ngực, không chịu buông lỏng nữa.

Thấy bộ dáng này của hắn, lại nhìn chiếc rìu đen tựa như cũ, trưởng lão áo đen cười hặc hặc, nhìn thiếu niên khen ngợi:

“Hay cho một việc hủy dễ, lập khó khăn!”

“Kỳ thật tiểu lão nhi, vừa rồi cũng không phải là có chủ tâm tổn thương đồ vật. Vừa rồi, một là vì biện pháp nguoi, hai là vì vị Xích Hồ lão huynh này huyết phủ, đã tàn hại sinh linh lấy hàng ngàn đề tính, phá hư thanh danh Ma tộc ta. Hôm nay trưởng lão ta, đang muốn thuận thế phá hủy nó đi.”

Trưởng lão Ma Vực mở miệng ra là Ma tộc, nguyên lai người trong Ma tộc chân chính này, từ trước đến nay đều là đem Thần Ma quỷ cùng đề cập, lấy Ma làm vinh, không chút giữ lời. Bọn họ ngược lại không giống lời đồn trong dân gian, nếu nói là có người cùng Ma nhân nói một chữ “Ma”, liền lập tức khó giữ được cái mạng nhỏ.

Hơn nữa lão nhân áo đen này, nhìn sơn thần hồ quái vẻ mặt xấu hổ đầy sợ hãi, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, cúi đầu tự lảm bảm:

“Cũng tốt, cũng tốt, một lời chính khí, như vậy nó đã không còn là cấm vật...”

Nói nhỏ đến đây, một vị trưởng lão Ma tộc đầu tóc lửa cúi thấp một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lên mỉm cười, nói:

“Tiểu huynh đệ, ngươi hiện tại được lực lượng Bắc Đẩu, vốn là rất đáng mừng. Chẳng qua...”

Dừng một chút, hắn liền nói ra một phen lời kinh tâm động phách:

“Ngươi có biết, trên mảnh thiên thạch kia, Nam Đẩu chủ sinh cơ, Bắc Đẩu chủ tử khí; ngươi hôm nay nếu như nhận thần hoa Bắc Đẩu Thất Tinh, chỉ sợ thiên sát tinh động, cách phục thi ngàn dặm, ngày máu chảy thành biển, đã là không xa!”

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Cường liệt đề cử Ma Cơ trong truyền thuyết

Chương 16 đấu chuyển thiên dao động, trong nguy hiểm ngẫu nhiên thối rửa.

“Phục thi ngàn dặm? Máu chảy thành biển?”

Nghe thấy trưởng lão áo đen nói vậy, mới đầu còn chưa kịp phản ứng. Đợi trưởng lão nói xong, ngừng trong chốc lát, hắn mới đột nhiên ý thức được vừa rồi nghe được cái gì. Trong lòng hơi nhăm nháp hai từ này, thiếu niên thần thái thanh tuấn không bó buộc liền nở nụ cười, không cho là đúng nói:

“Lời văn bối như vậy đương nhiên văn bối sẽ lắng nghe. Chẳng qua vừa rồi ngài cũng nên nghe, ta ngày thường tu tâm luyện đạo, thuận thiên ứng thời, như thế nào lại trắng trợn tàn sát sinh linh?”

“Huống chi, văn bối mặc dù pháp thuật có chút tiểu thành, nhưng trước mặt các vị tiền bối cao nhân, pháp lực còn không đáng nhắc tới. Vừa có lúc tức giận, tối đa cũng chỉ chảy máu trăm bước, làm sao có thể ngã xuống ngàn dặm?”

Nghe hắn giải thích, trưởng lão ma tộc nhất thời cũng không trả lời. Lúc này đôi mắt sáng có long lanh đột nhiên trở nên hư vô mờ mịt. Giống như ánh mắt trong động sáng nhìn chăm chăm vào cảnh tĩnh trong chốc lát, sau đó hắn liền chậm rãi nhếch môi nở nụ cười:

“A... có lẽ, có lẽ. Ta cũng chỉ thuận miệng nói một chút.”

Nhẹ nhàng bỏ qua lời này, nhớ tới một sự kiện khác, liền thành khẩn hỏi:

“Trưởng lão, ngài kiến thức rộng rãi, ta chợt nhớ tới một chuyện, còn muốn xin trưởng lão giải thích nghi hoặc.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Không biết trưởng lão có từng nghe nói, nơi nào trong núi có Thần Linh sẽ chỉ dùng một loại pháp thuật, có thể khiến cho toàn bộ những pháp thuật khác trong phạm vi hơn mười

trượng mất đi hiệu lực, chỉ có nàng vận dụng pháp kỹ thuật của mình là rất tự nhiên.”

Lúc tỉnh lại nhìn thấy trượng lão biết rất rõ về Xích Hồ Sơn, liền từ hai chữ “Sơn thần” liên tưởng đến chuyện Quỳnh Đình đột nhiên hóa thân thành thần nữ cao cường. Mặc dù thường ngày tiểu nha đầu này kiên trì cho rằng nữ tử xinh đẹp kia chính là nàng lớn lên, nhưng trong lúc mở miệng, vẫn cho rằng đó là một vị sơn thần nhập vào thân., Hồi đó thật sự phải cảm ơn sơn thần kia, nếu không Quỳnh Quỳnh đã trúng độc thủ, mang lòng cảm kích này, bắt buộc không quản tiểu nha đầu thông minh bên cạnh đang chu cái miệng nhỏ nhắn, vẫn quyết định phải làm rõ ràng.

Chỉ là, khi nghe vậy, đang chuẩn bị tiến hành miêu tả tình cảnh ngày đó, lại kỳ quái phát hiện, vị trượng lão Ma tộc trước mắt khí độ bất phàm, nói cười tự nhiên, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

“Vừa rồi tiểu lão nhân có nghe lầm không? Đúng là tất cả pháp thuật đều mất tác dụng? O, ngay cả ngươi cũng không được?”

“Đúng vậy!”

“Như vậy a...”

Hơi ngừng một chút, lão giả áo đen vốn nhìn không ra chân thực hỉ nộ, lại bỗng nhiên hiện ra vẻ mặt thần nhiên, lâu bầu nói:

“Ai, đó chính là “Thần Chi Vực” trong truyền thuyết à... Bên trong Thần Vực, duy ngã độc sinh, đây mới là thần kỹ chân chính a...”

Trượng lão Ma tộc say mê trong hồi ức xa xăm, không thấy được vẻ mặt ngờ ngác của thiếu niên trước mắt, lại thần nhiên một hồi lâu, mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nói với thiếu niên trước mắt vẻ mặt mờ mịt:

“Nếu như ta đoán không sai, ngươi gặp phải tuyệt đối không thể nào là sơn trạch thần quái tầm thường. Có thể làm cho tất cả pháp thuật của cao cường giả khác đều mất đi hiệu lực,

thuật bá đạo như vậy, chỉ có thượng tiên đại thần thời viễn cổ mới có thể sử dụng.”

Nói đến đây, vị Thiên Ma trưởng lão có ma lực sâu Thâm này có chút tự giễu nói:

“Khụ khụ, những người như chúng ta, ngày thường cũng được xưng là Thiên Ma Thần Tiên, nhưng so với đám Tiên Thánh Cổ Thần kia thì có đáng là gì đâu...”

“Cổ thần Tiên Thánh?!”

Nghे trưởng lão nói, thiếu niên nguyên bản lại trở nên càng thêm mê hoặc, liếc mắt nhìn Tiểu Quỳnh Lệ, thấy nàng có vẻ mặt hơi nghiêng, cau mày nhú mắt, cố ý giả ra vẻ mặt tức giận ngày thường khổ luyện, biểu hiện sự bất mãn của chính mình đối với ca ca. Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, mới có chút buồn cười, trong lòng nghĩ:

“Ha ha, tiểu nha đầu ngây thơ thật đúng là may mắn, thời điểm nguy nan có thể được Thượng Tiên Cổ thần chiếu cố.”

“Rốt cuộc là nữ tử Thần Huyền Tiểu Lệ kia là vị thần thánh nào vậy?”

Hồi tưởng lại dung mạo tuyệt nhân thể kia, hắn không khỏi tăng nhanh tốc độ nhịp tim.

Đến lúc này, một già một trẻ này, một ma một lời đối đáp coi như chấm dứt. Tùng bào đại tu Ma tộc trưởng lão, lúc tỉnh ngôn chấp tay, liền cười một tiếng rời đi. Mà các khán giả vây xem lúc này cũng đều dần dần tán đi., Chỉ có Xích Hồ Sơn Thần có tướng mạo khôi ngô to kia vẫn tiếp tục lải nhải một hồi, sau đó mới thiên ân vạn tạ mà rời đi. Sau khi đối đáp với Hồ Đầu Sơn Thần một phen, hắn đã nhớ rõ vị lão giả áo đen có ma kỹ cao siêu, thái độ thông dong kia chính là chủ nhân Ma Châu, trưởng lão hung nghiệp.

Sau đó, bắt chuyện liền trở lại bên cạnh mấy khối đá xanh, ngồi bên cạnh các nàng tùy ý nói chuyện. Lúc rảnh rỗi, liền thuận tiện điều hòa khí tức dao động của mình. Trận đúc vật hóa hình vừa rồi, không chút trắc trở, thật hao tổn rất nhiều linh lực của hắn.

Tại thời điểm hẩn nghỉ ngơi, công chúa Long tộc vốn tâm cao khí ngạo kia lại tốt bụng hộ pháp cho hẩn, mắt phượng tròn tròn đi không ít yêu nữ ma oa đến trêu chọc. Linh Dục cho rằng cử động này phi thường bình thường, hiện tại thiếu niên cải trang không nên khiến người khác quá mức chú ý. Hộ pháp như Linh Dục không dám lơ là chút nào., Bởi vì giờ phút này thiếu niên ở Tùng Châu tùy ý ngồi không, nguyên bản một chút khí thế phổ phường sớm đã bị tiêu trừ hầu như không còn, hiện tại giờ tay nhắc chân đều có một cỗ khí độ không tầm thường.

Lại qua ước chừng gần nửa canh giờ, đang lúc tỉnh lại muốn đứng dậy đi dạo bốn phía, lại thấy đám người chung quanh bỗng nhiên có chút biến hóa. Vốn dĩ nói chuyện ồn ào, bỗng nhiên dần dần lắng xuống; cây lửa thiêu đốt khắp nơi trong thạch trường khổng lồ, cũng đột nhiên tối sầm lại. Toàn bộ đài đồ lập tức trở nên tối tăm yên tĩnh.

“Xảy ra chuyện gì?”

Gặp tình cảnh này, tâm mang quỷ thai thiếu niên, lập tức liền bất động thanh sắc quan sát tình huống xung quanh.

Đúng lúc này, hẩn chợt thấy trên không trung của sân khấu, chợt có người bay lên, toàn thân được hồng quang bao phủ, phiêu đảng giữa không trung, dừng lại giữa đỉnh đầu mọi người. Vừa mở miệng liền nhìn thấy người nọ đứng là trưởng lão hung nghiệp. Lúc này trưởng lão hung nghiệp đang bao phủ một đoàn quang ảnh màu đỏ, lơ lửng giữa bầu trời đêm, trong miệng Âu Âu đang dùng ngôn ngữ kỳ lạ hướng ma chúng trên mặt đất trầm giọng nói chuyện.

Nhìn thấy tình hình như vậy, bất chợt lập tức yên lòng. Tuy rằng trưởng lão Ma tộc ngôn ngữ khó nói rõ, nhưng hiển nhiên không phải muốn gây khó dễ với hẩn.

Sau một lúc lâu, thiên ma áo đen mà trang trọng tuyên bố bỗng nhiên buông lỏng, sau đó mạnh mẽ cất cao giọng hô to vài tiếng. Theo vài tiếng hét lớn, yêu linh ma quái vẫn một mực lẳng lặng nghe giảng đột nhiên cũng phát ra tiếng hoan hô không đều. Trong tiếng hoan hô, thiếu niên đường chủ luôn lưu tâm trái phải cũng hô loạn lên hai tiếng.

“Mới vừa rồi Thiên Ma trưởng lão nói gì?”

Đang lúc suy nghĩ, chỉ thấy trưởng lão áo đen ở trên không bay ngang qua một khoảng cách, bỗng bẻ đứng trên một tấm bia đá đen cao lớn, đưa lưng về phía ma chúng., Ông tay áo Phong Cổ, hai tay vươn lên trời, ngửa mặt thét dài mấy tiếng. Trong tiếng rống to như hổ gầm như tiếng thông đào này, nguyên bản mây đêm màu đỏ che khuất bầu trời, lại chỉ một thoáng bay ra tứ phía; trên bầu trời hải đảo bị mây mù của ma châu che khuất;, Trọng trọng lại hiện ra màu đen u ám, trong loạn vân tứ tán, lại có một mảng mây đen bay tới, vừa vặn che khuất Dạ Nguyệt bị ma hỏa nhuộm thành màu máu. Như vậy chỉ trong nháy mắt, nơi tụ tập nguyên bản Ma Thần ánh lửa sáng ngời nhất thời như bị hư không chụp xuống một cái nôi sắt dày đặc không một chút ánh sáng, thế giới đầy mắt sáng lên, cuối cùng trở thành một nơi tối tăm.

“Có phải đang cử hành nghi thức đen tối gì hay không?”

Trong lúc đang không ngừng thao túng thần lực to lớn của Thiên Ma Trưởng lão điều khiển mây không trung, thì hần cũng bắt đầu phỏng đoán hàm ý của mình. Thời điểm trầm tư, hần không khỏi có chút cảm khái, nghĩ đến nếu như mình cũng có thể nghe hiểu Ma ngữ thì thật là tốt biết bao!

Đang lúc suy tư, lại phát hiện đã là phong vân đột biến. Bầu trời vốn một mảnh đen kịt, đột nhiên lưu quang lóng lánh, mưa lửa ùn ùn, lại bắt đầu nở rộ ra vô số hoa lửa năm màu.

“À, hóa ra chỉ là thưởng thức giải trí.”

Đã yên lòng, hần liền cùng mấy nữ hải nhi một chỗ, đứng ở trong đài cao thưởng thức những ma hoa diễm hỏa óng ánh này.

Trên đỉnh đầu, những thái diễm tươi đẹp không biết từ nơi nào đến, trong bầu trời tinh khiết như thủy tinh màu đen huyền hóa thành các loại đồ án khác nhau, như hoa đoàn, như mưa lửa, hoặc là cái gì cũng không giống, chỉ là bay lượn tự do trong mây đen, va chạm lẫn nhau, kích khởi lên ngũ thái quang vũ sáng chói đầy trời.

“Quá xinh đẹp!”

Nhìn thấy cảnh tượng kì ảo trên bầu trời này, thần thái hà diễm lui tới khó lường, thiếu niên một mực tâm thần khẩn trương đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, trực tiếp thấy hoa mắt thần phi, không ngừng tán thưởng sự thần kỳ của quang ảnh này. Nữ hài đứng bên cạnh hắn, nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, tự nhiên cũng xem đến si như mê.

Lại qua một lúc, sau một trận minh diễm mãnh liệt tựa như dòng điện lưu kích, mưa ánh sáng chảy đầy trời chợt trở nên ôn nhu không gì sánh được, thái quang bỗng nhiên chuyển biến thành màu hồng nhạt nhu hoà. Cao Thiên xa xôi, chợt biến thành một dòng sông trong suốt., Trên lòng sông thâm thúy thông thả lưu động sóng nước nhu mỹ, trong quang ảnh màu sắc như sương mù, lại từ từ phiêu diêu trăm ngàn bọt nước màu hồng phấn nhẹ nhàng, không ngừng sinh ra, nổi lên, sau đó lại huyễn diệt vô tung.

Ngửa đầu nhìn hoa lửa bay đầy trời như vậy, không biết không thức tỉnh đã chìm đắm trong đó; lúc tâm say mê thần mê, mọi người yên lặng, yên lặng như tờ, phảng phất như nữ hài nhi bên cạnh chỉ còn lại gió nhẹ, cùng mình ở trên đài cao trông trải không người, cùng nhìn hoa quang minh diệt kia. Thiếu niên nhìn đến nhập thần, nhập thần., Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mịt mờ, cả người phảng phất như muốn rời khỏi mặt đất, bay lên bầu trời cùng với đám diễm linh kia lưu chuyển, sinh diệt... Trong thời điểm phiêu phiêu miểu như vậy, chính là không biết nơi đây là nơi nào, ngày hôm nay là chiều nào...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, hoa lửa trên trời dần dần tắt, toàn bộ ánh sáng lấp lánh bóng đêm lại trở nên bình thản quanh quẽ.

Khi toàn bộ bầu trời quay về sự yên tĩnh, lại có gió mạnh từ ngoài khơi thổi tới, đem thiếu niên Đạo môn trầm mê trong ma diễm hoa quang thổi cho tinh thần thanh tỉnh, thanh tỉnh lại.

Cũng tương tự như hắn, sau khi ánh lửa của đại hội Ma Châu kết thúc, những ma quái yêu linh đến từ hoang sơn dã trạch phần lớn vẫn còn đắm chìm trong sự rục rờ của sự rung động lòng người vừa rồi. Mà Quỳnh Tuyết, còn có tứ phi công chúa,

lại đồng loạt đứng lặng bên cạnh thiếu niên mặc cho gió đêm phát lên vấy áo, như si như say, thật lâu không nói gì.

Đợi đến khi hỏa hoa như mộng như ảo được biểu diễn qua, đại hội Ma Châu đêm nay liền tiếp cận đến hồi kết. Thiên Ma trưởng lão vừa rồi âm thầm thao túng ma điểm, lúc này lại hiện thân, ở hai bên đông nam bộ đá màu đỏ đánh vào hai tay, hét lớn một tiếng, sau đó trên bầu trời đêm bên cạnh đài cao, liền xuất hiện mấy trăm cự thạch hình dạng chùy, như một chuỗi trân châu lơ lửng trên bầu trời đỏ rực.

Ở trong hư không triệu hồi ra cự thạch thiên lộ kỳ lạ như vậy, chuyện này tất nhiên trưởng lão Ma Châu sẽ khom người thân cận liền giống tất cả khách nhân, trên mặt nở nụ cười, tại chỗ Huyền Không Thạch Lộ cất bước khiêm tốn mời các vị khách nhân đi đến chỗ cư trú của mình.

Đến phiên mấy người kia đi tới thiên lộ, vị trưởng lão Ma tộc mỉm cười dạt dào chợt nghe thấy một thiếu niên đi đến gần thấp giọng nói:

“Hung uất tiền bối, thứ lỗi.”

“Hả?”

“Kính xin tiền bối chớ trách Hung cày, vẫn bối kỳ thật chỉ là khách tu tiên Mộ Đạo bình thường, thật sự không phải người trong Ma tộc.”

“Ồ?”

Nghe hắn đột nhiên nói thành thật như vậy, trưởng lão Ma Châu kia ngược lại là sững sốt. Thiếu niên đã hạ quyết tâm, cũng không quan tâm đến thần sắc của trưởng lão, tiếp tục nói:

“Lần này ta chỉ vì có được một kiện ma giáp, lại nghe danh đại hội Linh Ma Châu cày đã lâu, trong lòng hiếu kỳ, nên cũng tới dự hội, thực là mạo muội gấp gáp...”

Chợt nghe thấy hai chữ “Ma giáp”, Linh trưởng lão cày một mực bất động thanh sắc đột nhiên nhíu mày lại, nhưng thần thái vẫn giữ nguyên như cũ, không hề mở miệng đánh giá.

Lại trầm ngâm một lát, vị ma ma thứ tư này bỗng nhiên nở một nụ cười giả hoạt, đồng dạng cũng đè thấp thanh âm nói:

“Kỳ thật ta cũng đang muốn nói cho người biết phải làm sao để đi tới chỗ ngủ của mình. Bởi vì ta nghĩ người cũng không biết.”

Điểm sát hình ảnh tiếp nối: “Giang liệt đề cử giai tác Chu Tước Ký Mẫn!”

Chương thứ mười bảy, Thừa Chử phù hải, trong sóng lại có hải đăng nhàn rồi.

Nghe lời này của trưởng lão hung cầm, rõ ràng thấy lão sớm biết mình không phải là người của ma đạo. Tuy nhiên, điều ấy đã sớm phán minh, nếu không vừa rồi lão cũng sẽ không thẳng thắn nói thẳng ra với trưởng lão.

Hiện tại, chỉ thấy Thiên Ma trưởng lão vẻ mặt mỉm cười cùng thiếu niên thấp giọng nói:

“Lúc trước các hạ đối với việc bản trưởng lão lấy Nhân Mộc Chi Huyền rất không đành lòng, khi đó ta đã biết rõ ngươi không phải là hạng người khinh sinh tuyệt quyết như chúng ta.”

Nói đến chỗ này, cày dữ cũng không tiếp tục truy vấn lai lịch, chỉ là lời nói vừa chuyển, chỉ điểm cho hắn cách làm thế nào để đến chỗ ngủ của mình:

“Các ngươi thuận theo con đường này, đi dọc theo con đường phát sáng tới phần cuối, liền có thể nhìn thấy chỗ ở của mình.”

Sau đó, bọn họ mở miệng nói theo lời trưởng lão, bước lên cự thạch treo trên bầu trời, cẩn thận đi về phía bầu trời vô tận. Trong lúc hành tẩu, lại có thiên phong mãnh liệt thổi ngang tới, thổi tới quần áo bọn họ bay phấp phật.

Trong lúc hành tẩu thiên lộ như vậy, long nữ váy nhỏ Thanh La lại lặng lẽ chất vấn tĩnh, hỏi hắn vì sao hắn muốn lộ ra mình không phải là Ma tộc. Nghe nàng hỏi, sau khi nhìn thấy trước sau đang có Ma Nhân nối đuôi nhau mà đi, liền chỉ nói một câu:

“Đây chẳng qua là “Tiểu nhượng mà đại tranh” thôi.”

Nói nhỏ một tiếng, hắn không nói thêm gì nữa, cẩn thận từng li từng tí tiếp tục đi về phía trước.

Ước chừng thời gian đi qua nửa chén trà lạnh, cự thạch lơ lửng theo thứ tự giảm xuống cũng đã đến điểm cuối. Nơi cuối cùng,

cự thạch thiên lộ nhận được đất đai kiên cố.

Từ trên tảng đá lớn cuối cùng nhảy xuống, sau khi bước chân vững vàng, nghe thấy trước mắt lại tách ra trăm lối rẽ. Cũng không biết trưởng lão hung khuyển kia làm phép gì, ở trong trăm lối rẽ này, lại nghe được, trong mắt mấy người Linh Dục chỉ có một con đường hiện ra hồng quang sáng ngời.

Nhớ lại lời của trưởng lão, mấy người thức tỉnh bước lên con đường ánh sáng màu đỏ này, một đường đi về phía trước trăm bước, sau đó lại thấy được ba bốn đường nhỏ; trong đường nhỏ cũng chỉ có một con đường lóng lánh hào quang màu đỏ.

Đi theo con đường ánh sáng đỏ uốn lượn khúc chiết này, ước chừng qua thời gian gần nửa nén hương, bắt chuyện liền thấy ở cuối đường, có một căn phòng nhỏ bằng bùn đỏ, trong đó có một ngọn nến sáng, đang từ trong cửa sổ lộ ra ánh sáng ấm áp. Xem ra, đây chính là chỗ đặt chân đêm nay của bọn họ.

Đi đến gần căn phòng nhỏ màu hồng này, nhìn ngó một chút, phát hiện căn phòng này giống như một tòa phòng ngủ, còn không bằng nói nó là một huyết động nhô ra khỏi mặt đất. Đỉnh động màu đan lục, nối liền cùng với vòng tròn trên vách tường, giống như một cái tai mèo.

Trước đan huyết mèo đực này, hai bên đường nhỏ đá đỏ đều dùng vỏ sò lót lót lót, ở giữa tùy ý rơi xuống đóa hoa màu vàng nhạt, nhẹ nhàng dập chờn trong gió chiều.

Chờ đi vào phòng nhỏ này, bắt chuyện liền thấy bên trong kiến tạo đồ gia dụng rất thô kệch đơn giản, đơn giản là bàn đá ghè đá, còn có một tấm giường cứng do bùn đất đỏ đốt thành. Nhìn độ rộng của giường này, không sai biệt lắm có thể ngồi song song hai người ngủ. Nhìn quanh bốn phía một chút, tinh ngôn tâm nói phong cách hải ngoại Linh Châu này, quả nhiên khác biệt rất lớn với Trung Thổ Phàm.

Khác với trung thổ đại địa một loại dân tình phong tục, ngược lại để cho bọn họ lúc ngủ luyện tập trải qua một phen thương lượng. Bởi vì giường kia chỉ có thể ước chừng hai người, tuyệt thích hợp với Quỳnh Hồng liền phát biểu ý kiến khác lạ, nói Linh Dục Nhi là khách nhân các nàng kính trọng, lẽ ra ngủ ở

trên cái giường kia. Mà trong Tứ Hải đường, lại lấy đường chủ làm đầu, cho nên kết luận cuối cùng là, thức tỉnh nói là nên gối chung giường với Linh Dục mà ngủ!

Kiến nghị như vậy đương nhiên không có khả năng thi hành, cuối cùng ba cô bé miễn cưỡng ngủ trên giường, mà tỉnh lại thì nằm trên bàn đá mà ăn. Sau đó bốn cô bé này cũng dần dần chìm vào giấc ngủ trong từng trận sóng biển gió.

Đợi đến sáng ngày thứ hai tỉnh lại, khi bọn họ đang ở trong Tử Đình dò xét bốn phía, liền có một hán tử cường tráng khuôn mặt cổ quái, toàn thân chỉ mặc một bộ váy da báo đi tới, cúi đầu đánh một cái Thiên nhi., Mời gọi bọn họ đi rửa mặt dùng bữa. Vì vậy tiếp theo, bọn họ ở trên bãi biển cách đan ốc Tử Đình không xa, tùy tay vén chút nước biển bôi lên mặt, vừa rửa mặt; lại bung một ngụm hàm ý trong miệng, nuốt nước miếng vài cái., Liền coi như là súc miệng, kế tiếp, mấy người bắt chuyện nói chuyện cùng với ma nhân khác giống nhau, ở trên bãi biển gần như đã nướng lên hải bồi tử sắc rêu. Lúc này các linh quái đến dự hội phần lớn đều tỉnh lại, vì vậy trên bãi biển này khói xanh nổi lên bốn phía, phi thường náo nhiệt.

Mặc dù buổi sớm Ma Châu này mở tiệc sớm ly kỳ cổ quái, tràn đầy tanh máu, nhưng thân ở bãi bùn hải đảo, mặt đầy gió mát thổi, tắm rửa trong vụn ánh nắng sớm, vừa quay vòng nướng, vừa thấy mặt trời mọc mọc về hướng đông, cũng không có một phen phong vị. Mà thịt bờ biển này, đối với Quỳnh Tiêu mà nói lại đặc biệt thú vị, vì thế mở miệng liền chỉ thấy tiểu nha đầu này chạy đi, đưa cái này tới, đang vội vội đến quên cả trời đất.

Sau khi dùng xong bữa sáng, bắt chuyện liền cùng Quỳnh Tuyết Điệp Linh Thiên trở lại chỗ ngủ của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, bắt đầu kế hoạch dò xét của bọn họ.

Vốn dĩ buổi tối hôm qua Linh Dục cũng từng đề nghị thừa dịp đêm tối thăm dò khắp nơi, nhưng sau khi tỉnh táo suy nghĩ một chút, hán tử phủ định chủ ý này. Trong mắt hán tử, màn đêm này đối với đám ma chúng Hải Châu, căn bản không khác gì ban ngày; đến ban đêm;, Nói không chừng còn tuần tra nghiêm ngặt hơn. Ngược lại vào ban ngày, cho dù mình có dò

xét chung quanh thì vẫn có thể thấy mình chẳng qua chỉ muốn ngắm nhìn phong cảnh hải đảo, không có tâm tư đi dạo mà thôi. Bởi vậy, cuối cùng Linh Dục Nhi vẫn đồng ý đề nghị của thiếu niên, định đến ban ngày mới bắt đầu thăm dò chỗ ẩn nấp của Long mã.

Chỉ là, ngay lúc bọn hắc mở miệng đang muốn đi ra ngoài, chợt nghe ngoài cửa vang lên một trận động tĩnh, tựa hồ có người đang “Sưu sưu” cất bước chạy tới; trong tiếng bước chân nặng nề hỗn độn, còn kèm theo trận trận tiếng gào thét trầm thấp.

Vừa nghe thanh âm này, cũng không đợi bên ngoài cửa quan sát, lập tức bắt chuyện vung tay lên, cùng mấy người Tuyết Nghi Linh Khôi nhanh chóng xông ra ngoài —— bởi vì căn phòng nhỏ hẹp này, một khi động thủ không khỏi bắt ba ba trong rọ.

Bất quá chờ bọn họ lao ra bên ngoài phòng, liền mở miệng thấy rõ vừa rồi náo ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng qua là hai người mà thôi. Trong đó có một vị hắc còn nhận ra, chính là vị Hồ Đầu Sơn Thần bị hỉ giao nhau tối hôm qua, vội vàng gào thét chạy ở bên cạnh hắc, chính là một quái vật cường tráng một sừng, mũi trâu độc giác, thân trên trần, một thân giáp da màu xanh, bên hông đeo đai lưng sư tử Man Man màu đen rộng thùng thình, nhìn qua chính là đầu trâu lỗ măng va chạm.

Nhìn thấy hai người này, tỉnh lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì mặc dù hai người này đầu trâu thân hình to lớn, nhưng nhìn hai người hai người đi lại nặng nề, tâm phù khí nóng nảy bộ dáng, liền lập tức biết bọn họ không phải là đối thủ mấy người mình hợp kích.

Đã yên lòng, nghe vậy ý bảo mấy nữ tử sau lưng thu hồi vũ khí, sau đó bản thân tươi cười tiến lên nghênh đón, ôm quyền nói:

“Nha! Không biết là sơn thần đại ca đến đây, tiểu đệ chưa kịp nghênh đón, thất lễ thất lễ!”

Thấy hắc khách khí, Xích Hồ Sơn thần cảm tạ mang ơn ân đức kia vội vàng đứng thẳng thân hình, liền muốn ôm quyền hoàn

lễ. Đang lúc này, cùng hấn vị Thanh Phục kia —— hai trăm ba; Dĩ Ngưu Quái, lại mặc kệ người khác vui hay không vui, hai tay chọt về phía trước, chỉ việc đem vật mình bung lầy nhét vào trong tay tĩnh ngôn, sau đó ồm ồm nói:

“Cho ngươi!”

“... Hồ huynh, đây là ý gì?”

Dù là thiếu niên lực lớn, đột nhiên Đại Đà đột nhiên vào tay khối sắt trầm lắng, cũng nhất thời đem hấn náo tung, nhất thời thiếu chút nữa ngã vật xuống đất! Trong lòng khó hiểu, liền nghiêng mặt hỏi vị này đầu hồ sơn thần.

Nhìn thấy tình hình này, Xích Hồ Sơn Thần cũng rất là xấu hổ, tranh thủ thời gian cùng hấn giải thích:

“Tiểu ân công chớ trách, huynh đệ ta chính là tính tình trâu bò này, không biết nói chuyện.”

“Thực ra là như vậy, hôm nay Thanh Phục lão đệ tới, cũng là muốn mời ngươi hỗ trợ.”

Nghe Hồ Đầu Sơn Thần giải thích một phen, lúc này mới biết, con tê giác quái trước mắt này, cũng là thần quái cỏ trạch nơi nào đó trong Nam Hoang. Hiện tại thanh trọng thiết bị hấn nhét vào trong tay này, nửa canh giờ trước vẫn là binh khí của Thanh Ngưu quái này, một cây lang nha bổng cực kỳ nặng nề.

Lang Nha Bổng này, giống hệt cây rìu mà Hồ Đầu Sơn lúc trước đã khát máu, cũng là một cấm vật cần phải uống máu, lệ khí rất nặng. Hơn nữa Ngưu Thần trong đầm lầy này, cũng giống như Linh Tê khác, tính trời sinh không thích nhìn thấy bóng dáng của mình., Mỗi lần đến bên dòng sông uống nước, đều muốn lấy Lang Nha bổng đem tĩnh thủy khuấy rồi sau đó đi uống. Chỉ là Lang Nha bổng này chính là nhiệm cấm vật huyết, mỗi lần thả nó vào trong nước, đều sẽ đem Cam ngọt nước tươi trở nên như máu tươi, tràn đầy mùi tanh. Bởi vậy, từ tối hôm qua nhìn thấy thiếu niên mặc hắc giáp này đem huyết sắc ma phủ của Hồ Thần đại ca trở nên biến thành thanh quang lưu động., Giống như thần binh, con tê giác Trạch Quái này cũng động tâm tư, sáng sớm liền đến chỗ của hung cày trưởng lão, nói đủ lời xấu cũng mời hấn dung luyện ma binh của mình

thành bộ dáng vốn có bướng thiét, sau đó kéo Xích Hồ Sơn Thần, một đường vọi vàng chạy đến nơi này, thỉnh vị tiểu ca điệu thủ vô song này biến nó thành binh khí ẩn chứa trong thần khí.

Nghe xong lần giải thích này của Hồ Đầu Sơn Thần, trên mặt bất chuyện lộ ra chút khó xử, dường như rất chần chờ. Vừa thấy sắc mặt hần khó xử, Xích Hồ Sơn kia thần sắc vọi vàng, tưởng rằng đã nhận lời muốn đề cử, liền vọi vàng giải thích cho huynh đệ của mình:

“Khụ khụ, vị ân công chính đạo này chớ trách, kỳ thật huynh đệ này cũng giống như ta, tuy là người trong Ma tộc, nhưng từ trước đến giờ luôn sống an bình trong hoang sơn dã trạch, chưa bao giờ xung đột với nhân sĩ chính đạo cả. Có một lần, hần còn muốn đánh nhau với một vị người trong chính giáo nữa đấy!”

Tên Hồ Đầu Sơn Thần này quả nhiên mạnh hơn huynh đệ miệng lưỡi vụng về của hần nhiều, từ sáng sớm biết được ân công của hần không phải là người trong ma đạo, hần lúc này mới lưu lại tâm tư. Vừa thấy tỉnh ngôn vẻ do dự, liền đoán hần là người giữ cửa không chịu viện thủ. Nếu là vậy, huynh đệ ngu xuẩn của hần coi như lỗ lớn. Ma Linh trong binh khí kia, thể nhưng dễ dàng luyện được như vậy? Tâm huyết nhiều năm, rất có thể sẽ hủy hoại trong một ngày!

Bởi vậy, Sơn thần hồ bình thường nói chuyện không lưu loát gì, trong lòng quỳnh lên, lý do giải thích này rõ ràng trôi chảy không gì sánh được, câu cuối kia, thực tế chính là bút tích thần diệu., Hơn một trăm năm qua, vị Thanh Phục lão đệ này đối với vị tu sĩ chính giáo duy nhất giao thủ qua, vẫn luôn nhớ mãi không quên; bởi vì hần hiện tại thực biến thành độc giác ngư đầu, chính là bá vị cao nhân kia ban tặng. Đương nhiên lời này lúc này không tiện nói rõ, vì có thể đạt được quan hệ gần gũi với người trong chính đạo, cũng chỉ có thể mượn dùng phần sắc.

Phí tâm tư thật lớn không dễ dàng nói ra lời này, Xích Hồ lại thấy thiếu niên kia bỗng nhiên nở nụ cười, hòa ái nói với mình:

“Hỗ đại ca không cần phải nghi ngờ; nếu các người đã hảo ngôn tương ngôn, ta như thế nào lại vì Ma đạo khác biệt mà phó thác? Hiện tại ta chỉ là làm khó xử...”

“Làm khó cái gì?”

Xích Hồ và Thanh Ngu đồng loạt khản trương. Lại nghe thiếu niên nói:

“Ta thấy khó xử, là bởi vì ta còn chưa từng thấy qua thiết bổng của Ngu đại ca này!”

“... Thì ra là thế!”

Vì vậy tiếp theo, hai vị sơn trạch thần quái này liền hoa chân múa tay hò hét cùng bắt đầu khoa tay múa chân. Tựa như thiếu niên rèn sư phụ giúp Thanh Phục ngu quái khôi phục binh khí nguyên dạng, thời gian đã gần giữa trưa.

Tinh quái ngàn ân vạn tạ đưa đi, buổi sáng này đã không còn thừa lại bao nhiêu thời gian cho bọn họ tìm hiểu. Có điều từ lúc nói chuyện phiếm giữa Xích Hồ và Thanh Ngu, đã nhận được một tin tức trọng yếu. Đám Xích Hồ sáng sớm nghe Thiên Ma trưởng lão nói, hôm nay cả ngày đều không triệu tập đại hội., Không thời gian để các vị khách quen từ xa tới, hảo du lãm một chút phong cảnh của đảo Linh Hải. Đương nhiên, trưởng lão cũng đã nói, trên đảo có một số cấm địa, vẫn là mong mọi người đừng tùy tiện bước chân vào.

Nghe Hồ Đầu Sơn Thần thuận tiện truyền lời nói đến đây, bắt đầu mở miệng nói “Ừ ừ ừ a” với vẻ qua loa tắc trách, nhưng trong lòng lại mừng rỡ nói:

“Ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta! Như vậy chúng ta cũng không cần lưu ý ứng phó. Về phần cấm địa gì đó, hôm nay chúng ta lại đang muốn thăm dò đặc biệt —— vạn nhất bị phát giác, liền nói ra khẩu âm của vị Xích Hồ lão huynh này quá nặng, ta nhất thời nghe không hiểu!”

Trong lòng tính toán như vậy, nhất thời bọn họ cũng không vội ra ngoài. Sau khi dùng cơm trưa nghỉ ngơi dưỡng sức một hồi, bốn người bọn họ liền nhẹ nhàng đi dạo trên Linh Châu hải ngoại.

“Ừm, tìm ra được nơi ẩn thân của Long Mã, ít nhất cũng phải mất một hai ngày a?”

Trước khi đến đây, đã thông báo nhiệm vụ này khó khăn ước chừng rất đầy đủ. Trưởng lão Ma Châu kia cũng không phải là người thường, nơi ẩn nấp long mã tất nhiên cơ quan trùng trùng điệp điệp, nguy trang vô số, sao lại để cho ngoại nhân dễ dàng tìm hiểu? Lúc xuất phát, đã dặn dò mấy cô gái nghiêm túc giao thông, bảo các nàng không nên nản chí.

Chỉ có điều, mọi chuyện tiếp theo lại khiến người ta có chút ngoài ý muốn. Những chuyện vốn nghĩ rất phức tạp giờ lại trở nên hết sức đơn giản. Xuất phát không bao lâu, chỉ dựa vào linh giác nhạy cảm của Quỳnh Quỳnh và Thủy Thảo điều thú, một đường tìm kiếm, khiến bọn họ dễ dàng phát hiện ra nơi Thiên Ma giấu Tứ Độc Long câu!

Lại nói bọn họ một đường nửa đi nửa đi, lướt qua các hải đảo uyển chuyển liên tục, không bao lâu bọn họ liền thấy một chỗ lục thụ xanh um hải đảo. Hòn đảo này, khác với phong cách của Thúy Linh Châu chủ đảo Hồng Nham Hỏa Thụ lúc trước, trên đảo khắp nơi đều là mảng lớn lá to lục thụ; dõi mắt nhìn lại, cây cối xanh um, rất nhiều sâu bọ bay lượn, khắp nơi đều dạt dào sức sống.

Dựa theo linh giác của hai nữ tử, tứ phi long mã bị đánh cắp kia nên giấu ở trong hải đảo màu xanh lá này.

Mặc dù dọc đường cũng không gặp phải thủ vệ nào, nhưng họ cũng không dám chậm trễ khi sắp đến đích. Theo như linh giác dự đoán phương vị đại khái của long mã, nghe được liền cùng các nàng Linh Dục đi cùng nhau, thi triển thuật lặn xuống đáy nước. Sau nửa ngày tiềm hành trong nước biển xanh biếc, họ đã cố ý đi vòng một vòng thật lớn, mới dám dần đến gần phía Đông Nam của đảo này. Chỗ đó đúng là khu vực có khả năng giam giữ long mã.

Tới gần, bọn hắn cũng không dám lộ đầu, chỉ đứng trên đá ngầm gần đáy đảo, xuyên thấu qua nước biển trong veo nhìn lên.

Xuyên thấu qua sóng nước lắc lư, bắt chuyện nhìn thấy bờ biển phía trước hòn đảo, đang có một bãi bùn to lớn. Bờ cát trắng bạc bồi lên, sinh trưởng vô số rong biển to lớn. Giữa những rong rêu xanh đậm này, đang rong chơi rất nhiều Long Mã, Long Kuẩn câu màu trắng tuyết, bờ hàm linh dương dương, bốn vó sinh vụ, ở dưới bầu trời xanh lam như nước rửa hình thành một bức tranh tươi sáng.

Nhìn những con Long Mã nhàn nhã này, nếu không phải bên bãi bùn còn có một bức tường lửa tím nhạt như có như không, còn tưởng rằng đây là một bãi ngựa yên tĩnh an tường.

Quan sát cẩn thận dưới mặt nước một hồi, bắt chuyện liền nhẹ nhàng giơ ngón tay, chỉ chỉ mảnh trời xanh mây trắng lơ lửng phía trên bãi bùn, ngẩng đầu chép miệng với Linh triện. Thấy hần chỉ thị, Linh Dục hiểu ý, giơ chén mì lên nhìn, liền kéo bàn tay thiếu niên, viết ở lòng bàn tay:

“Có đỉnh”

Cảm giác được chữ trong tay, bắt đầu nói, sau đó lại nhìn bức tường lửa vốn nhạt nhòa kia, rồi hướng Linh Miểu ra hiệu. Lần này Linh Miểu chăm chú nhìn, sau đó ở trong lòng bàn tay vạch ra:

“Xất Dịch Phá “

Vạch xong hai chữ “Dịch Phá”, Long Nữ nóng lòng muốn động thủ. Thiếu niên gần trong gang tấc chỉ nghe “Vù” một tiếng, chính là một đạo ngân quang hiện lên, sau đó sóng nước chung quanh rung động một trận, Linh Dục Nhi đã là binh khí trong tay.

Nói lại thì đây là lần đầu tiên hần tỉnh táo nhìn thấy binh khí của vị Tứ Độ công chúa này. Lúc này trong nước biển xanh ngất nhìn lại, vật mà Linh Dục cầm trong tay là một cây cung hình trăng tròn uốn lượn, hoa lệ óng ánh.

Thấy nàng vội vã muốn phá nước mà ra, nghe vậy vội vàng kéo quần áo nàng lại, khoát khoát tay ý bảo nàng không được hành động thiếu suy nghĩ. Sau đó mấy người này, dưới sự dẫn dắt của hần, từ trong nước biển xanh lặng lẽ rời đi.

Chờ đến chỗ xuất phát lúc trước, Linh Dục Nhi mới vừa ra nước, đầy bụng hồ nghi liền sốt ruột hỏi:

“Nói rõ xem, vừa rồi vì sao lại cản ta? Ta thấy bức tường lửa cấm chế kia rất đơn giản, chỉ cần Ngân Nguyệt thần cung của ta bắn tới lập tức có thể phá vỡ nó. Sau đó chúng ta có thể từ đường thủy xua đuổi long mã, không đến nửa ngày thì có thể trở về Tứ Độc Long Vực.”

Nghe nàng hỏi, bắt đầu nghiêm túc trả lời:

“Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Lúc trước nghe người trần thuật như Lưu Vân Mục quảng mã tình, lại từ một phen đối đáp ta tối qua quan sát tỉ mỉ, nơi đây Thiên Ma trưởng lão trí tuệ tuyệt không phải người thường có thể chạm tới. Cấm chế thủ hộ thoát nhìn càng đơn giản, chúng ta càng cẩn thận đề phòng cạm bẫy trong đó.”

“Long mã trăm cay nghìn đắng mới đoạt được, thủ vệ sao lại qua loa như vậy được?”

Nghe hẳn giải thích, Linh Miêu suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có lý, liền không có dị nghị gì. Lập tức, sợ đêm dài lắm mộng Tứ Hải đường chủ, thò tay ra, đem vị tiểu Quỳnh Thu còn đang phun bong bóng chơi từ trong nước biển mò lên, sau đó tự mình thi thuật hong khô quần áo trên người, một đường đông nhìn tây, lắc lư lắc lư, làm ra bộ dạng chuyên tâm quan sát phong quang hải đảo.

Hoan nghênh ngắm cảnh như vậy, lúc đầu còn là làm dáng một chút, chỉ là chậm rãi, mấy thiếu niên này liền bị hấp dẫn đến dưới hào quang phong tình vạn chủng của hải đảo. Chạy quanh trời xanh mây trắng, dòng liền trên cát bạc biển bích hải, khiến mấy nam nữ nhỏ thần thanh khí sảng này nhất thời quên đường về.

Bất tri bất giác, đã đến thời điểm hoàng hôn. Lạc nhật tịch thái dương chìm vào trong phong ba ở trong mặt biển, ở trong viên ngọc ngập trời kéo ra hồng sắc hà quang vạn dặm; ráng chiều đỏ rực, trời chiều chìm trong sóng lớn chìm chìm chìm chìm nổi nổi, giống như lưu luyến đối với biển bích hải mệnh mông này, thật lâu không muốn rời đi. Mà ánh sáng leng keng lấp

lánh kia, thật lâu không muốn rời khỏi., Trên bãi biển phiêu đảng đảng, giống như đẩy tới rất nhiều đan chu lưu động. Biển cát trắng bạc nhuộm thành một mảnh đỏ bừng, thế là từ xa xa truyền đến vài tiếng chuông mờ mịt, cũng rải vào lạc hà sắc sỡ của lưu kim điệu thái này.

Đôi mắt với hải đảo lạc Nhật kỳ quan hiếm thấy này, bắt chuyện cùng mấy nữ hài nhi đều nhìn nhập thần ở đảo nhỏ ven biển, nhất thời quên mất nói chuyện. Xa xa nhìn lại, dưới trời chiều này mấy tiểu nhi tử đắm chìm trong ráng chiều, giống như mấy con chim nước hạnh phúc giao tình với nhau bên bờ phật thủy.

Ở trong ánh chiều tà mạch mạch máu im lặng như vậy, thời gian không biết từ lúc nào đã lặng lẽ di chuyển qua bên người. Lại trôi qua thật lâu, mới là người đầu tiên tỉnh lại đầu tiên.

Hồi tưởng lại mấy tiếng chuông kia, cũng không biết có ngụ ý gì, hần liền tranh thủ đứng lên, sau đó kéo bên cạnh ôm linh cương tuyết trên đá ngầm bên cạnh, ý bảo các nàng hiện tại hần là nên trở về. Vì thế cứ như vậy lưu luyến không rời bờ biển rồi đi, từng bước một quay đầu bước đi.

Một đường rong chơi, đi qua một cái hải đảo, cái kia hảo động Quỳnh Công lại gây ra chút phiền toái nho nhỏ. Tiểu muội muội này vì vô một con muôi trùng đẹp mắt, không biết sao bỗng nhiên từ trong bụi cây bên cạnh biến mất không thấy gì nữa. Vì vậy liền mở miệng để Tuyết Diệp Linh Dung chờ ở chỗ cũ, tự mình đi tìm kiếm trong bụi cây.

Đi qua bụi cây bao phủ hoàng hôn một lát, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Quỳnh Đình, mở miệng nói liền có chút lo lắng. Đang muốn mở miệng lớn tiếng gọi nàng, hần lại phát hiện có một hồ nước tròn trịa như gương bỗng nhiên hiện ra trước mắt mình.

Cái hồ tròn ngẫu nhiên gặp này, tại xung quanh cây xanh ôm lấy chính là Ba Bình Như Kính. Trên bầu trời đã biến thành mây mù đậm tím, tại Ba Tâm tỏa ra hào quang màu tím., Đem thanh hồ lẳng lặng biến thành một cái mâm tròn tử ngọc to lớn. Trong hồ thỉnh thoảng nổi lên một chút gợn sóng, liền hướng bên này điểm điểm sáng, giống như ngọc phiến màu

tím lóe sáng. Mà ở giữa mờ mịt sương khói nhuộm thành màu tím, lại lơ mờ nhìn thấy một bóng dáng nhàn nhạt.

Lúc này, chính là hoàng hôn dần dần, mặt nước vòng tròn trên hòn đảo này lại mịt mờ một tầng hơi nóng trắng, dù cho đã tĩnh lại nhất thời cũng không thể thấy rõ ràng.

“Chẳng lẽ là tiểu nha đầu Quỳnh Đình kia chơi đùa chưa đủ, lại đi xuống hồ chơi đùa?”

Vì vậy thiếu niên tranh thủ thời gian vận chuyển thị lực tinh chuẩn đến kỳ lạ của hắn, hướng về bóng người trong hồ kia ngưng thần nhìn lại ——

Vừa nhìn một cái, lại làm cho hắn chấn động!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đề cử một quyển sách tốt được nghỉ ngơi thoải mái: Xi cùng Du Giới Du Khuyết

Chương thứ mười tám, Thần Ma ma quỷ ba ngày, một kiếm trở lại.

Không biết có phải ngẫu nhiên hay không, trên đường về ngẫu nhiên tìm người một lần, lại mở miệng nói nhìn thấy một bức tranh đầy hương diễm.

Chờ hần thấy rõ bóng người trong thủy khí mờ lung giữa hồ, nghe vậy ngược lại lắp bắp kinh hãi:

“Cô bé con nhà ai dám tắm ở giữa hồ vậy? Cũng không sợ nước trong hồ nhân chìm mãi!”

Ngoài kinh ngạc, hần cũng có chút kỳ quái:

“Làm sao mấy ngày nay lại gặp được nữ hài nhi đang tắm bên cạnh hồ nước vậy?”

Hóa ra, trong một làn khói chiều màu xanh, giữa hồ nước bị ráng chiều chiếu rọi tựa như mâm tròn tử ngọc, có một cô gái đang tắm trong nước. Dựa vào thị lực hơn người, cô gái trong hồ lộ hơn nửa người trên mặt nước chính là không đáng một sợi!

Lúc này hoàng hôn dần dần lên, thanh tử mộ sắc dần dần bao phủ tại phiến rừng cây phía trước trên hồ hồ. Từ góc độ này nhìn lại, trên trời ráng chiều phản ánh, vừa lúc toàn bộ chiếu xạ trên mặt hồ bên cạnh thiếu nữ kia, trùng hợp tại trong bóng đêm mờ lung mở ra một mặt gương sáng thiên nhiên. Vì vậy cô gái này dáng người xinh đẹp đứng., Ở trong thủy kính sáng ngời này bỗng xuất hiện một vệt cắt lay động lòng người. Có thể nhìn ra được, thiếu nữ trong hồ này da thịt trắng nõn, tóc dài quấn quanh thân, tựa hồ không giống như nữ tử Trung Thổ. Xem màu sắc của sợi tóc này, tựa hồ cũng không phải là màu đen nhánh bình thường. Bất quá lúc này tử quang chói mắt, nên mới nhớ được nhất thời cũng không thể nhìn rõ sắc mặt cụ thể.

Trước mặt mỹ cảnh như vậy, bất chuyện thị lực vốn đã tốt, giờ phút này nắng chiều phản ánh lại sáng ngời phi thường, vì thế

giai nhân trong hồ kia nghiêng người vẩy nước, liền không lọt chút nào rơi vào trong mắt hắn. Phóng tầm mắt xem xét., Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy hai đường cong vòng cung trong màn sáng giống như đang rung lên, so sánh với khung cảnh sáng loáng, thật sự là có chút mập mờ khó tả. Vì vậy vị Đường chủ Đạo môn tự chế cực mạnh này không tự chủ được mà hết sức chăm chú, quên cả mục đích tới đây của mình.

Ngay lúc tâm thần câu nệ này, hoa mắt hỗn loạn, chợt nghe bên cạnh có tiếng nói ra:

“Thật sự rất lớn à ~”

Thiếu niên nhìn nhập thần, nghe được lời này, liền rất tự nhiên tiếp lời nói ra:

“Đúng vậy a, bất quá còn tốt, coi như vừa tốt... ách?!”

Đến khi phục hồi tinh thần lại, tỉnh ngôn nhìn lại bên cạnh, hoảng sợ phát hiện vị bình luận bên cạnh đột nhiên toát ra, đúng là tiểu nha đầu mình muốn tìm! Hiện tại thấy hắn, Quỳnh Thố cau mày cười cười, lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ vào môi một cái —— thần tình tư thái kia, rõ ràng là đang nhắc nhở đường chủ mình:

“Hừ, đừng lên tiếng, chúng ta cùng nhìn trộm!”

...Sơ ngăn một lát, vị này rốt cục tìm được đường chủ Tứ Hải, lập tức đem tiểu nha đầu không tình nguyện này, nửa kéo nửa nhảy ra khỏi rừng rậm, một lần nữa trở lại đường, Linh Dục Tuyết ở bên người!

Lúc này với công lực của hắn đã có thể cử trọng nhược khinh, cử động vừa rồi chỉ mang theo một ít lá cây rung động nhẹ. Nhưng cho dù như vậy, thiếu nữ ngồi trong hồ thần thái tự nhiên, vẫn ngừng động tác khua nước, nhìn về phía chỗ Ngôn Quỳnh Công biến mất.

Chờ Quỳnh Thiên trở lại trên đường lớn, cũng đã mở miệng nói rõ, nói mình vừa rồi tìm được Quỳnh Lê ở ven hồ rừng cây, thuận tiện cũng nhìn thấy một nữ tử Ma tộc tắm trong hồ. Nghe hắn nói thành thật, Linh Miểu cũng không giấu cợt, chỉ hé miệng cười cười:

“Khó trách tìm lâu như vậy.”

Sau này trên đường trở về chỗ ngủ, Quỳnh Thu bị Tuyết Điệp của nàng nắm tay, không thể rời khỏi đội ngũ. Có chút thời điểm nhàm chán, nàng liền lắc đầu, nghiêm trang luyện tập ngôn pháp cổ văn mà ca ca dạy:

“Ừm, nhìn hình dáng hần cũng tốt, cùng Tuyết Tiểu Muội giống nhau như đúc, không phân biệt bá trọng. Lại tựa hồ hơn hần Quỳnh Đình...”

Nghe thấy cô gái nói năng kỳ quái như vậy, ngoại trừ vị thiếu niên kia thì những người khác đều không rõ ràng cho lắm.

Đến khi trở về chỗ ở, mới biết được tiếng chuông hàm ý lúc trước. Nguyên lai lúc này là vừa đến giờ cơm chiều, mặc dù những ma linh Tam Sơn Ngũ Nhạc này, đã tu luyện đến mức bất thực nuốt khói lửa; nhưng lần tụ hội này khó được, mọi người liền tập trung ở bãi biển thủy triều rút lui, đốt lên lửa trại hừng hực, bắt đầu nướng đồ ăn. Hiện tại cả bãi biển này, tràn đầy đủ loại tiếng cười to vui vẻ.

Để tránh ma nhân nghi ngờ, bắt chuyện không muốn trở lại trong phòng, liền mang theo mấy người Linh Dục, cũng gia nhập vào trận lửa trại thô hào này để bữa tiệc tối. Đêm nay, bọn họ đã lo không có ai bắt bẻ. Mới bước lên bãi biển, Xích Hồ sơn thần, Thanh Hoan vui mừng hô bằng hữu gọi bạn đến, cùng mấy người thông báo bắt chuyện.

Ngay khi bờ biển đang chuẩn bị ăn cơm tối khí thế ngất trời, thì hần cũng không biết rằng bên trong Ma đảo này có hai người đang ở trong một đại sảnh nghị sự, nếu như giờ phút này có thể nghe được những lời này, tất nhiên sẽ giật mình không ít. Chỉ thấy một vị Hôi bào lão giả đứng trước vị trưởng lão hung nghiệp hơi khom lưng, cung kính hỏi với hung cày:

“Thiên Ma đại nhân, không biết thiếu niên kia hiện tại như thế nào rồi? Bọn họ có đánh cắp Long mã hay không?”

“Ừm, cái này ta cũng không biết.”

Nghe được câu hỏi này của thuộc hạ, Thiên Ma trưởng lão cũng không thể giải đáp. Đối mặt với thần sắc kinh ngạc của lão hữu kiêm thuộc hạ, hung cày cười một tiếng, vươn tay phải

vỗ nhẹ lên không trung, liền làm cho không trung hư vô một vật hỏa ảnh đỏ sậm bay lên; nhìn qua, cái bóng mờ phiêu đăng trong sảnh trống trải này, lơ lơ là hình dáng của một con mắt.

“Hoang Tổ, ta vẫn chưa phụ họa “Thiên Mục” sau lưng bọn họ. Thiếu niên tứ côn kia không tầm thường, nếu có chút gió thổi cỏ lay chắc chắn không thể gạt được hắn.”

“Ồ, hóa ra là vậy.”

Lão giả áo xám tên là Hoang kia vừa nghĩ, cũng có đạo lý, liền không lên tiếng nữa. Là người của Thiên Ma thị có thân phận tương đối cao của Ma tộc, Hoang Oa biết rõ, hắn theo hầu vị đệ tứ Thiên Ma Vương này, còn có một danh xưng khác, tên là “Quá Mục Thiên Ma”. Nếu như bóng dáng nhăm vào sau lưng thiếu niên kia của hắn, thì bọn họ nhất cử nhất động cũng không thoát khỏi ánh mắt của trưởng lão.

Trầm mặc chốc lát, chợt nghe bên ngoài cửa loáng thoáng truyền đến thanh âm ồn ào của đám ma quỷ dạ yến. Những ma tộc này nghe được đều có tiếng kêu gào đặc biệt của mình, chiếc cày hung ác phá vỡ sự im lặng:

“Hoang, ta nghĩ thiếu niên kia chắc đã thăm dò được vị trí của Long Mã, cho dù lúc đó không dám manh động, hiện tại cũng nên động thủ rồi chứ?”

“Trưởng lão nói rất đúng.”

Lão ma thị nghe xong lý do cày hung ác trả lời:

“Vì đệ Tứ Độc sớm đem Long Mã thu hồi, hiện tại những phòng hộ kia thùng rỗng kêu to; phần lớn ma chúng hiện tại tụ tập bãi biển, chính là động thủ tốt, thiếu niên kia cực kỳ cơ mẫn, như thế nào dễ dàng buông tha.”

“Ha ha, đúng là như thế!”

Trưởng lão hung cầm nghe vậy lập tức cười ha hả: Cho dù là ai cũng không nghĩ tới vị trưởng lão Ma tộc trước sau chuẩn bị vẽ hai, ba năm, không tiếc xúc phạm đến Tứ Độc Nghị Nghịch Lân, sau khi đắc thủ lại một lòng muốn Tứ Độc Long tộc lại thu hồi long mã!

Hóa ra, lúc trước hắn ăn trộm ngựa vất vả, nói là tăng thêm chiến kỵ cho Ma tộc, còn không bằng nói là vì tiểu Ma Chủ nhà mình trở mặt với Tứ Độc Long Nữ, ép hắn đi trộm ngựa tứ thương., Cũng may tiểu nha đầu Long tộc kia khó chịu. Chỉ có điều, vị Thiên Ma kiến thức rộng rãi này biết nhiều, lão hủ nhìn như Tứ Độc lão Long Vân Trung Quân kia, mức độ lão luyện đa mưu cũng không dưới mình. Cho dù với thể lực Ma tộc của mình thịnh vượng, tốt nhất cũng đừng tùy tiện ngỗ nghịch hắn. Mà thiếu niên anh kiệt biết điều khiến lực lượng Thiên Tinh ngày hôm qua cũng không phải là hạng dễ dàng., Hiển nhiên là do vị lão Long kia phái tới. Hắn đã được chứng kiến thực lực của thiếu niên kia, nhất là khi hắn có dũng khí kinh người, chiếc cây hung ác kia càng thêm chắc chắn sẽ thuận nước đẩy thuyền, cứ như vậy đưa Long Mã về nhà. Dù sao thì Long Mã đã đánh lén một lần, tiểu Ma Chủ kia cũng nên bớt giận thôi.

Mà suy nghĩ của hắn là người yên lặng này, nếu là rơi vào mắt người khác, lại không khỏi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hắn kinh doanh mấy năm trước, từ bên trong Hồ huyết Long Đàm đánh cắp rất nhiều sinh linh của tộc hắn, vậy trước sau gian nan cỡ nào. Mà hiện tại, chỉ một ý nghĩ, liền muốn đem thành quả này dễ dàng chấp tay cho người khác, nếu là người bình thường thấy, không khỏi sẽ thán phục hành động của Ma tộc, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, nghe rộn cả người.

Chờ đợi đáp xong, trong đại sảnh nghị sự này lại khôi phục yên tĩnh. Hai vị thủ lĩnh Ma Châu, đều trầm mặc, chỉ chờ có thủ hạ phát hiện ra Long Mã mất tích đến hồi báo.

Chỉ là dạng yên lặng này cũng không tiếp tục trầm mặc bao lâu, hai vị Ma Linh giống như nhắm mắt chìm vào giấc ngủ đột nhiên mở mắt, liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng kinh ngạc nói:

“Không đúng! Thiếu niên long tộc kia tâm tư nhạy bén hơn người, thấy thùng rỗng kêu to bảo hộ, sao lại không sinh hoài nghi?”

Hai vị thủ lĩnh Ma Châu này hầu như đều đồng thời nghĩ đến, lúc trước bản thân rút đi cơ hồ toàn bộ thủ vệ, rất có thể là khéo quá hóa vụng! Chỉ có điều, chút sai lầm nho nhỏ đó sao lại khó mà biết hết được? Thoáng nghĩ, cày dữ liền nói:

“Hoang, người ở lại đây trông coi, bây giờ ta đi đảo xanh Nam Lục, bố trí lại một lần nữa.”

Đang nói, hắn liền muốn nhắc chân bước ra cửa. Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một trận âm thanh leng keng của hoàn bội, sau đó liền thấy cửa ra vào thạch sảnh vốn đang ảm đạm mờ mịt, đột nhiên hào quang đại thịnh. Thấy thanh ảnh truyền đến, cày dữ cùng Hoang kéo đến nhìn ra cửa., Nhìn thấy trong một mảnh hào quang màu tím sáng chói, một vị nữ tử váy dài sắc sỡ, thủy bội phong cương, đang đứng ở cạnh cửa sảnh uy nghi vô cùng. Hai dải lụa màu hồng tràn đầy màu sắc phiêu diêu ở hai bên người nàng phiêu diêu phiêu diêu, tản mát ra hào quang chói mắt.

Thấy vị nữ tử trang phục tráng lệ thần quang rực rỡ này, trưởng lão Ma Châu nguyên bản bình tĩnh không bức bách đột nhiên ngẩn ra, sau đó âm thầm kêu khổ nói:

“Mà thôi! Sao giờ thời điểm quan trọng này nàng lại tới?”

Trong lòng kêu khổ, động tác cũng không dám chậm trễ, lúc này vội vàng cùng Hoang khom người thi lễ:

“Ma Châu Hung cày, Hoang vất vả, cung nghênh Ma Chủ vân giá!”

Thấy bọn họ rất cung kính, vị tử phát ma nữ kia trên mặt lại giống như cười mà không phải cười, hai mắt thẳng tắp hung ác cày hỏi:

“Thúc thúc hung cày, sao hôm nay ta lại tới, ngài còn trốn trong phòng này không đón ta chứ? Bây giờ ngài định đi cải tạo lại à? Có muốn ta đi cùng không?”

Nói xong lời cuối cùng, khẩu khí của Tử Phát Ma Nữ đã trở nên hết sức nghiêm khắc. Thấy nàng nói vậy, vị Thiên Ma thứ tư vốn thông dong bình tĩnh, tựa hồ đã nắm giữ trong lòng bàn tay, đột nhiên sắc mặt xám như màu đất, chỉ đứng đó hừ hừ, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được!

Không nói đến hần mồ hôi lạnh, lại nói tỉnh mấy người Linh Dục, ứng phó người trong Ma tộc một phen, liền trở lại đan Uyển trong Tử Đình nghỉ ngơi.

Đợi đến giờ Dần, bóng đêm dày đặc nhất sắp qua, bình minh cũng sắp đến, lúc sáng sớm, nghe vậy liền cùng đám người Linh Miểu lặng lẽ đứng lên, trong bóng đêm lặng lẽ tiến về hòn đảo Đông Nam Lục nơi che giấu Long mã.

Lần này cũng không đợi được xung quanh hòn đảo màu xanh lá, hần bắt chuyện cùng mấy người Linh Dục thi pháp lên vào trong nước biển từ lâu, lặng lẽ tiến về hướng hòn đảo đại khái.

Ước chừng mất nửa nén hương, vòng qua mấy tảng đá ngầm dưới đáy biển, đi một vòng lớn, cuối cùng đoàn người trộm được Long Mã này tới gần hòn đảo trước mặt.

Ẩn sâu trong nước biển sâu hơi lạnh, nghe vậy nhìn lại bức tường lửa màu tím nhạt ngày hôm qua, đánh giá thật lâu, liền cùng Linh Dục ở trong nước nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều thâm nghĩ trong lòng:

“Quả nhiên không ngoài dự liệu!”

Thì ra, hôm qua nhìn thấy bức tường lửa màu tím nhạt này, tựa hồ bình thường không có gì lạ, nhưng bây giờ nhìn lại từ trong màn đêm, lại thấy trong tầng ánh lửa màu tím nhạt kia, mơ hồ có vô số quang mang màu đỏ tươi, quán lẫn nhau, kết thành một đóa hoa màu sắc sắc sỡ lộng lẫy.

Nhìn thấy tình hình như vậy, bắt chuyện lại phải bỏ hết mọi nghi ngờ. Tiềm phục trong nước một hồi, thấy bốn phía đều không có động tĩnh gì, long nữ kia liền phá nước mà ra, xinh đẹp đứng trong nước biển cạn., Lấy dị bảo Long tộc “Thần Nguyệt Ngân Cung”, eo nhỏ vặn, cánh tay ngọc nhẹ nhàng, kéo cây cung bạc trong suốt sáng lấp lánh kia đến tận chỗ, giống như một vầng trăng sáng bạc lập lòe; sau đó Linh Dục Nhi nhất vận thần lực Long tộc, trên dây cung thanh lãnh như băng kia bỗng dựng ngưng ra một mũi tên ánh sáng óng ánh.

“Leng keng leng keng...”

Gần như không nghe thấy bất cứ tiếng gió nào, mũi tên ánh sáng này bỗng nhiên bay về phía bức tường lửa đang ẩn giấu

những bông hoa kỳ lạ kia.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng va chạm nặng nề, sau đó tường bảo vệ Ma tộc nhìn như vững chắc không thể phá, bỗng nhiên vỡ ra một cái động lớn; những đóa hoa lửa quần quanh kia, gặp được mũi tên ánh sáng long lanh lấp lánh này, giống như tuyết gặp nước sôi, giống như thủy triều cuốn ra bốn phía. Chờ ánh sáng mũi tên ánh sáng tiêu tán, tường bảo vệ màu tím nhạt kia đã giống như tường đất bình thường, từ đó nứt ra một cái động lớn.

Thấy tình cảnh này, tỉnh nói không chần chờ nữa, tranh thủ thời gian gọi một tiếng, cùng Tuyết Kỳ Quỳnh Phi thân xuất thủy, cùng Linh Dục hội tụ lại một chỗ, cùng nhau bay vào chỗ trống ở bên trong.

“Chẳng lẽ việc này lại thành như vậy?”

Hắn đã tính toán cả đêm, giờ chỉ cần phá bức tường lửa này thôi, chuyện còn lại đối với Linh Dục mà nói đã là dễ dàng rồi.

“Hở then, không ngờ ma châu này lại sơ sẩy phòng bị như vậy.”

Thấy mọi chuyện đơn giản như vậy, bắt chuyện lại chợt cảm thấy mình tối qua có phải quá mức cẩn thận hay không.

Chỉ là, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì phía trước đã phát sinh dị biến!

“Mau trả lời!”

Đang rơi xuống xuyên qua bức tường lửa quang động, nghe vậy chợt nghe Linh Dục phía trước kêu lên sợ hãi, nghe được cảnh báo, cơ hồ là cùng thời khắc đó, bắt chuyện cảm giác được một trận ánh lửa nóng bỏng đỏ thẫm đang ùn ùn kéo đến.

“Không ổn! Đã trúng bẫy!”

Vừa thấy tình huống khác thường, lập tức tỉnh nói biết xảy ra chuyện gì. Bất quá mặc dù sự tình xảy ra đột ngột, cạm bẫy này lại nhanh như điện quang thạch hỏa, nhưng khi tỉnh lại còn đưa ra phán đoán chính xác nhất trong nháy mắt.

“Không cần chạy trốn trước.”

Nhìn Linh Khuyết Tuyết xông lên phía trước, cách mình cũng không xa, nghe rõ lập tức vận chuyển Thái Hoa đạo lực, chuẩn bị thi thuật cuốn các nàng về.

Chỉ là, chờ hãn hợp lực làm pháp tương cứu, hãn lại đột nhiên cảm giác hộ thân ma giáp vốn nhẹ nhàng trên người, đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề; thật giống như trong mình mình nhận được triệu hoán thần bí nào đó, khôi giáp hắc ma này thoáng cái sống lại. Vì thế trong nháy mắt, Toàn thân hãn lưu chuyển thanh quang, đột nhiên thật giống như bị kéo vào một cái hắc quật thật lớn, đạo lực dư thừa nháy mắt bị hấp thu không còn một mảnh. Vì vậy thiếu niên Đạo môn vốn muốn phi thân cứu người này, thoáng cái liền trở nên như một pho tượng đá, không thể động đậy nữa!

“... Trốn không thoát sao?”

Đúng lúc này, chính là hãn bị một cỗ quái lực hút vào, không thể tránh khỏi rơi vào chàm bầy sâu không lường được, hãn bỗng nhiên cảm thấy hai đạo cự lực từ phía trước đánh tới.

“Đi mau!”

Thiếu niên bị ma giáp thôn phệ gần như mất đi toàn bộ thần trí, trước một khắc khi rơi vào Hỏa Chúc Thâm Uyên, chợt thấy hai nữ hài lộ ra thần sắc lo lắng hầu như không sai biệt lắm, sau đó thân hình các nàng lại nhanh chóng rơi về phía trước.

Mấy khúc ngoặt này mặc dù kinh tâm động phách, nhưng trước sau lại chỉ như lôi đình trong chớp mắt; khi tỉnh lại thì bị đánh rơi xuống nước biển lạnh buốt, phát hiện lỗ thủng lớn trên bức tường tử hỏa kia đã âm âm đóng lại.

Dưới sự cắn nuốt của ma giáp, thiếu niên may mắn chạy ra khỏi vùng nước biển tê liệt, không chỉ toàn thân vô lực mà đầu óc cũng mất hết sạch hy vọng.

“Không bằng chết đi?”

Không biết có phải do tác dụng của ma giáp hay không, nguyên bản tâm tính thiếu niên cứng cõi giờ phút này chỉ

muốn trôi dạt theo sóng, nghĩ đến mình không bằng cứ như vậy bị thủy triều cuốn vào sâu trong biển rộng, cuối cùng lại tính mạng mình.

Ngay thời khắc nguy cấp như vậy, thần chí thiếu niên hoảng hốt, lại bỗng nhiên cảm thấy trên người buông lỏng, sau đó liền thấy khôi giáp màu đen trối chặt thân thể kia, trong nháy mắt từ trên người hắn từng mảng giải thể, đánh ngang bay ra phía ngoài, bay tán loạn trên bờ biển. Lúc này ngón tay hắn bắn ra U Minh Quỷ Giới, đột nhiên bắn ra quang mang nhiếp hồn người.

“Kẻ vô tri nơi nào? Dám đến tranh ăn với lão đạo!”

Chờ đến khi tỉnh táo lại, hắn mới đứng lên, lại nghe thấy tiếng nói phảng phất như từ đáy lòng Quỷ Vương truyền đến, tuy rằng âm thanh thô hào, nhưng khi nghe vào trong tai, lại cảm thấy vô cùng êm tai! Lúc này lại có một thanh âm non nớt vang lên trước người:

“Chúng ta đi cứu hai vị tỷ tỷ về!”

Vừa mở miệng liền cúi đầu nhìn, thấy đó chính là khuôn mặt đầy tức giận của Tiểu Quỳnh đứng ở trước mặt mình. Nguyên lai đưa bé gái ngoan ngoãn này, thấy Linh Dục Tuyết hợp sức đẩy bức tường lửa ra, nàng liền lập tức bay ra như bóng với hình, tránh được một kiếp.

Lúc này, vị đường chủ ca ca như nàng, vẻ mặt cũng giống như là bị phần:

“Đương nhiên phải cứu các nàng về rồi!”

Hắn rung rung Dao Quang Thần Kiếm trong tay, bắt chuyện bay lên trời, chuẩn bị nhìn qua cơ hội tiến vào trong bức tường lửa. Chỉ là đúng lúc này, bức tường lửa màu tím trước mắt hắn đột nhiên tắt ngấm, hiện ra cảnh vật chân thật vốn bị che khuất. Đợi nhìn rõ bức tường lửa biến mất, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh:

“Ai da! Hóa ra bọn họ đã sớm như lâm đại địch!”

Hóa ra sau khi hình ảnh lửa tan biến, những hình ảnh Long Mã vừa tỉnh lại đã biến mất không thấy gì nữa; chiếm không trên

bãi bùn lục đảo, lại là binh sĩ Ma tộc khô giáp bố trí thành đàn, xếp thành từng hàng rậm rạp ở trên không hải đảo, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Mà ở phía trên vô số ma binh sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị này, có hai cái lồng giam đang trôi nổi lơ lửng ở hai hàng rào hỏa diễm; vừa rồi hai nữ tử còn ở bên cạnh mình, hiện tại đang bị giam cầm trong đó. Từ nơi này nhìn lại, chiếu theo quang mang của lồng lửa hùng hực, Linh Dục và Tuyết Nghi vẻ mặt đầy lo lắng, đang không ngừng hướng bên này chú ý, giống như đang nói mình không có việc gì, để cho hấn và Quỳnh Đình nhanh chóng thoát đi.

Thấy tình hình này, bắt chuyện lại càng tâm như đao cắt.

Tâm tình hơi bình tĩnh, hấn mới chú ý tới bên cạnh lồng giam linh tuyết ứng với linh bào trưởng lão đang lơ lửng. Ai cũng không nghĩ tới, hôm trước hấn còn chuyện trò vui vẻ với mình, tựa hồ không biết chút nào ý mình.

Giờ phút này vị trưởng lão Ma Châu thấy tĩnh nói nhìn lại, liền cười lạnh một tiếng với bên này, quát lớn:

“Hay cho một tên đồ đệ to gan, dám đến cày Linh quấy rối!”

Vừa dứt lời, Thiên Ma trưởng lão xoay người vái chào, cung kính nói:

“Bẩm Ma Chủ, cày hung ác may mắn không làm nhục mệnh!”

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới phát hiện sau lưng hung cày, đai váy còn tung bay một vị nữ tử váy gấm thần thái ung dung. Nhìn thấy nàng tóc tím bay lượn khắp nơi, còn có hai con mắt trên mặt thủy tinh tím, mở miệng nhin không được giận tím:

“Hóa ra là ngươi!”

Hóa ra nữ tử kia ngay cả hung cày cũng phải cung kính đối lập, chính là nữ tử mấy tháng trước ở trên trấn Dao Dương không hiểu tại sao lại đùa bỡn hấn trong mộng. Hôm nay vừa thấy, nhìn nàng cười xấu xa, hiển nhiên lại là chủ mưu cạm bẫy vừa rồi.

Chỉ có điều, tuy trong lòng tức giận bưng bưng, nhưng tình thế bức người, bắt chuyện cũng chỉ có thể tạm thời nín nhịn. Bình

ồn tâm thần đang rối loạn, bắt chuyện rồi lại thi lễ, cung kính khẩn cầu nói:

“Trưởng lão Ma tộc tại thượng, tôi nay tiểu tử vô tri, mạo phạm uy nghi; kính xin trưởng lão có thể nể mặt hậu sinh tiểu bối chúng ta, như vậy buông tha hai vị bằng hữu kia của ta, sau này chúng ta cam đoan không dám đến quấy rầy nữa!”

Nghe được lời này của hắn, áo đen trên đại quân tung bay Đa Mục Thiên Ma, bờ môi giật giật, đang muốn nói chuyện, lại không đề phòng tiểu Ma Chủ bên cạnh, thoáng cái vọt tới phía trước mình, nhìn thiếu niên kia đắc ý lè lưỡi, đóng giả mặt quỷ, sau đó không lưu tình chút nào quát lên:

“Tên vô sỉ dám tặc nhà ngươi, còn dám giúp tiểu long nói chuyện?! Hôm nay bốn cung bắt tất cả, sẽ nhốt các nàng tới chết, ngươi có thể làm gì ta?”

Nói xong, cũng không biết nhớ tới cái gì, ma nữ này đột nhiên vẻ mặt giận dữ, nhe hàm răng như muốn xông tới ăn tươi một ngụm.

Thấy vậy, lại nhìn Ma binh tựa như thủy triều trước mặt, bắt chuyện cũng hiểu không thể làm. Lại nghe lời ma nữ đáng giận, tỉnh ngón lui về phía sau, nhin không được mắt:

“Nói ta dám tặc? Cũng không biết là ai không biết xấu hổ, lại đến đêm chạy liên đến ta?!”

“Hừ! Nếu ngươi dám động vào hai nàng một cọng lông, sau này ta sẽ đem hòn đảo này quấy nhiễu đến mức mỗi ngày gà chó không yên!”

Nói chuyện, hắn liền té Phong Thần kiếm lên, đánh về phía một tảng đá rừng cây phương xa - khói bụi tan hết, vách núi nơi bờ biển phía xa đã bị hắn gọt đi hơn nửa thân núi. Thấy ca ca xuất kiếm, nước mắt lưng tròng, tiểu Quỳnh Thuy oánh nhưng vẻ mặt tức giận, cũng triệu hoán Chu Tước Nhận trong tay thành hai con chim khổng lồ hỏa diễm dồn dập, chuẩn bị đánh về phía địch trận trước mắt. Chẳng qua vừa định ra tay, nàng đã bị đường chủ kéo lại.

“Quỳnh Hải, chúng ta đi, ngày mai lại đến!”

Vừa nói, hắn liền một đạo thanh quang đánh lên người Quỳnh Huy, lôi kéo nàng cùng nhau từ đường biển cấp tốc bỏ chạy. Phía sau, vị trưởng lão Ma Châu dường như có thể sáng tỏ tương lai kia, nhìn tiểu ma chủ vừa rồi bị thiếu niên quát mắng giận sôi lên, cũng chỉ có thể lý thú hướng phương phương hướng tỉnh ngôn chạy loạn chửi bậy:

“Ha ha! Hai con chim Trường Ly, một gốc Mệnh hoa, sao dám nói to không biết ngượng?”

—— không biết có phải là do nghe lời nói này, đường thủy trong biển đột nhiên hỗn loạn, sau đó liền ầm ập vô hình.

Mắng xong, chiếc cày hung ác lại chuyển sang lời cảnh cáo, khuyên tiểu Ma Chủ đang đỏ bừng cả mặt, vung nắm đấm nhảy loạn lên, sau đó dùng Ma binh hộ tống nàng về Hỏa Ly Cung trên đảo nghỉ ngơi.

“Ngày mai lại đến? Chẳng qua là nói láo đe dọa mà thôi.”

Nghĩ lại những lời uy hiếp vừa rồi của thiếu niên, chiếc áo choàng hung ác bỗng dừng bật cười, trong lòng không cho là đúng. Chỉ có điều, chừng vài ngày sau, hắn sẽ đối mặt với đại quân tứ lưu mà đến? Đến lúc đó, hắn mới thật sự đau đầu. Nhìn hai cái lồng lửa được ma quân bảo vệ ở trung tâm, Thiên Ma trưởng lão không nhịn được thở dài, sau đó vung ống tay áo lên, cuốn lên mấy mảnh ma giáp màu đen rơi lả tả trên bờ biển, đi về ma bảo trên đảo.

Trải qua một phen huyên náo, bất tri bất giác đã là sắc trời sáng rõ. Lúc này những ma linh phó hội mới từ trong mộng tỉnh lại, đều không biết trên đảo đã phát sinh biến cố lớn này. Vị Xích Hồ Sơn Thần kia nhìn ánh nắng xuyên thấu ngoài cửa sổ, còn đang suy nghĩ hôm nay không nên gọi lão nạp nữa, cùng đi bái phỏng vị thiếu niên ân chủ nói chuyện hài hước kia.

Hôm nay cứ như vậy vội vàng qua đi, không khí trên ma đảo hải ngoại vẫn rất náo nhiệt mà bình an. Những ma nhân Linh châu biết biến cố đều cho rằng ít nhất phải đợi mấy ngày nữa mới có thể đối mặt với đại đội địch thủ. Nếu đã như vậy, còn

không bằng cứ tuần tự làm cho xong đại hội Ma châu kỳ hạn ba ngày.

Chờ đến chạng vạng tối ngày hôm nay, các Ma Hữu của tam sơn ngũ trạch đều bay lên không trung, một tảng đá trong lòng trưởng lão hung cầm mới hạ xuống đất. Đại hội Linh Châu nổi tiếng lâu nay mới yên ổn trở lại, tiếp theo có thể cân nhắc nên làm thế nào đối mặt với quân lực Tứ Độc Long tộc.

Là chiến? Là hòa? Tất cả còn phải xem tâm ý của tiểu Ma Chủ.

Lúc chiều tà chìm vào vùng biển này, hoàng hôn bao phủ tứ hạ châu đảo, trưởng lão hung nghiệp đang đi qua đi lại trong ma bảo, trong lòng đau khổ suy nghĩ đủ các đối sách. Trong thạch trúc ma bảo trống trải, quanh quẩn từng tiếng bước chân trầm tĩnh.

Đúng lúc này, hần chợt nghe một hồi tiếng bước chân thành thịch từ xa mà tới gần, giống như có người đang từ bên ngoài vội vã chạy vào.

“Hoang Tổ?”

Khi thấy rõ diện mạo của người tới, chiếc cày hung ác thật kinh ngạc. Bởi vì hần là ma thị dưới trướng, tâm tư luôn trầm ổn, đi lại thong dong, chưa bao giờ hoảng hốt chạy bừa như hôm nay. Nếu không, sao hần lại không nghe ra tiếng bước chân của hần chứ?

“Xảy ra chuyện gì?”

Thấy Hoang hoảng hốt như vậy, hung ác cày trong lòng biết không ổn, vội vàng mở miệng hỏi. Nghe hần hỏi, Hoang Phù cũng không kịp bình tâm tĩnh khí, liền mang theo tiếng thở gấp gấp nói:

“Không tốt rồi, không thấy tiểu Ma Chủ đâu nữa!”

“Hả?”

Chợt nghe lời ấy, trưởng lão Thiên Ma cũng lấy làm kinh hãi. Chẳng qua hơi sững sốt một chút, hần lại cảm thấy ma thị dưới trướng không cần sốt ruột như thế:

“Ta nói này Hoang treo, ngươi cũng không phải không biết nha đầu kia. Nàng ta từ trước đến nay xuất quỷ nhập thần, không thấy mới tính là bình thường!”

“Khụ khụ!”

Nghe hắn nói vậy, Hoang Phù Khư thần sắc vô cùng lo lắng, thở hắt hắt hai hơi, âm thanh run rẩy bầm báo:

“Trưởng lão, không phải! Lần này ngay cả tọa giá của nàng cũng nói không tìm được chút tung tích khí tức nào của nàng!”

Lời còn chưa dứt, đã có một đám mây màu tím từ bên ngoài bay tới, nhìn qua thì thấy đó chính là Tử Vân Xa mà tiểu Ma Chủ đang ngồi. Hiện giờ chiếc Tử Vân Xa kia có chút hỗn độn không rõ mặt mũi, bộ dáng như đang khóc tang, bầm báo lên vị trưởng lão đức cao vọng trọng này :

“Trưởng lão, không thấy Ma Chủ đâu nữa rồi!”

“Ồ?”

Một vị trưởng lão hung lê vốn luôn biết sự tích của vị tiểu cung chủ kia, cho đến lúc này vẫn nửa tin nửa ngờ:

※ ※ ※

“Cho dù thiếu niên kia to gan lớn mật, sao có thể dễ dàng cướp đi mị lực của Oánh được? Phải biết rằng bí kỹ tộc ta có thiên ma lực, giới có thể thao túng lực lượng hỗn độn bản nguyên trong thiên địa, nghe nói gần đây tiểu Ma Chủ đã có chút thành tựu; nếu như mình không xuất toàn lực, bằng vào hỏa loạn chi lực nhất thời nửa khắc vẫn không thắng được nàng, thiếu niên của Long tộc kia làm sao có thể... A!”

Không biết tại sao, nghĩ đến hung cày này bỗng nhiên nhớ lại ngôn luận của thiếu niên trước kia lúc thuận thiên ứng thiên. Thanh sắc quang khí trong tay hắn giống như chất chứa lực lượng chí thuần chí thuận, hiện tại trông rất sống động, như đang ở trước mặt. Lần này, hung cày cũng không khỏi có chút kinh hoảng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lại có một Ma Binh chạy tới bầm báo, nói là trên bãi biển cạnh Hỏa Ly cung của Ma Chủ, có sóng tuôn như tường, kéo dài không tiêu tan. Đoạn điểm cốt

nhân nghe được này dị trạng, hung cày hung ác không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian cùng Hoang Quyển, Tử Vân xa đi tới quan sát.

Chờ tới bãi biển kia, nước biển nơi họ thấy nước cạn trung lập tạo thành một tấm màn nước, như gương như tường, mặc cho thủy triều bên cạnh cọ rửa thế nào cũng không tiêu tan.

“Viên Linh Thủy Kính của Đông Hải Long tộc?”

Giờ phút này, tất cả những gì có thể cảm giác được, tất cả các Trưởng lão Ma tộc đều hướng về phía Long tộc mà nghĩ.

“Làm ra pháp thuật như vậy, hẳn là đến truyền lời.”

Trong lòng nghĩ như vậy, chiếc cày hung ác liền ngưng mắt cẩn thận nhìn vào thủy kính kia. Vừa nhìn qua, quả nhiên phát hiện hai hàng văn tự mờ hồ ở trong đó. Chờ hắn đọc xong đoạn văn tự này, dù hắn là Thiên Ma Vương Ma tộc tọa trấn một phương, cũng không nhìn được kinh hãi thất sắc, ý nghĩ trong lòng lập tức bật thốt lên:

“Không ngờ thiếu niên này lại cả gan làm loạn đến mức này! Hẳn ngay cả ngày mai cũng không đợi được!”

Đọc xong đoạn văn tự này, Thiên Ma mất nhiều tên cày dữ tợn chân quỳ thờ dài; lại nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn xuất kỳ bất ý của thiếu niên này, hắn liền không dám có chút chậm trễ, ồng tay áo giơ lên, phát tan đi cái thủy kính đứng sừng sững như tường kia, sau đó liền gọi đám mây mù màu tím kia, một đạo vân quang trực tiếp bay về hướng tây nam. Trên bãi biển, để lại một đám Ma nhân Hoang trở mắt nhìn nhau. Đúng là:

Tử Vân Mạc thờ ơ soi nước xanh ngắt.

Vòng eo nhỏ tương đối đấu với Cù Đình.

Triều hỏi thăm Linh Châu.

Cừ là tham gia đợt thứ mấy?

Đây chính là quyền thứ mười ba tiên lộ Yên Trần quyền thứ mười ba.

Kính thỉnh chú ý học từ quyền tiếp theo:

“Hiếu Lai Kiếm Khí thôi xuân sự...”

Chú: Trong văn có đề cập đến “Trường Ly Điều”, vì Chu Tước còn gọi là “Trường Ly”, “Trường Lệ”. Trương lão Ma tộc đề cập, hình như có ngụ ý. Hơn nữa, trong thơ khúc cuối có ghi “Tham Thương”, là hai gánh dây cung trên bầu trời, giống như ngư lang, Chức nữ vậy, nhân hậu có mây:

“Tham thương nhị tinh, qua lại không gặp nhau.”

Điểm điểm nhìn hình xăm tiếp nối: Đề cử vô tội lớn vô tội mới thư 《 Thần Tiên Phúc 》 !

Chuyện đầu tiên mà kiếm khí của tầng mười bốn tạo ra để thúc giục kiếm khí vào mùa xuân...

Từ quyền đầu lá bùa, họa đường thu.

Hải Vũ Thiên Phong mặc kệ Thu Hộc Đường một kiếm câu cá, một kiếm Lưu Vũ Thiên Phong mặc kệ để lưu lại.

Đêm qua cố tình tìm mộng cũ, từng tác từng tác sầu lo tương tư.

“...Quản Bình Triều.

Chương thứ nhất ám thất khinh tâm, xem ta cảnh tỉnh một chút,

Theo phong thái chí ghi chép, nói là “Đông nam hải trong, có Tồn Châu, Châu có Ôn Hồ, cá chép sinh yên.” Thật ra đây là Kính Châu Ôn Hồ khá nổi danh.”, Ôn Hồ đang ở trong đảo loại cày linh, chỉ có điều lúc này đã bị vây trong Hỏa Ly cung do Ma tộc dựng nên, trở thành hồ nước trong cung chứa khoáng sản của tiểu ma chủ. Nước của hồ Ly cung là nước Thang tuyền, một năm bốn mùa đều phun bọt nước thật lớn, hiện ra màu hồng đậm đặc, đối chiếu với vật liệu làm bằng bạch ngọc thạch ở bốn phía cung điện sáng loáng, sau đó tạo ra một điệu điệu điệu uyển chuyển mê ly.

Còn vị tiểu ma nữ đã mất tích kia lại óng ánh mê hoặc, hơn nửa canh giờ trước còn ở trong Ly Cung hồ tẩy rửa du ngoạn.

Hơn nửa canh giờ trước, ở trong canh nóng hừng hực thiên nhiên, óng ánh mê hoặc đem da thịt như hoa tuyết ngấm thành màu đỏ bưng, lại gặt đầu tự thương nhớ cái thân ảnh một phen, mới cảm thấy mỹ mãn bay ra suối nước nóng, đem thân thể ngấm ở một bên hồ tràn đầy nước trong bạch ngọc trì.

Bạch ngọc trì này chuyên chuẩn bị cho sự háo hức, đặt trên mặt đất; ở mép cửa vạc, dựng cây trúc xanh, nơi khác dẫn tới một dòng suối mát xanh biếc., Không bao giờ ngừng chảy vào trong ngọc trì, trên vách đá dưới đáy ao tắm bạch ngọc, hiện tại lại mở ra một lỗ nhỏ vừa vặn, tương đương với dòng suối mà ống trúc hôm nay đưa tới, đem nước ao dư thừa từ trong hồ ồ ồ đẩy ra. Như vậy một vại nước sống trong ao bạch ngọc thủy thủy, thủy chung quy vẫn bảo trì tình trạng tràn đầy bất mãn.

Từ trong Ôn Hồ khí nóng cuộn cuộn đi ra, lại ngấm trong nước suối mát, tử nhĩn tiểu ma nữ chính là thích ý phi thường. Bên vại bạch ngọc, bốn bên lại thấp thấp thấp thấp chiếu hoàng hoa lục diệp màu sắc tươi đẹp; rửa sạch trần thế trên người., Lại nhìn vẻ vàng nhạt, khó hiểu, sự sáng khoái vô cùng

trong mắt. Thoải mái thở dài, lại nhớ tới chuyện đặc ý hôm nay, vị tiểu ma nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn này liền mừng rỡ.

Cảm nhận được cảm giác mát mẻ của da thịt non nớt, đôi môi cắn chặt, trong lòng có kế hoạch vui sướng:

“Ừm, hôm nay rửa xong sớm một chút, mau mau đi làm nhục con rồng nhỏ sừng vàng kia!”

Lần này, Hung Xa thúc thúc dựa vào ma lực cao cường, rốt cuộc bắt được tiểu long nữ đáng giận kia, trong lòng vô cùng đặc ý. Nếu như nói giờ phút này còn có chút tiếc nuối, đó chính là, tuyệt không thể tưởng được thiếu niên dâm tặc đáng hận kia, thân pháp thuần thực như vậy mà vẫn trơn trượt như thế, còn chưa đợi thúc thúc thúc thúc thúc hung nghiệp ra tay, đã giống như một con cá chạch “Vạch” một cái trốn thoát vô hình. Bất quá...

“Hừ hừ, qua một lát nữa ta cũng muốn hỏi rồng con một chút, hỏi nó chút xem tiểu tình lang này, ngoại trừ bôi dầu vào chân, phần đầu quên cả chạy trốn, sao lại có ý hữu tình với nàng!”

Vừa nghĩ tới đây, trong suốt tựa hồ toàn thân hưng phấn hẳn lên, rốt cuộc không chịu nổi tính tình chậm rãi thông thả tắm rửa như vậy. Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, nàng liền từ Bạch Ngọc Trì trung lập đứng lên, muốn đi tới Lê Hoa bên cạnh lấy quần áo mình đang mặc.

Chỉ là, đang lúc nàng sắp lao ra khỏi nước, lại bất thành linh “A a” một tiếng kinh hô, nửa người nhô ra ngoài vạc đột nhiên rút về trong hồ nước!

“Người nào?!”

Ngay trong chớp mắt khi nãy, tiểu ma nữ linh cảm hơn người bỗng nhiên cảm giác được một trận hàn ý khiến người ta sởn tóc gáy.

“Chẳng lẽ là ảo giác? Vào thời điểm ta tắm rửa, ai dám tới gần ly cung nửa bước?”

Trong lòng bán tín bán nghi, mê hoặc liền đưa mắt nhìn loạn bốn phía. Đang lúc nghi hoặc không rõ ràng như vậy, nàng

chợt nghe một thanh âm lạnh lùng, từ trong tán cây bên cạnh đầm nước xanh vang lên:

“Đừng tìm nữa, là ta.”

Theo tiếng trả lời trầm tĩnh này, một khuôn mặt tuần tú thần quang ngay tại trước mắt cách đó không xa ngọc trai dần dần dâng lên.

“Lại là ngươi?!”

Vừa nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc này, vừa sợ vừa giận, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi từ trong vạc ngọc nhảy lên, muốn bắt hấn. Bất quá mới vừa đứng lên, cái cảm giác lạnh lẽo kia liền đột nhiên nhắc nhở nàng:

“Không thể kích động! Bây giờ mình còn đang tắm rửa đây này!”

Vì vậy hấn vô cùng tức giận, một lần nữa lui vào trong nước, tâm thần yên ổn một chút, lúc này mới đột nhiên nhớ tới một cách xưng hô khác của thiếu niên này:

“Ám tắc!”

Nhớ tới chuyện này, oánh mị tranh thủ thời gian nhìn lại thiếu niên, lại phát hiện hấn đang lạnh lùng nhìn bên này dò xét, ánh mắt di động trên dưới, cũng không biết là đang đánh giá nơi nào.

Thấy tình cảnh này, tiểu ma nữ nghi thần nghi quỷ tranh thủ cúi đầu xem xét, lại phát hiện nước suối dưới cổ trong suốt thấy cả đáy, trên người mình có thể nói là hào quang xuân, nhìn không sót thứ gì!

Sau khi rõ ràng tình thế trước mắt, sự giận dữ của sự mê muội nhất thời trở nên xấu hổ, trong lòng mắng to thiếu niên vô lại vô sỉ. Đương nhiên trong tình trạng nguy cấp như hiện nay, trước tiên hấn cũng không vội tức giận, mà muốn bảo vệ thân thể thiên kim mềm mại vô thượng của cung chủ Ma tộc, không thể để những người không tuân theo quy củ này tùy tiện nhìn lại...

Chuyện nhỏ này, tự nhiên không làm khó được cung chủ Ma tộc thanh danh vang xa. Chỉ bất quá con mắt thoáng xoay

chuyển, óng ánh hoặc hoặc liền hất tóc lên, một trận tử quang bắn loạn, lập tức đem nước trong ao trước người nàng nhuộm thành màu tím đậm, không còn giống như lúc trước nữa.

“Lần này có lẽ không nhìn được rồi?”

Tiểu ma nữ tâm linh khéo léo dương dương đắc ý. Chẳng qua...

“Ồ?!”

Kỳ quái a! Chiếc vại này vốn bảo trì cân bằng, làm sao mực nước lại đột nhiên nhanh chóng hạ xuống? Đang lúc trong sáng ngời hoặc hoặc hoặc hoặc mê hoặc vạn phần, còn chưa hiểu rõ thì trong cái vại bên cạnh nàng có một ao nước tím che khuất thân thể mềm mại của nàng liền nhanh chóng trôi mất, trong nháy mắt lộ ra đáy ngọc thạch trì được chạm khắc hoa văn tinh mịn. Chờ nước chảy ra, mới phát hiện trong vạc có người khác:

“Đứa bé này là...?”

Tiểu ma nữ nhất thời không kịp phản ứng, bỗng phát hiện trước mắt có một tiểu nha đầu không biết từ đâu tới, đang ở đáy ao bận rộn sông sót. Tiểu cô nương này, đang cầm những khe hở lớn nhỏ không đều, đi lấp những chỗ nước chảy không lọt kia. Chẳng qua có thể nhìn ra, tiểu nha đầu này đang luống cuống tay chân., Luôn luôn lấy sai kích cỡ của nút thắt. Vì vậy cuối cùng, thiếu nữ phụng mệnh lặng lẽ gần gũi mê hoặc này rốt cuộc cũng phát hiện vạc nước bên cạnh mình đều đã chảy sạch sẽ, đành phải như chim bay từ trong ao chạy ra, cười hì hì chạy đến bên cạnh ca ca, ngượng ngùng nói:

“Hì hì! Lại gây họa rồi...”

Mà lúc này, cô gái bị nàng xin lỗi giật mình một cái, ôm ngực lùi đến một góc ngọc trì; mà trong miệng nàng hô to một tiếng người dự bị, nhất thời lại ghen trở về.

Vì vậy vị ma nữ vừa cưỡng ép chặt vật, cho tới bây giờ chưa từng chịu qua ủy khuất khuất của nàng, đôi mắt trong suốt như thủy tinh tử sắc kia rốt cuộc lần đầu đột phá, tràn đầy nước mắt, thanh âm run run nói:

“Các ngươi, ngươi... Tên háo sắc dâm tặc!”

Hiện tại trong đầu nàng đã hoàn toàn trống rỗng, trừ đánh giá thiếu niên “háo sắc” hai từ “dâm tặc”, đã không nhớ nổi còn có từ gì khác có thể hình dung.

Nàng chỉ trích như vậy thật sự oan uổng. Thật ra linh giác mê hoặc hơn người khác làm sao hắn có thể ẩn nấp rất lâu? Mới vừa rồi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, chẳng qua là hắn tận dụng thời gian xác nhận khuôn mặt trong suốt của nó, xem có phải là ác ma nữ hay không. Nghe Oánh Hoặc trách mắng như vậy, tâm tình vốn đã không tốt, nghe xong cũng tức giận quát ngược lại:

“Háo sắc dâm tặc cái gì?! Lần trước cũng không phải chưa từng xem qua, hiếm có sao!”

Nói chuyện xong, vị này không hề thương hoa tiếc ngọc tâm, một lòng chỉ muốn bắt cóc thiếu niên Đạo môn bắt người, liền vung tay áo, từ trên giá hoa bên cạnh cuốn lên quần áo thiếu nữ., “Keng” một tiếng bọc lấy thân thể mềm mại của nàng, sau đó hai tay vung vẩy, phát ra một trận hắc vụ âm u, hướng vị thiếu nữ đã quên chống cự kia cuốn đi. Thì ra giờ phút này tỉnh lại, dựa vào đạo lực thái hoa vô cùng thuần khiết của hắn, toàn lực thi triển pháp thuật người cảnh mà Tiêu Tiêu Chủ đã dạy.

Nhìn thấy hắn thi pháp, hơn nữa còn là tiểu pháp thuật không ra gì như vậy, tiểu ma nữ rụt rè ngược lại trấn định lại. Thậm chí trước khi khói đen tràn ngập đã nuốt trọn mình, tên tiểu ma chủ hết sức to gan này nghi hoặc, vẫn còn kịp xoay chuyển vài ý niệm trong đầu:

“... Ta nên thi pháp hóa giải, hay là dứt khoát để hắn che chở? Sau đó xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.”

“Có vẻ như rất thú vị...”

Bản năng khiến nàng vô cùng xấu hổ, hiện tại vị ma nữ này chỉ sợ ngày tháng bình thân, không biết có nên phối hợp hay không, làm bộ hôn mê bất tỉnh, để cho thiếu niên đáng giận này bắt đi.

“Được rồi, để cho hắn bắt đi. Xem hắn cuốn quần áo mang về cho mình, tựa hồ cũng không phải là người tốt như vậy.”

Sau một phen suy nghĩ, hắn quyết định tạm thời buông tha chuyện cười nhạo cơ hội quý giá của tiểu Long Nữ kia. Hắn quyết định sau lưng mình sẽ lặng lẽ hóa giải pháp thuật Tam Lưu của thiếu niên, còn mặt ngoài lại bày ra một bộ dạng bị mê hoặc.

Chỉ là, chờ đến khi Hồn Độn Thiên Ma óng ánh vận khởi sức mạnh mà Hoàng Giả Ma Vực mới có thể đối kháng, lại ở ngay lúc sương mù đen kịt tới trước người, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, “Bang” một tiếng mềm nhũn ngã xuống, không còn bất tỉnh nhân sự nữa.

Thấy pháp thuật của mình có hiệu quả, bắt chuyện trong lòng thầm kêu một tiếng “May mắn”, sau đó ông tay áo liền cuốn lấy thiếu nữ đang hôn mê nọ, không để ý nặng nhẹ bị gã áp bức, liền chuẩn bị chạy thoát. Lúc này, một mực phối hợp ăn ý với tiểu Quỳnh Quỳnh Lục, lại nhu thuận chạy đến bên cánh cửa Ôn tuyền, cái đầu nhỏ hướng bốn phía dò xét một hồi, dụng tâm quan sát một hồi, mới quay đầu lại thủ thế, để đường chủ yên tâm thông qua.

“Ây da, thật là lợi hại quá, cuối cùng cũng ăn trộm được rồi!”

Trong tiếng khen ngợi thật lòng, hai huynh muội này cơ trí dừng mảnh mượn Tứ Độc thần thuật “Tủy Thủy Quyết”, nhanh chóng hướng bầu trời mệnh mông biển rộng lớn mà bỏ chạy.

Tĩnh lại một phen xuất kỳ bất ý này, tự nhiên làm cho Ma Châu trên đảo một mảnh đại loạn. Vốn theo ý nghĩ của những người trong Ma tộc, những người chính đạo kia, tự nhiên nên đường đường chính chính chính đối trận; lúc trước người này hắn là thiếu niên mới nổi tú sau Long tộc., Dựa vào cơ hội của Ma Châu đại hội, có lẽ thừa dịp loạn thu hồi Long Mã cũng là cực hạn của bọn họ. Ai ngờ, lại là một thiếu niên thần đạo ngôn từ thanh lịch tao nhã như vậy, lại có thể thi triển thủ đoạn bất nhập lưu như vậy? Không ít ma linh Linh Linh Châu biết rõ, tất cả đều có chút dở khóc dở cười:

“Như vậy không theo thủ đoạn hèn hạ thông thường, không phải Ma tộc chúng ta mới thích dùng sao?”

Bất kể nói thế nào, nghe trời tối, một phen đánh lén to gan lớn mật này, bất luận theo thời gian hay là đối tượng đều cực kỳ bất ngờ; ngoài dự đoán của mọi người không chỉ khiến hấn dễ dàng đắc thủ., Cũng làm cho phía sau Ma Châu một mảnh người hoảng ngựa loạn. Mà ước chừng hơn nửa canh giờ sau, đám người cày dữ, Hoang Thiên liền thấy được bọn người Ngôn Ngôn thi pháp đến chỗ bức tường nước trên bờ biển kia; trên tường sóng của “Viên Linh Thủy Kính” lờng trước Đông Hải, đang dùng pháp thuật biểu hiện mấy hàng chữ ngấn ngùn:

“Trưởng lão gặp chữ như gặp mặt:

Người thất lạc hôm nay ở trong tay ta, thỉnh đôi xử tốt với bạn ta.

Nơi ước hẹn năm ngày sau sẽ trao đổi.

—— tiểu bối vô tri chữ.”

Lời này bề ngoài khách khí, nhưng lại ngấm uy hiếp, lập tức để cho trưởng lão Ma Châu lão lão già thành thực giữ trọng địa, không đợi phân phó đôi lời, liền cấp tốc đập một đạo vân quang bay thẳng hướng tây nam. Sau khi hấn đi, Hoang nghịch liền vội vàng đi bắt hai vị long tộc thiếu nữ thả ra lồng lửa, trông chừng ở hai gian mật thất.

Hơn nữa, bởi vì sự việc của chiếc cày hung ác này quá quan trọng, cho nên lúc này nó đang vội vã chạy tới Ma Đô, muốn báo cáo chuyện này với Ma quân.

Ma tộc phát tướng theo vân quang hung nghiệp hướng về Ma tộc đều đang đứng ở bên ngoài bát hoang. Lúc ấy thiên hạ địa lý, bên ngoài trung thổ rậm rạp lại có hoang dã rộng lớn hoang vu, tên là “Bát Hoang”, bên ngoài bát hoang, lại có bát vực. Bát Điền Tây Nam, lại xưng là “Khí La Viêm Thổ”. Ma nữ vừa rồi bị đánh thức cướp bóc lung tung quyến rũ, liền đến từ ma đô ở hoá thổ.

Ma đô Hắc hồng sắc tuyết vực khắp nơi dung nham tinh thạch, lại có một nơi vĩnh viễn bị sương mù đen che phủ tựa như màn đêm. Hiện tại chiếc xe thứ tư này được kéo bởi chiếc xe Tử

Vân kéo đến trong cung điện Ma Đô bị mây mù bao phủ. Chỗ Ma quân tiến vào Hắc Ám cung điện, đứng ở dưới vòm trời không lồ, trưởng lão hung nghiệp thân hình cao lớn nhất thời có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Vị Thiên Ma trưởng lão này vội vàng chạy tới, chờ đến trong điện không một ai, lại không nói một lời, cũng không nhìn khắp nơi, chỉ chú ý đến thần sắc cung kính chờ đợi. Mà khoảng cao điện trên đỉnh đầu hắn, lại giống như từ trên bầu trời bắn ra một mảnh tinh không, trong đó thâm thúy u quang, tinh quang dữ dội. Lại chờ một hồi lâu, mảnh khu vực sâu đen tuyệt này mới vang lên một tiếng nói to lớn và trầm thấp:

“Ừm, ta đã biết việc này.”

Lời nói này dường như xuyên qua bát hoang bát cực uy nghiêm, sau khi vang lên lại phảng phất như chỉ vang lên bên tai một mình trưởng lão hung nghiệp. Sau khi nghe xong khom người thi lễ, im lặng chốc lát, bên tai trưởng lão lại vang lên một thanh âm kiều mị:

“Vậy, quân vương của ta, người có biết khi nào Hoặc nhi trở về không?”

Giọng nói mềm mại, dài, chính là thanh âm mê hoặc mẫu thân. Nghe nàng hỏi, thanh âm uy nghiêm của Ma quân trở nên hơi hòa hoãn, yên tĩnh một lát mới có chút ngạc nhiên nói:

“O? Trên đời này cũng có chuyện mà ta không dự đoán được sao?”

“A... Như vậy cũng tốt; nếu là chuyện gì đều dự liệu trước, cũng quá nhàm chán rồi...”

Điều khiến người ta kinh ngạc là vị Vương giả Ma tộc cao cao tại thượng kia, trăm ngàn năm qua không hề bị ảnh hưởng, lần này tựa hồ bị xúc động xúc động.

Mặc dù chuyện mất tiểu cung chủ thập phần nghiêm trọng, nhưng nghe Ma quân lãnh đạm xử lý, cày hung ác cũng sẽ không nhiều lời nữa. Sau đó, chờ hắn bày ra bộ giáp hắc ma mà thiếu niên vứt bỏ kia, quân nhân hư vô ẩn thân trong bóng tối tinh không kia tựa hồ có chút động dung.

Dùng U Minh chỉ mục nhìn chăm chăm Hắc Ma áo giáp kia, nhìn nó ở giữa không trung trông trái điện phủ chậm rãi quay cuồng, qua thật lâu sau, thanh âm trầm thấp Ma quân kia mới từ trong bầu trời chậm rãi truyền đến:

“Huynh đệ của ta, người cuối cùng cũng trở về rồi...”

Không đề cập tới vấn đề bẩm báo trong Ma Đô lần này, lại nói tỉnh lại. Hiện tại hắn đang cùng tiểu nha đầu không biết sợ hãi là gì kia, cấp tốc đi trong nước biển băng lãnh u ám. Trong lúc đang hành quân, Quỳnh Huyền ở trong khối khí đột nhiên kêu to một tiếng:

“Ca ca, nàng ta chuyển động rồi!”

Hóa ra tiểu Quỳnh Doanh vẫn luôn để ý tới động tĩnh của Ma nữ, chợt thấy môi nàng giật giật như muốn tỉnh lại.

“Ồ?”

Nghe được tin tức của Quỳnh Huyền, bắt chuyện chỉ là cúi đầu thoáng nhìn thoáng qua, liền đưa tay trùng điệp đánh vào trán của oánh tai, đem này con tin đập ngất đi.

Thấy Ma Nữ không còn động tĩnh gì nữa, nên đã bắt chuyện với Quỳnh Đình, bắn thẳng về phương hướng chọn trước như mũi tên!

Diêm sát hình ảnh tiếp nối: Đề cử Viên Tam đại tác Hồng Hoang Nguyên Đạo

Chương thứ hai của Tàng Kiều Thảo đường, thu thập Thu Thủy Xuân Vân Thu Thủy.

Khi nghe được tin tức, bắt đầu dụ hoặc bỏ chạy khỏi đường thủy thì bầu trời đã trở nên tối đen. Khi mặt trời đỏ ở phía tây cuối cùng cũng hạ xuống nước biển, màn đen khổng lồ liền bao phủ hải dương mênh mông. Lúc này mới tỉnh lại, nước biển trên đỉnh đầu vẫn còn lưu lại nhiệt độ ban ngày, nhưng thiếu niên ẩn trong mặt biển, dưới tầng tầng nước cạn chỉ cảm thấy nước biển lạnh thấu xương.

Lúc này, màn đêm bao phủ, biển rộng vô biên vô hạn, trong nước biển mặn chát là một mảnh đen kịt, tựa như U Minh, thật là đáng sợ. Trong lúc trốn chạy, bóng đêm mịt mờ đã biến mất, điều này làm cho hắn cảm thấy đặc biệt thân thiết. Ở trong nước cấp tốc đi xuyên qua, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn bên cạnh, liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của Quỳnh Đình theo sát. Nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa của nàng, vẻ mặt kiên định, nguyên bản một giọng thiếu niên bị phần xơ xác, chột cảm thấy trong lòng ấm áp, trong vô tình đầu lại có chút nghẹn ngào.

Tâm tình có chút rung chuyển, bắt chuyện theo bản năng kẹp lấy cánh tay, áp chế ma nữ Hoành Trần bị mình bức hiếp càng chặt chẽ hơn.

Cứ như vậy trôi nhanh trong nước biển lạnh lẽo, cho đến khi nước trên đỉnh đầu dần dần sáng lên, hai người bắt những người bỏ trốn này mới dần dần tiếp cận mục tiêu của bọn họ. Thì ra chuyến đi này đã tỉnh lại dự tính muốn tới một nơi ẩn nấp, chính là một đầm nước mênh mông cuồn cuộn bên trong Đại Hoang ở Tây Nam Hải. Từ Linh Dục Tuyết cho rằng đã thất thủ trong Ma tộc, Đến chạng vạng tối đoạn tuyết bắt đi cung chủ Ma tộc, trong thời gian này bất quá chỉ sáu bảy canh giờ. Nhưng trong nửa ngày ngắn ngủi này, đã tỉnh ngôn chuẩn bị xong kế sách rút lui. Địa lý quán trạch này, chính là nơi

ngày hôm trước tán gẫu, từ trong miệng hai sơn trạch dã thần của Xích Hồ, Thanh Phục biết được.

Từ khi nảy sinh ý đồ cướp một Ma tộc làm con tin trọng yếu, đã bắt chuyện một mực cân nhắc, sau khi cướp người làm sao mới có thể tránh thoát tai mắt Thiên Ma thần thông quảng đại kia. Nếu như nhỡ rằng, vậy sau này chạy trốn cũng cực kỳ coi trọng. Suy xét nửa ngày, kết quả là quyết định phải ẩn nấp trong một đầm lầy ẩm ướt, dựa vào chướng vụ hơi nước, tránh thoát được tai mắt Thiên Ma pháp lực hỏa thuộc tính vô cùng cao cường.

Tính toán như vậy, khi nghe được lời nói nước biển trước mắt dần dần chuyển từ xanh sang xanh, sau đó lại dần dần trở nên đỏ chót, liền biết mình đã nhanh chóng tiếp cận mục tiêu. Một đường thủy độn, từ Nam Hải vòng qua, đi tới bên sông đỏ trên lục địa, lại dọc theo dòng sông đỏ thẫm ngược dòng mà lên, không bao lâu, bọn họ liền đi tới vùng đầm lầy rộng lớn trong Tây Nam Đại Hoang này, đầm lầy đầm lầy rộng lớn, quán trạch.

Từ vạn dặm xa xôi đến, chờ đến gần nơi này hơi nước tràn ngập đầm lầy, cây cỏ dây sinh sôi, nghe vậy tâm thần một mực căng thẳng rốt cuộc có thể buông lỏng xuống.

“Soạt” một tiếng phá thủy mà ra, từ một chỗ thủy thảo thừa thốt nhảy lên bờ, bắt chuyện liền thấy dưới mây mưa trước mắt trảm thấp, một mảng lớn rừng rậm che khuất bầu trời, trong đó có hơi nước to lớn như cuồng phong đập vào mặt, trong thoáng chốc tựa hồ muốn quăng người vào.

Vừa rồi nghe nói Quỳnh Quỳnh Tố Lưu mà lên Hồng Hà, chỉ là đi qua rìa hồ nước, mang theo chút hơi nước bọt đỏ, liền rẽ ngoặt hướng thượng du uốn lượn mà đi. Đến đầm lầy, đã tỉnh táo liền kẹp lấy con tin, đạp trên bãi cỏ xanh nửa ngâm trong nước, cùng Quỳnh Tỳ Hưu vội vàng đi vào sâu trong đầm lầy.

Lần đầu đi lại trong đầm lầy, cho dù đã mở miệng với thân pháp của Quỳnh Huyn và Quỳnh Công đều vô cùng nhanh nhẹn, nhưng vẫn cao một cước hạ thấp một cước, đi lại khá chật vật. Đương nhiên, thỉnh thoảng có vài cái cạm bẫy đầm lầy ẩn chứa hung hiểm, đối với Khiếu Quỳnh Hối mà nói

cũng tuyệt đối không tạo thành nguy hiểm trí mạng, nhiều lắm là lún xuống một cước bùn nhão, vừa đề khí liền nhảy ra.

Lúc này ước chừng là buổi sáng chớm dứt, đúng là lúc sinh cơ giàu có nhất trong đầm lầy hoang vu này. Trong vùng đất ngập tràn nếp sống, hiên ngang sinh sôi ở khắp nơi, lá xanh to béo đang tham lam hút vào hơi nước tràn ngập tanh bùn; màu xanh đến mức chảy xuống giữa cỏ cây hành, có vô số côn trùng bay múa., Tìm kiếm thức ăn của mình, dưới chúng nó, đầm lầy màu xanh biếc đang dùng một loại tốc độ khó có thể phát hiện chuyển động chậm rãi, thỉnh thoảng ngâm lầy rề mướt nát của nước, bong bóng khí thỉnh thoảng toát ra.

Lần đầu tiên ở trong đầm lầy, đối với hai người tỉnh ngôn Quỳnh Khuê, kỳ lạ nhất là dọc theo đường đi nhìn thấy chim thú. Đi trên đường biển trong đầm lầy ít người lui tới như vậy, trên đường đi bọn họ lại không có kinh động đến chim thú qua lại trong đầm lầy. Có lẽ là thường xuyên thấy dấu vết con người., Đám chim thú này nhìn thấy thì cũng không phải sợ hãi. Có một đoạn lộ trình, thậm chí có một đoàn thủy điều trắng như tuyết đi theo bọn họ vừa đi vừa múa, hồi tưởng lại một mảng lớn hoa râm, rất đồ sộ đẹp mắt.

Khác với Mậu Châu, Sơn Dã hồ trạch của Ung Châu, La Phù trước kia, những con chim nước này ở trong đầm lầy, trừ đám Toan Nghê trắng như tuyết ra, thì những con khác đều có sắc thái rực rỡ., Long vũ xinh đẹp, mang thêm màu sắc khác cho đầm lầy xanh biếc đậm này. Đương nhiên, trong đầm lầy sinh cơ bùng bùng cỏ cây bốc hơi này, cũng có dã thú hung mãnh lui tới. Chỉ bất quá những súc vật Man Hoang này, tựa hồ cũng có linh giác; xa xa nghe được khí tức mấy tên sinh nhân này, đều cúi đầu lặng lẽ hướng xa xa tránh né.

Chỗ Thanh Dục Trạch Trạch này nhắc tới Nam Hoang Quán Trạch, quả nhiên hết sức rộng lớn; đi ước chừng hơn một canh giờ, bắt chuyện mới nhìn thấy một chỗ thích hợp ẩn thân. Ở phía trước cách đó không xa, có một đoạn rừng rậm rêu rêu vây quanh; trong rừng, ở dưới lá xanh thấp thoáng lộ ra một góc nhà tranh. Đến gần chút nữa, đại khái nhìn thấy toàn cảnh nhà tranh này hoàn toàn diện mạo., Phát hiện nóc nhà thành hình tam giác dốc đứng, nghĩ muốn để cho nước mưa có thể

thuận lợi chảy xuống. Mà vùng rừng núi trong căn nhà tranh này, giống như một hòn đảo hoang, xung quanh dòng suối trong vắt, từ trên cành cây đổ ngang chậm rãi chảy qua, mang theo một chùm bèo nước màu xanh biếc.

Xem ra nơi quán tràch khu rừng mưa này, cũng không phải hoàn toàn không có dấu vết của người. Tòa nhà tranh đỉnh nhọn kia, hẳn là nơi săn bắn thợ thủ bản xứ đến khu rừng trong đầm lầy săn.

Nhìn thấy nước suối hiện tại dâng lên, rất có thể đoạn gỗ gãy làm cây cầu đường kia bị nhấn chìm kia, nghe vậy liền đoán trong nhà tranh hẳn là tạm thời không có người ở lại. Nghĩ như vậy, hắn liền nói một tiếng, giống như đại bàng lướt lên, ở trên nước suối chảy qua khắp bốn phía., Đi với Quỳnh Huy cùng vào trong nhà xem xét, không ngoài dự tính của hắn, trong nhà tranh này hơi thô lậu, tất cả đều dính đầy mạng nhện, xem ra chủ nhân của gian phòng đã rất lâu không tới ở. Vì vậy trong tiếng chim hót của chim chóc, mở miệng là để những nghi hoặc trong nhà trống, coi gian nhà tranh này như chỗ đặt chân vào mấy ngày sau.

Lời nói tầm thường thoáng qua; Chờ vị Cung chủ Ma tộc mơ màng hỗn loạn kia tỉnh lại, liền phát hiện tay chân của mình bủn rủn, toàn thân không thể cử động được.

“Ta đây là đang...”

Từ từ thở ra một hơi, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh, nhất là khi nhìn thấy người thiếu niên trịnh trọng nhìn chằm chằm vào nàng thì lập tức tỉnh táo lại. Chờ đến khi nhớ ra được những chuyện lúc trước, sự nghi hoặc trong suốt lại có chút bắt đầu mê hoặc:

“... Kỳ quái, vì sao lúc này ta như đang ngủ?”

“Tiểu tặc này trước đó mê ta, ta không phải là thi pháp kháng cự sao? Làm sao hiện tại cái gì cũng không nhớ nổi.”

Ma nữ khôi phục lại ký ức thì cảm thấy khó hiểu, vốn là nàng vận dụng sức mạnh Thiên Ma kháng cự nên muốn âm thầm bảo trì tỉnh táo; nhưng hiện tại hiển nhiên, vừa này nàng một

mực mơ màng không tỉnh. Bây giờ tỉnh lại, không chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi mà trên trán còn mơ hồ đau đớn.

Nghiêng đầu lại suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ: Lúc này đâu phải lúc ngăn người ra!

Thế là cố gắng giãy giụa một chút, ma nữ cuộn chân quỳ dưới đất liền lấy ra uy phong ngày xưa, nhìn chăm chăm thiếu niên kia uy phong lâm liệt, quát:

“Yêu đạo tốt! Ngươi cũng làm gì bốn cung?”

Nghe được giọng nói trung khí mười phần này của nàng, lập tức nhẹ nhàng thở ra:

“Cũng may, hóa ra không chết.”

Nói xong câu này, cũng mặc kệ óng ánh mê hoặc nghe cái cảm nghĩ gì, bắt chuyện liền thành thật nói cho nàng:

“Ngươi hỏi ta cái gì? Khụ khụ, ta đã là yêu đạo, tự nhiên phải hạ phù hạ chú!”

Nghe lời ấy, trong chốc lát vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên mắt cá chân hai chân mình đều dán một khối vỏ cây mỏng. Trên vỏ cây mỏng màu vàng nhạt như giấy kia, tựa hồ dùng nước hoa quả màu tím vẽ từng đạo đồ án cổ quái kỳ lạ màu tím., Vừa nhìn liền biết là phù lục đạo môn nhân gian thiện dụng. Lúc này vỏ cây này như lụa, thiếu nữ chân ngọc óng ánh, phối hợp cũng rất đẹp mắt. Bất quá lúc này mới chợt mê hoặc không có hứng thú thưởng thức; nhìn hai phù lục chất liệu thô ráp này, tiểu ma chủ cười lạnh một tiếng, bữu môi khinh thường mỉm cười nói:

“A! Phù chú rách nát như vậy, còn muốn vây khốn bốn cung chủ?!”

Lời còn chưa đợi Quỳnh Quỳnh kịp nhắc nhở, vị tiểu ma chủ đã cảm thấy hoàn toàn khôi phục lại này liền cố gắng giãy giụa, giống như bình thường phi thân lên, đi làm phép đánh tên thiếu niên mất lễ kia., Chờ nàng mới giãy giụa, hai cái phù cây dán chặt trên chân liền đại thịnh thanh quang, thoáng chốc như ánh mặt trời chiếu tuyết, trong phút chốc đã làm loạn lực lượng Thiên Ma mà nàng thật vất vả lắm mới ngưng tụ lại,

không còn một mảnh! Vì thế phải chín một tiếng, tiểu Ma Chủ mới tránh được một chút, thoáng cái lại ngã xuống đất.

Thấy bộ dáng chật vật như vậy, nghe vậy lập tức yên lòng, cười lớn một tiếng nói:

“Ha! Hay là ngoan ngoãn nằm ở đó. Bất kể là phá phù hay chú nát, chỉ cần có thể vậy khôn được người là được!”

Dứt lời, hần liền mặc kệ, cùng Quỳnh Huyền thu dọn dụng cụ trong phòng. Vì vậy sau đó ma nữ tức giận, liền “dâm tặc” vô lại” không ngừng la mắng., Cả một gian nhà cỏ lợp lờ không dứt, chẳng qua những câu nói này không có tác dụng gì đối với nhau; năm đó ở phố phường tha ma cũng gặp không biết bao nhiêu tên vô lại ác liệt hơn; giờ sự giận dữ chật vật vẫn lặp đi lặp lại những từ ngữ, không chút mới mẻ, nghe nhiều hần chỉ nghĩ nằng niệm nha đau chú, không chút để ý.

Cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ trong chốc lát, ma nữ Nhâm Tính tức giận đùng đùng rút cuộc phát hiện nhục mạ của mình không có hiệu quả chút nào. Vô luận mình nói thế nào, tên kia chỉ giả câm điếc, không tức giận chút nào; ngược lại là mình, ầm ĩ tới mức miệng lưỡi khô khốc, lửa cháy lên không ngừng., Thật sự không đáng. Tiểu Ma Chủ của Ma Vực uy trấn cũng là người quả quyết, nghĩ tới đây, trong miệng lập tức ngậm miệng lại, sau đó yên tĩnh trở lại. Chuyển biến cực nhanh, làm cho hai thân ảnh đang bận rộn dừng lại, kỳ quái nhìn về phía nàng.

Chờ sau khi an tĩnh lại, lại nhìn bộ dáng cãi vã không hề thay đổi, sự nghi hoặc trong lòng cũng âm thầm lấy làm lạ:

“Nhìn công phu giả câm giả điếc này của hần, cực kỳ thành thạo, chỉ sợ thế gian những phái thanh tu này, cũng thật có chút ngạc nhiên! “

Nhắm miệng lại suy nghĩ trong chốc lát, tiểu Ma Chủ vốn tới tìm mới mẻ liền cảm thấy có chút nhàm chán; nguyên lai muốn nhìn một chút chuyện mới lạ gì đó, ai ngờ hiện tại ngay cả người nói cũng không có. Con mắt xoay động, tiểu ma nữ yếu điệu cuộn mình cúi đầu nhìn áo xộc xệch trên người chật vật một chút, liền bừng tỉnh hô một tiếng, chuẩn bị dẫn chủ đề:

“Ê!”

“Ta nói người kia, có phải người là quân tử hay không?”

Nghe nàng hỏi, tỉnh lại liền quay đầu nhìn nàng một cái, nhanh chóng trả lời:

“Đương nhiên không phải. Không phải cô gọi ta là dâm tặc sao.”

Dứt lời, hắn nhận lấy một miếng vải mỏng, tiếp tục ra sức lau chùi những món bếp còn có thể dùng trong bếp lò.

Nghe thấy câu trả lời như vậy, vô số câu hỏi trong trẻo chợt khựng lại, cảm thấy ngọt ngat phi thường. Tiểu ma chủ từng bị vạn người sợ hãi trân trọng cứ như vậy bấu môi ngồi một bên buồn bực vô hạn., Không khỏi liền nghĩ tới vì sao mình lại bị thiếu niên này dễ dàng vây khốn. Khác với trưởng lão hungry, chỉ thoáng chú ý đến Linh Dục đã lâu, tiện thể biết thiếu niên này chẳng qua chỉ là tiểu đạo sĩ của một Đạo môn. Biết điều này, trong suốt liên đặc biệt mê hoặc; phải biết rằng cho dù là thiếu niên anh kiệt kiệt kiệt nhất nhân gian, nếu giao thủ với nàng vẫn là không chịu nổi một đòn.

“Lẽ nào sau lần trước bị ta trêu đùa, hắn liền tu luyện tà thuật gì đó, cố ý muốn khắc chế ta?”

Con tin bị sự chủ lạnh nhạt, đã bắt đầu suy nghĩ miên man.

Trong Nam hoang, ban ngày âm ướt mà ngán ngủ, một ngày huyền ảo như vậy bất tri bất giác cũng nhanh kết thúc. Khi mặt trời ở đầm lầy hùng hực ngã về phía tây, mây mưa trên đỉnh đầu tựa hồ vĩnh viễn trầm thấp cũng lặng lẽ tản đi. Chờ kịch xướng bốn phía cùng thủy oa ngâm xướng đan vào cùng một chỗ, ánh sao lóe ra đêm cũng đã phủ xuống mưa.

Đi ra khỏi phòng nóng bức, bắt chuyện thì Quỳnh Huyền và Quỳnh Đình đều có nước suối trong bầu xanh, gặm ăn cây gỗ hái từ trong rừng. Lúc này con tin trọng yếu của bọn họ, tự nhiên cũng bị cuốn từ trong phòng ra, dựa vào rễ của một cây đại thụ, thuận tiện cho hai người bọn họ giám thị.

Một ngày náo nhiệt rốt cuộc cũng trôi qua, tựa hồ hết thấy sự tình theo dự đoán của mình đều thuận lợi tiến hành. Nhìn ma

nữ mắt đầy lửa giận bên cạnh, bắt chuyện giống như nhìn thấy một dòng suối trong xanh, làm cho tâm tình lo lắng của mình lúc trước bình tĩnh trở lại.

Chỉ là, ngay thời khắc như vậy, hần đột nhiên trong tiếng ngâm xướng hỗn tạp của trùng ếch hỗn tạp mà hài hòa, nghe được một thanh âm rõ ràng “Tí tách”.

“Hửm?”

Thiếu niên kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền trông thấy thiếu nữ nhỏ nhắn cả ngày luôn bận rộn theo mình, giờ phút này lại trở nên yên tĩnh, đang cầm cái gáo xanh đựng nước kia đến xuất thần. Dưới ánh sao đầy trời hần thấy rất rõ ràng, hai tay Tiểu Quỳnh Thố đang cầm cái gáo nước, đang nhẹ nhàng lay động vài vòng gọn sóng tinh tế.

“Ồ, thì ra là Quỳnh Đình khóc.”

Đợi đến lúc tĩnh lại, tiểu cô nương tâm tư tĩnh thuần bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt, nước mắt óng ánh chiếm hốc mà chảy, hai bên gò má im ắng trượt xuống.

“Ta, ta muốn Tuyết Điệp tử tử...”

Trong màn đêm tĩnh quang, nữ hài nghe thấy mà ngây thơ khóc thút thít. Sau khi nói xong câu này, Tứ Hải dường như một mực kiên nhẫn ứng phó, lúc này cũng nhin không được ngơ ngác mà đau xót.

Điểm sát hình ảnh tiếp nối: Tử Đình hận ác bá cương mới nổi!

Chương thứ ba kiếm khí mới trầm, hồn đã tiêu tại Vân phủ.

Nước mắt long lanh dưới ánh sao đầy trời, nhưng không khiến Ma nữ đồng cảm nhận được.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, trong suốt đã chứa đầy một bụng tức giận. Hiện tại thấy tỉnh ngôn Quỳnh buồn bã đối đáp, sớm chỉ hừ lạnh một tiếng, liền chuẩn bị mở miệng chế nhạo.

Chẳng qua chờ nàng mở miệng, còn chưa kịp nói gì., Sau khi tỉnh lại, nàng đột nhiên giơ tay lên, cũng không quay đầu lại, phất tay áo, đem nửa quả dưa gỗ còn thừa trong tay bay ra, vô tình bay vào trong miệng Oánh Hoạch Đàn, bịt miệng nhỏ của nàng tràn đầy, lập tức đem bụng đầy lời lẽ lạnh lùng lấp vào trong bụng.

Mộc qua vừa mới thức tỉnh đã bay tới quả thực không nhỏ, ngược lại phí sức để tiêu Ma Chủ nhai nuốt một hồi mới miễn cưỡng ăn xong. Sau khi tỉnh táo lại thì đã sớm trấn an Quỳnh Thố thật tốt từ lâu, hai người lại yên lặng ăn mộc thật.

Thấy tình cảnh như vậy, sự buồn bực trong suốt chỉ cảm thấy cực kỳ buồn bực. Duy nhất có chút trấn an chính là ban ngày mắng yết hầu khói bụi, mộc quan phiến bay tới giữa không trung vừa vặn giải khát. Chỉ là, hơi ngừng lại một chút, bỗng nhiên lại nhớ tới vừa rồi mộc qua trên bụng rơi xuống., Phía trên tất nhiên dính không ít nước dãi thiếu niên; trong nháy mắt, tiểu Ma Chủ chợt cảm thấy mê man, không biết có nên lập tức vận công phun ra hay không. Đang lúc do dự, thiếu niên mắt dài sau lưng kia tựa hồ lại đi tới, phất tay phất trên mặt mình một cái, sau đó nàng liền cảm thấy trời đất quay cuồng, lại dựa vào rễ cây đại thụ ngủ say...

Qua buổi tối của đêm lầy trong rừng rậm, lại nói việc Linh Khuyết Tuyết bị hãm tại Ma Châu. Lúc bị bắt, hai nàng đều bị giam cầm bên trong hỏa diễm lao lung, bị liệt hỏa dày vò khắp nơi, rất là khổ sở. Còn với Linh Miểu mà nói thì đây là một khởi đầu của ngọn lửa., Việc hun khói lửa này vẫn là chuyện nhỏ, nàng còn có lo lắng khác. Lần này mình không cẩn thận

trúng bẫy lại rơi vào tay óng ánh hoặc hoặc, đương nhiên không tránh khỏi bị nàng châm chọc khiêu khích. Điều này đối với Tứ Độc công chúa cũng kiêu ngạo mà nói càng thêm khó có thể chịu đựng.

Chẳng qua lo lắng như vậy không biến thành hiện thực; thẳng đến chạng vạng hôm đó, tiểu ma nữ mồm mép sắc bén kia còn chưa tới. Lúc dầy vò trong hàng rào lửa, ngược lại chờ mấy ma linh áo đen tới, cẩn thận từng li từng tí đem các nàng đẩy vào trong tịnh xá thủy tinh hai gian liền kề nhau. Lâm Linh Dục cảm thấy kỳ quái là điều kỳ quái., Đến hai gian phòng giam thanh lương thủy tinh làm tường này, không chỉ có liệt hỏa lao lung giam cầm các nàng bị cởi bỏ, những ma nhân nguyên bản hung thần ác sát kia, còn đặt trong hai gian phòng giam đặt vài quyển họa sách chim muông cá., Cho các nàng chiêm ngưỡng quan sát, duy nhất có vẻ bị giam cầm là giữa mắt cá chân tuyết trắng của hai cô gái đều chớp động hai vòng hỏa hoàn xanh biếc “Tur tur”. Đây là ma hoàn do tù nhân Ma tộc đặc chế, có thể cấm pháp lực người khác. Dù như thế, trước sau so sánh, thái độ ma nhân này đã khác hẳn.

Thấy bọn họ trước sau cung kính, Linh Miểu Tuyết tất cả đều mê hoặc khó hiểu, không biết mấy ma nhân giáo hoạt này có chủ ý gì.

“Có phải sợ uy danh của Tứ Độc Long tộc nhà ta không?... cũng không giống lắm a.”

Nghĩ tới tiền căn hậu quả sự kiện này, Linh Miểu liền cảm thấy những người Ma giới này cả gan làm loạn, không hề giống kẻ trước sau lo sau.

Thời điểm mê hoặc, Linh Dục liền bắt đầu âm thầm cầu khẩn, hy vọng có thể tỉnh nói mang theo Quỳnh Tỳ Hưu chạy trốn càng xa càng tốt, tuyệt đối đừng nhất thời hồ đồ, lại muốn vòng trở về cứu nàng. Dưới tình thế như vậy..., Sau khi tỉnh lại không khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa. Dù sao, Linh Dục nàng chính là công chúa tứ phi long tộc, những Ma tộc kia nhất thời cũng không dám quá mức mạo phạm nàng. Bằng không, đêm nay bọn họ cũng sẽ không như vậy mà cung kính.

Về phần mình thoát khốn ra sao, tự nhiên sẽ có long binh long long long của bản tộc liều mạng tới cứu.

Nghĩ thông những thứ này, hiện tại Linh Kính Nhi lo lắng nhất, ngược lại sợ tỉnh ngôn không nghĩ tới điểm này, không quan tâm Ma Châu lại chui đầu vào lưới.

“Lâm ngôn mặc dù có đôi khi có chút ngây ngốc, nhưng cũng sẽ không ngốc như vậy chứ?”

Bị giam trong phòng đấu thú, Long Nữ sợ hãi trong lòng, hiện tại cũng chỉ có thể không ngừng an ủi nàng như vậy.

Khác với Linh Dục lo nghĩ trăm hướng, vị tiên linh hoa mai kia đứng cách nàng một bức tường, lại vẫn tĩnh lặng như trước, lẳng lẳng cuộn mình quỳ trong phòng giam, trên lúm đồng tiền xinh đẹp dịu dàng nhuần nhuyễn như tuyết, tĩnh mục thông dong, giống như sống hay chết vậy., Là an hay nguy, tất cả đều không để trong lòng nàng. Trong suy nghĩ của nàng, từ đầu đến cuối đều cho rằng, mình chẳng qua chỉ là một tên nô tì ngoại tộc của đường chủ. Cho dù ngày xưa hấn kính trọng mình như thế nào, nhưng đã đến thời khắc như vậy., Phương pháp ứng đối tự nhiên nhất của đường chủ nhà mình chính là tiếp tục đi về phía trước cùng Quỳnh Huy, hoàn thành nhiệm vụ của sư môn. Mà bản thân nàng hèn mọn tồn tại như vậy, tự nhiên nên tự sinh tự diệt, không nên phí công phu quý giá của đường chủ. Về phần công chúa Long tộc tôn quý cách vách, ngày sau sẽ có tộc nhân đem nàng cứu đi.

“...”

Nếu như nói, hiện tại nữ tử như băng tuyết kia còn có gì đáng lo lắng, chính là lo lắng cho tiểu muội muội ngây thơ hồn nhiên kia, liệu có thể tự mình rửa mặt hay không, nấu bếp có chút ngốc nghếch đường chủ, có thể chăm sóc tốt cho mình một chút không.

Hai cô bé cứ như vậy cuộn mình quỳ gối trong phòng giam, dần dần lâm vào suy nghĩ của mình, không nhúc nhích. Ngọn núi đứng sừng sững ngoài phòng giam, toàn thân hồng quang diễm lệ, đem quang ảnh mê ly chiếu vào trong vách tường

thủy tinh, để bốn phía hai vị tiên linh thần nữ này, vĩnh viễn chiếu động diễm ảnh màu đỏ kỳ quái lục địa.

Tù địa trong ma châu, chẳng khác nào ngày đêm, lại nói mấy kẻ ẩn nấp bỏ trốn.

Hiện tại, đã là sáng sớm thứ hai đã tỉnh lại. Buổi sáng hôm nay, ma nữ tóc tím bị bắt từ trong giấc mộng u tối tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang dựa vào rễ cây. Cố gắng mở đôi mắt ngái ngủ của mình, liền thấy ánh nắng trước mắt sáng ngời. Không ngờ được, thiếu niên kia tiện tay vuốt ve, khiến cho nàng ngủ say một hồi lâu. Đợi tới lúc mở mắt ra, bất tri bất giác đã là lúc mặt trời lên cao.

Thấy bản thân lại bị thiếu niên tà thuật mê hoặc, bỗng tỏ ra tức giận, liền muốn tìm thiếu niên kia tranh cãi ầm ĩ; bất quá giương mắt nhìn chung quanh, lại không phát hiện tung tích người đáng ghét kia. Bây giờ khu nhà nhỏ khu rừng rậm này hết sức u tĩnh, trong đoạn đứt chỉ có cô gái nhỏ tên là Quỳnh Thước kia, một người ở đó vui vẻ chơi đùa.

Chờ đến khi hoàn toàn mê hoặc từ trong giấc ngủ tỉnh lại, Quỳnh Thu vừa lúc đuổi theo hai ba con ong, nhìn chúng nó ong ong trốn vào trong cái hang nhỏ trên tường đất của căn phòng nhỏ. Thấy chúng trốn đi rồi cũng không nhìn thấy nữa, cô bé không cam lòng liền bẻ một cái cành cỏ cứng trên mặt đất, bắt đầu nằm sấp trên tường đất, hết sức chăm chú đẩy sào huyết của mấy con ong đất kia lên.

Thấy nàng chỉ lo chơi đùa, trong suốt mê hoặc lại nghiêng tai lắng nghe một hồi, xác định quanh đây không còn dấu vết người, trong lòng nàng cũng có chút nghi hoặc:

“Kỳ quái, tên ác tặc kia lại không thấy đâu nữa. Không sợ ta sẽ chạy trốn sao?”

Đang cân nhắc như vậy, nữ oa ở cách đó không xa đang chuyên tâm mân mê hang ong, bỗng nhiên quay đầu lại nói:

“Đừng nghĩ trốn nữa, ở đây còn có Quỳnh Huyền nữa!”

Nghe giọng điệu nàng này rất giống như là thuận theo mình nói, sự mê hoặc trong suốt nhất thời lấy làm kinh hãi:

“Chẳng lẽ tiểu nha đầu này có thể nhìn thấu tâm tư của ta?”

Bất quá ý niệm như vậy có chút hoang đường, có lẽ nha đầu kia bất quá chỉ là trùng hợp thôi. Hơi ngừng lại một chút, thấy Quỳnh Đình kia thật sự ngây thơ, thật sự có cơ hội để thừa nhận, liền nhin không được bắt đầu suy nghĩ:

“Ai, bắt cóc chút nào cũng không vui. Không bằng nhân cơ hội này chạy trốn. Dù sao tiểu nha đầu trước mắt này cũng không phải rất có bản lĩnh.”

Ai ngờ được, ý nghĩ này vừa lóe lên, nữ đồng chỉ cố chơi đùa lại bỗng nhiên quay đầu lại, nghiêm túc nói với bên này:

“Vị tỷ tỷ này, tuy rằng Quỳnh Đình không có bản lĩnh gì, nhưng phù chú của ca ca ta lại rất lợi hại đó nha!”

Dứt lời, nàng liền buông việc trong tay xuống, điên cuồng chạy tới, hướng chỗ mị hoặc phía trước sau chỉ điểm một hồi.

Cho đến khi Quỳnh Thiển nhắc nhở, mê hoặc lúc này mới phát hiện, ở phía sau lưng mình, trên rễ cây trôi nổi kia tất cả cây cối đều vẽ phù văn cổ quái, trong đó mơ hồ có ánh sáng màu xanh nước biếc lưu động, hiển nhiên chính là tiểu tặc kia chuyên khắc chế pháp lực tà thuật của mình.

Nhìn thấy đám rễ cây phù văn giống như hàng rào lồng giam này, ma nữ vốn dĩ đã bị cảm xúc làm cho nhụt chí. Trục giác nhạy bén vô cùng, theo bản năng biết mình tuyệt không thể xông ra khỏi phù trận này. Cho tới lúc này, tiểu ma chủ mới thực sự coi trọng việc bắt cóc thiếu niên của mình. Trong ánh nắng ban mai của bóng cây, đôi mắt của thiếu nữ tóc tím chấn động một hồi, nghi hoặc không giải thích được thầm nghĩ:

“Lẽ nào nhân gian cũng có Đạo môn như vậy? Lại có thể truyền thụ ra môn đồ trẻ tuổi lợi hại như vậy.”

Cho đến lúc này, sự ngờ hoặc mới thật sự nhớ lại tất cả tin tức có liên quan tới thiếu niên này:

“... Trong môn phái của tiểu tặc này tên gì nhỉ? Là Thượng Nguyên, hay là Tam Thanh?”

Suy nghĩ một hồi không ra, nàng liền chuẩn bị moi tin từ cô bé về mặt cảnh giác này. Theo lời của Quỳnh Huyền Nhi, hỏi ác

tặc kia, cũng chính là phù lục của ca ca nàng rút cuộc lợi hại bao nhiêu.

Nghe nàng hỏi cái này, Quỳnh Quỳnh lại bỗng nhiên đỏ mặt, ấp úng ấp úng nói chính mình năm đó bị đánh thức ca ca dùng phù lục hiện ra nguyên hình xấu hổ.

Nghe nàng kể chuyện cũ như vậy, ma nữ đang cảm thấy nhàm chán nhất thời cảm thấy hứng thú, càng thêm cố gắng thu lại lời nói của thiếu nữ ngây thơ này. Thấy vị tỷ tỷ này hứng thú, Quỳnh Thiển cũng liền biết gì nói nấy, kể lại những chuyện thường ngày ở cùng với nàng. Chỉ là, cũng không biết là tiểu nha đầu này cố ý lưu tâm., Vẫn là vốn ngây thơ, một phen kể chuyện liên miên căn nhắc này của nàng, cơ bản chỉ là nói chút chuyện vặt cuộc sống hàng ngày; những việc nhỏ bé không đáng kể, tiểu nha đầu lại cảm thấy mười phần trọng đại, một năm một mười nói với oán độc toàn bộ, chứng minh ca ca của nàng ngày thường yêu thương nàng như thế nào, yêu nàng như tuyết giả tử.

Tự nhiên, Quỳnh Quỳnh không phân biệt chủ thứ hay trọng điểm than vãn, để cho Tiểu Ma Chủ Oánh Oánh đưa ra lời bình cho hai huynh muội này:

“Hai tên ngốc.”

Chỉ là, lời bình luận thật tình này vừa mới thốt ra, lại khiến tiểu nha đầu một mực hòa ái kia mười phần tức giận, lớn tiếng kháng nghị nói:

“Không được mắng ca ca ta!”

Tỳ Hưu nghi hoặc nghe vậy, rất kỳ quái:

“A? Tại sao chỉ là không cho phép mắng ca ca ngươi, lại không trách ta mắng ngươi?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Quỳnh Đình lại xấu hổ đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói:

“Bởi vì ta vốn dĩ rất ngốc a...”

Tiểu nha đầu xấu hổ nói:

“Kỳ thật Quỳnh Quỳnh vẫn luôn ngây ngốc, nhưng còn chưa để ca ca biết. Bởi vì ta cũng không biết, một muội muội ngây ngốc có được hay không, thức tỉnh ca ca có hay không thích...”

“Ồ?”

Nhìn tiểu nha đầu bộ dáng ngây thơ dễ gần, trong mắt có chút châm chọc, ngược lại thuận theo nàng tiếp tục nghe nàng nói chuyện. Lúc này, Quỳnh Huyền lại thay đổi thần sắc suy nghĩ sâu xa, nghiêm túc nói với Oánh Oánh nghi hoặc, nói mình đã thử nhiều lần, có đôi khi thông minh rất ngốc, muốn nhìn xem ca ca rốt cuộc thích cái nào.

“Vậy kết quả thế nào?”

Nghe sự kể chuyện thuần tịnh chân thành như vậy, trong nháy mắt vị tiểu ma chủ băng tuyết thông minh hơn người này vậy mà cũng bị lây nhiễm, rõ ràng vô cùng nghiêm túc hỏi tiếp một câu. Nghe nàng hỏi, Quỳnh Quỳnh lại có chút uể oải nói:

“Kết quả vẫn còn chưa nhìn ra. Bởi vì mỗi lần ca ca đều thích!”

“Ah!”

Trong suốt đáp lại một tiếng, sau một lúc lâu mới đột nhiên tỉnh táo lại:

“A?! Kết quả này không phải đã xuất hiện rồi sao? Vậy không phải là mặc kệ nha đầu kia có ngốc hay không, vậy ca ca —— a, tiểu tặc kia cũng không ngại sao?”

Nghĩ vậy, lại nhìn tiểu nữ oa trước mắt vẻ mặt rầu rĩ không vui, trong lòng thầm cười trộm:

“Hi hi, “Có lúc thông minh — thật không biết lúc cô ta thông minh thì thế nào!”

Tuy nhiên mặc dù nghĩ thông suốt, nhưng lại không có ý định chỉ ra. Bởi vì Oánh Oánh nghi hoặc cho rằng, tuy rằng mình rất xinh đẹp, nhưng vẫn thù dai. Lúc trước nha đầu này quấy rối lung tung, đem nước hồ che kín vại nước không còn một mảnh, làm cho mình xấu mặt ở trước mặt thiếu niên lần nữa ở

lại trước mặt thiếu niên —— Thù này, nàng một mực không quên!

Mà đối với Quỳnh Quỳnh mà nói, rất không may, lần này nàng lại không có thể chú ý tới ý nghĩ trong lòng Oánh Hoắc.

Cứ như vậy câu được câu không nói chuyện với tiểu nha đầu, lại nhìn nàng chơi đùa, ngẫu nhiên trợ uy cổ vũ cho nàng, bất tri bất giác, ánh sáng đã đến buổi trưa.

Khi bóng mặt trời lọt khỏi chạc cây trên đầu, dần dần đi về phía đông, thiếu niên nửa ngày không gặp cuối cùng cũng đã trở về. Mà khi người trở về đã nhảy lên ốc đảo, trong treo hoặc hoặc rõ ràng nhìn thấy, toàn thân hắc trên dưới đều ướt nhẹp, đang không ngừng nhỏ xuống nước.

“Hắn đi đâu bận rộn? Sao cứ như vừa vớt lên từ trong nước vậy?”

“Có phải là trượt chân rơi xuống nước không?”

Đúng lúc có chút vui vẻ phỏng đoán, hắc vội vàng giao một ít rau quả đang cầm trong tay cho Quỳnh Đình, đi tới khê thi pháp, liền hút nàng vào trong phòng.

Chờ mọi người đều vào trong phòng, sau khi tỉnh lại liền phát ra ngọn lửa, chuẩn bị cùng với Quỳnh Thố cùng nhau nấu ra chút đồ ăn muộn. Chỉ là, chờ đến khi hắc muốn kéo ống gió mới sửa xong ở bên cạnh trợ giúp, hắc lại nghe được Ma nữ này giờ không lên tiếng kia bỗng nhiên dịu dàng nói nhỏ, cũng không biết đang nói cái gì.

Lúc tỉnh lại, nghe thấy có gì đó lạ, vội vàng quay đầu lại nhìn —— lần này nhìn, lại khiến hắc ngây ra như phỗng!

Thì ra, ma chủ nhỏ tóc tím ở góc phòng đang cuộn tròn, hiện tại chính là váy sam rỗi tung, La Ngọc nửa tán. Trong quang ảnh mờ nhạt, chợt như có hai vật rung động, mơ hồ nhìn sang, giống như tuyết đọng, chính là mọt mà!

Điểm nhẹ lên hình ảnh tiếp nối: Tinh quang do vệt béo mới tiến cử Âm Phi Toan Nghê âm thầm nhảy múa.

Chương bốn Ma Cương Thảo, vấp ngã tiên lang trong mộng.

Tỉnh lại nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy trong bóng chiều tà ở góc phòng có hai vật tròn trịa đối nhau, đang ở trong quang ảnh hơi phát sáng, giống như đang hướng bốn phía nhện nhạo ra từng vòng từng vòng sáng nhu trắng. Lúc này, Tứ Hải đường chủ vẫn luôn giấu cảnh giác thời khắc vận dụng thị lực đến là tốt nhất, lần này vừa quay đầu lại nhìn, có thể nói là ánh mắt như đuốc, nhìn rõ thu nhỏ. Lúc này, tỉnh lại liền cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, một trận đầu vầng mắt hoa!

Ngay lúc hần còn đang ngây ra như phỗng, nữ tử có chút xấu hổ lại thấp giọng cầu khẩn:

“Quỳnh Tiểu Muội, đến giúp tỷ tỷ buộc quần áo lên!”

Nguyên lai từ khi tỉnh ngộ bị tri thức từ trong ao tắm của cung Hỏa Ly, quần áo trên người nàng liền ăn mặc không đáng tin cậy. Trong hai ngày này, nàng lại bị tiếng nói cuốn vào cuốn ra, quần áo trên thân sớm đã buông lỏng không chịu nổi. Đến vừa rồi bị lời tỉnh lại từ ngoài phòng dịch chuyển về phòng, trên người nàng một mực buông lỏng lỏng ngực., Rốt cuộc cũng buông hết, khiến nàng chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh. Cứ như vậy ma nữ vốn không sợ trời không sợ đất lại xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, trong lòng như có sâu bò. Toàn thân không được tự nhiên., Nàng lại nghi thần nghi quỷ, luôn cảm thấy thiếu niên kia thường xuyên hướng bên này liếc mắt một cái. Dưới sự nghi kỵ đó, tính tình điêu ngoa phát tác, nàng cũng không nhịn được nữa, liền không quan tâm lên tiếng cầu khẩn Tiểu Quỳnh.

Nghe nàng nói vậy, đường chủ Tứ Hải mặt đỏ tía tai mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Vừa dời ánh mắt sang chỗ khác, tiểu muội muội tốt bụng bên cạnh liền vui vẻ đáp lời, nhảy nhót muốn chạy đi hỗ trợ. Chỉ là, nàng mới bước vài bước, lập tức bị lời tỉnh lại.

“Ồ?”

Bị ca ca kéo về phía sau, Quỳnh Đình rất khó hiểu; nhưng cũng giống như mọi ngày, nàng không hỏi vì sao mà ngoan ngoãn núp sau sự tĩnh lại, cũng giống như Quỳnh Đình, thấy cử động này của nàng ta khi tĩnh lại, mê hoặc cũng rất khó hiểu.

Trong ánh mắt nghi hoặc của hai cô gái này, hai tay chậm rãi huy động, không trung lập tức bay lên hai đạo kinh khí vô hình, như hai đạo du long quần quanh bay về hướng nghi hoặc đang cuộn tròn lại trên mặt đất.

Đến gần sát, hai đạo kinh khí vô hình này như hai bàn tay ẩn hình, giật khởi tơ nhẹ trên quần áo trước ngực, chậm rãi, chậm rãi đan xen vào nhau. Hiển nhiên, việc này yêu cầu phi thường tinh tế, dù là pháp thuật đạo lực của Đường chủ Thượng Thanh đường cao minh, trước sau cũng phí hết công sức của hần.

Chờ khi tất cả đại công cáo thành, trong suốt mê hoặc nặng lại quần áo chỉnh tề, thái dương bắt đầu toát ra từng giọt mồ hôi. Thấy hần bình thường uổng phí lần này lao động, trong suốt nghi hoặc lại rất khó hiểu, kỳ quái suy nghĩ:

“O? Hần biến thành chính nhân quân tử lúc nào? Sao không tự tới đây động thủ?”

Mà lúc này trong lòng Quỳnh Quỳnh chợt hiểu ra:

“Biết rồi! Thì ra ca ca là muốn làm mẫu pháp thuật với Quỳnh Huyền!”

Lúc này trong lòng nàng liền nghiêm túc suy diễn nhất cử nhất động vừa rồi của đường chủ ca ca.

Chỉ là, hai nàng đều đoán sai. Oánh hoặc cũng không biết, bắt chuyện cũng không phải là câu nệ tiểu tiết; chỉ là vừa rồi trong lòng hần nghĩ Tiểu ma đầu này quỷ kế đa đoan, áo nhỏ trước ngực mở rộng, còn không biết có phải là tự mình thi pháp giải khai hay không., Lại để Quỳnh Thiên đi qua, cái kia đã tụ tập một ít pháp lực Ma Nữ tất nhiên làm khó dễ, cưỡng ép Quỳnh Huyền hần bóc bỏ phù chú, mở ra cấm chế. Đến lúc đó, mặc kệ như thế nào cũng phải hao phí một phen trắc trở. Ý nghĩ như vậy, đã mở miệng, chính là dùng bản thân mình độ người.

Bởi vì nếu đổi lại là chính hắn, thì nhất định phải bạo khởi gây khó dễ...

Sau lần phong ba nhỏ nhỏ này qua, căn phòng nhỏ mưa lâm viên nặng lại khôi phục vẻ yên tĩnh ngấn ngủ. Tường hòa yên tĩnh hiếm thấy, một mực duy trì đến khi Quỳnh Bính đột nhiên mở miệng ngâm tụng sách giáo khoa mới thôi.

Tiểu Quỳnh Thu luôn ở bên cạnh đưa tay giúp đỡ, trong lúc bận rộn, bỗng nhiên nhớ lại hai luồng thức ăn sung túc vừa rồi của Ma Nữ tử tử. Nhìn thấy suy nghĩ, Quỳnh Thố chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước cùng ca ca nhìn lên chuyện bên hồ. Tựa hồ, sau đó nàng còn có cảm ứng nói., Làm một đoạn văn tự cổ xưa, bây giờ nghĩ lại, bốn năm câu văn tự kia gom lại thật không dễ dàng, tất nhiên nàng ấn tượng tươi sáng. Vì vậy, hiện tại xúc cảnh sinh tình, Quỳnh Thiển tự nhiên phải lấy đoạn văn chương ngôn chí tiểu này ra, một lần nữa ngâm tụng ôn tập.

Mà thức tỉnh ca ca bên cạnh nàng, nghe nàng này miệng ngâm nga không rõ, tự nhiên lại nhớ lại mấy ngày trước bên hồ cương phong quang.

“Nha đầu này!”

Đang nghĩ làm thế nào để Quỳnh Chỉ quên mất đoạn từ này, nghe vậy lại phát hiện tiểu muội muội đang ngâm tụng hướng về phía ma nữ. Chứng kiến tình hình này, trong lòng hắn bất giác khẽ động, xoay người lại hướng trong sáng hỏi:

“Này, người tắm trong hồ đêm đó có phải là cô hay không?”

Nghe hắn hỏi lúc này, ma nữ đang rảnh rồi buồn chán vội vàng trả lời:

“Đúng vậy đúng vậy, chính là bản cung!”

Nhịp một hồi lâu, trong suốt mê hoặc giống như trước giờ không thích nói chuyện như hôm nay, vừa thấy thiếu niên mở miệng như hồ lô lúc trước, liền tranh thủ thời gian tiếp chiêu:

“Hừ hừ, nếu không phải đêm đó đồ hào sắc này của ngươi lên nhìn bản cung tắm rửa, ta còn không biết ngươi và tiểu long kia đã trà trộn đến ma tộc cày Linh đảo của ta.”

Lập tức, nàng đem chuyện đêm đó dương dương đắc ý nói qua một lần, cuối cùng, còn tiện thể nói vài câu với Thiên Ma trưởng lão, oán giận hằn dăm âm phụng dương làm trái, ngầm còn muốn giúp bọn chúng trộm Long Mã. Lần chia rẽ này, nàng nói trắng ra, đem toàn bộ sự tình nói cực kỳ rõ ràng, ngay cả Quỳnh Huyền cũng lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả. Chỉ là, một phen giải thích rõ ràng này, đối với lời giải thích, lại tựa như một tiếng sấm trên đất bằng, nhất thời bị chấn động đến ngây người tại đương trường.

“Thế nào? Bồn cung chủ có phải là tuyệt thế thông minh hay không?”

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tỉnh lại, sự thăm dò trong suốt rất là hưởng thụ, nhịn không được mỉm cười khoe khoang nói chuyện với hắn.

Chẳng qua, lúc này mới nói không đề ý tới nàng. Sừng sốt một lát, hắn mới lấy lại sức, chậm rãi hỏi:

“Người nói là, toàn bộ sự tình này từ trước sau, chẳng qua là vì người và Tứ Độc Long Nữ một chút phản ứng cũng không nhớ nổi, liền để cho trưởng lão hung ác trù tính mấy năm, đến Tứ Độc Lưu Vân Mục lấy trộm Long Mã, sau đó ngày hôm trước lại thiết hạ bẫy bắt ta?”

“Đúng vậy!”

Nhìn tiểu ác tặc mặt dày không vào được, hiện tại trên mặt rốt cuộc lộ ra vẻ nửa sợ hãi nửa giật mình, sự mờ mịt chỉ cảm thấy rất là khuây khoả. Hiện tại, tiểu cung chủ Ma tộc hành sự không kiêng kỵ này thậm chí còn có chút hối hận, tại sao không sớm đem chuyện này nói ra. Chỉ là, ngay lúc nàng khoái ý, lại nghe thiếu niên kia lại lạnh lùng hỏi:

“Vậy, tại sao người lại làm như vậy?”

Ma nữ còn chưa nghe ra trong giọng nói lạnh lẽo của thiếu niên, đành đặc trả lời:

“Bởi vì ta thích!”

Thiếu niên đã nén giận, giờ phút này rốt cuộc bộc phát như núi lửa, chửi ầm lên:

“Hay cho một con gái vô lý vô hành vô tri vô lương ác nữ!
Dám lấy tốc độ của bản thân vui mừng nhất thời, không quan tâm đến an nguy của rất nhiều người, khuấy lên sóng gió ngập trời như vậy!”

Đường chủ bàn khô tiểu dân xuất thân Thượng Thanh dân, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra trên đời còn có bức này nhân vật; tiểu ma nữ này, dựa vào chính mình thượng vị, lại chỉ vì mong muốn một mình nhanh chóng, liền đùa giỡn khuấy động mấy phương không được an bình. Loại chuyện như vậy, tỉnh lại là thống khổ tận cùng. Lúc này, hắn liền tức giận bùng bùng, đưa tay đưa tới Phong Thần Kiếm, nhắc theo liền hướng ma nữ góc tường bức tới.

“Người muốn làm cái gì?!”

Thấy thiếu niên không chút thu hút này đột nhiên như biến thành một người khác, hai mắt đỏ ngầu rút kiếm hướng về phía mình, Tôn chủ Ma Cương luôn hoành hành không kiêng nể gì bỗng nhiên cảm thấy từ lòng bàn chân mình nhắc lên, ầm một cái, hướng về phía trước dâng lên một cỗ hàn ý thấu xương. Mà con cháu Ma tộc quân vương của nàng, ngày xưa bất kể đối mặt với yêu thú thần ma hung ác cỡ nào, cũng tuyệt sẽ không như bây giờ, toàn thân trên dưới, từ trong ra ngoài đều run rẩy không muốn chiến đấu!

Bóng ma tử vong khủng khiếp như núi bức tới, giờ phút này trong lòng ma nữ trống rỗng.

“Ca ca...”

Ngay lúc khẩn yếu quan đầu như vậy, trong phòng bỗng nhiên vang lên một thanh âm.

“Hả?”

—— thanh âm rụt rè này, tựa như một dòng suối trong, lập tức tách rời khí tức thô bạo tràn ngập cả một phòng.

Thiếu niên tràn ngập sát khí, nghe thấy tiếng hô này liền quay đầu lại, phát hiện đó chính là Quỳnh Đình đang gọi mình. Giờ phút này thằng bé này đang dùng sức nắm chặt vạt áo của nó, ngửa mặt lắc mạnh đầu.

Sau khi đối mặt với Tiểu Quỳnh Thước, đôi mắt trong vắt không chứa một tia tạp chất, thiếu niên tràn ngập sát khí lập tức lần nữa tỉnh táo, thở dài một tiếng, tỉnh lại giờ tay lên, Dao Quang Thần Kiếm trong tay liền gầm lên một tiếng long ngâm, bay trở lại hộp kiếm sau lưng.

Cho đến lúc này, khí thế hung mãnh giống như một ngọn núi lớn ép tới mức không thở nổi, mới tan thành mây khói, biến mất vô hình. Ai cũng không nghĩ tới, bây giờ trong căn phòng nhỏ, thanh và thiếu niên đứng chấp tay, vừa rồi lại bộc phát ra khí thế cường đại như vậy.

Chỉ là, tuy rằng áp bức đã từ trần, nhưng một màn khủng bố vừa rồi đã in sâu vào tận đáy lòng ma nữ - sự sợ hãi này mãnh liệt đến mức khi tỉnh nói muốn đến gần trước mặt nàng, chưa bao giờ sợ hãi khuất phục tiểu ma nữ trong mắt, lại bất giác nổi lên nước mắt uyên chuyển.

“Hừ!”

Thấy bộ dáng đáng thương của nàng, bắt chuyện chỉ coi như nàng giả bộ. Đi tới gần nàng, thu hồi một tấm bùa trên chân nàng, mở miệng quát bảo nàng mau mau đi bôi trần rửa mặt. Thiếu nữ đáng thương dưỡng tôn ưu tú, đời này nào chịu nổi khổ; chỉ là hiện tại trong lòng kinh hãi, vẫn còn sợ hãi, làm sao dám bày ra uy nghi ngày xưa? Nghe được lời căn dặn, nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm ra những việc thô thiển này.

Đến khi động thủ, trong suốt mê hoặc mới phát hiện, những hoạt kế nhìn như đơn giản này ngày thường, hiện tại tự tay làm, lại cảm thấy vô cùng gian nan; tử phát ma nữ dung mạo cao quý xuất trần, hiện tại lại được Quỳnh Thiên tiểu muội muội chỉ điểm, mới có thể luống cuống tay chân hoàn thành việc thiếu niên hung ác biên phái.

Cứ như vậy đã từng trải qua một trận khổ dịch, còn chưa hoàn thành được bao nhiêu việc, óng ánh nghi hoặc liền cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, mệt gần chết.

“Không phải là bởi vì trên bàn chân còn có một phù lục?”

Ma nữ cơ bản đã có thể hành động tự nhiên, đem tình cảnh xấu hổ trước mắt này, quy kết ác phù của thiếu niên lên. Chẳng qua

đang lúc an ủi mình, hơi không chú ý, nàng lại hất nước bột chuẩn bị nấu cháo. Vì vậy trong phòng nhỏ nhất thời vang lên tiếng kinh hô của tiểu nha đầu:

“Ma nữ tử tử! Không thể tưởng được ngươi so với Quỳnh Thổ còn ngốc hơn.”

Lời nói trẻ con không hề cô ky, đôi mắt mê hoặc không khỏi nín thở; nhìn lại, vừa hay thiếu niên kia cười như không cười nhìn mình.

Vừa nhìn thấy bộ dạng hẩn nửa ngậm nửa lời trào phúng hẹp hòi, buồn bực nửa ngày không khỏi tức giận xông lên, mang theo nước nở trách mắng:

“Ngươi, tại sao ngươi lại hại ta như vậy?!”

Nghe nàng hỏi, bắt đầu nhếch miệng cười, mô phỏng theo ngữ điệu của Oánh Hoắc lúc trước, nhanh chóng đáp:

“Bởi vì ta thích!”

Đêm nay, tuy có chút hoặc hoặc hoặc tham dự, ba người này bận bịu khí thế ngất trời; nhưng đến cuối cùng, thật ra cũng chỉ nấu được chút cháo ngọt, lại thêm mấy cái bánh mỏng. Nhưng cho dù là thế này., Ma nữ vốn không ăn khói lửa nhân gian mê hoặc, thấy chính mình tự hỗ trợ bánh mì nhỏ bếp thành cháo nhỏ, lại cảm thấy phi thường muốn ăn. vụng vụng qua mấy lần nước miếng, nàng mới ở dưới tiểu muội muội thiện giải nhân ý kia tán tỉnh, cầm một cái bánh mỏng đến, liền lấy một bát cháo chanh nhỏ ăn.

Một ngày vui buồn lẫn lộn trong rừng mưa Nam hoang, cứ như vậy mà vội vàng qua. Chờ đến khi vô cùng bạc hương vị trong cốc nhắm nuốt hết một miếng bánh cuối cùng, sau khi tỉnh lại liền mang tới một gáo nước lạnh, làm cho nàng cùng Quỳnh Ngư súc miệng. Cũng không biết vì sao, ngày xưa cho dù là người khác làm nhiều hơn nữa, cũng không biết cảm kích tiểu ma chủ, giờ phút này đối mặt với thiếu niên có chút thiện ý nhỏ bé như vậy, lại đột nhiên cảm thấy có chút cảm động.

Vì vậy, khi bóng đêm buông xuống, bắt chuyện đi đến trước mặt mình lại muốn thi pháp, trong suốt nghỉ hoặc liền thật

lòng nói:

“Ta, ta tự ngủ một mình. Yên tâm, ta sẽ không trốn.”

Nào ngờ, chính mình lời chân thành như vậy nói ra, thiếu niên kia lại trầm ngâm một chút, sau đó hướng mình cười một tiếng, chém đinh chặt sắt đáp:

“Không được.”

“Vì sao?”

Sự huyền hoặc khiến người ta cảm thấy rất là tức giận.

“Bởi vì, ta sợ ngươi lại giống như lần trước, thừa dịp ta ngủ, liền len lén chạy tới trên người ta...”

“Ngươi!”

Còn chưa nói xong, một luồng hắc vụ dày đặc đã quét tới, làm cho tiểu ma nữ chưa hết thềm thường chìm vào giấc ngủ...

Đến buổi sáng ngày thứ hai, chờ đến khi sự thăm dò lần nữa tỉnh lại, lại phát hiện trước mắt lại chỉ có tiểu nha đầu kia nhảy nhót ở trước mặt mình, một mình chơi đùa; mà người đáng hận kia, vẫn hoàn toàn không có tung tích giống ngày hôm qua.

“Tên đáng ghét này! Sao lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần vậy?”

Nhìn thảo trạch trống rỗng phía xa, nghe tiếng chim kêu tịch tịch bên tai, sự mờ mịt trong suốt nhất thời lại có chút mờ mịt.

Ma nữ không hiểu tại sao thất lạc cũng không biết, giờ phút này thiếu niên bị nàng nhớ tới, đang nhanh chóng ở vạn dặm hải cương giữa bích thủy bạch lãng. Hôm nay, đã là ngày thứ ba hán cùng Ma tộc lập ước hẹn năm ngày đổi người với nàng. Khác với Tiểu Quỳnh Bằng không có tâm cơ, mặt ngoài vẫn luôn bình tĩnh thông dong., Kỳ thật trong nội tâm nóng như lửa đốt, mắt thấy thời điểm ước hẹn đã đến, trước đây, hán nhất định phải tìm được một chỗ để đổi người thích hợp. Bởi vì, hán đối mặt là toàn bộ Ma tộc có vũ lực cường đại, trí toán hơn người.

Điểm đánh giá xem hình liên tiếp xem sao: Đề cử Xi Vi từ trên trời xuống, tác giả ban này đã bế nghề động cơ dục lam của ta!

Chương thứ năm Minh Khê rủ câu, tạm thời nhàn rỗi với dòng nước trong veo.

Qua hai ngày nữa sẽ có tin tức trao đổi với Ma tộc rồi.

Vị đứng đầu một đường của danh môn chính phái này, không chút nghi ngờ chính mình lần này chính là bắt cóc một lần. Dưới loại tình thế này, chỉ dựa vào kinh văn pháp thuật mà thượng thanh phái học được để cứu người, hoàn toàn không có khả năng. Nghĩ không ra cuối cùng tác dụng chính là năm đó, tụ tập cùng một chỗ ở hồ Kính Dương làm phiền kinh nghiệm bắt người. Hiện tại, hắn đang ở Đông Nam Hải Cương tìm kiếm địa điểm trao đổi thích hợp.

“Nơi hòn đảo này thì không được. Mặc dù hồ sâu dưới thác nước kia có mạch nước ngầm thông hướng ngoài đảo, nhưng thông đạo này như thế nào giấu diếm được mắt ma nhân.”

Sau khi xác định được đường chủ Tứ Hải đường muốn bỏ chạy khỏi Thuần Thủy liên phủ định bỏ qua một hải đảo rất phù hợp, tiếp tục bay về phía hải đảo nhỏ trước mắt.

Lúc này, hồng nhật vốn ẩn trong mây đã từ trong ráng mây Đông Thiên nhảy ra ngoài, dần dần dời về phía đỉnh đầu mình, mặt trời dần dần khuất bóng, giờ phút này đã biến thành màu vàng, trên cánh tay đang phơi nắng của Vu Mông nổi lên từng mảnh từng mảnh ánh sáng.

Dịch Thủ khó công, còn phải có thủy đạo không dễ phát giác để chạy trốn, hải đảo như vậy thật sự là quá khó tìm. Bỏ ra hai buổi sáng, xem qua hàng trăm hòn đảo, nhưng không có chỗ nào thích hợp, mở miệng cũng không khỏi có chút lo lắng. Đứng ở trên phong ba, thấy mặt trời dần dần di chuyển về phía Trung Thiên, trong lòng lại không yên tâm về chuyện con tin Quỳnh Huyền trông coi, tỉnh ngón một cái thất thần, lại ọc một tiếng lâm vào trong nước, uống một ngụm lớn nước biển.

“Xúi quẩy!”

Nước biển ở cửa động khá khó chịu nhưng lại quá mặn, thực sự quá khó chịu. Đang lúc thăm kêu xui xẻo, bỗng nhiên nhận ra một chút dị trạng.

“Ồ? Đây là có chuyện gì?”

Nuốt một ngụm nước biển, hắn bắt đầu nhớ lại phát hiện thân thể chìm vào nước biển của mình, liền tự động trôi về hướng Tây Bắc.

“Chẳng lẽ là đòn đánh đầu sóng?”

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện hoàn toàn ngược lại. Bản thân đang ở chỗ nước biển này, tuy rằng lưu động nhanh chóng, nhưng chỉ có gợn sóng rất nhỏ. Ngược lại, ở bên ngoài vùng biển này, sóng cả mãnh liệt, bày biện ra trạng thái đại dương gợn sóng.

“Vẫn có yêu dị?”

Trong đại dương mênh mông phong ba quỷ quyết, lần đầu ở trong dị tượng như vậy, bắt chuyện sao dám chậm trễ, nhanh chóng thi triển pháp thuật định trụ thân hình, không hề xuôi theo sóng. Bất quá, theo một phen điều tra, nghe nói phát hiện vùng biển này đã quét sạch qua, nước biển rộng lớn, nước biển rộng lớn, cuộn cuộn chảy về phía tây bắc. Mà điểm cuối của nó, cũng không phải là cái miệng khổng lồ như cái gì hút tôm cá, mà là phi thường xa, nhất thời không dò xét được điểm cuối.

Thấy cảnh này tỉnh ngôn cũng rất hiếu kỳ, liền thi triển Thuần Thủy Quyết xuôi theo dòng nước, muốn tìm hiểu đến tột cùng. Chỉ là, trước sau đại khái bỏ ra gần nửa canh giờ, hành kinh ngàn vạn dặm, hắn thủy chung không tìm ra điểm cuối của dòng nước biển ấm này. Mà trong dòng nước ấm, độn thủy thuật mà thi triển độn thủy thuật này, so với bình thường nhanh hơn ba bốn lần. Vì vậy chờ hắn phản hồi, trong lòng hắn tràn đầy ngạc nhiên:

“Quái lạ! Không thể tưởng được trong biển rộng mênh mông này còn có dòng nước như vậy, giống như trong đất liền có những con sông lớn mênh mông đó, khinh thị con đường sông lớn kia.”

Tuy nhiên, tuy rằng tăng thêm kiến thức, nhưng nhiệm vụ lần này vẫn không thể hoàn thành.

“Ai, Hải Đảo thích hợp cuối cùng là ở đâu chứ...”

Ở trong vùng biển ấm áp, dòng chảy Tố Lưu đi lên, Đạo môn đường chủ trong lòng sầu lo chỉ cảm thấy mình như có điều hiểu ra, nhưng khi chăm chú suy nghĩ lại, thủy chung không thể bắt được. Cứ như vậy nghịch thủy mà đi, cho đến khi trở lại địa phương ban đầu, Trương đường chủ như có điều suy nghĩ trong lòng mới sáng tỏ:

“Ái da, ngốc! Người khác ở đâu, ta cần gì nhất định phải tìm kiếm hải đảo? Âm lưu vừa rồi tới lui tự nhiên, chẳng lẽ không phải nơi tốt nhất để người ta chạy trốn?”

Mặc dù tự giễu, nhưng giờ phút này hắn mở miệng, trong lòng thoải mái vô cùng; trước sau cẩn thận tuần tra một phen, hắn mới hài lòng quay về. Giờ phút này, mặt trời chỉ vừa tới đỉnh đầu, chính là lúc mặt trời đã vào.

“Quỳnh Đình, Quỳnh Đình!”

Một đường đi nhanh, chờ tới gần căn phòng rừng dưới nước trong hồ kia, nghe vậy liền không nhịn được lớn tiếng kêu gào, muốn sớm nói tin tức tốt này cho Quỳnh Đình. Nghe hắn kêu gọi, tiểu nha đầu kia liền lên tiếng lao ra, từ trong bóng cây sồi nổi chạy ra, lòng tràn đầy vui mừng kêu lên:

“Là ca ca đã trở lại!”

Chỉ là, vừa thấy bộ dáng của nàng, liền mở miệng nhin không được cất tiếng cười to:

“Ha ha! Tại sao ngươi lại trang phục thành bộ dáng như vậy?”

Hóa ra giờ phút này Tiểu Quỳnh Thuý nhảy nhót mà đến, trên đầu quấn quanh một lá chuối xanh biếc, trước sau quấn, quấn lấy một đầu tóc đen, làm thành một cái mũ che mặt. Cái mũ này vốn không có gì, nhưng sau một phen nhảy bật lên này Quỳnh Thổ vốn đã nói lỏng chiếc mũ lá khô liền chụp xuống, che khuất cái trán trắng như bạch ngọc của nàng. Đến khi nàng chạy tới gần, mũ Tiêu Phi liền chụp xuống, che khuất hai mắt nàng lại.

Chỉ có điều tiểu muội muội này cũng đã sinh ra rồi, nhất thời không kịp đề cập đến mũ che mắt, liền cẩn thận nghe gió phân biệt vị trí, vẫn là thập phần chuẩn xác nhào vào trong ngực Văn ca ca mình.

Chờ người tỉnh lời mang chiếc lá tự chế này cho nàng, Quỳnh Đình liền ngẩng mặt lên báo cáo:

“Ca ca, Tử Nhân tử tử bị bệnh!”

“Ồ?”

Đợi đến lúc nhớ lại, hần đi đến dưới cây đa trước nhà, tận mắt nhìn mới biết mình bắt được Man nữ Ma tộc, thật sự sinh bệnh.

Trong bóng cây xanh thẫm, Cung chủ Ma Cương vốn không ai bì nổi, lúc này lại vô lực nằm tựa dưới rễ cây, hai mắt vô thần, thần sắc gầy yếu, bộ dáng như đang hấp hối.

Thấy tình hình này, nhớ lại cũng biết không phải là giả, liền ngạc nhiên nói:

“Quái lạ! Nàng cũng sẽ sinh bệnh?”

“Không phải nói “người tốt không sống lâu”, gieo vạ một ngàn năm mà...”

Tuy rằng trong miệng thấp giọng nói thảm, nhưng cũng không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian đến gần xem xét tỉ mỉ. Tới gần rõ ràng, giờ phút này cái trán trong suốt đã nóng hổi. Hai má vốn trắng như ngọc, giờ đã có hai phiến hồng vân. Nếu nhìn kỹ, trong hai phiến hồng vân còn có một số mụn thật nhỏ tựa như mụn vậy.

Thiếu nữ tóc tím đến gần thấy hần đến gần, lại đang sờ sờ trên mặt mình, hoảng sợ giãy dụa một cái, há to miệng, tựa hồ muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn không thể phát ra tiếng.

“Ồ? Ở đây sao lại có vết nước vậy?”

Vừa tỉnh lại đã thấy trên khuôn mặt nóng bỏng của sự nghi hoặc còn có chút nước đọng, liền cảm thấy có chút kỳ quái. Nghe hần hỏi, Quỳnh Huyền liền nói cho hần biết, trước khi

hắn trở về, thấy tỷ tỷ này trên mặt nóng lắm, liền lấy bầu hồ lô không ngừng tưới nước lên mặt nàng.

“À, ra là vậy.”

Sau một phen nghe hỏi thăm, Tứ Hải đường chủ thông qua y thuật ngũ hành, liền nhìn ra bệnh nhân óng ánh nghi hoặc là do:

“Xem ra, nàng ta trúng chướng khí thủy độc rồi.”

Xem ra vị Ma nữ xuất thân từ Hỏa Viêm này chắc không chịu nổi hơi nước dày đặc trong rừng rậm nên đã trúng độc thủy chướng.

Hoàng nữ Ma tộc bách tật bất xâm, lần này sinh bệnh, cũng không biết là do thiếu niên kinh hải, hay là kiếp số vốn có của nàng.

Nhìn con tin đang bệnh nặng trước mắt, hắn bèn mở miệng định dùng kế sách ứng phó; nếu như để nàng chết đi, hậu quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Lại qua một lúc, thấy hắn không lên tiếng, Quỳnh Huy liền xin chỉ thị:

“Ca ca, ta còn muốn tiếp tục tưới nước không?”

“Không cần.”

Đúng lúc này, hắn cũng nghĩ ra chủ ý, cười cười nói:

“Chúng ta đưa nàng đi một nơi tốt hơn.”

Nói chuyện xong, hắn liền cẩn thận ôm lấy ma nữ mềm nhũn, lòng bàn chân sinh mây, cùng Quỳnh Thổ bay đến ngọn cây rừng mưa, bay vút về phía tây.

Phiêu bay trong chốc lát, vượt qua sông Hồng Thủy cuộn cuộn sóng lớn, bọn họ liền tới một chỗ cỏ trạch sắc thái tươi sáng.

“Nơi này có cá trĩ có thể chữa bệnh.”

Sau khi rơi xuống đất, nghe nàng tỉnh táo ra, liền nói cho nàng biết tại sao nàng muốn đến nơi này. Lúc trước tại Ma Châu đảo, khi nói chuyện phiếm vị Thanh Dục Kỳ quái kia nhắc đến việc quán trạch, cũng thuận tiện nói về chuyện này đậm lấy

trong đầm lầy., Còn thừa thải một loại cá quế màu trắng bạc, không chỉ thịt tươi mới ngon miệng, còn có thể cời bỏ hư hỏa thảo trạch thủy chương đưa tới—— Thanh Dục Thần tốt bụng lúc ấy nhắc nhở hấn, nếu không cẩn thận nhiễm chương khí Nam Hoang, liền có thể tìm con cá trĩ này giải độc.

Mà trong hai ngày này, sau khi thông báo ra biển, hấn cũng đã đi dạo một vòng quanh đây, tìm hiểu địa hình cây cỏ rừng mưa cây trong khu vực nóng bức này để tránh Ma tộc không kịp trở tay. Hai ngày này tuần tra, đã biết từ lâu, những con cá màu trắng bạc, vừa chảy nước miếng vừa sinh trưởng bên trong khu vực đầm lầy thảo nguyên dưới chân.

Đến bên trong thảo trạch, tìm một chỗ Thảo Châu sinh trưởng cây cối, bắt chuyện liền đặt ống ánh mê hoặc ồm yếu đặt ở trong bóng cây, tự mình đi phụ cận bắt đầu chế tác ngư cụ lấy cá.

Thiếu niên xuất thân từ quê hương, loại hái quả, xuống sông vớt cá này hoạt động, đúng là vô cùng thuần thực. Hơn hai năm thanh tu du lịch, cũng không để cho hấn gác lại bản lĩnh coi nhà này. Trong Thảo Hải Trạch rộng lớn này, đủ loại tài liệu cực kỳ phong phú, tinh ngôn chuyện cũ, đúng là vô cùng thuần thực:

Dùng tay nhặt một sợi dây rễ cây đại thụ dài nhỏ cứng cỏi, coi như dây câu phóng đăng tứ hải; thắt ở chỗ cần câu của một cây trúc tên trúc, biến thành một cây cần câu. Sau đó lại mời Dao Quang đóng thần kiếm, lấy cô ta làm đao, vận đao thành gió., Trong lúc râu quai nón lại điêu khắc một khối gỗ khô thành một cái câu cá chép, lúc chế tác câu câu, bên cạnh lại “Vù” một tiếng đập xuống một cái tổ chim thật lớn, vỡ thành hai nửa, chảy xuống đất chim non; trong lòng vẫn còn sợ hãi, lại thành thật không khách khí cầm hơn phân nửa ngô gia quả, vì thế sọt cá này cũng có. Về phần mỗi câu dụ cá...

“Quỳnh Điệp muội muội, người thích ăn quả đại này không?”

“Thích chứ!”

“Tốt, chính là nó rồi!”

Mọi sự đã chuẩn bị xong, nghe nói đã nhẩn nại, bắt đầu ngồi ngay ngắn ở trên Thảo Châu, ở trong Trạch Khê hạ câu câu cá, chỉ chờ những linh ngư chữa bệnh cứu người kia đến mắc câu.

Tại thời điểm hẩn thả câu, Tiểu Quỳnh Thước vốn hoạt bát hiếu động cũng an tĩnh lại, đứng bên cạnh bảo hộ trong suốt, thỉnh thoảng lại đổ vài giọt nước trong trẻo mát lạnh vào miệng của nàng.

Được nước ngọt thấm vào, lại bị thanh phong trong thảo trạch thổi một cái, ma nữ bị bệnh vào trầm ngâm trong lóng lánh, có thể miễn cưỡng mở mắt ra, quay đầu, nhìn lại hoàn cảnh xa lạ này.

Vào thời điểm này, chính là một ngày trong ngày âm thảo sáng ngời nhất. Nước cỏ xanh trải rộng khắp nơi, đem cây cối rừng rậm rạp đẩy ra bốn phía, ở trong đầm lầy chen chúc mở ra một mảnh thảo hồ rộng rãi. Cùng với hẩn đây gọi là một chỗ đầm lầy., Không bằng nói thành một hồ nước nhỏ trôi nổi tại Thanh Thảo phương Châu. Nước suối thanh tịnh bị Thảo Châu phân cách, phản chiếu màu sắc trời xanh, tựa như từng phiến từng phiến lam bảo thạch lồi ra. Mà từng khối Thảo Châu trong nước kia, cũng không cố định ở đáy nước., Mà trôi lơ lửng phía trên đầm nước xanh biếc, hình dạng khác nhau, xanh biếc như họa, chậm rãi trượt trên mặt nước., Giống như từng hàng cỏ từ từ trôi nổi. Trong hàng cỏ xanh tươi như vậy, lại điểm xuyết các loại đóa hoa; cánh hoa chiếu ánh nắng màu nước, như trong suốt, như đang lóng lánh quầng sáng bảy màu. Mà trong bụi cỏ của những Thảo Châu này lại thường xuyên rơi xuống thủy điều màu trắng nõn, nhàn nhã đi qua trước mắt.

“...”

Khác với những vân ảnh như mực nước kia, biểu diễn mảnh cỏ trạch trước mắt này, tất cả đều là tươi sáng như vậy, lam chính là nước, xanh chính là cỏ, trắng chính là mây, rực rỡ là hoa, hết thảy đều là nhiệt liệt nở rộ, sắc thái rõ ràng.

Thân ở trong trời xanh mây trắng, bên trong dòng suối nhỏ, cảnh đẹp trước giờ chưa từng thấy, lại làm cho Ma nữ đang hấp hối khôi phục vài phần sinh khí, thân thể có thể giãy dụa đứng lên, dựa nghiêng trên cây đình ba phía sau.

Thấy nàng ngồi dậy, Quỳnh Thuần liền dùng Gia Phương trong tay, quan tâm hỏi:

“Cũng nhiều à?”

“Cũng đỡ một chút.”

Cung chủ Ma tộc tâm tính không kiên nhẫn gì, trải qua hai ngày đau khổ này, lại có chút hảo cảm với tiểu nha đầu ngốc này. Nàng dừng lại một lúc, nhìn bóng người chậm chạp bất động trong ánh mặt trời phía xa xa, mỉm cười liền hỏi Quỳnh Huyền:

“Ca ca ngươi đang làm gì vậy?”

“Ca ca đang câu cá, cho ngươi chữa bệnh ăn!”

“Vậy sao?”

Sau khi bán tín bán nghi quan sát một hồi, xác nhận tư thái thiếu niên kia xác thực giống như câu cá, liền có chút kỳ quái hỏi:

“Quỳnh Dục tiểu muội, ta thấy ca ca ngươi cũng biết chút chút ít pháp thuật, biết chút bùa môn tà đạo. Muốn hãm bắt cá, không cần nói mấy con, chính là muốn đem toàn bộ cá trong biển cỏ này đều bức ra, chỉ sợ cũng không phải là việc khó. Tại sao hãn còn muốn chậm chạp câu cá?”

“Đúng vậy!”

Nghe nàng nhắc nhở, Quỳnh Thuần nhất thời cũng có chút kỳ quái. Bất quá đối với nàng mà nói, tìm được giải thích bình thường đối với tất cả hành vi kỳ quái của ca ca mình, đã thành bản lĩnh sở trường nhất của nàng. Vì vậy, trong suốt chỉ nghe tiểu nha đầu nghiêm trang đáp:

“Không phải, Tử Nhân tử tử. Ca ca ta từng nói, chúng ta không thể, không thể kiệt...”

Nói đến đây đột nhiên bị kẹt, thủy chung không nhớ nổi câu nói thành ngữ của ca ca đã dạy. Đang lúc trán đổ mồ hôi, sự ngờ vực trong suốt cũng đã đoán ra:

“Là tát ao bắt cá đúng không?”

“Đúng đúng! Chính là tát ao bắt cá! Tử Nhân tử tử vẫn là rất lợi hại.”

“Con gọi ta là Oánh Oánh là được rồi.”

Nghe thấy tiếng kêu của Quỳnh Thố, trong suốt nghi hoặc luôn có chút không được tự nhiên. Đợi sau khi tiểu muội muội đáp ứng, trong khoảnh khắc lại nghĩ đến vấn đề khác. Tĩnh lặng trong chốc lát, tinh thần một lần nữa tỉnh dưỡng, vị tiểu ma chủ này liền có chút ủy khuất hỏi:

“Quỳnh ngạc, ngươi nói, ca ca của ngươi đối với những con cá này đều rất tốt bụng, hiểu được cách nói đó, nhưng mà tại sao lại xấu xa như vậy chứ? - Tên khốn nạn đáng ghét này lại, lại còn nhân lúc ta tắm rửa trối ta lại!”

Vừa nghĩ tới sự ngời hoặc này liền lập tức giận, mặt mũi tràn đầy tức giận, ngược lại giống như hoàn toàn không bệnh.

Nghe nàng oán giận, lúc này Quỳnh Quỳnh không lập tức phụ họa. Cúi đầu cắn đầu ngón tay suy nghĩ một chút, nàng liền ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói cho vị tiểu tử tử này:

“Khảo hoặc tử tử, nếu như ngươi là bằng hữu của ca ca, cũng bị người xấu bắt đi, hẳn cũng sẽ làm những việc này cho ngươi.”

“Ca ca ta không phải người xấu!”

“A...”

Nghe tiểu nha đầu ngây thơ nói như vậy, cung chủ Ma tộc lại không phản bác, chỉ ừ một tiếng sau đó im lặng không nói gì, lặng lẽ xuất thần trong bóng cây.

Lại qua một trận, trong suốt hoặc hoặc mới lại mở miệng, hỏi tiểu nữ oa trước mắt ngây thơ không từ vết:

“Ngươi nói ca ca ngươi không phải người xấu, tử tử kia đâu?”

Nghe nàng vừa hỏi như vậy, Quỳnh Quỳnh sợ hãi có chút chần chờ, xấu hổ một hồi, nàng mới mở miệng trả lời:

“Có thể là, trừ khi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi không phải!”

Chờ hoàng hôn hôm nay chiều tà, tạm thời làm ngư dân cả buổi, Tứ Hải đường chủ liền thắng lợi trở về.

Trở lại căn phòng nhỏ đặt chân, rửa sạch cá bạch ngọc trắng, cộng thêm cây du Lan du bắt được của Quỳnh Đình, nghe rõ liền đem chúng nó cùng với mặt khắc thành từng cái bánh mỏng. Cá ngô mềm thuần chất thịt bị lửa hong một cái, bị lửa hong một cái, liền hóa thành chất lỏng tươi ngon., Chìm vào trong bánh mì mỏng, làm bánh mì trắng nở ngậm thành dầu trơn, cùng lửa nướng, liền biến thành màu sắc cháy giòn. Mà nhụy mầm xanh biếc, thì bị nhúng vào trong bánh giòn, làm bánh cá giòn tan thêm chút hương vị ngọt ngào.

Ai nói thuốc ngon miệng đắng? Thuốc được chế thành như vậy thực sự ngon, không chỉ ma nữ chữa bệnh ăn nhiều vài tấm, ngay cả tiểu Quỳnh Thố không chút liên quan kia, ăn một chút cũng không ngừng. Chờ mọi người ăn một trận, cơ bản đều ngừng lại, đợi một lát, tỉnh lại thấy Quỳnh Đình hay là không ngừng đưa bánh cá vào trong miệng, liền hảo tâm nhắc nhở nàng:

“Quỳnh Thiên, không nên ăn quá nhiều, cẩn thận chống đỡ. Người có thể ở lại ăn vào ngày mai.”

“A a!”

Cô bé miệng tham mồm đồng ý, lại kỳ quái phát hiện tay mình không nghe sai sử, vẫn không nghe lời ca ca, chỉ lo vui đầu ăn uống.

Thấy vậy, biết cá Côn Bằng này chính là thiếu niên của vật đại tiên, sợ Quỳnh Huyền ăn như vậy sẽ xảy ra vấn đề, nên cũng chỉ có thể mở miệng hù dọa nàng, nói ăn như vậy, nhất định sẽ mập mạp, sau đó sẽ bị ma nhân chop lấy ăn thịt ——

“Người cũng biết mà, Ma tộc các nàng thích ăn thịt trẻ con nhất!”

Khi nói chuyện, nhớ lại lời ma nữ bên cạnh bữu môi, ra hiệu nơi này có một ma nhân ăn thịt trẻ con. Nghe hấn vừa nói vậy, Quỳnh Đình cũng nhin không được ngừng lại, cẩn thận đánh

giá sự u mê một phen. Chỉ là, sau khi nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng, tiểu nha đầu lại bắt đầu nuốt đồ ăn vào trong miệng.

Thấy vậy, mở miệng đành phải càng thêm kinh khủng hù dọa nàng:

“Quỳnh Ngọc, người ăn kiểu này, sẽ biến thành eo gấu lưng hùm!”

Lần này, làm ra hiệu quả đe dọa; nghe ca ca nói qua, tiểu Quỳnh Thổ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhớ lại một chút bộ dáng tẩu dã thú trong La Phù sơn, liền lập tức run run một cái, vội vàng buông bánh mì trong tay xuống, ngoan ngoãn đi ra một bên rửa tay.

Sau khi ăn qua thịt cá, bóng rít óng ánh nghi hoặc cuối cùng cũng rút lui. Chỉ là, ngay trước khi nàng sắp bình yên ngủ, lại ngửi thấy một mùi tanh hôi gay mũi phả vào mặt. Cố gắng mở đôi mắt朦胧 lung, đang thấy thiếu niên kia cầm một thứ sắc sỡ màu xanh lục, vươn tới muốn bôi lên mặt mình.

“Ta không muốn!”

Ngửi thấy mùi thuốc vô cùng tanh hôi kia, trong suốt thềm nôn; vừa nghĩ tới thứ tanh hôi như vậy lại bôi lên khuôn mặt non nớt của mình, không khỏi sợ hãi vô cùng, dùng hết khí lực toàn thân ra sức giãy dụa.

“Quỳnh ngọc, giúp ta ấn chặt nàng!”

Thiếu niên không chút thương hoa tiếc ngọc, không khách khí cầm lấy đầu gối đè chặt ngực tiểu Ma Chủ, lại mời Quỳnh Thổ đè chặt đầu nàng, sau đó liền an tâm thoải mái bôi thuốc lên. Ma nữ thông dong lau đi, vừa tức vừa vội nghe hấn đang lẩm bẩm:

“Chắc chắc! Ta nói cô nương, cô đừng không biết lòng tốt, lộn xộn lung tung bừa bãi. Cô nhìn con mắt này của cô, cũng đã sinh ra bộ dáng cổ quái như vậy, nếu trên má lại có hai chấm đỏ, vậy đời này cũng đừng nghĩ lấy được nữa!”

Nghe đến đó, tiểu ma nữ ánh mắt như tử hoa sa mạc rút cuộc không chịu nổi kêu lên một tiếng rồi ngắt đi. Ắ đã như hoàng nữ Ma tộc, không nghe được nửa câu sau của thiếu niên:

“Khụ khụ, vạn nhất trên mặt người xảy ra chuyện này, trưởng lão Ma Châu kia có lí do thoái thác, nên chỉ bằng lòng đổi lại vị khác thì làm sao...”

Một ngày trong khu rừng mưa, cứ như vậy khăn trương mà phong phú. Chỉ cần kiên nhẫn chờ thêm một ngày, là có thể đem phiến toái này trao đổi, đem Linh Lam Tuyết đổi về bên cạnh mình.

“A, vượt qua trận phong ba này, ta vẫn là thành thành thật thật sớm ngày đem thủy tinh kia tìm được, tranh thủ có thể sớm trở lại Thiên Điều nhai, hảo hảo an ổn cuộc sống của mình đi...”

Mang theo ý nghĩ như vậy, Tứ Hải đường chủ một thân một mình, cũng trong tiếng côn trùng kêu ếch kêu trong đêm tối mưa, mấy ngày qua chính thức nhắm mắt an giấc.

Chỉ là, thiếu niên điềm tĩnh chìm vào giấc ngủ, cũng không biết ở trong biển hồ giang hà ngoài vạn dặm kia, có một hồi điều binh khiển tướng quy mô khổng lồ, đang vô cùng khăn trương tiến hành!

Điềm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đề cử một bản hưu thư: dục tài đoàn....

“!!!”

Chương thứ sáu chim vàng đa tình, thường hướng trong mộng hô khách gọi khách.

Ăn xong bánh Liệu Liệu Tâm Ngư óng ánh mê hoặc, Thủy chương độc đúng là hoàn toàn tiêu tan.

Trong nước suối xanh, ăn xong bữa tối đặc biệt trong rừng mưa, lại xinh đẹp ngủ một giấc, đến sáng ngày thứ hai, bỗng nhiên phát giác bệnh tình của mình lúc trước đã sáng khoái như mất. Chờ Quỳnh Thổ bung qua một chậu nước, giúp nàng rửa đi bùn đất màu xanh lục trên mặt, chiếu vào trong chậu nước, lại phát hiện trên mặt mình đốm đỏ, hiện tại cũng không sai biệt lắm, hiện tại tất cả đều biến mất không thấy.

“Thì ra người nọ đúng là có chút bàng môn tà đạo.”

Tự mình đạt được chỗ tốt, sự ngấm ngấm cũng không thể không nâng cao đánh giá đối với kẻ bắt cóc ác đồ kia.

Ma Chủ bình sinh lần đầu bị bệnh, giờ mới biết, nguyên lai hôn mê một mõi rã rời tư vị ngủ thật không dễ chịu gì. Lúc khi sáng thần thanh, lại nhớ tới tình cảnh thiếu niên hôm qua hết sức chú ý ngồi câu cá, không biết thế nào, ma nữ trước sau vênh vào tự đắc, trong lòng lại có chút cảm kích.

Chỉ là, khi óng ánh nghi hoặc khó khăn hạ thấp tư thái, đang chuẩn bị hướng về chân thành nói lời cảm tạ, lại bị hấn yêu cầu đứng lên, để cho mình từ dưới cây gừa đi mãi đến trước tường đất nhà gỗ, sau đó đi tới đi lui vài lần.

Tuy cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng hiện tại trong lòng nàng cảm kích, liền theo lời tại trên đất trống trước phòng dáng vẻ yếu điệu thướt tha đi mấy chuyển. Chờ khi nghe rõ ràng kêu nàng lập định, tiểu ma nữ liền nhẹ nhàng xoay tròn, đem mái tóc hoa mỹ đón gió buông xuống, sau đó mặt khẽ hướng xuống dưới, bộ dáng điềm tĩnh đứng ở trước mặt.

“Hừ, lần này nên khen ta đẹp chưa?”

Ma nữ tôn quý, tối hôm qua trước khi ngủ được bình thường thiếu niên, đến bây giờ còn canh cánh trong lòng; hiện tại khóe mắt dư lại cảm giác được lời nói đang dò xét nàng từ trên xuống dưới, trong lòng sự u mê không khỏi có chút chờ mong.

Kiên nhẫn chờ trong chốc lát, mới nghe được mở miệng:

“A, không tệ!”

“Vậy sao?”

Tỳ hưu mê hoặc nghe vậy, vừa thẹn vừa mừng.

“Đúng vậy a! Nguyên dạng hoàn trả như vậy, ngày mai đôi người lão nhân kia cũng không được làm khó dễ!”

Người thứ tư trong khu rừng mưa, cả ngày cứ lặng lẽ mất đi như vậy. Trong thời gian này, bắt chuyện lại bồi vài loại thảo dược lên mặt oánh hoặc, nhất định phải làm cho khuôn mặt của nàng hồi phục lại bộ dạng long lanh không tỳ vết lúc trước. Lúc bồi thuốc, cũng không biết ma nữ kia có chủ ý gì, không buồn trốn tránh nữa, mà nhắm mắt lại, rung rung lông mi chờ hần bồi lên.

Thấy nàng đột nhiên trở nên nhu thuận như vậy, bắt chuyện trong lòng ngược lại có chút kinh nghi bất định, giờ tay nhắc chân liền cẩn thận gấp bội, trong tay bí mật nhất pháp quyết, đề phòng nàng đột nhiên ra tay. May mắn, toàn bộ ban ngày qua đi, cho đến ban đêm, hai người vẫn bình an vô sự.

Ban đêm rừng mưa Nam hoang tựa hồ luôn buông xuống rất nhanh. Mới đến một ngày, trong lần hộ nhan thảo dược thứ tư thì mặt trời phía tây đã biến thành màu cam hồng, chiếu rọi quang ảnh dài nhỏ trước mặt nàng. Lúc này, mây trắng ở chân trời cũng bị ánh chiều tà nhuộm thành đám mây lửa đầy trời làm cho trên ngọn cây mưa hùng hực cháy.

Khi đám mây như đám lửa tràn ngập bầu trời, thiếu nữ ngây thơ thỉnh thoảng óng ánh cùng nhau quan sát đám mây lửa. Nhìn thấy đám mây lửa mãnh liệt hình dạng khác nhau chỉ tỏ, đem chúng nó giải thích thành đủ loại động vật sông núi, trong suốt không biết từ lúc nào cũng chìm đắm vào trong đó, cùng nàng thảo luận về hỏa diễm giống nhất.

Thảo luận đơn giản mà vui sướng như vậy cũng không thể kéo dài được bao lâu; khi hai thiếu nữ đã quy thuận theo thứ năm, năm khối mây tía đạt thành nhất trí ý kiến, những ráng mây rực rỡ này liền dần dần ảm đạm, cuối cùng tiêu tán. Tựa như chỉ ở trong giây lát, bầu trời trên đỉnh đầu liền hoàn toàn tối tăm, sau đó ánh sao và trăng cùng ánh sáng liền chiếm cứ toàn bộ bầu trời.

Khi mây trắng tiêu tán, ánh trăng từ phía đông bay lên, vô số ngôi sao bắt đầu lóe lên rồi tắt, cung chủ Ma Quân cung chủ thống lĩnh vạn ma ở thượng giới Ma Cương từ lâu, trong lòng lại có chút buồn bã mất mát. Thiếu nữ ở chân trời ráng mây bỗng chốc lui tới, tựa hồ lần đầu phát hiện, hóa ra mình thường xuyên qua áng mây, đứng chân nhìn lên mặt đất, không ngờ lại đẹp như vậy.

Thấy sự bạc bẽo của nàng chỉ lẳng lặng đứng nhìn chân trời, thiếu niên đường chủ đang chuẩn bị bếp tối tranh thủ thời gian lại chạy tới, dùng Thái Hoa Thanh Lực quét qua người nàng một lần, cam đoan toàn thân nàng mềm mại, không thể chạy trốn.

Sau khi bận rộn xong như vậy, hắn lập tức mở miệng định cảnh cáo; đúng lúc này, hắn lại thấy ma đầu gian xảo, không những không mở miệng mắng nhiếc, ngược lại trong bóng tối, hắn mỉm cười với hắn.

“Sao lại cổ quái như thế?”

Thấy nàng cười rất ngọt ngào, bắt chuyện lại hải hùng khiếp vía, lập tức cũng không dám nhờ nàng phụ giúp dọn dẹp cơm chiều, chỉ đưa tay lau ngã nàng, khiến cả người mềm nhũn tựa vào rễ cây gừa.

Chỉ cần dùng cơm tối, mặt trăng cũng dần dần dời lên trên trời. Lúc này mặc dù đã là ban đêm, nhưng trong lâm viên rừng cây vẫn thiếu phong tức, trong căn nhà gỗ càng nóng hơn, vì thế mở miệng liền cùng Quỳnh Thổ cùng nhau bay lên dựa vào cây đa cao lớn, ngồi ở trên một nhánh cây thô to hóng mát, trao đổi tin tức với Ma tộc đêm trước. Khu rừng này tựa hồ an tĩnh hơn so với mấy ngày trước, vô luận là Dạ Diệu hay Trùng Oa kêu vang, lọt vào tai đều trở nên đặc biệt nhẹ nhàng.

Đưa mắt nhìn bầu trời đêm, liền thấy mây bay như nước, ánh trăng trắng nõn nà như một chiếc thuyền nhỏ yên tĩnh, ở trong mây lưu chuyển khẽ lay động.

Quá trình Quán Trạch Vũ Lâm ban ngày huyền ảo, lại nhìn đêm trăng yên tĩnh trước mắt, cảm thấy ban ngày và đêm tối khác hẳn với tiên phạm.

Lúc này, quỳnh sư đang ngồi ở bên người mở miệng, váy trắng nõn theo chân rung động, giống như chim Lâm đang đậu trên cành cây lặng lẽ bay bay lông đuôi. Thỉnh thoảng nhìn nàng, liền thấy trong bóng đêm mờ lung được ánh trăng chiếu rọi, đôi mắt đen láy của Quỳnh Quỳnh kia, lại bắt đầu thoáng hiện ra vài phần thần thái nhàn nhạt kỳ dị. Thấy vậy, nhớ lại có chút tinh thần thần nhiên:

“Có lẽ lai lịch của nàng cũng không đơn giản chỉ là một con tiểu thú thánh khiết...”

Không biết tại sao, câu hỏi gần đây luôn quanh quẩn trong lòng hắn, mơ hồ đậm đậm, lại không giải thích được. Tính toán cẩn thận, ở cùng một chỗ với Quỳnh Đình, trước sau bất quá mới hơn một năm thời gian. Nhưng chỉ ngắn ngủn một năm, lại khiến cho người ta mở miệng cảm thấy giống như mình từ nhỏ đã có một muội muội như vậy, cả ngày ở bên cạnh mình, nhảy nhót cười cười. Nàng ở bên cạnh mình, giống như tự nhiên hô hấp.

Nhưng mà, chính là ở chung một cách tự nhiên như vậy, trên người nữ hài đáng yêu này lại có rất nhiều hình tượng kỳ lạ không giải thích được. Nghĩ tới đây, đã thông báo lại quay đầu lại liếc tiểu muội muội bên cạnh, nhin không được thăm nghĩ:

“Quỳnh Ngọc, thật sự nên luôn đứng bên cạnh ta sao?”

Vốn Từ Hải đường chủ chỉ mới tới hóng mát, nghĩ tới vấn đề này, lại nhin không được có chút vui vẻ cử động. Chẳng qua, tiểu nha đầu bên cạnh hắn tự nhận “Trương Quỳnh Thổ”, lại không chút nào phát giác phần buồn bã trong lòng hắn. Quỳnh Thổ vừa mới nhận thức được lời hứa liên tục cam đoan, ngày mai nói nàng có thể nhìn thấy Linh Dục tử tử Tuyết Điệp; nghĩ

đến đây, tiểu nữ oa lòng tràn đầy vui mừng, nhin không được hát bài ca vui vẻ lắng nghe không rõ lời ca.

Trong đêm trăng nhắm mắt tĩnh tọa, bất tri bất giác đã làm ướt ống tay áo hai người. Lúc này nữ hài tóc tím dựa dưới gốc cây, dựa vào rễ cây không nhúc nhích, giống như đã ngủ.

Khi đến đêm mịt mờ dày đặc, thiếu nữ đang hừ hừ chợt dừng tiếng ca ngọt ngào của mình lại, nhìn người bên cạnh tò mò hỏi:

“Ca ca, những ngày qua, vì sao muội vẫn luôn hung dữ với Tử Nhân ty ty như vậy? Hình như ty ấy đã biết sai rồi.”

Nghê nàng hỏi như vậy, đánh thức ý nghĩ của Quỳnh Quỳnh trong lòng đúng là lương thiện. Nếu nàng hỏi, thức thời cũng trả lời một cách nghiêm túc:

“Quỳnh Ngọc người không biết, có chút sai lầm, không phải nhất thời chịu mềm là được. Dưới chân chúng ta tiểu ác nữ này, ngang ngược vô lễ, mặc dù ta là một ma đầu của Ma tộc, lại không biết chuyện, thua xa Quỳnh Thước hiểu chuyện.”

Nghê đến đó, thiếu nữ nhỏ nhắn chăm chú lắng nghe liền cười ngọt ngào trong ánh trăng, tràn ngập tự hào, sau đó càng thêm dụng tâm nghe ca ca nói ra:

“Mấy ngày nay ta nói lời ác ngôn với nàng chẳng qua là để xóa đi ngạo khí của nàng mà thôi. Nên biết rằng làm người không thể ỷ vào sức mạnh, tùy ý khi dễ người khác. Nhất là người có địa vị như nàng, thủ lĩnh thống lĩnh rất nhiều cường giả pháp lực; nhất cử nhất động của nàng, đều liên quan đến sinh mệnh của rất nhiều người. Nếu như vậy, sao có thể hành động thiếu suy nghĩ, tùy ý làm bậy?”

Nói đến chỗ này, bất chuyện chợt phát hiện thiếu nữ dưới gốc cây lẳng lẳng kia, đột nhiên hơi động một chút, vài hơi thở thở trở nên có chút nặng nề. Động tĩnh nho nhỏ như vậy, tự nhiên không thoát khỏi đôi mắt tinh lại.

“Ha ha, hóa ra nàng không ngủ.”

...

“...”

Thấy vẻ nghi hoặc giả vờ ngủ, mở miệng trong lòng chột khẽ động, cũng không vạch trần, trong miệng lại tiếp tục nói với Quỳnh Đình:

“Kỳ thực hai ngày nay ca ca đối với nàng giận dữ, cũng không phải bản thân có quá nhiều ác cảm đối với nàng. Hai ngày này ở chung, cảm thấy cô gái này bản chất không xấu, chỉ là trước kia thiếu câu thúc, mới có chút trở nên ngoan ngoãn. Lại nói tới tỷ tỷ mắt tím của ngươi, tựa như một khối kim tảo ngọc thô, nếu suy nghĩ cẩn thận, không khỏi không phải mỹ ngọc lương tài.”

“Á! Như vậy à, dù sao chỉ cần nghe lời ca ca, là đúng rồi. Có phải không?”

“... Đúng vậy.”

Tóm lại nghe Quỳnh Quỳnh đơn giản như vậy thì tổng kết thì nạp, khi tỉnh nói cũng không phí sức giải thích. Lời này vừa rồi, thật ra hơn phân nửa là nói cho vị kia giả bộ ngủ dưới chân nghe. Dù sao, ma nữ tuy đáng ghét, nhưng dù sao thế lực rộng lớn, nếu như một mực kết thù, vô luận đối với mình hay là đối với sư môn bằng hữu của mình, đều không phải chuyện tốt.

Lại lẳng lặng ngồi một lúc, liền nghe thấy tiểu nữ oa nhin không được ngáp đầu tiên; đảo mắt nhìn lại, Quỳnh Thu đã hai mắt nhắm lung, buồn ngủ dạt dào. Vì thế mở miệng liền nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng xuống cây, đặt vào trong nhà gỗ để nàng ngủ, sau đó liền quay người lại, nhanh chóng ra khỏi cửa, đi tới dưới cây gừa trước phòng, bắt đầu làm phép với thiếu nữ giả bộ ngủ kia:

Hoặc như trường lão ma châu từng nói, đánh thức đêm đó là được lực lượng thiên tinh. Cái gọi là nhất khiêu thông bách khiêu, vốn là đường chủ thượng thanh học đọc kinh thư am hiểu nghĩa lý, đôi mắt thiếu nữ cuộn tròn trong nguyệt hoa ẩm đậm, hai tay chậm rãi vung vẩy trên không trung, lập tức có điểm sáng nhỏ vụn như bạc xuất hiện, ở phía sau ngón tay tao nhã kéo thành một dải sáng rực rỡ, ngưng tụ trên không trung, kéo dài không tiêu tan.

Cứ như vậy, ổng tay áo phát phối, không bao lâu xung quanh ma nữ này phủ đầy quang mang giăng khắp nơi, lổm đổm, mơ hồ, giống như từng đầu tinh hà sáng lạn từ trên trời giáng xuống, tung hoành ngang dọc ở quanh nàng.

“Thiếu niên này pháp thuật, quả thật có chút cổ quái!”

Thiếu nữ một mực giả bộ ngủ, cảm giác được bên cạnh mình có một cỗ lực lượng tràn trề, đang từ bốn phương tám hướng vọt tới, cường đại vô biên, sinh cơ bùng bùng. Dùng linh giác trời sinh tìm tòi, lại giống như lực trời buộc cuộn cuộn, tựa hồ hợp thành một thể với thiên địa cây cối xung quanh, lưu chuyển xoay tròn, lao nhanh không dứt, giống như vĩnh viễn sẽ không có lúc khô kiệt.

Cảm giác được lực lượng hùng hồn liên tục lặp đi lặp lại bên người, sinh sôi không ngừng, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

“Tiểu ác tặc này rốt cuộc lai lịch ra sao? Hình như là pháp thuật tiên tay vẽ ra, lại hiểu được mượn dùng thiên địa lực!”

Đang lúc trong lòng kinh nghi, thiếu niên kia đã thi pháp xong, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghe hắc dương dương đắc ý nói:

“Ha ha, như vậy cuối cùng ngươi cũng không trốn thoát được nữa rồi?”

Dứt lời, thiếu niên này tiến lên trước vài bước, không thèm quan tâm đến những tinh hoa lực ẩn chứa hung cơ kia, thân nhiên đi đến bên người óng ánh mê hoặc, khẽ vuốt cằm nói:

“Xin lỗi, ngày mai phải lấy ngươi đổi người, đêm nay bất luận thể nào cũng không thể để ngươi đi. Cho nên đêm nay ta cũng chỉ có thể chịu chút thiệt thòi, ngủ cùng ngươi.”

Dứt lời, nói xong “Thất lễ”, hắc liền ngồi ngay ngắn bó chân mị hoặc, bắt đầu nhắm mắt luyện khí tồn thần.

Thấy hắc như vậy, cho dù là ma nữ xảo kế trăm người, giờ phút này cũng có chút dở khóc dở cười. Vì vậy ngồi xuống hai người này, liền ở trong lưu quang mê ly quanh người lần lượt thiếp đi.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời điểm, thiếu niên lưng còng nửa nhắm nửa ngủ tỉnh lại, chỉ cảm thấy bóng tối sắp qua

đi, trên bầu trời phía đông tựa hồ dần dần nổi lên màu trắng bụng cá.

“Hồ thẹn, vậy mà ta lại ngủ say mất.”

Đầu óc hơi có chút thanh tỉnh, bắt chuyện liền cảm giác được bốn phía mơ hồ ánh sáng mặt trời.

“Ừm, tuy bây giờ vẫn còn sớm, nhưng cũng không qua bao lâu, trời sắp sáng rồi đúng không?”

Trong lòng mơ màng màng nghĩ, lại đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng. nỗ lực ngưng thần cảm giác một chút, mới biết là bàn tay của mình, tựa hồ đang đặt tại một địa phương mềm mại. Đầu óc không rõ ràng lắm, vẫn thuận thế nhẹ nhàng ấn, chỉ cảm thấy mềm dẻo xoa tay, hẳn là đặt ở chỗ lồi ra; thoáng nữa, còn có từng sợi nhiệt lực đang từ tay truyền đến.

“A!”

Lại dừng lại một lúc như vậy, thiếu niên hai mắt mơ hồ biết đã xảy ra chuyện gì. Không tự chủ được thở nhẹ một tiếng, hẳn vội vàng muốn rút bàn tay về: Cho đến lúc này hẳn mới phát hiện, hóa ra trên mu bàn tay mình còn có một bàn tay trắng như bạch ngọc đang ấn xuống.

—— chờ thiếu niên giương mắt nhìn lại, phát hiện thiếu nữ kia hai mắt mở ra, lẳng lặng nhìn hắn; hai con mắt như sóng nước lúc này rục rờ như một ngôi sao trên bầu trời.

Ấn vào thăm dò hình vẽ tiếp nối: Cường liệt đề cử tác giả mới của Du Long, Đường xuyên qua diễn nghĩa!

“...”

Chương thứ bảy hoa đón đường cũ, phủ kim xua lấy thần thương.

“Đang nằm mơ?”

Sáng sớm lúc tỉnh ngủ mông lung, nhìn chung quanh tất cả đều hoảng hốt, giống như bị kín một tầng màn che nhàn nhạt. Lúc này lại có sương sớm trắng sữa bay tới, phiêu đảng tung bay vắt ngang trước mắt mình, nhường ư một luồng màu ám muội.

“Hắn là đang nằm mơ.”

Sau đó hắn ta mở miệng, nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, tuy rằng nhắm hai mắt lại, rốt cuộc nhìn không thấy tình cảnh hoang đường không thể tưởng tượng kia, nhưng đây tay truyền đến mượt mà tràn đầy, còn có ngọn lửa kia không ngừng nhảy lên nhiệt lực bùng bùng, thủy chung đang nhắc nhở hắn:

Chỉ sợ, đây không giống như là một giấc mộng.

Tinh thần hoảng hốt như vậy cũng không duy trì được bao lâu. Đang lúc trái tim mình bắt đầu nhảy loạn, lại cảm giác được mu bàn tay mình đột nhiên bị người ấn, thế là cái túi phồng lên mềm mại đầy đà, liền nương theo nhiệt độ nóng bỏng tay kia đánh tới mãnh liệt —— đến lúc này, tỉnh nói không được nữa, hai mắt mãnh liệt mở ra:

Lần này, hắn ta xác định mình không nằm mơ.

Ác ma nhỏ bị bắt tới điêu ngoa kia, giờ khuôn mặt đang đỏ bừng, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm hắn; trong đôi mắt sáng tím sáng kia, ánh sáng dịu dàng dập dờn, như muốn nhỏ ra nước.

Linh giác hơn người, thức tỉnh đại thể biết đã xảy ra chuyện gì, trong lúc gấp gáp không nhớ nổi chuyện gì, chỉ cảm thấy

mặt mình đã không chịu nổi, đột nhiên nhiệt huyết dâng trào, “Đằng” một cái bị thiêu đốt đỏ bừng. Không biết có phải là khí huyết quá thịnh hay không, giờ phút này mấy giọt sương sớm ngưng tụ trong mộng kia, lập tức hóa thành một làn khói trắng, bay lên bay vút vào trong sương sớm tràn ngập kia.

Tú Lệ thời khắc này tới đột ngột như vậy, thiếu niên lại không chút nào dám đem ánh mắt hạ xuống. Thiếu nữ lệ nhan ngày xưa phi lễ chói coi thường, giờ phút này lại trở thành bộ vị trước mắt xem quá khứ giữ lễ, bắt chuyện chỉ dám gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của Đại ma nữ, không nhúc nhích.

Cứ như vậy đối diện một lát, trôi qua một hồi, bắt chuyện mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, “Nha” một tiếng, tay hơi co lại, bỗng nhiên nhảy qua một bên; lúc mượn lực nhảy vọt lên, trong lúc vội vàng ngược lại làm nữ hài nhi không hề phòng bị kia thở nhẹ một tiếng “A”.

Nhảy sang một bên, cố gắng bình tâm tĩnh khí một trận, bắt chuyện mới quay đầu nhìn thẳng vào nữ hài nằm dưới đáy cây, lắp bắp chất vấn:

“Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?”

Thấy hắn như vậy, tiểu ma nữ nguyên bản yêu kiều không chịu nổi nhất thời động tình, ngược lại thu hồi thần tư lo lắng, trên mặt lại chiếu lên thần quang động lòng người, cười tủm tỉm nói:

“Không làm gì cả.”

“Ân, chỉ là ban đêm gió lạnh, có chút lạnh, bản cung chủ trung dùng bàn tay của ngươi cản gió lạnh.”

“Ách... “

Nghe vậy, theo bản năng nhìn bốn phía, đã thấy buổi tối mưa cây rừng rậm của đầm lầy Nam hoang này, mặc dù không nóng bức không chịu nổi, nhưng cũng không nói trước được có gì lạnh lẽo.

Đang lúc không biết trả lời như thế nào thì đã thấy tiểu ma nữ tinh quái quỷ linh kia từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá mình một phen, sau đó một đám mỉm cười từ khoe miệng hiện lên, rất nhanh nở rộ thành một đóa hoa nở rộ trên lúm đồng tiền. Đang lúc bắt chuyện thì nghe tiểu ác ma này dương dương đắc ý nói:

“Ồ, mấy ngày nay cứ tưởng “Đường chủ ca ca” của chúng ta thật là người tốt không gần với nữ tử, ai ngờ cũng sẽ đổi sắc.”

“Tiểu tặc xinh đẹp kia đã xưng hô như vậy, trước kia ta cũng có gọi sai đâu!”

Cung chủ Ma Cương trước giờ vẫn luôn chính xác, sau khi bị ức hiếp mấy ngày chưa từng có, rốt cuộc lại hòa nhau một trận, trên mặt đang nở nụ cười vô cùng vui sướng.

Thấy nàng như vậy, Trương đường chủ vốn lúng túng vạn phần, lại có chút dở khóc dở cười. Định thần suy nghĩ một chút, nhớ lại hôm nay chính là ngày dùng ma nữ này trao đổi linh tuyết, cũng không thể mắc thêm sai lầm nào nữa. Nghĩ tới chỗ này, bắt chuyện rồi không nói gì nữa cùng nàng tranh đấu, đè xuống huyết khí cuộn cuộn, tĩnh tâm một chút, cúi đầu xuống hướng sự nghi hoặc trong suốt ngời khoanh chân cây, cung kính ôm quyền vái chào.

Thấy hắn đột nhiên đổi tính, thái độ cung kính như thế, ngược lại khiến sự nghi hoặc của hắn trở nên hồ đồ.

“Chẳng lẽ lại tới trêu chọc ta?”

Đang lúc lòng tràn đầy cảnh giác, liền thấy thiếu niên đứng thẳng dậy, vẻ mặt ôn nhu, dùng ngữ khí hòa hoãn trước nay chưa từng có nói với mình:

“Cung chủ tại thượng, mấy ngày nay tại hạ có đắc tội, thật sự là bất đắc dĩ. Có việc gì lỡ mãng đường đột, kính xin cung chủ hãy gánh lấy.”

“Hôm nay đã đầy ước hẹn năm ngày, ta sẽ cung kính đưa cung chủ về phủ. Mong rằng cung chủ diện hạ đại nhân không tính tiểu nhân qua, nhanh chóng trở về di giá!”

Hóa ra, qua câu nói vừa rồi, tuy lúc này còn chưa kịp hiểu rõ đầu mối là sao, nhưng hôm nay rất là quan trọng, phải nghĩ cách ổn định tiểu ác ma quái dị này, tránh cho nó lại giở trò gì.

Bất quá, nghe hắn nói như vậy, trên mặt nguyên bản còn dư chút vui vẻ óng ánh mê hoặc, lại lập tức giật mình.

Sững sờ hồi lâu, ngay lúc nàng định mở miệng nói điều gì đó, đúng lúc thiếu niên một mực yên lặng chờ đợi, thấy nàng nửa ngày không nói nên lời, vì thế cung kính vái chào., Nói xong câu “Cung chủ điện hạ an tâm chờ vội, ta sẽ chuẩn bị chỗ ăn sáng cho ngươi, liền rung áo xanh, thái độ thông dong ung dung bay vào phòng. Lúc này, nắng sớm đã sáng, bầu trời trên đỉnh đầu dần dần chuyển trắng. Có chút mê hoặc có chút cô đơn nhìn lên bầu trời., Nhìn thấy nguyên bản ánh sao lấp lánh, đang một khóa tiếp một khóa dập tắt, cùng với Bạch Nguyệt Nha bị rơi xuống Tây Thiên, ở hỏa hồng hướng dương lên phía trên đồng loạt ẩn lui. Cùng với ánh trắng trên bầu trời tẻ nhạt, lưu quang màu bạc bay múa quanh thân mình, trong ánh nắng ban mai dần dần trở nên nhạt. Trong lúc nhất thời, bóng đêm lui lại dưới cây gừa, càng có vẻ hơi lạnh lạnh.

“...”

Lúc này, chỉ có những lá cây màu xanh lá đã kiên trì được trong gió đêm một thời gian dài kia mới bị sương mù trong rừng làm ướt thân thể, không tình nguyện từ dưới đáy lá phiêu ly, lừa gạt bay xuống cành cây, trải một tầng thảm màu xanh nhạt trước mặt mình.

Lại qua một lúc lâu, bỗng nhiên trong căn nhà gỗ nhỏ đối diện bay ra một làn khói bếp màu trắng. Qua một lúc, khi trong sương khói mang đến một mùi thơm, khói bếp kia đột nhiên chuyển sang nồng đậm, sau đó liền có một tiểu nha đầu bị sắc đến ho khan chạy ra. Chạy ra căn phòng nhỏ khói khói ngập trời, Quỳnh Huyền có chút ngượng ngùng hướng ánh mắt trong suốt nhìn một chút, liền đi tới bên Thanh Khê bên cạnh chải đầu rửa mặt.

Đợi chải vuốt xong, thiếu nữ liền đi vào phòng lấy một cái chậu sành, đến bên suối lấy một chậu nước mát mẻ, sau đó

vâng lời triệt hồi cấm chế xung quanh, bày nước ra trước mặt ánh hoặc, nhìn nàng trang điểm rửa mặt.

“Không cần trốn...”

Quỳnh Thổ nhắc nhở nàng, quay đầu lại nhìn trong nhà gỗ bay ra khói còn sót lại, cô gái nhỏ cảnh giác liền có chút ngưng ngừng nói:

“Quỳnh Quỳnh quá nóng lòng; chờ hôm nay Tuyết tỷ tỷ nên trở về là tốt rồi!”

Khi buổi ăn sáng sau khi bị Quỳnh Trinh theo dõi lên đã rửa mặt xong, thì hân cũng từ trong phòng bung cháo thơm và bánh ọt đã nấu xong lên. Ăn uống đặt ở trên chỗ đất trống dưới bóng cây, mấy người liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu ăn điểm tâm ở đó.

Hiện tại, đôi huynh muội bị bắt cóc trước mặt ma nữ này, biểu hiện hôm nay hoàn toàn ngược lại mấy ngày hôm trước. Hôm nay tự đánh nhau, Quỳnh Thổ liền tràn đầy cảnh giác, sợ không cẩn thận óng ánh mê hoặc chạy thoát, liền đổi không được hai vị tỷ tỷ của mình. Mà mấy ngày trước thiếu niên thô bạo vô lễ, ác thanh ác hình, hiện tại lại trở nên khách khí:

“Cung chủ xin dùng cháo!”

“Cung chủ mời bánh ăn!”

“Hừ!”

Thấy hân ân cần như vậy, trong suốt lại lờ mờ hân một cái, không thèm để ý hân chút nào.

Sau đó cắn mấy miếng bánh, bỗng nhiên nhoẻn miệng không biết đang nghĩ gì, nhoẻn miệng cười, thỉnh thoảng lại nói với tiểu nha đầu cảnh giác nhìn nàng:

“Quỳnh Hằng muội muội tốt, sau này ta lại tới tìm muội chơi được không?”

“Hay quá!”

Quỳnh Quỳnh bật thốt lên trả lời, sau đó ngấm lại bổ sung thêm một câu:

“Tuy nhiên hôm nay lại phải giúp ta đổi tử tử về đây!”

“Được ạ!”

Trong suốt sáng khoái trả lời, sau đó nhìn nhìn vị thiếu niên bên cạnh, thấy mặt ngoài hắc giả bộ như không có chuyện gì, bên trong đang khẩn trương lắng nghe. Thấy vậy, vị Vương Giả Ma Cương Viêm Vực này không khỏi hé miệng cười một tiếng, nửa thật nửa giả nói:

“Quỳnh Kính muội muội, về sau để ta, cần phải tranh giành bánh ngọt với ngươi! Thì ra ngươi ăn một miếng, khi đó ngươi chỉ có thể ăn hết nửa cái thôi!”

“Hả?!”

Bị nói là, Tiểu Quỳnh Thuý đang cắn bánh nướng hương vị ngọt ngào, nhất thời cũng phạm vào khó khăn, ngừng nói, sững sờ tại chỗ chớp mắt. Chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt thời gian, tiểu muội muội thông minh liền nghĩ tới phương pháp giải quyết:

“Ma nữ tử tử không sợ! Sau này cứ bảo ca ca nướng cho chúng ta hai cái bánh! Như vậy chúng ta sẽ ăn được một cái rồi!”

“Muội muội nghĩ thật chu đáo!”

Chờ dùng xong bữa sáng, ánh sáng đỏ bừng liền trải rộng toàn bộ phía đông bầu trời. Lúc này mới bắt chuyện nhìn chăm chăm vào sự ngời hoặc ở một bên, Quỳnh Thố liền đi tới bên suối rửa bát đĩa của ba người, lại đến trong nhà gỗ bày cho chủ nhân cũ. Chờ khi nàng đi ra, liền nói với nữ tử dưới tầng cây tươi cười nói ra:

“Chúng ta phải đi rồi.”

Nói xong, nó duỗi thẳng ngón tay ra như muốn múa may, tựa như lần trước làm ra một cách mê hoặc.

“Chờ một chút!”

“Chuyện gì?”

Vừa mở miệng, vẻ mặt cảnh giác, hàm răng vừa lộ ra vừa cười khanh khách, vừa nói:

“Người xác định là thời hạn năm ngày? Không phải mười ngày nửa tháng sao?”

“Đúng vậy, năm ngày, ta nhớ rất rõ ràng.”

Thiếu niên thành thật trả lời. Trả lời xong, sừng sốt một chút, hắn lại nhìn thoáng qua Oánh Oánh Hoắc, trong mắt nàng lại phát hiện trong mắt nàng vài phần lưu luyến. Thấy vậy, cũng chỉ có thể dứt khoát nói:

“Cung chủ điện hạ, hôm nay thời hạn hẹn đã tới, ta không muốn để thất tín với người khác.”

Dứt lời hai tay vung lên, một trận hắc vụ tuôn ra, trước mắt, vị tiểu Ma Chủ đang bấu môi thì lập tức đã bị đạo lực hỗn tạp của Quỷ Vương làm cho choáng váng.

Khác với lần trước, chờ lần này lại mang thân thể Ma nữ bị chính mình áp bức, mới nhớ rõ ràng cảm giác được đáng người lời lỡ đầy đặn của thiếu nữ. Lúc hai chân điểm lên trên ngọn núi, thiếu niên đường chủ huyết khí phương cương nhìn không được trầm nghĩ:

“Mà thôi, một phen mê man này, quên mất sáng nay rốt cuộc là...”

Ôm lấy thân thể mê hoặc, cảm giác được khắp nơi đều là mùi thơm mềm mại, mơ hồ, mơ hồ không rõ sáng nay tay mình rốt cuộc đặt ở nơi nào. Ai, cái này xem ra đã thành một đoạn nan án, cũng không biết trong tương lai có cơ hội giải khai hay không.

Trong đầu nghĩ ngợi lung tung, bất tri bất giác lướt ra hoa cỏ Vũ Lâm Trạch. Sau đó bọn họ lại mượn nước sông Hồng Thủy, trong nước sông vẫn đục chảy nhanh mà biến mất, sau một lát, liền dần thân vào trong nước biển xanh lam vạn phần sóng biển. Trong cơn sóng mãnh liệt chém sóng, không đến nửa canh giờ, đã nghe rõ chỗ sóng ngầm trước đó, Quỳnh Đình và Quỳnh Đình đã tới thăm dò trước thời điểm tốt.

Đem Ma nữ của Hạp Mục Nhược Minh giao cho Quỳnh Huyền trông coi, sau khi bắt chuyện liền toàn lực thi triển “Thuần Thủy Quyết”, theo mạch nước ngầm đặc biệt ám áp trong đại dương mê mông này, lặn xuống dò xét, tìm kiếm

Tổ Lưu, trước sau tung bay khoảng hơn ngàn dặm., Xác nhận bốn phía cũng không có tung tích Ma tộc, lúc này mới yên lòng. Sau đó, hắn liền tới gần hải vực có một địa hình thủy triều đặc biệt, nhớ kỹ đặc thù, phân phó Quỳnh Đình vài câu rồi phi thân xuống biển, ẩn núp gần Linh Ma Châu, làm phép truyền lời cho Ma Nhân.

Mà lúc này, một đám Ma tộc trên cây Linh Châu cũng vô cùng khẩn trương, sợ rằng việc này xảy ra biến cố gì đó. Dựa vào mệnh lệnh của Hung Xa trưởng lão, những ngày qua bọn họ cũng không phân ra nhân thủ để tìm tung tích Ma Chủ, mà theo ước hẹn thành thành thật thật tại cây Linh Châu lặng lẽ chờ đợi.

“Tuyệt đối đừng xảy ra sai lầm gì!”

Đến ngày thứ năm này, cơ hồ toàn bộ binh sĩ Ma tộc đều trong lòng thành kính cầu nguyện. Chuyện hôm nay thật sự trọng đại, cho dù có trưởng lão nắm giữ trí châu, cùng mọi người thề son bảo đảm thiếu niên kia tuyệt đối sẽ thủ ước mà đến, nhưng trong lòng mọi người vẫn thấp thỏm lo lắng. Bởi vì, mặc dù theo đạo lý thiếu niên kia không lý nào không tuân thủ ước định., Nhưng vạn nhất hắn tuổi còn nhỏ mà không khống chế nổi pháp lực cổ quái, thật sự khiến cho cung chủ xảy ra chuyện gì đó khiến Ma quân tức giận. Không cần phải nói, trong Ma Châu này có hơn một ngàn người, kể cả trưởng lão hung nghiệp kia đều không tránh được phải tan thành mây khói!

Nguyên nhân chính là như vậy, ở trên tầng thứ năm này gần như tất cả ma binh của các đảo đều bị thu hồi về, rút về thành chủ đảo cây Linh cố thủ. Hành động như vậy, sợ vị tộc binh nào đui mù một chút mà không cẩn thận, đã kinh động đến thiếu niên kia không dám tới truyền lời, vậy thì không xong rồi!

Lúc này, hai bên không đối chiếu trước mặt, thật sự mỗi bên đều cẩn thận, không dám có chút sai lầm nào.

Thiếu tự nói, đợi nghe rõ liền phóng xuất ra “Viên Linh Thủy Kính” truyền lời kia, không lâu sau liền có thám báo Ma đảo ẩn tàng cực sâu phát hiện, sau đó nhanh chóng bay báo cho

trưởng lão hung nghiệp biết được. Lời truyền lời này, chỉ có đơn giản một câu:

“Đông nam lệch một ngàn bốn trăm dặm, trong hòn đảo có thủy chung đỏ thắm.”

“Chỗ này ta biết rõ!”

Chờ Ma binh nói xong, xung quanh trưởng lão áo đen liền có mấy vị Ma tướng không hẹn mà cùng hô lên.

“Được, chúng ta mau đi.”

Lúc này, Hung cày liền ra lệnh cho tộc binh thủ hạ đóng nghiêm trên đảo, sau đó chọn Hoang và mấy thủ hạ đặc lực khác, đi vào phòng giam bằng thủy tinh trên núi lửa trên đảo, đề xuất hai vị nữ tử Long tộc đã bị bắt được, sau đó phá không bay đi hướng đối phương cáo.

Trên đường, giống như đã hẹn với vị Đường chủ Thượng Thanh thiếu niên kia, hôm nay cày dữ cũng cực kỳ hòa ái dễ gần. Hắn nói với Linh Khuyết Tuyết, nói lát nữa sẽ đưa các nàng trả lại vị tiểu hữu kia, mời hai người tạm thời nhẫn nại, không nên gây chuyện.

Chợt nghe hắn nói như vậy, hai cô gái đang nghi hoặc trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

“Là người tuyên bố sẽ tới cứu chúng ta sao?”

Hắn vẫn luôn cho rằng đều là phụ thân Động Đình Quân dẫn người tới cứu giúp, hiện tại nghe nói là đã mở miệng, Linh Kính Nhi tự nhiên rất kinh ngạc.

Nghe vậy cảm động, Linh Miêu lại bắt đầu lo lắng, nghĩ đến tình ngôn đơn lực cô, hẳn là không có biện pháp nào có thể kinh động thế lực khổng lồ của Ma tộc. Lần này, có phải lại là một cạm bẫy hay không?

Nghĩ tới đây, Tứ Độc Long Nữ liền lo lắng. Lúc này, không nhìn được đảo mắt nhìn lại, vừa hay trong mắt vị nữ tử như băng tuyết kia cũng tràn đầy âu lo, vì thế Linh Dục càng thêm ưu sầu. Bây giờ nàng chỉ nghĩ, nếu lát nữa thấy có chỗ không đúng, liền ra sức cảnh báo, để tình Ngôn Quỳnh chạy trốn.

Chỉ là, tứ phi công chúa bụng đầy u sầu, không đoán được tình thế trước mắt, cũng không đoán ra tâm ý chân thật đối với nữ tử thần sắc ưu sầu bên cạnh. Lúc này, cô bé gái lạnh lùng bị ma nhân cho là nữ tướng long tộc này đang trầm nghĩ:

“Ừm, Linh Miêu muội muội có binh mã Long tộc tới giải cứu, đường chủ đương nhiên sẽ không lo lắng như vậy. Lần này hấn đến, có thể là bị Quỳnh Ngu muội muội kia cãi nhau không nổi, liền mạnh mẽ tới cứu ta...”

Nghĩ đến đây, nhìn qua nhân số bên cạnh không nhiều lắm, nhưng linh lực cường đại Ma nhân, thần sắc Tuyết Điệp không khỏi thâm trầm, ở trong lòng thâm lương trầm nghĩ:

“Lúc này đường chủ đã nghĩ nhầm rồi. Thân thể loại cây cỏ này của ta, làm sao có thể lại để hấn mạo hiểm một lần nữa? Ừ, lát nữa, chờ những ma nhân này muốn ra tay với hấn, ta liền tự chặt đứt trước, cứ như vậy đường chủ và Quỳnh Huyền sẽ không còn vướng bận nữa, sẽ không bao giờ trở về bị ma nhân bắt được nữa.”

“Mà ta, chỉ cần có thể nhìn thấy bọn chúng thêm một chút, vậy là đủ rồi...”

Nghĩ đến đây, Hương Tuyết Mai Linh hạ quyết tâm, liền khôi phục lại dung nhan lạnh lùng ngày xưa, không có chút nào sợ hãi.

Đúng là:

Như vậy nước yếu đến giờ như có sức, phù hoa một mảnh biển Tây Lai!

Điềm nhẹ lên người hấn, nhìn hình vẽ rồi nói tiếp: Đề cử một quyển thư Lưu Bị sáng tạo không tệt là Tào Tháo, Lưu Bị.

Chương thứ tám, lưỡi ngọc như anh, găm thét vạn dặm phong lôi.

“Đông nam lệch một ngàn bốn trăm dặm, trong hòn đảo có thủy chung đỏ thắm.”

Theo tin tức lúc trước, đoàn người Ma Châu không tốn bao nhiêu khí lực, rất nhanh liền tìm được hải đảo hình chuông trong hải vực Đông Nam. Tại Đông Nam lệch khoảng một ngàn bốn trăm dặm, thạch đảo này có hình một chuông, nước biển xung quanh đỏ đậm như nhiễm, không ngừng chuyển động bên ngoài thạch đảo. Nếu dựa theo thiếu niên truyền lời, nơi trao đổi chắc chắn là nơi này không thể nghi ngờ.

Chỉ là đợi đến hải đảo này, thăm dò bốn phía một phen, đám người hung nghiệp lại thủy chung không thấy bóng dáng thiếu niên và tiểu Ma Chủ kia. Theo lý thuyết, hải đảo hình chuông này dài rộng, phạm vi cũng không lớn, không cần phải nói cao thủ Ma tộc bọn họ thả ra linh lực dò xét một chút, ngay cả người bình thường sau khi trở về cũng phải tốn rất nhiều công sức. Nhưng dù là hòn đảo lớn bằng bàn tay như vậy, trưởng lão hung nghiệp lại không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào.

“Chẳng lẽ thiếu niên kia lừa gạt ta?”

Cũng là quan tâm thì loạn, thấy tình hình có chút không đúng, ngay cả Thiên Ma trưởng lão trầm ổn đa mưu cũng có chút hoài nghi. Hiện tại trong mắt hắn, thiếu niên dám can đảm bắt cóc tôn sư Ma giới kia, quả thực là chuyện gì cũng làm. Đang nghi ngờ, lại chợt nghe bên cạnh có Ma Tướng hô to nói:

“Trưởng lão, hình như trong sóng biển Đông Nam kia có người!”

“Thật sao?!”

Vừa nghe bộ hạ nói như vậy, nhiều Mục Thiên Ma vội vàng phóng ánh mắt ra, đưa mắt nhìn về phía đông nam —— quả nhiên phát hiện trong phương cực xa sương khói kia hình như có bóng người chớp lên.

“Ha ha! Cũng đến đây mà chơi trò nhỏ như vậy với ta đi!”

Cuối cùng cũng phát hiện tung tích của đối phương, tuy rằng trong miệng không thềm ngó tới nhưng tâm tình của chiếc cày dữ dội cũng nhanh chóng lên tiếng, mang theo bộ hạ Ma tướng cẩn thận áp lấy hai người Linh Khuyết và mũi tên lao về phía bóng người kia.

Mà giờ phút này hai vị nữ tử bị áp giải kia, vừa cảm thụ được la váy bị sóng lớn làm ướt mát lạnh, vừa tràn đầy nghi hoặc:

“Kỳ quái, xem ra đám ma nhân giáo hoạt này cũng không bố trí cạm bẫy trước như vậy.”

Thấy bọn họ luống cuống tay chân một phen, Linh Cương Tuyết nghi hoặc trong lòng, cũng không biết vị thiếu niên kia đến tột cùng đã động tay động chân gì mà lại khiến đám ma đầu này xoay vòng vòng. Đến lúc này, thấy tình huống trước mắt, lòng tuyết ứng tất tử dần biến mất, hiện tại trong lòng chỉ muốn sớm chút nữa nhìn thấy bộ dáng đường chủ mình.

Một đường nhanh như chớp như vậy, qua không bao lâu sau đã nhắc nhở ba người ra ngoài hơn mười trượng cẩn thận dừng lại.

“Đã tới chậm, đã tới chậm!”

Thấy có người mở miệng, hình như Thiên Ma trưởng lão đã quên mất sự không vui lúc trước, đứng vững như thủy triều, ngăn cách sóng lớn mãnh liệt chào hỏi vị thiếu niên phía xa:

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão hủ, Trương lão đệ quả là người tin, hóa ra sớm đã đến.”

Nhìn dáng vẻ ân cần cười tươi như vậy của hắn, không biết rõ tình hình còn cho rằng hắn là bạn tốt mới vừa thất lạc nhiều năm. Thấy hắn khách khí như vậy, liền nhận lời, cũng vội vàng chấp tay đáp lễ:

“Dễ nói dễ nói! Kỳ thật ta cũng vừa tới không lâu, chỉ là thấy hòn đảo nhỏ kia chật hẹp, mới tới nơi này dạo chơi, cũng làm cho lão ca tìm lâu. “

Thân mật giao tiếp qua, hai bên đều thâm khen đối phương một tiếng, sau đó lập tức cắt vào chính đề:

“Đúng rồi lão đệ, hôm nay ta đã đem hai vị bằng hữu kia của ngươi đến, không biết có thể cho lão ca cũng mời vị khách nhân đó về không? Tới đảo của ta làm khách, cha nàng thật sự rất nhớ nhung.”

Khác bên này, Linh Dục Tuyết mang theo pháp lực trói buộc trên mắt cá chân hai người, không sợ đào tẩu, bởi vậy liền đứng trong sóng biển gió của ma tướng, tỉnh ngôn cũng thấy rõ ràng. Nhưng tỉnh ngôn bên này, cũng không có pháp bảo thích hợp gì, cũng không có pháp bảo thích hợp., Không thể làm mê muội, khiến Quỳnh Huy nỗ lực vịn đỡ; lại sợ đối phương nhìn ra hư thật, liền để Quỳnh Đình triệu hồi ra hai con Chu Tước Hỏa Điều to lớn kia, cánh giang như bánh xe, oanh oanh vồ, đem sự mê hoặc trong suốt mơ hồ ở sau một màn lửa luân chuyển sáng tối.

Hiện tại nghe thấy hung danh đề bạt người, lập tức tỉnh ngôn nhìn một chút tình hình đối diện, lập tức đổi lại ngữ khí hi hi ha ha, trực tiếp cùng đám Thiên Ma đối diện nói:

“Chư vị Ma tôn, còn có Lê Linh trưởng lão tại thượng, xin thứ cho văn bối nói thẳng: hôm nay ngươi thế lớn, ta kính xin các ngươi thả người trước. Chờ hai vị bằng hữu của ta mau đến bên ta, ta sẽ trả lại sự mê hoặc đó lại.”

Những lời này nói ra vô cùng thẳng thắn, lại đề cập trực tiếp đến tục danh của Ma nữ. Lời vừa nói ra, ma tướng sau lưng chiếc cày hung ác lập tức rối loạn, bất mãn lúc này tâm tình bộc lộ. Chỉ là lúc này, chiếc cày hung ác đứng đầu ma quân vừa nghe thấy liền lập tức đáp lại:

“Được!”

Lời còn chưa dứt, tứ thiên ma tóc đỏ áo đen phát ông tay áo một cái, hai cô gái sau lưng lập tức bay ra, chậm rãi phiêu phù trong từng trận sóng biển. Khi các nàng sóng nước xông đến, mắt cá chân tuyết trắng của các nàng phủ hai vòng ma hoàn màu xanh lục, màu sắc khói lửa cũng dần dần ảm đạm. Mỗi khi tĩnh lại, quang sáng của ma hoàn kia liền ảm đạm một phần.

Thấy vậy, đã tỉnh ngộ, không hề chần chờ, khom người vái chào trưởng lão Ma tộc đối diện, sau đó liền xoay người thi pháp, hóa giải mê chú Quỷ Vương trên người ma nữ kia. Gần như cùng lúc đó, Chu Tước Hỏa Điều cũng huyền hóa ra hai con dao găm thần dị lưu động màu hồng, triển lãm sự mê hoặc trước mặt mọi người. Lúc này ma nữ vẫn có chút hoảng hốt, nhưng đã có thể miễn cưỡng đón gió đứng trong làn sóng khói.

“Đi đi.”

Lăng Ba đang nói với thiếu nữ trước mặt, giọng điệu đã ôn nhu hơn rất nhiều.

Nghe hắn nói xong câu này, đôi môi anh đào lại không hề trả lời, chỉ trầm xuống khi gợn sóng ập xuống, mặc cho mái tóc dài màu tím thẫm thẫm của mình vẫn phiêu tán trong gió, môi anh đào mím chặt., Không nói một lời. Chỉ có điều, năng im lặng như vậy không sao, nhưng lập tức làm hỏng mất vị đường chủ thiếu niên bên cạnh nàng. Lúc này Linh Dục và Tuyết Điệp đang dần dần tiếp cận, bên kia Thần Tướng Ma tộc thấy bộ dáng Ma Chủ nhà mình như vậy, không những không đi qua bên này, mà còn hiển lộ ra một bộ dạng đoan trang nhàn thục...

“?!”

“...”

“Quá khác thường rồi!”

Nhìn thấy tình hình này, không cần phải nói những Ma tướng vốn đang giận dữ, ngay cả trưởng lão hung ác một mực trầm ổn cũng có chút xao động, cùng với bộ hạ hung ác nhìn chăm chăm bên này, chân cũng bất giác chậm chạp di động về hướng bên này.

Thấy vậy, người ta lập tức đổ mồ hôi trên thái dương, gấp gáp như kiến bò chảo nóng. Lúc này đúng là không cho phép, hơi chút sai sót chính là vạn kiếp bất phục. Lúc khẩn cấp quan trọng, hắn nhanh chóng phán đoán thế cục trước mắt: Giờ phút này chính là lúc chạm một cái là phát, nếu mình muốn dùng một chương đánh lên người ma nữ, cứng rắn đuổi ả qua, tuyệt

đổi là cách ngu xuẩn nhất; nếu như vậy, chỉ sợ chưởng phong vừa mới vung ra, ma nhân bên kia liền ứng phó tấn công.

Nhanh chóng phản minh thế cục trước mắt, tâm niệm thay đổi thật nhanh lập tức hướng ma nữ, ăn nói khép nép, chuẩn bị hèn ngôn hướng nàng thành tâm cầu khẩn. Chỉ là đúng lúc này, còn chưa chờ hắn mở miệng, vị đoan trang ma nữ kia bỗng nhiên cười “Xùy” một tiếng.

Thế cục lúc căng cứng chợt nghe thấy một tiếng cười khẽ này, ngược lại làm thiếu niên gần trong gang tấc giật nảy mình.

Đang lúc hải hùng khiếp vía, đã thấy ma nữ này lộ ra bộ dáng bướng bỉnh, hai mắt nhấp nháy, vẻ mặt giảo hoạt nói với mình:

“Hi hi, sợ hải rồi?”

“Hừ hừ, ai bảo mấy ngày nay ngươi cứ mắng ta như vậy ta sợ ngươi khi dễ ta!”

Một hơi nói xong, cũng không đợi thiếu niên trợn mắt há hốc mồm có phản ứng gì, trong suốt liền quần đỏ, hướng đối diện đáng người uyển chuyển lướt đi. Mà lúc này, Linh Dục và tuyết cũng vừa vặn đi tới gần chỗ bắt chuyện.

“Àm ăm, cuối cùng thuận lợi!”

Thấy hết thấy đều giống như dự đoán, Tứ Hải đường chủ trước sau khổ tâm trừ tính mấy ngày rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

“Việc này rốt cuộc cũng hoàn hảo!”

Lúc này, lại thấy trên mặt hai nữ tử vừa trở về mang chút vui mừng lẫn sợ hãi, khi nghe thấy vậy tâm tình cũng cực kỳ sáng khoái. Đương nhiên phong ba nơi đây hiểm ác, tuyệt đối không phải lúc kẻ tình cảm với nhau. Lúc này mới mở miệng chấp tay với ma chúng đối diện, lên tiếng “Quấy rầy”, liền tranh thủ thời gian cùng mấy cô gái Quỳnh Huy cùng nhau trốn vào làn sóng khói, cấp tốc hướng bầu trời bao la kia mà rời đi. Chỉ là đúng lúc này, dị biến phát sinh!

“Thịnh cảnh cáo!”

Sóng biển phong ba nhắc lên hơi nước, bên kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu khê:

“Thịnh ngôn, ta thích ngươi!”

Đột nhiên có tiếng kêu mềm mại như thác nước truyền đến, rất là vang dội, truyền vào trong tai mấy người đang định rời đi này, thoáng chốc liền như sấm sét! —— vào lúc này, không chỉ có mấy người mở miệng kinh ngạc, Ma Châu thủ lĩnh thân phận tôn long bên cạnh Ma Nữ kia, nghe vậy lập tức như bị sét đánh, ai nấy ngây ra như phỗng!

Cuối cùng vẫn là Tứ Hải đường chủ phản ứng đầu tiên; hơi sững sờ, nghe vậy liền phát giác mấy cô gái xinh đẹp lả lướt bên cạnh đều đang đưa mắt nhìn hắn, liền có chút lúng túng nói:

“Khụ khụ! Ma nữ giáo hoạt kia nói ra lời này nhất định có âm mưu rất lớn. Nơi đây không thể ở lâu, chúng ta đi mau!”

Dứt lời, Tứ Hải đường chủ cực kỳ cảnh giác liền phát tay dâng lên hai đạo thanh quang, nhanh chóng thi triển pháp thuật Thuần Thủy Quyết trên người Quỳnh Huyền Tuyết, sau đó kéo Linh Lung theo nước mà vào, theo mạch nước ngầm ẩm áp này bay thẳng về phương bắc, trong nháy mắt rời khỏi nơi phong ba thị phi quỷ dị này.

Không nhắc nhở mọi người đạt được mục đích cứu người, độn thủy rời đi, lại nói nhóm ma linh cày Linh. Đối với bọn họ hôm nay còn có một phen quấy nhiễu khác. Những Ma Châu thủ lĩnh này, theo phương vị lục hợp từ không trung Đông Nam Tây Bắc xuống nước, dụng tâm hộ tống Ma Chủ chu miện cất bước trở về Loan.

Vừa mới đi được nửa đường, bỗng có ma binh hoảng hốt chạy tới, thở hồng hộc báo cáo với bọn họ. Nói là bọn họ vừa mới chạy đi ngay trước khi chư vị đại nhân bọn họ rời đi., Rất nhiều Tứ Độc Long Binh liền cùng quân tướng Nam Hải Long Vực đánh tới, đại quân bao phủ như mây, không riêng gì đoạt lại chiến mã vảy rồng nuôi dưỡng lục đảo, còn dễ dàng công phá ngoại đảo hầu như không có tay. Coi như trên dưới ma tộc lưu lại cày linh kia là Ma tộc trên dưới., Dựa theo trưởng lão phân phó bảo vệ chặt bốn đảo tránh không ra chiến, dám kêu binh hãn tướng dưới trướng Nam Hải Long Thần Thủy Hào lui tới chạy lui trên mặt biển bên ngoài Linh Châu, điều võ dương

oai, lớn tiếng cổ vũ cảnh cáo đám “Ác ma” bọn chúng đừng dám mạo phạm uy nghi Long tộc nữa, nếu không nhất định sẽ bị diệt tộc trả lại ——

Báo cáo ma binh này vừa mới nói xong, một mực cẩn thận từng li từng tí hộ tống Ma châu thủ lĩnh, nhất thời liền một mảnh xôn xao, tất cả tức giận kêu oa oa lên. Trong tiếng kêu to đầy hỗn loạn này, ngay cả người hầu Hoang Quyền Thành về mặt vẫn luôn đoan chính cũng không nhịn được rất là oán giận:

“Quả là một Long tộc giáo hoạt, lại thừa cơ vượt qua con tin trong lúc trao đổi, thật sự vô liêm sỉ đến cực điểm!”

Thời điểm phần nộ, hắc cũng quên chú ý tìm từ ngữ, trực tiếp đem tiểu ma chủ hỉ nộ vô thường trở thành con tin. Nghe hắc nói vậy, Thiên Ma trưởng lão vốn một mực bất động thanh sắc, thần sắc căng thẳng, cẩn thận nhìn thoáng qua hướng ma chủ, thấy nàng vẫn chỉ lo chu miệng nhìn hướng phía bắc, liền hạ quyết tâm. Vì vậy chỉ nghe Thiên Ma trưởng lão ho khan một tiếng, hướng những ma tướng bên cạnh hò hét ở lại, sau đó liền nửa cười không cười nói với thủ hạ:

“Chư vị tộc hữu chớ tức giận. Hôm trước ta đã báo kiến Ma Thần Quân Vương, chuyện hôm nay sớm đã nằm trong dự liệu của Ma quân. Xin chư vị đại nhân yên tâm, không cần chờ lâu, cũng không cần ta lao tâm, mối thù nhục nhã hôm nay cũng coi như được báo rồi!”

Tuy hắc nói tới mây mù tráo, vô cùng kì diệu, nhưng chư vị Ma tướng ngang ngược kiêu ngạo vừa nghe là lời của Ma quân, lập tức ai nấy cảm miệng không nói, thần sắc nghiêm nghị, trong nháy mắt giống như không phát sinh chuyện này.

Khi bọn họ quay về Ma Châu, binh mã Long tộc đã sớm xuôi dòng rút đi, thực sự như mưa rào, đi như sấm sét, đến đôi mắt cũng không gặp được. Mà vị tiểu ma chủ kia trong sáng ngời, không biết có phải tức giận vì bị người ta dùng pháp thuật khắc chế, vừa về tới đảo cày Linh Châu, nàng liền tức giận đánh nhau to, ở trên mấy hòn đảo hoang, ngang nhiên trưng bày lực lượng Hỗn Độn Thiên Ma, phá hủy thẳng mười mấy cồn núi đá ngầm mới chịu dừng tay.

Tạm thời điều chỉnh hậu phương Ma tộc tạm thời không đề cập đến việc giải quyết hậu quả bên này nữa, lại nói đến đoàn người đã mở miệng.

Theo dòng nước ngầm trào dâng độn thủy mà biến mất, không bao lâu sau bọn họ liền quăng đại dương mệnh mông, đi tới miệng Trường Giang, một trong thiên hạ tứ côn. Khi tới thế nước cuộn cuộn, trường giang đại khinh thường, ai mở miệng cũng cảm thấy tâm trạng căng thẳng. Đến đây rồi, đó là khu vực quản lý của Tứ Độc Long Thần.

Một đường lao nhanh vừa rồi, hiện tại đã đến địa điểm của mình. Linh Dục và thông tin liền dừng lại tại một bãi biển nơi nước biển giao hội, nghỉ ngơi một chút.

Thở hổn hển một cái, Linh Dục Nhi liền bắt đầu oán trách chữ dậy, trách hấn lần này quá mạo hiểm. Trong Hoa Thu Thảo ở phía trên Phương Châu, chỉ nghe nữ sinh tứ độc long tức giận nói:

“Lắm lời người cũng thật liều lĩnh đó! Người nên biết, Long tộc chúng ta trong hải vực tai mắt đông đảo, ta cùng Tuyết nên một chỗ bị rơi vào Ma châu, nhà ta lập tức biết, lập tức sẽ tới cứu, thì sao cần người tới mạo hiểm lớn như thế!”

Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, Tứ Độc Long Nữ hiện tại trên gương mặt mỹ lệ lại lộ ra vẻ tức giận: Lúc này Linh Dục tức giận thật rồi!

Thấy nàng như vậy, thiếu niên vốn lạnh lợi, lại nhất thời không biết rõ rốt cuộc nàng vì sao tức giận, liền ở bên cạnh nhìn trời kêu khổ nói:

“Linh Khuyết nha, kỳ thật lần này ta không lỗ mắng chút nào, cũng không mạo hiểm. Hai người các người, đều là người mà ta tắt cứu; mà ma nữ kia, lại là người bọn hấn tắt cứu. Ta lần này là công nó phải cứu, cứu người được ta cứu, tuyệt đối không nguy hiểm nha!”

Nghe hấn vừa nói như vậy, lại thấy bộ dáng hấn nghiêm túc như vậy, tiểu long nữ khuôn mặt luôn căng thẳng làm ra dáng vẻ tức giận kia, rốt cuộc không kiên trì được nữa, đột nhiên

toàn bộ dung nhan kiều diễm, trong chớp mắt liền cười thành một đóa hoa!

“Biết ngay người có bản lĩnh mà, Trương đường chủ của ta ời!”

—— nghe Linh Dục cố ý kéo dài câu hỏi, lại nhìn xem nụ cười nở rộ giống như hoa xuân này, dù là Đường chủ Tứ Hải thay đổi trăm lần, giờ phút này cũng không nhìn được một trận mơ hồ, không biết những cô gái này rốt cuộc trong lòng có tâm tư gì.

Trong lúc thâm suy nghĩ, hần quay đầu lại nhìn vị nữ tử băng tuyết Tĩnh Thụ Phương Châu kia, lại thấy khuôn mặt nàng từ trước tới giờ thanh tĩnh tĩnh mịch, giờ đã nhộn nhạo, khuôn mặt tràn đầy vui mừng - thấy bộ dáng tuyết hợp ý lạnh, nhìn lại lúm đồng tiền tươi cười vui vẻ hòa thuận của nàng, tỉnh lại trong lúc nhất thời nhìn không được nhìn thêm vài lần, lại không cẩn thận lại khiến nàng xấu hổ đến xấu hổ.

Đúng lúc này, Quỳnh Huy lại nói sơ qua tình huống mấy ngày nay với hai vị tỷ tỷ. Tuy rằng từ trong miệng nàng biết được, mấy ngày nay coi như gió êm sóng lặng; nhưng chờ nghe xong một ít lời Quỳnh Huyền, Linh Miểu vẫn rất là ngạc nhiên. Khác với tuyết thích hợp., Long Nữ Linh Tuyên Nhi biết rõ tiểu ma đầu Ma giới giáo hoạt kiêu căng, bây giờ nghe nói thiếu niên trước mắt này ở cùng với nàng vài ngày nay mà vẫn bình yên vô sự, không khỏi rất là kinh ngạc. Lại nhớ tới đủ loại ma tộc quý nha đầu ngày xưa, Linh Dục Nhi liền nói cho thiếu niên dương dương tự đắc:

“Kỳ thật, ngươi vẫn là mạo hiểm...”

Lúc này, thanh âm “ta thích ngươi” lúc trước của ma nữ ngược lại không chút để tâm. Trong mắt nàng, không cần nghĩ, lời nói lộ cốt kia nhất định là ma nữ nhàm chán kia cố ý nói đến ly gián dùng; là đối thủ nhanh chóng nổi danh hai giới Long Ma, nàng sẽ không mắc mưu!

Cứ như vậy nghỉ ngơi chốc lát, đang định tỉnh lại, muốn tiếp tục đưa Linh Dục trở về động phủ Tứ Độc, Linh Dục lại có tính toán khác. Chỉ nghe nàng dùng giọng ôn nhu nói:

“Đã mở lời, lần này đa tạ người đã cứu ta. Bắt quá xuống nước cũng không cần người tiễn, bởi vì lần này là ta gạt người trong nhà, len lén đi ra đoạt long mã. Nếu như để cha ta gặp được người, chỉ sợ sẽ đem cái tội này đổ lên người người.”

“Ừm! Có đạo lý, như vậy cũng tốt.”

Tĩnh lại suy nghĩ, Linh Dục nói rất có lý, bởi vậy lại nói thêm một hồi, liền từ biệt công chúa Long tộc này, chuẩn bị mỗi người một chuyến đi.

Chỉ là, ngay lúc này, đang chờ tĩnh nói muốn quay người rời đi, lại chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu to, có người hô to:

“Hảo tiểu tử, chạy đi đâu! Đã gây họa lớn như vậy mà chỉ muốn trốn sao?”

Tĩnh ngón nghe vậy cả kinh, theo bản năng muốn chạy trốn; ngay trước khi rút chân, quay đầu lại nhìn, đã thấy thiên hạ mệnh mông mờ mịt kia đang có một người đạp nước lao tới!

Ấn tim xem hình dạng dây xích nối tiếp, đề cử tân thư triện Tây Lăng của Thu Phong Thanh không lộ!

Chương thứ chín thật mộng đẹp, Vu Sơn vân khí thừa thốt.

“Hảo tiểu tử! Mới gây họa đã muốn bơi dầu vào lòng bàn chân à?”

Đang lúc hần mở miệng nói chuyện với Linh Khuyết, gọi qua Tuyết Nghi Quỳnh Công quay người muốn rời đi, lại chợt nghe thấy phía sau có người kêu to, nghe vậy quay đầu nhìn lại, lại phát hiện trong nước ngoài Giang Châu đang có một lão đầu áo nâu đập nước mà đến.

“Đây là...”

Vừa lúc tỉnh lại thấy có vẻ nghịch quang, chỉ thấy trong đôi mắt lóe lên thủy quang, nhất thời cũng không thấy rõ là ai. Đang lúc hần nhìn tới nhìn lui, lại nghe thấy cô bé trước mặt kêu lên:

“Gia gia!”

Sau đó như Hoa Tuyền Diệp chạy vội tới nghênh đón.

“Ồ! Là Tứ Độc Long Quân giá lâm!”

Trong lòng vừa dâng lên suy nghĩ này, Tứ Độc Long Quân Vân Trung Quân kia lập tức đánh thức. Đến bãi bồi này, Ly Long Quân với vẻ mặt hồng hào cố ý không để ý tới cháu gái bảo bối của mình nữa, trượt chân, vòng qua Linh Dục, trực tiếp đi tới trước mặt Ngôn Thanh. Hơn hai năm sau gặp lại nhau lần nữa., Vị này lúc trước tặng dịch cho Tứ Độc Long Quân, vẫn một bộ trang phục lão đầu tầm thường trong thôn, một thân áo đay ngắn ngắn, bên hông tùy tiện buộc một sợi dây lụa màu đen, ống quần cuốn đến đầu gối, nếu không phải trong tay hần còn chống một cây dây leo xanh quấn quanh một cây linh trượng cổ mộc, người khác thấy hần mặc bộ quần áo này, còn tưởng là lão ông nhà ai mới từ trong ruộng nước làm việc trở về.

Lại thấy ân nhân của mình, mở miệng là tâm trạng kích động, đang định khom lưng thi lễ. Nhưng không đợi hần cúi đầu,

Vân Trung Quân đã ngăn hấn lại, lớn tiếng hét lên:

“Khoan vội chấp tay khom người nói, ta tới hỏi người...”

Lão Long Quân dường như vô cùng tức giận:

“Tên tiểu tử hồ đồ nhà ngươi, bây giờ bản lĩnh rất dài mà dám tới bắt cóc cháu gái bảo bối của ta, còn làm mất bảo giáp nhà ta tứ độc truyền!”

“Gia gia!”

Nghe gia gia nói vậy, Linh Kính Nhi không khỏi vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ bừng, giậm chân không cho phép nó lại nói. Thấy nàng thật sự muốn tức giận, Vân Trung Quân cười ha ha, không tiếp tục trêu ghẹo nữa, chỉ là trong lòng thầm nghĩ:

“Kính Nhi đã trưởng thành thật rồi. Thường ngày giấu cọt nàng như thế, đã sớm xông tới nhổ chòm râu của mình. Hôm nay, trước mặt thiếu niên này, liền trở nên có quy củ như vậy lẽ...”

Trong lòng nghĩ như vậy, lại nhìn thiếu niên trước mắt, thấy hấn cũng bị những lời nói vừa rồi của mình làm cho đỏ bừng cả mặt, miệng đang mấp máy không biết trả lời như thế nào. Hai cô bé bên cạnh hấn, cô bé nhiều tuổi đang rơi xuống sau lưng hấn., Thấy có người lạ tới, liền khẽ rũ mi, chỉ lẳng lẳng đứng sau lưng thiếu niên, mà cô bé bên cạnh thiếu niên kia, đôi mắt to trong veo quay tròn, tò mò nhìn hấn; trong ánh mắt kia, mơ hồ còn có vài phần cảnh giác.

“Hai thằng oắt con này, quả là trung thành!”

Cảm giác như Tuyết Điệp từng nghe câu trách nhiệm của mình, khí thế đề phòng, Vân Trung Quân không khỏi âm thầm lầy lăm lẹ. Khi cảm thấy hứng thú, thấy tỉnh lại vẫn lúng túng vô thố, Vân Trung Quân cười ha hả, vung mộc trượng lên, lắc lắc cái hồ lô rượu cực lớn trên đầu trượng, cười ha hả nói:

“Tiểu ca Trương gia, vừa rồi chỉ nói đùa. Thật ra mấy ngày gần đây...”

“Còn không biết là ai lừa ai.”

Vân Trung Quân cúi đầu lăm bằm câu này, bèn nói:

“Lần trước ở đạo hương lâu rộng của Cam Châu, chúng ta ở chung một chỗ thật sự quá sướng khoái! Hôm nay nếu như đã gặp, hai ông cháu ta liền đi tìm một quán rượu thống thống khoái uống một chén!”

“Chúng ta đi thôi!”

Vừa dứt lời, bước chân Vân Trung Quân đã lướt đi, chớp mắt đã ở bên ngoài mây trượng, trôi nổi trên sóng lớn hướng bờ bắc. Lúc này quả trượng trong tay hắn đang dựng đứng, nhưng lại bị người ta xách ngang, giống như một con sông lớn mệnh mông lướt đi.

Thấy thế tỉnh ngón thấy thế có chút ngạc nhiên, Linh Dục liền giải thích:

“Quả trượng của gia gia ta kỳ thật là cầm theo ngụy trang, chủ yếu là để treo bầu rượu lớn kia lên thôi!”

“A, đúng vậy!”

Nghe Linh Quân giải thích, thức tỉnh cười thầm, lại thấy Vân Trung Quân bay xa, vội vàng bay lên, nửa nổi nửa chìm, lướt nước đuổi theo Long Quân. Thấy hai người bọn họ đi rồi, Linh Dục liền nói với hai nữ hài khác:

“Chúng ta cũng đi, qua một lát, chúng ta đừng để bọn họ uống quá nhiều!”

Vì vậy hai người trong Tứ Hải đường cùng Linh Dục cùng nhau hướng về phía Giang Bắc lặn ba. Đến khi các nàng rời khỏi mặt nước bước lên bờ liền thấy một già một trẻ kia đã ở trong quán rượu xa xa vẫy tay với các nàng., Linh Dục lúc này mới phát hiện quán rượu ven đường này cực kỳ đơn sơ, thay vì gọi quán rượu, còn không bằng nói là quán rượu. Lều xe này cầm bốn cây gậy trúc thô về phía tường, chống lên một khối vải dầu kéo lên đỉnh lều., Đã bị chủ nhân biến thành một quán rượu ven đường. Mà ông nội của mình, hiển nhiên thường tới nơi này, hiện tại cũng giống như người quen cũ đang chào hỏi vị chủ nhân quán rượu trung niên tướng mạo chất phác kia. Cũng không cần phải nói với chủ tiệm về mặt cười ngây ngô kia, lão Long Quân liền tự mình đi lấy hai cái bát sứ thô to ở bên cạnh., Thành thật không khách khí cầm muôi rượu ồng

trúc tự mình rót đầy rượu, mỗi tay một cái cẩn thận bung về trên bàn, sau đó quay đầu cùng chủ nhân gọi một đĩa đậu tương, một đĩa thịt cắt, một già một trẻ hai người này, liền ở bên cạnh bàn vuông cũ có vị uống rượu. Trước khi mở miệng uống, lão Long Quân còn nghiêm trang nói với hấn:

“Rượu gạo này rất kỳ quái. Theo lý thuyết thì rượu gạo mà nông gia bọn họ sản xuất ở nhà, khẩu vị đều rất thanh đạm; nhưng nhà bọn họ, rượu lại vô cùng dày đặc. Vì sao lại như vậy? Vấn đề này ta nghĩ rất lâu rồi vẫn không hiểu được, cho nên thường xuyên tới đây nghiên cứu một chút.”

Lão Long đã giải thích với thiếu niên này, sau đó liền giơ bát Lam Biên Hải lên, “Chậc” một tiếng thở dài một hơi, sau đó híp mắt lại, rung đùi đắc ý thưởng thức rượu ngon trong miệng. Lúc say mê thưởng thức chủ nhân cửa hàng thật sự xuất thân nông hộ, nghe Vân Trung Quân nói vậy, vội vàng đi tới nói với vị lão chủ Cổ ngậy thơ này:

“Lão nhân gia, kỳ thật cách làm Mễ Tửu nhà ta cũng không khó, chỉ cần lấy ——”

Vừa nói đến đây, lời tốt bụng này của hấn liền bị lão long vội vàng ngắt lời:

“Đừng! Đừng vội nói. Lão trượng ta, gặp chuyện này thích nhất là tự mình từ từ suy nghĩ, không cần mười mấy năm, rất nhanh sẽ hiểu ra thôi!”

Nói xong, hấn liền tranh thủ thời gian rót thêm một ngum rượu gạo vào bụng. Lúc này, Linh Dục và Quỳnh Tuyết cũng ngồi xuống, vây quanh một bàn trúc khác, bên cạnh một bàn trúc sạch sẽ hơn một chút, cùng chủ quán xin vài chén trà xanh, gọi vài món thức ăn, cũng chậm rãi ăn uống.

Thức nói bọn họ an tọa ăn uống ở quán rượu, đang tới gần bờ sông. Lúc này, chính là mùa thu mát mẻ, thủy tịnh sa minh, tới gần bãi ghềnh của quán rượu, tùy ý sinh trưởng từng lùm cỏ lau. Hiện tại đã đến mùa thu, màu lá cỏ lau đều đã biến thành màu đỏ thẫm, đa số đều rủ xuống một màu trắng xóa., Ở trong gió lớn chập chờn, nhìn về phía xa xa, chính là sông lớn rộng rãi. Nơi này đã là miệng sông Trường Giang, nhìn qua nóc

quán rượu này, chỉ thấy một dòng nước mênh mông, hầu như không thấy bờ bên kia. Trước mắt ánh nắng chiều còn tốt, lấy nhãn lực của bọn họ dậy sóng, còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng mờ của một ít dân cư ở bờ bên kia, nhưng đã không sai biệt lắm chỉ bằng con ốc xanh.

Thâm nói vò rượu này và Tứ Độc lão Long uống uống rượu, chủ yếu là uống rượu nghỉ chân cho những hán tử hái cát ven bờ sông, hiện tại cách giờ bọn họ kết thúc công việc còn sớm, trong quán rượu này ngoại trừ lúc này còn năm sáu vị khách nhân này mở miệng., Lại không có người bên ngoài. Lại đợi chốc lát, điểm chủ trung niên nhớ thương lúa gạo đang phơi nắng trên sân nhà, liền thông báo với lão chủ này một tiếng, mời hán tử trợ trợ trông nom tiểu điểm, sau đó bản thân liền vội vàng vàng vàng về nhà nhặt gạo đi.

Chờ mấy chén rượu mạnh vào bụng, trên mặt có chút âm áp, tâm trạng Vân Trung Quân rất thoải mái; quay đầu nhìn bốn phía, thấy quán rượu này không có người bên ngoài, hán tử liền bắt đầu truy cứu chuyện đám tiểu nam nữ tùy tiện xâm nhập Ma Châu. Chẳng qua mới nói vài câu, còn chưa trách móc gì, Linh Dục Nhi kia đã mệt mỏi tới gần., Một trận làm nũng, không ngừng rót rượu mang theo đồ ăn, vừa đám vừa xoa, chính là không cho gia gia rảnh rỗi trách cứ. Thấy bảo bối tôn nữ như vậy, lão long quân không còn cách nào, buồn bực uống vài ngụm rượu, chỉ có thể chọn cách nói.

Thế là cảm giác rượu dâng lên tứ phi long thần, bắt đầu cùng mấy thiếu niên trước mắt thổi phồng bộ ma giáp bọn họ ném lần này lên.

“Không phải chỉ là một bộ khôi giáp của ma tộc thôi sao?”

Nghe gia gia khen vài câu, Linh Dục liền nhịn không được hỏi. Nói thật, khôi giáp hắc ma kia mặc dù là nàng chủ trương đi trộm, nhưng lai lịch của nó chính nàng cũng không biết.

“Đó không phải là bộ áo giáp bình thường.”

Mấy thiếu niên trước khi gặp mặt tỏ vẻ hiếu kỳ, lão Long Quân đặc ý nói:

“Khôi giáp này bị ta phong ấn một đại ma đầu lợi hại vô cùng!”

“A!”

Nghe hắn nói vậy, mấy người bắt chuyện không khỏi kinh dị. Chỉ nghe Vân Trung Quân nói:

“Các người có biết Ma Linh tộc ở Nam Cực Nam kia, từ Ma quân hậu ma chủ, còn có tứ đại Thiên Ma Vương?”

Lão Long Quân uống chút rượu mở hộp ra, không khác gì mấy lão nhân ưa thích kể chuyện cho hậu bối, vừa nhấp rượu vừa thao thao bất tuyệt nói:

“Trong vùng Tây Nam ma cương kia có vô số cường thủ, có bốn đại Thiên Ma, mười hai Ma Soái, bảy mươi hai Ma Tướng. Chư Ma Tướng kia chia ra là “Thiện Tư Thiên Ma”, “Thủ Thần Thiên Ma”, “Quảng văn Thiên Ma”, “Quái Mục Thiên Ma”, mỗi người đều trí tuệ kinh người, pháp lực vô cùng; các người vừa mới tiếp xúc với lão đầu nhi kia, chính là tứ thiên Ma Vương Đa Mục Thiên Ma. Mà dưới bọn họ, những Ma Soái Ma Tướng kia, cũng đều có pháp lực cường đại. Lấy Ma Tướng mà nói, bọn họ lại chia thêm...”

Vừa nói đến đây, Linh Dục thấy gia gia lại muốn kéo xa thêm, liền tranh thủ thời gian mở miệng cắt lời:

“Gia gia nói trước cái ma giáp kia rốt cuộc phong ấn ma đầu gì!”

“Khụ khụ ——”

Vân Trung Quân lúc này mới nhớ tới câu nói vừa rồi, nhấp một ngụm rượu vào cổ họng, nói:

“Các người trộm đi một bộ cung phụng hắc ma giáp trong miếu Nương Dương Châu, phong ấn chính là Đại Thiên Ma, Cao Dao nằm đó dưới trướng Ma quân!”

“A!”

Lúc này, trong căn lều rượu bình thường bên cạnh Trường Giang, lão Long Quân đang mở miệng đề tài Ma tộc, vị tiểu cung chủ Ma tộc vừa mới tỉnh nói bắt cóc kia cũng bị nhiều xe

Thiên Ma hung, cẩn thận hộ tống trở về Ma đô. Ma thần điện mới vừa trở lại màn sương đen, trong bụng tràn đầy vị chua chát cay độc của Tiểu Ma Chủ., Liền kể khổ với Ma quân, mắng chửi tên thiếu niên đáng giận kia một hồi, trong lòng tiểu ma nữ trong vành mắt cũng không biết là mùi vị gì. Ở phía sau Ma hoàng ma, nàng ta đi ngang qua như vậy, kể lể oan ức, mắng chửi người bắt cóc, tiểu ma chủ tinh thần mệt mỏi cũng không còn tâm tư để nghe cha mẹ an ủi cha mẹ mình nữa., Chuẩn bị nhanh chóng trở lại cung điện của mình tại mười hai ngọn núi lửa. Chỉ là, khi sắp rời đi, quân phụ ẩn nấp trong ma vân cao ngất của nàng nói cho nàng biết, nói với nàng là nữ nhi ngoan của nàng, lúc này đã lập được đại công.

“Lập công lớn?”

Tỳ Hưu nghi hoặc nghe vậy, vẻ mặt không hiểu ra làm sao.

“Đúng vậy.”

Ở trước mặt nữ nhi của mình, trước sau như một Quân hoàng Ma tộc uy nghiêm thiếu lời, ngữ khí hòa hoãn nói:

“Hay hoặc, ngươi trước tiên đi vào trong hỏa tinh ma đỉnh gặp Cao Dao đại di. Ta thường xuyên nói với ngươi, đệ nhất trí thiên ma của tộc ta, lần này liền bởi ngươi mới có thể được khôi phục trở về. Nguyên thần của nàng bị phong ấn hóa thành khô giáp, đã ba ngàn năm, những long tộc kia, cũng thật là giáo hoạt, còn muốn đem nàng giấu ở trong tiền tử nương nương miếu ngày nào được ngàn người cung phụng triều bái, để cho ma tộc ta may mắn không phát giác.”

“Ngươi đi đi, nàng rất muốn gặp ngươi.”

“Ừm! “

Sau khi đáp một tiếng, trong nháy mắt, hần xoay người bước ra khỏi Ma Thần Điện được Hắc Ám Ma Vân bao phủ, đi về phía Hoả Tinh Ma Đỉnh.

Ma đỉnh hỏa tinh trong miệng Ma Hoàng này thật ra là một ngọn núi lửa đang hội tụ hỏa nguyên, trong đó dung nham dâng trào, quanh năm không dứt. Đến miệng đỉnh sơn, trong suốt hướng vào trong nhìn lại, nhìn thấy trong hỏa khí nham

thạch nóng chảy kia đang có một bóng người nhàn nhạt, không ngừng phun trào trong hỏa khí có chút phiêu động.

Bóng người quyền rũ như tuyết này, liền biết là Cao Dao di còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, đang ở trong hỏa đỉnh rèn luyện nguyên thần, củng cố ma cốt.

“Là Cao Dao di sao? Ta là oán trách!”

“Người đã đến?”

Nữ Thiên Ma bên trong hỏa đỉnh vui vẻ bắt chuyện với nàng, giọng nói rất êm tai:

“Ừm, quả nhiên Tiểu Oánh Hoắc rất đẹp. Lần này ta trở lại xem thử, ta muốn cảm ơn người!”

“Đừng khách khí, đây chỉ là chuyện nhỏ!”

Suy nghĩ một chút, trong mắt có chút nghi hoặc hỏi:

“Cao Dao di, pháp lực của người so với thúc thúc của hung cày còn lớn hơn, sao sẽ bị những Long tộc kia biến thành khôi giáp? Người hiện tại, có phải đặc biệt hận bọn họ hay không?”

Nghe hỏi về nghi hoặc, nữ tử tuyệt lệ trong ngọn lửa kia chỉ cười nhạt một tiếng, nói:

“Tại sao lại hận hãn chứ? Chuyện này vốn là ta cam tâm tình nguyện mà.”

” cam tâm tình nguyện?!”

“Đúng vậy a...Diệt nữ ngoan, nếu người muốn nghe thì ta sẽ nói cho người biết. Việc này còn phải nói từ hơn ba ngàn năm trước. Khi đó, Ma tộc chúng ta đang đánh nhau với Long tộc, tên là “thuế Long chi dịch...”

Cơ hồ đúng lúc này, lão Long Thần trong quán rượu nhỏ bên bờ Trường Giang, cũng vừa lúc nói đến đây:

“Trận chiến với Ma tộc lần đó, gọi là “Cuộc chiến dẹp ma”. Người hỏi nguyên nhân gì đánh nhau? A... Nói thật gia gia cũng nói không rõ, dù sao không biết tại sao lại đánh nhau.”

Nghe gia gia nói tới đây, Linh Dục Nhi không biết tại sao lại nhớ tới vị cung chủ Ma tộc coi trọng kia, liền kêu lên:

“VẬY CHÚNG TA NHẤT ĐỊNH LÀ CHÍNH NGHĨA!”

Tuy nhiên lần này gia gia nàng cũng không tán thành nàng.
Lão Long Quân rộng rãi nói:

“Kính Nhi, chuyện đó ta đã nghĩ cả ngàn năm, cuối cùng cảm thấy cũng không nói rõ là phe nào chính nghĩa, phương nào tà ác. Bọn họ đại hỏa thiêu đền, nước lũ chúng ta giội xuống, điểm khác nhau duy nhất chính là hỏa hoạn, một là thủy tai, đằng nào không may cũng là những sinh linh vô tội trên chiến trường.”

Nghe tới đây, thiếu niên một mực không nói năng gì cũng không nhìn được gật đầu đồng ý. Tuy Vân Trung Quân còn chưa kể rõ rốt cuộc trận tranh đấu này ra sao, nhưng đã tỉnh lại thì không cần nghĩ cũng biết, tranh đấu giữa Tứ Hải Long tộc và Ma tộc Thiên Nam chắc chắn không nhỏ, sinh linh bị liên lụy cũng tuyệt đối không thiếu. Chỉ nghe Vân Trung Quân nói tiếp:

“Trận đánh này thật hồ đồ, hai tộc lòng đầy căm phẫn đánh mười mấy năm, quả thật ai cũng không đánh bại được ai. Trong trận này, dưới Tứ Hải Long tộc ta liên thủ, Ma tộc Thiên Nam có thể chống đỡ được., Hoàn toàn là dựa vào vị Thiện Tư Thiên Ma kia của trí kế trác tuyệt. Các người đừng nhìn bộ dáng của nữ Thiên Ma kia rất tuấn tú, nhưng trí khôn vô song, không hổ là đệ nhất thiên ma được Ma quân phong ấn sau này. Ma tộc mấy lần công kích đắc thủ, trước sau kế sách đều xuất từ tay nàng ta. Không phải lão Long ta khoác lác, khi đó ta chính là đệ nhất Trí Long của Tứ Hải Long tộc...”

“...”

“Khi đó đúng là, hiện tại đã biến thành lão nhất già hồ đồ!”

Linh Miêu trêu ghẹo gia gia.

“Đi đi! Con nha đầu bướng bỉnh này! ——không tin? Hôm nay Huyền nhi đi tìm mấy vị thúc bá trong tộc hỏi một chút, xem gia gia có lừa con hay không!”

Thời điểm Tứ lão long quân thổi râu trừng mắt, đoạn đối thoại Hỏa Đình sơn bên Ma Vực cũng đang tiến hành, chỉ nghe Cao Dao và Oánh Oánh Hoạch nói:

“Trận chiến dịch phạt long, di di người ta cũng tham gia. Lúc bắt đầu, ta chỉ hiểu được đi theo ma soái ma tướng đánh nhau mãnh liệt, cũng không biết còn có thể làm gì tiếp. Cứ như vậy một mực hồ đồ, thẳng đến ta gặp người nọ.”

“Hả? Kẻ thù?”

“Không, là người yêu!”

Nói đến đây, Cao Dao vốn đang phiêu động trong dung nham diễm khí, đột nhiên kịch liệt xao động hẳn lên, hiển thị vô cùng kích động.

“Chính là người kia, sau đó đã phong ấn ta!”

Thấy phụ thân đệ nhất thiên ma trên mặt chỉ có vui vẻ cổ vũ, lại không có nửa điểm oán hận, mỉa hoặc không khỏi trở mắt cứng lưỡi. Đang muốn hỏi, lại nghe Cao Dao đi kia có chút say mê nói:

“Cung Chủ Oánh hoặc, người chưa từng thấy hẳn, không biết hẳn thành thực xuất chúng đến cỡ nào, anh vĩ bất phàm! Rất nhiều mưu kế của Long tộc đều xuất phát từ tay hẳn. Khi đó, khi ta nhìn thấy hẳn ở trên chiến trường, liền biết cả đời này ta không thể rời bỏ được hẳn! Sau đó ta biết hẳn là Tam thái tử của Đông Hải lão Long Vương, bởi vì công tích xuất chúng, đang muốn chương quản thủy hệ thiên hạ tứ thị.”

“Nhưng khi đó ta chỉ là một tiểu nữ tử không chút thu hút nào đối với quân địch của hẳn; danh hiệu đệ nhất Thiên Hạo Ma Vương này của ta, sau khi trận chiến Long Ma kia kết thúc mới được phong ấn. Khi đó đại nhân vật anh hùng mạnh mẽ ngang ngược như hẳn đương nhiên sẽ không chú ý đến ta!”

“Vậy Cao di người nên làm gì?”

“Đúng vậy, ta nên làm gì bây giờ? Lúc ấy ta nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ ra biện pháp thông minh đầu tiên trong đời ta. Đó là, mặc dù bản thân vụng về, nhưng cũng phải nỗ lực nghĩ ra mưu kế rất hay, giúp các Ma tướng đánh thắng mấy trận, như vậy mới có thể làm cho hẳn chú ý tới ta!”

“Đã mở miệng thì các người không biết đâu.”

Lúc này lão Long Quân hậm hực nói:

“Ai, ngươi là không gặp, bà nương kia, thật đúng là lợi hại! Nếu ngươi chưa từng gặp nàng, cũng không biết cái gì gọi là âm mưu quỷ kế thật sự trên thế gian! Những kẻ sách kia, giao hoạt a! Tỏa lòng lầy, làm cho người ta suy nghĩ không thấu, khó lòng phòng bị! Dù là lão Long ta năm đó cũng đã đa mưu túc trí như vậy, nhưng vẫn liên tục nhiều lần nói với nàng ta!”

“Nếu không phải mỗi lần ta đều dùng ra tất cả vốn liếng, lại dựa vào mười hai phần vận khí, tuyệt đối không trốn thoát độc thủ của ả ta! Hôm nay cũng sẽ không ngồi ở chỗ ngồi này uống rượu tán gẫu với các ngươi!”

Mà lúc này Cao Dao ở bên kia nói:

“Thế nhưng, ngươi hẳn phải biết, ta chỉ là một tiểu nữ tử, sao có thể thắng được đại nhân vật xuất chúng như vậy? Mỗi lần ta tốn bao nhiêu ngày để nghĩ ra mưu kế, nghĩ lại cũng rất tốt, thực sự dùng được, chính là đánh hấn không ngã! Đương nhiên, ta chỉ là muốn cho hấn chú ý tới ta, làm sao dám hy vọng xa vời có thể đánh bại hấn đây?”

“Ừm... “

Nghe đến đó, Tiểu Ma Chủ vốn dĩ không hề quan tâm bất cứ chuyện gì, lúc này rõ ràng cũng có chút đồng cảm.

“Vậy sao về sau ngươi lại bị hấn biến thành khôi giáp?”

“Ừm, ta cố gắng thật lâu như lời ngươi vừa nói, cuối cùng cũng có hồi báo. Có một ngày, bộ hạ của ta xuống báo cáo, ta cũng không rõ lắm, sau khi giúp hiền kế đánh trận mấy lần, bộ hạ của ta càng ngày càng nhiều. Ta nghe bộ hạ ta bẩm báo, nói là thăm dò được Đông Hải thái tử, Đông Hải Long kia., Đang âm mưu muốn bắt ta —— không dối gạt cháu gái nói, từ khi Cao di lần đầu gặp hấn, ta cũng rất muốn biết mỗi ngày hấn làm gì, ta còn có thể độc thân đến dò xét, nhưng về sau ta bị Ma quân đại nhân phân công bộ hạ càng ngày càng nhiều, mình tự mình ra ngoài bất tiện, không thể làm gì khác hơn là phái người mỗi ngày đến doanh cảnh của hấn, sau đó chuyển cáo ta đang làm gì.”

Nói đến đây, vẻ mặt nữ Thiên Ma ngọt ngào hạnh phúc; mà lão Long Vương bên kia, lại đầy vẻ hối hận nói:

“Kính Nhi, sau này ông nội con bị bức ép tới mức nóng nảy, đang chuẩn bị dùng một pháp thuật cấm kỵ phong ấn nữ ma đầu đáng ghét kia lại. Ai ngờ, nữ ma đầu kia thật là xảo hoạt, không ngờ lại phải người trong tộc không lẽ nào không vào được Ảnh Ma đầu., Cả ngày chỉ nấp trong bóng tối rình mò nhất cử nhất động của chúng ta. Hơn nữa nữ ma kia tâm tư kín đáo, mỗi lần đều dặn dò Ảnh Ma kia trốn ở nơi chúng ta không thể tưởng tượng nổi, cho dù chúng ta linh giác phi thường, cũng chưa từng phát hiện. Nếu không phải về sau đem nàng phong ấn, chỉ là song phương công chiến, mới mơ hồ biết được việc này, nếu không chúng ta vẫn luôn bị che giấu!”

“...”

“Phù, dù sao sau đó cũng đã phong ấn thành công!”

Cảm thụ lời nói vừa rồi của gia gia, Linh Kính Nhi thở phào nhẹ nhõm. Những miêu tả vừa rồi của Vân Trung Quân đã nói là mạo hiểm, mấy người Tứ Độc Long Nữ và tình luận nghe hết sức căng thẳng, chỉ muốn sớm nghe thấy kết quả thắng lợi. Tiểu Quỳnh Thu kia càng siết chặt hai nắm tay nhỏ, cố gắng cổ vũ vị lão gia gia thích uống rượu với ca ca này trong lòng!

“Ừm! Thành công rồi!”

Lúc này Vân Trung Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, dương dương đắc ý nói:

“Trận pháp mà ta đề nghị năm đó, được xưng cấm kỵ, chính là thi triển không dễ, còn có thể có rất nhiều hậu hoạn, bởi vậy sau khi ta đưa ra, trong tộc liền tranh luận không ngớt. Cuối cùng vẫn là ta lực bài chúng nghị, nói cho bọn họ, nếu như không phong ấn nữ ma kia, chúng ta lại đánh tiếp căn bản phải thua. Vì không bại, chúng ta nhất định phải mạo hiểm!”

Vân Trung Quân nói xong chuyện cũ, kích động tới mức khàn cả giọng, Cao Dao trong ngọn lửa của Ma Cương lại chính là gương mặt then thùng:

“Lúc ấy ta nghe nói chính miệng hắn nói muốn phong ấn ta thành khôi giáp, đúng là lại then thùng, vừa vui mừng. Ta cố gắng lâu như vậy, rốt cục làm hắn thật sự chú ý tới ta! Hơn

nữa còn không dứt, hắn còn muốn đem ta biến thành khô giáp của hắn, muốn cùng ta có da thịt dính thân! “

Nghe xong lời này của Cao Dao di, giờ phút này ngay cả tiêu ma chủ quỷ linh tinh quái làm việc không theo lẽ thường, cũng cảm thấy có chút khó tin.

“Vậy sau đó người cố ý bị hắn thi pháp phong ấn, biến thành bộ áo giáp của hắn?”

“Đúng vậy! Không sai biệt lắm...”

Ngày đầu tiên danh chấn ma cương ngàn năm, giờ đây chính thần xấu hổ:

“Cũng không thể tính là cố ý... Là hắn... dù sao người ta cũng nguyện ý mà!”

“Vây.”

Thấy bộ dáng ngượng ngùng này của Cao Dao di, liền nhin không được hỏi:

“Các người xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tứ Độc Long Vương kia, hắn có biết người thích hắn không? Nghe lâu như vậy, hình như chưa từng nghe người nhắc tới chuyện này bao giờ cho thấy tâm tích của người.”

Nghe nàng hỏi như vậy, Thiên Ma nữ trí kế hơn người kia lập tức mở to hai mắt, kỳ quái nói:

“Như vậy chuyện tốt đẹp vi diệu, còn muốn nói sao? Nhiều lần giao chiến, hắn đều muốn lấy mắt nhìn ta, một khắc cũng không nỡ dời đi; chỉ nhìn như vậy còn chưa đủ, mỗi lần nhìn thấy ta, hắn đều còn muốn đuổi theo ta, thật lớn mật!”

“Những điều này còn chưa đủ sao? Ta biết trong lòng hắn có ta, hắn nhất định cũng biết trong lòng ta có hắn. Không phải Cao di khoe khoang, Ma Chủ người tuổi còn nhỏ, chuyện tình cảm nam nữ này, người không hiểu...”

“Thật sao...”

Nhìn gương mặt xinh đẹp kia của Cao di trong núi lửa toả sáng, trong lòng oán thầm:

“Nhưng ta vẫn cảm thấy, thích một người thì phải to gan nói ra, nói cho hắn biết tâm ý của mình.”

Nhưng hiện tại lại có chút không xác định nổi lên, bởi vì vị Hầu Dao di muội trước mắt này, dù sao cũng là đệ nhất thiên ma bị phụ vương Ma quân của mình tự mình truy phong, còn tuyên bố ở Ma Cương, nói hắn đời đời đều gọi nhau là huynh đệ với Cao Dao. Như vậy một gã ma đầu tiên Ma Đế coi trọng, lấy trí kế nổi tiếng như vậy, loại chuyện nhỏ nhặt này sao có thể nhìn làm chứ?

Đang lúc nghi hoặc, chỉ nghe Cao Dao kia lại nói:

“Về sau, người cũng biết đấy, ta đã phong ấn nó lại, trở thành khô giáp của nó, vượt qua ba ngày khắc cốt minh tâm...”

“Ba ngày? Chỉ mới ba ngày?!”

“Đúng vậy! Ba ngày! Đối với người yêu, nhiệt tình chỉ cần ba ngày là đủ rồi, sau này sống qua được còn phải bình thản!”

Nói đến vẻ mặt nữ Thiên Ma này, vẻ mặt ngọt ngào:

“Là hắn quan tâm ta, ăn mặc ta ba ngày sau, sợ long khí của hắn tách ma cốt của ta ra, liền sắp xếp ta ở trong miếu lớn Dương Châu hương hỏa cường thịnh, để ngày ta được ngàn người cung phụng, rèn luyện nguyên thần của ta. Sau khi an bài cẩn thận như vậy, hắn còn sẽ thường xuyên đến thăm ta!”

Nói đến đây, nữ Thiên Ma trong hỏa diễm tương khí lại rất xấu hổ, thẹn thùng một hồi lâu rồi mới có chút buồn bã nói:

“Ai, ba ngàn năm, một lần rời khỏi miếu hắn an bài, đều có chút không thích ứng. Nghỉ ngơi mấy ngày, mới nhớ tới rất nhiều chuyện. Ừm! Chờ ta khôi phục lại, ta sẽ đi tìm hắn, lại nhớ tới tiền duyên!”

Khi Thiện Tư Thiên Ma Cao Dao vẻ mặt hạnh phúc ước mơ, lão Long Vương bên này cũng nói đến lúc kết thúc:

“... Cuối cùng sao, đương nhiên là ta phải liều lấy một cái mạng cũ - khụ khụ, khi đó trông ta đã rất già rồi —— dù sao ta cũng đánh bạc cái tính mạng này, trải qua một phen gian nguy tranh đấu, cuối cùng mới chế ngự được nữ ma đầu kia, luyện

hóa nàng thành một bộ áo giáp. Bởi vì cả cuộc chiến lấy ma này cũng được xưng là “Dịch ma”.

Nói đến đây Tứ Độc lão long có chút tiếc nuối:

“Chỉ có điều bà nương Ma tộc này thật là có chút cổ quái, sau khi biến thành áo giáp, thỉnh thoảng lại có một luồng hơi nóng dâng lên, hong đến mức ta kinh hồn táng đảm, chỉ dám mặc ba ngày, liền vội vàng đưa nàng đến miếu Dương Châu, dựa vào khói lửa trần gian phong cô, khiến cho ma nhân cũng không tìm được, tránh cho ả lại làm hại nhân gian! Mà ma giáp này giấu ở trong miếu quan trọng như vậy, ta còn thường xuyên đến xem xét—— bất quá đó đương nhiên là ý tưởng lúc đó.”

Nhìn cháu gái bĩu môi, cho rằng mình lại muốn trách nàng và tính ngôn, lão Long Vương vội vàng nói:

“Ai, đều là chuyện xưa rồi, khi đó náo loạn đến mức người chết ta sống, hôm nay ngẫm lại, nhưng cũng rất nhàm chán. Còn không bằng mấy ông cháu chúng ta, an ổn ngồi ở chỗ này uống rượu ngon ngắm cảnh sông. Cao Dao kia chịu tội khổ ba ngàn năm, hiện tại trở lại Ma tộc cũng tốt. Ân oán gút mắc của mấy thế hệ chúng ta, đến hôm nay cuối cùng cũng hết một trăm rồi.”

Nói tới đây, Vân Trung Quân nhớ lại dáng vẻ hăng hái của mình năm xưa, không khỏi cũng cảm thán, lại chạm bát với thiếu niên trước mặt mấy lần, uống rất nhiều rượu.

Sau đó, không bao lâu nữa, mặt trời trên sông dần dần ngã sang tây, cảnh vật đối diện dòng sông cũng dần mờ đi. Mặt trời ngã tây, hoàng hôn mây tía đem mặt sông khắc một mảnh đỏ thật lớn, tiểu công kia đến quán rượu, người hái cát tán tâm cũng nhiều hơn. Nhìn thấy chủ nhân quán rượu vẫn chưa trở về, Lão Long thần có thân phận vô cùng tôn sùng, không so đo chút nào, lập tức thay quán rượu nhỏ ven đường làm nhà. Lão Long Quân với vẻ mặt tươi cười hiền lành, chào hỏi cháu gái, thông báo mấy người còn lại giúp mang rượu lên cho các khách nhân, nếu không phải tự nhận lỗi, anh dừng tiến lên ngăn cản, thậm chí Tứ Tị Lão Long Thần này còn vén tay áo lên muốn đích thân ra tay xào rau.

Đương nhiên, trong mắt những hán tử thô lỗ trong lều rượu lúc này, mấy vị nam nữ già trẻ trước mắt này trông coi, mỗi người khí độ bất phàm, trong lúc vô tình bọn họ kết thúc công việc uống rượu ồn ào náo động, liền thu liễm hơn rất nhiều so với ngày xưa. Lại qua một lúc, chủ nhân quán rượu kia trở về, bưng chén rượu đặt cốc bàn giao xong việc, Vân Trung Quân lại đổ đầy hồ lô rượu đầu trượng, liền muốn dẫn cháu gái cùng mấy người khác tách ra.

Lúc chia tay, ở bên cạnh Giang Kính nhìn ánh mắt lưu luyến của Tôn nữ nhi, Vân Trung Quân âm thầm cười cười, liền gọi tỉnh lại, phun mùi rượu nói với hắn:

“Ngậm ngôn a, cháu gái bảo bối này của ta, gần đây thường đến bên tai ta nói thầm, nói là các ngươi đang tìm cái gì La Phù Sơn bỏ đi —— “

Vừa nghe lời này, thiếu niên vừa mới uống rượu, mặt đang say sưa, nhất thời tinh thần phấn chấn, nghiêm túc nghe long thần của Thủy tộc nói:

“Ừm, nể tình ngươi lần này phí hết sức lực cứu tiểu tôn nữ hồ đồ của ta về, ta cũng giúp ngươi nghĩ cách.”

Nói tới đây, Vân Trung Quân bèn nói hơn nửa năm qua Vân Trung Quân từng đi qua những đâu. Nghe hắn kể một hồi, Vân Trung Quân nhắm mắt suy tư trong chốc lát rồi mở mắt nói:

“Tĩnh ngôn, ngươi ở quanh quần ở Vụ Lâm quận kia, có từng tỉ mỉ tìm kiếm chưa? Ta thật giống như nghe người nào nói, nói là trong phạm vi bốn trăm dặm quanh nơi đó, có một thôn trại, một mực không được Long tộc ta chiếu cố, nhưng có chút kỳ quái là, gần chỗ này, lại trở nên sơn thanh thủy tú, mưa nước lành. Kỳ quái, thật là kỳ quái.”

Vân Trung Quân nói xong, rung đùi đắc ý, đang định bỏ đi thì không ngờ Linh Dục Nhi lại ở bên cạnh kéo nàng, sắc giọng:

“Gia gia ngươi thật hẹp hòi! Đã nói hết rồi, thì nói thêm một chút đi!”

Liếc qua cháu gái bảo bối, Lão Long Quân bất đắc dĩ nói:

“Tiểu nha đầu nhà ngươi thật không hiểu chuyện, ta đây tiết lộ thiên cơ, nói nhiều sẽ bị Lôi công——”

Mới oán giận đến đây đã bị Linh Dục chặn họng:

“Chẳng lẽ Lôi công không phải là bằng hữu của gia gia sao?”

“Ách ——”

Vân Trung Quân lập tức nghẹn lời, hơi ngừng lại, nhìn thiếu niên một cái, thấy hắn rất cung kính, vẻ mặt tha thiết, liền không tiếp tục gây khó dễ, lại như có điều ám chỉ nói:

“Tiểu ca Trương gia, chờ ngươi tìm được địa điểm, không ngại lưu ý tên kia hình như là người khác chứ không phải.”

Dứt lời, hắn liền không nói nhiều nữa, khoát tay chặn lại đám người Khiếu Ngôn, kéo cháu gái Linh Lung lên, phiêu nhiên rời đi giữa ánh hào quang đầy trời.

Nhìn bóng lưng tổ tôn hai người bọn họ rời đi, dừng chân một lúc, bắt chuyện liền gọi tuyết lại Quỳnh Thuần, Tố Giang đi về hướng quận Úc Lâm kia.

Có Tứ Độc Thần Long chỉ điểm, lúc này hắn là rất nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ sư môn, trở lại Thiên Điều Nhai đi qua thanh nhàn kia đúng không? Đúng vậy:

Động Thiên Ti quản lý lớp hô tiên, linh điều ử rữ trả lại.

Một đóa mây trắng y bắc đẩu, Vô Tâm còn nhớ lại núi xanh cũ.

Điểm nhẹ lên hình vẽ rồi xem tiếp nối: Đề cử buồn bã tiêu hồn mới trở thành Tỳ Hưu truyền thuyết cho hắn!

Chương thứ mười chèo thuyền chở rượu, không sao bày võ trong thiên hạ.

Cáo biệt lão thiếu niên Long Thần, bắt chuyện cũng từ từ dọc theo sông đi. Trên đường đi, mạnh mẽ suy nghĩ một chút, đánh thức cảm thấy rất thú vị; không thể tưởng được trước sau mới hai năm ngắn ngủi, mình lại thành kính cung phụng Kính Dương Long Thần của thôn dân láng giềng, lại có giao tình như vậy, quan hệ với nhau trở nên thân mật như thế. Bình thường còn không cảm thấy thế nào, đột nhiên nhảy ra suy nghĩ, lại cảm thấy việc này là thần kỳ như thế.

Bây giờ, hẳn từ miệng vị lão Long Quân kia đại khái biết được tin tức mất nước, nhưng hẳn cũng không vội vàng chạy tới chỗ đó.

Trong mấy ngày ngắn ngủi gần đây, bắt chuyện cùng với hai cô bé bên cạnh mình, đã trải qua vài lần kinh tâm động phách, gần như là ly biệt đến sống chết; tuy rằng cuối cùng có thể chuyển nguy thành an., Nhưng đáy lòng vẫn có chút xúc động, bởi vậy, tự rời Trường Giang ra khỏi lãnh thổ Thông Châu, hẳn liền cùng Quỳnh Tuyết đi dọc theo Giang Bắc chậm rãi, một đường nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh ven đường., Không gấp. Ước chừng qua hai ba ngày, bọn họ liền đi tới thành Dương Châu, nơi tốt nhất mà Điền Ca gửi tên ở, trúc tây giai thành. Lần này, đã hạ quyết tâm muốn dẫn Quỳnh Tuyết tới thành Dương Châu này du ngoạn thật tốt, xem như bồi thường nho nhỏ đối với việc đi theo hai nữ hài này một đường bốn ba mạo hiểm.

Thành Dương Châu trước mắt, mấy người đã tỉnh lời vừa mới quay đầu lại, bọn họ một đường đều đi về phía tây, nhanh đến cửa Đông Dương Châu, đặc biệt đi tặng tử nương nương miếu ở ngoại ô phía Đông một chuyến, ở trong miếu tế bái một lần.

Lần trước, Long Nữ Linh Tuyền từng động tay chân ở trong miếu, phá nát kim thân của nương nương lấy đi khô giáp hắc ma giấu trong đó. Nhưng xem ra nơi đây giàu có vô cùng, đến

khi nàng tỉnh lại thì mới tới ngôi miếu để ý, phát hiện trong miếu có Tổng Tử nương nương đã sớm tái tạo lại kim thân, cả người được bôi vàng vẽ bạc, chiếu rọi trong hương nến sáng chói, làm người ta lung lay đôi mắt.

Nhìn thấy tình hình này, thiếu niên vốn mang chút Quỷ Thai trong lòng an tâm, quỳ rạp xuống trên bờ đoàn cầu khẩn vô cùng thành kính, chỉ cầu nương nương không lấy làm phiền lòng.

Trong lúc hẩn quỳ lạy, Quỳnh Đình kia cũng giống như trước kia, học theo dáng vẻ múa múa nịnh nọt của ca ca, vừa bái vừa nói năng non nớt., Nói là khẩn cầu Tổng Tử nương nương phù hộ Vân Vân —— lời này của nàng, chẳng qua là nói cái lười với phụ nhân anh tuần cầu thần ban con, chính mình cũng không biết nói cái gì; nhưng những người khác trong miếu vừa nghe, lại mỗi người liếc mắt, vẻ mặt ngạc nhiên! Hơn nữa những ánh mắt ngạc nhiên này, đại bộ phận đều rơi vào trên người thiếu niên tuần tú nhắm mắt cạnh tiểu muội muội, những thiện nam tín nữ này hiện tại đều ở trong lòng tức giận thầm nghĩ:

“Côn Bằng! Lúc này mới lớn tuổi? Vậy liền phải tới đoạt con nôi dỗi nương nương ban cho!”

Thấy tình hình này, biết vài chuyện tình thường ngày của Mai Hoa Tiên Lang Hồn Tuyết, thẹn đến mức rỏ máu vào mặt, tay chân luống cuống —— muốn thay đường chủ biện giải? Hay là nói cho tiểu muội lời này không thích hợp? Cái khó khăn này làm cho mặt nữ tử băng thanh ngọc khiết đỏ ửng, ngây ra ở đó không biết nên biện pháp như thế nào cho phải.

Nhưng sau một phen lúng túng này, vị thiếu niên chỉ biết nhắm mắt thành kính sám hối chúc phúc kia lại không hề hay biết chút nào. Hẩn cầu khẩn xong, lập tức mở miệng nói từ bờ đoàn, giơ tay lên ra hiệu, gọi Tuyết Điệp và rời khỏi thần đường. Khi vị thiếu niên Đường chủ Đạo môn này bước ra khỏi gian miếu khói thơm, thì đang nhỏ giọng lầm bầm:

“Ừm, người địa phương lớn này quả nhiên không giống nhau, lập tức nhìn ra ta là người xứ khác — nếu không, cũng không có nhiều người nhìn ta như vậy!”

Khen một hai câu, liền nắm bàn tay nhỏ xinh xinh, cùng với tuyết hương thành Dương Châu nghênh ngang rời đi.

Lúc này ở Dương Châu, nơi đất đai Hoài Hải, theo chiều trâu bò phân đất, là quận Đại Châu hiếm có trong thiên hạ lúc đó. Nghe đồn, sau khi Đại Vũ trị thủy, đã bình phục thủy thổ trong thiên hạ., Trung thổ đại địa này đã có Cửu Châu, mà Dương Châu chính là một trong số đó. Chu Thành Vương khi đó từng chế tạo một sách tiến cống Côn Bằng, nói “Đông nam gọi là Dương Châu.” Đương nhiên lúc này địa lý thiên hạ, đông nam sớm đến vùng Nam Nam Giao Nam, dải Đông Nam Dương Châu thời cổ đại, dần dần đã thành trung tâm của thiên hạ Đông bộ.

Nếu như nói những chuyện này chỉ là trước kia nhìn thấy trong điển tịch, không có ấn tượng cụ thể gì, nhưng chờ đến khi mấy người kia thực sự đi vào thành Dương Châu, mới cảm nhận được rõ ràng, Dương Châu của Cửu tỉnh Thông Hải, Thông Giang Đạt Hải này so với tưởng tượng trước kia còn phồn hoa gấp mười lần!

Tuy hiện tại đã đến cuối tuần tháng chín, trong thành đã là thu cao khí mát, lá vàng phiêu linh, nhưng những phố chợ kia lại không thấy chút nào quạnh quẽ, lui tới như dật, mà hàng rong nhiệt lác mua bán ở trên quầy hàng, lại có đầy đủ trái cây, ngó sen bốn mùa, cũng không biết bọn họ vận chuyển trời nam biển bắc như thế nào., Tên của nó là lấy sóng, trong thành quả nhiên nhiều nước, lòng sông giăng khắp nơi, đi lại như thoi đưa. Những chiếc thuyền xuyên qua kia, thường sánh vai cùng xe ngựa trên con đường đá bên bờ mà đi, tranh nhau trước sau, trực tiếp thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Một đường quan sát, khiến ba người đang nói chuyện thấy hoa cả mắt, đi hơn nửa rồi lại quên mua thêm một ít hàng hóa. Một phen thịnh cảnh này, thật hợp với câu nói kia: “Trên chợ ngó sen nhiều như hạt gạo, trong thành khói hơn núi!”

Trên đường, thân thể không tự chủ được đi lại, bọn họ lại đột nhiên bị một đám người chạy tới một bên phố chợ, sau đó chỉ thấy mấy chục người ồn ào chạy vội; cũng không biết bọn họ hô năm ăn sáu nói cái gì, những người đi bên cạnh đột nhiên

cũng lớn tiếng hoan hô theo. Đáng thương mở miệng cho ba người bọn họ., Bị chen lấn ở một góc đường, y bào méo mó tay áo, hô hấp khó khăn, màng tai chấn động đến mức vang lên ong ong, nhưng thủy chung không rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Dòng người tản ra, tỉnh lại túm lấy lão giả hòa ái bên cạnh hỏi, mới biết vừa rồi điều võ dương oai khiêu khích qua thị trường, cũng không phải là quý nhân gì, giáo úy tướng quân đi tuần như vậy., Mà là giải đấu để mề trong thành Dương Châu, vừa mới quyết ra tên tuổi quán quân; người vừa nhận lời hoan hô thực ra chỉ là để mề của quán quân kia. để mề kia sau khi thắng liền được thu vào hộp Hải Tán trong bạch ngọc, lại phủ thêm kim hoa trên giấy đỏ cài, hiệu là “Giới tướng quân”, sau đó được chủ nhân của hấn cầm bảo bối cầm vòng bán hàng đi, khoe khoang hơn nửa ngày.

Nghe bà lão nói như vậy, lại nghe nói mấy câu để mề này có tư cách thắng bại, động cái là hàng trăm hàng ngàn hai ngàn hoa văn ngân, cho dù đã đi về phía nam vào Bắc, kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi nhất thời trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu cũng không biết nói gì —— hơn một ngàn lượng bạc? Ở quê nhà của mình, chỉ cần sáu bảy lượng bạc, cũng đủ cho một nhà già trẻ sống cả một năm!

“Haizz, vốn tưởng rằng ở Ung Châu đã vô cùng phồn hoa, không nghĩ tới so với Dương Châu, vẫn là một cái trên trời!”

Như vậy vừa cảm khái vừa thương thức cảnh trí, cảm giác mới không lâu lắm, mặt trời lại sắp lặn xuống. Nhìn phía tây một chút, thiếu niên một mực chỉ tham lam nhìn mới cảm thấy trong bụng có chút nhụt chí. Du ngoạn hơn nửa ngày, chịu không khí xa hoa này ảnh hưởng., Vốn là chuẩn bị tốt để chiêu đãi thiếu niên Tuyết Ứng Quỳnh Tỳ Hưu một chút, cắn răng, đi đến bờ Tây Bắc bên hồ gầy, tìm một quán rượu khí phái tên là “Túy Hương lâu”, chuẩn bị thật tốt ăn một bữa thật to.

Đương nhiên, Tứ Hải đường chủ luôn suy nghĩ chu đáo, trước khi bước lên lầu lầu xa hoa này, còn chưa quên hỏi tên sai vật ở cửa lầu lầu nghe rõ đại khái giá tiền của lầu lầu này. Mặc dù hấn cẩn thận, nhưng trong mắt người Dương Châu có chút thô

khí., Nhưng tên sai vặt canh cửa lại không dám khinh thị chút nào, bởi vì ba người trước mắt này tuy ăn mặc bình thường, nhưng không phải mảy kiếm mắt sáng thì cũng là thanh lệ thoát tục., Hiển nhiên không phải người thường. Bởi vậy hắn đem giá cả rượu và thức ăn kia, cũng báo được đặc biệt thành thật, sợ không cẩn thận chọc phải Vương Tôn công tử gì đó ăn uống nhẹ nhàng ra du lịch. Có lẽ là hàng hóa trong thành phong phú, hoặc là tửu lâu gần đó nhiều như rừng, cạnh tranh kịch liệt, bởi vậy cửa này là Túy hương lâu rộng rãi, giá rượu và thức ăn cũng đại khái ở trong dự đoán.

Lúc này trời còn chưa chiều, thực khách trên tửu lâu cũng không nhiều. Leo lên lầu hai, bắt chuyện chọn một chỗ bên cửa sổ, hô hào Tuyết Nghi Quỳnh ngồi xuống cùng nhau. Ngồi bên cửa sổ này, vừa vặn có thể quan sát cảnh hồ, nhìn ánh chiều tà dưới hồ khói thủy, khúc chiết hương trong Mộ Yên chạy đi.

Ngồi xuống, bắt đầu gọi món ăn. Mặc dù ý tưởng hào sảng xa xỉ, nhưng dù sao cũng quen đơn giản, bắt chuyện vẫn gọi ba chén canh cao thang bạc đeo mặt ngoài, đương nhiên, một trong bảng hiệu của Túy Hương lâu là Thang Ngân Ti, cũng không giống với mì canh bình thường; một bát ngọc bạch tuyến nhỏ như tơ liễu, bên trên lại có mùi thơm xông vào mũi, trong đó có da gà, cánh gà, cánh gà., Tập toái, cá quế, triền miên, chân giò sông, cua vàng, các loại vật to tươi hỗn tạp một chỗ, nồng đậm nấu thành nước canh, tưới ở trên mặt sợi tơ bạc, hương thơm ngon tinh khiết kia đã không thể miêu tả bằng ngôn ngữ nữa.

Khi nghe thấy có người nói như vậy, lại mượn cớ rời đi đuổi theo tiểu nhị kia, dẫn dò hắn trước mặt hai cô gái thêm cánh Sa Ngư, Giang Dao ở thực đơn hắn nhìn rất rõ ràng, có hai thứ ngon lành khó được nhắc nhở này., Tư vị của bát mì cũng hoàn toàn khác biệt; mà chỉ cần thêm vào hai loại mì hải sản này, mới được gọi là món ăn của Túy Hương lâu chân chính. Đương nhiên cứ như vậy, mỗi phần phải đắt hơn nửa lượng bạc. Sau khi tỉnh lại, hắn đã nghĩ tới, những khả năng này đều chỉ là trò vật của chủ quán, để Quỳnh Tuyết tự ném thử món ngon là được, phần của mình thì thôi.

Đến khi gọi xong món ăn, trở lại trong ngòi, đã thấy tiểu nha đầu kia của quán rượu xa hoa lần trước, đang hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không ngừng hết nhìn đông ngó tây, giống như muốn xem hết thủy trang trí xinh đẹp trong quán rượu. Mà dung nhan thanh nhã như tuyết, lại có chút phập phồng bất an, ngẫu nhiên nhìn ánh mắt bất chuyện, có chút e sợ, giống như cảm thấy làm Đường chủ tổn kém, trong lòng rất là bất an.

Cảm thấy được điểm này, bất chuyện liền mở miệng nói điếu cổ Dương Châu mình nghe được, sau đó chỉ điểm ngoài cửa sổ trời chiều ánh nắng rơi xuống hồ nước, để tuyết thích hợp lưu tâm ngắm nơi phong cảnh hợp lòng người—— chỉ một lúc không lâu, Mai Hoa Tiên Linh bị lời nói thiếu niên hấp dẫn, ánh mắt theo hắn chỉ điểm, chuyên tâm quan sát hồ nước ngoài cửa sổ.

Chờ khi bát mì bắt đầu ăn, sắc trời liền dần dần tối, người trên lầu cũng nhiều hơn. Không bao lâu sau, trong lầu liền thấp lên ngọn đèn đỏ., Chiều rơi khắp nơi trong sảnh một mảng sáng ngời. Lúc đèn được lục, bóng cây bên ngoài lầu liền trở nên mơ hồ, ánh nắng chiều cũng dần dần nhập vào khói sóng xa xa, cũng không thấy rõ nữa. Lúc này mới mở miệng lại gọi một bình Bách Hoa nhượng nhỏ, cùng hai cô gái uống rượu.

Bọn họ như vậy chầm chậm cân nhắc, so sánh với khí phái khách mới tới, nhất thời có vẻ dữ tợn. Những người tới tham ăn tiệc ở trong lầu, đại khái là phường thương phú hào Nam Bắc, hoặc là danh sĩ địa phương địa phương, hầu như mỗi người đều mang theo một kỹ nữ từ trong thanh lâu phụ cận tới tiệc phụ trách uống rượu giải buồn. Trong lúc liêu rượu vạch quyền, xen lẫn tiếng oanh oanh yến ngữ, cùng cảnh tượng tĩnh mịch bên này không thể so sánh nổi.

Đương nhiên trong đó cũng có hào khách lớn mật, thấy thiếu niên bên cửa sổ một thân một mình, hai cô gái bên cạnh đều nói tuyệt sắc, vì vậy lúc rượu say đến tai, cũng không khỏi nổi lên ý nghĩ xằng bậy, ngấm lại có nên mượn rượu để lên cơn điên hay không., Tiến lên đùa giỡn. Chỉ là, phạm là những người quen lẫn lộn trong thành Dương Châu này, cho dù vẻ ngoài thô hào, cũng tuyệt đối là kẻ thức thời; trước khi phát

rượu điên, lưu ý thanh cổ kiếm ở bên cạnh thiếu niên một chút, lại nhìn hẩn bình thân uống rượu trong tiếng ồn khắp lầu., Không cần nghĩ nhiều, khẳng định không phải kẻ dễ chọc. Bởi vậy mới lên tiếng, những người văn nhân hào khách gần đó trái ôm phải ấp, tuy lời động đầy ngôn điệu, nhưng đều chỉ dám nhắc đến trên người kỹ nữ mà thôi, không dám dây dưa đến hai cô nương tuyệt sắc kia.

Như vậy bình an vô sự, bắt chuyện cũng có chút nhàm chán. Ăn một trận, thấy mấy khúc ca kỹ cạnh phòng bên, quạnh quẽ, mãi không khai trương được., Sau khi giải thích xong, hẩn liền nhớ lại kinh nghiệm vui vẻ của mình ở Hoa Nguyệt Lâu năm đó. Hiện tại vừa lúc có chút quạnh quẽ, hẩn liền muốn chăm sóc mỗi làm ăn của mấy ca nữ kia, chào hỏi tiểu nhị giá cả, cảm thấy cũng không đắt, liền thông báo mấy ca nữ ở góc phòng kia, mời các nàng tới đây hát khúc nhi tá rượu cho mình.

Nghe thấy có người kêu, mấy ca kỹ tự nhiên mừng rỡ, ôm tỳ bà yểu điệu kéo tằm ca khúc đến bên này, cách bàn dài không xa ngồi xuống mấy cái trống trải sơn son, bắt đầu ngâm nhạc. Khi quá môn ca khúc khúc, ca nữ cầm đầu cầm bài hát, uyển chuyển hát khúc nhạc.

“Lăng Ba Tinh Yên, Thái Hoa Vân Cao, trên trời dưới không có trời.

Thúy Vũ lay gió, hàn châu khóc lóc, tổng kết lại với nhau.

Trăng sáng đình đình ngọc liên, hương thơm thoang thoang khắp thuyền. Người đã như tiên, hoa chính trực.

Đội rượu đầy chén vàng, thơ thỏa...”

Tiếng ca dịu dàng mềm mại đáng yêu mềm mại, âm thanh đuôi dài, phiêu nhiên như gãi đến trong lòng, lại giống như ngay bên tai mình nhẹ nhàng vang lên, thật sự có tiêu hồn loại khác. Chờ ca Cơ Cơ lượn lờ hát xong, phía sau nàng hai cô bé tuổi hơi nhỏ, lại cùng nàng thay lồng ngực tuần dương, sáng tỏ vui vẻ hợp xướng:

“Cá thối sóng, nhận Lạc sa, tại Ý Thu Sơn thúy bình treo cao; xem giang triều thanh âm bành trướng ngàn vạn, cuốn Chu

Liêm Ngọc Nhân như họa!”

Khúc đàn xong, tỳ bà kia cũng bỗng nhiên vang lên một tiếng, thu hoàn hoàn toàn bài hát Tá Tửu Tiểu khúc. Nghe xong khúc cuối cùng này, thiếu niên vốn thần hồn ung dung, lại cảm thấy tinh thần sảng khoái. Đến lúc này, hắn không thể không vỗ tay khen ngợi:

“Được! Hay cho câu “Người đã như tiên, hoa chính thụ”.

Dứt lời, hắn ngửa đầu cạn sạch một chén rượu.

Thấy hắn tán dương, cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia vội vàng đi tới thi lễ với một bài hát, nũng nịu dịu dàng. Thấy nàng tới, nàng bừng tỉnh, hồi âm lại mùi rượu, rồi lại nhìn sang cô gái dịu dàng trước mặt mình không dám ngẩng đầu, cười ha hả một tiếng, tay áo xuất ra một chuỗi tiền đồng, ước chừng hai trăm đồng tiền, xoay mặt lại nói với ca nữ kia:

“Vị tỷ tỷ này, đây là phần thưởng dành cho các ngươi, thưởng cho câu nói kia của các ngươi là “Người đã như tiên, hoa chính đáng”. Quả nhiên rất chuẩn xác!”

Dứt lời đưa tiền cho ca nữ, nhìn nàng ta thiên ân vạn tạ mà đi.

Có lẽ là câu nói “Hồ nước” trong bài hát vừa rồi dẫn động du dương, từ trong Túy Hương lâu đi ra, ở phụ cận dạo chơi một trận, đợi đến khi bóng đêm thâm trầm, người đi đường thưa thớt, lúc tỉnh lại liền tới nhà thuyền bên hồ thuê một chiếc thuyền nhỏ đóng đưa, để vào trong hồ, cùng Quỳnh Tuyết tranh thủ bước lên chiếc thuyền nhỏ, cùng nhau trượt đi vào trong làn sóng khói của Nguyệt Hồ.

Vốn muốn mở miệng chuẩn bị để hai nữ hài an tọa trên thuyền ngắm cảnh hồ nhưng không biết vì sao, nguyên bản tất cả đều nghe theo Đường chủ an bài, lúc này lại rất kiên trì., Kiên trì muốn thay hai người mình lắc lư, mặc dù lúc ” tranh chấp” nàng chỉ là yên lặng không nói gì, hai tay nắm thật chặt thuyền, nhưng khi tỉnh lại đã có thể cảm giác được phần kiên quyết của nàng, đành phải nói “Làm phiền” một tiếng, liền cùng Quỳnh Huy ngồi ở đầu thuyền, thản nhiên thưởng thức phong cảnh tháng trắng thanh hồ này.

Lúc này nhanh đến giữa đêm, đúng là ánh trăng thanh lãnh, bóng đêm trong trẻo tĩnh mịch; hai bên đường thủy khúc chiết, thỉnh thoảng có lá vàng khô héo bay xuống đầu thuyền, ở trong bóng đêm tựa như hồ điệp đang phiêu phiêu. Ài, chính là âm thanh dữ tợn, ánh trăng nửa cong trên trời, phản chiếu trong nước, rơi vào mạn thuyền cạnh mạn thuyền., nhộn nhạo thành một đoàn quang ảnh vỡ vụn, giống như đưa tay có thể chụp lấy. Quỳnh Huyền nói, hiện tại nửa mảnh mặt trăng trên trời, giống như buổi chiều hôm nay nàng ngâm nửa cái đạo thật ăn, đều rất mát. Thật tình đem tâm đắc này nói cho ca ca, nàng liền đem hai giày thêu nhỏ đá vào trong khoang thuyền, lộ ra ngón chân trắng như ngọc, ngâm ở trong hồ nước mát mẻ đầu thuyền, thỉnh thoảng nổi lên tiếng nước nước “Ào ào”.

...

...

...

Nhìn thuyền nhỏ ở trong sóng nước lăn tăn khoan thai mà đi, qua một trận tĩnh ngôn rồi cuộc nhin không được mở miệng, muốn thay nữ tử:

“Tuyệt Diệp, nàng mệt rồi phải không?”

“Ta không mệt.”

Câu trả lời dịu dàng mà kiên định như tuyết.

“Vậy cũng được.”

Thiếu niên cũng không có cách nào. Một lát sau mới nói:

“Thua Tuyết, vậy ta đến cho ngươi thổi sáo, giải tỏa mệt mỏi.”

Dứt lời, gã liền cởi sáo bạch ngọc bên hông xuống, giơ lên bên miệng. Sau đó trên mặt nước trong mùa thu lạnh lẽo, bồi hồi một hồi sáo trúc.

Trong lúc tiếng sáo này mờ mịt, bé gái trong bóng trăng uyển chuyển trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết, đôi mắt mờ lung như ánh trăng trong nước, trở nên có chút mê ly. Còn tiếng ê a a dua kia, lại một mực không ngừng, đi theo Dịch Ca thanh thảo một đường tiến lên. Đúng vậy, đúng là:

Tuyết Phách Băng Quang Bán Minh, Yên Ba cực mục tiêu hồn phách.

Lúc này Vọng Nguyệt đều là tiên khách, thôn ở hai bên bờ đóng cửa từ sớm.

Cứ như vậy ở Dương Châu nán ná thích ý mấy ngày, nghe vậy liền mang theo Quỳnh Tuyết nên chạy về phía trước. Lần này mục tiêu đã rõ ràng, chỉ chờ tìm được chỗ thủy tinh ẩn thân, liền trở về La Phù sơn trong thanh cung báo cáo.

“A, lúc này Quỳnh Đình người phải nghe lời.”

Lúc đi đường, bắt chuyện nhắc nhở tiểu nha đầu phía trước:

“Chúng ta lần này, chỉ cần tìm được thủy tinh kia ẩn giấu nơi nào, không nhất định phải bắt được nó.”

Sau khi tỉnh lại chỉ sợ hai cô bé này gặp thêm hung hiểm, liền báo cho Quỳnh Huyền. Dù sao trước khi xuống núi Chưởng môn từng phân phó, chỉ cần có thể tìm được thủy tinh thì đi ngay, sau đó Phi Vân sẽ phái người mời nàng trở về.

Đương nhiên, nghe hần nhắc nhở như vậy, nha đầu ở phía trước chạy một mạch vội vàng dừng lại và ghi nhớ nói sáng tỏ:

“Ca ca! Quỳnh Đình từ đâu cũng rất nghe lời!”

Cứ như vậy đi mấy ngày đường, đêm ngày lúc hoàng hôn lúc sa, bắt chuyện chuẩn bị tìm chỗ ở nghỉ ngơi.

Ai ngờ, vừa nhìn thấy một chỗ ảnh nhàn nhạt của Tập trấn, đột nhiên chỉ cảm thấy một trận gió mạnh thổi vào mặt, làm mất người ta không mở ra được. Chờ một lát sau mở mắt ra, mới nghe rõ chỉ thấy trên đồng hoang trước mặt, đột nhiên xuất hiện một tòa lầu các vẽ hoa văn Báo dữ tợn.

“Ồ?”

Chợt thấy Bình Địa Lâu khởi, bắt chuyện rất là kinh ngạc; hơi ngưng thần quan sát, hần phát hiện tòa lầu này ngược lại giống như một lầu thuyền.

Đang lúc chú ý đánh giá, cửa khoang lầu thuyền trước mắt bỗng nhiên mở rộng ra, bốn năm vị võ sĩ mặc giáp vàng từ bên trong đi ra, thần sắc uy vũ, áo giáp sáng loáng thần lệ.

“Các người là...”

Thấy mấy vị võ sĩ đột nhiên xuất hiện này thần quang tràn đầy, nghe vậy có chút không biết vì sao. Đang lúc không hiểu, đã thấy mấy vị võ sĩ giáp vàng lẳng lặng xếp thành hàng trước mặt mình, sau đó người nón vàng trắng vũ kia bước lên trước một bước, ôm quyền ngang nhiên nói:

“Ngô chủ Nam Hải Mạnh quân hầu, Minh triều duyệt Hải Long quân, mong muốn cùng quân cùng nhìn Thương Hải xuất hiện, đặc biệt sai tiểu thần đến báo tri!”

Lời nói của Thần Tướng trong lúc nói chuyện âm trầm, phảng phất mang theo một trận thủy triều, trực tiếp kích tỉnh ngôn sinh ra mấy phần hàn ý!

Điểm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đề cử giáo hữu võ hiệp đại tác phóng xuất kiếm Lạc Tuyệt Thương!

Chương thứ mười một Hải Nhật Linh Quang, khó phá được Cơ Lam trước mắt.

Khi lâu thuyền Nam Hải Long Vực từ trên trời giáng xuống xuyên thẳng qua một mảng tinh quang vân vụ, thiếu niên an tọa trong đó cũng choáng váng, như ở trong sương mù. Nhìn mấy vị thần tướng ngồi nghiêm nghị ở trước mặt, nghe vậy trong lòng rất khó hiểu:

“Kỳ quái, Nam Hải kia duyệt quân, vì sao lại đặc biệt tới mời ta?”

Mặc dù lần trước mình và vị Nam Hải Hầu kia từng có duyên gặp mặt một lần, nhưng lần đó mình chỉ đi theo Tứ Độc Long Nữ; trong bữa tiệc thưởng hoa kia, trừ quỷ giới giữa ngón tay gây nên một trận phong ba nho nhỏ, những chuyện khác cũng không nhớ ra là gì đáng giá để bọn họ coi trọng. Lại nghĩ một hồi, vẫn không rõ đầu mối, tĩnh lại trong lòng thầm nghĩ:

“Mà thôi, dù sao tên Thủy Hầu Mạnh Chương kia chính là Thần Nhân nổi danh tứ hải, chắc cũng không đến gây khó dễ với ta.”

Nghĩ như vậy, hắn liền ổn định lại tâm tình, xoay mặt xuyên qua cửa sổ trạm quái thú của lâu thuyền, chuyên tâm ngắm nhìn bầu trời ban đêm lấp lánh ánh sao. Trong lúc hắn ngắm cảnh, hai cô bé đi theo hắn cùng., Khấu Nặc Tuyết vẫn thành thạo yên tĩnh như trước, thanh tịnh như lan, hơi cúi đầu ngồi ở một bên, ngoại trừ dung quang thanh lệ, giống như cái gì cũng không tồn tại; mà Quỳnh Thố lúc này cũng không vận vạt lộn xộn, chỉ là ngón tay chống má phẩn, nhìn chằm chằm mấy thần tướng kim quang chói lọi phía đối diện vẻ mặt mê hoặc:

“Kỳ quái, bọn họ hiện tại biến thành khúc gỗ? Sao vẫn không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không nháy một cái.”

Tiểu nữ oa cứ thế nhìn chằm chằm bọn họ nghiên cứu, nhưng thủy chung không dám lấy đầu ngón tay chạm một cái, bởi vì

nàng sợ bọn họ đột nhiên hành động, chính mình sẽ bị dọa nhảy dựng.

Ước chừng giờ Sửu cuối cùng, giờ Dần, nghe thấy bọn họ đã đi tới Nam Hải dập dờn sóng cao. Lúc này là lúc bình minh là tối đen nhất, trời đất hoàn toàn yên lặng. Xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối tăm mờ mịt, ngẫu nhiên mới thấy một ít quang mang yếu ớt chợt lóe qua.

“Đây là phản quang trên đầu sóng lớn à?”

Tĩnh ngôn suy nghĩ nói.

“Nói như vậy thì đã đến Nam Hải rồi?”

Đang nghĩ như vậy, hắn đột nhiên nhìn thấy thần tượng phía đối diện tĩnh lặng như tượng đột nhiên hành động, không hện mà cùng “Bá” một tiếng, sau đó đồng loạt quay về phía cửa khoang, nhìn ra bầu trời đêm phía ngoài, cao giọng quát lớn:

“Trương – đường – chủ - giá – đến —— “

“Hả?”

Đột nhiên thấy vậy, hắn hơi sững sờ. Không đợi hắn kịp phản ứng, liền nghe thấy một mảnh thiên địa vốn yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh “Ô ô” trầm trọng, trong chốc lát như trăm ngàn kèn lệnh từ bốn phương tám hướng đồng loạt thổi.

Chỉ nghe thấy những tiếng vù vù như sấm rền cuộn cuộn lao tới, đã hiểu là kinh hãi, vội vàng nhảy lên, cầm kiếm trong tay, trước tiên nhìn về mấy vị thần tượng kia, đã thấy bọn họ không hề động tĩnh gì, chỉ ôm quyền khom người thi lễ, không động đậy liền ngưng trệ thân hình; lại vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ lầu thuyền, nhìn thấy mặt biển đen kịt kia...

“A!”

Chính đang bắt mắt nhìn xuống, đột nhiên chỉ thấy mặt biển đen kịt yên lặng kia, bỗng nhiên vang lên một tiếng “Oanh”, giống như một hạt hỏa tinh rơi vào chảo dầu nóng, mặt biển vốn là một mảnh đen kịt mênh mông, đột nhiên dấy lên lửa lớn hùng hực., Trong nháy mắt đã phủ kín toàn bộ mặt biển. Từ

trên cao nhìn xuống, phạm vi mấy trăm dặm của biển lửa kia chiếu lên toàn bộ màn đêm đỏ bừng một mảnh. Mà hỏa hoạn phô thiên cái thủy bùng nổ đột ngột như thế, nghe được lúc ấy cũng giật nảy mình, theo bản năng tránh lui về phía sau, giống như ngọn lửa kia cháy trước mũi mình.

“Đây là...”

Còn chưa kịp nghĩ hoặc, đã nghe nói trong vạn khoảnh hỏa quang kia, đột nhiên phù điêu bay lên một gợn sóng màu vàng, sóng cao nghìn thước, thật giống như một tòa kim sơn cao lớn, đang nhanh chóng dờn về bên này.

“Trương đường chủ, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ?”

Đang lúc tỉnh lại sững sờ, đã thấy trên ngàn thước sóng lớn có một vị thần nhân thân hình cao lớn, khôi giáp hoa lệ, dài một trượng ngân sắc phi phong ở phía sau phiêu quển như mây. Lúc cuối sóng mà đến, thần nhân kia đang đặt tay lên bội kiếm bên hông, mỉm cười chào hấn.

“Mạnh... Quân Hầu?”

Thấy xương gò má người nọ cao ngất, mũi ưng mắt ưng, dáng vẻ oai hùng, mơ màng trả lời có chút chần chờ. Lúc này, hấn vốn đang đứng trên lầu thuyền, còn có những vị Thần Tướng kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung; trong lúc phát phơ, dưới chân có một cơn sóng bay tới nâng thân hình hấn và Quỳnh Tuyết lên, đứng đối diện với Nam Thủy Hầu.

Thấy hấn trả lời hơi chần chờ, thần nhân hình tượng uy vũ kia cười ha ha, lớn tiếng đáp:

“Chính là bản thân!”

Không đợi hấn mở miệng trả lời, Nam Hải Hầu Mạnh Chương kia lớn tiếng nói:

“Hôm nay mạo muội mời Trương đường chủ đến, không vì cái gì khác, chỉ vì ngày hôm trước đường chủ thi kế cứu Linh Dục muội, bản hầu nhất định phải gặp mặt đáp tạ ——”

Nghe nói lời này, tinh ngôn sững sốt, đang muốn khiêm tốn, lại nghe Mạnh Chương kia tiếp tục nói:

“Vừa vặn hôm nay, binh sĩ dưới trướng ta thao luyện phù hải, liền muốn cùng Trương đường chủ tham quan —— mong đừng trách bản hầu đại ngôn, miễn mặc dù bất tài, Trị Thủy quân này, trong tứ hải rất có danh tiếng; lúc thao luyện nhất định có chỗ để xem!”

Nghe đến đó, bắt chuyện vội vàng chấp tay vái chào, cảm ơn nói:

“Đa tạ Quân Hầu Thanh ưu ái, hôm nay tiểu tử đó sẽ mở rộng tầm mắt!” Mời xem điện thư điện thoại khoa học vào khoa trương.

“Được, vậy thì xin mời Trương đường chủ cùng ta quan sát một chút!”

Dứt lời, Mạnh Chương liền vẫy tay về hướng bên này một cái, ý bảo tĩnh lại xem xét già.

Thấy hắn vẫy tay, bắt đầu nói còn tưởng hắn giơ tay là làm phép, định gọi mảnh sóng lớn dưới chân mình ra; ai ngờ đợi một hồi, mãi vẫn không thấy động tĩnh. Lúc tĩnh lại mới biết cần mình làm phép, vận khí quá hoa, dưới chân lập tức có phong lôi cổ vũ., Không giục gọn sóng ngập trời này, mang theo Tuyết Điệp bay về phía Nam Hải Hào. Không biết có phải hay không có được sức mạnh của Thiên Tinh, khác với sóng âm do Mạnh Chương điều khiển, khi nghe thấy sóng nước trong nước lập lòe ánh sáng bạc, hai màu vàng bạc hòa lẫn vào nhau trông rất đẹp mắt.

Thấy vậy, Thủy Hào Mạnh Chương diện mạo không giận mà trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói:

“Mấy ngày không gặp, pháp lực của Trương đường chủ lại tinh tiến, thật đáng mừng —— tạm thời kẻ vai sát cánh cùng ta mà đi. “

Dứt lời, vị Long Tử uy chấn Nam Hải này liền không nhiều lời nữa, chỉ chuyên tâm thúc dục sóng lớn ngàn thước dưới chân, hướng tới biển lửa trước mắt mà lao nhanh. Thấy hắn đi cực nhanh, cũng không dám chậm trễ, vội vàng lưu chuyển lực lượng Thái Hoa không thôi, để mình có thể khó khăn vượt qua sóng kim sóng của Mạnh Chương.

Khi bọn hắc vượt qua biển lửa lưu quang ngàn dặm này, bắt chuyện liền thấy trên mặt biển bị ánh lửa sau lưng chiếu đỏ rực, lá cờ giương ra như mây, xiên kích như rừng, ngàn vạn tên long binh Nam Hải dung mạo kỳ lạ, thân mang thanh hồng, hồng., Hoàng, bạch, hắc, hắc giáp, phân biệt kết thành năm tòa cự đại quân trận, ở trong sóng biển rung chuyển tĩnh lặng như đá ngầm. Mà ở sau các đội ngũ long quân, xa xôi trong bóng đêm lại có ba bốn tòa lầu thành đứng vững, bỗng nhiên như đá tảng cao ngất nguy hiểm.

Nhìn thấy mấy tòa thành lầu mơ hồ bóng đen kia, bắt chuyện là biết Nam Hải bát đại phù thành mà Linh Dục từng nói cho hắc biết. Phỏng chừng là muốn đề phòng Chúc U Quỷ phương xâm nhập, cho dù quân đội tao nhã như hôm nay, bát đại phù thành cũng chỉ có ba bốn tòa mà thôi.

Đang lúc tĩnh ngón nhìn quanh, chợt nghe Mạnh Chương hét lớn một tiếng:

“Mời Trương đường chủ xem!”

Lời còn chưa dứt, sóng biển ngàn thước đứng thẳng của Mạnh Chương lập tức kim quang đại thịnh, hào quang ánh vàng rực rỡ xông thẳng bầu trời. Cơ hồ cùng lúc đó, long binh khắp biển dường như nhận được hiệu lệnh, quân trận vốn đứng yên như núi lập tức rung chuyển như sóng dữ; nguyên lai yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió trên mặt biển, cũng đột nhiên chấn động lên một trận trống kịch liệt.

Theo trống trận nổ vang như sấm này nổi lên, các binh lính mạnh mẽ trong sóng gió mãnh liệt, lập tức phun sóng trống, phi xoa ra sức chạy băng băng như tợ. Trong lúc diễn luyện phân đấu, Nam Hải Long quân như chân chính chém giết, trong miệng gầm thét liên tục, chân chạy nhanh như bôn tinh, tay đánh như sấm sét., Trong quá khứ kỳ huyền hốt, dịch trận phân hình, chỉ nhìn thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy trước mắt lưu quang lóng lánh, thúy kỳ pháp phối, bên tai tràn đầy trống trận, trực tiếp chấn động tâm thần, lục thức không yên. Xem ra nếu không phải hắc hai năm cần cù tu hành, chỉ sợ lúc này đã sớm kinh hãi rơi xuống biển sâu!

Trong tiếng hò hét xung phong gào thét như sấm đầy trời này, bất chuyện miễn cưỡng đè nén tâm thần, lại lo lắng Quỳnh Tuyết thích hợp, liền quay đầu nhìn hai người nàng như thế nào —— Lại thấy vị tinh linh Mai Tuyết kia, đang bị cô bé hưng phấn đến mức mặt mũi đỏ bừng kia lôi kéo nhìn đông ngó tây., Khắp nơi chỉ trỏ, nói chuyện rì rầm, giống như đang quan sát đăng sắc sở bên lề phố vậy. Thấy vậy, mở miệng không khỏi âm thầm cười khở, gấp rút thúc giục đạo lực ổn định thân hình; hiện giờ việc quan trọng nhất, vẫn là trước mắt phải tự chiếu cố bản thân cho tốt nhé.

Đúng lúc này, những thủy tộc kia uy chấn Nam Hải thần quân lại kết trận thi pháp, dấy lên mưa to, chỉ thấy trong lúc nhất thời gió lớn thổi mạnh, mưa thần dữ tợn, xa xa mấy toà thành trôi trên biển vốn yên lặng, lúc này cũng đồng thời phát uy., Từ trong cái bóng đen thật lớn kia bay ra trăm ngàn tia chớp kinh lôi, chiếu rọi bầu trời đêm mênh mông như ban ngày; lại có phù thành phun ra nuốt vào thần hỏa đỏ sậm vạn trượng, cùng lôi điện như long xà xen lẫn cùng một chỗ, cắt bầu trời hải vực mưa gió như sương mù thành từng khối đồ hình kỳ quái. Mà những thủy tộc quân tướng kia, thừa dịp mưa gió, cười sóng biển hoặc trì trệ hoặc lao nhanh, nhìn từ xa giống như cầu vòng xuyên qua mặt trời, đúng là:

“...”

Thiên thanh khởi xướng hệ dũng sĩ lệ, vân phi dương hệ vũ đâm địa;

Vân là xe hệ phong vi mã, điện tại mi hệ hệ lôi tại mũi!

Mà lúc này, đang lúc tinh nói nhìn mà tâm thần dao động, thần binh Long tộc lui tới bay nhanh kia, lại một lần nữa ẩn theo màu bào kết trận như rồng, ở trước thiên thước sóng cả và thủy hầu đứng như suối chạy như bay, trong miệng có tiết tấu lớn tiếng quát:

“Thủy Hầu! Thủy Hầu! Thủy Hầu!”

Ngàn vạn người này cùng hoan hô, trong chốc lát lẫn át Linh Cương Thần Cổ tiếng chấn động trăm dặm, âm âm âm vang vọng ở trên vân không vạn dặm của hải cương, sóng biển trực

tiếp chấn động khiến vạn khoảnh phòng lên, kích khởi sóng lớn như tuyết.

Nghe được quân tướng dưới trướng hướng về phía mình hoan hô, Nam Thủy Hải Hầu Mạnh Chương vẫn mang vẻ mặt nghiêm nghị, ngạo nghễ dẫn đầu, ngạo nghễ nhìn Long Mã thần quân đang chạy băng băng phía dưới, đang có một phen uy nghiêm thần thái nói không nên lời.

Mà vào lúc này, ánh sáng mặt trời mọc lên từ đáy biển nơi đáy biển, nhuộm bầu trời phía đông thành màu da cam. Từ lời giải thích bên này nhìn lại, thiên phong bên người Thủy Hải Hầu Mạnh Chương xao động, ống tay áo phát phơ, lại bị hào quang sáng chói sau lưng tôn lên, chính là thần quang uy nghi phi thường.

Vị Thủy Hải Long Tướng cao ngạo hào quang, bỗng nhiên xoay người lại, đột nhiên nói với thiếu niên sắc mặt tái nhợt trong bóng tối:

“Trương đường chủ —— là bởi vì Linh Miếu!”

“Hả?”

Thiếu niên đang say mê ngắm nhìn quân đội hùng vĩ thần lệ nơi Nam Hải, đột nhiên nghe được Thủy Hải Hầu không đầu không đuôi nói ra những lời này, đúng là vô cùng khó hiểu, không biết hắn muốn nói cái gì. Đang định hỏi lại nghe Thủy Hải Hầu cao giọng thông báo:

“Trương đường chủ, người ta đều là nam nhi đại hảo, không cần che giấu nói chuyện với tiểu nữ tử kia. Hôm nay ta có một lời, đang muốn nói với ngươi!”

Mạnh Chương lý lẽ thẳng khí hùng, chậm rãi nói:

“Hôm nay ta tới mời ngươi cùng nhập đạo với ta cũng là muốn ngươi biết, nếu như ta thật lòng muốn tốt cho nàng ta - vậy Tứ Độc Công chúa Linh Khuyết đáng ra phải để nàng ta đi cùng với ta!”

Thấy Mạnh Chương đột nhiên nói ra lời này, bắt chuyện với vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó thận trọng hỏi:

“Quân Hầu nói vậy là...”

“Trương đường chủ hỏi hay lắm — “

Vị Long Thần kiêu ngạo ở thượng vị này nghe thiếu niên hỏi tiếp, liền không che giấu chút nào nói thẳng:

“Không dối gạt Trương đường chủ, mấy ngày trước ta từng tới Tứ Độc Thủy phủ, vì vị động đình quân kia muốn cảm ơn ta trợ binh. Trước kia ta cũng từng tới Tứ Độc, giao hảo với toàn bộ Hạp phủ, đặc biệt là công chúa Linh Lung, lại càng ăn nói hợp ý. Chỉ là mấy ngày trước, nói chuyện với Linh Dục muội, nàng luôn nhắc tới muội.”

Nhắc tới Linh Khuyết, Thủy Thần uy nghiêm này nói chuyện liền không hề đơn giản như vậy:

“Mặc dù Linh Dục muội, mấy ngày đó nói chuyện với ta vẫn như bình thường, nói cười không hề cố kỵ; nhưng không biết tại sao, mỗi lần nói, nàng lại bất giác nhắc tới muội, luôn thích đem muội ra so sánh với ta...”

Nói đến đây, thần sắc Mạnh Chương trở nên lạnh lùng như đá, vung thần giáp cánh tay lên, kích chỉ vào long quân kỳ cổ chạy chồm không ngừng bên dưới, sau đó hai mắt nhìn thẳng thiếu niên, giống như chuyện vừa rồi gã ta nói ra. Chỉ nghe Thủy Hầu tôn quý vô cùng, ngạo nghễ nói với thiếu niên không biết làm sao:

“Muốn so sánh với ta? Người xem muôn vàn khí tượng trước mắt này, chính là uy nghi của Nam Hải Thần Hầu ta!”

Hắn lại chỉ về hướng mặt trời mới mọc ở phía đông, mặt trời lên, xúc động mà nói:

“Muốn Trương đường chủ suốt ngày bên ba trong bụi mù à? Ta lại khác. Mỗi ngày ta đều dậy sớm, nhìn mặt trời sẽ rẽ sóng xua gió, ôm cao gió, hoặc là mở tiệc Dao Dao, châm chút rượu quế, nghe tiếng phượng hót. Nếu vui vẻ mà say, vô sự tán gẫu, thẳng lên không, cầm cung đâm tên, ngắm thiên lang. Thử hỏi Trương đường chủ, mỗi ngày người có thể làm vậy không?”

Không đợi hắn tỉnh lại, Long Thần cao ngạo còn nói thêm:

“Mà Tứ Độc công chúa Linh Khuyết kia, chính là nữ nhi của Tứ Hải Long tộc kiêu tuyệt, lệ danh lan xa, thần thái xán lạn,

trong hành động tay áo cát bụi hoa, hô hấp chính là đồng hương, ăn uống chính là Chi Anh Quỳnh Hoa —— Thủy tộc Thần Thù như vậy, xứng với nam nhi thần dũng của tộc ta!”

Nói đến đây, Thủy Hào Mạnh Chương nghiêm nghị khen ngợi:

“Mạnh Chương tam thái tử của ta, Nam Hải Tổ Long tam thái tử, quanh năm tranh đấu cùng Chúc U Quỷ Phương yêu tà ma, tích lũy mấy trăm năm chỉ công ép bọn chúng vào sâu trong góc biển, không dám đi ra tàn phá bờ bãi, đúng là công huân trác tuyệt, uy phụ tứ phương. Không phải ta khoe khoang, cho dù là phóng nhân long tộc, cũng chỉ có Mạnh Chương ta tương xứng nhất với Linh muội.”

“Trương đường chủ, xin thứ cho ta nói thẳng, cho dù tình cảm, nữ nhi, nữ nhi, đối với người cũng có chút hảo cảm, vậy cuối cùng quyết sẽ không kết hôn với người. Các hạ cũng là đạt nhân, cũng biết thần nhân cách trở, khác biệt như Thiên Uyên!”

Nói đến đây, Nam Hải Thần Hào một mực khí thế lẫm liệt bỗng nhiên hòa hoãn lại, nói với thiếu niên trước mắt vẻ mặt quắc thước:

“Không dối gạt Trương đường chủ, kỳ thật ta và Linh Dục muội tương giao đã lâu, cũng khuynh tâm đã lâu; từ khi nàng còn nhỏ, ngay từ khi lần đầu tiên gặp nàng, ta nhìn thấy nàng, đã biết kiếp này ta không phải nàng không cưới. Cho dù Mạnh Chương anh hùng cái thế, vậy thì đã sao? Cũng chỉ có Linh muội ta mới là người tốt. Nếu ta thành hôn với nàng, sẽ là kiếp sống thần tiên —— người có biết cái gì là kiếp sống thần lữ không?”

Nói đến đây, Mạnh Chương rạng rỡ tỏa sáng:

“Ta được thần tiên quyến lữ, nếu lúc nhàn rồi, thì đi về phía nam du ngoạn nam hoàn lương, hương hương Bắc Túc Sâm Mặc, tây cùng minh minh chi địa, đông xem quang mang mặt mờ kia!”

Nói xong lời nói Mạnh Chương này xoay chuyển:

“Còn nếu Linh muội thật sự theo muội, thì không khỏi bàng hoàng ở đồng hương, nghiêng người giữa cốc...”

Đến lúc này, mấy ngày nay nếu Nam Hải Hầu vẫn nghen trong lòng, cuối cùng nói hết toàn bộ. Mà hôm nay trận duyệt quân này của hấn vốn cũng có cũng được, chỉ là mấy ngày hôm trước Tứ Độc Thủy phủ cảm giác có chút không đúng, mới nghĩ đến dùng biện pháp này, khiến thiếu niên nhân gian này nghỉ ngơi, căn bản không thể có suy nghĩ không an phận.

Nam Hải Hầu cao ngạo Vô Kiệt này rất thích “Tuyệt Địch Linh Cức” kia!

Bởi vì thân phận hai bên cách xa nhau, những lời Mạnh Chương vừa nói ra khiến người ta có khí thế kinh người, không chút cố kỵ. Mà lúc này, vị thiếu niên trước mặt hấn vẫn luôn cung kính lắng nghe, thần sắc khiếp sợ trên mặt dần dần biến mất, giờ đã thay đổi biểu tình khiến người ta khó nắm bắt được. Chỉ là, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại đột nhiên hiểu được nơi ngực có chút đau nhức.

Lấy lại bình tĩnh, nhìn quân ngũ hùng tráng tinh kỳ pháp phối bốn phía, nghe vậy liền khom người vái chào Long Thần Thủy Hầu tôn quý trước mắt, nói:

“Quân Hầu tại thượng, mới vừa nghe Quân Hầu nói như vậy, quả nhiên câu câu châu thâm; lần này tiểu tử trở về, nhất định châm chước như ngôn tự.”

Nói đến đây, hấn chuyển chủ đề, một mực cung kính thành khẩn nói:

“Thủy Hầu tại thượng, hôm nay tiểu tử đã tận mắt thấy cảnh giới Nam Hải Bình nghị, quả nhiên cực kỳ cường thịnh. Đã xem qua, bây giờ tiểu tử liền muốn cáo từ, cũng tiện trở về tuyên dương uy nghi vô thượng của Nam Hải.”

“Được!”

Thủy Hầu Mạnh Chương lúc này thần sắc lại lạnh lùng, nói chuyện cũng là nhất tự thiên quân.

Đáp ứng lời, hấn liền muốn gọi thuyền Xuyên Vân đưa tiễn, nhưng bắt chuyện lại nói không cần. Tạ ơn ý tốt của hấn, bắt đầu nói mình mang theo hai cô bé kia trở về là được. Mạnh Chương lập tức đáp ứng, phát tay với hấn, chú ý nhìn bọn hấn

mở ra một dải hào quang, hướng phía tây bắc nhanh chóng đi tới.

“Thủy Hầu đại nhân!”

Đang chăm chú nhìn, chợt có một lão giả tóc bạc từ đáy vực lật lên, bay tới trước mặt Mạnh Chương, hỏi thăm một câu:

“Việc này đã hòa hợp xong. Theo Long Linh thấy, mới vừa rồi có Thủy Hầu đại nhân giải thích hợp tình hợp lý, nên tiểu tử phạm nhân kia đã biết khó mà lui.”

Vị lão thần này thần khí trong sáng, tên là Long Linh Tử, đúng là mưu thần của Thủy Hầu Mạnh Chương. Lời của hắn tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng lại là lời chúc mừng của Thủy Hầu.

Chỉ là, nghe Long Linh nói như vậy, Thủy Hầu Long Thần khí thể nghiêm nghị vừa rồi lại thật lâu không đáp lời.

Thấy hắn trầm mặc, Long Linh Tử lại nói:

“Theo như lão thần âm thầm xem, vừa rồi thiếu niên kia nói rất nhiều hành động, khiêm cung lễ độ, hèn mọn rụt rè, hắn không phải là tên không biết tiến thoái kia.”

Nghe hắn nói xong, Mạnh Chương Thủy Hầu một mực im lặng, bỗng nhiên chậm rãi quay mặt lại, nhìn ánh mặt trời đỏ hồng trên bầu trời Đông, yên lặng nhìn một hồi, sau đó đột nhiên quay mặt lại, nói:

“Không!”

“Y cũng giống như ta, là một người kiêu ngạo.”

Dứt lời, hắn liền quay mặt đi, chuyên tâm nhìn mặt trời phía đông trên biển cả, không hề đáp lời. Lúc này, phía đông trên bầu trời mặt trời mọc lên, chính là hào quang như máu.

Điềm nhẹ lên hình vẽ rồi nhìn xem, tiếp nói: Đề cử cao thủ tân nhiệm là thợ săn Vương Toan Nghê.

Chương thứ mười hai, gió dừng vẽ trắng, dạo bước trần gian xuyên qua Sơn gia.

Cuộc lữ trình Nam Hải quan quân đột nhiên xuất hiện đầy sóng to gió lớn, mà khi tĩnh lại tâm tình cũng theo đó mà ba phần khó khăn. Trên đường đi, trong lòng không khỏi lo lắng, đợi đến vị trí long thần xem quân, lại chấn động trước sự cường tráng cường đại của Nam Hải quân. Nếu như vên vên chỉ có vậy,, Một chuyến ra ngoài ngoài ngoài ý muốn lưu lại ấn tượng sâu sắc. Chỉ có điều, Nam Hải và Mạnh Chương cuối cùng đã gợn gợn dứt khoát khiến tâm tình thiếu niên bình thản lúc trước rồi như ma.

Duy trì thái độ bình tĩnh mà nói với Hải Thần cao quý, một lần nữa ủy thân trong nước biển lam nhạt, một đường tiềm hành về hướng tây bắc. Mặt ngoài, tựa hồ hết thấy đều bình tĩnh mà bình thường, bình thường đến bản thân thiếu niên cũng cơ hồ cho là như vậy., Không biết có phải là nước biển này quá lạnh lẽo hay không, bất chuyện đến cuối cùng vẫn không thể không ý thức được trán mình đang nóng lên, trong đầu hình như có tiếng ong ong gì đó, mà trái tim trong lồng ngực kia, nhin cũng nhin không được “Oành oành oành” nhảy không ngừng.

Dị trạng như vậy, thẳng đến đường biển lên bờ, dọc theo đường câu cây cỏ lẻ tẻ đi qua một đoạn, mới dần dần khôi phục bình thường.

Tĩnh lại vừa rồi thần sắc dị thường như vậy, hai cô bé bên cạnh hẳn cũng cảm giác được rõ ràng, chỉ là cũng không biết nên an ủi đường chủ của mình như thế nào. Tuyệt thích khoản tùy hành, mấy lần há to miệng muốn nói chút gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nên nói cái gì, đành phải trầm mặc suy nghĩ. Mà Quỳnh Hầu rõ ràng cảm giác được đường chủ của mình hiện tại không vui, liền muốn làm chút gì đó làm cho hắn cao hứng hẳn lên.

Chỉ là, ngày xưa nàng chỉ cần tùy tiện làm những việc mà mình cho rằng phải làm, thì có thể để cho ca ca cười ha ha,

mặc dù nàng cho tới bây giờ cũng không hiểu những chuyện này là rất bình thường có gì buồn cười; nhưng hiện tại chuyện đã đến điểm cuối, cố ý làm cho thiếu niên ca ca vui vẻ lên, nhưng như thế nào cũng không nhớ ra được. Nghĩ không ra biện pháp tốt, tiểu cô nương chỉ có thể hoảng hốt đứng bên cạnh ca ca, cùng hắn một đường hành tẩu.

“Mà thôi, tội gì ta lại khiến các nàng khổ sở như vậy.”

hốt hoảng xuất thân một trận, tỉnh lại đột nhiên cảm giác hai cô gái bên người trở nên nặng nề không biết làm sao, trong lòng có chút áy náy. Nghĩ lại, Nam Hải Hầu nói thẳng thừng những lời kia, mặc dù chỉ thẳng bản tâm không lưu tình chút nào, nhưng suy nghĩ cẩn thận, cũng nói rất có lý. Mà thôi, mặc dù có chút đau lòng, nhưng có một số việc mình chung quy vẫn phải đối mặt.

Nghĩ đến đây, nghe vậy trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, sau đó khôi phục lại thái độ ngày thường, cùng Quỳnh Tuyết nói mấy lời nhẹ nhõm.

Cứ như vậy một đường tiến lên, rốt cục cũng không trì hoãn thêm nữa, ba người Tứ Hải đường của Thanh Cung rất nhanh đã đi tới quận Úc Lâm mới dừng lại hai ba tháng trước. Lúc này đây, ấn theo chỉ điểm của Lão Long Thần Vân Thần Quân trong Vân Trung Quân., Tỉnh lời đặc biệt đi tìm những thôn trại khô hạn hán ngày xưa, nhưng hiện tại đã trở nên tích tụ nước mưa sung túc. Nhớ rõ ngữ điệu “Sơn Thanh Thủy Tú” của lão long quân, bắt chuyện đối với những thôn xóm trong khe rãnh mấu chốt của sơn dã đặc biệt lưu ý. Đương nhiên, lần trước ở Uẩn Lâm quận phạm tội, tỉnh ngôn mấy người trọng du cố địa lần này, hết sức cẩn thận.

Có Long Quân chỉ điểm, cẩn thận điều tra như vậy chưa được bao lâu đã có manh mối. Ở nơi thâm sơn cùng cốc du dã gần mười ngày, một ngày uống trà nghỉ chân trong quán trà ven đường, hắn mở miệng nói thảnh thơi nghe được mấy thương nhân đứng quanh tán gẫu về một chuyện lạ. Nghe một số thương nhân kia ngẫu nhiên nói với một số người trong đó., Nói là làm ăn với lão, có vị bằng hữu làm sinh ý mua bán thảo dược, mấy tháng trước đi đến một sơn thôn phụ cận thu mua

được thảo giải thủy, lại ngạc nhiên phát hiện., Gần thôn trại hoang vu vốn khô ráo như lửa lại trở nên sơn thanh thủy phong cảnh ưu mỹ, khiến hấn lúc ấy còn cho rằng mình đi lầm đường. Mà lúc đó, thôn dân ra ngoài bán thảo dược, nói cho hấn tất cả hàng hóa Hỏa Tề thảo dược trong thôn bán cho hấn, sau này về sau không còn nữa.

Việc lạ này nghe được không rõ ràng lắm, cũng chính là mấy thương nhân bán hàng rong này lúc uống trà nghỉ chân thì thuận miệng nói, nhưng khi nghe được liền lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng đứng dậy cùng cười cười đi tới mời tiền trà của mấy người đại thúc bán hàng rong kia., Sau đó họ lại hỏi thăm căn kẽ về chuyện này. Tuy nhiên mặc dù mấy tiểu thương kia cảm thấy thịnh tình của hấn, nhưng hiểu biết cũng không nhiều lắm, hỏi nửa ngày cũng chỉ thăm được hai việc: Một là, thôn trại đột nhiên trở nên sơn thanh thủy mỹ lệ kia là cách nơi đây hơn ba trăm dặm về hướng Tây Nam; hai là thôn dân kia cũng không phải là người Hán, một quán dân phong hung hãn, nghe nói còn thường xuyên giết người vân vân.

Lời này mặc dù nói rất đáng sợ, nhưng đã mở miệng thì đương nhiên sẽ không để trong lòng. Tạ ơn mấy vị đại thúc uống trà xong, ông liền tranh thủ thời gian cùng với Quỳnh Vân Điệp đi về phía tây nam. Dọc theo đường đi, càng đến gần thôn trang đó, ông nghe được càng nhiều tin tức. Hóa ra thôn trại kia, vốn tên là Hỏa Lê trại, tọa lạc dưới Hỏa Liên Phong, trong thôn phần lớn là di dân Cửu Lê tộc, từ trước đến nay ít kết giao với ngoại giới. Từ mấy tháng trước, trưởng thôn trong thôn liền xuất trại thỉnh giáo mấy vị đại hán thư sinh ở thôn xóm gần đó, đổi tên chữ Hỏa thành Thúy Lý thôn; thôn đó dựa vào ngọn núi lửa, cũng đổi tên thành Bích Liên Nhai, dùng thủy thanh sơn để biểu thị tuyệt tình.

Mà cái gì mà câu nói “Thường xuyên giết người”, nghe đại hán nhàn rồi đáp lại từng câu hỏi cũng là sự thật, hơn nữa đám di dân Man tộc kia giết người rất kỳ quái, mỗi lần đều là một nam một nữ ngăn cách giết chết., Vị đại hán thích đi dạo thôn còn lòng muốn tỉnh lại, nói hấn tốt nhất không nên đi tới thôn Thúy Lê để xem náo nhiệt, đến thôn nhỏ kia là rất ít cho người ngoài vào. Thứ hai là hấn nghe được tin tức xác thực từ một vị

hảo hữu nào đó truyền đến, nói là đang ở trong thôn Thúy Lê, đã tìm được một nữ nhân muốn giết, chỉ chờ một nam tử đến là vừa vặn tụ tập nhau động thủ!

Đương nhiên, khi nghe được tin tức kinh khủng này, Thượng Thanh đường chủ một lòng muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ sự môn, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà dừng tay. Ngược lại, càng nghe được tin đồn hoang đường, mơ hồ lại càng cao hứng. Bởi vì trực giác của lão, tinh hoa của nước chảy bể kia, chung quy sẽ không giống như người thường, thích nhất là tìm địa phương cổ quái như vậy ẩn thân.

Có mục tiêu rõ ràng như vậy, chưa tới hai, ba ngày, bắt chuyện, Tuyết Diệp, Quỳnh Đình ba người liền chạy qua hai ba trăm dặm đường, đến gần thôn trại Thúy Lê. Lúc này cuối thu đã qua, trong khắp nơi đã là cảnh sắc mùa đông, đường bùn dưới chân hành tẩu cạnh đường bùn.. Những lá cây kia sớm đã rụng sạch, chỉ ngẫu nhiên có một hai lá cây khô vàng còn treo trên cành cây, co quắp uốn lượn ở đầu cành cây. So với cảnh cây trụi lủi, ngược lại trong một lùm cỏ dại trong khắp nơi kia, lá cỏ màu nâu đỏ vẫn sum xuê như cũ, ở trong gió lạnh cát rung động; tựa hồ đối với chúng nó mà nói, từ giữa hè đến nghiêm đông, thay đổi chỉ là màu sắc lá cỏ của chúng nó.

Cẩn thận đi một đoạn, mặt trời từ đỉnh đầu bắt tri bắt giác dời về phía tây, đột nhiên thiếu niên đang lặng yên hành tẩu, chợt nghe trong bụi cỏ ven đường vang lên một trận thanh âm nhỏ bé co quắp, sau đó liền cảm giác có bóng người lóe lên rồi biến mất.

“Bang, là hai”

Tĩnh lại phán đoán một chút, xác định nhân số, nghĩ:

“Chẳng lẽ có tặc cướp? Hay là những lời đồn kia đều là thật, người trong thôn Thúy Lê thật sự sẽ tìm nam tử đến giết?”

Nghĩ tới đây, hắn cũng có chút khẩn trương. Nhìn xem nơi bóng người kia biến mất, ước chừng cách đó hơn mười trượng, hắn liền lặng lẽ ra hiệu, ổn định hai người hiển nhiên cũng

phát hiện ra đồng bạn dị trạng, như cũ giả bộ không chút phát giác, tiếp tục đi tới phía trước.

“Không có cạm bẫy.”

Sau khi đưa ra phán đoán, ngay khi cách chỗ ẩn thân của bóng đen khoảng năm sáu trượng, bỗng nhiên có tiếng hô vang lên, phi kiếm như tia chớp bắn về phía hai bóng người đang ẩn nấp; sau giây lát, mũi kiếm lóng lánh hàn quang kia đã chỉ trước mặt hai nam nữ trẻ tuổi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Đừng giết ta!”

Đột nhiên mũi kiếm chỉ thẳng vào mũi mình, nam tử trẻ tuổi âm thầm ẩn nấp kia quá sợ hãi, gương mặt trở nên trắng bệch. Mà cô gái bên cạnh hắn càng sợ tới mức co quắp ngồi bệt xuống đất, không thể động đậy chút nào.

“Ặc, các người là...”

Thấy bọn họ bộ dáng thờ ơ như vậy, bắt chuyện lập tức thu kiếm, nhảy lùi vài bước hỏi:

“Các người không phải sơn tặc?”

Lúc này Tuyết Điệp Quỳnh Quỳnh cũng đã chạy tới, đứng ở bên cạnh hắn, kỳ quái nhìn hai nam nữ kinh hoàng thất thố kia.

Nghe vậy, qua hồi lâu nam tử kia mới hồi phục tinh thần, nhưng lại không trả lời, chỉ lo đứng đó đập đầu như giã tỏi, trong miệng liên tục kêu xin tha mạng, miệng nói “Lưỡng tình tương duyệt”, “Đừng giết chúng ta “Vân Vân. Thấy vậy, tỉnh ngộ không thể hiểu nổi, đành phải lập đi lập lại nói với bọn họ rằng mình không phải người xấu thích giết người; mất nhiều nước miếng phát hiện cũng không quá hữu hiệu, tình luận linh cơ vừa động, lại đem Minh Lung Tiểu Quỳnh Lục đáng yêu kéo đến trước người cho bọn họ xem, lúc này mới làm cho hai người này sợ tới mức hồn vía lên mây chậm rãi bình tĩnh lại.

Chỉ là, tuy thần sắc nhìn như bình thường, nhưng tiếp theo hai vị tình lữ này, lại liều mạng nói với hai người bọn họ chuyện xưa, cho thấy hai người thật tâm yêu nhau như thế nào. Xem chân tình bọn họ lộ ra, mười phần động tình., Tỉnh lại không

nhìn được chen ngang, nhưng kiên nhẫn đợi một lúc, nhìn mặt trời dần dần ngả về phía tây, hẳn mới vạn phần áy náy cắt ngang lời nói của hai người, nói với bọn họ mình chẳng qua chỉ là lữ khách ngoài thôn đi ngang qua, chuẩn bị đến thôn Thúy Lê thưởng thức phong cảnh mới mẻ —— nghe lời này, hai tình lữ nam nữ lải nhải kia không biết vì sao nhất thời ngừng nói chuyện, thần sắc cũng trở nên có chút lúng túng.

Thấy vụ hiểu lầm này đã được trừ khử, đánh thức cũng không quá rầy rũa, liền chân tâm chúc phúc vài câu, liền chuẩn bị rời đi. Nhưng nam tử vừa mới ăn một trận kinh hãi kia, thấy lời nói chân thành của thiếu niên, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ. Đợi đến lúc tỉnh lại nói ra mấy câu võ công, liền nghe nam tử vừa rời ở phía sau gọi hắn.

“Công tử, xin dừng bước!”

“Ừm? Hai vị còn có chuyện gì?”

Nghe vậy quay người sang chỗ khác, thấy hai người kia đang đứng ở xa xa nhìn mình; nam tử kia, do dự một chút, liền nói với hắn:

“Vị công tử này, còn có hai vị tiểu thư, lần này các ngươi đi là Thúy Lê thôn?”

“Đúng vậy! Chính là người lúc trước gọi Hỏa Lê trại.”

“Ồ, có một lời ấy, tại hạ không biết có nên hỏi hay không.”

Thấy nam tử này ngôn từ văn nhã, mở miệng trả lời:

“Chuyện gì cũng có thể nói với người khác, có nghi vấn gì cứ việc nói!”

Suy nghĩ một chút, lại thêm một câu:

“Huống hồ vừa rồi các ngươi cũng nói với chúng ta rất nhiều tri tâm sự.”

Nghe hắn nói lời này, nam tử kia trên mặt có chút đỏ lên, liền hỏi thẳng:

“Vậy xin thứ cho tại hạ vô lễ, xin hỏi công tử cùng hai vị tiểu thư này, có hôn ước trong người không?”

“... Hôn ước? Cũng không!”

“A? Như vậy xem ra, công tử ngài không biết ác quy Thúy Lê thôn kia.”

“Ồ? Quy củ là gì?”

Vừa nghe có liên quan đến Thúy Lê thôn, lập tức nghe thấy hứng thú, vội vàng hỏi hần. Chỉ nghe nam tử kia nói:

“Là như vậy, công tử có chỗ không biết, Thúy Lê thôn kia là dân hóa ngoại, từ trước đến nay không phục vương hóa; bọn họ có thói quen xấu xa tổ tiên truyền xuống, phạm là nam nữ trẻ tuổi không có hôn ước, không được phép một mình ở cùng một chỗ; nếu có vi phạm, liền giết chết một lần!”

Nghe đến đó, Tuyết Nghi Quỳnh Thiên kinh hô một tiếng; vị nữ tử đối diện kia cũng cảm như hén, vẻ mặt nghi mà sợ. Chỉ nghe nam tử kia lại tiếp tục tức giận nói:

“Càng tức giận chính là, như vậy vô lý hương quy, không chỉ dùng ở trong tộc bọn họ, ngay cả người ngoài du ngoạn sơn trại bọn họ cũng không may mắn thoát khỏi. Tiểu đệ chính là bất hạnh, bắt đầu không biết ác quy này, cũng giống như công tử, nghe nói Thúy Lê thôn trước sau biến dạng, liền mang theo tỷ nữ đến xem mới mẻ. Ai ngờ, còn chưa vào được cửa trại...”

Nói đến chỗ này, vị công tử xui xẻo này chỉ chỉ y phục trên người mình dính đầy bùn đất lá cây, vẻ mặt cười khổ. Cho đến lúc này, mới bắt mắt chú ý tới, tuy rằng trước mắt gã trai này quần áo không chỉnh tề, nhưng chất liệu phục sức cao, hẳn là một vị công tử nhà giàu. Còn nữ tử bên cạnh hần, cử chỉ sợ hãi, quần áo mộc mạc, trang phục nữ tỷ thần khí.

Nghe vị công tử Lạc Nan Công tử này nói, nghe vậy suy nghĩ một chút, liền ôm quyền, nói ra:

“Đa tạ công tử chỉ giáo, tiểu đệ hiểu rõ.”

Dứt lời, gã móc từ trong ngực ra một tờ giấy phù, đưa cho nam tử trước mắt, nói:

“Tiểu đệ bất tài, còn học mấy đạo thuật khác mấy ngày, tấm phù lục này cho người; nếu sau này có người đuổi giết người, ném ra phù này là có thể đánh lui địch.”

“Hả? Đa tạ nghĩa sĩ hậu lễ!”

Vị thiếu gia công tử bị lâm nạn, thấy thái độ tỉnh ngôn thông dong lễ độ, không giống người Hư Chi, liền vội vàng tiếp nhận lá bùa, thiên ân vạn tạ đi.

Trải qua trận phong ba này, mặt trời đã dần dần hạ xuống hướng Tây núi. Thấy sắc trời không sớm, bắt chuyện liền gọi qua Quỳnh Tuyết, thi triển pháp thuật, ở chỗ yên tĩnh hành tẩu như gió, không bao lâu liền tới bên ngoài thôn xóm Thúy Lê.

Đến trước trại, mới mở miệng phát hiện quả thôn trại này không giống thôn xóm nơi khác. Bốn phía thôn, tường cao san sát xây bằng đá, cách ly tình cảnh trong thôn trại vào trong, từ bên ngoài nhìn không thấy chút nào. Xuyên qua tường trại nhìn ra xa xa, tức thì có thể nhìn thấy dãy núi uốn lượn, liên miên không ngừng.

“Thúy Lê thôn này quả nhiên có chút chỗ lạ.”

Ngẩng đầu nhìn mấy bụi cỏ xanh chập chờn trong gió đông lạnh lẽo, nghe thấy nơi này rất quái dị. Nói không chừng, Phi Vân đỉnh thủy tinh hao phí rất nhiều nhân lực của Thanh Cung ẩn thân nơi đây.

Đang lúc hẩn quan sát rảnh rồi, lại đột nhiên nghe một trận tiếng người gào thét; ngược mắt nhìn lại, liền thấy một đám trắng hán múa đao múa côn, đang chạy vội đến bên này!

“Bọn chúng rất tinh mắt!”

Lúc này nơi đã tỉnh lại cũng coi như là chỗ ẩn nấp, thế mà nhanh như vậy đã bị những thôn đinh kia nhìn thấy. Nhìn tư thế đờng đờng sát khí của mười mấy người kia, xem ra tin tức nghe được cũng không hoàn toàn là nói dối. Bất quá tình cảnh như vậy, liền có mười mấy lực đại mãng hán., Tỉnh lại sẽ sợ sao? Nếu người tu đạo có thể bị man lực mãng hán thoải mái đánh ngã, vậy cần gì phải tu đạo luyện pháp thuật. Cho nên khi mười mấy người kia giết đến phụ cận, tỉnh lại ngay cả kiếm cũng không rút ra, chỉ là ôm quyền chấp tay, khách khí đối với bọn họ đánh tiếng chào hỏi:

“Hảo cho mấy vị đại ca biết được, tiểu đệ cũng không phải là kẻ xấu, chẳng qua là nghe các nơi thôn huyện truyền dương,

nói quý thôn phong cảnh tuyệt hảo, liền muốn đến quý thôn nhìn Bích Liên Miên thắng cảnh, cũng không có ác ý gì khác.”

Nghe hắn nói lời ấy, lại nhìn thấy hắn vẫn ung dung thái độ, thôn chủ Thúy Lê thôn vốn khí thế hung hăng mà đến, nhất thời phạm vào âm thầm. Nghe tỉnh ngôn mới vừa rồi mười phần tôn sùng phong cảnh thôn bọn họ hiện tại, trong đó ngược lại có mấy thôn đình., Thả lỏng da mặt vốn căng thẳng, chỉ có điều thôn đình tráng hán cầm đầu kia vẫn là vẻ mặt cảnh giác, trên tay chấp nhất gậy lớn đánh giá ba người bọn họ, nhìn một hồi lâu, mới hung dữ quát hỏi:

“?!”

“Mấy hán tử các ngươi, thì không phải bỏ trốn nam nữ sao?!”

Lời hỏi nửa thông không nghe được này từ trong miệng hắn nói ra, cứng rắn giọng, giọng điệu cổ quái, phỉ lời giải thích một phen, đại khái nghe hiểu ngụ ý là gì. Vì vậy liền tranh thủ tỏ vẻ chần chờ, ngượng ngùng một chút mới đáp:

“Không dối gạt đại ca, vị tiểu thư này đã có hôn ước với ta, xem như thê tử ta chưa qua cửa.”

Lúc này người hắn chỉ là tuyết, đúng vậy. Có lẽ vì dò xét tin tức sư môn cần thiết, Tuyết Diệp cũng sẽ không trách tội nhỏ nhỏ quyền nghi này của hắn —— thực ra nữ tử lạnh lùng này cũng không phản bác, chỉ là trên mặt ánh lên hào quang trên trời, trở nên có chút đỏ lên. điều bộ thẹn thùng như vậy, thật giống một vị vị chưa qua cửa hôn nương tử. Thấy vậy, tráng hán kia nhẹ gật đầu, lại hỏi:

“Vậy vị này là ai?”

Lúc này ánh mắt của hắn ta lướt qua tuyết thích ứng, đã dừng lại ở trên mặt Quỳnh Thước.

“Ách, vị này, là của ta...”

“Đồng nuôi vợ!”

—— chữ ” muội” kia mới vừa tới khóe miệng, cô bé kia liền cướp thay hắn trả lời!

“Ồ! Đúng thế rồi!”

Lúc này hầu như tất cả mọi người đều đồng thanh nói chuyện — nữ oa thiên chân vô tà, diện mạo đáng yêu như vậy, sao lại nói dối? Đến lúc này tất cả người trong thôn Thúy Lê lo nghĩ hết thảy, tất cả đều buông khí giới trong tay xuống, cười ha ha nhìn mấy du khách nơi khác., Nhưng đã mở miệng thì lại dở khóc dở cười. Nhìn một cô bé vẻ mặt vui mừng kia, nó biết, nó không hề nói dối, bởi vì tất cả những gì mình từng nói, kể cả nói đùa, Quỳnh Huy đều xem như sự thật, tin tưởng không nghi ngờ!

“...”

“Ài, sau đó vẫn nên tìm nhân rồi, giải thích rõ ràng với nàng đi. Cứ tiếp tục như vậy, cũng không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện cười.”

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy một lời nói to rõ vọng tới:

“Có bằng hữu từ phương xa tới, không phải cũng rất vui sao?”

“Hửm?”

Thức lời thấy có người ngâm tụng tiên hiền câu văn, vội vàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một lão trượng gầy gò mặt đầy nếp nhăn, đang chống trượng san sát, từ từ đi tới cửa trại.

“Là tộc trưởng đến!”

Thấy ông lão đi tới, những trang đình này nhất thời tránh sang hai bên, sùng kính nhìn chăm chú tộc trưởng bọn họ đi tới trước mặt mấy người xứ khác.

“Mấy vị khách quý, có thể nghĩ đến phong cảnh Thúy Lê thôn ta thưởng thức, đây là vinh hạnh của chúng ta khi hợp thôn.”

“Đâu có đâu có!”

Thức nói đang muốn khiêm tốn vài câu, lại nghe này hiển nhiên là Cửu Lê tộc trưởng đức cao vọng trọng vuốt râu cười nói:

“Bất quá theo quy củ thôn dân, thanh niên nam nữ này, cho dù có hôn ước, nếu chưa chính thức thành hôn, không có cha mẹ đi cùng cũng không được tự kết bạn vào!”

“Hả?!”

Giải Đạo Nhân nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ:

“Quy củ cổ quái của Cửu Lê tộc này thật đúng là nhiều! Thôi, cửa chính không vào được, đành phải kiên nhẫn đợi đến khi trời tối, lại tiến vào!”

Nghĩ đến đây, trong lòng hơi định, liền muốn tùy tiện giải thích vài câu. Nhưng không ngờ, lão tộc trưởng kia lại vâng vâng chòm râu vui vẻ nói:

“Tiểu ca nhi cũng không cần sốt ruột, ta thấy mấy vị đỉnh đầu có thần quang vòng vèo rất hợp với phong thủy của thôn ta. Lần này ta phá lệ, trước hết mời mấy vị vào thôn du ngoạn.”

“A, như thế rất tốt! Đa tạ tộc trưởng!”

Nghe vậy đại hỉ, đang muốn đa tạ vài câu, lại nghe lão đầu lại tăng thêm một câu:

“Có điều quy củ này vẫn phải giữ. Ngày sau vừa vặn mấy vị nam nữ con trai sau của bản thôn cưới gả cưới, các người liền cùng nhau bái đường, bỗ sung. Như vậy coi như không được phá quy củ tộc ta —— đây chính là thánh quy tổ tiên ta trăm ngàn năm truyền xuống!”

Dứt lời, gã liền xoay người, cũng không quay đầu lại, bước về hướng cửa trại cao lớn.

Thiếu niên trợn mắt há hốc mồm một hồi, mới dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng tiến về phía trước.

Đúng lúc này, chân trời hỏa diễm rực rỡ tươi đẹp như một đóm hoa, giống như hai người trẻ tuổi trên mặt đất đang nở rộ sắc mặt. Mà trước mặt bọn họ, cánh cửa Cửu Lê trại đã lâu chưa bị người ngoại tộc mở ra kia cũng tại thời khắc đó “Két két nha” mở ra.

Diễm sát xem hình dạng dây xích: hữu nghị đề cử Bất Diệt Cương Thi

Hồng chúc thứ mười ba như giải ngũ, nỉ non đến bình minh.

Khi cửa gỗ Lê trại cổ xưa mà cổ xưa mở ra trước mặt mình,
Tứ Hải đường chủ biết lần này hẳn tới rồi.

Hiện tại đã là mùa đông đầu mùa đông, thời tiết tương đối khô ráo, nhưng khi hai cánh cửa gỗ thật lớn kia mở ra, Tứ Hải đường chủ khí cơ nhạy bén chỉ cảm thấy một hơi nước tràn trề ập đến.

“Không sai biệt lắm chính là chỗ này.”

Cảm nhận tỉ mỉ, linh khí mờ mịt thuần khiết như vậy, cũng chỉ có trong động thiên phúc địa mới có thể thai nghén ra. Một cước bước vào cửa trại, tinh nói nhìn thấy trong thôn Thúy Lê là một phái xanh um tươi tốt, màu xanh lục gian tạp ở thảo nguyên dân cư gần như đã khiến người ta quên đi mùa đông hiện tại. Nhưng chỉ mới xem qua một chút thôi., Vừa mở miệng đã biết cảnh tượng trước mắt cực kỳ khả nghi. Đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy núi nơi xa hiểm ác, những khe rãnh hỗn loạn, bộ dáng như núi tàn chỉ còn nước, tuyệt đối không có khả năng hội tụ linh cơ khổng lồ như thế.

Cảm nhận được tình hình này, mở miệng nhin không được nói ra trong lòng:

“Thủy Tinh đạo hữu, ta tới rồi!”

Chờ đến lúc trong thôn, đi qua một số khe rãnh, bắt chuyện mới đại khái thấy rõ toàn cảnh thôn Thúy Lê sống trong thôn này. Hóa ra Cửu Lê di tộc sống trên núi, phía nam vờn quanh đồi núi liên miên. Nghe lão tộc trưởng nói, đó chính là bích liên miên. Ở khe rãnh đồi dọc theo bích liên miên bắc, tộc nhân cửu lê trong thôn tìm được đất bằng phẳng, dựng lên các loại nhà cỏ mái vòm, mơ hồ nhìn lại, những phòng ốc kia giống như hình thuyền.

Đi qua những căn nhà cỏ dày đặc, không bao lâu sau đã thấy một mảng lớn hồ nước. Dưới chân núi hồ này nước màu xanh biếc, mặt nước hơi gợn sóng, bờ đê bốn phía hơi thành hình

tròn, phía trên trồng không ít cây liễu. Hiện tại trên cảnh liễu này còn mang theo chút màu xanh.

Trong sơn trại Lê gia chợt thấy một hồ nước, bất chuyện nhất thời cũng không nhìn được mà cẩn thận quan sát. Thấy hấn liên tục quên đi, lão tộc trưởng kia cũng khá tự hào, vui vẻ nói cho hấn biết hồ nước này tên là “Biều pha xanh”, là cảnh đầu tiên của tân trại Lê gia bọn họ.

“Tên rất hay!”

Nghe tộc trưởng nói vậy, thuận miệng khen một câu, nhưng vẫn hướng về hồ cảnh này đánh giá cẩn thận. Phải tìm được chỗ thủy tinh ẩn nấu kia, vùng hồ nước này là chỗ khả nghi nhất. Bất quá cẩn thận xem xét một phen, lại phát hiện vùng thủy đường này cũng là bình thường. Chờ nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, mới mở miệng lặng lẽ nhìn thoáng qua Quỳnh Loan, thấy nàng cũng nhẹ nhàng lắc đầu với mình.

“Vị tiểu hữu này có phải rất mệt mỏi?”

Không nghĩ tới nhãn lực lão tộc trưởng kia lại tốt như vậy, động tác nhỏ bé như tiểu Quỳnh Huyền cũng không thoát khỏi ánh mắt của hấn. Nghe hấn hỏi tỉnh lại đành phải gật đầu nói là đúng. Vì thế lão tộc trưởng liền cáo lỗi, đem bọn họ đưa tới một gian thảo đường phía tây hồ nước nghỉ ngơi. Chờ tỉnh lại đi tới trước gian thảo đường đãi khách đường này, ngẩng đầu lên nhìn, lại đột nhiên sững sờ:

“Nghị Tuyết đường?”

Nguyên lai dưới mái hiên của mái hiên Viên Đình Sa thảo kia, treo một tấm biển gỗ, trên đó viết ba chữ ” Nghị Tuyết đường”, cảnh sắc khá mới. Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc như vậy, lần này lão tộc trưởng cũng không hỏi nhiều, chỉ là thần sắc ảm đạm, thở dài một tiếng, thì thào nói một câu:

“Vân Tuyết đường này, là chỗ ở ban đầu của Tôn dẫu ta... các người cứ ở lại đi.”

Không biết vì sao, Kỳ lão đầu vốn dạt dào hứng thú, thấy ba chữ Nghị Tuyết đường, lại trở nên có chút rầu rĩ không vui, sau đó chỉ thuận miệng nói vài câu đãi khách, liền cáo từ quay người rời đi.

“Vù vù “

Chờ tiếng bước chân lộn xộn ngoài phòng dần dần đi xa, nghe rõ mới nhẹ nhàng thở ra.

Mặc kệ như thế nào, thôn trại thâm sơn thần bí khó lường này, cuối cùng cũng khiến cho mình hoà nhập vào Quang Minh Chính đại. Cái gọi là ” dục tốc bất đạt”, trực giác mở miệng nói sơn trại dị tộc này không đơn giản., Sau đó liền quyết định trước nên thành thành thật thật ổn định rồi nói. Bởi vậy, đợi người của trưởng thôn kia đưa đến cơm tối cho nông gia, sau khi ăn xong cho đến thời khắc chuông đăng, liền mở miệng nói với Quỳnh Tuyết và Quỳnh Đình không được đi ra ngoài., Chẳng qua là trong nhà lá câu được câu không nói chuyện phiếm. Lại không bao lâu sau, chợt nghe trong sơn thôn vang lên tiếng mõ báo đêm. Thấy bóng đêm thâm trầm, bắt chuyện liền đề tuyết thích Đoàn Quỳnh đi vào trong phòng an giấc, còn mình thì ở trong phòng tuần tra chung quanh một phen., Kiểm tra rõ ràng cũng không có dị trạng, liền bày xuống mấy đạo bình an phù lục, sau đó trên giường gỗ ở ngoài phòng liền nằm ngủ. Nhưng vui chính là, tuy sơn thôn này nhà tranh đã lâu không có người cư trú, nhưng giường chiếu chỉnh tề, giống như thường xuyên có người quản lý, bởi vậy cũng thông báo, cũng không nói hai cô bé xinh xắn trong phòng nhất thời ngủ không quen.

Một đêm nay, cứ như vậy mà ngủ. Trong lời nói vừa nghe, chỉ nghe một ít tiếng gió núi ban đêm gào thét, không có cái gì khác thường.

Chỉ là, ngay khi ba người Tứ Hải đường đang yên giấc, thì một chỗ trên sườn núi ở biên giới rừng sâu núi thẳm phía xa kia, lại nổi lên chút biến hóa kỳ quái. Nếu lúc này Tứ Hải đường chủ đứng lên, tất nhiên có thể nhìn thấy nơi đó cực xa trên Sầm núi ngăm đen, giao nhau giữa ban đêm., Bỗng nhiên một đóa quang đoàn thanh u trong suốt phiêu đăng phiêu đăng trong bóng đêm thâm lương. Nếu lúc này tỉnh lại sẽ phát hiện quang ảnh như có như không kia, trừ màu sắc khác nhau thì ánh sáng còn lại thì nhẹ nhàng phiêu hốt, tình trạng khác hoàn toàn giống “đạo hồn” mà hắn thấy trước La Phù sơn và Thiên Điều nhai.

Tuy nhiên lúc này quang đoàn kia lại không thông thả như những đạo hồn trong La Phù sơn. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh sáng u ám tựa như đom đóm, đang cực lực hướng phía thủy tây thảo đường ngừng lại tung bay, nhưng tựa hồ vì cái gì cản trở, lui tới trước sau phiêu hốt một trận, đến cuối cùng vẫn không tránh thoát khỏi trói buộc trong mình, chậm rãi bay càng xa, cho tới khi biến mất vô hình.

Đương nhiên thiếu niên ngủ mơ cũng không biết những chuyện này. Sáng hôm sau, bắt chuyện cùng Tuyết Nghi Quỳnh đi bên hồ tắm rửa, hỏi qua nhau một phen, đều cảm thấy tối hôm qua ngủ cực kỳ thơm ngon, dậy sớm, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng. Lúc thư sướng, đã mở miệng khen một tiếng:

“Thôn cư trong núi, quả nhiên không giống nhau!”

Hít thở thanh lương đặc hữu của buổi sáng trong núi, lại nhìn sương mù màu trắng tràn ngập trên nóc nhà sườn núi, thiếu niên lớn lên từ sơn thôn, chỉ cảm thấy như thể Phật về quê hương.

Nói nhảm một lúc rồi bỏ đi, ngày hôm đó có nói sẽ mang theo Quỳnh Tuyết đi dạo khắp thôn xóm. Lúc đi qua những ngõ hẻm này, hẳn dẫn Quỳnh Tuyết phải để ý mọi kiểu, tận lực che dấu khí thế của mình, để tránh kinh động đến Thủy Tinh Linh Vật kia. Sau khi tự mình báo cáo chính mình, thì là một bộ dạng ham chơi thiếu niên, lúc hành tẩu thì cầm võ kiếm, thoát nhìn không khác mấy so với đám công tử ăn chơi ngụy trang trong đám hương gia.

Cứ như vậy dạo chơi khắp nơi một ngày, đến tận hoàng hôn buông xuống, ba người trong Tứ Hải đường vẫn không thu hoạch được gì. Ngoại trừ thấy trong thôn toàn cây cối trồng trọt không phù hợp với bộ dáng xanh lục, những thủy khí linh cơ có thể tiết lộ hành tung thủy tinh nhất lại một mực như có như không như không., Chợt ắt chợt hiện, bận rộn cả ngày, chớ nói tìm được chỗ thủy tinh ẩn thân, bắt chuyện địa phương cuối cùng ngay cả nơi thủy tinh đã từng ở, cũng hoàn toàn không có đầu mối.

Trong lúc nói chuyện, mặt trời đã hạ xuống hướng Tây Sơn, bầu trời trên đỉnh đầu lại giống như ngày hôm qua, trải rộng ra mây tía vô cùng sáng lạn. Nói đến có chút kỳ quái, mặc dù đã nói là mang theo hai cô gái, trong một năm qua cũng đi qua không ít đám mây tía rực rỡ như sơn thắm thủy, nhưng đến muộn như vậy, cũng thật hiếm thấy. Hiện tại những đám mây lửa thiêu đốt bầu trời kia, rực rỡ tươi đẹp như vậy, lại để cho hai cô gái đồng loạt dừng bước, đứng ở phía đông ao nước xanh, ngửa mặt nhìn trời phía tây. Sau một lát, Nghê Hà kia vẫn không giảm bớt vẻ ảm đạm, ngược lại càng thêm nóng rực, ánh sáng đỏ bắn ra bốn phía, hướng bên này dâng lên bầu trời, giống như lửa trong cung lửa dâng lên ngập trời, muốn đốt cháy toàn bộ bầu trời.

“Đẹp quá!”

Rất ít khi nhìn thấy ráng chiều sắc sỡ như vậy, tỉnh lại cũng không nhìn được than thở. Có điều chính lúc hấn vong tình tán thưởng, lại chợt nghe có người phía sau hừ lạnh một tiếng:

“Hừ!”

Lúc tỉnh lại, hấn vô cùng kinh ngạc, tranh thủ thu hồi ánh mắt đang phóng hỏa vân hà, xoay người nhìn lại phía sau – vừa nhìn, lại vừa dọa hấn nhảy dựng! Hóa ra trong lúc bất tri bất giác, rất nhiều thôn dân có trang phục quái dị vây quanh phía sau hấn, trong đó có mấy người đang trợn mắt nhìn hấn; mà những người khác, chính là mắt nhìn Tịch Vân như lửa, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

“Hửm?”

Nhìn những lão tộc trưởng thân gầy gò kia, thần sắc phần nộ không giống giả mạo, bắt đầu hiểu ra, đang muốn mở miệng hỏi thì bỗng nghe bên cạnh vang lên một tiếng thở dài thật dài. Theo tiếng nói mà nhìn, đang thấy lão tộc trưởng thân hình gầy gò kia, đang hí hí đôi mắt nhỏ, khuôn mặt đầy âu sầu. Thấy lão như vậy, trong lòng tỉnh lại khẽ động, liền mở miệng hỏi:

“Xin hỏi Tô Lê lão, rốt cuộc trong thôn này đã xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm nay hấn đã biết vị lão tộc trưởng này gọi là “Tô Lê lão” là người lớn tuổi nhất trong thôn, nghe nói đã gần trăm tuổi. Nghe hấn hỏi, Tô Lê lão lại thở dài một tiếng, sau đó vẫy tay một cái, gọi mấy người hấn sang một bên.

“Không dối gạt tiểu huynh đệ nói, thôn chúng ta đại họa lâm đầu rồi!”

Một câu vỗ vào mặt này, lập tức khiến cho những lời vừa nói giật nảy mình, vội vàng hỏi xem chuyện gì xảy ra. Chỉ nghe Tô Lê lão nặng nề nói:

“Ai, tiểu huynh đệ nếu đọc sử sách, cũng sẽ biết dân chúng Cửu Lê ta chính là bộ tộc bị trời cao vứt bỏ; sau khi Đại trưởng lão Xi Vưu bại vong, tộc ta phân tán tứ phương, ở nơi hoang vắng căn cỗi.”

“Tiểu ca cũng đã nghe nói qua, Thúy Lê thôn ta nguyên lai gọi là Hỏa Lê trại, không chỉ bởi vì chúng ta là Hỏa Lê nhất mạch của Cửu Lê tộc, còn bởi vì trong thôn trại dưới ngọn núi Hỏa Liên này, trăm ngàn năm qua úng nóng như lửa, không có mảnh gỗ sinh sôi; Chỗ duy nhất chúng ta dựa vào chính là Hỏa Tê thảo mà nơi lửa nóng này mới sinh ra., Miễn cưỡng trích tới đám hán dân ngoài trại để đổi chút rau dưa gạo hoa quả. Mà cái uống nước kia, bởi vì Hỏa Lê trại bị trời nguyên rửa, đến hạt mưa cũng không có, trong trại lại không có giếng nước, chỉ có hồ đá, chỉ có thể dựa vào trong khe hở đá thỉnh thoảng chảy ra chút nước, để cho mấy lão già nhỏ trong trại dùng cà rốt kéo dài mệnh.”

Nói tới đây, hấn lại hồi tưởng lại những năm tháng vô cùng thê thảm nhiều năm vừa qua. Vốn Tô Lê lão vô cùng trầm tĩnh đã sợ hãi, đồng tử trong mắt co rút lại như gặp phải ác quỷ.

Nghe đến đây, bất chuyện cũng nhin không được có chút thôn thức. Lúc Tô Lê lão trầm mặc, hấn chợt nhớ tới một chuyện, nhin không được hỏi:

“Vậy nếu nơi đây sơn thủy hiểm ác, vì sao quý trại không rời trại? Một đường du lãm này, nhìn thấy trong quận huyện phụ cận cũng không thiếu đất hoang không chủ màu mỡ.”

“Ai ui!”

Nghe vậy, Tô Lê lão lại thở dài nãy nê, chậm rãi nói:

“Công tử ngài trạch tâm nhân hậu, chỉ là biện pháp này các đời tổ tiên chúng ta đều đã nghĩ qua. Nhưng cho đến hôm nay, Hỏa Lê tộc chúng ta vẫn ở trong khe hở dưới Hỏa Liên Phong này, không được đi ra ngoài. Những điều này đều là do tổ tiên tạo ra tội nghiệt, trúng thiên tiên nguyên rửa. Mấy tháng trước tình thế trại chuyển biến tốt đẹp, dũng sĩ xuất trại thăm dò, đều đã...”

Nói tới đây, lời nói của Tô Lê lão trở nên có chút ghen ngạo. Lão nghe thấy vậy liền hiểu kết cục của những người Hỏa Lê tộc rời trại. Muốn mở miệng an ủi thì đã thấy tộc trưởng Hỏa Lê lão tộc cười thắm nói:

“Hả, ta sống trăm năm, cũng nhìn trăm năm, hiện tại rốt cuộc cũng rõ ràng, chúng ta đã là Thiên tiên nguyên rửa tộc, nhất định phải ở địa phương hoang vu...”

Thấy thần sắc gã sâu thẳm, liền tranh thủ thời gian chuyển đề tài:

“Xin hỏi Tô Lê lão, quý thôn hiện tại không phải là núi thanh thủy tú như thế ngoại đào nguyên sao? Vì sao còn nói có đại họa lâm đầu?”

“Ai ui!”

Nghe tỉnh lại lời nói, Tô Lê lão lại thở dài một tiếng, cảm trọng phu trên mặt đất dừng một chút nói:

“Con có chỗ không biết, trong thôn hiện tại bộ dáng hưng thịnh như vậy, kỳ thật là được người tương trợ. Việc này không đề cập tới cũng được...”

Nghe vậy, nghe hắn nói “Không đề cập tới”, trong lòng không khỏi khản trương. Bởi vì Hỏa Lê thôn được người tương trợ, người này tám chín phần mười là thủy tinh Thượng Thanh. Chẳng qua trong lòng cấp thiết muốn biết, nhưng vừa thấy thần sắc thê lương của tộc lão, lời nói đến khóe miệng lại rút trở về. Chỉ nghe Tô Lê lão kia tiếp tục nói:

“Vẫn là hán nhân các ngươi nói rất hay, “Họa hê phúc dựa vào, phúc hê phúc họa phục”, nguyên tưởng rằng là phúc nhân

tương trợ, ai ngờ lại là tai tinh giáng lâm! Lão hán tuổi già, dựa vào vu thuật ngẫu trong tộc có thể thông linh. Vài ngày trước ta liền được trời xanh cảnh báo, nói vốn tộc ta nguyên rửa một hai năm là có thể tiêu trừ, ai ngờ hiện tại mạnh mẽ phá giải, thượng thần tức giận, liền muốn hàng thiên kiếp để trừng phạt —— “

Nói đến đây Tô Lê lão đã đắm ngực dậm chân, hồi hận không thôi:

“Các ngươi xem những đám mây như lửa kia, chính là cảnh cáo trước khi trời giáng kiếp; nếu như chúng ta không tuân theo ý chỉ của trời, vậy thiên phạt này sẽ rất nhanh hàng lâm!”

Nói đến đây, Tô Lê lão một mực đau khổ đầy mặt này, đột nhiên vịn bồng trượng run rẩy cúi người xuống, bái nhập trước mặt mở miệng, thanh âm cầu khẩn:

“Xin ba vị quý nhân mau cứu lão tiểu nhân của Hợp tộc ta!”

“A! Ngài đây là?”

Tĩnh lại thấy thế kinh hãi, vội vàng tiến tới nâng lão nhân dậy. Lúc này nhìn lại, trên mặt tộc lão này đã là nước mắt tuôn rơi, khóc không thành tiếng. Lập tức tĩnh lại cũng không nhiều lời, vội vàng đem lão diu đến trong nghi tuyết đường phụ cận, chờ lão bình tĩnh lại., Hỏi chi tiết duyên cớ, nhưng câu hỏi này lại khiến khuôn mặt hần và tuyết đỏ bừng. Hóa ra chuyện Tô Lê lão nói là muốn mời hần ngày mai tham gia Tuyết, Quỳnh Bái bái đường thành thân, dựa theo chỉ thị của trời tích phúc trùng hỉ!

Theo như cách nói của Tô Lê lão nhân, bắt chuyện với trên đầu Tuyết Nghi Quỳnh Huyền đều là “Thần Quang Doanh Xích”, sáng đến mức sợ người”, nếu bọn họ có thể bái đường hợp ly trong trại, liền có thể bù được hơn mười hai mươi đôi phu tình Cửu Lê tộc!

Nghe lão nhân sắc mặt đau khổ vừa cầu xin như vậy, lập tức tĩnh lại, vẻ mặt xấu hổ. Vốn còn tưởng rằng này thành thân vân, ngày hôm qua cứ như vậy lẫn qua lộn lại, lão tộc trưởng này cũng sẽ không nói thật; ai ngờ hôm nay, chuyện bái đường thành thân kia lại thành chuyện cứu khổ cứu nạn! Bất kể như

thế nào, việc này đối với hai cô gái kia mà nói, thật sự là quá mức đột ngột. Nhưng nhìn tình thế trước mắt, lại thực sự rất khó mở miệng cự tuyệt.

“Chẳng lẽ thật sự có ông trời báo mộng?”

Tĩnh lại nhìn lão tộc trưởng thiện năng thông linh này, có chút chần chờ. Sau nửa ngày suy nghĩ, hắn mới cẩn thận từng li từng tí nói rõ với lão nhân, nói mình là hán nhân, coi trọng lễ nghi nhất, thành hôn đại sự, thế nào cũng phải có lệnh của cha mẹ, lời mai mối, thêm ba bả lục lễ. Hiện tại ba người bọn họ vẹn vẹn có hôn ước, cha mẹ đều không ở bên cạnh, bất luận thế nào cũng không thể vội thúc đẩy...

Chính đang tinh tế giải thích, lại không phòng bị Tô Lê lão thấy hắn có ý từ chối, chọc tới vừa quỳ xuống đất, chết cũng không chịu đứng dậy. Kết quả không thể làm gì, nghe vậy đành miễn cưỡng đáp ứng ý tứ của hắn., Ngày mai trong trại lễ nghi bái đường thành thân một lần. Vì vậy nghe thấy hắn buông lỏng miệng, Tô Lê lão nằm rạp trên mặt đất, lập tức vội vàng đứng lên, mặt mày hớn hở, nói lời cảm tạ như đã hiểu chuyện gì. Thấy hắn như vậy, đã hiểu nhưng lại dở khóc dở cười.

Nói đại sự như vậy, tâm tình Tô Lê lão thoáng thoải mái, liền nói vài câu khách sáo với mấy người khác. Từ trong buổi nói chuyện này, bắt chuyện rằng Hỏa Lê tộc bọn họ chém giết nam nữ cũng không phải là nói ngoa. Hóa ra Hỏa Lê tộc phi thường kỳ quái., Trước khi nơi đây biến thành sơn thanh thủy tú, nam tử kia ly trại, không chết, thì bạo vong, nhưng nữ tử rời thôn lại không hề hấn gì., Những năm gần đây có không ít nữ tử Lê gia chạy ra khỏi trại, gả cho thanh niên ngoại tộc. Bởi vậy, trong tộc thiếu đi người thai nghén đời sau, Hỏa Lê tộc sẽ thật sự đối mặt tai ương diệt tộc. Cho nên trong tộc mới chậm rãi hình thành tập tục khắc nghiệt này, không riêng nữ tử trong trại và hán nhân bỏ trốn hết thầy đều giết chết hết thầy., Ngay cả nam nữ độc thân đi ngang qua, nếu chưa kết hôn nhằm vào sơn trại, cũng đều xử tử như gian phu dâm phụ. Bởi vậy theo Tô Lê lão nói, vừa rồi thỉnh cầu tĩnh lại cùng hắn hai cái cô nương hôn ước trên người hắn bái đường thành thân, không

chỉ giúp trong trại tích phúc, cũng phải đảm bảo không phá vỡ quy củ thần thánh mấy trăm năm trong trại.

Nghe hắn nói vậy, tỉnh luận thần sắc lúng túng, cũng không biết nên đáp lời ra sao. Thuận miệng đáp ứng vài tiếng, hắn đưa thân hình gầy còm của Tô Lê tộc lão ra khỏi cửa phòng. Đợi tới lúc đêm khuya hạ xuống, mới mở miệng nói phát hiện bên ngoài nhà lá tuyết, đã có rất nhiều tiếng bước chân đi tới đi lui. Xem ra, người trong trại kia sợ bọn họ đánh trống lui đàn, trên đường chuồn ra, mới tới ngoài phòng giám sát.

Phát giác tình hình như vậy, bắt chuyện đành cười khỏ một tiếng, Quỳnh Huyền nói về chuyện báỉ đường ngày mai, có chút áy náy. Theo khẩu khí của Quỳnh Thường đã từng, nàng hồng hồng mặt nói với hai nàng rằng hai người sẽ tới báỉ đường vào ngày mai., Ngày mai chẳng qua chỉ là...” trang phục mà thôi, xin các nàng đừng tức giận vì Đường Đột hứa hẹn gì đó. Bắt đầu nói chuyện cẩn thận như vậy là vì lúc ấy đúng là có lẽ pháp, chuyện báỉ đường thành thân không phải là trò đùa, tuy đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không cẩn thận truyền ra ngoài dù sao cũng có thanh danh của thiếu nữ. Vì vậy sau khi Huyền Huyền nói xong, hắn liền cẩn thận từng li từng tí nhìn phản ứng của hai cô gái trước mặt.

“...”

“Không sao.”

Người nói đầu tiên là tiểu Quỳnh Thước. Lúc này tiểu nữ oa hoạt bát đã trở nên thập phần bình tĩnh:

“Dù sao quỳnh ty cũng là con dâu của ca ca, lúc nào cũng phải báỉ đường thành thân. Ngày mai, ta đều sẽ rảnh rồi!”

Thấy cô bé như vậy, lập tức ghen lời, không biết làm sao đáp ứng; sừng sốt một chút, lại quay mặt nhìn về phía tuyết thích, đã thấy cô gái xinh đẹp như hoa mai kia sớm cúi đầu, xấu hổ trong ánh nến chớp động hồi lâu, mới phun ra một câu:

“Nhưng theo sự phân phó của đường chủ...”

“Ách...”

Nghe vậy, nhất thời ngơ ngác, bởi vì hắn cảm thấy lời nói như muỗi kêu này tựa như có quen biết.

Lời nói qua loa, mặc kệ như thế nào, bái đường cứu tế đồn dập của Tứ Hải đường cuối cùng cử hành vào lúc chạng vạng tối ngày thứ hai.

Vì để cảm tạ sự thịnh vượng của hắn, tộc trưởng Tô Lê lão đức cao vọng trọng nhất trong trại, không đến chủ trì hôn lễ của mấy thanh niên nam nữ khác, mà đặc biệt đi tới trong Tuyết Thảo đường, làm chủ hôn lễ tốt cho những người xứ khác. Thời tiết này, tuy đêm đông giá lạnh, ngoài phòng thờ hồng hộc, nhưng trong nhà cỏ, nhà lá..., Lại là nền đỏ đốt cao, xuân ý hòa tan, bốn phía bao bọc gấm đỏ, bố trí như dây gấm đỏ. Xem ra Hỏa Lê trại này tự biến thành Thúy Lê thôn phía sau, dân cư giàu có, lại có thể lui tới với ngoại giới, bởi vậy tộc trưởng đặc biệt ra hiệu, Thảo đường này bố trí cực kỳ phú lệ đường hoàng.

Lúc này trong đại khái giờ Dậu, những nhân vật có danh vọng trong thôn đều đã đến, chính là một đường Tế Tế, người trong chính đường này ồn ào, náo nhiệt phi thường. Mà nội đường cách tường là La Đẽ treo cao, dưới ánh đèn lồng lấp lánh, phảng phất như hà quang rơi xuống đất, lưu ly một phòng. Quỳnh Đình và Tuyết Ứng, giờ phút này liền ở trong nội đường bảo các lão mục giúp đỡ trang điểm.

Tất cả đều giống như trong mộng. Không bao lâu, hai cô gái kia liền mũ phượng lấp lánh, trang phục lộng lẫy, đến trước cửa nhà hai vị phu quân tân lang sắp cùng các nàng “Hôn phối”, thì đã đội mũ cài đỏ, một thân áo bào cưới đỏ thẫm., Thiếu nữ luống cuống tay chân đứng giữa sảnh vui vẻ. Hai cô gái La Huy Phiêu, rạp khuôn từng bước đi theo phụ nữ đến trước mặt giấc ngủ, sau đó theo sự chỉ dẫn của bà đỡ bên cạnh, dựa vào lễ thân thành thân của dân gian, cúi đầu bái phục., Bái tiên thiên địa, nhị bái cao đường, tiếp theo vợ chồng đối bái, cuối cùng “Lễ thành” —— đương nhiên lúc này Cao đường phụ mẫu đã mở miệng không có ở chỗ này, cho nên ở giữa liền bái thiên địa hai lần, sau đó đối bái một chút, coi như thành lễ.

Đội Tô Lê lão phát ra một tiếng “Lễ Thành” vang dội kia xong, quỳnh trà tuyết bực khăn voan đỏ kia giống như cưỡi mây bông, hoảng hốt bị bỏ điệp dẫn vào động phòng, dẫn dắt chú rể ngồi bên cạnh bàn sơn đỏ, kiên nhẫn ngồi ở đó. Lúc này thiếu niên gà mờ cũng choáng váng., Còn Tô Lê lão thì cầm theo chỉ dẫn vào buổi tiệc vui, cùng các tộc lão đức cao vọng trọng trong trại nâng chén cạn chén, tiếp nhận chúc phúc của bọn họ. Cứ như vậy ồn ào hơn nửa canh giờ, mới do Tô Lê lão mỉm cười nói: “Sợ là người mới kia đợi đến nóng lòng, buổi tiệc vô cùng nóng bỏng này mới tính kết thúc.

Chờ lão tộc trưởng ra lệnh một tiếng, trong hi đường vô cùng náo động nhất thời phong lưu vân tán, tất cả mọi người đều lần lượt rời khỏi chính đường. Chờ người cuối cùng lui ra ngoài phòng, khép cửa ngoài đường., Gian Thái đường vui vẻ này chỉ còn lại một mình người mở miệng. Thấy tất cả mọi người tan đi, thiếu niên say khướt loạng choạng đi vào nội đường. Tiếp theo, dựa theo Tô Lê lão dự đoán dạy bảo trước, hần liền đi cởi cái nắp của tân nương tử kia., Sau đó cùng nhau động phòng —— Đương nhiên trình tự như vậy, nguyên lai không cần lão nhân dạy bảo; bất quá ba bốn năm trước, bắt chuyện hay là thiếu niên sai vật trong buổi tiệc ăn mừng lẫn lộn lung tung, mưa dầm thấm lâu các lễ nghi thành hôn này, tự nhiên là hiểu lòng.

.

Hơn nữa còn choáng váng đi vào nội đường, liền nhìn thấy bên cạnh một cái bàn sơn màu đỏ, hai cô gái đang ngồi yên tại đó chờ hần đến. Nhìn thấy tình hình trong phòng như vậy, liền mở miệng cười ha ha:

“Chậc, đang mặc một tấm vải lụa màu hồng lớn như vậy, chắc là buồn bực lắm nhỉ?”

Nói xong liền bước lên trước vài bước, muốn các nàng tự mình đem khăn che đầu tháo xuống. Ai ngờ lúc này, chợt thấy tiểu nữ oa lạnh lạnh ngồi đó, nghe được mình đến, liền nâng bàn tay nhỏ lên lạnh lẽo vén một góc che đầu, dưới tấm lụa đỏ vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Ca ca, qua một hồi bóc xong cái đầu Tuyết Diệp tử, đừng quên còn có Quỳnh Quỳnh mà!”

Nghe được lời ấy, thiếu niên vốn chỉ coi như trò đùa lại chợt động lòng; khi tiểu Quỳnh Thổ nói xong lời này, lập tức tỉnh táo có chút sở ngộ, lại nghiêng tai nghe ngóng ngoài phòng, liền dò hỏi, nhẹ nhàng đem nữ tử ngồi ngay ngắn trên đầu nàng kia gỡ xuống —— dưới ánh nến kia, chính là ánh sáng long lanh quyến rũ, mỹ nhân như ngọc, Mai Hồn trắng nõn như băng ngọc, chính diện mặt phấn hồng, diễm lệ ướt át.

Dưới nền đỏ, phía trước họa đường, mỹ phụ ngàn năm hương hoa mai hồn này cứ như đang nói chuyện, như thể đang nói chuyện với thiếu niên trước mắt, nguyện đem duyên pháp bách thế ngàn năm của mình tu hành, đổi lấy một đôi nến đỏ làm bạn, đổi lại là một đôi mắt đôi bái họa, đổi lại là kiếp này dốc lòng thủ, thay thế cam tâm tương hộ...

Đúng là:

Mâm vàng inh ỏi, bích phong độ hàn đường, lư hương vàng ấm đầy ấp rượu, Ngọc Đường Xuân Mộng trường.

Tiếng tuyết địch mới tan, hoa ảnh xuyên qua tường đông, tan chảy theo ánh trăng chiếu rọi, sau đó là một bức rèm tuyết quang.

Đây chính là quyền thứ mười bốn của tiên lộ Yên Trần quyền thứ mười bốn.

Kính thỉnh chú ý học từ quyền sách thứ mười lăm:

“Định Tiên trần trên Tam Sinh thạch...”

Diễm sát hình vẽ tiếp nối xem: Đề cử ngày mai nghỉ ngơi nhàn hạ thư đến dị giới, chính là siêu việt bể nghệ nghệ...

Tầng thứ mười lăm là Định Tiên Trần trên viên đá sinh ba.

Ba sinh mộng cuộn đầu...

Ngoài Bích Vân sơn xa xa Thiên Mộ, gió về mắt cỏ, Vũ nhuận hoa hồn, một giấc mộng còn chạy tới Tiên Phủ.

Trong Ngọc Long Cung truyền tiêu trống, hoa đầy ổ, trăng tròn đường.

Trước kia tình si kim nguyện như thế, say vượt qua Thanh Loan, một đêm Ngư Long Vũ.

“...Quản Bình Triều.

Chương đầu tiên Dao Hoa ủ vũ, ở nơi nào trong núi chiêu hồn chiêu hồn.

Sau khi tỉnh lại, hắn bước vào trong phòng, tay nhẹ nhàng phủi phủi tuyết lăn trên đỉnh đầu, chỉ thấy cô gái luôn dịu dàng yếu ớt lúc trước, giờ phút này được đèn đỏ chiếu rọi, lúm đồng tiền xinh đẹp như bột tuyết đã có màu xuân như nhiễm, màu sắc như nước thủy triều. Cô gái mềm mại xinh đẹp này, giờ đã xấu hổ đến mức không thể trầm tĩnh., Mặc dù sớm biết đường chủ vừa rồi đi vào phòng, lại bước tới, nhưng khi hắn thật sự đưa tay gỡ cái lụa đỏ che ở trên mặt mình xuống, lại giống như đột nhiên kinh hãi, trong lòng tim đập loạn, theo bản năng muốn tránh về phía sau, lại phát hiện thân thể sớm đã không nghe lệnh của mình.

Lúc này lục giác đồng lô ẩn ở góc tường, cháy lên mùi thơm thoang thoảng, tràn ngập tràn ngập, quanh quẩn quẩn, đem một cỗ khói tựa như xạ phi lan tràn đầy giữa hồng la tú vông, từng tia từng tia phiêu diêu đến mũi thiếu niên. Trong lúc nhất thời, không biết là mỹ nhân trước mắt như ngọc., Vẫn là vì mùi hương như say, bất chợt đột nhiên rung động trong lòng, chỉ cảm thấy nhiệt huyết và mùi rượu hỗn tạp trên người bốc hơi, xông thẳng vào đầu óc, chỉ trong chốc lát đã bị bốc hơi đến mức miệng khô lưỡi khô. Lúc khát khô hắn thuận tay cầm một chén trà nhỏ trên bàn lên, ghé vào miệng chuẩn bị uống.

Chỉ là, Tứ Hải đường chủ vừa mới nhấp được một ngụm nhỏ, vốn có chút rối loạn thần mê, lại bỗng nhiên sững sờ:

“Hửm?”

Đưa mắt nhìn vào chén, chỉ thấy nước trà trong chén sứ trắng, hiện ra một màu xanh đậm; ngửi một cái, chỉ cảm thấy một làn hương thơm say lòng người xộc lên mũi. Nhìn nước trà màu xanh biếc trong chén, mở miệng thăm nhấm nhấm hương trà vừa mới nhấp vào miệng, suy nghĩ một chút, liền so đo, ở trong ánh nến lớn tiếng khen:

“Trà ngon, thật là thơm!”

Nói xong liền ngửa cổ, ngửa cả chén Trung trà lên uống cạn.

Sau khi uống sạch trà, lại nhìn, khuôn mặt vị thiếu niên đường chủ này đã sớm say sưa, sắc mặt đỏ đậm, hô hấp cũng nặng nề. Trong ánh nến, chỉ nghe “Vù” một tiếng, hồng bào trên người hắn, đã bị hất vội vàng hất bay đến trên vách tường cạnh cửa sổ, vừa vặn lưu lại một chút khe hở trên màn cửa sổ đỏ thẫm, che khuất kín. Sau đó liền thấy trong phòng cưới của cả sảnh đường có ánh nến tối sầm lại, cửa sổ hóa thành một mảnh đen sì.

Tuy giờ phút này, từ ngoài cửa sổ cũng không nhìn thấy tình hình trong phòng, nhưng có thể tưởng tượng, lúc này trong cửa sổ vào đông này tất nhiên là xuân quang càng đậm.

Mà vào lúc này, Nghi Tuyết đường đang lặng lẽ trong đêm tối ở bên ngoài, lại không biết từ bên bờ sông hay đầu cây liễu, chợt vang lên một tiếng hát nhu mì như có như không, nhẹ nhàng từng sợi truyền vào trong khe cửa sổ, chỉ nghe chính là hát:

“Nhân đạo đông lạnh ban đêm, đạo đông ta mạnh khỏe.

Tú được chăm sóc như xuân, không lo trời không hiểu.

Lúc bích ngọc phá trái cây thì tình cảm điên đảo.

Cảm lang không biết xấu hổ, xoay người ôm lấy...”

Từ ngữ của bài hát này ngày càng hấp dẫn, lời nói càng lúc càng trôi chảy, tiếng ca phi nam mà không phải nữ kia lọt vào tai hắn, lại có một bài hát uyển chuyển gian đã nói không nên lời.

Nghe được tiếng ca như vậy, thiếu niên lẳng lặng lưu ý ở trong bóng tối động phòng, trong lòng càng rõ ràng. Vừa rồi ở góc tường có tình hương, Hoài Mộng Thảo, còn có giọng hát quyến rũ mười phần, không ai không đang thúc hắn hành vân bố vũ nhanh chóng phá phòng. Chỉ tiếc là ngoài phòng cái kia không biết yêu nghiệt đến từ nơi nào., Mặc dù luyện chút mị hoặc thuật, lại đánh giá thấp công lực của mấy vị thiếu niên nam nữ này; giờ phút này không chỉ thức tỉnh, mà ngay cả Mai Linh Tuyết vừa rồi còn thích thú mê mẩn, được Đường chủ

lặng lẽ nhắc nhở, hiện tại cũng ngọc dung thanh nghiêm, cùng với Quỳnh Huy cùng dựa vào bên giường tú lo liệu, trong bóng đêm lạnh lùng nghe ca âm mê hoặc ngoài cửa sổ.

Lại nghe một lúc, thấy ý tứ kia mỗi lần càng xấu hổ, trên lúm đồng tiền rục rở còn lưu lại một tia lệ khí, liền triệt để cởi bỏ, chuyển biến thành thần sắc lạnh như băng. Lúc này thân thể mềm mại của nàng khẽ di chuyển, muốn đưa tay vào cửa sổ mà đi, muốn bắt yêu nghiệt không biết sống hay chết kia.

Chỉ là, thân thể vừa mới di chuyển, con như tuyết mềm của nàng lại bị đường chủ bắt được, đặt trên gấm vóc bên giường. Đây là đánh động ý bảo nàng tạm thời không nên đả thảo kinh xà. Bởi vì lần này bọn họ đến chỉ vì tìm kiếm thủy tinh, bây giờ còn chưa có đầu mối; mà tiếng ca cổ quái ngoài phòng kia., Rất có thể nó có quan hệ với việc này. Thân ở nơi khó lường, yêu âm kia lại không có nhiều ý hại người, liền không bằng nhất thời buông tha, từ từ điều tra chờ nó lộ ra sơ hở. Tuy rằng ca âm yêu dã ngoài phòng, nhưng nghe được tuyệt đối không phải linh vật chí cao tại động thiên phúc địa phát ra.

Ngoài ra, vừa mới tỉnh lại đã nhanh chóng nghĩ tới, cảm thấy trong chuyện này Thúy Lê thôn trại cũng rất kỳ lạ. Không nói tới việc báỉ đường mừng rỡ, vậy có lẽ đúng là có chuyện; nhưng sau khi báỉ đường hết thấy mọi chuyện, ngẫm nghĩ lại cảm thấy bọn họ làm có chút thủ đoạn điều khắc. Chuyện khác không nói, hiện tại để Quỳnh Mẫn đứng ra., Sau khi tuyết nghi báỉ đường, cùng mình ở chung một phòng, cùng đồng hành động phòng kia, liền thập phần không hợp lúc dưới tình cảm. Bởi vì lúc này thế gian nam tử cưới vợ cưới thiếp, mặc dù thường có cùng một chỗ báỉ đường, nhưng đã đến thời điểm động phòng., Cũng phải phân sinh ở hai nhà, coi như đêm trước; đâu có an bài trong một phòng như, vừa là phụ tình hương vừa là trà giục xuân, hơn nữa trên ngọn núi bên ngoài có từ ngữ thâm từ diễm lệ khả nghi, giống như thân thể mọi việc, chỉ muốn hấn và hai cô bé này sớm thành tựu Vu Sơn Vân Vũ.

“Hừ! Lần này lại coi thường ta rồi!”

Bởi vì cái gọi là “quá sợ còn không kịp”, giờ phút này tỉnh nói xong, trong lòng vẫn còn thanh tỉnh vô cùng. Chẳng qua, mặc dù nhìn ra trong đó không ổn, nhưng lúc này còn không nên hành động thiếu suy nghĩ. Mặc dù rất khả nghi, nhưng nói không chừng những thứ này đều chỉ là trùng hợp; bởi vì tập tục dị tộc này, cũng có thể khác với nơi khác., Cũng không thể vội vã hạ định, nói Cửu Lê di tộc này nhất định là cấu kết cùng yêu nghiệt kia. Trong lòng suy tính như vậy, bắt buộc quyết định bất động thanh sắc, trước không đả thảo kinh xà, nói không chừng chuyện thủy tinh kia, liền theo loại cổ quái này, khi đó vừa vận thuận nguồn tìm hiểu.

Sau khi suy nghĩ xong tâm sự, hần chợt nhận ra dưới bàn tay đang bốc lên một luồng khí nóng.

“Ái chà! Quên mất còn ấn tay theo tuyết rơi.”

Phát giác được việc này, vừa muốn giống như trước đây tranh thủ thời gian lấy ra, lúc tỉnh nói lại chợt ngẩn ra, sững sờ nhớ tới tình trạng ba xuân lưu mị trước đây không lâu, trong lòng cũng không khỏi mơ tưởng miên man, không thể tự kiềm chế. Lại nhớ tới bộ dáng Mai Hoa Tiên Linh thanh khổ ngày xưa, trong lòng cũng có chút áy náy. Thầm thở dài một tiếng, trong lòng của hần thầm nghĩ:

“Ai, thôi, lần này vội vàng bái đường, tuy là diễn trò trước mặt người ngoài, nhưng vẫn là khinh suất, có chút xin lỗi hai cô bé này. Bất quá chuyện gả cưới này., Vốn dĩ không thể bỏ qua, nếu tuyết có ý đồ, ta cũng không thể cứ như vậy bái đường thành thân. Phải đợi ổn định, cầu được mệnh cha mẹ, mai mối nói vậy, sau đó dùng hỉ Nhạc Hoa kiệu, đem ba nghi chứng lục chứng chính kinh của nàng cưới vào gia môn, như vậy mới là tôn trọng đối với nàng...”

Tuy rằng hiện tại chỉ là trong lòng dự đoán, nhưng suy nghĩ đầy đủ như vậy, vẫn khiến cho hần không khỏi có chút cảm thấy sai lầm. Lại mang theo vài phần tâm tính thiếu niên, nghe vậy liền nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại nóng như lửa kia, run giọng nói:

“Thuật Tuyết... Đêm dài vắng vẻ, có chút nhàm chán, không bằng chúng ta làm chuyện chúng ta kể trong tiếng ca kia!”

“A...”

Nữ tử nghe vậy hô khẽ một tiếng, hai má đã xầu hổ đỏ bừng - chỉ là người nọ tiến tới đây, cũng chỉ là chuyện mình trong mộng lần trước. Mà lúc này, vị tiểu muội muội lần qua lần lại một đêm kia sớm đã nằm lên trên gấm, ngáy khò khè ngủ say sưa. Bên bờ hồ xanh không rộng lớn thảo đường, cả phòng đầy xuân ý.

Chỉ là, lúc này bầu trời đêm ở ngoài sơn thôn cũng không quá yên tĩnh. Ước chừng nửa đêm, quyển sách kia đã yên tĩnh trở lại, bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng khóc thảm thiết, tuy thanh âm không lớn, nhưng lại có vẻ bi thương phi thường. Tuy nhiên đến khi nghe rõ ràng thì quỷ khóc lại tan biến không còn tăm tích. Một đêm này, trong gian phòng ngoài lê trại này phát sinh đủ loại dị trạng, đều âm thầm ghi tạc trong lòng thiếu niên.

Đến sáng ngày thứ hai, chờ lúc tỉnh lại từ trong giấc mộng, đã thấy tuyết đúng là đã ngồi ngay ngắn ở trước cửa sổ bên kia, sửa sang trang điểm mới. Đợi đọc xong, mới nhận ra, tuyết đã là búi tóc cao, xanh mơn mơn như sương, một bộ dáng của tân phụ.

Nghe thấy tiếng giường vang lên, Tuyết Diệp quay đầu lại cười nói với Đường chủ mình - lúc này nhìn lại, Mai Hoa Tiên Linh kia đúng là Đại Mi quét mắt một cái, môi Chu Diễn Đan đúng là uyển chuyển động lòng người. Thấy vậy, tỉnh ngộ cười cười vừa nói chuyện, tiểu muội muội bên cạnh lại tỉnh lại, ầm áp trong chăn, dụi mắt nói:

“Ca ca, dậy sớm thế!”

Nghe câu hỏi thăm mơ màng màng này, đường chủ ca ca tối hôm qua ăn mặc đã biết, tiểu muội muội của mình lúc thông minh khi mơ hồ, giờ phút này nhất định không nhớ được tối hôm qua phát sinh chuyện gì —— như vậy cũng tốt, có thể bớt đi một phen giải thích.

Sáng sớm hôm nay, sau khi trời sáng, tộc trưởng Tô Lê lão nơi đây sai người gánh một gánh trái cây, làm lễ mừng tân hôn, dẫn dò bọn họ thật yên ổn. Có điều lúc này, bọn họ cũng

không có bao nhiêu tâm trạng ở lại trong phòng tuyết; ăn vài thứ linh tinh lung lung, liền cùng với Tuyết Diệp quỳnh biệt đi vào nhà tộc trưởng tặng lễ. Đợi đến gần viện của tộc trưởng, thôn dân kia liền cùng ba người chỉ điểm một chút, sau đó cáo từ về nhà làm việc của mình.

Nhà tộc trưởng Tô Lê là một tiểu viện tọa tây triều đông; một hàng trúc cao hơn người, vây quanh một tiểu viện, khiến người ta không nhìn thấy được vẻ ngoài của gian phòng trong viện. Có điểm lạ là, tuy Lê trại này khí hậu khác thường, trong mùa đông, thôn trại vẫn có thể nhìn thấy cỏ cây xanh mướt khắp nơi, nhưng tộc trưởng gia là dây leo xanh biếc rậm rạp đến kỳ lạ., Từ bên này nhìn lại, màu xanh lục trong mắt như muốn hóa thành nước chảy xuống. Từ ngoài hàng rào nhìn vào, tuy không thấy rõ gian phòng ở chỗ Tô Lê, nhưng lại có thể nhìn thấy một gốc cây hoẵng cao lớn, đình đình như cái, cũng là cảnh xanh xen kẽ, lá xanh đầy cây.

...

Đi tới trước tiểu viện này, mở miệng liền hô một tiếng bên ngoài hàng rào gỗ:

“Có ai ở nhà không?”

Sau một lát, mới có người ồm ồm trả lời :

“Có.”

Nghe có người đáp ứng, mở miệng liền đẩy cửa hàng, tiến vào trong sân. Miễn Quỳnh Diệp và Tuyết như ảnh tùy hình đi theo phía sau hần.

Đi vào cửa viện, liền nhìn thấy dưới cây hoẵng kia, đang đứng một vị thanh niên trai tráng mày rậm mắt to, mặt hỏ, vẻ mặt cảnh giác nhìn mấy khách không mời mà tới này. Tuy là mùa đông lớn, nhưng hần lại ở trần, một thân cơ bắp cuộn cuộn, rất là tinh tráng. Nhìn thần thái bộ dạng xa lạ trên mặt hần, tựa hồ cũng không biết chuyện xảy ra trong hai ngày này, giống như hoàn toàn không biết mấy người tỉnh ngôn đi tới trong trại tác khách của mình.

Thấy vẻ mặt hần tràn đầy hoài nghi, liền tranh thủ thời gian tiến lên cười ôm quyền, làm ra vẻ khách khí nói:

“Xin hỏi lão tộc trưởng Tô Lê có ở nhà không? Hôm nay ta đặc biệt tới cảm ơn hần!”

Nghe được lời khách khí hỏi, hán tử này đánh giá hần từ trên xuống dưới vài lần, liền cứng giọng trả lời:

“Gia gia ta không có ở đây.”

Sau đó cũng không hỏi mấy người này vì sao phải cảm ơn gia gia hần, lại tiếp tục hết sức chăm chú làm công việc trong tay, không quan tâm bên cạnh còn có mấy sinh linh sống.

“A, như vậy a...”

Tuy rằng tộc trưởng không có ở đây, nhưng chủ nhân không có trực khách, nghe vậy nhất thời cũng không có ý định rời đi, liền đứng ở một bên quan sát tỉ mỉ vị tộc trưởng tôn nhi này.

Ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ, mở miệng thì phát hiện tuổi tác của tộc trưởng tôn nhi này cũng không tính là lớn, đang lúc tráng niên, mày kiếm mắt hổ, hai đầu lông mày cũng có vài phần anh khí bừng bừng. Chỉ là không biết vì sao, vị thanh niên thân hình cao lớn này vốn khí thế hiên ngang., Giờ phút này giữa mi mắt lại quanh quẩn một cổ đau khổ chi khí, trong tóc mai hai bên tóc đen, cũng xen lẫn rất nhiều tóc trắng. Hiện tại vị hán tử mặt mũi tràn đầy bi khổ này đang cẩn thận từng li từng tí gọt tằm ván gỗ trong tay, gọt đi vỏ cây đã ảm đạm, lộ ra màu gỗ trắng.

Thấy hần không coi ai ra gì, thích lý lẽ bỏ mặc, bắt chuyện cũng không để ý, chỉ tùy ý quan sát trong viện. Ngẩng đầu nhìn giá cây hoẵng cao lớn, lại bắt đầu đánh giá xung quanh đồng cỏ đại rêu xanh mênh mông xanh biếc trong sân, xem đi xem lại nhiều lần. Thoạt nhìn, dường như hần cảm thấy rất hứng thú đối với những bụi cỏ đại đó. Lúc này trong tiểu viện gió lạnh đúng là tập tập.

Cứ như vậy chờ đợi khoảng nửa nén nhang, vị tộc trưởng tôn tử kia một mực trầm mặc bận rộn tay, rốt cục lại mở miệng nói chuyện:

“Các ngươi là hán nhân?”

“Đúng vậy!”

Nghe y nói vậy, bắt chuyện thập phần cao hứng, tranh thủ ân cần đáp lời.

“Vậy người có viết chữ không?”

“Đương nhiên là có!”

“Dạ.”

Nghe hấn nói vậy, hán tử kia lại trầm mặc, tựa hồ đấu tranh trong lòng một trận, mới chần chờ mở miệng nói:

“...Ta Hán danh, Tô A Phúc, muốn mời người giúp viết giúp vài chữ.”

“Thì ra là A Phúc đại ca, đương nhiên không thành vấn đề!”

Tỉnh lời đang có ý kết giao, huống hồ việc này cũng không khó làm, liền không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Nghe hấn trả lời sảng khoái như vậy, Tô A Phúc Huyền cảm ơn một tiếng, liền xoay người trở về phòng, mang bút lông than mực của gia gia tới, ở dưới cái hố đá xanh của hoẵng kia, dội lên chút nước trong, lại mang than đen ở trong đó mài mạnh một trận “Xoẹt xoẹt”, mài mực đen, liền nhúng bút lông vào mực, hai tay dâng lên mực nước, thỉnh ông đọc chữ.

“À, hóa ra là viết chữ trên tấm gỗ này.”

Tô A Phúc chỉ vào tấm bảng gỗ vừa làm xong, bắt chuyện hỏi hấn muốn viết cái gì. Nghe hấn hỏi, vị hán tử cao lớn cường tráng này bỗng nhiên hiện ra thần sắc thống khổ, cơ mặt rung động, trôi qua một hồi lâu, mới cơ hồ từng chữ một hướng ra ngoài nói:

“Viết, cho ta đường khách qua đời. Nước, nếu.”

Nói đến hai chữ cuối cùng, giống như nặng tựa ngàn cân, nói cực kỳ gian nan. Nghe được lời ấy, lúc này mới biết, tấm bảng gỗ trắng như tuyết trong tay Tô A Phúc làm linh vị cho vợ mới mất của mình.

Trầm ngâm một chút, bắt chuyện mới cẩn thận nói cho hán tử trước mắt mặt mặt đầy bi thương, nói cho hấn biết nếu theo quy củ hán nhân, trên bài vị này nên viết “Vị trí vong thê Tô Thủy thị”.

Nghe xong lời này, tộc trưởng tôn nhi diện mạo giản dị trầm mặc một hồi, mới hỏi:

“Không có nước như tên?”

Nghe hẳn hỏi như vậy, bắt chuyện mới biết chữ “Thủy” kia không phải là họ của phu nhân hẳn, lại hỏi hẳn mất vợ mẹ đẻ họ gì. Ai ngờ, chỉ là vấn đề đơn giản như vậy, Tô A Phúc này lại nói “Không biết”.

Thấy như vậy, bắt chuyện cũng nhiều lời, chỉ hỏi hẳn có muốn thêm tên thê tử không. Bởi vì trên linh vị của nữ tử phong tục, tử thê, không có tên. Nghe hẳn hỏi, Tô A Phúc vốn vẻ mặt đau khổ kia, lại lẳng lặng xuất thần một phen, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói:

“Thêm nữa đi. Cô thích cái tên này hơn.”

Thế là gã tỉnh lại liền cầm bút viết xuống trên bài vị tuyết trắng:

“Mất vợ Tô thị là Tô thị đã nắm giữ vị trí “

Sau đó trình trọng đưa cho người hầu khổ này.

Trong ngày hôm đó, trừ việc viết bài vị cho trưởng tôn nhi cho tộc trưởng, mấy người đã mở miệng là không có chuyện gì khác. Trong cả ngày, họ cũng không gặp được vị lão tộc trưởng ân cần tốt bụng kia.

Đến buổi tối hôm nay, thiếu niên không thu hoạch được bao nhiêu đành phải trở về hồ nước xanh phía tây nghỉ ngơi trong tuyết đường.

Mặc dù ngày hôm đó trôi qua nhàn nhạt, nhưng giờ phút này trong lòng lại như mơ hồ hiểu ra. Nằm ở trên giường gỗ ngoài thôn, chuyện xảy ra mấy ngày nay giống như đèn kéo quân nhanh chóng hiện lên trước mắt mình. Bài đường rực đỏ, ca âm yêu mị đã đã dâng, trong mùa đông tộc trưởng tiêu viện xanh biếc sắc muốn chảy, còn có thân sắc bi thống của tộc trưởng cháu gái kia khóc lóc van xin vợ...

“Ồ?”

Đang lúc mình tư khổ tưởng, trong bóng tối mở miệng trước mắt chợt như có một đạo linh quang hiện lên:

“Thủy Nhược? Tô thị Thủy Nhược?”

Đem danh tự này lặp đi nhai nhó vài lần, bắt đầu nghiêm túc ngồi dậy, hai mắt phát sáng trong bóng đêm:

“Ái chà! Lão Long Quân từng nói, nếu muốn tìm được Thủy Tinh, vậy có thể chú ý đến người có vẻ như không phải mà là không phải: “Nếu” trong tên của Thủy Nhược, chẳng phải có hàm ý như “Như” hay sao?”

“Chỉ là... Thủy linh thượng thanh kia sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy được?”

Thiếu niên linh quang lóe lên, giờ phút này hưng phấn đến ngủ không yên; Vì thế liền khoác áo xuống giường, đi qua đi lại trong phòng, cố gắng suy nghĩ.

Lúc này đã là giữa đêm, đại khái gần một đêm; thiếu niên đi tới đi lui trầm tư trong tuyết đường, tựa hồ cũng không biết trong toàn bộ thôn xóm ngoài phòng, đang phát sinh vài chuyện kỳ dị.

Ngay ban đêm giao nhau, thôn Lê trại vốn yên tĩnh vắng lặng, từng nhà từng nhà mở cửa, từng thôn nhân trầm mặc đi ra từ trong đó, ai cũng mặc áo bào hoa văn quái dị, lặng lẽ đi ra cửa nhà., Liền quỳ rạp xuống trước cửa. Sau đó, những di dân Cửu Lê nửa đêm không ngủ, tựa như không hẹn mà cùng được triệu hoán thần bí nào đó, đồng loạt hướng về cùng một phương hướng, hướng về dãy núi phía đông nam thôn bắt đầu dập đầu cầu khẩn, trong miệng niệm kinh chú âm thanh kỳ lạ.

Mà lúc bọn hần đồng loạt cầu khẩn, trong sơn thôn yên tĩnh này, bỗng nhiên bốn phía thôn xóm dâng lên từng cỗ khinh trần đỏ sậm, trong đêm tối không thể nhận ra, sau đó kết nối thành khối, khắp nơi lấp đầy, đảo mắt liền hình thành một bức vân mô to lớn màu lửa, phiêu hốt, trôi nổi, trôi nổi vào trong dãy núi phía đông nam.

Chờ sau khi đám mây lửa nhật này bay đi, già trẻ trong thôn quỳ lạy cầu khẩn, lại một đám cá chép không lên tiếng trở lại gian phòng của mình. Trong nháy mắt sơn thôn này lại khôi

phục yên tĩnh trước đó, giống như vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra —— trong vạn vật tĩnh mịch, chỉ có một chút quỷ hỏa xanh âm u, đang tại trong đêm tối thâm lương giống như nổi điên hướng trong thôn bên này bay tới!

Ấn tìm hình ảnh tiếp nối: Đề cử cao thủ linh văn dị văn dị dạng ở Thiên Nhai Khuê, Phạm Sư Tử đại tác Dược Dược Phật Vương hạm!

Chương thứ hai U Đường tế nhật, phiêu phiêu linh hồn tứ hải.

Hỏa Lê tộc dân cầu khẩn thúc giục Hỏa Khí Vân Hãn, sớm đã kinh động tứ hải đường chủ đi qua đi lại trong tuyết đường.

Vừa nhìn ra ngoài cửa sổ có gì khác lạ, bắt chuyện lập tức đánh thức Quỳnh Đình Tuyết đang ngủ say trong buồng trong, cùng nhau dựng lên bóng tối cây liễu bên bờ ao xanh ngoài cỏ đường, lặng lẽ nhìn về hướng đông nam.

Đang lúc nhớ tới tầng màng mây phiêu hốt hốt hốt hoảng kia, lại nghe thấy Quỳnh Thu bên cạnh thét lên một tiếng sợ hãi, sau đó dè dặt giọng nói ra:

“Ca ca mau nhìn, đó là cái gì?”

“Hửm?”

Được Quỳnh Quỳnh nhắc nhở, lúc này mới tỉnh lại phát hiện trên sườn núi phía đông nam kia, chợt có một điểm quỷ hỏa thanh u đang nhanh chóng bay tới bên này. Nhìn thấy bộ dáng quỷ hỏa phiêu hốt chớp động, trong lòng nàng biết có điểm khác thường, vội vàng chăm chú nhìn.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, đoàn quỷ hỏa kia giống như đang tránh né truy đuổi, tại biên giới ranh giới giữa Lê trại cùng khe núi xoay quanh mấy vòng, sau đó liền một đầu bay tới bên này, trong nháy mắt đã tới trước mắt. Lúc này mây đen đầy trời., Bóng đêm mờ lung, nhưng khi tỉnh lại vẫn nhìn thấy rõ ràng, phía sau đoàn quỷ hỏa gần như trong suốt này, trong đêm tối lại có hai bóng đen cơ hồ không dễ phát hiện, giống như là sai dịch bắt phạm nhân theo sát phía sau. Nhìn bộ dáng như bóng với hình vội vàng, hiển nhiên hai bóng đen trắng kia không đồng nhất, đang ngăn cản đám lửa xanh đang hướng bên này bay tới.

Chỉ có điều khi Quỷ Hỏa màu xanh bay đến trước mặt ba người, hai đoàn quỷ ảnh kia đã bắt đầu lộ ra vẻ nao núng, chỉ còn lại bóng râm tuần tra qua lại trong cái khe sâu tối om, tựa hồ không dám tới gần nơi này.

Thấy vậy, trong lòng tràn đầy nghi hoặc thiếu niên đường chủ làm sao chịu buông tha, lập tức lắt mình tránh đi, buông tha đoàn quỷ hỏa màu xanh đến đây tìm nơi nương tựa, thân hình cũng như quỷ mị hương hai đoàn quỷ ảnh ẩn núp kia kích bay mà đi., Dù lúc nhớ lại lời nói lúc đi không mang theo một chút tiếng gió nào, nhưng khí thế bức người kia vẫn làm kinh động hai quỷ ảnh đang quan sát tình thế. Cơ hồ chính là đang mở miệng phát ngôn, hai quỷ ảnh kia liền lập tức lấp bắp kinh hãi, tranh thủ thời gian xoay người thân hình, như khói nhẹ vừa chuyển, muốn hướng xa xa bỏ chạy.

“Còn muốn trốn?!”

Thấy thân hình hai quỷ quái cấp tốc như thế, giống như một đạo gió lốc chạy thực mạng về phía triền núi nơi xa, nghe vậy ngược lại ngừng lại, vung thân kiếm trong tay lên, trong miệng quát khẽ một tiếng:

“Ngừng!”

Tiếng nói vừa dứt, hai con quỷ quái ngay giữa bầu trời đêm không còn mạng chạy trốn nữa, lập tức “Phốc phốc” hai tiếng đâm đầu vào màn sáng ảm đạm mà không nhìn ra màu sắc. Vì thế hai con quỷ linh này lập tức như con ruồi va vào tường, kêu lên “Xèo xèo” quái dị rồi rơi xuống mặt đất. Không đợi chúng nó kịp phản ứng, hai màn ánh sáng như bức tường kia liền “Vù vù” một cái xoay quanh kéo chúng lại với nhau.

“Tới đây cho ta!”

Bởi vì cái gọi là “Nhất pháp thông, vạn pháp thông”, lấy đạo pháp tạo nghệ hiện tại, muốn bắt hai tiểu quỷ này thật sự không phí chút sức lực. Trong nháy mắt đoàn ám quang lưu động quang mang theo hai con quỷ linh hướng bên này bay tới. Mà đoàn quỷ hỏa màu xanh lúc trước, bây giờ đã lập tức hóa thành hình người, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai con quỷ mị hung mãnh dị thường, đã như hai con chuột chột vật bị người hốt hoảng phóng tới.

“Ca ca thật lợi hại!”

Đây là thủ đoạn thần kỳ khi thấy Tinh Ngôn của Quỳnh Quỳnh, nhin không được vỗ tay tán thưởng, tò mò hỏi:

“Đây gọi là pháp thuật gì?”

“Quỷ đánh tường đi.”

Lúc này không rảnh ngẫm nghĩ, thuận miệng đáp một câu, liền cẩn thận quan sát mấy con Quỷ Linh trước mắt.

“Đạo huynh?”

Bóng quỷ màu xanh ảm đạm trong bóng cây đang ngẩn người ra, chợt nghe thấy thiếu niên kia hô lên một tiếng. Hóa ra chính là đánh giá vị quỷ linh màu xanh này một chút, thấy dáng vẻ của hắn ước chừng hai mươi tuổi, mặt vuông, mặt mày thanh chính, trên người mặc một bộ đạo phục cũ kỹ do mùa hè mới mặc, trên đầu đội đạo quan, chân đạp một giày, trang phục của người Đạo gia.

Nghe thấy hắn hô to, vị đạo sĩ này hóa thành quỷ hồn mới tỉnh mộng, vội vàng không ngừng hỏi thăm, đáp lễ nói:

“Chính là bản đạo.”

Âm thanh khàn khàn rất nhỏ, hiển nhiên mới thành quỷ không lâu, căn nguyên chưa vững. Nghe hắn trả lời có lễ, nghe vậy liền suy nghĩ một chút, khách khí nói ra:

“Đạo huynh, mời vào trong phòng nói chuyện.”

Nói xong, hắn vẫy tay một cái, thu hai con ác quỷ kia về, “Vù” một tiếng ném vào trong tuyết đường, sau đó liền nói chuyện với con quỷ mới đạo trang.

Đợi đến lúc trong phòng, hỏi thăm lý do quỷ linh màu xanh này một chút, mới biết được hắn tên là Lam Thành, thì ra cũng là một vị đạo nhân. Ước chừng nửa năm trước hắn ngộ hại trong cái lê trại này, âm hồn bất tán, hóa thành oan quỷ. Chỉ chờ có đạo gia đồng nhân đến báo thù cho hắn. Hiện tại đúng là khí tức Đạo môn mà Lam Thành nghe được, vội vàng chạy đến.

Vừa nghe Lam Thành nói như vậy, sau khi mới ngữ cảm khái, liền hỏi hắn là người của sư môn nào, vì sao hắn tới đây, rốt cuộc là bị ai sát hại. Chỉ có điều, tuy rằng đã mở miệng hỏi kỹ càng một cách tỉ mỉ., Nhưng không biết có phải do nguyên nhân đã hóa quỷ hay không, ký ức bây giờ của Lam Thành đạo

huynh đã trở nên mơ hồ, nói ấp úng. Mặc dù trước đây hẳn vẫn luôn muốn nói rõ oan khuất của mình, nhưng khi nhìn thấy vị sư đệ thân ái này, hẳn lại chợt phát hiện trong đầu mình một mảnh hỗn loạn điên đảo, hoàn toàn không rõ đầu mối.

Mắt thấy gặp một vị sư đệ Đạo môn thần thông quảng đại, dịch quỷ như thần, lại cái gì cũng không nói rõ được, trực tiếp đem Lam Thành đạo nhân chết oan này vò đầu bứt tai, chạy tán loạn trong Tuyệt Thảo đường!

Bất quá, tuy rằng vừa rồi hẳn nói sai lời nói, điên đảo chuyện, nhưng nghe tỉnh lại vẫn là nghe ra một vấn đề trọng yếu:

“Những chuyện này, quả nhiên đều có liên quan đến vị tộc trưởng kia...”

Thì ra đã tỉnh lại phát hiện, vị hồn ma Lam Thành gặp đến mức xông vào tường thành này khi còn sống ký ức, nói đến tộc trưởng kia thì đã đột ngột dừng lại; còn mình nhắc tới tên tộc trưởng Tô Lê tộc kia, quỷ hồn liền sợ tới mức run rẩy. Xem ra, Tô Lê lão nhân kia quả thật rất cổ quái, giống như dự đoán lúc trước, vào trại mấy ngày nay chính mình quan sát được đủ loại chỗ khả nghi, đều không thoát khỏi liên quan tới tộc trưởng nơi đây.

Nghĩ đến đây, lại thấy Lam Thành gấp rút chạy đi, hẳn mở miệng an ủi:

“Lam đạo huynh an tâm chớ vội, việc này tiểu đệ nhất định sẽ tra ra manh mối, đòi lại công đạo cho Lam huynh!”

Lam Thành nghe vậy lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ đứng đó nói lời cảm ơn.

Sau khi dàn xếp xong Lam Thành, hẳn lập tức ra tay, hướng ra cửa vẫy một cái:

“Các người qua đây!”

“Đến rồi!”

Người trả lời chính là hai con ác quỷ đuổi sát Lam Thành lúc trước.

Hiện tại hai cái này một đen một trắng tựa như quỷ sát, trên người tăng quang mang đáng sợ đã sớm triệt hồi, bắt chuyện cũng mặc kệ, nhưng hai người bọn họ lại một mực không dám đi; nghe được hỏi lại, hai hung mãnh ác quỷ Lam Thành này nghiêm trọng, liền tranh thủ thời gian xích lại, vẻ mặt nịnh nọt hỏi đáp:

“Ở chỗ này! Không biết Quỷ Vương đại nhân có gì phân phó?”

“Ách...”

Nghe thấy hai tên Quỷ Sát xưng hô mình như vậy, bắt chuyện lại sững sờ. Theo bản năng nhìn ngón tay thăm dò Minh Giới Quỷ Vương u nhiên kia, tĩnh luận thầm nghĩ chẳng lẽ là chiếc nhẫn Quỷ Vương này có tác dụng? Nghĩ tới đây, hắn liền quyết định trước bất động thanh sắc, tranh thủ thời gian giả bộ thần sắc uy nghiêm, quát hỏi hai tên Ác Linh Ác Linh vẻ mặt cười nịnh nọt trước mắt:

“Hai tên quỷ người có tên không? Tên gì?”

“Đinh Giáp!” Ất Tàng!”

Nhị quỷ tranh nhau chen lẫn trả lời, sợ nhất thời chậm chạp.

“A, Đinh Giáp, Ất Tàng, còn rất vang dội. Đúng rồi, nếu hai người không phải tiểu quỷ vô danh, vì sao còn muốn làm khó vị Lam Thành đạo huynh này?”

Nguyên lai vừa rồi nghe Lam Thành nói, hai quỷ sát này một mực ức hiếp hắn là quỷ mới, làm mọi chuyện gian nan trên chọc, suốt ngày đuổi đi, cơ hồ làm cho hắn không có chỗ đặt chân. Chính vì nghe đáng ghét như thế, nên mới bắt chuyện chuẩn bị giúp hắn hưng sư vấn tội.

Hơn nữa hai cái bóng trắng này, đen mờ mịt giống như một đôi quỷ linh đen trắng vô thường, vừa nghe thấy lời trách cứ, lập tức vội vàng, trên lỗ tai nhọn mồ hôi, trên mặt se, khuôn mặt lại lộ ra vẻ đáng thương nhất, mặt như đưa đám nói đây là hiểu lầm, hai người bọn họ có mắt không trông, mắt quỷ nhìn người thấp hèn, không phù hợp vọt tới bằng hữu của Quỷ Vương đại nhân –

Giờ phút này hai quỷ linh gầy trơ cả xương, đã tin tưởng người trước mắt là Quỷ Vương không thể nghi ngờ. Nói đến Quỷ Linh linh vật như vậy, khác với người, sẽ không lấy hình ra bắt người; trong minh minh phảng phất có một loại ấn ký khắc trong linh hồn, làm bọn họ cảm thấy thiếu niên ngạo nghễ bất phàm trước mắt này, chính là kẻ trời sinh phải hầu hạ thuận theo Âm Dạ Vương bọn họ. Bởi vậy lời cầu xin tha thứ, lời nói chân thành vô cùng.

Thấy hai người họ cung kính như vậy, mở miệng hừ một tiếng, cũng không truy cứu nữa. Đinh Giáp Tàng Song Quỷ kia như được đại xá, vội vàng nghe rõ tâm ý của mình., Lại nói tất cả những gì mình biết về sự cổ quái của Hỏa Lê trại này giống như ông trúc thao thao bất tuyệt nói cho “Quỷ Vương”. Mỗi tới khi Đinh Giáp Ất Tàng nói chuyện, vị đường chủ Tứ Hải của Thượng Thanh cung mới biết được, thì ra vị “khương Tinh” trong miệng vị lão tộc trưởng Tô Lê gia kia là một nữ tử hiểu được pháp thuật hàng vũ sinh thủy; mà Lê trại này biến thành sơn thanh thủy tú, chính là công lao của nàng.

Chỉ là hiện tại, nghe Ất Tàng nói, nữ tử kia đã bị coi như yêu quái hại người, để cho vị lão tộc trưởng biết được ý chỉ thiên địa kia trối người trối buộc trong dãy núi phía đông nam, mỗi lần gặp sơ ngũ, mười lăm, đệ tử ban đêm ghen năm, liền ra lệnh cho di dân Hỏa Lê trong tộc đồng loạt quỳ xuống cầu khẩn., Dùng khí tức hỏa tính của tổ tiên đại tộc trưởng Xi Vưu bọn họ lưu lại, trấn áp yêu khí trên người nữ tử thủy tính kia. Nghe nói, chờ như vậy trấn áp thành công bảy bảy bốn mươi chín lần, tai tính người hợp trại kia liền chân chính có thể hồn phi phách tán, không bao giờ làm loạn cho thôn trại nữa. Lão tộc trưởng nói, đến lúc đó, trời cao sẽ thông cảm cho bọn họ một mảnh thành ý, từ đó về sau không bao giờ giáng tai nạn cho thôn nữa.

“Thì ra là thế!”

Nghe thấy câu chuyện ma quỷ liên miên này, trong lòng lập tức sáng tỏ thông suốt. Nhìn chăm chăm vào song quỷ trước mắt, lại suy nghĩ việc này một chút, Tứ Hải đường chủ liền có chút khoái hoạt:

“Ha ha! Nếu như hai quỷ linh này nói là thật, vậy ả có lẽ vẫn chưa chết!”

Nghĩ đến đây, tâm tình thiếu niên rất tốt, nhất thời thiếu chút nữa không cao hứng nhảy dựng lên.

Cố gắng kiềm chế vui mừng trong lòng, tỉnh ngôn nhìn thoáng qua mấy tên quỷ trước mặt, suy nghĩ một chút liền an bài:

“Chúng ta cứ như vậy, Quỳnh Quỳnh người tới chơi cùng mấy vị quỷ thúc thúc này, ta và Tuyết tỷ người nên ra ngoài điều tra một chút!”

“Được!”

Quỳnh Quỳnh thuận miệng đáp một tiếng, liền hướng mấy vị Quỷ Linh thúc thúc cười hì hì.

Đi tới Quỳnh Quỳnh chơi đùa cùng mấy tên quỷ sát kia như thế nào cũng không nhắc tới, hơn nữa lại thông báo, lặng lẽ đi một đường với tuyết xong, lặng lẽ bước chân về phía nhà tộc trưởng Tây Nam của sơn trại.

Vừa rồi nghe Lam Thành nói như vậy, hắn ta bắt đầu nghĩ đến chuyện cởi bỏ hạt giống cổ quái bên trong thôn trại, thăm dò đến viên thủy tinh từng tới chơi, mấu chốt là phải rơi vào người vị Tô Lê lão tộc trưởng có vẻ đức cao vọng trọng kia.

Đúng lúc này, bầu trời đêm giăng đầy mây đen, xung quanh là một mảnh hắc ám, vừa vặn che lại thân hình bọn họ. Dần dần, bắt chuyện cùng với bộ tộc trưởng gia cười trên trời phía tây. Dựa theo tâm tư thiếu niên nhất quán, đợi tiếp cận tộc trưởng, hắn liền mời vị Mai Hoa tiên tử ở ngoài viện thay mình canh chừng, chính mình thì thi triển bí thuật long cung “Thủy Vô Ngân”, ẩn thân đi vào thám thính việc riêng của người.

Chỉ là, vừa mới tới gần sân nhỏ hàng trúc kia, nghe thấy lại bỗng nhiên dừng lại; lẳng lặng nhìn sân nhỏ một hồi, hắn liền nhẹ nhàng phát tay với nữ tử bên cạnh, nói nhỏ:

“Đêm nay đừng đi. Chúng ta về trước.”

Dứt lời lại cùng Tuyết gia lặng lẽ quay về.

Nguyên lai, vừa rồi trong bóng tối, bắt chuyện bỗng nhiên cảm giác trong sân phía trước, một cỗ sinh khí bùng bùng thảo mộc bức người mà đến; xem bộ dáng, hiển nhiên là cây cỏ dị thường xanh biếc của tộc trưởng Tô Lê., Đang đêm tối thì triển sự thông minh của chúng, mà trong linh giác vừa mở miệng, trang viện Lê gia nhìn như bình thường này, bây giờ tựa như vô số khí cơ xúc tu màu xanh lục toả ra quanh quẩn, không ngừng vươn mình vờn quanh bầu trời đêm. Dưới tình huống như vậy, cho dù ẩn thân, cũng chưa chắc giấu được “Thiếu thám” kia.

Chẳng qua, tuy rằng không thể đi vào thăm dò đến tột cùng, nhưng chuyến đi này cũng không phải là không thu hoạch được gì. Chỉ nhìn những thủ hộ thảo mộc cảnh giác dị thường trong đêm tối, mơ hồ liền biết, vị Tô Lê lão kia tuyệt không phải là loại lão đầu ngốc có chút linh hoạt giống như hắn nói.

“Ừm, vậy ngày mai ta lại đến bái phỏng.”

Quay đầu lại nhìn tiểu viện kia, mở miệng trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Hơn nữa chờ hắn và tuyết trở lại Nghi Nghi Tuyết đường, đẩy cửa phòng ra nhìn, lại phát hiện tiểu Quỳnh Huyền đang nghe hai vị Quỷ thúc thúc kể chuyện. Đứa bé gái này, vừa run rẩy ngồi nghe kể chuyện ma quỷ, vừa để cho hai cái đao Chu Tước hoa lửa kia bay lượn trên đỉnh đầu hai người bọn họ.

“Ta sợ chuyện quỷ quái...”

Thấy Tinh Ngôn nhìn nàng, Quỳnh Huyền trong lúc cấp bách nghiêm túc giải thích một câu, sau đó lại quay mặt đi, thúc giục hai vị thúc thúc đáng sợ kia kể tiếp chuyện xưa. Trong ánh nến, vị ca ca thông cảm thấy rất rõ ràng, hai tên hung linh ác sát đang moi ruột gan kể chuyện cho tiểu nữ oa nhi nghe, hiện tại đã toát mồ hôi, chật vật không chịu nổi.

Thấy vậy, hắn liền mở miệng cười một tiếng, rồi đi nói chuyện với Lam Thành một lát, hy vọng có thể lại thám thính ra chút thật giả. Chỉ là sau lần này, nghe được những lời tường thuật này, mới biết tối hôm qua ngoài cửa động phòng có tiếng quỷ khóc là Lam Thành phát ra, còn những cái khác thì không có

gì. Cho dù quỷ khóc này hồi nhỏ Lam Thành., Hồi vì sao ông ta lại lên tiếng cảnh báo trước khi mình và hai nữ tử kia động phòng, nhưng Lam Thành lại chỉ biết vẻ mặt ngây ngô, nói mình chỉ biết nhất định phải ngăn cản bọn họ động phòng, nếu không sẽ xảy ra đại họa; còn cụ thể vì sao, ông ta chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói ra được.

Hàn huyên thêm một hồi, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã là bóng đêm thâm trầm như mực. Lại nói vài câu với Lam Thành cùng Đinh Giáp, Ất Tàng, khi nghe được liền giơ cánh tay lên, chỉ nghe “Vù” một tiếng., Liền thu ba con quỷ linh này vào “Tur U” quỷ giới của mình. Lúc này thế cục không rõ, Lam Thành lại căn cơ chưa vững, nếu để cho vị đạo môn này cùng nhân du đăng nơi hoang vu, thật là nguy hiểm; mà hai con Đinh Giáp, Ất, Hắc Bạch Vô Thường kia lại biểu đạt ý đồ tùy thời của mình., Thấy vậy, bắt chuyện liền dứt khoát thu bọn chúng vào quỷ giới, dặn dò Tiêu Tiêu Quỷ Vương lúc rảnh rỗi, dạy bọn chúng tu luyện quỷ thuật. Hắc đã theo Đinh Giáp, Ất Tàng phân phó, về sau Lam Thành có chuyện gì, hai người bọn chúng nhất định phải ở bên cạnh nâng đỡ.

...

Những chuyện này dịch quỷ thần đã qua; sau đó ngủ một hai canh giờ, ngoài cửa sổ đã sáng choang, cũng rửa mặt xong như ngày xưa, bắt chuyện liền gọi Quỳnh Tuyết, cùng nhau bước về phía nhà tộc trưởng đầu nam thôn.

“Có người ở đây không?”

Đến ngoài cửa viện, mở miệng lại kêu một tiếng như hôm qua. Lúc này đứng ở ngoài viện, lại nhìn hàng rào tiểu viện này, lại chỉ là mắt đầy vẻ xanh biếc ướt át, không còn bích khí bức người như đêm qua nữa.

Đợi một lát, tỉnh lại mới nghe từ trong viện truyền ra hai tiếng ho khan, sau đó có người trong phòng đáp:

“Khụ khụ, có lão hủ ở đây. Là ai vậy?”

“Quấy nhiễu tộc trưởng. Văn bối dặn dò, đặc biệt mang theo tân phụ đến chào tộc trưởng.”

Tuy cách tường viện, tộc trưởng kia không nhìn thấy, nhưng thức thời vẫn mở miệng hai tay ôm quyền, khom người thi lễ. Hấn nghe vậy cung kính đáp lời, trong nội tộc liền lên tiếng:

“Ồ, vậy vào đi “

Nghe thấy vậy, “Kẹt kẹt” một tiếng đẩy cửa hàng ra, liền đi vào trong viện. Ba người này đang đi đến dưới cây hoẵng trong viện, đang muốn truyền âm về phía Tây sương phòng, lại nghe trong phòng truyền đến thanh âm già nua của Tô Lê lão:

“Trương gia tiểu ca, thực sự xin lỗi, trong nhà của lão hủ không tiện có nữ tử tiến vào, ngươi vẫn là một mình vào đi. Để hai vị phu nhân ở trong viện ngắm cảnh một lát đi.”

“Được!”

Quay đầu lại cùng Quỳnh Vân Tuyết thoáng tỏ ý, nghe vậy liền lấy tay ấn vào kiếm trong thắt lưng, cất bước liền bước vào trong phòng Tô Lê.

“Lão tộc trưởng, ngài đây là đang luyện pháp thuật?”

Cẩn thận bước vào trong phòng, bắt chuyện liền nhìn thấy vị lão thôn trưởng gầy còm kia, đang ngồi xếp bằng trên giường gỗ, mí mắt khép kín, trong miệng thổ nạp hô hấp, phảng phất như đang luyện khí. Nghe hấn hỏi, lão tộc trưởng Tô Lê tộc kia thở ra thật dài, liền duỗi chân bước xuống giường, cười ha ha nói:

“A, chê cười! Không phải là pháp thuật, chẳng qua là lão hán tập được chút thổ nạp pháp nhi, lúc nhàn rồi đùa giỡn, bảo dưỡng tàn thân mà thôi.”

“À, ra là vậy.”

Sau khi nghe xong, bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó lại quét ánh mắt trong phòng, phát hiện phòng ở của tộc trưởng này rất đơn giản, một cái giường gỗ, một cái ghế dài, một cái bàn gỗ lê., Trên bàn đặt một cái bình gốm thô, còn có mấy chén trà uống nước. Xem ra thôn Thúy Lê này trở nên giàu có và đông đúc, nhưng trong phòng tộc trưởng vẫn mộc mạc như lúc ban đầu; nhìn bốn phía đại khái, trong phòng

cũng chỉ có cái cuốc miệng hạc cạnh cửa gỗ, còn có cây phát trần treo trên tường đất kia, thoạt nhìn có thể tiêu phí chút tiền.

“Xin hỏi tiền bồi, ngài cũng tu tập đạo thuật sao?”

Đi bộ ở phía trước cây phát trần Đạo môn treo trên tường kia, nghe vậy lơ đãng hỏi.

“Tiểu ca nói đùa, lão hán là một người hoang thôn dã lão, làm sao biết đạo thuật gì chứ...”

“Thật không?”

Nghe vậy, cũng không quay đầu lại, vẫn bộ dạng tò mò, truy vấn:

“Thế nhưng sao ta cảm thấy thanh khí bám vào phát trần này chỉ có người tu đạo mới có được?”

Nghe hẳn hỏi lời này, vị tộc trưởng Tô Lê trưởng phía sau hẳn, nụ cười hiền lành trên mặt đã lặng lẽ đọng lại, đôi lại thần sắc ngoan lệ cực kỳ không tương xứng với hẳn. Chỉ là mặc dù mặt hẳn lộ vẻ hung ác, nhưng trong miệng vẫn cười đáp:

“Ôi, ôi ôi ——”

“Tiểu huynh đệ, tu đạo nhân là cái gì? Thanh Khí là cái gì? Kiến thức lão hán ít, người nói với ta đi...”

Trong giọng nói bình thản đó, vị Tô Lê lão nhân sau lưng lộ ra ánh mắt hung ác này đã trở nên phán như hai người. Một bên khóe miệng nhô ra hàm răng trắng sáng sắc bén, một bên lặng lẽ dịch chuyển sang bên cửa, chậm rãi đưa tay nắm chuôi cuốc kia —— ngay lúc hai tay khô héo của hẳn cầm chuôi cuốc, cái cuốc nông gia vốn ảm đạm không ánh sáng này, bỗng nhiên quang hoa ảm đạm, đã trở nên tinh quang trầm tĩnh!

“Nói đi, người tu đạo là ai...”

Trong giọng nói âm trầm, Tô Lê lão đã cầm cuốc mỗ hạc hàn quang trầm tĩnh, nhắm ngay ót thiếu niên vẫn đang ngây ngốc kia, “Vù” một tiếng hung hăng bổ xuống!

Điềm nhẹ lên hình vẽ xem tiếp nói: Đại tác làm từ bạch kim rét lạnh: Thiên Kinh Bộ Ngạn

“...”

Chương thứ ba Ngọa Tuyết Miên Vân, qua lại linh hồn nơi núi âm.

Đang lúc hẩn tỉnh lại, đứng trong phòng trưởng tộc, nhìn cây phát trần treo trên tường xuất thần, vị tộc trưởng Tô Lê tộc luôn luôn tỏ vẻ ưu lễ đối với hẩn lúc trước lại đột nhiên hiện ra khuôn mặt dữ tợn sau lưng hẩn. Mặc dù trong lời nói vẫn bất động thanh sắc, nhưng ở chỗ bắt chuyện không nhìn thấy, lặng lẽ cầm lấy chiếc cốc mở hạc hàn quang mơ hồ, giờ nhẹ lên đỉnh đầu, sau đó “vù” một tiếng bổ tới thiếu niên tựa hồ không hề hay biết kia ——

“Boong!”

Cơ hồ chỉ trong gang tấc, trong nhà gỗ âm phong thảm thiết đột nhiên vang lên một tiếng thanh thúy như thiết khí va chạm vào nhau.

“Nha! Không ngờ tộc trưởng ngài lại chăm chỉ như vậy...”

Thiếu niên lúc trước tưởng như không phát hiện giờ phút này đã quay người huy kiếm ngăn cản cái cốc sắt đang chém tới, nhìn lão tộc trưởng với vẻ mặt u mê hỏi:

“Chỉ là lão tộc trưởng ngài cần cù thoải mái mà thôi, nhưng ta không phải là ruộng đồng, vì sao lại vung cốc với ta?”

Nghe được lời ấy, lão tộc trưởng vốn sâu thâm biến sắc, đột nhiên lại hồi phục thần sắc hiền hòa, “Bá” một chút thu hồi cốc, da mặt già nua nói:

“A! Trương công tử thân thủ tốt, lão hán ngược lại không phải cốc ruộng, chỉ là muốn thử thân thủ ngươi mà thôi!”

Giờ phút này hẩn bộ dáng trung hậu, giống như căn bản không nghe ra được ý trên tức trong lời nói của mình. Nếu lúc này nhìn bộ dáng đức cao vọng trọng này của hẩn, nếu đổi thành người khác, cho dù vừa rồi thiếu chút nữa bị ám toán, hiện tại cũng không tránh khỏi nghi thần nghi quỷ., Suy nghĩ vừa rồi

có phải mình nhìn lầm hay không, thật sự là trách lầm người ta. Chỉ là lần này “lão tộc trưởng” gian xảo lại tính toán sai. Hấn không biết, vị thiếu niên đứng ở trước mặt mình, mặc dù vẻ mặt thuần khiết thanh chính, nhưng nếu gặp phải kẻ gian xảo, không biết bên trong lại tinh xảo hơn bao nhiêu!

“Ta đi rót nước cho Trương ân công.”

Thấy tình thế hòa hoãn xuống, trưởng thôn liền gác cái cuộc xuống, ngữ khí chân thành nói một tiếng, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn gỗ. Trong cử chỉ thông thả đó, rốt cuộc nhìn không ra mấy may ác ý.

Nhìn bộ dạng lão thái dương như rồng già, thiếu niên tựa hồ không lo nghĩ nữa, sắc mặt hòa hoãn lại, mặc dù thoát nhìn còn có chút bán tín bán nghi, nhưng vẫn chần chờ nói tiếng cảm ơn.

“Xem ra vẫn bình an vô sự a...”

Chỉ là, đúng lúc Tô Lê lão đi tới bên bàn gỗ, cách cái cuộc kia khá xa, đột nhiên lông tơ toàn thân dựng thẳng, trong minh minh chỉ cảm thấy một cỗ âm phong quét tới sau ót mình!

“Ai da!”

Dưới tình thế cấp bách như co rút lại, trưởng thôn già chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua da đầu!

“Thật bất lương! Lại dám ám toán lão nhân gia!”

Khó khăn lắm mới tránh thoát chiêu ám toán này, lão tộc trưởng vốn hành động chậm chạp lập tức nhảy dựng đến bên cạnh, hung hăng cầm cuộc mỗ hạc, luống cuống tay chân ngăn cản thiếu niên sau đó trùm đầu kiếm khí bỏ tới.

Nghe Kiều giả yêu nghiệt quát mắng, cũng hiểu tính toán chi li với gã không bằng người khác, chỉ cười ha ha nói:

“Ha ha, hôm nay ngươi không muốn cuộc ruộng, ta lại muốn luyện kiếm!”

Dứt lời Phong Thần Dao Quang Kiếm trong tay lập loè kỳ quang một hồi, phối hợp với một cỗ đại lực bổ xuống thiên linh cái yêu nhân kia, lập tức trong phòng một trận gà bay chó

chạy, lang thang hỗn loạn. Mà trong phòng này chật hẹp, trường binh khí trong tay lão yêu không thi triển được, bị cảnh cáo bức bách nhảy xuống, chật vật không chịu nổi. Trong trận tranh đấu kịch liệt này đột nhiên xảy ra, những binh sư trong phòng tự nhiên khó mà may mắn thoát khỏi, liền gổ trên giường cũng gặp vạ lây. Lúc xung đột, cũng không biết là bị binh khí của ai cắt một cái, cái gối vải bố kia “Ào ào” một tiếng, lại bị người ta đập một trận, trong phòng lại đứng thẳng, kể cả gà và kiếm khí cùng với Phi Mãng Phi Mãng Phi Mãng, khung cảnh thực sự rất hỗn loạn!

Chẳng qua trận chiến này tuy hỗn loạn không chịu nổi, trước sau thật ra cũng chỉ chịu được một lát; vừa rồi Tuyết Điệp Quỳnh Công nghe được động tĩnh chạy tới cạnh cửa, chiến đấu trong phòng đã phân ra thắng bại. Hai cô gái chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm “Ai da”, lão yêu một mồi rã rời kia đã bị đường chủ nhà mình vung kiếm chém trúng, bỗng lộn ngã xuống đất!

“Thắng rồi sẽ thắng!”

Đang lúc Quỳnh Thố vỗ tay hoan hô, mở miệng thở phào nhẹ nhõm muốn phi kiếm bổ sung một cái, bọn họ lại chợt thấy trên thân yêu nhân kia, đột nhiên bay lên một đạo lục quang, huỳnh quang nhấp nháy, “Vù vù” một tiếng xuyên qua cửa sổ, trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm tích.

“Không tốt!”

Quang ảnh u bích vừa bay lên, bắt chuyện lập tức phi kiếm tuốt khỏi tay, đuổi theo lục quang kia. Chỉ là đạo lục quang kia dị thường nhanh chóng, chờ hần lúc thần kiếm bay ra đã sớm phá ra cửa sổ. Bất quá nó chạy rất nhanh, đạo kiếm quang mười phần linh khí kia cũng lập tức lệch đi., Chợt đuổi theo ra khỏi cửa sổ, cơ hồ ngay tại hai điểm hào quang vừa biến mất, liền chợt nghe ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng rú đau đớn rung trời động đất, tiếng kêu thê lương, không giống người. Nghe được tiếng rú này, liền bắt linh kiếm bay ngược trở về, trong lòng vui vẻ:

“Giết chết rồi?”

Nhanh chóng tung ra cửa phòng với Quỳnh Tuyết, nhìn vào trong viện, lại chỉ thấy phía xa xa trên bầu trời u ám có một đạo lục quang xẹt qua, nhắm thẳng hướng đông nam mà đi. Lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong viện một mảnh hỗn độn, thủy dịch màu trắng sữa chảy ra khắp nơi; cỏ xanh lục thụ mọc đầy sân xanh um, hiện giờ đã héo rũ, héo rũ, một mảnh điêu tàn. Thấy tình cảnh này, tỉnh lại trong lòng như gương:

“Đây là kẻ “Yêu nghiệt” Lý thay mận đổi đào”!”

Nghĩ đến đây trong lòng hơi động, lập tức tỉnh lại, vội vàng hướng trong phòng nhanh chóng tìm tòi, liền nhìn thấy thi thể trưởng lão Tô Lê lão tộc đã là màu sắc xám tro, cốt nhục rời đi, phảng phất đã chết mấy tháng. Không cần phải nói, chỉ sợ đây cũng là yêu nhân sát hại tộc trưởng Thúc Lê thôn chính thức. Sau đó thi hoàn hồn, lừa gạt mọi người trong thôn, tận mắt nhìn thấy yêu linh này âm độc xảo trá như thế, mở miệng không khỏi vừa sợ vừa giận, nói câu “Quỳnh Quỳnh Mộc người ở lại chỗ này”, liền phi thân lên, hướng chỗ đạo lục quang kia biến mất phá không đuổi theo.

“Ca ca chờ muội một chút!”

Muốn nàng lưu lại, Quỳnh Quỳnh đương nhiên sẽ không nghe lời của ca ca: Thấy hấn và Tuyết Diệp tỷ tỷ bay đi, nàng vội vàng cũng chạy lên, vội vàng không ngừng đuổi theo hai người bọn họ.

Theo bóng dáng của đạo lục mang kia, không bao lâu sau mở miệng liền ngự kiếm đi tới phía đông nam của Thúc Lê thôn. Đối mặt với dãy núi lở mãng liên miên không dứt, nghe rõ ràng, cách mấy ngọn núi trên một ngọn núi ở trên một ngọn đồi, một vị lão giả áo lục đứng lặng trên đỉnh núi, nhìn về phía xa xa của mình. Cách không nhìn lại, sắc mặt lão giả lục bào tái nhợt, mơ hồ có lục khí thoáng hiện; mà nhìn thấy khuôn mặt của lão, lại có hình dạng như con chó!

“Chẳng lẽ nó có thụ tinh mấy ngàn năm đạo hạnh?”

Thấy bộ dáng mặt người của Yêu Linh khuyển kia, bắt chuyện không khỏi nhớ tới điển tịch đã từng xem, tựa hồ trong một

quyển điển tịch nói đã trở thành thụ tinh của đạo hạnh ngàn năm, thường lấy khuôn mặt Thanh khuyển Thanh Ngưu.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy tiếng gỗ đá đánh vào nhau, theo gió núi thổi vù vù truyền đến:

“Lão hủ Mộc Linh Công tàn hân.”

Mộc Linh lão yêu đứng lặng đỉnh núi chấp tay, cách không nói với giặc mình:

“Vị tiểu ca này, ta và ngươi đều là người tu đạo, tội gì phải tới quản việc nhân sự của ta? Mộc Linh Công ta tu hành hơn ba ngàn tuổi, nhìn quen thiên địa khô vỉnh, lại sợ mấy cái thứ hạng thô học mặt tiền như ngươi? Không bằng dừng tay là được.”

“Ồ?”

Nghe vậy, liền dừng ở giữa không trung gió núi nhìn chăm chú phía bên kia. Lúc này Mộc Linh Công, sau khi nói ra vài câu uy hiếp, liền cố gắng đè nén cảm giác phiền muộn quay cuồng trong lòng ngực, khẩn trương quan sát, xem mấy thiếu niên nam nữ kia có phản ứng gì. Vừa xem, trong lòng của hắn lại đang bị nguyên rửa một cách hung ác:

“Hay cho một tên nghịch tặc không biết trời cao đất rộng, dám thừa dịp bốn tiên đoạt hồn mượn không có cơ hội pháp thuật, đả thương linh căn ta, phá hỏng tu hành mấy trăm năm của ta! Hôm nay chờ bốn tiên nhân lừa gạt các ngươi trước, chờ điều chỉnh tốt linh căn, lại đem các ngươi đánh thần hình câu diệt!”

Trong lòng tràn đầy chủ ý hung ác, mặt ngoài điều hân mộc yêu lại một mảnh bình thản, lặng lẽ quan sát phản ứng của đối phương. Nhìn một lát, thấy mấy người đối phương dừng trên không trung không có phản ứng gì, lão yêu này có chút mừng rỡ:

“Quả nhiên là lũ trẻ ranh miệng còn hôi sữa, sao có thể tâm trí đánh nhau với mấy ngàn năm với ta!”

Nhìn dáng vẻ bọn họ chắc bị lời nói của mình hù dọa. Thấy vậy, lão thụ yêu quyết định đốt đuốc. Chỉ thấy hắn bỗng nhiên thở dài một tiếng, ngữ khí chân thành nói:

“Haizz, thôi, gần xa đều biết, Mộc Linh lão tiên ta xưa nay luôn có lòng từ bi, hôm nay niệm tình mấy người ngu ngốc các ngươi, cũng không tính toán với các ngươi, mấy người các ngươi mau mau rời đi...”

Hòa giải ôn tồn, thụ yêu nói đến cuối cùng thì đã có chút thở dốc. Xem ra vừa rồi bị bảo kiếm cổ quái kia đánh không nhẹ, cho dù liều một thân pháp lực, mượn sinh cơ của cây cỏ khắp nơi bỏ chạy, cũng vẫn bị thương không nhẹ. vụng trộm thở dốc hai cái, lại nhớ tới thanh quái kiếm truy hồn đoạt phách lúc trước, Mộc Linh lão yêu liền càng thêm kinh hãi, chỉ mong hôm nay sớm chóng đỡ, trở về điều dưỡng linh cơ xong lại trăm thảo trừ căn.

Lúc này, trên bầu trời là mây đen dày đặc, tình trạng giống như sắp mưa. Mà trên ngọn núi kia, lại sinh ra một trận khói mù mịt, mờ lung, làm cho người ta không nhìn rõ cảnh vật đối diện. Ngay tại thời điểm phiến mây mù bốc hơi, lão thụ yêu ba ngàn năm đã cảm giác mình tránh được một kiếp, chợt nghe được đối diện truyền đến một tiếng nói trong trẻo:

“Mộc Linh lão tiên bối, hữu lễ!”

“...”

Thời điểm sơn vụ tràn ngập, cũng không biết thiếu niên kia có hành lễ thật hay không, chỉ nghe trong mây mù tiếp tục truyền đến:

“Nếu lão tiên lòng dạ từ bi, không so đo với bọn ta, vậy bọn tiểu bối chúng ta tự nhiên cũng không nên dây dưa.”

“Đúng đúng!”

Nghe lão thụ yêu mặt chó đầy bụng mừng rỡ, trong lòng thiếu chút nữa thốt ra lời.

“Quả nhiên là sinh linh Mệnh ngắn ngủi sống mười mấy năm, thật là dễ dàng!”

Nghĩ đến đây, Mộc Linh Lão thụ yêu ho một tiếng, vừa muốn đáp lời, lại nghe được thiếu niên đối diện tiếp tục nói:

“Nếu đã như vậy, thỉnh Mộc Linh Công đem Thủy Nhược tiên bối của bốn môn thả lại, đợi chúng ta đón nàng về sư môn, tự

nhiên sẽ không lại đến quấy nhiễu Thanh Tịnh Tiên Trường Phủ...”

Nghe đến đó, Mộc Linh Công vốn vẻ mặt vui vẻ đột nhiên biến sắc, kiềm chế huyết khí trong ngực sôi trào, dùng một chút liên hướng Âm Quát phía đối diện nói ra:

“A, người biết cũng không ít a.”

Dứt lời, ngay trước khi đạo Phá Vụ kiếm quang bay đến, hấn hóa thành một đạo thanh quang hướng dãy núi trùng trùng điệp điệp đầy rẫy kia bay đi. Mà ở phía sau hấn, ba người đã phá không đuổi theo, đã thức thời ngưng kiếm trước mặt, tuyết bay phấp phới bên cạnh, Quỳnh Thu chân đạp Chu Tước Thần Nhận bay vọt ở phía sau, đồng loạt đuổi theo hướng lão thụ yêu bỏ chạy.

Chỉ là, ngay lúc bọn họ một đường đuổi sát, lại chợt nhìn thấy Mộc Linh lão thụ yêu vốn hoảng hốt chạy trốn, vượt qua từng bách đầy núi bên kia, lại đột nhiên dừng lại trên một chỗ đồi núi., Hấn khoanh tay nhìn về phía xa xa, lại một bộ dáng ung dung bình thản. Mà ở bên trái cách hấn không xa, có một ngọn núi trái rất đá trắng, đỉnh núi bằng phẳng phẳng như gương, mơ hồ có thể nhìn thấy trung tâm của một nữ tử đang cuộn mình, thân thể bị vài sợi dây leo thô to khóa lại.

“Àm!”

Vừa mới chú ý tới nữ tử kia, còn chưa thấy rõ dung mạo thân hình nàng, nghe rõ mảnh từng bách sơn chỗ kia, đột nhiên vang lên một trận thanh âm thật lớn, lao nhanh tựa như sóng biển.

“Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, trong từng bách sơn cương màu xanh biếc như mực kia chợt bay ra vô số cây từng bách cành, giống như châu chấu bắn nhanh tới mấy người hấn.

“Ca ca đề ta!”

Ở trước cây từng bách nhận giống như bão tố này, Quỳnh Tiêu nhảy lên, đem hai thanh thần nhận hóa thành hai con Thần Hỏa hừng hực Chu Tước, cùng mình bay múa hướng cỏ cây

mũi tên sắc bén đầy trời kia nghênh đón., Những cây cỏ kia hóa thành lưới kiếm ùn ùn thiêu hủy đoạt. Chỉ là tuy Quỳnh Thước bên người hai luồng thần hỏa hùng hực, nhưng từng bách thảo mọc đầy cả núi thật sự quá nhiều, dưới sự thao túng của lão Mộc ba ngàn năm vẫn ùn ùn lao đến, nhất thời không thấy điểm cuối, cánh chim thần Chu Tước hoa lệ dần dần hóa thành chim thần., Hơn nữa cô bé đáng người linh động kia, ở dưới mây đen lui tới xung đột, chạy xuyên qua đám mây đen như mũi tên cỏ cây, giống như một con rồng lửa cực lớn không gì không phá được.

Thấy như thế, tỉnh lại nhìn ra Quỳnh Thuần nhất thời không có việc gì, liền mượn cảnh tượng cỏ nhận mọc tiền kia bay lên như mây rơi xuống như mưa, lặng lẽ từ trong khe núi xa xa một đạo lặng lẽ vòng qua, hướng vị lão yêu đang vội vàng thao túng thảo mộc tinh linh kia giết tới. Mà giờ phút này lão yêu kia, vừa thao túng con cháu của mình đối kháng với Quỳnh Đình thần điều, vừa còn ở trong lòng tán thưởng:

“Nha! Nữ oa nhi Đạo Linh kia, quả nhiên không hổ là hỏa ly chi trưởng, cũng chỉ có Trường Thọ Mộc Tiên pháp lực cao thâm như ta mới có thể chống đỡ với nàng. Chỉ tiếc, nếu ta có thể sớm đạt được thủy tinh linh lực, hôm nay làm sao lại bị mấy tiểu quỷ đoản mệnh này làm cho chật vật như thế... Ai da!”

Đang lúc Mộc Linh lão yêu tự khen mình, lại đột nhiên cảm thấy một cổ hàn ý tràn đến, khóe mắt thoáng nhìn, lại thấy không biết từ lúc nào hai tên nam nữ đáng giận kia đã lặng lẽ giết tới từ bên trái mình.

Thấy vậy, lão thụ yêu vội vàng hô to vài tiếng thanh âm cổ quái, giao phó với con cháu tôn tinh quái khắp núi xong, liền hốt hoảng bay đến trên một bãi đá trắng thật lớn ở bên cạnh. Mà lúc này khi tỉnh nói tuyệt thì lúc này áp lực rất gần, đang nhìn thấy rõ ràng nữ tử bị dây leo yêu hệ, khuôn mặt vệt tròn, dung mạo xinh đẹp, thân thể hèn mọn uyển chuyển thướt tha, đang lẳng lẳng cuộn mình ở trung tâm bãi đá.

Nhìn khuôn mặt nàng trong sáng như tuyết mùa xuân, hai mắt nhắm nghiền, vẻ tiều tụy, gió núi thổi loạn mái tóc của mình,

tựa như không phát hiện ra điều gì. Mà trên thân thể lúc trước của nàng khi thi đấu về sương tuyết, vài điểm xấu hổ chỉ che dấu những phiến lá cây mây, nơi khác lại không có từng sợi. Kể từ đó, khiến cho thiếu niên ngây ngô kia chưa kịp lưu ý đến, bụng nhỏ bóng loáng của nàng hiện ra đã có thai.

Xem ra, nếu như mình trước sau sở liệu không kém, vị nữ tử cách đó không xa kia, hẳn là nhân hình do Mộc Linh thụ yêu mất đi trong môn phái của mình hóa thành, cũng chính là vị ”vong thiê” Tô Phúc nói ra. Cuối cùng thấy mình tìm kiếm thủy tinh gần một năm, mới mở miệng nói vậy, giờ phút này cũng không biết là nên mừng hay sợ. Chỉ nhìn một cái, vị này cùng Thủy Tinh đường chủ tứ hải phái coi như đồng môn, liền hướng phía sau nàng cách đó không xa quát mắng:

“Thật là yêu nghiệt, dám tự ý cầm dân cư! Hôm nay gặp nhiều người chúng ta, biết điều thì mau thả người đi, nếu không nhất định chém không tha!”

Hắn đe dọa, lão thụ yêu kia tự nhiên khịt mũi coi thường, không thèm để ý chút nào. Hừ một tiếng, thấy hai tên tiểu nam nữ không biết sống chết kia trèo lên bãi đá, muốn nhào tới trước, lão thụ yêu vốn còn chút bản khoản không chần chờ nữa,, Trong miệng khẽ quát một tiếng, dây leo trên người thanh thủy tinh trên bãi đá kia ứng thanh biến mất vô ảnh; lại chờ hắn kêu vài tiếng chú ngữ cổ quái, nguyên bản thủy tinh nhắm mắt như ngủ, trên thân bỗng nhiên hiện lên một trận quang hoa màu xanh lục. Cùng lúc đó, từ trong sơn dã bốn phía bay tới vô số quang sáng màu xanh lục, tiền phó hậu tiếp sau., Không ngừng thất lại trên người nàng. Ngay tại thời điểm lục hoa cấp tốc tránh né, mặt thủy tinh bắt đầu thống khổ, thân hình không ngừng vặn vẹo giãy dụa, nhưng sau một hồi ngừng lại, trên mặt nàng liền biến mất hoàn toàn, đột nhiên mở hai mắt ra, giống như trúng ma xui vậy, ánh mắt gắt gao nhìn hai người ứng phó với Đề Hồn.

“Đây là...”

Bị hai tròng mắt thanh lệ thủy tinh kia nhìn chằm chằm thần sắc cổ quái sợ hãi, nghe vậy sững sốt, lập tức tỉnh táo lại, biết

rõ này chẳng biết tại sao bị Mộc Yêu cầm cổ thủy tinh, hiện đã bị thao túng, chỉ sợ sau một khắc sẽ đánh tới mình.

Quả nhiên, trong lòng vừa mới suy nghĩ tới, thủy tinh như si như say kia đột nhiên đứng dậy, uốn người duyên dáng, ngẩng đầu hướng bầu trời gào rú vài tiếng, trong hai tay đã nhiều thêm một cây băng trùy. Băng trùy sắc bén trong suốt hàn quang bắn ra bốn phía., Thủy tinh như cộp cái bảo vệ con báo báo mẹ bỏ nhào tới bên này: Theo thân hình như nước chảy, trên bãi đá phạm vi mây dậm này bỗng nhiên nổi lên bông tuyết, chỉ một thoáng trở nên lạnh lẽo vô cùng —— tuy giờ phút này thủy tinh dáng người uyển chuyển, toàn thân như trần trụi, bất chuyển lại không có tâm tư quan sát, chỉ lo ở đó hất xì một tiếng:

“Hất xì!”

Mũi vừa dứt, nữ tử đồng dạng lạnh lùng bên cạnh hẳn, liền kêu một tiếng:

“Đường chủ cứ giao việc này cho ta!”

Ngày hôm trước, Mai Hoa Linh Phách vẫn bị người trong thôn coi là tân phụ, lúc này đã phi thân đến chắn trước người. Côn Bằng Linh Trọng trong tay cầm Bích Hoa nhao nhao nhìn chăm chăm vào Thủy Tinh Linh đang đánh tới mang theo gió tuyết.

Thấy tuyết thuận tay cầm bích hoa linh trọng, thủy tinh vốn bay nhào tới đột nhiên ngưng trệ thân hình, dừng bước, hướng bên này từng chút từng chút một đi tới. Trong âm thanh nhẹ nhàng, bông tuyết bay múa quanh người nàng càng thêm dày đặc, băng quang càng đậm hơn, trong phạm vi mây trượng mơ hồ chớp động thủy lam quang hoa. Mà giờ phút này thạch bình đã trở nên cực kỳ băng hàn, giống như tất cả mọi thứ đều sắp bị đông lạnh lại.

Bây giờ trên thạch bình này băng hàn như thế, dẫn tới đường chủ tứ hải có đạo lực uyên thâm, cũng nhịn không được hàm răng va chạm kịch liệt từ trên xuống. Xem ra, trong khí băng hàn ngàn năm như vậy, đừng nói là tiến lên tranh đấu, chính là có thể cố gắng nhắm mắt đặt chân, đã là rất không dễ.

Thấy tình hình này, thiếu niên đang nhin không được không ngừng run rẩy, dường như nhớ tới cái gì, lập tức tỉnh táo lại, cực lực áp chế sự lạnh lùng toàn thân, chuẩn bị đứng dậy giảm bớt sự bức bách của nữ tử gây gò. Chỉ là đúng lúc này, bỗng nghe thấy một tiếng kêu nhỏ vang lên từ trong miệng của người trước.

“Hả?”

Trong tiếng ngâm nga băng linh mang theo hoa hồn tuyết phách này, bắt mắt thấy vị nữ tử ngăn cản trước người mình kia, trên người vốn mặc quần áo nhiều tầng đột nhiên sụp đổ, mảnh quần áo vỡ vụn không chịu được hướng bốn phía ném đi. Trong nháy mắt, nữ tử đang tấm vải gấm tấm ngượng ngừng ngày xưa lộ ra làn da trắng nõn như thoang tuyết, còn có thân hình yếu điệu mềm mại!

“Tuyết hay nàng ta đây là muốn...”

Trước mặt đại địch, thấy cương phong quang mang hiểm thấy này, nghe vậy cũng không kịp nổi lên suy nghĩ gì khác, chỉ lo ở trong lòng nghi ngờ nói:

“Tuyết rơi vào đây là có ý gì? Chẳng lẽ thấy thủy tinh trần trụi, nàng cũng phải nhe nanh à? Ài, không có lý nào...”

Thiếu niên đang miên man suy nghĩ miên man, lúc không có đầu mối, lại chỉ thấy trước mắt lượn lờ một trận băng quang, bích khí sôi hoa; còn không đợi hấn lấy lại tinh thần, vị tinh linh hoa mai hoa mà mình quen thuộc kia, trên thân thể lại nổi lên biến hóa kỳ diệu và xinh đẹp!

“A...”

Nhìn thấy biến hóa thần diệu này, thiếu niên không chần chờ nữa, hít sâu một hơi, mũi chân nhẹ nhàng bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, xẹt qua băng tuyết bay múa đầy trời trên bãi đá trắng, ra sức giết tới vị yêu linh làm nhiều chuyện ác kia!

Điểm sát hình ảnh tiếp nối: hữu nghị đề cử 《Dục Hải Tinh Thần》

Huyền ảnh tàn ảnh của Chương thứ tư tan biến, thoát khỏi ngâm hồn của ta.

Ngàn vạn năm ở động thiên phúc địa, Thủy Linh hội tụ ở đỉnh núi tuyết đỉnh, cho dù bởi vì một loại duyên cớ nào đó Pháp lực giảm đi rất nhiều, nhưng giờ phút này mang gió cuốn tuyết mà đến, thanh thế vẫn là uy không thể cản.

Tuy rằng hiện giờ bông tuyết bên người Tô Thủy mềm mại bay múa, tiếng bước chân chậm rãi tới gần như không nghe thấy, nhưng lại lặng yên không tiếng động như vậy, cho dù là ai đối mặt với nàng, đều cảm thấy giống như toàn bộ thiên địa càn khôn trước mắt, trong nháy mắt đóng băng co lại thành một cây băng chùy thật lớn., Sóng băng cực lạnh cực hàn mãnh liệt cuốn tới. Ở trước mặt cực hàn như vậy, nếu là người thường, sớm đã bị đông cứng, xé rách vỡ thành vô số khối băng nhỏ; đừng nói là đối địch, dù là Thủy Linh ngàn vạn năm chỉ âm hàn nhìn người một cái, chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán, thi cốt vô tồn!

Đối mặt với tinh hồn ngũ hành hung hiểm như vậy, đồng dạng cũng là linh vật sinh ra trong thiên địa Thanh Động Thiên, tên giặc Tuyết này bình thần không chút sợ hãi.

Cảm nhận được sức mạnh thủy hàn to lớn ép xuống, linh phách trên sườn núi băng trời sinh đã ngưng kết lại, ngửa mặt ngâm lên một tiếng, quần áo trên người vỡ vụn thành mảnh, lại khẽ quát một tiếng, trên thân thể trắng nõn của nàng lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Trong ánh sáng khí lạnh quanh quần trong trận, thiếu niên đứng phía sau nàng ta vẫn là lần đầu nhìn thấy, trên người vị nữ tử trước mặt sớm chiều ở chung này đã khoác lên chiến giáp trời sinh.

Bình tĩnh bị ánh mắt hoa quang bảo khí làm cho choáng váng, từ phía sau Tuyết Điệp nhìn lại, chỉ thấy trên tuyết trắng mượt mà xanh mượt kia bao lại vũ giáp lưu động hào quang, từng

phiến giáp dày đặc vàng bạc tỏa sáng, tươi đẹp thon dài, từ phía sau nhìn lại, giống như lông đuôi thần điêu., Lại như Mai Huyền nâng cánh hoa lên. Trừ cái đó ra, trên cái eo nhỏ nhắn của Tuyết Túc không có vật gì, chỉ có mấy cái giáp phiến màu vàng non mềm sau lưng quần quanh, mảnh như lá cỏ, đem da thịt Khi Sương Du Tuyết dán chặt lấy. Chờ sau tỉnh lại từ đỉnh đầu nàng lướt qua, mới thấy nàng trước ngực hai ngọn núi hạt dẻ mềm mại cao ngất, sớm đã bị hai đóa hương mai năm cánh nở rộ gắt gao bao lại.

Sau khi bị thủy tinh đánh trúng, Hàn Phong kích phát ra chiến giáp băng mai trời sinh. Hiện tại, Giao Tuyết phù hợp cả người, đều được bao phủ trong một tầng băng quang màu lam, bên người thỉnh thoảng thoáng hiện ánh sáng lạnh, phun ra nuốt vào, giống như băng xà tử điện.

Trên người có linh giáp hộ thể, Mai Linh lạnh lùng không còn chần chờ, rung lên thánh bích linh trượng trong tay, quát một tiếng, không do dự ụp vào dòng nước lạnh vô tận trước mắt, như nước chảy mây trôi hướng thủy tinh kia đánh tới.

Thấy tuyết thích hợp phá vỡ băng hàn ngưng trệ, thủy tinh vốn ánh mắt trống rỗng, cũng không nhìn được hiện ra một chút kinh ngạc; đợi nàng phá không mà vào, từng đóa linh nộ đuổi hồn đoạt phách ụp ụp kéo đến, thủy tinh nhận biết lợi hại, đáy lòng bàn tay không dám chậm trễ chút nào., Bàn tay trắng nõn giờ nhẹ, ngón tay chỉ, lập tức trước người dựng thẳng lên một bức tường nước cứng cỏi trong suốt. Đảo mắt, trên tường nước này lại dâng trào sóng nước ngập trời, trong đó bay ra vô số băng lăng, tất cả đều biến thành hình đao búa, gào thét đánh tới tiên linh Mai Tuyết.

Trong nháy mắt, trên đỉnh Bạch Thạch sơn có phương viên không lớn này đã trở thành địa ngục Tu La phiên phi băng đao loạn vũ.

Chỉ là, mặc dù thủy tinh thúc giục băng đao sương kiếm mãnh liệt như nước thủy triều, nhưng Khấu Tuyết vẫn tự ý nhàn nhã. Đối mặt băng lăng bay tới, tránh trái tránh phải, trên dưới nhẹ nhàng uyển chuyển, ở đầu sóng băng trôi qua đi lại, tựa hồ hoàn toàn không để sinh tử ở trong lòng. Lại một lát sau, thủy

tinh đang ra sức kích phát băng đao tuyết tiễn phát giác, nữ tử đối diện thần thái càng nhẹ nhàn, chính mình lại càng không ổn.

Nhìn trước mắt, chính mình thúc giục thanh băng đao thoát nhìn tựa như châu châu bay tới dày đặc, nhưng đại bộ phận thanh đao còn chưa kịp đến gần, liền đã bị linh trượng màu xanh rực rỡ của nàng đụng nát bấy. Còn lại một ít băng nhận, cho dù có thể bay đến trước mặt nàng., Lại không đủ thương được nàng ta mấy may - Bởi vì thân thể mềm mại thướt tha kia, tựa hồ vĩnh viễn mềm mại vượt quá tưởng tượng, luôn có thể ở trước những băng đao cứng rắn sắc bén đến trước người, chuyển qua tránh né, ngay cả nửa điểm áo giáp cũng không chịu được!

Cứ như vậy, cho dù thủy tinh không ngừng làm phép, cũng không thể tránh được, nhìn nữ tử từng chút từng chút tới gần, không có chút biện pháp nào.

Không nói đến hai nữ nhân này giằng co, lại nói đến cảnh tỉnh, thấy tuyết rơi ngăn cản thủy tinh không chút nào thất bại, liền không chần chờ nữa, hô một tiếng bay đến giữa không trung, đánh tới lão thụ yêu đang trốn tại phía sau Bạch Thạch Sơn kia.

Theo lý thuyết, lúc này nếu tỉnh lại thì hoàn toàn có thể đánh ra một đạo lưu quang phi nguyệt lâu nay chưa từng sử dụng, cách không tấn công lão thụ yêu ngàn năm kia. Nhưng không biết vì sao, trải qua một phen chém giết bốp bốp trong phòng lúc trước, trực giác mách bảo, nếu mình tới gần lão yêu kia mà cận kề đánh giết với hắn, càng có thể sớm giết chết hắn. Bởi vậy hiện tại hắn liền thân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu quang, hướng lão thụ yêu kia dũng mãnh đánh tới.

Mà thấy hắn hô đánh gọi giết chạy tới, tên này luôn là kẻ mưu trí tự phụ, không đem mấy tên nhóc con này để vào trong mắt, không biết vì sao lại rùng mình một cái, không chút nghĩ ngợi liền quay người bỏ chạy.

Thế là một già một trẻ này, một người ở phía trước hốt hoảng chạy trốn, một người đuổi sát phía sau không tha, vượt qua

Trọng Loan trùng điệp, như hai đạo lưu tinh đuổi trong dãy núi nơi xa càng xa.

Mộc Linh lão yêu đang chạy trốn, cũng không quên thi triển các loại pháp thuật, thỉnh thoảng trên đường đi lại mọc ra một khóm gỗ trúc, hoặc từ trên trời trời xuất hiện vô số gỗ trầm trọng. Chỉ là, những cây tròn trúc trồng này rỗng ra, còn không đến phạm vi một trượng của truy binh, liền bị quang khí hộ thân quanh người hấn đánh nát tan.

Thấy vậy, lão thụ yêu ngàn năm vốn còn không ai bì nổi giờ phút này đã câm như hến. Vốn trong lòng hấn tràn đầy thù hận coi thường, giờ phút này lại chỉ như một chữ “sợ”.

“Mà thôi, hôm nay ta thật nhìn nhầm rồi!”

Lão thụ yêu trong lúc cấp bách quay đầu lại nhìn, phát hiện sào huyết tòng bách đã nổi lên khói lửa bốn phía, mà đỉnh núi bạch thạch kia có ngàn đường thụy khí, đấu rất ngay thẳng. Thiếu niên phía sau lại như bóng với hình, có chạy thế nào cũng không thoát. Thấy vậy, lão thụ tinh suy kiệt trong lòng ảo não không thôi:

“Ài! Buồn cười! Vốn tưởng rằng mấy tên tiểu bối vô tri này chẳng qua là đi ngang qua, hơi dùng kế nhỏ liền hại bọn chúng, hút tinh khí giúp tu hành; ai ngờ cuối cùng bản thân lại hoảng sợ bỏ chạy!”

Ngẫu nhiên lại quay đầu nhìn tình cảnh nơi xa một chút, Mộc Linh lão yêu liền càng tức giận:

“Thôi, lần này mình đúng là tự tìm đường chết rồi! Nhìn nữ tử kia, vốn nhìn nhiều hai lần liền xấu hổ không dám ngẩng đầu, còn tưởng rằng chân thực chẳng qua chỉ là nha hoàn tỳ nữ — ai ngờ, lại là một Tiên tướng đòi mạng! Cái tên tiểu nữ oa oa gọi là “Muội muội”, chỉ biết cười hì hì, rõ ràng là tàn sát sát thần linh như cắt cỏ! Mà thiếu niên sau lưng khí thế hung hăng, vừa ra tay liền đả thương linh căn chính mình, vậy tu vi càng...”

Nghĩ như vậy, Mộc Linh lão yêu đang bận rộn chạy trốn, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, nghĩ:

“Ôi! Ta thật sự là sống uống ba ngàn năm, thật sự là già rồi hờ đồ! Ta nên sớm nhìn ra, mấy người bọn họ không phải phàm nhân!”

Nguyên lai giờ phút này hắn nghĩ, chính mình lúc trước nhìn ra mấy tiểu nam nữ này thân mang pháp thuật, cốt cách lại thanh tú phi thường, hiển nhiên linh khí nội uẩn, thần quang chiếu người, không khỏi động ý niệm lệch lạc., Muốn dùng pháp thuật luyện máu huyết của bọn họ, tăng tiến tu hành mấy chục năm như vậy. Lúc ấy, có cái vết xe đổ của thủy tinh kia bởi vì phá thân mang thai mà pháp lực tổn hao nhiều, hắn liền muốn tái diễn lại trò cũ, thiết kế để cho ba thiếu niên nam nữ huyết khí phương cương này phá thân, sau đó chính mình có thể dễ dàng không chế hàng phục.

Bây giờ nghĩ lại, bản thân mình cũng nên gặp kiếp nạn này, biến khéo thành vụng. Vì sao lúc trước mình lại không nghĩ tới, mấy nam nữ thanh xuân nhỏ tuổi này, sau khi mình tác hợp vào trong động phòng bái đường, vẫn là một bộ dáng xử nữ —— Thử nghĩ, nếu đổi lại là người bình thường..., Không cần nói chính mình an bài những thôi tình hương, Hoài xuân thảo kia, chỉ cần nhìn thấy dung mạo của nhau, lại đến trong phòng tối, đã sớm tham lam nhất thời sung sướng nam hoan nữ ái nữ rồi. Như vậy xem ra, mấy tiểu hài nhi này nhìn như đơn giản, thiết định vị tiên binh thần tướng nào có ý đồ cải trang, biến pháp nhi muốn tới đánh chết chính mình!

Nghĩ đến đây, thụ linh lão yêu kia tựa như một chậu nước đá tưới từ đầu xuống, thoáng chốc như rơi vào trong hang động băng tam cửu!

Bất quá, dù sao lão thụ yêu này có ba ngàn năm thọ kỷ, trong lúc đó vì muốn mau chóng tăng cường tu hành của bản thân, tàn hại vô số sinh linh, có thể nói cùng hung cực ác; gặp đại hạn của mình sắp tới, làm sao chịu thúc thủ chịu trói? Thấy tình lại phía sau truy sát tới nóng nảy, hung tâm tràn ngập của hắn ngược lại bị kích thích ngược trở lại.

Thế là ổn định tâm thần, lão thụ yêu mặt chó này nhìn thấy trong sơn cốc phía trước có một chỗ lòng sông bằng phẳng, lập tức sinh ra một kế, đè ép đám mây xuống, phiêu nhiên rơi vào

trong lòng chảo sông kia. Thấy hấn chạy thực mạng vào trong sơn cốc, nghe vậy tự nhiên không muốn, cũng theo sau đuổi xuống.

Tạm thời bỏ qua lão thụ yêu làm phép hại người không nói tới, lại nói tiểu Quỳnh Huyền. Một thân tiểu nữ oa nhi cỡ ngần này, tự nhận xung phong ngăn cản sơn tinh mộc quái khắp núi chạy tới. Qua nhiều lần như vậy, không những không chút nào thất bại, ngược lại còn càng đánh càng dũng, không ngờ lại làm cỏ cây quý dị khôn nạn khắp núi, đuổi giết khiến cây gãy cành gãy, chạy trốn khắp nơi!

Lúc đầu, dưới trướng Đường chủ Tứ Hải này là “Trương Quỳnh Hồng”, suất lĩnh hai hỏa điều nghe lời của nàng, ngăn cản cây kim thông bay đá chạy do long trời lở đất bắn tới, hơi thở dồn dập, liên hăng hái phản kích, lại giống như ca ca ở Hỏa Vân Sơn tiểu phi cuối cùng, hô quát hai bộ hạ duy nhất, hùng dũng oai vệ giết về phía những con quái vật núi cao kia!

Mà nhân số các nàng tuy ít, lại là khắc tinh của những sơn tinh mộc quái kia. Hai con Chu Tước, Hỏa Điều này có lửa cháy bùng bùng, chỗ nào chúng đi tới tự nhiên đốt tới mức thần khóc quỷ khóc trong núi rừng, sơn tinh thụ quái chạy trốn bốn phía, không dám ngăn cản. Mà ngẫu nhiên có sơn liên cùng hung cực ác, tránh được ngọn lửa Chu Tước phun lửa., Tử mệnh lao về phía cô bé, trang điểm xinh đẹp này, không ngờ độ hung mãnh của cô bé này cũng không thua gì mình, còn chưa tới gần đã lao tới quyền đâm cước đá, ở giữa lại có tiểu pháp thuật cùng loại với kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, Thổ cùng lúc xuất lồng ra, luôn bảo mình không chiếm được chỗ tốt.

Trong trận chiến đầu anh dũng này, không biết từ khi nào áo khoác sau lưng Quỳnh Công đã “Tê lạp” một tiếng nứt vỡ, từ đó mọc ra hai cánh thịt trắng nõn, không ngừng vỗ vỗ ra ngoài, dập dờn từng vòng hào quang thánh khiết. Mà vào thời điểm đánh nhau đến hưng phấn kia., Tiểu nữ oa này mặt phấn như thánh linh, thấy có một sơn hậu mộc quái vẻ mặt đáng ghét kia đánh tới, lại bổ nhào tới ôm chặt lấy, nhe cái miệng đầy răng nanh nhỏ bé, cắn về phía bọn nó! Nhìn thần sắc hung ác của nó, thật giống như một con cạp con vôi vãi muốn thử răng!

—— nếu là lúc này mở miệng cho chứng kiến tình cảnh như vậy, thì hẳn làm sao tưởng tượng cũng không tưởng tượng ra, bình thường ở trước mặt hẳn một bé gái nhỏ nhắn nhu thuận đáng yêu, lại còn có như vậy dũng mãnh sắc bén một mặt!

Vì thế dưới sự dũng cảm xung phong liều chết của Quỳnh Huyền tiểu muội, sơn tràng vốn do Mộc Linh lão thụ yêu kinh doanh ngàn năm nay âm uế bốn phía sớm đã nổi lên khói đen bốn phía, một ngọn lửa mà thành không có. Những Sơn Ngoan thụ linh còn sót lại kia ở trong trận sát phạt này sớm đã bị dọa cho vỡ mật từ lâu rồi., Bốn bề hoảng hốt chạy trốn, chạy trốn từ nơi khác tới Xuyên Hà cốc dưỡng mệnh. Mà ở sau trận sơn hoả phong quyển tàn vân đốt qua, trong sơn trường vốn từng bách che dấu lại lộ ra hài cốt tuyết trắng, tầng tầng lớp lớp, nhìn thấy mà giật mình. Nghĩ đến, đó chính là những sinh linh bị Sơn Ngoan Thụ Yêu chiếm núi vì ác hút hết tinh huyết.

Bất quá lúc này, Quỳnh Huy cũng không kịp so đo những yêu quái này đến cùng là hại bao nhiêu người; thấy những tên bại hoại yêu quái này chạy trốn khắp nơi, không một tên nào dám đến đánh với nàng, nàng thật sự không biết làm thế nào cho phải, sững sốt., Bỗng nhiên nhớ tới đường chủ ca ca của mình Tuyết Diệp đuổi theo lão yêu quái kia, Quỳnh Quỳnh lập tức phấn đấu đứng dậy, bước trên người một con Chu Tước lông lửa bay lên, trong miệng hô quát âm tiết mình cũng không biết hàm ý, hướng đại tỷ tỷ đang đấu với Tuyết Diệp tỷ không phân thắng bại kia vỗ tới.

Chờ Quỳnh Quỳnh bay đến phụ cận đỉnh núi đá trắng, vừa muốn tiến lên tấn công giết chết, lại nghe tuyết hữu tỷ hướng nàng hô một tiếng, để nàng đi trước giúp bang đường chủ. Nghe được nàng nhắc nhở, lúc này tiểu nữ oa mới như bừng tỉnh trong mộng, nói một câu “Sư tỷ tỷ” quần áo mới thay mới thật đẹp, liền tranh thủ thời gian dựng thẳng lỗ tai lên nghe một chút, sau đó lập tức hướng phương hướng vừa rồi tỉnh ngôn cùng thụ yêu đuổi theo nhau bay đi.

Hơn nữa còn nói thêm, thấy lão yêu kia rơi xuống sơn cốc, hẳn cũng khẩn cấp đuổi theo.

“Ồ? Đây là địa phương nào? Phong cảnh thật đẹp.”

Vừa đáp xuống đất, hấn vừa mới bắt chuyện đã kinh ngạc phát hiện bản thân đang ở trong một thảm cỏ xanh tươi. Hơi giương mắt nhìn tới phía trước, đã thấy trên thảm cỏ có một cánh rừng trái cây, cành cây giữa rừng đầy quả đỏ như lửa, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy thèm nhỏ dãi.

Hương phương trên thảm cỏ như tấm đệm xoay vài vòng, thưởng một hồi hoa đại, bắt lời liền cảm giác khát nước, bắt giác lăm bầm nói:

“Úy, đuổi đến đây nhiều lúc, miệng cũng khát, liền đi vào trong rừng quả hồng nghỉ ngơi, hái chút quả hồng ăn.”

Dứt lời, hấn liền đi vào rừng cây, đưa tay hái trái cây trong rừng.

“Ha ha! Xem ra lúc trước bản tiên đã đánh giá cao ngươi rồi. Thì ra người này là kẻ có công lực yếu nhất trong ba người!”

Lúc này tại hơn mười trượng ngoài kia, Mộc Linh lão yêu đứng ở bên ngoài khoảng cách tuyệt đối an toàn, thấy thiếu niên bước vào ảo cảnh chính mình vội vã thiết lập, không chút nào nghi ngờ, liền vui mừng cười ha ha. Đắc ý, thấy thiếu niên đã đi đến mắt trận của phạm bẫy mình, lão yêu trong lòng nói:

“Hay cho đoản mệnh hậu sinh không biết chuyện, xem ra chưa từng trải qua ảo cảnh cao thâm như vậy nhỉ? Hôm nay bản tiên sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Đến lúc này, chỉ cần thiếu niên kia đưa tay hái quả hồng quả thật là đá sỏi, thì huyền trận gai độc này sẽ phát động toàn bộ, đảo mắt cái tên sinh linh đáng ghét này sẽ bị ngàn vạn cành mạn gai kịch độc xuyên qua mà chết!

“Mau hái! Mau hái!”

Tu vi của lão thụ yêu dù có mấy ngàn năm cũng không kèm được sự nóng nảy trong lòng.

Mà đúng lúc này, lão yêu bà ngàn năm này Mộc Linh Công điều hàn, chợt nghe xa xa có tiếng xé gió. Ngẩng đầu nhìn lên, đúng là tiểu nha đầu kia đang ở dưới mây đen bay lên trời.

“Lúc này tới, sợ cũng đã muộn!”

Thấy Quỳnh Thước đến chậm, lão thụ yêu nhin không được âm hàn bật ra cười nhạo. Đang lúc này, lại nghe phía xa xa có tiếng nói:

“Quỳnh trà, hắt nước!”

“Vâng!”

Đang lúc khẩn trương vô cùng đợi thiếu niên xúc động trận nhãn, lão thụ yêu này chợt nghe được hai tiếng đối đáp từ xa xa.

“Hà hà bát thủy? Ngay cả Bát Băng cũng không cứu được ngươi!”

Tuy rằng không thể đụng vào mắt trận, nhưng bây giờ thiếu niên đã đi vào chính giữa ảo trận, bản thân hơi thao túng một chút liền có thể làm cho hắc xương tan thịt nát, hài cốt không còn! Chỉ là như vậy, hắc chết cũng không thống khổ như vậy mà thôi. Chỉ là...

Ngay lúc Mộc lão thụ yêu căng cánh tay như cây khô ra, vội vàng vẽ vòng tròn trên không trung, cũng thấy từng bụi gai từ lòng đất chui ra, giống như răng độc cắn tới thân ảnh thiếu niên ở trung tâm huyền trận —— nhưng giờ phút này trong lòng lão yêu lại cả kinh:

“Không đúng! Vị trí thanh âm vừa rồi của thiếu niên kia tuy xa nhưng lại rất không ổn!”

Ý niệm này vừa lên, hắc liền không nghĩ tới nữa. Chẳng qua chỉ giây lát sau, hắc chợt nghe thấy bên cạnh mình chỉ gang tấc, chợt có người hừ lạnh một tiếng. Vừa nghe được tiếng hừ lạnh tràn ngập trào phúng này, vị lão yêu tinh đang nghi thần nghi quỷ này, nhất thời cả kinh hồn phi phách tán!

Chỉ là, còn không chờ Mộc Linh tàn hàn kịp tránh lui về phía sau, liền cảm thấy phía trước cổ phát lạnh, sau đó liền bay lên cao cao, đảo quanh thấy được tất cả tình cảnh chân thật trước mắt. Thì ra thiếu niên thuần thủy kia, sớm như gió xoáy hoành kiếm lướt qua, chạy đến phía sau mình vài thước! Đáng tiếc ngàn năm qua thụ lão thụ yêu Mộc Linh Công, hại người hại mình, chính như hậu nhân phú sở tại trong mây mù:

“Áo ảnh tàn hàn, một ngàn năm mà thôi.

Lưu hình nhập mộng, ba ngàn năm làm việc.

Phụ trụ hề hề hề không biết, đào chưa học xuân khai đào.

Kiều sương tuyết hề tự kỳ, liền như ngô đồng của Thu Đọa!”

Chương thứ năm giết người dừng bước, quan sát ánh sáng rực rỡ của hoa mai bị dập tắt.

Lại nói đến Mộc Linh lão yêu kia tàn lụi, thi triển ra Mộc Cực Huyền trận muốn tiêu tan xương thịt đuổi theo không bỏ, ai ngờ kết quả lại là mình lại rơi vào kết cục thân thủ dị. Lão thụ yêu ngàn năm này, đến chết cũng không rõ, vì sao nhìn thấy thiếu niên kia rõ ràng đang ở trong trận của mình, vì sao cuối cùng lại xuất hiện ở nơi khác?

Lão thụ yêu cũng không biết, thiếu niên đối địch với hắn, từ khi có Quỷ Vương đi theo, liền đại khái lưu ý đạo lý ảo thuật Quỷ Vương; lần trước vì thân vào hiểm địa Ma Châu, lại chuẩn bị một chút., Đã sớm theo Tiêu Chử nghiên cứu kỹ càng huyền thuật mê thuật. Cho nên, mặc dù học qua không bao lâu, nhưng với dụng tâm của bản thân, hơn nửa nửa đường này Quỷ thuật sư phó không thể coi thường, bắt chước quỷ huyền thuật đối với tạo nghệ đã là bất phạm. Lão thụ yêu này vội vàng bố trí Độc Cực huyền trận, sao có thể giấu được mắt hắn?

Vừa rồi chỉ là mơ hồ đưa ra kế nhỏ, liền ngược lại khiến cho chính Hàn Hàn sinh ra ảo giác, cho rằng khi nghe thấy lời nói đã dễ dàng bước vào cạm bẫy ảo trận do gã bố trí. Mà trên thực tế, tỉnh ngón bất quá chỉ đứng bên cạnh nhìn gã biểu diễn. Đến khi Quỳnh Thiên đi tới, hai huynh muội này ăn ý phi thường, mới một cái giới nước, một cái thủy độn, giống như nội dung cổ quái ngày thường đùa giỡn, nháy mắt đến gần thụ yêu, chớp mắt đã chém gã rơi xuống bụi bặm!

Lão yêu mặt chó khi bị cảnh tượng trước mắt chém ngã một kiếm. Lúc đầu thân tách rời, lồng ngực lão lập tức phun ra lục quang cao hơn ba thước. Tiếp đó, toàn bộ thân hình cao gầy như bị rút sạch., Bộ áo lục kia hô một tiếng uể oải nằm trên mặt đất. Sau một lát, bộ áo bào xanh lục đã nhanh chóng lan tràn ra rất nhiều gân mạch rễ cây thô to, một đường đẩy ra đá vụn trên bờ cát lũng sông, phủ phục đi ra ngoài ước chừng hơn

nửa trượng. Sau đó, tất cả gân lạc không hện mà cùng dừng lại, im lìm uốn lượn trên mặt đất.

Mà lúc này, đạo khói màu xanh lá từ trong cổ lão thụ yêu phun ra kia, cũng giống vậy đứng yên bất động, không ngưng cũng không tản, như một đoạn Bích Ngọc trụ phát sáng lên., Huỳnh Huỳnh Phương Xử ở bên cạnh mảnh lưng sông này —— ở Vân Thiên Hạ u ám bây giờ, người ngoài rất khó thấy rõ, ở đoạn này ánh huỳnh quang chớp động trong quang trụ, còn ẩn giấu một đôi mắt màu độc. tựa như mắt thú quỷ tinh, ở trong khói sáng tràn ngập xanh biếc phiêu hốt, cơ hồ nhạt không thể nhận ra.

“Đẹp! Ta sờ sờ!”

Thấy cột sáng xanh biếc này, Quỳnh Huy lại mặc kệ những thứ khác, chỉ cảm thấy nó đặc biệt óng ánh đáng yêu, lập tức muốn chạy lên xem thử có trơn bóng giống như hay không.

“Chờ một chút!”

Sự lỗ mãng của tiểu muội muội, đương nhiên bị đường chủ ca ca của nàng kéo lại.

Sau khi đem tiểu nha đầu bất đắc dĩ đẩy ra sau lưng, đánh thức liền nhìn cột sáng xanh biếc mê ly trước mặt, lẳng lặng nhìn chăm chú một lúc lâu, trong đôi mắt chớp động thần quang, như có điều suy nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Quỳnh Huyền liền thấy đường chủ của mình, bỗng nhiên tiến lên, nhanh chóng đưa tay, song chưởng vỗ lên đoạn ánh sáng xanh biếc khó lường này - Chỉ một thoáng, giống như băng tuyết gặp canh lã, đoạn lục quang kỳ dị này ầm xuống. Ở trên song chưởng thanh hoa của thiếu niên đè xuống, càng co lại càng ngắn, càng ngày càng nhạt, cho đến một điểm sáng cuối cùng ảm đạm mà diệt, toàn bộ thu vào trong tay thiếu niên.

Đến đây, lại bắt chuyện, dưới sự “Luyện Thần Hóa Hư” tuổi thọ của lão thụ yêu cách Nam Sơn hơn ba ngàn năm, cũng chỉ còn lại những mạch lạc gân mọc uốn lượn trên mặt đất. Sau này ăn phong mọc lộ, khô héo cùng lúc, xem có kỳ duyên nào mới luyện linh căn hay không., Nhìn động tác đánh thức, cũng

là như có điều ngộ, liền tức giận muốn thiêu hủy căn cơ lão thụ yêu lưu lại; nhưng vừa giờ lên hồng quang lập lòe hỏa nhận, liền bị đánh thức kéo, xoay người rời đi. Dù sao, ở trong mắt mở miệng, lúc này trừ ác đã hết, còn muốn cho sinh linh trong thiên địa này lưu lại một đường sinh cơ nên có.

Sau đó, lúc đi qua ảo trận do lão thụ yêu bố trí lúc trước, hắc bắt đầu nói chứng kiến trong bụi gai độc được kia, lại rải rác một gốc hoa tươi. Khác với bụi gai màu sắc héo rũ kia, sau khi lão thụ yêu chết đi, ba đoá hoa tươi mơ hồ có quang ảnh này vẫn là lá cây tươi tươi đẹp, màu sắc rực rỡ, màu sắc rực rỡ. Thấy hoa này kỳ dị như vậy, nghe nói trong lòng khê động, liền cuốn ống tay áo, lấy ống tay áo của hoa cỏ kia vào trong tay áo.

Từ lòng chảo sông này đi ra, ngự kiếm bước lên vân quang không lâu, nghe nói hai người Quỳnh Huyền liền thấy ở xa xa có một mảng hái khí lượn lờ, trong đó có một đoá thụ thái vân quang đang nhanh chóng bay tới bên này. Chỉ chớp lát sau, mở miệng liền thấy một thân chiến giáp Băng Mai như Bái Tuyết, đang ở trong gió núi thổi sương khói nhẹ lướt qua bên này; ở bên cạnh nàng., Lại nâng một người lên, tỉnh lại thấy rõ ràng, đây là Tô Thủy Thủy vừa mới đối địch với tuyết cách đây không lâu. Hiện tại sắc mặt Tô Thủy càng thêm tái nhợt, thân sắc uể oải, dưới chân hư phù, vô lực dựa vào đầu vai, giống như bị rút đi gân cốt toàn thân.

Lúc này đất hoang tụ hợp, cũng không kịp nói nhiều, chỉ đại khái nói tiếp tình hình chiến đấu của từng người. Từ trong tuyết thuận lời nhẹ nhàng nói, bắt lời hiểu được, ngay vừa rồi không lâu, Tô Thủy như bị tuyết ứng vô tung bắt nhập, linh trượng phi hoa ẩn giấu sát cơ làm cho không ngừng lui về phía sau., Nhưng lại cực kỳ nguy hiểm, vẫn cố gắng chống đỡ. Chỉ là, đại khái ngay nửa khắc trước, đã cố gắng thúc dục Phong đao sương kiếm ngăn cản thủy tinh nhường, đột nhiên ngậy ra như phồng, sau đó cả người liền ngã vào trong một mảng băng tuyết, bất tỉnh nhân sự.

Nghe được tuyết thuận chi ngôn, bắt chuyện tính toán, thời điểm thủy tinh kia đập xuống đất, đại khái cũng chỉ là thời khắc lão thụ yêu bị mình chém giết. Hiên nhiên, hắc là lúc thụ

yêu vẫn mệnh, tà pháp điều khiển thủy tinh kia cũng theo đó tác nghề.

Sau khi nói vài câu, ba người Tứ Hải đường này loại trừ yêu nghiệt thành thắng trở về, một đường giữa mây mù, lướt qua dãy núi sừng sững, nhắm thẳng Hỏa Lê trại. Bởi vì thủy tinh có thai trên người nên bọn họ không dám bay nhanh, chỉ chậm rãi bay về phía Hỏa Lê trại.

Đang bay trên không dãy núi, tiểu Quỳnh Quỳnh bay phía trước, lại đột nhiên quát to một tiếng: “Có yêu quái!”

Sau đó nàng chân đạp con chim lửa dưới cánh bay đi, nhanh nhẹn hạ xuống. Thấy vậy, liền tranh thủ phân phó Tuyết Tinh bảo vệ, sau đó hai người cũng theo sau Quỳnh Đình cùng rơi xuống đất.

Sau khi chỉnh sửa, hẩn tỉnh lại, liền thấy bên cạnh đường núi phía trước, trong bụi cỏ quý một hán tử trung niên, một thân đánh cướp ngắn, áo tơi kéo đai lưng còng, trên đầu đội mũ da hổ tám cạnh, mỏ nhọn mỏ nhọn., Khuôn mặt tròn xoe hiện tại hán tử đang gấp rút tái nhợt mặt, cố gắng giải thích điều gì đó với tiểu cô nương trước mặt. Mà Tiểu Quỳnh Thiển lúc này, thì hai bàn tay nhỏ bé đặt ở phía sau, thân hình trái phải vung phải, con mắt đen láy tròn tròn, vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn vị đại thúc trước mặt này, tựa hồ cũng không tin lời hắn.

Khi nghe thấy cảnh cáo và tuyết là rất thân thiết, liền nghe tiểu muội muội cảnh giác kia đang hỏi han: “Người. Thật sự không phải muốn tới hại yêu quái của ca ca ta chứ? —— người cũng đừng tưởng ta ngốc, liền tới lừa ta!”

Lời này của tiểu nữ oa, có đạo lý của chính nàng. Mặc dù Quỳnh Huyền vẫn cho rằng, mình chỉ có chút yêu quái đáng yêu, nhưng trải qua hơn một năm chăm chú suy nghĩ, nàng đã đưa ra một kết luận đơn giản mà chính xác: Trên đời này, thật ra chỉ có hai loại yêu quái. Một loại là muốn hại yêu quái của đường chủ mình, một loại khác chính là giống như nàng, yêu thích yêu quái của đường chủ ca ca của mình.

Hiện tại, nàng dựa theo tiêu chuẩn đơn giản này cẩn thận phân biệt, xem trước mặt cái Cát Y đại thúc sốt ruột tẩu hỏa này, rốt

cuộc có phải loại yêu quái không tốt đầu tiên hay không. Nếu là, nàng cũng chỉ có thể học theo ca ca, lại đến trăm yêu cuộc ma.

Có lẽ cảm thấy tiểu nha đầu ngây thơ này vận sức chờ phát động, làm cho Cát Y Sơn Yêu không khỏi toát mồ hôi lạnh, kêu oan uổng cẩn thận giải thích: “Đại Tiên oan uổng a! Cho dù ngài cho ta mượn một ngàn cái gan, ta cũng không dám có nửa điểm lòng hại Tiên huynh a!”

Vừa nghĩ tới không lâu trước đây tiểu nữ tiên này mới có thể chém giết cả tòa sơn trường như luyện ngục, tóc mai của Cát Y Yêu Thần này nhô ra từ trán, mồ hôi bốc ra trước đó càng lúc càng lớn.

“Ah! Như vậy a...”

Nghe xong lý do này, tựa hồ có chút bị động, Quỳnh Thập cẩn môi ngơ ngác một chút, liền bấu môi, hỏi một vấn đề khác: “Đại thúc kia tại sao người lại ngăn cản đường núi, hô hô bảo chúng ta đừng đi?”

Thì ra Quỳnh Tuyên Nhĩ Linh đã sớm nghe thấy Vân Quang xuống đường, có người hô bảo bọn họ “Dừng chân”.

“Đây, đây là bởi vì...”

Cát Y Yêu vốn đã cứng họng, đối mặt với tiểu nha đầu này, đầu lưỡi lại nhất thời thất lại, nói chuyện không được lưu loát. Không ổn chính là, thấy hắn nói năng không ngừng, vẻ nghi ngờ trên mặt Tiểu Quỳnh Lục vốn bán tín bán nghi dần dần chuyển đậm, càng nhìn chăm chăm hắn; càng như thế. Yêu trong Cát Y Sơn này lại càng khản trương, mắt thấy sắp đâm ra, không cẩn thận chính là thảm kịch của nhân gian.

Đang lúc sắc mặt Cát Y Yêu xám như tro tàn, may mắn hai vị Thần Nhân kia cũng chạy đến. Đến gần, thần tiên trẻ tuổi thần thái phong hoa cầm đầu thần tiên, kéo tiểu sát thần đáng sợ qua một bên, sau đó hỏi han với mình: “Xin hỏi vị đại ca này, chẳng biết vì sao lại tìm chúng ta? —— ngài đứng lên trước, không cần quỳ xuống nói chuyện với chúng ta.”

Nghe thấy câu hỏi đầy hòa ái mà thân thiết này, Cát Y Yêu vừa bị dọa tới mức hồn vía lên mây lập tức như trút được gánh

nặng, cảm giác như vừa rồi mình sắp khóc. Nghe tiên lệnh trên mình nói chuyện, hán tử áo tím này không dám không tuân theo, vội vàng cẩn thận từng li từng tí đứng lên. Tay buông xuống cung kính đứng ở một bên, thở mạnh cũng không dám thở dài - Có lẽ chỉ nghĩ làm cách nào để bày lễ trước mặt mấy vị thần nhân này., Hán tử áo Cát này ngược lại nhất thời quên mất vừa hỏi. Thấy vậy, thức thời đành phải lặp lại lời vừa rồi, hán tử áo tím này mới mở hộp đề: “Bẩm thượng tiên, tiểu nhân Xà Thái, ở trong Hỏa Liên sơn tu hành, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện hại người.”

Ở trước mặt mấy thần nhân thiên khiến trong núi này, đương nhiên nhất định phải trải qua những điều lương thiện của mình, sau đó mới có thể an tâm tiếp tục nói rõ ý đồ của mình: “Tiểu nhân vốn là một con mãng xà bên khe suối trong núi này — cho dù tiểu nhân không nói, mấy vị thượng tiên cũng có thể nhìn ra. Hôm nay tiểu nhân mạo muội chặn đường mây của mấy vị thượng tiên, chính là muốn dâng lên chút lễ mọn, cảm ơn thượng tiên giải cứu giúp!”

“Hả? Khi nào bọn ta mới cứu ngươi?”

Nghe Mãng Yêu Xà nói như vậy quá mức, bắt chuyện về mặt không hiểu, không biết y nói từ đâu ra. Lại thấy y luôn miệng nói là “Thượng Tiên”, mở miệng nói ra một tiếng, vội vàng khiêm tốn: “Xà huynh chớ quá mức khen ngợi, chúng ta đều là người tu hành, người gọi ta tỉnh lại là được.”

Nghe được lời ấy, xà yêu làm sao tin tưởng. Mắt thấy thủ đoạn của mấy người trước mắt, lại nhìn nhìn bên cạnh vị nữ tiên trước mắt thần quang bình tĩnh lờ lờ tường vân, ngàn màu vụ sắc, sao có thể là người tu hành bình thường phàm? Tuy rằng đạo hạnh của hắn không nhiều, nhưng giờ phút này chỉ cần không phải là người mù là có thể nhìn ra, mấy nam nữ thần thái tuấn mỹ này, đều là thần nhân ngày đó giáng xuống!

Vốn lúc này tuyết lở trên người chiến giáp mỏng manh, thân hình linh lung nhìn không sót gì, hiện tại gặp người ngoài, liền làm cho bên người tuyết quang càng đậm, ngân tuyết nhỏ như mây khói bao phủ quanh người, lại bị băng giáp lưu quang rực rỡ chiếu, thật là hào quang mơ hồ, thùy khí ngàn luồng, chỉ sợ

chính là thiên thượng tiên tử chân chính giáng lâm, cũng kém hơn vạn ngàn vạn khí tượng của nàng như bây giờ.

Bởi vậy, thuận theo ánh mắt Xà Thái nhìn Tuyết Điệp một cái, bắt đầu thở dài, cũng không kiên trì để Xà Yêu kia thay đổi cách kêu nữa.

Lại nói Xà Thái, thấy tình ngôn lộ ra chút nghi hoặc, liền tranh thủ thời gian một mực cung kính bẩm báo: “Trương đại tiên nhân tại thượng, hôm nay tiểu nhân ngăn cản tiên giá, thật là ơn cứu mạng. Thượng tiên ngài không biết, lão yêu Hàn kia làm ác đa đoan., Ở trong ngọn núi lửa này tự kết bè kết đảng, kết hợp với con cháu đời cháu, ở trong núi hại sinh linh, chặt đứt đường sống của những linh vật tu hành khác, khiến bốn phương sớm đã oán hận. Chỉ là thế lực bọn họ rộng lớn, thụ yêu nhất tộc kia căn cơ đan xen lẫn nhau, sinh linh ngoại tộc chúng ta cho dù lòng có oán khí, cũng dám giận mà không dám nói gì.”

“Về phần tiểu nhân ta, không sợ mấy vị tiên nhân chê cười. Sinh tính nhất gan, lại càng không dám tranh đua với bọn họ. Thấy bọn họ làm hại, đã sớm tránh xa, tìm một chỗ thanh tịnh, chuẩn bị tự mình cần cần thận tu hành là được.”

“Ai ngờ, thật ứng với câu bẻ môn gia đình ngồi, họa từ trên trời rơi xuống”, ta không ngờ, trong sơn cốc vắng vẻ này, lại mọc ra một cây cỏ kỳ lạ. Một cây cỏ ba màu, tên là “Thất Diệp Tam Hoa Kiếm Triền Thảo”. Bộ dáng cánh hoa kia, tựa như một thanh tiểu kiếm lóng lánh; lại có truyền thuyết nói rằng cọng cỏ này là bởi vì linh chủng trong núi, nghe tiếng rỗng ngậm thần đi ngang qua mới trưởng thành, cho nên mới gọi là “Vù vù”.

Có lẽ là trong lòng phản nộ, nhưng Mãng yêu xà quá một hơi nói đến đây, mới dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Cái tên cọng cỏ này, về sau ta mới biết được. Vốn ta vừa mới dọn đi, cũng bắt quá nhìn nó màu lá đẹp mắt, hoa thơm dễ ngửi thôi, cũng không nghĩ tới nó lại là một gốc linh hoa tiên thảo. Nếu sớm để ta biết, chính là đánh gãy ta bảy tấc cũng không dám đem nhà dời đến chỗ đó!”

“Ồ? Đây là vì sao?”

Nghe xong câu này, bắt chuyện có chút khó hiểu: “Có tiên hoa linh thảo bầu bạn không phải tốt sao? Nghe nói bạn ngày đêm có thể tăng tiến tu hành.”

Lời vừa nói xong, lại nghe Xà Thái hậm hực nói: “Thượng tiên nói rất đúng! Chỉ là thượng tiên có chỗ không biết. Giống như ta một tiểu quái pháp lực yếu ớt, gặp phải tiên thảo ngược lại ngược lại là tai họa!”

Nói đến đây thì Xà Thái Thái thở dài, vẻ mặt đau khổ nói: “Ai! Đạo hư thì trôi lên nó là gốc tiên thảo! Coi như Xà lão đầu của ta không may, trước khi dọn đi ta không thể quan sát kỹ được. Kết quả, ta dọn đi trước. Tiểu yêu lão Thụ Yêu là thất phu thủ hạ theo sau, không đến mấy ngày thì bị bọn chúng thám thính, từ nay về sau ta vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!”

“Ồ? Tại sao vậy?”

Nghe đến đó, bắt chuyện vẫn là không biết vì sao lại rước lấy tai họa. Tuy rằng mang ngọc có tội, nhưng Xà Thái Vô Tâm chiếm tiên bảo, thế thì không ngại giao ra, cũng nên vô sự rồi.

“Ai ui!”

Nghe Thủy Tinh Tử nói ra suy nghĩ trong lòng, Xà yêu này quá là than thở, vẻ mặt xúi quẩy nói: “Thượng tiên nói không sai! Nguyên bản ta cũng nghĩ như vậy, nhường sơn cốc Tiên thảo ra, chính mình chuyển nhà là được.”

“Ồ? Vậy không phải là hai thì được sao? Lẽ nào bọn họ còn muốn làm khó người?”

Nhìn Xà thái khinh thường vẻ thê lương của Xà, nói tỉnh là biết hậu sự không ổn. Quả nhiên, chỉ nghe Xà Thái oán hận nói: “Đúng vậy! Theo lý mà nói như vậy cũng không sao. Ai ngờ, lão thất phu tàn khốc kia, hết lần này tới lần khác lại cần một cái, nói cái gì kỳ hoa tiên thảo chính là thiên địa dị bảo, bên cạnh tất có thần thú thủ hộ; hẳn nhất định phải trừ thần thú bảo hộ kia, mới có thể an tâm đạt được Kiếm Cương tiên thảo!”

“Hả?!”

Nghe Xà Thái Ngôn nói vậy, bắt chuyện thiếu chút nữa đã sặc một ngụm.

“Đúng vậy a!”

Ngay cả khi ở trước mặt thượng tiên không thể thất lễ, nhưng sắc mặt Xà Tử vẫn quá cố giữ vẻ tức giận: “Nếu như lão yêu điều hàn kia giảng đạo lý còn tốt! Lúc trước ta chọn sơn cốc kia, chẳng qua là cảm thấy nó dương lên, ánh mặt trời sung túc, ta thiên tính sợ lạnh, muốn phơi nắng nhiều hơn mà thôi!”

“Ai! Sau đó trong năm sáu chục năm này, ta bị lão yêu quái kia một đường đuổi theo, đã dọn nhà vô số lần, không nhớ rõ đa số lần trèo non lội suối, trần trọc di chuyển, đến nay ngay cả bạn lữ tu hành cũng không chú ý tìm một nơi. Ngẫu nhiên cũng có xà linh thích hợp, chính đang ăn ý hợp, ai ngờ vừa nghe tên thật của ta, là thần thú bảo vệ trú danh, lão thụ yêu kia truy kích, lập tức muốn bỏ chạy, sợ dính vào xúi quẩy của ta!”

Nói đến chỗ này, Xà Thái lại nghĩ tới nửa năm qua hần lẻ loi hiu quạnh, lang bạt kỳ hồ, không khỏi ngôn ngữ kích động, thập phần thương tâm.

Thấy như vậy, vị tiểu nữ oa một mực cảnh giác quan sát hần, cũng có chút xấu hổ đứng lên, hồi hận chính mình vừa rồi không nên dùng sức hỏi hần như vậy. Chỉ nghe Xà Thái quá nói thêm: “Mà cái chết tiệt thụ yêu kia, gần đây lại được một con thủy tinh; thủy có thể nhuận mộc, nếu thật để cho hần đạt được toàn bộ thủy tinh lực cơ trí. Cuộc sống bình an của ta càng thêm xa vời!”

Xem ra, Xà yêu này trong ngày đào vong, cũng nên nghiên cứu một chút điển tịch nhân gian, nếu không nói chuyện cũng sẽ không nho nhã như vậy. Nói đến đây, Xà Thái bỗng nhiên đổi ngữ khí, vui vẻ nói ra: “May mà may mắn.”, Người đang ở trên trời quan sát, ông trời vẫn có mắt! Những Thiên Lão thụ yêu này vội vàng bức bách linh lực thủy tiên, không thể dây dưa. Hôm nay ta liền lên tới xem ngọn gió như thế nào, xem xem có thể tìm được một khe hở, giết một hai thủ hạ thụ tranh mộc tinh của hần, cho dù chết, cũng tốt xấu gì cũng thở ra khẩu khí!”

Nhìn ra được, xà tinh trước mắt này lời nhẹ nhàng thận trọng hành động, những năm qua cũng là bị bức phải ngoan độc. Nếu không cũng sẽ không làm ra hành vi không muốn sống như vậy.

“Vù vù “

Nghe đến đây, tiểu nha đầu thông minh kia trước tiên thở dài một hơi, hai mắt chớp chớp, ngọt ngào cười nói: “Yêu quái thúc thúc, ta biết rồi! Có phải hôm nay chúng ta thay người đánh đám yêu quái kia, người muốn tới cảm ơn ta đã tỉnh Ngôn ca ca không?”

“Đúng vậy!”

Nghe tiểu tiên tử nói xong, Xà thái thần sắc kích động, vội vàng xoay người lấy ra một hộp gỗ sơn son bên cạnh, hai đầu gối quỳ xuống, hai tay nâng hộp trên đỉnh đầu. Không để ý trên mặt đất cát đá nóc xương, vội vã di chuyển về phía trước mấy bước, ở dưới hộp chu cúi đầu thành kính chúc: “Đại Tiên tại thượng, hỏa liên sơn tiểu yêu Xà Thái, đặc biệt hiến linh chi một gốc, làm thượng tiên thọ!”

“Cái này...”

Thấy Xà yêu này ngữ khí chân thành, liền tranh luận mấy phen từ chối không được, cũng chỉ có thể tiếp nhận hộp ngọc tràn ngập mùi thơm ngát. Giao cho Quỳnh Đình tạm thời bảo quản, sau đó liền tiến lên nâng Xà Thái lên, lui về phía sau mấy bước khom mình hành lễ, trịnh trọng nói lời cảm tạ với hắn.

Lại nói Xà Thái, thấy mấy vị thần tiên nhận lễ mọn của nó, sau khi cao hứng lại cảm thấy rất có thể diện. Xem ra lần này có thể đối đáp với thượng tiên một phen, về sau lại đi tìm Mẫu Xà tinh kia, cầu thành đạo lữ tu hành, có lẽ sẽ không bị nàng vội vã đốt bạc tiền giấy nữa.

Tới lúc cáo từ, Xà Thái lại quá cầu Thượng Tiên “Lệnh huấn” —— Nguyên bản, Xà thái quá muốn. Những Tiên Nhân này hắn là đã nói với trong điển tịch tiểu thuyết chính mình cải trang mua được, nói với hắn vài câu, cảnh cáo hắn phải thủ vững bản phận, thành thật tu hành, không thể gây hại nhân gian, sau đó liền để hắn trở về sơn lâm. Tự nhiên, Xà Thái

cũng sẽ kính cẩn hiệu lệnh Tiên Nhân, làm tiểu yêu tu hành vốn có phần thành thật.

Chỉ là, làm cho Xà Thái Thủy không kịp chuẩn bị chính là, vị thượng tiên danh hiệu “Tinh Ngôn” trước mắt này, nghe chính mình thỉnh cầu, lại thật sự giảng thuật yếu quyết tu hành với hắn! Khoảnh khắc đó, thật sự là tiên phong đập vào mặt, từng chữ từng chữ! Xà Thần nghe quá rồi, tâm tình kích động, suýt chút nữa ngất xỉu đã nghe qua mấy chữ —— Đương nhiên là không thể nào; nếu thật sự nghe một chữ, ngày sau không thể lĩnh ngộ được thần cơ, vậy thì thật sự là hối hận vô cùng!

Nghe xong lời dạy bảo, Xà Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy vị Tiên Nhân pháp lực quảng đại này cũng nhận ra căn cốt của mình khá tốt, mới không tiếc tiết lộ thiên cơ, ân cần mang mặt. Xem ra, sau này mình cũng không nên cả ngày chỉ nghĩ đi tìm đạo lữ tu hành, tìm được chỗ cố định, mà hắn là phải dựa theo dụ chỉ thượng tiên, cố gắng tu hành mới đúng!

Hơn nữa vừa tỉnh lại, sau khi nói với vị mãng yêu có ý lương thiện này một phen về yếu chỉ tu đạo tâm đắc của mình, đang muốn cáo biệt, chợt nghĩ tới một chuyện, liền từ trong tay áo nhặt ra hoa tươi lúc trước cuốn từ trong Mộc Linh Công Độc Cức trận, hỏi Xà Thái Thái không phải là gốc “Thất Diệp Tam Hoa Kiếm Cương Thảo” mà hắn vừa nói sao.

Xà Thái vừa thấy tinh ngôn đưa ra đóa hoa, tự nhiên miệng đầy miệng xung phải. Hiện tại hắn lại nhìn thấy gốc kỳ hoa dị thảo hại hắn không có nhà không có phòng này, trong lòng thật sự trăm mối cảm xúc. Bất quá lúc này, Xà Thái biết tiên nhân kỳ vọng rất lớn đối với mình, liền không lộ ra thần sắc vui mừng và bi thương, nếu không sẽ làm cho hắn thất vọng.

Cố gắng trấn định tâm thần thoáng, Xà Thái lại nhìn kỹ gốc Kiếm Cương Thảo trong tay mình, thấy nó mơ hồ mờ nhạt, đã gần nửa trong suốt, liền có chút đáng tiếc nói: “Bẩm tiên sư, Kiếm Cương thảo này đã bị linh lực Mộc Linh Công nuôi dưỡng, tinh thần tương liên; hiện tại Mộc Linh Công mất đi, tiên thảo này cũng thành minh vật, chỉ sợ không thể trợ giúp tiên tu hành.”

Lúc này, mãng yêu được cổ vũ đã không còn miệng đầy “Thụ yêu lão thất phu”, mà thay đổi cách xưng hô lớn. Nghe vậy liền hỏi: “Vậy ta muốn hỏi thăm một chút, nếu như ta có bằng hữu tu quý tiên, vật này có thích hợp không?”

“Đương nhiên là tốt nhất rồi!”

Hỏi việc này xong, lại tùy tiện nói mấy câu, bắt chuyện liên tiền Xà Vương về nhà.

Chờ Xà Thái đi rồi, hẩn tinh táo quan sát gốc tiên vật vô tình trong tay, trong lòng đã có chủ ý. Sau khi gọi một tiếng, Thủy Tinh, Thủy Tinh nêu đỡ được một nửa thân thể của Mai Hoa Tiên Linh, cùng với Tiểu Quỳnh Quỳnh Huyền nhảy nhót cùng hẩn, cùng theo hẩn đi đến một chỗ trong bóng tối Nham Thạch. Lúc này mây đen trên trời cuộn cuộn, khắp nơi tối tăm, tuy rằng mới là giữa trưa, nhưng đã như mặt trời ban trưa sau khi mặt trời lặn.

Trong bóng đêm như màu đêm này, bắt chuyện từ trong Quỷ Vương Giới triệu hồi ra Lam Thành Quỷ Phách lúc trước ẩn nấp trong đó, còn có Đinh Giáp, Ất Tàng Quỷ kia. Chờ Lam thành ra, hẩn mới bắt chuyện đem Kiếm Cương Thảo nghiêm nhiên giao cho hẩn, lại dặn dò vài câu khẩu quyết, mời hẩn dựa vào gốc Tiên Minh dị thảo này, xem có thể tu luyện thành Quỷ Tiên hay không.

Nhắc tới cũng kỳ, tại thời điểm giao thụ, kiếm cương tiên hoa vốn trong suốt, vừa đến lam thành trong tay, đột nhiên quang hoa lóe lên, trong minh minh hình như có một vật kim quang hiện lên, khi đi xem thì màu sắc của kiếm cương hoa trở nên kiêu diễm ướt át, cánh hoa óng ánh mỹ lệ, trong đó phảng phất có vô số tinh quang lấp lánh. Lúc này nhìn lại, kiếm cương hoa đã trở nên vô cùng thần dị.

Mà càng kỳ lạ chính là, giờ phút này gốc Tiên thảo không hề không ràng buộc này lại bỗng nhiên trải rộng ra, đảo mắt liền xoắn xuýt ra một cái giỏ gỗ màu xanh nhạt!

Thấy tình cảnh này, bắt chuyện không khỏi cười ha ha nói: “Ha ha! Xem ra Tiên thảo quả này có duyên với Lam huynh!

Xem ra, nếu như nuôi được một ít thời gian, liền có thể hoa tươi đầy giỏ hoa!”

Quá hoa lam không đề cập tới, lại nói hai con ác quỷ từng khinh thường Lam thành kia, giờ phút này cũng nói năng thiện ngôn hỏi bọn họ, là muốn tiếp tục ở lại bên cạnh lam thành bảo vệ hắc vị đạo hữu này, hay là cứ như vậy trở về núi rừng. Đinh Giáp Ất Tàng nhị quỷ., Lúc này thấy phong thái thần lệ của hai người nam nhân trước mắt này, lại nhìn thấy ngay cả Thuỷ Tinh cũng bị lão thụ yêu thần thông quảng đại đoạt lại từ tay bọn họ, đương nhiên là nhảy nhót, tỏ vẻ trung thành, trăm miệng một lời nói với bọn họ., Nếu nơi này có Quỷ Vương Giới của càn khôn bồi tiếp Lam thành sẽ được hun đúc bằng tiên khí tiên khí của Kiếm Cương Thảo, nếu chăm chỉ tu luyện thì sau này con đường quỷ tiên cũng không phải không thể đo lường.

Sau khi sắp xếp xong, thân ảnh Lam Thành mỏng manh kia nhìn vị thiếu niên đạo huynh thần sắc thanh hòa trước mắt, lại không nhìn được hỏi hắc vị đạo hữu vì sao lại giúp hắc vị đạo hữu như vậy. Nghe hắc vị đạo hữu hỏi, hắc vị đạo hữu lại không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Cái này, một nhà đạo môn trong thiên hạ, cứu giúp nhau nguy nan cũng là điều đương nhiên. Huống chi...”

Nói tới đây, hắc vị đạo hữu chợt nhớ tới câu nhìn của Lam Thành, chỉ cười mà không đáp, bởi vì những câu kể tiếp hắc vị đạo hữu cũng chỉ đoán mà thôi, còn chưa kết luận gì thì cũng không tiện nói ra trước. Kỳ thực hắc vị đạo hữu đã nhắc nhở lúc ở phòng lão tộc trưởng của Lam Thành bị hại., Hắc vị đạo hữu cảm giác một luồng đạo khí thanh đậm đặc trung có trên tường; mà phát trần treo trên tường kia, có hình dạng nốt ruồi vằn vẹo, không khác với chế thức trong thượng thanh cung. Xem ra Lam Thành này, cho dù không phải đệ tử thượng thanh cung lúc trước phái xuống núi, cũng nên có nguồn gốc lớn với La Phù Động Thiên. Sự tình này khi kết thúc thì phúc mệnh sư môn, vừa lúc dẫn hắc vị đạo hữu tới cho chư vị sư trưởng xem.

Mà lúc Lam Thành hỏi về “Tư U” Minh Giới vào ngón tay, hắc vị đạo hữu chợt nhớ tới một chuyện, liền nói: “Lam huynh, kỳ thật tiểu đệ cũng đã xem qua một ít sách về phong thủy mệnh lý, trước

đây ít năm cũng từng kết bạn với lão đạo này, bởi vậy tính toán mệnh này, cũng xem như có chút lợi.”

Nói đến đây, vị đường chủ Tứ Hải của Thanh cung trên núi La Phù này, lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lam Thành một phen, sau đó mỉm cười nói: “Lam Thành huynh, giận ta nói thẳng, xem tướng mạo của ngươi, cũng giống như là người phúc lớn mạng dày, thật không nên chết non như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, tiểu đệ chỉ cảm thấy, vẫn là tên của ngài tương khắc với số mệnh.”

“Hả?”

Lam Thành nghe vậy thì kinh ngạc, thỉnh giáo chủ ý của hắn: “Đã như vậy, kính xin sư phụ chỉ giáo!”

—— mấy lần trước đây, Lam Thành đã mấy lần xưng hô sư phụ, trong cử chỉ cũng chấp nhất đệ tử lễ, bất chuyện nói vài lần cũng không thay đổi. Giờ phút này thấy hắn còn xưng sư phụ, nghe vậy cũng không nhiều lời nữa, chỉ tiếp tục nói tiếp: “Lam Thành này, khó thành, khó thành... Không bằng nhận lấy thiên địa hòa khí, thu thập xuân hoa của vạn vật, cải biên danh “Thái Hòa” được không? Sau này nhất định có thể bảo vệ tiên lộ thông thuận!”

“Đào hòa, hái và...”

Nghe vậy, Lam Thành nói mấy lần, mặt liền lộ vẻ tươi cười vui vẻ nói: “Được! Sư phụ có ơn tái tạo ta, giống như cha mẹ tái sinh, hôm nay có thể được sư phụ ban tên, hái và tam sinh hạnh phúc!”

Dứt lời, thanh niên Quỷ Linh với vẻ mặt phấn chấn kia liền khom người vái thật sâu dưới vách núi trong bóng tối, sau đó cầm giỏ hoa kia, nhẹ nhàng bay vào trong giác quan của tinh luận quỷ giới. Mà nhị quỷ Đinh Giáp kia, cũng theo đó hướng về phía sau cảnh giới tinh lại mà múa một hồi, sau đó hóa thành hai luồng khói nhẹ, đột nhiên tiêu diệt vào trong Tư U Quỷ Giới.

“Tiên Lộ Yên Trần” quyển thứ mười lăm trên Tam Sinh Thạch, định tiên trần đệ lục thiên văn tình dưới đèn, tình không biết tại đâu nổi lên.

Đang lúc bốn người mở miệng nói mình vừa bước trở về, thì nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của Quỳnh Huy.

Nghe tiếng kêu sợ hãi của nàng, nhớ ra là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi, đã thấy tiểu nha đầu về mặt như đưa đám, mang theo tiếng khóc nói:

“Lương trên lưng ta rách rồi!”

Nghe được lời ấy, tỉnh lại vội vàng chuyển tới phía sau nàng, đang nhìn thấy trên lưng tiểu nha đầu áo vải, rách hai lỗ lớn, lộ ra nhiều sợi bông, mơ hồ có thể thấy da thịt mềm mại. Thì ra, Quỳnh Thuyền hiện tại định thần, đột nhiên cảm giác trên lưng mát lạnh, đưa tay sờ một cái, liền phát hiện hai cái lỗ hồng này. Chỉ nghe tiểu nữ oa khóc thút thít thút thít nói:

“Ô ~~ đây là cái áo ta thích nhất!”

Lúc này, bắt chuyện tự nhiên không biết hai cái lỗ hồng trên lưng Quỳnh Thước, là nàng vừa rồi chém giết đến nơi nhẹ nhàng, sinh ra đôi cánh chim kỳ dị kia. Hắn còn tưởng rằng đây là lúc Quỳnh Đình đánh nhau trong núi rừng, không cẩn thận bị nhánh cây phá vỡ. Hiện tại thấy nàng thương tâm, nên nhớ rõ lời an ủi:

“Không sao, về cho Tuyết Nghi tỷ người hỗ trợ bổ sung...”

Nói chuyện như vậy, ba người Tứ Hải đường vừa rồi còn trăm yêu phủ phục uy phong tám mặt, liền nặng nề bước lên đường về. Mà thủy tinh được bọn họ giải cứu kia, dù sao cũng là thủy linh thân thể, dọc theo đường đi cũng chậm rãi thức tỉnh, dần dần minh bạch chuyện gì vừa xảy ra.

Trên đường trở về, sau khi tỉnh lại thì đi ngang qua dãy Tùng Bách sơn tràng lúc trước, trông thấy cả ngọn núi bị đốt cháy đen một mảng. Những cành gãy lá rụng rơi khắp nơi, rừng lửa trên sườn núi vẫn còn dư khói, khắp nơi đều phun ra nuốt vào từng luồng lửa đen, bốc lên mang theo từng luồng khói đen. Trong tro tàn màu đen bay lên, tiếng thiêu đốt “Đùng đùng” không dứt bên tai, nghe rõ ở giữa không trung.

Cả tòa sơn trường tám tới bốn phía, hiện tại trong “thần hỏa” trong miệng măng yêu còn sót lại, lộ ra thân núi đá lởm chởm chôn vùi nhiều năm.

Nhìn thấy tình hình như vậy, thiếu niên lúc trước anh dũng truy đuổi yêu nhất tâm trừ ác, cũng nhịn không được nhìn thấy mà giật mình. Nhìn sơn trường bị liệt hỏa căn nuốt này, bắt bẻ nhịn không được quay đầu lại nhìn, đã thấy được thúc dục trận hỏa hoạn hung mãnh này tiểu nữ oa, đối với ánh mắt của mình, đang cười hì hì, hai mắt cong thành một đôi trăng non mới sáng ngời.

“Thật không biết nàng có lai lịch gì.”

Lòng hơi do dự, không bao lâu, hắc đã tỉnh lại, lập tức quay về Hỏa Lê trại.

Lúc sắp tiếp cận thôn trại, đã nghe từ xa thấy mây đen dưới ánh lửa ngút trời. Mới nhìn thoáng qua, còn không biết xảy ra chuyện gì, đợi đến gần, mới phát hiện bên cạnh ao nước xanh trong thôn là bãi đất trống ở trung tâm Thúy Lê, đang đứng đầy già trẻ, không ít người cầm đuốc, trong tay càng nhiều người cầm cuốc, vẻ mặt đề phòng.

Từ lúc tỉnh lại nhìn sang bên này, những thôn dân yên lặng đứng đông nghịt một mảnh, bầu không khí cực kỳ nghiêm túc. Mà người thanh niên cao lớn đứng ở phía trước đám người, thần sắc khẩn trương, chính là tộc trưởng Tô Lê lão tôn tử Tô Phúc.

“Tô đại ca, các vị hương thân — “

Từ giữa không trung đáp xuống đất, bắt chuyện thấy những thôn dân vũ trang hạng nặng kia, ánh mắt tất cả đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào mình bên này, vội vàng bồi tiếp khuôn mặt tươi cười, hô một tiếng, hy vọng có thể giải thích rõ ràng với bọn hắn.

Ai ngờ, vừa mới mở miệng, không đợi hắn nói tiếp, lại chợt thấy trên trăm thôn dân này, tựa như đồng loạt có được hiệu lệnh gì đó, vô luận nam nữ già trẻ, tất cả đều ném đao kiếm trong tay, không đều quỳ rạp rạp xuống, trong miệng phát ra âm tiết kỳ quái, “Ong ong” vang lên một mảnh.

Đối mặt với những người Hỏa Lê tộc quỳ lạy này, bắt chuyện mặc dù không hiểu bọn họ nói gì, nhưng từ trong giọng điệu của bọn họ có thể thấy được, những thôn dân này dường như

tự biết đã làm sai chuyện, đang cầu xin mình khoan dung những “thần nhân” này.

Chỉ có điều, tại thời điểm dân chúng toàn thôn thành kính sám hối cầu khẩn, tôn nhi cầm đầu kia, lại ngơ ngác ngác, đứng ở đó như một tảng đá, hồn nhiên quên đi đầu người này hẳn là cùng các hương thân phụ lão phải quỳ phục cùng một chỗ.

“A Phúc ca!”

Lúc này, bên người chợt vang lên một tiếng kêu to mừng rỡ, tỉnh ngôn nghiêng mặt nhìn lại, đúng là thủy tinh phát ra bên cạnh. Vị phu quân còn chưa hoàn toàn khôi phục Thủy Tinh Thủy này, hiện tại vừa thấy mình đã lâu không gặp, lập tức từ trên bả vai giãy giụa, cả người giống như tỏa ra toàn bộ sức sống, bước chân phiêu diêu chạy nhanh về phía người đối diện. Lúc này, trên thân vị Thủy Tinh đang xinh đẹp, đã phủ lên Tịch Thụ Tinh Lục Bào đã tỉnh lại lời nói đã thu được.

Thấy thủy tinh thẳng đến yêu lữ của mình, bắt chuyện chỉ thay bọn họ cao hứng, cũng không ngăn cản. Chỉ là, ngay lúc Thủy Tinh Y tay áo mang gió chạy đi, thanh niên bộ lông mày rậm thật thà, đi tới phía trước không tự chủ được bước lên hai bước, lại tựa như nhớ tới cái gì, lập tức che mặt bỏ đi. Chờ khi Tô Thủy đuổi tới hẳn, hai người đã nằm rạp trên mặt đất mây trượng rồi.

Giờ phút này, dưới ánh đuốc quỳ gối chiếu rọi trong tay thôn dân, lời nói rõ ràng. Đám tiểu tử Lê tộc bị thê tử đuổi theo kia, đầu tiên là mặt mũi tràn đầy xấu hổ, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn thê tử mình một cái., Chỉ là sau khi nương tử Thủy Tinh kia về mặt kiên định nói mấy câu, sắc mặt Tô A Phúc dần bớt xấu hổ, dần chuyển kinh ngạc. Không qua bao lâu, hẳn liền ôm nương tử của mình vào lòng ngực, tay vuốt mái tóc thủy tinh bị gió mưa gió trong núi đánh, hai người khóc không thành tiếng.

Nhìn thấy tình hình này, mở miệng liền biết hai vợ chồng bọn họ vô sự, yên lòng, bắt đầu trấn an những thôn dân đang lo sợ trước mắt này.

Sau một hồi thành khẩn giải thích, đến tận khi miệng đắng lưỡi khô, mới thông báo cho những thôn dân hoảng sợ này biết rõ hành vi làm loạn trước kia của bọn họ chẳng qua là bị yêu nhân cải tạo che mắt mà thôi, cho nên hấn cũng sẽ không để cho bọn họ “Trừng phạt” gì cả.

Nghe được tiểu thần tiên khoan dung, toàn bộ thôn dân kinh hoàng đều nhẹ nhàng thở ra, dưới yêu cầu bắt bẻ, những thôn dân nửa ngượng ngùng này liền rời đi.

Chờ đường chủ Tứ Hải trấn an tốt những thôn dân này, Tô Thủy bên kia cũng đã trời quang mây tạnh, kẻ sát vào nhau đi lên phía trước, trượng phu ngây thơ tràn đầy thâm ý tạ ơn, lại không biết biểu đạt như thế nào, chỉ biết ở đó gấp đến độ không ngừng xoa tay, không biết làm sao mới có thể cảm tạ ân huệ lớn như vậy. Ngược lại nương tử của gã hiền lành hiểu ý người, hé miệng nhìn phu quân một cái, liền tiên mặc đi tới trước lời giải thích, dịu dàng cúi đầu, cười tủm tỉm nói:

“Ân công chính là thể ngoại cao nhân, lại có câu nói “Đại ân bất ngôn tạ”, tiểu nữ tử ở đây liền không nhiều lời nữa.”

Hấn vừa nói xong, Tô Thủy vừa đổi giọng nói:

“Nếu như nước không nhìn lầm, ân công nên là Trương đường chủ của Tứ Hải đường trên La Phù sơn.”

“Hả?!”

Nghe thấy thủy tinh này một mực uể oải vô thần, đột nhiên gọi ra danh hào của mình, lai lịch còn nói rõ ràng như vậy, bắt chuyện không khỏi cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Nhìn thấy vẻ mặt này của hấn, ánh mắt vị thủy tinh tân hôn kia long lanh tràn đầy, trên vẫy đẹp lại hiện lên một tia cười nghịch ngợm, giảo hoạt nói:

“Thật ra Trương đường chủ không biết chuyện lần này nếu trộm xuống núi, đều do Trương đường chủ cả!”

“Hả? Là lỗi ta?”

Nghe được lời ấy, bắt chuyện càng giống như rơi vào trong cừu thiên vân vụ.

“Đúng vậy! Đều do Trương đường chủ.”

Lúc này, nụ cười giảo hoạt trên mặt của Thủy Nhược ẩn đi, đã thay bằng thần sắc nghiêm túc, chân thành nói:

“Ngày xưa, nước nếu ở trên đám mây kia rảnh rồi đến nhàm chán. Có một ngày, chợt thấy người mang theo một tiểu cô nương, cuống quýt từ bên cạnh đi qua, nói muốn gặp lão đầu Chương môn kia. Ta cảm thấy rất vui, sau này không có việc gì, ta ẩn thân hóa thân vào trong mây mù, đi tới bên cạnh Bảo Hà phong Thiên Điều Nhai xem các người chơi.”

“Ặc... “

Nghe Thủy Tinh nói vậy, trong lòng nàng không khỏi nhớ tới:

“Ta nói này! Trước kia như thế nào cảm giác được dãy núi Vân Vụ trước Thiên Điều nhai tràn tới, có khi sẽ có linh khí bàng bạc như vậy.”

Lại nghe thủy tinh tiếp tục nói:

“Khi đó, Thủy nếu thấy ân công mỗi ngày cùng tiểu muội muội chơi đùa, nội dung trò chơi luôn đơn giản lặp đi lặp lại, nhưng tựa hồ mỗi ngày lại khác nhau, luôn luôn thú vị sinh động như vậy. Khi đó, ta đã nghĩ, cuộc sống sung sướng đơn giản như thế, vì sao trước kia ta sống trong mấy ngàn năm, lại không thú vị nhàm chán như vậy? Có phải bởi vì, ta chỉ có một người hay không?”

Trong lúc nói, nước như thủy như mặt hiện ra sự mê hoặc năm đó, chỉ nghe nàng nói:

“Ta liền nghĩ như vậy thật lâu, nghĩ rất lâu, cho đến Trung thu năm ngoái.”

“Trung thu năm ngoái?”

Nghe đến đó, Quỳnh Huy rốt cục nhớ tới một số chuyện, nhin không được vỗ tay nói ra:

“Trung thu năm ngoái, có rất nhiều đom đóm!”

“Đúng vậy, có rất nhiều đom đóm! Ta thấy người chơi đùa cùng chúng!”

“Vậy vì sao người không đến chơi với chúng ta?”

“Ta...”

Bị tiểu nữ nhi ngậy thơ vô tà hỏi, Tô Thủy trên mặt như ráng mây bay, bỗng nhiên nói:

“Mấy ngàn năm không ai nói chuyện với ta, ta then thùng.”

Đáp xong Quỳnh Quỳnh, như nước liền tiếp tục đánh giá:

“Trung thu lần đó, xem các người ngàn năm vách núi bên kia vui vẻ hòa thuận, tựa như một nhà, ta vô cùng hâm mộ. Lúc đó, lại nghe người nói chuyện mấy nữ bạn nhỏ kia cùng nhau kể chuyện lý thú ngày xưa, ta mới biết, trong thế gian mù mịt ngoài núi cao này, còn có nhiều chuyện thú vị như vậy. Từ đó về sau, ta liền muốn xuống núi.”

“Vâng!”

Nghe được lời ấy, bắt chuyện nhớ tới lời Linh Hư chương môn nói lúc trước khi xuống núi, nói là “Nửa năm trước thủy tinh tàu lạc”. Ngẫm lại lúc mình xuống núi, ước chừng khoảng hai tháng sau, mới mở miệng nói:

“Vậy, sau Trung Thu không lâu, Thủy Tinh tiền bối...”

Hai chữ “tiền bối” vừa muốn bật thốt ra, thiếu niên ngoan ngoãn liền cảm thấy không ổn, vội vàng thay đổi xưng hô:

“Vậy sau Trung thu không lâu, Tô phu nhân chỉ có một mình xuống núi thôi sao?”

“Đúng vậy a!”

Sau khi đáp xong, Tô Thủy cười khanh khách, kéo phu quân âu yếm mình trong nhà qua nói:

“Nếu như nước xuống núi đi chơi, sau đó lại gặp hấn...”

Nói đến đây, nước trong xanh vốn đang thoải mái, tinh túy, thủy tinh, nếu, đột nhiên đỏ mặt, cũng không nói tiếp được nữa. Bất quá, cho dù nàng không nói, nhìn nàng hiện tại then thùng giống như tiểu cô nương, đã nhận ra lúc trước hai người bọn họ gặp nhau, có lẽ còn có một đoạn chuyện thú vị. Chỉ là lúc này, mặc dù tò mò, nhưng cũng không tiện hỏi.

Lại nói về Tô Thủy, chờ cho ánh đỏ hơi giảm, gã liền khôi phục lại ngữ điệu bình thường, cười nói:

“Trương đường chủ, ta biết người đến đây là có chuyện gì. Đơn giản là phụng mệnh Tiểu Linh Hư trên Phi Vân Đỉnh, phải đón ta trở về. Lần này, đã lừa người cứu giúp, ta tự nhiên sẽ không để người làm khó dễ — “

“Hả? Nương tử!”

Nghe đến đó, vị hán tử chất phác này giờ vẫn giữ im lặng không lên tiếng kia, nhất thời khản trương. Nhìn phu quân tràn đầy thần sắc sợ hãi, thủy nếu không dám nói gì nữa, đành hé miệng cười nói:

“Tướng công xin yên tâm, dù sao lần này Tô thị ta sẽ không để cho ân công gặp nạn, cũng sẽ không để cho tướng công khó khăn, ta nhất định sẽ giải thích thỏa đáng cho Trương đường chủ. Có điều hiện tại, ta muốn cùng A Phúc về nhà, đi tế bái công công, chờ ngày mai ta lại đi tìm Trương đường chủ nói chuyện.”

“Vậy được.”

Nghe được lời ấy, tỉnh ngôn nói với đôi vợ chồng trước mắt:

“Ngày nay hai vợ chồng các người đoàn tụ, chúng ta cũng không tiện quấy rầy nhiều, còn xin Tô phu nhân thay ta ba người Tứ Hải đường, đốt trước Tô lão nương thêm một nén nhang.”

“Được rồi.”

Đáp án xong, tỉnh lại liền chấp tay từ biệt vợ chồng Tô thị, đưa tuyết ứng Quỳnh Huyền đi tới Tuyết đường. Trên đoạn đường không dài này, Tiểu Quỳnh Thố dọc đường không ngừng hỏi, khản cầu ca ca đừng đi bắt Thủy Tinh tỷ tỷ nữa, bởi vì nàng “không dễ thương”. Thấy tiểu muội muội thay vị Thủy Tinh tỷ tỷ lo lắng, mở miệng nói sẽ không nói.

Kỳ thật, nghe Thủy Nhược vừa nói, bắt chuyện là biết rõ nàng nhất định có biện pháp vẹn toàn đôi bên. Có lẽ là vợ chồng hai người nàng, cùng nhau trở về La Phù sơn cư trú cùng mình, hoặc là những thứ khác, dù sao cũng đã nghĩ qua, cho dù mình

khổ tìm thủy tinh một năm cũng không muốn cùng mình trở về., Chính mình cũng tuyệt đối không ép buộc. Nhiệm vụ sư môn thì sao chứ? Dễ Thủy Tinh, cùng lắm thì về núi chịu phạt, trải hết toàn bộ đạo chức của hắn, thậm chí trục xuất sư môn, khi đó bản thân sẽ cùng Tuyết Tịch về Quỳnh Châu làm nghề buôn bán nhỏ làm ruộng, dù sao cũng có thể sống qua. Dù sao bất kể thế nào, muốn hắn đi chia rẽ đoạn nhân duyên tiên phạm này, đó là tuyệt đối không thể!

Nghĩ như vậy, đi dọc theo ao ngọc vòng qua nửa vòng, bắt chuyện liền trở lại Hồ Tây, Nghi Tuyết đường.

Mới vừa rồi còn đi dọc theo sông, bắt chuyện liền xa xa trông thấy một đồng người vây quanh trước cửa đường tuyết. Đi tới gần một chút, thấy rõ ràng có mấy lão già tuổi đã tuổi cao, đang ở đó la lối om sòm, chỉ huy mười mấy thanh niên trai tráng hậu sinh, đem quần áo các bày các loại trái cây chọn lấy đưa vào trong phòng. Sáng sớm cũng nhìn ra, trong những người kia một mỗi đến toát mồ hôi, có vài người lúc trước khi vào trại, đang múa đao cầm bồng cản trở thanh niên trại đình.

Thấy vậy, mở miệng nhanh chóng bước tới, hỏi đây là đang làm gì.

Thấy chủ nhân trở về, các trưởng lão trong thôn lập tức mỗi người sợ hãi, một bên hô những hậu sinh kia đừng nghe, một bên khom người, giải thích theo. Đây là tấm lòng nhỏ của Thúc Lê thôn bọn họ, tạ ơn ba người bọn họ giải vây khốn Ách trong thôn., Trừ bỏ yêu tà, cứu trở về vị thủy muội tử mang lại phúc lợi cho trại. Bởi vậy, thôn Thúc Lê bọn họ trừ nhà hộ tổng bài vị Trường Sinh ba người bọn họ, ngày ngày thắp hương. Hiện tại thừa ân công còn chưa đi, liền tranh thủ thời gian vơ vét từng chút từng chút thổ sản nhỏ bé của các nhà, đồng loạt dâng lên cho ân công.

“Cái này...”

Nghe trưởng lão trong thôn giải thích, tinh ngôn trong lòng biết chuyện trước mắt, không sai biệt lắm lại giống như chuyện Dư Thái hôm qua.

Chỉ là, vừa rồi trong chốc lát đối đáp Tô Thủy, trong Thảo đường chất đầy, mắt thấy những hậu sinh kia cánh tay trần kêu gào, nối liền không dứt, vận chuyển rất nhiều vật tư, gà còn sống đều có, vậy thì phải làm sao cho hấn đây?

Nhìn ra xa xa trên đường, còn có mấy con heo nhỏ đang bị đuổi về hướng bên này hừ hừ, lúc này cực kỳ kiên quyết cảm ơn các trưởng thôn, nói là ý tốt của mấy người bọn họ lĩnh. Nhưng, bọn họ du lịch qua bốn phương, dọc đường gặp bất bình liền rút đao tương trợ, không mong thi ân báo đáp, xin thôn lão kéo chúng về.

Lời này nói ra, những thôn lão kia lại hết sức chân thành giản dị, những lời khác đều có thể nghe, nhưng Tạ Lễ lại không muốn thu hồi.

Tranh chấp một hồi lâu, cuối cùng mới khiến cho tiểu Quỳnh Huyền vừa mới làm rách quần áo xộc lên váy dài Lê gia, những thứ khác đều lui về. Thấy tất cả thôn dân xung quanh đều không cam lòng, mở miệng liền nói với bọn họ, những thức ăn đưa tới đêm nay mọi người ở cạnh ao xanh đốt lửa trại, cùng nhau ăn mừng.

Đề nghị nói ra, thiếu niên cẩn thận lại thêm một đoạn giải thích với bọn họ, nói là lão tộc trưởng đi một hai tháng kia, ở thiên chi linh nếu nhìn thấy bọn hấn vui vẻ như vậy, đó mới là an ủi nhất.

Nghe giải thích vui mừng như vậy, tất cả thôn dân Thúc Lê đều cổ vũ mà đi, mang tất cả đồ ăn vừa mới vận chuyển đến dọn đến chỗ đất trống phía đông ao xanh. Sau đó, trong toàn bộ thôn trại Thúc Lê đều chấn động, trưởng lão trong thôn ở từng nhà cũng động viên., Nói bọn họ ân công có lệnh, đêm nay nhất định phải đến ao xanh tham gia lửa trại chúc mừng. Mà trong thôn những đầu bếp, đầu bếp, lại tất cả đều đi ra, trước tiên chôn nồi nấu trên bãi đất trống kia, nấu trước để ăn.

Ước chừng lại qua hơn một canh giờ, màn đêm liền đến bên cạnh ao nước xanh ở Bích Liên sơn.

Giờ phút này trên bầu trời, mây tía vẫn trải rộng, không thấy nửa điểm tinh quang. Nhưng bên ao nước xanh này, cũng đã

cháy lên từng đống lửa, ánh lửa sáng ngời, chiếu hồ núi này giống như ban ngày.

Có lẽ, thôn nhân Thúy Lê sâu khổ mấy trăm năm, chưa bao giờ vui mừng như hôm nay. Tất cả tộc dân Hỏa Lê tộc, thậm chí lão tổ mẫu già tổ mẫu kia cũng không nhúc nhích được., Đều được người ta dìu lay động đi tới cùng chúc mừng. Bị ánh lửa chiếu đến bên hồ nước xanh lấp lánh hồng quang, các hán tử há mồm ăn thịt uống rượu, các cô nương thì vừa múa vừa vui mừng vừa vui mừng, yêu ma diệt trừ. Tiếng nói cười vui vẻ từ nội tâm vang dội, thỉnh thoảng lại kinh hãi bay lên con chim đêm nghỉ ngơi trên sườn núi xa xa.

Đêm nay tân khách tham gia tiệc tối lửa trại, tất cả đều là thịnh trang mà đến. Vợ chồng Tô thị kia, một thân lê trang, lẳng lẳng ngồi ở cạnh lửa trại nhìn mọi người ca múa. Trong ánh lửa bùng bùng, hai vợ chồng kia bị lửa trại làm đỏ mặt, đều lộ vẻ vui vẻ xuất phát từ nội tâm, hiển nhiên đã cởi bỏ được khúc mắc.

Đang nhìn, bên cạnh chợt vang lên một tiếng thanh thúy hỏi:

“Ca ca, giờ ta đẹp không?”

Nghe vậy quay sang, liền thấy thiếu nữ kia đang mặc một bộ quần áo vừa thu được, dựa vào bên cạnh Tuyết Nghi tử, vẻ mặt chờ mong nhìn mình. Vì vậy nói rõ liền nhìn lại nàng, thấy quỳnh Uyển đang mặc bộ trang phục Lê gia đỏ vàng xen kẽ trên người này, có vân dạng hài hòa lưu lệ, khăn trùm đầu,, Trên váy ống lại rơi rất nhiều vân mẫu lưu thức, dưới lửa trại ánh sáng lưu động, rạng rỡ tỏa sáng, động một cái liền vang lên “Đinh Linh Linh”. Nghe rõ, dưới quần áo Lê gia hoa lệ lộng lẫy này tôn lên, thiếu nữ vốn trang điểm xinh đẹp như ngọc, càng lộ vẻ xinh đẹp đáng yêu, xinh đẹp phi phàm.

Thức thời nhìn nhất thời, đang có chút xuất thần, chợt phát hiện tiểu thiếu nữ xinh đẹp kia còn đang chờ đáp án của mình. Bởi vì mình xem ở lâu, cô gái nhỏ vốn không quá tự tin kia, hiện tại trên mặt thấy thần sắc sợ hãi, sợ ca ca mình thích nói không hay.

Đang lúc tâm tình Quỳnh Đình khẩn trương, liền nghe được ca ca của mình đánh giá:

“Quỳnh Lê muội muội, không phải là người bây giờ xinh đẹp...”

“Hả?”

Tiểu cô nương vừa nghe vậy, nước mắt trong hốc mắt lập tức lăn dài.

Thấy vậy, nhớ giữ lời không dám trêu chọc nàng nhiều nữa, khẩn trương nói hết lời:

“Thì ra là thế, Quỳnh Huyền không phải là đẹp như người bây giờ, mà là vẫn luôn đẹp, bây giờ càng nhìn càng đẹp!”

“Nha ~~~”

Nghe được lời này, tiểu cô nương nhất thời nín khóc mỉm cười, vừa lau nước mắt vừa cười đùa đùa cợt.

Nói nhảm một chút, ước chừng hơn hai canh giờ sau, yến hội trại vui vẻ như vậy liền kết thúc.

Có một điểm khiến hắn không kịp tỉnh lại chính là, bởi vì yến hội trại như vậy, bắt đầu từ hôm nay, Hỏa Lê tộc liền để lại một ngày lễ, mỗi năm đều phải bày ra dạ hội lộ lửa trại như vậy, chúc mừng ngày hôm nay sứ giả thượng phái đến giúp bọn hắn đuổi ác ma. Ngày hôm nay..., Cho gọi là “Ngày lửa”. Nếu như sau này có ai muốn hỏi, vì sao tiết lửa của nhất mạch Lê gia khác với ngày hán sống của tộc, các lão nhân trong Hỏa Lê tộc sẽ kể cho bọn họ một câu chuyện xưa, nhân vật chính chính là hai thiếu nữ cùng một thiếu niên. Đương nhiên, theo năm tháng lưu chuyển, truyền thuyết này nhiều năm về sau, chi tiết ít nhiều sẽ thay đổi.

Hơn nữa còn nói, hiện tại đã hợp với Tuyết Quỳnh Thuộc trở lại trong Học đường của nước Tây. Trong Thảo đường nhỏ nhỏ, đã đốt hai ngọn nến, mở miệng nói với Quỳnh Thổ liền vây quanh trước bàn, xem nữ tử diễm tĩnh kia châm ngòi luôn kim trước nến, khâu vá lộ quần áo.

“Phân định lực Tuyết Điệp này, thật sự là hiếm có!”

Giờ phút này, nhìn vị nữ hài bên trong ánh nến, một bộ tư thái nhàn nhã tự tại, trong lòng bắt đầu bội phục. Lửa trại sau khi bữa tiệc tối xong xuôi, tiếng hoan hô vang dội kia phảng phất còn vang vọng bên tai hắn, trong thời gian ngắn cũng không yên tĩnh được.

Đêm đông, yên tĩnh. Mấy đứa con gái nhỏ đi lại trong bụi mù, giờ phút này đã rảnh rồi, ở trong nhà cỏ sơn thôn vắng vẻ, yên lặng nhìn ánh nến trước mắt thật mê ly.

Dựa theo dáng vẻ của ca ca, giúp Tuyết Nghi tỷ chọn mấy lần hoa đèn, để ánh nến càng thêm sáng ngời, Quỳnh Thiên liền hỏi:

“Tuyết Điệp tỷ, có thể dễ coi như trước đây được không?”

“Có thể.”

Tuyết thuận khẳng định trả lời một câu, nhặt ngân châm trong tay, ở trên đầu cọ vài cái, lại tiếp tục an tĩnh khâu vá ra. Dưới ánh nến chập chờn, nữ tử băng thanh ngọc khiết, xuyên kim dẫn chỉ, ngẫu nhiên nhặt đầu lộ tuyến, cắn đứt hàm răng, toàn bộ tư thái lộ vẻ vô cùng tự nhiên thuần thực.

Nhìn thấy bộ dáng nàng thanh đạm như vậy, không biết tại sao, thiếu niên lẳng lặng tương bồi, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhớ tới hôm nay đụng phải xà yêu kia, vừa nghĩ tới đây, có chút chuyện cũ liền không tự chủ nổi lên trong lòng. Nhìn ánh nến lay động lòng người nhàn nhã, nghe vậy không khỏi nghĩ đến:

“Kỳ quái, muốn ngày xưa ta đánh chết Xà đại ca của nàng. Sau khi đánh một chương của ta, nàng lại không trách ta.”

Nghĩ đến đây, lại nghĩ tới bộ dáng tuyết rơi trên đường tới tựa như tiên tử băng tuyết xuất trần, mở miệng nói trong lòng càng có chút do dự:

“Kỳ thật Tuyết mời nói như vậy, cũng là Tiên Linh sinh thành lập trong thiên địa động tiên ở phúc địa, hiện tại lại một đường cam tâm làm tỷ nữ, như vậy thật sự làm cho ta không được an tâm.”

Suy nghĩ một chút vẫn không sao, hiện tại một khi nhớ tới, trong lòng lại càng lắng lư. Dừng lại, bắt chuyện nhin không được nhẹ nhàng nói:

“Tuyệt Điệp, ta muốn hỏi ngươi một chuyện...”

“Ừ, đường chủ cứ hỏi, tỳ tử nghe.”

Nghe được tình ngôn nói chuyện, Tuyệt Điệp buông y phục trong tay xuống, lẳng lẳng nhìn hấn đánh giá, chờ hấn hỏi.

Chỉ là, nghe thấy những lời này, trong lòng càng thêm lo lắng bất an. Chần chờ một chút, hấn liền hỏi Tuyệt Ứng, vì sao sau này nàng không nhớ tới việc giết chết Xà đại ca của mình.

Nghe câu hỏi như vậy, Tuyệt Điệp chỉ lẳng lẳng cười, nói chuyện này nàng đã nghĩ qua, nửa phần cũng không trách được đường chủ. Bây giờ Xà đại ca đi, nàng cũng chỉ có thể sống thật tốt, gặp tiết tự cầu chúc cho hấn, để hấn chuyển sinh một người tốt.

Nghe vậy, bắt chuyện nhớ lại ngày trước lúc Trung thu bái tháng, thần thái tuyệt ứng luôn cực kỳ trang trọng, thời gian cầu nguyện cũng dài hơn người khác. Bây giờ nghe câu trả lời như vậy, bắt chuyện cũng không hỏi nữa, đỡ phải khơi dậy tâm tư khổ sở của nàng, thế là hấn liền nói tới một chuyện khác:

“Thật ra tuyệt thì, ngày thường ngươi không cần tự cho mình là nô tỳ, đó chỉ là lời nói nhất thời lúc đầu. Ta đã nói từ trước đến nay luôn khôn khổ, nhưng không dùng nô bộc tỳ nữ gì, tuyệt tốt cho việc xuất thân thần kỳ của ngươi, cần gì phải tự khổ như vậy.”

Nghe được lời này, nữ tử Băng Thanh Tuyệt Tuyên ngẩng đầu bẩm báo với Đường chủ:

“Kỳ thật Tuyệt không nên tự khổ. Tuyệt là lúc trước lừa gạt Đường chủ, Đường chủ lại không vì tuyệt thích dị loại thấy nghi, không chỉ đối đãi tốt, lần kia có ác nhân khi dễ, còn giúp ta che giấu. Nếu như vậy mà không tận tâm hầu hạ Đường chủ, vậy cũng uổng phí nhiều năm tu hành...”

“.....”

Nói tới đây, nữ tử vốn bình tĩnh nói chuyện, cẩn thận suy nghĩ lời đường chủ vừa nói, bỗng nhiên trở nên bối rối, run rẩy thanh âm nói ra:

“Đường chủ... lời người nói vừa rồi, không phải là bởi vì tuyết nên gần đây thất đức chỗ nào, liền muốn xuất đường chứ?”

“Ách!”

Thấy tuyết đầy mặt sợ hãi, bắt chuyện vội vàng nói:

“Sao lại như vậy chứ! Mới vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói mà thôi!”

Thấy mình vừa rồi nói hay như thế, lại khiến tinh linh Mai Tuyết sợ hãi bất an như thế. Lúc tỉnh lại hối hận không thôi, tranh thủ thời gian an ủi, cực lực nói rõ vừa rồi chẳng qua là vì muốn lý giải một chút tuyết ứng, nhiều nhất là tìm từ ngữ không thích hợp, có chút lỡ lời.

Nhìn hần vội vã giải thích như vậy, Thanh Y nữ tử nhất thời an tâm, lại yên lặng chuyên tâm khâu vá quần áo. Lúc này bên cạnh nàng, một mực trông mong nhìn thấy bọn họ trả lời tiểu oa nhi, cũng vội vàng an ủi đại tỷ tỷ của mình:

“Tuyết Điệp tỷ, đường chủ ca ca sẽ không đuổi tỷ đi đâu!”

“Tại sao lại thế?”

Tuyết giả vờ ngơ ngác nhìn nàng một cái.

“Bởi vì Tinh Ngôn ca ca không vui, nhất định là bởi vì chúng ta không ngoan, mà ta...”

Nói tới chỗ này, tiểu nha đầu có chút thẹn thùng, xấu hổ một hồi mới nói:

“Thật ra mặc dù ta rất ngoan, nhưng so với Tuyết Nghi tỷ còn kém một chút. Cho nên, khi đã nói ca ca muốn đuổi người, cũng sẽ đuổi ta trước!”

“Cái này...”

Nghe xong lời này của Quỳnh Quỳnh, hiểu chuyện đỡ khóc đỡ cười, đang muốn phản đối, lại nghe tiểu nha đầu còn đang nói:

“Chẳng qua ta không sợ! Cho dù ca ca muốn đuổi ta đi, ta vẫn sẽ lên theo ở phía sau, cũng không bỏ rơi được!”

Sau lần đối đáp này, trong nhà lá đêm đông lại khôi phục một hồi yên tĩnh, cô gái kia tiếp tục sửa quần áo, hai huynh muội bên cạnh tiếp tục ngủ người. Trong nhà lá đêm tĩnh lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe được tiếng nổ của hoa đèn.

Lại qua một lát, đang có chút nhàm chán, hần mở miệng chợt thấy nữ tử chuyên tâm khâu quần áo kia thoáng dừng lại, ngẩng đầu đối với hần nhướn miệng cười, nói ra một đoạn lời kinh tâm động phách:

“Đúng rồi, cứ gọi đường chủ biết được, nếu có một ngày tuyết rơi mà chết đi giống như Xà đại ca thì đường chủ nhất định cũng phải luyện hóa ta. Tuyết vốn là yêu linh dị vật, chết cũng không có gì đáng tiếc, nếu sau này có thể giúp đường chủ có công lực, vậy thì hài lòng rồi...”

Trong ánh nến chập chờn, nữ hài lúc nói lời này, vẻ mặt thông dong điềm tĩnh, ngữ khí ung dung, phảng phất chỉ đang nói một chuyện không có chút nào liên quan với mình.

Mà người nghe nàng nói, lúc đầu trên mặt phi thường kinh dị, trong ngăn ngủ nói mấy lần nghĩ ra ngắt lời, chỉ là nhìn một chút thần sắc kiên định trên mặt nữ hài, cuối cùng vẫn không nói chuyện.

Trong Tĩnh Dạ Thảo đường dưới ánh nến chập chờn, trầm mặc một lát, thiếu niên bỗng nhiên nghe thấy mở miệng nói chuyện. Nghe nội dung cuộc nói chuyện, tựa hồ hần đang nói một chuyện không liên quan chút nào:

“Quỳnh Quỳnh, Tuyết Điệp, mắt thấy niên quan sắp tới, chờ chuyện ở đây xong, ta liền dẫn các người về nhà nhà của ta ăn Tết, đi gặp cha mẹ ta một chút...”

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười lăm là Tam Sinh Thạch, chương thứ bảy là Định Tiên Trần, ngàn dặm về quê, chú trọng về vàng trắng sáng lúc xưa.

Chờ tuyết rơi xong, hai ngọn nến đỏ kia cũng vừa vắn cháy đến điểm cuối cùng. Ba người trong gian phòng nhỏ của thôn nhỏ núi Đông Dạ này, đều tự mình về giường nghỉ ngơi.

Biết có phải vì Sơn Ngoan thụ yêu phụ cận đã bị quét sạch sành sanh hay không, tối nay buổi tối sơn thôn vô cùng yên tĩnh. Nằm ở trên giường bên ngoài, mở miệng chỉ nghe được.

Trong nhà có vài tiếng trần trọc vòng vèo, đó hẳn là tiểu Quỳnh Thổ, nghe nói muốn tới nhà ca ca, hưng phấn ngủ không yên, một lát sau, lại nghe được trong thôn.

Xa xa vài tiếng chó sủa đứt quãng, vất vả một ngày thiếu niên cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Đến buổi sáng ngày thứ hai, mới được múc nước rửa mặt bên hồ Bích Thủy, nghe thấy trên con đường đất trong thôn, nữ tử thủy tinh Tô Thủy thân trắng như tuyết.

Y phục đang đi dọc theo hồ nước xanh lượn lờ tới.

Thấy nàng đi tới, tinh ngôn nhớ lại lời nói ngày hôm qua của nàng, vội vàng đón nàng vào trong tuyết đường.

Đi vào trong phòng, nếu Tô Thủy không vội nói với hắn công việc quy sơn, chỉ tĩnh tọa bên ngoài Thảo đường, nói chuyện phiếm với nhau. Trong lúc nói chuyện, nàng đã mở miệng nói chuyện.

Thỉnh thoảng nhắc tới chuyện về núi, Tô Thủy chỉ cười nhẹ nói với hắn, phải đợi vị Tuyết Ứng cô nương kia cùng nhau bàn bạc. Lúc này, tuyết thích hợp đang ở đây.

Trước đài trang điểm đỏ như hồng, giúp vị tiểu muội muội mất ngủ kia xử lý trang điểm của mình.

Trong lúc nói chuyện phiếm câu được câu không như vậy, thông suốt cũng biết, nguyên lai bọn họ ở Nghi Tuyết đường mấy ngày nay, chính là người Thủy Nhược cùng phu quân nàng nói chuyện phiếm.

Hôn đường, trước khi mở miệng mấy người vào, vị thanh niên ngây thơ đau xót mất vợ lại bất lực kia chỉ có thể quét dọn trong Thường lai đường, gửi gắm nhớ mong.

Tình.

Nghe Thủy Nhược Bảo nói những lời này, bắt chuyện suy nghĩ trong lòng, cũng hiểu được giống Tô A Phúc, trơ mắt nhìn ái

lữ từng bước một đi vào tử lộ.

Được thôi, tuy là xa cách, lại chết muốn chết, trong lòng nhất định cực kỳ thông khổ.

Lại tán gẫu thêm chốc lát, giặc tuyết liền dẫn Quỳnh Đình từ trong phòng đi ra. Thấy có khách ở đây, Quỳnh Đình vừa xoa xoa đôi mắt ngái ngủ, vừa có lễ phép nói.

Hắn vẫn an vị đại tỷ tỷ này.

Chờ các nàng tuyết ứng ra, nói chuyện phiếm sẽ chuyển vào chính đề. Nguyên lai, khác với dự đoán thông tin trước, vị thượng thanh thủy tinh này, cũng không muốn mang mình theo.

Tất cả cùng công cộng trở về La Phù Thượng Thanh. Tô Thủy nói cho Tứ Hải đường biết, nàng ở trong Động Thiên La Phù, tu hành mấy ngàn năm trong trời nhưng lạnh lùng, mấy ngàn năm.

Hồi phục như thế cuối cùng cũng xuống núi, mới biết trong thế gian mờ mịt này, vạn tượng trong hồng trần lại có rất nhiều thú vị, mà bây giờ lại khiến cô gặp được người thật lòng ái ái.

Con người, hiểu được tư vị dắt ruột treo trong bụng, kể từ đó, liền không bao giờ nguyện trở lại tiên sơn động vô cùng thanh lãnh kia nữa.

Nghe nàng nói như vậy, tỉnh lại không tự chủ được nhìn thoáng qua cô bé gật đầu lắng nghe bên cạnh, dường như cũng có sở ngộ.

Thấy nàng không muốn trở về sư môn với mình, bắt chuyện cũng không có gì ảo não. Chỉ là hơi nghĩ chút, cảm thấy vẫn nên ứng cảnh khuyên một hai câu, mặc kệ thành hay không.

Không được, cũng không uống công chương môn sư trưởng dặn dò một phen.

Chỉ là còn chưa mở miệng, thủy tinh hiểu ý người kia liền nhìn ra tâm tư của hắn, giành nói trước:

“Xin Đường chủ đừng lo lắng. Ngài là ân công của ta, ta như thế nào lại khiến cho ân công lâm vào hoàn cảnh khó xử được. Vừa rồi nếu có nói là phải đợi Tuyết Điệp muối muối cùng tới nghị sự.

Hai cách đẹp đẽ này, đúng là muốn Tuyết Ứng muối muối hỗ trợ.”

“Ồ? Việc này có liên quan tới Tuyết Điệp?”

Nghe vậy, hần rất hiếu kỳ, chỉ nghe Tô Thủy chậm rãi nói:

“Đường chủ cũng biết, lúc trước thụ yêu lão tặc kia thừa dịp ta mang thai, pháp lực tổn hao nhiều, liền thi triển tà pháp vây khốn ta. Dù loại làm sao khác.

Đều muốn bức chân nguyên thủy tính của ta ra để trợ giúp hần tu hành, sớm ngày phi thăng. Nếu đường chủ tới chậm một bước, chỉ sợ hần thực hiện được.

Nước có thể nhuận mộc, đến lúc đó, chỉ sợ cho dù có thần kiếm của ân công trong tay cũng khó mà hàng phục được hần.”

“Nha! Ta cũng không nghĩ tới tầng này. Vậy, cái này và Tuyết Điệp có quan hệ gì?”

Nghe Tô Thủy nói như vậy, cũng mơ hồ nghĩ đến điều gì. Nhưng vẫn là mở miệng hỏi là đúng. Nghe hần hỏi, trước mắt chính là Du Du Động Thiên số lượng.

Ngũ Hành Thủy Tinh ngàn năm, lướt qua sợi tóc bên bờ bờ, hé miệng cười một tiếng, tự nhiên nói ra:

“Trương đường chủ. Nếu như nước không đoán sai, trong đường chủ đường vị Tuyết Ứng cô nương này hần là thuộc thủy mộc, đặc biệt lấy mộc tính làm gốc.”

“A...”

Nghe Tô Thủy nói ra lai lịch Tuyết Bính, tỉnh ngôn ngưng ngừng cười, hơi lúng túng hỏi:

“Vậy như vậy thì sao?”

“Như vậy, nước nếu không cần về núi; Tuyết Nghi cô nương đang cần phải xuống nước, chỉ cần ép Thủy Tinh Hoa bầm sinh của ta ra, giao cho nàng mang về.

La Phù là được —— “

“Kính xin Trương đường chủ hộ pháp giúp ta!”

Thoạt nhìn Tô Thủy đã quyết tâm, những lời này vừa nói xong, nàng còn chưa kịp tỉnh táo thương lượng kỹ càng đã lập tức đứng dậy, khép kín thân hình.

Hai con người, hai bàn tay khép lại trước ngực, trong nháy mắt cả người chìm trong một mảng quang hoa xanh mênh mông. Vàng sáng thủy lam này, sâu thẳm không minh.

Từ trên thân hình mềm mại của Tô Thủy bập bùng giống như những gợn sóng, từng vòng từng vòng bung ra bốn phía, trong nháy mắt tràn đầy một phòng.

Nhìn kỹ thì bên trong hào quang u lam đang lay động, còn có vô số bong bóng thật nhỏ bay lên, không ngừng biến thành bọt nước rồi phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Trong lúc đó, bất chợt chợt cảm thấy bốn phía hơi lạnh tràn ra, trong thoáng chốc giống như lại về tới Ma Châu Đảo mấy ngày trước, lại lặn xuống dưới mặt biển, hàn thủy phản hồi khắp nơi.

Dòng nước biển uyển chuyển: Chỉ có điều khác mấy lần bơi, bây giờ nước trong xanh lam này có hàn khí xâm nhập vào cơ thể, có vẻ như đều lảng tránh.

Không thể tránh.

May mắn là thủy khí chí âm chí hàn cũng không kéo dài quá lâu. Chờ thủy quang màu lam tràn đầy, một lát sau liền co rút lại vào trong.

Trong nháy mắt, thủy quang trong căn phòng này đã ngưng kết thành một giọt nước màu u lam to bằng trứng gà, không ngừng xoay tròn trên bàn tay Tô Thủy, nhìn dung nhan của Tô Thủy.

Màu, vẫn như cũ trong suốt, cũng đã trở nên sâu thẳm, trong đó biến ảo ra quang ảnh óng ánh, chiếu trên mặt mỗi người

xung quanh một tầng ánh sáng xanh thẳm.

Huy.

“Đây chính là “thủ tâm”.”

Tô Thủy nhẹ nhàng nói ra. Lúc này hẳn nghe ra vị Thủy linh thiên địa sinh thành này giọng nói đã khàn khàn. Lúc này, nhìn vào tay hắn.

Nhỏ xuống thủy nguyên chí thuần, thần sắc Tô Thủy Nhược cũng có chút phức tạp. Tỳ Hưu giật mình, nàng liền hét lên một tiếng, giọt nước màu u lam này trong tâm có chút phức tạp.

Bỗng nhiên bay lên, sau đó chậm rãi bay đến mi tâm của nữ tử đối diện, tự nhiên mà biến mất. Trong phút chốc, giặc Tuyết thích hợp tỏa ánh sáng màu lam khắp cả người đại thịnh, một gian phòng phát ra ánh sáng uyển chuyển, chỉ có một.

Bất quá sau nháy mắt, liền khôi phục như thường, phẳng phất không khác gì so với một khắc trước.

Thấy vậy, đã là Tô Thủy tâm lực lao lực lao lực, gương mặt tiêu tụy của nàng vẫn cố nặn ra vẻ tươi cười, giống như có chút khen ngợi. Nàng cười đến hai tiếng.

Hắn vô lực ngã ngồi trên ghế, tựa vào bàn thờ hỗn hển.

Nguyên bản thần quang lấp lánh, giờ phút này toàn thân phát run, đã là nhất nhất.

Là bộ dáng yếu ớt.

Thấy vậy, lại bắt đầu nhớ lại ngữ điệu “Hộ pháp” lúc trước, liền tranh thủ thời gian vận chuyển thái hoa, một cỗ thanh lực chí thuần chí thuần chỉ ra.

Hóa thành một luồng ánh sáng, đón gió tạo thành màn ánh sáng dày đặc bao vây Tô Thủy. Đạo lực Thái Hoa hóa thành màn sáng, giống như ấm áp trong khoảnh khắc.

Sóng nước, đem thủy tinh như lá khô trong gió vững vàng nâng lên, giúp nàng hồi phục tinh lực nguyên khí.

Lại qua một lát, chờ Tô Thủy hơi khôi phục, trên khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng cười một tiếng. Nói:

“Tạ ơn đường chủ. Chờ Tuyết Ứng muội muội trở lại bình thường, đặt tâm thủy vào trung tâm thái cực phi vân, “Thủy Cực Tứ Tượng Tụ Linh Trận”.

Lại có thể toàn lực vận chuyển, giúp Thanh Tử đệ tử tu luyện.”

Nghe Tô Thủy nói vậy, hiển nhiên nàng xem mình như một thành viên trong Thanh Cung. Dừng một chút, nàng lại giấy dựa nói:

“Tuy nhiên, không biết trước đó muội muội có thể giúp ta một chuyện không?”

“Tỷ tỷ mời nói, Tuyết thích hợp thì nên làm hết sức!”

“Ừm. Vậy ta thay thế thôn dân Hợp trại này, cảm ơn ân đức của Tuyết Nghi cô nương!”

Nguyên lai, nghe Tô Thủy nói, thôn dân Thúy Lê này thật là hậu duệ Xi Vu, bởi vì một ít ác nghiệp trong thượng cổ đại chiến mà được trời cao nguyên rửa.

Mấy ngàn năm để giảm, nguyên rửa này nên giải trừ. Vốn thủy tinh xuống núi, chính là thuận theo kiếp số, giúp di dân Hỏa Lê giải trừ nguyên rửa. Chỉ mấy người thôi.

Dưới trăng, các loại pháp sự làm đủ, chỉ còn trận tuyết cuối cùng, là có thể đại công cáo thành, lại không ngờ giữa đường giết ra lão thụ yêu ngàn năm, hỏng hết cả rồi.

Chuyện này. Hiện tại nàng đã phải trải qua thanh âm kiếp nạn này, cho dù tinh nguyên thủy vẫn còn, trong vòng một hai năm cũng không thể làm ra hàng tuyết được.

Bởi vậy, hiện tại Tô Thủy nếu thỉnh cầu, bởi vì tuyết thuận được lòng nước, có linh thủy tâm bồ, pháp lực có thể chống đỡ một hồi tuyết tiếp theo, như vậy Thúy Lê thôn sẽ như vậy.

Khu vực lửa hạn thủy thổ này, từ đây có thể an cư lạc nghiệp, bốn mùa rõ ràng.

Nghe xong thỉnh cầu của Thủy Tinh tiên bối, đương nhiên Tuyết Điệp không có lý không đáp ứng; xin được chỉ thị của Đường chủ một chút, liền đồng ý. Kỳ thực, Tô.

Nếu nước không biết, chuyện tuyết rơi này, Tứ Hải đường ba người này đã sớm làm qua. Giống như lúc trước tại Kính Dương, cho dù không có thủy nguyên trợ giúp, chỉ cần phối xứng.

Hợp lại “Thủy Long ngâm” với thủy long ngâm là “Phong Thủy ngâm”, tuyết cũng có thể làm được. Chính là bởi vì như vậy, khi tĩnh lại trong lòng cũng có nắm chắc, liền cùng thủy tĩnh tiền bối vô mộng ngựa.

Bộ ngực cam đoan, chuyện tuyết rơi này đã bao phủ trên người Tứ Hải đường hấn.

Sau khi tiễn Tô Thủy đi, chuyện hàng tuyết cũng không tiễn hành ngay. Bởi vì nghe Tô Thủy nói thủy chi tĩnh nguyên mấy ngàn năm tụ tập của nàng vừa rồi...

Ly thể, trong mấy năm không thể chịu được gió tuyết rét, nàng chuẩn bị rời khỏi nơi đây, ẩn cư về phía nam nóng bức.

Thời khắc ly biệt rất nhanh đã đến. Tới buổi chiều hôm nay, Tô Thủy Nhược vợ chồng liền đến cáo biệt mấy người thức tỉnh, sau đó ở dưới ánh mắt già nua của toàn thôn tiễn đưa.

Phu quân dắt theo Hành nang dù, dọc lòng diu thê tử, chậm rãi bước lên con đường đá uốn lượn ở sườn núi phía nam thôn, dần dần biến mất sau cột đá kia.

Mà ở đó, lúc từ biệt, vợ chồng Tô thị lại nói cho con cháu trong bụng của con gái, tương lai nếu là con trai, liền đặt tên là “Niệm ngôn; nếu là con gái”.

Cô gái, liền đặt tên là “Quỳnh Tuyết”, để kỷ niệm ân tình đối với vợ chồng hai người bọn họ.

Vợ chồng tựa sát vào nhau đi xa, toàn thôn phụ lão liền dần dần tán đi. Chỉ là lúc này, thiếu niên luôn tùy ý tiêu sái, lại không biết nghĩ đến.

Cái gì, vẫn là ngơ ngác đứng ở đầu thôn, nhìn chằm chằm hai vợ chồng biến mất thật lâu, ngơ ngác xuất thần. Ở bên cạnh hấn, hai cô gái kia,

Hài nhi tự nhiên lẳng lẳng tương bồi; vô tình có gió núi thổi tới, liền vấy áo tung bay, tóc đen phấp phới. Giờ phút này hai

người đang cùng nhau ngậy ngốc cùng một chỗ với Đường chủ.

Nhìn về phía nam ——

Đã thấy tận cùng ánh mắt, dưới từng đóa lưu vân, đường đá uốn lượn trong núi, sớm đã không còn một bóng người.

Ước chừng ngay trên bầu trời thứ ba sau khi vợ chồng Tô thị đi, cuối cùng dưới sự ra hiệu của Đường chủ, họ làm phép cho người trong Thúy Lê thôn, xuống tuyết. Sau đó là đồng đỏ.

Mây mù dày đặc, trời cao tuyết rơi, dung nhan nữ tử vốn đã như tiên, lại uyển chuyển bay đến giữa không trung, toàn thân hiện ra quang huy màu lam nhạt, đầy trời.

Những bông tuyết hỗn độn phát phơ trong tay áo, lui tới làm phép giống như một vị nữ thần băng tuyết từ trên trời giáng xuống, trong nửa ngày tung bay theo gió, dựa vào mây bay lên.

Hàng, bằng thần lực lớn lao, mang đến bão cát ngàn năm không nghe thấy ở khu vực nguyên rửa này.

Trong lúc nhất thời, dân chúng thôn Thúy Lê thôn xuất động, tất cả đều quỳ gối bên ngoài cửa nhà mình, nhìn lên vị thôn dân bờm vụ phong cương kia trên bầu trời.

Băng Tuyết tiên tử, vô cùng thành kính quỳ bái, tụng niệm không thôi.

Làm phép xong, bầu không khí tuyết lớn kia dày đặc đan xen, vẻ hòa ái bỗng bình, từ bầu trời bay lả tả xuống, tuyết thích hợp thu pháp thân, nhẹ nhàng rơi xuống, đỏ thắm.

Chân đạp trên tuyết trắng, hướng đường chủ mình khoan thai mà đi. Lúc này, trong ánh mắt đầy sùng kính của người khác, vị tiên tử tay áo trắng như tuyết này chính là Diệu Lệ tiên tử.

Mặc dù đôi chân ngọc trơn bóng dường như không chạm mặt đất chút nào, nhưng tư thế ước đều tựa như đi, tựa hồ có một loại quy luật kỳ dị, thoáng một cái.

Đáy lòng mọi người vang lên tiếng gõ.

“Bẩm Đường chủ, tỳ tử may mắn không làm nhục mệnh, xin Đường chủ xem xét.”

Nữ thân lạnh nhạt như băng tan tuyết đi tới trước mặt vị thiếu niên lạnh nhạt mỉm cười kia, hào quang biến mất toàn thân, đầu vuốt nhẹ nhàng chúc phúc. Cung kính với hấn.

Báo cáo. Mãi tới lúc này mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên lai đám thần Cơ tiên thù hô phong hoán tuyết kia vẫn là thuộc hạ thiếu niên kia.

“Làm phiền, Tuyết Điệp.”

Thấy tuyết chào, Tứ Hải đường chủ mỉm cười, thần sắc có chút khen ngợi. Mà lúc này tiểu muội muội ở bên, vội vàng đưa khăn lụa một bên,

.

Mặc cho tuyết tỷ tỷ làm việc trở về lau mồ hôi —— tuy, trên khuôn mặt Tuyết Điệp Uyển mồ hôi cũng không có, nhưng cũng tiếp nhận khăn lụa, cảm ơn một tiếng, đang...

Trên mặt nhẹ nhàng lau lau, sau đó đưa trả lại cho Tiểu Tiêu thiếu nữ.

Lúc này vị băng tuyết nữ tử đứng trước mặt thiếu niên này, không biết có phải vì nguyên nhân “trong lòng nước” hay không, vốn là một quyển sách thanh uyển chuyển tuyết tục.

Dung mạo, bây giờ lại càng thanh lệ u tuyết, một bộ tiền lúng lẫm tằm như tuyết xuân. Mà sơn thôn lúc này, đã bị tuyết trắng phủ kín...”

“Trong tuyết không có hẻm, đưa mắt nhìn đi, trong sơn thôn đơn sơ khắp nơi đều là lầu quỳnh điện ngọc, tựa như tiên cảnh.

Rời đi rồi thì không nói tới những lời vô nghĩa kia nữa, ước chừng lên tới ngày thứ năm, nhóm người Tứ Hải đường này rốt cuộc lên đường, cáo biệt Lê gia đã lưu lại thịnh tình.

Sơn thôn, hướng tỉnh ngôn quê hương lang thang đi tới.

Đối với Quỳnh Tuyết, đây là lần đầu tiên nàng bá kiến phụ mẫu của đường chủ, không giống với một bé gái nhỏ hung

phấn suốt chặng đường, ngay cả một cô gái thanh lãnh thông dong trước sau như một.

Cũng trở nên khẩn trương bất an, thường không biết tự xử ra sao.

“Không biết bọn họ có thích ta không?”

Đọc theo đường đi, Quỳnh Quỳnh nhiều lần hỏi chính mình vấn đề này; sau đó, lặp đi lặp lại tự trả lời:

“Nhất định sẽ! Bởi vì cha mẹ của ca ca thích ca ca, ca ca lại thích ta, cho nên bọn họ cũng nhất định thích ta!”

Theo câu hỏi hợp tình hợp lý như vậy tiến hành lặp đi lặp lại, lòng tin của bé gái cũng càng ngày càng mạnh. Mà mỗi lần như vậy, cô đều tự hỏi tự trả lời.

Vị tỷ tỷ Tuyết Ứng kia của nàng cũng trở nên khẩn trương vô cùng, ngừng thở, chờ đợi tiểu nữ oa nói ra câu trả lời chưa từng thay đổi kia, phảng phất như tiểu muội muội hỏi.

Chính là bản thân mình. Người ta nói “Gần đất xa hoa càng sợ”. Nhưng xem ra, trong ba người hiện tại, vị thiếu niên kia lại không lo lắng nhất chính là vị thiếu niên quê hương kia.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, thông dong đi, ước chừng hơn nửa tháng sau, rốt cục cũng sắp đến thành Ung Châu. Đọc theo đường đi, bởi vì dựa theo lễ tiết mà đi.

Lần đầu tiên tới cửa muốn mang theo chút lễ vật, Tuyết thì Quỳnh Điện, mỗi lần đến một chỗ liền tìm kiếm những món đồ đặc sắc có tên là ở địa phương. Nghe người ta nói, các lão nhân so với nhau.

So thích ăn món tráng mai, hai tỷ muội này liền một lòng lưu ý điểm tâm mỹ vị trên tòa phường bên kia. Chỉ là, những lễ vật này, hai nàng luôn mua quá sớm.

Kết quả cho dù có trăm loại bảo tồn, cuối cùng vì bảo đảm sự tươi mới, cũng là do ba người Tứ Hải đường sớm ăn hết.

Bọn họ cứ như vậy một đường ăn tới, thẳng đến ngay cả cô bé tham ăn nhất kia cũng nhanh chóng ngán ngẩm, ác mộng kia quanh quẩn không biết mấy lần ở thành Ung Châu.

Rốt cuộc đứng trước mặt bọn họ.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười lăm làm từ Tam Sinh Thạch, chương Mao Xá Trúc Thiết Phiên thứ tám, tự chân thanh thú vật thiên chân thanh.

Buổi sáng hôm nay, trong lúc nói chuyện ba người tỉnh lại đã nhìn thấy hình dáng của thành Ung Châu từ xa.

Đây là sáng sớm mùa đông, không khí mòi lạnh, cảnh vật ban mai một mảnh tiêu điều. Dịch đạo phía tây thành tây dưới chân này, lá ở hai bên thôn sớm biến mất. Làn gió tây bắc từ ngoài ngoài ô thổi qua cành cây trụi lủi, thổi đến trên thân người đi đường., Hắn đổ một luồng hơi lạnh dọc theo cổ áo vào cổ, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Trên đường ngoài thành người đi vào thành nối liền không dứt, phần lớn đều rụt cổ, buồn bực chạy đi, chỉ hy vọng vào thành sớm một chút, tìm chỗ trung nghỉ chân, ấm áp thân thể.

Khi chịu đựng, gió tây bắc nhanh chóng quần thân mặc dù lạnh lẽo, nhưng đối với ba người này không hề ảnh hưởng. Trong gió lảng giềng lạnh giá, thần sắc so với mắt thường càng thêm tự nhiên, trong tay nỏ Ngọc Nhất Tường cầm theo hành lý vải thô mười phần., Đi theo phía sau Tỉnh Ngôn chậm rãi mà đi, Quỳnh Quỳnh lúc này, vẫn là dễ dao động như vậy, run run chạy trước chạy, ngẫu nhiên phát hiện một mảng lá khô cành thôn bên đường mọc lưu lại, liền giống như đụng phải sự phát giác cực lớn, hưng phấn khiến đường chủ ca ca Tuyết Điệp Nga ngẩng đầu cùng xem.

Thấy lần này nàng ngây thơ hồn nhiên, thiếu niên vốn đang kích động gần đạt tới hương quan, trong lòng không khỏi hơi bình tĩnh lại, trên mặt lộ ra nụ cười.

Không lâu sau, ba người tỉnh lại liền vượt qua cửa thành thành của thành Lưu Châu. Đi vào trong thành, sau lưng tường thành cao lớn chặn gió lạnh thổi tới đã ngoài, người đi đường trước mắt rộn ràng rành rành nhốn nháo., Người bán hàng rong hai bên đường hét to không ngừng. Thị trường đồ rực, khiến mắt mùa đông lạnh lẽo này cũng biến thành ấm áp như ếch; lúc này ánh mặt trời sáng ngời lại từ lỗ châu mai tường thành bắn vào cuối, chiếu vào thân thể, khiến người ta cảm thấy ấm áp

dào dạt vào thành Mậu Châu. Trong tai nghe ồn ào mà thân thiết, hương âm thân thiết., Trong miệng mũi có mùi thức ăn đặc biệt của phố sớm, du tử du ngoạn hai năm ở bên ngoài, bỗng nhiên lần đầu tiên có cảm giác, hóa ra quê hương của mình. Thật là có một mùi quen thuộc; cho dù mình đi bao xa, cũng vĩnh viễn không quên.

“Đây là cái thành mà ca ca thường nói sao?”

Thần sắc phức tạp bên cạnh thiếu niên, Quỳnh Thiển đang xoay chuyển đôi mắt chim quay tròn, tò mò nhìn khắp nơi không ngừng.

“Đúng vậy! Đây chính là thành Ung Châu. Anh đây ở trong thành này. Ở mười mấy năm!”

Lại nói, thành Ung Châu này vốn cũng không lớn, bắt nguồn từ nhỏ đã lẫn lộn trong thành, theo lý thuyết, hàng xóm láng giềng có lẽ đã sớm nhận ra hắn mới đúng. Chỉ là đi hơn nửa ngày, mặc dù theo đuôi không ít người đi buôn, người bán hàng rong bên cạnh cũng chỉ điểm cho bọn họ, nhưng qua mấy con phố công phu, thế mà không một ai gọi ra tên thật của hắn!

Có lẽ, năm xưa thiếu niên Ty đường lớn lên. Hai năm thanh tu luyện trong địa ngục, Ty đủ cho hắn là một gã sai vặt gian khổ cả ngày, cải tiến bộ dáng công tử Phong Thần Thanh Tuấn; mà bờm trọng yếu là, giờ phút này bên cạnh hắn có hai cô bé con., Đều là kiều thư tiên lệ, tiểu nữ tươi đẹp, đại nữ xuất trần.

Trong lúc hành động dáng người như hai thiên nhân nhị nữ, cho dù tại Dương Châu xinh đẹp như mây., Cũng đã là siêu phàm nhập thánh; hiện tại hành tẩu trong thành nhỏ này, sao không để cho toàn thành náo động! Trong lúc nhất thời, cho dù hàng xóm láng giềng có quan hệ rất sâu xa với con ếch kia, cũng đều đem hai con mắt nhìn chăm chăm hai đứa bé tuyệt thế kia—— một đôi mắt sớm đã không đủ dùng, nào còn cố ý đi dò xét kẻ đang đồng hành với bọn họ “Con cóc kinh diễm” này, thiên nga không dám tin vào mắt mình: “Mắt ếch không thể tin được sao? Hoa mắt sao?” Nữ nhân tiên kia ban ngày đã hạ phàm?”

Không đề cập tới những nơi đến, đám người ồn ào, lại nói thông báo, mang theo hai nữ đệ tử trong đường đi qua hai con phố, đi vào một mười địa phương mà hẳn phi thường quen thuộc.

Vừa tới nơi này, đã nghe thấy một vị mập mập đang ở trước bậc thang ra sức hét to: “Các vị đại thẩm, các tiểu thư công tử! Mau đến Đạo Hương lâu của ta hưởng dụng điểm tâm! Đạo Hương lâu của ta chính là tửu lâu được Đường chủ của Thanh cung từng chăm sóc!”

Nghe xong cái chiêng nát như vịt đực này, không cần phải nói, nhất định là vị chương quỹ mập mập keo kiệt thành tính kia. Lúc này mới mở miệng liền tiến lên, cười chào hỏi: “Ta nói đến chương quây, làm ăn không tệ nha!”

“Đó là đương nhiên, thừa hưởng ân huệ!”

Nghe thấy có người tán thưởng, lão bản Đạo Hương lâu vội vàng xoay đầu lại với chương quây, muốn xem vị người tốt thức thời này là ai.

“Người là ương ngành!”

Dù sao cũng là người mở cửa làm ăn, béo hồ hồ này đến lão bản thật mười mắt, mới sờ sờ, lập tức phát hiện người này là ai. Lúc này, chương quây tửu lâu thân thể phát phúc liền quay người lại, chạy lên bậc thang đi vào tửu lâu.

“Đứng lại!”

Chương quây béo hoảng hốt chạy bừa, hầu như mới chạy được hai bước, Tổ chỉ thấy trước mắt bóng người chột lóe, vị thiếu niên năm đó bị hắn đắc tội kia đã ở trước mặt hắn!

“Ai da!”

Thấy phía trước không có đường, Lưu chương quỹ liền vội vàng xoay người; ai ngờ vừa mới quay qua, hắn liền cảm thấy một luồng hàn khí bức tới, hai bé gái xinh xắn trước mặt, vẻ mặt bất thiện đang che ở trước mặt mình.

Thấy vậy, Lưu chương quây béo đành phải xoay người, vẻ mặt hối hả nói với thiếu niên trước mặt: “Khụ khụ, Trương đại đường chủ, năm đó là tiểu nhân không đúng, là ta mắt chó coi

thường người ta! Đường chủ ngài nói, lão nhân gia ngài hôm nay muốn như thế nào mới chịu bỏ qua cho tiểu nhân ta!”

Vẻ mặt cười hì hì khăn cầu xong, liền đợi cho thiếu niên xử lý; nhưng thật sự đợi cho hấn tỉnh táo lông mày giương lên, muốn nói trước, vị Lưu chương quỹ này lại lập tức sợ tới tái nhợt sắc mặt, vội vàng cầu khẩn: “Trương đường chủ! Đại nhân không nhớ tiểu nhân qua. Ngài xuống tay ngàn vạn lần phải nhẹ một chút a!”

Thấy hấn sợ hãi như vậy, lại mở miệng cười ha ha nói: “Lão Đông gia, ngài nói đi đâu vậy? Trương đường chủ này của ta cũng không phải làm không công, làm sao so đo với chút lông gà vỏ tỏi năm đó được!”

“Hả?”

Lời vừa nói ra, thấp thỏm bất an trong lòng chương quỹ lập tức như được đại xá. Không biết có phải do tâm lý làm màu hay không, tiểu nhị năm đó vừa nói xong, sự lạnh lẽo thấu xương phía sau mình, lập tức biến mất. Chỉ là vừa mới chờ Lưu chương quỹ nhẹ nhàng thở ra, nghĩ lại, lại cảm thấy có gì đó không đúng, liền cẩn thận hỏi thăm: “Nếu đường chủ không muốn báo thù, vậy không biết vì sao lại bắt lấy ta?”

“Ha ha!”

Nghe hấn hỏi, bắt chuyện lại cười ha ha, sau đó nghiêm khách nghiêm túc nói: “Là như vậy, vừa rồi ta nghe thấy người coi ta là chiêu khách nguyệt trang —— người hấn phải biết, năm đó ta cùng Hà lão đầu đi qua ngõ hẻm tìm người tịnh trạch thỉnh thần, Thương Đẳng kia cực kỳ tốt; người hiện tại lấy ta làm nguyệt trang, nếu nhân cơ hội nâng giá món ăn lên, bớt lượng, đây không phải là phá hoại bản hiệu của ta sao?”

“Vù vù “

Mặc dù lúc này vẻ mặt thiếu niên nghiêm túc, nói chuyện nghiêm túc, nhưng Lưu chương quỹ lại thật sự thở phào nhẹ nhõm trong lòng, lấy lại bình tĩnh. Khuôn mặt mập mạp của hấn liền cười nát như, tranh thủ thời gian mời Trương đường chủ và hai vị tiên nữ cùng lên lầu dò xét. Nghe lời mời của hấn. Sau khi tỉnh táo liền mang theo mỹ mãn hồ thẹn tuyệt

quỳnh, nhìn về phía giá món ăn một phen., Hấn lại đại khái nhìn điểm tâm Ty dọc trước mặt đám thực khách lâu, liền biết Đạo Hương lâu này tuy có chút bất lương, nhưng hiện tại thật sự là thay đổi triệt để, hàng quý giá rẻ. Liếc nhìn chỗ trống hỏi một chút nguyên nhân., Lưu chương quỹ lập tức dặn dò như nước, cực ngôn đây đều là công lao sáng suốt; bởi vì có tấm bảng chữ vàng này của hấn, tự nhiên khách như mây, cần gì phải nói nữa... Nói đến đây, chương quây béo bỗng nhiên tỉnh ngộ, tranh thủ thời gian ngậm miệng không nói.

Kiểm tra xong, Lưu chương quỹ lại cực lực giữ lại mấy người đang ở lại quán rượu dùng bữa; nhưng giờ phút này thức tỉnh ý nghĩ như tiền, làm sao có tâm tư ăn cơm. Thấy hấn kiên trì muốn đi, thật lòng cảm tạ Lưu chương quỹ cũng không có biện pháp, đành phải dặn dò với đại đầu bếp bên trong một tiếng, để bọn họ chuẩn bị xong một bàn tiệc rượu., Sau đó đưa đến Trương phủ Sơn Mã Đạp Sơn - Thấy hấn có việc trọng đại, không thể chối từ, sau khi tỉnh lại cũng chỉ nghe sau đó, mở miệng hỏi đại khái một chút tình huống, liền cùng Quỳnh Tuyết rời tửu lâu, đi về phía thành đông.

Chờ bọn họ đi xa, vị kia tràn đầy vui mừng đến chương quây, trong lòng một nghi hoặc đột nhiên cõi bỏ: “A! Trương đường chủ nói vị lão đầu Thanh Hà kia, chẳng phải là vị chân nhân Thanh Hà biệt viện Thanh Hà hay sao!”

Nghĩ tới đây, trong lòng vị chương quây quán rượu này không khỏi vừa kính vừa sợ, thành kính thầm nghĩ: “Ai, đều là chúng ta phạm nhân không có nhãn lực! Trách không được một già một trẻ này, năm đó đã đi gần đến như vậy, nguyên lai, bọn họ đều không phải phạm nhân!”

Không đề cập tới lòng kính sợ của hấn, lại nói cách hai con đường của đạo hương lâu một góc đường, hiện tại nơi đó đang dựng một cái lều cháo; cháo trong hai vị tiểu đạo sĩ, đang ngồi trong lều, phụ trách dứt cháo cho người nghèo khổ, xin cứu tiền cho mùa đông.

Chẳng qua có chút kỳ quái chính là, nếu đổi lại là nơi khác, trước lều địa hành thiện như vậy nhất định dòng người nối liền không dứt, quần áo lam lũ người nối liền không dứt. Nhưng

hiện tại lều cháo hiện tại ghi rõ “Thượng thiện duyên” ở chỗ này là cửa có thể giảng, nửa ngày cũng không thấy người. Bởi vậy hai vị tiểu đạo sĩ này không có việc gì làm, hiện tại đang đứng bên cạnh lều trúc, tay che mặt trời đang ngồi ở đó.

Một tiểu đạo sĩ đang lười biếng đánh thời gian như vậy, thì có một người trẻ tuổi trong đó đang đẩy xương tủy bên cạnh, nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đi đường nhập thần rồi nói: “Tĩnh Trần huynh, huynh nhìn vị thiếu niên vừa đi qua kia đi, không giống như tuyên bố vậy sao?”

“Ồ?”

Đang xem nhập thần Tĩnh Trần đạo hữu, bị người bên cạnh đẩy tới, lúc này mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bừng tỉnh nói: “Nói thật ư? Hồ thẹn, vừa rồi ta chỉ nhìn hai trúngh tiên nữ kia, không có chú ý người ngoài...”

Nói đến câu cuối, Tĩnh Trần Tỳ hoàn toàn tỉnh táo lại, kinh ngạc nói: ” hắt xì? Tĩnh Minh ngươi vừa rồi là nói vị Trương đường chủ mạng tốt kia? Hắc không phải ở La Phù sơn đình thanh phúc sao...”

Không nói bọn họ sau khi tranh luận Tĩnh Minh có hoa mắt hay không, lại nói tiếp, đi qua mấy con phố, chuyển qua mấy chục góc phố, khi sắp đến cửa thành đông, hắc vẫn cố ý lưu ý một chút đến đám tạp hóa Thập Lý Ký phụ cận cửa Đông., Cô gái trong tiệm năm đó mơ màng thấy Vương đại ca, đã thấy một tiểu gia hỏa tướng mạo chất phác, đang ở trước quầy vôi vàng tiếp đón khách nhân. Sau khi tỉnh lại thì nhận ra, thanh niên kia chính là con của Vương Mộc tượng cách nơi này không đến nửa con phố, Vương Đại Hữu. Xem ra, quan sát trước mắt Vương đại ca, Tỳ đường thành thân với Thanh Mai trúc mã của hắc...

” ... “

Cứ đi như vậy, không bao lâu thì ba người đã tỉnh ngôn liền ra khỏi cửa Đông Thành, bước lên con đường tiến về Mã Đạp Sơn. Cũng không biết có phải nguyên nhân do móng ngựa quật khỏi vùng đất phía đông hay không, đầu đường xó chợ vốn trong trí nhớ gập ghềnh không bằng phẳng giờ trở nên

bằng phẳng rộng rãi, hầu như có thể chạy song song ba chiếc xe ngựa. Ở các châu huyện du đã lâu như vậy, quan đạo rộng lớn chính tề thật đúng là không thấy nhiều.

Đọc đường đi, người ta vừa nhận ra trong đó có không ít người đi đường, trong tay cầm túi thơm, trên đó thêu hình “lân ngựa”. Không cần phải nói, đây nhất định là thiện nam tín nữ của đạo viện Thanh Cung.

Ước chừng nửa ngày sau, Lưu chương quỹ đã nhận ra, bèn dẫn hai nàng đi thẳng tới Mã Xuy Sơn. Không lâu sau, ba người bọn họ đã nhìn thấy một ngọn núi cao sừng sững, mây mù lượn lờ dưới chân, bên đường có một bức trà hương dương, một bức trà được bày ra đang phiêu phù trong gió.

Tiếp theo Lưu chương quỹ giải thích, Trương phu nhân viên ngoại kia cũng chính là cha mẹ của hắn, lúc này hắn đang ở trong quán trà hành thiện tích đức, cho khách hành khách qua lại tự do tự tại.

Đọc đường đi, cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ.

“Nha! Mời hai vị tiểu thư vào trong!”

Chợt thấy hai cô gái khuôn mặt hiền lành xuất chúng dừng lại trước lều trà. Vị kia đang nhàn nhã ngồi trước lớp xe ngựa hòa ái đại thẩm, vội vàng gọi một tiếng. Tay chân lạnh lẽo cầm lên hai chén trà, đặt lên chút nước trà hương, chuẩn bị cho các nàng uống trà. Chỉ là đang lúc bận rộn không ngừng thì đã thấy hai đứa bé gái kia vẫn không nhúc nhích, đứng trước lều trà cũng không tiến đến.

Thấy tình hình này, tỉnh ngôn nương có chút kinh ngạc, đang muốn hỏi, lại chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc, từ phía sau các nàng truyền đến: “Mẹ! Hải nhi đã trở về!”

Thanh âm này không lớn, nhưng vô cùng rõ ràng, thức tỉnh nương không khỏi nhất thời ngây người. Chờ một lát sau ổn định lại tâm thần, nàng mới nhìn rõ trong ánh mặt trời tươi đẹp trước quán trà, chính mình đang ôm bụng không biết bao nhiêu bảo bối trở về - đúng vậy! Đúng là đứa trẻ bảo bối của mình!

Sửng sốt một lát, thôn phụ mộc mạc rút cuộc mời tỉnh lại, cả mười người đều trở nên hoảng hốt, một đôi tay không ngừng xoa xoa, không biết nên đặt ở chỗ nào cho tốt.

“Hài tử cha! Cha con! Là con trở lại rồi!”

Luống cuống một lúc lâu, nàng mới nhớ tới muốn nhắc nhở bạn già, liền hướng trong lều kêu to.

“Hoảng cái gì sợ.”

Đang ở một góc lều trà cùng lão nhị tán gẫu tới quên cả trời đất, thấy lão bạn già vội hấp tấp, liền rất bất mãn, nói: “Việc gì la lớn như vậy? Không phải là...”

“A? Con trai trở về rồi sao?”

Đến lúc này, ngay cả lão Trương cũng biết, Ngôn nhi đã trở về!

Từ lâu mới gặp lại, một nhà đoàn tụ, tự nhiên làm cho người ta đặc biệt kích động; chờ tâm tình kích động thoáng bình phục, thức tỉnh Ngôn Nương liền ở trước lều trà đặt xuống một tấm bảng gỗ “Bằng quân tự lấy”, ngay cả tạp dề cũng bắt chấp cởi bỏ., Rồi cùng lão thái quân đón con trai về nhà. Mà mãi đến khi lên đường về nhà rất lâu, hai người này mới biết được, thì ra hai cô gái lúc trước giống như hoa như ngọc, giống như tiên tử vậy, lại cùng đi với nhi tử! Hơn nữa, xung hô của các nàng vẫn quái dị như thế.

Đến trong nhà, hai cô gái liền chào hai vợ chồng già: “Thỉnh thoảng tỷ nữ dưới trướng của đường chủ Tứ Hải Già Tuyệt, bái lạy lão gia phu nhân!”

“Tiểu muội Trương Quỳnh Đồng dưới trướng Ngôn ca ca, bái thúc thúc tỷ tỷ một cái!”

Cho đến lúc này, bắt chuyện mới biết mình vẫn còn lãnh đạm; một đường đi tới, lại quên cùng hai cô gái này thương lượng một chút xung hô như thế nào.

Chờ bái kiến phụ mẫu, Tuyệt Điệp liền từ trong bao quần áo lấy ra hai đôi giày vải xanh thêu “Thọ hoàng” mềm mại, hơi ngưng ngừng hai tay dâng cho hai người họ hàng sáng, nói đây là một chút lễ gặp mặt nho nhỏ của hai tỷ muội các nàng

dành cho đường chủ mẫu, sau đó, Quỳnh Đình lại tiến lên trình lên điểm tâm mới mua được gần đây.

Lúc Bắc, vợ chồng lão Trương thấy hai đứa trẻ nhỏ lễ độ uyển chuyển, cử chỉ lễ độ, hog thẳng hai người bọn họ mừng không ngậm được miệng! Mà khi nghe được lời mẹ trẻ, mang giày vải cho chồng xem trước, lại cầm tới trong tay mình xem trước, càng xem càng cảm thấy ngạc nhiên, không nhịn được chặc chặc tán dương: “Khấu tiểu thư, cô gái hồng này cũng không tệ! Nhìn mũi kim này, không mất mười mấy năm khổ công cũng không làm được!”

Bắt chuyện khó khăn chỉ khen tuyệt, bởi vì phương pháp châm này rất tinh xảo, không có khả năng là do con cà kê nhỏ phần hồng kia đâm ra. Nghe mẫu thân nói lời này, tỉnh ngôn mau chóng nhắc nhở, để mẫu thân trực tiếp phải gọi là Khấu cô nương “Tuyệt”.

Đúng lúc này, vị tiểu muội muội xấu hổ chờ người khen ngợi, khẩn trương nhắc nhở với mẫu thân của ca ca: “A thẩm, chữ kia là con viết nha....”

“Vậy sao...”

Nghe Quỳnh Đồng nói vậy, vợ chồng Trương thị nhất thời trở nên nghiêm túc cung kính: “Vũ quái vật này thật đẹp mắt, giống như đóa kia vậy!”

Đối với bọn họ mà nói, những người thức thời kia đều thập phần đáng để tôn kính; huống chi, vẫn là một bé gái nhỏ như vậy!

Sau khi thấy mặt lần này, đề hai vợ chồng Trương thị xuống, liền luống cuống chân tay làm loạn. Cha mẹ bắt đầu nói, mặc dù bởi vì nhi tử nên chột thoát khỏi bần hàn, nhưng cả đời bọn họ làm dân chúng thành quen, vẫn ra sức đầu thuần phác thiện nhiên. Hiện tại đối với bọn họ nhi lão mà nói, nhi tử trở về ngược lại không quá trọng yếu, làm sao chiêu đãi hai vị khách quý này, mới là vấn đề nhất đẳng!

Mà trong lúc bận rộn, hai vị khách nhân tôn quý như nữ kia, lại luôn muốn xin giúp đỡ; vì vậy trong ngọn núi này, thanh âm từ chối không ngừng bên tai.

Lại qua một bộ, đang lúc lão Trương muốn đi vào sân vườn bắt gà đến giết, lại có hơn mười thành bán hộp ăn tới cửa, nói là nhà Đạo Hương lâu đến nhờ ông chủ đưa tới, mời Trương đường chủ một nhà hưởng dụng.

Đi nói chuyện phiếm, đến buổi chiều hôm nay, tin tức tiểu anh đây mang theo hai cô bé về nhà ăn Tết, liền như mọc cánh truyền khắp cả Thập Mã Đà sơn thôn. Mà nhà Trương thị, từ trước đến nay quan hệ rất tốt với hàng xóm, sau đó cũng không mong Chu Tề thôn người nghèo; bởi vậy bây giờ nghe nói công tử Trương gia trở về, dân sơn dân nhiệt tình kia liền bảo bà nương ôm gà vịt ướp muối, tới cửa đưa cho Trương gia.

Mà trừ đại nhân tới cửa, trong thôn kia cũng có mấy đứa trẻ con “Muội muội” của Trương gia ca ca mang về - Nhìn đứa bé ghé vào cột cửa tò mò nhìn xung quanh, Tiểu Quỳnh Đồng cực kỳ hiếu kỳ mời bọn họ vào nhà chơi. Chờ mới bắt đầu có chút khiếp đảm, bọn chúng còn mặc áo yếm rách quần liền hỏi tới: “Quỳnh Hoàng tỷ tỷ, tỷ thật đúng là tiểu muội muội của tỉnh ngôn ca mà.”

“Đúng vậy! Vẫn là Đồng dưỡng thể”

Lại có người gọi nàng “Tỷ tỷ”, trên mặt Quỳnh Đồng lập tức nở nụ cười.

“Nhưng mà, Quỳnh Đồng tỷ tỷ, trước giờ sao nhị nha chưa từng thấy người...” Nói ra nghi vấn này, là một gã phượng hoàng mặc vải bông, so với Tiểu Tam Lãng còn thấp hơn một cái đầu xinh đẹp. Cô nàng này đang ấp úng đề nghị: “Ta cùng ca ca nhà ta, đã sớm quen ở trong thôn rồi mà.”

Nghe nàng nói buồn cười như vậy, Quỳnh Đồng lại không chút nghĩ ngợi trả lời thẳng thừng: “Nhị nha muội muội, tỷ tỷ là nhặt được trên nửa đường tỉnh Ngôn ca ca rồi!”

“Như vậy sao?”

Nghe xong câu trả lời của Quỳnh Quỳnh, chung quanh đám tiểu đồng đều bán tín bán nghi. Bất quá nhị nha mập mạp kia lại tiếp nhận câu trả lời này: “Thì ra tỷ tỷ cũng giống như nhị

nha! Ta đã hỏi qua mẫu thân ta, nhị nha cũng là nàng nhật giả từ nửa đường!”

“Vậ à!”

Nghe xong lời Nhị Nha nói, xung quanh lập tức vang lên tiếng phụ họa. Chỉ là trong tiếng tán thành này, có một nam hài khá lớn lại có dị nghị: “Tiểu Béo, người nói không đúng! Ta nghe mẹ ta nói, ta nhật được từ trong đồng cỏ sau nhà ta! Cho nên...”

Đứa bé trai này cực kỳ tự tin nói: “Cho nên Tiểu Béo và mọi người, đều nhật được từ trong lỗ châu mai sau hậu viện nhà ta đây!”

Lập tức những lời này lại được đám giáo đồng này tranh luận xôn xao.

“Thật là dễ thương nha!”

Nhìn thấy quần con tranh luận om sòm, Quỳnh Huyền lại có chút cảm khái: “Thực sự là trẻ con! Ý nghĩ đã cổ quái như vậy rồi!”

Nghĩ đến đây, Tiểu Quỳnh Thố nhanh chóng xoay người lại cầm một hộp kẹo mua được trên đường, chia cho đám bạn chơi đáng yêu này ăn.

Lời nói qua đi, đại khái ở sau giờ cơm trưa hơn một canh giờ, trước cửa nhà Văn gia bỗng nhiên có một vị tiểu đạo sĩ mặc áo xanh vớ trắng tới. Sau khi vào cửa chào, liền đối tỉnh nói khom người vái chào, thanh âm nói: “Bẩm sư thúc, Tịnh Vân tiếp nhận hiệu lệnh của Thanh Hà chân nhân, mời sư thúc tới hậu sơn tư quá nhai, cùng chân nhân nói một câu!”

Phần thứ mười lăm Thạch Hạo, Chương thứ chín Định Tiên Trần, Thanh Sơn nhìn thấy trọn vẹn mười lăm.

“Tin tức của lão già này quả thật rất nhanh nhạy!”

Thấy tiểu đạo đồng đến mời, bắt chuyện cũng không để ý, nói thăm một câu, liền theo sau tiểu đạo đồng Tịnh Vân đi ra hậu sơn. Quỳnh Tuyết lúc này, thì ở trong phòng tiếp đón đám tiểu đồng kia, bận rộn đến không biết trời đất gì, nghe vậy tạm thời cũng để các nàng đi.

Dãy núi lúc này đã sớm không còn là cảnh tượng núi non trụi lủi như năm xưa. Ở nơi tiên gia phúc địa quật khởi đột nhiên xuất hiện này, chỉ thấy con đường núi thanh tĩnh dưới chân quanh co uốn lượn, vù vù, vươn về phía xa xa mây mù, tựa hồ vĩnh viễn không có điểm cuối. Phía bên phải đường núi là một khe rãnh róc rách, bên trái là đá núi cao ngất, từng khối thẳng đứng, nghiêng nghiêng nghiêng về phía đường, như muốn lao thẳng vào người.

Tuy rằng hiện tại đã là ừng đông, nhưng lúc này trong khe núi bên phải vẫn cỏ cây um tùm tươi tốt, xanh biếc. Cành dây leo đan xen vào nhau, phía trên nhảy nhót thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của sơn điểu, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu “Chiêm chiêm”, Phía dưới giá dây leo, lại truyền ra tiếng nước róc rách, hẳn là nước suối chảy qua dưới khe núi. Mà giữa những vách núi đá lởm chởm, lại sinh trưởng từng chùm cỏ dại lá mềm dài; từ bên cạnh đi qua, từng lùm cỏ dại mang theo sương lạnh giữa núi thỉnh thoảng phát lên mặt người, khiến người ta cảm giác được mát mẻ tê ngứa.

Đi trong đường núi, nhìn thấy cảnh tượng sinh cơ bừng bừng của môn phái này, bắt chuyện cũng không nhận được mà tán thưởng phúc địa mã lĩnh sơn cùng Tịnh Vân, đáp lại câu “trong núi không bốn mùa”, phúc địa Trường Xuân”.

Cứ như vậy cất bước đi, ở trong mây trắng trên núi vài lần, hai người đánh thức Tịnh Vân rốt cục đi tới hậu sơn lão đạo

Thanh Hà ước hẹn. Đợi đến lúc phía sau núi suy nghĩ quá sườn núi, Tịnh Vân liền chấp tay chào, nói một câu “Hai vị sư thúc nói chuyện huyền luận đạo, vẫn bối liên không quấy rầy”, sau đó liền xoay người rời đi.

Chờ Tịnh Vân đi rồi, tịnh ngôn hướng phía trước quan sát. Quả nhiên phát hiện phía trước cách đó không xa bên dưới nhai đá ngậm liên miên kia, trong núi sương mù như có như không một người đang đứng ngạo nghễ. Lúc này trong núi mây mù dần dần bay lên, tay áo người kia phát phơ, ở trong mây mù như ẩn như hiện, thật sự là giống vị thần tiên trong người.

“Lão nhân này đang làm trò quỷ gì vậy?”

Thì thảo một tiếng, bắt chuyện cất bước đi tới mảnh đứng thẳng của người nọ. Còn chưa đi tới gần, đạo nhân kia nghe thấy tiếng bước chân, liền xoay người lại, bắt chuyện nói:

“Ha ha! Đã thông minh là người có lòng mà, nhớ về đây mà xem bộ xương già này của ta!”

“Ha ha!”

Hơn một năm sau, khi tỉnh lại thấy lão đạo Thanh Hà, cũng không nhịn được cười ha ha nói:

“Ta nói Thanh Hà lão đạo, người cũng thật sự là không thay đổi!”

Lúc này, lão đầu Thanh Hà kia mặc dù mang một thân mũ rộng vành, nhưng khuôn mặt cười đùa tí tưng lúc này đang nháy mắt với những người mới bắt đầu.

“Thanh Hà chân nhân, từ khi chia tay đến giờ ngài vẫn khỏe chứ!”

Đến trước mặt, bắt chuyện liền làm bộ làm tịch khom người làm lễ, chào tiền bối chân nhân. Thấy hấn trêu ghẹo, lão đạo Thanh Hà kia cũng nghiêm trang, nghiêm trang nói:

“Không việc gì, không việc gì chứ! Nhìn sắc mặt của Trương đường chủ, vẻ mặt vui mừng, cũng là chuyện tốt, đúng không?”

“Hả?”

Nghe được lời này, bắt chuyện biết không ổn, biết lão đầu nhi này đang muốn giễu cợt. Quả nhiên, kế tiếp Thanh Hà lập tức thả lỏng da mặt, cười hắc hắc nói:

“Ôi ôi, đường chủ trở về, rất ồn ào, từng nói ngươi mang hai đứa bé về trông rất khá, vừa nói vừa mời ta chọn giúp một ngày hoàng đạo lành, bái đường thành thân...”

“Dễ nói dễ nói!”

Đã nhận ra lão nhân này nhiều năm, biết hắn hồn nhiên không đứng đắn, cũng không coi là thật, tùy tiện đáp lời, chặn lời hỏi:

“Thanh Hà lão đầu, lần trước từ biệt La Phù, không biết ngươi đã ở Mã Sí sơn này hơn một năm, sinh ý thế nào?”

Lời vừa nói ra, giống như là nói đến chỗ đau của lão đạo, sắc mặt Thanh Hà lập tức ảm đạm, đau đớn vô cùng nói:

“Ôi! Thanh danh đúng là chồng chất, thanh danh thật là chồng chất! Ngươi xem...”

Trong lúc nói chuyện, vị viện trưởng phân viện Thượng Thanh Cung vó ngựa, khoác áo bào rộng thùng thình, mở miệng kể khổ:

“Từ khi lão đạo làm viện trưởng rút đi này, đỡ được cái mũ áo này, liền không dám xấu hổ xuống núi kiếm chút ít mát xa, cho nên hiện tại, sâu rượu trong bụng động dậy, đành phải đi quán rượu nhà ngươi, may mà Trương lão ca tốt, đến nay cũng không chê!”

“Ha ha...”

Thanh Hà ưa rượu, bữa cơm trưa hôm nay trên bàn tiệc thường ngày cũng nghe sơ qua. Bất quá, còn chưa kịp cười nhạo, nghe vậy tựa hồ nhớ tới cái gì, liền nghiêm mặt, bỗng nhiên cung kính vái chào lão đạo Thanh Hà, nghiêm túc nói:

“Chàng tỉnh lại, đa tạ tiền bồi đã chiếu cố hai lão!”

“Ha ha... Tên tiểu tử thôi này, năm đó ta dẫn theo ngươi cùng nhau kiếm tiền bạc, ai ngờ hôm nay mới nhớ đến chuyện cảm ơn ta!”

Nghe vậy trịnh trọng, lão đạo sĩ lại chớp mắt, giả bộ hồ đồ.

Thấy hần như thế, đã sớm đoán trước, chỉ mỉm cười, cũng không nhiều lời nữa.

Vừa rồi hần làm lễ cảm kích, kỳ thật hoàn toàn là bởi vì giữa buổi trưa hôm nay nghe cha nói, Thanh Hà đạo trưởng này từng giúp hần dọa lui một tên ác bá.

Hóa ra, thông tin đã được triều đình phong làm Trung Tán đại phu, ban thưởng trăm mẫu ruộng quốc, liền phân công ở ngoài thành Ung Châu. Vốn đây là chuyện tốt, hơn nữa danh tiếng Trương gia đã sớm truyền khắp cả ở Vụ Châu, theo lý thuyết sẽ không có chuyện phiền toái gì. Nhưng không trùng hợp, hết lần này tới lần khác có một phú hộ từ bên ngoài đến, làm người ngang ngược, cũng không biết rõ căn nguyên việc này; lại ỷ vào một tên làm quan thân thích không đánh nổi trong triều, liền không đem thôn dân nơi đây để vào mắt.

Những phú hộ ngoại lai này, ở ngoài thành Cam Châu cũng mua được mấy chục mẫu đất đai, vừa vặn ngay bên bờ ruộng của Sáng Ngôn gia. Mà mảnh ruộng ruộng ruộng nấu chín nước của Minh gia, chính là do quan gia ban cho, thái thủ lại biết lai lịch, tự nhiên xếp chính là ruộng tốt thượng đẳng giàu có nhất ở Ung Châu. Bởi vậy, dựa vào bản tính của phú hộ này., Tự nhiên không thể thiếu lúc cày ruộng ở nơi cày ruộng, điều khiển tá điền trong gia đình, dần dần xâm nhiễm vào trong mẫu ruộng của Minh gia, lũng đoạn hai bên, vừa được Lũng Phụng Lư, lại thêm hai mảnh ruộng giao giới rất dài, một hai quý này xuống, dĩ nhiên có bảy tám mẫu ruộng tốt rơi vào tay hần.

Dựa theo thế lý lúc đó, đối với người dân hoa màu mà nói, việc xâm chiếm ruộng đất này hầu như nghiêm trọng giống như việc cướp vợ. Rồi lão Trương dù sao cũng thật thà chất phác, thấy có ác bá khi dễ, lúc đầu cũng không dám can thiệp, dân sơn dân trung hậu này chỉ nghĩ dù sao người ta nhà người ta dùng lúa, tốt xấu chờ người khác thu hoạch lại lý luận với bọn họ. Ai ngờ, chờ mấy hạt lúa đó cắt một cái., Lão Trương đi nói với phú hộ kia, lại chỉ bị đe dọa. Đó là kẻ bất nhân, không chỉ không muốn đem ruộng đồng xâm chiếm mẫu giao,

ngược lại còn sinh ra rất nhiều nguy hiểm, muốn lấy mấy mẫu ruộng ruộng cần cỗi nhà mình, đổi lại lão Trương càng nhiều ruộng tốt hơn. Thấy phú hộ kia ngang ngược như vậy, lão Trương thật sự không có thiện ngôn ngôn từ, tự nhiên buồn bực quay về.

Chẳng qua, cũng hợp với hương phách xui xẻo kia. Thế là mấy ngày sau, lão đạo Thanh Hà liền đến Trương gia uống rượu, khi đôi ẩm ngẫu nhiên nghe lão Trương kể khổ vài câu. Lão đạo lập tức giận tím mặt, rượu cũng không thể uống, đứng lên muốn liều mạng với ác bá kia. Thấy hắn uống rượu ngập trời, lão Trương đương nhiên sợ hết hồn, muốn cản hắn lại; ai ngờ tay hơi trơn, lại khiến lão đầu say lão đạo chạy tới.

Kế tiếp, đợi đến khi bọn ác bá kia, Viện trưởng phân viện Thanh Cung liền chửi ầm lên một trận, cao giọng hét lớn cùng tên ác bá phú hộ kia. Tự nhiên, mới mắng được hai câu., Trong sân nhà phú hộ kia đánh tay chân như ong vỡ tổ tuôn ra, quát mắng muốn giáo huấn lão già không biết trời cao đất rộng - lão đạo Thanh Hà bình thường ngày ngày áo cà sa bất chỉnh, râu ria xồm xoàm, ngày đó uống đến ngã trái ngã trái ngã phải, tự nhiên không để người ta trong mắt; thấy quả hồng mềm có thể nặn, còn ai không tranh trước?

Ai ngờ, những ác ôn khiêu chiến kia, vừa xông lên nửa đường liền bị dòng sông trong vắt tạo ra một chiều gió xoáy quét sạch chân đường, “Khanh” hai tiếng bay ra trên chân hai giày rơm, cách không đánh trúng —— giày rơm kia. Từ khi thoát ly ngón chân lão đạo, liền đón gió càng lúc càng lớn., Ban đầu như trận đấu, dần dần trở thành cối xay, đợi đến trước mặt những tay đánh kia, hai chiếc giày rơm rách nát đã biến lớn bằng hai ngọn núi nhỏ, che khuất bầu trời, bay đầy bụi bặm và bùn đất dưới lòng bàn chân của ông lão, đánh tới đám tay nhân viên ác kia như thái sơn đè xuống!

Chuyện kế tiếp không cần nhiều lời, chỉ biết ác bá phú hộ kia năm này ngày lễ tiết, tất đến tỉnh Ngôn gia tặng lễ bồi tội. Vừa rồi tỉnh ngôn nhận lỗi với lão đạo sĩ, chính là vì tạ ơn việc này, bất quá chờ cảm ơn xong, thấy Thanh Hà giả câm câm giả điếc, thức thời nhin không được nhìn núi xanh xa xa vô tận, ung dung nói:

“Ai, Thanh Hà người cũng thật là, người Đạo gia chúng ta, hẳn phải thanh tĩnh vô vi mới đúng chứ. Còn đánh đánh giết giết, trước sau gì cũng không nên...”

“Hừ hừ!”

Nghe vậy, lão đạo Thanh Hà cuối cùng không nhịn được nữa, thở phì phò nói:

“Một tên tiểu tử thôi, lại còn châm chọc ta! Ta đây hỏi người, nếu đổi lại là người thì sao?”

“Ai, đổi là ta ——”

Thấy lão đạo sốt ruột, mở miệng đại nhạc bỗng nhiên, cười ha ha nói:

“Đổi ta? Tự nhiên muốn ỷ kiếm tới cửa, để cho đám ác bá bắt nạt dân chúng từ nay về sau “Thanh tĩnh vô vi”!

“Khụ khụ...”

Việc này cáo lui một chút, nghe xong lại nghĩ tới một chuyện, liền hỏi:

“Thanh Hà lão đầu, người làm sao lại nhớ tới hện ta tại “Tư Quá Nhai”? Kỳ quái, tại sao năm đó lúc ta đi, không biết Mã Thiềm Sơn có tư tưởng gì hay không?”

“Cái này...”

Chần chờ một chút, Thanh Hà ha ha cười nói:

“Kỳ thật, sau khi suy nghĩ quá núi là do ta thiết lập, cho các đệ tử đã phạm sai lầm mà nghỉ ngơi trong môn phái. Nơi đây phong cảnh không tồi, hai ông cháu đã hơn một năm không gặp, tự nhiên muốn tìm một phong cảnh thật đẹp trình trọng để gặp mặt!”

“Ồ? Thật sao?”

Lời lão đạo Thanh Hà thật thà nói ra, thiếu niên lúc nào cũng bán tín bán nghi, bèn nhìn khắp nơi.

Lúc này sương núi dần tan, cảnh tĩnh rõ ràng, nguyên lai hẳn và Thanh Hà lão đạo đang đứng trên một bệ đá thiên nhiên ở giữa núi non vươn ra; vốn từ xa nhìn thấy nhai núi non cạnh

Thanh Hà, thật ra còn cách nơi đây một khoảng. Từ trên bệ đá này nhìn lại., Phía đối diện, liên miên vách núi cao vút thành tú hừng vĩ, vách tường đá đỉnh thiên lập địa kéo dài mềm mại, giống như được thần công quý phủ chạm trổ, thập phần tinh tú chung linh. So sánh với cảnh sắc núi non nhìn thấy trên đường đi, vách núi đá trước mắt này, xác thực rất khả quan.

Mà ở phía đông toà này tiếp thiên đứng sừng sững phía nam bức hoạ thiên nhiên, giữa vách đá lại có một dòng thác nước bay thẳng xuống, phi châu tung bọt ngọc, rơi vào trên tảng đá đáy thác nước đá, vỡ thành ngàn vạn điểm, thỉnh thoảng dâng lên từng đợt sương khói trắng như tuyết. Lúc này lại có một luồng ánh mặt trời chiếu từ phía sau, trong hơi nước của thác nước kia dâng lên, trong hơi nước dâng lên, thỉnh thoảng dâng lên từng đợt sương mù trắng như tuyết., Lại mơ hồ có một cái cầu vòng rực rỡ, mà trước mắt từ nam chí bắc vách đá này, dây leo xanh biếc sinh ra, khắp nơi rủ xuống như dây lựu, sơn điều màu trắng cùng đã hầu màu nâu đồng thời bay lượn trong không trung, tăng thêm vài phần sinh khí cho Sơn Bình như tranh vẽ này.

Thấy động tĩnh này đều thích hợp xuất trần khí tượng, dù là tỉnh ngôn kiến rộng rãi, cũng nhin không được tán thưởng nhiều, nghe hấn tán dương mình khai quật cảnh điểm, lão đạo thanh hà cũng nhin không được vui vẻ tại sắc, rất là đắc ý.

Chỉ là, đúng lúc này, một trận gió núi thổi tới, nghe được lại mơ hồ có một trận thanh âm ồn ào thuận gió truyền đến.

“Lão đạo, sao chỗ thanh u này còn có tiếng người ồn ào?”

Tuy tiếng người địa phương thuận gió mà đến cũng không vang dội, nhưng lọt vào tai Tứ Hải đường chủ thánh giác nhạy bén, vẫn có thể nghe được rõ ràng. Nghe được hỏi như vậy, trên mặt Thanh Hà hiện lên thần sắc lúng túng, sau đó thần sắc như thường, đưa tay vỗ vỗ đầu, tựa như hiện tại mới nhớ tới một chuyện.

“Đã đúng lúc thông báo, ta còn chưa mang người đi quanh đây một vòng quanh đây, người hãy đi theo ta.”

Thanh Hà chân nhân lúc này tựa như người dẫn đường dạo chơi, đang lái nhải nói với thiếu niên:

“Ai da, ở đây còn có thêm đá.”

Cho đến lúc này mới mở miệng phát hiện, thì ra dưới chân ngọn núi này là một bệ đá thiên nhiên, bên cạnh còn đục một con đường đá xoay quanh phía dưới, thông xuống đáy khe núi phía dưới. Hết bậc mà xuống, đến đáy sơn cốc, nghe được mới phát hiện, bệ đá vừa rồi ở đỉnh đầu đang lửng không, phía dưới còn có động thiên khác, vừa rồi người ta nói ồn ào, chính là từ nơi đó truyền đến.

Giờ phút này, ở trong khe suối trong mảnh núi này, đang có một đám người ăn mặc như sĩ tử du lịch, ước chừng có hơn mười vị, ở khe suối dưới chân vách núi lấp lư sáng bóng, ngâm thơ đối câu đối.

Thoạt nhìn, đám văn nhân thư sinh này đang mô phỏng theo tao nhã của khúc nhân cổ nhân, ở nơi đó uống rượu làm thơ. Từ quá đáy núi suối nước suối, từ phía nam thác nước nửa mẫu kia chảy đến, ở một mảng tảng đá tròn trĩnh thấp bé nhỏ rãi phía trong một mảng tảng đá phía nam, dựng phải một chỗ vách đá phía bắc lại nấn ná quay về., Từ một đường khác trở về, vừa vận hoàn toàn thành Cừ. Đám văn nhân mặc khách trước mắt này liền lấy bát gỗ rót rượu nước, thả vào trong suối róc rách, bay đến trước người nào, liền lấy ra, ngâm thơ một bài.

Có lẽ là nơi này thanh u, lại có Khúc Thủy Minh trợ hứng, nghe được một lúc, phát giác những người này chính là Văn Tư Tuyên chảy, ý thơ bộc phát.

Nghe được một ít, tỉnh giấc chợt thấy một người trong đó dường như đạt được giai điệu, bị văn hữu xung quanh tán dương một phen, liền vui vẻ đi đến bên cạnh, móc ra một chuỗi tiền đồng từ trong tay áo, đưa cho tiểu đạo đồng đứng hầu bên cạnh, sau đó cầm lấy một cây bút đá trong tay người đạo đồng, một tay cầm chén uống rượu, một tay cầm bút vung bút, khắc họa lên vách đá trơn bóng như gương.

“Đây là...”

Thấy tình hình này, thức tỉnh cảm thấy kỳ quái, liền hỏi lão đạo bên cạnh. Thấy lão hỏi, lão đạo cười đắc ý, về râu nói:

“Tĩnh ngôn có chỗ không biết, những người đọc sách này thích danh sơn phúc địa của đạo gia ta, thường du ngoạn thường xuyên. Lão đạo liền thương tiếc đường xa của bọn họ, rượu và thức ăn mang theo không tiện, ở chỗ cửa núi bán rượu thức ăn, tránh cho bọn họ vất vả điu dặt đau khổ. Mà trong cảnh núi non thanh u, tự nhiên thì hứng bừng bừng., Ngâm thơ làm phú, nếu được câu hay, liền nguyện ý khắc ở thạch bích bên cạnh, nói không chừng sau ngàn năm, cũng có hậu nhân đến quan sát. Bởi vậy, ta liền phí vất vả, dùng đạo pháp đặc chế bút đá, thuận tiện cho bọn họ viết ở trên đá —— “

“Vậy tại sao phải giao tiền?”

“Trả tiền? Vậy thì đương nhiên!”

Lão đạo lý Thanh Hà hùng hồn đồng dục nói:

“Đạo gia ta tự nhiên trên thạch bích, nếu khắc lên một chữ hủ, chẳng lẽ không lớn phong cảnh? Những du khách này, nếu muốn khắc thi văn, cần phải suy nghĩ cẩn kẽ, bởi vì khắc một chữ phải viết năm mươi chữ! Mà nếu như khắc xuống các loại như “Trúc Khê Lý Sinh đến đây một chuyến” này, sẽ phạt hai chữ tiền!”

“Diệu thay đẹp thay!”

Lão đạo nghe vậy, bắt chuyện lập tức vỗ tay cười to, khen:

“Quá tuyệt! Một chữ năm mươi văn, một bài thơ ngắn một gàn một hai, thì không đến mức đại tiện, đến mức tràn ngập văn chương; lại sẽ không quá quý giá, để cho những văn nhân sĩ tử này không muốn bỏ tiền—— thật sự là xảo diệu chi cực!”

Vừa dứt lời, hai người này là lão hợp tác hợp tác kiếm tiền trên đường phố năm đó, liền nhìn nhau cười hắc hắc, vô cùng hợp ý.

Thôi tăng bốc một hồi, trên mặt lão đầu Thanh Hà chợt hiện lên vẻ âu sầu, râu rĩ nói:

“Nguy ngôn lão đệ, mặc dù biện pháp này tổn kém bổ sung không đủ; rất có thể chung số khổ. Chỉ là hơn một năm, ta lên

phân viện Thanh Mã, phát cháo đưa áo, vốn là người nghèo phải cứu tế, đều đi làm việc ngay tại doanh, thế nên hiện tại kiếm những ngân lượng này, tiêu không ra ngoài, lại không thể lén lấy mua rượu uống, ngấm lại thật đáng ghét!”

Nghe xong lời này, lúc này cũng không khỏi thật lòng bội phục lão đạo từ thiện tâm, ngấm nghĩ một chút, liền đưa ra chủ ý cho hắn:

“Lão đạo, ánh mắt của ngươi hẹp đến mức nào chứ! Một chỗ Chu Tể ở Ung Châu xong, không ngại đi huyện khác thiết lập cháo trường, tỷ như gần trái huyện Diêm Dương, Tinh Tử huyện thành...”

“Đúng đúng!”

Một lời bừng tỉnh người trong mộng, lão đạo mở sông xanh ra, trước mắt sáng ngời, phụ họa nói:

“Tự Dương, huyện Tinh Tử, còn có Thạch Nam, huyện thành Thạch Bắc, cũng có thể gom góp đến!”

Lúc nói chuyện, lão đạo thanh hà, hoa chân múa tay, hai mắt lại nhìn về phía nam, ánh mắt xuyên qua sơn cốc nhìn về phía xa xa trong thiên địa, lộ ra chí hướng thập phần xa xôi.

Đang lúc hắn có chút quên mất vì sao, lại nghe thiếu niên kinh ngạc hỏi:

“Ồ? Lão đạo là cái gì?”

Nguyên lai đúng là trong lúc đánh thức vô tình theo ánh mắt lão đạo nhìn về phía nam, thấy gần mặt đầy những tảng đá trắng cao cỡ một người, trên mặt đá trơn bóng viết ba chữ lớn màu hồng bột phấn khảm thành:

“Suy quá sùnn đôi “

Bút lực có chút hùng tráng, điều này cũng không có gì lạ, chỉ là bên cạnh bia đá kia có một thư sinh đang bày quầy hàng bán tranh. Hai bên bức tranh, mỗi người đều treo một bộ cuộn vải, trên đó viết một câu:

Tĩnh tọa đường suy nghĩ qua;

Một ngày Tam Tỉnh ngã xuống.

Trên bàn gỗ nhỏ trước mặt hắn, giấy bút, bát đĩa đầy đủ, còn dùng đá cuội trấn giấy đè lên một chồng giấy vẽ trắng trơn.

“Nơi này sao lại có thợ vẽ bày sạp?”

Nghe vậy, hắn mở miệng nghi vấn, Thanh Hà cười nói với hắn:

“Đã tỉnh người là nói vị Lý Thư kia ngu ngốc? Hắn à, cũng là người dân thành Ung Châu, từ nhỏ một lòng đọc sách, chỉ muốn lấy công danh. Chỉ là hắn là người có chút cổ hủ, đọc sách cũng không thông suốt, quanh năm suốt tháng cũng không đọc được bao nhiêu tiền đồ, lại đem toàn bộ của cải bại sạch., Một nghèo như tấm, làm cho thê tử run rẩy của hắn, nhanh chóng đem tóc hắn kết tóc tướng công vứt bỏ. Lão đạo ở trong thành vân du, thấy hắn đáng thương, lại biết đàn thanh của hắn cũng không tệ lắm, cho nên mời hắn tới vẽ chân dung cho người ta bên cạnh bia đá đá, cũng có thể kiếm được hai đồng tiền, tốt xấu gì cũng có thể nuôi sống thê nhi.”

“A, thì ra là thế!”

Giải thích, vốn dĩ cũng có lúc không có tiền, nghe Thanh Hà nói như vậy, là cảm động đồng cảm, cảm thán vài tiếng.

Hai người này đang nói chuyện, liền thấy vị Lý Thư ngây ngốc đang đọc sách đã có khách tới cửa; một vị thư sinh quần áo mũ Sở cùng bằng hữu đáp xong, liền nhảy tới, kêu một tiếng “Lý sử”, liền ưỡn ngực đứng bên cạnh tấm bia đá suy nghĩ, thỉnh Lý Thư ngây ngốc vẽ chân dung cho hắn.

“Thế nào? Có muốn vẽ tiếp không? Lý Thư ngốc cũng không tệ.”

Thanh Hà lão đạo thấy vậy, mở miệng ngo ngác nhìn bên kia, còn tưởng rằng hắn nóng mắt, liền vỗ ngực bảo đảm:

“Ta làm quen với người trong sạp. Nếu người muốn chiếu cố việc làm ăn của hắn, ta kể cho người nghe một chút, Quán Bảo có thể chiết khấu tám phần mười!”

Chỉ là, lão đạo Thanh Hà cực kỳ thân thiện mời chào vị một sách kia, bắt chuyện lại dường như hoàn toàn không nghe thấy lão nói chuyện, vẫn ngo ngác xuất thần. Mãi đến khi lão đầu

Thanh Hà lắc lắc mấy cái về phía hắn, mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

“Kỳ quái —— “

Thiếu niên thần sắc bình thường đột nhiên nói câu không đầu không đuôi này, sau đó liền nói với Thanh Hà:

“Ta nói lão đạo, ta theo Thanh cung trên La Phù sơn làm việc nhàn hạ hơn một năm, đối với nhân xử thế của Chương môn chân nhân Linh Hư Tử cũng có chút hiểu rõ. Theo ta thấy, người cái tính nết này, cũng nên đối với khẩu vị của hắn, như thế nào năm đó lại bị hắn đuổi xuống núi, chỉ đến chợ vắng về này làm đạo nhân chân chạy vật thôi?”

“Cái này sao...”

Lão đạo Thanh Hà nghe vậy, đang muốn giải thích, lại nghe thiếu niên tiếp tục nói:

“Còn nữa, lão đạo người năm đó truyền cho ta cái phương pháp luyện thân hóa hư kia, lúc đầu ta chỉ nghĩ người đang chơi đùa, dùng mấy lời nói mù mờ lừa ta —— nhưng hơn hai năm qua, tiểu ca nhi đầu tiên của ta đọc kinh nhiều, kiến thức rộng rãi, cảm thấy hai thiên luyện thân hóa hư ngắn ngủn kia, thực là bác đại tinh thâm, mơ hồ chứa thiên địa nói lý ——”

Nói đến chỗ này, bắt chuyện xoay người lại, một đôi mắt đen nhánh sáng ngời gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt vui vẻ của lão đạo, nghiêm túc hỏi:

“Lão đạo, đã thông báo là quen biết người nhiều năm như vậy, hiện tại lại cùng nhau bày ra một bức tường Thanh Môn. Hơn hai năm qua, người cũng dần dần được chương môn thông cảm, một mình chấp chương một ngọn núi lớn này, cho nên ta muốn hỏi, Thanh Hà chân nhân...”

Nói đến đây, người ta đã thay đổi cách xưng hô, trịnh trọng hỏi:

“Đến ngày hôm nay, chân nhân ngài có thể nói cho ta biết chân mạch chân chuyển động của việc này được không?”

“Cái này...”

Thấy hấn nghiêm túc đặt câu hỏi như vậy, lão đạo Thanh Hà cũng thu lại vẻ mặt cười hì hì. Sau khi đánh giá thấu đáo một hồi lâu, lại trầm mặc một lát, Thanh Hà bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói:

“Cũng tốt, hôm nay cũng nên cho người biết việc này. Người đi theo ta.”

Nói xong, Thanh Hà liền quay người đi, vạt áo phía trước tung bay, trèo lên đài Quan Cảnh vừa nãy.

Chờ hai người trọng lại đến quan cảnh đài, lão đạo đứng lặng tại thạch đài phía nam biên giới phía nam nhất, nhất thời cũng không nói lời nào. Vì thế đứng ở bên người thiếu niên trên đài xem cảnh, tựa hồ chỉ còn lại tiếng người, chim hót vượn hót.

Giờ phút này, hai mắt lão đạo thanh hà nhìn chằm chằm bầu trời trong trẻo phía nam bình phong, thần sắc thản nhiên, phẳng phất đã chìm vào hồi ức xa xưa. Lúc suy nghĩ, ngẫu nhiên có một luồng gió núi thổi tới trước người Thanh Hà, liền bị lão vươn tay ra, ước chừng xoay tròn, gió núi mệnh mệnh bất tuân kia, bỗng nhiên trở nên nhu thuận nhẹ nhàng, ở trong ngón tay lão xoay tròn thành phong tức nhu nhược, sau đó bị nhẹ nhàng gạt một cái, phát trở về trong Bạch Thủy Thanh Sơn.

Lúc này, mặt ngoài của sông Thanh Hà vẫn là lão đầu điềm điềm không kiêng kỵ kia, nhưng đứng sau lưng hấn, nhìn ống tay áo rộng của lão bị gió núi thổi tung bay, hấn lập tức hiểu được, giờ phút này người đứng trước mặt mình hoàn toàn khác so với lúc trước.

Tựa hồ, lão đạo này che giấu nửa sống nửa chết kia, giờ phút này mới triển khai hoàn toàn trước mặt mình.

Một lát sau, Thanh Hà mới tỉnh lại, tỉnh lại từ trong hồi ức, quay người lại hướng về phía thiếu niên vẫn đang yên lặng nói:

“Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh. Mở miệng người có biết mấy câu này từ bản điển tịch nào đến không?”

“《 Đạo Đức Kinh 》 !...”

Thanh Hà đọc mấy câu này, bắt chuyện đương nhiên là quen tới không thể quen hơn. Từ nhỏ y đã đọc trong trường học, Linh Hư chương môn kia cũng từng nói với y, thượng thanh tuyệt thuật “Thiên địa vãng kiếp”, cũng phải từ trong 《Đạo Kinh》 ra được. Kể từ đó, quyển kinh điển đạo gia này y học ngược như dòng. Chỉ là, thấy Thanh Hà hỏi như vậy, sau khi rời miệng trả lời, ngược lại bắt đầu có chút chần chờ:

“Tại sao Thanh Hà lại hỏi chuyện này? Vấn đề này thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?”

Đang lúc do dự, lại thấy Thanh Hà gật gật đầu, nói:

“Không sai, đây chính là câu đầu tiên trong quyển đạo đức dày đặc của Tam Thanh giáo chủ ta. Chỉ là, trong quyển kinh thư này, còn có mấy câu nói như vậy: Địa Pháp, Địa Pháp Thiên, Thiên Pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên!”

“Tam Thanh giáo chủ nói, phàm nhân chúng ta, nếu muốn tu được thiên đạo tự nhiên, liền muốn pháp địa, pháp thiên, pháp đạo, pháp đạo. Chỉ là người cũng nên hiểu, những người phàm phu tục tử chúng ta, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể đi pháp địa, Pháp Thiên, Pháp đạo, thậm chí là pháp đạo tự nhiên?”

“Cái này... Đệ tử không biết.”

Lúc này lão đạo sĩ thân nhiên nói chuyện, trong ngôn ngữ lại như có một cỗ khí thế không nói nên lời, khiến cho thiếu niên vốn đã quen biết, không tự chủ liền dùng kính ngữ trong môn phái. Nhưng vừa mới trả lời, đã thấy đạo nhân kia cười nhạt một tiếng, sau đó miệng nói vài lời — Vì thế lần kinh thể hải tục này, trước đó chưa từng nghe qua lời nói, liền thân nhiên truyền đến trong gió núi:

“Không, nói cho ta biết, thật ra ngươi đã biết rồi.”

“Hai thiên Luyện Thần Hóa Hư trong tay ngươi chính là pháp môn thiên địa tự nhiên do Tam Thanh giáo chủ truyền xuống năm đó. Nếu có thể tu luyện thành, ngươi liền có thể nhìn ra đạo lý thiên địa, đạo của tự nhiên, liền có thể không có thuốc mà trường sinh...”

Nói đến chỗ này, lời nói của lão đạo theo đuôi Phong Vĩ truyền vào tai thiếu niên, mặc dù vẫn điềm đậm ngạo nghễ như trước, nhưng khi nghe vào tai thiếu niên, đã trở nên giống như sấm sét chín tầng trời:

“Ai, này phường gian truyền khắc, phụ nữ trẻ em đều biết đạo đức kinh, vốn nên gọi là 《 Đạo Đức Pháp Kinh 》 mới đúng...”

“A...”

Trong phút chốc, thiếu niên chợt cảm thấy núi xanh trùng điệp trước mắt đột nhiên bắt đầu chuyển động, cùng với nụ cười bình thản của lão đạo nhân kia, hóa thành vạn mã lao nhanh mãnh liệt, đồng loạt tiến tới trước mặt mình!

!”

?”

Chương thứ mười lăm là Định Tiên Trần, Chương Nhật Nguyệt Thanh, phong cảnh lúc xưa quá say rượu.

“Hiện tại, đạo đức dày đặc mà người ta quen biết, chỉ có điều quyển sách của Tam Thanh Giáo chủ ngắn gọn xóa bỏ “Luyện Thần hóa hư thiên” mà thôi.”

Mới nghe được câu nói thanh âm này của Thanh Hà không lớn, bắt chuyện lại nhất thời ngây ngốc. Mãi một hồi, hắn mới thanh tỉnh lại.

Nếu như Thanh Hà nói là điển tịch hiếm thấy khác, chỉ sợ hắn cũng sẽ không khiếp sợ như vậy; nhưng lão tử kia đạo đức nhị kinh, lại là lưu truyền từ xưa đến nay.

Đường phố ngõ nhỏ nghe thấy: Hiện tại đột nhiên biết đạo đức này còn có chương thứ ba, sao không khiến hắn giết mình?

Sững người một lúc lâu, chờ đầu ong ong một lần nữa bình tĩnh trở lại, bắt chuyện mới đầy bụng hoài nghi hỏi Thanh Hà:

“Vậy tại sao trăm ngàn năm lưu truyền tới nay, đạo đức kinh này chỉ có Đạo, đức hai thiên? Cho tới bây giờ ta chưa nghe nói qua có pháp kinh gì cả...”

Lão đạo Thanh Hà vừa mới nói ra những lời kinh thiên động địa, dường như đã sớm đoán được gã sẽ có phản ứng như thế này, vẫn ung dung trước đã lâu.

Sờ râu đáp:

“Việc này nói ra rất dài dòng; ta bị hạ thấp, cũng rất có quan hệ với việc này.”

Cho đến lúc này, cuối cùng lần đầu tiên lão đạo Thanh Hà mở miệng thừa nhận trước mặt. Lão đến Ung Châu không phải là nhập thế tu hành gì cả, mà là thật sự.

Phạm sai lầm, chỉ nghe hấn nói:

“Thật ra người có biết, Tam Thanh giáo chủ kia hóa thân thành đạo đức Thánh Nhân, còn sót lại đạo đức kinh chủ, bản sao chép tay cũng được giấu ở La Phù.

“Ồ? Thật sao!”

Đến lúc này, lại nghe những lời nói trước đây chưa từng nghe qua, nghe vậy đã không còn ngạc nhiên như bắt đầu nữa.

“Đúng vậy a!”

Trong gió núi, Thanh Hà tiếp tục nói:

“Lão tử khắc đạo đức chân kinh trên tay Tương Trúc, tên là “Thượng Thanh Giản”, liên cất giữ ở trong Thiên Nhất các trên đỉnh La Phù Sơn Phi Vân.

Kỳ thật cái tên Thượng Thanh cũng là từ chí bảo đạo môn này mà ra!”

“A!”

Nghe đến đó, thiếu niên nhảy bén lập tức liên tưởng đến một sự tình, thất thanh kêu lên:

“Chẳng lẽ lão đạo đã đốt bản thảo do Tam Thanh giáo chủ viết?!”

“Đúng vậy a!”

Đến hôm nay, cuối cùng cũng có thể nói bí mật chôn sâu trong đáy lòng mấy chục năm nay ra. Lão đạo Thanh Hà vốn sắc mặt lạnh nhạt lúc trước, giờ cũng đã bị cấm chế.

Không ngừng trở nên kích động, sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói ra:

“Nhớ ta, năm xưa uy phong đến mức nào? Thượng Thanh chưởng môn là thủ đồ. Phong Thần tiêu sái, đạo pháp song tuyệt, ba lần gia nhập Gia Nguyên hội.

Độc chiếm ngôi đầu lâu ở trên cao - Năm đó “Thượng Thanh Cuồng Đồ”, đó là uy nghi cỡ nào!”

“Ôi! Chỉ tiếc là...”

Nói đến đây, lão đạo sâu xa thở dài:

“Đáng tiếc cho tới bây giờ, chỉ có mình ta có thân hình dung mạo như vậy, thần thái không kém năm đó, còn những người khác, đều đã già rồi...”

“Ha ha!”

Nghiêm túc mà nói đến bây giờ, lão đầu nhi hiểu rất rõ cười giận mắng Thanh Hà kia. Đến đây, thái độ rốt cục cũng trở nên ngây ngốc. Chẳng qua tuy rằng lão đầu nhi hiểu rõ việc này.

Thú vị, nhưng nội dung ghi lại vẫn làm cho thiếu niên động dung:

“Khi đó lão đạo mới chỉ có ba mươi tuổi, liền dẫn theo thủ tịch của Thiên Nhất Tàng Kinh Các, đó là vinh quang cỡ nào? Chỉ là có lần say rượu thứ hai.

Sau đó...”

“Đốt đạo đức bản sao?”

“Đúng vậy! Cho nên sau đó mới bị giáng chức vào thành nhỏ của Bồ Châu nhà người. Nhưng chuyện năm xưa, hôm nay nói là cùng một mình người biết được...”

Hiện tại Thanh Hà không thừa nước đục thả câu, nhìn khắp nơi, lại nhắm mắt ngưng thần cẩn thận lắng nghe. Thật sự biết chung quanh không có ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Hàn Lập liền thấp giọng tiếp tục nói:

“Những ghi chép trên thẻ tre thượng thanh kia cũng chẳng qua là kinh văn đạo đức lưu truyền mà thôi, mặc dù chữ viết cổ kính u ám, nhưng ở chúng ta...”

Trong mắt những đệ tử thượng thanh thuộc Đạo gia điển tịch này, nội dung trên thẻ tre cũng đã sớm thấy quen thuộc không có gì mới lạ.

Có lần ta ở trong Tàng Kinh Các dò xét ngẫu nhiên động tâm tư đi xem thanh giản, cuối cùng phát hiện so với kinh văn bình thường nhiều hơn một hàng chữ.

“Muốn nghiên cứu Thiên Nhân chí lý, Cùng Tụ Tại Đại Đạo, có thể đem này thiêu hủy”

“Hả?!”

Mới nghe lời ấy, sau khi giật mình nhưng lập tức thốt lên:

“Lẽ nào cái “Luyện Thần hóa hư thiên” kia, cần đốt lên thanh giản mới có thể nhìn thấy?”

“Đúng vậy a!”

Nghe vậy, Thanh Hà tán thành nhìn gã một cái, nói:

“Đạo lý này kỳ thật rất rõ ràng, hàng chữ cuối cùng này cũng viết rất lớn, cũng giống bút tích phía trước, nghĩ đến bàn tay các đời kia...”

Môn trưởng lão, cũng đã xem qua không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Chỉ là thẻ tre mà Tam Thanh giáo chủ viết ra này, chính là bảo bối hạng nhất của Đạo môn, ai dám chỉ vì hàng chữ này chứ.

Đem đốt sạch thẻ tre? Huống chi tổ tông Đạo Môn kia là nhân vật cỡ nào? Hấn sao có thể như người trong giang hồ bình thường, đi kiêu này.

Thủ đoạn nhằm chán, vạn nhất chỉ là lời nói đùa của Tổ sư, thử một chút lòng tôn sùng của đệ tử hậu bối, như vậy nếu theo lời nói thiêu hủy, nói không chừng lập tức mất đi.

Mã đại họa giáng lâm, cái đó cũng không phải là không có khả năng.”

“Vả lại, cho dù không có chuyện thiên phạt thiêu hủy bản thảo luận của tổ sư thì cũng đủ để cho thiên phụ chỉ ra rồi!”

“Đúng vậy, đúng là như vậy!”

Nghe được Thanh Hà phân tích, nhớ lại một chút cảm thấy đây là đạo lý này, chỉ có điều những lời tiếp theo của Thanh Hà lại làm cho hấn mở rộng tầm mắt:

.”

“Ta đến Thanh Môn các đời chương môn cũng đều cho là như vậy, chỉ là đến trước nhất chỉ trước mặt sư phó Linh Hư Chương môn của ta cũng không cho là như vậy.

“Hả?”

“Ừm, từ khi ta phát hiện ra hàng chữ viết kia, về sau có một lần nói tùy tiện với Linh Hư Chương môn, không ngờ hấn lại rất nghiêm túc, nên làm như vậy.

Cho dù nói với ta kỳ thật hấn cũng sớm ghi nhớ việc này trong lòng, trước khi suy nghĩ đã suy tính rất lâu, hiện tại nếu ta nhắc tới hấn thì có một chuyện.

Dám đánh nhau với ta cầu cạnh.”

“Muốn người thiêu hủy thẻ tre?”

“Đúng vậy a!”

“A... Hiểu rồi!”

Tuy Thanh Hà còn chưa nói rõ, nhưng cũng đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Tiếp theo, đương nhiên gã thanh đầu đệ vốn đã có vài phần cuồng tính, dựa theo lời nói ân sư của chương môn, trộm lấy kinh quyển, tìm chỗ không.

Nơi người thông dong thiêu hủy thẻ tre, nhìn lên không trung ghi lại hai thiên “Luyện Thần Hóa Hư” kia. Sau đó tự nhiên bị người phát hiện hấn say mèm, say mèm.

Bên cạnh còn lưu lại một đồng thẻ tre, dưới bình rượu nóng còn sót lại một đồng tro đen...

Nghĩ tới đây, tỉnh ngôn liền bùng tỉnh đại ngộ, nói với Thanh Hà:

“Đúng rồi! Chính bởi vì chương môn muốn chơi trò này với người, cho nên ngược lại phải kiên quyết phạt người! Cứ như vậy, các trưởng lão khác trong môn phái sẽ phản bội.

Mà sẽ không hoài nghi sư đồ các người thông đồng, còn sẽ không ngừng khuyên chương môn bình ổn cơn giận, dù sao đạo đức kinh văn kia đã sớm lưu truyền, thượng thanh trúc.

Giản này tuy rằng tôn quý nhưng nếu đã bị thiêu hủy thì đó chính là số định số. Trong Thanh phái người phổ thông thì đạo giả chiếm đa số, ngược lại sẽ không tính toán quá mức - Càng đừng nói đến...

Huống hồ thánh vật của Đạo Môn bị hủy đi trong bốn môn, truy cứu cứu cứu cứu tới thượng thanh phái khó thoát khỏi liên quan, tự nhiên càng phải ba phải im miệng không nói. Cứ như vậy, vốn lực bất tòng tâm.

Chủ trì nghiêm trị Linh Hư chương môn của người, muốn đem người lên nữa, gặp phải trở lực cực nhỏ!”

“Ha ha, nói không chừng đúng là như thế!”

Thanh Hà nghe vậy một trận cuồng tiếu:

“Ha ha! Quả nhiên không hổ là truyền nhân đạo kinh do lão đạo ta tự mình lựa chọn, ánh mắt này quả nhiên không kém!”

“A...”

Nghe xong lời này của lão đạo, mới thực sự nghĩ tới một chuyện, liền hỏi:

“Lão đạo, chân thành hỏi một câu, lúc đầu vì sao người lại truyền kinh văn cho ta? Vì sao chính người không luyện?... chẳng lẽ thật sự là bởi vì...”

Người nhìn ra được lòng hướng đạo của ta?... Ha ha...”

Nói đến đây, lại nhớ lại động cơ chân chính năm đó mình nhiệt tình bái sư học đạo, bắt đầu mở miệng tự mình cười cũng không nhận được.

Thấy hần bật cười, Thanh Hà cũng cười ha ha theo, nháy mắt ra hiệu:

“Đương nhiên, đương nhiên, lúc trước ta nhìn ra được lòng hướng đạo của Trương gia rất kiên định, mới.. Chẳng qua...”

Thanh Hà bỗng nhiên chuyển chủ đề, nghiêm túc nói:

“Bất quá cô có nhớ hay không, có một lần cô từng nói với ta, có kỳ ngộ kỳ ngộ trên Bạch Thạch tổ tiên cô ở núi của mình?”

“Đúng vậy a!”

Lão đạo vừa nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới một ít chuyện cũ trước kia, liền oán hận nói ra:

“Lần đó ngươi giống như cười nhạo ta, nói ta ngây ngốc!”

“Ách... có sao? Kỳ thật lão đạo luôn trung hậu thành thật, có thể là ngươi nhớ lầm cũng chưa chắc.”

Thanh Hà hấp háy mắt, vẻ mặt vô tội, dừng một chút lại nói:

“Kỳ thật sau lần đó, ta đã phát giác trên người của tổ sư ngươi đã tràn đầy linh cơ, nói không chừng có thể luyện được Luyện Thần Hóa Hư Chi Thuật do tổ sư truyền xuống.

Pháp...”

“Ồ?”

Lão đầu nhí này, quả nhiên giống như việc hấn đi phố chợ buôn bán, hàm hậu hoạt bát! Chỉ thấy hấn đặc ý nói:

“Lão đạo chỗ đó mặc dù pháp lực bị giam cầm, nhưng ánh mắt giống nhau rất nhiều! Lúc ấy ta liếc mắt một cái liền nhìn ra trên đầu ngươi thần quang tràn đầy thanh khí quanh thân thanh thước.

lượn lờ, đích thị là có tao ngộ bất phàm!”

“Mà nghe ngươi kể lại chi tiết rải rác về sau, lão đạo ta càng thêm khẳng định, đã thông suốt, ngươi nhất định là được Mã Sí Sơn chất chứa Tiên.

Linh cơ Sơn Linh — “

Nói đến chỗ này, ngôn ngữ của lão đạo Thanh Hà lại có chút mờ mịt:

“...”

“Thật ra, tiên gia phúc địa ngựa, không biết mấy năm tuổi mà ngọn núi này bị chôn vùi dưới lòng đất, đây cũng là một vụ án huyền môn lớn.

Không biết vì duyên cớ nào, hay bị vị Thần Nhân nào thi công pháp, diễn tịch ghi chép ở phúc địa ngựa móng núi, lại có thể che giấu tất cả tiên cơ linh khí!”

“Chỉ là trải qua mấy trăm đến ngàn năm sau, linh cơ khổng lồ phúc địa động thiên uẩn hàm kia, luôn luôn phải ra đúng thời hạn. Vốn Linh Hư chương môn cũng phải theo kịp.

Bậc quẻ tính ra, móng ngựa của Ung Châu đáng lẽ phải xuất thế sớm hơn; nhưng người tính không bằng trời tính, lại bị người nửa đường giết ra, ứng với ánh trăng của hoa Thiên Tinh.

Hấp lực đi rất nhiều tiên cơ tinh hoa, kéo dài về sau mấy tháng mới có thể chui từ dưới đất lên!”

“Ồ! Thì ra là thế!”

Giải Đạo Nhân nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ. Thanh Hà lại nói:

“Mà hai thiên Luyện Thần Hóa Hư kia, ta đã xem qua không biết trăm lần, đã có thể ngã lưng như nước, luyện thể nào cũng không được, khi đó chợt nhìn.

Thần quang của người bao hàm, liền nghĩ không ngại ngựa chết làm ngựa sống...”

Nghe lão đạo chế nhạo tỉnh ngôn lại nhưng không phản kích, mà trong lòng bừng tỉnh nghĩ:

“Trách không được trên La Phù sơn kia, Linh Hư chương môn khắp nơi đều nhìn đệ tử mới như ta với vài phần kính trọng!”

Bất quá, mặc dù giấu diếm Thanh Hà hôm nay mới cho hắn biết nội tình, nhưng mở miệng nói trong lòng không oán hận chút nào, dù sao việc này can hệ trọng đại.

Nếu tùy tiện tiết lộ không chỉ mình Thanh Hà gặp xui xẻo, lại càng sẽ liên lụy đến Chương môn ân sư cũng không câu nệ tiểu tiết. Một khi không cẩn thận, hắn nói.

Không chừng hai thầy trò này sẽ bị các đạo môn thiên hạ phi nhổ, mà nghĩ lại, chính hắn vốn chỉ là một tên sai vật phổ phàm bình thường có thể được.

Như vậy cơ duyên trà trộn vào hôm nay, càng nên cảm ơn mới là không có chút oán hận nào chứ?

Bởi vậy, hắn suy nghĩ một chút rồi trả lời, sau đó khom người vái chào, thành khẩn nói lời cảm tạ với Thanh Hà chân nhân.

Thấy hấn tạ lễ, lão đạo Thanh Hà vốn thả sóng không câu nệ tiết điểm nhỏ cũng đứng thẳng chịu một cái cúi đầu của hấn.

Chỉ là khi lời đồng ý đứng thẳng đứng dậy, thì bỗng nhiên thấy tên Thanh thống nông cuồng trước mắt này chắc chắn không buồn bực, bỗng nhiên cũng cong người khom người vái chào.

Sau đó thần sắc trang trọng nói:

“Đường chủ Tứ Hải, hôm nay lão đạo cũng có một chuyện muốn nhờ người.”

“Khụ khụ! Sao lại khách khí như vậy với hậu bối của ta! Có chuyện gì, người cứ nói!”

“Tốt! Thế này là...”

Thì ra, nghe Thanh Hà nói một phen, nguyên lai là muốn cho tỉnh ngôn truyền thụ cho hấn cái tâm đắc luyện thần hóa hư kia.

Lão đạo yêu cầu như vậy, tự nhiên hợp tình hợp lý, mở miệng đương nhiên đáp ứng. Chỉ là, đang lúc Thanh Hà lão nhân nghe vậy chạy như bay bốn phía hỏi thăm.

Vì thiếu niên mà chăm chỉ tìm kiếm đá núi thích hợp ngồi xuống, bỗng nhiên lại cảm thấy một trận cuồng phong đánh úp lại, đảo mắt đã ném cả người hấn ta về phía chân trời!

“Đây là?!”

Sau khi bị đánh bay như cười mây đập gió, Thanh Thủ Đồ đầu vầng mắt hoa, mơ hồ nhìn thấy thiếu niên kia đang chấp tay ở dưới đất.

Mà đứng đó, mắt nhắm lại thông dong tựa như đang ngủ say.

“Không phải đang đùa lão đạo chứ? ——!”

Thanh Hà đang nghĩ như vậy đột nhiên cảm thấy từ trong tảng đá núi xanh đang không ngừng biến ảo bay lượn kia đột nhiên thổi tới mấy trăm cái.

Khí tức Phong Tức vô cùng lớn giống như trường hà đại giang trút về phía mình!

Thanh Hà vốn đã bị cuồng phong thổi tung thân hình, lại đặt trong thanh khí linh cơ cường đại vô cùng như vậy, lập tức tựa như biến thành một con lốc xoáy.

Trẻ con nước, giãy giụa trong vòng xoáy hung mãnh; giống như một cái lá cây vừa bị gió thu vô tình thổi lên, thân bất do kỷ.

Vô định, không ngừng phiêu linh trong khí cơ.

Mà lúc này, nếu là ai nhãn lực tốt đến mức có thể thấy rõ lão đạo trên bầu trời giống như lá rụng chim bay kia, sẽ phát hiện hàng trăm hàng ngàn con đường kia...

Ngàn đạo Phong Tiêu cường đại, cứ đến bên cạnh lão đạo, không nhập vào thân thể, mà uốn cong một chút liền lướt qua người, bay về phương xa vô tận.

Cho đến khi tan rã vô hình.

“Sur bá!”

Tình hình Thanh Hà như vậy, tất nhiên lọt vào mắt những đệ tử Thượng Thanh gần đó. Lập tức có không ít đệ tử hái thuốc ở giữa sườn núi đốn củi, hái củi.

Thoát khỏi miệng kêu sợ hãi. Mà tình hình như vậy, du khách lui tới cừu hát trong sơn cốc như vậy cũng đều nhìn thấy. Trong lúc nhất thời những văn tự này cũng đều nhìn thấy.

Nhân tử kinh hãi, không biết phải làm sao cho phải.

Chỉ là, sau khi những người này phát hiện ở phụ cận, vẫn không nghĩ ra nên phản ứng như thế nào thì lại nhìn thấy việc ném bay giữa không trung kia, nhìn có vẻ hung ác.

Lão đạo sĩ phi thường nguy hiểm, thân hình đang kịch liệt rung chuyển đột nhiên chậm lại, dần dần liền giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nâng lên, dần dần phiêu đăng.

:

“...”

Thấy lão đạo nhân bình yên vô sự, những người xung quanh mới biết hai người đang thi đạo trên đài Quan Cảnh chẳng qua

chỉ là đang thi đạo pháp, trong lòng đều buông xuống một chút tán thưởng.

Thở dài vài tiếng rồi tiếp tục làm việc của mình.

Mà lão đạo kia vừa mới vòng qua cửa thiên vân vụ một lần kia bị vân khí kéo về trên mặt đất, còn chưa kịp đứng vững, liền vội vàng gầm rú mở miệng hỏi.

“Nguy ra! Vừa rồi ngươi làm trò quỷ gì vậy? — ngươi còn chưa nói cho ta biết “Luyện Thần Hóa Hư”

Thấy lão đạo nôn nóng, nhất thời trả lời cũng không có, chỉ cười hì hì không nói. Đợi đến khi lão đạo gấp đến mức vò đầu bứt tai, hắn mới thôi.

Chậm rãi nói:

“Thanh Hà lão đạo, ngươi vừa nói, ra vẻ đạo mạo là có thể nói, rất nổi tiếng, vô cùng nổi danh. Tổ sư truyền thụ chí lý như thế này...

Nếu có thể nói ra thì đã không phải là đại đạo.”

“Cái này...”

Thanh Hà nghe vậy, nhất thời khàn giọng; qua một lát, mới thì thào nói:

“Đúng vậy, đúng vậy... Luyện Thần Hóa Hư Thiên kia, không phải ta đã sớm thuộc lòng, hai mắt choáng váng rồi sao? Lúc này lại không cần phải vậy.

Có nhiều lời hơn không.”

Lão đạo ẩn nấp nhiều năm, bắt đầu trầm mặc cẩn thận nhớ lại cảm giác thiên địa linh cơ hùng hậu vừa rồi mãnh liệt cuốn đến mãnh liệt.

Cảm giác, nghĩ được nhất thời, liền có sở ngộ; muốn mở miệng nói tới miệng lại chỉ cười to không ngừng.

Thiếu niên cũng cười to, nói:

“Vậy thì vào nhà ta uống rượu!”

Lão đạo cũng vui mừng như vậy:

“Được được được được! Uống rượu uống rượu!”

Những lời tán dóc này của một già một trẻ đã xong, sau khi trở về đường thì đã là Hiều Nguyệt bay về phương Đông, hoàng hôn bắt đầu. Sơn nguyệt tinh khiết hướng về tòa núi tịch mịch này.

Trong Tĩnh Sơn Trường gieo xuống ánh trăng sáng trắng, gió núi mang theo chút băng ý từ khe núi bên cạnh thổi tới, thổi đạo y hai người bay lên.

Lúc đi, nếu là chỗ cây cối thưa thớt, sơn đạo dưới chân liền một mảnh trắng noãn, phẳng phát một đầu vải trắng triển lộ ra sơn môn xa xa.

Thạch; nếu là cây cối che trời, thì trên vai lão đạo Nguyệt Ảnh liền rơi xuống loang lổ, đồ án mảnh khảnh mê ly, đi được nửa đường thì...

Lão đạo kia chợt có hứng thú lại cất giọng ca xướng khúc xuất trần:

“Mười năm tung tích mất đi hồng trần.

Quay đầu nhìn Thanh Sơn Nhập Mộng Liên.

Mang sách tiên về chợ biển mất.

Xuân hoa thu tửu thân... “

Tiếng hát thê lương, kinh sợ mấy con chim sơn điều bay đi.

Không biết vì sao, ca khúc đơn giản này rơi vào trong tai lão đạo, lại cảm thấy bi thương vô hạn. Ngạo ngày xưa đối với núi xanh không thể cùng một hành động.

Kiều tử đạo môn thế gia trà trộn vào trong đám người buôn bán nhỏ hai ba mươi năm, nếu suy nghĩ cẩn thận, thật sự là động phách kinh tâm...

Nhìn bóng lưng thoải mái phía trước, nghe dư âm sơn ca tang thương, trong lúc nhất thời tình nói là cái mũi cay cay, giống như muốn khóc.

Sau đó lập tức rơi xuống.

Cứ như vậy cất bước đi lại, hát ca ca ca hát, không bao lâu đã thấy được núi phòng nhà mình. Trong bầu trời trắng sáng trong, thiếu niên nhìn thấy rất rõ ràng.

Trong ánh trăng như nước kia, đang có hai cô gái đang dựa cửa vào nhau, chờ hấn trở về...

Mười lăm quyển Tam Sinh Thạch Định Tiên Trần, chương thứ mười một, phổ phường cát bụi, xướng xướng không đôi hương âm.

Chờ luận đạo trong núi trở về, đã già nua cúi thấp, sơn nguyệt mãn thân. Sắp đến cửa nhà lúc, tỉnh nói nhìn thấy Quỳnh Đình, tuyệt thích hợp dựa vào cửa mà nhìn, giống như trước kia ở La Phù sơn Thiên Điều nhai, chờ hấn ra ngoài làm việc này đường chủ trở về.

Một đêm này, lão đạo Thanh Hà mở miệng trong nhà cùng các nàng uống rượu ăn cơm. Chiếu theo quy củ sơn thôn, tỉnh ngôn chịu đựng ở một bên hầu hạ cơm canh bổ sung đồ ăn; thấy tuyệt thích hợp như vậy cũng không muốn nhập tiệc giúp đỡ cho nàng, hảo tâm như vậy tự nhiên bị Tỉnh Ngôn Nương kiên quyết tuyệt đối.

Chờ ngồi vào chỗ ngồi, lúc bắt đầu tuyệt thì không cần phải nói, ngay cả Quỳnh Quỳnh cũng có chút câu thúc. Ngược lại lão đạo thanh hà đánh giá hai cô bé xinh xắn này một chút, liền quay đầu lại lời nói tán thưởng nhiều hơn, nói hai nữ đệ tử lão lại càng thêm xinh đẹp, đường chủ của lão có phúc nhất định phải uống cạn chén rượu.

“...”

Chờ sau khi say rượu qua vài lượt, bầu không khí trên bàn ăn nhà này cũng trở nên rất náo nhiệt. Khi các đại nhân uống rượu, Quỳnh Đình liền khoanh chân quỳ gối trên ghế, lần lượt ăn từng miếng cơm. Đang lúc nàng đang ăn, cũng không biết tiểu nha đầu nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên liền ôm bình rượu kia đi rót rượu cho lão đạo sông Thanh Hà.

Phong Nhược hành động như vậy, mọi người có chút không rõ ràng lại nghe tiểu nữ oa nhi bỗng nhiên mở miệng, nghiêm trang nói lời cảm tạ với Thanh Hà:

“Tạ Thanh Hà lão bá bá, ở trước khi Quỳnh Kính muội muội Tuyết Điệp nhận biết ca ca, giúp chúng ta chiếu cố huynh trưởng.”

Lời vừa nói ra, lập tức đầy ngời cười. Lão đạo sĩ vẻ mặt không hiểu kia, trong miệng ngậm một ngụm rượu, chờ nghe rõ lời nói của tiểu nữ đồng trước mắt, nhất thời “Phốc” một tiếng, rượu phun như tên. May mà mau cúi đầu, mới không đem rượu phun lên trên bàn!

Cứ như vậy uống rượu ăn cơm, trong căn nhà nhỏ của sơn thôn đêm đông vui vẻ hòa thuận, hừng hực khí thế.

Trong tiệc rượu, thức tỉnh lại cùng lão đạo xin nghỉ phép, nói trên đường lịch luyện vừa nhận được một cái linh chi, muốn hiến cho cha mẹ, nhưng không biết nên để cho bọn họ ăn như thế nào mới tốt. Nghe hắc nói, Thanh Hà nhất thời cảm thấy hứng thú, để hắc mang linh chi đến xem một chút.

Chờ đến khi lời tỉnh từ buồng trong mang tới hộp sơn bằng linh chi măng yêu xà, một khi lão đạo mở ra nhất thời mùi thơm ngát toả ra bốn phía, tràn đầy một mùi thơm tựa như lan mà không phải xạ, ngay cả mũi cũng căng đầy.

Chờ mở ra hộp sơn, nhìn thấy hình dạng linh chi tường vân này, Thanh Hà nhất thời nhãn tình sáng lên, nói cho mọi người là trong hộp này cường thịnh chính là đã sơn linh chi khó gặp, nhìn hình dạng hắc là bốn năm trăm năm.

Thấy lão đạo ngạc nhiên tán thán, mới mở miệng có chút kỳ quái, hỏi:

“Kỳ quái, không phải ta thường nghe có người nói cái gì ngàn năm linh chi sao? Lúc này mới bốn năm trăm năm...”

Lời vừa nói ra, lão đạo nhất thời cười nhạo một trận. Hắc nói với mọi người, những nơi bình thường trong dược điền gọi là “Linh Chi ngàn năm”, thường hay khuyếch đại gấp trên trăm lần chân chính là Linh Chi cũng không thấy nhiều. Mà bốn năm trăm năm trước, Linh Chi này đã có thể nói là khó có được khi nhìn thấy dị bảo, Đạo gia gọi là ” Chi Bảo”. Đối với Chi Bảo mà nói ngược lại không cần phục dụng, chỉ cần nuôi

ở trong phòng ngày đêm hun đúc, tự nhiên có thể ích thọ kéo dài tuổi thọ.

Nghe Thanh Hà nói vậy, lập tức vô cùng mừng rỡ, liền nâng hộp cỏ linh chi lên mở rộng trong phòng của cha mẹ.

Chờ đến khi rượu tan hết, hẩn mở miệng thì lấy ra thuận tửu mà mình đã mua trên đường, đưa cho lão đạo Thanh Hà. Để tiện mang theo danh tửu mua từ các nơi, trên đường đi, tất cả đều được hẩn thu vào một cái túi da. Vì vậy lúc này hẩn mới mở miệng xin lỗi.

Chỉ là, lão đạo mới xin lỗi lão đạo một hai câu, đã thấy Thanh Hà nhở nắp túi gỗ, ngửi vài cái mới oa oa nói ra chén rượu này tuyệt hảo. Thấy hẩn vui mừng không thể tỉnh lại cũng cao hứng, lại nhìn hẩn đêm nay uống nhiều rượu bước chân lão đảo, liền khuyên hẩn không bằng tạm thời gửi cái túi rượu nặng nề này tới đây, ngày mai sẽ đưa hẩn lên núi giúp.

Hảo tâm đề nghị như vậy lại bị lão đạo một lời từ chối, lão đạo say khướt ôm chặt túi rượu vào trong ngực, tựa như ôm một bảo bối hai mắt cảnh giác, sợ tỉnh lời muốn hỏi hận mượn có trở về.

Thấy hẩn như vậy cũng không tỉnh lại, đành phải đưa hẩn ra cửa, đợi đến ngoài cửa say khướt là lão đạo không để ý tới, chân lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Một lúc sau, lão đạo đã tỉnh táo lại, ngẫm nghĩ một chút rồi định thần, trong miệng bỗng nhiên vang lên một trận huyết sáo, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lẽo kéo dài.

“À, lão đầu nhi này, mặc dù say rượu trung khí vẫn còn rất nhiều!”

Đúng lúc Thanh Hà rít lên dư âm vang xa, thì chợt nghe trên không trung truyền đến một tiếng hạc gáy, trong nháy mắt liền có một con bạch hạc từ trên trời bay tới, cánh luân chuyển như tiếng gió vù vù hạ xuống bãi đá trước nhà. Nhìn thấy con bạch hạc có thể hình cực lớn này, lập tức tỉnh ngộ:

“Đúng rồi, đích thị là lão đạo mời tiên hạc tới, muốn cưới hạc về núi.”

Đang nghĩ như vậy, ai ngờ lão đạo từng bước một liêu xiêu tiến lên, chỉ đem túi rượu kia đặt lên lưng bạch hạc, quay đầu lại tìm lão Trương xin vài sợi dây cỏ, đem túi rượu kia buộc chặt trên lưng hạc, lại cố gắng trợn mắt say ngủ kiểm tra mấy lần, mới ở bên Hạc Đạo nói lầm bầm vài câu, sau đó vỗ cổ bạch hạc, phát nó về chỗ ở của Mã Đà sơn...

“Ha ha... Lão đạo này, thật sự là thích rượu như mạng! Thần thông thao túng như vậy, thì ra chỉ muốn vận chuyển rượu về.”

Thấy tình cảnh này, bắt chuyện nhìn không được mở miệng cười, lại thấy lão đạo bộ dạng say chân thành, lại liêu mạng giơ chân đạp xuống sơn đạo, liền tranh thủ thời gian tiến lên đỡ lấy, một mực đưa hấn lên trên núi nghỉ ngơi mới quay về.

Lúc trở về núi, bị gió núi mát lạnh thổi qua, những ý rượu đã đồng ý liền hoàn toàn tan đi. Đi trên sơn đạo cong cong của Nguyệt Ảnh, lại hồi tưởng lại bộ dáng say ngây ngô mà lão đạo nhân vừa hát lại hát., Sau khi tỉnh lại, hấn đột nhiên cảm giác được vị lão đạo sĩ này có giao tình nhiều năm, nhìn như tục khí phi phàm nhưng so với tất cả những người tài trí mà mình đã gặp lúc trước thì càng cơ trí hơn nhiều. Buổi chiều lúc ở hậu sơn nghe Thanh Hà nói những lời này, vẫn chỉ cảm thấy lạnh nhạt, chỉ chờ sự huyền ảo ban ngày qua đi., Đi trên sơn đạo đêm khuya tĩnh mịch này, lại nhớ tới lời nói kia của hấn, bắt đầu cảm thấy vì cầu đại đạo chí lý phun ra đủ loại tội danh đáng sợ, thiêu hủy bản thảo hiến kế của Tam Thanh giáo chủ, vậy cần kiến thức cùng dũng khí cỡ nào.

Trong tiếng gió thổi lá rụng, hấn bắt đầu nhớ lại Tam Thanh giáo chủ đã hóa ngựa bỏ đi. Hấn có thể nghĩ ra cách này, khiến các đệ tử hậu bối y bát không thể câu nệ vật chết của người trước, đương nhiên là Đại Trí đại tuệ; mà đặt ở hậu thế, thật sự có mấy người hậu nhân dám làm theo lời hấn từ ngàn năm tới nay.

Nghĩ vậy liền có một cơn gió núi thổi tới, khiến hấn chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ, thần thức càng sáng tỏ, bước chân càng vững vàng theo đường núi tiến thẳng về phía trước. Phía sau hấn chính là thanh quang đi kèm, núi non lũ lượt quay về.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, chờ đến ngày hôm sau, lúc tỉnh lại liền mang theo Tuyết Nghi Quỳnh Kính, mang theo lễ vật đi bái phỏng cố nhân trong thành, người đầu tiên đương nhiên là mở miệng tuyên bố mở ra ân sư Quý Lão tiên sinh.

Lúc bái kiến Quý lão tiên sinh tại thư phòng Quý phủ, vị tộc lão Quý Môn đức cao vọng trọng này, nhìn thấy thiếu niên bản gia mà mình năm đó không có tâm tài bồi dưỡng, hôm nay lại trở thành đại tài không chỉ thành Đường chủ Thượng Thanh phái., Còn được triều đình đặc biệt bảo vệ làm Trung Tán đại phu —— hai thứ này, đối với sĩ sĩ tử Lâm Túc lão mà nói, thực sự khó lường. Đối với đệ tử hàn môn đã tỉnh ngôn như Trung Tán đại phu, đây là điều khó được., Quý lão tiên sinh thực sự là vui mừng thay cho hắn. Nhưng trong tộc quan lại ra rất nhiều, điểm này so với Quý lão tiên sinh thì không đáng để thiếu niên đi vào Thanh cung, trong mắt các sĩ sĩ lão tiên sinh sở thích nói chuyện chính thống trong mắt Huyền môn thanh đàm. Bình thường rất ít người được nhìn thấy thanh cao nhân, nếu có thể đứng đầu trong đó thì càng hiếm có!

Bởi vậy, đến khi thật sự bắt chuyện, nhìn xem hai đứa bé đi theo phía sau hắn như hoa như ngọc, lão tiên sinh liền mừng rỡ không ngậm miệng được, trong miệng liên tục nói:

“Trong sách tự có nhan như ngọc, trong sách tự có nhan như ngọc!”

Sau khi dâng lễ vật cho lão tiên sinh, bắt chuyện lại đi vào trong thực đường năm đó bái qua tượng của Khổng Tử. Sau đó lại được Quý lão tiên sinh yêu cầu mãnh liệt, tuyên dương với các đệ tử đọc sách trong tư thực của Quý gia một chút rằng năm đó mình cần cù đọc sách như thế nào, lúc này mới có thành tựu —— Tự nhiên là phải thành tựu -, Chuyện làm việc trốn học năm đó, đã thay đổi cách nói khác, nói là nuôi gia đình vốn tiện miệng vẫn không quên đọc sách, trong đầu chỉ nghĩ tới mấy lời Thánh Nhân như vậy!

Sau đó trở lại thư phòng, ngẫu nhiên nói hắn cũng dạy hai nữ đệ tử viết chữ, Quý lão tiên sinh liền cảm thấy hứng thú. Nói được vài câu, Quỳnh Quỳnh xung phong viết mấy chữ bằng giấy. Vì không làm Đường chủ ca ca mất mặt, lúc ngoan

ngoãn thư pháp lúc này đưa bé rất thông minh, chỉ viết chữ “họ” gần đây mình luyện rất thành thục, mềm mại thướt tha, viết mấy lần.

Đương nhiên, vị pháp lão tiên sinh xinh đẹp như vậy vừa thấy đã vui vẻ, lập tức hứa hẹn để vị đệ tử truyền nữ này thỏa mãn yêu cầu, cho dù là cái gì hấn cũng nhất định thỏa mãn —— ai ngờ Quý tộc lão dự bị tặng lễ vật lớn như vậy, nghe xong yêu cầu của tiểu nha đầu, nhất thời dờ khóc dờ cười. Hóa ra Quỳnh Huyền không cần gì, chỉ nói trâu vào chòm râu dê ngon mắt của Quý gia gia mà thôi...

Nhìn ân sư không làm gì được, cúi người xuống, để tiểu muội muội kéo râu, thức thời trong lòng bất đắc dĩ thâm nghĩ:

“Ôi, cái này xác thực rất hợp với tính khí Quỳnh Uyên...”

Bất quá may mắn, xem ra sư phụ của mình rất thích tiểu nha đầu đáng yêu viết chữ tốt này, đối với yêu cầu chơi đùa gần đây như vậy không chút để ý. Quý lão tiên sinh theo lời thực hiện lời hứa, phảng phất như một vị tổ phụ hiền lành đang đùa giỡn văn bói.

Sau khi bàn bạc một con đường dưỡng sinh với Quý tiên sinh, thì lại đi tới Hoa Nguyệt Lâu. Trong lòng thiếu niên đường chủ thẳng thắn, đối với những chuyện mình từng làm trợ thủ cho thanh lâu, mệnh quan triều đình rất là kinh ngạc. Ngoài cung kính chào hỏi thì Hạ di này đành đề thấp âm thanh của Quỷ Sùng Tông, tiếp đón khách quý vào hậu sảnh bí mật.

Thấy nàng như vậy, bắt chuyện tự nhiên biết là dụng ý gì, cảm ơn hảo tâm của nàng liền nói với nàng không cần thiết. Tuy rằng nơi đây không đồng tình, nhưng hấn cảm thấy làm người không thể quên gốc, tuy rằng hôm nay phú quý ngày xưa nghèo hèn, nhưng cần tâm bình tĩnh hoàn toàn không cần thiết cố ý tránh né.

Bởi vậy tạ ơn ý tốt của Hạ di, bắt chuyện liền mang theo Quỳnh Vân Tuyết ngồi xuống đại sảnh Hoa Nguyệt lâu một ghế, gặp các vị tỷ tỷ cũ - hai năm sau lại trở lại Ung Châu, cho đến giờ phút này đi vào Hoa Nguyệt Lâu bắt chuyện mới cảm giác thế sự tang thương., Nhân sự thay đổi, “Hoa Nguyệt Tứ

Cơ” năm đó, bây giờ đã phong lưu vân tán, chỉ có Nhị Nương còn lưu lại trên lầu hoa của mình một thời gian lâu rồi không ra khỏi lầu các, không hề xuống lầu nữa. Mà các nữ kỹ khác bất chước, phần lớn đều không quen, ở trong những gương mặt mới này có chút đáng đáp trẻ tuổi, nhìn qua tuổi gần như cùng Quỳnh Đình gần như lại giả bộ thành thực cười vui, đọc đến mức chua xót.

“ ... ”

Mà trước kia tiểu nha đầu hoạt bát đa ngôn đa tạ kia, phụng mệnh Nhụy nương dâng cho cô nhân khay trái cây, gấp lại đã trầm mặc ít nói, thái độ ngưng ngưng. Tiểu nha hoàn vốn nhỏ bé, hiện tại đã xuất hiện đại cô nương duyên dáng yêu kiều.

Không nhiều lắm, vài câu đối thoại, hần mở miệng nhìn ra nghênh đón Nhạc công năm đó đối với mình vẫn rất có tình nghĩa. Chỉ là không biết là thiếu niên bây giờ đã trở nên phong thần tuấn lãng, khí chất thanh thuần, hay là hai cô gái bên cạnh hần thực sự uyển chuyển xuất trần, đón lệnh nhi cùng lúc trả lời là Thần Tự ngăn ngủi có chút thúc đẩy. Thấy nàng cục diện thúc đẩy an ủi vài câu, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Mà lần này trọng du Hoa Nguyệt Lâu, người tỉnh nói còn gặp một người không thể tưởng tượng được, đây chính là vị “Phích lịch truy hồn thủ” Nam Cung Vô sự từng đánh với hần một trận.

Nheo đi xấu hổ lúc đầu, Nam Cung đã một thân hộ viện ăn mặc cẩn thận nói cho nàng biết, từ lúc ở trong Hoa Nguyệt Lâu bị hần giáo huấn, mới biết trong phố phường ngo ngoạ hồ tàng long, người ngoài có người. Cứ như vậy liền nghĩ đến mình ngày xưa kiêu ngạo ngang ngược, tự nhiên trêu chọc không ít kẻ thù, nhớ tới từng phần kinh tâm. Vì thế giang hồ hào khách hoành hành giang Hoài nhất thời nản lòng chán nản chỉ muốn tìm một chỗ yên ổn sống một cuộc sống bình tĩnh.

Thấy hần mệt, hai hảo huynh đệ tốt của hần tự nhiên cũng rất tán thành, chuẩn bị rời khỏi giang hồ cùng hần. Quyết định xong, ba anh bọn họ tới nghĩ lui, phát hiện mình quen thuộc nhất vẫn là Hoa Nguyệt kỹ lâu bị bắt rửa ba ngày kia.

Đi dạo một phen, lại trở lại Hoa Nguyệt Lâu, nói chuyện với tú bà Hạ di, Hạ di lập tức đáp ứng. Hạ di cũng là người có kiến thức, nhìn ra mấy người bọn họ là thật muốn cải tà quy chánh; lúc ấy đúng lúc ban đầu hộ viện nòng cốt đi làm đạo sĩ, liền để huynh đệ bọn họ ba làm đầu mục hộ viện, khai ra tiền công thật tốt.

Nghe Nam Cung Vô bệnh kể lại chuyện này, lúc lơ đãng lại thấy nét mặt giữa hắn và Hạ di rất có tình ý. Vừa mở miệng liền cười ha ha, nửa thật nửa giả nâng chén kính Nam Cung huynh này, chúc hắn cuối cùng cũng trải qua một thời gian yên ổn.

Ngay năm đó lão vì kết cục cũ mà cao hứng, lại nghe tiểu muội muội bên cạnh mở miệng nói:

“Người chính là Nam Cung đại thúc kia sao?”

“... Đúng vậy.”

Nghe Quỳnh Hoàng hỏi, Nam Cung Vô Tề gãi gãi đầu, có chút xấu hổ. Khi nghe vậy nghiêng mặt nhìn lại, đang thấy tiểu nha đầu nghe trả lời, bỗng nhiên sở trường của mình ôm chặt điểm tâm bánh kẹo của mình, cảnh giác nói:

“Không cho phép người cướp đồ của ta!”

Nguyên lai trong những ngày nhàn nhạt ở Thiên Điều nhai, đã tỉnh ngộ một số đại sự xảy ra ngày xưa, đều đã kể cho cô em gái yêu thích nghe chuyện xưa kia nghe, mà câu chuyện “Một quyền đoạt địch xấu thúc thúc” này, chính là một trong những đoạn ngắn mà Tiểu Quỳnh Thước yêu thích nhất.

Không đề cập đến vẻ mặt xấu hổ của Nam Cung huynh trên bàn, lại nói muốn tỉnh lại. Lúc này Hạ di đang phân phó nhạc công trong lầu, dâng nhạc phụ rượu cho các vị khách quý, nghe tiếng trúc trúc vang lên, mở miệng nhìn xem những tiêu chuẩn cũ kỹ trong hồ nhạc ngày hôm qua thì phần lớn vẫn còn. Vì vậy nghe khúc nhạc Ti Trúc quen thuộc vang lên, tỉnh luận nhất thời ngửa ngáy, đứng dậy đi tới trong nhạc công, lấy ra Ngọc Địch Thần Tuyệt, cùng bọn họ hợp tấu.

Tỉnh lại hợp tác hợp tác với người cũ như vậy trái lại rất thành thạo, trong đó nguyên bản vô cùng náo nhiệt, trong đại sảnh

kỹ viện nhất thời ồn ào huyền ảo; những tử khách tới Hoa Nguyệt lâu tìm vui làm trò vui kia, sớm đã ghé tai sát tai nhau biết rõ thân phận thiếu niên, hiện tại thấy hẳn là Thượng Thanh cao nhân, mệnh quan triều đình tự mình tấu nhạc, lập tức ngồi nghiêm chỉnh với dân chúng, thần sắc nghiêm túc thường thức.

Chỉ là thấy vậy, liền mở miệng cảm thấy khách nhân hào hứng, ngược lại có chút tẻ nhạt không thú vị. Bởi vậy, vì không muốn ảnh hưởng việc buôn bán của lão Đông gia năm đó, bắt chuyện gác lại vài dải tơ lụa đưa cho tỷ muội trong lâu, liền cáo từ.

Chờ ra khỏi Hoa Nguyệt Lâu, bắt chuyện lại bồi tiếp, Quỳnh Thuyền đi ra đường mua quần áo trang sức. Hiện tại hai cô gái này, mười phần có tiền, bởi vì sáng nay lúc sắp ra cửa, bởi vì sáng nay lúc ra ngoài thì..., Tỉnh Ngôn Nương kín đáo cho nàng hai đỉnh bạch ngân, bảo nàng mua cho mình mấy bộ quần áo lụa, không nên không nỡ bỏ tiền. Có cử động này, tuy rằng khẩu hiệu nương chỉ là thôn phụ bình thường, nhưng tâm tư hết sức tỉ mỉ: Quan sát một hai ngày hai ngày., Nàng đã nhìn ra, trong mắt nàng, hai cô gái này giống như thiên tiên, mặc quần áo bình thường trên người còn không bằng các cô nương trong thành ăn mặc hoa lệ; mà bộ áo của tiểu cô nương Quỳnh Đình ngày hôm qua, sau lưng còn phát hiện hai chân kim khâu vá., Hải nhi kia của mình kéo dài thói quen tiết kiệm trước giờ của bản môn nhà mình, bình thường không nỡ tiêu tiền cho các nàng. Nghĩ như vậy, lập tức Ngôn Nương rất là áy náy, lúc này từ trong hộp trang sức lấy ra năm mươi lượng bạc trắng, chia cho hoa khôi trắng như tuyết dùng.

Lại nói tiếp, cha mẹ của người nói, giờ phút này người còn nói còn có tiền hơn con họ. Bởi vì lúc trước nhìn thấy vợ ở Uẩn Lâm quận, biết thân phận nàng trời sinh hiếu thuận, thật sự nhớ đến cuộc sống cha mẹ trong nhà, nhưng mình lại không biết thượng tấu thể nào, liền ít khi dày mặt xin ở bên cạnh giúp đỡ. Xem có thể lúc thích hợp giúp nàng “p nhạc đệm” hay không, thỉnh triều đình đem Lưỡi Lọc của hắn, không nên phát đến Thanh Cung, mà là chuyển hết vào nhà của Cam Châu.

Lúc ấy thấy bộ dạng lo sợ bất an của y, trong lòng lại cảm thấy thú vị. Giúp y ” tẩu chương”, đó là thiếu niên không tương tượng được uy nghi của công chúa; đại sự trong mắt thiếu niên thoát nhìn gân cốt động cốt, trong mắt nàng chẳng qua chỉ là thuận miệng một câu mà thôi.

Bỏ qua những ẩn tình này, đợi sang ngày thứ hai, vừa nghĩ tới muốn ở trong nhà thanh nhàn một ngày, lại chợt nghe sơn đạo gõ chiêng gõ trống một trận, tiếng bước chân ầm ầm thuận gió truyền đến. Nghe tiếng động, vội vàng mở miệng đuôi ra xem, liền thấy một đội nhân mã đánh cờ của thái thú tha châu, đang từ chân núi hướng nhà hấn chạy tới.

Đến khi trên thạch bình nhà hấn, đám sai dịch gật đầu kia buông bốn năm rương lễ nghĩa khoác đỏ rực, trong kiệu thì chui ra quan viên mặc phục phục sức thái thú, mặt mũi tươi cười nghênh đón, hành lễ theo lời tuyên bố hành lễ.

Thấy cha mẹ tới chơi, bắt chuyện không dám chậm trễ, vội vàng mời hấn vào cửa, hảo hảo chiêu đãi một chút.

Thấy có quan viên đến đây, sau khi mở miệng chào hỏi, liền đi vào phòng trong lánh tránh. Trái lại Quỳnh Tuyết thì nên không biết quy củ của những quan trường này, vẫn cứ đứng ở một bên nhìn vị khách không mời mà nói chuyện với đường chủ như thế nào.

Đương nhiên, nhìn thấy hai tiên tử này đều là nhân vật giống nhau, Thái Thủ khai trương bạch chính là một trận khen ngợi, trực tiếp nói rõ rất có tiên phúc.

Chờ khách sáo qua đi, có một trận nói chuyện phiếm. Lúc bắt chuyện mới biết Diêu Thái Thủ ở Ung Châu trước kia, bởi vì chữa ngoài Tích Thụy của Mã Sơn, năm nay hấn đã thăng quan đến kinh thành làm việc. Mà trước khi đi, lúc cùng vị Đào Thái Thủ này xử lý công việc, ngẫu nhiên nói về đạo làm quan, liền dẫn dò vị người kế nhiệm này, nói nếu như muốn được thăng quan giống hấn, liền nhất định phải hầu hạ một nhà Trương thị của Mã Đà sơn.

Tuy rằng vị thái thủ này nói cao thâm mạt trắc, nhưng nhìn hấn về sau một đường lên cao, Đào thái thủ đương nhiên

không dám không nghe lời hắn nói. Lần này tỉnh nói vừa tới thành Ung Châu, hắn đã được thủ hạ báo cáo, lại nghe phụ tá thủ hạ mưu kế. Chờ một ngày, đoán chừng vị Trương đường chủ này đã gặp các vị cũ, lúc này mới dám tới núi Mã vó bái phỏng Trung Tán đại phu.

Trải qua một phen đàm luận, không bao lâu đã tới giờ cơm, nhớ giữ thái thú ở nhà ăn cơm. Thấy hắn giữ lại, Đào Thái Thủ thoáng từ chối một chút, liền vui vẻ đáp ứng. Đương nhiên đây cũng là thiết kế phụ tá lúc trước; một bữa thì bỏ qua, chỉ là như vậy, quan hệ giữa hắn và vị Trương gia thần bí này lại càng tăng thêm một tầng.

Chờ trà dư tửu xong, lại nói thêm vài câu khách sáo, Đào Thái Thủ liền cáo từ rời đi. Vì vậy, sau khi tỉnh lại cuộc sống trên núi sau khi đã về quê, rốt cuộc cũng có chút nhàn rỗi.

Cứ như vậy, cứ thản nhiên qua mấy ngày, chẳng vạng tối hôm nay, chính là ráng mây đầy trời, nắng chiều vừa vãn. Quỳnh Đình Tuyết nên tới biệt viện trên núi nói chuyện với Thanh Hà, vừa về đến nhà thì không thấy Quỳnh Thuần nữa. Lúc này Tuyết xong đang giúp tỉnh Ngôn nương làm cơm tối, lúc tỉnh lại thì không nói chen ngang nên liền đi ra ngoài tìm Quỳnh Huy, nhìn nàng đang chơi đùa ở đâu.

“...”

Ra khỏi nhà, nhìn quanh bốn phía, lại đi thêm vài chục bước trên con đường dưới chân núi, liền thấy cách đó không xa, trên một tảng đá đối mặt với núi đá bằng phẳng dưới chân núi, đang ngồi trên vị tiểu cô nương rất thích chơi. Lúc này Quỳnh Thố đưa lưng về phía mình, ngồi ngay ngắn trên tảng đá không nhúc nhích, giống như một bức tượng. Thấy vậy, thấy vậy lại có chút ngạc nhiên, liền rón rén đi tới, muốn nhìn xem nàng đang làm gì.

Đến khi tới gần, hắn mới mở miệng thì phát hiện ra, đứa bé gái vốn đang rất vui vẻ, bây giờ gương mặt mập mạp nghiêm nghị, dường như gặp vấn đề gì đó, hơi cau mày, đôi môi cau lại, ngưng thần chăm chú quan sát hai bàn tay nhỏ bé đang thất nút kia. Đến khi tới gần chút nữa, nó mới mở miệng phát hiện

trên trán đứa bé gái này có một giọt mồ hôi lớn đang thấm ướt, trong gió núi nhẹ nhàng treo trên trán.

“Ôi! Quỳnh Oánh tất nhiên là gặp phải chuyện thập phần khó hiểu, ta nhất định phải giúp nàng bài giải một chút!”

Nghĩ vậy, bắt chuyện liền bước chậm lại, đi tới, lại ho nhẹ một tiếng, nói:

“Quỳnh Quỳnh, đang làm gì vậy? Có chuyện gì nghĩ không thông, có thể để ca ca giúp ngươi sao?”

“A! Là ca ca đến rồi...”

Tiểu nữ oa đang bẻ ngang tóc buồn rầu, thấy vậy tỏ ra hết sức cao hứng, tranh thủ thời gian giơ lên bàn tay, lắc lắc về phía nó, thanh thúy như xuất cốc Hoàng Oanh nói:

“Ca ca tới giúp ta tính toán! Quỳnh lang tính toán rất nhiều lần, nhưng mà đều không đúng lắm!”

A, nguyên lai là làm đề toán thuật; những thuật số học tập pháp thuật cần thiết tính toán lý, lúc sáng ngôn dạy nàng học chữ, cũng thuận tiện dạy qua.

“Đây là vấn đề toán thuật gì vậy?”

Tĩnh lại, tiểu muội muội này cũng không nghĩ ra vấn đề gì cao thâm; cho dù không cẩn thận nghĩ ra một đề, đối với Đường chủ Tứ Hải đọc đủ các loại kinh thư của hắn mà nói, không dễ như trở bàn tay sao?

Đang lúc bắt chuyện nhẹ nhàng như ý, nghe Quỳnh Huyền nói:

“Là thế này, ca ca ngươi cũng biết những ngày này nghe những đại nhân kia nói, ngươi làm quan triều đình, tam thê tứ thiếp là không kỳ lạ; nhưng Quỳnh Khoảnh Tính đến tính lui, lại chỉ có thể giúp ca ca gom đủ năm người —— công chúa tử tử, long nữ tử tử, Ma Chủ tử tử, Tuyết Ứng tử tử, còn có Quỳnh Đình tiểu muội, đếm tới đếm lui cũng chỉ có năm người, gom không đủ bảy người tam thê tứ thiếp! Thật là buồn lòng nha...”

Không biết tại sao, khi tiểu muội muội nghiêm túc đếm ngón tay, vị Tứ Hải đường chủ vốn dĩ khí định thần nhàn, bình thản tự đắc kia, trên trán bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu!

Chờ một lúc lâu, thiếu niên phục hồi lại tinh thần mới nói năng lộn xộn:

“Cái này. Thật ra cũng có khả năng, hoặc cũng không phải là có thể...”

“Oa...! “

Vừa mới đỏ mặt nói được một nửa, lại không đề phòng nha đầu kia, kỳ thật đã sớm nghĩ tới một sự thật đáng sợ; nghe rõ ràng, lập tức che miệng kinh hô:

“Không phải hòa giải, chẳng lẽ là thừa sao? Vậy thì phải mười hai vị... Không cần a ca ca! Vậy càng khó hơn! “

“Cái này...”

Nhìn khuôn mặt kinh hoàng phát sầu của tiểu nữ oa, bắt chuyện nhất thời không biết nói gì.

Chờ một lúc lâu, hắn mới vẽ mặt lúng túng cùng cô bé ngây thơ thật cẩn thận giải thích:

“Quỳnh Quỳnh. Thật ra không phải như thế, ý ta là nếu như tình cảm Xi tình thâm, lưỡng tình tương duyệt, vậy thì có thể đàn bà đồng tâm, mỹ mãn hạnh phúc. Không cần quan tâm số lượng đạo lữ...”

“Ồ, như vậy... Vậy ca ca nói cho ta biết, là Xi, cái gì là hôn thê? Quỳnh Thổ nghe không hiểu!”

“Cái này sao... “

Tĩnh ngôn vui vẻ, thâm nghĩ:

“Chính vì muốn ngươi không hiểu!”

Ngoài miệng lại nói:

“Quỳnh ngạc, chuyện này vô cùng cao thâm, phải chờ ngươi lớn thêm chút nữa rồi mới nói được.”

“Ồ ồ lại là những lời này!”

“Ca ca không nên coi ta là trẻ con mãi!”

Quỳnh Tiêu bĩu môi, nhỏ giọng oán giận, thấy tiểu muội muội khinh thường mất hứng, mở miệng tranh thủ chuyển đề tài:

“Nha! Hiện tại không sớm nữa, Quỳnh Huy chúng ta trở về đi, tránh cho Tuyết tỷ của người lo lắng.”

“Được! ——? “

Quỳnh Đình đáp ứng một tiếng, lại đột nhiên không biết đang nhìn gì, liền nhìn về phía xa kêu lên:

“Ca ca người xem!”

“Cái gì?”

Thấy Quỳnh Huyền ngạc nhiên, bắt chuyện vội vàng nhìn theo ngón tay nàng, đã thấy trong ánh chiều tà sơn thạch đứng sừng sững, chạc cây nghiêng nghiêng, cũng nhìn không ra có gì đặc biệt gì. Đã thấy tiểu nha đầu ừ một tiếng, từ trên tảng đá cao hơn nửa người nhẹ nhàng nhảy xuống., Sau đó nhảy nhót chạy về hướng ngón tay vừa rồi, khom người xuống, ở dưới một khối núi đá nhẹ nhàng ngắt lấy một chút, sau đó cầm vật hái được, ánh nắng chiều đỏ rực đầy người hướng thiếu niên vui vẻ chạy tới.

“Ca ca! Huynh xem!”

“Hoa này có đẹp hay không? Chúng ta mang về cho Tuyết Diệp tỷ, nàng nhất định thích!”

“Ừm... Đúng là rất đẹp, Quỳnh Đình thật ngoan!”

Thế là hai huynh muội này một ở phía trước, một người ở phía sau, bước chân vui vẻ chạy tới thôn cư lượn lờ khói bếp kia.

Đến buổi tối, ăn cơm tối xong, tỉnh Ngôn Nương liền lấy ra đậu phộng thu hoạch mùa thu, đặt trong sàng lựa chọn lựa, gieo trồng đủ loại gieo trồng trước mùa hạ năm sau. Tự nhiên là nàng liên tục nhượng bộ, tuyết thích hợp hoa tuyết., Quỳnh Tiêu vẫn là trợ thủ tiến lên, cùng nàng chọn lựa dưới ánh đèn. Mà chọn hạt đậu phộng này, cũng phải chọn hai quả đậu phộng rất hoặc ba quả, thế là Quỳnh Diễm kia thỉnh thoảng đựng phải đậu phộng ba quả cực kỳ hiếm có, liền như đựng

phải hỉ sự trời, giờ tay mời vị ca ca đang đọc sách ở bên cạnh lên xem.

“Thật sự rất thần kỳ nha!”

Lại khen qua một lần, bắt chuyện nhìn thiếu nữ đang chăm chú lựa chọn dưới ánh nến, trong lòng lại dâng lên chút cảm khái:

“Ài, thường ngày ở trong thành Ung Châu, mơ ước lang bạt thiên hạ, ngự kiếm giang hồ, đi xem một chút thế giới thiên kì bách quái bên ngoài. Chỉ là, chờ tới bây giờ đi qua một lần, lại cảm thấy cuộc sống bình thường đạm cũng thật đáng quý...”

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lại nhớ tới câu nói của Thiên Trung Tuyết mấy ngày hôm trước:

“Đường chủ, người đánh với lão thụ yêu kia, Tuyết là rất sợ... Sau này đường chủ lại gặp yêu tinh thảo mộc, nhất định phải cẩn thận bởi vì tinh linh thảo mộc giống như chúng ta, nếu thật sự ôm quyết tâm phải chết, trăm ngàn năm bất diệt, luân chuyển khô héo súc tích lại tinh hoa, tất cả đều bộc phát ra, lực lượng đó rất lớn...”

Nghĩ đến lời này, mơ hồ lại nghĩ tới sợ hãi một hồi, lại nhìn bức tranh ấm áp dưới ngọn đèn trước mặt, khóe miệng đám nữ hài nhi nở nụ cười dữ tợn, khi tỉnh lại liền hạ quyết tâm, nghĩ sau này có nhiệm vụ sư môn gì, có thể từ chối; cái gì thành tựu lớn lao, vinh quang vô tận, đều là hư ngôn, hay là cùng người thân cận của mình ở trên núi an dưỡng tuổi thọ mới đúng.

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, ánh nến trước mắt bỗng nhiên âm đạm, toàn bộ trong phòng nhất thời âm đạm. Thấy ánh nến âm đạm, thiếu niên vốn có chút xuất thần, vội vàng vươn tay cầm lấy cây tăm đồng, thấp lại một lần nữa sáng ngời.

Lưu niên như nước, cuộc sống bình thản luôn cảm thấy trôi qua rất nhanh; trong ấn tượng khi nói, mới chỉ là chợt qua mấy ngày, cũng đã đến cuối năm. Ngẫu nhiên ra khỏi phúc địa bốn mùa dài xuân, mở miệng liền thấy trong thành ở thành, đã hạ xuống một trận tuyết trắng, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

“A, cần ăn tết rồi.”

Nhìn một đóa hoa tuyết óng ánh chậm rãi tan ra trong lòng bàn tay, thiếu niên đường chủ có chút thần tư tự nhiên:

“Thật sự làm ra Triệu Phong Niên, năm sau hẳn là tất cả đều tốt mà...”

Chương thứ mười hai đến Hương Quốc, trong tháng ai là Đọa Dao Phách...

Kể từ lần đi chợ phiên đến thành Tùng Châu, nhìn thấy tiếng xuân tuyết không lâu, rất nhanh đã đến cuối tuổi.

Lần này về nhà, một gia đoàn tròn, so với lần trước ở La Phù Sơn tự nhiên là khác biệt rất lớn. Niên quan cận, sáng sớm liền mang Quỳnh Tuyết tới cùng phụ thân, đi Vụ Châu mua hàng mấy năm qua. Mấy năm nay trong hàng, ngoại trừ các món điểm tâm hàng năm Quỳnh Uyển ái ăn ra, ngoại trừ các loại bánh ngọt hàng năm thích ăn ra., Những bùa đào sâm, Đồ Tô Tửu dùng để trừ tà mấy năm qua cũng đều mua đầy đủ. Trong lúc mua sắm phù gỗ đào để xua đuổi quỷ vật, trong lúc vô tình nhìn thấy quỷ vương giới u quang mơ hồ trong ngón tay mới đột nhiên phát giác, chính mình trước khi về nhà bất quá hơn nửa tháng, nhưng tựa hồ cách rất xa thời điểm chém giết giết giết quỷ thân giết quỷ thân.

Bỏ đi tạp niệm, hẩn ở nhà an tâm chờ đợi quá năm. Đến ngày cuối đời, trên sơn đạo quan kia lại phái đạo đồng tới, đưa đến cho Đường chủ Tứ Hải đường một bộ Khu Quỷ Đào Phù do chính tay viện trưởng Thượng Thanh Cung Mã Xu chế tác. Kỳ thật không cần đạo đồng nói, đã nghe được những nét bút xiêu xiêu vẹo vẹo trên tấm gỗ đào, liền biết nhất định là thủ bút của lão đạo.

Đến ngày đó, toàn bộ gia đình đều bận rộn. Tuyết Nghi, Quỳnh Thuần cùng nhau quét dọn phòng ốc của Văn Nương, bắt chuyện thì đi xuống dưới núi giúp những thôn xóm vẽ ra gỗ đào. Cha bắt bẻ vôi vàng lấy ra bức họa liệt tổ liệt tông trân quý trong nhà, cẩn thận treo ở trong bình thường, lại sắp xếp đầy lư hương, đốt lên mùi đàn hương bình thường không nữa dùng.

Đến ban đêm, người một nhà này còn có Quỳnh Đình, Tuyết Điệp, bèn vây quanh bàn ăn cơm tất niên bên, uống đồ Tô Tửu. Lúc này trên bàn rượu trong sơn cư bỗng nhiên nóng hôi

hỏi. Mà bên cạnh bọn họ cũng có một cái bếp lò; tuy không lạnh lắm nhưng đây là thói quen mấy năm nay, dường như muốn đốt cái lò này lên., Lúc này mới như quá năm, đương nhiên hỏa lô này cũng không phải là vật trang trí, hiện tại tuyệt thích hợp, Quỳnh Hồng còn có Thức Ngôn Nương uống Đồ Tô tửu, là ở trên bếp lò nóng lên. Bởi vì nghe nói, nữ tử này cũng không quá uống hàn tửu.

Mà sau khi ăn xong bữa cơm đầu năm, người một nhà bắt đầu triều bái tổ tiên của mình. Nói đến nghi thức ban đêm lạy lạy tổ tông, hoàn toàn khác với những nhà khác trong thôn., Còn muốn triều bái tượng Khổng Thánh Nhân. Quy củ này, là năm tỉnh lại đọc sách trong trường tư thực Quý gia, do cha hắn đặt; mà hiện tại, bên cạnh Khổng Thánh Nhân kia lại có thêm một bức Tam Thanh Giáo chủ lão tử giống, tự nhiên đây cũng là bởi vì đã tỉnh ngôn đi lên Thanh Cung làm đường chủ Đạo Sĩ.

Khi tỉnh lại quỳ lạy liệt tổ liệt tông của mình, tuyệt nghi, Quỳnh Huyền cũng theo ở phía sau cùng quỳ lạy. Theo lý thuyết hai tiên tử thân nữ này cũng giống người Trương gia, nhưng vợ chồng Trương thị nhìn thấy các nàng đồng tâm quỳ lạy, tự nhiên là vui mừng, cũng không ngăn trở. Đối với hai người bọn họ mà nói, mặc dù nhi tử cũng không nói rõ, nhưng tỉ mỉ kể lại chuyện cũ mấy năm gần đây, nhìn ra được đại sự chung thân của con trai bảo bối nhà mình, tựa hồ cũng không cần cha mẹ bọn họ sầu.

Bái qua tổ tiên, kế tiếp là đốt pháo, xua đuổi con thú quấy nhiễu dân kia. Hoạt động như vậy mấy ngày trước thì Quỳnh Quỳnh Điện đã sớm hi vọng, giờ phút này chờ pháo chui vào bầu trời, roi trúc nổ vang khắp nơi trên mặt đất. Quỳnh Đình liền hưng phấn hết mức vừa cười vừa nhảy, cùng nhau giúp pháo đuổi con quái thú không tồn tại kia đi.

Sau khi đốt roi xong, tiểu muội chưa thỏa mãn đã cùng mọi người giữ mình, chuẩn bị tận mắt thấy năm mới đến ngày đầu tiên. Chỉ là, lúc trước nàng náo một đêm, lại uống chút rượu, nhịn không được trước vậy khốn, liền ở trong mơ mơ màng màng bị Tuyệt tỷ dắt về phòng, thoát y ngủ. Chờ nàng ngủ, tuyệt thích hợp lại về, cùng một nhà Trương thị ở cạnh lò lửa đỏ nói chuyện phiếm.

Nhìn nữ tử tiên như họa trước mắt, thanh linh thoát tục này, thức ngôn nương lại nhắc tới tiên nữ đưa bánh nướng nguyệt về nhà tặng lễ vật —— Linh Dục trở về nhà tặng lễ vật, lúc trước đã nghe cha nương nói qua; hiện tại lại nghe nương nhắc tới., Sau khi tỉnh lại, trước mắt hần bỗng hiện lên bộ dáng thướt tha, xinh xắn, thích thú của nữ hài trong hồ. Nếu đã rảnh rồi không có việc gì, hần liền đi nấu một chậu nước, lấy đóa Bạch Ngọc Liên Hoa kia lơ lửng ở trong nước, hy vọng có thể nhìn thấy linh nghi một lần - chỉ là mặc dù cách này ngày xưa trăm thử trăm lần trăm lần., Nhưng lần này lại mất đi hiệu lực ngoài ý muốn; tuy rằng ngọc liên bên trong nước sạch nở rộ tầng tầng lớp lớp, nhưng trong lòng sen nhộn nhạo như nước kia, lại chỉ là gợn sóng ảm đạm, không nhìn thấy chút hình ảnh Long Nữ nào.

“Có lẽ nàng cũng muốn tới cung của phụ nương, cùng bọn họ thủ ở trong cung nhiều năm đi.”

Nhìn khuôn mặt phản chiếu trong chậu nước hơi có chút thất vọng, hần ta bắt đầu nghĩ như vậy.

Trong lúc ở sơn thôn đêm đông vây lò, bất tri bất giác cửa sổ đã dần dần chuyển trắng; năm mới thứ hai trở thành đường chủ thượng cung đình, cứ như vậy lặng lẽ đến.

Dựa theo quy củ trong nhà, năm mới đến sáng sớm một ngày, nam đình trong nhà hần là sớm đi ruộng bái tế đất đai. Vốn thời gian này Quỳnh Quỳnh cũng định đi theo, chỉ là khi tỉnh lại cùng phụ thân xuất phát, nàng còn nằm trên giường ngủ say như chết., Thế là đành phải để tuyết mang theo một lam tế vật, ba người cùng đi đến mẫu ruộng ngoài thành Trương gia ở ngoại thành Cam Châu. Chờ xuống dưới núi, nghe nói thời tiết đại hàn, những tuyết nước hòa tan lúc trước bị đông cứng trong bùn, con đường dưới chân trở nên cực kỳ cứng rắn, đạp lên liền phát ra tiếng vang “Ken két...”

Đợi đến lúc đầu nhà mình, lão Trương liền bày ra tế phẩm trên bờ ruộng, trải những khối mông, sau đó theo thứ tự quỳ lạy cầu khẩn, khẩn cầu năm mới thu ruộng làm địa đồ tốt. Bái tế xong, đổ rượu trong chén xuống đầu đất, nhận lời cùng phụ thân dè quy củ nhà quê., Cùng đi cuộc trong ruộng một lát.

Đương nhiên, lúc này trời giá rét, làm như vậy chỉ là ý bảo cần cù, cũng không phải thực sự cần cuốc ruộng trồng trọt. Tại đây hai cha con làm việc. Tuyệt thích hợp ở một bên đem những thịt heo, rượu, còn có một số món đậu phụ được dùng để cúng bái thu hồi; chờ bọn họ cuốc xong, liền xách giỏ cùng nhau trở về.

Lần này tỉnh ngôn trở về, chủ yếu là để cùng phụ nương qua năm. Chờ năm qua đi, lại qua mười ngày, cảm thấy cũng nên hồi sơn hủy mệnh, hắt liền từ cha mẹ, vẫn như cũ cùng Quỳnh Mẫn, tuyệt hợp ba người cùng đi về phía tây nam La Phù sơn. Rời nhà đi, tự nhiên cùng người nhà xa nhau, bỏ đi rất nhiều lời lẽ, tỉnh ngôn mấy người một đường nam, ước chừng ngay tại cuối tháng hai, một lần nữa đặt chân lên La Phù.

Lúc này, dọc đường đã có cỏ mọc én bay, đậu phộng, khắp nơi đều là mùa xuân tươi đẹp.

Một lần nữa lại nhập vào La Phù, ba người liền theo sơn đạo quen thuộc đi vào chỗ sâu trong sơn đạo. Dọc theo đường đi, cũng gặp vài đệ tử xuống núi. Trải qua lần trước, Gia Nguyên hội nhất lực bắt ma. Ba người này sớm đã được mọi người trong Tứ Hải đường đều biết; bây giờ thấy bọn họ tỉnh nói, những văn bối đệ tử cho dù tuổi cao, cũng đều thật tâm hành lễ., Miệng gọi là “Đường chủ sư thúc”, tránh sang một bên, để cho hắt nói là đi trước. Mà trong đó có một số tin tức linh thông, đã từ Mã Sí biệt viện truyền đến tin tức biết được Trương đường chủ đã hoàn thành nhiệm vụ sư môn, tìm về thủy tinh, liền miệng chúc mừng.

Chỉ là, ở trong phần cung kính này, đã mở miệng lại phát giác ra một tia quái dị. Hóa ra những đệ tử kia khi hành lễ với hắt, đều không nhìn được đưa mắt nhìn tiểu nha đầu bên cạnh, trong mắt thần sắc cổ quái khó hiểu. Lúc đầu, mở miệng còn tưởng rằng chỉ vì tiểu nha đầu đáng vẻ lung linh đáng yêu, khiến cho những nam đệ tử kia nhìn nhiều hơn một chút; chỉ là sau này thấy nhiều, đặc biệt thấy bọn họ nhìn Quỳnh Thu còn nhiều hơn nhìn tuyết ứng ứng, mở miệng liền cảm thấy có gì đó không đúng:

“Quái lạ, chẳng lẽ buổi sáng tiểu nha đầu này chưa rửa mặt?... Không đúng a.”

Sau khi tỉnh lại, nàng quay mặt về phía Quỳnh Thước xem xét. Đã thấy được nàng ăn tươi nòn nà, như lầy Chu Phấn, cũng không khác gì bình thường. Tuy nhiên những thứ này đều là tiểu tiết, nhất thời cũng không kịp nói gì, liền một đường leo lên, nửa đi nửa bồng nửa bay, không bao lâu liền đi tới đỉnh phi vân của phi vân tráo.

Đi vào trong Thanh cung, liền được đệ tử thủ môn mời vào nơi nghị sự của Phi Vân, “Lục Tâm đường”. Vào cửa, mở miệng là nhìn thấy Linh Hư chương môn nở nụ cười thân thiện. Không bao lâu sau, Linh Đình Tử của Chu Minh Phong Sùng Đức điện., Thanh Y Tử của Tê Hà Phong, Linh Chân tử của Tử Vân điện trên núi Tê Hà, đã được Phi Vân đỉnh truyền tin, cũng đồng loạt chạy đến. Đợi thấy đường chủ Tứ Hải đường phong trần mệt mỏi trở về, mấy vị Thượng Thanh đạo tôn long này liền cùng nhau chúc mừng hân.

Lúc này, có được nội tình lúc trước Thanh Hà lão đạo báo cho biết, hân liền mở miệng nói lại nhìn vị Linh Hư chương môn mặt mũi bình thản và tươi cười trước mắt này, cảm giác đã có khác biệt lớn; trong nội tâm đã tràn ngập sự sùng kính.

Sau đó, cùng các tiền bối trong môn trịnh trọng hành lễ, sau khi tỉnh lại liền đem những chuyện gặp phải dọc theo đường đi, nguyên bản bản cáo cho bọn họ nghe. Cũng đến lúc này, quay đầu lại kiểm tra kỹ càng việc một năm đi du lịch này., Sau khi tỉnh lại, hân đột nhiên phát hiện, hóa ra mình xuống núi lịch lãm một năm, lại gặp nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy; vốn một đường đi tới còn không cảm thấy thế nào, chờ tới lúc kể lại cho chương môn nghe, lại cảm thấy mình du lịch trong một năm qua., Đại đa số đều có chút thần kỳ. Mà lúc hân kể chuyện, cũng mơ hồ phát hiện, những Thượng Thanh tiền bối kiến thức rộng rãi trước mắt này nghe đến mê mẩn, thỉnh thoảng gật đầu mỉm cười, thậm chí có lúc còn mở miệng thúc giục, truy vấn về sau như thế nào.

Cứ như vậy một đường kể lại, chờ đến gần đây khi tìm được Thủy tinh, liền nhắc tới vị đạo nhân Lam Thành bị thụ yêu sát

hại. Vốn đã thông báo rằng hắn không chắc chắn mình có phải là đệ tử của Thượng Thanh giáo hay không, nhưng khi hắn vừa nhắc tới thì lại nói đến việc Lam Thành bị ngộ hại., Đạo trưởng Linh Đình vốn đang nghe đến mê mẩn bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ đau lòng, nói ra thì Lam Thành kia chính là đệ tử dưới trướng hắn, luôn luôn cần cù nội liễm, không sai biệt hơn một năm trước phái xuống núi đi tìm thủy tinh —— không ngờ lại bị ngộ hại như vậy!

Chỉ nghe thấy Lam Thành gặp nạn, mấy vị trưởng lão bên cạnh cũng đồng loạt đau thương. Thấy vậy, lập tức tranh thủ thời gian đem kỳ ngộ của Lam Thành nói lại cho bọn họ nghe, hy vọng bọn họ có thể không khổ sở như vậy.

“Ừm.”

Nghe xong, Linh Hư mở miệng nói:

“Nhận được bảo thảo, sửa tên lành, lại ở trong Quỷ Vương Giới tu hành, với hắn mà nói cũng chưa chắc không phải là một tiên duyên.”

Nghe Linh Hư nói như vậy, hắn mới bắt chuyện đem tài năng từ trong Quỷ Vương giới rút ra gặp mặt mấy vị trưởng lão. Sau mấy tháng im lặng cũng không thể tưởng tượng nổi, vốn dĩ là đạo quỷ âm đạm giờ đây thần thái đã trở nên sung túc, giống như lúc còn sống; nếu không phải là thông báo trước, lại thấy hắn từ trong Tiểu Giới bay ra, cho dù là Linh Đình Tử của sư phụ hắn, cũng thiếu chút nữa không nhận ra hắn và mình đã là người khác nhau.

Sau đó, chờ Lam Thái cùng với cái giỏ hoa đầy ánh sáng kia rút ra, Linh Hư Tử tinh tế nhìn kỹ một chút, liền nói cho bọn họ biết gốc Kiếm Cương Thảo mà hắn tặng cho Lam Lăng Thảo là gốc Thất Diệp Tam Hoa này, chính là một loại tiên kỳ dị bảo khó gặp., Bởi vì nó dựa theo nhật nguyệt dàn xếp, hoa theo thiên địa nhân tam tài sinh thành; loại tiên thảo như vậy, nếu là lam hái cùng dốc lòng tu luyện, đợi một thời gian, nói không chừng sẽ đem hoa lam này luyện thành một kiện tiên gia pháp bảo, lam thái và cũng có thể có thành tựu tiên gia đại đạo.

Lại nói tiếp việc này, trước mắt mọi người đang nói chuyện, đại đa số là xem nhẹ nhân vật sinh tử; chờ sau khi bị thương qua đi mới nghe tin dữ, lại nghe chuông môn nói những lời này, sắc mặt mỗi người đều ngơ ngác, hướng ngược lại vị Quý Linh đệ tử này chúc mừng.

Lúc này, Linh Hư đã truyền thụ cho Lam Thái và cho nàng một bộ đạo pháp thích hợp cho tinh hồn tu luyện, cũng căn dặn từ nay về sau hẩn quy thuận môn hạ của Tứ Hải đường, ở trong pháp bảo Quỷ Vương Giới của hẩn tu hành. Thấy các vị tiền bối quan tâm như vậy, Lam Thái hòa trên đời hiện tại đương nhiên chỉ có thể khúm núm, miệng nói lời cảm ơn —— tuy rằng hẩn đối với chuyện khi còn sống của mình đã không còn mấy may nhớ tới.

Đương nhiên, lúc này hẩn vừa mở miệng cũng không tiện gọi vị quỷ tộc tên là Ác Linh Quỷ Vương kia ra, mà chỉ dẫn các vị sư trưởng đến gặp mặt., Vị đại nhân Quỷ Vương này tính tình quá nóng nảy, lúc trước hẩn từng tuyên bố, nói vạn nhất trưởng lão trong môn không cho hẩn gia nhập Tứ Hải đường thì không bằng từng người một bị giết chết, để cho chủ nhân nhà mình làm chuông môn - Đối với loại quỷ quái hung ác hành vi khoa trương coi trời bằng vung như mây gió này, hẩn đã nói rõ là ngày sau chậm rãi dẫn tiến mới tốt.

Nhàn ngôn qua đi, ngay sau đó một đám thủ lĩnh Thanh Cung này liền đi đến trước Thái Cực Lưu Thủy ở đỉnh phi vân trên quảng trường, mời Tuyệt Diệp làm phép bức ra Thủy Tinh Hoa “Thủy Tinh Hoa” như lưu lại – khi giọt nước xanh thắm như biển từ mi tâm tuyết rơi kia bay ra khỏi mi tâm của nàng., Khi rớt vào dòng nước âm dương đối hợp cực kia, trong lúc tĩnh lại cảm thấy bốn phía loạn vân bay động, phảng phất có một cỗ thủy khí bàng bạc từ bốn phương tám hướng vọt tới đỉnh phi vân; giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây tựa hồ bị vân khí mãnh liệt đẩy lên!

“...”

Xem ra, “Thủy Cực Tượng Tự Linh Trận” trên thanh danh vang dội, tại thời khắc này lại vận hành bình thường.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, Chương môn Linh Hư chương môn mời mọi người một lần nữa trở lại nội đường, phân phó hàng rượu của Đạo đồng tự mình bày ra, tiếp khách cho Trương đường chủ. Hiện tại trong mắt Thanh Túc Mộc, thiếu niên đường chủ tuổi còn trẻ cùng ngồi với bọn họ đã là vô cùng hợp lý rồi.

Sau đó, trong bữa tiệc rượu này, đợi vị đạo trưởng Thanh Y thuộc Hoàng Pháp điện kia chép miệng rót một chén rượu, lại đưa mắt đánh giá hai nữ đệ tử Tứ Hải đường ở bên cạnh thiếu niên một chút, liền kéo bình rượu lại, say khướt nói ra:

“Nào! Thanh Y ta lại kính đường chủ một ly!”

“Hừm?”

Thấy vị Thanh Y đạo trưởng cực kỳ chính trực này khách khí như vậy, mở miệng có chút không thích ứng, đang có chút chần chờ. Thanh Y kia liền quát lớn “rầm” một tiếng, lớn tiếng nói.

“Trương đường chủ! Lấy người đạo pháp, còn sợ Thanh Y quán say người sao? chén này, kỳ thật là Thanh Chi muốn kính người định lực vượt quá mức bình thường!”

“Định lực?”

Lần tỉnh ngôn này càng không đoán được, không biết Thanh Y vì sao đột nhiên đề khởi định lực; trong miệng thì trào trả lời, nói là định lực là người trong Đạo môn chúng ta tất bị, lại bị Thanh Chi từ đó cắt đứt —— vị Hoàng Pháp đạo trưởng sâu nhất này, giương cổ, nửa chén rượu vào bụng, sau đó liền nói ra như sấm:

“Trương đường chủ không cần phải ngượng ngùng! Ta thấy bộ dạng người đường đường là một nữ đệ tử xuất chúng, có thể nói là vạn dặm chọn một, nhưng bây giờ mi quan, diện mục thanh tú, chắc hẳn cũng đã mở miệng rằng người đối các nàng đến nay vẫn chưa từng phạm một lần a...”

“Khụ khụ!”

Nghe Thanh Y nói vậy, tỉnh lại đỏ mặt, lắp bắp nói:

“Kỳ thực cái này, người nói Tuyết Ứng, Quỳnh Huy à... Các nàng là đệ tử trung đường của ta, ta cũng chỉ coi là tỷ muội đồng môn, thật ra bình thường không nghĩ tới những chuyện khác...”

“Được!”

Nghe được gã nói vậy, mấy vị trưởng lão khác trong bữa tiệc lập tức nâng chén tán thưởng. Bất quá lúc này Linh Hư Chưởng môn lại bật cười ha hả nói:

“Nguy ra lời rồi, người có phân định lực kiên định này đương nhiên là vô cùng tốt rồi. Nhưng cái gọi là “Có thể hát có thể khóc tên thật sĩ, chưa chắc đã là đạo sĩ tốt”, Âm Dương Điều và Thiên Địa thậm chí là đạo, ta đến Thanh Đạo môn, cũng không phải là vô cùng cảm đệ tử gả cho, cái này... Ha ha!”

Nói đến đây, Linh Hư thấy vị Đường chủ trẻ tuổi kia mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống, liền ngừng trò đùa, không hề trêu chọc hắn nữa. Bất quá lúc này, Thanh Y đạo trưởng nhắc tới câu chuyện, lại đột nhiên vỗ chén rượu trong tay nặng nề lên trên bàn, hai mắt trợn lên, lớn tiếng kêu lên:

“Úm! Vốn lão đạo còn tưởng rằng, tháp hèn kia có nhiều tiền đồ hơn! Hiện tại so sánh với Trương đường chủ, thật sự là không khác gì trời đất!”

Thấy Thanh Y đột nhiên phát tác, bèn mở miệng, không biết phải làm sao.

Bất quá sau khi Thanh Y tức giận, bữa tiệc này liền thoáng đề cập tới việc này. Lúc này mới tỉnh ngôn mới biết được, vì sao những môn nhân đệ tử lúc trước lúc vào núi, đều đưa mắt nhìn thoáng qua Quỳnh Huyền. Thì ra, việc này đều xuất hiện trên người tên đầu lĩnh Thanh Y Hóa Phiêu Trần kia.

Hóa Phiêu Trần, đánh thức ít người hữu ích, đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất của Thượng Thanh cung, tài hoa hơn người, đạo pháp thông suốt, vốn được đám trưởng lão Thanh Y gửi gắm kỳ vọng rất cao. Ai ngờ, từ khi bắt chuyện mang theo tuyết thích hợp., Quỳnh Quỳnh rời khỏi Thiên Điều nhai, xuống núi thăm Thủy Tinh, sau đó cả người lại trở nên hồn bay phách lạc, suốt ngày mất hồn mất vía. Mắt thấy, hắn liền dần dần tiêu tán,

không còn bộ dáng thần thái phong hoa như trước nữa. Thấy hắn biến thành như vậy, người trong môn phái đương nhiên phải hỏi nhiều hơn. Chỉ là vô luận ai hỏi, Hoa Phiên lại không chịu nói gì.

Thấy như vậy, mấy vị thượng thanh trưởng lão lại hoài nghi hắn có phải cũng giống như Điền Nhân Bảo hay không, bị yêu ma phụ thân. Vì thế mấy vị trưởng lão đồng loạt xuất động, khu trừ yêu chiêu hồn cho hắn. Chỉ là cuối cùng, đều không làm nên chuyện gì.

Cuối cùng, quái sự này vẫn là vị đệ tử Tử Vân điện Đỗ Tử Hành theo hắn tốt nhất, Đỗ Tử Hành dò xét nguyên do. Đỗ Tử Hành nhìn thấy ý trung nhân cả ngày thần tư hoảng hốt, đối với mình cũng biến thành qua loa đáp ứng. Mới lấy trực giác miễn cảm nhất của nữ nhi, cảm giác được vị Hoa sư huynh này. Hắn là đời tình biệt mệnh, đang khổ sở vì tương tư!

Kết luận như vậy, Đỗ Tử Hành tự nhiên thập phần thống khổ; nhưng nàng lại có mấy phần không cam lòng. Bởi vì, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ thượng thanh cung, trong đám nữ đệ tử, trừ hai nữ nhi trên Thiên Điều nhai, còn có ai có thể so được với Đỗ Tử Hành? Huống chi, hai vị nữ môn nhân dưới trưởng Trương đường chủ Thiên Điều Nhai, hiện tại cũng đã đi theo hắn xuống núi ——

“A!”

Nghĩ như vậy, Đỗ Tử Hành lập tức nghĩ đến, vị ý trung nhân kia của mình tám phần là si mê nữ đệ tử nào đó của Tứ Hải đường!

“Nhất định là sai cô nương rồi!”

Khác với Úc Tú Phong điện của nữ đệ tử, Thiên Điều Nhai này chỉ có hai nữ đệ tử, Đỗ Tử Hành rất dễ đoán ra được rốt cuộc là vị thượng nhân nào làm cho mình si mê như vậy. Muốn thông suốt điểm ấy, chuyện này liền sáng tỏ thông suốt:

Nhất định là Phiêu Trần vắng lai đi Thiên Điều nhai, ngày thường cũng không cảm thấy như thế nào. Nhưng chờ Tuyết Nghi cô nương chân chính tách ra, mới đột nhiên phát hiện mình vì tình mà khổ não, hãm sâu vào trong đó.

Chỉ là, ngay lúc Đỗ Tử Hành cho là đã biết tất cả nội tình, đi theo người trong lòng chất vấn. Lại bị tình lang về mặt uể oải báo cho biết, vị nữ tử hồn tư tưởng, lại không phải là Khấu cô nương kia, mà là tiểu Quỳnh Huyền nhìn chỉ khoảng mười một mười hai tuổi!

“Khụ khụ...”

Tuy rằng bởi vì có Quỳnh Quỳnh ở đây, các vị trưởng lão đều nói cực kỳ kín kẽ, nhưng đường chủ Tứ Hải tinh minh vẫn từ trong đôi lời đã biết rõ chân tướng sự việc. Ngoài xấu hổ, hấn nhin không được quay đầu lại nhìn căn nguyên phong ba bên cạnh, muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có dung mạo điên đảo chúng sinh như vậy hay không —— ai ngờ vừa quay đầu, đã thấy tiểu nha đầu triển khai tươi cười, cười hì hì, ân cần nói:

“Ta rót rượu cho ca ca, Hoa ca ca kia có phải bệnh rồi không? Chúng ta lúc nào đi xem, bảo Tuyết Ứng tỷ tỷ cầm mấy chén thuốc!”

Hồi phục sứ mệnh xuống núi, sau này rảnh rồi không có gì để nói. Nghe các vị tiên bối khuyên bảo, cũng không dẫn Quỳnh Huyền đi xem học đệ tử Thanh Y bị bệnh. Nghe vậy, có lẽ đó chỉ là niềm đam mê nhất thời, lạnh nhạt một đoạn thời gian liền chậm rãi thôi: Như vậy nữ oa còn chưa trưởng thành, sao có thể thực khiến người ta thần hồn điên đảo?

Mà hiện tại, Quỳnh Quỳnh cũng hoàn toàn quên chuyện này, mỗi ngày đều ở trên Thiên Điều nhai. Bởi vì Thiên Điều nhai này dưới mái hiên của Tứ Hải đường, chẳng biết từ lúc nào đã có một đôi yến tử bay tới, đang nhỏ bùn xây tổ dưới mái hiên. Thấy Xuân Yên Trúc Sào, Quỳnh Quỳnh cảm thấy hết sức mới lạ, liền hết sức chăm chú chú ý tới chuyện này, nhất thời cũng quên đi những thứ khác.

Tổ yến còn chưa xây xong, nàng thường xuyên chú ý tiến độ kiến trúc; chờ Yên Sào trúc xong, nàng lại bắt đầu chú ý đôi vợ chồng Yên kia ấp dưỡng con cái như thế nào, phụng dưỡng nuôi Nhũ Yên. Chuyện như vậy, Quỳnh Thu đã tìm được quy luật, mỗi ngày xác định thời gian quan sát, còn đặt tên cho tổ chim yến nhỏ kia. Tuy, nàng tinh ngôn ca ca căn bản không phân rõ cái tổ chim yến nhỏ kia rốt cuộc là ai.

Chờ hơn một năm bôn ba khổ lao chấm dứt, một lần nữa trở lại trên Thiên Điều nhai, khi nghe được cuộc sống bình thản như vậy, cũng thập phần quý giá. Nhân cư bên trong Thiên Điều nhai thạch cư, hẳn chưa bao giờ lưu ý tới thiên địa bình tĩnh trước mắt như bây giờ.

Lúc này, chính là tháng ba mùa xuân, trong La Phù sơn phồn hoa như gấm, vạn mộc xanh tươi, khắp nơi đều là cảnh tượng bồng bồng sinh cơ. Từ Tụ Vân đình trước bãi đá Thiên Điều nhai nhìn lại phía ngoài sơn dã, khắp nơi cây cối um tùm như khói., Vạn sơn xanh mênh mông, núi rừng xanh biếc như biển xanh tô điểm điểm từng khối rừng hoa rực rỡ, ở trong ánh xuân long lanh rạng rỡ lấp lánh, giống như một đoạn hồng nghê đẹp trên trời hạ xuống đất, hóa thành từng mảng gấm gấm rực rỡ tươi đẹp tươi đẹp nhiều màu. Xuân quang tươi đẹp phô thiên cái địa, cũng đem dòng nước trên núi đối diện chảy xuống làm một thanh bảo quang lưu động địa bạch ngọc như ý.

Xuân quang cuộn cuộn như vậy ở khắp mọi nơi.

Bị hương hoa cỏ bồng bồng của cỏ cây khắp núi hun hút, mơ hồ cảm thấy không khí bên cạnh cũng tràn đầy sức sống kỳ dị. Trong không khí vốn trống rỗng thông thấu, giống như lúc nào cũng nhảy nhót vô số tinh linh ẩn hình, theo một tiếng xuân điều dễ nghe trong núi kêu, ở trong một mảnh không minh dao động nhảy múa —— bởi vì vì, Nếu không phải bởi vì chúng dạng bướm kia khiêu vũ, toà này yên tĩnh không gió trên Thiên Điều Nhai, như thế nào lại có từng đợt hương thơm cỏ cây, không ngừng quạt vào miệng mũi mình, thấm vào ruột gan?

La Phù sơn tràng có câu như xuân quang như rượu, tháng ba mùa xuân, đang chuẩn bị bốc hơi thành một vò rượu ngon, thuần túy đậm đặc, muốn say ngất người.

Hoa thơm chim hót không biết từ lúc nào đã trôi qua bốn tháng. Ngày hôm nay gần chạng vạng, tuyết thích hợp, Quỳnh Đình ở trong thạch cư nấu cơm, bắt chuyện liền ở trong Tụ Vân đình đọc sách. Thỉnh thoảng đọc sách, khi đang nghỉ ngơi, có một cơn mưa bụi bỗng nhiên xuất hiện, sàng lọc nhỏ

ở trên Thiên Điều nhai này. Trong cơn mưa mùa xuân mông lung, từng đám mây mưa ở nơi xa xa đã trở nên mờ nhạt không thể nhận ra.

“Mạc Phóng Xuân Thu đi vào ngày xuân, khó khăn nhất là gặp mưa gió.”

Thấy mây mưa chợt đến, bắt chuyện nhin không được ngâm tụng một câu. Chỉ là câu trong hàm ý mặc dù tốt, nhưng từ sau khi hoa phiêu trần tự lâm tình kiều, trên Thiên Điều nhai này đã ít ai lui tới, như thế nào có địch nhân nào đến đây?

Bất quá không biết có phải tối tăm đều có nguyên nhân hay không, đúng vào một ngày cơn tối này, đang lúc bắt chuyện nhìn về phía núi Tịch Dương phía xa xa tiêu thụ mưa bụi kia, chợt thấy trên bầu trời có một trận mây tím tràn ra, trong đó có thanh âm hoàn bội rung động leng keng!

Dòng mười lăm con đường khói bụi thứ mười ba đặt rượu ở giữa ngọn núi thứ mười ba, nghe tiếng nước ngâm thơ ngư ca xa xa.

Vào cuối mùa xuân tháng tư, đang lúc trẻ ngày tỉnh nói cùng Quỳnh Vân Tuyết thích dùng bữa tối, mặt trời phía trước Bảo Hà phong dần dần hạ xuống, sơn Ngoan sơ thăng, chợt thấy chân trời phía tây nam một mảng tím đi ra, trong chốc lát trải rộng đến trước Thiên Điều nhai. chờ ánh sáng màu tím sáng chiếu khắp sườn núi Thiên Điều, trong đó bỗng nhiên rơi xuống một người, ôm một con mèo, vòng quanh tiếng kêu tạp minh, bỗng bành rơi vào trước tay áo vận chuyển đến đình.

Lúc này hắn đang ở trên vách đá quan sát sơn cảnh, thấy nữ tử rơi xuống đất, phát hiện nàng chính là đang nghênh đón:

Mặc trên người một bức hồng lĩnh vân quang óng ánh, trên thêu vân văn màu vàng, vai khoác một bộ đồ bào vân la kim, bên hông buộc một sợi ngọc ti thao nhu hoàng, bên trên bím đầy chuỗi ngọc châu ngọc, chuỗi ngọc lưu thủy, mềm mại buông ở trên hông Xi Na, cuối cùng lại tô điểm kim linh nhỏ bé, khi nàng đi tới chính mình phát ra từng đợt thanh minh dễ nghe.

“Là người? Người tới làm gì?”

Thì ra lúc này nữ tử xinh đẹp đang đứng trước mặt đang tỉnh lại, đúng là tiểu cung chủ Ma tộc mà hắn đã từng bắt cóc. Bây giờ thấy nàng không có việc gì đến nhà liền cảnh giác, trong lòng nghĩ nàng có phải đến đây trả thù hay không.

Thấy đã bắt đầu cảnh giác, nữ hài tóc tím mắt sao, cười hì hì, nói:

“Không có việc gì đến xem người không được a!”

Nói xong liền cầm tiểu bạch miêu trong tay đặt trên mặt đất, hướng đối phương sẵn giọng:

“Thế nào, Trương đại đường chủ không hoan nghênh sao?”

“... Hoàn hảo.”

Nghe xong lời mê hoặc này, hắn bắt chuyện cẩn thận nhìn ngó trong đám mây đằng sau nàng, điều tra hồi lâu, phát hiện nàng quả nhiên là một mình một mình đến, liền yên lòng.

Sau khi hết nghi ngờ, lại nhớ tới chuyện ngày đó bắt cóc nàng, nghe vậy trong lòng cũng có chút áy náy, liền chào hỏi buổi đầu giá tuyệt thích hợp, trải ra dưới gốc lê hoa thụ vườn dài ở phía tây nam bãi đá, bản thân lại đi tới phòng bếp lấy rượu trái cây nhạt, chiêu đãi vị khách nhân đột nhiên tới cửa này.

Lúc này sau khi Quỳnh Quỳnh kêu qua Ma Nữ tử tử, đã ngồi xổm xuống đối diện với con mèo trắng nhỏ mà nàng mang tới kia, giống như hết sức hợp ý.

Lão ngồi xếp bằng trên bàn trúc, khẽ nhấp một ngụm rượu nhạt, mở miệng nhìn một người một thú vô cùng hòa hợp, rồi nói ra:

“Ôi ~ thoát nhìn Quỳnh Thổ Man thích con mèo nhỏ kia của người.”

“Đó cũng không phải là mèo nhỏ!”

Lại nghe óng ánh nghi hoặc nói:

“...”

“Đó là một con Kim Linh Tuyết Văn ta nuôi dưỡng, cũng chính là các người thường nói Địa Bạch Hổ. Hôm nay tới chỗ

này chơi, vừa lúc mang nó ra hít thở không khí.”

“Vậy sao?”

Nghe lời của Oánh Oánh, liền mở miệng nói với tiểu thú giống như quả cầu tuyết kia, lúc này mới phát hiện, nó giống như mãnh thú trong núi, giờ phút này hai cái mắt của tiểu Tuyết Thú ở trong hoàng hôn phát ra ánh sáng âm u. Thấy nó, liền nghiêng đầu về phía nó nhếch miệng, lộ ra hàm răng sắc bén. Trong ánh nắng hoàng hôn mỏng manh lóng lánh hàn quang. Thấy vậy, khi tỉnh lại nhất thời kinh hãi, vội vàng gọi Quỳnh Thảo về, lại cùng Oánh Oánh trách cứ:

“Huru hoặc người sao lại dắt hổ qua cửa? Con hổ này cắn không cắn người? Bình thường ăn chay hay là rất mặn?”

“Hi hi “

Thấy tỉnh lại giật mình, liền tiếp cất tiếng đặt câu hỏi, miệng cười khẽ, vẫy tay một cái, “Chú” một tiếng kêu gọi, đôi đũa trắng nhỏ kia liền vèo một cái nhảy lên về trong ngực nàng, vuốt ve gò má nhỏ, tiểu ma nữ cười ha ha nói:

“Hi hi. Có điều một con hổ con đã làm Trương đường chủ sợ muốn chết? Tại sao hôm trước khi trời ta dọa ta, lại thần dũng vô cùng như vậy? Có phải là cảm thấy tiểu nữ tử như ta dễ ức hiếp hay không?”

Nghe thấy vẻ mặt tươi cười quỷ quyệt, cung chủ Ma tộc tự xưng là tiểu nữ tử, bắt chuyện nhất thời không biết nói gì; lại nhìn Tiểu Bạch Hổ đang giương nanh vuốt trong ngực nàng một cái, liền hỏi:

“Con hổ này không cắn người thật sao?”

“Đúng nha!”

Tỳ Huru nghi thấy bắt đầu nghiêm túc hỏi, liền trả lời hẳn:

“Kỳ thật tiểu bạch hổ này, không phải dã thú bình thường trong núi. Tỷ nhỏ này là ngũ hành kim khí hóa thành. Kim khí kia, chính là ngũ hành chính thể, có thể nhu năng cải cách, dễ có dễ có. Chính là sản phẩm phương tây. Tuyết văn này là do Kim tinh hoá hình trong ma vực sơn của ta.”

“A! Như vậy a.”

Nghe vậy, lại nghe lời mê hoặc, bắt chuyện nhìn con thú nhỏ ngũ hành này, chỉ thấy nó lông màu thuần khiết, cả người trắng noãn như tuyết, chỉ có giữa cổ có một vòng lông vàng lóng lánh, tỏ ra rất quý giá. Nhìn nhiều một hai mắt, đột nhiên ý nghĩ trong lòng khê động:

“Ồ? Nói đến Tuyết Uy tiểu thú này, vốn có vài phần tương tự với Quỳnh Ngưng...”

Đến lúc này, trên bầu trời phía đông đã là bầu trời trắng non mới lên, trên bình xuân bóng xanh Bà Bà, thanh quang đầy bình. Ánh trắng u khiết, xen lẫn hương hoa như có như không bên người, chính là ánh trắng tỏa sáng hai bên tương ứng. Lúc này cũng đã bắt chuyện mời tuyết mời ngồi xuống trong bàn rượu dưới đó., Bốn người cùng một chỗ thưởng thức Địa Bách Hoa Lộ tửu đặc hữu trong Thanh Cung. Nghe nói, Lộ La là do Bách Hoa xuân Lộ trong Phù Sơn ủ thành, lồi vào thanh lãnh cam thuần, hiệu là “Xuân Thiên”. Cam ngọt hoa tửu như vậy, không dễ say người, đúng lúc thiếu nữ đang uống.

Uống nhỏ một hồi, đang không nói gì, lại nghe sự mê hoặc bỗng nhiên mở miệng nói ra:

“Nguy lời, hôm nay ta đến, kỳ thực là muốn đặc biệt nói cho người biết, con rồng vàng kia nói xấu ta, đều không phải thật!”

“Hả?”

Nhìn lên không trung nghe xong câu nói không đầu không đuôi này, bắt đầu nhớ lại còn chưa kịp phản ứng; sững sốt một lát mới tỉnh ngộ, hỏi:

“Hoàng Giác Tiểu Long, người nói là Linh Miểu sao?”

“Đúng vậy! Chính là cô ta!”

Nhắc tới Linh Kính Nhi, trên mặt Ma Nữ bất giác lộ ra vài phần tức giận:

“Con rồng nhỏ này trở về, nhất định sẽ nói xấu về ta rất nhiều lần!”

“Ách... “

Nghe xong lời này, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, đáp:

“Cấp gapi hoặc, thật ra không có. Sau khi trở về, Linh Dục căn bản không đề cập tới người cái gì.”

“Vậy sao?”

Thiếu nữ sầu lo nhiều ngày nghe được lời ấy, còn có chút bán tín bán nghi. Bất quá, nhìn thần sắc trên mặt thiếu niên trước mắt, tựa hồ cũng không giống đang gạt người, sự u sầu lập tức yên lòng, tâm tình rất là thoải mái. Đang nâng chén uống một ngụm lớn rượu, lại nghe thiếu niên trước mắt mở miệng hỏi nàng:

“Đúng rồi, Ma Chủ điện hạ, kỳ thật ta thật thật không biết người và Linh Tuyền kết thù hận như thế nào, bây giờ tựa như cừu nhân.”

“Hừ!”

Vừa nghe nói đến việc này, sự buồn bực liền rất tức giận, oán hận nói:

“Có điều, người không biết đâu, con rồng nhỏ đó rất đáng ghét. Con rồng nhỏ đó từng nói với người khác rằng ta cả ngày ngồi trên Ma Nữ phong, gió thổi nắng. Nhất định không tốt đối với màu da! Nói cho người biết, người có tức giận hay không?!”

“Cái này...”

Hắn nghe vậy suy nghĩ một chút, hỏi:

“Vì sao đột nhiên Linh Dục lại nói như vậy với người?”

“Cái này...”

Nghe vậy hỏi, bỗng nhiên có chút ngơ ngác, ngừng lại một lúc lâu mới nói:

“Kỳ thật cũng không có gì! Người ta lúc trước bắt quá mới nói nàng một câu, nói nơi ở của nàng âm u ẩm ướt, không thấy mặt trời, nhất định buồn bực xuất bệnh...”

“... Là như vậy à.”

Sau đó hắn lại mở miệng hỏi thêm vài câu, mới phát hiện ra. Vốn hắn còn tưởng rằng hai vị Long Ma công chúa này có thâm cừu đại hận gì đó không thể hóa giải, ai ngờ cả buổi, đều là chuyện vật lông gà vỏ tỏi! Không được thiếu được, thấy ma nữ khó chịu, liền mở miệng giải thích vài câu. Hy vọng hai nàng có thể dĩ hòa giải quý. Nên nhớ lời mới là nói rất tốt. Nghe hắn nói nhiều rồi, Cung chủ Ma tộc vốn phần nộ, cuối cùng cũng nở nụ cười:

“Đúng. Nghe người nói như vậy, hình như con rồng nhỏ kia cũng không phải đáng ghét.”

Nói đến chỗ này, trong suốt lại như nhớ tới cái gì, liền buông chén rượu xuống, làm ra bộ dáng ngạc nhiên, giả bộ hồ nghi hoặc hỏi: “À? Kỳ quái a! Sao mấy ngày không gặp, cái tên lãng tử háo sắc kia lại trở nên nghiêm túc như vậy?”

Sau khi nghe xong, khuôn mặt lão lập tức trở nên giận dữ, cổ cãi lại. Thấy lão tức giận, theo thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến Địa Tiểu Ma Chủ nhưng cũng không dám châm chọc lão ta nữa. Hơi dừng lại một chút. Đang lúc tuyết rơi nên đi về? Tặng rượu, trong suốt nghi hoặc liền nói:

“Lắm ngôn, thì ra ta đã từng nghe tiểu muội Quỳnh Đình nói qua, nói người và tiểu Long ngồi trên vách núi này ngâm thơ làm phú. Thật phong nhã, tại sao hôm nay ta tới, lại ngạo mạn với ta như vậy?”

Nghe xong lời giải thích, bắt đầu có chút chần chờ, nghĩ tới có nên đáp lễ một phen; đúng vào lúc này, đúng lúc nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng. Đúng là từ phía sau thạch ốc truyền đến. Tại trong tiếng bước chân nhẹ nhàng đó, còn có một mùi thơm quen thuộc âm thầm bay tới, thoang thoang, rất là thanh u. Tự nhiên, nên là tuyết thích từ trong phòng lại rót một bình Lộ Tửu tới.

Nghe tuyết phải dời bước mà đến, bắt chuyện nhớ tới câu thơ ngày trước lật xem trong thi từ, cảm thấy rất thích hợp, liền cùng ma nữ trước mắt có chút chờ mong nhẹ nhàng ngâm nga:

“Sớm biết không phải tuyết, là có ám hương đến...”

“Ồ?”

Mới ngâm được một câu, chợt hiểu kinh ngạc, yêu di Địa Ma Nữ trước mắt, nghe mình ngâm tụng, liền cúi đầu nhìn xuống ngực một cái, sau đó lúm đồng tiền đỏ bừng, khẽ gất hấn một cái, không hề đáp lời.

Thấy vậy, đã cảnh tỉnh Mạc Minh, bởi vì cổ áo Tiểu Cung Chủ trước mắt rất thấp, bộ ngực thi tuyết, nhưng hấn vừa rồi quả thật không có cố ý nhìn lên! Có lẽ, có lẽ, chỉ có ông trời mới biết được, vị đường chủ Tứ Hải này đôi khi ngây thơ, đã ở trước ngực này làm cho hai cô gái hiểu lầm.

Chờ tuyết hợp lại, thiếu nữ mặt đỏ bừng kia dần dần khôi phục thái độ bình thường, mở miệng cười thiếu niên trước mắt:

“Vừa bảo mình không háo sắc, đảo mắt liền tới đùa giỡn... hì ~ “

Hì hì cười, không biết đã trải qua chuyện gì, vị cung chủ Ma tộc hoạt bát to gan này liền cười nói:

“Ngũ đồ thì tất nhiên là phải, không biết là ngu ngốc!”

Nghe được lời ấy, bắt chuyện đang định trợn mắt nhìn, lại nghe tiểu muội muội bên cạnh kêu lên:

“Hái? Hạt nào có? Ta ăn!”

Ở dưới hoa râm xuân nhai hoa tán thưởng thiên hạ, bất tri bất giác đã hơn một canh giờ trôi qua. Lúc này trên núi sương đêm dần dâng lên, thiên tâm như nước, tinh nguyệt lưu quang, thiên điều nhai hoa hương trùng ngũ trăn ngập khắp một bình, thật là hòa hợp ấm áp. Sau đó phải cường địa tiểu ma chủ, nhớ tới mình từng bị người trước mắt này cường lược., Đánh lại đánh không lại hấn, liền suy nghĩ, có phải hay không muốn ở nơi nào đó vượt qua áp đảo hấn, đứng dậy đi tới trên thạch bình, nhìn thấy trên thạch bàn trong Tụ Vân đình có khắc một cái bàn cờ, liền vui mừng quá đỗi, đến mời đánh cờ cho ai biết., Từ tuyết mới mang quân cờ tới, tiểu Ma Chủ hết sức chăm chú hạ cờ với Tứ Hải đường chủ hơn nửa ngày, đã thấy thiếu niên này rất hẹp hòi, thế mà không nhường nửa bước, không bao lâu bản thân mình liền bàn cờ dần dần suy bại, dần dần lộ ra vẻ thất bại. Đến khi tự giác hồi thiên vô lực, tiểu Ma Chủ liền tung bay trong ngực Tiểu Bạch Lãng, nhiễu loạn ván cờ.

Thấy sắp đắc thắng, lại thấy cô chơi xấu, mở miệng mỉm cười nhìn lại, muốn làm cô xấu hổ vài câu; ai ngờ trong ánh trăng朦胧 lung, thấy cô bé xinh đẹp này đã đỏ mặt.

Biến ánh mắt khỏi mặt cô gái kia, cảnh tỉnh bất giác nhìn lên bầu trời, phát hiện đã là trăng qua giữa bầu trời, dần dần tây dờ. Thấy bóng đêm mờ ảo, thời gian không còn sớm nữa, lúc tỉnh lại sẽ khiến cô bé yêu man địa tiểu ma nữ, lúc này lại như vô cùng nghe lời; đa số chỉ lúc chia tay, bỗng nhiên nói ra một câu:

“Không bằng, người bắt cóc ta thêm mấy ngày...”

Đến khi hình thành một bức tranh phi hành, bay vào trong một mảng mây mù, thì một buổi chiều này mới kết thúc. Khi hoàn hoàn thanh vang xa, bốn ngọn núi đã dần thừa thốt, nghe trong Hoàng pháp điện truyền đến tiếng trống trải, đã nặng nề lần thứ ba.

Qua muện như vậy, lại qua một chút thời gian, ước chừng ngay tại tháng năm, Thiên Điều Nhai này trước bỗng nhiên lại tới một vị khách không mời mà đến; đường chủ đang đọc sách trong đình, chỉ nghe được trước mắt hạc phát mây bay, lão già khí lãng thần thanh cao giọng nói:

“Trương đường chủ, lão hủ chính là Long Linh Tử mưu thần Nam Hải. Lần này lão thái quân đến đây, đặc biệt thỉnh Trương đường chủ và gia chủ của ta gặp gỡ ở Nam Hải!”

“Thật sao?”

Nghe được Long Linh Chi Linh, tỉnh lại, có chút nghi hoặc, liền hỏi:

“Xin hỏi vì sao lần này thủy hậu lại mời?”

Nghe vậy, Long Linh Tử mang vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười, nói:

“Đường chủ không cần nghi hoặc, kỳ thật là lần trước chủ công mời người tới Nam Hải xem quân, trong lúc đó ngôn ngữ rất có đường đột, chủ công cảm thấy bất an, cho nên đặc lệnh lão hủ đến đây truyền lời. Mong rằng Trương đường chủ đừng đề cử.”

Nói đến chỗ này, Long Linh dò xét vẻ mặt, thấy tỉnh ngôn còn có chút chân chờ, liền nói thêm một câu:

“Không dối gạt Đường chủ, giờ phút này tứ phi Linh Dục công chúa cũng làm khách trong Nam Hải Cung ta!”

Chương thứ mười bốn cánh hoa u linh, chỉ sợ hương đi thành bùn.

Linh Dục đã lâu không gặp, nghe nàng cũng có chút nhớ nàng. Nghe Long Linh nói, Linh Sư đang làm khách ở Nam Hải, nghe nàng hơi trầm ngâm, lập tức đáp ứng.

Nghe nói muốn đi Nam Hải, Quỳnh Huy đương nhiên cũng muốn đi theo. Chỉ là vị sứ giả Nam Hải râu tóc bạc trắng này, nghe tiểu muội muội bên cạnh Đường chủ thỉnh cầu, lại mỉm cười lắc đầu, nói lần này gia chủ công chỉ đích xác chỉ muốn mở miệng xin đi, về phần những người khác có thể làm chủ được hay không, hắn cũng không dám tự tiện làm chủ.

Thấy hắn nói như vậy, bắt chuyện rồi trấn an Quỳnh Huyền, nói hắn đi ra ngoài xa, cũng cần có người trông coi cửa, vừa vặn mời nàng và tuyết nên ở nhà chăm sóc, dù sao không bao lâu nữa nàng sẽ trở về.

Nghe hắn phân phó như vậy, Quỳnh Quỳnh liền ngoan ngoãn trở về thạch ốc, cùng Tuyết Liên tỷ đồng thời giúp bọn họ chỉnh đốn lại tướng mạo đơn giản. Thật ra không để cho bọn họ đi theo, cũng rất hợp ý chí nói chuyện. Đối với hắn mà nói, lên trên mang về Quỳnh Hải, tuyết nên cùng đi Nam Hải quan sát duyệt quân, sau khi nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, cũng có chút hối hận. Nghĩ đến đao kiếm không có mắt, điện kích quang mâu bay tới bay lui đầy trời, vạn nhất ngộ thương Quỳnh Điệp, Tuyết Điệp, vậy thì rất không ổn.

Thiếu tự nói chuyện, chờ thay phục sức giả bộ, nghe vậy liền cáo tri với Tuyết một tiếng, bảo nàng sau đó đi lên phi vân bẩm báo một chút, sau đó dưới chân liền có khói, bay lên đạo vân quang, cùng Long Linh bay lên giữa không trung.

Chờ bay đến tầng mây nửa ngày, bắt chuyện thấy trong đồng tuyết Vân Khâu xa xa, đang dừng một chiếc Vân Đình Vân Xa phát ra ánh sáng chói mắt, trên đó vân phù họa viên, kim văn ngũ sắc, rất là hoa mỹ. Trên xe mây là hai con quái thú, nhìn

thân hình dài nhỏ không có sừng kia, hẳn là Long thú trong biển. Giờ phút này hai con Giao Bằng đang gào thét không an phận trong mây.

Chờ hai người Ngôn Long Linh tỉnh lại từ trong đám mây băng tuyết lạnh lẽo tung bay tới, ngồi vào trong La tọa Đại Hồng Anh trên xe mây. Phía trước xe này không chờ đợi phân phó liền có lân trảo bay lên, khắp cả người mây mù, hướng phương xa vô tận bay nhanh đi.

Trên trời cao mây tuyết một đường đi qua, đại khái ngay lúc chạng vạng tối hôm ấy, chiếc xe Vân Xa do hải quân Nam Hải phái tới kéo theo một thân ánh chiều tà đỏ rực như chiều tà, dưới sóng lớn mãnh liệt ở Nam Hải Yên Ba phân thủy mà vào., Một đường chạy nhanh, xông vào Nam Hải Long Vực của Thanh Y Lưu Lam. Chờ đến Long Cung, đi xuống xe kéo, Long Linh Tử liền đi trước dẫn đường, mời vào trong một tòa châu bồi cung trên mái vòm bạch ngọc. Nghe rõ, hai người bọn họ đi vào trên đỉnh toà cung điện san hô ngọc môn này, đặt lên hai chữ to phong cách cổ xưa hùng hồn: Ngọc Uyên.

“Là Trương huynh đệ tới sao?”

Mới vừa bước vào cửa Ngọc Uyên Cung, còn chưa kịp tỉnh táo hai mắt châu quang bảo khí trong cung khôi phục lại, liền nghe được phía trước truyền đến một tiếng hùng hồn:

“Lần này bản hầu mạo muội xin mời, lại không tiếp đón từ xa. Xin Trương đường chủ thứ lỗi!”

“Đâu có đâu có, Mạnh Quân Hầu ngài khách khí rồi!”

Lúc nói lời này, hai mắt đã thích ứng ngọc quang bắn ra bốn phía của Ngọc Uyên Cung. Nhìn một chút, tinh ngôn phát hiện trong một tòa cung điện to lớn chỉ có một mình Thủy Hầu đứng cạnh bàn bạch ngọc thật dài, vẻ mặt tươi cười xán lạn, tựa hồ cực kỳ cao hứng đối với hắn đến nơi.

Chờ hắn và Long Linh tới gần Thủy Hầu, sau khi tỉnh nói chào hắn, lại khách sáo vài câu. Thủy Hầu Mạnh Chương kia ra hiệu, Long Linh đã đứng hầu bên cạnh lập tức hiểu ý, hai tay vỗ nhẹ, liền thấy trong Không Minh chợt có một cái bát đĩa nhìn bầu trời bay tới, mỗi cái đều tràn đầy món ngon sơn hào

hải vị. Lưu thủy theo thứ tự sắp xếp đến trên bàn bạch ngọc. Thấy rượu và thức ăn sắp xếp chỉnh tề, chủ nhân liền cầm chén chúc nói:

“Cách biệt ngày xưa thật sự là phong thái của Mộ đường chủ; mỗi khi nhớ tới đều rất phiền muộn. Hôm nay chúng ta lại được gặp nhau, đến cạn chén này đi!”

Không nói đến chuyện khách sáo qua lại trong buổi tiệc rượu này, khiến cho tỉnh luận cảm thấy có chút kỳ quái, Long Linh trước đó rõ ràng nói Linh Dục đang ở trong Nam Hải Cung, nhưng giờ phút này Thủy Hào Mạnh Chương chỉ đề ý mời rượu, chuyện về Linh Dục nửa chữ cũng không đề cập tới. Tuy nhiên, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng thấy Mạnh Chương đang cao hứng, đã tỉnh lại cũng không mất hứng, lúc này liền đi lại say sưa, ân cần uống rượu với hai người Mạnh Chương.

Khi bọn họ đang uống tiệc, Long Linh ở bên cạnh bồi tiếp, thỉnh thoảng rót rượu cho hai người. Thấy lão giả tóc bạc ân cần rót rượu cho mình, mở miệng lại cảm thấy có mấy phần xấu hổ. Chỉ là trong bữa tiệc ngôn ngữ Mạnh Chương nóng rực, mở miệng nhất thời cũng không kịp bận tâm.

Như vậy đối với thiếu niên mà nói, tiệc rượu có chút khó hiểu, khi uống say, Nam Hải Long Hào say khướt kia lại đứng dậy rời tiệc, đưa tay duỗi ra, trong lòng bàn tay bỗng có một cây roi sắc bén lóe ra, ở trong cung điện trống rỗng cầm roi lão đảo mà nhảy múa. Trong lúc điện quang roi ảnh bay vòng quanh thân, nghe được tiếng rỗng thán trẻ tuổi uy chấn tứ hải đập tiết ca hát:

”thọ nguyên vốn do trời sinh, nghèo tự nhiên.

Vô vô vô vô thủy thượng hề, duyên định sinh.

Thiên địa đồng quy này, âm dương tất thiên.

Nực cười, phạm nhân hữu tử hề, si tâm học tiên!”

Trong lúc ca Vịnh, ngôn ngữ hàm hồ, bắt chuyện nhất thời cũng không có hoàn toàn nghe rõ. Chờ Mạnh Chương Vũ ngừng ca, trở về trong ngòai, vỗ tay tán thưởng hân.

“Đã chê cười!”

Thấy giải thích, thủy hầu cao ngạo trước nay mắt không trông, lúc này lại rất ít khi khiêm tốn. Lúc này thủy hầu đang hào hứng bưng bưng, bắt chuyện nói chuyện với nhau:

“Đỉnh tiên này tên là “Thiên Thiểm”, còn gọi là “Khe khuyết”, do tám tia chớp tự nhiên đúc thành, chính là chí bảo thần binh hiếm có ở Thiên giới. Roi này do Lôi Thần sư phụ truyền cho ta.”

“Ồ?!”

Nghe Thủy Hầu giới thiệu binh khí trong lòng bàn tay, bắt đầu tỉnh táo mười hai phần tinh thần, thần tiên nứt ra do tia điện xoắn xuýt trong tay hắn nhìn thấy đầu, muốn xem cho kỹ. Ai ngờ, Thủy Hầu này đã nửa say, hình như không có chút nào để ý về mặt tỉnh lại: Vừa dứt lời, liền nắm tay lại, thần binh điện quang lượn lờ kia liền biến mất vô hình.

Không thấy được dáng vẻ cụ thể của Lôi thần tiên binh, hắn mở miệng có chút thất vọng. Chỉ thấy thủy hầu say rượu sáng khoái bỗng nhiên mở mắt ra, lớn tiếng nói:

“Trương, đừng chủ, lần trước ta đã nói với ngươi, sau này ngươi nghĩ thế nào?”

“Ách... “

Tiệc rượu say sưa, đột nhiên nghe hắn hỏi cái này, bắt chuyện cảm thấy có chút đột ngột. Bất quá chuyện Thủy Hầu hỏi, từ lần đó Nam Hải trở về, hắn cũng đã nghĩ đi nghĩ lại, giờ phút này không cần ngẫm nghĩ, lúc này liền ho khan một tiếng, thần sắc nghiêm túc hồi đáp:

“Quân Hầu có câu hỏi này, xin thứ cho nghịch lỗ ngoại thần ta cả gan nói. Kỳ thật lời ấy của thủy hầu sai rồi.”

“Ồ?”

Nghe được lời ấy, hai người trước mặt thiếu niên đồng thanh kinh ngạc; khuôn mặt vốn đang say rượu của Long Hầu càng thêm nghiêm nghị. Chỉ là lúc này thần sắc thiếu niên bất động, vẻ mặt vẫn cung kính hồi đáp:

“Lần trước may mắn được lắng nghe dụ chỉ của Quân Hào một phen, Tri Thủy Hào trong lòng Mộ Tứ Độc Long Nữ, muốn mời ta rời đi. Quân Hào nói như vậy rất có lý. Nhưng sau khi trở về suy nghĩ cẩn thận lại, cảm thấy thế gian có tình. Không thiếu gì hai chữ ” lương tình tương duyệt”. Dựa theo tiểu tử ngu kiến. Nếu Quân Hào muốn cùng Tứ Độc Thiên, Nữ Phụng Hòa Minh, thật ra không nên hỏi ta.”

Nói đến chỗ này, thiếu niên hơi ngừng lại, sau đó vẽ mặt bình thản nói:

“Việc này không nên hỏi ta, mà nên hỏi Long Nữ kia.”

Vừa dứt lời, tiếng mở miệng liền ngậm miệng, không nhiều lời nữa. Trương đường chủ lúc này chỉ là dùng vẻ mặt khiêm tốn nhìn Mạnh Chương Thủy Hào. Mà Mạnh Chương Thủy Hào kia cũng là người kiệt xuất, nghe đến đây, như thế nào lại không biết âm thanh của thiếu niên, chưa hết ý tứ. Cho nên sau khi tỉnh lại, Mạnh Chương lập tức tròn hai mắt, trừng mắt nhìn chăm chú, nửa ngày không nói gì.

Đến lúc này, thấy bầu không khí trong tiệc xấu hổ, Mạnh Chương mưu thần long linh ngồi bên cạnh tranh thủ thời gian hoà giải. Chỉ là vừa chờ hần nghiêng người về phía trước, đang muốn nói chuyện, lại nghe chủ công khai nói:

“Được!”

Long Linh nghe vậy, kinh ngạc nhìn lại, thấy gia chủ nhà mình công chính là chớp mắt khen ngợi:

“Bất cần Đạo môn bản gia, lại có kiến thức như thế!”

Một câu nói xong, Mạnh Chương ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm chấn động cả phòng. Trong tiếng cười vang, lại đưa bình tới trước, tự mình rót cho hần một ly rượu lớn. Trong tiếng cười to của thủy hào, hai người này lại uống một hơi cạn sạch rượu ngon trong chén.

Từ đó về sau, cũng chỉ còn lại thức ăn uống rượu. Mãi đến suốt tuần tra rượu, khi sắp đến buổi tiệc kết thúc, Trương đường chủ một mình đến dự tiệc mới đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, say khướt nói:

“Xin hỏi Thủy Hầu, Linh Dục ở đâu?... Vì sao vẫn không thấy cô ta đi ra uống rượu...”

“Ai ui!”

Mạnh Chương Thủy Hầu mặt đầy mây đỏ, say khướt, nghe được lời này, lại thở dài một tiếng, có chút tiếc hận nói:

“Đáng tiếc, Trương đường chủ người không biết rồi, tuy rằng hôm nay ta nói người sẽ nhanh đến, nhưng không biết vì sao Linh Nhi lại quay về trước. Đáng tiếc, đáng tiếc!”

“A, như vậy a...”

Chủ thân hai người thấy được rõ ràng, trên mặt thiếu niên cũng lộ ra một tia thất vọng, thì thào nói:

“Là đáng tiếc, lúc trước có ân truyền thụ pháp thuật, ta một mực nguyện làm lễ đệ tử đối đãi với nàng; chỉ là gần đây một mực không gặp, cũng không biết tạ lễ như thế nào...”

Dứt lời, gã liền chán nản ngã sấp trên bàn bạch ngọc, đựng đồ hai con Kim Từ, khiến cho rượu trên bàn chảy đầy bàn.

Nghe lời này của hắn, lại thấy hắn nằm trên bàn, Mạnh Chương cùng Long Linh liếc mắt nhìn nhau, nói:

“Đường chủ say rồi!”

Dứt lời vỗ tay nhẹ nhàng, lập tức có hai vị mỹ tử yêu thương chạy vào, nâng khách nhân say mê lên, nửa ngồi nửa mê, dìu đến phòng ngủ trong Ngọc Uyên cung rồi ngủ yên.

Chỉ là sau khi nghe tỉnh lại, tiệc rượu vẫn còn tiếp tục. Thủy Hầu Mạnh Chương vốn đang say khướt, lúc này lại quét qua Túy Nhan, trong mắt thần quang lảng lẽ, nhìn thẳng Long Linh, trầm giọng hỏi:

“Người này... Người thấy thế nào?”

“Cái này...”

Nghe chủ công tra hỏi, Long Linh có chút chần chờ, suy nghĩ một chút, sau đó cung kính trả lời:

“Theo bản thân thấy, e rằng quân hầu và ta đều coi thường người này. Vừa rồi trên chiếu, người này nghe bài hát ức chế

lại như mắt diếc tai ngơ, thấy roi lôi thần không lộ chút sợ hãi nào; sau đó lại phân tích giải phẫu với quân hầu, về mặt quan khiếu thì rất rõ ràng, một câu nói toạc ra tình cảnh xấu hổ của quân hầu. Cuối cùng còn bày ra vẽ ngốc nghếch, nói rõ bản thân đối với Tứ Độc công chúa chỉ có tình thầy trò —— như vậy có thể nói là vô tâm, e rằng....”

“Sợ rằng điều gì?”

“Chỉ sợ hắn đã cảm thấy mình đang ở hiểm cảnh, chỉ muốn bịa một câu, trước tiên phủi sạch; chờ lừa được chúng ta liền thoát thân bỏ chạy, không bao giờ tiếp tục đến đây nữa!”

“Ồ?”

Nghe đến đó, Mạnh Chương ánh mắt sáng ngời, nghiêm nghị hỏi:

“Long Linh, ý nàng là, lời nói cuối cùng của hắn, chẳng phải xuất phát từ chân tâm hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Ai, vốn là như vậy...”

Lúc này thủy hầu phảng phất vừa minh bạch việc này, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Tĩnh lặng một hồi, đang lúc Long Linh cố gắng phỏng đoán tâm ý của chủ công, lại nghe hắn mở miệng lạnh lùng nói ra:

“Hừ! Lúc trước thỉnh Linh Nhi tới, mới đầu không chịu, cho đến khi nghe nói Trương đường chủ cũng ở đây mới chịu đến đây. Mà khi tới Nam Hải, còn chưa ngồi vững, chỉ thấy tương lai “Tĩnh Ngôn ca ca” liền nổi giận đùng đùng - chiếu theo như vậy xem ra, trong lòng Linh Nhi vẫn chỉ có tiểu tử Đạo môn này! Xem ra...”

Lúc này thủy hầu nguyên bản thần sắc có chút kích động, nhưng lại thay đổi một bộ thở dài, thở dài, từ tốn nói:

“Ai, người này không trừ. Chỉ sợ bản hầu không thể cưới công chúa Tứ Độc Long tộc làm thê tử...”

“Đúng vậy!”

Chợt nghe chủ công ung dung nói ra lời hung ác. Long Linh lại không có chút nào giật mình, ngược lại cho rằng chuyện đương nhiên:

“Theo ti thần thấy, chủ công đã sớm đưa ra quyết định! Một Đường chủ đạo môn nho nhỏ như vậy sao dám ngăn cản đại kế của thủy hầu!”

“A...”

Chờ Long Linh hưng phấn phụ họa xong, đã thấy gia chủ nhà mình lại trầm mặc xuống, vẻ mặt cao thâm mặt trầm. Sau một hồi trầm mặc, Long Linh lại giống như bừng tỉnh đại ngộ, kêu lên:

“Chủ công anh minh! Giờ phút này không tiện trực tiếp tiến đi. Bởi vì Tứ Độc công chúa từng nói người này tới Nam Hải, nếu lúc này hấn gặp chuyện không may, công chúa tất nhiên sẽ không bỏ qua được.”

“Ừm, đúng là như thế.”

Đối với việc thuộc hạ có thể lĩnh hội được ý đồ của mình nhanh như vậy, Mạnh Chương hài lòng nhẹ gật đầu. Đã có chủ công cổ vũ, Long Linh kia nhất thời có sức lực, chỉ là hơi nghĩ một chút, liền hưng phấn kêu lên:

“Có rồi! Thần có một kế!”

“Ồ? Mau nói ra đi.”

“Là như vậy, ti thần đã trình sát biết cái này nho nhỏ Đường chủ song thân đều ở, người này lại cực kỳ hiếu đạo. Nếu đã chúng ta không thể trực tiếp đối phó hấn, không bằng...”

“Đồ vô dụng!”

Long Linh vừa mới hưng phấn nói xong thì đột nhiên bị Thủy Hầu nổi giận dùng đòn cắt ngang:

“Nam Hải Mạnh Chương ta là tôn thần cỡ nào?! Sao có thể sử dụng thủ đoạn xấu xa như vậy!”

Trong lúc giận tím mặt, trong mắt Mạnh Chương lóe lên hàn quang, một cái bong bóng không minh khí vừa mới trôi qua

trước mắt lập tức đông kết, ngưng tụ thành một đoàn hàn băng óng ánh, “Phanh” một tiếng rơi xuống đất, tan xương nát thịt!

Thấy vậy, Long Linh vừa rồi còn có vài phần đắc ý, toàn thân lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh, quỳ xuống không ngừng dập đầu, khẩn cầu quân hầu uy tha thứ.

“Đứng lên đi.”

Thấy lão thần tử chân động như thế, Mạnh Chương Thủy Hầu vừa mới bùng bùng tức giận lại bỗng nhiên cười một tiếng, nâng mặt hấn lên, an ủi nói:

“Long Linh, vừa rồi ta cũng là nhất thời tình thế cấp bách, không nên so đo. Kỳ thật nàng đi theo ta lâu như vậy, còn không biết ta là ai? Nam Hải Hầu ta tuy rằng thành đại nghiệp không câu nệ tiểu tiết, nhưng cách làm việc luôn luôn là Phương Chính, quang minh lỗi lạc.”

Nói xong lời này, Long Hầu vừa mới nổi giận lại giống như đột nhiên quên mất chuyện đại sự thương nghị vừa rồi, ngược lại nói một chuyện khác tựa hồ không liên quan chút nào:

“Thôi, mặc dù hôm nay mệt mỏi, nhưng một ngày không diệt trừ Chúc U Quỷ Mẫu, bản hầu sẽ không được yên ổn ngày nào. Bây giờ ta đi tuần biển thôi, nhìn các phủ thành lớn kia, không có chỗ cho buông lỏng lơ lửng biếng. Ta đi chuyến này, sẽ có hai, ba ngày...”

Nói đến đây, Mạnh Chương dừng một chút mới tiếp tục nói:

“Long Linh, ta có một việc muốn nhờ ngươi làm.”

“Chuyện gì?”

Mưu thần vừa mới bị kinh hãi nơm nớp lo sợ hỏi. Chỉ nghe Mạnh Chương trịnh trọng phân phó:

“Mấy tháng nay, lại đến thời gian phối chủng Cự Linh Hải thú Nam Hải ta. Mấy ngày ta ra ngoài tuần hải, Long Linh ngươi hãy xem kỹ Cự Dương hoa trong Ngọc Chi Điền, không thể để cho người ta thừa dịp hủy diệt.”

Hóa ra từ trước đến nay Nam Hải Long tộc này nuôi dưỡng một loại hải thú khổng lồ, mỗi con chỉ lớn chừng một hai ngọn

núi, chiến lược kinh người, đối với Nam Hải Long quân mà nói cực kỳ trọng yếu. Chỉ là đúng như tục nham từng nói “Một núi không thể chứa hai hồ”., Hải thú khổng lồ như núi như vậy, toàn bộ Nam Hải cũng cực kỳ thừa thớt, nếu dựa theo sinh sản bình thường, sợ rằng mấy trăm năm cũng không sinh ra được một con. Nam Hải nhiều năm cùng quý phương tác chiến, cự thú hung mãnh như vậy cực kỳ hữu dụng., Bởi vậy liền sử dụng một loại cỏ thần đặc sản “Cự Dương hoa” khác của Nam Hải để thôi thúc tình cảm của Cự Linh Hải thú. Mà Cự Dương hoa này lại khá lợi hại, chỉ cần cho một đoá hoa nho nhỏ xuống là có thể khiến cho thân thể như núi, Hải thú mấy trăm năm mới phát tình một lần lập tức động tình. Cự Dương hoa như vậy, nếu để cho người ta ăn nhầm... Đang nghe Nam Thủy Hầu cực kỳ nghiêm túc phân phó nói:

“ ... ”

“Long Linh, vậy Ngọc Chi Uyển liền giao cho người trông giữ thật tốt, nhớ kỹ không được để người rảnh rỗi tùy tiện đi vào ngắm hoa, nếu ăn nhầm thì không tốt...”

Nói đến chỗ này, long hầu uy danh hiển hách nhắm mắt trầm tư, sau khi râu quai nón lại tiếp tục nói:

“Ai, đám Chúc U Quỷ Quái kia, gian xảo không gì sánh được, vô cùng mê người. Long Linh người phải canh gác long cung cẩn thận, đừng để gian tế Quỷ Phương trà trộn vào mới tốt...”

Dứt lời, Mạnh Chương không nhiều lời nữa, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Ở phía sau hắn, vị mưu thần mà hắn ta trông cậy vào chính xác mà nhăm nháp qua mỗi một câu vừa rồi, bất tri bất giác sắc mặt lại trở nên càng thêm tái nhợt...

Không đề cập tới Long Linh chiêu đãi như thế nào, làm sao trông nom Ngọc Chi Uyển, lại nói sâu trong Nam Hải Long Cung mệnh môn này, có một hồ cốc thủy sắc thanh lam, đá ngầm bốn phía trong núi như tấm chắn bạch ngọc. Dưới đáy hồ tĩnh mịch này, dưới đáy hồ bạc có một gốc hoa to lớn, có một nữ tử váy bạc trắng, đang dựa vào rễ của cây hoa thật lớn.

Lúc này Thanh hồ nữ tử dáng người thướt tha, đang lẳng lẳng bốc hơi từng đám mây mù như có như không; trong đó ngẫu nhiên có mấy con Côn Bằng bay tới, dừng lại không quay lại bên người nàng, vì thế người này, cái cây, sương mù này, cái hồ này, có vẻ cực kỳ thể lương mê ly.

“Gia gia Ngu Ba kia nói đúng sao?”

Nguyên bản cô gái ngây ngốc ngăm nhìn Yên Vân Si trên hồ này vẫn còn đang suy nghĩ trong lòng.

“Ngu Ba gia gia nói: “Thấy hồng thì thích”, rút cuộc là có ý gì?”

Nữ thần phong bạo đã cô đơn ngàn năm, giờ phút này như một con Ly Nô nhu nhược, vừa suy nghĩ việc gì đó, vừa sợ hãi nhìn Yên Hồ trước mắt.

“Lang”

Đúng lúc Tịch Ảnh xuất thân, Hải Hồn Hoa Thụ trên đỉnh đầu nàng lẳng yên rơi xuống một cánh hoa, lẳng lẳng rơi bên cạnh nàng. Thần nữ đang cô đơn trong trời, nghe tiếng liền tiện tay nhặt lá Lạc Hoa lên, giơ lên trước mặt ngửi mùi thơm ngát của nó.

“Leng keng leng keng?”

Qua một hồi, nữ hài vốn đang chán nản, trong lúc vô tình nhìn đóa hoa ngọc thạch trong tay, lại bỗng nhiên cả kinh kêu khẽ một tiếng: “Trong lúc mê muội kia, bàn tay ngọc vốn cầm hoa nhẹ lay động bỗng nhiên đọng lại giữa không trung!”

“Thấy đỏ thì vui, mà ý tứ này sao?!”

Vốn lúc này, trung tâm mảnh cánh hoa tinh xảo của cô gái, ngọc thạch màu vàng nhạt vốn phong ấn trong suốt, giờ phút này lại chuyển thành màu đỏ thẫm xinh đẹp...

“Rốt cuộc ta có thể gặp được một chuyện vui à?”

Thiếu nữ có bóng lúm đồng tiền nhìn thấy Lạc Hoa Hồng Nhan, lập tức vừa mừng vừa sợ, nửa tin nửa ngờ!

Tình hoa thứ mười lăm trên biển, cường chế Vu Sơn vân khí.

Lúc Hải Hồn Hoa đỏ sẫm rơi xuống, bên bờ biển Vân Phi vẫn thanh tĩnh như lúc ban đầu. Hồ nước trước mặt nhị công chúa Nam Hải vẫn trong suốt như không có gì; trong bốn phía vạn âm đều tịch, chỉ nghe thấy tiếng mây mù tung bay.

Như cánh hoa đỏ sẫm mang tới một chút vui mừng cho Thuần Ảnh, không bao lâu sau biến mất vô tung. Mộng đẹp hư vô mờ mịt như vậy, trăm ngàn năm qua cô đã làm qua không biết bao nhiêu lần; chỉ mỗi lần ước mơ, bên người vẫn chỉ còn hơi nước lạnh.

“Thấy đỏ thì vui, có chuyện gì không? Thanh Hồ bên cạnh mình, là cấm khu nổi danh Nam Hải Long vực; trừ thiếu niên không biết trước đó lạc đường xâm nhập, còn có thể có ai tới? Có thể biết nơi này thủy tộc, cũng biết Lam Nguyệt hồ dưới Bạch Ngọc Phong., Có vị nữ thần dung nhan ảm đạm, tính tình nóng nảy; nếu như có ai đó không cẩn thận xông vào, sẽ bị cơn phong bạo phần nộ của nàng xé thành từng mảnh nhỏ —— nghĩ đến đây, Tịch Ảnh lại cảm thấy có chút ủy khuất: trời sinh không tốt, liền nhất định không có nhân tình sao?”

Nữ hài nhi buồn bã thở dài một tiếng, dung nhan cô đơn nhẹ nhàng để bông hoa trong tay xuống hồ, nhìn nó nhẹ nhàng trượt vào trong hồ nước, xoáy nước phiêu hốt, nhẹ nhàng bay xuống đáy hồ.

“Thiếu niên kia, có phải là lạc đường rồi lại đến đây không?”

Nhìn qua đóa hoa từ từ chìm xuống, nữ hài nhàm chán lại nhớ tới lần trước có một đôi mắt trong trẻo của thiếu niên, nhớ lại vẻ mặt luống cuống tay chân của hắn, lại nhớ tới lời an ủi mà hắn kiệt lực nói ra, vì thế khóe miệng của nữ hài liền lộ ra nụ cười hiếm có. Ừm, dù sao nhân rồi, lại quay lại nhớ lại lần trước thiếu niên kia đã từng nói qua từng chữ một lần. Đợi hồi tưởng lại, thời gian hôm nay cũng chỉ bị đuổi đi thôi.

Nghĩ như vậy, Tịch Ảnh liền nhắm mắt lại. Dựa vào đáy Ngọc Hoa Thụ, chuyên tâm mà nghĩ đến đây. Chờ nàng không còn động tác nào nữa, đáy hồ càng thêm tịch mịch thê lương.

Chỉ là, hôm nay dạng yên tĩnh thường ngày như vậy cũng không tiếp tục được bao lâu. Đang nhắm mắt suy nghĩ, trong minh minh đột nhiên nghe một tia tiếng vang dị dạng, liền đột nhiên mở hai mắt, hướng ngọn núi đối diện nhìn lại —— bầu trời đá ngậm bạch ngọc đứng như bình. Trong màu nước không mông đột nhiên bay tới một đạo quang ảnh hỏa hồng, nhanh như sao băng, nháy mắt đã chạy tới trên không hồ Lam Nguyệt, đột nhiên từ không trung rơi xuống, dừng ở hồ nước trước mắt.

“Là người?”

Nhìn thấy bóng dáng vị khách tới từ mặt hồ kia, Tịch Ảnh vừa mừng vừa sợ.

Vốn dĩ không biết vì sao trùng hợp như vậy, giờ phút này trên mặt hồ rung chuyển, đúng là thiếu niên hấn vừa mới nhớ tới. Chỉ là khi ánh sáng trong veo lại phát hiện trên người hấn hiện tại rất khác thường:

Một lần nữa xâm nhập vào người, toàn thân bao phủ trong một mảnh hỏa ảnh, toàn thân giống như không ngừng phun ra hỏa diễm diễm diễm lệ; vốn hai mắt thanh minh, hiện tại lại một mảnh đỏ bừng, cũng giống như muốn hỏa hoạn. Nhất là để Tịch Ảnh cảm thấy kỳ quái chính là, trong phiến hồng ảnh này, trên mặt thiếu niên đang không ngừng chảy ra mồ hôi màu vàng, từng giọt từng giọt, kết lưu thành phiến, không ngừng chảy xuống dưới, không dứt như sợi.

Tịch Ảnh người dò xét, chính là người đã giải thích. Hiện tại mới tỉnh lại, một mảnh ông ông tác hưởng, toàn thân cũng nóng nảy dị thường, cực kỳ gian nan. Hấn hiện tại nghĩ không ra, vì sao sau khi Long Linh Tử chiêu đãi một bữa cơm, cả người trở nên giống như muốn nổ tung lên., Giống như có thể nghe thấy trong mạch máu gân mạch có ngàn vạn luồng nhiệt lưu ồ ồ lưu chuyển, đem cả người mình trở nên nóng bỏng phi thường. Hiện tại trong thân thể mình khô nóng, phảng phất vô số nham thạch nóng chảy tràn đầy, “Phành phạch” bốc lên

bong bóng khí, không ngừng lớn lên, như lúc nào cũng có thể bộc phát ra ngoài. Trong minh, bất chuyện phảng phát nghe được trăm ngàn thanh âm cao vút vang lên bên tai:

“Bộc phát đi, bộc phát đi! Bộc phát ra ngoài liền được giải thoát rồi!”

Mặc dù thập phần muốn thích ứng thân thể biến hóa mà bạo phát ra, nhưng không biết tại sao, thiếu niên trong dày vò còn sót lại một tia thanh minh nói cho hắn, một khi nghe được dạng dụ hoặc này phóng thích ra, chính mình tự tự đem vạn kiếp bất phục!

Trong sự thống khổ chống cự cùng dày vò kỳ quái như vậy, không biết là trùng hợp hay là trong tối tăm đều có định số, trong lúc xung đột mà chạy, hắn lại tới Lam Nguyệt hồ lúc trước lâm vào.

Khi đứng ở trên mặt hồ, nhìn thấy nữ tử dáng người yếu điệu dưới gốc cây kia, tỉnh lại đầu bỗng nhiên nổ vang “Ông” một tiếng; chỉ trong nháy mắt, hắn đột nhiên biết mình muốn làm gì nhất lúc này! Trong lúc này, cổ dục vọng bản năng tràn ngập bốc lên, cặp mắt của hắn trở nên đỏ hơn, giống như mắt thú; quang ảnh màu đỏ tươi bên người lôi kéo cũng phảng phát mang theo một tia phản hồng.

Vì vậy, vị thần nữ đứng dậy thân thể mềm mại kia không biết nên nói như thế nào, chợt nhìn thấy ánh mắt thiếu niên kia lộ ra một tia đau đớn, chậm rãi giơ bàn tay lên, như có sức nặng ngàn cân, hướng về phía nàng khoát tay áo, giống như là ý bảo nàng chạy mau.

“Cho cháu rời đi sao?”

Dựa vào dụng ý của thiếu niên, Tịch Ảnh có chút do dự: Đúng là sự chần chờ trong giây lát này, đã làm cho nàng vạn kiếp bất phục!

Chỉ trong nháy mắt, thần nữ phong bạo linh tư nhạy cảm, rõ ràng cảm giác được thiếu niên trước mắt đột nhiên giống như biến thành người khác, một cỗ bạo liệt dương khí đột nhiên tràn ngập ra, ngay lập tức nuốt hết chỗ mình đang đứng. Lúc này Tịch Ảnh cảm thấy mình phải đổi mặt, đã không còn là

người đã từng thân cùng thiếu niên kia, mà đổi thành một đầu hung ác Giao Long ẩn núp trong vực sâu đã lâu!

Khi cảm nhận được điểm ấy, thì đã trễ; thiếu niên vốn đang giãy dụa trong mây khói trên hồ, quần áo trên người đột nhiên bay tứ tung, chớp mắt đã toàn thân trần trụi.

“Ai da!”

Nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ như vậy, thân dưới tàng cây hoa xấu hổ đến mức xoay người bỏ chạy. Chỉ có điều đến lúc này, thần lực của nữ thần phong bạo vốn tràn đầy, lại đột nhiên cảm thấy toàn thân bủn rủn, dưới chân lại không nhúc nhích mấy may! Mà ở giữa điện quang thạch hỏa, thiếu niên toàn thân không một mảnh vải, giống như ác long hung mãnh đem nàng đánh ngã!

“Không muốn!”

Nhị công chúa Nam Hải rất ít mở miệng, la thất thanh: Trong tiếng la khóc nức nở, còn chưa kịp phản ứng nàng đã thấy chân vấy trên người đã bị thiếu niên thờ hỏn hển chụp lấy, đột nhiên kéo một cái., Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, quần áo trên người toàn bộ rách toạc, lộ ra áo lót lót màu hồng bên trong, áo nội ngắn ngắn nhỏ mỏng, đã che không được đường cong trời sinh của nữ hài. Chẳng khác nào thân thể trắng nõn thon thả hấp dẫn, khắp nơi tuyệt diệu, đã khiến đôi mắt thiếu niên càng thêm đỏ rực.

Chỉ là, đôi mắt với đợt công kích đột ngột chưa từng có này. Tuy rằng ban đầu lúc hoảng sợ luống cuống, nhưng sau khi quần áo trên người mình bị thiếu niên điên cuồng xé đi, Tịch Ảnh đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Lúc này, mặc dù toàn thân bủn rủn vô lực, co quắp giống như thần lực nữ thần của Nam Hải Long tộc nàng, muốn cho người xâm phạm bản thân trước mắt thịt nát xương tan, cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

“A!”

Nhưng vào lúc này, Tịch Ảnh Chân ngọc mềm mại chưa bao giờ tiếp xúc với người khác, lại bị thiếu niên kia ôm lấy, gần như là phản ứng theo bản năng, khi da thịt nóng bỏng khác thường kia chạm vào, ở giữa hai hàng lông mày nhú chặt của

Tịch Ảnh, lập tức bay lượn tạo ra một đạo gió xoáy cấp tốc; chỉ cần nàng hơi thúc dục, cơn gió xoáy nhỏ nhỏ này sẽ lập tức ở trên người thiếu niên kia bay thành một cơn phong bạo sắc bén như đao;

Mà lúc này, hai mắt đỏ như máu chỉ biết thiếu niên Hương Tiền, toàn thân gần như không có phòng bị; chỉ cần hơi chuyển Tịch Ảnh, y sẽ bị xé thành vô số mảnh nhỏ! —— việc này dễ như trở bàn tay, nhưng khi nữ thần kinh sợ nhìn lại người vừa kéo tới, lại chân chờ.

Chỉ là trong nháy mắt này, từ giờ khắc này, thân thể mềm mại như kéo dài của nữ tử kia, liền không hề thuộc về chính nàng nữa. Nguyên bản thiếu niên cố nén không cho mình bộc phát ra., Đột nhiên cảm thấy như đột phá một tầng huyền quan thần bí, trong tâm tình xao động bất an, nhiệt nóng nóng chảy trong mạch máu, cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết an toàn. Cảm giác như vậy giống như con giun tránh né gió lạnh mưa khô., Cuối cùng cũng tìm được một chỗ bùn xộp, chui vào thành một huyết động tối tăm ẩm ướt nhưng lại vô cùng ấm áp, hấp dẫn mình trôn vào trong đó. Mà lúc an tâm vô ưu, trong lòng hần lại tràn ngập xúc động cuồng bạo muốn phá hủy tất cả. Xung đột không ngừng với huyết động ấm áp trước mắt —

Trong thời khắc thiên địa giao thoa, thô bạo mà kỳ dị như vậy, hai người đan xen ở dưới cây hoa cỏ, rớt cuộc lặn xuống bên cạnh hồ nước xanh; đáy biển xanh vốn mây khói ôn hòa, cuối cùng tại thời khắc này nhấc lên một trận gió táp, trên hồ nhất thời mưa gió như trút, nước hồ cũng bị quấy tới mờ mịt đục ngầu. Lúc gió mưa nghiêng, vốn gió xuân tịch tịch, gió xuân tịch tịch, chỉ có mưa gió như khóc, hơi thở như sấm.

Đúng lúc này, hai đứa con trai thủ vệ bên ngoài Cẩm khu nghe thấy tiếng nổ lớn của bên trong Cẩm khu, chỉ liếc mắt nhìn nhau, nói: “Công chúa vẫn đang diễn pháp thuật bão táp.”, Hai nàng lại tiếp tục ẩn nấp trong vỏ trai như ngọc sáng làm giấc mộng đẹp của mình. Hai nàng không hề biết, ngay khi mình đang say sưa ngủ, nước hồ trong trăm ngàn năm qua không có chút màu sắc nào khác thường đang dâng lên từng sợi màu sắc

kỳ dị, nhẹ nhẹ giống như hoa đào mùa xuân, tươi đẹp đỏ thắm...

Chưa nói đến tất cả những chuyện này, hơn nữa vị thiếu niên được mời đi Long Cung làm khách này, chỉ cảm thấy hoảng hốt qua hai ba ngày, sau đó vừa mở mắt, lại đột nhiên phát hiện chính mình đã nằm trong một gian nhà gỗ nhỏ đơn sơ.

“Ta vẫn đang ở trong Long Cung sao?... Long Linh tử đâu? Vừa rồi không phải hắc mời rượu với ta, còn muốn cùng ta ăn hoa tươi Dao Thảo trong ngự uyển long cung à?”

Trong đầu bỗng nhiên nảy ra mấy ý niệm này, nghe thấy liền muốn ngồi dậy; chỉ vừa giãy giụa, liền cảm thấy toàn thân đau nhức, thân thể vừa nâng lên được một chút, liền vô lực ngã xuống giường ván gỗ dưới thân.

Trong cơ nhục truyền đến mộng đau nhức, làm cho đầu óc vốn mê man của hắc trở nên hơi rõ ràng; cố gắng quay đầu hướng trong phòng dò xét một phen, mơ hồ phát hiện hai bên tường kép đơn sơ, đang treo mấy con cá béo mập, còn có mấy cái giỏ cá nướng cũ kỹ.

“Ừm? Sao lại đột nhiên ngủ trong nhà đánh cá?”

Tuy rằng trên người vẫn còn chua xót như trước, nhưng bắt chuyện đến giờ đầu óc đã hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Đang lúc hắc ngưng tụ khí lực toàn thân, muốn giãy dụa lần nữa, chợt nghe bên ngoài phòng truyền đến một trận tiếng đánh cá sảng khoái. Trừ mở đầu vài câu bận rộn không nghe rõ, bài hát phía sau rõ ràng truyền vào trong tai:

“Vân trắng lục lạc sâu, đánh cá trở về ngày lại trầm.

Thuyền con như một chiếc lá tìm đường thủy, nhìn qua mấy hạt bụi mù mịt.

Hơn nữa say rượu đối với Giang Túc, trở về với sắc trời chiều toàn thân thuyền...”

Nghe thấy tiếng ca này rõ ràng, ngôn từ thanh nhã, Tứ Hải đường chủ thân ở trong cảnh giới không ai biết liền yên lòng. Chỉ chốc lát sau, đợt tiếng bàn luận dài dòng bên ngoài yên tĩnh lại, rốt cuộc thấy người gác nhạc vừa rồi đi vào:

“Vị công tử này, ngài đã tỉnh?”

Trên giường gỗ giương mắt nhìn lại, bắt chuyện thấy một hán tử mặt chữ điền mặt đỏ khuôn mặt chữ điền, đang vẽ mặt hiền lành nhìn mình.

“Ta đang ở đâu đây?”

Thấy có người tiến đến, mở miệng lập tức hỏi thăm tình cảnh trước mắt của mình.

Sau một phen đối đáp với ngư dân này, hắn mới kịp hiểu nơi đây là bờ sông khô cạn nối liền với Nam Hải. Không biết vì sao ba ngày trước mình vẫn chìm nổi chìm nổi trong dòng sông ứ, may mắn là được ngư dân tên là Dư lão Lục cứu giúp, vẫn luôn ngủ say trong nhà đánh cá suốt ba ngày ba đêm, mãi đến nay mới tỉnh lại. Đối với câu trả lời này, Dư lão lục có chút kỳ quái hỏi hắn:

“Công tử, tiểu nhân nhìn ngài hai ngày nay hôn mê, không giống như rơi xuống nước bình thường, ngược lại giống như đã trải qua một phen tính mạng. Chỉ là tiểu nhân phát hiện lúc ngài, trên người áo quần lại ăn mặc chỉnh tề, túi tiền trong tay áo cũng không vứt đi, thật sự không giống những tên thủy phi dưới sông kia!”

“Thật sao...”

Nghe ngư dân nghi hoặc, bắt chuyện nhớ lại một chút, nhưng chỉ cười khò một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ mình đã không nghĩ ra được điều gì. Chẳng qua từ lúc ngư dân sống dậy, vật tư áp súc bản thân mình, cũng rất cao hứng. Sau khi giải thích vài câu, hắn chợt nhớ tới tiếng ngâm xướng của ngư dân vừa rồi, bèn nói:

“Lần này Mông ân công cứu giúp, tiểu tử tất nhiên khắc sâu cảm xúc; chỉ là không nghĩ tới ân công tuy chuyên tâm ngư sự, lại ngâm một khúc văn từ thật hay —— từ khúc kia rất văn nhã, bùng siêu trần thoát tục!”

Nghe vậy, ngư dân tán thưởng, gương mặt bị gió sông thổi đỏ bừng kia chỉ cười ngây ngô, nói:

“Công tử chê cười rồi. Dư lão lục chỉ nghe tiên sinh dạy học ở thôn lân cận dạy hai câu, liền làm việc trong nghề lúc sinh hát hai câu giải buồn.”

Dư lão lục nói tiếp:

“Tiểu nhân thấy thân thể công tử hư hàn, liền đi nấu cho ngài một chén canh gừng đỏ nữa, làm ấm thân thể.”

Dứt lời, hắn liền quay người vén rèm che cửa lên, ra cửa đi ra ngoài nấu canh gừng lên. Chờ hắn đi ra khỏi cửa, nói là trốn ở trên giường, cố gắng nhớ lại những ngày này rốt cuộc xảy ra chuyện gì; chỉ là muốn ngơ ngẩn một hồi, nhưng lại chỉ là mất đi cái gì, cái gì cũng không nhớ nổi.

Từ đó về sau mọi chuyện không làm gò bó. Cũng không biết vì sao ngư dân kia lại nấu mứt quả như vậy. Thiếu niên vốn vô cùng suy yếu, chỉ ăn mấy bát, liền rất nhanh lại cường tráng như trước; nhất thời nhớ không nổi vài ngày trước, Thượng Thanh đường chủ phát sinh chuyện gì, thấy mình Khương Yên do ngư dân chế biến sắp sửa phục hồi như cũ rất nhanh phục hồi như cũ, ngoài cảm kích còn chỉ là lạnh nhạt:

“Úc, có lẽ chính mình chỉ rơi xuống nước bị lạnh, bởi vậy cho dù Khương Thang tầm thường này, cũng có thể rất nhanh làm cho mình phục hồi như cũ. Ừm, lại nói, Khương Thang ân công nấu tự có một mùi thơm ngát, thật dễ uống, quay đầu cũng dễ tuyệt thích làm vài chén cho ta!”

Lời nói linh tinh trôi đi, đợi tỉnh lại có thể hành động tự nhiên, liền cáo từ ngư dân cứu mình. Trước khi chia tay, hắn tự nhiên xuất ra tất cả tiền bạc trên người dùng làm cảm ơn, nhưng ngư dân Dư lão lục kia lại kiên trì không thu. Thấy hắn kiên quyết, cũng không miễn cưỡng, đáp ứng. Liền dạy cho hắn mấy chiêu thanh tâm dưỡng sinh, ngư dân kia mới lòng tràn đầy vui mừng cảm ơn. Chờ trước khi đi, nhớ lại cùng Dư lão Lục thuận đường nghe ngóng, hỏi phụ cận có bán chút chợ bán nghệ hay không, lại nghe hắn nói, ngoại trừ chợ cá cũng không có loại cửa hàng này.

Thấy mình nói xong, thiếu niên này trên mặt toát ra vẻ thất vọng, Dư lão lục liền hỏi hắn muốn mua cái gì; nghe thấy đáp,

Dư lão lục mới biết hấn vốn muốn mua chút thổ sản phụ cận biển Nam đưa cho hai vị nữ tử trẻ tuổi trong nhà.

Nghe vậy, ngư dân Dư lão lục liền nói: “Xin công tử đợi một chút, sau đó quay người vào trong phòng lấy ra hai cái vòng cổ vỏ sò xâu thành, đưa cho người ta giải thích.

Đợi hai cái vòng cổ này nhét vào trong tay, hấn mới mở miệng, nhìn một chút, phát hiện vỏ sò do sợi đỏ xâu thành này có màu trắng như ngọc, hình như trắng tròn, rất đáng yêu; lúc này mừng rỡ, liền phải trả tiền cho ngư dân, ngư dân thuận phác tự nhiên lại từ chối một phen, cho đến cuối cùng cũng không thu tiền thiếu niên nữa ly.

Trong lòng cảm niệm ân tình ngư dân thuần phác bất kể thù lao, đường chủ Tứ Hải Hải nhân nhã mấy ngày ở Nam Hải liền bước lên đường trở về.

Chỉ là, đường chủ Thượng Thanh Hải, trọng hương La Phù Sơn Trọng Điều Nhai, cũng không biết sau lưng mình có một ngàn dặm ở đáy biển Nam Hải, đang nhắc lên một trận phong bạo bất thường!

Chương 16 trên đá Tam Sinh Mộng, trong mây giống như phản hồn.

Coi như lời nhẩn tỉnh từ tai Úc Thủy trở về La Phù Sơn, Nam Hải Long Cung cũng không bình tĩnh. Nam Hải Long Thần ở trong Tỉnh Uyên Cung, Tam thái tử Mạnh Chương đang bẩm báo trước mặt lão phụ.

“Nói như vậy, mấy ngày trước khi ngươi ra ngoài tuần tra, Long Linh sẽ cho người nọ ăn Cự Dương hoa?”

“Đúng vậy.”

Nghe cha già đặt câu hỏi, Mạnh Chương vô cùng cung kính trả lời.

Hiện tại đứng trước mặt Mạnh Chương chính là phụ vương Nam Hải Tổ Long. So sánh với vị lão long đáng nể cười kia, lão long Nam Hải này, vân giáp kim quan, thân hình cao lớn, tướng mạo uy mãnh, xương gò má cứng rắn, tất cả đều nhô cao về phía trước, hốc mắt hãm sâu, thần sắc không giận mà uy. Cho dù thường xuyên nói chuyện, nhưng vị Nam Hải Tổ Long này cũng buông tay mà đứng, toàn thân bao phủ một quang ảnh màu vàng, lộ ra thần uy phi phàm.

Nghe Mạnh Chương trả lời, lão long hài lòng gật đầu, khen ngợi nói:

“Việc này ngươi xử lý rất tốt.”

Dừng lại, lại hỏi:

“Ngươi có điều tra được quả thật không, vị tặc tử xấu xa kia cuối cùng thật sự tan xương nát thịt?”

Nghe phụ thân hỏi cái này, trên mặt Mạnh Chương lóe lên vẻ xấu hổ, cũng không dám giấu diếm, bẩm báo chi tiết:

“Cái này cũng chưa từng chết ngay tại chỗ; nghe Long Linh nói, sau khi đường chủ kia ăn hai đóa Cự Dương Hoa, liền lao đầu ra Ngọc Chi Uyên, không biết trốn đi nơi nào. Xem ra là

thiếu niên kia tu tập pháp lực cổ quái, khiến hắn không lập tức bạo thể mà chết.”

Nhìn sắc mặt Long Vương giống như vậy, Mạnh Chương tiếp tục nói:

“Bất quá phụ vương không cần lo lắng, theo long linh bẩm báo, lúc ấy được lực Cự Dương cũng đã phát tác, thiếu niên kia toàn thân hồng quang diễm lệ, nghĩ đến chạy không bao xa cả người liền bạo liệt hóa thành sương máu. Chúng ta mới không tìm được.”

“Ừm, đúng là như thế. Đó chỉ là một kẻ phàm phu, căn bản không cần hao tâm tổn trí suy nghĩ.”

Nói đến chỗ này, Nam Hải Tổ Long hiển nhiên đối với vị Long Tử của mình có chút khen ngợi. Trên mặt hiện ra sự ưỡn nóng, nói:

“Nam Hải Hoàng Long ta anh hào một đời, có Thần Vũ Long Tử như ngươi. Hiện tại ta cũng nghe nói, thanh danh Nam Hải Hầu ngươi đã uy chấn bát phương, tứ hải đều nghe!”

Nói tới đây hắn lại có chút cảm khái:

“Ai, càng là như thế, ngươi lại càng phải nỗ lực mới đúng. Nghĩ đến Long Sinh Cửu Tử ta, trưởng tử bá tính Ngọc Sinh nhu nhược, cả ngày sa vào thi họa, không chút thành khí; Nhị tử tử của ngươi từ nhỏ lại là Huyền Âm chi thể, trên mặt âm lệ khó trừ, không thể gả ra ngoài giao nạp hào kiệt cho Nam Hải ta. Từ bốn con trở xuống, lại nhiều vô tài. Dối mắt ta như thế biển Nam Hải, cũng chỉ có ngươi mới có thể kế thừa y bát của Hoàng Long Thần tộc ta, đem nó chiếu rọi tứ đại hải, sáng lập nghiệp bất thế!”

Nghe phụ thân khen ngợi như vậy, Mạnh Chương nhất thời mặt mày rạng rỡ, liên tục vâng dạ.

Phụ tử Long Vương trong cung tự nhiên vui vẻ đáp lại, ngay lúc này, cửa cung phía sau Mạnh Chương vốn đóng chặt lại đột nhiên “Soạt” một tiếng bị người phá vỡ. Mạnh Chương nghe thấy cả kinh, quay đầu lại nhìn thì thấy một nữ tử yếu điệu tóc tai rối như gió vọt vào.

“Nhị tử, sao ngươi lại tới đây?”

Vốn dĩ cô gái xách kiếm đột nhiên xông vào này, nhìn thân hình đúng là Nhị tử của Mạnh Chương.

Thấy Tịch Ảnh ru rú trong nhà đột nhiên xông đến, hai cha con lão long này chính là vẻ mặt ngạc nhiên. Đang lúc Mạnh Chương mở miệng muốn hỏi han, lại thấy Nhị tử mình kính trọng không nói một lời, giờ song kiếm trong tay lên đột nhiên chém tới mình!

“A! Ngươi điên rồi sao?”

Mạnh Chương đột nhiên bị tấn công, trở tay không kịp. Hắn tranh thủ thời gian rút bội kiếm ra đỡ thế công.

“Vì sao đánh ta?”

Mạnh Chương hơi ngăn trở Tịch Ảnh đánh tới, mặt mũi tràn đầy vẻ khó hiểu. Nhưng Tịch Ảnh cũng không trả lời, chỉ tấn công mãnh liệt một trận như mưa to gió lớn. Mặc dù hiện tại nàng đang bước đi có chút tập tễnh, nhưng thân hình tung bay như tơ, nhất thời tấn công khiến Mạnh Chương luống cuống tay chân, ứng không kịp.

“Tịch Nhi, mau dừng tay!”

Thấy một đôi phụ nữ đánh nhau, lão phụ của bọn họ cau mày muốn uống bọn họ. Chỉ là hai đứa con gái này của mình lại như phát điên, bịt tai không nghe thấy, chỉ là không ngừng lượn vòng đâm. Tịch Ảnh thế công kích này chợt gấp gấp như thế, mới qua một lát liền cơ hồ muốn ép Mạnh Chương triệu ra trận pháp giết địch mới dùng thần binh Thiên Thiểm. Chỉ có điều đang lúc này lại thấy nhị tử đột nhiên dừng chém lung tung, “Oa” một tiếng khóc đau đớn thất thanh, che mặt lao ra khỏi cung môn.

“Nhị tử tử làm sao vậy?”

Bị Tịch Ảnh chém lung tung một hồi cũng không nói rõ nguyên nhân, Mạnh Chương mang vẻ mặt tủi thân uất ức. Nghe gã phàn nàn, lão long kia lại thở dài, nói:

“Ai, thôi, đệ cũng đừng trách tử tử của đệ. Tịch Nhi cũng là số khổ, dung mạo tối trọng của đứa bé con, nhưng lại sinh ra

được...”

Lời an ủi, vừa nói đến đây lại đột ngột dừng lại; trong Lâm Uyên cung Long Sur Tử lấy lại tinh thần, kinh hãi nhìn nhau:

Nguyên lai bọn họ nhớ tới, nữ hài kia vừa mới đột nhiên xông vào kia, trên mặt đâu còn có nửa điểm hoa văn? Dưới sợi tóc rối bù bay múa, lại là một khuôn mặt trắng noãn óng ánh!

Tạm thời không đề cập tới Nam Hải yên ba nhiều buồn vui bi thương; hơn nữa tỉnh ngôn từ Nam Hải tỉnh mê mê mê trở về, một lần nữa trở lại trên Thiên Điều nhai, liền lại bắt đầu cuộc sống thanh đạm. Quỳnh Điện, Tuyết, gặp hấn bình yên trở về, không có bất cứ tổn hại báo cáo gì, cũng rất là mừng rỡ.

Cuộc sống sau đó, lại hồi phục bộ dáng nhàn nhạt ngày xưa. Nếu như nói kiếp sống trên Thiên Điều nhai cùng ngày thường có gì khác biệt, thì chính là phi vân đỉnh truyền triệu so với trước khi xuống núi hơi thường xuyên. Linh Hư Chương môn kia, thường thường nhất thời cao hứng liền triệu tập đệ tử trong môn phái., Mời bọn họ lắng nghe thủ tọa của Thanh các điện tuyên giáo kinh nghĩa. Tự nhiên, hiện tại Thiên Điều nhai tứ hải đường ở phía nam núi Bảo Hà phong đã không còn ai bỏ qua; vị Trương đường chủ trẻ tuổi đi thượng đàn tuyên kể, các vị môn nhân đệ tử lớn tuổi hơn chỉ coi đó là chuyện đương nhiên, không chút ngạc nhiên.

Mà đối với người bắt chuyện mà nói, từ mấy tháng trước về nhà một chuyến, nghe lão đạo của Thanh Hà nói về đoạn bí ẩn kia, liền vui vẻ đáp lại mệnh lệnh của Chương môn., Hấn liền đem nghĩa lý mình ngộ được từ quyển “Luyện Thần Hóa Hư” kia dốc lòng nói ra với chư vị đồng môn. Kết quả tuyên bố như vậy, khiến cho những đệ tử hậu bối lớn tuổi càng thêm kính phục. Đến lúc này, đã không còn ai nghĩ tới Trương đường chủ mới tấn cấp này, hóa ra chỉ là một thiếu niên thôn quê không có gì lạ.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua từng ngày, đảo mắt liền qua tháng năm, đi vào tháng sáu. Vào mùa xuân mùa hè, mỗi ngày trên thềm đá bãi bãi đá Thiên Điều Nhai đều rơi đầy cánh hoa rơi lung tung; nếu là Quỳnh Đình chạy vội qua., Liền nhiếp được một mảnh tuyết tan trên mặt đất, những đóa hoa rơi trước

đỉnh, mỗi khi đến chiều tà hạ xuống phía tây, tuyệt thích hợp đem chúng nó quét lên, vùi vào trong rừng trúc phía tây vách núi. Chỗ chôn hoa, bắt chuyện đặt tên là “Khuê Hương”.

Lúc đi vào hạ, còn có một tin tức tốt truyền đến, chính là Hoa Phiêu Trần trong si mê Quỳnh Thổ kia, tình hình bệnh tật cũng ngày càng tốt đẹp. Ở cuối tháng năm một ngày nào đó. Trên đỉnh Phi Vân, một vị lão đạo sĩ am hiểu vẽ đan thanh thư, mô phỏng lại hình ảnh của Quỳnh Quỳnh. Đặt ở trong tịnh thất nuôi bệnh Hoa Phiêu Trần, để hễ lúc nào cũng thời thời quan sát. Mỗi thời mỗi khắc đều ép người xem., Hơn nữa còn cố ý xấu hổ đối với ma men của nó, hai bên đều quản lý bệnh tình của Hoa Phiêu Trần. Nghe ái lữ Đỗ Tử Hành đặc biệt tới vách núi bẩm báo với Trương đường chủ, nói là tình ý của Phiêu Trần đối với cô bé rất tốt, hễ không bao lâu sau sẽ có thể hoàn toàn bình phục.

Nghe tin tốt như vậy, thông báo cũng rất vui mừng thay cho người bạn tốt này.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, đảo mắt đã tới tháng sáu. Lúc này cây đào bên cạnh Thiên Điều nhai đã rụng hết cành hoa, đổi thành lá xanh tươi, cành lá xanh um tươi tốt đã là quả xanh lá mướt mẫm.

Buổi trưa hôm nay, chính là ngày trời không có mây, ánh mặt trời chói chang, trước vách núi gió mát tinh tể, chính là buổi trưa ngày hè sau khi Tình Hình tốt đẹp. Ăn cơm trưa, ba người Tứ Hải đường đều yên tâm về chuyện này; Trương đường chủ đi trong Tụ Vân đình đọc sách, Quỳnh Thiên đi dưới cây hạnh nài yêu thích quả hạnh, tuyệt thích thì đến vách núi phía đông Lãnh Tuyền bên cạnh tiếp nước, chuẩn bị lát nữa trở về trong phòng pha trà cho đường chủ đang đọc sách.

Tựa như ngày xưa, hiện tại trên Thiên Điều Nhai nhàn nhã thông dong. Sự tình ngay ngắn rõ, đúng là một buổi trưa bình thường trong Tứ Hải đường. Chỉ là, lúc này vị Đường chủ thiếu niên an tâm đọc kinh trong Tụ Vân đình lại không biết, trải qua giờ ngộ tâm thường, cuộc sống của hắn sẽ khác biệt như thế nào.

“Ồ?”

“Linh Miêu tử tử tới rồi à?”

Đường chủ Tứ Hải đang an tâm đọc sách, chợt cảm thấy một làn gió thơm phả vào mặt, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu của nữ oa.

“Linh Khuyết?”

Quyển kinh văn trong tay bỗng nhiên rơi xuống, ngẩng đầu nhìn về bãi đá, nhìn thấy cô bé đứng lảng lảng trước gian nhà đá, xinh đẹp tuyệt trần, không phải Linh Dục là ai?

Qua hơn nửa năm không gặp, chợt thấy vị Long Nữ này từ trước đến nay vẫn luôn giao hảo, khi tỉnh lại thần sắc kích động, nhất thời quên mất nên mở miệng như thế nào. Cuối cùng nữ hài tử một thân áo vàng nhạt mở miệng trước:

“Đã mở miệng... Đã lâu không gặp.”

Long Nữ ngày xưa vốn luôn cười mở, lúc này lại có chút muốn nói lại thôi.

Thấy nàng như vậy, thiếu niên đang kích động lúc này mới phát hiện, đôi lông mày của Long Nữ dường như đang hơi cau lại. Thấy vậy, nàng mở miệng định nói gì đó, nhưng lại thấy Linh Dục đã cố lấy dũng khí mở miệng:

“Lắm ngôn, ngươi có thể đi theo ta không? Ta có chút lời muốn nói với ngươi.”

“Được!”

Lúc tỉnh lời lập tức đáp ứng. Nhìn nhìn thần sắc Linh Miêu, suy nghĩ một chút, hắn liền mời Quỳnh Đình giúp đỡ tuyệt tử nên chuẩn bị trà bánh bánh, chờ hắn qua một lát, cùng nhau chiêu đãi Linh Miêu tử tử.

Dặn dò thỏa đáng, hắn đi theo sau Linh Dục, từ đất bằng bay lên, cùng một chỗ bay tới giữa dãy núi xa xa.

“Là lời nói gì trọng yếu như vậy, lại càng muốn tìm một nơi không có người để nói sao?”

Nhìn qua tay áo phiêu phiêu của thiếu nữ bay phía trước, bắt đầu hiểu ra có chút khó hiểu.

Trong một mảnh thiên phong ngang người tung bay, qua không bao lâu, long nữ phía trước liền tìm một chỗ ngọn núi tối tăm, đè xuống ánh mây, bay xuống cạnh khối đá xanh cao cỡ nửa người trên đỉnh núi.

“Linh Khuyết, có lời gì muốn nói với ta?”

Đứng ở đỉnh núi, liền mở miệng hỏi.

Nghe hẳn hỏi, long nữ đã lâu không gặp nhất thời không có trả lời. Dung nhan có chút tiêu tụy cao quý long nữ, đến đỉnh núi lặng yên không một bóng người này, lại trở nên có chút bối rối. Có chút khẩn trương chỉnh lại quần áo mình, lại đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh, nhưng nhất thời không mở miệng.

Thấy vậy nàng chỉ lo sửa sang lại trang điểm, bắt chuyện càng thêm kỳ quái, liền mở miệng nói ra:

“Linh Khuyết, ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng. Hơn nửa năm nay không gặp được ngươi, cũng không biết ngươi...”

Vừa nói đến đây, thiếu nữ luôn im lặng chợt mở miệng:

“Nguy ngôn... Ngươi cảm thấy bộ dáng của ta đẹp không?”

Bị Linh Kiền đột nhiên hỏi, nghe vậy nhất thời sững sốt, chờ một lúc lâu mới trả lời:

“Đương nhiên, đương nhiên là đẹp!”

“...”

Lời vừa dứt, vị Long Nữ đang khẩn trương chờ đợi đáp án bỗng nhiên nở nụ cười tươi như hoa. Khi nhẹ mở môi châu, nói ra một câu khiến thiếu niên nằm mơ cũng không nghĩ ra:

“Vậy, nói rõ thì ngươi cưới ta đi.”

Nghe Thanh Linh Tuyền nói vậy, trong lúc nhất thời tỉnh táo chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống! Lại nghe long nữ kia nghiêm túc nói chuyện:

“Nguy ra, ta đã nghĩ qua, tuy tuổi thọ hai chúng ta không giống nhau, nhưng chờ tương lai ngươi... ta sẽ giữ tiết tấu cho ngươi, giống như Ly phụ vừa xuất chinh nơi biên cương kia...”

Nói đến chỗ này, trên lúm đồng tiền của Tứ Độc Long Nữ có chút ôn hòa, toát ra nụ cười tâm sự thông suốt vui sướng.

“Cái này...”

Nghe Linh Khuyết nói như vậy, bắt chuyện lại có chút chần chờ, hỏi:

“Linh Khuyết, tại sao đột nhiên ngươi lại nói với ta chuyện lập gia đình?”

“Ừm, ta biết đột nhiên nói ra sẽ dọa ngươi sợ mất. Chỉ là, ta không thể chờ.”

Linh triện có chút buồn bã:

“Nam Hải Mạnh Chương, đã tới Tứ Độc Long Phủ cầu hôn; cha mẹ ta đã đáp ứng, còn thu nhận toàn bộ lễ vật của hắn.”

“Ách...”

Nghe vậy, khuôn mặt cũng trở nên hoảng sợ. Thấy thần sắc biến hóa của hắn, Linh Miểu yếu ớt nói:

“Đã tỉnh, có lẽ ta vốn không hiểu rõ tâm ý của ngươi. Chỉ là ngày đó thấy ngươi được Thượng môn cầu hôn, nghĩ đến buổi chiều sinh sống cùng với hắn, ta lại đột nhiên minh bạch, kiếp này trừ ngươi ra, ta không thể ở chung với bất cứ ai khác.”

Nói đến đây, lúm đồng màu đỏ hồng bay lên, ngượng ngùng không nói nên lời.

“Vậy, nếu vậy.”

Lúc này hắn ta mới mở miệng, khôi phục trấn tĩnh như trước trong cơn hoảng hốt, hỏi:

“Nếu ngươi không muốn lấy Thủy Hài, vậy cha mẹ ngươi cũng sẽ không ép buộc ngươi nhỉ?”

Nghe được lời ấy, mắt Linh Dục rung rung, nhất thời không trả lời được. Thấy vậy, liền biết không hỏi tới nữa. Trong lúc hoảng sợ như vậy, vốn thiếu niên kia cũng không kịp nghĩ tới vì sao tình cảm thông suốt như Linh Dục gia gia Vân Trung Quân lại không ra mặt ngăn cản cô cháu gái này không thích thú.

Đang lúc hấn sợ hãi luống cuống, Long Nữ lo lắng kia lại nghĩ tới vấn đề lúc trước, liền nghiêm túc hỏi:

“Ngôn lắm lời, ngươi muốn đi cùng ta không?”

“Cái này...”

Thiếu niên gặp đại sự quyết đoán dứt khoát, nghe tới vấn đề Linh Khuyết, lại chần chờ.

Chờ một lát, không nghe thấy trả lời, Tứ Độc Long Nữ vốn đang ngây thơ vô chủ, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, cổ nèn bị thương dâng lên, Linh Dục cố gắng bình tĩnh nói chuyện:

“Đúng rồi, cũng là ta si ngốc. Đã thông báo trước cũng chỉ vui đùa du ngoạn cùng ta; bây giờ sao có thể khiến ngươi liên lụy, đắc tội với Nam Hải Long Hầu kia. Thật xin lỗi...”

Nói đến đây, Long Nữ không nói thêm lời nào nữa, đột nhiên xoay người, vai thơm không ngừng đàn hồi.

“...Linh thoắt.”

Đang lúc Linh Dục ghen ngào, lại nghe một tiếng nói từ phía sau vang lên chậm rãi:

“Linh Khuyết, người lúc này chần chờ không dám trả lời, chỉ có điều tên tiểu tử hồ đồ không biết thật lòng của cô gái kia!”

Nghe đến đó, lời nói sau lưng bỗng nhiên tăng tốc:

“Ta đã từng Trương Tĩnh Ngôn là ai? Linh Dục ngươi là công chúa của Tứ Độc Long tộc, linh tư như ngó sen, nhưng lại bị ta nắm giữ; phương nữ hồn như mây, vì ta mà tan rã; lúm đồng tiền như hoa, nhưng vì ta mà nở ra; thanh lệ như châu, lại vì ta mà rơi. Mặc dù hai người chúng ta không còn nhiều ngày gặp nhau nữa, nhưng trong lúc hoàng hôn, nắng chiều trắng sáng rọi, dưới ánh trăng phía dưới trời cao., Đủ loại giấc mơ quanh quần hồn phách, cười nhẹ nhàng, đối với ta mà nói, sớm đã khắc cốt ghi tâm! Hiện tại đã biết tâm ý giai nhân, nhất ý tương ưng, ta đã cảnh tỉnh lời nói nếu tiếp tục nhìn trước ngó sau, đó là lãnh huyết, là nghịch thiên!”

Nói tới chỗ này, lời nói đầy vẻ kích động lập tức dừng lại, Tứ Độc Long Nữ quay lưng về phía thiếu niên, tiếp đó lại nghe

thấy một giọng trịnh trọng:

“Linh Miêu cô nương, ta đã lên tiếng, là con trai của Trương thị ở Sơn Mã Đạp châu, tự nhận là một mảnh chân tình đối với cô nương, nên cả gan cầu hôn cô nương, hỏi cô nương có bằng lòng gả vào Trương thị chi môn hay không?”

... Vừa dứt lời, trên đỉnh Động Thiên Sơn hoàn toàn yên tĩnh. Qua một lúc lâu, thiếu niên khỏ sở mới nghe được một giọng nói run rẩy:

“Ta nguyện ý!”

Vài lời nói xong, Long Nữ bèn xoay người lại, lúc tỉnh lại nhìn thì phát hiện trên mặt sớm đã tràn đầy nước mắt, khóc không thành tiếng.

Lại qua một lúc lâu, nữ hài vừa mở miệng trong lòng đã ngừng rên rỉ, nâng lên mắt đầm lệ, ôn nhu hỏi trong một tia lệ quang:

“Đã nói, vậy người dẫn ta về sao?”

“Ừm! “

Ai nấy trả lời, đang muốn cùng Linh Dục bắt tay đứng dậy, lại tựa như lại nhớ tới cái gì, liền vẫy tay một cái, thanh thần kiếm Thuận Tâm như ý liền bay ngược vào tay. Nhìn đôi mắt khó hiểu của Long Nữ, hắn mở miệng nói ra:

“Linh Khuyết, nơi này vì định tình hai ta, ta liền tới hỏi một chút nhân duyên về thiên địa.”

“Nên hỏi như thế nào?”

Thiếu nữ trong ngực đúng là Bách Y Bách Thuận.

“Như vậy...”

Thiếu niên cầu nguyện cho trời đất mây mù trước mắt:

“Nếu ta lập tức nhắc nhở hôn sự của ta và Tứ Độc Long Nữ Linh Dục khá tốt, thì kiếm trong tay có thể một kích đánh nát tảng đá này!”

Vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay bỗng nhiên bay ra, mang theo một tiếng long ngâm, trực tiếp bay về khối ngoạn thạch bên cạnh!

Trong ánh mắt chờ mong của hai người, thanh kiếm lóng lánh hàn quang kia đột nhiên cắm thẳng vào tảng đá xanh đen kia.

Chỉ là, chờ một lúc lâu thì tảng đá bị cổ kiếm cắm vào kia vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, không có nát tan.

“Mà thôi, là ngô mất dạy!”

Thấy kết quả như vậy, thiếu niên trên mặt không có chút nào khổ sở, chỉ cao giọng nói:

“Là ta muốn nói chuyện riêng, chuyện riêng của nhà ta, cần gì hỏi chư quý thần?”

Leng keng nói xong, thiếu niên liền triệu kiếm vào vỏ, nắm chặt Long Nữ dịu dàng, song song cùng tay phá không bay đi.

Đúng lúc này, chính là hương hoa chim hót, gió trời cuộn cuộn.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, cũng không biết qua bao lâu, Thanh Thạch Phong này ngẫu nhiên bay qua một đám sơn triều, trong bầy có một con hôi tước đột nhiên kinh hãi, lập tức vỗ cánh bay lên, đuổi theo đồng bạn Vân Trung Phong.

Mà tại lúc linh vũ cầm tước bay lên, trong ánh mặt trời chói chang, trên đá đang tỏa lên một đám khói bụi tinh tế. Đúng là:

Trên Tam Sinh Thạch, Phượng Hứa Thông.

Ngọc Linh Lung của Tiên Lang Tâm Phủ.

Thiên Hương khóa mộng tàng minh nguyệt.

Kiếm khí thổi gió phụ họa.

Tham mật tự cam tâm tình nguyện,

Mặc dù ngậm bùn không công nhưng cũng không có công.

Hai bên chưa chắc đã có thể gặp nhau.

Mưa rơi hoa nở vạn điểm đỏ.

Đây chính là quyển thứ mười lăm tiên lộ Yên Trần thứ mười lăm.

Kính thỉnh chú ý học từ quyển sách thứ mười sáu:

“Thiên Sơn tuyết vũ hóa mai hồn “

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười sáu quyền đầu tiên, một đã tâm đã sớm được Bạch Vân giữ lại.

Từ trong vạn núi đồi trở về, bị gió núi mát lạnh thổi qua, tâm tình kích động bắt đầu dần dần bình ổn lại. Cẩn thận nghĩ tới lời Linh Dục vừa mới nói, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nói:

“Linh Khuyết, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

“Ừm, ngươi hỏi đi.”

Thiếu nữ dựa vào đầu vai nhẹ nhàng đáp.

“Là như vậy, cha mẹ ngươi ta cũng chưa từng thấy, không biết bọn họ là loại người gì. Chỉ là gia gia ngươi Vân Trung Quân, ta lại cực kỳ biết, lão nhân gia người là người tiêu sái sung sướng, lại cực kỳ thương yêu ngươi. Ta luôn cảm thấy, nếu hắn biết ngươi không muốn gả cho đám Nam Thủy Hầu kia, hắn là sẽ không ép buộc ngươi cùng cha mẹ ngươi mới phải.”

“Ừm.”

Nghe nàng nói vậy, Linh Miêu Nhi lên tiếng, nói:

“...”

“Ngươi nói không sai. Ông nội ta sẽ không giống như cha và mẹ, chỉ nghe tiểu long Nam Hải kia có chút danh tiếng, lại cảm kích lần trước cùng hắn xuất binh đến Ma Châu cứu ta, nên chỉ muốn đẩy con gái ra ngoài. Chỉ là...”

Nói đến đây Linh Miêu lại có chút chán nản:

“Chỉ là không biết vì cái gì, vài ngày trước gia gia bỗng nhiên trở nên bối rối, chỉ nói muốn vân du thăm bạn bè, liền vội vàng đuổi ra cửa, không nhìn thấy nữa.”

Nói đến tầm mắt của gia gia Linh Kính Nhi liền lại có chút đỏ:

“Ồ, gia gia yêu thương Kính Nhi nhất vừa đi thì bất vô âm tín, chỉ còn lại cháu gái của ông ở nhà chịu khổ...”

Thấy nàng khổ sở, lại muốn rơi lệ, thướt tha vội vàng nói:

“Đúng rồi, Linh Khuyết, kỳ thật ta còn có chuyện giấu ngươi, chuyện này chỉ sợ có chút thẹn với Tứ Độc Long tộc...”

“Hả?”

Nghe lời ấy, Linh Dục lập tức lắp bắp kinh hãi, lại thấy bộ dáng ấp a ấp úng này của hắn, Long Nữ lập tức bất an, vội la lên:

“Chuyện gì giấu ta, hắn là... đã nhận ra ngươi đã có vợ con nhỏ, lại không chịu nói cho ta biết?”

“Ách, sao có thể như vậy được!”

Thấy Linh Dục đoán mò, bắt chuyện không dám trêu chọc nàng nữa, vội vàng nói:

“Thật ra nếu ta không xin lỗi Vân Trung Quân lão tiên bối, sau này người thương yêu Linh Khuyết nhất đành phải làm phiền lão nhân gia đổi, đổi thành ta sẽ dẫn dò!”

Thấy thiếu niên bại hoại như trước kia, Linh Sur khẽ gất một tiếng, lại cảm thấy trong lòng ngọt ngào không gì sánh được.

Nhàn ngôn ít nói, lập tức mở miệng thương lượng với Linh Dục, liền quyết định trước tiên để Linh Dục ở lại Tứ Hải đường Thiên Điều nhai, để Nam Hải Hầu người thân trước tạm hoãn một chút. Đợi ngày sau tìm hiểu vị Tứ Độc Long Quân thông tình đạt lễ kia trở về động phủ, trở về nói rõ cho hắn biết. Đến lúc đó, hai người hắn có thể chính thức nhắc tới chuyện cưới vợ.

Bàn bạc đã định. Đưa con gái tình ý hợp ý này lập tức dắt tay nhau trở về Thiên Điều nhai.

Không đề cập tới Linh Dục làm sao có thể an bài tại bờ Nam của Thiên Điều Nhai, hơn nữa ở vạn dặm bên trong Nam Hải, dưới sóng của ngàn nhận, Nam Hải Long Vực có một cung điện bạch ngọc hùng vĩ, ở trong khí sắc hắc ám chung quanh tản ra ánh leng keng sáng ngời. Cung điện hùng vĩ bên trong hắc thủy này chính là tâm cung của Nam Thủy Hầu Mạnh Chương: “Lâm Huyền Huyền cung”.

Giờ phút này, trong một góc thư phòng của Lâm Tri cung, thủy hầu mặc áo bào trắng hoa mỹ, hai hàng lông mày nhú chặt,

đang nhìn chăm chăm tài liệu văn chương trước mắt. Thỉnh thoảng, hắn nhắc bích ngọc lên làm bút tử sắc, tăng thêm tốc độ giảm bớt cho bản bạch ngọc bắn ra bốn phía, tựa hồ sự tình trước mắt hết sức khó quyết định.

Ở bên cạnh Thủy Hầu, còn có một vị thị nữ đang chải đầu hai con cá, trang điểm cung đình đơn giản xanh biếc, dáng vẻ xinh đẹp dịu dàng, đang nhìn chăm chăm vào Thủy Hầu nhà mình, nhìn nhất cử nhất động của hắn, khoát tay khẽ nhíu mày, lẳng lặng có chút xuất thần.

“Ai ui!”

Thủy hầu đang trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên thở dài, lẩm bầm:

“Lẽ vật này, thật sự là khó định!”

Thấy chủ nhân nói chuyện, thị nữ xinh đẹp chần chờ một chút, liền dịu dàng nói ra:

“Hầu gia, chuyện nhỏ như vậy, tại sao không để cho người khác đi làm?”

“Ai, Nguyệt nương, nàng không biết đâu.”

Thấy thị nữ tra hỏi, Mạnh Chương quay mặt lại, hòa ái trả lời:

“Lần trước ta đi Tứ Độ đưa hôn lễ, cha mẹ của Linh Nhi mặc dù nhận lấy, nhưng thấy sắc mặt bọn họ đều có chút miễn cưỡng. Cho nên lần này tặng lễ lần thứ hai, nhất định phải cân nhắc cẩn thận, không thể đưa tay về phía người khác.”

“Ừm.”

Nghe Mạnh Chương trả lời, nha hoàn hầu hạ bên người “Nguyệt nương” trầm mặc một lúc, sau đó lại mở miệng hỏi hắn:

“Hầu gia, người rất thích vị Linh Miểu công chúa kia sao?”

“Đương nhiên!”

Mạnh Chương bật thốt lên. Dừng một chút, hắn nhìn sắc mặt thị nữ, Mạnh Chương lại cười nói:

“Nguyệt nương, không phải người không biết, Mạnh Chương ta tuy võ công cái thế, nhưng cũng là người chí tình chí nghĩa.

Trong tỷ muội các người cũng nên được nghe nói đến tên tuổi “Tuyệt Địch Linh Lung”. Linh Nhi điểm danh đã sớm truyền khắp tứ hải; trong Thủy tộc, Tuyệt Địch Linh Khôi hầu như cùng Mạnh Chương ta vất vả khổ cực chém giết mà có uy danh tương đương.”

Nói đến đây Mạnh Chương hai mắt tỏa sáng:

“Nhìn khắp Tứ Hải Long tộc ta, xứng với Linh Nhi muội muội nàng, cũng chỉ có Nam Hải Mạnh Chương!”

“Ừm. Hầu gia và Tứ Độc công chúa, đúng là trời ban duyên phận...”

“Ha ha.”

Nghe Nguyệt Nương phụ họa, Mạnh Chương cười cười, đôi giọng điệu ôn nhu khác nói:

“Nguyệt nương, từ nhỏ con luôn hầu hạ ta, có một số việc cũng không giấu gì con. Thật ra lần này cũng tứ côn kết hôn, cưới được Tứ Độc công chúa kia khiến trong biển cực kỳ hâm mộ, chỉ là một mặt: Về phương diện khác Mạnh Chương ta cũng mượn cơ hội này nhập chủ Tứ Độc Thủy tộc!”

Mạnh Chương bỗng nhiên trở nên có chút kích động:

“Nguyệt Nương, e rằng nàng không biết, Tứ Độc Long tộc thanh danh đó không vang dội, lại tổng lãnh toàn bộ trong lục địa hệ, quản lý sông nước tung hoành, sản vật phong phú; dưới trướng Tứ Độc, trên danh nghĩa lại có mấy trăm Giang Thần Hà Bá, thế lực thực hùng hậu. Chỉ là, Tứ Độc Nhất mạch, không có thế lực như thế., Nhưng không biết lợi dụng, Tứ Độc lão long kia, sớm già nua mờ mịt, tục báo cả ngày chỉ biết vân du ngoài, cũng không biết quản thúc những Hồ Thần Hà Bá kia; mà hần đơn truyền Long Tử Động Đình Thần Quân, tuy là người đứng đắn, là người tốt, nhưng mới có thể chỉ là tầm thường, mọi việc chỉ lo chút, thực sự không làm được chuyện lớn!”

Chỉ điểm một phen, trong ngôn ngữ Mạnh Chương trở nên có chút ủy khuất:

“Mà Nam Hải Mạnh Chương ta cũng có lòng mà làm ra một sự nghiệp lớn, đem uy danh Thần Long nhất tộc ta truyền khắp tam giới, nhưng bởi vì thời thế có hạn, chỉ có thể xúc tiến ở trong cái đầm cạn nho nhỏ của Nam Hải. Tuy có bốn hòn đảo mười ba châu, thu phục mãnh tướng như mây, lại còn phải phí công tốn sức thay những Long tộc khác ngăn cản Quỷ tộc xâm nhập, không rơi xuống chút lợi ích nào. Thật sự là không cam lòng!”

Nói đến chỗ này, thần sắc Mạnh Chương bỗng nhiên chấn động, mặt mày hồng hào nói:

“Nếu Mạnh Chương ta có thể ở rể tứ phi long tộc, trở thành tứ phi long chi. Thì không cần phí một đao một thương, tổng lĩnh Nam Hải Tứ Đại Thủy hệ. Đến lúc đó, không chỉ Chúc U Quỷ Phương biến thành rượu ăn sáng, cho dù là thiên ngoại ma giới, thiên ngoại tiên đều, Mạnh Chương nhất mạch ta cũng có sức liều mạng!”

“Ừm.”

“Chỉ là... Ta lại có chút sợ hãi...”

Nghe Mạnh Chương Hào nói năng hùng hồn, nếu đổi lại là lúc trước Nguyệt Nương đã sớm cảm thấy kính nể rồi. Chẳng qua hôm nay không biết làm sao, nghe xong lời dơ bản phế phủ này, trong lòng Nguyệt Nương lại mơ hồ cảm thấy có chút bất an, chỉ có điều đôi môi tròn bóng châu mới giật giật, vừa định nói gì đó thì đã thấy chủ nhân ném cuốn sách xuống, đứng dậy cúi đầu nhìn nàng:

“Tiểu Nguyệt Nhi, đừng lo lắng nữa. Mạnh Chương ta yêu thích người nhất, vẫn là ngươi đó!”

“Thế nhưng mà...”

“A...”

Lời nói chần chờ phía dưới không nói lên lời, bởi vì đôi môi anh đào của nha hoàn đã bị một luồng nhiệt lực cường đại chặn lại...

Đi tới đáy biển Nam Thủy thì không đề cập tới, lại nói trên La Phù Thiên Điều Nhai. Tứ Độc công chúa xưa nay không kiêng

nề gì, tự bị bắt lời vẫn hồi. Cái Cái Cái Cái Cái giường trở lại trên Thiên Điều nhai gắp lại hai cô bé thân quen kia., Lại xấu hổ. Chẳng qua Tuyết Nghi Quỳnh Bị lại không nghĩ ra nhiều như vậy, vừa nghe đường chủ nói Linh Miểu về sau sẽ ở trên Thiên Điều nhai, hai nàng lập tức như hoa liễn điệp, bận rộn nên giúp Linh Miểu ở căn nhà trống phía tây sửa sang lại ra một gian tịnh tịnh phòng.

Chờ Linh Dục ở lại Tứ Hải đường, Thiên Điều nhai này liền tăng thêm vài phần sinh khí. Khiến cho những lời giải thích có chút băn khoăn chính là, từ khi Long Nữ ở, liền không để ý thân phận tôn quý của mình lúc đầu, mà đề xuống tập khí thế gian lúc ấy., Giống như tuyết cùng nhau quản lý việc nhà, chứng minh lời hứa an tâm tu luyện học tập. nấu nướng trong Tứ Hải đường, cơ bản đều là nàng và tuyết ứng cùng chia sẻ; tuy lúc đầu có chút sơ bộ, nhưng học một hồi với tuyết tốt, Long công chúa cũng dần dần quen thuộc.

Mà lúc này, thì ra long nữ dung trang sang trọng, đã nhập gia tùy tục, một thân váy vải bố đầy người; tuy rằng cử chỉ dung nhan vẫn cao quý như lúc ban đầu, nhưng trang phục đã không thể so với ngày xưa. Thấy vậy, trong lòng liền trở nên áy náy.

Lại ước chừng bốn năm ngày, buổi sáng một ngày nọ, ngay lúc tỉnh dậy thì hấn vừa đi vào đình đọc kinh, hai người Linh Dục và tuyết liền bùng hai mái ngói, cùng nhau đi đến suối lạnh bên cạnh suối nước lạnh tẩy rửa củ cải. Thấy vậy, hấn mới mở miệng nói, vội vàng bỏ cuốn sách trong tay xuống, chuẩn bị tiến lên hỗ trợ.

Ai ngờ, vừa tới gần, Linh Kính Nhi liền đưa hấn ra ngăn cản, nói hấn nên lãnh đạo đọc kinh thư cho tốt, sớm ngày lĩnh ngộ được pháp thuật cao cường của địa phận sư môn. Thấy tỉnh ngón nhìn chằm chằm chầu sớ còn có chút chần chờ, long nữ thông minh liền nở nụ cười xinh đẹp, nói:

“Có điều, không cần lo lắng, ta và Tuyết Ứng muội muội cũng không sợ nước lạnh. Bây giờ thời tiết nóng bức, vừa lúc thanh lương hỏa khí.”

Lúc này hai cô gái đang cuộn ống tay áo lại, cánh tay ngọc ngà như ngọc vẫn trắng noãn như ngó sen đắm trong suối nước

lạnh. Thấy Linh Dục cười nói vui vẻ, nàng không chút nào cho là thế, khi nghe thấy thế lại càng thêm áy náy, nhìn không được lúng túng nói: “

“Linh Khuyết, là ta mang đến cho ngươi cuộc sống thanh khổ như vậy.”

“Hi hi, không có việc gì...”

Long Nữ hưng phấn, không hề để bụng chút nào.

“Tĩnh ngôn, hôm qua ta lật xem sách của ngươi, không phải có một câu nói: “An tâm, tức là tha hương...” Ta cảm thấy nơi này là cố hương nhà ta!”

Nói xong, Long Nữ liền đóng giả mặt quỷ với thiếu niên mặt ủ mày chau. Thấy vậy, bắt chuyện cũng không nhiều lời nữa, chỉ khom người vái chào thật sâu, rồi trở về trong tay áo Vân Đình tiếp tục đọc sách.

Chờ hẩn đi rồi, Linh Dục và tuyết liền tiếp đầy nước suối, bùng đến thêm đá Tứ Hải Thạch cư tắm rửa rau cỏ. Lúc này chính là trong tháng sáu, an tâm làm việc trước mặt hai cô gái, đúng là lạc hoa đầy đất. Hai nàng chăm chú làm việc trong tay, ngay cả búi tóc hai bên cũng rụng xuống từng chiếc lá, cũng không rõ.

Không lâu sau, Trương Quỳnh Huyền sáng sớm ra ngoài dạo chơi cũng trở về Thiên Điều nhai; ân cần thăm hỏi các ca ca tỷ một tiếng, Tiểu Quỳnh Huyền lại giống như trước, bắt đầu đứng ở cây hạnh mộc ở phía tây nam, nhìn chăm chăm quả xanh mọc đầy cây suy nghĩ xuất thần.

Lúc này tĩnh lại thỉnh thoảng đọc mệt, ngẩng đầu nhìn, phát hiện bé gái kia, ánh mắt đang nhìn chăm chăm quả hạnh xanh lớn nhất trên cành cây, khoe miệng chảy nước miếng, thần sắc do dự, hình như có chuyện gì đó mười phần khó quyết.

Thấy dáng vẻ thèm ẫn này của Quỳnh Quỳnh, đường chủ ca ca của nàng cười một tiếng, lại bắt đầu đọc tiếp kinh điển còn chưa xong trong tay.

Lại qua một lát, bỗng nhiên nhớ tới, tĩnh lại ngẩng đầu nhìn xem, liền phát hiện đầu cành cây lớn nhất kia đã không thấy

địa quả, mà dưới cây tiểu nữ oa trong tay đã có thêm một con Tiểu Hạnh, phía trên còn thiếu một ngum lớn. Lại nhìn trên mặt nàng...

“Ai da!”

Thấy Quỳnh Thuần bị Thanh Hình nhe răng nhếch miệng hít hà, bắt chuyện vội vàng buông kinh sách trong tay xuống, chạy tới kéo nàng đến bên dòng suối lạnh, đón nước rửa miệng.

Lúc này nhị nữ đang làm việc ngoài cửa, thấy Quỳnh Điệp muội muội vẫn đang nắm chặt quả hạnh xanh, không nỡ ném đi, tuyệt hợp lý tạm thời bỏ việc trong tay xuống, cầm qua Thanh Hạnh, lại phiêu nhiên ly khai hơn mười quả hạnh trên Địa Quả., gói ở trong quần áo cầm lại phòng bếp, cắt nhỏ thành phiến, dùng kẹo cát ướp vào cái miệng nhỏ. Làm xong hết thảy, Mai Tuyết tiên linh cùng tiểu nữ oa vẽ mặt cầu xin cam đoan, không đến năm sáu ngày, nàng có thể ăn được thanh hạnh chua ngọt ngon miệng.

Rời khỏi Tứ Hải đường, chuyện nhà lật vạt như vậy, từ khi linh tỉnh tới Thiên Điều nhai, trong Tứ Hải đường quả thật có rất nhiều tình thú. Ví dụ như có một ngày, Quỳnh Đình không cẩn thận đánh nát một cái bát sứ nhỏ, Linh Dục liền thi pháp, đem những mảnh vỡ bằng sứ vỡ thanh ngọc mỏng manh kia gõ lên lỗ thủng, dùng dây thừng bện chặt lại., Bên cạnh từng tổ yến treo dưới mái hiên, từ đó mỗi lần có gió mát lướt qua núi, những mảnh chuông sứ này liền vang lên một mảnh “Leng keng leng keng”, giống như một khúc dân ca dễ nghe. Đặc biệt, mỗi đêm mưa gió, những mảnh sứ phiến linh đang này lại càng lưu loát, giúp người ta ngủ say.

Trong những ngày tháng nháo nhác này, Tứ Hải đường chủ còn thường dẫn mấy cô bé đi tới La Phù sơn du ngoạn. Có tiểu Quỳnh Điệp thường xuyên vào núi chơi đùa, người của Tứ Hải đường muốn đi ngắm cảnh hay du lạc gì đó, nên chỉ cần miêu tả một chút; chỉ cần miêu tả đúng chỗ, Quỳnh Huyền luôn có thể dẫn bọn họ tìm được địa điểm thích hợp.

Những ngày như thế này, nhàn nhã, bất tri bất giác đã là nửa tháng trôi qua. Tựa hồ chỉ chớp mắt một cái, đã đến trên tháng

bảy. Ngày hôm nay, nghe được sự đề nghị của Quỳnh Huyền, liền cùng Linh Miếu các nàng kết bạn đến rừng hoa trong núi Đông Nam ngắm cảnh. Dọc theo đường đi..., Nhìn bốn phía cảnh vật, sơn sắc lục sắc, đầm nước xanh biếc, trong đảo ảnh sơn đầm thỉnh thoảng có chim sơn trắng như tuyết cùng mây trắng bay qua, chính là thời điểm “Thủy đạm sơn nồng đậm, vân mậ hạc gầy” kia.

Đi một đoạn đường, nhìn núi non xanh thẳm này, nghe được khe nước bên người bỗng nhiên, cùng chim núi đáp tiếng, vốn nên cảnh đẹp ý vui. Chẳng qua lúc này đi lại trong đó, nghe được lại có chút sầu lo.

Khác với những cô bé vô âu vô lo ở bên cạnh, từ hồi đó cùng công chúa Long tộc quyết định Tam Sinh uyên minh, trong lòng của hân vẫn có chút sầu lo.

“Cảnh sắc thanh lệ như tranh vẽ, thân ở trong đó, ngày nào mới có thể ngộ được “Thiên địa hướng về sinh kiếp?”

Tứ Hải đường chủ luôn luôn nhàn nhạt thản nhiên, vẫn luôn nghị luận việc luyện tập thần kỹ thượng thanh uy lực vô cùng này, trở nên cấp bách trước giờ chưa từng có!

Chương thứ mười sáu của Thiên Sơn tuyết vũ hóa Mai Hồn thứ hai Siêu Tục chân thật, sao có thể tránh Huyền Chỉ Thần Anh.

Một ngày này, sáng sớm, Linh Dục liền kết bạn với tuyết đi vào núi sâu hái thảo dược. Ước chừng gần buổi trưa, chờ sau khi các nàng trở lại, lại nhìn thấy vị Trương đường chủ kia đang ở dưới tán cây bãi đá, cầm một chiếc ghế gỗ tỉ mỉ ngắm nghía xung quanh; trước mặt hắn còn đặt một cái ghế dài., Trên ghế đặt một cái đào gỗ, bên cạnh dựa vào cái cửa. Trên mặt đất bên cạnh hắn, là vụn gỗ đầy đất đào hoa; trong bào hoa còn chông lên bốn năm tấm ván gỗ dài, vuông vức bóng loáng, màu sắc mới mẻ, nghĩ đến là vừa đào không lâu.

Chờ từ đường núi đến gần vách đá, liền nghe vị đường chủ Tứ Hải kia hô:

“Quỳnh Quỳnh, lại cầm quyền sách gỗ công công cho ta xem một chút!”

Nghe hắn triệu hồi, Tiểu Quỳnh Thuần đang chơi cửa hoa lặng yên “Ồ” một tiếng, đứng dậy vỗ vỗ tay, chạy nhanh đến trong tay áo đình, ôm quyền sách công xưởng ca nghiên cứu cẩn thận trước đó đưa cho hắn.

Thấy đã mở miệng, thợ mộc bỗng làm việc, Linh Dục cảm thấy rất kỳ quái, còn chưa kịp làm xong giỏ hoa dược lam đã hiểu kỳ hỏi:

“Nói rõ, ngươi đang làm gì vậy?”

“Linh Dục đã trở về rồi sao? Ta đây là muốn làm cái bàn trang điểm cho Quỳnh Huyền thấp hơn một chút.”

Nguyên lai, trước đó vài ngày lúc giúp đỡ Linh Dục bố trí phòng ngủ, đã thông báo từng đi đỉnh Phi Vân tự ý dẫn đến một cái bàn trang điểm. Lúc ấy hắn cũng muốn thuận tiện dẫn dắt nghiên cứu phương pháp không giảng một chút nào, bởi vì cho tới nay Quỳnh Quỳnh đều dùng chung một cái bàn trang điểm trắng như tuyết với nàng., Chỉ là vóc người xinh đẹp của

nàng, mỗi lần sử dụng lại có phần không tiện. Giải thích lại thấy nàng lập tức muốn tiện tay lĩnh Trương Cao Sầu phù hợp với nàng. Chỉ có điều, hỏi qua Thanh Vân đạo trưởng giỏi giang hồ, mới biết trong thương khổ đường không có bàn trang điểm nhỏ hơn.

Lúc ấy, nhìn vẻ mặt có chút thất vọng của Quỳnh Thuần, mở miệng liền nổi giận, chuẩn bị tự mình động thủ làm một tấm. Bởi vậy, sáng nay có được nhàn rồi, hắn liền đi đỉnh phi vân cùng Thanh Vân đạo trưởng tiếp nhận hai đoạn gỗ tốt như hoa lê, mượn một bộ cố, lại Cừ Thanh Vân tìm đến một bản họa sách gỗ, rồi chuẩn bị tự mình động thủ cho Quỳnh Vân đài trang điểm.

Nghe cô nói rõ ngọn nguồn, lại thấy hắn mồ hôi đầy mặt, nên tự nhiên Tuyết vội vàng về phòng lấy khăn vải ra, đi bên suối nước lạnh vắn lại đưa lau mặt cho hắn. Chỉ có điều Linh Dục vẫn đứng bất động tại chỗ, chỉ che miệng cười trộm. Thấy nàng như vậy, liền mở miệng kỳ quái nói:

“Linh Khuyết, có phải ngươi chê cười ta mộc công thô ráp? Ta mới vừa vắn cửa ra năm tấm ván gỗ đâu...”

“Không phải chứ!”

Thấy nhận lời có chút uể oải, Linh Miêu vội nở nụ cười, nghiêm mặt nói:

“Là thế này, ta chỉ cười ngươi không biết, muốn thêm gia sản bày biện, hà tất gì một rìu một lưỡi kiếm tự mình động thủ vất vả?”

“Hả? Có ý gì? Ngươi nói là ta nên xuống núi mua?”

“Không phải, ý ta là...”

Linh Tuyền Nhi cười khanh khách, nói:

“Có tính nói cho ngươi quên đi. Ta chính là một vị công chúa long cung không gì không làm được a!”

“Hi hi, đi theo ta!”

Một tiếng triệu hồi, Linh Dục liền tỉnh lại lời nói đi vào khuê phòng Quỳnh Đình và Tuyết nên hợp lại.

Lại nói tiếp, tuy rằng thông báo cùng Tuyết Nghi Quỳnh ở cách nhau chỉ trong gang tấc, nhưng bình thường hai phòng của nàng hay nói rằng bình thường không thường tiến vào; giờ phút này vào phòng xem xét, phát hiện trang trí trong phòng tuy đơn giản tự nhiên, nhưng dưới sự trợ giúp của tuyết hợp lực thu thập cũng hết sức thanh nhã.

“Đây là muốn làm cái gì?”

Sau khi tỉnh lại thấy Linh Khuyết vào phòng, nhìn trang điểm của hoa mai khắc hoa mai kia không ngừng đánh giá, một lát sau liền nhắm mắt, hơi cúi đầu, ngọc thủ khép lại, khóe miệng khẽ nhúc nhích, giống như đang niệm thần chú gì đó. Lúc này tứ phi công chúa, hai hàng lông mi cong như trăng, mi dài theo khóe mắt của nàng mặc niệm, từng chút một rung động, thấy bộ dáng này, tỉnh lại không nhịn được muốn nói:

“A, bộ dạng Linh Dục này, cũng vô cùng đoan chính mỹ lệ.”

Đang thưởng thức dung nhan cô gái, lại bất ngờ không phòng bị nàng đột nhiên mở hai mắt ra. Khẽ quát một tiếng:

“Biến!”

Lúc yêu ầu quát, ông tay áo liền phát một cái về phía trước... chỉ thấy trong một mảng lưu quang huyền ảnh như lưu quang, tuyết hợp với hoa mai trang đài bên cạnh, đột nhiên vô trung sinh có, một đài trang điểm nho nhỏ được sơn mát mọc lên trên đất bằng phẳng, phía trên điêu khắc từng phiến lá trúc, tạo hình mười phần xảo diệu đáng yêu.

“Quỳnh Quỳnh có bàn trang điểm của chính mình rồi.”

Chứng kiến cảnh này, bé gái vẫn luôn vĩnh mặt đợi bên cạnh lập tức vỗ tay kêu to, không ngừng hoan hô nhảy nhót.

“... Linh Dục, người thật lợi hại! Đây mô hình thức lớn nhỏ vừa đúng lúc, thật tiết kiệm cho ta một phen khổ cực! Đa tạ!”

Sau khi đã nhận ra câu tán phục đó, nàng ta thực sự rất cảm tạ.

“Cảm ơn Linh Dục tử!”

Quỳnh Huyền cũng theo ca ca ngọt ngào nói lời cảm tạ công chúa Long Cung.

“Không cần khách khí! Chỉ cần nhắc tay là được rồi.”

Được hai huynh muội này cùng nhau cảm ơn, Linh Dục cũng đặc biệt cao hứng. Tâm tình cực nhanh, nàng quyết định tiếp tục động viên. Vì vậy, từ đó về sau, Trương đường chủ trợn mắt há hốc mồm quan sát, công chúa Long tộc thần thông quảng đại liên tục nỗ lực làm, không đến nửa nén nhang công phu, liền đem tất cả trong ngoài phòng Tam Âm đường đều làm phép một lần. Cơ hồ trong chốc lát, Tứ Hải đường tỉnh lại ở hơn hai năm, đã thay đổi dung mạo!

“Cái này...”

Nhìn đồ trang trí trước mắt, hấn mở miệng có chút chần chờ:

“Có phải quá xa hoa rồi không?”

Nhìn qua cửa sổ nhà mình sáng sủa, cả phòng đều là trang trí châu ngọc trân bảo, bắt chuyện nhất thời vừa mừng vừa sợ.

“Nơi xa hoa như vậy sao? Còn tốt chứ! Điều này quả thật đơn giản...”

Từ khi Tiểu Cẩm y ngọc thực của Long Nữ, chỉ cảm thấy những thứ trước mắt chỉ là đồ tu sửa nho nhỏ, thật sự không tính là xa xỉ. Nàng cũng không chấp nhặt cùng đánh giá, giờ phút này nàng còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm —— xem kỹ cửa sổ trước mắt một phen, công chúa Long tộc liền nói:

“Ừm, cửa sổ này nhìn không dễ nhìn, phải sửa đổi một chút.”

Lời còn chưa dứt, ông tay áo Linh Dục đã hất lên, trên cánh cửa sổ hình chữ nhật kia bỗng hiện lên một đạo ngân quang.

“Đã nói ngươi phải nhìn lại một chút, bây giờ ngươi có đẹp không?”

“... Không tệ!”

Nhìn lại thành quả lao động của nàng, bắt chuyện chỉ thấy cửa sổ kia đã bị Long Nữ cải biến thành hình dạng hình vòm, giống như một chiếc quạt xếp. Đến khi hấn ngồi xuống trước

bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một mảng mây ảnh sơn quang trước Thiên Điều nhai, vừa vặn được giấu trong cửa sổ, nhìn giống như một bức đề bài sơn thủy, chỉ là có thêm vài phần ý vị tự nhiên.

“Hay lắm! Thì ra Linh triện thật sự là băng tuyết thông minh!”

Không nghĩ tới vị công chúa yêu kiều sống an nhàn sung sướng này lại có thể một lòng một thay đổi như vậy, lúc này mới nhận ra lời khen ngợi thật lòng. Nghe hẳn khen như vậy, Linh Dục Nhi lại sáng giọng:

“Hừ, thì cô mới biết được!”

Lúc này, thiếu nữ này chính là lúm đồng tiền đỏ tươi, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn như hờn dỗi nhưng bên trong lại rất vui vẻ.

Từ đó về sau, hẳn đã xem qua giá sách trên bàn của mình vừa mới có thêm một cái giá sách bằng bạch ngọc giả sơn, rồi lại thử lạnh lẽo ở cái bàn kia một chút, sau khi tỉnh ra và cùng với mấy cô bé hưng phấn xem xét các gian phòng ở mới trong Tứ Hải đường. Đọc xong hết tất cả chỗ ở mới, hẳn liền mở miệng, trong lòng có một nghi vấn. Hẳn liền hỏi:

“Linh Khuyết, có chút kỳ quái, ta thấy trong mấy gian phòng này đều có bình hoa giá hoa, nhưng trong những bình mỹ nhân cổ mỏng này, làm sao lại không cắm hoa tươi lên vậy?”

“Cái này...”

Bị thiếu niên hỏi cái này, Long Công chúa bùi ngùi nói:

“Thật ra bây giờ ta chỉ thay đổi trang trí trong nhà thôi, muốn biến ra sinh vật như hoa tươi, ta còn phải học lại!”

“Ồ! Thì ra là thế.”

Nhìn Linh Dục ảo não, mở miệng an ủi nói:

“Đã rất tốt rồi! Bây giờ không có hoa tươi đúng lúc; qua hai ngày nữa chúng ta cùng nhau vào trong núi hái hoa, đến lúc đó lại kiến thức một chút bản lĩnh cắm hoa của các người!”

Nhàn ngôn qua đi, đến buổi tối hôm nay, dùng cơm tối, tắm rửa xong. Linh Dục ra khỏi thạch cư, nhìn lên bầu trời trên

đỉnh đầu có ánh sao đầy trời, liền thanh hứng mãnh liệt, lấy ra chiếc “Thủy Tiên” đàn cổ ban ngày vừa tự mình biến ra, để bắt chuyện nói giúp nàng đặt ở phía nam bãi đá trước Tứ Hải đường.

Chờ kệ đàn tốt, điều chỉnh dây đàn, công chúa Long tộc một thân váy trắng liền khoanh chân trước đàn cổ. Nhìn về phía động thiên La Phù khí thể cuộn cuộn dưới chân tinh quang, bắt đầu đánh đàn.

Tiếng trời mờ ảo chảy ra từ đầu ngón tay của cô gái, mơ hồ, tựa như nước chảy róc rách, theo gió chiều của Hạ Dạ nhẹ nhàng thổi cuốn theo., Lướt qua thanh ti mềm mại buông thông của nàng, bay lên bầu trời mây tía, lại bỗng bành bay về phương xa vô tận, quanh quẩn nơi trời hè đất trồng. Tiếng đàn khúc chiết, dường như hội tụ tất cả tâm tình của nàng, toàn bộ địa không linh cũng trong trẻo, một cái lồng ở trong bầu trời đêm năm trăm dặm tĩnh lặng, nhẹ nhàng bay múa...

Thấy gầy gầy, tâm thần câu cùng; khúc vào chỗ sâu, chính là lúc tình yêu nồng đậm. Một khúc nhạc phiêu diêu sắp tấu xong, tóc dài phiêu phiêu thiếu nữ đã là hồn động thần dao.

Đến cuối cùng, vị Tiên Linh trong nước tiến đến này liền tản mạn múa may dây đàn, khẽ mở cổ họng, gảy đàn ca xướng:

“Từ động đình hề phân biệt Thanh Loan, chu kiêu hề miểu tiên bất hoàn.

Tổ hình hề Bồng Lai sơn, vết thương ô cương hề bất trả tiên...”

Khúc ca vừa dứt, thiếu nữ đã say khướt lảo đảo đi lảo đảo lại ba chữ cuối cùng, bất giác mặt đã đầy nước mắt.

Sau màn đêm buồn bã nửa ngày như vậy, ước chừng hai ba ngày sau, trên Thiên Điều Nhai lại truyền đến một tin mừng. Thì ra hơn hai năm trước, từng hợp tác với đệ tử Thiên sư tông Thiên sư tông ở Nam Hải quận giúp đỡ quan phủ tiểu phi, Trương Vân Nhi, Trương Vân Nhi., Nửa năm trước, hai vợ chồng đã kết thành vợ chồng. Lần này, hai nàng đạo lữ tân hôn cùng nhau lên núi La Phù, đích thân đem tin mừng này nói cho bạn cũ của mình biết. Ở trong Tứ Hải Thạch cư, lại nhìn thấy

bạn cũ đã thành vợ chồng, lúc này mới mở miệng nói thay bọn họ vô cùng cao hứng. Chỉ là chúc mừng mà thôi., Nhìn thấy thiếu nữ then thùng đỏ mặt đang nói chuyện với hắc năm đó, hiện đã biến thành người phụ nữ, trong lòng thiếu niên đường chủ, không biết thế nào lại có chút buồn bã, phảng phất có chút ý niệm tang thương.

Đương nhiên, sau khi truyền tin vui mừng cho mình, vợ chồng Lâm Húc thấy ba nữ nhân vờn quanh mình, mỗi người đều dung mạo tiên lệ siêu tuyệt, tự nhiên cũng không thể thiếu một phen trêu ghẹo. Khác với lần ngưng ngừng của thê tử kia, Lâm Húc tự hỏi vị Đường chủ tứ hải trí dũng song toàn này, nếu hiện đã “hỉ tương phùng”, chẳng biết khi nào “thật tốt” gần gũi?

Đợi sau khi cười vui vẻ hơn ba ngày, hai vợ chồng Lâm Húc này được đưa đi tuyệt đối hạnh phúc, cuộc sống đến trước mặt bảy tháng. Đến lúc này, cho dù là La Phù Động Thiên bốn mùa như xuân, lúc này cũng có vài phần nóng bức.

Buổi sáng hôm nay đã ăn xong bữa trưa, gió thổi không khí rất phiền muộn, không còn tâm tư mà nghiền ngẫm đọc kinh thư nữa mà nhớ lại ước hẹn ngày hôm trước, bèn nói với đám Linh Dục một tiếng rồi cùng chúng ta vào trong núi hái hoa đi.

Hạ được Thiên Điều Nhai, hành tẩu trong sơn đạo vắng lặng của La Phù, tán cây xanh đậm trên đỉnh đầu che khuất ánh mặt trời rừng rục rờ, khiến người ta cảm giác không chút oi bức. Không sơn thanh u, gió nhẹ tập lại, lúc này chỉ có trong bụi cây từng tiếng tê tê tê không biết mệt mỏi kia, hay là đang nhắc nhở bọn họ hiện tại chính là ngày hè.

Không biết đi chậm chậm như vậy bao lâu, khi tỉnh lại, trong mũi đột nhiên ngửi thấy mùi hoa quế. Ngửi thấy mùi hoa quế, bèn trở mặt nói với cô gái bên cạnh:

“Có lẽ Linh Khuyết sẽ biết, ở quê hương của ta, hoa quế phải tới tám chín tháng mới mở.”

“Vậy hiện tại là bát cửu nguyệt sao?”

Quỳnh Thu ngửa mặt hỏi.

“Không phải, bây giờ mới là tháng bảy.”

Sau khi bắt chuyện, hắn nhìn qua khu rừng quế có hoa nhỏ xanh biếc phía trước, cười nói:

“Tiểu muội xinh đẹp. Muội kiên nhẫn thêm mấy ngày nữa là có thể mời Tuyệt Điệp làm bánh hoa quế cho muội ăn!”

“Bánh bánh hoa quế? Thật tốt quá!”

Nghe ca ca nói xong, Quỳnh Quỳnh tranh thủ thời gian hết nhìn đông tới nhìn tây, phải cố gắng nhớ kỹ địa hình xung quanh.

Trong lúc nói đùa, bỗng nhiên vèo vèo xuyên qua rừng hoa quế mới nở, mấy người bắt chuyện đã đi đến một sơn cốc rộng lớn mà tĩnh mịch. Giờ phút này trước mắt bọn họ, trong cái u cốc chưa bao giờ đặt chân này đang nở rộ hoa đại rực rỡ, một biển sáng lạn như biển hoa.

“Chúng ta ở đây đừng chân nạp lương!”

Nhìn thấy mảnh u cốc này thanh tĩnh hợp lòng người, hoa tươi sáng lạn khắp mắt, nghe vậy cùng mấy nữ hài liền quyết định ở chỗ này nghỉ chân, tại trong biển hoa tìm một chỗ thảm cỏ xanh ngồi xuống, bọn họ liền mở ra thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Ồ điệp đẹp mắt!”

Mới ngồi xuống không bao lâu, Quỳnh Huy nhìn thấy một con thái điệp nhẹ nhàng bay qua, liền tranh thủ thời gian nhảy lên đuổi theo. Muốn nhào tới chơi đùa.

“Đừng đi xa.”

Sau khi mở miệng nhắc nhở một tiếng, nàng liền rời đi.

Lại một lát sau, ngửi được mùi thơm nức mũi trong hoa cốc trước mắt, bắt chuyện cũng ngồi không yên. Gọi một tiếng, liền cùng Linh Dục Tuyệt ở trong biển hoa chơi đùa, tận tình cười đùa đùa đùa giỡn.

Đùa nghịch xong, bọn họ cũng không quên mục đích chuyến này; cất bước đi, lựa chọn sơn hoa trước mắt, nghe vậy chợt thấy trong một mảng hoa cỏ đỏ rực bên trái phía trước, có một cánh hoa đại rực rỡ màu ngọc. Đang đứng đưa theo gió, mùi

phần đáng yêu. Thấy đậu phộng kia kỳ lạ, nghe vậy liền đi qua, cẩn thận lấy xuống, xoay người đưa tới trước mặt linh thu, vẻ mặt tươi cười xán lạn:

“Linh Khuyết, hoa này cho ngươi.”

“Ta đeo cho ngươi á?”

“Ừm! “

Linh Dục đỏ mặt lên, ứng tiếng, khẽ gật đầu, để yên lặng cắm hoa vào.

Chờ sau khi tỉnh ngôn cắm cổ xong, xem xét mình từ trên xuống dưới, Linh Dục liền ngưng tụ mỉm cười, nhắc nhở hân:

“Tuyệt Đẹp muội muội đâu?”

“Ha ha! Đương nhiên cũng có.”

Long Nữ vừa nghe đã hiểu ý người khác vừa nhắc nhở, vừa nghe vậy liền liếc mắt nhìn băng tuyết nữ tử lẳng lặng đứng ở một bên, cười nói:

“Ngươi không biết, đóa hoa kia đang nở rộ, đúng lúc còn có một đóa nữa.”

“...”

Dứt lời liền quay người đi tới trước cây hoa kia, hái đóa hoa xuống, trở lại trước mặt hai cô gái, nói với cô gái ngưng ngùng kia:

“Mả này tặng cho ngươi, ta cũng giúp ngươi mang nó vào...”

“Hửm?!”

Vừa định giơ tay giúp tuyết đánh thức hoa ngôn đột nhiên nhìn thấy hoa cánh xanh biếc trong tay đột nhiên không có gió tự gãy; đóa hoa vốn màu ngọc khiết bỗng nhiên thừa thốt xuống, tựa hồ trong nháy mắt không còn sinh khí.

“Cái này...”

Thấy cảnh này, mở miệng liền thần sắc có chút thảm thiết, nhưng nữ tử trước mặt lại dịu dàng nói:

“Không ngờ nhành hoa này lại yếu đuối như vậy. Ừm, chỉ cần là đường chủ đưa thì ta đều thích. Không thể mang trên tóc được, tuyệt đeo ngay trước ngực.”

Thấy cảnh hoa bỗng nhiên gãy mất, vẻ mặt Mai Tuyết Tiên Linh ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn như cũ thỏa mãn, nàng tiếp nhận nhành hoa trên tay, đeo nó trước ngực quần áo của mình.

Không biết tại sao, thấy cảnh trước mắt, trong lòng tĩnh phùng chợt có chút xúc động, đang muốn cẩn thận suy nghĩ, lại nghe xa xa có tiếng gọi thanh thúy:

“Ca ca, Linh Miêu tỷ tỷ tuyệt, mau tới đây! Nơi này có một cái hang lớn!”

“Hửm?”

Tạm thời gác lại một chút ngoài ý muốn này, bắt chuyện ba người hướng tới chỗ Quỳnh Đình hò hét mà chạy đi. Chờ đến gần xem xét mới biết thì ra là Quỳnh Đình phát hiện dưới vách núi hoa mộc thấp thoáng phản chiếu, lại có một cái sơn động cao hơn rất nhiều. Dựa sát đến bên cạnh, phát hiện bên trong không ngừng toát ra từng luồng khí lạnh, thổi lên trên người vô cùng thích ý.

“Chúng ta vào hóng mát!”

Quỳnh Tiên đề nghị.

“Được!”

Nghiêng tai lắng nghe một hồi, cảm thấy trong động này không có mãnh thú cổ quái gì, nghe vậy liền cùng các nàng tiến vào động nghỉ ngơi.

“Thật yên tĩnh a...”

Khi tiến vào sơn động hình vò, đứng trong quang ảnh ảm đạm, đột nhiên bắt chuyện cảm thấy trời đất thoáng trở nên tĩnh lặng, trong phút chốc tựa hồ chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình. Ở trong yên lặng như vậy yên lặng đứng lặng một hồi, chợt phát giác có thể nghe được tiếng hoa bướm tung bay trong biển hoa bên ngoài.

Liền lẳng lẳng lẳng nghe như vậy, nguyên bản mấy người còn mang theo chút hỏa khí Viêm Hạ, đã khí tức nhu hòa. Cổ động che dấu năm tháng, phảng phất cách ly hết thảy sự náo động bên ngoài, làm bọn họ quên mất tất cả sầu lo.

Chỉ là ở sâu trong sơn động yên tĩnh ở năm trăm dặm La Phù Động Thiên này, mấy cô bé hồn nhiên tự đắc này không biết, lúc này ở trên ngọn chủ phong cách La Phù ngoài mấy trăm dặm kia đã sớm huyên náo đến mức sôi trào cả bầu trời!

Thiên Sơn tuyết vũ, đệ tam thiên sơn tuyết vũ, đệ lục quyển chính là Thiên Sơn tuyết vũ, tình cảm này ai cũng hiểu hết.

Trong sơn cốc vắng vẻ sơn hoa tràn ngập, gió thơm cuộn cuộn, giống như một thế ngoại đào nguyên.

Trong tình lại xem ra, cho dù tại La Phù Sơn dạng động thiên phúc địa này, cũng rất khó tìm được chỗ chim hót hoa nở rộ như vậy. Có thể, bởi vì thung lũng này cách La Phù phong rất xa, ít người lui tới., Hoa đại trong cốc mới có bộ dạng trắng lè xán lạn như biển. Trong biển hương phong hoa như vậy, Quỳnh Hồng lại tìm được một chỗ thanh lương sơn động bị dây leo che dấu, thế là bắt chuyện cùng bọn họ tiến vào động nấp mát, hưởng thụ Viêm Nhiệt Ngộ này sau khó được thanh sáng.

Chờ ánh sáng trong động thích ứng, bắt mắt ngưng tụ nhìn vào trong động một phen, mới phát hiện động đá vôi trong lòng núi này tựa như chỉ quạt ngã xuống, miệng nhỏ bụng lớn, hướng vào bên trong nhìn cực kỳ u ám thâm thúy, thấy không rõ điểm cuối. Trong động lại yên tĩnh ra kỳ lạ., Nếu không ngưng thần cẩn thận lắng nghe, chỉ có thể nghe thấy tim mình đập cùng hít thở. Lại qua một lúc, chờ lỗ tai bắt mắt cũng thích ứng trong động tĩnh mịch này, liền có thể nghe được từ sâu trong động đá vôi tối đen âm âm kia, ngẫu nhiên còn có tiếng giọt nước thông thả truyền đến, đập vào tai nhỏ bé, cũng không biết đã truyền qua bao nhiêu dặm đường.

Từ ngày phơi nắng trong sơn cốc mới vào sơn động, bắt chuyện chỉ cảm thấy toàn thân bị một trận khí lạnh mãnh liệt vây quanh, hết sức thích ý. Chỉ là qua một lúc, khí nóng trên người rút đi, lại cảm thấy có chút rét lạnh. Lúc này hắn đang đứng ở tận cùng bên trong. Gió lạnh thổi tới từ sâu trong cốc động, thổi vào trên người hắn. Qua một trận, bị một cỗ gió lạnh thổi vòng qua, tỉnh lại nhin không được rùng mình một cái.

“Đường chủ, phong cách bên trong có chút lạnh lẽo đúng không?”

Người nói chính là Tuyết Điệp. Nữ tử lạnh lùng mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, trong quang ảnh ảm đạm nhìn thấy màn sáng mở miệng rung mình, liền ân cần hỏi han hẳn.

“Không có gì, chẳng qua chỉ là một trận gió lạnh mà thôi.”

Vừa mở miệng đã cười ha ha, nói:

“Chút gió lạnh này còn không chịu được, sao ta có thể làm Đường chủ các ngươi.”

“Ừm.”

Thấy vậy, Giao Tuyết mới đáp lại một tiếng. Sau khi suy nghĩ một chút, y lại nói:

“Bẩm đường chủ, tuyết không sợ lạnh. Hay là để tuyết ứng tới ngăn trở thay đường chủ.”

Nói chuyện, Tuyết Hoa Hoa Hoa nhẹ nhàng cất bước, muốn đi vòng ra sau khi tỉnh lại, ngăn cản gió lạnh do động cổ điển tính.

Thấy nàng khiêm cung như vậy, sự tình không có gì nhỏ. Bất chuyện nói câu ghen ở đáy lòng thật lâu kia liền thốt ra:

“Tuyết Nghi, sao ngươi phải khổ vậy? Ta đã sớm nói với ngươi, ngươi không phải nô bộc của ta! Nhưng mà, không biết ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ngươi chính là không nghe ta!”

Thấy tuyết vẫn luôn tự cho mình là nô tỳ. Khắp nơi đối đãi hẳn là chủ, đánh thức vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Chuyện này hẳn cũng mấy lần kể lại với Tuyết tốt, nhưng nàng vẫn như trước, chưa từng thay đổi qua. Bởi vậy, lần này, đường chủ trẻ tuổi rốt cuộc nhịn không được trực tiếp nói ra. Nghe hẳn nói lời này, nữ tử vốn đang cất bước lập tức dừng bước, chỉ có thể đứng tại chỗ nhảy nhót tung bưng, không biết làm sao.

Suy nghĩ trong lòng mạnh mẽ nói ra, lại thấy tuyết trong lòng biến thành cục diện khẩn trương, ở chỗ cũ bàng hoàng luống cuống, nghe vậy trong lòng cũng có chút áy náy. Nhưng nghĩ

lại, nếu lúc này mình hơi gò má lại, chỉ sợ sau này nàng sẽ cứ như vậy mãi. Nghĩ như vậy, tỉnh lại liền mạnh mẽ cứng nhắc, không nói gì nữa. Vì thế trong sơn động này, liền khôi phục yên lặng; thật chán động Quỳnh Quỳnh. Thấy ca ca như có chút mất hứng, đành phải ngoan ngoãn ở chỗ cũ nghỉ ngơi.

Trong sự yên tĩnh mang theo vài phần lúng túng, tiểu nữ oa luôn tỏ ra nhu thuận bỗng nhiên nghiêng đầu, dựng tai lên lắng nghe. Không bao lâu sau, thính giác cực kỳ nhạy bén tiểu muội đã báo cáo với ca ca:

“Ca ca, hình như có rất nhiều người đang đánh giấc!”

Từ lần Quỳnh Thổ tỉnh lại rồi cùng đi đến quận Nam Hải đuổi lũ phỉ trở về, nàng gọi ba người từ nơi khác trở lên là “Đánh nhau”.

“Đánh nhau?”

Nghe xong lời Quỳnh Huyền nói, bắt chuyện cùng Linh Dục đều có chút nghi hoặc, cũng tranh thủ thời gian ngưng thần lắng nghe.

“Có gì đó không đúng.”

Cẩn thận nghe ngóng một hồi, mở miệng nói với Linh Miên liếc mắt, lúc này mới hô một tiếng, bốn người đồng loạt bay ra khỏi công động bằng cách thời thế, hướng La Phù Phong ngoài mấy trăm dặm chạy tới.

Mấy người Tứ Hải đường này làm sao chạy tới đỉnh Phi Vân không nói tới, nói ngay trong đôi gò đất bằng đất bằng cần cỗi xung quanh năm dặm La Phù, có một dòng sông lớn chảy xiết không thôi, tên là “Úm Thủy”. Vùng đất phía nam La Phù phụ cận nhiều mưa, chỗ đường thủy lợi sông số lượng nước sung túc., Bởi vậy đến nơi bến biển rót vào Nam Hải, mà Thao Thủy đã trở nên cực kỳ khoáng đạt. Sông lớn cuộn cuộn trào vào biển, bùn cát mang đến gặp nước mặn trong biển liền lắng xuống, hình thành đất cát to nhỏ. Bởi vì mấy chục tinh la bàn cò ở cửa sông Thê Thủy lớn nhỏ này bố trí mấy chục châu cát., Phụ cận ngư dân liền gọi những vịnh biển này là “Kỳ Bàn Châu”. Kỳ Bàn Châu ở mồm ao vào biển, nước biển giữa hòn đảo cát liền có chút đục ngầu không rõ, trong đó còn có rất

nhiều xoáy nước suốt ngày lưu chuyển không ngừng, cực kỳ hung hiểm. Mà đây vốn là kỳ châu lưu động ngầm, ngày này càng không bình tĩnh.

Đến giữa trưa ngày hôm đó, khi vị đường chủ thiếu niên cách đó mấy trăm dặm đi vào trong núi tìm kiếm tin tức, trong nước biển đục ngầu đột nhiên bay tới một vị khách không mời mà đến.

“Báo Long Hầu!”

Khi thân hình gã hơi cong, miệng lưỡi phẳng lặng như mũi tên võ sĩ Thủy tộc mang giáp, từ trên sông điện chớp mắt bơi tới, chạy tới trước mặt vị chủ công mặc hắc giáp kia, liền vội vàng báo lên:

“Thuộc hạ đã tra rõ, Tứ Hải đường dốc toàn bộ lực lượng. Đường chủ còn có ba nữ tử Tứ Độc công chúa, tất cả đều đi về phía Đông Bắc, trong thời gian ngắn sẽ không trở về.”

Nam Hải Hầu đang đứng trước mặt thuộc hạ không dám nhúc nhích, nghe thám mã báo, lên tiếng rất hay, nói:

“Không sai, quả không hổ là Nam Hải Thần Ảnh giáo úy. Nếu chuyến này thuận lợi, ta sẽ ghi cho ngươi một công!”

“Tạ ơn Long Hầu!”

Giáo úy Thủy tộc được tán dương vui mừng vô cùng, cao giọng tuân lệnh một tiếng, thân hình liền mờ nhạt lùi sang một bên tiếp tục nghe lệnh. Hóa ra vị võ sĩ thân hình trong suốt này chính là thám mã thám mã trung tâm giáo úy, tên là “Thần Ảnh Hải Mã”. Luôn luôn thống lĩnh bộ khúc, chịu trách nhiệm dò xét Chúc U Quỷ tộc, chính là tai mắt của Nam Hải Long tộc. Không biết lần này, Nam Hải chủ thống lĩnh Mạnh Chương dưới sự ẩn thân của Kỳ Bàn Châu nho nhỏ, điều động vị thủ lĩnh trách nhiệm trinh sát vị này, tiến đến thăm dò cuộc sống hàng ngày của một người trong Đường chủ.

“Chúng ta có thể lên đường.”

Không kịp suy nghĩ, Mạnh Chương ra lệnh một tiếng, chuẩn bị suất lĩnh tinh binh thủ hạ tiến về La Phù Sơn. Bất quá trước khi gã hạ lệnh, vị thân tín mưu thần Long Linh Tử bên cạnh gã

vẫn giống như không nghĩ ra. Dựa vào bản thân luôn luôn là mưu sĩ đích hệ của chủ công, Long Linh Tử liền cẩn thận từng li từng tí hỏi chủ công:

“Quân Hầu, xin thứ cho thuộc hạ ngu muội. Long Linh Tử nghĩ tới nghĩ lui, vẫn có một điểm không rõ.”

“Người nói đi!”

Hiển nhiên tâm trạng của Thủy Hầu vừa tốt.

“Là như vậy, thứ cho lão thần nói thẳng, Trương đường chủ may mắn chạy trốn kia tất nhiên cả gan làm loạn, dám dụ Tứ Độc công chúa rời cung đi. Ở cùng một chỗ trên La Phù, tất nhiên là tội ác tày trời. Chỉ là thứ cho thuộc hạ bất kính. Nếu suy xét tỉ mỉ chuyện này, Tứ Khiếu công chúa cũng có chút trách nhiệm; nếu không phải nàng khư khư cố chấp, chỉ vì ham chơi, một đường chủ nhân gian nhỏ nhỏ sao dám bốc phét uy danh của Long Hầu...”

“Long Linh, người nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Nghe hẳn quanh quần nói một vòng lớn, Mạnh Chương đã có chút không kiên nhẫn. Thấy hẳn không vui, Long Linh tranh thủ thời gian tăng nhanh tốc nói:

“Kỳ thật lão thần chỉ là cảm thấy, quân hầu làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc. Hẳn sẽ không đến mức cùng một phạm nhân nhỏ nhỏ này đại động can qua. Mà Trung Nhân giới, chính là tam giới chi linh, xen vào giữa thần quỷ, là nơi chúc phúc tứ phương. Nếu lần này phản khởi binh qua đồ thần sinh linh, chỉ sợ...”

“To gan!”

Long Linh vừa nói đến đây thì bị người ta quát dứt một tiếng. Long Linh nhìn lại, phát hiện người quát chặn mình cũng không phải Long Hầu trước mặt mà là một vị Long tộc tướng đứng bên trái hẳn hạ thủ. Bộ tướng này sắc mặt trắng bệch, mặt phẳng như tấm lụa trắng, bên người một thân áo bào trắng, bạch quang bay múa, giống như bao phủ trong một đám sương mù.

“Ồ? Hóa ra là Vô Chi tướng quân! Người có gì chỉ giáo?”

Cho dù người nói chuyện kia, chính là một trong Vô Chi tướng quân Long Thần bộ chủ công coi trọng. Nhưng Long Linh vẫn luôn theo hầu ở hai bên Mạnh Chương, lại biết một ít lai lịch xấu hổ của hắn, liền không để hắn vào mắt.

Vô Chi Phong cũng nghe ra giọng điệu khinh miệt của Long Linh, nhưng mặt vẫn không biểu tình, lạnh lùng đứng nghiêm mặt nói:

“Long Linh! Thủy hầu hành sự, tự có đạo lý của mình. Tứ phi nhận lấy chủ công thái lễ, công chúa chính là thê tử chủ công chưa qua cửa. Trương gia tiểu tử kia không biết trời cao đất rộng, dám dụ nàng bỏ hôn, đây là tội ác tày trời! Mà chúng ta tùy tùng công đã lâu, tự biết, nếu tận lực bố trí, tự nhiên còn có thâm ý khác...”

Vô Chi Chỉ mặt không biểu cảm chậm rãi nói:

“Chúng ta làm thần tử, không nên suy đoán ra tin tức. Điều chúng ta cần làm là chỉ nghe theo thủy hầu quân lệnh, như vậy là đủ rồi!”

“Được! Nói rất hay!”

Nghe thấy Vô Chi Chỉ nói một phen, Mạnh Chương Dận chương cười to nói:

“Nguyên lão đệ nói rất hay, không uổng công ta giao Hàn Băng thành vùng lân cận trọng thành Phù thành cho người. Hừ, lúc trước Tứ Độc lão nhân lừa gạt người, là hắn mất khí số.”

Không biết vì sao, Mạnh Chương đối với vị nhạc phụ tổ chức tương lai kia, trong lời nói không chút khách khí. Hắn lại nói:

“Long Linh, người cũng không cần nghi hoặc. Giống như Vô Tướng quân đã nói, lần này đi La Phù bản hầu tuyệt đối không phải vì tư tình của nhi nữ mà là có thâm ý khác. Rốt cuộc thế nào, chờ ta trở lại sẽ nói rõ cho người. Chúng ta bây giờ... xuất phát!”

Quân lệnh như núi ban xuống, binh tướng long tộc bên trong vòng xoáy Bàn Châu sớm đã nóng lòng muốn thử lập tức nổi

đuôi nhau mà ra, từ trong dòng sông tổ lưu của Tướng Thủy Hà mà lên, hướng động thiên nhân gian kia nhanh chóng che lại.

Nhàn ngôn ít nói, cơ hồ ngay sau nửa ngày, nguyên bản ánh sáng mặt trời tươi đẹp trên không trung, bỗng nhiên mây đen dày đặc, từ tây nam bay tới vô số mây mù màu đen, liên tiếp thành trận, che khuất bầu trời, đồng loạt hướng lên đỉnh phi tiêu chỗ Thanh Cung trùng điệp dề xuống.

“Đã có mưa to rồi sao?”

Thấy chân trời mây đen cuộn cuộn kéo đến, đệ tử Thượng Thanh đang khổ sở nóng bức đều đi ra khỏi phòng, hướng chân trời nhìn xuống.

Lúc này, tựa hồ cùng mây trận mãnh liệt từ chân trời cuộn đến tương ứng, trong núi rừng lại là cuồng phong đại tác; không riêng gì địa la phù phong thượng thanh môn bị thổi bay đá chạy, ngay cả trong những khe sâu rừng rậm cũng gió nổi lên, cành gãy lá rụng.

Lúc này, Chương môn Linh Hư Tử đang nhắm mắt trong tĩnh thất phi vân, dù không nhìn thấy mây đen áp núi phía ngoài, nhưng vào một khắc đột nhiên mở mắt ra, suy nghĩ một hồi, sau đó thở dài một tiếng, gỡ kiếm khí trên tường xuống, đi ra ngoài.

Chờ hần đi đến quảng trường trên đỉnh phi vân, đám mây đen kịt phủ thiên cái địa cũng vừa lúc cuộn cuộn phi hành đến phía trên đám mây. Chờ đám mây đen đem đám mây đen bao phủ chặt chẽ, bầu trời này liền giống như vào đêm, một mảnh hắc ám. Mà trong bầu không khí quỷ quyết kia, lúc này đã mơ hồ có tiếng sấm nhấp nhô, thỉnh thoảng là một đạo điện quang trắng xóa hiện lên, làm sáng lên sườn núi bị mây đen bao phủ.

Nhìn thấy tình cảnh quỷ dị như vậy, Thượng Thanh đệ tử vốn đang chạy ra bên ngoài thổi một hơi khí mát mẻ, đáy lòng cũng bắt đầu mơ hồ có chút bất an. Lúc này Lục Thủy Thanh Sơn bên cạnh bọn họ đã âm trầm giống như quỷ thành.

“Sao mưa còn chưa xong?”

Không biết như thế nào. Giờ phút này gió lớn thổi ở trên người đã không còn phần mát mẻ, mà khí tức thiên hôn tanh của dã thú hung mãnh thổi vào trên thân người khác chỉ khiến cho mình cảm thấy sờn cả tóc gáy., Đồng thời lại cực kỳ ngột ngạt. Lúc này, không riêng gì đệ tử tiểu bối không có chút linh cơ, mà ngay cả Thượng Thanh tiền bối cũng không nhận được âm thầm cầu khẩn trong lòng, cầu nguyện cho những hạt mưa quý dị như mây đen kia có thể nhanh chóng tản tã xuống. Phảng phất như chỉ có như vậy mới có thể rửa đi phần nặng nề tới mức khiến người ta không thở nổi kia.

“Rắc rắc”

Đang lúc trong lòng mọi người không ngừng cầu khẩn, trong căn đền cao cao tại thượng đột nhiên ánh sáng rực rỡ, một đạo thiểm điện thô to giống như long xà, từ trước mắt mọi người nhảy lên, sau đó là một tiếng địa lôi vang lớn, nổ tung bên tai mọi người!

“Rào —— “

Đang bị tiếng sấm này chấn động đến mức đàn độn. Trong minh minh mọi người phảng phất nghe được một trận thanh âm mở ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện vòm trời bị mây đen che khuất nghiêm ngặt kia bỗng nhiên tách ra!

“Theo Vân Môn Động mở ra, giữa hai bên mây đen là một tuyến thủy như mặt trời, bỗng nhiên truyền đến một trận ngũ khí uy nghiêm trầm thấp, cúi đầu rít gào bên tai mọi người:

“Các ngươi tư dụ công chúa tộc ta, giam cầm La Phù sơn, đã phạm vào Thiên Giới. Hôm nay bản thân đến, đang muốn tra rõ ràng.”

Theo tiếng nói này không phải gần, trong đám mây kia mơ hồ hiện ra một vị Thần Nhân cao lớn. Bên người hần khí đen lượn lờ, thần sắc uy nghiêm quan sát những sinh linh nhỏ bé trên mặt đất. Ở phía sau hần, chiếc áo choàng thật dài dường như đã nhuộm một màu đen tối, đang bay múa trong mây mù tối tăm.

La Phù quần phong, một mảnh tĩnh mịch.

“Xin hỏi Thần Nhân. Ngài là Nam Hải Long Hầu sao?”

Trong một mảnh im lặng như tờ, vị Linh Hư chưởng môn dáng người không cao, trên đỉnh mây kia đang ngửa mặt lên trời cuồng phong thổi tới, gian nan đặt câu hỏi thần nhân trên bầu trời.

“Ôi... Ta là Nam Hải Long Thần Tam thái tử, Mạnh Chương.”

Địa Long Thần vốn trầm thấp nói chuyện, lúc này lại có thanh âm hồng đại, trong miệng nói ra chữ như cối xay đá, từ chân trời cuộn cuộn mà đến, từng đợt từng đợt va chạm ở trên tâm khảm đệ tử đạo môn trên mặt đất.

“Dạ.”

Linh Hư gầy như núi, nhẹ nhàng đáp lại, một chuỗi lời nói thần nhiên truyền vào trong tai thần linh:

“Tiểu nhân đến Thanh chưởng môn Linh Hư. Chuyện mà Long Hầu nói, cũng không biết, xin ngài kiểm tra.”

“Được.”

Một chữ “tốt” như sấm đánh xuống, sau giây lát toàn bộ mây bay, còn có Quan điện trên ba ngọn núi Bảo Hà buồn bực Chu Minh, đột nhiên như gặp phải bốn bàn tay khổng lồ vô hình, trong nháy mắt cơ hồ đỉnh của tất cả điện phủ đều bị nhấc lên., Phong tức cuồng loạn chen chúc vào, quấy phòng xá đệ tử Thượng Thanh lâu đòi một mảnh rách nát. Chỉ sau một lát, rất nhiều gian phòng ốc Thanh Cung tỉ mỉ xây dựng liền biến thành một đồng phế tích hoang vu. Trong đó lại có rất nhiều đệ tử thanh niên, không biết là bị gạch bay ngói vỡ đập vào, hay là đau lòng cho ốc xá bản môn, đúng là khóc lóc liên ngày.

Mà lúc này, các thượng thanh đệ tử tụ tập trước các đại điện ở các nơi, trong đó không ít môn nhân thân có pháp lực đã án kiếm, chuẩn bị pháp thuật âm thầm chuẩn bị cho các trưởng lão bên cạnh ra lệnh một tiếng, liền muốn cùng thần linh trên bầu trời đánh nhau sống chết. Chỉ là thủ tọa trưởng của bọn họ, giờ phút này thấy chưởng môn trên đỉnh Phi Vân vẫn bất động thanh sắc, liền ước thúc các môn hạ, tạm thời không nhin được.

Vào lúc này, Thần Linh nghe thấy trên trời lại lên tiếng:

“Còn có một gian nữa kia!”

Đã gặp kiếp số trước nay chưa từng có như vậy, Quan Thiên các cao cao sau lưng Linh Hư vẫn đứng vững như cũ, bên cạnh một tiên đường sơn thành màu vàng cũng sừng sững không ngã. Giờ phút này Mạnh Chương chỉ ra chính là tòa Tiên đường hiện ra ánh sáng vàng kia.

“Trong lúc đó...”

Quay đầu nhìn thoáng qua cung điện Tiên Thiên có linh phiến pháp phối, vẻ mặt Linh Hư Tử vẫn bình tĩnh như cũ, chẳng qua vốn luôn thẳng lưng, lúc này lại gập xuống.

Thần nhân trên bầu trời khom lưng vái chào, Linh Hư khẩn thiết cầu đạo:

“Thần Hầu bẩm báo, trong Hoài Tiên đường kia cung phụng ta các đời tổ sư anh linh của Thanh Môn, là thánh địa của bốn môn. Linh Hư ta dùng danh dự ngàn năm của bản thân đảm bảo, công chúa Long tộc tuyệt đối không có Thần Hầu trong Hoài Tiên đường muốn tìm.”

“Hừ!”

Vào lúc Thần Linh nghe vậy, kinh miệt hừ nhẹ một tiếng, phía sau đạo nhân dưới đất liền lại dâng lên một trận cuồng phong như lưỡi đao, thổi tới thượng thanh tổ đường được đạo pháp che chở kia.

“Kiếm trận!”

Đến lúc này, Thanh chương môn vẫn một mực nhìn không được mà kính trọng, hướng về phía chân trời hét to một tiếng. Theo âm thanh này của chương môn tựa hồ dùng toàn bộ khí lực hô lên thì trên đỉnh Phi Vân rộng lớn nhất thời bay lên vô số phi kiếm., Quang sắc khác nhau, theo phương vị Thái Cực Bát Quái ở trên không trung của La Phù tung hoành bay múa, kết thành một đạo kiếm trận nghiêm mật. Chỗ kiếm trận này phiêu huyền, dường như trong tối tăm cắt đứt một sợi dây vô hình, không thể nhìn thấy sợi dây nối. Đạo cuồng phong kia hướng về phía Tiên Đường đánh tới nhất thời tiêu tán.

“Ha ha!”

Thấy bọn họ phản kháng, đám vân đoàn thủy hầu không giận mà cười, âm thanh chấn động thiên hạ:

“Kẻ hèn mọn, dám chống lại thiên uy!”

Thấy trên bầu trời Thanh Đồng Sơn có kiếm quang lượn lờ. Bát Thủy bất tiến, Mạnh Chương lại không thèm để ý chút nào, chỉ ngửa mặt thét dài một tiếng:

“Ngao —— “

Theo tiếng thét dài của thủy thần long tộc trong Hắc Vân trận như ngư minh này, từ trong mũi, bỗng nhiên phun ra vô số đạo bạch khí, vừa đón thiên phong, liền hóa thành vô số luồng lãnh long bạch khí dày đặc. Giương nanh múa vuốt, đồng loạt đánh về phía hung mãnh trên mặt đất. Ở chỗ chúng nó đánh tới,, Gặp vật đều biến thành đóng băng, không bao lâu sau dải mây này giống như tiến vào tam cửu nghiêm đông giá, khắp nơi trời đông giá rét, băng quang lóng lánh. Mà những thanh kiếm hộ sơn vốn bay lượn giữa không trung, gặp phải những lãnh long cuồng bạo này, tuy số ít có thể chém được, đem Lãnh Long chém thành băng khí. Nhưng đại đa số phi kiếm đã nhao nhao rơi xuống.

Mà lúc này, ở trong đám mây cuồng tiếu, Địa Long Hầu vung tay lên, phía sau “Két” một tiếng, những Long quân đến từ một trong tám phủ thành lớn của Nam Hải, một trong Hàn Băng Thành, cùng hiện thân, dưới sự dẫn đầu của thủ lĩnh Thần Tướng, Vô Chi Đổng lĩnh, thúc giục xe mưa đầy huyền băng, phá mây mà ra, trên không năm trăm dặm La Phù ù ù chạy như bay, hướng về nhân gian bốn mùa xuân nhân gian có động thiên rơi xuống vô số mưa đá lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, La Phù Động Thiên, trăm ngàn năm qua vẫn khí hậu hợp lòng người, đã là băng tuyết tàn phá bờ bãi, phẳng phát biến thành Tu La Luyện Ngục như quỷ khóc thần gào!

Mà tất cả những chuyện này, từ mây đen kéo tới Mạnh Chương, điện phủ bị hủy, băng tuyết bay tứ tung, nhưng chỉ có non nửa công phu; mà đúng như vậy, trải qua ngàn năm mà không ngã, danh quan của đạo gia đã bị hủy diệt. Lúc này chư

phong Địa La Phù khắp nơi đầy tuyết bay, băng đá văng khắp nơi, giống như trở thành nơi rét buốt cực bắc!

Chỉ là, đang lúc Thiên Sơn tuyết vũ, quý khốc thần giận, vân không âm đạm chợt có vài đạo điện quang kỳ dị hiện lên. Trong đó có một đạo ngân quang giống như ánh trăng, bay nhanh về phía Long Hầu Thủy tộc đang khoanh tay đứng nhìn dương dương tự đắc.

“A!”

Thần tiên bay tới, Mạnh Chương bất ngờ không kịp phòng bị, theo bản năng lóe lên, khó khăn lắm mới né được một mũi tên trí mạng này. Chỉ có điều áo choàng Huyền Giao sau lưng y đã bị thần tiên xuyên thủng.

“Thần Nguyệt Tiễn?”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy trong gió tuyết đầy trời có người tung bay đến, dịu dàng quất mắng:

“Hay cho tên Thâm Hầu hèn hạ, dám ở trong Tứ Độc Vực danh sơn đại khai sát giới!”

“Ha ha!”

Thấy rõ người tới đang tức giận, trận chương cười ha hả, hạ thấp tư thái, ôn nhu nói:

“Thì ra là Linh Dục muội tử. Muội tử ngươi cũng không thể trách ta, tất cả đều trách ngươi cái tên phạm nhân vô sỉ bên cạnh kia, dám gạt gạt vợ chồng ta rời nhà, ở cùng một chỗ với hắn. Lần này, ta chỉ cho hắn một bài học nho nhỏ!”

“Ừm, Mạnh Chương ta luôn rộng lượng, hôm nay chỉ cần ngươi chịu cùng ta trở về, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, tha cho những sinh vật hèn mọn ngu muội này.”

“Ngươi ——”

Nghe Mạnh Chương nói vậy, Linh Cương tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng, cung thần trong tay như trăng tròn, giờ tay lên lại là một mũi tên bắn ra. Lần này Mạnh Chương có người phòng bị, ngay trước khi mũi tên óng ánh đến gần người, đã bố trí một bức tường băng cứng rắn ở trước người, miễn

cường ngăn cản mũi tên Thần Nguyệt. Trong nháy mắt, màng băng hình cung hộ thân kia đã bị đánh tan, nhưng Mạnh Chương dù sao cũng bình yên vô sự.

Đang lúc Mạnh Chương cùng Linh Tuyền dây dưa, Tứ Hải đường chủ cùng nhau cấp bách chạy tới, lại bất chấp tất cả, thấy sư môn gặp nạn, chỉ cố gắng hết sức thi ra Dao Quang Thần Kiếm, tung hoành xung đột giữa không trung giữa cơn mưa tuyết bay tứ tung khắp không trung., “Phi Nguyệt Lưu Quang Trảm” lách mình bắn nhanh, đánh tan không ít Lãnh Long vì hành hạ, càng làm cho không ít giáp sĩ hàn băng thủ hạ của Vô Chi Chủ nhao nhao chạy trốn, rốt cuộc cũng không gây ra mưa đá nữa. Ngay tại cách đó không xa, Quỳnh Thiên triệu hồi ra thần điêu Chu Tước., Trong lúc bay múa hùng hực khí thế như lửa đốt, không ngừng xua đuổi binh sĩ Long tộc; giặc cỏ thích hợp đem linh trượng ra sức phát phối, đánh ra những đóa bích hoa rực rỡ đầy trời, chuyên đánh vào đám đệ tử Long quân đang giết hại Thượng Thanh kia. Có hai nàng bên phò trợ, ba người bọn họ đã đi qua chỗ nào trong Tứ Hải đường., Đứng là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không ai có thể ngăn cản. Mà lúc này, dưới sự ra tay hết sức của đám thượng thượng thanh Tú, dù là Nam Hải Long quân thần lực cường đại cũng không đáng sợ bằng lúc bắt đầu từ trên trời tấn công mãnh liệt.

Thấy vậy, Long Tướng Vô Chi Côn Bằng vốn còn ở một bên quan chiến, tay cầm Quỷ Đầu Cự Dao cực lớn, phát ra một tiếng kêu, lời nói anh dũng vọt tới, ngăn trở; đợi Quỳnh Thố, Tuyết Phù chứng kiến cảnh tượng như vậy cùng quay lại cứu, đồng liêu Vô Chi Côn, Long Linh Tử cũng cầm thần binh Phong Ly Trượng của Nam Hải, gia nhập trận chiến, sóng vai chém giết với Vô Chi Vũ.

Lúc này, chiến cuộc không còn như ban đầu mà nghiêng về một bên tình huống khác. Trong hoàn cảnh hỗn loạn, đã có không ít đệ tử Thượng Thanh ra sức cứu đồng môn đang khóc lóc trên mặt đất trở lại chỗ bí mật, cố gắng chữa trị thương thế. Chỉ có điều, vào lúc này, vị Tứ Độc công chúa đang phần nộ kia đã truy đuổi một lúc sau, như là Nam Thủy Hầu đang trên

chọc, liếc tới chiến cuộc trước mắt, bỗng nhiên hấn xoay người cười ha ha, nói:

“Này, Linh Nhi người xem, chúng ta chỉ biết chơi đùa, lại quên mất tên đầu sỏ gây tội kia!”

Vừa dứt lời, vẻ mặt thủy hầu tươi cười đột nhiên nghiêm lại, khõe miệng nhe răng cười, quát lớn một tiếng:

“Ồ!”

Hét một tiếng, cái roi thần vẫn luôn không xuất ra kia của hấn “Thiên Thiểm” bỗng nhiên bay lên trời, lượn một vòng ở vạn dặm trên trời, vốn là thần tiên dùng sấm sét trên trời chế thành, giờ phút này đột nhiên hiện ra bản hình, lại tụ hợp thành một cột điện tuyết trắng vừa thô vừa to, lóng lánh ánh sáng chói lóa, hướng vị thiếu niên đang chuyên tâm chống cự Long Tướng kia âm âm đánh tới!

Tục ngữ nói, “Lịch lôi không kịp bùng tai; mà tia chớp lại đều ở trước lôi minh. Giờ phút này nhân thần chém giết trong động thiên La Phù, chỉ bất quá cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo bạch quang, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Ầm!”

Chỉ nghe một tiếng âm vang thật lớn, trong giây lát thiếu niên liền cảm thấy sau lưng mình sủi ầm một hồi, cơ hồ không đợi hấn kịp phản ứng, thân thể đã ở ngoài mấy trăm trượng! Mà phía sau hấn, đang kéo theo một đạo quang khí thật dài, xanh vàng lục luân chuyển., Giống như Dương Liễu Xuân Thuốc kéo dài mười mấy dặm, mà ở trong hoàng quang bích ảnh kéo dài không ngừng này, đạo điện quang như rắn độc kia, đang hóa thành một lưỡi đao cắn người, cố gắng xông lên trước trong ánh sáng màu xanh quấn quanh, ý đồ một phát xuyên qua cái kia tươi sống!

“...”

Một tia chớp bay tới, chớp mắt trăm dặm; chờ khi thiếu niên trong hiểm cảnh nhanh chóng tỉnh táo lại, hấn và người sau lưng hấn đã bay xa trên trăm dặm trong không trung âm trầm. Mà phía sau điện quang hiểm ác, lại đem khí lưu nơi kinh qua

nháy mắt nóng rực, bành trướng ra phía ngoài, phát ra từng tiếng sấm sét đuổi theo hồn đoạt mệnh.

“Tuyệt Đẹp!”

Lúc tỉnh lại rồi cuộc cũng đã hoàn toàn phản ứng lại, mai tuyết tinh linh cả đời được che chở phía sau hẳn đang bộc phát ra ánh sáng chói lọi, sau đó đã đi tới phần cuối của sinh mệnh.

“Đi!”

Trong tiếng ăn uống đầu tiên đối với đường chủ, sự ấm áp sau lưng Khẩn Bằng đột nhiên bộc phát ra, đem thân thể y bắn về phía trước; trong gió lạnh gào thét trước mặt, để y trong nháy mắt đã bay ra mấy trăm dặm.

“Vậy là chia ra sao?”

Lúc cáo biệt, một khoảng thời gian ngắn mà vội vàng; thiếu niên thân bất do kỷ sau khi nhẹ nhàng hạ xuống đất, cho là mình vừa mới trải qua một giấc mơ có chút bi thương.

Đúng vậy, chỉ là một giấc mơ thôi. Bây giờ tỉnh mộng, chỉ cần giơ tay ra là có thể kéo nhẹ cô gái luôn đi theo bên cạnh mình. Chỉ là...

Nhưng vì sao bàn tay đuổi ra lâu như vậy mà vẫn không bắt được gì?

Sao lâu như vậy, trong lòng bàn tay chỉ có chút lạnh lẽo rơi xuống?

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh...

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Đệ tứ thiên sơn tuyết vũ hóa Mai Hồn Phù, phương nữ thì đoán là hồn phách.

Nhân gian lui tới xuân đến, không chỗ không hoa, không chỗ không mưa gió. vất vả làm mịt mờ bên dòng suối nữ tử, ôm quần áo quay đầu lại nhìn.

Cả đoạn đường lo lắng không yên, cô phụ hoa tâm, rơi lệ cầu hoa thứ. Vẫn nhớ sâu sắc những lời trong đêm khuya, sinh tử ngàn câu nói. bướm bướm quyến luyến hoa ách.

Tiên sơn Đạo gia cảnh sắc trăm năm thanh minh, giờ phút này đã phảng phất luyện ngục nhân gian.

Ban ngày đảo lộn thành đêm tối, trời tối giống như một cái nồi sắt chụp xuống. Gió lạnh rít gợn dữ, hoa tuyết bay loạn, cành lá sinh cơ bùng bùng bị hàn băng phong ấn, giữa khe núi gợn nước như sôi, cạn bã yên lặng ngàn năm bị khuấy lên, ném lên không trung, lại bị yêu long phun ra hàn vụ nháy mắt đóng băng., Một lần nữa lại rớt xuống đầm lầy. Lúc này trong thiên địa chỉ còn lại hai loại màu sắc, không phải đen cũng xám; bốn phía tối tăm khó hiểu, quang ảnh lượn lờ, tựa hồ khắp nơi đều loé ra phân biệt với quỷ ảnh. Trong quang ảnh quỷ quyết u ám, chỉ có nhân thần đấu pháp ngẫu nhiên kích phát điện quang cường đại mới có thể chiếu sáng nhân vật thiên địa trong nháy mắt, đồng loạt hiện ra thân ảnh kỳ quái Quang Ly.

Trong tình cảnh hỗn loạn kịch liệt như vậy, cách xa hơn trăm dặm, ở một góc bỗng nhiên xuất hiện một màn mưa hoa đầy trời, còn có cả thân ảnh rơi vào trong màn mưa hoa, trông rất bé nhỏ không đáng kể, không khiến người ta chú ý.

Một lát sau...

“Quả nhiên là giáo môn lãnh tụ nhân gian ngàn năm!”

Thấy môn phái thế gian này thế mà có thể duy trì được non nửa thời gian, trong kiếm ảnh như Nam Hải Hồn nhân nhả đạo chơi, cũng không nhin được có chút kinh ngạc nho nhỏ. Lúc này tên Trương đường chủ đáng ghét kia, còn có thị nữ thân

cận của hắn, đã bị một đòn sấm sét của mình đánh cho hương vị; tuy rằng lúc này đã nằm ngoài dự liệu của bản thân, nhưng cuối cùng cũng thở ra một hơi, vẫn nhìn không được có chút khoái ý.

Tuy nhiên, có chút kỳ quái là, tuy thiếu niên kia đã bị đánh bay, nhưng kiếm khí thất lạc của hắn tuy mất đi chủ nhân thám thính hư thực, nhưng vẫn có sự trợ giúp của chính mình, không ngờ ở nơi đó nhảy loạn khắp nơi, quang hoa chớp liên tục, không chỉ giúp tiểu nữ oa kia ngăn cản gia đình Long Linh liên tiếp sản xuất cùng nhau chịu trách nhiệm công kích, còn có không khí chạy trốn khắp nơi đánh lên những Long tộc binh sĩ gieo mưa băng.

Mà lúc này, Long nha đầu kia thấy mình bị thương, đang như phát điên tấn công mãnh liệt, thân tiền lóe sáng, liên châu tới. Trong đó còn kèm theo đủ loại pháp thuật long cung hung hiểm, dù thân lực của mình cao hơn một đoạn., Vẫn bị nàng làm cho luống cuống tay chân. Lúc này La Phù đồng thời, lại không biết từ nơi nào bay tới một trận địa vân vụ kỳ lạ, lúc đầu cũng không dày đặc, nhưng dần dần tràn ngập ra, lại làm cho cấp dưới của mình những “thần nhân như điện”, dần dần thấy không rõ tình thế chung quanh.

“Đã đến lúc rút quân.”

Đoán thoáng tình thế trước mắt, Mạnh Chương nhanh chóng đưa ra quyết định rút quân. Vốn đã lập uy, lúc này bọn họ không cần tổn sức ở lại nữa.

Ý định đã định, Mạnh Chương gào thét một trận, đám bộ hạ Thủy tộc đang công kích lập tức hiểu ý, lần lượt thu hồi binh khí chiến xa. Một bộ đoạn sau, một bộ đi trước, các bộ khúc phối hợp vô cùng thành thạo ăn ý, các bộ khúc này phối hợp rất thành thạo ăn ý., Chỉ bất quá trong nháy mắt, Nam Hải Long quân vốn quấy thiên hôn địa ám liền theo phía sau chủ tướng gào thét mà đi, bỏ lại trên đất bừa bãi. Lúc rời đi, chi sư ma luyện thời gian dài ở Nam Hải cùng Quỷ tộc mài giũa, các giáp sĩ tự thi pháp, cướp trở về đồng bọn bị thương trong núi; cuối cùng, mấy long binh thượng phương liều mạng kích thương, không có một ai rơi xuống.

Tuy nhiên lúc này ngoại trừ Tứ Độc Long Nữ tức đến nổ phổi ra, những đạo sĩ khác như đám người Linh Hư, cũng không có lòng bắt tù binh; trông Thần Bình đi xa, trên dưới Thanh Môn từ trên xuống dưới đều kinh hồn, nhưng vẫn không dám lười biếng. Toàn bộ tinh thần cảnh giới hồi lâu, đợi đến chân trời tan thành mây khói, tâm thần tất cả mọi người căng cứng mới thoảng buông lỏng, chỉ có điều đây chỉ là đau đớn vô cùng lâu dài vừa mới bắt đầu.

Những đệ tử Thượng Thanh môn may mắn còn chưa kịp phát hiện vết thương trên người mình còn chưa kịp đau, liền đột nhiên phát hiện xung quanh mình tử thương khắp nơi, tiếng kêu than dậy khắp trời; không biết bao nhiêu đồng môn bằng hữu trước đây còn cùng nhau đọc kinh nói chuyện, đã vĩnh viễn nằm yên trong đông đảo nát băng tuyết kia...

Mà thời điểm bọn họ bị thương, giờ phút này bên ngoài mây trầm dậm đang diễn ra một màn chiến sự cuối cùng:

“Ồ?”

Không biết có phải trong cõi u minh có định số hay không, Nam Thủy Hầu lướt qua không khí ngẫu nhiên cúi đầu nhìn xuống, vừa hay phát hiện nữ tử bị Thiên Thiểm Thần Tiên của mình đánh trúng đang nằm yên dưới đất tuyết. Lúc này tuyết vẫn còn chưa ngừng rơi nhưng khi nữ tử kia nằm lăn ra thì tất cả bông tuyết đang bay tán loạn khắp nơi., Một mảnh cũng không rơi xuống người nàng. Mà trên mặt nàng, thần thái bình tĩnh lạnh nhạt, dung nhan vô cùng an tường, giống như vẫn còn sống —— thậm chí, không biết có phải là mình ảo giác hay không, hắn nhìn thấy khóe miệng nữ tử mất mạng này, tựa hồ còn sót lại một tia mỉm cười nhàn nhạt.

“Quái lạ!”

Thấy vậy, Mạnh Chương trong lòng cảm thấy khó hiểu:

“Sao có thể như vậy được? Bản thân mình dùng toàn lực Lôi Thần điện thiểm tiên, đừng nói là một tinh linh tu luyện bình thường ở nhân gian, cho dù là Địa Tiên Ma Thần Tướng pháp lực cao cường, bị dạng này thật sự đánh trúng, cũng đã sớm hồn phi phách tán, thân thể hóa thành tro bụi, làm sao còn có

thể không tổn hao một sợi tóc như vậy, dung nhan tựa như sống?”

Trong lòng ngạc nhiên, Mạnh Chương không chút nghĩ ngợi, ông tay áo vung lên, Vân Thiên ngay lập tức cuốn lên thân thể nữ hài nhi trên mặt đất, đặt ở phía sau mình một chiếc xe mưa, chuẩn bị mang về thỉnh thoảng cẩn thận nghiên cứu. Cứ như vậy, những Tinh Binh Thần Tướng của Long tộc này bỗng nhiên đến, lại cuốn sạch đi, không bao lâu liền chui vào Nam Hải mênh mông, biến mất sạch sẽ từ trên đất liền.

Không biết qua bao lâu, hai cô gái Thiên Điều nhai kia từ hướng chủ phong đã tốt lên, thuận theo chỉ dẫn của thanh cô kiếm thông linh kia, rốt cục cũng tìm được đường chủ nằm bất động trong tuyết.

Chờ lúc Linh Miểu và Quỳnh Quỳnh tìm tới hắc, đã phát hiện hơn phân nửa thân thể đều bị tuyết trắng vùi lấp, tứ chi cứng đờ, nhắm mắt như chết, trên mặt càng tô thêm băng châu.

Chờ sau khi Linh Quỳnh và Quỳnh Đình hợp ngôn cứu hắc trở về Thiên Điều nhai, đã là chuyện của hai ngày sau. Lúc này La Phù sơn đã trở thành băng thiên tuyết địa, trước mắt là cảnh hoang tàn. Từ Thiên Điều nhai nhìn lại phía trước núi., Chỉ thấy được một mảng bạch khí mờ mịt, khắp nơi đều là băng tuyết óng ánh. Những động thiên bích thụ xanh biếc nguyên bản xanh biếc, chưa bao giờ đi qua sương tuyết, giờ phút này lại bị băng lảng thật dày bao lấy, đại bộ phận đều đã bị đông chết, mà những sinh linh cầm thú kia cũng không chịu nổi băng sương tuyết., Cũng có thật nhiều bị dòng nước lạnh giá đông chết; ngưng mắt nhìn lại, thi thể chúng nó cứng ngắc đầu đầu cũng có. Ở trong mảng băng sương kịch liệt này, tức sát gió lạnh, bốn mùa Trường Xuân địa Nam quốc cùng trời đã là trời đông giá rét, giống như bắc địa tuyết quốc!

Trong khu vực tuyết trắng mênh mông này, Thanh chư phong bị tổn hại nghiêm trọng nhất lại hóa thành tuyết trắng đầu tiên. Lộ ra ngọn núi xanh biếc. Trong vòng hai ngày, Thượng Thanh trưởng lão hợp lực thi pháp, ra sức tan đi sương tuyết đóng băng đá núi; mà những môn nhân đệ tử may mắn sống sót đều kiềm chế bị phần tràn đầy mặt đất., Bắt đầu thu liễm

thi thể đồng môn lâm nạn trong phế tích. Điềm kiểm tra đi qua, vốn nhân số tại nơi này không phải quá nhiều thượng thanh cung, cả môn đệ tử cũng đã mười mất ba; trong đó đại bộ phận đệ tử tử tử tử tử khó chết, đều là môn nhân trẻ tuổi đi vào núi đã vài năm. Những người trẻ tuổi này, vốn tràn đầy lòng hướng đạo. Ai ngờ thuật còn chưa nhìn thấu, đã chết oan chết uổng.

Tại một mảnh đau thương, thu thập thi thể đệ tử khó chết, Thượng Thanh Cung tựa hồ không kịp chú ý đến những người khác, lại được Chương môn đích thân suất lĩnh, vội vàng thu thập khắp nơi bằng ngói gỗ, ở trong một mảnh nước bùn băng tuyết bắt đầu xây dựng lại quan vũ.

Không đề cập tới Thanh Chư Phong một mảnh u sầu, lại nói tỉnh, từ khi được Linh Quỳnh Hồi cứu tỉnh, thì cả ngày ngẩn ra, giống như mất hồn phách. Ước chừng ở trong ba bốn ngày, hai cô gái áo không giải thích được điều gì., Lo trước bận bịu chăm sóc thiếu niên. Trong mấy ngày đầu, Linh Dục cực lực thi triển Hồi Hồn chi pháp, hi vọng tỉnh ngôn thần chí có thể sớm khôi phục tỉnh táo; Quỳnh Huyền thì ở trong thạch ốc nửa sập không ngừng thi pháp nhóm lửa, để anh trai bị bệnh sưởi ấm. Trong mấy ngày nay, hai người nàng thường ở bên giường cạnh người thiếu niên mà nói chuyện, hi vọng hẳn nghe xong những lời này, có thể sớm hồi phục thanh tỉnh.

Chỉ là, như thế ba bốn ngày sau, thiếu niên vốn ăn mặc phiêu dật, cũng chỉ ngẩn ngơ ngơ, hai mắt đăm đăm, tựa hồ căn bản không nghe được nữ hài nhi bên cạnh rất nhiều lời lẽ mềm mại. Thấy bộ dạng hẩn thất hồn lạc phách, Linh Miểu cũng không nổi giận, lại cùng Quỳnh Thiển đi sâu trong khe băng tuyết núi xa, vất vả đi hái một ít dược thảo an thần còn sót lại, ở trong phòng nhỏ nấu thành nước thuốc, đánh thức uống.

Mấy ngày nay, Linh Hư chương môn với một thân tiều tụy cũng đang bứt ra tìm kiếm trong lúc bận rộn. Đợi đến lúc trong phòng thấy được vẻ mặt vô thần vô giác, Linh Hư cũng chỉ là thở dài một tiếng, nhờ nhị nữ chiều cố cho hẩn, rồi cũng đi.

Cứ như vậy hai ba ngày trôi qua, vừa vặn bảy ngày sau khi Thượng Thanh Cung gặp tai họa bất ngờ, đang lúc Linh Dục

đi ra ngoài hái thuốc, Quỳnh Thiện canh ở bên cạnh giường nhìn ca ca mặt mũi tiêu tụy lau nước mắt, lại đột nhiên phát hiện, ngón tay cương trực của gã đột nhiên động một cái.

“Ca ca! Huynh đã tỉnh?!”

Thấy thiếu niên trên giường tay chân dần dần cử động, ánh mắt cũng dần dần thanh minh, Quỳnh Thiện vừa mừng vừa sợ, vội vàng đặt câu hỏi.

“Ừm... Ta đã tỉnh.”

Mấy ngày không nói chuyện, thiếu niên vốn mồm lạnh lợi, nói bốn chữ đơn giản này lại có vẻ vô cùng gian nan. Dừng một lúc, mới mở miệng nói:

“Linh Khuyết đâu?”

“Linh Miêu tử tử sao? Nàng ra ngoài hái thuốc —— “

Chần chờ một chút, Quỳnh Đình lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói:

“Tuyệt Diệp tử cũng bị Long Vương kia mang đi, mấy ngày nữa trở về.”

Mặc dù tỉnh lại không hỏi, nhưng tiểu muội muội vẫn không nhin được đem những lời Long Nữ tử tử dạy cho nàng nói ra, hi vọng ca ca nghe xong có thể an tâm. Chỉ là khi nói lời này, trong mắt Quỳnh Thiện bỗng nhiên ngấm đầy nước mắt, không ở trong hốc mắt đảo quanh; nếu không phải nàng liều mạng nhin xuống, sợ rằng đã sớm khóc ra tiếng ở trước mặt ca ca.

“Dạ.”

Nghe xong lời của Quỳnh Huyền, bắt chuyện lại như có điều suy nghĩ, không nói thêm gì nữa. Trong thạch ốc lại lâm vào một mảnh yên lặng. Tuy rằng, giờ phút này Quỳnh Thổ rất muốn nói nhiều một chút để ca ca giải buồn, nhưng bởi vì muốn khóc, nhất thời không thể làm gì khác hơn là không nói nữa.

Không khí trong phòng có chút lạnh lùng, nhưng chợt nghe một tiếng kinh hỉ từ ngoài cửa truyền đến:

“Người đã tỉnh lại?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe “Xoạch” một tiếng, linh quang xúng đáng là bó thảo dược trong tay hắn đã rơi xuống đất.

“Ừm, ta tỉnh rồi!”

Lúc này, lời nói đã mười phần trong trẻo. Leng keng leng keng kết thúc, hắn liền nhảy dựng lên, nhảy xuống đất đứng thẳng.

“Đa tạ các người...”

—— lời nói truyền vào trong tai, vẫn thân thiết như ngày xưa, nhưng Linh Dục cảm thấy vẫn còn có chút không yên lòng, liền nhìn kỹ lại thiếu niên. Nhìn nhau như vậy một lát sau, nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Thấy đã mở miệng, Linh Dục Nhi rút cuộc cũng bình yên vô sự, đột nhiên cảm giác trong lòng như có thiên ngôn vạn ngữ. Nhưng lời đến miệng lại không biết phải nói ra từ đâu, trái lại còn cảm thấy chua xót dâng lên trong lòng, hóa thành một khung cảnh nức nở, dựa vào bên cửa khóc lóc không thành lời.

Lại không đề cập tới hôn hê này sau khi trở về vui buồn bi thương. Lại nói, sau đó lập tức đi lên Phi Vân đỉnh, tìm tới vị Chương môn chân nhân đang đốc công xây phòng ngủ của đệ tử, khom người thi lễ với hắn, khẩn thiết bẩm báo:

“Chương môn sư tôn dung thứ, đệ tử bất hiếu mở miệng, lẽ ra phải lập tức thỉnh tội, chỉ là ngày hôm trước thân nhiễm bệnh nhẹ, trước mắt lại có chuyện tất phải làm, cho nên khẩn cầu sư tôn có thể thư thả vài ngày.”

“Ồ?”

Nghe vậy, Linh Hư dừng tay, rung đạo bào dính đầy bùn đất trên người, liếc mắt nhìn gã, nói:

“Đi đi.”

Đáp lời ngắn gọn xong, suy nghĩ một chút, Linh Hư lại thêm một câu:

“Nếu thật sự muốn gặp ta, tốt nhất trong vòng bảy ngày trở về.”

“Vâng.”

Đáp ứng một tiếng, thiếu niên đường chủ vái chào đầy đất, liền quay người xuống núi.

Từ đó về sau, ước chừng khoảng năm ngày sau, tại một huyện rộng tại Dục Trường Bình phía nam Hà Nam mấy ngàn dặm, trước một đại viện rộng rãi gặp khó khăn liên miên có hai cô bé đứng lẳng lẳng ở trước bức tường vây quanh đại môn, dường như đang đợi mọi người. Trong đó có một cô bé tuổi tác nhỏ hơn một chút., Nhìn vách tường trước mặt vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang nhìn chăm chú tường viện nhập thần. Bức tường chắn trước đạo này, tựa hồ đã lâu năm, phía trên có rất nhiều vết rêu cũ kỹ không đồng nhất, tổ hợp cùng những vết nước mưa rơi xuống, hình thành một bức bích họa hình thù kỳ quái, đang dẫn phát tiểu nữ oa chăm chú quan sát.

Đang lúc nàng nhìn nhập thần, chợt nghe thấy trong đại môn bên cạnh có tiếng vui mừng, thuận gió truyền đến:

“Quỳnh Ngọc mau tới đây, theo ta đi gặp Lương viên ngoại, hắn đã đáp ứng nhận nuôi ngươi làm nghĩa nữ rồi!”

“A? “

Đúng là:

Mọi lo lắng đều là hy sinh hết.

Khinh thân nhất kiếm gian.

Nhưng đừng tới ngày khác.

Ước chừng hai ba năm.

Tiên Lộ Yên Trần tăng thứ mười sáu làm cho Thiên Sơn tuyết vũ hóa Mai Hồn kiếm mười năm, một khi đã găm phá phong vân.

“Quỳnh Quỳnh! Khổ cực mấy ngày nay, ca rốt cuộc cũng kiếm được gia đình tốt cho muội rồi!”

Vào Lương phủ, mở miệng liền mỉm cười giới thiệu với Lương viên ngoại. Mà Lương viên ngoại mặt mũi hiền lành kia trong phòng khách, nguyên bản còn có chút lạnh nhạt, một bộ dạng không gì không thể; nhưng chờ khi nghe thấy thì gọi

con bé xinh xắn trang điểm xinh đẹp này đến, hấn liền từ trong ghế thái sư đứng lên, mặt mày hơn hở, mặt mày hồng hào.

“Tốt! Tốt! Tốt! “

Nhìn tiểu Quỳnh Thước, luôn luôn chậm rãi ôn trọng lão viên ngoại, nói chuyện cũng có vài phần dòn dập:

“Trời cao đôi xử Lương Mi công không tệ!”

Lão viên ngoại miệng đầy khen không ngừng:

“Muốn Lương Mi Công ta cả đời hành thiện, dưới gối vẫn vô tử; vốn tưởng ông trời trêu cợt ta, lại không muốn chịu đựng sáu mươi đầu, ban cho ta ngọc nữ kim đồng này!”

Nhìn thấy tiểu Quỳnh Tỳ Hưu xinh đẹp như mỹ ngọc, Lương viên ngoại cười đến không ngậm miệng lại được. Lúc này, bị hấn gọi đến cùng một chỗ quan sát nữ tử Lương lão phu nhân, cũng đồng dạng cười đến mức mặt đầy nếp nhăn đều giãn ra, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Chẳng qua Lương lão phu nhân này, đối với tướng công của mình từ trước đến nay không đặc ý lắm, lúc cao hứng liền hất nước lạnh. Bây giờ thấy phu quân đặc ý, lão phu nhân đầu đầy châu thúy ý oán trách nói:

“Tướng công, biết ông trời có mắt không? Mấy ngày nay người luôn oán giận ông trời bất công, tâm tư tích thiện sửa cầu cũng nhạt...”

Nói đến đây, nàng chợt nhớ tới một chuyện, hoảng hốt vội vàng nói ra:

“Không đúng, ta phải nhanh chóng trở về Hương đường đốt thêm một nén nhang cho thần linh, tránh cho bọn họ trách tội, đưa con gái xinh đẹp tới tay lại bay ra ngoài!”

Vừa nói vừa đi, Lương lão phu nhân đã biến mất sau tấm bình phong.

Thấy lão phu nhân rời đi, liền nói:

“Kỳ thật phu nhân quá lo lắng, quý phủ chính là tộc dùng trâm cài anh em, Lương lão gia trước kia lại là thượng thư triều đình. Làm quan thanh minh, ông trời sao lại bạc đãi.”

Nghe hẳn nói vậy, lão thượng thư làm việc thiện quả nhiên khai sắc. Cho tới lúc này, vị tiểu muội muội được gọi vào nội đường kia vẫn còn mơ hồ, chỉ lo trừng to mắt nhìn quanh, nhưng không rõ bọn họ đang nói gì.

Lại nói tới Lương viên ngoại, chờ lúc kinh hỉ qua đi, hiện tại lại dần dần có chút nghi hoặc. Thật vất vả mới dời ánh mắt khỏi người Quỳnh Đình, Lương viên ngoại liền mở miệng nói:

“Trương công tử, xin thứ cho lão phu nói thẳng. Ta xem ba người các hạ, thần tình khí độ này, hẳn là dị nhân trên giang hồ, làm sao lại sa vào thế hạ quyết tâm tìm bạc? Chẳng lẽ, các ngươi có điều gì khó nói?”

“Ai...”

Nghe lão viên ngoại hỏi, thiếu niên thở dài một tiếng, trên mặt phủ lên một tầng mây sầu, than thở nói:

“Thượng thư công quả nhiên mắt sáng như đuốc, ta và vị Linh Miếu cô nương này, thật ra đều là gái giang hồ. Quỳnh Huyền là nghĩa muội của ta. Chúng ta từng ở Lĩnh Nam Thâm Sơn học kiếm, vốn nghĩ có một ngày sẽ xuống núi dương danh lập vạn. Xuất nhân nơi. Ai ngờ giang hồ này hiểm ác ác., Phong ba bất trắc, xuống núi nửa năm, không chỉ có kiếm khách hiệp sĩ kia không làm được, đến hôm nay còn rơi vào người không xu dính túi. Một văn tiền “Khó làm anh hùng hán”, nếu không thiếu bạc, ta cũng sẽ không tàn tâm để muội muội tới làm nghĩa nữ của người ta!

Nói đến đây, lưu ý thần sắc Lương viên ngoại, thấy lão còn nửa tin nửa ngờ, mới mở miệng nói tiếp:

“Ài, thật ra giang hồ phiêu bạt, gió táp mưa sa, ta cũng chán ghét. Ngươi thấy nghĩa muội của ta còn chưa lớn lên đã hết như không biết trải qua bao nhiêu chuyện phong sương, ta sao nỡ để cô ấy chịu khổ với chúng ta. Hành hiệp đoạn đường này..., Đi vào trong quý phủ, nghe người ta lan truyền thanh danh Lương viên ngoại tích đức khắp nơi, dưới gối lại không có nữ nhân, ta liền nghĩ không bằng gọi muội muội tiến cử làm Minh Linh nghĩa nữ Lương phủ. Như vậy không chỉ ta cùng

Linh muội có thể kiếm chút tiền bạc, đổi với Quỳnh Huy mà nói, cũng coi như có một chỗ tốt... “

Nói đến đây, thiếu niên lại tức giận nói ra:

“Hừ, đều là đồn đại dối người, nói cái gì “Cùng văn phú vũ”, còn tưởng rằng luyện võ có thể làm giàu; ai ngờ sau đó xuống núi nghe ngóng, mới biết ý tứ lời này đúng là chỉ có người giàu mới có thời gian nhàn luyện võ!”

“Khụ khụ!”

Nghe đến đây lão viên ngoại mới hoàn toàn thoải mái, an ủi vài câu, liền thành tâm thành ý giữ bọn họ lại trong phủ thường ở. Bất quá nghe xong lời mình giữ lại, vị Quỳnh Nghĩa huynh kiên quyết từ chối, nói là còn có một vị bằng hữu chân thành chưa báo ân tình, phải báo ân xong, mới có thể quay lại gặp nghĩa muội của mình, giữ lại vài câu, Lương viên ngoại thấy bọn họ đã quyết tâm, cũng không hề giữ lại.

Đợi đến lúc biệt ly, tỉnh lại liền thoáng khom lưng, dặn dò nữ oa ngây thơ:

“Quỳnh Quỳnh, lần này ca ca đi xa, hoặc ba ngày, hoặc hai ba năm, ngươi an tâm ở đây chờ, nghe bọn họ nói. Chờ ca ca xử lý xong việc, nhất định trở về thăm ngươi!”

Dặn dò xong, hắt lại thẳng lưng lên, đối với vẻ mặt vui mừng của lão Thượng Thư nói:

“Thượng thư công, Trương mỗ chính là người giang hồ, không hiểu khách sáo; đầu tiên cảm ơn đại ân của các hạ, còn muốn dặn dò thêm một câu: Nếu không chịu đối tốt với nghĩa muội ta, thì ngày khác ta trở về nhất định không tha!”

“Đương nhiên, đương nhiên!”

Lương viên ngoại tự nhiên miệng đáp ứng, chỉ nghe thiếu niên lại nói:

“Được! Số bạc này, ta lấy trước một nén; dư lại tương lai khi trở về sẽ lấy!”

Dứt lời, liền vẫy tay một cái giữa không trung, lập tức có một ngân quang từ trong chu bàn bên người Lương viên ngoại bay

ra, vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi nắm chặt vào trong tay. Cầm nén bạc, thiếu niên ra hiệu với thiếu nữ bên cạnh, chuẩn bị xoay người rời đi.

Chỉ là lúc này, nghe thấy mới bước ra ba bốn bước, chợt nghe phía sau có người ngọt ngào nói:

“Lão gia gia, cảm ơn tiền bạc của người, bọn con sắp đi rồi.”

Tiếng nói dứt, bắt chuyện liền cảm thấy bên cạnh có một trận gió vang lên, trong nháy mắt lại nhiều thêm một người —— người này chính là Quỳnh Đình, đang tung tăng chạy tới cửa.

“... Quỳnh Thường người trở về.”

Cho đến lúc này, lúc mở miệng mới biết mình đã quên mất một chuyện quan trọng nhất. Quỳnh Đình lên tiếng mà quay về, ngửa mặt hỏi:

“Ca ca muốn nói cái gì với Quỳnh Đình?”

Thấy vẻ mặt của ca ca nghiêm túc, nhìn chằm chằm bản thân không nhúc nhích, Quỳnh Quỳnh liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Thấy tiểu nữ hài ngây thơ này vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác, nghe vậy trầm tư một chút, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, nói ra:

“Đúng rồi Quỳnh Đình, người không nhớ rõ người từng nói một câu với ca ca ta sao.”

“Ừm? Ta nhớ rõ!”

Cô bé trả lời bằng giọng nói:

“Lời gì vậy?”

“Ặc... Có phải người đã nói rồi đúng không. Người rất ngoan, cái gì cũng nghe ca ca không?”

“Vâng! Vâng đã từng nói!”

“Ừm, vậy thì tốt, vậy hôm nay ca ca phải Quỳnh Thổ nghe lời, làm một chuyện.”

“Được! Có chuyện gì?”

“Cũng không có đại sự gì. Chính là Quỳnh Huy muốn ở lại nơi này, làm con gái của Lương lão gia.”

“Ừm! “

“Tốt! Quỳnh Quỳnh Chân lấu linh, ta và Linh Dục tỷ tỷ liền đi trước.”

Nói xong, bắt chuyện kéo ống tay áo Linh Miểu, liền vòng qua Quỳnh Huyền, đi ra cửa.

“Có đi cùng không?”

Trên đường đi, bắt chuyện vẫn nửa tin nửa ngờ, nhin không được liên tục quay đầu quan sát.

“Phù... Quỳnh Đình quả nhiên nghe lời!”

Một đường do dự, chờ ra khỏi cổng Lương phủ, đi ra hai ba con phố. Lại ra khỏi cửa thành Trường Bình huyện, Trương đường chủ một đường lưu ý, phát hiện Quỳnh Đình thật sự không đi theo nữa, lúc này mới chính thức yên lòng. Ra khỏi cửa thành, lại đi ra vài dặm, mở miệng nói chuyện mới dừng lại, nghiêm túc nói với thiếu nữ bên cạnh:

“Linh Khuyết... đem Quỳnh Thước gửi dưới mái hiên, ta cũng là bất đắc dĩ...”

“Ừm, ta biết.”

“...”

Long Nữ xinh đẹp trả lời, ôn nhu nhìn thiếu niên. Có lẽ, trải qua vài ngày trước một hồi biến cố, long nữ xinh đẹp vốn vô ưu vô lự đã trở nên thành thực rất nhiều.

Nghe xong câu trả lời của Linh Dục Nhi, bắt đầu cảm kích vô cùng. Chẳng qua sau đó hần phát hiện cũng không nói gì, chỉ là đứng giữa đường, ngăn người. Lúc này trời chiều đã ngả về tây, bên cạnh con đường cổ ngoài thành Trường Bình, cỏ dại um tùm, lá cỏ dài nhỏ, bị gió thu thổi tới vang lên “sàn sạt”, càng thêm u sầu. Trong tà dương, trên cỏ đạo. Hai người hần để lại cái bóng trên lá cây, đang bị trời chiều kéo dài ra.

Tĩnh lặng thật lâu, thiếu niên đứng lặng rớt cuộc nói chuyện:

“Kỳ thật, ta thật không đành lòng đặt nàng ở Lương gia. Ta... ta bây giờ có chút nhớ nàng...”

Một lời chưa dứt, liền có người trả lời:

“Hi hi! Thật là vui vẻ, ta biết là ca ca không phải thật sự bỏ lại Quỳnh Thước!”

“Ách?!”

Sau khi tỉnh lại, nàng quay đầu ngạc nhiên, phát hiện trong con đường cỏ tà dương, không biết từ lúc nào tiểu cô nương lưng linh như ngọc kia đã đứng ở phía sau, vẻ mặt tươi cười nhìn hấn, lúc này ánh tà dương từ sau lưng nàng chiếu đến, làm nổi bật gương mặt tươi cười của nàng; gió mát thổi tới từ đồng hoang, thổi vài sợi tóc trước khi nàng như hoa như ngọc, trong ánh tà dương lóng lánh kim quang.

“Quỳnh Đình, sao ngươi lại đi cùng ta?”

Thiếu niên đang mừng rỡ, chợt nhớ tới cái gì, lập tức nghiêm mặt, nói:

“Quỳnh Quỳnh, sao ngươi không nghe ca ca nói, tự mình lên chạy về?”

“Hi hi “

Thấy ca ca trách cứ, Quỳnh Thiển không chút lo lắng, ngược lại nhảy nhót chạy tới phụ cận, gắt gao tựa vào người đang mở miệng, ngửa mặt lên nói:

“Đường chủ ca ca không nên cho rằng Quỳnh Đình nhỏ nhắn, cái gì cũng không nhớ rõ! Ca ca đi rồi, Quỳnh Thổ liền nhớ tới, thì ra là mỗi lần nói ca ca nói, ngoại trừ ca ca muốn một mình ném Quỳnh Đình đi!”

Lúc tỉnh lại, nhất thời không có gì để trả lời. Đang lúc này, lại nghe thấy bên huyện thành, bỗng nhiên vang lên một chuỗi tiếng vó ngựa “Đát đát”, đảo mắt một cái liền đi tới phụ cận.

Một kỵ binh vội tới, dừng lại trước khi tỉnh lại. Đến gần, người cưỡi ngựa xoay người xuống ngựa, thở hồng hộc nói:

“Trương công tử xin dừng bước!”

Lúc tỉnh lại, hắn ta nghe thấy người vừa đến chính là quản gia Lương phủ. Thấy hắn ta đuổi theo, hắn ta vừa mở miệng đã lộ vẻ xấu hổ, vội nói:

“Xin lỗi, là xá muội không nghe lời! Ngài đợi một lát, chờ ta khuyên nhủ nàng, cam đoan nàng sẽ trở về với ngài!”

“Không cần.”

Đang lúc giải thích lại thấy quản gia khoát tay chặn lại, nói:

“Trương công tử, lão gia nhà ta vừa mới nói, ngài và Quỳnh Đình hai người bọn họ tình cảm thắm thiết, là lão gia không phúc, không cần cưỡng cầu.”

“Cái này...”

Vừa mở miệng đã định nói gì, lại nghe quản gia kia nói:

“Tiểu nhân bây giờ đến chính là muốn giúp lão gia chuyển lời cho công tử. Lão gia nói, lão thấy công tử tuy lời nói hăng hái, nhưng lông mi nhú chặt, sâu muộn, không đành lòng cho người thêm sầu mới. Lão gia nhà ta còn nói —— “

Nói đến đây, lão quản gia dừng một chút, cẩn thận hồi tưởng một chút rồi nói tiếp:

“Lão gia nhà ta nói, cho dù có chuyện động trời, công tử và không cần nản chí; bởi vì nghèo không phải là mặt lộ, tuyệt đối cũng có thể tìm được đường sống.”

Dứt lời, quản gia Lương phủ chấp tay, nói:

“Lời tiểu nhân đã nói xong, không dám trì hoãn hành trình của khách quý nữa. Cáo từ!”

Dứt lời, quản gia Lương phủ thiên cước ngựa, “Đi dưới đất” một tiếng, lại tự thúc ngựa đi, để thiếu niên ở sau lưng cân nhắc lại mấy câu vừa rồi của hắn.

Bất quá tình ngôn trầm tư không bao lâu, chợt nghe trước ngực có chút thanh âm vang lên “Anh em”. Nghe tiếng kinh ngạc, tình ngôn vội thu hồi tâm thần. Hai tay đặt ở trên hai vai thiếu nữ trong ngực, hơi đẩy nàng ra xa —— tiểu nha đầu này từ trước đến nay luôn hoạt bát vui vẻ, giờ phút này lại khóc đến mức lệ rơi đầy mặt.

“Quỳnh Đình, làm sao vậy?!”

Lúc này mặc dù tiểu nữ oa lẳng lẳng khóc, gần như im ắng. Nhưng so với một hai lần trước kia khóc càng thêm lợi hại; nước mắt như trân châu theo má phấn, từng đôi không ngừng rơi xuống, đảo mắt đã làm ướt quần áo.

Chợt thấy Quỳnh Thổ khóc dữ dội như vậy, bắt bẻ hoảng hồn, vội vàng hỏi nàng vì sao khó chịu. Linh Miêu Nhi bên cạnh cũng nhanh chóng tới đây, luôn miệng an ủi. Nghe hai người họ an ủi bá bá, Tiểu Quỳnh Thổ liền ngừng khóc, nghẹn ngào nói:

“Nhất định là Tỉnh Ngôn ca ca cực kỳ ghét muội, mới vứt bỏ Quỳnh Đình. Ô ô ô!”

“... Thật ra không phải vậy!”

Thấy giọt nước mắt Quỳnh Tự không ngừng tuôn rơi, xem ra thật sự rất khổ sở, mở miệng cũng chỉ có thể nói với nàng một câu trong lòng:

“Quỳnh sư, không nên suy nghĩ lung tung. Muội muội người lại hiểu chuyện, lại đáng yêu, ta sao lại ghét người? Kỳ thực lần này, ca ca đi Nam Hải, cho tuyệt tử tử của người báo thù! Nhưng trong những ngày này, ta luôn nhớ tới Ma Châu hung nghiệp trường lão một câu kia, nói các người là “Hai con chim Trường Ly, một gốc cây ngắn mệnh hoa”, hiện tại, tử tử của người...”

Nói tới đây, vẻ mặt thiếu niên thống khổ:

“Trường lão nói vậy, đã một nửa ứng nghiệm trên người Tuyết Điện. Ta đây trở về Nam Hải, dù nhiều lành ít, nếu là Quỳnh Đình đi theo, thật sợ sẽ chia lìa lâu dài với người... Ta nghĩ những thứ này đều là thiên mệnh, đều là dự tính trước, ai cũng không thay đổi được; tương lai không biết rời xa thế nào, còn không bằng bây giờ đem người nâng đến một gia đình tốt, chờ cho tương lai...”

Nói tới đây, đã lập tức hiểu ra, không thể tiếp tục nói được. Mà lúc này, Quỳnh Điện vốn khóc như mưa mùa thu, lại dần dần dừng khóc. Chỉ một lát sau, trên lúm đồng tiền vẫn mang theo sương mưa, Quỳnh Thuần vui vẻ cười nói:

“Vui vẻ! Hóa ra không phải ta ghét Quỳnh Quỳnh!”

Đang lúc cao hứng, lại thấy vẻ mặt ca ca vẫn thông khô,
Quỳnh Thiên ngẩn người, dụng tâm suy nghĩ, liền dùng khẩu
khí hiếm có nghiêm túc nói ra:

“Ca ca, cái gì là thiên mệnh? Cái gì là nhất định? Thiên mệnh
là do ai định ra?”

Tiểu muội muội có chút giận dữ:

“Hừ, người Định Thiên mệnh này, chính là người không hiểu
chuyện! Ca ca yên tâm, nếu như nàng nhất định sẽ hỏng, chỉ
cần ca ca không đuổi Quỳnh Điệp đi, Quỳnh Thổ nhất định sẽ
cố gắng, giúp ca ca cùng nhau thay đổi những thiên mệnh
này!”

“Ừm... “

Nghe cô bé lai lịch kỳ lạ này, chăm chú nói ra những lời này,
không biết tại sao, nhìn thần sắc kiên định của cô bé kia, trong
lòng đã bắt đầu có biến hóa kỳ lạ. Một cảm giác vô cùng kỳ
quái, bỗng nhiên dâng lên trong lòng, lại làm cho cô bé nghe
lời này cảm thấy, cô bé đáng yêu trước mắt này, chợt trở nên
vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm.

Im lặng một lát, nhìn chằm chằm Quỳnh Thuộc một hồi lâu,
lúc tỉnh lại mới khôi phục tinh thần, trong lòng thầm nghĩ:

“Ừ, nếu như có một ngày phải chia tay với Quỳnh Ly như vậy,
ta sẽ không tiếc cái mạng này, theo nàng mà đi, rời xa như thế
đi.”

Trong lòng chủ ý đã định, tâm thần vốn tán loạn sâu khỏ cũng
phảng phất được yên tĩnh một lát. Tứ Hải đường chủ ngữ khí
ôn nhu, cúi người nói với muội muội:

“Đúng, muội muội nói đúng, trên đời này không có gì là do
trời định! Cho dù có người muốn trêu đùa chúng ta, chúng ta
cũng không bó tay chịu chết!”

“Ừm! “

Quỳnh Trinh nghe xong, cao hứng lên tiếng, quay mặt sang
Long Nữ đang lặng lẽ đứng bên cạnh vui vẻ nói:

“Linh Miêu tử tử, ca ca thật sự không ghét ta, còn khen ta!”

“Ừm, đương nhiên.”

Linh Khuyết mỉm cười vuốt tóc của tiểu nữ oa diu dàng, nói:

“Quỳnh Thổ ngoan như vậy, ai cũng sẽ đau!”

Đến lúc này, trong lòng mọi người đều đã có quyết định, liền khôi phục vài phần không khí ngày xưa, cùng nhau đi về phía La Phù phía nam.

Ước chừng hai ba canh giờ sau, ba thiếu niên nam nữ này nhanh chóng chạy tới tụ tập ở một trấn bên ngoài. Dọc đường đi bọn họ không ngừng nghỉ, đã đi được hơn ngàn dặm đường, đến lúc này sắc trời đã tối. Đến trấn lớn này, đã thấy trên đường đèn đuốc sáng trưng người đi. Chạy nửa ngày đường., Cũng có chút mệt mỏi, mở miệng đề nghị mọi người tạm hoãn ở trong trấn này. Lúc này hắn là chủ tâm cốt của ba người này, thấy đề nghị của hắn, Linh Dục Quỳnh Thổ tự không dị nghị, ba người liền cùng nhau đi dạo tại Tập trấn.

“...”

“...”

Nói nhảm ít nói. Đi dạo chợ đêm không bao lâu, bắt chuyện nhìn tới góc đường xa xa, đốt mấy cây sơn hào thô to, chiếu một mảng lớn vải vàng một mảnh ánh sáng. Bắt mắt rất tốt. Mặc dù cách rất xa, mấy chữ to trên lá cờ vải vàng vẫn thấy rõ ràng:

“Vận mệnh vô thường, tiền trình biết rõ... thú vị thú vị.”

Thấy lá cờ này viết thú vị, bắt chuyện liền đi qua, cùng hán tử trung niên ăn mặc như tướng sĩ kia hỏi:

“Ta thỉnh giáo vị thần toán này, tại sao không ghi lại “Vận Mệnh” mà muốn viết ngược thành chữ “Vận mệnh”?”

Thấy có người tới nhà, lại không chiếu cố chuyện làm ăn, chỉ lo ở nơi đó hỏi chút chuyện không liên quan, một ngày cũng không khai trương không tốt, nên có chút thanh khí không tốt, tỉnh lại, trợn trắng mắt kêu lên:

“Xì! Vận mệnh vận mệnh gì chứ, chỉ cần lão tử cao hứng, muốn điên đảo thì đảo điên! Ặc! Vị tiểu ca này người...”

Vừa nói được một nửa, tướng sĩ này chợt thấy thiếu niên trước quán đang hoa chân múa tay vui sướng, một bộ dạng phát cuồng!

“Xúi quẩy thật! Hóa ra là gặp phải một tên Dương Điên Phong!”

Mí mệnh âm thầm kêu khổ, nhưng cũng không thể khoan tay đứng nhìn, đành phải từ sau bàn gỗ đứng lên, muốn vòng qua ngăn người trẻ tuổi phát bệnh này lại. Ai ngờ, chờ hấn vừa mới đứng lên, lại phát hiện thiếu niên tóc điên này đã bình phục. Chỉ nghe hấn bình tĩnh nói:

“Đa tạ Thần Toán tiên sinh, ta hiểu rồi.”

Vừa dứt lời, vị thiếu niên nhanh chóng khôi phục này liền chấp tay, xoay người rời đi.

“Sợ! Không hiểu gì cả, hóa ra là kẻ điên.”

Gọi một tiếng xui xẻo, trước khi kết thúc công việc này đã vô duyên vô cớ chịu một trận hận thù của tướng sĩ đã ngồi xuống, chuẩn bị thu nạp Địa Văn Thư Ký quẻ trên bàn, chuẩn bị trở về. Chỉ có điều đúng lúc này, trước mắt hấn bỗng nhiên lóe lên ánh bạc, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, đã có một vật rơi xuống trên bàn gỗ hấn ấn tay.

“A, đây là?!”

Đang lúc hấn nhìn vật trước mắt mà cả kinh tròn tròn mắt, lại nghe xa xa đám người truyền đến một trận thanh minh ngữ:

“Tặng bạc nho nhỏ, không đủ kính ý, kính xin tiên sinh nhận lấy.”

Lời này tuy rằng cách rất xa, nhưng truyền vào trong tai rất là rõ ràng; bất quá giờ phút này tướng sư này đã không còn phân biệt nội dung trong đó nữa, mà chỉ lo cướp lấy thỏi bạc lớn này, ở trong tay không ngừng vuốt ve:

“Cái này, cái này đại khái có hai mươi lượng!”

Nhìn nén bạc trắng lớn trong tay, Lạc Phách tướng sĩ mừng như điên; chờ vui vẻ một lát, hơi khôi phục thanh tỉnh, hấn liền giương mắt cố gắng tìm kiếm tung tích vị công công kia, lại chỉ thấy trên đường người đến người đi, rốt cuộc không thấy thân ảnh thiếu niên hào phóng kia nữa.

Cố gắng tìm kiếm một hồi, thấy thiếu niên không có tung tích, vị tướng sĩ kích động đành phải ngồi xuống. Cẩn thận thu đại ngân vào Đào Ngột, sau đó lại cẩn thận nghiên cứu một hồi cờ bố trí chiêu bài sau lưng. Vị tướng sĩ bụng đầy không hiểu này liền lấy từ trong tay áo ra năm đồng tiền, khấn cầu vài câu, đem đồng tiền ném lên bàn gỗ, bói một bài Kim Tiền Quái.

“A!”

Khi nhìn thấy đồng tiền ở trên bàn bày bố ống câu trúc, cùng tướng sĩ nghèo một mực hoảng hốt đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

“Hóa ra là Nhất quỷ “Mã được Dạ Thảo”!”

Đến lúc này, tướng sĩ này tràn đầy may mắn:

“May mắn thật, may mắn đêm nay không vội kết thúc công việc!”

Không nói đến chuyện sau đó, vị tướng sĩ này vẫn chiếu cố việc làm ăn đến đêm khuya, lại nói tiếp, chờ xoay người rời khỏi quẻ án, tặng bạc quýt, liền đi tìm Quỳnh Đình của mình. Ở trong đám người nhìn quanh một hồi, nhưng nhất thời không thấy tung tích hai người, đang có chút sốt ruột, chợt nghe cách đó không xa có một tiếng nói non nớt quen thuộc thuận gió truyền đến:

“Đại thúc! Bánh chưng của ngươi rõ ràng là thịt hạnh nhân, lại gạt ta nói là nhân hồng táo!”

Lời chưa dứt có người kêu oan:

“Ôi chao, bà cô của ta! Ta không phải có chủ tâm lừa gạt ngươi, là do ta trong lúc bận bị lỗi, lấy bát ra cho ngươi. Phải biết rằng hạnh nhân bánh nhân này, so với bánh táo đỏ quý hơn ba lần!”

“Hừ, mới không tin...”

Lời nói của tiểu muội muội vừa tức giận lại vừa tự hào:

“Đại thúc, người cũng không nên khi dễ phụ nữ vô tri trẻ em chúng ta! Ca ca ta rất lợi hại, hấn lập tức tới!”

Trong đám người ngoài hai ba trượng, nghe được lời này của tiểu muội muội, trên mặt thiếu niên rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên của hấn trong hơn mười ngày qua...

Sau đó hấn ta mở miệng, không còn tâm trạng dừng lại ở tiểu trấn này nữa: Hấn ta đã chào hỏi qua Linh Quỳnh Quỳnh, ba người liền một đường đi nhanh, đêm sao chạy tới La Phù.

Một đường bay, ước chừng bốn năm canh giờ sau, bọn họ đã đi tới bầu trời sơn mạch liên miên. Nơi này nghe nói hơi chút ấn tượng, biết đã qua sơn trường liên miên này, lại đi hơn một ngàn dặm, liền có thể đuổi tới La Phù. Lúc này, ước chừng là giờ Dần bắt đầu., Chính là thời điểm bóng tối nhất trước bình minh. Một đường chạy vội, ở trong ánh sao yếu ớt, khi nghe được tiếng Quỳnh Huyền đang thắm vào trán nàng đến mấy giọt mồ hôi, liền nói một tiếng, bay đến chỗ ngọn núi cao nhất trong dãy núi, đứng ở đỉnh núi cao ngất, tạm thời nghỉ ngơi.

Giờ phút này màn đêm đang dày đặc, chỉ có mượn khe hở giữa bầu trời một chút tinh quang yếu ớt, mới có thể nhìn thấy dưới chân quần sơn vạn khe núi phun trào sương mù, nửa xám nửa trắng, biến ảo khó lường, vờn quanh ngọn núi đột ngột xuất hiện dưới chân bọn họ., Như sóng như nước, đem ba người bọn họ lơ lửng giữa không trung. Mà bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ cũng cuộn cuộn mây mù vạn dặm, che khuất bầu trời, cùng núi non trên mặt đất cuộn cuộn xa xa tương ứng, đem ba người tỉnh lại cách ly trong mây mù thiên địa. Ở trên không bọn họ có chút cô độc, mây trận trải dài vạn dặm càng dày đặc đến Đông Thiên Việt, phảng phất muốn cực lực che khuất bên kia có thể đâm rách vạn dặm mây mù.

Mà giờ khắc này, ngọn núi sừng sững, gió mạnh thổi vào mặt, ngửa mặt lên nhìn trời quan sát vạn vật. Tứ Hải đường chủ Tiêu Tác mấy ngày nay, chợt cảm thấy một trận thủy triều dâng trào, giống như có một loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời hét dài. Lại một lát sau, đôi mắt với tầng mây mù cuộn

cuộn không thiên địa trước mắt, thiếu niên đột nhiên cất tiếng hát vang:

“Thiên địa là lò, tạo hóa công. Âm dương là than, vạn vật là đồng...”

Điều này phát ra tiếng hát trí nhớ từ sâu trong nội tâm, phóng khoáng bao la, đến về sau đã nghe không rõ từ ngữ cụ thể, chỉ biến thành một chuỗi tiếng hát oanh oanh chấn động cả thiên địa. Mà lúc này, phía chân trời đen kịt dày đặc mây mù dày đặc nhất., Cũng bị tiếng ca như rồng ngâm hồ gầm này chấn động, bỗng nhiên mây nở ra một đường, lộ ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo. Chỉ chút ánh rạng đông đó đã đâm thủng mây mù dày đặc, càng chiếu càng sáng, càng tản càng tản ra xa., Cơ hồ chỉ giây lát sau, đã xé rách làn mây dày trời, chiếu sáng cả bầu trời phía đông. Mà từ đó, ánh sáng mặt trời phía đông như vỡ òa, mãnh liệt hướng về thiếu niên bên này; ánh sáng mặt trời sáng ngời cùng tiếng hét dài của hắc bay tương đối nhanh., Không bao lâu sau va chạm giữa không trung, sau đó mây mù vốn huyền ảo đầy trời đột nhiên tan biến, đảo mắt đã là Thiên Sơn Cẩm Chiêu, vạn sông mở ra, ánh sáng mặt trời sáng chói đã chiếu sáng vô tận mây xanh này.

Mà lúc này, tiếng hét dài rung trời đã dần ngừng lại. Đợi tiếng kêu lắng xuống, thiếu niên vốn hào hùng vạn trượng lại đột nhiên lâm vào trầm tư:

Cảm giác vừa rồi là cỡ nào kỳ diệu! Dưới chân này đất đai vô tận, còn có hư không vô ngần trên đỉnh đầu, trong nháy mắt ngẩn ngui, phảng phất đều tự mình không chế; thời khắc này, đem vô hạn ánh sáng này mang tới cho đại địa ngủ say, là chính mình mà không phải hướng dương!

“Chiêm chiếp — “

Đang lúc thiếu niên xuất thân hèn mọn kia vì cảm giác chúa tể vạn vật có chút kinh hoảng, lại nghe bên người vang lên một hồi tiếng oanh oanh. Nghe thanh âm non nớt này, không cần quay đầu, liền biết đây là Quỳnh Thu cũng đang học bộ dáng hắc., Sáng sớm ở đỉnh núi ngựa mặt lên trời hét dài. Chỉ là tiếng nói của nàng nhỏ rất nhỏ, nhưng tiếng rít cực lực lại không thể truyền khắp vạn dặm, chỉ là đâm vào trong khe núi

trước mắt, gây nên một hồi âm thanh dễ nghe liên miên không dứt., Con chim rừng vốn đang gào thét ầm ầm kia, cuối cùng cũng khôi phục tâm thần, cùng theo tiếng vọng của thanh linh đang kéo dài ở Vô Không cốc, kêu ra tiếng chim hót leng keng của từng quần chúng. Vì vậy dãy núi Nghiêu Sơn này, mặng mặng núi rừng, rớt cuộc ở trong ánh mặt trời rực rỡ vạn dặm này thức tỉnh hoàn toàn!

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười sáu làm cho Thiên Sơn tuyết vũ hóa thành Mai Hồn Phiên Kinh Điều.

Khi ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, ở trên đỉnh Vạn Phong, ba người đều cảm thấy âm áp.

đắm chìm trong vạn đạo hào quang, bắt đầu mở miệng ngược mắt nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy sông núi phía xa đều sáng tỏ, giữa núi rừng cây cối điểm điểm lưu quang, phảng phất tại vạn dặm lòng sông kia, có vô số cặp mắt thân thiết, đang đối với chính mình ôn nhu cười.

“Vù vù “

Trong minh minh cảm giác thiên địa vạn vật đối với mình mỉm cười rộng rãi, mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. Trong tiếng thét dài tuyên bố vừa rồi, loại tiếng thét dài đó chứa tể vạn vật, mông lung vạn thể, hầu như ngang ngược với mặt trời mọc ở phương dương của Đông Thiên, hào tình tự nhiên sinh ra, nhưng sau khi ngừng gào thét, cũng không nhận ra chút khoái ý nào, lại cảm thấy có chút kinh hoảng khó hiểu.

Chẳng qua tuy sông núi vẫn như trước, mặt trời vẫn như xưa, vị đường chủ Tứ Hải vừa ra khỏi nhà tranh này vẫn cảm giác được rất rõ ràng, thời khắc này dường như bản thân đã khác trước rất nhiều. Nhận ra điểm này, hắn mở miệng không khỏi có chút suy nghĩ xuất thần:

“Đây... chính là đại đạo đã có thành tựu sao?... Chuyện đơn giản như thế, có phải năm đó khi mình ở tại Ung Châu, ngày nào đó bắt đầu từ sớm, tìm một ngọn núi cao nhất phụ cận Mã Đạp sơn, leo đến đỉnh núi ngấm mặt trời, là có thể thành công hay không?”

Trong gió núi ở vạn ngọn núi, nghĩ đến vấn đề cổ quái này, lại làm cho thiếu niên thông minh lạnh lợi này xuất thần thật lâu. Chờ qua hồi lâu, khi nghe được mới tỉnh ngộ lại, cảm giác được vừa rồi cách nghĩ này hoang đường như thế. Hắn rời nhà hỏi đạo hai ba năm, học được không chỉ là những pháp thuật uy lực cường đại.

Nghĩ thông điểm này, chính là thiên phong phát vào mặt, hà quang chiếu rọi; thiếu niên luôn bình đạm thân cận trong mắt, lại hiện lên vài phần thần thái không thường thấy.

“Ca ca ăc “

Đang lúc tỉnh ngôn xuất thần, tiểu muội muội bên cạnh kêu lên:

“Mấy ngày nay ca ca rất khổ sở, sao đột nhiên lại vui vẻ vậy?”

“Quỳnh trà!”

Nghe được lời nói trẻ con không cố kỵ như vậy, Linh Dục vội vàng lên tiếng cắt đứt. Chẳng qua tỉnh lại cũng không cảm thấy có gì. Đêm tỉnh thần suy nghĩ tuần tra vạn dặm thu liễm trở về, tỉnh lại nhìn cô bé đang ngẩng mặt lên nhìn hắn trả lời, thấy khuôn mặt non mịn của cô bé đang được ánh nắng mai chiếu đến đỏ bừng mặt đất, tựa như bôi một lớp son phấn. Sau khi tỉnh lại liền đưa tay ra, vuốt lên mũi cô một cái. Nàng cười cười trả lời:

“Quỳnh Quỳnh, đây là bởi vì ca ca phải lập tức mang các người cùng đi Nam Hải tìm về Tuyệt Diệp tử; Nam Hải rất lớn, có bản lĩnh địa nhân rất nhiều, nếu ca ca người chỉ lo thương tâm, cả ngày phát sầu, liền không cứu không về Tuyệt Ứng tử tử của người, còn có thể đem tính mạng vứt bỏ.”

“Ác!”

Quỳnh Quỳnh nghe vậy cái hiểu cái không, nhưng nghe được ca ca nói rõ sẽ dẫn mình cùng đi tìm Tuyệt Ứng tử tử, nàng bèn cười Trục Nhan, gạt đầu mạnh. Nói tới Tiểu Quỳnh Thước này., Bình sinh tin nhất, hiện tại nghe hắn mấy lần đều nói “Tìm Tuyệt Diệp tử tử”, nàng liền cảm thấy, Tuyệt Diệp tử tử thật sự không chết, chẳng qua là tạm thời bị người xấu đưa tới một nơi rất xa. Như vậy chỉ cần mình dụng tâm tìm kiếm, một

ngày nào đó em sẽ còn sẽ trở lại bên người mình. Nghĩ như vậy, tiểu muội muội trong mơ hồ liên cảm giác trong mắt mình đã trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Mà lúc này, Tứ Độc Long Nữ đứng bên cạnh nàng nhìn cảnh thiếu niên lạc quan kiên định dưới mặt đất trong hào quang, bỗng nhiên cảm thấy ngực như bị tảng đá lớn bịt lại. Môi châu hơi động, Linh Dục muốn tiếp theo mở miệng nói cái gì đó, nhưng thủy chung không nói nên lời. Yên lặng một lát. Linh Dục đột nhiên rơi lệ, nước mắt nói:

“Ngậm ngôn đi... Lần này đều là ta hại ngươi, hại tuyệt ứng...
Đều tại ta! Hu hu...”

Lời nói áy náy, theo giọt nước mắt rơi lả tả, đứt quãng, chính là bi thiết không thể trầm ngâm.

“Linh Khuyết, cái này trách ngươi làm sao?”

Thấy Linh Dục bỗng nhiên khóc không thành tiếng, bắt đầu thở dài, an ủi nói:

“Lần này rõ ràng là Mạnh Chương ác tặc có ý định khiêu khích, tổn hại nhân mạng, chẳng trách bất cứ kẻ nào khác.
Linh Miêu...”

Vừa dứt lời, Long Nữ vừa run rẩy đưa tay vuốt vai, kiên quyết nói:

“Lần này Linh Khuyết ngươi cũng nhìn thấy, Mạnh Chương là người như vậy. Đồ hung ác như vậy, muốn tuyệt ứng linh hồn trên trời thì cũng sẽ không muốn nhìn thấy ngươi bỏ lỡ cả đời, rơi vào tay hắn!”

“Ừm...”

Nghe thấy những lời này, long nữ vốn đang đau khổ tự trách, cũng dần ngừng khóc. Chờ tiếng khóc im bật, Tứ Độc Long công chúa lại nổi giận trong lòng. Linh Dục vốn đã ác như cừu, lúc này mặt lại như sương lạnh, giận dữ nói:

“Không ngờ đám Thủy tộc bại hoại Mạnh Chương lại phát rõ như vậy! Cuối cùng sẽ có một ngày ta phải đưa hắn lên Quả Long Đài!”

“Được!”

Thức phương nghe vậy, nói nhanh:

“Bây giờ chúng ta mau chóng chạy về La Phù, bẩm báo
chưởng môn, nhanh đi tìm con ác long kia báo thù!”

“Ừm! “

Linh Khuyết đáp ứng một tiếng, ba người này liền bay lên trời,
tựa như sấm động, đảo mắt liền biến mất trong mây.

Đoạn đường này đi nhanh, chẳng qua buổi chiều mới bắt đầu,
đã chạy tới huyện thành truyền la ở gần La Phù Sơn. Lúc này
vừa qua giữa trưa, trong La Thành ánh mặt trời xán lạn, những
phiến đá xanh bị người đi đường mài đến góc cạnh bóng loáng
kia, đang ở dưới ánh mặt trời lập lòe tỏa sáng. Lúc này chính
là sáng nói, mấy người rời khỏi La Phù Địa ngày thứ sáu.

Đến huyện thành Truyền La, hắc cũng không vội vã trở về núi,
trước đó hắc còn có một chuyện trọng yếu phải làm. Tiến vào
huyện thành, không bao lâu đã nói ba người liền đi tới trước
huyện nha. Đến trước nha, nhìn thấy vị sai dịch áo đen kia
đang dựa vào bóng râm sư tử đá, nghe vậy liền đi ra phía
trước, cung kính thi lễ, nói:

“Vị sai gia này, làm phiền ngài thông báo một tiếng với Lý
huyện gia, nói đến Thanh cung cáo tri đến đây cầu kiến!”

“Thượng Thanh Cung!”

Đang lúc muốn tỉnh lại, mặt mày hớn hờ nói chuyện, gã sai vặt
trước mắt bỗng như bị bò cạp cắn một cái, nhảy dựng về phía
sau vài bước lấy lại bình tĩnh, bộ dáng bức bối:

“Ngươi có chuyện gì? Lão gia nhà ta trăm công ngàn việc, bận
rộn lắm! Nếu như không có chuyện gì, đạo sĩ tạp mao như
ngươi liền không đến quấy rầy!”

Thấy hắc phản ứng như vậy, lại nói như vậy không khách khí,
bắt đầu nhớ lại tình cảnh vừa rồi nhìn thấy trên đường, không
khỏi có chút ảm đạm. Bất quá thấy nha dịch chối từ, tình ngôn
vô pháp, đành phải lộ ra thân phận một quan gia khác của
mình. Chỉ thấy hắc đột nhiên đổi một bộ da mặt khác, một mặt
tức giận, nghiêm nghị quát:

“Tên Bát Đồ thật đui mù! Chẳng lẽ lão gia nhà ngươi không nói cho người, trong huyện lệnh này còn có một Trung Tán đại phu hoàng thượng thân thuộc? Mau đi thông truyền cho ta!”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe “Bang” hai tiếng, Quỳnh Huyền bên cạnh sớm đã lấy ra hai thanh tiểu đao như hai cây lưu hỏa kia. Thân thể nghiêng về phía trước, vẻ mặt phẫn nộ, giống như một con hươu bào hồ xuất hiện. Tựa hồ chỉ nghe lệnh một tiếng, liền muốn tiến lên công kích.

“Woa! Ta đi cho!”

“...”

Thấy trận này, chờ tỉnh ngôn cùng Linh Quỳnh, ở trong thư phòng hậu phủ nha môn thấy truyền La huyện làm thịt Lý lão gia, sau khi chào hỏi xong, liền phân chủ khách ngồi xuống. Tiếp theo khách mời trà, lại nghe bọn họ nói rõ ý đồ đến, vị Đài gia giấu ba chòm râu dê này liền để chén trà trong tay ở một bên, mỉm cười nói với thiếu niên trước mắt:

“Đúng vậy, Trương Trung Tán quả nhiên là người sáng suốt. Gần đây Thượng Thanh cung gặp phải trời phạt, cũng không biết đã phải chịu tội ác tày trời gì mà bị Nam Hải Long vương gia giáng tội phạt nặng nề. Việc này dân gian đã lan truyền khắp nơi, Trung Tán đại nhân là anh tài thiếu niên, đương nhiên cũng yêu quý lông chim, hôm nay quang lâm bâng nha môn, tới đây cùng triều đình tố cáo rời khỏi Thanh cung, đúng là hết sức đối nghịch.”

Xem ra Lý Huyện gia này cũng là người có tai mắt linh thông, không biết từ đâu nghe nói nơi nào quản hạt thiếu niên tán quan này, rất có nhân mạch trong triều. Thế lực sau lưng sâu không lường được, vì thế trong khi nói chuyện liền khách khí phi thường. Ước chừng tâm ý người tới, vị Lý huyện gia này liền vỗ ngực, không phải không nịnh nọt bảo đảm:

“Yên tâm, chuyện nhỏ này đều để trên người hạ quan! Nếu là lão đại nhân ngài còn lo lắng có người nói lời vô nghĩa, tổn hại lệnh danh. Vậy hạ quan liền phải tự cáo trạng, anh đừng viết cho triều đình một tấu chương, nói rõ đại nhân ủy khuất lòng dạ — ôi, hạ quan ngay cả tên tuổi cũng làm đúng đi, cứ gọi là

” thâm sơn xuất thanh tuyền, ra khỏi Trọc Hà mà không
nhiễm”. Dĩ nhiên hạ quan văn chương đơn sơ, cuối cùng còn
phải do đại nhân phủ chính...”

“Khụ khụ!”

Thấy vị quan đại nhân phụ thân nhiệt tình này càng kéo ra xa,
liền mở miệng khẩn trương cắt ngang lời của hắn, nói:

“Đại nhân ngài hiểu lầm rồi! Lần này ta đến không phải vì
muốn cùng triều đình Thân Thân Minh rời khỏi Thanh cung,
mà hoàn toàn trái ngược, ta muốn nói một tiếng với Lý đại
nhân, xin ngài thay ta mở tấu triều đình, nói ta đã Trương Tĩnh
về sau học thức của mình, nhiều năm mạo muội mất hết danh
tiếng, trong lòng lúc nào cũng áy náy, sớm đã có lòng từ quan.
Hôm nay được nhàn hạ, liền đến nói rõ với đại nhân, mong đại
nhân tương trợ!”

Chợt nghe lời nói tỉnh lại, Lý huyện gia kia nhất thời ngơ
ngẩn, qua một lúc lâu mới khôi phục tinh thần. Đang lúc tỉnh
nói chuẩn bị trả lời nghi vấn của hắn, lại thấy huyện lão gia
trước mắt này bỗng nhiên vỗ tay cười to, miệng khen:

“Tốt tốt tốt! Quả nhiên không hổ là trung tán đại nhân triều
đình coi trọng, kiến thức này của hạ quan không theo kịp! Lần
trước tại Thanh cung xảy ra ác sự như vậy, nếu như theo quan
dưới ngu kiến, tận lực chối từ, thì sẽ không tránh khỏi làm cho
người ta sinh nghi, còn không bằng nhã nhận từ quan từ., Tạm
thời trở về rừng núi ẩn, vừa vận ngăn cản nhân khẩu thiên hạ
dằng dặc, còn có thể vang danh toàn bộ lão đại nhân ngài! Ai
da! Mưu đồ sâu xa như vậy, chuẩn bị kinh doanh, thực sự là
người thường khó có thể hạn lượng! Lão đại nhân ngài thật sự
là tiền đồ không thể hạn lượng, không thể hạn lượng!”

Vị Lý lão huyện gia hơn năm mươi tuổi này đối với thiếu niên
chưa đến hai mươi tuổi này mở miệng gọi một tiếng “Lão đại
nhân”, cực kỳ thông thuận, không chút do dự.

Thấy Lý Huyện gia phá giải ý tứ của mình, bắt chuyện lại dờ
khóc dờ cười. Bất quá lúc này hắn cảm thấy cũng không cần
nhiều lời, liền nói tiếp lời của Lý huyện gia:

“Tốt, vậy làm phiền huyện đại nhân.”

“Không phiền toái không phiền phức, nhất định dùng sức, nhất định phân tâm!”

Nhìn nụ cười cao thâm khó lường của thiếu niên kia, Lý Huyện gia cười rạng rỡ, ở trên chỗ ngồi khom người gật đầu, thái độ cực kỳ cung kính. Nhìn thái độ cung kính của Lý Huyện gia, bắt chuyện trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu vậy, tương lai ta làm ác Nam Hải Long tộc, cũng không đến mức liên lụy triều đình a...”

Nghe vậy, chờ từ huyện nha Truyền La đi ra, bắt chuyện cuối cùng cũng bỏ đi một mối tâm sự, liền cùng Linh Quỳnh Quỳnh chuyên tâm đi về phía La Phù sơn ngoài thành. Ở trước cửa thành, nhìn thấy những bách tính trên đường, gặp đạo sĩ mặc trang phục người đi đường liền né ra tứ tán., Như tránh ôn dịch, nghe vậy không khỏi thần sắc ảm đạm, cảm thán thể thái viêm lương. Dọc đường nhìn thấy tình thế như vậy, càng khiến hấn cảm hận Nam Hải Ác Long. Đến lúc này, đã tỉnh ngón đã dần dần cảm giác được, chỉ sợ Nam Hải này báo thù, không chỉ là việc của một mình hấn.

Chờ trở lại La Phù, đã mở miệng không về Tứ Hải đường chỗ mình ở Thiên Điều nhai, mà mang theo Quỳnh Linh Tuyên hai người, trực tiếp đi tới đỉnh Phi Vân chỗ chương môn.

Đến khi lên tới đỉnh Phi Vân, gã mới mở miệng, nhìn thấy quảng trường Phi Vân diện tích rộng lớn này đã được quét dọn sạch sẽ. Nếu không phải gạch đá mới bổ xung quanh có màu sắc không đồng nhất với màu sắc chung quanh, thì dường như mọi thứ đã trở lại như cũ.

Mà phía bắc quảng trường thượng thanh quan bị san bằng. Hiện tại ở trên phế tích ban đầu, đã dựng lên một tòa mới xây quán đường, hình dạng cao lớn tứ phương. Cửa nhà thâm nghiêm, thật giống như một tòa thạch thành lúc nào cũng phòng bị ngoại địch. Lúc này tại tòa thanh quan mới này bốn phía., Còn không ít người bận rộn không ngừng, không ngừng di chuyển vật liệu đá, dọn dẹp phế liệu. Mà trong đám người bận rộn này, không có một thợ thủ công nào, tất cả đều là đạo nhân mặc áo ngắn phục cước giẫm lên ủng người.

Đi qua mấy chi Hoán Hồn Linh Phiên dựng thẳng, nghe rõ ba người liền đi vào trong Thanh Quan, nhìn thấy vị sư tôn Linh Hư chân nhân của Thượng Thanh Cung chương môn kia.

Đến khi gặp lại vị Thanh chương môn này, mặc dù nhìn hình dáng hần tựa hồ vẫn tinh thần mười phần như trước, nhưng suy nghĩ sâu sắc thiếu niên, đã cảm giác được chương môn chân nhân hình như đã già đi mười năm.

Ra mắt chương môn, tỉnh nói sơ qua ý tứ muốn bẩm báo, liền thấy Linh Hư vượt râu trầm ngâm nói:

“Người nói là muốn thoát ly thanh môn, chính mình đi Nam Hải tìm Mạnh Chương báo thù?”

“Đúng vậy!”

Bắt đầu trầm giọng trả lời:

“Bẩm Chương môn, vô luận như thế nào, lần tới Thanh cung hồi họa từ trên trời giáng xuống, tử thương thảm trọng, đều không thoát khỏi liên quan đến ta, ta liền muốn dùng cái này để đối xử với thân thể tội lỗi, đi vào Nam Hải chém giết một hai long xà, cũng có thể chuộc một thân tội lỗi.”

“Dạ.”

Linh Hư nghe vậy, suy nghĩ một chút, bất động thanh sắc hỏi:

“Tĩnh lại đi, người gia nhập Thanh Môn mặc dù thời gian không dài, nhưng cũng coi như tu hành có thành tựu. Người chẳng lẽ không biết, họa phúc do trời. Sinh tử có số, nhân đạo gia cầu tiên vẫn đạo, theo một cái là “Thanh tĩnh vô vi”. Người hiện tại đã nổi lên lòng báo thù như vậy, chẳng phải là làm trái đạo tự nhiên sao?”

Nghe thấy lời ấy của Chương môn, hần mở miệng nói không hề nghĩ ngợi, khom người trả lời:

“Xin thứ cho đệ tử ngu dốt, xảy ra việc này, muốn ta dựa vào đạo thanh tĩnh vô vi kia, không thể.”

Mặc dù mới lên tiếng đã bình tĩnh nói ra nhưng thái độ cực kỳ kiên quyết. Nghe câu trả lời như vậy, Linh Hư thần im lặng, thật lâu sau mới nói:

“Ta biết ngươi muốn đoạt lại thân thể của Khấu cô nương, chỉ là Nam Hải Long Thần há lại dễ đối phó. Chỉ bằng vào sức lực của ba người các ngươi, sợ là chuyện này không thành.”

Thanh âm Linh Hư bình thản:

“Được, dù thế nào đi nữa, ngươi hãy kiên nhẫn đợi đến ngày mai. Đợi đến giờ mai ngươi lại đến đây, khi đó ta sẽ trả lời ngươi.”

“Vâng!”

Thấy chương môn phân phó như vậy, cũng không nhiều lời nữa, hành lễ một cái, liền mang theo Linh Quỳnh Quỳnh đi ra ngoài rồi đi về hướng Thiên Điều nhai.

Tứ Hải đường tọa lạc tại Thiên Điều nhai của Hà Phong, bảy ngày trước đã có một trận tai vạ ập tới, mặc dù phòng chính và Tự Vân Đình đều bị mưa thần phá hủy hoàn toàn, nhưng gian phòng bên cạnh phía Tây lại không tổn hại chút nào như kỳ tích., Vẫn đứng trong bóng cây rừng trúc, nhà chính của Tứ Hải đường, vốn là nơi cất giữ danh sách của đệ tử tộc gia Thanh Cung; trong sáu ngày trước khi khai ngôn rời khỏi La Phù, đã có các sư huynh đệ đồng môn tới dọn dẹp phế tích., Lấy được đồng danh sách tre kia từ trong gạch vụn, toàn bộ chuyển đến Hoảng Pháp điện tạm thời bảo quản. Mà giờ phút này tất cả các ngọn núi của Thanh cung đều hoang tàn, xây dựng lại công trình cực kỳ lớn, thợ thủ công dưới chân núi lại không chịu xuất lực cho Thượng Thanh cung, cho nên tạm thời còn không có sức mạnh xây dựng lại Tứ Hải đường.

Bất quá, Thiên Điều nhai này đối với ba người dậy Ngôn thì giống như nhà của mình; bây giờ thấy trên sườn núi bỏ một nửa phòng bị hủy, đối mặt với đất bừa bộn, ba người đều buồn bã thương thân. Chờ sau đó trong tin tức nhận được mấy quả quả xộp bị ngói vụn của ngói vụn, nhận ra chính là món hạnh hủ được ướp lạnh vì nàng mấy ngày trước, lúc ấy nàng tựa vào đồng tuyết tường đỏ cất tiếng khóc lớn. Tận mắt thấy vật như vậy người không phải, tình ngôn linh hoạt cũng nhìn không được mà buồn.

Đêm xuống, tên Quỷ Vương ăn uống kia lại thừa lúc đêm tối mà đến bấm báo, nói trong mấy ngày qua nó đã tìm khắp toàn bộ La Phù, nhưng lại không phát hiện tuyệt phách thích hợp chút nào. Thì ra là cách đây mấy ngày trước khi xuống núi., Tỉnh lại dẫn dò Quỷ Vương, nhờ nó giúp mình tìm kiếm Hồn Linh phù hợp Tuyệt. Bây giờ trở lại Thiên Điều nhai, nghe Tiêu Tiêu bấm báo, khai báo lại càng khở sở. Xem ra, dưới một đòn sét đánh mang uy thế tự nhiên của Mạnh Chương, tuyệt đã hồn phi phách tán; lúc đó có thể bảo tồn thân thể, đã là hết sức thần kỳ.

Một đêm này, ba người đã miễn cưỡng ở lại phòng phía tây, Linh Dục và Quỳnh Đình ở lại một phòng, cũng đã mở miệng nói trước. Trước khi ngủ, Linh Dục và Quỳnh Đình đi vào trong nhà thức tỉnh, muốn nói chuyện cùng hấn. Chỉ là lúc này, cho dù nơi đây là nơi Quỳnh Quỳnh thường ngày nhiều lời nhất nói chuyện., Lúc này ngôn ngữ cũng ghen ngào, không nói nên lời. Trong sơn ốc thanh lãnh, ba người cứ như vậy im lặng không nói gì, trường thức đầu ánh, thê lương vắng vẻ. Chờ khi ngồi xuống tĩnh tọa, ** ** —— cảm thư thỉnh xóa bỏ cảm thư (Cảm thư) —— rửa sạch càng sâu, Linh Dục liền mang Quỳnh Đình về phòng ngủ, mà đã tỉnh lại trên giường gối ngủ tiếp.

Chẳng qua là mặc dù nằm xuống, đêm nay gián tiếp quay ngược, sơn phong gào thét, trong La Phù sơn rốt cuộc có bao nhiêu người có thể ngủ?

Chương thứ mười sáu là Thiên Sơn tuyết vũ luyện hóa Mai Hồn Chi thứ bảy, ngàn vạn người ta hướng tới.

Chờ đến buổi sáng ngày thứ hai, ở bên dòng suối lạnh trên vách đá phía đông, hắn ta hơi rửa mặt chải đầu, sau khi tỉnh lại thì cùng Quỳnh Linh Tuyên tiến đến đỉnh Phi Vân nhìn thấy chuông môn Linh Hư Tử.

Chờ hắn tỉnh lại, thấy Linh Hư chân nhân, mới phát hiện vị Thanh chuông môn này lúc này một thân trang phục long trọng:

Thân mặc huyền hắc chu minh gia, phía trên thêu kim vân hạc văn, chân đạp lên vân lý, đỉnh đầu tử kim hỗn nguyên ngũ nhạc quan, khí tượng nghiêm ngặt.

Trang phục của Linh Hư gia nhập từ khi tỉnh ngôn gia nhập Thượng Thanh giới tới nay, chỉ có lần thịnh hội Thiên Hạ đạo giáo “Gia Nguyên” kia mới thấy Linh Hư Tử trang phục như thế. Mà lúc này trong điện phủ cao lớn ở Thượng Thanh điện, đã là Tể Tể cho một đường, gần như đã mở miệng nói tất cả trưởng lão Điện Thượng Thanh biết được., Cũng đã đến đông đủ. Trong đó lại có không ít gương mặt lạ, xem thái độ phục sức, hẳn là Quán chủ phân biệt danh sơn các nơi trên danh sơn. Trong bọn họ, nghe nói đã phát hiện vị viện trưởng Mã Đạp biệt viện kia là lão đạo Thanh Hà, hiện tại y quan Sở, lẫn vào trong đám người, cùng nhau xếp thành hai bên mà ra tay với Linh Hư.

Mà trên tất cả những người chạy tới La Phù Phi Vân, đều mặc hạc bào vân cương, ăn mặc cực kỳ uy nghiêm.

Chờ thấy người tỉnh nói đến, vị Linh Hư chuông môn ở chính giữa liền mở miệng nói ra:

“Tốt, bây giờ người đã đến đông đủ, chúng ta liền tới thương lượng một trận đại kiếp nạn của bản môn mười mấy ngày trước.”

Được Linh Hư ra hiệu, tiếp theo Thượng Thanh trưởng lão tiên bối trong điện phủ này theo thứ tự nói ra quan điểm mình quan tâm.

Tĩnh ngôn ở một bên yên lặng lắng nghe, phát hiện sư bá sư tổ càng bối phận cao, mở miệng liền càng già càng thận trọng; tuy rằng phần lớn bọn họ đối với Nam Hải Long Thần cực kỳ phần hận, nhưng nhắc tới phương pháp ứng phó đều có vẻ cực kỳ thận trọng., Hẳn cho rằng việc này cần bàn bạc kỹ càng. Ở trong này, có không ít người lập luận cũng không khác gì mấy lời Linh Hư ngày hôm qua, trong ngôn ngữ một mực cảm lòng “Thanh Tĩnh Vô Vi”, cho rằng “Tất cả đều có quả tất có nhân”, sự tình đã phát sinh, liền không ngại phóng tầm mắt ra, bàn bạc kỹ hơn.

Trong nghị luận này, ngược lại là so sánh với Thượng Thanh trưởng lão trẻ tuổi. Như đám người Thanh Y mở miệng phần nộ, cho rằng bất luận thế nào cũng phải cắn răng trả lời. Chứng tỏ La Phù Thượng Thanh cũng sẽ không mặc cho người có thịt cá.

Chỉ là, trong số ít người chủ trương báo thù này, nhắc tới công việc báo thù cụ thể, mọi người cũng im lặng không nói gì. Bởi vì ở trong bọn họ, vô luận là có đích thân nhìn thấy trận đại chiến mười mấy ngày trước hay không., Cũng biết sự lợi hại của Nam Hải Long Thần tộc; vị trí của mình trên đất thanh môn, mặc dù ở nhân gian sừng sững ngàn năm, thâm căn cố đế, nhưng so sánh với những Thần Linh ở Nam Hải, thật sự là không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới. Bởi vì nếu như không phải như vậy, mười bốn ngày trước, sao lại bị một mũi quân mã Long tộc nhân số không nhiều đánh cho cơ hồ không có sức hoàn thủ?

“...”

Cuộc tranh luận lộn xộn này, vẫn không đến lượt bắt chuyện, giống y như y, vị viện trưởng Thanh Hà từ núi Mã Đạp Sơn kia cũng một mực ngậm miệng không nói, chỉ ở một bên cười ha ha, yên lặng nghe các vị trưởng lão lên tiếng.

Không lâu sau, khi đại đa số trưởng lão Túc Mộc đều đã nói về cách nhìn thì bên trong đại điện cũng dần dần nổi lên tranh

luận. Đúng lúc này, vị Linh Hư chương môn đứng vững trong đại điện, hai tay dè xuống giữa hư không, ý bảo mọi người im lặng, sau đó quay sang nhìn vị viện trưởng Sơn Đà Sơn đang ngăn người trong đám người ý bảo:

“Thanh Hà đạo trưởng, vì sao tất cả mọi người đều nói ra cách nhìn của mình, người lại không nói gì?”

Nghe thấy chương môn sư tôn chỉ đích danh, Thanh Hà vội thu lại vẻ mặt tươi cười không có gì không làm được, lên tiếng rời khỏi, đi vào trong điện, vái chào Linh Hư một cái, sau đó lại chấp tay hướng bốn phía xá một cái, lễ kính hoàn tất, liền cũng nâng cao giọng, lớn tiếng nói:

“Chương môn sư tôn, các vị trưởng lão, xin nghe Thanh Hà nói một lời!”

Lời vừa nói ra, trong điện lập tức yên tĩnh không một tiếng động; những trưởng lão tiên bối biết nội tình của Thanh Hà trong mấy năm nay, thấy tên đệ tử này đảo mắt qua dưới ánh nắng mặt trời không ràng buộc, lập tức mỗi người đều ngạc nhiên. Hiện tại mỗi người bọn họ đều ngẩng đầu, muốn nghe xem tên đầu học trò đầu tiên của Chương môn một lần nữa khởi xướng này rốt cuộc có cái nhìn gì đặc biệt. Chỉ nghe Thanh Hà ho khan một tiếng, hắng giọng một cái, vang dội nói ra:

“Các vị, Nhược Thanh Hà đã nói vậy, chúng ta còn phải nghe theo Linh Hư chương môn! Chương môn chương môn, chấp chương môn một phái, khi đại nạn đến, đương nhiên phải mời hấn ra tay!”

“Mọi người yên lặng, tĩnh lặng, chúng ta cùng nghe chương môn chân nhân nói cái gì!”

Lời này nói đến cuối cùng, lão đạo sông xanh quanh năm đi phố ngõ tắt tiểu trạch, đã có chút giống như đang thét to.

Nghe hấn nói như vậy, trong đại điện một mảnh xôn xao, có không ít trưởng lão Túc Mộc đã âm thầm lắc đầu. Bất quá ngoài dự liệu của mọi người, nghe Thanh Hà nói vậy, vị chương môn chân nhân xưa nay thói quen quát mắng vị

chường môn chân nhân không thành khí này, cũng không mở miệng quát mắng, mà nhẹ gật đầu, mỉm cười đồng ý:

“Được, vì sư cứ theo ý người. Chẳng qua lời này không thể chỉ nói cho các người nghe.”

Tiếng nói dứt, chợt nghe ngoài điện ba tiếng chuông vang lên, vang dội ngân nga, không ngừng quanh quẩn bốn sơn cốc.

Nghe được tiếng chuông này, tất cả mọi người biết chường môn đang triệu tập tất cả đệ tử, tiến lên Thanh Phi Vân nghị sự. Sau đó trong dư âm của tiếng chuông vang vọng, chư vị trưởng lão trong thạch quan theo sau Linh Hư nối đuôi nhau mà ra, đi tới quảng trường bên ngoài quan.

Không bao lâu sau, môn nhân trên ba ngọn núi Thanh Nguyệt, Chu Minh, Dục Tú, hoặc ngự kiếm, hoặc đi nhanh, rất nhanh đều tới đỉnh Phi Vân, được sắp xếp chỉnh tề trên các điện trên quảng trường. Lúc này bầu không khí khẩn cấp, ngay cả trong hậu sơn Quan Thiên các phía sau Phi Vân, cũng có vài vị tiên bối Túc Cơ đang bế quan, nghe tiếng chuông từ cửa sổ thạch các bay ra, cùng một chỗ trên quảng trường lắng nghe lời răn dạy của chường môn.

Ngày hôm nay trời không quang mây tạnh, trên đỉnh đầu là mây đen dày đặc, ánh mặt trời ảm đạm. Trong khe núi bốn phía mây mù dày đặc như lụa trắng trôi nổi, phun trào bốc hơi, không bao lâu liền bao phủ bốn phía; nếu từ bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy trong mắt mây mù cuộn cuộn, không nhìn thấy tình cảnh đó.

Hơi quá trận mây mù kỳ quái này không đề cập tới; thấy tất cả thượng thanh đệ tử La Phù sơn đến, linh hư liền phiêu nhiên ly đất, bay đến toà giảng kinh đài cao cao phía nam quảng trường, nhìn xuống tất cả môn nhân Thượng Thanh, lớn tiếng nói:

“Các vị thượng nhân đệ tử, Tam Thanh môn đồ, hôm nay triệu tập đến chính là chuyện thương nghị mười bốn ngày trước. Ngày đó, Nam Hải Long Thần Mạnh Chương không hỏi trắng đen, hủy Quan Đường ta, giết môn nhân của ta, phạm vào tội ác ngập trời. Những Thần Linh cao cao tại thượng này coi ta

thượng đạo đồ là cá mập chó rom, tùy ý tàn sát. Chưa nói đến vạn vật bình đẳng., Thiên địa cùng tồn tại, chúng ta trung thổ sinh nhân, tuy không có thần linh thông thiên triệt địa, nhưng ở trong bát cổ, trong tứ hoang, chính là âm dương hợp nhất. Thần Quỷ chi hội, cực linh diệu chi tinh, u huyền chi túy, chính là trời cao chúc phúc sinh linh. Mà Nam Hải Ác Long kia, đi ngược lại, tùy ý giết chóc, đại trái trời sinh đức hiếu sinh!”

Nói tới đây, những đệ tử dưới đài như rừng, vô luận bối phận tôn ti, nhớ lại mấy ngày trước vô cùng nhục nhã. Mỗi người đều tâm tình kích động. Từ nay về sau liền nghe chương môn buông lỏng ngữ khí, bình thản nói:

“Hôm nay Linh Hư ta chính là Thượng Thanh chương môn, lại bất kể nhân gian công đức chính nghĩa, chỉ nói ta tới Thanh Môn tư nghĩa. Nghĩ sáu bảy mươi vị kia tuần địa đệ tử, đều là người trẻ tuổi, trẻ tuổi. Tiên đồ vô lượng, khi còn sống đồng môn ta đều coi đôi phương là đệ tử, tình như thủ túc...”

Nói đến đây, những trưởng lão dưới đài lúc trước vẫn giữ vững ổn trọng đạo đều cảnh giác; bọn họ cũng đều là người tài trí, chỉ cần Chương môn chân nhân tỉnh một chút liền lập tức nghĩ thông suốt sự lợi hại trong đó. Chỉ nghe chương môn còn ở trên đài tiếp tục nói:

“Nếu như lần này chúng ta thờ ơ không làm gì được, thì làm sao đối phó được với người nhà phụ mẫu của những đệ tử này? Làm sao có thể đối phó được linh hồn thiên thượng của bọn họ? Mà uy danh của ta hơn ngàn năm trước cũng sẽ bị hủy trong tay chúng ta lúc này!”

Lúc này thanh âm Linh Hư Địa đã trở nên cực kỳ đau đớn:

“Mọi người phải biết, vô luận chúng ta cầu tiên hỏi như thế nào, chúng ta vẫn là giáo môn nhân gian; Trung Thổ đại địa, là căn cơ chúng ta lập giáo. Những ngày qua, có lẽ mọi người đều biết, hiện tại dân chúng ngoài núi lê dân kia., Đều cho rằng thượng du Thanh La ta là nơi tàng ô nạp cấu trần, không biết làm cái gì gọi là sự tình ngập trời tội ác, dẫn tới bát nguyệt phi tuyết, “Long Vương Gia” đích thân tới hạ mưa băng lôi đình —— muốn La Phù chúng ta thượng thanh, cơ nghiệp hơn

một ngàn năm lại rơi xuống vì người trong thiên hạ bất dung! Nếu không anh đừng phản kích, như thế nào chống lại liệt tổ liệt tông Thượng Thanh liệt tông đây!”

Nói đến đây, Linh Hư Tử nhìn xuống dưới một vòng, không còn vẻ đau buồn, xúc động nói:

“Hôm nay Thượng Thanh gặp kiếp nạn, đều là do nghiệt long làm loạn. Những ngày qua ta đã biết, Nam Hải Hầu Mạnh Chương kia vì cái gọi là hư nghiệp vọng danh, hủy hoại ta thượng thanh, hi vọng giết gà dọa khỉ—— nhưng trên La Phù ta lại không phải không có sức lực gà non!”

Giận dữ nói đến đây, Linh Hư Ngũ âm chợt cất cao:

“Ta Linh Hư, La Phù lên đời thứ ba mươi lăm đời chương môn, nguyện đi Nam Hải cùng Ác Long đánh một trận. Bốn chương môn hy vọng có thể có tám chín người pháp lực cao cường trong môn phái, cùng ta đi Nam Hải. Có nguyện cùng đi với ta, mời ra trước thạch đài.”

Lời vừa nói ra, đám người dưới đài im lặng một lát, liền có mười mấy người phiêu nhiên rời mặt đất, từ trong đám người bay ra đến đứng ở trước bực giảng kinh của Linh Hư. Mà trong mười mấy người này, tự nhiên bao gồm cả thông tin, Linh Dục cùng Quỳnh Quỳnh. Chờ bọn họ đứng ra, đám người phía sau vẫn nhộn nhịp, tựa hồ còn có môn nhân muốn đồng hành cùng Chương môn. Thấy tình hình này, Linh Hư liền nói một tiếng:

“Số người đã đủ, những đệ tử khác liền không cần ra khỏi hàng.”

Dứt lời, gã chậm rãi nhìn mọi người xung quanh, không nói gì thêm trong chốc lát, chợt hướng về quảng trường phía bắc hét lớn một tiếng:

“Thanh Hà ở đâu?”

Dứt lời, một vị lão đạo màu xám vàng từ trong đám người bay ra, phiêu diêu phiêu diêu đi tới đài cao. Lúc này mới hiểu được rõ ràng, lão đạo Thanh Hà trước giờ vẫn vui cười tức giận mắng giờ phút này mặt mũi đầy vẻ nghiêm nghị.

Chờ đồ đệ của mình đi lên trên đài, đứng ở gần đó, Linh Hư chân nhân liền nhìn xung quanh, trầm giọng nói ra:

“Lần này gặp phải tao ngộ bề trên, tất nhiên là ác long làm loạn, Thượng Thanh chương môn của ta, nhất định có chỗ thất đức. Hôm nay ta đem viển hành, liền nguyện đem vị trí Chương môn nhường ra, truyền cho Thanh Hà ta đầu đồ!”

Lời vừa nói ra, tất cả môn nhân Thanh môn ở dưới đài đều hai mắt nhìn nhau, đều cho là mình vừa mới nghe lầm —— vô luận là La Phù sơn? Các đệ tử kiệt xuất cũng tốt, vị trí Thanh chương môn này, vô luận như thế nào cũng không truyền tới tay đạo nhân kia!

Thấy môn nhân dưới đài phản ứng như thế, Linh Hư chẳng qua là cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

“Bỏn tọa cũng biết, Thanh Hà đảm nhiệm chức vị chương môn khóa tiếp theo, sợ là vượt quá dự kiến của chư vị; chỉ là lần này mặc dù sự tình phi thường tốt, nhưng sự tình chương môn truyền thừa, ta đã suy nghĩ cặn kẽ mấy năm. Nguyên nhân trong đó, nơi đây không kịp bàn giao kỹ càng, ta chỉ có thể nói ngắn gọn...”

Nói đến đây, lời nói của Linh Hư chân nhân như truyền khắp mỗi góc ngách Phi Vân:

“Ta là đệ tử Linh Hư Tọa đời thứ nhất Thanh Hà, chịu nhục cho bỏn môn mấy chục năm, lập kỳ công. Nó là nhân tính, đạo thuật pháp lực, chính là thượng thanh song tuyệt; nếu là Chương môn, phải thắng ta gấp mười lần!”

Lời vừa nói ra, trong đám người dưới đài càng là một trận chấn động, tuyệt đại đa số đệ tử đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Trong số đó chỉ có số rất ít người am hiểu tri tình. Như mở miệng nói chuyện bọn người linh lung, thần sắc mới như thường.

Chỉ bất quá sau một lát, những đệ tử Thượng Thanh bụng đầy ngạc nhiên kia, nhăm nháp một chút lời nói chương môn. Lại nhớ tới đủ loại tin đồn năm đó ở trên đài, trong lòng liền đại khái có hình dáng ban đầu đối với mọi chuyện; tuy cũng không thể hoàn toàn đoán ra nội tình, cũng biết năm đó Thanh

Hà bị Chương môn chân nhân giận dữ giáng xuống Trừ Châu, nhất định không phải hấn phạm sai lầm.

Tạm thời không nói tới sự kinh ngạc này, lại nói hai người trên đài cao của Vân Thiên Hạ. Sau khi Linh Hư Tử tuyên bố qua chương môn truyền thừa, liền ra lệnh cho Thanh Hà đứng ở trước người mình. Tự mình lấy xuống liên hoa quan trên đầu đồ nhi còn có chút xiêu vẹo, lại tháo xuống Tử Kim Hồn Nguyên Nhạc Quan tượng trưng cho thân phận chương môn,, Sau đó, đầu tiên là mang Liên Hoa Quan của đồ nhi đeo lên đầu mình, sau đó hai tay nâng quan, kính cẩn mang Ngũ Nhạc Quan Địa Chương môn Thanh chương môn lên đầu Thanh Hà. Đợi sau khi vị đạo quan trên đầu Thanh Hà, Linh Hư chân nhân liền khom người vái chào đồ nhi của mình. Hợp chương lễ kính nói:

“Linh Hư Tham kiến chương môn.”

Theo hấn một tiếng tham kiến này, tất cả đệ tử thượng thanh dưới đài, vô luận bối phận cao thấp, tất cả đều khom mình hành lễ với tân chương môn trên đài phía nam, cùng nhau thăm viếng tân chương môn. Lúc này, vị tân chương môn tân nhiệm đứng ở bên đài cao, Thanh Hà, đối với những lễ kính dưới đài này cũng cảm khái nhận lấy, thần sắc nghiêm túc trịnh trọng.

Chờ bái kiến xong, tất cả môn nhân Thượng Thanh Đài ở dưới đài đều nín thở ngưng thần, chuẩn bị lắng nghe vị chương môn mới nhậm chức này. Chỉ là trong ánh mắt vạn người chú ý, vị chương môn đại đạo đệ nhất thiên hạ vừa mới nhậm chức, lại không nói một lời, chỉ là nhẹ nhàng đi tới dưới đài đá, đi đến trước mặt đám môn nhân Linh Hư muốn cùng đi Nam Hải báo thù kia, thoáng nhìn qua, liền chấp tay cung kính nói:

“Linh Thành, Linh Chân sư thúc tại thượng, bổn tọa cho rằng, trên hai phong Bảo Hà, Úc Tú kia, còn muốn hai vị sư thúc cai quản đại cục; xin sư thúc nghỉ một chút để răn đe kẻ ác, hay là lưu lại trên Thanh La Phù.”

“Vâng, cần tôn chương giáo chân nhân phân phó.”

Nghe Thanh Hà nói vậy, trong đám người đức cao vọng trọng địa linh thành tử, Linh Chân tử, tất cả đều tuân theo lời ra khỏi hàng, cung kính đáp, sau đó một lần nữa trở lại chỗ cũ.

Đưa mắt nhìn theo bọn họ trở về chỗ cũ, Thanh Hà lại quay người xem xét một vòng, bỗng nhiên tay áo bào phát một cái, từ trong đội cuốn ra một người; ở trong một trận gió mát cuốn lên một trận rồi người này được đưa về chỗ hấn ấy. Ở bên trái, mọi người chỉ thấy Thanh Hà đạo nhân hướng tới vị đệ tử kia nói:

“Ừm, ngươi là đệ tử của Thanh Y sư đệ trong Tàng Kinh Các sao? Hành trình Nam Hải lần này, phong ba khó lường, môn nhân trẻ tuổi như ngươi, nên ở lại La Phù cần tu mới đúng —— môn nhân hậu bối dám quyết tuyệt như ngươi, Thượng Thanh nhất môn ta vĩnh viễn không đoạn tuyệt!”

Nghe được lời ấy, tất cả mọi người gần đó đều gật đầu, nhìn vị Chứng môn mới nhậm chức này với cặp mắt khác xưa.

Lại nói Thanh Hà, xử lý xong, liền chấp tay hướng lên trên đài chấp tay bảm báo:

“Bảm sư tôn, mọi việc đã xong, có thể thành công.”

“Được!”

Đối với lần xử trí vừa rồi của Thanh Hà, Linh Hư chân nhân cũng hết sức hài lòng. Lão gật đầu với hấn, nói ra:

“Như vậy rất tốt; vậy chuyện còn lại, xin nhờ ngươi và La Phù Sơn Thần.”

Nói xong lời nói hơi khó hiểu này, Linh Hư liền chấp tay với đài cao, vái một cái thật sâu, sau đó liền phóng người lên trước; những người phụ nghĩa khác theo sau.

Đến lúc này, tất cả môn nhân Thượng Thanh môn trên đỉnh phi vân, đều biết mười người bay lên không trung này, đã không định trở lại. Tất cả mọi người trên mặt đất, nhìn thân ảnh cách xa bọn họ, tất cả đều lộ vẻ đau thương, đồng loạt chấp tay nói:

“Vô lượng thiên tôn!”

Tiếng vang tụ lại, âm thanh chấn động bốn vách núi, làm kinh động từng đợt chim chóc trong núi.

Mà nghe được sau lưng phát ra âm thanh tuyên hào này, Linh Hư lão đạo nhân đang nghịch phong phi hành, hơi ngừng lại, ở giữa không trung ngân nga nói:

“Hôm nay ta đi xa, không vương bận gì nữa.”

Sau đó không buồn quay đầu lại, đi thẳng về phương xa.

Khi bọn họ rời đi, phía dưới chính là thiên âm vân trảm, buồn bực nổi lên khắp nơi; trong đám người, tiểu đạo sĩ vừa bị thanh hà cuốn về đất liền nhìn không được, bỗng nhiên khóc rống lên trong đám người.

Tiên Lộ Yên Trần, quyền thứ mười sáu gọi là Thiên Sơn tuyết vũ hóa Mai Hồn Chương thứ tám sao? Con đường này là đồng bào cùng tử.

Ngay tại thời điểm núi la phù phi vân đỉnh bị phong tức sát, ngọn nguồn của mây ngày trước tai họa, sâu trong Nam Hải mệnh mông, bọn người Mạnh Chương đang ở sâu trong Nam Hải.

Nơi ở của Nam Hải Tổ Long trong Thanh Uyên Cung nghị sự. Lão Long Vương Chủ Cương không giận mà uy, đang ngồi trên ghế mây Hắc Ngọc Bàn, nghe ái tử Mạnh Chương bẩm báo chuyện này.

Công việc của ngày nọ, chờ hắc bẩm báo xong, lão Long Vương quét sạch vẻ mặt nghiêm túc, lộ ra vẻ tươi cười:

“Làm tốt lắm! Không hổ ta một mực coi trọng. Chiêu này của người thúc sơn chấn hổ, tất nhiên có thể không tác dụng gì với tứ thương.”

“Đúng vậy, phụ vương.”

Vẻ mặt Mạnh Chương trầm ổn mỉm cười, nói:

“Tứ Độc Long tộc, sống tại nơi giàu có và đông đúc, đã sớm mài diệt nanh vuốt dũng mãnh trời sinh của tộc ta. Tứ Độc lão Long Dương phụ năm đó có lẽ có uy.

Danh, nhưng hai, ba ngàn năm nay yên tịch vô văn, chuyện gì cũng vô thành. Gần trăm năm trở lại đây, Nam Hải Long tộc ta ở trên vạn dặm phong ba trăm sóng chém sóng cùng Quỷ tộc Tân Tụ.

Trong lúc khổ chiến, lão già kia lại lén lút nhàn rồi, cả ngày mua Túy Du, du ngoạn sơn thủy. Vì cách làm này mà làm mất đi uy danh của Long tộc ta!”

Mặc dù lời nói của Mạnh Chương xúc động, nhưng thần sắc trên mặt vẫn bất động, tiếp tục nói:

“Vân Trung Quân trầm mê như vậy, không chỉ có nhi thần tức giận mà thần sông dưới trướng hấn cũng rất nhiều bất mãn. Theo nhi thần dò hỏi, tứ thương pháp lực là đứng đầu trong trướng.

Thủy Thần Băng Di mạnh mẽ như Hoàng Hà, không muốn Tứ Độc Long Quân tiến thủ không nhanh, thường càu nhàu. Nghe mật thám báo, có mấy lần lão tứ thất già yếu.

Rồng tìm băng lan ra ngoài du ngoạn uống rượu, cũng bị hấn từ chối nghiêm khắc.”

Nói tới đây, Mạnh Chương nhìn nhìn vị thành chủ Hàn Băng thành đứng bên cạnh hấn, mỉm cười nói tiếp:

“Ôi, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ này thủy bá băng truyền, lại là vị Vô Chi tướng quân Vô Chi.”

“Thiếu Hầu nói chí phải!”

Nghe chủ công đề cập đến mình, Long Thần bộ mặt trắng miêng rộng vội vàng thúc giục Vô Chi Tỳ Hưu vội vàng chạy đến trước người, khom người nói:

“Đây là ta tự mình trải nghiệm, Tứ Độc lão nhân kia không thể người, năm đó chỉ dựa vào bản thân mình là Đông Hải thái tử, nên tới làm tứ phi tổng thần, thực sự là không thể làm gì.

Khiến người ta không phục, nghĩ đến vị Băng Di huynh kia, hiện tại cũng nên nghĩ như vậy chứ.

Nguyên lai Vô Chi Tỳ Hưu này, năm đó là thủy thần sông Hoài, chính là thần linh do thượng cổ cự viên hóa thành, pháp

lực cường đại. Dựa vào pháp lực của mình, sau đó hấn liền.

Ở trong hồng hoang đại thủy lần đó, phát sinh xung đột với Đông Hải Long thái tử đến đây trút nước, tranh đoạt tổng lĩnh lực hệ thần vị tứ phi thiên hạ.

Đến, đây cũng chỉ là tranh giành địa vị, người thắng làm vua thì thôi. Nhưng Vô Chi Chỉ, năm đó trí dũng đều không bằng tiểu long trong mây, trong tranh đấu không khỏi dừng.

Một số thủ đoạn lại có ý đồ lợi dụng hồng thủy ngập trời của sinh linh hủy diệt kia để đánh lên thuộc hạ của Vân Trung Quân. Bởi vì đến nay vẫn còn Vô Chi Tiêu vẫn đang trốn ở Nam Cung Uyển.

Hải Hải, vừa có cơ hội liền nói Vân Trung Quân “tuần tú”, kết quả trận đại chiến năm đó đương nhiên không cần nhiều lời. Trong phản kích như sấm sét của Vân Trung Quân, hấn không hề nhiều lời.

Đúng là thất bại thảm hại, nhân thần cộng phẫn.

Mà lúc đó trong trận đại chiến tranh đoạt tứ phi thần vị, các lộ Thủy Thần Hà Bá đã ùn ùn ngã về phía Tiểu Long Quân trong mây; một trận chiến cuối cùng thấy Vô Chi Tỳ Hưu.

Cầu vị trí tứ thất, không khác gì thúc giục tai họa, hủy diệt sinh linh, khiến khắp nơi oán hận, vì vậy các lộ thủy thần đều khó tiêu. Lực thỉnh Vân Trung Quân trừ bỏ.

Ác vụ đã làm xong, dưới tình huống như vậy, vị Tứ Độc Long Thần mới này cũng chuẩn bị một hơi tác phong, một lưới bắt hết con đường phản bội Vô Chi Chỉ này. Chẳng qua là ai thôi.

Cũng đoán không được, Vô Chi Tỳ Hưu này cũng coi như biết được cơ hội, thấy tình thế không ổn liền một đường chạy trốn về phía nam, cuối cùng dựa vào Nam Hải Tổ Long bốn phía mời chào nhân tài, môn hạ Nam Hải Tổ Long.

Mà vị tổ Long Cương Nam Hải này, mặc dù xuất thế sớm hơn Vân Trung Quân ngàn năm, nhưng bởi vì Đông Hải Long tộc là tổ của chúng Long tộc, không biết vì sao bồi phận của hấn lại như vậy.

Nói là thấp hơn Vân Trung Quân một bối phận, vì vậy đã sớm nói rõ thành kiến với Vân Trung Quân. Vì vậy, những lý do này không thể nói rõ được.

”

Do, Cầu Cương lão long liền ra sức bảo hộ Vô Chi Khuê, dưới tình huống như vậy, địa vị của Tứ Độc Long Thần mới cũng không vững chắc, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Sau đó, hắn ta đi theo.

Chẳng qua, tuy Vân Trung Quân kia dường như đã quên mất đoạn ân oán này, nhưng trong lòng Vô Chi Đố lại âm thầm lo sợ, cho tới giờ chưa hề buông bỏ đoạn thâm thù đại hận này.

Từ khi dựa vào Nam Hải Long tộc, về sau lại trở thành thủ hạ của thiếu hầu là bộ tướng của Long Thần. Mắt thấy mình ngày nào cũng được sủng ái, Nam Hải.

Quân lực cũng từng ngày cường đại, dần dần có lòng hồ nhìn về phương bắc. Tâm tư chôn ở đáy lòng này của hắn giống như căn bã dưới đáy đầm, một lần nữa trở lại bình thường.

Tại trong mắt hắn, Nam Hải lão tổ Long đa mưu viễn phươg, còn có tiểu chủ công trẻ tuổi vì hắn, chính là toàn bộ hy vọng báo thù của hắn.

Bởi vậy, lần trước tiểu chủ công hạ lệnh công kích La Phù, hắn vừa nghe lập tức chủ động xin đi, đi theo sau, hiệp trợ Mạnh Chương hung hăng tấn công giết chết.

Chính bởi vì có đoạn ân oán này, giờ phút này Vô Chi Tỳ Hưu mới miệng đầy lời ca ngợi:

“Mặt tướng có một phé phủ nói như vậy, muốn tố cáo với Long quân - đúng như lời Thiếu Hầu nói, nơi Tứ Độc nhất tộc sống an nhàn, mục nát từ xưa đến nay.

Mi chính là chuyện của sớm muộn. Theo như vi thần biết, bên trong hồ lệnh Thủy bá do Tứ Phương Môn quản hạt, còn có khối người bất mãn như Thủy Thần Băng Di vẫn đang tồn tại.

Hồi thiếu hầu đóng băng La Phù, chính là ném đá hỏi đường. Nếu Tứ Độc lão long nén giận nuốt giận, thì Chư Thần trong

trưởng hãn đã sớm tích góp oán khí, sẽ ứng thế.

bùng nổ, rất có thể giống như lão thần năm đó bỏ tôi theo sáng. Còn nếu Tứ Độc lão long thẹn quá hóa giận, vội vàng dụng binh với Nam Hải ta thì bọn họ...

Những quân sĩ buông lỏng kia muốn chiến đấu với Nam Hải ta, không nghi ngờ gì nữa chính là lấy thỏ chọi hổ, tự tìm đường chết, tăng tốc bại vong mà thôi!”

Nói đến đây, khuôn mặt Vô Chi Giao liền lộ vẻ đắc ý:

“Tóm lại là ngu thấy, có Long Quân bày mưu tính kế, Thiếu Quân hầu tính toán không bỏ sót, lần này bất luận thế nào, Tứ Độc nhất định sẽ sụp đổ!

“Ha, nói rất hay!”

Vô Chi Khôi vừa nói đến chỗ Mạnh Chương tâm khảm, lập tức khiến hãn vỗ tay cười to. Chờ hãn ngừng cười, Vô Chi Tỳ liếc nhìn già.

Long Quân bề ngoài thấy vẻ mặt khen ngợi của Địa Anh Võ Hải Nhi trước mặt, liền thề son sắt nói ra:

“Trong tứ hải hiện nay, cũng chỉ có Long Quân và Thiếu Hầu anh minh thần võ, chí hướng rộng lớn; đã như vậy, chúng ta làm thần tử, sao có thể.

Không phát huy lực lượng tử lực?!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt lão Long và Thủy Hầu đều tốt, những thần tướng cơ trí bên cạnh cũng mở miệng phụ họa, biểu lộ lòng trung thành.

Chờ tiếng khen ngợi này dừng lại, Mạnh Chương Thủy Hầu đứng thẳng trước mặt chúng tướng liền chậm chậm nói:

“Chư vị, đúng như Vô Tướng quân nói, lần này Nam Hải nhập chủ Tứ Độc, còn cần các vị hăng hái hiệp trợ. Còn Tứ Độc có vội vàng động tay đôi hay không?

Tay, theo dự liệu của bản hầu, bọn họ hãn là không có can đảm này. Trong những ngày này, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ hãn tự thất bại thôi!”

“Vâng!”

Nghe Thủy Hầu phân phó, chúng bộ hạ ứng tiếng nghe lệnh. Lại thuận miệng nói vài câu, đám người nghị sự trong cung cũng tự mình giải tán.

Sau đó, trong Tâm Cung rộng lớn như vậy, chỉ còn lại mấy người thân tín ở lại trước mặt lão Long Thần.

Chờ chúng tướng đều lui ra cửa, Thủy hầu Long Linh mưu thần vẫn luôn trầm mặc kia bỗng nhiên mở miệng nói:

“Mạnh Quân Hầu, vi thần có một chuyện muốn bẩm báo.”

“Nói đi.”

“Theo vi thần được biết, mấy ngày trước thần phái thám mã thần ảnh giám sát La Phù, đã ba ngày không báo cáo.”

“À, hóa ra là việc này.”

Long Linh bẩm báo xong, Mạnh Chương nói:

“Ba ngày không báo đáp cũng không có gì lạ. Lúc trước ta đã phân phó, mấy ngày này đừng quá gấp gáp, tránh cho bọn họ nghỉ ngơi.”

Hiển nhiên lúc này tâm tư của thủy hầu không đặt trong mấy việc nhỏ này. Lời lạnh nhạt nói xong, hắn có chút xuất thần; ngừng một chút, mới mở miệng một lần nữa.

Nói từ tốn:

“Phụ vương, nhi thần lần này đóng băng La Phù, thật ra chỉ vì một người.”

“Ồ? Là vị Linh Miếu công chúa kia sao?”

“Không phải.”

Thủy Hầu nghiêm nghị trả lời:

“Tuy rằng tứ phi long tộc hồ đồ, nhưng Kính Nhi là kỳ hoa kiêu nữ của bộ tộc ta nổi danh tứ hải, ta tự nhiên là cực yêu thích. Chẳng qua trước mắt ta thấy nó.

Sự tình liên quan đến vận cổ công nghiệp của Nam Hải, xin phụ vương yên tâm, nhi thần tuyệt đối sẽ không dây dưa với

việc tư của con gái. Người duy nhất mà ta lo lắng.

Chính là Tứ Độc lão Long Quân kia.”

Nói đến Tứ Độc Long Quân, ngữ khí Mạnh Chương trở nên có vài phần u ám:

“Tứ Độc lão long, cái động đình quân kia dưới gối hần ta chỉ cần liếc qua là có thể xem thấu. Động đình quân chỉ lưu, gặp chuyện nhỏ vừa vặn nghiêm minh. Gặp đại sự.

Coi thường là vô vi, không biết nặng nhẹ, thực không đáng lo. Khác với hần, phụ thân hần tứ phi lão long dương phụ thân, tuy rằng mới vừa rồi ta ở trước mặt chúng tướng đem hần nói ra rõ ràng.

Không chịu nổi, nhưng giờ phút này nói rõ ràng với phụ vương, đến nay ta vẫn nhìn không thấu người này...”

“Ừm, đương nhiên. Lão phụ cùng hần đánh nhau nhiều năm như vậy, cũng nửa vơi đối với hần.”

Tổ Long gật đầu nói:

“Bất kể thế nào, người có thể ở trong thiên đầu vạn tự nghĩ đến tầng này, việc này cơ bản không cần lo lắng. Chương nhi, người hãy truyền lệnh xuống, khẩn trương truyền lệnh.

Phân công sĩ có thể ăn nói khéo léo, đi tới động phủ của Tứ Độc Thủy Hào Hà Thần Thủy hệ để báo phỏng. Nhất thiết phải nói rằng bọn họ muốn cùng ta làm đại sự. Ngoài ra, nên choang.

U Quỷ Phương vẫn là kẻ thù truyền kiếp của tộc ta, trong thời gian này, Đông Nam Nhất tuyến kia vẫn không thể lơ lửng.”

“Vâng, tuân lệnh phụ vương!”

Mạnh Chương trả lời lạnh lạnh, rồi mang theo mấy thân tín thuộc thần của mình đi ra ngoài sắp xếp.

Quá Nam Hải lần này không đề cập tới. Lại nói La Phù Sơn Phi Vân trên đỉnh, cáo biệt môn nhân một tiếng, Linh Hư liền mang theo chín vị tử sĩ, ngồi theo phiêu phiêu.

Mây mù mịt mịt, hướng phía nam khẳng khái mà đi. Chỉ là vừa đi được hai ba trăm dặm, bọn họ chợt thấy một trận mây trắng trôi tới trước mắt, ngăn trở đường đi.

“Đây là...”

Vân Hoành phía trước, bắt chuyện trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái. Vừa định cực mục hướng trong mây kia tỉ mỉ tìm hiểu, lại chợt thấy trong mây đột nhiên chớp động.

Ánh sáng bảy màu nhấp nháy. Những áng mây trắng vốn dày đặc lập tức hóa thành ráng chiều sặc sỡ. Chỉ có điều so sánh với hào quang ban đêm thì những ánh sáng này thật xinh đẹp.

Mây mờ không khỏi quá chói mắt. Đang lúc này, đánh thức lại nghe thấy trong đám mây màu trước mắt hình như truyền đến một trận sấm rền:

“Ầm ầm “

Đang nghe tiếng kinh ngạc, chợt thấy trong mây vang lên bảy luồng sáng mỹ lệ, bắt đầu phi hành nhanh chóng vòng quanh người trong đường mây.

“Ừ, hai Thần điều nhận này rất giống với thần nhận của Quỳnh Bính...”

Bảy dải sáng đỏ mỹ lệ đang bay lượn với tốc độ cực nhanh trước mắt này, cùng lúc Quỳnh Thảo chơi hai thanh chu nhận nhảy loạn đầy trời cũng không khác nhau nhiều lắm, bắt chuyện liền nhin xuống.

Không ngừng liên tưởng. Đang lúc này, chợt nghe được một tiếng kinh hỉ thanh thúy kêu lên:

“A! Đẹp quá, ta tóm!”

Lời còn chưa dứt, Quỳnh Huy đã phi thân như điện, hóa thành một luồng ánh đỏ, trong bảy luồng sáng lung tung xuyên qua lung tung.

“Nguy hiểm!”

Ánh sáng lóe lên, sắc bén như mũi tên, lúc tỉnh lời đã nhìn ra trong đó hung hiểm, vội vàng tung người nhảy vọt, muốn chụp

lại Tiểu Quỳnh Hồi. Đúng vào lúc này, lại chợt hiện ra.

Thấy bảy đạo hồng quang hoa kia giống như dải lụa, đột nhiên co lại quỹ tích bay lượn, trong giây lát bay ngược trở về trong bạch vân. Cái chớp mắt này như điện quang thạch.

Hỏa, Quỳnh Thuyền chỉ là sừng sốt, liền bị ca ca nàng thuận thực bắt trở về trong đội ngũ.

Hắn bèn trả lời đứa bé gái vẻ mặt không cam lòng kia, đang định dạy dỗ mấy câu như thường ngày thì chợt nghe Linh Hư chân nhân kích động nói:

“Chẳng lẽ, cuối cùng cũng luyện thành?”

“Ừm? Luyện thành rồi?”

Đang lúc nghe vậy, mặt mũi mơ hồ, liền thấy vẻ mặt của Linh Hư chân nhân kích động, nhìn về phía đoàn hào quang ẩn hiện trên mặt đất kêu lên:

“Là Sơn thần giá lâm? bảy Thần kiếm kia rốt cuộc cũng luyện thành?!”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy trong đoàn truyền đến một trận cười ha ha, trong giây lát một vị lão hán tóc bạc mặt hồng hào chạy ra mây mù, đi tới trước mặt mọi người.

Bảy đóa hoa rực rỡ lúc trước giờ đang lượn lơ bên cạnh hắn, mang theo tiếng sấm bay cực nhanh.

Vừa thấy bộ dáng lão hán này, Quỳnh Thiên lập tức kêu to:

“Chào Phi Dương lão gia gia! Nguyên lai chúng nó đều bị người bắt được!”

Thì ra người tới trước mặt chính là vị lão hán Phi Dương trong La Phù Sơn Tích Vân Cốc. Giờ phút này hắn vẫn mang giày trắng y như cũ, mặt mang theo Lạc Thác Bất Kỳ.

Cười hì hì; râu tóc tuyết trắng bị quang hoàn óng ánh bay vòng quanh mặt đất chiếu cho lưu quang rực rỡ, lộ ra chút thần thái bất phàm.

Nhìn thấy Phi Dương, cùng Quỳnh Thước không giống, cảnh tỉnh lưu ý hiển nhiên là xưng hô Linh Hư chân nhân vừa rồi:

“Son, thần? Chẳng lẽ lão hán Phi Dương này là...”

Đang lúc trong lòng hoảng sợ nghĩ, chợt nghe thấy Phi Dương phảng phất tiếp lời:

“Đúng vậy, Phi Dương lão hán ta chính là tuần sơn đại thần năm trăm dặm La Phù này!”

Nói xong liền hướng tới Linh Hư cười hì hì trả lời:

“Linh Hư đạo trưởng. Phi Dương không phụ ủy thác của Thanh, hôm nay rốt cục đã luyện thành Tru Thần Thất Kiếm này!”

Vừa dứt lời, bảy đạo lưu quang bay nhanh không ngừng liền dừng lại, lơ lửng quanh người Phi Dương, lẳng lẳng lượn lơ quang khí tinh khiết.

Bảy đạo lưu quang dừng lại, lúc này đám người bắt mắt mới thấy rõ, nguyên lai những viên Lung Quang Hoàn màu sắc khác nhau lúc trước, đều là thanh kiếm cao ba tấc.

Lệ Tiêu Kiếm.

“Tru Thần?”

Đang lúc muốn mở miệng suy nghĩ cái tên này, chợt nghe Linh Hư nói ra:

:

“...”

“...”

“Phi Dương Đại Thần vất vả rồi. Linh Hư thay mặt Thanh Lịch tổ sư cảm tạ!”

Dứt lời khom người vái chào. Thấy hần như vậy, mọi người phía sau ngoại trừ Linh Dục ra, cũng cùng hướng Phi Dương hành lễ. Thấy bọn họ hành lễ, Phi Dương Lão Sơn, Phi Dương lão lễ bái.

Thần không tránh né chút nào, tùy tiện tiếp nhận. Trong đó, hần hướng vị Tứ Độc Công chúa đứng lẳng bất động kia vái chào.

Chờ sau khi hành lễ lần này xong, lão hán Phi Dương vốn luôn tươi cười, giờ phút này lại thu lại vẻ tươi cười, thở dài một tiếng:

“Ai, thần kiếm luyện thành, cũng không biết là buồn hay là vui!”

Tình hình cụ thể ngày sau mới biết được, thì ra trên Thanh Thất Kiếm này chính là Tổ Sư của Thượng Thanh giáo, mơ hồ tính ra được mấy trăm năm sau La Phù Tướng.

Có một trận thần kiếp, liền nhờ cậy La Phù Sơn Thần giao hảo cùng hắn, hội tụ động thiên tinh hoa trong Tích Vân cốc, tinh luyện bảy thần binh tiên uy lực cường đại này.

Nhận. Lúc trước vị tiên bối tổ sư kia lấy danh nghĩa “Tru Thần” kia liền nguyện ý vì người trong môn phái của mình. “Thanh tịnh tự luật, thuận thiên mà đi”, nhưng nếu “Thần”

Muốn diệt ta, chỉ có thể tru thần. Bởi vì sự tình liên quan tới La Phù, Phi Dương cũng một mực cần lực mà làm. Chỉ là mặc dù như thế, bốn năm trăm năm qua vô luận là tài năng phi dương.

Thu thập bao nhiêu tiên linh vân khí, bảy thanh Tru Thần Kiếm này từ đầu đến cuối đều chưa thành. Sau mấy trăm năm vất óc suy nghĩ, cuối cùng Phi Dương cũng hiểu được, tuy rằng luyện kiếm là để ngăn địch, nhưng mà...

Kiếm là hung binh, đặc biệt loại tiên kiếm dùng để chống đỡ thần linh, cuối cùng khi đúc thành cần phải có sinh linh chết đi thì mới có oán khí ngút trời. Mà kiếm đỉnh là Tích Vân cốc.

Địa La Phù Sơn chính là động thiên phúc địa của nhân gian, mấy trăm năm qua không chút gọn sóng, cho dù sinh linh trong núi sinh tử luân chuyển, phần lớn đối ứng thiên nhân chi suy.

Cũng không thể tập hợp sinh tử oán chi khí chân chính. Cứ như vậy kéo dài mãi, thẳng đến mười bốn ngày trước đại kiếp nạn rốt cục giáng lâm, uổng mạng rất nhiều đạo nhân thú cầm.

Mới tụ tập được oán linh cần thiết để luyện chế Kiếm Thành, cuối cùng Thanh Tru Thần Kiếm mấy trăm năm mới luyện

thành ở trên Chu Thiên thứ hai. Vốn là kháng kiếp vì đỡ tai kiếp mà thôi.

Tiên kiếm được luyện từ tinh túy nhưng cuối cùng chỉ có thể vì kiếp mà luyện thành, chứ không thể không nói là tạo hóa trêu ngươi.

Bởi vậy, đại đa số người Thanh môn cũng không biết chuyện này, mấy ngày nay, Linh Hư chân nhân vẫn luôn đau khổ chờ đợi tiên kiếm luyện thành.

Nhưng đáng tiếc chính là, ngay hôm qua khi hắn đi Tích Vân cốc tìm hiểu, mấy con ương vật kia vẫn là quang hoa ảm đạm, không thể thành hình. Thấy vậy, vốn là hạ xuống.

Nhất định phải quyết tâm liều chết của Thanh lão chương môn, cho nên không đợi thần kiếm chậm chậm luyện thành, quyết ý thành hành. Hắn cũng không nghĩ tới, ngay lúc mình xuất phát, núi cũ đã mở đường.

Thần đã đưa cho hắn bảy thanh tiên kiếm thần binh uy lực cường đại này.

Lại nói tiếp bên cạnh Phi Dương là bảy thanh tiên kiếm thần binh đang bay lượn, đối ứng với ngũ hành nhị cương, theo “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi”, phân biệt tên là “Lai mộc thủy hỏa phong lôi”.

Thiên Quân Xu Thiên Đồng, Thiên Mi Thiên Mí, Thiên Khư, Thiên Tiêu Thiên Hồng rống lên.

Bởi vì đã mở miệng thì ba người Linh Quỳnh Lâu đều có thần binh của mình, mà bảy thanh thần kiếm này liền phân công cho bảy vị thượng thanh túc ở bên trong linh hư:

Linh Hư, Đan Nguyên, Động Huyền, Tê Ngô, Kỳ Hoàng, Thạch Trường Sinh, còn có vị Thanh Y đạo nhân kia. Hiện tại bảy vị này chỉ điểm điều khiển bảy thanh tiên kiếm.

Thượng Thanh chân nhân, toàn bộ đều là hạng người trong phái đạo pháp cao thâm. Trừ Linh Hư, Thanh Chỉ, còn lại mấy người đều là thanh tu trong Quan Thiên các trên trăm năm trước.

Trước đây Linh Hư Triệu Lệnh vừa ra, chư môn nhân trên Phi Vân Thượng Nhân đều biết rõ sự lợi hại trong đó, biết rõ đạo pháp của mình thấp kém, cố sức đi sẽ chỉ kéo dài thời gian.

Một mỗi sau chân. Bởi vậy, người cuối cùng ứng triệu đến, cơ hồ toàn bộ đều là cao nhân đạo hạnh cao thâm như Xi Anh. Hiện tại, bọn họ là thượng thanh trưởng lão thần kiếm.

Tay, cảm nhận được một phần cường đại linh lực trước đó chưa từng thấy, tất cả đều vui mừng khôn xiết, nghĩ thâm lần này đi Nam Hải, vô luận như thế nào, lại nhiều hơn rất nhiều.

Trợ lực.

Mà bảy thanh thần kiếm này như ý thông linh, trong giây lát liền nhận chủ. Sau đó chờ mọi người đem thần kiếm thu vào kiếm nang, linh hư liền cùng Phi Dương bái lạy.

Khiến về:

“Bần đạo lần này đi Nam Hải, sự tình phía sau, còn xin Phi Dương Đại Thần xem nhiều hơn.”

“Đó là đương nhiên!”

Phi Dương một ngụm đáp:

“Chân nhân xin yên tâm, sau đó ta sẽ tập trung toàn bộ đệ tử Thanh Môn vào trong Tích Vân cốc; chỗ đó đã tích góp từng chút một của Huyền Thiên Tích Vân đại trận, tuy công kích nhưng cũng không tệ.

Không địch được, tự bảo vệ mình đã thừa sức. Linh Hư chân nhân đến lúc đó chỉ cần toàn lực đối địch, thay ta chém vài kiếm, cũng coi như là con nhà La Phù Sơn ta mất mạng.

Dân chúng nhiều thêm mấy phần!”

Nói xong chuyển hướng tỉnh lại, Phi Dương lộ ra nụ cười hiền lành, nói:

“Kính xin Trương đường chủ yên tâm, lần này Thanh Hà lão đạo đến La Phù, đã mang cha mẹ người đến đây, không sợ Nam Hải làm hại nữa.”

Ban đầu nghe lời ấy, tỉnh ngón nhất thời sửng sốt; chờ phục hồi tinh thần. Nhớ tới nụ cười không thể không của lão đạo kia, trong lồng ngực trái tim hẳn liền khôi phục lại.

Hơi nóng lên.

Hắn ít nói, chờ tạm biệt Phi Dương, bọn họ đi mười người nửa mây nửa sương, hướng phía nam đón gió bay đi. Dọc theo đường đi, linh hư thoáng đi theo.

Người bắt chuyện nói chuyện lần này là Phương Lược: Đợi đến Nam Hải, ở một nơi bí mật hành thám tử; sau đó nhìn chỗ trống, do Linh Hư và sáu vị trưởng lão khác, toàn bộ đều ngồi trong chỗ tối.

Công kích một chỗ Nam Hải Phù Thành đã từng nhắc tới, hấp dẫn sự chú ý của Thủy tộc; thừa dịp này, bắt chuyện liền cùng ba người Linh Khuyết Quỳnh Điệp, dò xét trước tiên thám thính tri thức thám thính.

Tin tức, cố gắng hết sức đoạt lại di thể của giặc Tuyết: Vào lúc đó, vô cùng tôn trọng thân thể của người đã chết trên thế gian; lần này bọn họ bị Nam Hải đoạt về tay.

Thần Hầu đoạt di thể của nữ đệ tử, cũng là một trong những thâm cừ đại hận. Còn về phần bắt buộc, càng là đêm nào Thần Hầu cũng muốn đoạt lại di thể của mình.

Cứ như vậy phi hành trong tầng trời thấp, chờ khi bay ra khỏi La Phù Sơn giới, lướt qua một mảnh núi rừng, Linh Hư liền gọi mọi người, chuẩn bị thi pháp.

Ẩn hành. Đám người Linh Hư ở vùng này vô cùng quen thuộc, không cần nhìn cũng biết bọn họ sắp tiến vào một vùng đồi núi rộng lớn.

Ở gần chân núi La Phù sinh trưởng một mảnh rừng rậm. Hiện tại bọn họ đã thoát ly La Phù Sơn giới, đứng ở trước phiến rừng rậm này.

Mặc dù, giờ phút này từ trong rừng rậm mơ hồ truyền đến một ít khí tức của mãnh thú, nhưng đối với những thanh niên cao lớn như bọn họ mà nói, thú giữa rừng rậm này chính là thú triều trong rừng này.

Cầm, thực sự không đáng nhắc tới. Bởi vậy, chờ Linh Hư phân phó, mọi người liền một đám mây dè xuống hai ba người, rơi vào trong bụi cỏ.

Chuẩn bị chui qua khu rừng rậm này, tiềm hành về hướng Nam Hải.

Chỉ là ngay lúc này, chờ bọn hắn vừa mới rơi xuống đất, đột nhiên thấy một trận cuồng phong đại tác, trong nháy mắt khắp nơi cát bay đá chạy, bụi bay mù mịt.

Trong cuồng trần phi thạch còn kèm theo từng đợt gào thét kỳ dị. Nhìn thấy dị trạng như vậy, bọn người tinh luyện đưa mắt nhìn nhau. Dẫn đầu là kẻ cầm đầu.

Trong lòng Linh Hư chân nhân càng kinh hãi:

“Chẳng lẽ là Nam Hải Ác Long sớm nghe được tin tức, nên đã mai phục ở đây, chuẩn bị bắt giết chúng ta?”

Nếu thực sự là như vậy, hiển nhiên là những bố trí phòng vệ mà La Phù, Sơn Thần Phi Dương đề phòng Nam Hải Thâm Hầu, cũng không có tác dụng gì.

Những môn nhân lưu lại trong núi phía sau chẳng phải là... Nghĩ tới đây, cho dù Linh Hư chân nhân trầm ổn, cũng nhìn không được tứ chi đột nhiên rét run, thần sắc ngưng trọng.

Sắc trắng bệch!

“Chẳng lẽ... Bọn ta thật sự không thể chống lại Thần Linh?”

“Ô —— “

Đang lúc Linh Hư Tử mất hết niềm tin, chợt nghe thấy trong mảnh hoang dã phía trước đột nhiên vang lên một tiếng kèn kinh tâm động phách, vang động trời đất.

Mây ngàn phù du, mà trong tiếng kèn thê lương cao vút này, trong cuồng phong cuốn đất lại truyền tới một trận hung mãnh như cồn lồi gào thét:

“Chiến tốt của chư bộ Huyền Linh giáo, cung nghênh Giáo chủ đích thân tới!”

Theo một tiếng gào thét này, chỉ nghe “Rắc” một tiếng sét đánh rền vang, mảnh rừng rậm thâm căn cố đế trước mắt mọi người đột nhiên đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Mà nổi lên, cành lá tứ tán, thân thể bay tứ tung, chỉ bất quá thoáng qua, rừng rậm vốn che khuất đường đi đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Đây là...”

Đám người Linh Hư ghen hòng nhìn trên trời, chỉ thấy tại gò đất trập trùng trùng không ngót kia, chẳng biết từ lúc nào đã xếp hàng vô số cao lớn cường tráng.

Chiến sĩ, nón lá giáp, râu quai nón trọng chùy, mỗi người khuôn mặt đều hung ác, đối với bọn họ trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Khi linh hư nhìn thấy các chiến sĩ vô cùng hung mãnh kia, lại phần lớn thú đầu người thời điểm, đã cả kinh không khép miệng lại được. Mà đúng lúc này, ngay tại lúc này.

Sau khi thiên quân vạn mã trước mắt, đột nhiên lại “Oành” một tiếng, trên mặt đất bay lên một đám mây đen dày đặc che khuất bầu trời, bốc lên cuồn cuộn không ngừng -

Lần này, đám người Linh Hư đã có chuẩn bị, rất nhanh thấy rõ gương mặt thật của đám mây đen:

Hóa ra là những đám mây mù đen kịt kia chính là do vô số ác điều lông đen lông vũ tạo thành, mây đen khắp thiên hạ, những loài chim ưng chạm khắc chim ưng.

Trên trời cao, trảo nha sắc bén của Bằng đang lóng lánh lạnh như băng!

Trong lúc nhất thời, thú chạy gào thét, ác điều oanh minh, nguyên bản đồi núi yên bình, lại phảng phất như toàn bộ sôi trào lên!

Tiên Lộ Yên Trần, đệ lục quyền thứ chín Thiên Sơn tuyết vũ hóa mai hồn, lưng còng chao đảo mà lắc lư trong vạn dặm.

Tất cả mọi thứ đều như ảo ảnh, đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Dị tượng như vậy, ngay cả Thanh lão chương môn, kiến thức rộng rãi như Linh Hư cũng nhất thời có chút vội vàng không kịp chuẩn bị. Lúc này, nếu như không phải ở trên trời cao...

Ngọn gió ở cánh chim dưới quạt của mãnh cầm thổi tới khiến xiêm y mọi người bay phấp phật, còn có hơi thở nồng nặc của dã thú trên mặt đất tràn ngập bốn phía, nhắc nhở mấy người bọn họ.

Phải cho rằng tất cả những thứ trước mắt chỉ là ảo ảnh.

Mà ảo ảnh này còn chưa kết thúc.

Đang lúc đoàn người thượng thanh tựa vào nhau, cảnh giới lui về phía sau, trong mảnh Thú Linh quân đoàn sừng sững như rừng đối diện lại chạy ra thành trăm tên đầu thú hình người.

Thân hình cao lớn tinh quái, ước chừng hồ báo, báo, hùng hực, giống như một trận gió lốc chạy tới chạy lui, bỏ cảnh, chuyển, cảnh, gỗ, trong chớp mắt bị liên kết thành phiến đá.

Trên rừng rậm, dựng lên một đài gỗ kiên cố cao bảy tám trượng - xây dựng nhanh như vậy, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

“Đám tinh quái này, sao lại rảnh rỗi để xây dựng đất đai?”

Địch hữu lúc không rõ, chung quy cảm giác hành động của những thú linh trước mắt này lộ ra cổ quái khắp nơi. Đang lúc mở miệng nói mọi người trong lòng nghi ngờ, nhưng sau lưng lại đột nhiên động.

Có một giọng nói vang lên:

“Ta đã biết!”

“Nhất định là chúng nó lại tới nghe ca ca giảng kinh rồi!”

Thanh âm dễ nghe thanh thúy như bách linh, không cần quay đầu nhìn lại cũng biết là cô bé được bọn họ che chở phía sau.

Quỳnh Thổ gọi một tiếng như vậy, mấy trưởng lão Thượng Thanh trưởng lão kia còn có chút không hiểu, nhưng khi mở miệng và Linh Dục thì trong lòng bỗng nhiên khẽ động, vội vàng hướng đối diện xao động.

Cẩn thận quan sát, lúc này trong lòng mới tỉnh lại, dường như đã có chút so đo đối với toàn bộ sự việc trước mắt.

Hơn nữa đang lúc bắt đầu đánh giá, trong trận đối diện bỗng nhiên lại vang lên một trận thanh âm như tiếng sấm:

“Các bộ lạc Huyền Linh giáo, cung thỉnh Trương giáo chủ, đại sư tể lên sân khấu lịch lãm!”

Nương theo thanh âm này, trên trời dưới đất lại là một trận lôi minh ” hoan hô”!

“Trương giáo chủ...”

Có ba chữ như lúc trước, lại nghe thêm ba chữ “Trương giáo chủ”, bất chợt trong lòng bỗng nhiên dâng lên một suy nghĩ hoang đường. Trong lòng động niệm, liền xoay người rời đi.

Nhìn nữ oa kia, vừa hay phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta có chút dương dương tự đắc.

Thấy bộ dáng này của Quỳnh Quỳnh, dường như ca ca nháy bẹn của nàng đã biết. Xem ra lần này, lại là vị tiểu muội muội không thể nào đoán trước được.

Không biết khi nào đã âm thầm cho mình cái chuyện tốt này. Mà lúc này Quỳnh Huy nhìn lại hắn, bỗng nhiên có chút xấu hổ, ánh mắt né tránh đường chủ ca.

Ca nhìn chăm chú, vẻ mặt xấu hổ nói:

“Ca ca, đừng mắng ta... Hôm nay Quỳnh Thổ này mới nhớ lại... Kỳ thật có nhiều lần thật sự muốn nói cho ca ca, nhưng lại quên mất trước kia rốt cuộc có.

Không quên... Hi hi!”

Tiểu muội muội nói chuyện vẫn quán lấy không rõ, lúc thẹn thùng thậm chí còn có chút lú lờ, nhưng lúc này đã bắt chuyện không rảnh so đo.

Được Quỳnh Quỳnh Lục xác nhận, gã liền vội vàng cân nhắc đối sách, có chút mồ hôi lạnh trán, chợt nghe Linh Hư chân nhân trước người mở miệng nói:

“Đã giải thích, nói như vậy bọn dã thú này tinh quái là bạn không phải địch?”

“Đúng vậy. Chắc vậy!”

“Ồ! Nếu đã như vậy, người còn chờ gì nữa?”

“Hả?”

Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn lại Linh Hư, thấy vẻ mặt vị lão chương môn Đạo giáo này đang mỉm cười.

“Đa tạ chân nhân chỉ điểm.”

Có Linh Hư cho phép, bắt chuyện không hề chần chờ, lúc này kéo bàn tay nhỏ xinh xinh xinh, dưới chân bốc hơi mây mù, bay tới đài gỗ cao ngất trên trời kia.

Lúc rời mặt đất, vẫn không quên quay đầu nói với Linh Sư:

“Linh Khuyết. Các người đều đến.”

Thế là đảo mắt, Long tộc kiều nữ cao quý, còn có mấy vị tiên phong đạo cốt Thượng Thanh chân nhân, tất cả đều bay lên đài cao, tỉnh dậy.

Sau lưng Ngôn, đến khi đám người đã hiểu chuyện leo lên đài cao, trong quân tinh nhuệ mệnh mông của đàn thú dưới chân lại vang lên một hồi kèn trống, theo đó là tiếng kèn lệnh đình tai nhức óc.

Dã thú diếc gào thét xông thẳng lên trời, ngao ô không dứt.

Chờ bọn người lên tiếng định ra, trước đài cao một trận cuồng phong cuốn theo đất đai, trong đàn thú có hai người có dung mạo quái dị bay lên, chạy như bay đến trên cao.

Trước mặt thiếu niên trên đài, chỉ thấy hai vị quái khách mặc áo bào xanh ôm quyền khom người, cung kính thi lễ:

“Kỳ Linh đường đường chủ Bạch Hồ Khôn Tượng, đường chủ Vũ Linh đường Ân Thiết Nhai, bái kiến Giáo chủ!”

“... Thì ra là Ân huynh!”

Thấy rõ một gương mặt người trong đó, tỉnh lại, đột nhiên tỉnh lại, phát hiện đây đúng là người quen cũ.

“Người không phải là vị Đường chủ Ân đường năm trước giúp ta tiêu diệt Tịnh Thế Tà giáo ở huyện Dương Sơn sao?”

“Đúng vậy!”

Đường chủ Vũ Linh đường mũi ưng mắt ưng cung kính trả lời:

“Bẩm giáo chủ chủ thần sư, từ Nam Hải Ác Thần kia tàn sát sinh linh La Phù ta, đoạt đi di thể đại sư tử, trong những ngày qua chúng ta đã triệu tập các nơi trên ngọn núi của bản giáo.

Chiến sĩ am hiểu tri thủy tính tập kết ở đây, chờ đợi chỉ thị của giáo chủ!”

Vừa dứt lời, bên cạnh lão giả mặt đỏ như trăng tròn, thân cao mập mạp, mặt tràn đầy bi phẫn tiếp lời:

“Bẩm giáo chủ, ngày đại sư tử gặp nạn, yêu linh mới sinh ra ở các nơi Huyền Linh giáo, cũng đều ở trong núi nghe trưởng lão đều tuyên truyền Giáo chủ thánh linh.

Ngôn Đại Đạo, không ngờ lại bị ác long tàn sát. Đáng thương chúng nó đều không có pháp lực gì, thiên địa kịch biến lại đa số gặp nạn. Mà trong trận kiếp nạn đó, La Phù.

Núi ta dạy con dân mông muội chưa sinh, lại tử thương vô số kẻ...”

Kỳ Linh đường chủ khí mãnh liệt phẫn chấn nói đến đây cũng là nghẹn ngào, nhất thời không nói nên lời.

Nghe hắn nói vậy, bắt chuyện là cảm động đồng cảm: Ngày đó cảnh tượng núi bay đông đúc, lạnh lẽo khắp đồng hoang, còn có cả cảnh tượng trong trời nhưng lạnh lùng như tuyết.

Khuôn mặt ôn nhu, lại lần nữa hiện lên trước mặt mình...

Trong bất tri bất giác, nắm tay hắn đã nắm chặt lại!

Đang lúc hắn bi phẫn, trước mặt hai vị thủ lĩnh Huyền Linh giáo đồng loạt khom người, thành khẩn nói:

“Thâm cừu đại hận như vậy, còn thỉnh giáo chủ trì đại cục!”

Lúc hai người bọn họ nói lời này, nơi hoang dã vốn ồn ào đã trở nên lặng ngắt như tờ. Trong bốn phía, chỉ nghe thấy ung trận bay lượn trên bầu trời, quạt ra.

Từng trận tiếng gió “vù vù”.

Thời điểm này khắp nơi đều yên tĩnh, năm đó thiếu niên giảng kinh kia, đột nhiên được báo tin chính mình đã trở thành giáo chủ yêu linh, đáy lòng nhất thời sôi trào như được mở nôi.

Không chỉ có như vậy. Ngoài mặt, hẳn ta cũng giống như mọi người, im lặng không nói gì.

Trong lúc nhất thời, gió thổi vù vù, khắp nơi nặng nề, thiên địa trước mắt phẳng phất như thoáng cái đã bất động.

“Được!”

Sự yên lặng như vậy cũng không kéo dài bao lâu, đã bị tiếng quát chấn động của Liệt Vân đánh vỡ. Đôi mắt thiếu niên kia bắn ra ánh mắt chân thành, chân thành.

Ánh sáng, trong lòng đã có đáp án. Vì vậy trong nơi hoang dã yên tĩnh này, liên quanh quần lời nói đồng dục. Rung động quanh, như tiếng long ngâm réo rắt:

“Chư vị Huyền Linh giáo hữu, ta đã cảnh tỉnh mọi người, hôm nay ta thề, từ nay về sau, ta sẽ đồng sinh cộng tử cùng với chư vị!”

Lời tuyên thệ cuộn cuộn giống như sóng lớn, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ hoang nguyên mênh mê. Nghe được lời nói như vậy đinh tai sát, cho dù là những thứ kia.

Quái vật mêng muội không rõ ngôn ngữ của người ta, cũng lập tức lĩnh ngộ được ngụ ý của giáo chủ, vì vậy toàn bộ núi non hoang vu rậm rạp.

Trên bình nguyên Nam Khâu, tất cả binh khí nặng nề đều bị hướng lên trời, liên tiếp, thật giống như hải dương do vòi rồng cuốn qua.

Đôi mắt với tình cảnh bao la, khi thông báo tình hình như vậy cũng bị lây nhiễm, nhất thời nhiệt huyết sôi trào. Trong lòng dường như có hào hùng không thể kiềm chế được.

Từ đáy lòng dâng lên, hóa thành một tiếng hét hào hùng:

“Các vị giáo hữu, yêu tộc nhân loại chúng ta, tất cả đều là tinh linh thiên địa dục hóa, đều là sinh linh bình đẳng. Chỉ là có

một số Thần Linh cao cao tại thượng.

Lại coi bọn ta như con sâu cái kiến. Vì lợi ích riêng của mình, bọn chúng có thể tùy ý tàn sát sinh linh. Như vậy, tìm hiểu căn nguyên của nó hay bởi vì bọn ta...

Như sa vụn, không dám phản kháng; những ác thần kia càng thêm kiêu man. Cứ thế mãi, sợ rằng họa diệt tộc cũng không còn xa nữa!”

—— giống như sáng sớm ngao nghể đứng ở dãy núi, gào thét vạn dặm, lúc này thiếu niên lời nói bốn ba phần thịnh, toàn bộ chìm trong trời quang mây đã.

Thú cảm linh đều nghe rõ ràng. Nhìn thấy tình hình như vậy, ngay cả Linh Hư chân nhân sớm đã chú ý đến hắn, cũng không khỏi âm thầm lấy làm lạ.

Hơn nữa đến lúc lời nói đã dứt, còn chưa nói ra lời khiến lòng người phẫn chấn thì hai vị Đường chủ bên cạnh hắn hầu như không hẹn mà cùng nói.

Hắn liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu, rồi bỗng nhiên cùng đứng trước mặt hắn, đồng loạt khom lưng hành lễ.

Đang lúc bắt chuyện, thấy bọn họ đa lễ như vậy, chỉ có thể Thiên Ứng Ân Thiết Nhai nói:

“Bẩm Giáo chủ, La Phù Sơn Huyền Linh nhất tộc, ngàn năm tu luyện, đã có căn cơ cực lớn; mấy trăm năm qua đã là thánh địa của Yêu tộc trong thiên hạ. Hai nơi này.

Năm đó, chúng ta lại nghe thấy giáo chủ Thiên Nhân cùng tụ tập phân tán chi lý, liền lung lạc yêu tộc khắp thiên hạ, cùng xây dựng Huyền Linh Thánh Giáo, đến ngày hôm nay, bất kể là ngày nào cũng được.

Lĩnh Nam Trung Thổ, vẫn là lãnh bắc hoang nguyên, đại bộ phận yêu tộc trong thiên hạ đều quy hóa giáo ta. Chỉ là trong bóng tối lại có thanh thế như vậy, yêu tộc chúng ta vẫn là một ván.

Cát tán, không có chủ, đến nay còn bị tộc khác bắt nạt nhiều hơn.”

“Đúng vậy!”

Bạch Hồ Khôn Tượng tiếp lời:

“Chính như những lời Ân đường chủ nói, mấy vị trưởng lão trong giáo chúng ta thương nghị đã lâu, lại hỏi rõ tâm ý đại đa số đạo hữu, đều cho rằng chúng ta cũng nên là Yêu tộc.

Giống như những tộc khác, tuyển chọn ra một vị thống lĩnh vạn yêu Yêu Yêu! Giống như Ma tộc có Ma Hoàng, Thủy tộc có Long Vương vậy.”

“Đúng! Nói không sai!”

Thân là thiếu niên nhân loại, nhất thời không nghe ra ý tứ nhất xướng nhất hòa giải thích, vẫn ở đó tỉnh tỉnh mê mê đưa ra chủ ý giúp bọn họ:

“Ta cảm thấy, Yêu tộc các người xác thực cũng cần một vị thống lĩnh. Nếu không gặp chuyện quyết đoán chậm chạp, dễ đánh mất tiên cơ—— không biết các vị có thể hay không.

Có lựa chọn thích hợp? Nói ra có lẽ ta có thể giúp tham khảo một chút!”

Sáng sớm, bọn họ vốn đã nhiệt tình, giờ phút này trở thành giáo chủ, càng để tâm đến đại sự của Yêu tộc.

“ ... ”

“ ... ”

Chỉ là, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới, lời tiếp theo hai vị đường chủ dưới quyền này nói, đúng là thạch phá thiên kinh:

“Bẩm Giáo chủ!”

Chỉ nghe hai vị trưởng lão Yêu tộc luôn miệng nói:

“Nhân tuyển Yêu vương này, chính là ngài a! Vương hào chúng ta đã sở hữu tốt rồi, liền gọi là “Vạn Linh Yêu Vương”!”

“Các người... nói cái gì?!”

Trương giáo chủ nghe vậy, chính là đang há mồm cứng lưỡi, sắc mặt tái nhợt, giống như đang ngây ngốc. Thiếu niên xuất

thân quê hương, mấy năm nay cũng coi như trải qua nhiều lần lớn lên.

Sóng lớn, chẳng qua là trước giờ không lần nào giống lúc này, khiến hấn ngẩn người ra như vậy!

Mà lúc này, vô luận là khiếp sợ hay là chờ đợi, dưới đài nặng lại im ắng. Lúc này, tất cả ánh mắt bao hàm đủ loại tình cảm, tất cả đều yên lặng.

Hội tụ với một người, mà vào thời khắc khẩn trương ngưng trọng như vậy, cũng chỉ có một tiêu nha đầu còn có thể nói ra lời: Chỉ nghe Quỳnh Đình vỗ tay vui vẻ...

Tên:

“Tốt tốt tốt! ca ca làm Yêu Vương, ta và Linh Dục tử tử sẽ làm Vương hậu!”

Lời nói ngây thơ quanh quẩn bên dưới đài cao, thật lâu không dứt; lúc này lại càng không thể nói được gì với mấy người sau lưng. Thời khắc lúng túng này, đài cao vô cùng.

Trên chỉ có hai vị Đường chủ Yêu tộc, vẻ mặt vui mừng dạt dào:

“Đề nghị này rất hay, Quỳnh Quỳnh sư tử phải làm hậu vương, chúng ta tự nhiên không dám có ý kiến gì. Chỉ là chuyện chọn phi đại, còn muốn mời vương thượng tự mình định đoạt.

Đoạt, chúng ta...”

“Khụ khụ!”

Cho đến khi nghe được lời này, thiếu niên kinh hãi không nói gì mới lập tức thanh tỉnh lại. Thấy hai vị thuộc hạ mới bắt đầu châu đầu ghé tai thương lượng việc tuyển phi để bàn bạc.

Vừa nghe liền giật mình toát mồ hôi lạnh, vội vàng khoát tay nói:

“Chậm đã! Ân huynh, Khôn Tượng tiền bối, những chuyện khác đều có thể thương lượng. Chỉ có chuyện “Yêu Vương” này, tuyệt đối không thể!”

“Vì sao? Toàn tâm toàn ý của Huyền Linh giáo chúng ta, đều cảm thấy để ngài làm Yêu Vương, chính là lựa chọn hàng vạn!”

“Ách... Hai vị chẳng lẽ không nghĩ tới, Yêu vương Yêu vương, ít nhất phải là Yêu tộc mới được! Ta đã lên tiếng, thế nhưng phạm nhân lại không thể bình thường hơn được.

Mười chín năm trước sinh ra ở sơn thôn phụ cận hồ Kính Dương - Không tin? Các người có thể đi Vụ Châu phủ, Hộ Thư ty Khảm Châu tra xét!”

“Đương nhiên là tin!”

Xem ra, chuyện tuyển lập Yêu vương này không phải chỉ một hai ngày mà thôi. Nghe được từ chối, Ân Thiết Nhai không chút ngạc nhiên, lập tức tiếp lời.

Đạo:

“Thật ra nghe giáo chủ ngày xưa giáo hóa. Nói người Trung Thổ kia cũng giống như chúng yêu, cũng là sinh linh thiên địa. Người thường nói, người chính là linh hồn vạn vật.

[Suy nghĩ kỹ lại, con người cũng là một thành viên của yêu linh, chẳng qua là lợi hại nhất mà thôi. Lại nói ——

Nói đến đây, trên mặt vị Thần Ứng Vương này bất giác lộ ra vẻ tươi cười:

“Chúng ta cũng biết Giáo chủ và tiểu cung chủ Ma tộc giao hảo; mà từ trước đến nay Yêu tộc chúng ta luôn xưng là thế gian, hợp xưng “Yêu ma”. Yêu ma lưỡng ma

Gia thế ngang nhau, nhưng mấy trăm năm nay, thế lực Ma tộc ngày càng thịnh, dần dần chiếm cứ bộ tộc ta. Kỳ thực chúng ta đều hy vọng, Giáo chủ trở thành Yêu Vương chi.

Sau đó, thuận thế cưới tiểu Ma Chủ kia, yêu ma chi tranh, chỉ sợ không biết ai thắng ai thua...”

Thoạt nhìn thì người của yêu tộc rất là thẳng thắn, kẻ sách này chỉ âm thầm tính toán, lúc này cũng thản nhiên nói ra. Chẳng qua là mặc dù bọn họ có mưu tính gì đó.

thần nhiên, nhưng khi mở miệng lại cảm thấy, không biết có phải ảo giác hay không, đột nhiên cảm giác bên người truyền đến một luồng hàn ý khó hiểu - hàn ý ám tập, tha cho việc đánh lén.

Là do ngày xưa hắn gặp địch thì trí dũng vô song toàn, lúc này sắc mặt cũng biến đổi mấy lần, vẻ mặt lúng túng.

Lúc này, Hồ Linh Khôn Tượng ngàn năm bên cạnh Ân Thiết Nhai, thấy sắc mặt Giáo chủ cổ quái, xem ra còn muốn chối từ, liền bị phần nói:

“Trương giáo chủ, giáo ta lần này đi Nam Hải đúng là cứu tử nhất sinh; tuy rằng đã triệu tập được mãnh sĩ Thủy thuộc tính của Yêu tộc trong thiên hạ, điều đến Mạc Bắc Tích Thủy Thương Lang ở phương bắc.

Tây Hoang Bích Nhân Côn Kê, còn có Vọng Nguyệt Tê Tinh ở các nơi, hợp thành kỵ quân đồng loạt đánh sâu vào Nam Hải Long Vực — Mặc dù như thế, sợ rằng lần này đã thế sẽ làm sự phụ.

thảo phạt, cuối cùng đại đa số giáo chúng cũng táng thân ở địa vực. Lẽ nào Giáo chủ thật sự nhẫn tâm nhìn bọn họ trước khi hồn vía lên đồng hương, vẫn không thể tận mắt nhìn thấy mình tự nhìn thấy mình.

Trong tộc mình, đề cử ra một vị vương thượng mọi người khâm phục?”

Bị bọn họ nói như thế, nghe được cũng nhất thời im lặng. Hơi dừng một chút, lại nghĩ nghĩ, hắn tựa như nhớ tới cái gì, vội vàng nói:

“Một khi đã như vậy, các ngươi cũng có thể chọn ra một vị ở giữa các ngươi a!”

Nghe được lời này, Ân Thiết Nhai lập tức lên tiếng trả lời:

“Thứ cho thuộc hạ mạo phạm, giáo chủ nói lời ấy sai rồi. Cái gọi là “Trời không hai mặt”, bộ tộc yêu linh chúng ta vốn tôn ngài làm chủ, làm sao mặt khác được.

Lựa chọn ra một vị Yêu Vương? Lại nói, nếu Yêu tộc ta có thể có một vị Vương Giả tất cả mọi người đều phục, cũng không

đến mức hôm nay vị trí Yêu Vương đều lơ lửng như không.

Vì vậy, ta nghe lời ngoại tộc bắt nạt!”

Lúc này, Bạch Hồ Thú Vương cũng nhanh chóng phụ họa:

“Giáo chủ không cần chậm trễ! Tuy ngài mới mười chín tuổi thọ cao, nhưng Yêu Vu trong tộc ta đã bói toán qua, Giáo chủ ngài tiền đồ vô lượng, nhất định có thể cho ta tiền đồ vô lượng, nhất định có thể cho ta.

Tộc mang đến thiên đại phúc vận!”

“Cái này...”

Nhìn tư thế trước mặt, đúng là thể cười hồ, dường như đã không thể không đáp ứng. Trong tình huống như vậy, thiếu niên không hề có chuẩn bị tư tưởng.

Quay đầu lại nhìn mấy vị tiền bối cao vọng trọng kia một cái, muốn hướng bọn họ cầu xin giúp đỡ —— ai ngờ quay đầu nhìn lại, đã thấy mấy vị trên cao phía sau là Thanh Thanh.

Đạo trưởng, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ngoại trừ vị đạo trưởng Thanh Y kia sắc mặt có chút không vui, mấy vị còn lại hầu như đều nhìn hắn gật đầu mỉm cười;

Ý là, chính là ý không cần nói cũng biết!

“Được!”

Thấy trưởng bối trong môn của mình phần lớn đều không phản đối, sự tàn nhẫn trong xương tủy thiếu niên kia phát tác, thầm nghĩ:

“Dù sao lần này đã không rõ không phải là làm một cái Giáo chủ, vậy làm thêm một cái Yêu Vương thì có làm sao? Những ngoại tộc yêu quái này, ngược lại truyền đi trong huyện La Hầu.

Những đồng loại kia càng nói tình ý! Lần này đi Nam Hải, vốn là đi chịu chết, ta cần gì phải nhìn trước nhìn sau lưng như vậy? Yêu vương này, ta coi là xong rồi!”

Chính là con mới sinh ghé con không sợ cọp, đối mặt với hai vị hồ linh ưng quái này, mở miệng nói với tâm tính thiếu niên

này, lúc này liền mặc kệ không lo.

Cố, kiên quyết nói:

“Tốt! Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn làm vua Yêu linh này!”

“Oanh “

Vừa dứt lời, trên toàn bộ bình nguyên bát ngát phía nam La Phù Sơn bỗng nhiên giống như long trời lở đất, phi cầm reo vang, tẩu thú tru lên.

Tiếng hoan hô vang lên như bão táp, thời khắc này, ác điều trên trời giương mở nhọn như móc thép, dã thú trên mặt đất lộ ra hang động.

Miệng lớn như bồn máu, tất cả sinh linh trong cánh đồng bát ngát, đều kêu gào một thanh âm cuồng dã:

“Vương! Vương! Vương!”

Cái chữ kỳ diệu này, thú Linh quân đoàn trong những tình quái chưa hiểu người ta nói, bắt đầu lúc bắt đầu đi theo bên người tu luyện càng lâu tiền bối nhỏ giọng học miệng.

Không bao lâu sau càng kêu càng vang. Tiếng đồng bạn tụ tập một chỗ, tạo thành một dòng lũ cực lớn!

Mà lúc này, Côn Kê Lang kỳ vô cùng hưng phấn ở trong bày thú kia, thủy ngao thanh ngư, đã từ trong đám đông phân ra, ra sức trảo giơ móng, vây quanh cự đại khổng lồ.

Bầy yêu xoay chuyển, khi chạy vội, tiếng chân ầm ầm, như tiếng chiêng trống thúc mừng.

Giờ phút này, tiếng hoan hô vang dội hùng vĩ như vậy, đã thuận gió truyền ra trăm dặm. Rõ ràng truyền tới những thôn dân đi săn đã sớm tránh xa.

Trong tai, trực tiếp làm cho tâm thần người ta run rẩy, lưng lay sắp đổ.

Đương nhiên, như vậy trùng thiên cái địa, tràn ngập châu huyện yêu không khí kỳ quái, cũng không có người dám đến thăm dò đến tận cùng. Gần nhất phụ cận châu huyện dân chúng gần đây, nghe.

Trung tâm La Phù Sơn tuyết bay tháng bảy. Tuy nghe nói Nam Hải Long Vương giáng thiên khiên, nhưng trong đó có gì khác, bọn họ cũng không biết.

Lại nhìn thấy sự tình thần quỷ quỷ thần như vậy, đám tiểu dân bọn họ tự nhiên không dám nói bậy nói bạ.

Mà một ngày nọ, Bát Hoang chấn động, chuyện Yêu Vương thiên hạ sinh ra, Nam Hải quận châu sử huyện chí, lại ngay cả một câu “Dã hữu không khí” cũng đều không có.

Dám nhắc. Xem ra, quan tu sử, đại khái như thế.

Hơn nữa La Phù hoang dã này, không biết có phải là cảm ứng được Yêu vương xuất thế hay không, vốn bầu trời đã có chút âm trầm, đột nhiên phong vân đột ngột biến đổi, lôi điện lớn như thế.

Làm, khoảnh khắc đã là mưa to tầm tã. Chẳng qua, tuy mưa to tầm tã, lại không ảnh hưởng chút nào tâm tình tinh linh của đám yêu quái kia chúc mừng. Mọi người đều chấp nhất giản lược.

Bình giới địa thú linh, tất cả đều ngẩng đầu hướng thiên phủ mâu vung về phía mưa to, trong miệng kêu “Hà hà”. Những cảm quái bay lượn trong mây mưa thì không.

Cổ Đại Vũ xung kích, tất cả đều bay tới tập trung trên đỉnh đầu của hắn, che mưa vì hắn.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, thiếu niên vừa mới nhuệ thân đảm nhiệm Yêu vương, trong lòng mười phần cảm động, lúc này cảm khái nói lời cảm ơn:

“Đa tạ thịnh tình của chư vị, hôm nay ta mặc dù mang danh hiệu này, cũng chỉ làm việc trong tộc mà thôi, không có tôn ti gì khác với mọi người. Hiện tại chỉ có một.

Có một chuyện, đáng tiếc giờ lành như vậy, ta không có rượu ngon khao mọi người...”

Đang lúc tiếc nuối nói, lại đột nhiên nghe từ trong mây xa xa truyền đến một thanh âm hùng vĩ:

“Ai nói không có rượu ngon?”

Chợt nghe thấy trên bầu trời truyền đến tiếng nói lớn rung trời chuyển đất, tiếng hoan hô của yêu thú dần dần lắng lại; yêu kỳ phi nhanh bốn phía cũng dần dần chậm lại.

Đến, từ từ dừng chân. Tất cả yêu thú tinh anh, đều cảm giác được khí tức áp bách dần dần tới gần, tất cả đều lộ vẻ cảnh giác.

Hắn nắm chặt binh khí trong tay, nhìn lên bầu trời Tây Nam.

Mà lúc này, một trận mưa to rơi xuống, bất thành linh mưa to liền dần dần ngừng lại.

Đang lúc không khí trong cánh đồng bát ngát ngưng trọng, nữ hài kiều diễm trên đài cao đột nhiên hoan hô một tiếng:

“Là gia gia đến!”

Vừa dứt lời, long nữ mỹ lệ hoa lệ đã bỗng bành bay lên, váy màu xanh tuyết quần quanh xoắn ốc bay múa, dần dần bay lên bầu trời;

Lúc này, toàn thân Linh Miêu Nhi khí lành sôi trào, dưới bối cảnh Vân Thiên âm đạm như một đám mây trắng thông dong bay về phía Tây Nam.

Cho đến lúc này, cảm ứng được cỗ khí tức thần thánh mà uy nghiêm kia, tất cả thú tinh cảm linh ở đây mới biết được, nguyên lai vị Linh Chủ kia ghi ý Giáo chủ kia.

Kỳ cô nương, không ngờ cũng là một vị tiên linh thần nữ có linh lực dồi dào. Khi nàng bay tới gần Cao Thiên Cầm Trận, những con chim điêu khắc lạnh lùng không thuần phục kia, cũng từng con một bay đến.

Hắn không tự chủ được mà tránh sang bên cạnh.

Nhàn ngôn lược qua đi không bao lâu, trong lúc mọi người đang ngẩng đầu nhìn lên, nữ thần mỹ kia cùng một vị thần nhân mặc áo vàng từ đám mây hạ xuống.

Một lần nữa trở lại bên người Giáo chủ Yêu Vương.

“Vân Trung Quân!”

Nhìn thấy người của Linh Khuyết cùng đến, bắt đầu mở miệng kêu lên danh hào của hắn. Thì ra vị thần linh một thân mặc nhung trang đang vui vẻ nhìn hắn, chính là người trước kia.

Vị Tứ Độc Long Vương Trung Quân hòa ái dễ gần kia.

Lúc này nơi đây vô tình trùng phùng, lão Long Thần Tứ Độc lão bị mất tích đã lâu, cười to với vị Vong Niên giao này:

“Ha ha! Hiền Tôn con hôm nay vinh quang yêu vương, trượng phu lão bằng hữu của ta đương nhiên cũng muốn đến trợ rượu chúc mừng. Đến dâng lên thiên vò rượu ngon!”

Lời còn chưa dứt, một tiếng sấm vang lên. Đám thú nhân cầm quái đang chú mục trên đài kia, mỗi một con mắt đều hiện ra một cái bình ngọc màu nâu, đang chờ bọn họ.

Cuồng quít ôm vào trong ngực, mở lớp da ra, lập tức ngửi thấy mùi rượu tỏa ra bốn phía, tràn ngập bốn phía. Thấy có rượu ngon ở phía trước, những thứ này đại đa số đến từ nơi lạnh lẽo.

Linh tinh dị tộc nhất thời hoan hô sôi động, vội vàng đem hương thuần rượu rót vào trong miệng.

“...”

:

.

“...”

:

Thấy rượu ngon ban xuống, cả đám đều vui vẻ, bắt chuyện cũng rất cảm kích, liền ôm quyền cảm ơn lão Long Quân:

“Đa tạ Long Quân tặng rượu, bắt đầu cảm kích — “

Hai chữ “Bất tận” còn chưa nói ra, hắn chợt nhớ lại lời Long Quân vừa nói, lập tức giật nảy mình, kinh nghi bất định:

“Long Quân, ngài vừa mới nói... Hiền, hiền tôn?!”

“Đương nhiên!”

Nhìn thấy thiếu niên mặt mày đỏ bừng, Lão Long Quân cười ha hả nói:

“Ngao ngôn a, vài ngày trước người lừa gạt cháu gái ta, lại vụng trộm ước định chung thân với nàng ta, lá gan thật sự không nhỏ. Thế mà lúc này lại giống lão Long ta.

Giả bộ hồ đồ?”

Sau khi tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, không nói gì thêm một lát mới khôi phục lại bình thường, theo thói quen nói với Lão Long Quân:

“Ha ha Long Quân nói đùa, thật ra không phải ta lừa cháu gái người chạy đến, mà là cháu gái người tự mình tìm đến...”

Lời nói nửa đùa nửa nói nửa thật dài vừa nói đến đây, Trương giáo chủ linh giác nhạy cảm liền bắt được một tia tức giận, dưới sự bắn khoản bắn khoản, chỉ còn cách ngoan ngoãn.

ngậm miệng không nói. Lúc này nhìn Long Nữ lại, nàng vốn đã là mây đỏ phủ vào mặt, thẹn thùng không chịu nổi; nếu không phải dưới ánh mắt của mọi người trong triều đình rộng lớn, nàng tựa như mắt nhìn mọi người.

Tính tình, nàng đã sớm muốn tạm thời buông tha thiếu niên, đi níu chặt râu gia gia!

Làm âm ỉ đến lúc này, những người mới mở miệng hầu hết uống sạch rượu. Nhìn quanh bốn phía một vòng, bắt chuyện hỏi tứ phi Long Vương:

“Lão... Lão Long Quân, không biết còn có rượu không?”

“Có!”

Thấy thiếu niên nhìn quanh một vòng, Vân Trung Quân đã biết tâm ý của hắn, liền đưa tay ra quơ quơ, nhìn không trung lấy ra một vật, giống như hồ lô, đưa cho và bắt chuyện, nói.

“Đây là đệ vực Thần Khuyết, tên là “Côn Luân Chi Toan Nghê”, có thể tiếp nước Hà Nguyên tự ủ rượu ngon, độc ngàn chén mà không thiếu.”

“Đa tạ Thần Quân!”

Côn Luân tiếp nhận thần vật Côn Bằng, bắt chuyện dưới chân chỉ có sinh vân, bay lên trời, tay cầm thần cương, vận khởi

pháp lực, hóa rượu ngon của Côn Bằng thành ngàn vạn đường thủy tuyến.

Hắn ngã xuống cái ống trống trong tay tinh quái trên mặt đất; ở trên đầu bọn họ nấn ná một vòng, lại tung thần kiếm lên, nhanh như tia chớp bay vút lên trên Cao Thiên Cầm Trận.

Thần Lam vậy vậy trong tay, giống như chậm rãi hạ xuống một trận mưa rượu. Những chim ưng cầm linh trông thấy, vội vàng xoay người uốn lượn, hút rượu vào trong hút vào.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong cánh đồng bát ngát hương rượu tràn đầy. Những yêu linh này được tân vương đích thân rót rượu ngon, nhất thời lại quần nhau vui vẻ, tiếng rít như thủy triều.

Chờ tiếng hoan hô của bầy thú hơi lắng lại, Tứ Độc Long Quân với một thân vân khí lượn lò kia, nhìn bốn phía, Mục Tụ nói:

“Chư vị Huyền Linh giáo hữu, yêu tộc tinh linh, lão phu tứ Độc Long Quân, hôm nay tới chúc mừng quý tộc tân nhậm thủ lĩnh.”

Lời Long Quân vừa nói ra, khắp nơi đều nghiêm nghị. Đối với những yêu linh này mà nói, tứ phi Long Quân chính là thần linh cường đại; cho dù bọn chúng có bề nghề như thế nào đi chăng nữa.

Tỳ Hưu bất tuân, đối với vị Thần Long chương quản hệ Thủy này mà nói, vẫn tràn ngập lòng kính sợ. Hiện tại nghe hắn mở miệng, lập tức từng chữ im lặng.

Móng chân, vênh tai lắng nghe. Chỉ nghe Vân Trung Quân mang theo tiếng rỗng ngâm nói:

“Tân vương của quý tộc, lão phu giao tình sâu xa đã lâu; làm người không cần nhiều lời, bỗ tọa ở đây chỉ nói một câu: Tứ Độc lão long ta, cũng coi như trải qua thương hải.

Tang điền; các người yêu linh phụng người này làm vương, chỉ sợ là Trung Thổ yêu tộc các ngươi, từ trận đại chiến Thần Ma thời Thượng Cổ đến nay, đã làm ra một lần chính xác nhất.

Lựa chọn!”

Mặc dù lời này của lão Long Vương thâm sâu khó giải thích, nhưng bao gồm Khôn Tượng, Ân Thiết Nhai ở trong nội địa một đám Yêu tộc, nghe được lời ấy tất cả đều kinh hỉ đan xen.

Chỉ nghe Tứ Độc Long Quân tiếp tục nói:

“Bởi vì như vậy, hôm nay ta tứ phi Long tộc liền thuận đường đến đây chúc mừng, dâng lên bộ thần trang bốn linh hồn trong bảo khố của Long Vương tộc ta, tân nhậm cho Yêu Vương.

Lễ nghi!”

Dứt lời Long Quân vung tay lên, lập tức có bốn vị Kim Giáp Thần Nhân từ chỗ mặt trời mọc bay tới, trong tay mỗi người nâng một kiện thụy hoa nhao nhao chạy tới.

Tĩnh lại, hần cung kính đưa hai tay ra. Khi bọn họ đến nơi, yêu tộc này nhanh chóng tạo thành một cái đài gỗ đơn sơ, giống như đột nhiên rơi xuống một đóa hoa rực rỡ.

Đám mây tươi đẹp, xán lạn trong đất, khí lạnh bùng bùng!

Không nhắc nhở mọi người làm sao mặc món bảo vật như ý này vào ngay tại chỗ, rồi lại nói tới Linh Miêu; thấy gia gia đưa món thần trang này cho ái lang, trong lòng rất vui mừng.

Cũng hơi giận dỗi một tí, sau đó lén lút oán giận lão Long Quân:

“Gia gia bất công! Khi còn bé Kính Nhi phải vào kho báu chơi, bộ thần trang này ngay cả chạm cũng không chịu để con chạm vào! Hôm nay lại lấy ra hào phóng tặng người!”

Hóa ra bảo vật mà Tứ Độc Long Vương đưa lên này, ấn tượng của Long Nữ Linh Tuyên Nhi vô cùng sâu sắc, biết rõ bộ tứ linh thần gia gia không biết từ đâu mà có được bộ này.

Trang, chia làm bốn bộ:

“Chu Tước Đồng Linh Quan”, “Thanh Long Hạo Linh Giáp”, “Huyền Vũ Tiêu Linh Tuyên”, “Bạch Hổ Trấn Linh Ngoa”.

Hộ thân giáp trụ này chính là bảo vật trân quý của bảo khố nhà mình; thường ngày lúc đi bảo khố chơi đùa, bảo vật thần khí khác của bảo khố có thể được.

Tùy tiện lấy ra chơi, chỉ có mấy món tứ linh thần trang này,
gia gia hết lần này tới lần khác dùng pháp trận đáng ghét bảo
vệ, hại nàng ngay cả đụng cũng không thể đụng vào!

Bất quá, tuy rằng ngày xưa không khỏi nhức đầu, lần này thấy
cháu gái của bảo bối làm khó dễ, lão long quân lại không chút
hoang mang, vẻ mặt tươi cười hiền lành, thông dong trả lời.

“Cháu gái ngoan ơi, cháu có từng thấy trường bồi nhà nào không, chịu đem cháu gái mình trong tương lai lấy chồng, để cho các nàng tùy tiện chơi đùa lung tung không?”

Tiên lộ Yên Trần quyền thứ mười sáu làm từ Thiên Sơn tuyết vũ hóa Mai Hồn, muốn đả kích ba ngàn nước, rút kiếm vũ thiên nam.

Chẳng biết tại sao, trong lúc gió nổi mây phun như vậy, đối mặt với ánh mắt cuồng nhiệt trên trăm ngàn đồng bát ngát kia, bất chuyện lại không có bất cứ vẻ kinh hoảng nào. Khi Tứ Độc lão long cùng Tôn nữ trêu ghẹo hấn ta, hấn ta đã mặc bộ tứ linh thần trang kia, lúc cuối cùng đeo đỉnh bàng tước đồng linh quan kia, trên thân vị tân nhiệm yêu vương là hấn ta., Toàn thân trên dưới giống như xẹt qua một đạo điện quang, trong nháy mắt toàn bộ thần trang bảo giáp đều sống lại, đồng loạt tản mát ra quang hoa chói mắt, trong tầm mắt vạn yêu, phảng phất có một đóa Tường Vân từ Thần giới Tiên Châu bay tới, rơi vào trên thân bọn chúng, hào quang đẹp đẽ, thuy khí thiên huyền.

Lúc này lại nhìn đánh giá, Chu Tước trên đầu nón hồng ảnh lượn lờ, một đôi cánh lửa thon dài cũng làm hình cánh chim phượng hoàng giương cánh, hướng về phía sau kéo dài, hơi lắc đầu một chút lưu động phiêu dật ở sau đầu, giống như hai đạo kim hà tràn ngập; thanh long hạo linh giáp trên thân, lân văn phong cách cổ xưa, lân văn phong cách cổ xưa., Hào quang bắn ra bốn phía, bên trong vẩy giáp ngân hoa lưu động có mây mù tràn ra, như mây mưa lượn lờ quanh thân, nhìn qua hình như có Bàn Long hộ thể, sau lưng là một Huyền Vũ Tiêu Linh, đen kịt như mực., Theo sau tấm lưới phiêu diêu, làm cho cánh Thần khôi đuôi ở trên càng thêm vàng lệ huy hoàng; cặp giày Trấn Linh Hổ Bạch Hổ trên chân, đầu giày làm màu với đầu hổ, như một đôi bạch hổ hung mãnh phủ phục trên mặt đất, khi thì chuẩn bị chọn người mà cắn, hơi dậm chân một cái, dưới bàn chân là một trận mây trắng bốc hơi, phiêu phiêu mịt mờ ảo, nhìn giống như thần tiên hạ xuống mặt đất.

Bộ thần giáp trân quý trong bảo khố Long Vương này, quả nhiên là được chọn rất tỉ mỉ. Giờ phút này hấn đã hiểu, cho dù

trên mặt lộ ra thần sắc bàn luận, không chút biểu tình, nhưng trong mắt người khác cũng là quang minh thần huyền vô cùng, uy nghi tuyệt luân. Nhìn tân vương của mình như thiên thần hàng lâm, trong lúc nhất thời vô luận trên trời dưới đất, xa gần đồi núi, những yêu linh kích động kia lại bộc phát ra một trận điên cuồng kêu loạn, thật lâu không thể lắng lại.

Trong lúc Vạn Yêu Tước nhảy nhót, vị long nữ đa tình kia vốn nên liếc nhìn thiếu niên vài lần, nhưng vừa mới bị lời nói của ông nội làm cho mặt đầy yêu mị xấu hổ, trong lòng trái lại nhất thời không dám trợn mắt to gan nhìn đánh thức. Quỳnh Ly tiểu muội bên cạnh nàng lại không để ý tới rất nhiều, thấy ca ca mặc bộ quần áo mới liền nhìn chăm chăm Huyền Hắc Phi Phong đang phát phơ theo gió kia, đợi đến khi có chút dây dưa liền chạy tới túm được trang điểm, tâm lý nhỏ mọn biết điều.

Đúng lúc này, Vân Trung Quân cũng quan sát tỉ mỉ vị tân vương của Yêu tộc này, thấy hấn và thân thần trang như thành một khối, phụ trợ cả người anh tuấn lộng lẫy. Thần thái hưng phấn, cũng không giấu được sự tán thưởng trong lòng:

“Hay thay! Chúng nhận bộ Tứ Linh trang thần trang này, cũng giống như định thân làm vì thiếu niên này! Có được Tứ Linh bảo giáp này, hơn nữa khẩu thần binh trấn áp móng ngựa dưới ngàn năm của hấn. Lần này đi Nam Hải, hấn là không ngại.”

Khi tiếng hoan hô của vạn yêu dần dần lắng xuống, Vân Trung Quân liền nghiêm mặt hỏi:

“Các người tính sau này thế nào?”

Nghe Long Vương hỏi, bắt đầu nói, không chút suy nghĩ liền trả lời:

“Vẫn bồi đi chuyến này, muốn cùng thượng thanh trường bồi, yêu tộc chúng linh, đi về hướng nam hải, cùng Ác thủy hầu kia đòi lại công đạo!”

“A...”

Vân Trung Quân nghe vậy, nhìn đám người Linh Hư một chút, lại nhìn bốn phía chung quanh một vòng, thấy sắc mặt mọi

người đều mười phần quyết tuyệt, liền gạt đầu, nói ra một câu kinh người:

“Nguy ra, Yêu tộc, thượng thanh hành động này, chính là cùng lão phu không mưu mà hợp!”

Lúc này Vân Trung Quân nói chuyện, âm thanh cũng không lớn, nhưng truyền vào tai đám yêu nhân lại rõ ràng từng chữ:

“Lần này sinh linh Nam Thủy Hào Đồ than, ta Tứ Độc cũng là khổ chủ. Các vị có lẽ không biết, ta tứ phi Thủy Phủ kỳ thật đã sớm có ý định đem nữ tuấn tú tộc ta Linh Khuyết, hứa gả cho tha Châu anh kiệt tuyên bố. Ba năm trước ta đã đích thân đưa bảo vật Long Cung Thần Tuyệt Ngọc Địch làm kỷ lễ. Tuy rằng lúc ấy cũng không nói rõ, nhưng mọi người đều biết hết mọi chuyện., Ta Tứ Độc Thủy tộc “Thần Nguyệt” ngân cung, “Thần tuyết” sáo ngọc, từ trước đến nay gọi là song bích; Thần Nguyệt do cháu gái ta chấp chương, thần tuyết tặng cho thiếu niên tuổi tương xứng, dụng ý không cần nói cũng biết.”

Nói xong câu này vẻ mặt Vân Trung Quân rất trang nghiêm:

“Những chuyện gia sự này vốn không cần phải nói tỉ mỉ, nhưng tiểu nhi Nam Hải kia biết rõ cháu gái của lão phu đã có ý với người ta nhưng vẫn muốn cưỡng ép đưa sính lễ tới. Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, ai ngờ Mạnh Chương này không những cưỡng ép tặng lễ vật, uy hiếp Long Lễ, cuối cùng còn biến thành càng ngày càng nghiêm trọng hơn, tới cửa khiêu khích, đóng băng tứ cung, tàn sát vô số sinh linh, cuối cùng còn bắt đi đứa cháu yêu Long ái mà gặp nạn... Sao lại tàn bạo như vậy, thiên lý bất dung!”

Nói đến chỗ này, nét mặt Lão Long Quân như phủ một lớp sương lạnh:

“Nói tới Nam Hải Mạnh Chương này, hung ác tàn nhẫn, ý mạnh hiếp yếu. Theo lão phu biết, Mạnh Chương sớm có lòng xâm lược Trung Thổ sơn trạch; xâm nhiễm La Phù này chẳng qua là do y bỏ đá hỏi đường mà thôi.”

Nói tới đây, Vân Trung Quân dừng lại một chút, trầm giọng nói:

“Nếu như thế, Tứ Độc Long quân ta quyết chí cùng yêu tộc chung mối thù, thừa dịp binh hỏa kia đánh tới vùng đất phồn hoa trung thổ, đồng loạt xuất chinh chinh phạt Nam Hải Nghiệt Thần!”

Lời vừa nói ra, im lặng, nhưng chỉ trong giây lát, liền hoan hô lôi động, gào thét liên miên! Câu nói cuối cùng của Vân Trung Quân, tất cả mọi người đều biết ý nghĩa quan trọng tới cỡ nào:

Vốn gần như vượt biển xông pha khó khăn, con đường đồng quy vu tận không có về, có Tứ Độc Long tộc cường đại tham gia, cũng đã tuyệt xử lý sinh tử, nhìn thấy một tia hy vọng thành công!

Chờ tiếng gào dần dần lắng xuống, Vân Trung Quân lại nói thêm một câu, an ủi lòng mọi người:

“Các vị đạo hữu không cần lo lắng, lúc chúng ta chinh phạt Nam Hải, con ta động phủ quân tướng hậu sách, liên lạc các nơi sơn trạch thần linh, ở chỗ mấu chốt thiết lập Thần quan, tận lực cam đoan quê hương không bị xâm nhập!”

Sau đó, Vân Trung Quân tuyên thệ với Yêu tộc, trên lấy danh nghĩa Nam Hải Nghịch Long, quân đoàn Yêu tộc khổng lồ xuất phát ở phía Nam hoang dã, dưới sự chỉ dẫn của Tứ Độc Long Vương, lại gần Nam Hải Bát Thủy Bát Thủy cùng Tứ Độc Long quân hội hợp. Đến lúc này, trên vạn thú bờ sông rách rưới, sóng lớn nổi lên giữa sông Úc Thủy, một phái sát khí đằng đằng.

Lúc này tận buổi chiều, nhật ảnh dần dần chênh tây. Đến bờ sông Ngộ Hà, bắt đầu nói chuyện cùng thủ lĩnh yêu tộc, thượng thanh chư vị đạo trưởng, được Vân Trung Quân mời vào trong đại trướng được đưa vào chỗ sâu trong sông Ngộ Thủy.

Đến bên trong Kim trướng của Long Vương, bọn người Linh Hư mở miệng nói chuyện và phát hiện trong trướng lớn u ám này đã có mấy chục vị thần linh phân ra hai bên trái phải. Những thần linh dưới trướng Tứ Độc Long Vương này, tướng mạo vượt ngoài tưởng tượng; có người chân đạp song long thân ngựa, có người thì lại có người tai to mặt sau. Trang phục

của bọn họ cũng có sự khác biệt riêng biệt., Có người mặc mũ sắt kim ngân giáp, toàn thân mây khí lượn lờ, có đơn giản buộc bằng vảy báo dây lụa. Mặc dù trang phục khác nhau, nhưng trên thân tất cả mọi người đều bao phủ một tầng quang huy nhàn nhạt, chiếu sáng mười thước vuông. Trong lời nói có thể thấy được, những thần tướng phát sáng bài bố trong không gian hắc ám này, thật giống như trong U Âm điện từng pho tượng bị ánh nền yếu ớt chiếu sáng.

Khi Tứ Độc Long Quân đi vào đại trướng, những thần tướng này đồng loạt chấp tay chào hấn. Đội Vân Trung Quân ngồi lên chiếc ghế lạnh lẽo bạch ngọc trong đại trướng, hấn giới thiệu đám người thuộc hạ cho họ. Đương nhiên, nghe nói thiếu niên mặc thần giáp này chính là Tứ Tị Long Kê mà Vân Trung Quân vừa đề cập tới, thần linh Thủy tộc nhao nhao chúc mừng hấn, ngược lại có vẻ không hòa theo được.

Đến lúc này, Tứ Độc Long tộc đã kết minh với Thanh Đạo môn, Huyền Linh Yêu tộc, bởi vậy đội Vân Trung quân trở lại đại trướng, liền vỗ tay gọi ra mười mấy cái ghế hoa bạch ngọc, xin đánh thức lời đám người ngồi xuống bên trái của mình, tự thành một chỗ. Mà lúc này trước mặt chúng thần Thủy tộc, Linh Dục không khỏi hơi e ngại, đành phải tạm thời tách ra ngồi xuống một bức tranh bên cạnh gia gia của nàng.

Sau khi hạ gục bạn tốt của liên minh, lại báo cáo đại thể giới thiệu chúng thần thuộc hạ với Vân Trung Quân, Vân Trung Quân bắt đầu bàn bạc một chút về chuyện đi Nam Hải thảo phạt. Vì Tứ Độc Long Quân này vừa nói chuyện uy nghiêm, đã không còn nụ cười hòa ái quen nghe được từ trước tới nay, mà là từ đầu đến cuối vẻ mặt nghiêm túc, đáng vẻ vô cùng uy nghiêm.

Vì lúc trước đã có rất nhiều trù tính, bây giờ Vân Trung Quân chủ yếu giải thích phương pháp công phạt với đám người dậy, không dùng được dăm ba câu liền đem đại khái thông báo xong xuôi mọi chuyện. Sau đó Vân Trung Quân bèn nói với đám người nghiêm chỉnh nghị sự lần này:

“Có lẽ chư vị không biết, giờ phút này ta tứ phi long quân, đã có một đội tiên phong đóng quân tới Nam Hải.”

Nghe được lời ấy, phần lớn thần tướng trong trướng đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Phát giác được tình cảm kinh ngạc của thuộc hạ, Vân Trung Quân bèn nói:

“Chư vị đều biết, lãnh thổ Nam Hải rộng lớn, đảo san cát tinh la bố trí; trong đó có bốn đảo mười ba châu, cùng thành Nam Hải bát đại phù thành, là dòng chính của Nam Hải. Chỉ có điều, trong thập tam châu này lại có một đảo Phục Ba, đảo chủ Khổng Đồ Bất Võ kỳ thật là lão hữu của ta, sớm đã có ước định với tộc ta, nguyện làm nội ứng của ta.”

Vân Trung Quân nói xong, chư vị thần tướng trong trướng tự mình suy tư một phen, liền có một vị thần sứ nói ra:

“Chủ công quả nhiên nhìn xa trông rộng, Phục Ba đảo kia ta cũng nghe nói qua, nơi hiểm yếu; nếu có thể chiếm cứ, ra tay chung quanh, liền có thể chặt đứt dây xích đảo Nam Hải, khiến cho đầu đuôi không thể tương ứng!”

Nghe được giọng nói ồm ồm này, bắt đầu đọc. Thấy câu nói này thần linh thân ngựa đầu rồng, chính là hình thái San Xuyên mà Vân Trung Quân vừa giới thiệu. Nghe thấy những lời kỳ lạ này, một đám Hồ Thần Thủy bá gật đầu tán đồng. Sau một hồi rối rít, lại có vị thần thủy dung mạo như Xích Hùng bước ra nói:

“Bẩm Long Quân, theo tiểu Thần biết, những năm gần đây Mạnh Chương phái không ít người có thể bàn luận khéo léo, âm thầm hoạt động tứ phi các nơi, tai họa có thể rất nhỏ, Long Quân không thể không biết!”

Nghe được lời này, không ít thần tướng trong trướng lộ ra vẻ xấu hổ, đa phần là khuôn mặt hiện lên vẻ âu lo. Nhưng cũng là lần đầu tiên nghe nói việc này, nghe vậy trong lòng cũng xiết chặt, nghĩ thầm:

“Đúng vậy! Nếu Tứ Độc có thể thần không biết quỷ không hay nghịch chuyển đảo đảo đảo chủ Nam Hải, vậy vì sao bọn chúng không thể âm thầm bố trí gian tế cho Tứ Độc?”

Trong lúc mọi người còn do dự chưa quyết, Vân Trung Quân vẫn mỉm cười sau khi tiến vào đại trướng, đột nhiên cười ha hả. Chỉ thấy Vân Trung Quân vuốt râu nói:

“Phù Du tướng quân nói có lý; Chẳng qua Dương phụ ta há so với thằng nhãi miệng vàng kia? Như có bộ hạ bất trung, hôm nay cũng không đứng ở đây.”

“Cái này...”

“...”

Thấy Long Quân kiêu ngạo như vậy, vị tướng quân Phù Du kia mở miệng định nói gì đó, lại bị Vân Trung Quân khoát tay chặn lại, ý bảo hấn không cần lo lắng. Thấy vậy, trong các vị thần lại có một vị Thủy Thần mặt tròn cổ nhỏ, trên mặt lộ vẻ vui mừng, phụ họa nói:

“Đúng vậy, phù du tướng quân quá lo rồi. Long Quân anh minh thần võ, sao có thể hồ đồ như Mạnh Chương được? Nếu như thật sự có phản thần, Long Quân đã sớm bị diệt trừ rồi, sao còn có thể để hấn đứng ở đây lúc này chứ!”

“Ừm...”

Nghe được lời này, lão Long Vương tiêu ý vẫn chưa hết lại có chút trầm ngâm, ngừng một chút liền ung dung nói:

“Là Tương Thủy Ông Thành lão đệ phải không? Vừa rồi ta xác thực nói, như là phản thần, hôm nay đứng ở nơi này. Bất quá, tựa hồ hôm nay còn chưa xong, hiện tại mới đến giờ thân chứ?”

Bang Thủy Hà Thần Ông nghe vậy biến sắc, đang lúc khẩn trương phỏng đoán ý tứ của Long Quân, lại chợt nghe Vân Trung Quân hét lớn một tiếng:

“Băng Di!”

Lời còn chưa dứt, trong trướng tràn ngập sương trắng, đến đâu là lãnh khí thấu xương.

Chợt thấy biến cố như vậy, lập tức tỉnh nói từ trong ngời đứng lên, ngưng thần cảnh giới. Chẳng qua là sương trắng băng hàn thấu xương này rất nhanh tán đi, trong nháy mắt mọi người liền thấy rõ tình hình trong trướng —— mới vừa rồi còn đáp đáp Cam Thủy Thần Ông Địa Bàn, đã ngã xuống đất; Hoàng Hà Thủy Thần Di nguyên bản đạp hai con rồng, hiện tại lại

một cước đạp rỗng, một chân khác giẫm lên ông Thành, khiến hắn không thể động đậy.

“Chẳng lẽ hắn chính là gian tế?”

Tuy biến đổi đột ngột, đại đa số yêu linh Thần linh trong trường vẫn lập tức phản ứng lại. Lúc này liền nghe ông Thành kia đang hô to oan uổng:

“Oan uổng! Băng Di, vì sao ngươi lại bắt ta?”

“Hừ!”

Không cần Vân Trung Quân giải thích, thần sông nóng nảy giẫm lên người hắn khinh bỉ nói:

“Tốt cho tên phản tặc mạ nước, dám âm thầm cấu kết với Nam Hải. Xem ngươi thằng nhãi này bình thường còn ôn hòa, không ngờ âm thầm lại là gian tế!”

Nghe thấy lời ấy, Mục Thủy Hà Thần còn muốn giải thích, lại bị Vân Trung Quân trầm giọng cắt đứt:

“Ông Thành, ngươi không cần ngại biện, việc này bản vương đã điều tra rõ ràng. Tên tiểu tặc Mạnh Chương kia, dễ dàng từ úng thủy trốn đi La Phù. Không phải ngươi nhờ vả xa xôi, cố ý cho bọn hắn có cơ hội thừa kế sao? Còn có sính lễ vật đưa tặng Tứ Độc Thủy phủ kia, trong đó con trăng sáng tinh tể làm bằng băng lam., Chẳng lẽ không phải là trân dược của sông Truy Thủy các ngươi chỉ có ở đây? Minh Nguyệt Bối này, Mục Thủy Hà vốn cực kỳ quý hiếm, nếu như không phải ngươi âm thầm truyền cho Mạnh Chương tiểu tặc, Nam Hải làm sao có thể tạo thành cả cái giường như vậy? Còn có Ngạc Lân Sương Nha, vảy cá kim giáp sắc bén vô cùng, có thể kháng thủy độc, chẳng lẽ không phải ngươi phí tâm vào việc cướp đoạt thủy hệ trong lục địa, liên tục không ngừng đưa tới Nam Hải Long tộc?”

“...”

Nghe Long Quân nói năng vô cùng chắc chắn, ông Thành im lặng trong chốc lát rồi giải thích cực kỳ rõ ràng, cũng không cam lòng. Thấy hắn như vậy, Vân Trung Quân thở dài, có chút cảm khái nói:

“Ông Thành lão đệ, người tựa hồ là sau khi Long Ma đại chiến thì quy thuận địa bàn của ta? Lại nói tiếp, thời gian người và ta tương giao không ngắn, Dương phụ ta luôn kính người rất có huyết tính, sao hôm nay lại không chịu nổi như thế?”

Nghe được lời ấy, một mực cực lực giãy dụa giải thích Hộc Thủy Hà Thần, bỗng nhiên sắc mặt tái nhợt. Nhắm miệng im lặng, phu thần một lát sau thần sắc uể oải thấp giọng nói một câu:

“Lão chủ mắt như điện, ta không còn gì để nói. Chỉ là ta không nghĩ tới là cuối cùng lại bị băng bắt giữ. Các người không phải luôn bắt hòa sao?”

Lúc nói lời này, hắn đã bị băng phong nhắc tới, chỗ khớp nối là Phục Thần Cân đặc thù của Thủy tộc, giao cho long binh từ bên cạnh khống chế. Thủy Thần Hoàng Hà bỗng ra tay, nghe được lời này của hắn, cười ha ha một tiếng, hơi trào phúng nói ra:

“Ông lão đệ, mấy trăm năm nay người đã sống rồi? Ngay cả lời từ chối chủ công người cũng tin.”

Nghe được lời ấy, ông trời khi thành lập như kiểm tra tang, khước miệng ngập ngừng hồi lâu, không nói nên lời. Thấy vậy, Vân Trung Quân mặt trầm như nước, quát lên:

“Ông Thành, nếu như người không có lời gì để nói, vậy thì xin mời lên Trảm Thần đài một lần!”

Ra lệnh một tiếng, ông Thành liền bị hai tên long binh đẩy đi ra ngoài cửa trướng. Ngay lúc sắp đến cửa trướng, lão Long Quân lặng lẽ một lát lại mở miệng nói một câu:

“Ông lão, yên tâm đi đi. Sau người một lần, sông bành thủy vẫn do con cháu người quản lý.”

Nghe được lời ấy, thần sông Thoa Thủy lão đảo đi ra ngoài cửa, cố gắng xoay chuyển từ trong lòng bàn tay long binh, hướng trên trướng gập đầu ba lạy; trong quang ảnh đám đông, ông Thành thấy rất rõ, giờ phút này lão Long Quân ngồi ngay ngắn ở trên lều lớn thần sắc ngưng trọng, uy phong凛冽, đâu còn có nửa điểm tướng lão hủ mục nát.

Thấy như vậy, Bát Quái Hà Hà Thần đã biết không khỏi vừa chết liền cất tiếng cười to, tự giễu nói:

“Ông Thành Ông Thành, người anh hùng một đời, đến cuối cùng lại chết ở sông ngập nước.”

Thần sông nước gần tử lộ bỗng nhiên thở dài:

“Ta cũng không biết có nhìn lầm Nam Hải Hầu hay không, nhưng ta nhất định nhìn lầm lão chủ công rồi!”

Dứt lời, hắn không quay đầu lại, đi ra ngoài cửa trướng. Lúc này mọi người trong trướng, bất luận là Yêu Thần đạo nhân, nhìn theo bóng lưng cụt hứng của hắn, trong lòng đều thán phục lão Long Thần Lôi lệ Phong Hành.

Bất quá vào lúc này, đang lúc tất cả mọi người cho rằng ông thành hôm nay chắc chắn phải chết, thì chợt nghe được có người kêu lên:

“Long Quân chậm đã!”

“Hửm?!”

Mọi người nghe vậy nhìn lại theo tiếng quát, phát hiện người quát ngăn cản này chính là vị yêu vương râu rồng mà chủ công nhắc tới. Chỉ thấy thiếu niên mặc giáp thần long đột nhiên đứng lên khỏi ghế, đứng giữa đại trướng, mở miệng cầu tình với Vân Trung Quân:

“Bẩm Long Quân, chẳng biết có thể nghe vãn bối nói một lời hay không? Mặc dù ông kia thành giúp giặc cớ hành hạ, phạm vào ác nghiệp, nhưng dù sao cũng không phải là tội ác nhất; vả lại trước khi lâm chiến, đại tướng đã chém chết, là chuyện không hay. Ta thấy Hoán Thủy Hà Thần cũng tin tưởng nói bậy, mới tạo thành đại sai hôm nay, vừa rồi vãn bối lưu ý hắn một phen lời nói hành, tựa hồ đã có hối hận, không bằng cho hắn một cơ hội, cũng lập công chuộc tội.”

Hóa ra vừa rồi chính là Tinh Ngôn ở một bên lẳng lặng quan sát, cảm thấy thần sông Mẫu Thủy này cũng chỉ là phán sai tình thế, cũng không phải là tội đầu, liền cảm thấy có chút đáng tiếc khi giết chết hắn. Tuy rằng dũng khí nói ra, nhưng lần đầu tiên đứng trong đại trướng Long Vương lạnh lẽo nói ra

lời này, giờ phút này cũng nghe thấy chút lo lắng. Cho nên chờ một lát, thấy Vân Trung Quân trầm ngâm không nói, liền tăng thêm một câu:

“Đương nhiên những lời vãn bối vừa nói cũng chỉ là những lời nhát gan của vãn bối. Dù sao đây là công việc nội bộ Tứ Độc, tiểu tử không tiện nhiều lời...”

“Nguy ngôn thì không cần quá khiêm tốn.”

Nghe vậy, Vân Trung Quân vẫn trầm ngâm nói:

“Người cần phải biết, chờ sau trận chiến này, người chính là con rể tốt của ta, còn có cái gì không thể nói trước? Được, cứ theo lời người nói, áp giải ông đó thành!”

Đến đây, chẳng qua chỉ là một câu nói của thiếu niên, liền kéo thân sông đã bước một chân vào Quỷ Môn quan trở lại.

Từ đó về sau, Mạc Ly Thủy Hà Thần cảm tạ thế nào mà không nhắc tới Đới Đức. Không lâu sau, Tứ Độc Long quân cùng Huyền Linh yêu binh hợp binh với nhau, xuôi theo dòng sông nước chảy xuống, vân kỳ pháp phối, tú triện tung bay, trùng trùng điệp điệp đi vào đảo Phục Ba trong đại dương Nam Hải. Khi đại quân xuất phát, sắc trời đã gần hoàng hôn, đây trời chính là ánh sáng như màu máu. Thức lời lần này là ở trong đại quân hùng tráng thần dị. Trong lòng thiếu niên kích động không thôi!

Chờ đại quân yêu thần hợp lưu địa địa tới đảo Phục Ba trong phong đào, trời chiều đã ngả về tây, hoàng hôn nổi lên bốn phía, ngoài đảo tràn ngập sóng nước, cao thấp ngàn dặm.

Bước lên bãi cát màu bạc mềm mại, đỡ Quỳnh Thuần đạp một cước vào vũng nước thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện ráng mây vốn đỏ rực đã chuyển thành màu lam điện mực, thô to bơi ở trên đỉnh đầu, đưa mắt nhìn bốn phía., Trong bầu trời rộng lớn chỉ còn lại nửa vòng mặt trời phía tây, bên cạnh còn có mây tia sáng đỏ, giống như từng mảnh lông vũ phát sáng, mảnh vụn trôi nổi trên bầu trời, nhìn ánh nắng chiều nghiêng nghiêng, bắt chuyện hít một hơi, sau đó lại đi theo quân ngũ.

Đại quân lên tới hải đảo, đương nhiên có loại lễ nghi phiền phức đóng quân, bỏ qua tất cả những thứ này, đợi đến buổi tối. Sau khi sắp xếp xong xuôi các công việc, Vân Trung Quân liền đặc biệt mời một người tới, bắt chuyện trên một hòn đảo đá ngầm bên cạnh Phục Ba.

Trong lần bàn bạc thường xuyên như vậy, bắt chuyện rồi mới biết, hóa ra buổi chiều giết phản thần vừa ra, Vân Trung Quân vốn không có lòng tru sát ông thành. Vì Vân Trung Quân nói với hãn năng lực của Nam Thủy Hầu không thể khinh thường., Trong hồ Tứ Độc các nơi thủy bá, người lặc lư không ít. Hiện tại nếu ra tay trước bắt sau tung, ân uy song hành, có thể kiên định tâm tư thủy thần còn đang quan sát, không đến mức khiến bọn họ quyết tâm liều mạng., Hoàn toàn đảo ngược phía Nam Hải. Vốn dĩ, Vân Trung Quân đã sớm bố trí một bộ hạ cầu tình, chính là vị Lăng Xuyên đầu ngựa thân rồng kia thần kỳ, chỉ là lời nói chậm hơn một bước so với tình lại bị hãn đoạt trước.

“Như vậy cũng tốt.”

Chỉ nghe Lão Long Thần nói:

“Sớm muộn gì người cũng là người tứ phi thủy phủ, nhân tình này tặng cho người khác còn không bằng tặng cho người. Ngày mai người chính thức tuyên bố tế kỳ bị nghịch của đại quân, ta cũng sớm chuẩn bị xong. Ai, chỉ tính vạn tính...”

Nói đến đây lão Long Quân đa mưu túc trí lại có chút than thở:

“Thật không còn cách nào khác, vì ngăn cản dã tâm Nam Hải, phát ra tiếng gió nói Kính Nhi sớm đã gả cho người. Hiện tại tin tức này đã được đưa ra, thật có chút hối hận, tương lai nếu không đem Kính Nhi gả cho người cũng không được...”

Vân Trung Quân anh minh thần võ, lúc này lại biến thành một lão đầu nhi bình thường, không nỡ bỏ cháu gái lập gia đình!

Hai ông cháu này cứ câu được câu không, bất tri bất giác đã tới giờ hội. Lại qua một canh giờ, đã đến giờ tý đêm, lúc này đang là màn đêm dày đặc, xung quanh tối đen như mực. Mọi người ngồi xếp bằng trên đá ngầm, ngửi thấy gió biển tràn ngập mùi tanh, bắt đầu nhìn bốn phía, phát hiện bóng đêm âm

u tĩnh mịch phát hiện., Bốn phía không ánh sáng, ngay cả Phong Ba Hải triều gần trong gang tấc, cũng chỉ nghe được tiếng sóng ào ào của chúng khi cọ rửa đá ngầm, không thấy chút ánh sáng nào. Ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện trên bầu trời lúc này cũng không có nửa điểm ánh sao. Trên bầu trời đen vạm vỡ, chỉ có một vầng trăng mới nhỏ, tuy trắng như ngân câu, nhưng chỉ có thể chiếu sáng bầu trời vuông góc cạnh nó.

Bốn phía đều đen xuất thần kỳ, giống như thiên địa lúc này, ai đó cố ý thi triển một loại pháp chú kỳ lạ nào đó.

Trong màn đêm thâm lương như vậy, thiếu niên đã có chút mệt mỏi liền nói với lão nhân:

“Vân Trung tiền bối, vừa rồi nghe người nói, tựa hồ lần này binh phát đảo Phục Ba, động tác cực kỳ bí ẩn nhanh chóng, Nam Hải Hâu kia hẳn là không nhanh như vậy đã biết. Chỉ là vẫn bối vẫn cảm thấy, các bộ lạc Nam Hải kia trải qua chinh chiến, chỉ sợ không tới một hai ngày, sẽ có đại quân chinh phạt.”

“A...”

Nghe được lời này, lão Long Quân nhất thời không trả lời. Lão Long Vương mặc một bộ nhung trang, như có chút đắm chiêu nhìn về phía đông nam biển cả, xuất thần một lát mới chậm rãi nói:

“Không, không cần một hai ngày. Bọn họ hiện tại đã tới.”

“A!”

Thiếu niên nghe vậy cả kinh, vội vàng ngưng thần nhìn lại hướng vừa rồi lão Long Quân nhìn tới —— lại chỉ thấy trong vạm vỡ hải cương gió lớn vẫn như cũ, ngoại trừ lọt vào tai gào thét gió biển như quỷ khóc, những thứ khác đều không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy., Đỉnh đầu lại có một đóa dạ vân bay tới, che khuất tia sáng mờ hồ trên bầu trời, thế là toàn bộ bầu trời u ám rộng lớn vô biên, tựa như một cái nồi sắt kín không kẽ hở chụp xuống đầu, đem phong ba bừa bãi của đại dương bao phủ vào trong đó.

Lúc này, gió tanh tràn vào mũi miệng của thiếu niên, cũng giống như mang theo một loại máu tanh nồng nặc nào đó, làm cho hấn sồn cả tóc gáy!

Đúng là:

Cương khắc phong vân biến ảo.

Côn Bằng Hoành Kiếm - Dạ Chính Lễ.

Không biết nước biển ngàn trượng.

Phong ba nơi nào có thể luyện binh?

Tiên Lộ Yên Trần, quyền thứ mười sáu làm cho Mai Hồn Vũ hóa thành Thiên Sơn tuyết vũ hoàn tất.

Kính thỉnh chú ý học từ quyền tiếp theo:

“Đại Hải Dương Thần Chiến “

Tiên lộ Yên Trần tăng thứ mười bảy thánh tử Quỷ Điện thần qua Vũ Thiên Nam, chương thứ nhất Độc Hải Thiên Như Mặc, thần kỵ sát nhập kinh kinh phong.

Lão Long Vương cảnh báo một tiếng, bắt đầu kinh hãi, vội vàng nhìn vào trong biển lớn mênh mông trước mắt, chỉ thấy một màu đen kịt, cái gì cũng không thể nhìn thấy. Tuy không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì, nhưng hấn vững tin không thể nghi ngờ đối với lời nói của Vân Trung Quân. Quay đầu nhìn lại phía sau, thấy trên bờ cát rộng tuếch, hấn liền có chút sốt ruột, khẩn trương nói: “Long Quân, chúng ta mau mau đi gọi người đến canh phòng!”

“Không cần.”

Vân Trung Quân không hề căng thẳng, cười ha hả nói: “Đã giải thích, chúng ta chỉ cần lui ra sau bờ biển, xem ra đảo chủ Phục Ba Ba đảo một mình ngăn địch!”

Dứt lời, ống tay áo của Quân Vân Trung Thiên phát một cái, từ trên đá ngầm bỗng bành bay lên, lướt qua bãi cát bằng phẳng, bay đến trước mảnh rừng đỏ đằng sau kia. Sau khi tỉnh lại, theo hấn trở lại đảo, liền thấy bên cạnh mảnh rừng đỏ trước bờ cát có một người đứng thẳng., Người này da mặt trắng nõn, râu quai nón, mặc một bộ áo bào bằng vải, nhìn qua

rất giống một vị giáo viên tuổi trung niên. Vị thư sinh trung niên này nói rằng lúc chàng vạng tối đã thành lập quốc gia, đúng là đảo chủ đảo Phục Ba đảo, Khổng Đồ Bất Vong.

Khổng Đồ đảo chủ thấy hai người Vân Trung Quân từ trên đá ngầm trở về, vội vàng thi lễ, vuốt ve chòm râu dài nói: “Chắc Long Quân đã phát hiện ra tung tích của địch rồi chứ? Xin Long Quân thiếu chủ không cần lo lắng, loại này thừa dịp đêm khuya tiểu tặc, không qua được Huyền Trận Thần Quan của đảo Phục Ba!”

Dứt lời song chương của hắn xuất ra, bắt chuyện thấy quanh thân hắn bỗng nhiên nổi lên một vầng sáng nhu hòa, áo bào trên người giống như đột nhiên dài ra một mảng lớn, theo đôi tay của Khổng Đồ đảo chủ vung vẩy phát phơ, ở trong trời đêm vãn vẹo các loại phù văn kỳ quái. Không đến một lát sau, ống tay áo của hắn bỗng nhiên ngưng kết trên không trung., Vừa mở miệng đã cảm thấy cát dưới chân chấn động, giống như một cái lồng thần bí sáng chói, ngay lập tức chiếu sáng cả bầu trời đêm đen kịt. Những quầng sáng năm màu này cao khoảng sáu trượng, như mây đêm nổi liền với nhau, đảo mắt đã biến thành năm quầng sáng tràn ngập, đem bờ cát trước mắt bảo vệ chặt chẽ.

Chợt nhìn thấy dị tượng như vậy, bắt chuyện nhin không được dậm chân một cái, bay lên cao ba bốn trượng, lướt qua rừng đỏ phía sau hướng phương xa nhìn lại. Phát hiện năm màn sáng này như năm con hỏa xà nhanh chóng bay vùn vụt, đảo mắt đã lan tràn đến toàn bộ hải đảo bãi đá ngầm., Dem toàn bộ đảo Phục Ba bảo hộ chặt chẽ bên trong, giống như một cái đèn hoa năm màu ở sông hộ thành. Kỳ lạ chính là, năm bức tường ánh sáng sừng sững này tuy lúc lan tràn rực rỡ. Tuy nhiên nếu cẩn thận ngưng thần nhìn thì sẽ phát hiện năm đạo quang khí sắc thái rõ ràng. Từ trong ra ngoài phân biệt hiện ra năm màu đỏ cam kim, lục, xanh, giống như năm màn sáng đứng sừng sững ở chung quanh đảo.

Lúc này đã không sợ quấy rầy Lão Long Quân và vị thiếu chủ vừa thăng cấp kia nữa, cho nên lúc này Vân Trung Quân và tướng lĩnh thân vệ của Khổng Đồ đảo chủ đồng loạt chạy ra, nghe lệnh hai bên bọn họ. Tuy hiện tại đã phát động thần trận

bảo hộ đảo, nhưng Vân Trung Quân và Khổng Đồ đảo chủ vẫn phân phó như nước chảy, thương lệnh cho tướng sĩ toàn đảo nghe lệnh., Chắp gối chờ đợi, phòng ngừa bất trắc. Vào lúc hai vị thủ lĩnh Thủy tộc này phân phó, bắt đầu nói rõ hai vị đường chủ Yêu tộc kia. Cũng mang theo mấy tên đầu lĩnh Yêu tộc vội vã chạy tới, khom người thỉnh giáo chủ Yêu Vương của bọn họ cùng Huyền Linh giáo chúng bộ xử trí như thế nào.

Cho đến lúc này, lại lần nữa nhìn thấy Khôn Hạng Ân Thiết nhai, vị “Yêu Vương” tân nhiệm được tràng diện ban ngày hùng vĩ kia lây nhiễm nhiệt huyết sôi trào, mới cảm giác có chút không thích ứng. Bất quá lúc này kẻ địch trước mắt, khách khí nói lời khách khí không kịp nói kỹ, nên cũng chỉ có thể kiên trì giải thích., Học theo cách làm của hai vị tiền bối bên cạnh mình, phân phó một tiếng với Khôn Tượng và Ân Thiết Nhai, bảo bọn họ buộc thành khúc, đứng tại chỗ cảnh giới chờ lệnh, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phối hợp với chiến sĩ Thủy tộc hợp lực ngăn địch.

Sau một phen rối loạn này, một hồi tiếng bước chân vang loạn cả lên rồi lĩnh mệnh chạy như bay, lau mồ hôi lạnh trên trán, bắt giữ lời nói đang muốn quay đầu lại xem tình thế như thế nào, nhưng lại thấy ống tay áo của Linh Miêu Nhi tung bay, dẫn Quỳnh Lệ muội muội cùng đến đây.

“Ca ——”

Chờ Quỳnh Quỳnh mở tròn mắt ngủ, bắt chuyện với một nửa, mọi người ở đây chợt nghe được trên mặt biển xa xa bỗng nhiên vang lên một trận gào thét kỳ dị, lúc đầu đầm ìa sợi dây nhỏ, trong nháy mắt đã trở nên mênh mông, như trên biển cả ban đêm đột nhiên nổi lên cơn lốc, nhắc lên một trận sóng thần đáng sợ.

Trong tiếng sóng thần động lòng người này, mọi người chợt thấy màn sáng năm màu hùng hực tường hòa đột nhiên chấn động một trận, bức tường ánh sáng vốn đứng thẳng bỗng nhiên biến hình, hình như có hàng ngàn hàng trăm hàng trăm chỗ đột nhiên nhô ra, cùng lúc đó vang lên từng tiếng nổ “thùng thùng”, giống như bị một khối gỗ nặng va vào.

Theo từng tiếng này tựa hồ như gõ mạnh vào đáy lòng, mấy bức tường ánh sáng rực rỡ xoay quanh bên ngoài, đột nhiên sáng lên một trận sáng tối luân chuyển, sáng càng sáng, quang hoa đại thịnh, chói mắt người, sắc thái rõ ràng, sáng tối luân chuyển, luân chuyển sinh diệt lúc, giống như nhìn xuyên thấu qua sóng nước rung động mà qua, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

“Chỉ dựa vào vài màn sáng này, có thể ngăn cản được công kích của Hải tộc sao?”

Nhìn thấy cảnh tượng sáng tối bất định trước mắt này, bắt đầu hiểu ý trong lòng, Phong thần kiếm trong tay nắm chặt. Lúc này những thái quang lập lòe bất định chiếu rọi trên khuôn mặt ngưng trọng của mọi người, kèm theo từng đợt gào thét quỷ khóc thần gào, bầu không khí có vẻ vô cùng nặng nề. Trong vùng nặng nề này, chỉ có hai người Vân Trung Quân và Không Đồ đảo chủ, trên mặt vẫn nở nụ cười ung dung, bộ dáng như đã tính trước.

Đúng lúc này, trong một trận không ngừng gào thét thê lương đột nhiên vang lên tiếng kêu gào thảm thiết liên tiếp, thanh âm kinh thiên động địa, không thể so với trận cuồng khiêu kia nhỏ hơn bao nhiêu. Từ sau một phen kêu rú thảm thiết này, trên mặt biển bên ngoài đảo đã vang lên một hồi tiếng thét giận dữ không biết từ đâu tới., Dần dần nhỏ đi, nhưng những tiếng kêu thảm thiết kia lại từ đầu đến cuối, chưa từng dứt đoạn. Đến cuối cùng, khi màn sáng kia dần ảm đạm, tứ phi thần binh Thủy tộc xông tới thủ bị thì tiếng kêu từ trên bề mặt biển ngoài bức tường ánh sáng liền hoàn toàn lắng lại, cuối cùng như thủy triều biến mất không còn tăm tích.

Sau đó, màn sáng trên bờ cát tiêu tán, binh sĩ đảo Phục Ba dấy lên từng đồng lửa để chiếu sáng. Trong ánh lửa nhảy múa, bắt chuyện liền thấy trên bờ cát vốn sạch sẽ không có gì, đã phơi thây khắp nơi., Phần ngang nằm ngổn ngang vô số thi thể hình dạng cổ quái, xem ra đều là quái vật Hải tộc. Trong đám chân tay cụt rải rác còn có một số xúc tu như tứ chi, dường như không biết sinh mệnh của mình đã biến mất, còn nhảy dựng ở trong đồng thi thể, tựa hồ muốn nhảy trở lại trong biển rộng.

Trong miệng mũi ngửi ngửi từng đợt huyết tinh nồng đậm vọt tới, lại nhìn những đoạn chi gãy tay cụt rải rác chung quanh, lời nói chột cảm thấy năm đạo ánh sáng màu sắc khác nhau vừa rồi. Giống như năm cái kéo kéo sắc bén, muốn thừa dịp bọn họ chưa đứng vững đến công kích Địa Hải Quái cùng nhau chém giết.

Thấy chiến sự đã xong, ngoài hải ngoại không còn cường địch tấn công nữa, Vân Trung Quân liền vỗ hai tay, trong biển rộng lập tức dâng lên mấy trượng sóng lớn, đồng loạt vọt lên bờ cát, trào dâng chảy, cuốn thi thể mùi tanh nồng này vào trong biển. Chờ sóng gió rút đi, bãi cát vốn lằng lộn không chịu nổi đã sạch sẽ, phẳng phất vừa rồi cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Thấy hành tung địch, Vân Trung Quân mỉm cười, quay đầu lại nói với Không Đồ Bất Võ: “Không Đồ đảo chủ, đa tạ người “Ngũ Ngục Ngự Thần Quan” này!”

“Đâu có đâu có, Long Quân quá khách khí rồi.”

Không Văn bất võ liền thanh cảm tạ. Dừng một chút hắt lại thở dài một tiếng: “Ài, nếu không phải Mạnh Chương tiểu nhân quanh năm chinh phạt quý phương, hoành hành Nam Thủy tộc, ức hiếp áp chế dân chúng đảo Phục Ba đảo chúng ta, lão phu cũng sẽ không tốn mấy năm thời gian. Bố trí trận Ngục Thần làm thiên hòa này.”

Nghe bọn họ trả lời một phen như vậy, mới biết vừa rồi năm đạo quang mạc ngăn cản tấn công mãnh liệt trên biển. Hóa ra gọi là “Ngũ Ngục Ngự Thần Quan”, chính là trận pháp ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Nghe khẩu khí Quân Vân Trung, Không Đồ đảo chủ nghiên cứu trận pháp., Bố trí trận pháp ở biên giới toàn đảo. Trong trận pháp, hắt lại có chỗ độc đáo, theo lý của khách ngũ hành, năm đạo quang trận trợ giúp bảo vệ lẫn nhau, phát huy công kích của pháp trận ngũ hành đến hiệu lực lớn nhất.

Từ trong miệng Vân Trung Quân, nghe được tin đồn trận pháp Phục Ba đảo đêm nay đã ngăn cản được công kích, chỉ là quấy rối quy mô nhỏ trên đảo châu châu phụ cận mà thôi. Lão Long Quân nói cho bọn họ biết, lần này bọn họ đã phục kích đảo Phục Ba., Hành tung cực kỳ bí ẩn, trên đường đi toàn bộ thám

báo do Nam Hải bố trí, thanh trừ toàn bộ. Vừa rồi thừa dịp đêm tập kích, chẳng qua là mấy hòn đảo phụ cận Mạnh Chương quản lý phát hiện tình thế không ổn, muốn thừa dịp kẻ thù bên ngoài chưa tới này đứng không vững., Đến đây công kích tác khí một hồi. Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, bản lĩnh đảo chủ Phó Ba đảo cũng không thấp kém như trước kia. Những đảo địa quái hải thủy tộc này không chỉ không thể thừa cơ tiêu diệt “phản đảng” mà ngược lại thiếu chút nữa toàn quân bị diệt.

Chỉ có điều, dù vậy, dựa vào pháp trận địa phương kinh doanh mấy năm ngăn cản đợt công kích đầu tiên này, một trận huyết chiến cận chiến tàn khốc vẫn không cách nào tránh khỏi.

Đại chiến chân chính, vào buổi ngày thứ hai đã đến.

Nam Hải Long Vực dưới sự quản lý của Tổ Long Nam Hải cũng không cho đối thủ quá nhiều thời gian. Thời điểm ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng vạn dặm sóng cả, các võ sĩ Nam Hải tộc liền kết bè kết lũ, từ đường chân trời phía xa mãnh liệt kéo tới., Áp lực đen kịt giống như mây đen áp thủy, hướng Phục Ba đảo áp bách mà đến. Phục Ba đảo diện tích không nhỏ, ở trước mặt đại quân phô thiên cái địa như mây đen đỉnh phong này, tựa như một chiếc thuyền đơn bạc trong đại dương, rất có thể sau một khắc sẽ lật thuyền.

Trước mặt quân địch khổng lồ như vậy, tối hôm qua Tứ Độc lão long quân cười vui vẻ cũng không dám lười biếng chút nào. Theo hắn ra lệnh một hồi, từng nhánh chiến sĩ Thủy tộc cường tráng lần lượt chạy ra, hoặc lặn xuống từ trong nước, hoặc từ trên biển lao tới, trước khi đại quân Nam Hải tới gần, trên mặt biển phong ba quỷ dị triển khai đấu tranh sinh tử với bọn họ.

Khi hai bên Thần quái va chạm, Nam Hải Đại Dương vốn gió cao sóng cấp, lập tức sôi trào lên; Thủy Linh Hải quái hình dạng khác nhau, quơ binh khí lấp lóe hàn quang, điên cuồng gào thét hướng đối phương chạy tới, trong nháy mắt quần lầy nhau chém giết. Trong tiếng chém giết rung trời chuyển đất, đủ loại pháp thuật lóe lên ánh sáng, khắp nơi đều nở hoa hết ra, kêu rên thảm thiết, đau đớn.

Cứ dây dưa chém giết kéo dài trăm dặm như vậy ước chừng kéo dài hơn nửa canh giờ, lúc này từ phía sau chiến trận Nam Hải bay lên trăm ngàn con hắc sắc giao long, giương nanh múa vuốt, hướng Phục Ba đảo hung mãnh đánh tới. Khi những cường giả Hải tộc khí thế hùng hổ này xuất hiện ở mây trời, Phục Ba đảo bên này cũng vang lên mấy trăm con mẫu long màu xanh, lân trảo bay lên., Địch thủ tương đương ngang nhau đánh tới, khi trên vạn dặm mây không có trăm con giao long gầm thét đánh lẫn nhau, thật sự là “Thiên thừa lôi động, vạn kỵ long khu, Quang Viêm Chúc Thiên Đình, thanh âm gầm rú chấn hải phổ”, hai đại thủy tộc thực lực tương đương trong tứ hải, trong lúc nhất thời chiến đấu khó phân thắng bại.

Trong đại chiến như vậy, người tinh ngôn cùng Huyền Linh Yêu tộc kia, lại được Long Quân an bài ở trong đảo tầng tầng lớp lớp bảo hộ. Bởi vì Vân Trung Quân cho rằng, cho dù phần lớn yêu tộc lục địa lần này đến đây trợ trận đều tập chút thủy tính, nhưng trước mặt các chiến sĩ Thủy Sinh Thủy Thủy Thủy Trường của Hải Tộc., Tạm thời vẫn không nên xuất chiến, để tránh hy sinh vô vị. Cho nên, hiện giờ đã bắt đầu nói chuyện cùng với đám chim linh thú phiến não bất an kia, đợi sau Tứ Độc Trận, lo lắng vạn phần nhìn trận đại chiến kinh thiên động địa trước mắt.

Đối với người ta mà nói, tràng chém giết hỗn loạn này khiến trời đất tối tăm, hỗn loạn. Nơi đây vô cùng xa lạ. Tuy rằng từng trải qua trận tiêu phỉ Hỏa Vân sơn ở Nam Hải quận năm xưa, nhưng đối với hắn mà nói, toàn bộ lý giải đối với chiến tranh còn dừng lại trên mấy cuốn sách chiến tranh nhằm chán lúc trước; đối với hai quân đánh giết cụ thể, đối với hai quyền sách cụ thể., Lúc nhớ lại ấn tượng trong đầu, đại khái vẫn là lúc trước nghe thấy những bình luận ý kiến trong quán rượu, nói lúc hai quân đối chọi, trước tiên chủ đem một mình đi làm chủ, đối với nhau mắng chửi., Giới thiệu cuộc sống, sau đó lao vào một chỗ giao chiến. Một phương sau khi thua, phe sĩ khí đại chấn, đánh thắng một trận nổi trống sau đó xông lên, quân tốt hai bên chém giết lẫn nhau - Nhưng cảnh tượng chiến trường trước mắt..., Nhưng hoàn toàn khác với miêu tả của thuyết thư. Song phương không có ngôn ngữ gì, chỉ có tiếng

hò hét cuồng bạo, không cần nói quá lời. Các tướng sĩ đầu nhập vào chiến trường cùng anh dũng tiến về phía trước, tạo thành một đoàn tín niệm cho mình. Tất cả mọi chuyện phát sinh, cũng không có quyền mưu quỷ dị huyền diệu gì, tất cả đều đơn giản vô cùng. Nam Hải bên chính là muốn thừa dịp người chưa đứng vững, tập kết tất cả người địa nhân mã phụ cận, dùng lực đồ nhất cử tiêu diệt người!

Trận đại chiến tam thiên hạ này, Tứ Độc Long tộc đến đây phạt ngược báo thù mà nói vô cùng trọng yếu. Nếu như bọn hần nhiễu loạn công kích không lớn, thì không chỉ có tất cả mưu kế chính nghĩa hùng vĩ hóa thành bọt nước, tinh hoa thủy tộc trong lục địa bọn hần cũng đều phải toàn quân bị diệt, táng thân trong hải cương dị vực.

Bởi vậy, trận chém giết này gian nan liệu mạng đến xé chiều, mắt thấy ánh nắng từ trong mây đen tiết ra dần lệch về phía đông, phe mình cơ hồ hơn phân nửa chiến lực địa chiến đều đã đầu nhập vào chiến trường., Mấy vị thần quân Thủy tộc Tứ Độc Long tộc hiện tại vẫn ở lại trận sau đó áp trận, liền bẩm báo với Vân Trung Quân một tiếng, mỗi người hiện ra thần hình, vung vẩy đủ loại thần binh, mang theo thần quang chói mắt gào thét lao tới sát trường trước mắt.

Sau khi bọn họ lao ra, Tứ Độc Long Vương Vân Trung Quân vẫn luôn trấn thủ ở trung quân, nhìn thế cục trước mắt, liền bàn giao vài tiếng với thân vệ xung quanh, sau đó một tiếng long ngâm vang lên, hóa thành một con Kim Long khổng lồ lắc đầu vẩy đuôi, kim hà lượn lờ, nhả vật phát mây, gào thét lao vút lên bầu trời, sau đó từ trên chín tầng trời tấn công về phía chiến trường trên mặt biển.

Thấy Tứ Độc Long Quân tự mình ra trận, Tứ Độc Long Quân vốn có chút chống đỡ không nổi lập tức sĩ khí đại chấn, nhiều lần kéo giăng co chiến tuyến lại đẩy về phía trước mấy chục dặm.

Lúc này, đường chủ Tứ Hải Đường vẫn một mực dựa theo cái tên Long Vương đứng ở hậu phương đã lên tiếng, thấy lão Long Quân cũng đã đích thân ra trận giết địch, rốt cuộc không nhịn được, dặn dò một tiếng với thủ lĩnh Huyền Linh đằng sau

lung., Liền một tiếng hô quát bay lên mây xanh, phấn khởi Dao Quang Phong Thần Kiếm hướng những thủy quái kia đối diện Hải Thần giết tới. Thấy hấn bay lên, Quỳnh Thu liền cười một con Chu Tước thần điều hoá vũ bay lên trời, trong tay nắm một thanh Chu Tước thần nhận khác, lửa bốc lên hùng hực vài thước., Đi theo sau ca ca, một mạch phóng về phía kẻ địch. Tự nhiên, vị Tứ Độc công chúa Linh Miểu Nhi vốn lo lắng gia gia an nguy, hiện tại thấy đánh thức cũng xông lên chiến trường, liền vội vàng theo phía sau phiêu diêu, cánh tay ngọc nhẹ nhàng, kéo căng Thần Nguyệt Ngân Cung, bắn từng mũi tên ánh sáng trí mạng về phía địch quân.

Từ khi Linh Dục Nhi bay lên trời, quang hoa bắn ra bốn phía, đến lúc này hầu như toàn bộ cao thủ tứ phương cường lực đều đã xuất động. Trong quân trận trên đảo chỉ có Huyền Linh Yêu tộc vẫn theo mệnh lệnh của Long Quân và tĩnh lại, ở nguyên tại chỗ bất động. Mà mấy tên Thượng Thanh chân nhân luôn nói rõ cùng một chỗ, hiện tại cũng đã nhẹ nhàng bay lên., Ngự khởi Thiên Tru Thần Kiếm sáng lạn, dựa theo ngự kiếm chi kỹ đặc thù của Thanh cung, một hóa phi kiếm của hoa quang bỗng nhiên thành hai, hai phần thành bốn, trong nháy mắt huyền hóa ra rất nhiều kiếm ánh sát khí nhao nhao, như một trận mưa kiếm bay lượn đầy trời, lưu hành tung hoành khắp nơi trong chiến trường, sát thương địch chúng.

Sau một phen đánh nhau nhàn nhã như dạo chơi giữa sân Thanh Thanh chân nhân, lại nói tĩnh, chờ hấn đầu nhập chiến trường, liền đem Húc Diệu của hộ thể xông xao quyết liệt bố trí toàn thân, cùng Tứ Linh Thần Giáp trên người cùng nhau kích phát ra một đạo quang thuần hộ thể kiên cố không thể phá vỡ. Thanh quang phong ấn thần kiếm của hấn., Hấn sớm đã hướng về trong Không Khoát Hải Thiên tế ra, tại trong trận địch chạy như rồng, đến chỗ thể như chẻ tre; thần kiếm du tẩu, hấn lại dùng thanh thuần đạo lực xa xa thúc giục kiếm khí, tại lúc thân kiếm giết địch lại hướng chung quanh không ngừng bắn ra bạch quang chói lọi “Phi Nguyệt trảm”, vòng tròn như bàn, đánh chết hải quái vô số.

Đến lúc tự mình giết địch, lúc này mới mở miệng, tuy rằng lần này Nam Thủy quân phô thiên cái địa, hung hăng tiến tới,

nhưng dường như cũng không nhiều thần tướng cường đại; không chỉ Nam Thủy Hầu lực lượng sâu không lường được không đến, một số ít kỳ lạ, cũng lần lượt bị Tứ Độc Thần Tướng cường đại bên này coi là băng giá., Các loại Thủy Thần đánh chết Phù Du. Chỉ bắt quá dù là như vậy, võ sĩ Địa Thủy Tộc bên Nam Hải vẫn tăng lên không giảm, mặc dù dưới sự đốc sức chống cự của Tứ Độc Long Quân dần dần không bằng lúc trước, nhưng những lính tôm tướng của có chiến lực cũng không cường đại thực sự quá nhiều, hơn nửa ngày trôi qua, vẫn giống như thủy triều từ bốn phương tám hướng vọt tới, làm cho thiếu niên bị thương không chịu nổi.

Dưới tấn công phô thiên cái địa như vậy, Tứ Độc Long quân dần dần có chút không chống đỡ nổi. Lúc này, con Tứ Độc Thần Long vẫn luôn chạy chồm tung hoành trong mây, thân hình cũng từ từ chậm lại, dường như đã có vài phần mệt mỏi.

Thấy vậy, bắt chuyện trong lòng không khỏi thập phần lo lắng. Đúng lúc này vừa gọi thần kiếm về vừa ra sức gạt cái xiên của thần thức biển cả đâm tới, nhớ lại quay đầu nhìn về phương hướng hải đảo. Mơ hồ có thể nhìn thấy những yêu tộc kia quân mã đang nhảy vọt tại chỗ, giống như thập phần nôn nóng, thấy vậy, trong lòng thầm thở dài: “Ài... Ài..., Đáng tiếc bọn hần cũng không quen thuộc thủy tính; trước mắt cách hải đảo xa như vậy, nước biển sâu không lường được, những yêu linh lực địa kia cho dù bọn hần có lực lượng to lớn, cũng chỉ sợ không làm nên chuyện... Hả?!”

Đang tiếc hận nghĩ đi nghĩ lại, thì trong lòng đột nhiên khê động, tựa hồ trong đầu có một đạo linh quang chợt lóe lên. Nhưng chờ hần muốn nắm lấy, lại tựa hồ nhất thời lại không nghĩ ra. Dưới tình huống như vậy, bắt chuyện liền cực lực tới gần Quỳnh Quỳnh, Linh Tuyên bên người, hợp lực ngăn cản mấy con quái vật biển đang công tới., Khiến cho bản thân có chút thoải mái, cẩn thận suy nghĩ lại những suy nghĩ mới vừa rồi. May lắm chính là không lâu nữa sẽ hiểu rõ điều gì vừa rồi. Chủ ý nhất định, lại cân nhắc một lát, hần liền cùng hai cô gái bên cạnh nói nhỏ vài tiếng, sau đó vừa đánh vừa lui, một mình rời khỏi chiến trường đi về phía hải đảo.

Tạm thời không nhắc tới chuyện tỉnh lại về hải đảo, lại nói hai tỷ muội Linh Quỳnh, Quỳnh, đồng loạt ra sức đối mặt với địch chúng, liền vọt tới bên cạnh Long Thần toàn thân đầm máu kia, thấp giọng nói vài câu với hắn., Vân Trung Quân gần như không hề do dự, chỉ quát khẽ một tiếng: “Được!” Sau đó ngẩng đầu thét dài, ngân nga một tiếng kỳ dị lan khắp chiến trường. Theo tiếng rống ngân này của hắn, tất cả đại bộ thần quân Tứ Khi Độc bên này đều có ý định, bắt đầu từ từ thối lui về phía hòn đảo.

Cứ coi như đại bộ phận Tứ Độc Long quân sức cùng lực kiệt lui đến hải đảo, lúc hướng vào trong đảo thua lui, ngàn vạn quái vật biển nước Địa Nam kia cũng theo đuôi xung phong tới. Không lâu sau, dư dũng của hải quân Già Địa Nam rốt cuộc cũng vọt tới bãi cát rộng lớn trên đảo Phục Ba. Bọn họ bước lên bãi cát này, phạm vi rộng lớn, phạm vi rộng lớn., Trên bờ cát tất cả đều là cát mịn màu bạc. Chính vì bãi biển này rất rộng rãi, rất ít đá ngầm lởm chởm, Nam Hải Long quân biết rõ địa thế đảo Phục Ba mới ra sức tấn công từ hướng này. Bây giờ đối với bọn họ mà nói, trải qua hơn nửa ngày chiến đấu đầm máu, bọn họ rốt cuộc cũng đánh bại đối thủ, khiến cho bọn họ phải lui về trong hang ổ.

Đến lúc này, Nam Hải tộc tưởng thắng lợi, phần lớn đã hò hét điên cuồng xông lên bãi cát bằng phẳng, đại địa hướng về phía những đám tán quân chạy trốn khắp nơi giết tới.

Bất quá, ngay lúc những Thủy Quái Hải Thần xông lên bờ cát không bao lâu, chợt phát hiện những loạn quân phía trước giao thoa nhau khắp nơi không hẹn mà cùng đi nhường ra hai bên. Thấy tình hình cổ quái, hải quái xông tới phía trước có chút ngần ngại, bất quá bọn hắn còn chưa kịp xông tới, thì chợt nghe một trận tiếng tru như sấm từ đối diện truyền đến – thanh âm tru lên lạ lẫm, tựa hồ không phải Thủy tộc mới có tiếng la giết!

Nhưng lúc này đã không phải lúc để bọn họ phán đoán, chỉ chớp mắt trong quân trận Tứ Độc bỗng nhiên mở ra phía đối diện đã như một cơn gió xoáy vọt tới một đội kỵ sĩ hung mãnh, tay to đầy lông lá vùng đại khảm đao sáng như tuyết, trong nháy mắt đã tới trước mặt bọn họ; không đợi đám quái

vật biển kia kịp giờ tay đón đỡ thì thân hình đã đầu nghiêng ngã!

Lúc này, đám hải yêu nước biển phía sau không hề hay biết mà vẫn chen chúc xông lên bãi cát; Vì vậy bọn họ xông lên dần đầu trận, tiến thoái lưỡng nan, hơi chân chờ liền bị một đám võ sĩ Thú tộc chạy như điện cắt cỏ giết sạch sẽ!

Một nhánh kỵ binh hung mãnh đột nhiên xuất hiện trên hải đảo này chính là kỵ binh Thương Lang tinh mang đến từ Huyền Linh giáo lần này. Những võ sĩ Lang tộc đến từ thảo nguyên Hắc Thủy thuộc sa mạc Bắc Bắc này, những người cưỡi Tích Thủy Thương Lang kỵ bên dưới đều là một bộ tộc, nằm úp sấp ở trên Lang kỵ cường tráng, tiến lùi gần giống một thể., Trong miệng liên tục kêu kì quái, đi lại giống như một vò rỗng, loại bỏ cỏ dại mà chém những hải quái thủy tinh tùy tiện lên bờ. Dù sao, những lính tôm tướng cua trên bờ cát này có thể ở trong nước biển điều võ dương oai, nhưng một khi đến trên đất bằng, chiến lực xa xa không bằng những tinh kỵ Thú tộc cường tráng hung hãn này.

Một chi tinh kỵ của Lang tộc này, ước chừng bốn trăm người. So với những con quái vật biển chen chúc nhau mà đến kia, có vẻ không nhiều; nhưng bọn họ dựa theo lời dẫn dò của vị tân yêu vương kia, dựa theo địa hình trên bờ cát này, một đội ngũ từ đó phá vỡ một cánh cửa., Đụng phải quân địch quân địch nhanh chóng chém giết, tựa như một dòng nước chia làm hai nửa vội vã chạy ra hai bên, vòng qua một cái vòng tròn, sau đó lại lần nữa tụ hợp một chỗ., Tiếp tục hướng những Hải yêu kia chen chúc lên bờ giết tới. Cứ như vậy, một đầu này bất quá chỉ là ba bốn trăm Hải yêu thiết kỵ, lại giống như thiên quân vạn mã. Cuồn cuộn không dứt, không ngừng chém giết những hải yêu quái liêu lĩnh này. Mà lúc thì thể trên bờ cát dần dần chồng chất lên nhau thì, Những Thương Lang tinh quái truy đuổi kiếm ăn trong thảo nguyên đồi núi này lại như đi trên đất bằng, yêu tung hoành trong đồng xác yêu lồi lõm bất bình. Tựa hồ không chút trở ngại. Bây giờ, tựa hồ tình hình “Như cá gặp nước” đã diễn đảo lại, ứng nghiệm trên người những yêu linh đại lục này.

Mà võ sĩ Thú tộc hầu như vừa trải qua một trận tàn sát vừa rồi, sau khi vào trong đảo nghỉ ngơi dưỡng sức đến thiếu kiên nhẫn. Lại phái động toàn bộ lực lượng, vượt qua lộ tuyến thiết kỵ Thương Lang xung phong liều chết, mỗi người đều huy vũ trọng phủ cự bổng., Từ hai bên hướng những người này xông vào bãi cát không biết sống chết tại nơi Hải Yêu giết tới. Lúc này, còn có hơn ngàn Hải quái đang bị vây hãm trong nước biển cạn, vì vậy Huyền Linh Yêu tộc có trăm ngàn ác điều tinh quái bay lên trời, mỗi người đều nắm lấy cự thạch trên đảo, từ không trung ném về phía những bãi nước cạn này. Không cần nói cũng biết., Chờ sau khi phi thạch như mưa rơi, Hải yêu chiến tốt bị vây ở trong bãi nước đã đập chết hơn phân nửa; còn lại những binh lính kia, lại bị đáp xuống mặt nước, cùng nhau mang theo Cao Địa Vân Thiên, sau đó buông lỏng móng vuốt...

Cứ như vậy, mặc kệ là chính diện xung kích hay hoảng sợ, lúc nào cũng giẫm đạp. Ngay khi nhánh kỳ binh Huyền Linh Yêu tộc xuất hiện, Vương Giả Địa Hải hung hăng lao đến, gần như sụp đổ ngay sau đó. Yêu thú Nam Hải vốn anh dũng đuổi địch lúc trước giờ đều đã tan vỡ., Sớm đã là vòng tròn ôm đầu, lạc hướng, hướng về phía đường cũ liều mạng chạy trốn xâu chuỗi. Trong lúc nhất thời, bên cạnh Phục Ba đảo sớm đã bị các loại máu loãng quấy đến đục ngầu không chịu nổi nước biển, lại như nồi nước bị nấu, khắp nơi đều là đám yêu binh hải quái chạy trốn mang theo sóng nước.

Thấy quân địch sụp đổ bỏ chạy, không thể nói được là đám tướng sĩ Tứ Độc đang nín nhịn một hơi kia, lại ra sức đuổi theo sau đám bại quân, ra sức đuổi giết mấy trăm dặm, mới được Long Quân sai người đập thu binh trống thắng quay về.

Đến lúc này, lớp công kích mạnh mẽ đầu tiên của Nam Hải Long Vực và Tứ Phi Thủy Quân kết thúc, cuối cùng tứ phi một phương đắc thắng. Lúc này, thiếu niên tay nắm một tay nhìn về phía tây, phát hiện đó là Dương Tàn Dương như máu.

Khi mặt trời rơi xuống dưới vân trận, khi dòng nước biển chìm dần dần, thì mọi người trên bãi biển đều bắt đầu dọn dẹp đất máu đất chiến trường. Lần này thi thể quân địch diệt sát tại bãi đất nhiều như vậy., Thần lực mệt mỏi của lão long quân cũng

gợn lên những gợn sóng vài thước, nhưng không thể lập tức cuốn chúng xuống biển được. Chỉ chờ mấy vị thủy thần hợp lực thi pháp xong, những thi thể chồng chất như núi kia mới toàn bộ vọt vào trong nước biển lạnh như băng. Khi những thi thể nổi lên mùi tanh hôi này lao vào trong biển sâu., Trong đại dương những con hải ngư hung mãnh né tránh lúc trước, từng con cấp tốc bơi tới, bắt đầu thưởng thức món ngon đối với bọn chúng. Đối với những con cá mập mông muội còn chưa khai hóa này mà nói, hậu quả của một trận đại chiến kinh thiên này chẳng qua là một bữa cơm tối phong phú mà thôi.

Chỉ là, Kinh Sa mông muội có thể chết lặng bất nhân, nhưng sinh linh đã mở ra linh tính lại không thể bình tĩnh mà tuân theo. Ánh nắng chiều dần dần tiêu tán, mùi máu tươi nhộn nhạo khắp đảo lại đắm chìm trong một mảnh hoàng hôn mê man., Trên bãi biển đã quay về tịch mịch vang lên từng đợt rên rỉ kỳ dị. Những tiếng đàn ngâm kỳ lạ này, là tiếng ngâm xướng chiêu hồn chiêu của những chiến sĩ Thủy tộc may mắn còn sống sót cho đồng bạn của mình. Trong tiếng ca bi tráng này, đáy lòng tất cả mọi người đều trở nên yên lặng, chỉ có đầu hướng về phía biển khơi mãnh liệt kia ngóng nhìn thật lâu, yên lặng cầu nguyện linh hồn sớm ngày an nghỉ.

Đang lúc bầu không khí bi thương lặng lẽ lan tràn, toàn bộ hải đảo đều chìm trong một mảnh yên tĩnh bi tráng, thiếu niên đứng ở bờ biển im ắng không nói gì, lại nghe được tiểu nữ oa bên cạnh kêu một tiếng: “Ca, ca xem! Rất nhiều người!”

Nghe thấy tiếng kêu này, trong lòng đang yên lặng lĩnh hội trận đại chiến sinh tử vừa rồi, cảm thấy có mấy phần thiếu niên nghĩ lại mà sợ, đột nhiên phục hồi tinh thần, nghiêng người thuận theo ngón tay nhìn lại —— nhìn qua như vậy, trực tiếp làm tinh thần kiệt sức mất mát kinh ngạc, hít một hơi lãnh khí!

Nguyên lai trong ánh nắng chiều còn sót lại trên mặt biển, hần chợt thấy trên mặt biển có một cự thú màu bạc trắng đang không ngừng hiện lên, nổi liên không dứt, tựa hồ vĩnh viễn không có điểm cuối. Mà ở bên cạnh cự thú cái miệng nhỏ bé đó, sóng biển đang từ từ tiến vào một đại đội thần ảo kỵ sĩ giáp bạc, khoác áo giáp bạc, kiên cường, ánh mắt băng lãnh, kiên định hướng về phía mình!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy quyền thứ hai, Nguyệt Phách Vân Khiên.

Thấy trong sương mù hiện lên đội Thần Huyền Quân mã, bắt chuyện lập tức căng thẳng. Tuy trận hỗn chiến vừa rồi miễn cưỡng chiến thắng cuối cùng nhưng hai bên từ sáng sớm đánh tới chạng vạng tối, cơ bản là lưỡng bại câu thương. Bây giờ thấy đánh thắng trận, tất cả mọi người đều buông lỏng, lúc này nếu như đối phương bỏ thêm một đội tinh nhuệ nữa, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Đang lúc mở miệng lo lắng, chợt nghe phía sau vang lên một tiếng cười to, sau đó có người nói:

“Được! Bành Trạch thiếu chủ quả nhiên không phụ sự ủy thác của, cuối cùng cũng đến!”

Nghe giọng nói phóng khoáng này là biết Vân Trung Quân nói ra. Nghe vậy lập tức hiểu ý, lập tức yên lòng. Hiển nhiên, thần thú thần binh hiện tại chính là quân mã dưới trướng Tứ Độc.

Đội ngũ này tới gần, từ trong nước biển di chuyển đến gần lục địa, đám quân sĩ Bành Trạch có giáp bạc, toàn thân bao phủ ánh sáng trắng, vẫn giữ tốc độ ban đầu, không nhanh không chậm đi lên bờ cát, tách đội ngũ xếp thành hai hàng, để bọn họ hộ tống cự thú màu bạc lên đất liền.

Đội cự thú lên bờ, lúc này mới tỉnh lại rõ ràng, nguyên lai là những con thần thú miệng nhỏ cao như ngọn núi nhỏ kia. Kỳ thật thân hình chỉ có một nửa lớn, lưng ù như ngọn núi nhỏ., Là các loại khí giới bao bọc trước đây chưa từng thấy. Không đợi hấn kịp cẩn thận, trong đội ngũ ngân quang lượn lờ kia đã có một cưỡi ngựa chạy ra, như một đóa mây trắng bay tới trước mặt Tứ Độc Long Quân, đảo mắt người trên tuần mã trắng muốt kia liền xoay người xuống ngựa, chấp tay nói:

“Bành Trạch Sở Hoài Ngọc, may mắn không làm nhục mệnh, đã theo lời Long Quân, hộ tống Cự Tranh đến Phục Ba đảo!”

“Rất tốt! Nhóm thần cụ này đối với ta tứ bất luận công thủ của Nam Hải lần này cực kỳ quan trọng. Nhớ lấy công lao của người!”

“Đa tạ Long Quân!”

Ngay lúc Vân Trung quân và vị thiếu chủ họ Sở Sở Sở Hoài Ngọc kia đối đáp, thì nghe được câu trả lời là nhờ đoàn thần quang màu trắng kia thấy rõ ràng, chỉ thấy người trong bóng trắng này, nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn., Ngũ quan nhìn qua giống như bạch ngọc điêu khắc nên mũ trụ ngân sắc lưu động, ở trong hoàng hôn ảm đạm đang lộ ra thần quang chiếu người. Kê ra, nam tử tuấn mỹ cũng đã bắt gặp không ít, tỷ như hoa phiêu trần trên La Phù sơn. Nam Cung Diệu Hoa, Thu Vũ tới từ Nam Cung Diệu Hoa., Còn có Vô Lương, Tiểu Hài gia, Bạch Thế Tuấn, chỉ là bây giờ Sở Hoài Ngọc đang đứng trước mặt mình, hấn đột nhiên cảm thấy, hóa ra những mỹ nam tử tuấn tú vô cùng, so với vị Bành Trạch Thủy Thần này chỉ sợ cũng chỉ tính là bề ngoài đoan chính mà thôi.

Khi nghe Sở Hoài Ngọc, vị Thủy Trạch Thần Tướng mới tới cũng đang đánh giá hấn.

“Đây là thiếu niên phạm nhân của Tuyết Địch Linh Khôi khuynh tâm?”

Khác với vẻ mặt lạnh như băng vừa rồi, Thiếu chủ Bành Trạch này tâm khí cũng cực cao. Sau khi hấn chào Tứ Độc Công xong, thì đứng dậy chào Linh Dục Nhi, rồi không khách khí chút nào, nhìn chăm chăm vào thiếu niên không chút danh tiếng nào của Trương Ngôn, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Ánh mắt trộn lẫn ánh mắt phức tạp đảo qua một phen, Sở Hoài Ngọc cũng nhin không được tán thưởng trong lòng:

“Khá lắm tuấn dật tiểu tử! Tuy không tính là mỹ nam tử, nhưng cũng tính là có một phen phong thái khác ở bên trong!”

Hóa ra dựa theo tiêu chuẩn trên đời lúc đó, mỹ nam tử đều như “Hảo nữ”, đều có thể dùng vẻ thanh tuấn để hình dung. Thiếu niên trước mắt Sở Hoài Ngọc, tuy thần sắc trong trẻo như ngọc nhưng gương mặt cực kỳ xinh đẹp, anh phong nội hàm. So sánh với mỹ nam tử thế gian tôn quý., Vẫn còn có chút không bằng. Chỉ bất quá, vị Sở thiếu chủ gần đây biết rõ mình vẫn ái mộ lãnh đạm long nữ, lại đột nhiên bỏ nhà trốn đi, nghe nói là không có quay lại cố gắng chạy đi cùng nam tử tâm nghi, trong lòng bị thống rung động không thôi., Trong lòng hấn

tưởng tượng rất nhiều lần. Người có thể khiến Băng Sương Long Nữ động lòng, dung mạo đó thần lệ tiên huyễn cỡ nào. Bất tri bất giác, Bành Trạch thiếu chủ đã vào trước, điều chỉnh thẩm mỹ quan của mình, cho dù có tỉnh lại cũng không phải là thiếu niên đẹp dễ gì, nhưng nhất thời cảm thấy hấn vô cùng tuần tú.

Chẳng qua tuy trong lòng thần phục, nhưng Sở Hoài Ngọc ái mộ Tứ Độc công chúa nhiều năm, đến lúc này vẫn là không cam lòng. Hấn hiện tại cố gắng tự an ủi bản thân, cho rằng thiếu niên này thoát nhìn thần thái phi thường, nhưng chỉ sợ là có vẻ ngoài. Linh Dục muội muội không chừng chỉ bị vẻ ngoài của hấn mê hoặc mà làm hỏng đại sự chung thân; nếu như vậy, vì hạnh phúc chung thân của Linh Dục muội muội, hấn nhất định phải kiệt sức ngăn cản.

Đang lúc hấn đang suy tư, suy nghĩ miên man, liền nghe có người tới nói chuyện:

“Sở Tôn chất, lần này hộ tống vật tư đến đảo thực là có công. Đợi đám quân tư rời rạc này, ta sẽ mang rượu tới cho người mượn gió tấy trần. À đúng rồi...”

Thấy Sở Hoài Ngọc lưu tâm đánh giá, trong lòng Vân Trung Quân biết rõ bèn cười nói:

“Đã quên nói cho người, vị tỉnh Ngôn lão đệ này vừa mới tiếp quản Yêu linh nhất tộc, đúng là nhân tài kiệt xuất. Hai người các người về sau phải thân cận một chút!”

“Vâng!”

Mặc dù giọng điệu lão Long Quân có chút loạn, nhưng Sở Hoài Ngọc vẫn cẩn thận, khom người ôm quyền, cung kính trả lời.

Sau khi nói chuyện phiếm, chờ mọi việc được sắp xếp xong, những thần binh tướng sĩ sau đó khắp nơi đều trang bị đầy bụi bặm, đang tu chỉnh trong doanh trướng của Phục Ba đảo; có không ít chiến sĩ Thủy tộc còn chưa tu thành hình người thì nghỉ ngơi kiếm ăn trong vùng nước biển gần đảo Phục Ba. Đến khi bóng đêm hoàn toàn phủ xuống, những thủ lĩnh Thủy

tộc, cùng với mấy vị tu đạo của Thượng Thanh cung ngồi uống rượu trong trường của Long Vương thần trưởng.

Trải qua một ngày đại chiến, thể xác và tinh thần của mọi người đều mệt mỏi. Chỉ có điều dù vậy thì lòng đất của tất cả mọi người vẫn còn treo lơ lửng. Vì vậy, chờ Vân Trung Quân mở tiệc, mời mọi người tận tình uống rượu, vẫn là lúc có thần tướng đề nghị mời lão Long Quân, có phải là tạm thời dự tiệc vui vẻ không, mà luôn luôn đề phòng đại quân Mạnh Chương đích thân nhắc nhở đánh suốt đêm.

Nghe vậy nhắc nhở, Vân Trung Quân ngồi ở thủ tịch chỉ cười ha hả, nói:

“Kỳ Tà lão đệ không cần lo lắng. Lão phu Nam Hải tiêu nhị tính tình đã nắm rõ ràng. Không đến sáng mai, hắn sẽ không tự mình dẫn đại quân đến đây.”

“Long Quân nói rất đúng.”

Thấy mọi người vẫn còn do dự, vị Thủy thần gương mặt thanh hòa bên cạnh Vân Trung Quân liền tiếp lời giải thích tỉ mỉ:

“Các vị, đại chiến hôm nay, Nam Hải đều là lính tôm tướng cua, đại thần chân chính không tới. Đương nhiên lần này Tứ Độc Long Quân chúng ta có thể xuất kỳ bất ý, đột nhiên chiếm đảo Phục Ba., Bọn họ nhất thời không kịp từ quý phương một tuyến điều tới tinh binh mãnh tướng. Nhưng trừ nguyên nhân này ra, những quân sĩ chúng ta đường xa có năng lực đứng vững gót chân, cũng có quan hệ với khinh thường chiến lược Thủy tộc của Mạnh Chương. Theo ta được biết, Nam Hải kia đều cho rằng chúng ta là chiến tốt trong đất liền, không thể chiến đấu lâu dài với những chiến sĩ trải qua đại dương mênh mông của bọn họ., Mới làm ra hành động khinh địch như vậy. Mà Mạnh Chương hắn cũng không lỗ mãng dũng mãnh như những ác hành ngày xưa; hôm nay hắn đầu bị thương, chỉ sợ sẽ hồ nghi bất định. Tám chín phần mười sẽ họp chúc đêm đàm luận, cẩn thận vạch kế hoạch, không đến bình minh, chỉ sợ là không tìm ra được đầu mối!”

“Canh Thần lão đệ nói có lý.”

Vân Trung Quân mỉm cười nói:

“Theo lão phu thấy, tuy tính tình Mạnh Chương kia mạnh nhưng lại tự xưng là trí mưu, e rằng không phải là phúc của Nam Hải. Cho nên không cần lo lắng mọi người uống rượu trước đi!”

Nói xong, hắn ta liền dẫn đầu nâng chén, đấu rượu với các vị thuộc thần mình. Những người khác trong bữa tiệc thấy hắn ta đã tính trước, đương nhiên cũng không nhiều lời nữa, cũng thoải mái chè chén theo.

Hơn nữa còn tỉnh lại, trong tiệc rượu của chúng Thần như vậy, lại quen biết không ít thần quái trong sơn trạch. Ví dụ như biết kẻ nịnh hót tiến ngôn trước tiệc với Vân Trung Quân kia, chính là thủy thần sông Hoài tiếp nhận mê hoặc phản bội tứ thương thần vô chi vô chi, sau vài phen bàn tán trong tiệc, đã thông báo nhìn ra được. Vị thủy thần sông Hoài này vừa cẩn thận lại uyên bác, rất có phong độ của mọi người.

Chờ uống đến say khướt, bọn họ vốn xa lạ Thần Yêu linh, giờ đây cũng dần dần thân quen. Vì vậy sơn trạch này thần quái, không khỏi tán dương trận đánh thắng bất ngờ kia, nhắc tới mưu lược dự định xâm nhập., Cho quân địch mưu lược bất lợi trên mặt đất, cũng không khác mấy lần trước, mỗi khi xảy ra chuyện hắn càng nhạy bén trí tuệ. Chẳng qua đó chỉ là lúc nguy nan, thức ăn làm ấm rượu., Lúc tỉnh lại nghe chư vị tiên bối khen ngợi, lại có chút xấu hổ, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào. Thấy hắn như vậy, Trạch Thần Thủy Linh càng kính hắn khiêm tốn lễ độ.

Đương nhiên, trong số mọi người đang ngồi đây, có một người không phục. Người này cũng là một kẻ trẻ tuổi đắc chí, nhưng Bành Trạch thiếu chủ càng thêm kiêu ngạo, thiếu nữ Sở Hoài Ngọc.

Tâm trạng không yên, thưởng thức chén rượu, Sở Thiếu Quân thâm nghĩ:

“Dọa. Có anh minh thần võ như vậy sao? Chút mưu trí nhỏ nhỏ này ta cũng có thể nghĩ ra được.”

“Haizz, vẫn là đã tới chậm. Nếu như buổi chiều ta còn ở đây, dùng những long kỵ tinh nhuệ kia đối với những con cá thối

tha kia, so với những yêu binh kia còn tốt hơn nhiều...”

Thoạt nhìn, trong vòng một hai canh giờ ngắn ngủi vừa rồi, thần quân thiếu chủ vẫn luôn đắc ý xuân phong đắc ý, lại cảm giác mình sự tình thật không may. Đang lúc hấn uống rượu, chợt nghe rèm cửa lều lớn vang lên, một trận gió thơm kéo tới, nghe có người nói như yến ngữ oanh ca:

“Lời tỉnh, ta đem Quỳnh Đình đưa tới cho ngươi —— nàng luôn muốn gặp ngươi!”

Âm thanh giống như ngọc bàn rơi châu truyền đến, Sở Hoài Ngọc đang đưa đến gần miệng chén rượu nhất thời chậm lại, dừng ở giữa không trung - tận lực duy trì chậm rãi quay mặt nhìn lại bên cửa, chỉ thấy thần nữ giống như Vân Nghê kia, không phải Linh Dục là ai?

Hóa ra trong quân đoàn này, hầu hết các nữ quyền đều muốn tránh đi, cho dù là Long Vương công chúa cũng không ngoại lệ. Chỉ là đợi bọn họ uống ba tuần, Linh Dục Nhi biểu hiện ra mình đang ngồi trên tú trưởng dùng cơm, trong lòng lại cảm thấy trống vắng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Kiên nhẫn chờ đợi trong nhất thời., Chờ cho tiểu muội muội chuyên tâm hưởng dụng Quả địa tiểu muội muội rốt cuộc nói mình nhớ ca ca, nàng liền lập tức đứng lên, nắm Quỳnh Đình đến tìm người giải thích. Chờ đến trong đại trưởng Long Vương, tiểu nha đầu nếu nguyện ý ở bên cạnh ca ca, nàng cũng không đi nữa, gọi người ở bên cạnh thiếu niên thêm một cái Tú đôn, liền phóng khoáng giúp hấn rót rượu.

Lần này Linh Kính Nhi làm như vậy, chính là lúc tình cảm nữ nhi đầy tình cảm, trong mắt những thần linh trải qua tang thương kia, tự nhiên cảm thấy hết sức thú vị; bất quá ngại thân phận Linh Dục, ngẫm hiểu ra, mọi người nhiều nhất cũng chỉ cười thầm trong lòng, trên mặt mỗi người đều giả thần như thường, giống như cái gì cũng không thấy. Trong tất cả mọi người, cũng chỉ có hai người có chút oán giận.

“Nha đầu kia, lúc này cũng không tới rót rượu cho ta!”

Một người oán giận, chính là Tứ Độc Long Quân. Trừ lúc mới vào, tiểu nha đầu lúc đầu rót cho hấn một chén rượu, sau đó

liền lặng ngắt như tờ, chẳng quan tâm tới lão đầu tử hấn. Lắm bữa một tiếng, tự mình rót chén rượu cho mình, lão Long Quân cũng như tất cả trưởng bối lão nhân, bắt đầu cảm khái trong lòng sung sướng.

Ngoại trừ hấn ra, một người khác không cam lòng chính là Bành Trạch tiểu thần quân Sở Hoài Ngọc. Giờ phút này, trong đại trưởng treo mấy chục viên dạ minh châu, khắp nơi rải đầy ánh sáng nhu hòa đẹp đẽ. Liếc mắt nhìn trộm, chỉ thấy trong quang ảnh nhàn nhạt kia, lúm đồng tiền xinh đẹp tuyệt luân ngọc mềm, khuôn mặt xinh đẹp mềm mại, đầu búi cao, đầu búi cao, như trái lục vân; một đôi tay ngọc như ngó sen, nhẹ nhàng vung tay áo Tiên Phiêu, đánh úp lại trên mặt đất tràn ngập mùi lan lan thơm——

Mắt đầy nét mê hồn, mũi đầy mùi thơm ngào ngạt, hầu như làm cho Bành Trạch thiếu chủ tử lượng thượng giai say trước thời hạn.

thương thưởng thức mỹ nhân thần nữ, điều duy nhất khiến vị thiếu chủ Thần Quân này tâm trí trì hoãn chính là công chúa tứ đại hải, diễm áp tứ hải, tuyệt mỹ tựa như năm xưa. Nhưng bây giờ lại có chút bất đồng với lúc trước, dường như tâm tư nàng chỉ có một người. Nàng khẽ cười nói., Chỉ vì một người mà xuất phát, lưu luyến nhìn quanh, chỉ vì một người quan sát. Nếu chỉ như vậy cũng không sao, đặc biệt là để Thiếu Thần Quân tức giận, dưới sự ưu ái của mỹ nhân, gia hỏa may mắn nhất trên đời này vẫn là bộ dáng thản nhiên, không hề có lòng cảm ơn!

“Đáng giận!”

Nhìn đến đây, thiếu niên căm ghét ác như cừu địa Thần Quân rút cuộc nhìn không nổi nữa. Bành Trạch Thiếu chủ say rượu đến đỏ cả tai bỗng nhiên đứng dậy, đi tới cạnh tiểu tử đáng ghét kia, nâng chén nói:

“Ta kính các hạ một ly!”

“Ah, đa tạ Sở thiếu chủ!”

Thấy Sở Hoài Ngọc đến đây mời rượu, bèn tranh thủ đứng dậy cảm ơn một tiếng, rồi uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Thấy hần uống xong, Sở Hoài Ngọc liền hết sức hòa ái nói:

“Trương huynh đệ tên đã nhắc nhở chưa? Tỉnh Ngôn huynh, Hoài Ngọc gần đây đã nghe qua một câu ngạn ngữ, không biết giải thích như thế nào, mong rằng tỉnh Ngôn huynh chỉ giáo.”

“Ồ? Mời Sở huynh nói!”

Tiệc rượu hơn phân nửa, bắt chuyện với chúng thần trong tiệc đã rất quen thuộc, bởi vậy lần xưng huynh gọi đệ này cũng rất tự nhiên. Chỉ nghe Sở Hoài Ngọc nói:

“Ngu ngôn huynh nghe kỹ đây. Những lời ta nghe được mấy hôm nay: “Quỳnh La Đễ, không có tác dụng gì, kim hồ ngọc cung, không có khả năng kích thích.” Ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết giải thích thế nào, mong rằng huynh đài chỉ giáo!”

“Những lời này sao...”

Đường chủ Tứ Hải đọc đủ thứ thi thư suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không khó, liền nghiêm túc giải thích với hần:

“Sở huynh, theo ý của ta, có thể là sự tình nhân vật không thể chỉ nhìn bề ngoài sáng sủa được. Chỉ có vẻ ngoài, thường thường không thể chân chính trong thời gian dài, không thể có tác dụng lớn. Những lời này cũng giống như “Kim Ngọc” bên ngoài, bại trận trong đó...”

Nói đến đây, Tứ Hải đường chủ chăm chú giải thích bỗng nhiên dừng lại. Bởi vì hần đột nhiên phát hiện người đến thỉnh giáo trước mắt tựa hồ nghe không chuyên tâm; nhìn kỹ khoe miệng hần, tựa hồ còn mang theo một tia mỉm cười như có như không., Có chút trào phúng, phát giác ra điểm ấy, lại chăm chú lưu ý một chút, phát hiện lúc thiếu chủ Bành Trạch này nghe mình nói chuyện, thường không nhin được ghé mắt trộm nhìn cô bé bên cạnh – vừa thấy tình cảnh này, lập tức mở miệng nói sẽ biết hần có tâm ý gì.

“Ha ha...”

Nhìn ra tâm ý của Sở Hoài Ngọc, bắt chuyện đột nhiên không nhin được nở nụ cười. Những ngày này thấy quen với việc biến dị đấu trí tranh hùng, trải qua mấy phen sinh tử chém giết

ly tử biệt, hẩn lại nhìn tới bàn tiệc trước mắt đầu khẩu như vậy, đột nhiên hẩn cảm giác mình cực kỳ buồn cười.

Chịu đựng vui vẻ, thiếu niên bị đè nén hồi lâu tâm tính nhin không được lại xông lên, liền nghiêm chỉnh thần sắc, nghiêm trang nói:

“Kỳ thật, mặc dù giọng điệu của Sở huynh chính là đạo lý này, nhưng tại hạ lại phi thường hi vọng có thể thoát khỏi kim ngọc! Ai...”

Thức ngôn nhìn lại chính mình, lại nhìn Sở Hoài Ngọc, nhìn qua có chút khổ sở:

“Ai, cứ lấy hai người chúng ta mà nói, xem Sở huynh phong thần tuấn mỹ, “Kim Ngọc Quỳnh Dao” trên người, hơn xa tại hạ nhiều! “

“Hi hi “

Thấy đã mở miệng nói ra những lời tự giễu này, Linh Dục Nhi ở bên cạnh không khỏi cười “hắc hắc” một tiếng, cười thành tiếng. Tuy trong lòng vui mừng, nhưng cũng ngại nhiều người, sau này Long công chúa cũng đành phải cảm lễ nghi, trên lúm đồng tiền chỉ mỉm cười thản nhiên - Chỉ là mặc dù vậy, đó cũng là đôi mắt sáng ưu ái, kiều diễm ước ắt, sớm đã làm cho Bành Trạch thiếu chủ yêu thương nàng nhiều năm, ngây người, quên hết những lời châm biếm của mình...

Không nói những lời cười này, không kiêng nể hòa thuận. Chờ đến gần tiệc rượu, lão long quân vẫn một mực thống khoái uống rượu với mọi người, bỗng nhiên mở mắt say mê mông lung, nói với mọi người:

“Chư vị, hiện tại đã ăn uống say khướt, mệt mỏi đã biến mất, mong rằng ai cũng cảnh giác, cường chế các bộ hạ, đề phòng Nam Hải đột kích. Đúng rồi...”

Vân Trung Quân ngưng trọng nói:

“Kỳ thật Nam Thủy Hầu có một ý nghĩ không sai, đó chính là Tứ Độc Thủy tốt, chiến lược xác thực không bằng Nam Hải Long tộc. Hiện tại chúng ta vẫn nên dừng chân chưa ổn định, cần làm chút chuyện. Hiện tại mời các vị về nghỉ ngơi trước,

đợi qua giờ Tý tối nay mời các vị tới đây gặp mặt, chúng ta có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

Sau khi phân phó xong, mọi người đều tản đi.

Chờ Tịch Chung Nhân tán đi, bắt chuyện lại có chút ngủ không yên. Khuyên nhủ thủ lĩnh yêu tộc muốn tới bảo hộ, hẳn cùng Linh Quỳnh Quỳnh Khuê đi tới bờ biển ban đêm nhân rồi. Bờ biển bên đảo Phục Ba tĩnh lặng, yên tĩnh mà an tường. Trong bóng đêm thâm trầm, chỉ nghe thấy tiếng vỗ đá ngầm nhẹ nhàng. Cởi giày bỏ đi giày., Trên bờ cát mềm mại, chân trần mà đi, thiếu niên mệt mỏi một ngày, liền tìm được một bãi cát bằng phẳng nằm xuống, đem hai tay gác ở sau đầu, lẳng lẳng nhìn ánh sao màu trắng trên đỉnh đầu. Bên cạnh hẳn, hai cô bé lẳng lẳng làm bạn, khoanh chân ngồi trên bờ cát cạnh thiếu niên.

Hiện tại trên bầu trời sáng sủa, treo một vầng trăng như ngọc. Khi hẳn vừa nằm xuống, bên cạnh Nguyệt Luân bay qua từng đợt mây đêm như mực nhạt, như từng đội binh sĩ mặc giáp đen, từ bên cạnh Minh Nguyệt đi qua. Nhìn một lúc, toàn bộ mây đen trên mặt trăng đều bay đi, ánh trăng nặng đến bắn ra bốn phía, đem ánh sáng rực rỡ của biển rộng vô biên vô hạn rải rác trên thân thiếu niên ở dưới bầu trời.

“Xem ra, Nam Hải chiến sự này, chắc chắn sẽ không kết thúc trong chốc lát...”

Gối lên trên bờ cát mềm mại ẩm ướt, bắt đầu từ từ suy nghĩ:

“Lần này, ông nội của Linh Dục là muốn nhờ cả gốc Mạnh Chương lên?”

Trong hai ngày này, hẳn đã được nghe rất nhiều nội tình xa hoa trong Vân Trung Quân, ví dụ như ân oán giữa thủy hầu Mạnh Chương và quỷ phương, ân oán giữa Nam Hải Long Vực và chư đảo. Chỉ nghe Vân Trung Quân nói đến, mới tỉnh táo được chứng kiến tội của Nam Thủy Hầu, còn nhiều hơn cả kiến thức của hẳn.

“Ừm, lần này vô luận là làm người vì mình, ta đều phải tận lực...”

Nghĩ tới đây, bất tri bất giác dung nhan dịu dàng biến mất, lặng lẽ hiện trong lòng. Dưới tinh quang vân ảnh, thân ảnh như ảnh ngày xưa hầu như không để cho mình lưu ý, giờ phút này lại vô cùng rõ ràng hiện trước mắt mình.

Suy nghĩ nổi lên, ngửa mặt lên bầu trời, những đám mây đêm chiếu ánh trắng trên bầu trời, nhìn qua như đều là đôi mi dịu dàng của nàng, mạch mạch hàm tình, nửa vẽ ngưng ngừng nửa vờn quanh mình. Dung nhan dịu dàng buông xuống, tựa hồ ngàn ngôn vạn lời muốn nói, nhưng vẫn giống mỗi lần như nhau, cuối cùng lại muốn nói lại thôi...

“Ta hiểu rồi...”

Cho đến lúc này, mơ hồ hai mắt nhìn lên ánh trắng trên bầu trời, thiếu niên này đột nhiên hiểu ra, dung nhan vị kia đã mất đi, rốt cuộc muốn là cái gì. Một sát na suy nghĩ thông suốt, hắn chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, có một loại bi thương nặng nề như thủy triều ập tới, trong nháy mắt liền nhấn chìm hắn...

Giờ phút này, ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bên cạnh đang có một đám mây đêm bay lên, giống như một cơn sóng nước đang cuộn trào, sau một khắc lại có thể cuốn trôi toàn bộ ánh trắng.

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy mời Thiên Nam Quỷ Ky đứng thứ ba của Thần Quân tới tham gia vấn đề ở Thiên Nam Thủy Quốc. Ai giải quyết được Mộng La Đề...

Sóng mây trên trời ép nguyệt, bờ biển vẫn yên tĩnh như thường. Trong ánh trắng lạnh lẽo, chỉ nghe thấy tiếng gió, ngẫu nhiên còn có Quỳnh Điện vận vẹo động thân.

Bốn phía nhìn chung quanh thì phát ra âm thanh quần áo nhún nhó. Lại một lát sau, ngay chỗ Linh Miểu Nhi, mặt mày uyển chuyển, nhìn biển rộng vô tận trong màn đêm, có chút ra khỏi màn đêm.

Lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy thiếu niên đang nằm ngửa trước mặt, ngồi dậy, tự nói với chính mình:

“Linh Khuyết, ta có chút lời muốn nói với ngươi.”

Thiếu niên ít khi nói với giọng trịnh trọng như vậy, bỗng nhiên làm cô gái có chút hoảng hốt. lướt qua vai hắn, thấy xa xa trên mặt biển xuất hiện những gợn sóng lăn tăn.

Giao Bằng, sóng cả rung chuyển phản chiếu ánh trăng trong suốt, lấp lánh, rõ ràng bị diệt, giống như có vô số tinh linh màu bạc đang ba tâm vũ.

Àm ĩ.

“Chuyện gì?”

Bình ổn tâm thần một chút, Linh Miểu Nhi dịu dàng hỏi ái lang trước mắt.

“Là như vậy à.”

Nhìn tinh mâu trong trẻo của thiếu nữ, bắt đầu bình tĩnh nói:

“Linh Khuyết, ngươi cũng biết, ta dặn dò ngươi từ nhỏ đến giờ, không nghĩ tới có thể có ngày hôm nay.”

“Ừm.”

Long Nữ lẳng lẳng lắng nghe.

“Hiện tại nói cho ngươi nghe, không sợ ngươi cười ta, khi còn bé, ta thấy trong thôn nào cưới vợ gả con gái, xem bọn họ choàng đồ rực, hoa tươi, hoa.

...”

“...”

Cổ kiệu khóa, ta thường ở bên cạnh nghĩ, có lẽ, tương lai ta chỉ có thể nhìn người khác cưới vợ. Với tình cảnh trong nhà, chỉ sợ cùng một dạng ca ca khổ khác trong thôn thúc thúc, cả đời cũng không có nữ hài nhi nguyện ý vào cửa. Ta...”

“Ta nguyện ý nha ca ca!”

Thiếu niên từ từ nói đến đây. Bất thành linh tiểu nha đầu ở bên cạnh nhảy vào, vội vàng ở bên cạnh hưởng ứng ca ca.

“À, cảm ơn Quỳnh Huyền muội muội!”

Tĩnh ngôn đưa tay vuốt vuốt tóc mềm mại của Quỳnh Huyền, tiếp tục nói với Linh Miểu:

“Ừm, người xem, suy nghĩ khi đó của ta có chút buồn cười. Hiện tại ta cho rằng, muốn vợ thì có thể đúng chứ?”

“Ừm! “

Nghe đến đó, gương mặt hồng của Long Nữ có chút nóng lên, trong lòng nửa giận nửa vui nghĩ:

“Ai! Mảnh gỗ này, rốt cục nhớ nói với ta chuyện gã chồng!”

Chỉ nghe bắt chuyện tiếp tục nói:

“Linh Khuyết, người xem, trong rất lâu ta cảm giác mình không lấy được vợ, tự nhiên càng không nghĩ tới còn giống những phú hộ thiếu gia kia, một...”

Mỗi người ba vợ bốn thiếp.”

“Hửm?”

“Như vậy, theo đạo lý ta có thể được Long Nữ ưu ái, vốn nên một lòng báo đáp, mặc dù tan xương nát thịt, cũng không dám có vọng tưởng gì khác. Chỉ là...”

Nói đến đây, đã hiểu muốn nói lại thôi.

“Ừm...”

“Người nói đi.”

Thiếu nữ tim nhảy loạn, cắn môi, cố gắng bình phục tâm thần, mới để thiếu niên nói tiếp, chỉ nghe hắn nói:

“Linh Khuyết, sau này chuyện khác, ta có thể đều theo ý người. Chỉ là có một chuyện, ta lại phải tự làm chủ. Ta... Trừ người ra, chỉ sợ còn.

Phải cưới nhiều; giữa người và nàng, cũng không muốn các người có phân chia thê thiếp...”

“Nàng là ai?!”

Lời nói của thiếu nữ phát ra run rẩy.

“À là Tuyết Điệp.”

Nói đến đây, trước mắt hắn phẳng phát lại hiện ra bài vị trước kia mình viết giúp người ta: “Đế thê Tô thị đương vị”, vợ mất...

Cái mắt vợ kia, vẫn chưa thực sự chết; mà bản thân... nghĩ tới đây, mở miệng lòng như đao xoắn.

“Nói mau!”

Chính đang coi chừng nội chùy đau, chợt nghe long nữ kêu khê một tiếng. Ngoài dự liệu bão táp đã đến, lại có mấy cô gái nguyện ý cùng người khác làm hầu.

Một chồng? Huống chi Long công chúa còn là tôn quý không gì sánh được! Chỉ thấy mày ngài của Linh Miểu Nhi kiên định, mắt sáng trợn lên, oán trách nói:

“Nguy ngôn, còn tưởng ngươi muốn nói gì! Đại địch ở trước mắt, sao còn có tính toán so với những việc nhỏ phong nguyệt này!”

Nghe Linh Miểu cũng không trách cứ hấn muốn cười nhiều, mà thức thời cũng không biết trả lời như thế nào. Trên việc này, hấn một mực tỉnh tỉnh mê mê, chưa từng biết.

Ngẫm nghĩ nhiều, làm sao biết được những tâm tư uyển chuyển của nữ hài nhi! Hóa ra Tứ Độc công chúa Linh Miểu Nhi này, trong lòng đã sớm đem chuyện ái lang nhiều cười, muốn làm theo lý lẽ.

Đương nhiên, việc này trước sau kéo dài mấy năm, uốn lượn thật tốt, hiện tại đã sớm nghĩ thông suốt.

Công chúa Kiều Man Long này ban đầu mới nghe nói, thấy hấn bắt nạt mình chỉ muốn trêu đùa tên tiểu tử vô lại này coi như trả thù; chốc nữa lại tới.

Thấy hấn lại là nhân vật thú vị, làm việc đáng yêu, liền bắt giác sinh lòng thân cận, nghĩ thầm dù sao bản công chúa cũng nhàn rồi không có việc gì, chi bằng điêu chí hạ phẩm.

Quý, tùy tiện chơi đùa với hấn; sau đó, bất tri bất giác tình cảm lại ám giác, tình căn ám chủng, chờ phát hiện, mình đã cả ngày tinh thần giật mình.

Hoảng, chỉ nghĩ mỗi ngày hấn đều ở trước mắt mình mới tốt. Về sau, mấy phen ưu tư uyển chuyển, sau khi suy nghĩ một hồi, nàng liền nổi giận, càng ngày càng thêm độc ác.

Tự nói với mình: Thôi, không bằng tiện nghi cho tiểu tử này, chính mình gả cho hắn ta đi!

Đến lúc này, Linh Dục còn nghĩ, tiểu tử họ Trương kia không biết đã tu mấy đời phúc duyên, mới có thể kiếm được một người vợ tốt như mình. Thật là một người vợ tốt như vậy.

Lão bà, một người lão bà y đã có chút không tiếp nhận nổi, còn dám có ý tưởng khác? Chỉ là theo nhật nguyệt trôi đi, thấy cô nương tuyệt sắc bên cạnh tiểu tử vô lại này ở lại.

Nhưng dần dần càng nhiều hơn, ai nấy như hoa như ngọc, tư chất tuyệt luân, tuyệt ứng, quỳnh kiều, nhàn nhã, tựa hồ ai cũng thương tâm với hắn.

Thấy tình hình này, đặc ý với ánh mắt mình, Linh Dục Nhi bắt đầu còn âm thầm cảnh giác, trước nghĩ sau, chuẩn bị lực ngăn trở thiếu niên vô lương này khắp nơi.

Lưu tình, chẳng qua ý tưởng kiên định, nhân lực đôi khi lại nghèo nàn. Theo thời gian trôi qua, trải qua một số chuyện, đặc biệt là lúc trở về Ma Châu đoạt ngựa cộng hưởng cùng lúc.

Hoạn nạn, vị Long Nữ rơi vào tình kiếp này mới đột nhiên tỉnh ngộ. Hóa ra vị tiểu tử này được gọi là “Qua Châu thức tỉnh” này, tâm chí và tâm tính tất cả đều là thượng giới.

Lựa chọn như vậy, mặc dù ngoài miệng mình có chút không phục không chịu thua, nhưng trong lòng sớm đã âm thầm mềm nhũn, tâm tư tràn đầy đều đặt trên người hắn; mà mình lại gần một hai năm qua...

Lại thêm tình cảm tử muội với Tuyệt Diệp như tử muội, sau cùng, dường như nếu như đã mở miệng rằng cưới tất cả các nàng cũng là chuyện đương nhiên!

Bởi vậy, cứ như vậy kéo dài mấy năm, không biết bao nhiêu đêm mất ngủ, sau khi không ngủ được, trong lòng Tứ Độc Long công chúa tôn quý chỉ còn lại một điều muốn.

Cầu:

“Mà thôi, cho dù mình phải cùng nhau cãi nhau với ai. Tiểu ma nữ đáng giận kia không được! Tuyệt đối không cho phép đánh thức nó dậy!”

Cho nên, vừa rồi nghe xong những lời này, Linh Dục cũng không thể trách hấn không chuyên môn, chỉ là tức giận khi hấn chiến đấu cùng kỵ binh, còn có suy nghĩ trống không.

Những chuyện riêng của những đứa con này.

Vừa nói vừa trả lời, thấy Linh Dục phản ứng như thế liền sững sốt hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Lúc này thiếu nữ trước mắt uyển chuyển xinh đẹp, bên má rỏ xuống tóc uyển chuyển.

Tơ đang treo vài phần ánh trăng, bắt đầu ngưng mắt nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

“Việc này đúng là đại địch trước mắt, ta mới muốn nói đấy.”

“Trải qua trận khổ chiến ban ngày, ta cũng biết, lần này khai chiến với Nam Hải. Chính ta sợ là lành ít dữ nhiều. Chính bởi vì như vậy, ta mới có thể...”

Phải nói ra sớm, tuyệt chưa kịp tới tâm nguyện, ta muốn thừa lúc ta còn tại, thay thay nàng rồi... Ta biết, ngươi sẽ rất tức giận, thật xin lỗi!”

Nói xong lời này, bắt chuyện giống như là tất cả tâm sự trong lòng, thả lỏng tâm thần, từ trước mắt cô gái xoay người đi.

...

Trên mặt biển nhảy lên ánh trăng, liền hai tay ôm đến sau đầu, ném thân thể xuống, một lần nữa hướng bờ cát ẩm ướt sau lưng nằm xuống.

“Hửm?”

Lúc mở miệng nói, nằm xuống nghỉ ngơi, lại phát giác chỗ mu bàn tay đụng phải là một mảnh mềm mại, toàn bộ sau đầu bỗng nhiên lâm vào một mảnh ôn nhu vây quanh.

Trong miệng mũi, trong mũi quanh quẩn một làn hương thơm kỳ dị của nữ nhi, hấn biết cô bé này ngồi xếp bằng lặng lẽ xê dịch vài tấc, khiến hấn gói vào trong một mảnh ngọc mềm ôn hương —— thế là hấn rốt cuộc triệt để trầm tĩnh lại, an tâm ngủ trong hương thơm say mê này...

Mà lúc hấn nửa say nửa ngủ, bé gái ngây thơ ở bên cạnh kia, còn đang suy nghĩ lại lời ca ca vừa nói. Quỳnh Điệp cảm thấy.

Tuy mình nghe không hiểu lời ca ca, nhưng không biết sao, trong mũi lại cảm thấy hơi chua xót, chỉ là muốn khóc.

Trong lúc mấy tiểu nữ hài tử đang an tĩnh nghỉ ngơi trong tiểu thiên địa này, ở một chỗ khác trong Phục Ba đảo, mấy người cùng thức tỉnh bọn hắc mấy ngày nay cùng đến Thanh Cung đạo nhân, cũng tự mình tìm đến chỗ sơn nhâm yên tĩnh, tranh thủ thời gian đả tọa luyện khí.

Trong đám cao nhân đạo đức cao thâm này, lúc này có một người trong lòng lại đầy tâm sự, làm thế nào cũng không tĩnh tâm. Người này chính là Thượng Thanh cung.

Phó điện trưởng thành của Nghiễm Pháp điện Thanh Chỉ. Tại hải đảo chỉ có rừng rậm mênh mông, đi tới đi lui vài cái, thủy chung không thể tĩnh khí ngưng thần, đạo nhân Thanh Y cuối cùng cũng tới.

Vung nhện không được, đi đến trước mặt Linh Hư sư tôn, vị sư bá sư tổ quen biết nhất, chấp tay, hỏi:

“Sư phụ, quấy rầy rồi. Đệ tử có một chuyện không rõ, kính xin sư tôn chỉ giáo.”

“Ồ? Mời nói.”

Vừa mới luyện khí tụ thần được một chu thiên, hắc đứng ở bên cạnh rừng nhìn lên vị sư tôn tiên chương môn Linh Hư Tử Nam Thiên Tinh đầu, nghe đệ tử hỏi, liền quay đầu lại, nghe hắc hỏi cái gì. Chỉ nghe Thanh Y nói:

“Sư tôn tại thượng, xin thứ cho đệ tử nói thẳng. Việc bổn giáo kết minh với Yêu tộc, đệ tử thật khó hiểu. Trương đường chủ bị đề cử làm giáo chủ Yêu tộc, Yêu vương thì thôi đi; vì sao chúng ta phải cùng liên minh với bọn họ tiến đánh Nam Hải? Lần này chúng ta nam lai, chính là vì những đệ tử vô tội đã chết trong môn phái đòi lại công đạo cho con ác long kia. Đây vốn là cử chỉ chính nghĩa. Cho dù chúng ta lấy trứng chọi đá, chúng ta cũng phải lấy trứng chọi đá., Cũng không hối tiếc! Chỉ là hiện tại, chúng ta lại muốn hợp lưu cùng một đám yêu quái! Nếu như vậy, cho dù chúng ta có thể giết thêm vài con Nam Hải Nghiệt Giao, truyền đi, cũng tổn hại ta thượng thanh lệnh!”

“ ... ”

Thượng Thanh đạo nhân nói thẳng ra những lời này, ngữ khí đầy kích động, một hơi nói xong, hiển nhiên mười phần bất mãn đối với việc này.

Nghe hắn nói xong, gã vẫn vui cười hơn hờ nghe Linh Hư chân nhân trả lời ngay. Gã nhìn chăm chăm vào đệ tử mặt đỏ tai hồng, mặt mũi tràn đầy vẻ kích động, sau nửa ngày mới đột nhiên nói:

“Thanh Y, ngươi có biết không, vốn ta cũng từng cân nhắc để ngươi kế thừa vị trí chương môn, nhưng cuối cùng ta vẫn truyền lại cho Thanh Hà —— ngươi có biết vì sao không?”

Chợt nghe sư tôn nhắc tới điều này, Thanh Y có chút không hiểu. Nghe nói sự tình chương môn truyền ngôi, hắn cũng lập tức sinh ra sợ hãi, liên tục nói mình tư chất ngu dốt., So với Thanh Hà sư huynh còn kém xa —— tuy rằng Thanh Y ác như cừu, thỉnh thoảng cũng không quen với cách làm của vị Đại sư huynh kia, nhưng hắn luôn luôn luôn phụng phụng Linh Hư sư tôn giống như thần linh, hắn đã đem vị trí chương môn trịnh trọng phó thác cho Thanh Hà sư huynh, vậy sư huynh tự nhiên chính là nhân tuyển tốt nhất đảm đương chương môn bản giáo.

Thấy Thanh Chỉ sợ hãi cảm tạ, Linh Hư mỉm cười, ngăn lại câu nói của hắn, nói ra:

“Ta nói cái này, chỉ để trả lời nghi vấn của ngươi. Nếu Thanh Hà sư huynh ngươi ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không hỏi lời này với ta. Nghe ta hỏi nghi hoặc của ngươi.”

“Không nói đến chúng sinh bình đẳng, những Yêu linh kia có làm nhiều chuyện ác như truyền thuyết trên thế gian hay không, vì hại nhân gian; chỉ nói trước mắt, vốn mấy người chúng ta tới Nam Hải, thật là chuẩn bị xả sinh vì nghĩa, nhảy xuống biển mà chết đi., kích lệ một Khổ chủ khác là Tứ Độc Long tộc xuất thủ, nhưng bây giờ chuyện đã có chuyển biến, hóa ra Tứ Độc Long tộc thực lực cường đại kia mưu đồ đã lâu, lần này đoạt thủ trước khởi binh; mà lai lịch nó quá xa xôi, tiềm lực vô cùng vô tận Địa Yêu tộc, lại muốn quy phục giáo

đồ thanh toán của ta! Đây đúng là ông trời có mắt, thưởng thiện phạt ác; vốn dĩ phải chết, giờ lại xuất hiện sinh cơ! Còn nữa...”

Thấy một phen nói vừa rồi tựa hồ không quá thuyết phục đệ tử chính trực nhận tử lý của mình, Linh Hư chân nhân liền đổi giọng, nói:

“Việc này ta đã nói, sợ rằng nhất thời người cũng sẽ không hiểu được. Chỉ là người cần phải biết, cường giả trên đời vì tôn, người thắng làm vương, cũng là tự nhiên Thiên Đạo. Cái khác thì không nhiều lời, cứ nói trước mắt, mặc dù chúng ta lần này đến là vì chính nghĩa., Nhưng nếu như lần này chúng ta thua, chúng ta chính là yêu nghiệt. Nếu như chúng ta thắng Nam Thủy Hầu chính là tội thân. Mấy lần chiến tranh Chư Thần kinh thiên động địa thời thượng cổ, vậy thất bại sẽ không có cái tên khác, gọi tà linh là yêu ma. Nếu đồ nhi tin tưởng vì sư, vậy thì lúc này không cần suy nghĩ nhiều, tiết kiệm tinh thần tu dưỡng đi. Chỉ sợ sau nửa đêm, chúng ta sẽ thông báo đi ra biển tấn công!”

“Vâng!”

Tuy còn có chút mơ hồ hồ, nhưng dù sao nghe sư tôn tỏ thái độ rõ ràng, Thanh Y liền không do dự nữa, đáp ứng, liền đến bên cạnh nhất tâm nhất ý ngự luyện thanh “Thiên Hồng” tiên kiếm mới đắc kia.

Lại qua hơn một canh giờ, ước chừng vừa qua giờ Tý, Linh Hư chân nhân một mực nhắm mắt thâm tưởng trước rừng cây biển, bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, hai mắt mở ra, thốt lên:

“A, lại đi thanh cung, chỉ sợ từ nay về sau!”

Tiên lộ Yên Trần Chương Chương thứ mười bảy, Kiếm Chúc Thương Hải, Quang Diệu hồ lang chi sư.

Ngay tại đêm trung tâm, thần tướng yêu binh đang ở các nơi trong ngoài Phục Ba đảo, trong trướng Long Vương dâng lên bảy tám dải ánh sáng màu vàng diễm lệ, theo gió phiêu diêu, tựa như vài cột nước sáng chảy theo sóng. Mọi người vừa thấy tám lưới kỳ lạ, liền biết là Tứ Độc Long quân chủ đang triệu chúng thần vào trong nghị sự.

Lúc này, bắt chuyện còn phải nhắm mắt nghỉ ngơi trên người Linh Dục, tâm tư vô cùng trầm tĩnh; vẫn là Quỳnh Quỳnh ngẫu nhiên vừa quay đầu lại, nhìn thấy trên đảo sáng lên, nghe lên tiếng, mới tỉnh ra cảm giác được phần linh lực kia, quay đầu nhìn lại đại trưởng, vội vàng bắn người lên, cùng các nàng chạy vào trong đảo.

Khi tới trước đại trưởng Long Vương, hắn mở miệng thấy đám người Khôn Tượng, Thiết Nhai đang bồi hồi ngoài cửa; vừa nhìn thấy hắn, mấy tên thủ lĩnh yêu tộc này lập tức tiến lên ân cần bồi tiếp, hô to rồi đưa vào trong đại trưởng trung quân. Sau khi vào trong đại trưởng của Trung quân, chính lúc hắn đã tỉnh lại vẫn đang nhìn xung quanh xem mình nên đứng ở chỗ nào, thì vị Tứ Độc Long Quân đứng giữa lều tỏa sáng hào quang rực rỡ đã chủ động gọi hắn:

“Hiền Tôn rể, tạm thời tiến lên nói chuyện!”

Vân Trung Quân gọi tới thân mật, khi biết chuyện hơi đỏ mặt, nhưng vẫn vội vàng đáp ứng, buông Quỳnh Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, tiến lên nghe lệnh. Chờ nghe Lão Long Quân nói xong, hắn mới biết, thì ra lúc chàng vạng tối lời Long Quân nói có chuyện quan trọng thương lượng, hóa ra chủ yếu vẫn là muốn thương lượng với hắn. Chỉ nghe lão Long Quân lúc này lớn tiếng nói:

“Các vị chớ trách ta thiên vị; hiền tôn vị này kỳ thật còn chưa chính thức đàm đương một lần. Trận chiến tiên phong đêm nay ta giao cho hắn, cũng coi như rèn luyện. Ân Ba châu và Tứ Ba đảo thành một thể lực đối đầu với Phục Ba đảo, chế ngự thủy đạo đảo Phục Ba tấn công về phía Nam Hải Long vực. Nếu hai châu này không công phá, e sợ thế cục bất lợi.”

Hóa ra Vân Trung Quân đang muốn thông báo cho Huyền Linh Yêu tộc, đánh hạ Ân Ba Châu cách đảo Phục Ba ba ba ba trăm dặm, giải trừ tai họa ngầm cho đại quân trên đảo Phục Ba. Trên Ân Ba Ám Châu có yêu tộc hung mãnh chiếm cứ Nam Hải chỉ có., Nam Hải Lang Chu; Nam Hải Lang Châu do những người đã tu thành thân này, luôn luôn thề trung thành với Nam Thủy Hậu, đi theo đám Tam thái tử long tộc ngang ngược kiêu ngạo này, làm không ít chuyện xấu ở Nam

Hải. Mà đêm hôm qua thừa dịp Tứ Độc Long Quân đặt chân tấn công, trong đó có không ít yêu binh Nam Hải, chính là ngư linh thủy tộc do Ân Ba Châu Thù sử dụng.

Sau khi nghe mọi chuyện, Vân Trung Quân lập tức quay đầu, nói với cô gái bảo bối đang căng thẳng lắng nghe:

Linh Huyền Nhi, phu quân ngươi, ngươi tự mình quyết định đây. Nếu là Tỳ Hưu tiểu địch bực này cũng không thể...

Vừa mới nói được một nửa, vị Tứ Độc Long Nữ uy phong bát diện trước mặt chúng Thủy Thần kia đã đỏ bừng cả khuôn mặt. Sừng sốt một hồi mới dậm chân một cái, quả trách kêu lên một tiếng “Gia gia”, Không để Vân Trung Quân nói tiếp. Hai ông cháu bọn họ trêu chọc, đã mở miệng lại không có tâm tư xen vào. Lần đầu tiên được phân công là trận pháp quan trọng như vậy. Trong lòng hấn vô cùng căng thẳng, chờ câu nói của Vân Trung Quân bị Linh Dục cắt đứt. Hấn vội vàng hỏi thăm tình hình cụ thể Ân Ba châu. Thấy hấn như vậy, Vân Trung Quân âm thầm gật đầu, sau đó nói với hấn:

“Tốt, đã biết rồi, trăm trận trăm thắng không ít; Ân Ba châu cụ thể, ngươi có thể hỏi Khổng Đồ đảo chủ một chút. Nơi này không ai biết rõ ràng hơn hấn.”

Dứt lời hấn liền vuốt cằm hướng Khổng Đồ bắt võ. Khổng Đồ đảo chủ vội vàng khom người thi lễ, nói ra:

“Thiếu chủ thăm vấn, đương nhiên tiểu Thần biết gì nói nấy!”

Kế tiếp hấn liền mở miệng mời đi tới một góc lều lớn, bắt đầu cẩn thận giải thích tình hình địa lý Ân Ba Châu cho hấn. Sau đó, trong đại trướng Tứ Độc Long Quân chia ra nói vài câu với Thủy Thần dưới trướng, dường như nghị sự trong trướng sắp kết thúc. Thấy vậy, một người trong trướng trở nên nôn nóng xấu xa. Vị Tề Trạch thiếu chủ cao ngạo cầm đầu kia cũng nhanh chóng kết thúc., Ở một bên ngâm sốt ruột mấy lần, nhưng Long Quân lại hoàn toàn vô sự, mắt thấy thương nghị đã định, bất đắc dĩ, Sở Hoài Ngọc đành phải chủ động ra khỏi hàng, ôm quyền nói với chủ công:

“Bẩm Long Quân, nghe Long Quân nói ra một lời vừa rồi, ta còn có một chuyện chưa rõ!”

“A? Không rõ chuyện gì?”

Mở miệng ra, hiện tại Sở Hoài Ngọc cũng đang hăng hái, bám vào Vân Trung Quân:

“Bầm Long Quân, Tức Ba đảo và Ân Ba Âm Châu tạo thành một thế gọng kìm, vì sao chỉ phái Trương thiếu chủ đến tấn công Ân Ba đảo? Nếu đã đánh rắn động cỏ thì nên đồng loạt tấn công!”

“Ha ha, ha ha!”

Chỉ nghe Sở Hoài Ngọc mở miệng, Vân Trung Quân chỉ định ngạo khí cao ngạo với thiếu chủ Bành Trạch hồ đang muốn mời anh xuất chiến, đơn giản là muốn so tài cao thấp với tình luận. Tình hình như vậy Vân Trung Quân đã sớm đoán trước, liền cười ha hả nói:

“Sở Tôn chất, song phương xung quanh dĩ nhiên là tốt nhất. Có điều người cần phải hiểu biết, Tức châu Hải Ngưu kia có yêu lực lớn đến mức nào. Tuy long kỵ dưới trướng người dũng mãnh phi thường, nhưng đường thủy cũng vừa vặn xa xôi, áp tải vật tư đến tận đây., Chỉ sợ mỗi một không thể phá địch. Vừa rồi ta phái người tiến đến tấn công địch, chính bởi vì phóng tầm mắt toàn đảo, trải qua trận đại chiến ban ngày kia, ngoại trừ Huyền Linh Yêu tộc, phần lớn những thứ khác đã mệt mỏi rã rời, Hoài Ngọc người cứ nghỉ ngơi một ngày, tối mai lại đi công địch?”

“....”

Nghe Long Quân nói vậy, Bành Trạch thiếu chủ lập tức hét lớn:

“Đường thủy ít, không đáng nhắc đến?! Chiến cuộc như lửa, sao có thể đợi đến ngày mai!

“Được!”

Thấy kích động Sở Hoài Ngọc giành thắng lợi, Vân Trung Quân cũng không nhiều lời nữa, chỉ nghiêm túc nói:

“Sở Tôn chất, mặc dù chiến lực hai châu này ở trong Tây thập tam châu của Nam Hải Tứ Đảo chỉ coi là trung đẳng, nhưng

hai châu này cách Phục Ba đảo quá gần, bởi vậy trận chiến tới nay, đều chỉ thắng một lần, không cho phép thua!

“Đó là đương nhiên!”

“Được! Vậy tới nay ta sẽ ổn định trung quân trưởng, nhìn xem hai đội quân các ngươi rốt cuộc ai thắng ai về trước!”

Dứt lời, Lão Long quân lại quay sang nhìn Long Nữ bên cạnh, nói:

“Linh Khuyết, lần chiến trận này, ngươi không cần Vân Tương nhắc nhở. Trái lại ta phải nhìn xem đôi mắt tôn nữ bảo bối của ta như thế nào.”

“Vâng.”

Tuy rất không tình nguyện, nhưng mỗi khi ba gia gia đang nói chuyện với mình, Linh Dục Nhi vẫn không dám vi phạm, đành phải ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Thấy Long Quân an bài như vậy, vị kia vẫn thầm mến Long Nữ, Bành Trạch Thiệu chủ, trong lòng vô cùng cảm kích, thầm nghĩ trong lòng:

“Ai, tuy cuộc đời này vô duyên với Linh Nhi, nhưng chủ công đã thân thể như vậy, ta cũng thề sống chết trung thành!”

Không nói đến chuyện Sở Hoài Ngọc âm thầm thề, hơn nữa mọi người trong trưởng đã tỉnh lại hỏi rõ tình hình Ân Ba châu với đảo chủ Khổng Đồ, trong lòng đã có tính toán. Lúc này hẳn liền quay người tiến lên, ôm quyền bẩm báo với Vân Trung Quân:

“Làm thế nào tấn công Ân Ba Châu, trong lòng tiểu tử đã có chút tính toán. Chỉ là việc này ta cần một người tương trợ.”

“Ồ? Là ai?”

Lão nghe vậy liền quay đầu lại nhìn chúng thần trong trưởng, nói:

“Ta muốn xin Thủy Thần Băng Tương trợ.”

“A, là hân. Tên Băng Di lão đệ kia, ngươi có bằng lòng không?”

“Đương nhiên.”

Băng Di nghe vậy, lúc này khu động hai con rồng dưới chân, bốc lên mây mù, đi tới trước mặt thanh niên vừa nói. Hai mắt đánh giá thiếu niên này, băng di liền thu hồi dung mạo mặt đất hung thần ác sát.

“Trương lão đệ, ngươi cũng nên biết, nếu mời ta tới tương trợ, ngươi cũng đã thua rồi.”

Lúc nói chuyện, Hoàng Hà Thủy Thần hướng Sở Hoài Ngọc bên kia bữu môi.

Thấy hắn hành động như vậy, bắt chuyện tự nhiên biết rõ là có ý tứ gì. Lúc này liền khom người vái chào, nói ra:

“Tiền bối Băng Di, kỳ thật chỉ cần phá được địch, cho dù hiện tại ta nhận thua thì thế nào?”

Hiện tại đối với việc giải thích, trải qua một phen nằm ngủ trên bãi cát vừa rồi, hắn đã bình ổn tinh thần buồn bực trong ba ngày qua, nặng lại hồi phục trầm tĩnh bình thản như thường. Trái lại vị thủy thần Hoàng Hà kia nghe phạm nhân nói như vậy, ngược lại có vài phần ngạc nhiên. Sau khi tỉnh táo lại một lúc lâu, thần lực cường đại của vị thần sông ngầm trong lòng thâm nghĩ:

“Quả nhiên, ta nên sớm nghĩ đến, nếu là người Dương phủ đại ca coi trọng, tự nhiên có chỗ thần kỳ của hắn.”

Nghĩ đến đây, Hoàng Hà Thủy Thần kiến thức rộng rãi ngược lại có chút hiếu kỳ. Không biết thiếu niên này lát nữa muốn hắn như thế nào tương trợ. Vượt qua lòng hiếu kỳ của hắn không đề cập tới, lại nói tỉnh, hiện tại nghĩ đến việc mình sắp dẫn dắt đám yêu vân kia công thành chiếm đất, không khỏi lòng tràn đầy khẩn trương. Đang lúc luống cuống tay chân, quay đầu nhìn lại, chính mình nguyên lai đứng tại chỗ lại không thấy bóng dáng Quỳnh Dương, lúc này hắn liền bật thốt lên:

“Quỳnh Ngung?”

“Ca, ta ở đây.”

Nghe ca ca gọi, người nọ đã cạo sát tới bên cửa lều lớn, đang lặng lẽ nấp sau mọi người, đành phải mở miệng trả lời, không

tình nguyện trở lại trước mặt bao người. Đợi trở lại bên cạnh người tỉnh lại, Quỳnh Thu liền xoay chuyển con mắt đen láy, hướng về vị lão Long Quân kia mà réo lên:

“Lão gia gia, Quỳnh Thuóc nhất định phải giúp ca ca đi đánh giặc!”

Có thuyết pháp này, thì ra là Quỳnh Quỳnh nhìn thấy lão Long Vương không cho Linh Miêu tỷ tỷ Vân giúp ca ca, sợ hẳn cũng cản mình lại.

Nghe nàng nói vậy, lại nhìn ánh mắt tràn ngập cảnh giác của nàng, Vân Trung Quân không nhịn được cười ha hả nói:

“Thì ra là tiểu tướng Quỳnh Quỳnh! À, ta cũng đã nghe một vài sự tích về ngươi, lần này đương nhiên cũng không thể ngăn cản được ngươi. Tới đây, lát nữa sẽ phải đánh trận, lão gia gia ta sẽ tặng ngươi bộ chiến bào này!”

Vừa dứt lời, hai tay Vân Trung Quân xuất ra một chiêu, lập tức có một vật màu đỏ chói mắt từ trong ống tay áo bay ra, như một đóa hoa lửa rực rỡ mây tía, khoan thai rơi xuống người Quỳnh Thuấn. Sau một trận quang ảnh hỗn loạn., Chờ tỉnh ngón định thần lại nhìn, chỉ thấy trên thân Quỳnh Ngọc đã có thêm một bộ áo giáp hỏa diễm nhao nhao, phía trên lưu động hoa văn dòng sông địa lý màu vàng như dung nham, khi Quỳnh Đình xoay người lại, cả người hào quang chói rủa, đẹp mắt mê người.

Chợt được Long Vương tặng vật, Quỳnh Huyền cũng phi thường mừng rỡ, ở tại chỗ xoay một vòng, liền ở trong đại trướng nhao nhao dâng lên một trận quang ảnh mê ly địa hỏa vũ; ở trong mưa lửa lưu ly, Tiểu Quỳnh Ngọc xấu xí răng như thoa son phấn, như nhiễm khói, như một ngọc bội xinh đẹp, ở trong đại trướng lần đầu tỏa ra bảo quang. Kim Huy Hồng Diễm xen lẫn trong hỏa ảnh, tiểu muội muội vui mừng nịnh nọt nói:

“Ca ca, nhìn kia, áo mới!”

“Ừm, vừa vặn sao?”

Nghe vậy, Quỳnh Huy xoay tròn thân thể, lại quay một vòng ở trước mặt ca ca. Tỉnh Ngón nhìn lại, thấy bộ chiến bào nữ mà

Long Vương tặng cho này, tấm lụa bó sát tay, ống tay áo tung bay, phiêu dật, mặc ở trên người Quỳnh Đình đúng là không chê vào đâu được, nhìn thế nào cũng giống như đang làm cho nàng. Thấy vậy, liền nghe:

“Rất tốt, rất vừa vặn! Mau cảm ơn Long Quân gia gia!”

“Cảm ơn Long Quân gia gia!”

Nghe vậy, tiểu muội muội hai gò má xinh đẹp như ngọc lập tức xoay tròn thân, hai môi mỏng manh chạm một cái, lão long quân trên trưởng thanh thúy nói tiếng cảm ơn.

“Tốt, tốt!”

Thấy Tiểu Quỳnh Lê, Hạo Nhan, Hạo Nhan, cử chỉ vô cùng ngây thơ, Tứ Độc Long Quân cũng cười đến không khép miệng lại được, khen:

“Nha đầu hiểu chuyện! Không uổng công ta tặng món bảo vật này cho người. Chú ngôn khảm...”

Vân Trung Quân tỉnh lại nói:

“Chỉ sợ chính tiểu muội muội này của ngươi cũng không biết, hai đạo linh kia của nàng, chính là Chu Tước tôn hỏa phương. Không cần nói tiểu muội muội nửa đường nhận biết ngươi, cho dù là thần tiên linh binh thường gặp được một đôi thần binh tiên khí này, cùng hai đoàn tiên thiên hỏa linh sớm chiều đối lập, vài năm sau sợ rằng cũng đã sớm ám hại linh căn.”

“A! Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nghe Long Quân nói lợi hại như vậy, bắt chuyện không khỏi kinh hãi thất sắc. Thấy hấn kinh hãi, Vân Trung Quân vuốt râu cười nói:

“Hiện tại không sao rồi, muội muội ngươi có Xích Minh Ly Hỏa Y này từ khi ta còn nhỏ liền có thể yên tâm triệu hoán Chu Tước Hỏa Linh, không cần sợ chúng nó tổn hại đến linh căn nữa.”

“Cảm ơn lão gia gia!”

Lúc này ngay cả Quỳnh Quỳnh cũng nghe ra Vân Trung Quân có ý tốt, không đợi tỉnh ngôn phân phó, vội vàng lại cảm ơn

một lần nữa. Thấy nàng hiểu lẽ phép như vậy, Vân Trung Quân chợt nhớ tới một chuyện, liền quay sang nói với cháu gái mình:

“Đúng rồi, Linh Khuyết, lại nói, người mặc dù pháp thuật học không ít, “Cửu Thiên Huyền Nữ Tiên Pháp” không chế Thần Nguyệt Ngân Cung. Có Nguyệt Hoa Hồi Chân Thuật” nọ, đều là thần thuật Địa Tiên gia chính tông; chỉ là trận đại chiến ban ngày, ta lưu ý một chút. Kinh nghiệm thực chiến của người tựa hồ còn không nhiều bằng tiểu muội muội này!”

Vân Trung Quân quay sang khen với Quỳnh Thố:

“Không nhìn ra, tiểu nha đầu này đối địch với người ta hình như chưa từng sợ hãi, mặc kệ đối phương cao lớn cường Man như thế nào, luôn có thể tùy theo địa phương áp dụng. Hoặc xa phi kích, hoặc quán cận quyền đâm cước đá, mặc kệ như thế nào đều có thể chế địch!”

“Hi hi...”

Nghe thấy Long Quân tán thưởng, Tiểu Quỳnh Tuyền lại hơi xấu hổ, dựa vào sau khi tỉnh lại, lộ ra vẻ mặt cười hi hi với Long Quân, hai hàng lông mày lại cong thành một đôi trăng non nho nhỏ. Thấy Quỳnh Diệp then thùng, Vân Trung Quân không trêu chọc cô nữa, quay đầu lại phân phó tôn nữ của mình:

“Linh Khuyết, sau này chiến sự liên tiếp thay đổi, một lát nếu không có việc gì, ta vẫn là dạy người một ít phương pháp thực chiến.”

“Vâng!”

Tạm thời không đề cập tới những lời này trong đại trướng; chờ Quỳnh Ma được Long Vương tặng cho Xích Minh Ly Hỏa Y, lại thông báo sẽ mời Khôn Tượng Ân Thiết Nhai và các yêu tộc rời trướng, cùng đi tập hợp binh sĩ Yêu tộc, chuẩn bị xuất phát tiến đánh Ân Ba Châu. Chẳng qua lúc sắp xuất phát, khi nghe vậy lại không nhìn được quay đầu hỏi tứ Độc Long Vương đang ngồi ổn trên đại trướng:

“Long Quân, ta còn có một chuyện không rõ ràng: Nam Hải đại dương rộng lớn, tại sao chúng ta không du kích ngàn dặm,

mà lại đi thẳng tới tổ rồng?”

Nghe được lời ấy, Lão Long Quân ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau đó gật đầu nhẹ, vuốt chòm râu nói:

“Hỏi hay lắm! Chẳng qua là trong này có cơ hội khác, lúc này không tiện nói chuyện phiếm. Chờ khi người và Sở thiếu chủ thẳng trở về, không cần ta nói, các người tự nhiên sẽ biết!”

Nói ít một chút; không bao lâu sau, người bắt chuyện cùng đám người Khôn Tượng Ân Thiết Nhai thống lĩnh một đám yêu binh linh quái, dưới sự dẫn dắt của thủy tót Phục Ba đảo Yên Đào cuộn cuộn, trực tiếp hướng tây nam Lãng Ba mà nói. Một đường đi nhanh, ước chừng hơn nửa canh giờ sau., Tỉnh lờ cùng một đám yêu linh sắp tấn công Ân Ba đảo Địa Nam Hải. Chỉ là, còn chưa kịp đến gần, vị Đường chủ Tứ Hải hoành kiếm trước đó, ngưng mắt nhìn về phía trước, liền nhin không được hít một hơi khí lạnh!

Hóa ra đại quân Yêu tộc phía trước chỉ thẳng vào Nam Hải đại châu, cũng không quái thạch san sát như trong dự đoán, rừng sâu thăm thẳm; hiện tại trước mặt bọn họ, lại là một cảnh tượng kỳ lạ trước giờ chưa từng nghĩ tới.

Ân Ba Châu của đảo lớn tây tây nam hải, hiện tại đã hoàn toàn bị một tầng ánh sáng trắng bao trùm; tuy trăng sao trên trời hơi sáng, nhưng những thứ trắng xoá này lại bị ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng như tuyết, ở trong sóng biển ngăm đen lóng lánh sáng như bạc. Từ bọn họ nhìn lại, đảo biển có hội nghị sói chu chiếm cứ hiện tại giống như một cái kén tằm khổng lồ phủ đầy tuyết trắng., Vô kén có chất liệu óng ánh, từ đông đến tây, từ nam đến bắc, bao bọc toàn bộ Ân Ba Châu rộng lớn, kín mít, không để lại một khe hở nào.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy ngược lại rất bất ngờ. Sau khi Nam Hải Chu Nhân co đầu rút cổ vào trong ti kén, thì nguyên lai tưởng tượng ra phương lược chiến trận có thể phát huy chiến lực đại chiến nhất của kỵ quân Yêu tộc, nhất thời lại không dùng được. Chờ hàng trăm hàng ngàn vũ tộc yêu linh húc tới cái kén trắng không gì so sánh được kia, tất cả đều vô công mà lui về sau., Vị tân nhậm thủ lĩnh của bọn họ suy nghĩ một chút, liền cầm thần kiếm trong tay hướng về phía đó, lập

tức sau lưng hàng trăm hàng ngàn yêu tộc tinh nhuệ dừng lại trong gợn sóng, vô luận là nhân thần yêu linh, tất cả đều lặng ngắt như tờ, nhất thời bên người chỉ nghe được tiếng sóng gió “Vù vù”.

Trong tiếng sóng gió, đám người chú ý, vị thiếu niên đứng yên đầu sóng cả, dao động chập trùng, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, một tiếng long khiếu kinh tâm động phách bay lên trời, bay lên chín tầng mây xanh; ở trong mây hơi dừng lại một chút, quanh thân hần liền sáng lên quang mang điện mang chói mắt vô cùng, sau đó ở trong mắt yêu linh ngẩn đầu chờ đợi, một mình độc kiếm, như tia chớp hướng cái kén trắng to lớn dày đặc không kẽ hở kia đánh tới!

Tiên lộ Yên Trần năm mươi bảy quyển Thần Qua Quỷ Điện Vũ Thiên Nam áp ủ kỳ nghiệm năm chương thứ năm Ích Lộ, nhớ căn nhà Thần Nhân chi quật.

Khi lời nói hội hợp đại quân Yêu tộc giết tới Ân Ba Châu, chiến sĩ sỏi trên Hải Châu này đã dùng tơ nhện đặc hữu đem cả Hải Châu che lấp kín không kẽ hở.

Trải qua hai trận đại chiến ban đêm ngày hôm qua, bọn yêu nhân nhện nhện này đã rất rõ ràng., Đảo bọn họ thực sự cách Phục Ba đảo quá gần khi bị tứ tung công chiếm. Trước khi Thủy Hào suất lĩnh tinh nhuệ chân chính công kích, Tứ Độc quân mã nhất định sẽ tấn công Ân Ba đảo. Đối với những con nhện bọn họ đã chiếm cứ đảo Ân Ba nhiều thế hệ như bọn họ mà nói., Hiện tại trọng yếu nhất chính là bảo vệ chặt chẽ bốn đảo, giữ lại một nơi để lưu lại cho Nam Hải Long Vực chính thức đại chiến sắp đến cho Nam Hải Long Vực. Nếu bọn họ có thể bảo vệ hòn đảo này., Ân Ba Châu kia cùng với Tứ Ba Châu giống như hai cái còng lớn của cua biển., Đội quân lang nha đang khép chặt đảo Phục Ba đang tấn công về phía nam Hải Long vực. Những chiến sĩ lang chu rút cổ ở phía sau cái kén lớn này, giờ không biết từ bên ngoài cái kén tấn công đến cùng là quân địch nào. Bọn họ chỉ có thể từ trong không khí dao động rất nhỏ bên người giải được, có một nhánh đại quân đối địch đang từ đông bắc hải đảo đánh tới.

“Mọi người bắt mắt chút!”

Cảm giác được quân địch tấn công, thủ lĩnh trong bầy sói bắt đầu bứt ra tám chân, chạy như điên trong đám chiến sĩ tộc, lớn tiếng la hét để tộc nhân tập trung tinh thần, đề phòng quân địch. Trong lúc lớn tiếng hô hào, các thủ lĩnh miệng khổng lồ lóng lánh răng sắc bén, không ngừng xen lẫn tiếng tê minh; đây là bọn chúng dùng ngôn ngữ trời sinh lang chu, hướng những chiến sĩ còn chưa tu thành người truyền đạt tin tức tương tự.

Ngay tại trong kén nhện các chiến sĩ sói trận địa sẵn sàng đón quân địch, nghe vậy cũng ngừng đại quân yêu tộc phía sau, làm bọn họ nửa tiềm ẩn phía dưới mặt biển, tùy thời chờ đợi chỉ thị của mình. Chính hấn thì thân hình chấn động một cái., Bỗng nhiên xuất hiện một con bạch hạc xông lên trời, bay thẳng lên chín tầng mây xanh. Trong bóng đêm, vị đường chủ dẫn quân tác chiến lần đầu, Tứ Linh Thần Giáp trên người tỏa ra thụy hoa lấp lánh trong bầu trời đêm đen kịt, tựa như một đóa mây tiên với ánh sáng kỳ dị, lơ lửng trên bầu trời Ân Ba đảo.

Khi lời đối diện xông lên trời cao, tất cả yêu linh ẩn núp trong nước biển tất cả đều bình khí ngưng thần, nhìn lên trên hư ảnh thần huyền này, xem vương giả của mình tiếp theo nên làm như thế nào.

Giờ phút này, mặc dù đám yêu linh này đều rất tự tin đối với vị vương giả mới nhậm chức này, nhưng thiếu niên trong đêm khuya trong lòng bàn tay nắm một vệt mồ hôi, trong lòng vạn phần khẩn trương. Độc thân kiếm nhảy lên tận trời, nhận lời là suy nghĩ., Nói cho cùng, những yêu linh này đến Nam Hải báo thù, đều là vì mình. Bởi vậy, chờ bọn họ trước khi kén nhện thần bí khó lường này bị chặn lại, hấn liền không nghĩ ngợi nữa, cảm thấy mình nên tự mình ra trận, vì bọn họ mà quét sạch chương ngại. Ở lại trong bầu trời đêm dưới Lưu Vân một lát, ổn định lại tâm thần, ổn định lại tâm thần., Hấn liền dùng sức vận chuyển dòng Thái Hoa Lưu Thủy trong cơ thể, lưu chuyển không minh trong tứ chi tám hài, sinh sôi không diệt. Cùng lúc đó, Húc Diệu, Hoa Quyết hộ thể cũng tăng tới cực hạn, kích phát tiên hoa thần cơ ẩn chứa trong bộ chiến giáp tứ

linh, xung quanh thân thể lượn lờ vô số luồng hào quang trắng tinh khiết.

Khi mọi thứ đã có sự chuẩn bị, lúc mở miệng liền hít vào một hơi thật sâu, sau đó khí lạnh toàn thân đang xoay động bất định kia liền không ngừng va chạm hội tụ, chảy đến trên thanh Dao Quang Phong Thần Kiếm giờ cao trong tay phải hắn. Ngưng tụ thành một đóa bạch sắc quang mang chói mắt trên thân kiếm

“Đi!”

Đội thân quang ngưng tụ thành, mơ hồ hét lớn một tiếng, đem thân kiếm trong tay giờ lên cao cao “Vù” một tiếng bổ xuống, ánh trắng bay sớm tới mũi kiếm lưu quang liền ầm ầm rời kiếm, hóa thành một đoàn ánh trắng tròn hướng phía cự đảo dưới đáy biển bay tới như điện.

“Oanh “

Khi thanh tuyệt kỹ trên Phi Nguyệt Lưu Quang Trảm “Phi Nguyệt Lưu Quang Trảm” xông tới cái kén nhện cực lớn kia, vàng trắng kích động vừa đụng đến tơ kén cứng cỏi, giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào đậu hũ vậy. “Xẹt” một tiếng đem vỏ kén đốt ra một cái động lớn, sau đó dải lưu quang rực rỡ này lộ ra liền phá động mà vào., Từ bên trong hải đảo của cái kén đen nhánh, lúc kén nhện vô cùng cứng cỏi bị kiếm quang đánh tan, những yêu linh lúc trước ở trước kén sau khi mọc ra đã hoan hô ầm ĩ; chỉ là không đợi bọn chúng lên tiếng, bên trong lỗ thủng của kén nhện kia liền truyền đến một trận kêu thảm kinh thiên động địa, theo gió biển truyền đến, thật lâu không ngừng.

“...”

Nghe tiếng kêu thảm thiết như thế, kéo dài thời gian lâu như thế, đám yêu linh vốn còn đang chuẩn bị hoan hô nhất thời hai mặt nhìn nhau ——

Những yêu linh kiệt ngạo bất tuân này, tới lúc này mới lần đầu tiên nhìn thấy thực lực chân chính của “Thần Sư Giáo Chủ” mà các trưởng lão trong tộc truyền miệng lại. Yêu linh vốn dựa vào huyết thống và trung thành mới được vị giáo chủ thiếu

niên kia thuần phục, theo bản năng trầm mặc một hồi, đột nhiên bộc phát ra một hồi hoan hô, giống như núi lở đất nứt!

“Ha ha!”

Thấy pháp kỹ của mình có hiệu quả rõ rệt, lúc này mới bắt chuyện, lòng tin cũng tăng nhiều, tranh thủ thời gian vận chuyển đạo lực thái hoa, ra sức kích phát từng đạo lưu quang phi nguyệt. Vì vậy, vốn dĩ ngay cả Thượng Thanh Tú kia cũng chỉ có thể hai ba ba đóa phi nguyệt lưu quang trảm ra., Hiện tại dưới sự hỗ trợ của thái hoa kì dị của thái hoa, lại giống như sao sa bay múa đầy trời, kết đội bay đến cái kén nhện khổng lồ nằm vắt ngang ở dưới đất. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cái kén nhện của Nam Hải cự nhện vốn tựa hồ kiên cố không thể phá vỡ đã thủng trăm ngàn lỗ, lỗ hồng trăm ngàn lỗ!

“Ca ca, ta cũng tới giúp huynh!”

Lúc này, vị thúc thúc Yêu tộc đang lớn tiếng gọi nữ oa, đột nhiên nhớ ra mình cũng không thể nhàn rồi, lập tức nhảy ra, như một đóa mây đỏ tươi bay lên bầu trời đêm, bên người có hai đóa hỏa hà bay múa., Hướng đám kén nhện trong mưa gió tung bay giết tới. Mà ở trước mặt loan đao Chu Tước thần nhận đánh ra khảm ly chân hỏa này, tơ nhện nhện nguyên bản thủy hỏa bất xâm lại hùng hực bốc cháy lên, chiếu đỏ nửa phiến thiên không. Mảnh vỡ kén nhện đốt ra ánh lửa sáng ngời, bị lưu quang phi nguyệt gào thét khổng lồ chế bay xuống đầy trời, giống như trên không hải đảo nổi lên một trận mưa lửa, thiêu đốt khiến các chiến sĩ nhện rậm rạp gào khóc thảm thiết.

“Là Yêu tộc Lục Địa!”

Nhưng kén nhện bị đốt cháy, những thủ lĩnh Lang Chu kia liền thấy rõ bộ dáng địch nhân ẩn núp trong nước biển bên ngoài đảo. Thấy vậy, những thủ lĩnh kia lập tức tru lên một trận., Thúc giục những võ sĩ không ngừng né tránh mưa lửa kia tuôn hướng phía đông bắc của hải đảo. Thủ lĩnh sói nhện sau cuộc đại chiến hôm qua rất rõ ràng, những yêu thú trung thổ bát hoang kia cực giỏi về đột kích kỵ binh đột kích, đại quân thủy tộc Nam Thủy hôm qua chính là thất bại trong gang tấc dưới sự tấn công của đám kỵ quân yêu tộc bọn chúng., Toàn tuyến

đại bại. Bởi vậy hiện tại vừa thấy đầu sói rậm rạp trong nước biển, đám thủ lĩnh Lang Chu run sợ trong lòng, lập tức quát bảo trung nhi binh sĩ trong tộc toàn bộ tụ tập trên bờ cát đối diện địch, đề phòng bọn hãn leo lên bãi biển rồi chạy nhanh xung phong.

Muốn nói những thủ lĩnh sói con này cũng thân kinh bách chiến, đầu óc hết sức thanh tỉnh. Nhìn trận đại chiến hôm qua, bọn họ phát hiện những yêu thú hung mãnh kia cũng chỉ hơi biết bơi, tuy cũng có thể vượt biển phù du, nhưng chém giết chân chính, còn phải chân đạp đất, mới có thể phát huy chiến lực lớn nhất. Nếu như hiện tại mình tử thủ bảo vệ chính diện bãi biển, những Lục Địa Yêu tộc đáng giận kia sẽ không còn đường chạy trốn nữa. Bởi như vậy, nếu như chỉ là bơi trên hải đảo trong nước biển, không có tốc độ, muốn bọn hãn cùng chiến lực cường đại Lang Chu đánh nhau với đám người Nam Hải Thổ Tộc này, chỉ sợ sẽ nhanh chóng bị đẩy xuống biển cho cá ăn!

“...”

Bởi vậy, khi nhìn thấy chiến sĩ trong tộc đã chật ních rậm rạp chằng chịt ở trên bờ cát phía đông bắc liền không lớn, thủ lĩnh Lang tộc nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đem lực chú ý một lần nữa tập trung ở trên đỉnh đầu hai bóng người bay tán loạn kia.

“Đáng giận! Hóa ra chỉ là đứa trẻ con chưa dứt sữa!”

Lúc này bọn họ cũng nhìn thấy dung mạo của Quỳnh Đồng, nhất thời càng thêm tức giận. Thừa dịp những yêu linh trong nước biển kia án binh bất động, các thủ lĩnh Lang Chu ra lệnh một tiếng, hầu như cả đảo Lang Chu chiến sĩ đều hợp lực đối phó với hai tên tiểu tặc phá hư bầu trời trên biển, liên tục đánh thương võ sĩ bộ tộc.

“Các dũng sĩ Ân Ba Châu — “

Đang lúc thủ lĩnh Lang Chu muốn hạ lệnh công kích, lại chợt thấy trên bầu trời có hai thiếu niên nam nữ ngừng lại, thiếu niên cầm đầu cúi đầu xuống mở miệng nói chuyện với bọn họ:

“Chúng ta là Huyền Linh Yêu tộc hợp nhất Tứ Độc Long tộc. Thủy Hào các ngươi đi ngược ý trời, hi vọng các ngươi không nên trợ Trụ vi ngược. Không bằng các ngươi buông vũ khí xuống, đầu hàng đi!”

Từ trước đến nay đối địch đều là võ sĩ sói không chết không thôi. Nghe được lời này, khuôn mặt như ác lang co rúm lại, cũng không biết mình nên tức giận hay nên cười. Lúc dở khóc dở cười còn nghe thiếu niên trên không trung tiếp tục nói:

“Như vậy đi, chúng ta cũng tốt tránh được một hồi sát kiếp...”

“Bắn tên!”

Đáp lại lời thiện ý nhắc nhở chính là một trận mưa tên giống như phi châu châu; trình độ bắn tên dày đặc, sợ rằng ngay cả cung tiễn quân trận tinh nhuệ nhất lục địa cũng khó so sánh. Nam Hải Lang Chu hung mãnh, cho dù tu thành thân người. Vốn tám cánh tay cũng đồng dạng tay chân không phân, tất cả võ sĩ lang thù phụ trách bắn tên trong tay..., Hai bên đều cầm một cây cung mạnh, thay nhau hướng lên bầu trời vọt tới. Còn có không ít võ sĩ yêu nhện cạnh bờ, thì đem mũi tên bắn về phía những chiến sĩ yêu thú trong nước biển xa xa.

“Đi!”

Mưa tên như vậy tự nhiên không thể mở miệng. Vừa thấy bên dưới mũi tên như mưa, lập tức kéo theo tiểu quỳnh đồ, như điều hâu mây bay thẳng lên trời. Dưới ánh trăng mờ ảo, những mũi tên nhện sắc bén mang theo ánh sáng u minh kia, chỉ có thể như một cơn sóng lớn cuộn cuộn theo sát phía sau uyển chuyển bay lượn, cố gắng hướng về phía trước dò xét, nhưng thủy chung không kịp.

Thấy vậy, cũng không chân chờ nữa, lúc này thân hình chuyển một cái, vội xông trở lại trong đại quân Huyền Linh Yêu tộc cách đó mười dặm.

“Chẳng lẽ bọn họ biết khó mà lui?”

Hiện tại hẳn chỉ một lòng muốn giữ vững vị trí cho binh sĩ họ Lang ở hải đảo. Chỉ là khi thiếu niên kia trở lại vùng biển phía Đông Bắc thì chỉ nghe thấy một tiếng thét dài của hắn, sau đó trong đám Yêu tộc có một người vượt qua đám người mà ra,

chân bước song long, mặt lạnh như tuyết, chạy băng băng qua lại ở phía Đông Bắc của Ấn Ba đảo.

“Hắn muốn làm gì?”

Không cần phải nói, mưa tên dày đặc nhất thời thay đổi phương hướng, không hẹn mà cùng bay về hướng vị Đạp Long Thần Linh có dung mạo kỳ lạ kia. Chỉ là vốn đã cách rất xa, mũi tên nhọn của loài sói lại càng mạnh thêm., Bay xa ba bốn mươi dặm đã kiệt sức, tới gần đã là nỗ lực hết đà. Cho dù có một số ngoại lệ, nhưng số mũi tên do Lang Chu trưởng lão có được pháp lực phát ra gào thét bay tới gần băng di, còn chưa tới mức bên người đã bị đông lạnh, rơi xuống mảnh liệt trong sóng cả hóa thành một đoạn nước chảy.

Đúng lúc này, sương trắng lượn lờ quanh thân thần linh cao lớn kia, mặt biển vốn phong ba bất định đã xảy ra biến hóa kỳ dị. Mặt biển biển vốn không gió lớn ba thước sóng, hiện tại trở nên sóng nước không hứng khởi; nửa ngày sau cơn gió cao sóng biển lại bình bình như gương., Ánh trăng trên trời chớp động lên một tầng hàn quang hiếm thấy ở Nam Hải. Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa nhìn hàn quang trắng xóa kia, trên thân những võ sĩ nhện bên cạnh những đảo này cũng nổi da gà, không tự chủ được đánh lên Hàn Thiên!

“Không tốt!”

Đến khi con nhện kịp phản ứng lại với tốc độ nhanh nhất thì mơ hồ ý thức được ý đồ của địch nhân, trong nháy mắt liền hồn phi phách tán!

Chỉ là lúc này đã quá muộn. Trong lúc một số ít người có thức đang sợ hãi giao nhau, mặt biển phía Đông Bắc Ấn Ba Châu vốn đang sóng lớn mãnh liệt đã bị đông lạnh ra mặt băng rộng lớn phạm vi hai ba mươi dặm. Lúc này lại mơ hồ thấy thiếu niên kia không biết quay đầu lại nói gì, nhất thời có một lão giả mặt hồ vượt ra khỏi hàng, chạy lên phía trên băng cứng rít gào một trận, lập tức liền là một trận cuồng phong gào thét., Trên mặt băng phun đầy bụi đất, cát đá bay tán loạn, sau giây lát, những Lục Địa Yêu tộc từ xa tấn công tới liền ở trên mặt biển trông rộng mở ra một mảng lớn lục địa!

Cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi như vậy, đám người Nam Hải Chu hoảng loạn một trận sau đó cũng tĩnh ngộ lại. Họ tranh thủ điên cuồng gào thét chen chúc tài năng chạy về phía lục địa mới trên biển, chỉ là lúc này đã chậm. Vụ Thủy Thương Lang ký vô cùng dũng mãnh vô cùng của đối phương, đã trèo lên băng di cùng với Khôn Tượng hợp lực mở ra lục địa., Từ chậm đến nhanh, không ngừng gia tốc, đảo mắt đã hình thành một dòng lũ lớn, theo tiếng la giết cuồng dã giết tới hướng đối diện. Chờ bọn họ nối đuôi nhau xông ra ngoài., Yêu binh các tộc cũng lục tục ngo ngoe từ trong nước biển leo lên lục địa, hoặc cưỡi trên lưng Bích Nhãn Côn Kê là di chủng Tây Côn Luân, hoặc là cưỡi trên lưng bá chủ Thủy tộc thuộc lục địa, Vọng Nguyệt Tê Tinh. Từng thanh cự phủ cực lớn huy vũ, tụ tập thành một dòng lũ không gì không phá, theo phía sau thiết kỵ Thương Lang phóng tới đảo Cự Chu.

Trong lúc những yêu kỵ này xung phong liều chết, gà Côn cực lớn mắt xanh cánh vàng, cánh chim mang theo tiếng gió vù vù, cự trảo như sắt bay nhanh lệt trên mặt đất, giơ lên từng đợt bụi đất ngút trời. Những chiến kỵ tê giác thân hình to lớn kia, móng sắt gõ vào tầng băng trên mặt đất phát ra tiếng vang ầm ầm, giống như trên bầu trời nổ lôi, lại giống như trống trận vĩnh viễn không ngừng –

Chiến thế như vậy, không cần nói trên lưng bọn họ còn có những chiến sĩ huyết tính vũ lực dũng mãnh kia, chỉ riêng bản thân những chiến kỵ này, chính là một cỗ chiến lực thể không thể đỡ!

“Nhất định phải thắng a!”

Tĩnh lời hiện tại đang cùng Quỳnh Đồng cùng một chỗ với yêu quân không ngừng xung phong liều chết, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất. Lúc này hẳn cũng không thể nghĩ quá nhiều. Bởi vì những thiết kỵ yêu quân phía sau hẳn tất cả đều như Thiên Lôi sai đâu đánh đó; hẳn xung phong đến nơi nào, những yêu kỵ cuồng dã kia cũng ủa tới, giống như cắt cỏ thu lúa, đem Lang Chu vẫn còn đang tử lực chống cự xông lên đất.

Về sau, trên Ân Ba đảo diện mục rộng lớn, chiến sĩ Lang Chu vốn bộ mặt dữ tợn, đã bị yêu kỵ càng thêm hung ác phân cách

thất linh bát lạc. Về sau không còn có quân trận hoàn chỉnh đáng giá cho những kỵ binh hổ lang này hợp lực trùng kích; thấy tình hình này, thiếu niên làm đầu lĩnh bọn họ sẽ cùng một đầu lĩnh yêu tộc, bỏ lại đại quân., Hướng phía sâu trong hải đảo giết tới. Những chiến sĩ Yêu tộc còn lại liền tự phát ra, dưới sự chỉ huy của một võ giả mặt sói, chia ra hợp kích, phân cách bao vây, giống như quân mã trung thổ đã trải qua thao luyện, vô cùng thành thạo tiêu diệt triệt để từng con sói đang ngoan cố chống cự.

Đến lúc này, những yêu vật sói con cự thân tám thước, ác hình ác tướng kia, trước chiến kỵ Yêu tộc cường đại, cạnh tranh không chịu nổi một kích, không có phong quang hoành hành Nam Hải lúc trước lấn ép nhỏ yếu. Xem ra, thiếu niên tại Nam Hải dẫn dắt trận chiến đầu tiên, rất nhanh sẽ chiến thắng.

Hơn nữa, khi hấn lên tiếng, vào trong rừng rậm trên đảo, khi nhìn thấy trận hình đám yêu linh biến ảo bất định, không khỏi rất kinh ngạc, vội vàng dừng lại hỏi Kỳ Lân đường chủ Khôn Tượng bên cạnh:

“Vị tiên bối Khôn Tượng, vị kia là?”

Nghe vậy, Kỳ Lân đường chủ mới vừa ở trên băng thi triển pháp thuật thổ thuộc tính cuống quýt đáp:

“Bẩm Yêu Vương, người đó tên là Đát Cát, chính là thống lĩnh sói chu của thảo nguyên Hắc Thủy bên ngoài Hoang. Năm đó Tiểu Cát từng theo Lưu Hầu đại nhân đông chinh tây thỉnh cầu, quan tới du kích tướng quân; sau đó Lưu Hầu Tiên đi, hấn bèn ném lại Hoang Ngoại thống lĩnh Lang tộc.”

“Ách ~ xin hỏi lưu Hầu này có phải là hán đại danh tướng hay không...”

“Đúng vậy! Tiểu Cát năm đó đi theo hiệu lệnh, chính là người ban đầu danh tướng Trương Lương, Trương Tử phòng. Năm đó Tiểu cát đi theo Trương đại nhân cũng học được không ít binh thư chiến sách. A, hiện tại hấn lại đi theo ngài, vừa đúng ngài cũng họ Trương, thật sự là ý trời mà! Theo ta thấy, thủ đoạn vừa rồi của giáo chủ đã đóng băng mở rộng cửa, trí mưu này so với Trương Lưu Hầu cũng không kém a!”

“Ách... “

Nghe được lời ca tụng này của Khôn Tượng, mở miệng cũng có chút xấu hổ, lại nghĩ tới việc hần luôn gọi “Yêu vương” “Giáo chủ”, liền thành thật nói:

“Vô Khôn Tượng tiên bối, kỳ thật người gọi ta tỉnh lại là được; nếu khách khí một chút, cùng lắm gọi ta một tiếng Trương đường chủ, cũng đủ để ta hưởng thụ rồi. Lần này ta đến Nam Hải, thật sự không phải để xưng vương xưng bá; trên là nhớ lại thịnh tình của các yêu linh tiên bối., Nhất thời thuận miệng ứng phó gánh vác làm vương thượng quý tộc, sau này mỗi khi nhớ lại đều luôn thấp thỏm lo âu — ta một tiểu tử hậu sinh, lại có bao nhiêu tư lịch mới có tư cách, dám đảm nhiệm Vương Giả của bộ tộc? Việc này rất không ổn, mong trưởng lão trong tộc hảo hảo thương nghị một chút!”

Đem lời nói trong lòng hai ngày qua của mình nói ra, thấy ánh mắt Khôn Tượng lộ ra vẻ không cam lòng, còn muốn khuyên nữa, nên mở miệng nói:

“Việc này để sau hãy nói, hiện tại đối địch mới quan trọng!”

“Vâng, tuân lệnh!”

Sau khi chấm dứt khúc nhạc dạo ngắn ngủi giữa đường giết địch không lâu, nhóm người bắt chuyện đã đi sâu vào trong rừng rậm của Ấn Ba đảo. Dọc theo đường đi, bọn họ mơ hồ nhìn thấy một ngọn núi đá đang tiến lại gần giữa rừng cây, bọn họ gặp phải chướng cự càng lúc càng kịch liệt. Những võ sĩ nhện gặp phải phần lớn đều là màu xám nhạt, bây giờ gặp không ít võ sĩ Lang tộc đen như mực., Không chỉ thân hình to lớn hơn, võ lực cường đại hơn, lúc công sát còn có thể không ngừng phun ra độc tia lam quang lóng lánh, xuất quỷ nhập thần, khiến người ta khó lòng phòng bị. May mắn thật tốt..., Mặc dù những binh sĩ nhện này khó chơi, đám người này phần lớn pháp lực cường đại, đối với bọn hần mà nói cũng không có họa lớn. Chẳng qua là như thế, một đường đi tới, còn có mấy chiến sĩ yêu tộc đảm đương thân vệ bị độc ti lang thù ra sức tấn công giết hại.

“Chẳng lẽ phụ cận ngọn núi đá kia có gì cổ quái?”

Nhanh đến gần núi đá trong rừng rậm, lúc này đột nhiên tỉnh lại, hắn phát hiện, Tư U quý giới đã yên lặng trong ngón tay đột nhiên trở nên rục rịch. Cảm ứng được điểm này, hắn càng thêm nghi ngờ; một kiếm bay xuyên qua một con nhện dữ tợn đánh tới, rốt cuộc hắn cẩn thận từng li từng tí tách ra chùm cỏ rừng cuối cùng che chắn trước người mình.

“Đây là?!”

Thiếu niên tách rừng cây ra thấy tình cảnh trước mắt, ngay cả gan to bằng trời cũng không nhìn được trọn mắt há hốc mồm!

Đệ lục thiên Quỷ Điện thần qua Vũ Thiên Nam, thức ăn của Chương thứ mười bảy, nhìn thấu năm đó trong mộng cảnh.

Vốn là Nam Hải lang lang tộc cổ thủ đảo, cho rằng có thể chèo chống được đến lúc đại quân Thủy Hầu đến, ai ngờ lại bị đối phương dùng quỷ kế, lại nghĩ ra bên trong sóng cả Nam Hải quanh năm nhiệt độ cao đông lạnh ra một mảng lớn băng nguyên, lại dùng yêu pháp rải lên ba thước đất vàng. Vì vậy kỵ binh lục địa nguyên bản không gì vào được biển cả mênh mông, lại bị mở ra một mảng lớn lục địa bằng phẳng!

Việc này quả thực là một hồi tai nạn. Trước biến cảnh bất thành linh đã xảy ra, Lang Chu Tinh cứu ở hải đảo cho dù ngày thường hung ác ở hải trúc tới đâu, cũng lập tức trước khi yêu kỵ cuộn cuộn đến đến đến mà tan rã. Cơ hồ ngay khi đã mở miệng, Quỳnh Đồng hợp lực công phá bất ngờ kén. Không lâu sau đó, từng đội kỵ binh cường đại của mãnh thú yêu thần tạo thành một đoàn kỵ binh cường đại, Lấy thế bẻ gãy nghiền nát thời quét hơn phân nửa Ân Ba đảo. Trong lúc sinh tử công sát của yêu linh tinh quái, toàn bộ hải đảo gào thét rung trời, tiếng vật lộn nổi lên bốn phía, bốn phía trong bóng đêm đều là ánh mắt dã thú lục oánh oánh lục, thời điểm bốn tẩu, giống như quỷ hỏa bay múa.

Trong đêm tối tối đen mịt, chân cụt máu mớ hồ tay cụt bay đầy trời, các chiến sĩ yêu linh đã quen nhìn ban đêm, không thể không ra sức chém giết, đồng thời còn phải cẩn thận những đoạn chi cụt kia từ trên trời giáng xuống. Lúc này, yêu cầm chủ lực Huyền Linh giáo Vũ Linh đường sau khi kéo dài xuất phát, cũng từ đảo Phục Ba thành một đội bay tới, lấy thế thái sơn áp đỉnh chống lại Lang Chu võ sĩ đang ngoan cố chống cự.

Ác chiến di chuyển, bởi vì lang chu võ sĩ tử thương thảm trọng, toàn bộ trên chiến trường giống như bắt đầu một trận mưa xanh lục; hỗn tạp quang hoa mỹ lệ của số ít pháp thuật, lang thù trời sinh huyết dịch màu xanh lục, mang theo nhiều

điểm huỳnh quang kỳ dị, lại đem sát trường trong bóng tối điểm ra vài phần xinh đẹp yêu dị.

Bỏ qua những thảm liệt này, liều chết chém giết không đề cập tới, chờ chiến cuộc hơn phân nửa, mơ hồ còn có những Huyền Linh Yêu tộc thủ lĩnh liền phát hiện ra có chút không đúng.

Hóa ra, đảo Ân Ba này tương tự đảo Phù Ba mà Tứ Độc Long quân trú đóng, diện tích quảng đại, ở trung tâm đảo đều sinh trưởng một mảng lớn rừng cây rậm rạp. Trong rừng rậm đen nhánh, xa xa có thể thấy được một ngọn núi đá cao ngất., Dưới bao vây của hải dương có vẻ khá cao lớn. Ở trong công kích vừa rồi, các thủ lĩnh Huyền Linh Yêu tộc đều cảm ứng được. Tựa hồ những võ sĩ Lang Chu liều mạng cự địch này, đều lấy rừng rậm ở trung tâm đảo làm cứ điểm, liều chết phòng thủ ra bên ngoài; thờ ơ lạnh nhạt một chút, cho dù yêu kỵ Lang quân của Huyền Linh tộc ở chiến trường bên ngoài tung hoành ngang dọc., Xưa nay như gió, nhưng đám yêu nhện tinh quái kia dường như vô cùng vô tận, giết một nhóm thì lại có một nhóm, tuy chiến lực so với lúc trước hơi kém một chút nhưng cứ như vậy tăng lên không giảm. May là đám Huyền Linh chiến xa dũng mãnh phi phạm, cứ thế mãi cũng có chút chịu không nổi.

Thấy được tình này, Bạch Hồ Khôn Tượng và các chiến sĩ Yêu tộc bàn giao vài câu, liền cùng đám người tinh thảo luận một đạo hướng trong rừng rậm xuất phát, muốn thám thính trong rừng đến cùng có cái gì cổ quái. Tìm tòi trong rừng rậm như vậy, những kỵ sĩ Tê Tinh Lang có chiến lực cường đại kia không có tác dụng, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Hắc Thủy Lang Vương và Ô cát, ở ngoài rừng vây tiêu diệt những võ sĩ lang chu liều mạng chống cự.

Hơn nữa thức tỉnh mấy người Ngôn Khôn Tượng, vượt mọi chông gai trong rừng rậm, kháng lại sự phục kích càng ngày càng mạnh, gian nan đi tới trước núi đá trong rừng rậm, đẩy cành lá rậm rạp trước mắt ra, liền chợt thấy một cảnh tượng kỳ lạ trước giờ chưa từng thấy:

Nhìn về phía chân núi đá lởm chởm phía xa xa, đúng là một cái hồ nước sâu không nhỏ; trong hồ không phải núi cao dòng

nước, bên trong lại là một mảng hồng quang chói lọi! Đầm này, tựa như một cái hồ lô nhỏ. Bên cạnh nhìn vào, chỉ thấy đáy đầm một mảnh lửa đỏ, ánh lửa sáng, tập trung nhìn kỹ mới thấy là một mảng nham thạch nóng chảy quay cuồng, đang không ngừng bốc hơi nóng rực.

Tuy từ trên cao nhìn xuống, cách rất xa, nhưng bắt chuyện vẫn cảm giác được trên mặt dung nham đang bị ánh lửa nóng bỏng. Mà những nham thạch nóng chảy kia lúc quay cuồng thì toát ra bọt khí, khi nghiền nát phát ra tiếng vang “Bịch phịch”, ở trên vách đá đầm sâu như lò nướng lui tới vòng lui, truyền vào trong tai lúc đã trở nên như sấm rền oanh oanh động rền.

Nếu như chỉ nghe thấy những lời này cũng không tính là gì, hơn nữa làm cho bọn người tinh luyện cảm thấy có chút đáng sợ. Vốn trong một mảnh dung nham tĩnh mịch, hỏa hồng nham tương cuộn cuộn không ngừng lại không ngừng leo ra vô số nhện sống chân đủ có chân! Lang Chu luống cuống tay chân bỏ loạn mười mấy con mới từ đáy đầm bò ra, trong lúc tỉnh lại hoảng sợ thâm nghĩ:

“Ôi! Thật sự là thiên hạ to lớn không có gì là lạ! Sói chu quái sống động như vậy, càng tươi mới như cái bánh nướng ra lò!”

Trong lòng thâm suy nghĩ, không khỏi nhìn kỹ xuống đáy đầm, nghe nói phát hiện những con sói mới sinh này, từ trong nham thạch nóng chảy địa hỏa kia vừa mới toát ra lúc này toàn thân vẫn là lửa đỏ thông thấu, giống như từng con cua nhỏ đỏ tươi, nhưng chờ chúng nó từ trong nham thạch nóng chảy bò ra., Theo bốn phía tường đá bò lên trên, giống như đánh vào xương sắt vừa lấy từ trong lò than ra thiết khí, mặt ngoài hồng lửa dần dần biến tối, dần dần phủ một tầng bụi sắt. Chờ bọn chúng leo lên miệng đầm gần đó, toàn thân đã hoàn toàn đen như mực.

Bất quá, lập tức thông báo không rảnh xem xét tỉ mỉ; không biết là có cảm ứng được bọn họ đến đây hay không, con nhện vốn lục tục bò ra đột nhiên số lượng tăng nhiều, như thủy triều nhảy lên bình địa hướng bọn họ tỉnh lại. Thấy thế, bọn họ lập tức vội lui về phía sau, chuẩn bị trước ngăn cản thế công trước rồi nói sau.

Chỉ là đúng lúc này, chợt nghe thấy hồng quang phát ra từ trong hồ sâu truyền đến một tiếng kinh hô thanh thúy:

“Oa, thật nhiều yêu quái! Chờ Quỳnh Đồng đến đánh với các người!”

Thanh âm thanh thúy vang lên, hần bắt chuyện với tiểu Quỳnh Đồng thân hình đặc biệt linh hoạt đang đặt chân, nhảy về phía trước, “Ừm” một tiếng nhảy vào trong hỏa đàm sâu không lường được kia!

Vừa thấy vậy, mở miệng khôn tường cùng đám người kia lập tức phản công cấp tốc, phi kiếm nhảy lên, pháp thuật loạn công, cố sức quét dọn đám sói ở phụ cận, một lần nữa chạy tới bên cạnh đầm sâu. Đến đầm nước rồi nhìn xuống dưới một cái., Bọn họ thấy tiểu muội muội kia, cũng chưa hóa Chu Tước thần nhận thành thần điều cười ngửa, lại chỉ là hư không ngự không, ở trên vách đá hồ sâu hỏa phong phù phiếm tung bay; từ chỗ cao nhìn xuống, thân hình tiểu nữ oa lúc chạy vội, giống như một con đạn hoàn nhảy nhót., Thân hình hơi chậm lại lại như một con chim nhanh nhẹn lướt đi. Ở chỗ ả đi tới, thần nhận vung lên, ngọn lửa bùng lên, những con nhện mới vừa bò ra khỏi thạch bích không thể làm gì khác hơn là chặt vật rơi xuống, không tình nguyện trở lại vào trong lò.

“Ha ha!”

Thấy vậy, bắt chuyện trong lòng an tâm một chút, thầm nghĩ:

“Tiểu muội muội này mặc dù liêu lĩnh, lại không hồ đồ, thủ hạ thật đúng là có chút bản sự!”

Chỉ có điều mặc dù như thế, đã mở miệng vẫn lo lắng Quỳnh Đồng nguy, liền lập tức cuộn mình nhảy xuống, muốn nhanh chóng kéo cô bé kia lên đất bằng.

Ngay lúc hần nhảy xuống, bắt chuyện thấy Quỳnh Đồng đã xoay quanh mà xuống, tiếp cận đoàn dung nham nóng bỏng kia. Lửa dung nham sáng tỏ, đã chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng; trước dung nham nóng rực, Quỳnh Đồng lại như không biết nóng, lại dừng ở phía trên cách không xa dung nham nóng chảy nóng chảy. Rút binh khí, nhìn dung nham bốc

lên lắc lư đầu óc, lại giống như đang nói chuyện với người nào đó.

Thấy cảnh này, mở miệng dĩ nhiên là kinh ngạc. Đúng lúc này lại thấy dị biến phát sinh! Dung nham Quỳnh Đồng đối diện thì thảo, đột nhiên dâng lên một cơn sóng lớn; nham thạch nóng chảy cuộn cuộn như con mãnh thú ngủ đông đã lâu, đột nhiên tăng vọt thân hình, hướng phía trên không xa tiểu nữ oa hung mãnh đánh tới! Sau khi Tu Du, cái khay này mang theo nhiệt phong địa hỏa nham thạch nóng bỏng nhất, đã chạy tới dưới chân Quỳnh Đồng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay trước dung nham mềm mại mà hung bạo mà đến sát người, hắc vội vàng bay xuống, một trận gió thổi qua bên người Quỳnh Đồng. Đảo mắt một cái, hắc liền xách cổ áo tiểu nữ oa kia để ở trên đất bằng bên ngoài đầm.

“Cảm ơn ca ca đã cứu con!”

Tới ngoài đầm, Quỳnh Đồng cũng biết vừa rồi đã cứu nàng, liền thành tâm nói lời cảm tạ với nàng. Chẳng qua lúc này vị ca ca to gan lớn mật của nàng, đã bị nàng dọa cho sợ đến gần chết, lục phách trong thất hồn đảo ngược, căn bản không lưu ý trong miệng nàng nói gì.

Chờ tỉnh ngôn thật vất vả mới khôi phục tinh thần lại, đang muốn dò hỏi Quỳnh Đồng thật kỹ, sau này không được một mình mạo hiểm, lại bị nàng cướp trước mặt nói:

“Ca ca, con nhện lớn đó thật hung ác! Mới nói với muội ấy một câu thì lại đánh Quỳnh Đồng!”

Trong khi Quỳnh Đồng nói lời này một cách khó hiểu thì đám người Khôn Tượng, Ân Thiết Nhai cũng xông tới. Nghe được lời ấy, trong lòng mọi người đều khẽ động, hầu như không hện mà cùng vọt xuống dưới đầm nhìn xuống...

Có Quỳnh Đồng nhắc nhở, lúc này bọn họ mới thấy rõ, nguyên lai đoàn hỏa nóng chảy cuộn cuộn bất định dưới đáy đầm sâu kia, nhìn kỹ lại tựa hồ như có mũi có mắt, tựa như một con nhện lửa to lớn! Mà trong nham thạch nóng chảy kia có hai điểm ánh lửa đặc biệt sáng ngời., Luồng sáng phiêu hốt,

giống như hai mắt nhện; chiếm cứ đáy đầm lửa nóng dung nham, vòng tròn hữu hình. Giống như nhện tròn trịa thân hình; mà những ngọn lửa kia bay lượn, thật giống như trăm ngàn sợi tơ nhện phun ra.

Nếu như nói những điều này còn giống nhau, tiếp theo biến cố xảy ra lập tức chứng thực suy đoán của mọi người:

Đang lúc mọi người quan sát, đoàn dung dịch trong suốt như con nhện bỗng nhiên từ trong hỗn độn hỏa tương khó phân mở ra tám cái chân lớn ánh lửa rực rỡ, theo lộ tuyến tỉnh ngôn Quỳnh Đồng vừa rồi chạy trốn, nhếch mép hướng về phía thượng du, phảng phất muốn đuổi kịp hai vị khách vừa rồi xâm phạm lãnh địa của nàng. Hiện tại trong đầm sâu giống như hỏa lô, đang quanh quẩn từng tiếng “Tê tê” phẫn nộ.

Xem ra, hỏa nhiệt nham thạch nóng chảy này đúng là một con nhện lớn không thể nghi ngờ! Lúc này thấy nàng thư giãn tay chân công kích, bọn người tỉnh nói đều cẩn thận đề phòng, chuẩn bị lấy tĩnh chế động, chờ nàng tấn công tới phụ cận, lại chặt đứt chân nàng. Lúc này hỏa phong trong hỏa đàm soàn soạt, quý bí khó lường, tất cả mọi người không dám dễ dàng hạ xuống công sát. Tiểu muội muội vội vã báo thù kia, vừa được ca ca của nàng an bài ở sau lưng, không để cho nàng nhảy vào hố lửa.

Cứ như vậy ôm cây đợi thỏ, tám cái chân to đầm đìa ánh lửa rút cục tiếp cận miệng đầm. Chỉ là, khi chúng sắp đến gần miệng đầm, tốc độ lại đột nhiên chậm xuống, tại phụ cận miệng hồ lô lắc lư bất định. Tựa hồ, Hỏa Diễm Cự Thủ dưới đáy đầm cũng chần chờ, không dám đưa tay thò ra ngoài đầm.

Đúng rồi!

Thấy được tình cảnh này, nhất là khi nhìn thấy mấy đôi chân lửa đụng tới không khí bên ngoài đầm nước, lập tức giống như bị độc trùng đột nhiên co rút trở về. Bạch Hồ Linh Mạch Tượng kinh nghiệm phong phú liền biết rõ, không biết vì sao, con nhện nhện tinh quái dựng dục ra đảo Ấn Ba này cũng không thể đánh ra ngoài đầm, nếu không vừa rồi bên ngoài chém giết kinh thiên động địa, con nhện mẹ linh lực cường đại

này không có khả năng trốn ở trong đầm sâu không ra tương trợ.

Trong lòng đang phán đoán, trong nháy mắt thân thể nóng bỏng của nhện mẹ đã nhanh chóng bành trướng, tăng đến hơn phân nửa chỗ đầm đã dừng lại. Lúc này từ dưới thân nhện mẹ bò ra càng thêm dày đặc, giống như ngàn vạn con rận chen chúc bò lên trên. Có thể là bởi vì khoảng cách biển gần quá mà không kịp lạnh, trên thân những con sói bị thúc dục sinh ra kia lại chớp động lên thủy quang đầm địa như máu.

Thấy được tình cảnh này, không cần phải nói tỉnh ngôn quỳnh hồng, ngay cả Khôn Tượng Ân Thiết Nhai kiến thức rộng rãi nhìn sau, cũng không khỏi tê cả da đầu. Cũng không cần tiếp xúc lẫn nhau, mọi người lập tức thi tuyệt kỹ, muốn đem nhện mẹ hỏa diễm cùng những nhện dày đặc kia tiêu diệt.

Chỉ là, mặc dù mọi người dùng sức giải mã toàn thân, nhưng vẫn tiến triển chậm chạp. Bạch Hồ Sơn đưa Sơn Hồ Linh tới cự mộc, như mưa to rơi xuống hồ, trong lúc râu quai nón bị ngọn lửa nóng bỏng của Chu Mẫu đốt thành sương mù; Vương Giả Ứng Linh Ân Thiết Nhai trên trời., Ông tay áo múa nhanh, gọi ra cương phong giống như lưỡi đao đánh tới trong hồ sâu, ai ngờ chỉ thổi cho hỏa diễm của nhện mẫu kỳ dị tới mức dung nham càng thêm sáng ngời, hỏa diễm càng nóng hơn, thật giống như đang châm chút lửa cho nó!

Trong này, ngược lại còn tuyên bố mượn nhờ Dao Quang Thần Kiếm bắn nhanh ra lưu quang của Phi Nguyệt lại càng khiến nhện mẹ trời sinh kia kiêng kỵ; mỗi khi những vòng sáng như trắng bạch kia lượn vòng mà xuống, nhện mẹ hỏa diễm kia mới vung về xê dịch thân thể, ý đồ tránh thoát bọn chúng. Chỉ là giờ đã có thể tùy tâm sở dục khống chế những đoạt mệnh nguyệt luân kia., Cho dù là nhện mẫu thường hư hóa thân thể to lớn nào đó, nhưng tám chín phần mười vẫn bị nguyệt luân đánh trúng chỗ yếu hại. Câu hồn đoạt phách địa hoa, mỗi lần trên người nhện mẹ hỏa diễm xuyên thấu một cái động lớn, khiến nó phát ra từng đợt kêu to chói tai.

Chỉ là, mặc dù đã tỉnh ngôn công kích rất có hiệu quả, nhưng Hỏa Diễm Chu Mẫu chiếm cứ trong rừng rậm hải đảo Thiên

Nam không biết bao nhiêu năm nay, lại cực kỳ ương ngạnh, trên người bị kích phá nhiều như vậy., Nhưng hắn vẫn không để ý tới bỏ lên trên. Mà ở đây, số lượng sói con chất đống sinh sôi hung ác kia không giảm mà tăng. Từ thân hình dung nham nóng rực xung phong lao ra, thành đàn kết đội bỏ lên miệng đầm. Đám con cháu nhện mẹ này giờ cũng học khôn, cũng không công kích những kẻ xâm nhập linh lực cường đại này, mà nhanh chóng lướt qua bọn hắn tản đi trong rừng rậm, chạy tới chiến trường cứu viện phe mình sắp sụp đổ.

Thấy tình hình này, nữ oa ở sau lưng cực lực ngất trời xông lên đánh loạn một trận, chỉ là con sói kia thực sự quá nhiều. Trong lúc nhất thời cũng đánh đập không hết., Thiêu diệt bất quang, loại tình hình này không duy trì được bao lâu, mọi người trong tai liền nghe được phía ngoài rừng rậm rập rờn truyền đến những âm thanh thảm thiết của bầy lang, dần dần xen lấy nhữn đàn yêu thú cầm gào thét. Xem ra, dưới sự tiến công không giảm của bầy lang quần, yêu tộc lục địa ở xa công kích, thương vong cũng dần dần trở nên nhiều hơn.

Thấy tình hình như vậy, bắt chuyện càng sốt ruột, dưới tình thế cấp bách không khỏi mau chóng suy nghĩ, cực lực nghĩ biện pháp tiêu diệt căn nguyên Chu Yêu trước mắt:

“Hay là tạm thời lui lại phía sau. Trước tiên chặt trụ rừng rậm? Cũng có thể cho lang kỵ tập kích, hoặc là nghĩ cách dẫn nước biển tới đây, rót vào trong Liệt Hỏa Thâm Đàm này? Hay là...”

Lúc khua tay không ngừng, trong đầu suy nghĩ miên man, các loại ý niệm không thể tưởng tượng ra ùn ùn kéo đến, chỉ là trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra một phương pháp đặc biệt mau lẹ hữu hiệu. Mà đối mặt hắn phải đối mặt với con nhện mẹ hỏa lửa khổng lồ kia., Tựa hồ đầu óc cũng không đơn giản; hiện tại nàng đã núp vào trong hồ sâu, không định công kích kẻ địch của đầm nước nữa, mà tăng thêm tốc độ sinh hóa những Chu tử Chu tôn kia. Tình thế trước mắt nhất thời giằng co; chiến cuộc trên đảo dường như đang phát triển theo hướng phát triển bất lợi mà tỉnh lại lời nói của bọn họ.

“ ... ”

“Chẳng lẽ hôm nay, lần chinh chiến đầu tiên giữa ta và các đạo hữu Huyền Linh Yêu tộc sẽ thất bại?”

Đôi mắt với cường địch bất ngờ như vậy, thiếu niên lần đầu đứng một mặt, cũng không khỏi xao động. Chỉ có điều đúng lúc này, thiếu niên đang cực lực kích phát lưu quang của Phi Nguyệt, đột nhiên chỉ thấy giữa ngón tay chấn động một hồi, không đợi hắn kịp phản ứng, đã cảm thấy trước mắt lóe lên một vầng sáng, sau đó trước mặt đột nhiên xuất hiện một làn khói đen!

“Là Quỷ Vương!”

Chờ sương mù màu đen tràn ngập nơi U Minh, cơ hồ bao phủ núi đá cao ngất vào bên trong, lúc mở miệng cùng những người khác nhìn thấy trong sương mù đen đột nhiên hiện ra một vị Cự Linh ác quỷ diện mạo dữ tợn!

“Các vị đừng sợ!”

Vừa thấy thân hình giống như gò núi kia, miệng không lồ dính đầy máu, còn có hung quang trong mắt ứa ra, bắt chuyện vội vàng giải thích với thủ lĩnh các Yêu tộc bên cạnh:

“A ~ đây là đệ tử ký danh của Tứ Hải đường ta, Ác Linh Quỷ Vương ăn cắp! Đã xem danh hiệu của hắn dọa người, thật ra...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy quỷ giáp toàn thân, bá mãnh phi thường vung cự phủ “Trảm hồn” lên, cúi đầu vãn an dưới:

“Quỷ phó ăn khuya, thỉnh chủ nhân yên!”

Lời vừa nói ra, tên thủ lĩnh Yêu tộc vốn đã hoảng sợ, trong lòng càng kinh hãi phi thường.

“Quỷ, bộc?”

Ai nấy đều không kịp quan sát thần sắc phản ứng của mọi người, đang lúc hắn muốn đáp lời thì đám Quỷ Vương nóng lòng quay người sang chỗ khác, “ầm ầm” một tiếng ngã xuống như một gò núi, cúi người bao trùm cả miệng đầm.

“Hả? Tiêu Tiêu ngươi đây là?”

Chợt thấy ăn uống làm ra cử động cổ quái như vậy, bắt chuyện trong lòng kinh ngạc, vội vàng hỏi hấn. Chỉ nghe theo một câu trả lời ồm ồm từ phía dưới thân thể to béo của Tiêu Sát:

“Chủ nhân đừng vội, tạm thời chờ một chút —— lão đạo chích đem con nhện này ăn!”

Nghe được những lời này của bọn đạo chích, bắt chuyện ngạc nhiên, nhất thời không biết trả lời như thế nào, chờ một lát sau mới phản ứng lại, hấn lại nhất thời đại kinh thất sắc! Hóa ra Quỷ Vương này tuy pháp lực vô cùng, quỷ lực cường đại, nhưng dù sao hấn vẫn là quỷ linh., Âm vật thuộc tính, âm quỷ nhất lưu, nếu như không phải chí cường, thì khi gặp dương khí linh cơ cường thịnh sẽ khó tránh khỏi tan thành mây khói. Mà đêm khuya hiện tại Hoả diễm chu mầu che dưới thân, hỏa khí bốc lên, chính là vật chí dương, chính là khắc tinh quỷ linh, Quỷ Vương liều lĩnh như vậy, chỉ sợ...

Đang lo lắng, bỗng nghe thấy trước mắt là thân hình Quỷ Vương ngã ngang, đột nhiên run rẩy một hồi, toàn thân chấn động kịch liệt không ngừng, giống như là vô cùng thống khổ. Thấy được tình này, hấn càng thêm sốt ruột, vội vàng lớn tiếng kêu gào, kêu Tiêu Huyền nhanh đứng dậy tu dưỡng, không được chống đỡ đối địch.

Tuy nghe được tiếng hô lớn, nhưng Quỷ Vương quật cường vẫn kiên trì che miệng đầm; tuy toàn thân nó run rẩy dữ dội, nhưng vẫn liều mạng không lùi.

Thấy vậy, cũng không có cách nào, đành phải ngừng la hét, cùng với đám người Khôn Tượng đồng thời đợi kết quả trận chiến này. Mà lúc này, bởi vì đầm nước bị bọn chúng ngăn chặn, đã không có sói và nhện từ trong đầm thoát ra nữa.

Ngay khi mọi người đang chú ý vào, thân hình Quỷ Vương đang bị che phủ ở miệng đầm dần dần xảy ra chút biến hóa. Dưới lớp áo giáp hắc bào rậm rạp của hấn, thân hình dần dần trở nên đỏ bừng trong suốt, giống như một khối lạc thiết đặt ở trên than nóng, dần dần bị nướng đỏ. Chờ khi thân hình Quỷ Vương trở nên hồng quang chói mắt, cơ hồ không thể nhìn thẳng, liền chợt nghe thấy một tiếng sấm rền vang lên:

“Được rồi!”

Lời còn chưa dứt, thì Quỷ Vương đột nhiên vọt lên từ mặt đất, lao đảo hai bước, lần nữa đứng sừng sững trước mặt mọi người.

“A...”

Thấy không có việc gì, bắt chuyện liền vội vàng chạy tới bên hỏa đàm, thò đầu nhìn xuống dưới, đã thấy trong thâm đàm vốn hỏa khí bốc hơi mù mịt giờ hoàn toàn tĩnh mịch, không chỉ có nhện mẹ hỏa diễm lúc trước biến mất không thấy bóng dáng, mà những con sói kia cũng không còn sót lại chút gì. Lại thăm dò phía trước, lại như cảm thấy có một luồng khí lạnh thổi tới trước mặt!

Hiện tại, chỉ có Quỷ Vương đứng sừng sững ở bên cạnh mới tản mát ra từng đợt hỏa viêm chi khí đâm vào xương cốt.

Chịu đựng từng đợt cuồng nhiệt hỏa phong thổi tới, bắt chuyện đang muốn hỏi đạo chích có việc gì hay không, một...

Hắn ngửa đầu, đã thấy Ác Linh Quỷ Vương giờ phút này đang cắn chặt răng, trên mặt đỏ bừng một hồi, tựa hồ đang cực lực làm phép hóa giải những hỏa viêm chi khí cực nóng kia. Thấy vậy, liền mở lời xông đến bên miệng ân cần nuốt xuống, muốn chờ hắn làm phép xong lại hỏi.

Chỉ là lúc này, nữ oa từ phía sau chạy tới kia, nhất thời không thấy rõ tình huống Quỷ Vương, chạy đến bên cạnh ca ca ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên tò mò hỏi:

“Tiêu Tiêu thúc thúc, con nhện bốc lửa kia ăn ngon không? Không biết phỏng miệng sao?”

Nghe thấy lời này, Quỷ Vương lại không trả lời, chỉ nghiêng mặt quỷ ra sức mỉm cười với nữ oa đầy mong đợi. Sau đó nó quay đầu, cố gắng mở miệng nói với chủ nhân của mình:

“Ta... Giống như nhớ lại một số chuyện trước đây...”

Đúng là:

Năm trăm năm Triều tịch ở hồng trần, hơi thành trò chơi.

Ba ngàn dặm đánh ra Thương Hải chính là tiêu dao!

Tiên lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy, đây là chương thứ bảy của Vũ Thiên Nam - Quỷ Điện Thần Qua, làm rung động gọn sóng, thúc giục điểm trận, kiều vân (DG:

Quỷ Vương vừa mới thôn phệ Hỏa Diễm Chu tinh kia, toàn thân ánh lửa hừng hực, toàn thân đỏ bừng, thân hình giống như kiếm sừng sững ở trước hồ sâu, giống như trong đêm tối dựng thẳng lên một cột lửa hừng hực. Chờ ánh sáng màu đỏ xuyên thấu thân thể hơi nhạt đi, từng nói rõ là đã lạc đường bản tính mấy trăm năm của Quỷ Vương dữ tợn, bỗng nhiên như có điều suy nghĩ, cúi đầu vòng quanh tường đầu lớn tĩnh tọa một hồi, sau đó từ trong miệng lớn huyết bồn phun ra một đoàn khói mây lửa, nói ra:

“Ta... hình như nhớ được vài chuyện cũ rất trọng yếu.”

“Ồ?”

Nghe được lời ấy, mở miệng cũng rất cao hứng thay hẳn, vội vàng hỏi:

“Nhớ cái gì?”

“Ta nhớ rất nhiều! Ta nhớ...”

“...”

Nghe được câu hỏi, tên Quỷ Vương Tiêu Tiêu đang định thao thao bất tuyệt trả lời thì đột nhiên khựng lại, nhất thời một chữ cũng nhảy không ra! Tình cảnh như vậy, hình như đang nằm mơ, giấc mơ sau khi cho người khác nghe, lại phát hiện trong đầu trống rỗng, không nhớ ra điều gì.

Cứ như vậy, Quỷ Vương cường đại nhất thời nín nhịn tại chỗ quay vòng thật mạnh, trong mắt Quỳnh Thiên phảng phất như một cỗ xe gió lớn.

“Đừng nóng vội, nhất thời không nhớ ra cũng không gấp. Dù sao cũng đã quên mấy trăm năm rồi, không ngại chờ thêm một chút đi! Dù sao ngươi cũng là Quỷ Linh, vừa mới nuốt xong.

Chí Dương Hỏa Tinh, hiện tại vẫn nên làm pháp vận công luyện hóa trước mới tốt.”

Vốn là nhớ lại lời nói của Quỷ Vương trên mặt lúc đỏ lúc đen, màu sắc quỷ dị đa biến, rất là lo lắng, liền ân cần nhắc nhở. Ai ngờ hắn vừa dứt lời.

Quỷ Vương kia cũng kêu lên:

“Vâng, ta nhớ ra rồi! Đa tạ chủ nhân nhắc nhở!”

Quỷ Vương Tích Niên Tự mệnh quỷ bộc đột nhiên kêu to:

“Ta nhớ ra rồi, hóa ra năm đó ta ra khỏi quỷ sào, lãng đãng nhân gian, chính là muốn tập được khắc chế kỹ năng dương khí linh cơ!”

Nghĩ ngợi không được tùy tiện ăn một con Hỏa Tinh Tri Thù, đã khiến cho mình nhớ tới mục đích chu du những năm này, Tiêu Tiêu Quỷ Vương nhất thời hoan hô nhảy nhót.

Há mồm thành tâm cảm tạ:

“Đa tạ chủ nhân! Không nghĩ tới lão đạo ta mới ở dưới tiên khí linh cơ của người tĩnh tu luyện hóa vài ngày, đã có thành tựu lớn như vậy! Nuốt cái hỏa phách này vào.

Chắc ngày Khắc Hỏa thần kỹ đại thành cách Khắc ta không xa rồi!”

Cũng không biết lai lịch ra sao, Quỷ Vương có vẻ ngoài hào hoa lắm liệt vẫn có thể thốt ra lời nói đầy hào hoa phong nhã như vậy.

Lại nói tới tên đạo tặc quỷ vương này, đúng lúc này hắn đang vô cùng hưng phấn. Mặt quỷ vốn đang ác độc lại hiện ra vài phần trẻ con, cười ngô nghê vài cái.

Liền “vù” một tiếng khom lưng xuống, vác Tiêu Quỳnh Thố lên vai, lên tiếng chào chủ nhân nhà mình:

“Ôi! Mới ăn được thứ này, phải đi hoạt động một chút!”

Không đợi tỉnh lại, Tiêu Huyền liền quay đầu hỏi nữ oa ngồi bên đầu vai:

“Thúc thúc dẫn người đi đánh yêu quái, có sợ không?”

“Đương nhiên không sợ!”

Chỉ sợ thiên hạ không loạn, tiểu nha đầu vẻ mặt không sợ hãi:

“Ai sợ ai là trẻ con!”

Đầu vai của tên Tiêu Huyền này vô cùng rộng lớn. Đứa bé gái xinh xắn hoa chân múa tay, không hề sợ đụng phải gương mặt của Quỷ Vương. Sau một hồi đối đáp, còn chưa kịp tỉnh lại thì đã nghe thấy tiếng Quỷ Vương huýt sáo một tiếng, Tiểu Quỳnh Thu mang theo kích động hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ bay đi, trong nháy mắt đã như sao băng rơi xuống phía sau rừng rậm.

Một già một trẻ bỗng nhiên không thấy, mở miệng đành phải đem câu “Quỳnh Huyền Huyền” vừa mới đến bên miệng muốn nuốt lại câu “Đường sừng”, bình tĩnh lại, quay đầu lại nhìn mấy vị trưởng lão Yêu tộc. Nhìn thấy bọn họ thì vẻ mặt kinh ngạc, mở miệng liền vội vàng giải thích với bọn hắn:

“Ai, đừng nhìn Quỷ Vương tuổi tác rất lớn, cũng giống như Quỳnh Thổ thích chơi đùa lung tung.”

“Ồ ơ...?”

Nghe được những lời này, mấy người Khôn Tượng Ân Thiết Nhai ngoài kinh ngạc, cũng không biết nói cái gì cho phải. Qua một hồi mới nghe Bạch Hồ Linh ngàn năm kia nói:

“Trương đường chủ, thật ra Quỷ Vương kia nói không sai.”

Xem ra Bạch Hồ Khôn Tượng này có chút thức thời. Lúc trước hắn đã mở miệng tỏ vẻ không quen xưng danh Giáo chủ yêu vương các loại, hiện tại hắn đã thay đổi cách xưng hô:

“Nói tới tiên khí linh cơ xuất thần nhập hóa của ngài, quả thật là tinh hoa đoạt thiên địa tạo hóa của Nhật Nguyệt. Ngày xưa tại La Phù sơn, mỗi lần ngồi trên vách núi, hội tụ luyện hóa thiên địa nguyên linh, những ngu muội trong núi chúng ta sau khi tiến là giống nhau!”

Nghe được lời này của Khôn Tượng, tĩnh lại tò mò hỏi:

“Đó là vì sao?”

Khôn Tượng đáp:

“Bởi vì theo đường chủ luyện hóa. Ngày xưa chúng ta phải tốn mấy chục năm công phu mới có thể hấp thụ thiên địa tinh hoa,

thường thường thường mấy canh giờ liền có thể thu nạp hoàn toàn! Nếu không phải như vậy, hơn nữa nghe đường chủ tuyên bố linh vi đại đạo, những thú cầm linh chúng ta cũng không nhanh như vậy đã có thể nhìn thấu thiên địa huyền lý, phá vỡ huyền quan sinh tử!”

“Cáp ~ “

Vốn nhiệm vụ như Khôn Khôn như Ân Thiết Nhai, đối với việc tính ngôn mà nói đều giống như tiên bồi cao nhân; nghe hắn nói như vậy, theo bản tính đánh thức, tỏ vẻ sợ hãi kém tạ. Chỉ là hai ba ngày này hắn dẫn dắt bảy yêu, trong vô thức lại bồi dưỡng vài phần khí độ, hơn nữa Bạch Hồ trưởng lão nói những lời này cực kỳ khiêm cung, nên nhớ lại cũng chỉ có thể ôm lý thú cười to vài tiếng, sau đó mới khiêm tốn nói mấy câu —— chỉ có như vậy mới có vẻ tự nhiên.

Đang lúc bọn họ đối đáp một phen, liền chợt nghe được tiếng kêu rên ngoài rừng rậm sau lưng bỗng nhiên biến lớn lên; trong tiếng kêu la thê thảm, còn thỉnh thoảng nghe thấy có nhện yêu kêu to:

“Có quỷ! Có quỷ!”

Nghe được những con nhện yêu kia kêu to như thế, mấy người thức thời nhìn nhau, sau đó nhin không được cất tiếng cười to!

Chờ Hỏa Diễm Chu Mẩu bị diệt trừ, Quỷ Vương cường đại lại đầu nhập chiến đấu, không bao lâu sau, chiến sĩ nhện yêu ở toàn bộ Ân Ba Châu bị thất bại thảm hại. Gió thu quét lá giống như quét sạch, những yêu binh nhện kia phát hiện đại thế đã mất. Lại nghe thấy thiếu niên kia toàn thân thần quang lượn lờ khuyên hàng lời, liền không còn khí tức bạo ngược lúc trước, từng người ngoan ngoãn vứt bỏ giới binh đầu hàng. Vì vậy tình ngôn trắc trở, trạm thứ nhất của Huyền Linh cùng Huyền Linh Yêu tộc tại Nam Hải chủ động xuất kích, cuối cùng lấy phe thắng lớn này của bọn họ mà chấm dứt.

Khi chiến giáp Địa yêu chiến thắng đi lại trên hải đảo, Quỳnh Thần cười trên đầu vai Quỷ Vương Tiêu Tiêu bay loạn đầy trời, thời khắc bóng tối nhất trước bình minh cuối cùng đã trôi qua. Ánh trăng lặn về phía tây., Đại dương Nam Hải mãnh liệt

ngheh đón tia sáng mặt trời đầu tiên từ phía đông hòn đảo. Từ đá cầu cao ngất phía đông nhìn lại, bắt mắt nhìn thấy toàn bộ mặt biển ngăm đen kia phẳng phất như thoáng cái bị chiếu sáng, một con đường địa đồ uốn lượn từ ngoài ức vạn dặm đang bay vùn vụt đến, đem mặt trời và mặt biển xa xôi chuyển động trong nháy mắt nối liền cùng một chỗ.

Mà lúc này, ánh sáng mặt trời phát nước phóng tới, vừa rồi căn nuốt quỹ vật địa phương Hỏa tinh, giống như thị uy hướng mặt biển phía đông mới bắt đầu xoay quanh một đoạn bay lượn., Sau đó mới khoác một thân hào quang. Trở lại trước mặt thiếu niên đứng lặng trên đá ngầm bờ biển kia, đặt cô bé đầu vai xuống, hành lễ một cái, liền đăng không thân thu nhỏ lại. Lại hóa thành từng luồng khói xanh., Quay về trong U Minh Giới ánh sáng âm u kia. Lúc này thiếu niên lại nhìn ngón tay, liền thấy trong giới chỉ hắc ngọc vây quanh bạch cốt kia, trong mây đen xoắn xuýt quấn quanh đã mang theo vài phần mây mù màu xanh như lửa thiêu; khi khói mù lưu chuyển di chuyển lại giống như một con xích long giương nanh múa vuốt, đang ở trong không gian u minh mờ ảo kia.

“Ô...”

Nhìn qua biến hóa kỳ diệu trong Tư U Quỷ Giới, lại nghĩ tới câu nói lúc trước Quỷ Vương nói qua, bắt đầu nhớ lại, bỗng nhiên có chút xuất thần.

Đúng lúc này, ở trên mặt biển ánh sáng Đông Phương Hà, bỗng nhiên có hơn mười võ sĩ mang mũ giáp bạc đang chạy như bay đến, chớp mắt đã tới trước mặt thiếu niên đang đứng ngẩn người.

“Ngự Ngôn huynh!”

Thần kỳ lao đến gần, cảm đầu là một tướng cũng không xuống ngựa, ghìm cương ngựa đứng lẫn trong sóng lớn pháp phòng này, hô to một tiếng đánh thức tỉnh lại từ trong trầm tư.

“Chiến sự hài hòa hay không?”

Người nghe thấy liền ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người vừa lên tiếng chính là Bành Trạch, chủ Sở Hoài Ngọc, liền mỉm cười đáp lễ:

“Nhờ có Sở huynh lo lắng, Ân Ba Châu đã đánh hạ, không biết Sở huynh Túc Túc Chiến Ba sự ra sao rồi?”

“Ha ha!”

Nghe được hỏi lại, Sở Hoài Ngọc cười ha ha, ngang nhiên trả lời:

“Tình hình chiến đấu như thế nào, người cần gì hỏi tiếp; chỉ xem trên dưới toàn thân ta, liền biết rõ chiến sự Tam Ba Túc như thế nào!”

Hóa ra lúc này trên người Sở Hoài Ngọc không nhuốm một hạt bụi, ngân lân giáp ngân hạo vẫn sáng loáng như cũ, giống như chưa trải qua một trận đại chiến. Mà phía sau hắn mấy chục thân kỵ thị vệ, mỗi người tinh thần mỗi người đều vô cùng phấn chấn., Mũ trụ sạch sẽ, hoàn toàn không giống như vừa mới đại chiến trở về. Lúc tỉnh lại, thấy những con Đinh Trạch Long Kỵ này khác với lúc xuất phát lúc trước. Chính là hiện tại trên yên kiệu mỗi con đều có hơn mười cái sừng trâu xanh đen. Nghĩ lại, những cái sừng trâu đen này đều từ trên đầu Hải Ngưu của Túc Ba Châu cắt xuống. Xem ra, Túc Ba chiến sự của thiếu chủ là Đại thắng.

Đang lúc có tiếng dò xét, thì Bành Trạch thiếu chủ lại nói thêm:

“Trương huynh, ta tới đây là để xem Ân Ba chiến cuộc, để tránh đánh lâu không hạ được, làm hỏng đại sự của Long Quân!”

“A!”

Đang lúc nghe vậy muốn trả lời, lại nghe Quỳnh Đình bên cạnh bỗng nhiên kêu lên:

“Thật ngốc! Đánh xong rồi, quên tắm cho ca ca một cái!”

Thì ra là Quỳnh Thuần nhìn thấy toàn thân Sở Hoài Ngọc không dính một hạt bụi nhỏ, lại nhìn ca ca nhà mình, mặc dù khô giáp vẫn sáng chói như trước, nhưng nhìn lên mặt liền lộ ra vẻ khó coi;, Bây giờ bị lửa máu của nhện nhuộm thành một mảng thẳng đứng, so sánh với vị Sở ca ca như bạch ngọc kia, ca ca của mình cũng giống như quỳnh oán trước kia không

cẩn thận chơi đùa trong bụi đất! Thấy vậy, Quỳnh Thu một lòng vì ca ca nhà mình mà cảm thấy, chuyện này hoàn toàn là nàng thất sách. Mới vừa rồi nàng không nên chỉ lo hầu thúc thúc Quý Vương chơi đùa, lại quên cho tỉnh Ngôn ca ca tắm gặp mặt.

“Ha ha!”

Đang lúc tiểu nha đầu hồi hận vì đã hồi hận không thôi, Sở Hoài Ngọc nghe xong lại nhin không được cười ha ha, thật vất vả nhin xuống một tiếng “Huynh muội các người nói chuyện chậm chạp”, liền rung lên, quay đầu ngựa, cùng long kỵ thủ hạ bay đi như bay.

“A!”

Thấy hành động phóng khoáng này của Sở Hoài Ngọc, bắt chuyện nhin không được âm thầm khen:

“Từng trải đại chiến mà không dính một hạt bụi nhỏ, thăm dò một hòn đảo mới lại phiêu nhiên lai lịch, bành Trạch thiếu chủ Chân Thần Nhân này!”

Chẳng qua là thiếu niên trong lòng lại không biết, Bành Trạch thiếu chủ hờ hững đề ngựa chạy về Tức Ba Châu, trong lòng cũng không nhin được âm thầm ngạc nhiên:

“Quái lạ! Những yêu tộc địa lang kia cười Côn Kê, ở trong thủy chiến tự nhiên không bằng long kỵ dưới trướng ta; chỉ là không biết, bọn họ ở trong biển rộng mênh mông này làm sao có thể đặt chân trùng kích...”

Hóa ra số băng di ở bên ngoài Ấn Ba Châu đã làm phép đóng băng một mảng lớn băng nguyên, đến lúc này đã sớm bị nước biển ấm áp ở Nam Hải làm tan chảy không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đợi ngựa của thiếu chủ Bành Trạch chạy đến thì chỉ thấy khói lửa nổi lên bốn phía trên đảo, nhện yêu ử rữ cúi đầu ử rữ., Còn có những yêu kỵ điều võ dương oai kia, tự nhiên nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc trong đó có đạo lý gì. Mà trong tiếng kêu điên cuồng của yêu thú cầm linh “Yêu Vương” “Yêu Vương” kia, với cá tính của hắn, tự nhiên là không mở miệng hỏi rõ nguyên nhân.

Có đi nói chuyện phiếm; sau khi đánh hạ toàn bộ Ân Ba Châu, bắt chuyện liền mời Huyền Linh giáo lệnh dùng ” đuổi khách hoa gián” Ứng Tiểu Diệp, tiến đến đảo Phục Ba báo tin cho Long Quân. Ngay tiên tử giữa cánh tay áo váy bông bành, tắm ánh nắng mặt trời đỏ tươi lướt nhanh về hướng đông bắc, hàn khí lạnh thấu xương cũng theo cáo từ, nói là theo Long Quân phân phó, sau khi đánh hạ Ân Ba Châu hẳn muốn nhanh chóng trở về, nghe theo mệnh lệnh của Long Quân.

“Còn chúng ta thì sao?”

Nghe Băng Di nói vậy, vội vàng hỏi Vân Trung Quân có chỉ thị gì với bọn họ hay không. Nghe hẳn sốt ruột hỏi, Hoàng Hà Thủy Thần chỉ cười cười trả lời:

“Trước khi ta tới, Long Quân đã nói, trận chiến này không có gì ngoài ý muốn thì tất thắng. Đợi sau khi thắng lợi, các người đóng quân tại đó, bảo vệ Hải Châu, đợi đại quân tứ khinh chúng ta đến cứu viện.”

“Thì ra là thế!”

Nghe nghe đám băng di nói vậy, trong lòng tỉnh táo thoải mái, liền tổng biệt băng di, nhìn hẳn đạp lên Song Long trong sóng lớn mà gào thét rời đi. Tuy giờ phút này đã biết Long Quân an bài, nhưng phái sứ giả Hoa Gian đi một chuyến cũng không phải thời gian dài; sau khi đại chiến kết thúc chủ soái bẩm báo một tiếng, coi như là hoàn toàn lễ tiết.

Hắn ít nói, mở miệng bày mưu tính kế, cùng yêu thú và quái vật một đạo đánh hạ Ân Ba đảo chiếm cứ, hơn nửa canh giờ sau trên con đường nước phía đông bắc hòn đảo, chỉ thấy đại quân cuộn cuộn mà đến, đảo Ân Ba liền biến mất dày đặc.

“A...”

Tuy rằng ruộng tốt này ở sông Úc Thủy, ở đảo Phục Ba, đã mở miệng nói đã tận mắt thấy quân dung Tứ Độc Thủy quân, chỉ là hôm nay tận mắt thấy Tứ Độc Quân Mã trong miệng băng Di đến viện thủ, hẳn lại cả kinh trợn mắt há hốc mồm! Một lúc lâu sau, hẳn mới khôi phục lại tinh thần, thầm nghĩ:

“Thôi, Vân Trung Quân lão nhân gia người quả nhiên thần cơ khó lường!”

“Nói mau! “

Lời nói mềm mại như tiếng Yến Oanh truyền đến, bắt đầu nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi phân chia quang ảnh sóng nước mênh mông có một thủy quân đang phá nước lao đến; chỉ trong chớp mắt, trước mắt hắn đã là gió thom thành trận, diễm giáp thành đàn!

Chương thứ mười bảy của tiên lộ Yên Trần, đang bày mưu nghĩ kế, hy vọng có thể chiến đấu được với Tiểu Dã và Bình Triều.

— Toan Nghê Dịch Kinh.

Khi ánh rạng đông bắt đầu hiện ra mặt biển, bình sinh lần đầu tiên được đích thân dẫn dắt chinh chiến, cuối cùng cũng đã tới bước đường cùng.

Đại hoạch toàn thắng chấm dứt, khi ánh sáng mặt trời từ rung chuyển biển rộng trên bầu trời dần dần lên cao, chiếu rọi dải mây lưu chuyển đầy trời thành ánh sáng rực rỡ.

Thời điểm vầng hào quang màu vàng nát, Tứ Độc Long Phu Linh Tuyên Nhi nọ, cũng mang theo nữ vệ bản bộ của nàng tân binh theo đại đội nhân mã vượt biển mà đến.

“Đã mở lời...”

Chính là tiếng người còn chưa kịp đến trước, đang bắt chuyện Lân Ba bị chói lọi và những tiên binh thần tướng kia, trên người lóa mắt phát ra ánh sáng chói mắt.

Hoa Chiếu cơ hồ không mở được mắt, liền nghe được một thanh âm mềm mại đang từ mặt biển truyền đến. Nghe được thanh âm quen thuộc này.

Vuốt ve mắt, nhìn lại chỗ thanh âm truyền đến, liền thấy bên trong sóng thần nhộn nhạo đang trôi tới một quân đội xinh đẹp cao ngất đang tới.

Năm, trước quân là một viên nữ tướng, không phải Linh Dục là ai? Chờ đến hôm nay ở bên Ấn Ba Châu lại nhìn thấy vị Long này lần nữa.

Lúc tộc công chúa, thấy nàng đã thay một bộ trang phục chưa từng thấy qua:

Bộ giáp lông vũ trắng như tuyết phủ kín mái tóc xanh, hào quang rực rỡ của chiến giáp Ngân Huyền bao phủ lấy cơ thể mềm mại của nàng.

Áo choàng của Kim Vân Hà Thủy Liên ở phía sau phiêu quển như gấm, hai đóa hoa sen phấn từ giữa bay xuống, lẳng ba độ thủy, nâng đỡ nàng ôn nhuận.

Chân trần như ngọc, trắng nõn thi tuyết; trước mi nga xuân bạch ngọc khách, rủ xuống hơn mười điểm Lạc Kim Linh, lưu quang.

Phiêu dật, vang lên leng keng; giữa mi tâm là một điểm đan hồng cánh hoa, hình dạng như giọt nước ánh sáng, như họa long điểm nhãn tình.

“...”

Thần nữ xinh đẹp tuần tú, tôn lên vẻ đẹp càng thêm mềm mại động lòng người.

“... Đây là trong mộng phải không?”

Chính là Vân Thương lưu mi, băng cơ không đồ mồ hôi, nữ hài ngày xưa quen thuộc đột nhiên thần quang bắn ra bốn phía, xinh đẹp hái ánh nắng.

Nhất thời chỉ để cho người tỉnh lại cảm thấy có chút như chân thật giả, thoáng như mộng du. Xem ra long nữ xinh đẹp này ngày xưa thẹn thùng nói ra “Tứ tứ...”

Biển bùng tên cũng không phải là làm cho người ta nói khoác gì!

“Đã nghe, đừng có ngơ ngác mà nhìn.”

Đang lúc tỉnh phương cứ đứng nhìn, thần huyền tự nhiên long chứng liền từ trong hào quang chói mắt trở hết tài năng.

Trong sóng biển phía trước chìm chìm nổi nổi:

“Người xem, ta mặc một bộ giáp hoa sen mới đổi này vừa người sao?”

Nữ hài huyễn ảnh thần quang, trong sóng khói nhẹ nhàng quay người lại, áo choàng sau lưng quét sạch như mây, chuỗi ngọc trên trán leng keng.

Ngâm tụng rung động, sinh cơ hoạt bát vô hạn tràn đầy vô hạn.

“Cái này...”

Từ trong mê muội hoa mắt tỉnh lại, bắt chuyện vội vàng tán thưởng Tứ Độc công chúa với sóng mắt lưu mi:

“Vừa vặn, rất vừa vặn!”

Làm sao không đùa chứ? Chiến giáp bó sát trước mắt, bao vây nữ tử trẻ tuổi sức sống tỏa ra bốn phía kia rất hấp dẫn.

Đến lúc này, ngay cả hắn cũng có chút lập loè ánh mắt, không dám ở một số vị trí quá mức chú ý. Đương nhiên, mặc dù...

Thần liên chiến giáp này vừa vặn dễ dàng, thiếu niên cần suy nghĩ vẫn có chút đề nghị. Chỉ nghe đánh thức nói ra:

“Linh Khuyết, vừa vặn vừa người, chỉ là lập tức sẽ đại chiến, trên chuỗi ngọc trên trán người buộc kim nao, đúng vậy.

Không phải quá vang dội?”

“A!”

Vừa nhắc nhở, Linh Kính Nhi vốn thông minh Băng Tuyết lập tức hiểu ý, vội vàng vung cổ tay ngọc lên, ngâm tụng câu đó.

Tiếng kim liên nhỏ nhắn vang lên xóa đi không còn tăm tích. Trên chiến trường đao quang kiếm ảnh quả thật không thể chỉ nhìn thấy trong chốc lát.

Thời gian, Tứ Độc công chúa mở miệng trước mặt bất giác tràn đầy tình cảm con cái, quên cả việc mang theo phía sau mình.

Nữ vệ thân bình tới.

“Đúng rồi, các nàng là?”

Khi Linh Khuyết lại bắt đầu cùng Quỳnh Huyền ân cần nói chuyện, ặc ặc đàm luận về quần áo của mình, thì nàng đã bắt đầu hỏi những nữ binh phía sau kia.

Tình huống như thế.

Bất quá mới mở miệng đặt câu hỏi. Trong quân trận sau lưng Linh Miểu, bỗng nhiên chạy ra hai nữ tử, xẹt qua Ba Phong rồi nhanh chóng tới gần.

Trước mặt hẳn, không đợi hẳn có phản ứng gì liền khom người bái một cái:

“Tứ Độc Long Nữ Nữ Tật Bích, Bạch Hoa, tham kiến Thiếu chủ quân!”

Thấy hai vị nữ tướng mặc áo giáp Vân Khôi quỳ lạy trước mặt mình, mở miệng nói một lúc cũng cảm chân tay luống cuống.

Cũng may mấy ngày nay được Huyền Linh Yêu tộc coi trọng, bất tri bất giác cũng dưỡng ra một chút khí độ, sau ngẩn cục thúc đẩy liền mở miệng đáp ứng một tiếng.

Nhanh chóng mời các nàng đứng dậy, lúc này Linh Kiền cũng kịp phản ứng, có chút trách chính mình không nên chỉ lo giữ nhà. Nhất thời ngược lại.

Quên giới thiệu đám thân vệ nữ tướng cho bọn họ với Ngôn Quỳnh.

Sau khi nghe xong lời giới thiệu về Linh Miểu, mới biết dưới trướng nàng có bốn nữ tiên, tên là Bạch Hoa, Thủy Bích.

Ngân Sương, Hồng Tuyền. Trong Tứ Độc Thần tộc, bốn vị Tiên Viện đều có chức vụ:

Bạch Hoa tiên tử là thần phá băng, chủ đông qua mùa xuân đến hồ nước phá băng; Thủy Bích tiên tử là thần trong vắt sông, phụ.

Trách đại lãng đào cát, thanh tịnh giang hồ; Ngân Sương tiên tử là Tinh Lăng Chi Thần, chủ phong yên sóng lặng, trợ giúp thượng thương buồn xuôi gió;

Hồng Phấn tắc hiệu “Minh Hồ tiên tử”, chuyên quản lý thủy thực sinh cơ giang hồ, trợ giúp các loại tạo thủy tộc sinh trưởng.

Mà ngay trong đêm hôm qua, bốn vị đại quân Tứ Độc Long Quân từ các nơi Lục Địa Thủy tộc điều đến lục tục tới, bốn vị

trí bốn vị này...

Trong hai vị nữ tiên thuộc dòng chính của Long Nữ, Hồng Tiêu, Ngân Sương ở lại thủ hộ, Bạch Hoa và Thủy Bích liền dẫn theo các nữ quyến xinh đẹp của các bộ tộc.

Trên Nam Hải Phục Ba đảo nghe lệnh điều khiển Linh Khôi.

Nghe qua Linh Dục nói rõ, tỉnh ngón lại nhìn hai vị tiên tử Thủy tộc trước mắt, phát hiện Thủy Bích Tiên Viện nhỏ nhắn xinh xắn thân hình.

Trên eo thon mềm mại, trên đầu cũng không mũ, mây xanh tụ lại giữa những sợi tóc đơn giản như trâm cài ngọc, màu ngọc tựa như ngọc.

Như Bích Ba Lưu Thúy; trên bộ giáp màu xanh ngọc bích trên người, dùng một dải lụa trắng bạc buộc lên một vòng váy màu vàng nhạt, bao quanh.

Cái eo mảnh mai cùng Thần Phá Băng Bạch Hoa, chính là một đỉnh Ngân Đầu Trạc trên đầu, trên người là một đàn Phượng màu nhạt.

Váy đuôi, dưới bàn chân một đôi tơ trắng chia mây, cách ăn mặc thật là tố nhã.

Nhìn từ lần đầu tiên, bắt lời cảm thấy Thủy Bích Tiên Thù tư thái uyển chuyển, mi mắt linh động, tính tình hẳn là so sánh.

Mà Bạch Hoa tiên tử thì ánh mắt bình tĩnh, thần thái đoan trang yên tĩnh.

Ngay tại lúc bắt đầu đánh giá Thủy Bích Bạch Hoa, hai Tiên Thù cũng đang đánh giá lẫn. Lúc nhìn, Thủy Bích Tiên không hề cảm nhận được Thủy Bích Tiên.

Tị ky, đôi mắt đen thui xoay tròn, đánh giá tỉ mỉ toàn thân nàng một phen, mà tỷ muội đứng bên cạnh nàng thì lại tỉ mỉ xem xét.

Bạch Hoa, là khi nhớ lời cùng nàng vấn an mới ngay lập tức nhìn thoáng qua. Phương thức quan sát mặc dù không giống nhau, nhưng đã xem qua phương thức khác nhau.

Sau đó hai tiên thư trong lòng đồng thanh đánh giá:

“Ánh mắt Linh Dục tỏ thật không tệ! Nam tử này tuy không thể sánh bằng Triệu Trạch, Sở Thiếu chủ, Ngọc Lang mặt phấn, nhưng...

Cũng chưa mất đi một tin tức anh khí bừng bừng ăn mặc tốt cho nam nhi!”

Tĩnh lại không biết đáy lòng các nàng đánh giá lần này; lần đầu nhìn thấy hai vị nữ tiên, tĩnh ngôn vẫn lễ vẫn an các nàng.

Sau đó, liền lòng đầy bội phục nói với Linh Dục:

“Linh Khuyết, trước kia còn không biết ngươi còn có đảm tiên tử này!”

“Đương nhiên!”

Linh Miêu Nhi còn chưa trả lời, Thủy Bích Tiên Viện đã đoạt lời hắt trước cười hì hì:

“Thiếu chủ quân, Linh Mi tử và ngài dưới tháng trước, thời điểm mặt ý nồng đậm, đương nhiên không cần đến những kẻ ngu xuẩn như chúng ta.

Tỳ tử ở một bên trợ chiến quan sát; hiện tại lên trận giết đoàn chương, tử muội chúng ta tự nhiên cùng chung kẻ thù chung!”

Thì ra tính tình Linh Dục hiền hòa, bình thường cũng gọi mấy vị bộ hạ Thủy Tiên này là tử muội. Bình thường khi nói chuyện cũng không có nói gì.

Tiểu Long nữ so đo tôn ti. Nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, vội nói:

“Mấy ngày không gặp, tiểu tỷ hoàn toàn không có tiến bộ, chỉ nhếch miệng kêu loạn; “Thiếu chủ quân” gì? Công chúa nhà ngươi?”

Còn đang suy nghĩ không giả cho hấn đấy!”

“...”

“Thật vậy không?”

Tiên tỷ thông minh nghe vậy, đảo mắt một cái, bỗng như nhớ ra chuyện gì, nghiêm trang nói chuyện với công chúa.

Nói:

“Đúng rồi, công chúa tử tử. Tiểu tử có chuyện thiếu chút nữa quên mất. Lần này tử muội chúng ta đến không chỉ mang đến cho người.

Cây thương vân kích kia còn mang theo lời nhắn của Trương Thủy nương nương —— nương nương nói, trước kia tử tử muốn gả cho Nam Hải Hầu.

Là một trong những ý nguyện của nàng; dù sao nữ không thể trách mẹ, tử tử muốn gả cho Trương chủ, a, là Trương công tử! Nàng cũng sẽ không làm thế!

Ngăn cản...”

“Ồ?”

Linh Dục nghe vậy chỉ cảm thấy có chút kỳ quái:

“Thủy Bích muội muội, việc này muội không phải đã nói với ta sao?... hừ!”

Chỉ trong giây lát Linh Dục đã kịp phản ứng, nhin không được cười mắng:

“Hay cho một tử tử giao hoạt! Được rồi, xem ra bây giờ tử tử cũng không quản được người, vậy chọn một con Hoàng Đạo Cát đi.

Ngày nào, giúp người tìm một người nhanh chóng gả đi!”

Trong tiếng quát, Linh Dục Nhi nghĩ đến lời mẩu thân mệnh thủy bích các nàng mang đến, lại nhin không được một lần nữa thơm ngon.

Trong lòng mừng thầm, trong lòng ngực phanh nháy loạn như có nai con va đập loạn. Mà lúc này cũng nghe rõ hai người đối đáp, trong lúc nhất thời cũng có thể.

Là mãn nguyện.

Đúng lúc bầu không khí có chút vi diệu, Thủy Bích tiên tử bỗng nhiên ngọc thủ nhẹ thư giãn, duỗi tay lên trời một cái.

eo lưng, oán giận nói:

“Ai da, đã sớm biết Nam Hải nóng bức, nên không mặc váy này vào rồi!”

Nghe được lời này của nàng, Linh Dục Nhi lại có cơ hội phản kích, liền cười gằn nàng:

“Thủy Bích tiểu muội, không mặc váy sao được? Đề phòng cái eo nhỏ của muội, không cẩn thận bị gió biển thổi giết!”

Thấy công chúa nhắc chiếc eo nhỏ nhắn của nàng lên, thủy Bích rốt cục có chút thẹn thùng, đỏ mặt há miệng gào thét không nói gì nữa.

Trong lúc mấy người Linh Miêu cười nói chuyện, Quỳnh Thiên lúc này cũng có chút nhận sinh, kêu lên một tiếng “Thủy Bích tỷ tỷ”

“Bạch Hoa tỷ tỷ”, trốn phía sau người tỉnh lại không chịu nói nữa.

Đợi đến khi sự việc mới kết thúc, hắc mới mở miệng liền có cơ hội nói chính sự. Vừa rồi hắc ở Linh Miêu tới.

Thời điểm, đã phát hiện đại quân Tứ Độc trong sóng biển khói bụi tập nập đến, trong hai ngày gần như chưa từng thấy.

Đến hắc còn tưởng rằng, Vân Trung Quân ở sông Úc Thủy, đảo Phục Ba đang lo lắng, đây đã là lần công kích này của toàn bộ nhân mã Nam Hải.

Chỉ là không nghĩ tới trong một đêm ngắn ngủi, lại có nhiều cường đại mệnh mông đến như vậy.

“Vì sao trận đại chiến ban ngày hôm qua, không sớm để những thần quân này lên sàn?”

Nhớ tới trận đại chiến gian khổ trắc tuyệt hôm qua, bắt chuyện mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhìn lại giếng nước ngăn nắp trước mắt.

Chiến quân thần huyễn chiến chui vào trong cơn sóng mệnh mông của Hạo Nghê Đào, nghe thấy liền nảy sinh nghi vấn trong lòng. Sau khi nghi hoặc, hắc liền hỏi Linh Dục về vấn đề này.

Chuyện này, nghe hắc hỏi, long nữ thanh xuân xinh đẹp liền nghiêm mặt đáp lại hắc:

“Lắm ngôn, ta đang muốn nói với người những chuyện này. Ta trở về, một là muốn giúp người một chút sức lực, mặt khác chính là...”

Muốn loan lời nhắn của một số gia gia cho người.”

“Ừm! “

Thấy Linh Dục nói chuyện về mặt trịnh trọng, lời nói cũng nghiêm túc hẳn lên. Chỉ nghe Linh Tuyền nói:

“Đêm qua lúc các người xuất chiêu tấn công đảo này, từng hỏi gia gia một vấn đề, nói chúng ta không lưu kích ngàn dặm, trực tiếp hỏi.

Công Long vực, hiện tại gia gia sẽ nói cho người biết vì sao.”

“Đúng vậy! Vì sao?”

Hắn ta nghe vậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

“Ừm, người đừng nóng vội, từ từ nghe ta nói cho người. Gia gia của ta nói, Nam Thủy Hải Hầu đã tâm bùng bùng, xưng bá lục địa.

Địa Thủy tộc đã lâu, lần này cùng hắn sẽ chiến Nam Hải, cũng không phải chỉ vì một châu một đảo, bình ổn một người một vật được mất.

Lần công phạt này, đối với cộng chủ Lục Địa Thủy tộc của hắn mà nói, là để thanh trừ dã tâm của Nam Hải.

Đồ đệ bùng bùng. Cho nên, bắt sống Long vực hay không cũng không quan trọng, thậm chí bắt Mạnh Chương hay không cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là có thể loại bỏ những lực lượng một lòng xưng bá như đi theo Mạnh chương ở Nam Hải hay không?”

Trong lúc thuật lại lời nói của lão Long quân, Linh Dục Nhi cũng bắt tri bắt giác dùng ngữ khí trầm ổn của hắn:

“Người đã mở miệng thì có lẽ cũng không biết rõ mười phần, tên ác đồ Mạnh Chương kia mượn danh hiệu quỷ phương chống cự, long binh ngang ngược dưới trướng.

Hành Nam Hải đã lâu, ức hiếp áp bức dân trên đảo Nam Hải lương thiện, không việc ác nào không làm, sớm đã đồng thành vai vế.

Trở thành cá mè một lứa. Nếu như lần này chúng ta không diệt sạch đám binh sĩ nghèo kiết xác Xi Võ này, thì giống như lưu lại u ác tính.

Cho dù nhất thời gạt bỏ đi máu mủ mặt ngoài, chờ đến khi thời cơ chín muồi vẫn có thể tạo thành họa lớn cho tâm phúc!”

“Hay!”

Nghe đến đó, tỉnh ngôn trong lòng đã mơ hồ biết Long Quân đại khái trừ tính thế nào. Chỉ là chân tướng cụ thể còn mạch máu...

Không phải vô cùng rõ ràng. Chỉ nghe Linh Dục Nhi tiếp tục nói êm tai:

“Chính là vì suy nghĩ như vậy. Gia gia nói, trận chiến ngày hôm qua chính là một trận lấy yếu khi đối địch, như vậy mới có thể dẫn dụ.

Mạnh Chương chiến thắng lâu ngày then quá hóa giận, dẫn chủ lực tinh nhuệ đến đây, hội chiến với bên tam đảo Phục Ba... Người có biết không...

Mạnh Chương kia luôn luôn coi thường chiến lực nội bộ Lục Thủy tộc chúng ta, khăng định nuốt không trôi cục tức này; mà hôm qua chúng ta không chống đỡ nổi.

Phải miễn cưỡng. Cũng làm cho Thủy Hầu kia không đến mức dốc toàn bộ lực lượng chủ lực của trọng binh một đường ở quỹ kế.

Di động lại đây. Nếu như vậy, đối với chúng ta cũng thập phần bất lợi.”

“Thì ra là thế!”

Nghe đến đó, lời nói cũng bừng tỉnh đại ngộ. Hóa ra lão Long Quân kia đánh chủ ý dụ địch tới tận cùng! Trong lòng thâm nghĩ, đó chính là lão Long Quân!

Trung tâm suy nghĩ một chút về những lời Linh bính nói, thiếu niên làm việc cũng không câu nệ tiểu tiết không khỏi trong lòng khen ngợi:

“Kỳ diệu vô cùng! Nếu là cơ hội học trò của Mạnh Chương, nhận ra chí lớn của Tứ Độc Long Quân, thì sớm đã thu lại phòng ngự, sắp xếp lại.

Có trọng binh bố trí canh phòng các đảo lân cận Long vực, liều mạng phòng thủ, tức thì dù lực lượng Tứ Phế mạnh mẽ hơn nữa, muốn đánh hạ cuối cùng.

Long vực cũng muôn vàn khó khăn! Kết cục tốt nhất với Tứ Thiệu, cũng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương!”

“Chỉ là với tính cách của Mạnh Chương, chắc chắn không thể làm như vậy được.”

Đối với kế hoạch lần này của Vân Trung Quân, hắn nhận ra rất là tán thưởng. Lại nói kế dự định xâm nhập tiêu diệt này.

Sách lược cũng không ít; nhưng trong thực chiến, chủ soái một phương muốn cẩn thận nắm bắt tâm lý của chủ tướng đối phương, biết người tri kỷ tri kỷ.

Cái kia, vận dụng kế sách linh hoạt, nhưng không phải dễ dàng làm được. Như vậy xem ra, lão Long Quân này quả nhiên trí kế hơn người.

Nói mình năm xưa là tướng quân trong đại chiến Long Ma, có lẽ cũng không phải chuyện to tát.

Đang lúc mở miệng tán thưởng, thì nghe Linh Dục Nhi bắt đầu truyền đạt nhiệm vụ mà Vân Trung Quân giao cho bọn họ:

“Nói đi, gia gia nói trận chiến hôm nay, có thể nói là trận quyết chiến giữa Nam Hải và Tứ Độc, tham chiến đều là như vậy.

Thủy tộc tinh nhuệ. Bởi vậy những Lục Địa Yêu tộc giúp người cùng tới Nam Hải báo thù, liền có thể tạm thời nghỉ tại Ấn Ba Châu.

Nghỉ ngơi dưỡng sức, lần này không cần xuất chiến nữa.”

Vừa nghe lời ấy, bắt chuyện liền biết dụng ý của Long Quân: Đại chiến sắp đến chỉ sợ là kinh thiên động địa, Lục Địa Yêu tộc

Cho dù là am hiểu thủy tính, cũng hoàn toàn không thể địch lại những tinh nhuệ long tộc kia, lại thêm một đêm khổ chiến công đảo, đối với hắn.

Nói tới đây, người có lợi nhất là nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Nghĩ tới điểm này, bắt chuyện lại phải bội phục khả năng sử dụng tài liệu của Lão Long Quân. Đến lúc này, Linh Dục phải chuyển tiền mới được.

Ý chỉ Long Vương cũng nhanh chóng chuyển đạt xong, chỉ nghe nàng nghiêm túc nhắc nhở:

“Đúng lúc thông báo, gia gia còn nói, lát nữa khi chiến sự nổ ra, người nhất định sẽ tham chiến. Ông ấy bảo ta chuyển lời với người.

“Bình giả, hung ác, chiến giả, hung ác; một trận chiến sống còn, người quyết không có lòng dạ phụ nữ —— “

Thiếu nữ đang nghiêm túc truyền ý chỉ của gia gia, nói đến đây lại bỗng nhiên dừng lại, nhìn không được hừ một tiếng bất mãn.

Đạo:

“Hừ, gia gia khinh thường con gái chúng ta nha...”

Đương nhiên tiếng oán giận này cũng không quá lớn, bởi vì trên đời lúc ấy, nam tôn nữ ti tập mãi thành thói quen, cho dù là tôn tôn...

Công chúa quý như Long tộc, ngày thường cũng rất tập mãi thành quen.

Không đề cập tới Linh Miếu oán giận, nghe Long Quân vừa rồi chuyển đạt yêu cầu của nàng, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng:

Chiến đấu sống chết quan trọng, nếu đánh bại, đừng nói đến chuyện báo thù trừ gian, chỉ sợ tất cả mọi người bọn họ đều sẽ bại trở về đất liền.

Đội cuộc trả thù tàn khốc của Nam Hải Long tộc, nghĩ tới đây, trong lòng bỗng khẽ động, nghĩ tới một kẻ vô cùng trọng yếu.

Vấn đề vấn đề —— vấn đề trọng đại như thế, trong lúc nhất thời hẳn không kịp ngẫm nghĩ, liền thốt lên:

“Sau khi đánh bại Nam Hải, Linh Khuyết gia gia có từng nói, nếu như chúng ta đánh bại nó thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ không chân chính đánh bại nó?”

Nam Hải Long tộc liên tục nhổ tận gốc, từ Tứ Độc Nhập Chủ?”

“Hi hi... Gia gia thật lợi hại!”

Nghe xong lời giải thích vội vàng hỏi, Linh Kính Nhi lại nở nụ cười xinh đẹp, không vội trả lời lại chuyển bệnh gia gia của nàng.

Bộ dáng, bắt chuyện chính là không hiểu ra sao. May mắn Linh Dục khen xong, sau đó lập tức nói ra:

“Ý ta là gia gia rõ ràng đã sớm biết ngươi sẽ hỏi như thế! Hẳn nói, nếu như sau khi đánh bại Nam Hải, chúng ta đều sẽ hỏi.

Hội mình Tứ Hải Long tộc, giúp đỡ đại thái tử bá bá của Nam Hải Long tộc, kế nhiệm vị trí Nam Hải Long Thần! Nam Hải Long Tử Bá

Ngọc, tính cách ôn hòa trung hậu, rất có phong phạm vương giả!”

“Hay lắm!”

Đến lúc này mới tỉnh lại, cuối cùng lão Long Quân cũng đã ra sức thuyết phục lão Long Quân. Lúc này trong lòng y cũng âm thầm hạ quyết tâm.

Tâm:

“Có anh minh thần quân như vậy, ta nhất định phải xuất lực thật tốt, hy vọng có thể làm tốt cho tuyệt, còn có đám người đã lâm nạn đồng môn từ lâu.

Báo thù ngày sau!”

Tạm thời bỏ qua chuyện lập lời thề trong lòng thiếu niên, lại nói trên đường biển bên ngoài Ấn Ba Châu này, không bao lâu sau, chính là thời điểm cuối cùng.

Thủy bá và băng di suất lĩnh Hoàng Hà Thủy tốt tình nhuệ sau khi đóng quân trong nham thạch bên ngoài Ấn Ba Châu, tất cả cuồn cuộn mà đến.

Tứ sơ đại quân tới đây, tất cả đều bố trí ẩn nấp bên trong biển cả bên ngoài Ấn Ba châu. Lúc này, người mặc giáp trụ chấp duệ.

Võ sĩ, pháp sư mắt sáng thần hoa, thần thú sắc ảnh đăng vân, tất cả đều kiểm chế thân hình, đánh thức Yêu tộc đánh tới.

Bên Ấn Ba Châu nín hơi, nghiêm trận chờ đợi đại chiến sinh tử sắp tới. Trong lúc nhất thời, tràn đầy tiên binh thần tướng.

Khởi Ba Châu lại trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy.

Áp lực yên tĩnh như thế ước chừng kéo dài nửa ngày; sau đó tất cả mọi người chợt nghe được, phía đông trên mặt biển giống nhau.

Một trận tiếng vang như sấm từ ngoài ngàn dặm truyền đến, dần dần tới gần; mà đầu thì vang lên như sấm động, như đá lăn từ ngoài ngàn dặm truyền đến.

Bầu trời trong xanh, bỗng nhiên mây đen giăng đầy, đảo mắt rơi xuống mưa.

Bọn họ cuối cùng cũng tới.

Tiên lộ khói bụi, mười bảy quyền Tỉnh Thất Diệu Nhật, uy thần cường đại của biển cả.

Chờ đợi trước đại chiến có vẻ dài đằng dặc như vậy, trong vạn loại khẩn trương còn tựa hồ mang theo một tia hưng phấn, hỗn tạp cảm giác kỳ dị cổ quái như vậy, thiếu niên Vụ Châu từng nằm ở phố chợ, rốt cục đã chờ đến đám đại quân thần dị Nam Hải kia. Lúc đó, sớm ngày biển mất, mây đen như mực biển mất., Mưa gió như trút. Trong lúc kinh tâm động phách, ngay cả biển rộng lớn mênh mông dưới chân cũng như đột nhiên thông linh tính, ngửi ra mùi nguy hiểm nào đó, bắt đầu không

ngừng rung chuyển bất an. Trong lúc nhất thời, tiếng gió như sôi, sóng lớn như tức giận, thiếu niên đứng lặng dưới nước biển dường như chỉ cần không đứng vững, sẽ bị phong ba quỷ quyết vô thường cuốn tới.

Nghe tiếng gió quỷ dị, bắt chuyện cố gắng ổn định thân hình, liền từ sau đá ngầm thăm dò quan sát. Không biết có phải trùng hợp hay không, ngay khi hắn vừa mới thò đầu ra nhìn, phương xa lại sôi trào, hắc ám như mực giao nhau giữa biển trời giao nhau, liền chợt có phù quang lóe lên một đường., Ban đầu, màu trắng nhạt dài nhỏ, dần dần sáng lên, dần dần mở rộng, trong nháy mắt giống như trong minh minh có một tiếng sấm sét nổ vang, “Ầm” một tiếng, Thần Uy giáp sĩ hung mãnh Giao Long lấy ngàn vạn để tính, giống như đột nhiên xuất hiện từ chỗ giao giới trên biển, giống như thủy triều mãnh liệt hướng Ấn Ba Châu bên này mãnh liệt vọt tới!

Không cần phải nói, loài cá lọt lưới của Lang Chu tộc đã sớm truyền tin tức Ấn Ba Túc Châu rơi vào tay giặc cho Nam Hải Long tộc.

Nam Thủy Tộc tấn công tới, đã sớm bày trận sẵn sàng đón quân địch ở bên ngoài Ấn Ba Châu, Tứ Độc Long Quân cũng không chậm trễ, từ trên bầu trời, dưới nước biển ba con đường hợp sức đón đánh. Lần này nghe trong lời giải thích, trong thiên địa đột nhiên vang lên tiếng sấm lớn “Phanh” sau đó chiến thú của hai đại thủy tộc trong thiên hạ chém giết lẫn nhau.

Khi chiến sự bắt đầu, lúc tỉnh lại tất nhiên lập tức tham gia chiến đấu; Thái Hoa đạo lực tứ gân bát hải phần phần, đem thanh cổ kiếm phong thần lai lịch không rõ ràng kia bay múa đầy trời, thần kiếm xung phong, từng đoàn từng đoàn lưu quang phi nguyệt rơi xuống, đánh về phía Nam Thủy Thần trước khi liều lĩnh xông tới.

Lúc điều khiển phi kiếm, bắt chuyện cũng lưu ý quan sát thần binh Nam Hải vừa đánh tới. Chẳng qua nhìn sơ qua, hắn lập tức phát hiện Nam Hải quân công tới hôm nay khác xa hôm qua. Trận đại chiến hôm qua tuy đánh vô cùng gian khổ, nhưng quân Nam Hải Thủy đánh tới phần lớn là binh tôm

tướng của tướng của., Ngoại trừ số lượng đông đảo, chiến lược thật ra không được tốt lắm. Nếu không có một số ít Hải Thần chạy tới, lại thêm lính tôm, tốt vô cùng vô tận ùn ùn kéo đến, bọn Tứ Độc Thủy quân vừa mới đặt chân cũng không cần đánh gian nan như vậy.

Mà hôm nay lại hoàn toàn khác. Hiện tại bất chuyện Nam Hải thần binh quân ngũ đang đối mặt, trên bầu trời Xích Giao đen sì to lớn che kín bầu trời, tự do bay lượn trên không biển rộng lớn, bay vô giết nhau; dưới biển khơi phía đối diện, thần binh Tuyết Nhận tiên y lấy hàng vạn để tính, lúc áp bách tấn công đến thần nhận lập hoa, các loại pháp thuật cổ quái tầng xuất bất tận, tuyệt không phải những con tôm chỉ biết man lực giết địch có thể so sánh.

Ngoài ra, lại có ngàn vạn sinh linh Hải Tộc còn chưa tu thành hình người, giống như Ô Ngọc Ô tặc, Hải Hồng. Thủy mẫu thủy cương, rườm rà, Hồng Tiêu Tử Khuê, dựa vào những Hải Thần Binh pháp lực cường đại xung quanh., Trong lúc cấp bách nói rõ để bọn họ yểm hộ chém giết, trong đám hải yêu hình người này, chỉ ba ngàn con rùa trong một bộ tộc liền tự thành một quân trận, vô luận là Toan Nghê, trấn không lồ, hay là ba rùa ba rậm rạp, dùng giáp xác cứng rắn đặc hữu của chúng nó, để thiếu chủ lực đại quân góp nhặt thành một tòa phù thành biển không thể phá!

Mà ở bốn phía Quy giáp phù thành, nước biển sâu không lường được đang kịch liệt rung chuyển, kinh đào hải lãng bạo liệt, tuôn trào lừng không, chứng tỏ dưới mặt biển cũng đang tiến hành liều chết tranh đấu.

Nhìn thấy tình hình như vậy, hấn lập tức bừng tỉnh. Xem ra trong hai ngày này không chỉ có Vân Trung Quân dùng mưu lược mà Nam Hải Long tộc bài binh bố trận cũng đã dùng mưu kế. Hôm qua Vân Trung Quân chỉ ra điểm yếu của Vân Trung Quân., Mà Nam Hải cũng là địch nhân dùng đại lượng quân lực cấp thấp tiêu hao đường xa mà đến. Dưới tình huống Tứ Độc Long quân công phạt từ xa không được bổ sung, lại phải chủ lực tinh nhuệ dốc toàn bộ lực lượng, chắc chắn có thể tạo thế núi lớn áp đỉnh đánh cho đối phương nát bấy. Theo như vậy, xem ra..., Nam Thủy Hầu Mạnh Chương kia quả nhiên

thân kinh bách chiến, cũng không hoàn toàn khinh địch; ở trong vùng nước biển Nam Hải lưu truyền tình hình chiến lược địa thủy tộc thấp kém. Y còn có thể kiên nhẫn phân chia một đoạn công kích như vậy, cũng không phải người thường có thể làm được., Có một điểm hấn không thể ngờ tới, đó là Tứ Độc một phương cũng chuẩn bị phân tiến, hợp lực chống đỡ hai đợt công kích đầu, chỉ trong vòng một đêm, liền điều tới lượng lớn long quân tinh nhuệ đã sớm dự bị tốt, đón đầu chủ lực Nam Hải Long tộc đánh tới.

Ý chí chiến đấu dũng mãnh trong đầu của quân soái hai bên đối với những sinh linh đang chém giết trong sát trường hiện nay mà nói chẳng có bao nhiêu tác dụng trực tiếp đối với bọn họ mà nói, chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần sử dụng toàn bộ phương pháp trên người mới có thể sống sót được.

Hai quân giao tiếp, mới bắt quá một lát, tình hình chiến đấu đã vô cùng khốc liệt, vượt qua tất cả tưởng tượng trước kia, thực sự là ” cá voi ngầm nhìn thấy, tuôn ra mà tranh bơi; Linh Hồng ẩn hiện, Chu Hồng tranh phù; Li Long Khảm Thủy, vẫy không lồ cản thuyền, chảy xiết nhật nguyệt, lưu động lật đổ tinh hà!”

Chỉ một lát sau, nước biển xanh lam bên ngoài Ân Ba Châu bị các màu máu tươi quấy đến dơ bẩn đục ngầu. Thời điểm huyết quang bắn tung tóe máu tươi chảy ngang, thiếu niên xuất thân sơn dã trước mắt liền hiện ra một cảnh tượng kỳ lạ:

Nước biển xanh thẳm, giống như một tấm màn, từng đóa hoa máu đẹp để lặng lẽ nở rộ ở trên đó. Lúc nở rộ, giống như pháp chú của thảo nguyên mùa xuân bị “hoa nở” trong khoảnh khắc đó, nụ hoa năm màu nở rộ trong gió mát, nở rộ những cánh hoa mềm mại dài nhỏ. Mà theo những đóa hoa màu máu khác nhau kéo dài nở ra, càng có càng nhiều máu tươi quấy nhiễu, những bông hoa đóa hoa tươi nở rộ, màn sân biển nở rộ cũng không ngừng biến hóa màu sắc.

“Grao!”

Đúng lúc hấn đánh thức, hình ảnh quỷ dị quỷ dị này có chút xuất thần, chợt nghe bên tai ” Nhu” một trận gió vang lên, kèm theo một tiếng kêu quái dị, chợt từ trên vai trái mình bay qua một con hải yêu nhuyễn thể, ở bức họa “Vải” trước mắt lạch

cách rơi xuống, sau đó liền nhìn nó ở trên mặt biển đập tan xương nát thịt, lại ở trên bức tranh biển đậm đặc thêm lên một đóa hoa màu lam tươi.

“Ách...”

Thấy cảnh này, mở miệng quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Quỳnh Huy đứng ở phía sau mình hơn một trượng, đang cau mày oán giận với lão:

“Ca ca! Cần phải chuyên tâm nha!”

“A...”

Ám Đạo hô thẹn một tiếng, mở miệng cười xấu hổ, vội vàng xin lỗi tiểu muội muội của nàng. Nghe xong ca ca bảo không còn ngăn người, chuyên tâm đánh trận, tiểu Quỳnh Tước thần dũng vô cùng lại nhảy lên một cái, cười hỏa diễm Chu Tước của nàng đánh tới quân địch.

Trải qua lần ngoài ý muốn vừa rồi, nghe vậy hiện tại cũng rất phân chấn, lưu ý quan sát số quân địch lướt qua phòng tuyến tứ bạo, phòng ngừa bản thân lại bị chúng đánh lén. Tuy hiện tại mình cũng mặc Tứ Linh Thần Giáp nhưng Thủy tộc yêu linh bình thường không thể làm bản thân bị thương; nhưng trăm điều bí mật còn có một chút sơ hở, huống chi hôm nay thủy quân đối mặt đều là tinh nhuệ Nam Hải, sau khi tỉnh lại âm thầm trách một tiếng không cẩn thận liền bắt đầu chuyên tâm điều khiển kiếm giết địch.

Ví dụ như Tứ Độc Thủy quân chém giết kịch liệt với Nam Hải Thần Binh thì không có đề cập tới, chỉ nói chiến trường này có liên quan tới chiến tranh thức thời với mấy người. Đầu tiên là vừa rồi chính hắn ra sức giết chết con Quỳnh Thu đánh lén ca ca của nàng là Hải Yêu kia. Cũng không biết tại sao, nha đầu đáng yêu ngày thường đối với Đường chủ, Bách Y Thuận, khắp nơi đều nhu thuận đáng yêu, từng bước lên chiến trường, đúng là dũng mãnh hung bạo, dữ tợn như tượng tượng!

Vừa rồi, đại chiến vừa mới bắt đầu, tiểu Quỳnh Thiên đã sớm nín chân như mũi tên rời cung lao ra ngoài. Khi mình tiến công trận địa địch, mới kịp gọi ra hai con thần điều Chu Tước kia., Một con làm thú cưỡi, một con thì vẫn thành hình lưỡi

dao, vẽ mặt hung ác đánh về phía trận địa địch. Đi theo đã lâu không biết có phải vì bị thần lực Thái Thanh chí thuần của hắc cảm hoá. Hiện tại nàng cầm thanh Chu Tước Tiểu Dao trong tay., Hỏa diễm trường dao theo tâm ý của nàng sớm đã hóa thành bốn, năm thước, lưỡi dao sáng rực ánh lửa, ánh lửa hùng hực, chấp nhất trong tay Ngọc Bạch Tiểu Tiểu không được tỉ lệ., Lúc vung múa mang theo tiếng rít Câu Hồn đoạt phách, gặp Hải Thần cũng mạnh mẽ không chút nào rơi xuống hạ phong. Thậm chí, nếu những Hải Thần Bình kia không kịp chống đỡ Chu Tước Diễm Nhận của nàng, bị nàng đánh lên trên người, lập tức dưới ngọn lửa cực nóng hóa thành một đạo khói xanh, hoặc một đồng bọt biển, từ đó tiêu tán ở trên mặt biển!

Mà cô bé này có thể tính cách thông linh, mặc dù lúc xung đột trên chiến trường, có khi đôi mắt nhỏ mông lung, có vẻ chưa tỉnh ngủ., Nhưng hết lần này tới lần khác, đợt Hải Linh thần lực cao cường kia thấy bộ hạ của mình đều mất mạng. Trong lúc nổi trận lôi đình muốn tới tìm nàng báo thù, thì tiểu nữ oa đã sớm trơn trượt như con cá nhảy nhót thật xa, chuyên tìm những người nàng ta đánh nhau để nói chuyện với nhau rằng, trong lúc đánh nhau, Quỳnh Huyền đã sớm nhớ kỹ những chữ “Hạng nhất” an toàn trong lòng!

Mà những Thần Linh tức giận kia, cho dù có tâm tư đặc biệt tới tìm nàng chém giết, nhưng cũng không thể vơ vét được. Bởi vì bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu này so với con chim thần Chu Tước rực rỡ sắc sỡ kia của nàng tựa như một thê. Lúc lùi lại mơ hồ tới, giống như quỷ mị, cơ bản ngay cả bên váy nàng cũng không động vào được!

Thấy vậy, thiếu niên đường chủ mới đầu còn có chút lo lắng cho an nguy của tiểu muội muội, liền hoàn toàn yên lòng. Xem ra thân hình của Quỳnh Huyền muội muội tựa như du hồn, lại không thể giết địch, muốn quay người chạy trốn nhất định không thành vấn đề. Lại nghĩ tới việc mình đã dặn dò nàng không được là “không đánh lại thì bỏ chạy”, bắt đầu liền hoàn toàn yên lòng đối với cô bé vốn luôn nghe lời này.

Chỉ là, lúc mới mở miệng thì còn chưa biết, tiểu nữ oa này đâu chỉ không cần mình lo lắng; trong những ngày sau đó, “Hỏa

Thần nãi nãi” “Nguyệt thần nãi” quả thực là một vị thần sát thần mà các thần ở Nam Hải dám nói! Tiểu nữ oa đáng yêu nhìn thì mơ mơ màng màng màng, Diễm Vũ rồi hoa tàn, Chu Tước Hỏa Thần Dao, còn có quý mị không ngừng tiến đánh thân pháp, đã bị lão xếp thành một thần kỹ vô cùng cường đại đánh đầu thắng đó:

“Chu Tước Du Hồn Trảm”!

Lại nói tới Linh Kiền, giờ phút này Tứ Độc Nữ chính đang ở trên một chỗ mặt biển gần đó, được nữ vệ dưới trướng bảo hộ ở trung tâm, chuyên tâm hướng về phía Nam Hải Giao Long tàn sát bừa bãi bắn ra quang tiễn.

Nghe gia gia dạy cho một số đại chiến kinh nghiệm, lúc này Tứ Độc Long Nữ đã như đổi thành con người khác, án theo yếu tố điều khiển mũi tên “Tập động” để chống đỡ, không nóng nảy, hơi thở ổn định, lẳng lẳng vận “Nguyệt Hoa Hồi Chân Thuật”, trên Thần Nguyệt Ngân Cung tàn khóc ngưng tụ ra quang tiễn cường đại, sau đó nhẹ nhàng thư giãn cánh tay ngọc, kéo cung bạc cứng cỏi thành một vầng trăng tròn, bắn ra đầy đủ thần tiễn.

Quang tiễn như vậy kích phát, mang theo thất thải linh quang, ma sát không khí phát ra tiếng rùng rùng, hướng địch nhân chạy như điện. Ngay trước khi đến gần mục tiêu, thần tiễn như thủy phách băng quang sẽ sáng lên, giống như Xuất Vân Minh Nguyệt, bắn ra một cột bạch quang., Bao phủ địch nhân; nếu là địch thủ pháp lực thấp kém chút, lúc này liền không thể động dậy. Sau đó băng quang đầu mũi tên tựa như trăng mới sắc bén, sẽ bỗng nhiên hóa thành hình hổ long ngao, hướng về địch nhân được đặt trên màn hào quang màu trắng rít gào lao nhanh mà đi, trong nháy mắt nuốt hết, hóa thành một đạo bạch quang, hóa thành tro bụi!

Nói tới thần thông dị thường như cung tên, lai lịch cũng không tầm thường. Trân bảo vô số Tứ Độc Long Cung, chỉ cần chọn binh khí như vậy cho công chúa một thân sủng ái, tự nhiên có lai lịch bất phàm, truy căn nguyên., Tục truyền của Thần Nguyệt Ngân Cung là do vị Tứ Độc Long Vương giao du rộng khắp nơi, hai ngàn năm trước mời Cung Thần Khúc chinh tạo

ra; Nguyệt Hoa ngưng tụ thành quang tiền Phệ Dịch, tiền pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ Bình Tâm Tĩnh Khí phân định, là do Tiền Thần kéo dài, Thần nỗ hy vọng có thể tự tay sáng tạo. Nghe nói năm đó Lam có thể bắn ra chín vàng mặt trời thừa thãi. Cũng may có mấy vị Thần Linh này trợ giúp.

Bất quá những chuyện này nói ra rất dài dòng, thiếu niên có giao hảo cùng long nữ lại không thể nào biết được. Những thứ này đối với long nữ tôn quý chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Từ sau khi Linh Linh Miểu Nhi và nói rõ quen biết,, Theo tâm tư của thiếu nữ, theo bản năng liền che dấu chuyện vũ đạo lộng tiền của mình mà thích nói trước mặt cô bé mặc dù là tâm đắc học được từ nữ hồng châm., Nàng ta không biết thật ra mình càng cảm thấy hứng thú với những thần binh “thương vân kích” này. Chính là thanh thần khí” thuận tay cầm của nàng ta, cũng mãi đến hôm nay mới tỉnh lại. Trong lòng vị tiểu long nữ động lòng, cho rằng hai bên so sánh, hay là lúc Thần nguyệt ngân cung mở ra, tư thái bản thân mình tương đối xinh đẹp. Có thể cho là đọc được; mà khi vùng thanh Thương Vân đại kích giống như mây đen kia, rất có thể phá hư hình tượng tốt đẹp của nàng trong mắt thiếu niên...

Không nói đến những ý đồ nhỏ khó hiểu trong lòng thiếu nữ nóng nảy, mà lại ngay tại thời điểm Linh Dục bắn tên, chiến giáp Thần Liên trên người nàng tỏa sáng hào quang, cũng đã bốc hơi nở rộ ra một đóa quang liên màu hồng cực lớn, thư giãn triển khai ra., Diệu Diệu Đằng, đem chính nàng cùng nữ tướng phụ cận thân vệ bảo hộ ở bên trong; nếu là pháp thuật phổ thông đánh tới, căn bản không phá được dạng hộ thể Thần Liên này. Mà Hải Yêu Thần Tướng đơn thuần dựa vào man lực trùng kích, thì bị long nữ thân vệ hộ chủ liềm mạng đánh lui. Mà tại long nữ thân vệ thủ lĩnh thân vệ này nước biển nữ thần bích, Phá Băng nữ thần Bạch Hoa chung quanh., Mỗi khi ngân câu trong tay hai tiên nhân nện lên ngân câu dài râu, lấy các nàng làm trung tâm, trên mặt biển toát ra mấy trăm mũi băng lao nhanh, đánh lui địch nhân cận thân.

Nói năng linh tinh một chút, cho dù chiến cuộc trước mắt có kịch liệt đến đâu cũng nằm trong dự liệu của thống soái Vân Trung Quân. Mặc dù chiến sự tạm thời giằng co nhưng giờ

phút này Tứ Tác Quân bố trí phòng thủ tại Ân Ba châu đã vô số., Tinh nhuệ tụ tập đông đảo sông hồ hệ thủy trong thiên hạ, cho dù về mặt số lượng cũng chiếm ưu thế ở Nam Hải. Mặc dù bình thường, tứ phi chiến lực của những lính thủy tốt lục địa này so với Nam Hải hơi kém, nhưng chính vì thời gian dài tới nay nghe nhiều ngôn ngữ kỳ thị Địa Thủy tộc của Hải Linh Thần Tướng, những võ sĩ từ Hồ Trạch Giang Hà đến này đã sớm ghen một cỗ sức lực, lúc này thoáng cái phát tác ra, cũng có thể đánh ngang tay với bọn họ!

Khi tứ độc tộc chúng ra sức kháng địch thì bất chuyện cùng bảy vị đạo tử Thanh Vân từ La Phù Sơn mà đến, lúc này cũng không thêm đếm xỉa đến. Bảy vị thượng thanh cao nhân đặc đạo đều đứng ngoài cuộc., Dưới sự dẫn dắt của Linh Hư, ở phía đông nam Ân Ba Châu, trên một vùng biển nhắm mắt xếp theo phương vị thất tinh, vận khí ngưng thần, nhanh chóng đem Thiên Tru thất kiếm mới luyện thành trong động thiên La Phù bay múa như rồng, quang mang chói mắt ở trong trận địa địch dày đặc lui tới bốn tẩu, giống như sao băng.

Mà tại thời điểm vận kiếm, trên đỉnh đầu bọn người Linh Hư, Thanh Y đều có một đóa khảm vân, hình như linh chi trắng tròn, đè xuống thần kiếm ngũ hành thất thuộc tính của mình., Ánh sáng rực rỡ khác thường. Ngẫu có thần phủ phi xoa của địch quân đánh úp lại, hào quang của thất thải quang mang đại trướng, tương lai đột kích địa bình khí bắn ra ngoài, không thể đả thương bọn họ chút nào. Có thần kiếm do linh khí của động thiên luyện chế ngàn năm tương trợ như vậy, Thượng Thanh Thất Tử phi kiếm không hề lo lắng an nguy của bản thân., Chính là giết địch vô số, ngoại trừ thuần túy phi kiếm giết địch, bọn họ còn đem phi kiếm ba, ba lượng ba tổ hợp cùng một chỗ; Thiên Tiêu Phí nhị kiếm huyền hóa thành phong hỏa luyện ngục, Thiên Quân, Thiên Khư song kiếm đánh ra núi đao kiếm rừng, nhiều loại, biến ảo vô tận, chính là bí kỹ bất truyền của La Phù sơn thâm đế cổ đế: “Sâm La La Vạn Tượng.”

Nguyên bản bí kỹ thanh tẩy này “Sâm La Vạn Tượng”, cũng là không biết vị tổ sư nào truyền đến, mặc dù trưởng lão trong môn đều biết, nhưng hết lần này tới lần khác không có thần

khí cường đại tương ứng, trăm ngàn năm qua, cơ bản cũng không khác gì kỹ năng đồ long. Thẳng đến khi La Phù Sơn Thần Phi Dương giúp bọn họ luyện thành thiên tru thất kiếm., Tuyệt kỹ “Sâm La Vạn Tượng” này không còn là đàm binh trên giấy. Có điều cái gọi là “thần kiếm có linh”, linh kiếm càng cường đại càng khó khống chế, bởi vậy hiện tại linh hư bọn họ tạm thời chỉ có thể triệu hồi ra kiếm linh hộ thể, tạo thành cũng chỉ là một ít Sâm La pháp tượng đơn giản. Cuối cùng bảy kiếm hợp nhất “Sâm La Vạn Tượng”, rốt cuộc ra bộ dáng gì, hiện tại cũng không thể nào biết được.

“?!”

Chỉ có điều như thế cũng đủ để giải thích lời nói hàm hồ. Từ khi thấy khí lạnh chói mắt trên đỉnh đầu các sư thúc tổ, còn có thần thái thông dong phiêu dật xuất trần, ngoài ca ngời trong lòng Tứ Hải đường chủ, mọi người không khỏi hàm hồ:

“Ai, xem ra là ta tu hành còn thấp, trên đầu không ra được quang sáng như thần tiên như vậy. Không biết khi nào, ta mới có thể giống các sư thúc sư tổ đây? Ừm, ta thật sự phải tranh thủ tu hành!”

Đang nghĩ ——

“Hi hi “

Đang lúc đánh thức suy nghĩ, hần đột nhiên nghe thấy một tiếng cười hi hi, tràn đầy khinh miệt, mà tiếng cười này gần như thế, thiếu niên thân ở trong chiến trường giết náy mình, cuống quýt nhìn ra bốn phía, lại chỉ thấy các loại chiến sĩ hình thù kỳ quái dâng trào như nước, tiểu Quỳnh Thu kia cũng ở phía xa bận rộn, giết địch, nhìn không ra có người đang tìm hần nói chuyện.

“Thôi, sợ là chiến trường quá mức âm ỉ, ta ngây ngốc lâu rồi, huyền thính chưa?”

Thiếu niên câu được câu không, thầm nghĩ:

“Ừm, vẫn là chờ long quân công phá tòa thành lơ lửng quy giáp phía trước này, ta tìm một chỗ hơi yên tĩnh, nghỉ một chút...”

Đang tính toán, hần chợt nghe thanh âm gần trong gang tấc kia xen vào:

“Hừ! Nhóc con không có kiến thức, chút tài mọn đã cảm thấy không tầm thường rồi, mà cũng không thấy xấu hổ!”

“Xem ta đây!”

Lời nói của Yêu Tích vừa dứt, hần đã cảnh còn chưa kịp nhìn bốn phương tám hướng tìm kiếm câu chuyện, lại chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng chói mắt, hai mắt như mù. Chỉ trong chớp mắt, chỗ tối tăm trời đất bên cạnh hần bỗng trở thành thế giới sáng sủa! Mà giờ khắc này, chẳng biết tại sao, thiếu niên vẫn chưa khôi phục thị lực từ trong hào quang chói mắt, từ trong bầu trời của Minh Minh Hải Thương Khung, mơ hồ nghe được một hồi tiếng gào rú như vạn quỷ cùng khóc!

Tiên lộ khói bụi, mười bảy quyền, con trường kinh bám vào, quan sát trăm sông đổ về tranh đấu.

Chương thứ mười, cầu nối với cá voi dài, quan sát dòng sông chiến đấu trăm sông.

Ngày thứ ba mang theo phần nô đi tới Nam Hải, bắt đầu tỉnh ngón rớt cuộc gặp gỡ một hồi đại quyết chiến chân chính.

Đặt mình ở dạng Thần Ma nhảy loạn như vậy, Thần Huyền chiến trường tiên thú hoành hành, coi như là hậu sinh tiểu bối thiếu niên hé miệng, căn bản không gây nên bất cứ sự chú ý nổi bật nào, chỉ có thể thành thành thật thật đứng ở phía sau chiến tuyến kịch liệt nhất, tận khả năng mình có thể, ngự kiếm trợ chiến cho những thần thú yêu thần đang kịch chiến phía trước.

Chẳng qua không biết có phải là trời cao định trước hay không, bị những thiếu niên thần lệ đồ sộ này chiến trận chấn động, chỉ có thể an thủ được chừng mực bản phận, không bao lâu sau lại trở thành nhân vật chính ở Ân Ba Châu này. Đang lúc hấn thảm tán thưởng Linh Hư Thanh Phục cùng các tiền bối, không biết từ đâu toát ra âm tuyến yêu kiều mềm mại đáng yêu., Giọng nói của cô gái đầy khí khái, nhạo báng hấn chưa từng trải đời. Không đợi hấn tìm ra là ai đột nhiên nói chuyện, lời nói đã phát hiện bên người đã có biến hóa kỳ diệu. Sau khi luồng sáng chói kia qua đi, khi hấn cố gắng mở mắt ra, lại phát hiện bên cạnh mình đã là một mảng bạch quang xán lạn.

Chờ hai mắt bị đâm mù thật vất vả mới khôi phục lại như cũ, hướng bên cạnh xem xét, bắt chuyện liền giật nảy cả mình!

Vốn là, bên người hấn vốn không có vật gì, hiện tại lại xuất hiện thêm mấy quang sáng sáng như những vàng trắng tròn, giống như chúng tinh nâng trăng bao vây hấn ở trung tâm. Hiện tại chính hấn tựa như đứng ở trung tâm một cái động của Nguyệt Lượng Môn, những chùm sáng trắng như tuyết này ẩn theo đường viền cạnh cửa tròn, từ dưới chân dâng lên, vòng tròn lần lượt hướng lên trên., Hấn bay vòng quanh trung tâm, ổn định tinh tế đếm lui, hấn phát hiện đúng lúc bảy chùm sáng.

Mà bảy vàng sáng như vàng trắng, màu sắc hết sức trắng trẻo, ánh sáng trắng hừng hực, chỉ có lơ mờ trong ánh trắng có thể phân biệt được mỗi bóng người giáp sĩ, màu phân bảy màu, hoặc cương mãnh hoặc mỹ lệ, mỗi người cầm binh khí, tất cả hiện lên hình thần võ.

Chợt thấy dị tượng như vậy, bắt đầu mở miệng cũng phi thường sợ hãi; bất quá sau một lát, hấn mơ hồ nhớ lại, tựa hồ mình năm ngoái ở tiểu trấn Túc Bàn Long một đêm, cũng trong giấc mộng nhìn thấy bảy đóa quang hoa long lanh thông thấu triệt này. Tuy trong quang đoàn kia không có những người thần lệ này, nhưng hấn lần nữa nhìn thấy ánh sáng chói lọi của những tinh nguyệt này, luôn cảm giác trong lòng vô cùng thân thiết.

“Đừng chờ ra. Tranh thủ thời gian đánh đi!”

Đang quan sát bảy đám mây ánh sáng đẹp đẽ bên người, bắt chuyện chợt nghe thấy thanh âm kia vang lên.

“Chẳng lẽ là Linh Dục?”

Nghe ngữ điệu hờn dỗi kia, ngược lại là không khác gì công chúa long cung. Nói không chừng cũng có khả năng là nàng thi triển ra pháp thuật mà chính mình không biết. Chỉ là vừa mới cùng nhau suy nghĩ này, hấn liền chỉ nghe “Hừ” một tiếng, sau đó quanh người liền không còn hơi thở.

“Thôi, chờ đánh xong trận rồi hỏi lại!”

Giờ phút này chính mình đang ở trong chiến trường, nhất thời cũng không có thời gian đi truy cứu sự tình những bà bà này; khi nhớ lại một chút về bảy đóa tinh vân bên ngoài thân, trong lòng rốt cuộc không suy nghĩ bất cứ điều gì, bắt đầu cực lực điều khiển Dao Quang thần kiếm., Quả như lời vị tiên nữ không biết tên kia nói, nếu đem so sánh với bảy đóa quang nguyệt tinh vân bên cạnh mình thì bảy vị tiên bối hộ thân khánh vân trên đỉnh đầu quả nhiên không khác gì đùa giỡn. Mỗi khi lưỡi búa của Nam Hải yêu thần bay tới, bất kể là hướng nào trên thân thể mình., Cũng mặc kệ thế tới hung mãnh thế nào, cuối cùng giống như bị một tiếng nam châm

hấp dẫn, dẫn đường đến một đóa quang vân xán lạn, sau đó tựa như nước vào cát, biến mất vô hình.

Những chi tiết nhỏ nhất này nhất thời cũng không kịp truy cứu, có thần quang hộ thể, cũng không sợ đao kiếm vô mất nữa. Hắn liền chỉ việc anh dừng vọt tới trước, đem thanh cổ kiếm Dao Quang kia khu sử vòng thân như rồng; mà từ sau khi vàng thất tinh quang nguyệt dâng lên kia..., Thái Hoa Lưu Thủy vốn còn cần chính mình phí thần không chế hiện tại bỗng nhiên thành dòng sông xiết, cuồn cuộn cuồn cuộn liên miên không dứt! Ở dưới sự ủng hộ dồi dào như vậy, tinh ngôn đến chính là chỗ người trong nghề đánh đầu thắng đó, trong lúc nhất thời lại để cho hắn ở mấy chỗ giằng co chiến tuyến, lao ra một lỗ hổng thật lớn!

Thấy vậy, những Tứ Độc Thủy Linh vốn chỉ được mình chỉ huy kết trận xung phong liều chết chém giết dưới sự chỉ huy của mình trong hồ, thấy nơi bọn chúng chạy lung tung đánh đầu thắng đó, liền dần dần quay ngược phương hướng, kết đội công kích theo phía sau hắn. Vì vậy bên ngoài Ân Ba Châu này vốn kiên cố vô cùng., Thậm chí Nam Hải quân vẫn luôn vững bước tiến về phía trước dần dần dần hơi lợi lõng, thấy tình hình như vậy, những Tứ Độc Thủy Thần đầu óc linh hoạt kia mau chóng chỉ huy đám người chỉ huy theo sát phía sau. Cứ như vậy tập kết tấn công theo sát phía sau., Đối với Tứ Thiếu phe này thì không cần chỉ huy chuẩn bị gì quá nhiều, thế là Hoàng Hà Thủy Thần Băng Di phụ trách chỉ huy chiến trường Ân Ba Nhất Ba kia lúc này cũng rảnh tay, chân đạp Song Long, tay cầm băng ly không lồ, đánh về phía chủ nhân của những kẻ địch cường đại kia.

“Ha ha! nín thở lâu như vậy, rốt cục có thể đánh một trận thống khoái rồi!”

Trong quân địch một chiêu đánh nát đầu lâu của Hải Thần Lâu tàn sát bừa bãi đã lâu, Hoàng Hà Thủy Thần trời sinh hiếu chiến quay đầu lại nhìn thiếu niên có ánh sáng lóng lánh không ngừng đẩy mạnh kia, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích. Ai, các vị lão huynh đệ đều nói hắn thô kệch có mưu đồ tinh tế, chính là đại tướng chi tài, ai lại biết hắn kỳ thật là chiến đấu hay xung phong sở trường...

Vả lại không đề cập đến chuyện băng giá cảm khái, lại nói đánh thức, lúc này hấn cũng cảm giác được binh sĩ tụ tập phía sau càng ngày càng nhiều, liền càng không dám chậm trễ, càng thêm không dám chậm trễ., Liền xuất ra tất cả vốn liếng, ra sức chém giết về phía trước. Mà lúc này, thiếu niên trời sinh tính hiền hòa sớm đã không còn nhân từ, bởi vì vừa rồi hấn buông tha một yêu binh Nam Hải đã bị đả thương, ai ngờ thủy tinh này nhìn như không có sức chiến đấu, sắp chết lại còn hóa thành một mũi tên cá sắc bén., Cao vút nhảy lên, một thanh đâm xuyên thân thể Tứ Độc Long quân. Cứ như vậy, luồng sức mạnh hung ác trong xương tủy hấn lập tức xông lên, tới đầu sau lưng cũng không lưu tình, sau lưng để lại một con đường máu. Lúc giết tới cao hứng, gương mặt tuần tú loang lổ vết máu của hấn đã đỏ bừng hai mắt!

“...”

Mà lúc này, Quỳnh Huy cũng còn ở phía xa giết địch; trong lúc cấp bách nhìn sang bên này, nàng liền hoàn toàn yên lòng:

“Ừm, có nhiều thúc thúc bá thúc theo bảo vệ đường chủ ca ca như vậy, Quỳnh Đình cũng không cần quan tâm nữa rồi!”

Nghĩ xong nàng liền chuyển tâm truy đuổi mấy con Ngư Linh đáng ghét chạy trốn đầy trời kia.

Chỉ là lúc này nàng không biết, vị đường chủ ca ca đang cố gắng hết sức liều lĩnh xung phong kia của nàng bỗng nhiên cảm thấy bên người có gì đó không đúng.

“Sao những quân binh này...”

Chợt thấy bên người khác thường, bắt chuyện liền chậm rãi ngừng lại.

Vốn hấn phát hiện, giờ phút này ở bên cạnh hấn, từ trong nước biển toát ra rất nhiều thủy linh chân tay cụt, xem khôi giáp phục sắc, bất luận là địch quân phương phương nào đều có. Mà ánh mắt bọn chúng mỗi người trống rỗng không có gì, hành động cũng không linh hoạt bằng những hải quân kia, có không ít. Các nơi trên thân còn lộ ra một mõi bạch cốt, rất dọa người.

“Ồ? Những thứ này rõ ràng là tử vật, sao lại...”

Vốn đang ở trong sát trường, tuy tình cảnh trước mắt có chút dọa người, nhưng vẫn là không sợ, chẳng qua là trong lòng kinh nghi nguyên nhân mà thôi. Đang lúc hấn đang nghi hoặc, đột nhiên lại nghe một thanh âm vang lên:

“Chủ nhân nhà đường chủ. Lão đạo không ngờ người còn thu phục linh vật như vậy! Nói vậy Tiêu Tiêu ta quả nhiên biết thức chủ, không tìm lầm người.”

Dương dương đắc ý nhìn Quỷ Vương nói tiếp:

“Đã như vậy, lão đạo ta cũng không thể rút lại phía sau. Tuy rằng mới vừa cắn nuốt Hỏa Diễm Tri Chu không thể tự thân giết địch, nhưng cũng có thể gọi những tiểu bối binh sĩ này, phụ trách chủ nhân!”

Có lúc trước đột nhiên xuất hiện lời nói biến mất, nếu không phải lần này Quỷ Vương tự xưng tính danh, thức thời hấn thật đúng là nghi thần nghi quỷ, không biết vị thần tiên nào đi ngang đường trêu đùa hấn. Nghe lời của Tiêu Tiêu, hấn cũng lập tức tỉnh ngộ lại: Xem ra, những tử linh từ trong nước biển đứng lên giết địch này, nhất định là vị Quỷ Vương lai lịch không rõ này thi triển không quỷ không hồn thuật. Dem tinh linh hải quái chết trận vừa rồi tạm thời hóa thành vật sống, giúp hấn giết địch.

“Ha ha...”

Đến lúc này, đã nghe rõ không còn gì phải cố kỵ nữa rồi. Cần hồn không thi thì sao chứ? Lúc này không so với La Phù sơn. Khi đó không dám hô quỷ vương tương trợ, chỉ sợ tìm được cơ nào đó cho Nam Thủy Hầu nóng lòng diệt quỷ, để cho Thượng Thanh cung thừa nhận tai ương diệt môn. Mà giờ khắc này hoàn toàn khác. Kết xuống tử thù cừu cừu., Còn có thủ đoạn gì mà không dám xuất ra chứ? Cho nên sau khi nghe xong lời của Quỷ Vương, lập tức mở miệng cảm ơn một tiếng, liền phân ra rất nhiều đạo lực Thái Hoa chí thuần chí thuần, tẩm bổ “Tư U” trong nháy mắt, trợ giúp Quỷ Vương đại thi quỷ thao thần chi pháp.

Thế là, được chủ nhân cổ vũ cầm đầu cho phép, lại được lực lượng Thiên Địa Ác Linh Quỷ Vương gần nhất kia, lúc này

tinh thần đại chấn, hồn nhiên quên mình vừa mới thổ nạp
thống khổ dương hỏa chi tinh, bắt đầu ra sức thao túng thi linh
chiến trường nơi chủ nhân đi qua.

“Rào!”

Thành quả Quỷ Vương đại triển quyền cước, chính là chỗ thức
ngôn trôi nổi trong nước biển. Đột nhiên một tiếng âm vang
một khối quái vật khổng lồ phá nước mà ra!

“Bẩm chủ nhân ——”

Ác Linh Quỷ Vương cùng thiếu niên đột nhiên bị đỉnh đến
giữa không trung sợ hết hồn, vội vàng bẩm báo:

“Là như vậy, hải chiến khá phí sức, con cá voi khổng lồ này
trước hết liền hợp làm tọa kỵ cho ngài!”

“... Đa tạ!”

Tứ Hải đường chủ đột nhiên lấp bắp kinh hãi, cũng không
muốn cùng vị quý tộc này tính toán nhiều. Hiện tại vị Quỷ
Vương này ngẫu nhiên trọng thao cự nghiệp, giống như một
hài đồng trong ngày lễ để lấy kẹo, đúng là vô cùng hưng phấn,
cực kỳ ân cần. Thái độ nhiều năm của vị quý tộc này theo vào
thời gian bất chuyện mà nói ra., Nghe được không ít lời
khuyên bảo thanh tĩnh thiện ý; ai từng nghĩ, vị thiếu niên hòa
bình đạm này còn có thể cổ vũ tán dương tà thuật bị mình
mắng ngàn năm như vậy? Lúc cảm ơn mang ơn?, Cảm giác
được ân tri ngộ của Quỷ Hùng sao còn dám không xuất ra hết
vốn liếng? Lúc này Tiêu Tiêu liên tục lực triệu hoán lên một
thần thể của con cá voi khổng lồ đã chết trận nhiều năm, nâng
chủ nhân dậy, như vậy có thể khiến kiến trúc nhà cao của hắn
có tầm nhìn giết địch càng thêm rộng lớn!

Vì vậy, có Quỷ Linh lịch duyệt kỳ lạ này tương trợ, từ đó về
sau trong sát trường mệnh mệnh cuộn cuộn hải cương này liền
xuất hiện một bức kỳ cảnh vô cùng cổ quái:

Thiếu niên phàm nhân mới từ trên đạo sơn nhân gian đi xuống
vài ngày, quanh thân bao phủ ánh trắng trắng, dung nhan được
tôn thờ như tiên như Phật, như thánh như thần; nhưng hình
tượng thần thánh như vậy, lại ngạo nghễ đứng ở trên đầu một
con Bạch Cốt Hải Kinh to như ngọn núi nhỏ, dập dờn sóng

đục, lui tới như gió, phía sau còn có tử linh chiến sĩ theo đuổi như thủy triều, mỗi người mặt mũi khùng bố, cùng nhau tung hoành ở trong hải cương to lớn, gào thét xoắn giết, như vào chỗ không người!

Tình cảnh này giống như tiên thánh thần của Dao Trì Bồng Lai đột nhiên soán vị quân vương của Minh Quốc, dẫn theo đại quân tử vong khổng lồ tàn sát bừa bãi ở Thiên Nam đại dương vạn dặm gió ba!

Mà lúc này, bảy đám mây ánh sáng thần thánh bao quanh người con cá voi kia cũng như nhất thời thông linh tính, trước đó trăm ngàn con Quỷ Phủ Thần Binh cất giữ, trong lúc nhất thời cũng đều ném ra, bay về bốn phía như mưa, không chỉ số lượng nhiều mà còn rất chuẩn xác, làm cho đám Thủy Linh Hải thần mặt mũi kia càng thêm sương giá!

Đối mặt tình trạng quỷ dị như vậy, ngay tại trong hải vực giao chiến, cảm giác đúng là khác nhau rất lớn.

“Xem, đó là ca ca ta! Lợi hại chứ? Đừng nghĩ khi dễ ta a!”

Đây là Quỳnh Thước, quay đầu nhìn lại một cái, sau đó vô cùng tự hào tuyên bố kẻ địch trước mắt đang truy đuổi mình, làm nó sợ đến tè ra quần hơn.

“Người Long Quân lựa chọn quả nhiên bất phàm!”

Đây là Tứ Độc Long quân. Đối với Tứ Độc đạo phương này, bắt đầu nói mượn Quỷ Vương Minh Giới triệu hồi ra tử linh quỷ khí âm trầm trợ chiến, mặc dù lúc mới đầu bọn họ cũng có chút không quen., Nhưng hiện tại chính là chiến trường treo ranh giới giữa sinh tử, không phải mời khách ăn cơm. Chỉ cần giành thắng lợi, thì có dùng thủ đoạn gì! Huống chi bên cạnh bọn họ đột nhiên xuất hiện đại quân Tử linh., Mặc kệ khi còn sống là địch hay bạn, giờ phút này đều cùng chung mối thù với mình kẻ vai chiến đấu, cho nên mặc dù thoạt nhìn đáng vẻ xấu xí dữ tợn chiến đấu, bộ dáng xấu xí dữ tợn., Nhưng dù sao vẫn là giúp mình giết địch, liền bắt chấp nhiều như vậy. Huống hồ đối với Tứ Độc Thủy Linh vừa mất đi đồng bọn mà nói, huynh đệ có thể nhìn thấy mình chết trận đột nhiên lại từ trong nước biển đứng lên, lại cùng sống vai tấn công địch nhân với mình,

cảm giác giống như huynh đệ của mình sống lại vậy. Chỉ mong pháp thuật của thiếu niên trên cự kinh kia kéo dài thêm một chút, còn gì oán hận!

Đối với quan cảm của bọn họ, không cần phải nói những Thần Hải Thần Hải kia có cảm giác hoàn toàn trái ngược. Vô luận là ai, đang ra sức giết địch thì đột nhiên thấy chiến hữu của mình chết trận lại xông ra. Hơn nữa không phải cùng mình ôn lại chuyện cũ mà là đao thương hướng về phía mình., Cảm giác kia thật sự cực kỳ cổ quái và khủng bố. Tuy rằng giờ phút này mỗi người trong lòng bọn họ chửi bới Tứ Độc lại cấu kết với Quỷ Tộc, có thể mặc kệ bất cứ ai cũng không thể tránh được. Ai cũng không nghĩ tới một biến cố nho nhỏ, khi tỉnh lại tên hầu hạ Quỷ Vương vô ý nhận lấy kia, trong lúc lơ đãng thi triển quỷ thuật thay đổi toàn bộ chiến cuộc!

“Thông khoái! Lão Tiêu ta từ trước đến nay cũng chưa sai bảo nhiều bộ hạ như vậy!”

Giờ phút này bảy đóa tinh quang hoa lưu chuyển ngoài thân chủ nhân, giống như đang không ngừng luyện hóa nguyên linh khí trên mặt biển mây, trong lúc nhất thời trong không gian quỷ giới thái hoa đạo lực lưu chuyển không dứt, tất nhiên bọn chúng cảm thấy giống như chính mình nhất thời pháp lực vô cùng vô tận., Có điều khiến được nhiều vong linh hơn nữa cũng không phải là không thể. Vì vậy bên ngoài Ấn Ba Châu này liền xuất hiện tình cảnh chiến đấu với quỷ phương Nam Hải nhiều năm cũng không xuất hiện: Phía sau Bạch Cốt Cự Kinh đang lơ lửng như núi, đại quân tử linh vô cùng vô tận, đúng là như sông lớn!

Vì vậy dưới tình hình như vậy, còn chưa tới giữa trưa, Nam Hải Long tộc thủy quân cách Ấn Ba Châu đã gần sát biên giới sụp đổ. Nếu không phải trên không trung còn có trăm ngàn con giao long hung hãn đang tấn công vong linh vùng dậy như thủy triều, được Quỷ Vương tương trợ thì Tứ Độc Long quân đã sớm đắc thủ. Chỉ là mặc dù như vậy, trận chiến này kết thúc cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đa tạ người, Quỷ Vương!”

Điều khiển Trường Kinh, rong ruổi biển lớn, quả nhiên hăng hái; ở trên Bạch Cốt Cự Kinh bơi nhanh như gió lớn đón gió lớn đập vào mặt. Sau khi tỉnh lại, thân hình đã vững vàng, đưa tay lên, nói lời cảm tạ một câu với Vương Giả bên trong Quỷ Giới.

“Úc, về sau rảnh rồi, ta không chỉ tu tập đạo pháp, còn phải học chút quỷ thuật. Quỷ Vương ngài cần hỗ trợ nhiều vào!”

“Đương nhiên, đương nhiên, nguyện ý công hiến sức lực!”

Ác Linh Quỷ Vương nghe vậy hoan hô nhảy nhót. Bị cao nhân thân mang chí thanh chí thuần thiên địa nguyên lực tán thưởng, về sau ai còn dám khinh thường Quỷ tộc bọn hắn linh pháp là tà pháp mật lưu?

Lúc này, đối mặt với tên chủ tứ đang mở mày nở mặt, mai rùa phù thành trước mắt vốn đã chặn trước sự kiên cố trước mắt, sớm bị sự trùng kích của vong linh Trường Kinh đánh tan thành năm mảnh, tan rã không còn; Quy mi ngao vốn đồng tâm hiệp lực chúng chí thành thành thành, đương tử chiến một ít, hiện tại đã có không ít bắt đầu tự giết lẫn nhau.

“Ai, còn không bằng hàng!”

Thấy tình cảnh thê thảm như vậy, đầu óc thiếu niên cười cá voi cười kiêu ngạo biến cả bị gió biển thổi qua, trong lòng cũng có chút cảnh giác. Chỉ là đang lúc chuẩn bị vượt qua thắng lợi, vừa mới mở miệng hô hào hàng đầu thì chợt nghe thấy một tiếng cuồng tiếu từ phía trước âm âm đến:

“Ha ha ha!”

“Hừm?”

Trong tiếng cười điên cuồng đình tai nhức óc, hắn tỉnh lại rồi ngẩng đầu nhìn về phía đông, chỉ thấy phía đông chỗ Hải Thiên tương giao kia bỗng nhiên hiện ra một tòa thành, thân thể to lớn vô cùng, khắp nơi trong suốt trắng noãn óng ánh, giống như tòa núi băng cao ngất, trên mặt biển mây không gian tối tăm lơ lửng mà đến. Mà ở trước phù thành kỳ lạ mà toàn thân Tuyết Phong băng dày như răng lược đan xen, lay động sóng biển lại có một vị thần quái kỳ dị đứng., Cự Viên giống như vậy, cái trán cao ngất, mắt vàng răng như tuyết,

toàn thân trắng như tuyết, toàn thân che hơn một chút áo giáp da đen nhánh, bàn tay cực lớn nắm một thanh băng đao chói mắt như cánh cửa, mặt đầy vẻ cuồng ngạo, xông tới bên này Phân Ba Độ Thủy!

Thiên hạ mây đen mờ mịt, thần linh Phù thành trắng tuyết này có vẻ nổi bật khác thường.

“Tiểu bối vô tri, dám cầu kết quỷ phương! Hôm nay ta sẽ cho ngươi táng thân dưới đao của bản thân Băng Cứ!”

Lúc quát mắng, thân thể chiếm một nửa thần linh băng tuyết cao bằng một nửa phù thành, vung đao lớn trong tay, quanh thân lập tức nổi lên một trận tuyết lớn rơi lả tả. Mà răng băng trên lưỡi băng đao sắc bén như lưỡi cưa kia, chọt cắt xuống không khí ẩm áp, lại phát ra một trận tiếng nổ “xẹt xẹt” cực kỳ khó nghe.

“Vô Chi Tiêu?!”

Chỉ có Thủy Linh đứng bên cạnh kinh hô lên mới bắt đầu nhận ra vị thần linh vừa hiện ra bản tướng này. Vừa biết được người này chính là kẻ đồng lõa hung địch giết chết người yêu của mình, chỉ trong chốc lát mà nhìn qua thiếu niên phạm nhân bé nhỏ không đáng kể trên cự kinh, một cỗ nhiệt huyết dâng lên, cơn tức giận nổi lên trong lòng, hai mắt như bốc cháy!

Thế là không chờ Vô Chi Giao tấn công tới, nương theo tiếng cự kinh kêu dài bén nhọn, bắt chuyện rồi phóng về phía thần linh từng tranh giành vị trí với Tứ Độc Long Vương!

Tiên lộ khói bụi, mười bảy quyền, Bồ sinh kinh hải sóng biển, thất phu cũng có thể đoạt phách.

Chương thứ mười một, Bồ sóng biển kinh, thất phu cũng có thể đoạt phách.

Ngay khi đại quân tử linh bất ý triệu hoán ra đại quân xuất hiện trên chiến trường, đứng ở đảo Phục Ba và chủ lực của long quân ác chiến, cuối cùng Thủy Hào Mạnh Chương đã nhận được tin tức, tranh thủ thời gian làm phép đưa tin chạy tới chiến trường, Vô Chi Chi, lệnh cho hãn không cần đến Phục Ba Hải sẽ chiếm tứ giai chủ lực, mà là tiến đến Ân Ba một tuyến trợ giúp, ổn định trận tuyến của bản quân.

Theo lý thuyết, thi pháp đưa tin xong, Mạnh Chương cảm ứng được khí tức băng hàn quen thuộc truyền đến từ phương xa, hãn là yên lòng mới đúng; dù sao Vô Chi, thành chủ Hàn Băng này, chính là Viễn Cổ Cự Thần, chiến lực được liệt vào danh sách Long Thần Bát Bộ Tướng đứng thứ hai, chỉ đứng dưới đấu tranh, cho dù đối mặt với chủ soái của địch quân cũng không nhất định bị thua; chỉ là không biết vì sao, sau khi đã xác định an bài như thế, trong lòng của y lại có một cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Trong nháy mắt triệu hoán trăm ngàn con Tử linh a...”

Cánh đen trên tầng mây hưởng ứng uy mãnh long hầu trên lưng rồng, một roi đánh xuống một con cương phi phun lửa vô tới, thở dốc một chút, liền hướng phía nam chiến trường náo nhiệt nhìn, khuôn mặt ngưng trọng.

“Chúc U Quỷ tộc, cuối cùng vẫn tham gia vào...”

Nghe tiếng quạt của Ứng Long Song Dực dưới trướng vang lên tiếng gió vù vù, Mạnh Chương trầm nghĩ:

“Lần này nếu không có tướng quân lại thua, Mạnh Chương ta hôm nay, chỉ sợ thật sự phải đánh bại cửa nhà!”

Nghĩ đến đây, nhìn trong mây phía trước lại có hai con Giao Long hung mãnh phun ra sương mù đánh tới mình, đã nhiều năm chưa nếm qua mùi vị bại trận của Thần Võ Thủy Hào, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Không nói đến Mạnh Chương Lực Định Tứ Độc đại quân, lại nói tỉnh, giờ phút này hấn đứng trên Bạch Cốt Cự Kinh. Đối mặt với Băng Tuyết Thần Linh không ai bì nổi kia, hấn không chút nghĩ ngợi liền thúc giục linh vật dưới chân, như cầu vòng quán nhật phóng về phía trước.

“Không biết sống chết.”

Vô Chi Chỉ thấy thế cười khinh miệt, giờ tay vung băng đao lên đón gió bổ xuống.

“Tur!”

Cự Viên thần quái chỉ đưa tay chém một cái, trên mặt biển nhất thời sóng cuộn trào như núi. Giữa sóng biển xanh lam có một đạo hàn quang bạch điện giống như tuần mã, cuốn theo sóng tuyết băng triều nhanh như điện bổ xuống.

Còn không đợi Vô Chi Chỉ vung cự nhận hạ xuống, băng khí uy mãnh vô cùng đã đón đầu con cá voi dài đánh tới.

“Àm!”

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, xương cốt cá voi biển vốn cực kỳ to lớn trong nháy mắt sụp đổ, tàn chi mảnh vỡ giống như pháo hoa nổ vang văng tung tóe, rơi lả tả khắp nơi. Theo mảnh vỡ cốt kinh rơi xuống như mưa bay lên mặt đất, còn có thiếu niên thân hình linh hoạt kia.

“A!”

Kết quả như vậy không vượt quá dự kiến của Vô Chi Chỉ, lúc này hấn liền hét lớn một tiếng, nhanh chóng múa lên Quỷ Đầu Cự Đao trong tay, từng luồng băng khí Truy Hồn đoạt mệnh chém về phía đại quân tứ khinh phía trước., Thiếu niên tâm thần đặc chí kia căn bản không cần phải lo lắng. Chỉ cần giết sạch Tứ Độc Thủy Quân đang thừa cơ chặn giết, muốn bắt được hấn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao! Định ra chủ ý như vậy, Long Thần bộ dùng pháp thân đi qua vùng nước biển mãnh liệt, vung từng luồng đao khí băng hàn có uy lực vô cùng lên phía trước.

Những con gió tuyết có thể phá cá voi quả nhiên bất thường, mới chém ra mười mấy luồng đã lập tức đông cứng mấy trăm

tên Tứ Độc Long quân trong nháy mắt, không kịp hừ một tiếng liền vỡ vụn mà chết. Ở trong đó, rất nhiều thủy tốt hoảng sợ hô hào, vừa bị chấn ra ngoài vài dặm lập tức biết rõ. Chỉ sau đợt công kích vừa rồi, đã có vài vị tứ ngoại một phương thủy lệnh thần thức tử.

“Đáng giận!”

Không chỉ có thiếu niên đầu óc còn hơi buồn bực tức giận đan xen, giờ phút này trong chiến trường Tứ Độc Chủ soái Băng Di cũng thâm mắng trong lòng. Chỉ là cưỡi bỏ được đám băng giá hận không thể lập tức lao ra đánh một trận với tà thần kia, nhưng bên người hắn đang có mấy Thủy Thần lực bất phạm vây quanh, giờ phút này nhìn thấu tâm ý của hắn., Lúc này một trận tấn công cấp bách, không để cho hắn có thời gian mà xuất thân, nói cho cùng việc băng di cũng là tự mua dây buộc mình. Vốn chỉ vì đánh sáng khoái lấy mấy hảo thủ, giờ phút này lại thành chính mình ràng buộc.

Vì vậy Vô Chi Cừ Trư đổ ập xuống, tấn công mãnh liệt một hồi, đám Tứ Độc Long quân vừa lên tiếng tiến công lập tức rút lui. Bởi vì vừa rồi truy đuổi gấp gáp, tới lúc này những con Tử linh mất đi không chế rồi rớt ngã xuống, Tứ Độc Long quân ở phía trước mới phát hiện, đám Phương quân vừa mới cùng đuổi giết tới cũng không nhiều; đại bộ phận ngựa xung trận cũng không thấy nhiều., Còn rơi ở phía sau những lực lượng thần quái mạnh mẽ kia chém giết, mà lúc này những Nam Thủy Tinh vừa mới chạy trốn kia cũng trọng điểm chỉnh tề trận, tránh ra khỏi con đường thủy tuyến mặt biển không cánh quân nhu công kích, từ hai bên bọc tới đây. Cứ như vậy, thế cục chiến trường đột biến, lập tức thay đổi.

“Ha ha!”

Thấy như vậy, Viên Thần cuồng ngạo ngửa mặt lên trời cười dài, lập tức đem thần binh băng tuyết vờn quanh trong tay càng nhanh hơn. Vừa làm phép tấn công địch, một bên hắn còn hò hét tiết âm kỳ dị., Uống lệnh xong, sau lưng dần dần vượt qua thành Địa Hàn băng đem từng mũi giáo băng nặng nề ném vào quân địch. Trong lúc nhất thời sĩ khí Nam Thủy tộc đại chấn, Tứ Độc Long quân dần dần rối loạn trận hình, trừ

một số ít thần tướng Hà Bá còn có thể thông dong nghênh địch, đại đa số thủy tướng hà binh đều tan vào nước, tránh né băng kiếm phô thiên cái địa lao đến trên mặt biển.

“Ha ha, Lục Thủy tộc bên trong quả nhiên không chịu nổi phong ba!”

Thấy quân địch chạy tứ tán, Vô Chi Chỉ càng thêm đắc ý, hồn nhiên quên mình vốn xuất thân sông Hoài, chỉ việc đáy lòng trắng trợn trào phúng những Thủy tộc lục địa này không chịu nổi một kích. Chỉ là đang lúc hắn đắc ý lại xảy ra dị biến!

“Đương”

Đang lúc Vô Chi Lam tiếp tục vung đao tránh sóng, thanh băng đao đón gió chém xuống lại đột nhiên bị người ta chặt mất một nửa.

“Chẳng lẽ tên Băng Di kia rốt cục thoát thân?”

Giờ phút này quanh thân đều là băng tuyết bay múa, Vô Chi Chỉ nhất thời cũng không thấy rõ; thấy đao đột nhiên bị người vô thanh vô tức đỡ lấy, trong lòng ngược lại cả kinh. Chẳng qua sau chớp mắt, chờ hắn thấy rõ người cầm đao, lại nhìn không được nở nụ cười.

“Ta nói này, nếu vị đệ tử Băng Di lão đệ kia, sao có thể chỉ chống lại đao binh của mình?”

Nếu như Băng Di lặng yên không một tiếng động tới gần như thế, đã sớm phá hộ thân băng khí của hắn, sao có thể giống thiếu niên này chỉ chống đỡ đao binh của mình? Thì ra người chống đỡ chính là người tỉnh lại. Vừa rồi bị vô chi cương băng khí nổ tung bay ra vài dặm., Lục đao trên người hắn quả thực không nhẹ. Nếu không phải Linh Giáp hộ thể trên người, hơn nữa thân thể hắn cường tráng, chỉ sợ đã sớm bị những Cốt Kình kia nện cho cốt nhục chia lìa. Mặc dù trên thân đau đớn kịch liệt., Tỉnh ngón lại không kịp nghỉ ngơi, ở trong sóng biển thoáng điều trị khí tức một chút, liền thi triển ra tuyệt kỹ Linh Khôi Long Cung “Thủy Thủy Quyết” truyền thụ cho hắn. Nhanh chóng áp sát Vô Chi Vũ, vung kiếm giữ băng nhận trong tay hắn—— giờ phút này trực giác nói cho biết, đối với

vị Hải Thần lực lượng cùng thần pháp cường đại này, muốn phi kiếm xa xa công kích sát thương.

“Chỉ cần có thể báo thù cho Tuyết Hồ, dù chết thì đã sao?”

Đứng từ xa nhìn thân hình như núi băng Hải Thần kia, hắn mở miệng nói ra trong lòng cũng không phải là không có sợ hãi. Chỉ là vừa nghĩ tới vị Băng Tuyết nữ tử tịch mịch như mai kia, bất chấp tất cả đỡ cho hắn một kích kinh thiên động địa kia, trong lòng của hắn liền không còn bất cứ sợ hãi nào nữa.

Nước mắt trôi qua, một đường tiến về phía trước, càng đến mức ác thần kia thì càng khó tiến tới. Băng phong tuyết khí giống như lưỡi đao có thể đông cứng tất cả sinh linh tới gần, băng hàn khắp nơi âm thầm xâm nhập, giống như cạo cọt phong đao cắt qua da mặt mình. Cuối cùng, thiếu niên cực lực lặn xuống dưới nước tung một đòn, đỡ lấy lưỡi đao giết chóc tứ phi thủy linh.

“A!”

Thấy thanh băng nhận của mình bị thiếu niên không biết tự lượng sức mình ngăn cản, Cự Linh hung ác lại nở nụ cười.

“Được rồi, trước hết ta sẽ lấy mạng nhỏ của ngươi.”

Nhìn vẻ mặt của Vô Chi Khôi lúc nói ra lời này, phảng phất còn khai ân với thiếu niên này. Hôm nay quả thật có chút đặc biệt, xưa nay Hàn Băng thành chủ ít nói, xưa nay ít nói, ngoại trừ Nam Hải Hầu mà mình kính phục ra, hắn chưa từng nói với người khác nhiều như vậy một lần. Mà bây giờ hắn còn chuẩn bị tăng thêm vài câu:

“A, ngươi kêu Trương thông minh đúng không?”

Tiếng nói của Cự Linh Viên bình thường cũng như nôi gối, sấm sét vang lên, trong miệng rộng còn mang theo từng tia khí trắng. Hắn nói:

“Ngươi cũng coi như có bản lĩnh, có thể lừa gạt được tiểu long nữ không biết thế sự kia. Chỉ là hôm nay ta muốn cho ngươi biết. Mặc dù quan hệ quần áo kia có thể làm rất nhiều chuyện, lại không cứu được mạng của ngươi.”

Vô Tâm cười rất hòa ái, lại thở dài:

“Ai, chỉ là đạo lý này, hôm nay tuy dạy cho người, nhưng về sau cũng không cần phải...”

Thần tướng to lớn cúi người nói lời này với thiếu niên, trong khi lơ lửng trong thành Hàn Băng phía sau còn cách mười mấy dặm, trên mặt biển phía trước lại càng trống trơn, Nam Hải thần quân đã ngăn Tứ Độc quân ở bên ngoài rất xa. Trong lúc nhất thời, trên mặt biển rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ., Nếu không phải trên đỉnh đầu vẫn “keng keng” liên tục bay qua giáo băng sáng như tuyết của Hàn Băng thành, chỉ sợ là những cây giáo băng bị sóng biển cuốn đi qua mang theo tôm cá ngậy thơ, còn tưởng rằng chiến sự này đã chấm dứt.

“Bắt đầu đi.”

Vừa rồi tận tình tận tình dạy bảo cho hậu bối cảm giác cổ quái, ngược lại làm cho viễn cổ thú linh trời sinh tính hung ác có chút say mê, thế cho nên cùng với cừu địch sinh tử phía trước nói bắt đầu chém giết, Vô Chi Côn lại còn có chút buồn bã mất mát. Chỉ bất quá chờ nghe được thanh băng đao kia chém xuống bốn phía vang lên tiếng gào thét thê lương., Người chỉ bằng lưỡi đao sẽ không hề cho rằng thần linh này đang nói giỡn. Chỉ trong nháy mắt, trên mặt biển liền xuất hiện gió băng gào thét, ánh sáng lạnh bay lượn, từng tiếng nổ ồ ạt trầm trọng vang lên, lời xa giống như thiên thần đang chạy băng băng trên đồng bằng, không ngừng va nát đá lẫn lóc.

Khi giao chiến giữa thần và người, lúc đầu cũng không thể khiến đám thần quái đang chém giết ngoài biển phía tây kia dừng binh khí trong tay. Trừ mấy người quen biết, tỷ như Quỳnh Thiên Linh Tuyên, Linh Hư vụ, những người này đều có ý định giết ra khỏi vòng vây để cứu thiếu niên lỡ mạng kia về., Chỉ là lúc này bất luận là trên trời dưới biển, khắp nơi đều là hải quân Nam Hải quân sĩ khí phấn chấn không ngừng hướng phía tây đột kích, tạm thời có thể nói là nửa bước khó đi; mà trừ mấy người nóng lòng như lửa ra, lúc này trong chiến trường song phương binh tốt, lại không để ý tới trận tranh đấu kinh thiên động địa ở phía đông trên mặt biển kia.

Lẽ nào thiếu niên kia không phải lấy trứng chọi đá?

Nam Hải Long quân đương nhiên cười nhạt, nhưng trong lòng Tứ Độc Thủy tốt cũng không cho là đúng. Toàn bộ Tứ Độc Long quân phát giác được trận đại chiến kia đều có chung suy nghĩ:

“Ài, ta nói Long hí thiếu quân, chẳng lẽ ngài không rõ tâm ý chủ công hay sao? Trở về Nam Hải chinh chiến, để ngài lên chiến trường, chỉ là làm ra vẻ tích lũy chút danh vọng mà thôi., Khổ chiến chân chính còn phải dốc sức vì những tướng tốt như chúng ta. Vừa rồi người dùng bảo bối Long Vương bí truyền, triệu hồi ra vô số phong quang của võ sĩ đã chết một trận thì thôi, sao bây giờ còn thật sự xông lên liều mạng? Còn chưa nghe ngóng xem Vô Chi Tiêu kia có dễ trêu không? Năm xưa y còn từng tranh đoạt vương vị Tứ Độc Công, không dễ bắt sống như vậy...”

“Ai, còn không biết sau trận này, Linh Miểu công chúa đáng thương của chúng ta sao lại đau lòng khổ sở như vậy...”

Tuy rằng suy nghĩ của đám Tứ Độc Long Tốt này có chút bất kính, nhưng đó lại là tình hình thực tế. Phóng mắt ra chiến trường này cũng chỉ có băng di còn có thể đấu với Băng Viên viễn cổ kia một trận, những người khác hầu như đều là chịu chết. Huống hồ nghe đồn đại một vài thiếu niên trong đám đồng môn của công chúa này còn là đạo đồng không đầy sư!

Chỉ là dần dần các tướng lĩnh hai bên tập trung chém giết. Không biết từ lúc nào đột nhiên không hẹn mà cùng chậm lại tốc độ công kích của mình, mang theo một cảm xúc ngậm hiều., Bắt đầu dời đi chỗ chật chội hai bên Nam Bắc, sinh ra biến hóa như vậy. Bởi vì mọi người đột nhiên phát giác, hiện tại đã qua thời gian nửa nén nhang, ngay cả thuộc hạ của mình cũng chém ngã vài tên địch tướng quay về. Phía đông trận tranh đấu có lực lượng cách xa hơn vẫn còn đánh cho khí thế ngất trời, không có chút ý tứ dừng lại.

“Đây là...”

Tất cả mọi người đều cảm thấy nghi ngờ. Không ai cho rằng vị thành chủ Vô Chi, người trầm ổn đa mưu nhất trong Long Thần Bát Bộ, sẽ có lòng dạ thú thú thú vị trí đứng trước hai quân trận để trêu đùa một thiếu niên. Cho nên tất cả mọi người

đều di chuyển về hướng đông., Nhớ cho rõ bên kia đến cùng đã xảy ra biến cố gì. Mà lúc này Quỳnh Huy cũng thoáng thờ dốc, liền tranh thủ thời gian nói chuyện Linh Dục tỷ tỷ cùng nhau chen chúc về phía đông; tiểu nha đầu ngoan ngoan luôn luôn ghi nhớ lời ca ca dạy bảo: Vô luận Tứ Hải đường bọn họ có người nào đó đối địch lợi hại, đánh không lại nhất định phải hỗ trợ.

Chỉ là còn chưa chờ Tiểu Quỳnh Tỳ giết mở một con đường máu ra khỏi đám người, lại nghe được bốn phía xung quanh đồng thanh một tiếng kinh hô, hiển thị thấy chiến sự bên kia thực xảy ra biến cố!

Tạm thời không đề cập tới việc Quỳnh Tiêu gấp gấp phá vòng vây, lại nói không còn gì để nói. Sau một trận băng phi kiếm múa, vốn thắng lợi trong tay Địa Long bộ sẽ đột nhiên phát hiện, thiếu niên tùy tiện tấn công này rõ ràng không thể khinh thường, nhìn hấn tấn công tới với vẻ mặt bị phần uất ức., Tựa hồ tâm phù khí khô tức bất ổn, nhưng chờ công kích, thế mà biết tránh né phong mang nhân kiếm hợp nhất, mang theo áo choàng đen tuyền sau lưng như một con rết đen bóng không rời tay. Chỉ để ý bay vòng quanh thân mình, đột nhiên phi không nhào tới, thế như mãnh hổ!

“Quả nhiên giáo hoạt, chẳng trách Long Hầu Sinh Yếm!”

Lúc đầu bất ngờ không kịp phòng bị, Vô Chi tỷ lại bị thiếu niên công kích đến luống cuống tay chân; vì phòng ngự đâm ra, thân hình khổng lồ nhìn như vụng về cũng có thể xoay tròn như cối xay gió. Chỉ sau vài khắc, hấn liền tỉnh ngộ lại, đành chỉ phòng ngự mất mặt như vậy. Thành chủ Hàn Băng trong lúc cấp bách hít sâu một hơi., “Rống” một tiếng, từ trong mũi rộng thở ra hai hơi, phun ra hai luồng Băng Phách Linh Nguyên hóa thành Băng Hàn Bàn Long, vừa gặp không khí lập tức mở rộng thân hình Bàn Khúc lóng lánh, giương nanh múa vuốt đánh tới thiếu niên đang nhảy loạn đầy trời kia.

“...”

“Ai da!”

Lãnh Long vừa ra quả nhiên hữu hiệu; tuy thiếu niên kia cũng coi như nhanh nhẹn, nhưng gặp băng long như con trăn lập tức vung kiếm chém nó thành hai đoạn, nhưng cơ hồ cùng lúc đó, cả người hắn liền bị một băng long khác đụng bay ra ngoài, nhân long cùng lăn xuống trên mặt biển bên cạnh.

“Lần này xem ngươi còn có thể làm gì được nữa!”

Nhìn Băng Phách Hàn Long giơ lên móng vuốt sắc bén lấp lánh băng quang, trườn đầu chụp tới thiếu niên kia, Vô Chi Tỳ Hưu liền biết, thiếu niên này tính mạng không còn lâu nữa.

“Sẽ chết như thế nào đây?”

“Là hóa thành một vũng máu hay là biến thành khối băng?”

Thấy băng long chiến đấu với thiếu niên, Vô Chi Chi liền ẩn xuống băng đao trong tay, có chút hứng thú suy đoán Băng Phách Bàn Long của mình rất có linh tính sẽ xử trí con mồi trước mắt như thế nào. Chỉ là...

“Có phải ta hoa mắt không?!”

Chẳng qua trong chớp mắt, con mồi gần như ngừng giãy dụa lại đột nhiên biến thành một tên thợ săn. Một khắc trước thợ săn còn diều võ dương oai lại đảo mắt thành con mồi của người khác! Không đợi Vô Chi Tiêu phản ứng lại, giống như canh nóng dội ra tuyết, con rắn lạnh hung mãnh đang chuẩn bị mổ bụng thiếu niên kia liền từ từ tan rã trong tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Cách”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hải Thần, thiếu niên từ trong sóng biển kia đứng lên, trên dưới hàm răng tựa hồ còn đang đánh nhau, trên lông mày còn kết một ít sương tuyết, nhưng cả người lại phấn chấn tinh thần, không có việc gì lại xông về phía mình.

Thiếu niên tên là Trương Thần Ngôn, Hàn Băng thành chủ không biết dùng tà pháp gì, đành phải giơ băng đao trong tay lên, bắt lấy công kích mà hắn không muốn sống. Hắn đương nhiên không biết, mới vừa rồi mở miệng chính là dùng một pháp môn bảo vệ tính mạng thông thạo nhất của mình., Giống

như mấy năm trước ở Chúc trạch ở trong Cam Châu, đem công kích trí mạng mà đến luyện hóa vô hình. Điểm khác biệt duy nhất chính là, lúc này công lực của hắn xưa đâu bằng nay, đối tượng luyện thần hóa hư cũng từ bình thường quấy nhiễu đàn tràng ghé yêu, biến thành viễn cổ thần quái hóa ra linh phách hung mãnh.

Vì vậy ấn xuống thực lực chiếm ưu thế của Cự Viên Thần Tướng, đành phải chuyển thân hình khổng lồ như con quay, cùng thiếu niên phạm nhân không để ý sống chết lại vô cùng kiên nhẫn đánh nhau.

Chỉ là dây dưa cũng không kéo dài bao lâu, ước chừng sau nửa nén hương, từ đầu đến cuối chỉ có thể đập vào thần quái của thiếu niên áo giáp hai ba cái., Rốt cuộc thẹn quá thành giận dữ khởi xướng, “Ngao” một tiếng điên cuồng gào thét, pháp tướng vốn cao như ngọn núi lại lớn lên rất nhiều. Cơ hồ trưởng đến lúc cùng băng tuyết phù thành không xa phía sau người không sai biệt lắm, liền đem binh khí trong tay ném qua một bên., Bàn tay như tia chớp bỗng nhiên duỗi ra, cướp lấy đám thiếu niên đang không chết không thôi! Không kịp né tránh, hắn lập tức tỉnh lại, nhất thời cả kiếm lẫn cánh tay đều bị Vô Chi Trát nắm chặt. Cao cao giơ lên không trung, rốt cục bắt được tên thiếu niên đáng ghét này, Vô Chi Tỳ liền xoay người lại, chuẩn bị tự tay đập nát hắn rơi vào tường băng phủ đầy băng.

“Lúc này xem ngươi làm sao chạy ra khỏi lòng bàn tay ta!”

Sau trận đánh nhau khó giải quyết ngoài dự đoán của mọi người, Vô Chi Chỉ lúc này không dám chậm trễ chút nào, bàn tay nắm chặt không chút buông lỏng. Lúc này so với Cự Linh trên gò núi, thiếu niên phạm nhân yếu ớt chỉ giống như người giấy bán đồ chơi, bị bàn tay khổng lồ kia nắm trên không trung, thật đúng là kêu trời không hay đất, mắt thấy sắp biến thành thịt nát ở trên thành băng cứng.

Có điều cho tới lúc này, quân tốt vẫn chưa dần dần giảm bớt ác chiến mà kinh hô lên. Cánh tay bị Viễn Cổ Cự Linh nắm trong tay như người cò, nghe được giờ phút này tự nhiên đau đớn tới tận xương; tuy nhiên không trụ được tâm tư, trì hoãn lực đạo,

nhất định phải làm cho thiếu niên này biến thành thịt vụn sống mà chết., Nhưng cánh tay bắt lại bị nắm chặt, vẫn là đau nhức kịch liệt khó mà nhìn được, đau đến mức cả khuôn mặt đều nhả lại. Đau nhức như vậy trước nay chưa từng có, tuy là thiếu niên tâm tính kiên nhẫn phi thường, giờ phút này còn nhìn không được toát ra ý niệm trong đầu:

“...”

“Không bằng chết ở đây đi!”

Một tia suy nghĩ còn sót lại trong đầu hấn bừng tỉnh suy đoán. Giờ phút này so sánh với cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến trên người, có lẽ lập tức chết đi mới là một con đường giải thoát thống khoái.

“Ta cũng sắp chết như tuyết vậy rồi...”

Ngay lúc trong đầu hấn vừa mới hiện lên ý niệm này, trong một mảnh Hỗn Độn mơ hồ nhớ tới hai chữ ” tuyết ứng”, mở miệng lại đột nhiên như quỷ thần xui khiến hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Hãy a!”

Nhớ tới cái tên ôn nhu thân thiết kia, bất chuyện phảng phất như có được lực lượng vô cùng, ở trong lòng gầm nhẹ một tiếng, cực lực đem đau đớn khó chịu tạm thời áp chế ở một bên. Cố gắng tĩnh khí ngưng thần, bắt đầu đau đến mức cơ hồ không chịu thân thể chi phối trong kinh mạch lưu chuyển lên luồng đạo lực kia.

Thế là, con mồi đang mang theo sóng lớn lao về phía Băng Tuyết Phù Thành, đột nhiên cảm thấy tay phải rung chuyển một trận, giống như có sóng biển vào tay, nhảy nhót không dứt, trong nháy mắt cổ lĩnh lực trời sinh trong pháp tướng Thần Thể của mình lại như dòng sông vỡ đê, lúc đầu như dòng sông nhỏ chảy xiết, trong nháy mắt sôi trào, như sóng lớn tràn ra ngoài bàn tay phải.

Biến cố xảy ra nhanh như vậy, Vô Chi Chi trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng! Đến khi hấn đột nhiên bừng tỉnh phát sinh chuyện gì, lập tức kinh hô một tiếng buông tay phải ra theo bản năng, muốn đem người khó giải quyết đó mau

chóng ném đi. Chỉ là đến lúc này rồi., Thiếu niên vốn liều mạng báo thù nhận được cơ hội, phát hiện “Luyện Thần Hóa Hu” này lại có thể có hiệu quả với thần linh, đâu chịu dễ dàng buông tay, lúc này liều mạng ôm lấy ngón tay như cột đá lởm chởm, dù chết cũng không chịu buông tay!

Vì thế thần linh vốn sợ thiếu niên trốn thoát này, giờ phút này lại liên tục gầm rú, cực lực bỏ đi củ khoai lang nóng bỏng tay; chỉ sau một thoáng, linh lực hao tổn, rốt cuộc không chống đỡ nổi pháp thân to lớn như thế nữa, đảo mất một cái lại khôi phục bộ dáng lúc trước. Dù như thế, vẫn mở miệng như giò bám vào xương, chết cũng không chịu buông tay.

Vì vậy ở phía xa giao chiến song phương Giang Hải dễ dàng nhìn thấy, vị Long Thần bộ tướng của Kỳ Hùng Vũ đột nhiên quay tít một vòng giống như cối xay gió. Lúc này sương mù băng tuyết quanh người hắn đã tản đi, mọi người đều thấy rõ, đang rống giận liên tục vào phần cuối cánh tay của Vô Chi Trát., Y dựa vào thiếu niên liều chết đánh giết kia, bỗng bênh bồng bênh, như lá thu trên cành cây, cứ như lần nào cũng bị ném ra ngoài, nhưng vẫn không thoát nổi.

Nhìn thấy tình hình này, bất kể là Nam Hải hay Tứ Độc một phương, đều cảm thấy sự tình có chút khác lạ; đợi đến khi vị Thần Linh thần chí đã hỗn loạn chạy loạn, đâm đầu vào Hàn Băng Thành của chính mình, “Ầm ầm” một tiếng đã làm cho phù thành khổng lồ kia nghiêng nghiêng nửa nghiêng, lúc này mọi người mới hiểu ra cái gì, rốt cuộc dám bật thốt kinh hô.

Đến lúc này, dường như tất cả mọi người đều có thể xác định, nguyên bản trận chiến này, nguyên lai là vị Hàn Băng Thành chủ thần uy trác tuyệt kia rơi xuống hạ phong!

“Ha ha! Ta đã sớm biết, cháu rể ta chọn trúng đâu có đơn giản như vậy đâu!!”

Ngay lúc tất cả binh tướng Nam Hải nhìn nhau, từ trên xuống dưới Tứ Thiếu nhìn xuống sự thật trước mắt, lại cho rằng kết quả này cũng không quá ngoài ý muốn của bọn họ.

Mà lúc này tiểu Quỳnh Thu gần như lao ra khỏi chiến đoàn, nhìn hai người đấu pháp cách xa nhau, lập tức kinh hô một

tiếng:

“Ca ca chảy máu rồi!”

Võn vừa rồi Vô Chi Tật đâm đầu vào trên phù thành, cái đầu cứng rắn trời sinh của hắn không có chuyện lớn, nhưng thiếu niên dính vào bàn tay hắn chết không buông lại bị băng trụ thối qua trước mắt, trên trán máu tươi lập tức chảy ròng ròng. Chỉ là cho dù như thế., Đường chủ Đạo môn trời sinh tính tình hiền hòa lại không nói tiếng nào, tâm tính nóng bỏng từ trong giếng nước ngày xưa, kiên trì thúc dục “Luyện Thần Hóa Hư”, cuốn ngược lực lượng tà thần giống như dòng thác chảy xiết.

“...”

Dưới tình hình như vậy, dần dần, thân hình vạn chúng chú mục của Cự Viên thần linh dần dần chậm lại, cho đến khi chậm rãi dừng lại. Đến cuối cùng, chỉ nghe một tiếng vang “Hoa” thật lớn, Thần Tướng hao hết linh lực rớt cục ngã xuống, thân thể nặng nề nện lên ngàn tầng gợn sóng, giống như nhấc lên một trận hải ly nho nhỏ, đem quân tốt Phù Thành hai bên chú ý, đối chiến quân trận phía sau một chút đẩy ra.

“Vậy thiếu niên kia thì sao? Có phải cũng đã kiệt sức rồi không?”

Ngay lúc mọi người phỏng đoán, lại chợt thấy thiếu niên dốc sức đầu sức Thần Long bộ kia, đột nhiên từ trong sóng gió đầy trời phá nước mà ra, một người cân đầu nhảy lên, lại đạp lên thân thể Vô Chi Côn nằm dưới đất, hai chân đạp trên ngực hắn! Thiếu niên vốn thân như lạc diệp nhắm mắt như chết, giờ tay lau một vệt nước bọt trên mắt, bỗng nhiên há miệng hướng bốn phía nói:

” Ác Linh nghiệp đã đến tội, các ngươi còn không đầu hàng!”

Theo sóng lớn cùng nhau phập phồng di thể Cự Linh, thanh niên này phi thường vang dội.

Không ai trả lời. Vùng biển rộng lớn đột nhiên trở nên yên tĩnh, một khu vườn yên tĩnh cách xa tiếng động lớn, chỉ nghe thấy tiếng nói leng keng kia quanh quẩn trong gió.

“Vô Chi Tỳ Hưu... Chết rồi?”

“Vô tướng quân... Bị thiếu niên này... giết chết?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoặc ngây ngốc, hồn nhiên quên tiếng hoan hô của mình, vẫn nên quát mắng.

Mà lúc này, thiếu niên kia mặt đầy vết máu, uy nghiêm đáng sợ, phía sau đầu tóc rối tung thắm đầy sương hạt óng ánh, phấp phới trong gió biển như tuyết.

Tầng mờ hôi thứ mười bảy tập thứ mười hai, linh khí đẹp và nhu hòa.

Giờ phút này trên phương viên trăm dặm trên hải trường lặng ngắt như tờ, thiếu niên đột nhiên từ đáy nước toát ra tinh thần hùng vĩ đập lên trên đó, chính là ngư ngác nhìn xung quanh, không ai bì nổi.

Trong bầu không khí đè nén này hoàn toàn khác với những hải tinh thần “An toàn” ở xa xa kia, giờ phút này Hải linh lại cực kỳ hoảng sợ. Ngay khi tỉnh lại nâng kiếm hướng về phía xa, trong nước biển cách chân hấn không xa, lại có một con bạch tuộc cực lớn đang đổ mồ hôi lạnh.

“Hong rồi! Vừa rồi còn muốn lên tới trợ giúp Vô đại nhân một chút sức lực, ai Dương lại chôn ở chỗ này!”

Hóa ra chỗ Vô Chi Côn ngã xuống sóng biển đã ngừng lại, nước biển bên cạnh thi thể như con thuyền lớn đã đọng lại. Lấy Vô Chi Cương làm trung tâm, trên mặt biển đã nổi lên một tầng băng lạnh dày. Vị Bát Túc Bạch tuộc xui xẻo này nhất thời không kịp né ra, chờ tới lúc tỉnh lại phát hiện mình thật sự có “một cánh tay” bị băng cứng đông cứng lại!

“Thật sự cách hấn quá gần!!”

Lấy đôi mắt ti hí ngẫu nhiên nhanh chóng xẹt qua thân hình cao ngất của thiếu niên kia mở ra toàn thân bạch tuộc tinh thật lớn chừng hơn mười trượng lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ cảm thấy mình kêu trời không gọi đất không hay, không biết nên làm thế nào cho phải. Bất quá bạch tuộc tinh này dù sao cũng là ái tướng ngôn tâm phúc của Hàn Băng Thành, sau một hồi bồi rồi, sau đó thì phân tâm hoảng., Hấn liền lập tức nghĩ ra cách chạy trốn, bắt đầu ở trong nước biển lặng lẽ giãy dụa, chuẩn bị noi theo “Tráng sĩ” kia, vô luận như thế nào liệu được đứt rời một cái xúc tu, cũng phải an toàn chạy thoát.

Không nói đến con quái vật bạch tuộc này chịu đựng đau nhức kịch liệt, liều mạng kéo, mà lại còn nói. Mới vừa rồi nó nhin một hơi liều mạng giữ không tha, thả con vượn cao lớn như núi kia vung vẩy như con thuyền nhỏ trong sóng to gió lớn, giờ phút này tĩnh lặng lại, nó mở miệng nói trên thân cũng là đau đớn không chịu nổi., Chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp rã rời. Chỉ là mặc dù đau nhức kịch liệt, hiện tại cũng không phải là lúc buông lỏng; từ trong nước liều mạng toàn lực xông lên mặt biển, bắt chuyện cổ kinh khí dẻo dai kia phát tác, một cước đạp lên thi thể Vô Chi Tỳ Hưu đứng vững, liên tục vận khí, cùng xa xa những quân địch hò hét.

Lúc này đầu óc hắn còn thập phần rõ ràng, hô bên kia kêu bọn họ đầu hàng, nhìn đám người đông nghịt kia yên tĩnh không tiếng động, trong lòng hắn còn kinh sợ nói:

“Hồng rồi! Trận vừa rồi thật là dễ vỡ, lỗ tai của ta cũng bị mất rồi!”

Trong lòng nghi vấn, lại nhìn quân trận không lồ ở xa xa liên tiếp vài dặm, nghe mình hô hoán lại không chút phản ứng, tâm tình bắt đầu hoảng hốt. May mắn lúc này ở Hàn Băng Thành phía đông sau hắn, những tướng sĩ kia cũng nhất thời kinh ngạc đến ngây người. Còn không dám tin sự thật trước mắt, tất cả mọi người hoàn toàn quên quăng tuyệt thương băng mâu.

Chẳng qua, trong chiến trường loại ngây ngốc này tuyệt sẽ không kéo dài, mắt thấy quân đình ngây ngốc sắp tỉnh lại, đúng lúc này thiếu niên đang dâng lên vạn ánh mắt chú ý vừa lúc cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy dưới chân giẫm lên thi thể dưới đất, hắn liền cảm thấy một cỗ huyết khí dâng trào, như trước đây khi đánh nhau ở phố phường xong quay đầu hướng bên cạnh nhổ một ngụm máu ra, đem bã dưới sặc sụa ra, liền đột nhiên rút kiếm ngửa mặt lên trời hét dài.

Trong tiếng gào hét điên cuồng đột nhiên xuất hiện này, bắt chuyện chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ buồn bực bộc phát, vạn lưu phun trào. Tựa hồ chỉ có đối với đám mây đen phi long bay trên trời lớn tiếng gầm rú, mới có thể giãn ra giờ phút này trong lòng khoái hoạt.

Tới lúc này, rốt cuộc hấn cũng tỉnh ngộ. Một trong những hung thủ hại chết được Tuyết Điệp lúc trước đã bị hấn dẫm dưới chân. Lúc này hấn đã báo được một nửa, cũng chỉ có lúc này, hấn mới ý thức được vì sao mấy ngày nay, cho dù mình được gọi là “Yêu vương”, bị Tuyên Thành Long Lu?”, Thậm chí dưới vẻ đáng yêu đáng buồn trước sau như một của Quỳnh Thu, hấn lại luôn cảm thấy không thể giãn mi vui cười, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng —— đã đến lúc này, lúc tỉnh táo mới rốt cuộc hiểu ra, hóa ra trong lồng ngực mình từ đầu đến cuối vẫn là một cái hàng rào chắn ngang, bỏ đi điềm tĩnh dung nhan, mới là thứ khiến mình lo lắng nhất.

Lúc này, lòng dạ thiếu niên bình thản, mạch lạc ẩn chứa thiên địa hạo nhiên chi khí, sau đại chiến gào thét ra tiếng ngâm nga không chút mệt mỏi; gào thét tùy tâm sở dục cuộn cuộn chạy chồm, như thủy long gầm thét mệnh mông biển cả bầu trời, âm âm vang vọng tại Ân Ba Châu ngoài ngàn dặm hải cương. Trong tiếng gào thét liên miên không dứt này không dứt không ngớt., Đám thủy tinh hải quái kia linh lực cường đại chỉ cảm thấy hai cổ run rẩy, muốn té ngã; mà con bạch tuộc quái liều mạng chạy trốn kia, vừa mới tránh thoát một cánh tay chân chưa kịp bỏ chạy đã bị lôi trường khiêu làm cho cả kinh, toàn thân cứng ngắc, hai mắt trắng dã trôi nổi trên biển.

“Giết a!”

Khi nghe thấy tiếng thét ngập trời kia vang lên, Tứ Độc Long quân đang chờ đợi ở phía xa đột nhiên tỉnh lại như đang trong mộng. Tiếng thét chói tai vang lên, hấn dừng mãnh giết về quân địch phía trước. Mà lúc này, mất đi chủ tướng là Địa Nam Hải Long Quân cũng đồng thời mất đi chiến ý., Còn chưa kịp hồi phục lại từ trong khiếp sợ vừa rồi, đã bị Tứ Độc Long quân khí thế như cầu vồng công kích, lập tức thất bại thảm hại, như thủy triều vượt qua lời tỉnh lại, đưa thi thể chủ tướng đứng thẳng, hướng trong vùng biển phương xa chạy tán loạn. Giờ phút này đám quân tốt bại trận đang chạy trốn tán loạn., Thật ra còn có rất nhiều thần tướng dồi dào, hoàn toàn có sức liều mạng, chẳng qua lúc này bọn họ không có chiến ý, chỉ để ý mất mạng chạy trốn, vừa đánh vừa chạy vừa nghĩ:

“Ô ô! Vô tướng quân đúng là ái binh như tử! Nguyên lai là hắc đã sớm nhìn ra thiếu niên kia thần lực thông thiên, cho nên mới hăng hái khiêu chiến quên mình, tiêu hao thần lực của hắc, bảo hộ chúng ta không bị tàn sát, chẳng qua là cuối cùng lại...”

Trăm ngàn năm trước, Hoài Hà cự chủ từng liều mạng tàn nhẫn với Tứ Độc Long Vương là thần thông cỡ nào? Nhưng mấy khoa vừa đối mặt đã bị giết chết. Dưới tình hình như vậy cũng không tránh được những kiến thức rộng rãi địa thần tướng đối với việc tĩnh ngôn mà tôn kính. Mà những thần linh hoảng hốt dờ chọn đường chạy trốn này khi còn ở trong lòng ta cảm kích thâm nghĩ:

“Ừm! Chúng ta tuyệt đối không phụ tâm ý Vô đại nhân, hiện tại mau mau chạy trốn để bảo vệ tính mạng, như vậy về sau mới có cơ hội kế thừa di chí của Vô Tướng quân!”

Mà ở trong này, có mấy tên Cốt Thần Tướng đối với Vô Chi Tích trung thành và tận tâm chuẩn bị xông lên thay chủ công báo thù, lại bị Hải Thần mất trái lạnh lẽo tay nhanh một cái tóm lại, liều mạng nắm lấy hướng phương xa bỏ chạy đi.

Hơn nữa còn cãi láo, lúc này thấy chiến sự lại nổi lên tiếng hô giết rung trời, hắc cũng ngừng gào thét, nhìn quân địch tựa như thủy triều lao qua bên cạnh., Trong lòng run sợ nhìn chỗ mình đứng như đá ngầm trong thủy triều, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm, hai chân của mình run rẩy. May mà lúc này đã không còn ai dám nhìn lại, hai chân không bị mình khống chế đang đứng thẳng, bình yên vô sự, một mực chịu đựng tới lúc viện quân của mình giết tới trước mặt.

“Ca ca, người thật lợi hại! “

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Cũng để Quỳnh Thổ giẫm lên tên bại hoại này sao?”

Vừa nghe được thỉnh cầu của nữ Oanh, trong lòng liền buông lỏng, rốt cuộc đứng thẳng không nổi, hai mắt tối sầm lại, thời gian Hồn Linh Nhi cũng tung bay lên, sau đó “cộc cộc” một tiếng, cái gì cũng không biết nữa.

Cũng không biết qua bao lâu...

“Người đã tỉnh lại?”

Ngây ngốc hôn mê đã lâu, đến khi tỉnh lại, lại phát hiện mình đang ở trong một chỗ lều lưa luyến hồng phấn. Đợi mình mở mắt ra, liền thấy được lúm đồng tiền gần trong gang tấc, chợt nở rộ như đóa hoa xuân, vui vẻ giải thích:

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi! Vừa rồi thiếu chút nữa hù chết ta rồi!”

Hóa ra người trước mắt hỉ chí bất thắng chính là Tứ Độc Long Nữ Linh Tuyền Nhi. Nàng ôn định tâm thần một chút, mở miệng hỏi mới biết bây giờ đã là thời điểm chương đăng; chiến sự hôm nay đã kết thúc., Đại quân Nam Hải vốn còn đang ra sức ác chiến. Từ sau khi Vô Chi Lam bị giết ở Ân Ba Châu tan tác một chút, toàn bộ đã tan vỡ thành một mảnh ngàn dặm. Nếu không phải Mạnh Chương điều động có mặt, thì lần này toàn bộ long quân tinh nhuệ Nam Hải tiến đến thảo phạt cơ hồ đã bị diệt sạch. Mà ở đây, Nam Hải một trong tám mươi thành phụ tá của Nam Hải, một trong tám mươi thành Hàn Băng., Từ khi Vô Kiệt bỏ mình chạy thì một là chạy trốn không kịp, không ngờ lại bị Tứ Độc Toàn Thành thu về! Chỉ có điều ngay cả như vậy, Tứ Độc Long Quân cũng tử thương thảm trọng; nghe nói có hơn hai mươi vị thần lực Hồ Lệnh Hà chiến tử, binh lính sông dưới tay còn tử thương vô số.

Nghe được Linh Dục kể lại, chính lúc nghe vậy đang lo lắng, muốn giãy dụa đứng lên hỏi, lại bị Linh Dục đưa tay đè xuống:

“Ta nói đại anh hùng của chúng ta, báo cáo cận kề có thể cho tiểu nữ bẩm báo về sau không? Bây giờ người nói chuyện hữu khí vô lực, hay là cứ an tâm tu dưỡng trước đi! Đây là nơi gia gia dặn dò nha ~ “

“... Vâng!”

Thấy long nữ hờn dỗi, bắt bẻ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn vâng dạ.

“Ừm, như vậy là tốt nhất, người ngoan ngoãn nằm. Thương rất nặng. Ta đi bưng canh ngọc sen cho người!”

Nghe vậy, đành phải nằm trong ổ của khuê phòng làm việc này, gồi lên san hô, ngửi thấy mùi hương thơm ngát trong

đỉnh, yên lặng tĩnh tĩnh dưỡng tinh thần. Khi Linh Dục Nhi đích thân đến Đóa hạt sen canh, cùng bé gái bảo vệ thiếu niên ở một bên liền ghé khuôn mặt nhỏ nhắn sang bên cạnh, bắt chuyện với nàng:

“Hi hi! Vừa rồi Long Nữ tỷ tỷ so với Quỳnh bản nha ~ luôn rơi nước mắt, sợ người bị xếp vào hàng. Nhiều lần ta đều nói cho nàng biết, ca ca sẽ không chết, nhưng nàng cũng không tin! “

“Thật sao...”

Nghe xong lời nói của Quỳnh Huyền, bắt chuyện bỗng nhiên chỉ cảm động trong lòng. Thế là chờ một thiếu nữ dung nhan hơi tiêu tụy một lần nữa đi tới nâng hân dậy cho cơm canh hạt sen ăn, hân liền vô cùng phối hợp nghiêng người dựa vào nàng, từng ngụm từng ngụm cháo sen nàng cho vào. Lúc này dạ mình châu trong trướng chính là thanh nhu, ánh sáng trắng nhu nhược chiếu lên người Linh Dục, lúc này uống rượu tỉnh lại nhìn về phía nàng., Trên lúm đồng kia có vài giọt mồ hôi, đang được ánh sáng của Dạ Minh Châu chiếu tới lấp lòe, giống như trân châu lấp lánh dưới đáy biển. Mà lúc này nàng lại không biết mình đang bị hơi nóng của canh sen làm bốc lên mồ hôi lấm tấm, chỉ để ý cầm lấy chìa ngọc, múc một chút canh sen đưa vào miệng mình thôi nhẹ., Sau đó sẽ lại cho thiếu niên ăn, cứ thế lặp đi lặp lại hết lòng, không ngại phiền phức, đợi tới khi cháo sen trong bát ngọc sắp hết đáy, mới dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Quỳnh Đình, bảo nàng cũng cho luôn hai cái chìa khóa.

Sau khi nghe xong, Linh Dục liền nhặt khăn lụa lên, cẩn thận kiểm tra khố miệng còn sót lại một chút cháo. Như vậy, đợi Tứ Độc Long Nữ định đứng dậy dâng lên một cái chìa khóa, lại phát hiện thiếu niên sau khi bị trọng thương đang vô lực dựa vào mình., Nếu như không giúp đỡ hân dựa vào trên tấm mình thuật nằm trên tấm biển san hô, chỉ sợ nhất thời hân cũng không đứng dậy nổi. Thấy vậy, Linh Dục Nhi hơi chần chờ, liền chỉ để cái chìa khóa ở một bên đá vài cái, còn mình vẫn ngồi ở bên giường bạch ngọc không nhúc nhích, khiến cho người bị thương phải dựa vào trên người mình.

Cứ như vậy lẳng lẳng qua một lát, ngay lúc thiếu nữ kia bắt đầu có chút cảm xúc nhộn nhạo, lại chợt nghe trên người thiếu niên kia cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Linh Khuyết, xin hỏi ta có thể ngồi thẳng không? Cứ thế nghiêng người thế này, lại phải đem người gạt đồ, ta rất vất vả a...”

“...Hừ!”

Thiếu nữ nghe được lời ấy, tâm lý hoảng loạn chính là thiếu nữ then thùng không chịu nổi, vội vàng đẩy thiếu niên trên người ra, sau đó đứng lên trường thân xinh đẹp đứng trước giường, giờ phút này tiểu long nữ rặng mây đỏ đập vào mặt là giận dữ:

“Khá lắm tên bại hoại, đã tỉnh lại! Bản thân đã sớm khôi phục khí lực, lại còn để ý trên người ta!”

“Oan uổng quá ~ “

“...Ách?!”

Nghe thấy tiếng “Oan uổng”, bắt chuyện lại cùng với Linh Dục đồng loạt kinh ngạc, cùng nhìn về phía thiếu nữ kêu oan kia. Chỉ thấy Quỳnh Đình mở trang đầu cười nói:

“Long Nữ tỷ tỷ, đường đường Ngôn ca ca hần còn đang bệnh, không thể nói nhiều, ta đã nói giúp hần rồi!”

Tiểu nữ oa trong Dạ Minh Châu Quang không được xếp vào hàng ngũ này, như cơn như ngọc, ngồi ngay ngắn trên tú đôn cạnh giường, sau đó nghiêm mặt nói với Long Nữ tỷ tỷ của nàng:

“Cái này, Linh Dục cô nương, thật ra ca ca chỉ cảm thấy trên người muội vừa mềm vừa thơm, cho nên mặc dù có sức ngồi xuống, vẫn phải dựa vào nhiều hơn một chút.”

“A, ha ha...”

Mất không nhắc nhở hần rằng nhất thời không nói nên lời, lại nói linh hoạt, đem thiếu niên đỡ trở về trong chăn nằm xuống, liền quay người đem cái chìa khóa vừa ăn xong đưa ra ngoài trướng, đưa trả lại cho thị nữ đang chờ ngoài cửa trướng; chờ sau khi nàng vội quay người trở về, liền nói ngoài trướng này

tiếng sóng ầm ĩ, sợ làm cho người ta không được phép ngủ, liền xung phong nhận việc, giơ tay lên, làm thúy tranh, bắt đầu nhẹ nhàng thưởng thức một bài thơ sen mềm mại.

“Lá liễu gió nhẹ ồn ào, hoa sen trĩu liệu ngày say sưa, Phát Trường Không xa núi mây nhạt, nữ nhi Hồng Trang mười hai mười ba, hái sen về thuyền nhỏ dây thừng...”

Trong âm thanh nhẹ nhàng như tiếng chuông, dần dần bắt chuyện đã cảm thấy, trong tối tăm phảng phất thật sự có tầng tầng Bích Hà Thủy tiếp thiên cái thủy chông chát đến trước mắt, bên trái phải địa liên hoa màu xanh tươi thanh ngọt thuần khiết, còn có khuôn mặt thiếu nữ hái sen lờ mờ tươi cười... Thế là không bao lâu, hấn liền ngủ say trong tiếng sóng lớn này...

Trong mộng, ban ngày vừa trải qua một trận tranh đoạt sinh tử, nhưng lại không mơ thấy bất kỳ đao quang kiếm ảnh nào; trong mộng đẹp đen ngọt, chẳng biết tại sao hấn lại mơ thấy hai khuôn mặt già nua dần dần cách xa vạn dặm kia...

Đúng là:

Giang Hải cô tung, vân sóng gió sóng biển kinh lữ mộng.

Hương quan vạn dặm, Yên Loan Vân Thụ quy tâm.

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy tác quái Thần Qua Quỷ Điện Vũ Thiên Nam thứ mười ba, hỗn tung trong bụi mù, nhập vào anh hùng chi nhãn.

“Thác, Thác, Thác Thác, Thác Thác...”

Ban đêm trong gió biển truyền đến tiếng gõ kê, bỗng nhiên làm Linh Tư bừng tỉnh.

“Ồ, canh bốn rồi.”

Chỉ nhớ mình đã lấy được một khúc đòn nhảm hái sen, thấy mình ngủ, liền đến thay hấn lấy khăn che mặt. Ai ngờ bất quá chỉ quan sát đôi mắt, bất tri bất giác nằm ngủ bên giường. Hiện tại nghe được canh bốn phía, long nữ hôm qua mệt nhọc một ngày tự trách một câu, vội vàng đứng dậy, phất ống tay áo một cái, đem mấy viên Dạ Minh Châu trên đỉnh trướng tủa

ánh sáng nhu hòa kia quét sạch, làm cho cả trường phần lệ rơi vào một mảnh yên tĩnh đen sì.

“Bây giờ không sớm, cũng nên đi chuẩn bị canh Ngọc Tuy ở núi Hoang Sơn rồi.”

Trong lòng nghĩ như vậy, đang muốn đi ra, Linh Dục lại chợt nghe một trận tiếng thở say sưa tỉnh tề từ phía sau truyền đến. Nghe tiếng nhìn lại, ngưng thần dùng mắt nhìn, đã thấy Quỳnh Huy kia đang như con mèo con, cuộn mình trước ngực nói chuyện nằm ngủ.

“Nha đầu này... Cũng không sợ áp hư ca ca của nàng!”

Thấy thế Linh Dục vội vàng xoay người lại, ôm lấy tiểu nha đầu đang ngủ say, cẩn thận từng li từng tí đặt vào bên trong chăn.

Cẩn thận xử trí xong hết thảy, Linh Dục liền lặng lẽ nhấc lên rèm cửa, liên tục dời đi, trong trường đi cùng những nha hoàn tiên thi kia sáng sớm làm việc, bắt chuyện chuẩn bị sớm ăn sáng cho ngon miệng. Chờ Linh Tường nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ, sắc trời vẫn còn sớm, bốn phía vẫn là một mảnh hắc ám, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy u lam được ánh trăng trong trời, chợt lóe, tựa như đang trong nháy mắt hỏi thăm nàng.

“Các người cũng chào buổi sáng!”

Trước người nghiêm túc mục tiêu tứ phi long nữ. Lúc này thấy bốn phía không có người, cũng hướng những ngôi sao lấp lánh không ngừng giả quỷ mặt, nghịch ngợm hỏi thăm sớm.

Sau khi tính toán xong những việc vụn vặt này thì không nói đến. Đến buổi sáng hôm nay, Quỳnh Quỳnh liền bị bệnh nằm giường được đường chủ ca nhờ vả, giao nộp những con quỷ đầu cưa đao được đưa cho đường chủ Vũ Linh đường Ân Thiết Nhai.

Thì ra thanh thần binh lợi khí Vô Chi Chỉ này, linh tính cổ quái, luôn luôn đi theo cường giả; hôm qua sau khi chủ nhân của nó bị đánh thức giết chết, liền tạm thời khăng khăng phải theo chủ nhân mới, trong lúc mở miệng thì bị long quân cứu về., Cũng thông dong đi tới, dựa vào thông báo xuống giường

ngủ yên giấc bên ngoài Long Nữ suốt một đêm. Đợi đến sáng sớm hôm nay, đang lúc nàng mở miệng tựa vào đầu giường, để Linh Dục mở miệng ăn cơm nuôi dưỡng khí, bồi nguyên Ngọc Tuy. Ở bên ngoài xương trướng nàng dựa vào đao cửa bằng cả đêm liền kề vào trong trướng, ở trong góc phòng rung động ông ông.

Thấy như vậy, đánh thức mới nhớ lại chuyện này. Trong lòng suy nghĩ một chút, nhớ lại đường chủ Huyền Linh giáo Ân Thiết Nhai còn không tiện tay có binh khí. Thanh băng cửa đao vừa mới có được này cho hắn rất thích hợp. Vì vậy, đứa bé gái đang nhàn rỗi một bên không chen vào được, liền xung phong nhận việc, nâng lên băng Cự Đao còn cao hơn mình, điên cuồng chạy ra ngoài cửa.

Không nói đến thiếu niên trên giường sau lưng lo lắng nàng có té ngã hay không, lại nói vị Đường chủ Vũ Linh đang ở ẩn Ba Châu trong thạch trảng đốc thúc giục yêu linh luyện tập, đến khi nghe rõ ý đồ của Quỳnh Đình, lập tức tay chân vô cùng kích động:

“Cái này, cái này làm sao được...”

Cầm lấy lợi khí của thần linh Viễn Cổ, cảm thụ kỳ hàn sáng khoái thấu xương kia, Ân Thiết Nhai nhất thời kích động nói không ra lời!

“Ân đường chủ người không nên khách khí!”

Lần thứ nhất đảm nhiệm vai ca sù, Tiểu Quỳnh Thổ nghiêm mặt, ưỡn ngực, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói chuyện với Ân Thiết Nhai:

“Ân đường chủ, người nhận lấy đi, nghe ca ca nói, Ân đường chủ duy phong linh nhất, thanh băng đao này thuộc tính thủy, cộng lại liền “Phong sinh thủy khởi”, là thích hợp nhất!”

“Đúng, đúng! Đúng vậy...”

Cũng không biết tại sao, tuy Quỳnh Quỳnh lúc này bất quá là cố gắng giả bộ ra, nhưng nhất quán trầm mê thiên không chỉ linh lại thật sự khí ngấn thần diệu, sợ hãi khó giải thích, ngay cả trả lời cũng có chút lắp bắp. Đang lúc mồ hôi lạnh túa ra, may mắn tiểu nữ oa kia đã phát tay cáo từ:

“Được rồi, Ân thúc thúc, đưa đồ tới đây, ta cũng nên trở về!”

Nói xong không đợi Ân Thiết Nhai trả lời, Quỳnh Thu đã quay người nhảy nhót chạy xa.

“Đại sư tử đi cho khỏe!”

Giọng nói tiền người khác đầy thành kính nhưng lời nói ra lại không tự chủ được mà thấp giọng như muỗi kêu.

“Ồ? Ta bị làm sao vậy?”

Thẳng đến khi bóng lưng tiểu muội muội kia quay qua khỏi đá, Ân Thiết Nhai lúc này mới như tỉnh mộng; nhớ lại cảm giác bị người uy áp vừa rồi, trong lòng của hắn chính là ngạc nhiên không thôi. Đúng lúc này, hắn chợt nghe bên cạnh có người cao giọng nói chuyện:

“Chúc mừng Ung huynh, lần này lấy được một kiện thần vật rồi!”

Ân Thiết Nhai nghe vậy xoay người lại, thấy người cao giọng nói ra lời chúc mừng đúng là mình quen biết đã lâu, Kỳ Linh đường chủ Khôn Tượng. Vị Bạch Hồ Linh Khôn Tượng này nhìn chăm chăm trên trán lão hữu còn chưa kịp lau bớt mồ hôi lạnh, cười ha ha nói ra:

” Ung lão đệ, lần này rốt cuộc đã biết phụng người thiếu niên kia làm chủ rồi, đối với tộc ta mà nói sẽ có bao nhiêu chỗ tốt chứ?”

“...Hừ!”

Nhìn phản ứng có chút không vui của Ân Thiết Nhai, tựa hồ lúc trước Huyền Linh giáo có chút chia rẽ với thiếu niên phạm nhân. Giờ phút này dường như để chứng minh ý kiến lúc trước của lực chủ mình hoàn toàn chính xác. Bạch Hồ Linh đạo hạnh ngàn năm nhìn Yêu tộc thú linh đang thao luyện khí thể ngất trời, cũng không thèm nhìn về mặt Ân Thiết Nhai, liền mở miệng trịnh trọng nói:

” Ung lão đệ à, luận pháp lực tu vi, ta chưa chắc mạnh hơn ngươi; nhưng đánh đến tầm mắt, ta lại mạnh hơn ngươi quá nhiều. Chưa nói đến kết quả biểu diễn nhất trí của mười vị trưởng lão Yêu Vu trong tộc chúng ta, đã nói trước mặt, hai

trận hôm qua, người thấy thế nào? Yêu Vương kỳ mưu?, Chiến sĩ Tộc chúng ta đại hiển thân thủ, một hơi công phá ản Ba đảo của Nam Hải trọng trấn; mà trong trận đại chiến Hải Thần Thủy Linh ban ngày kia, lại còn một mình vô chi vô chi trệ trong Vạn Quân Trạch giết chết Thần Linh Viễn Cổ, đó là lực lượng và công huân cỡ nào! Ưng lão đệ, kỳ thật người cũng hiểu rõ, hiện tại không phải là vấn đề chúng ta không tôn hấn lên làm Yêu Vương, mà là vấn đề khiến người khác vui vẻ! Còn nữa,..."

Nói tới đây, Bạch Hồ Linh vốn lão mưu tặc trí lại có chút chần chờ. Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn tiếp tục đề tài trước mắt:

"Kỳ thực còn có vài chuyện trước đây ta chưa nói với người, sợ gia hỏa người thực tâm nghe xong muốn đoạn giao với ta. Có điều hôm nay người đã kiến thức được vương dũng vô song của ta. Lập được thiên đại công huân, nói ra phỏng chừng sẽ không còn dị nghị gì nữa..."

"Nói mau!"

Nghe đến đây Ân Thiết Nhai đã vểnh tai lên, chăm chú nghe vị lão hồ linh giáo hoạt hơn cả hồ ly ngàn năm nói cái gì. Mà lúc này, tựa hồ Bạch Hồ trưởng lão này cũng có chút ngượng ngùng, nói chuyện cũng trở nên có chút hự hự:

"Khụ khụ, kỳ thật cũng không phải đại sự gì. Bất quá không nói ra người cũng sẽ không chú ý tới. Chuyện này... Kỳ thật người một mực không để ý tới người đưa tin trong giáo báo cáo, nói thiếu niên kia - khụ khụ, chính là đương kim Yêu Vương chúng ta, giống như hấn còn giao hảo với con gái Nhân Hoàng... Không chỉ như thế, gần đây lại nghe thám báo, nói đối thủ một mất một còn của tộc chúng ta, cũng rất có hảo cảm với Vương của chúng ta..."

Nói đến đây Bạch Hồ Linh nhìn về phía đông của thiếu niên kia, hai mắt nóng rực, vô cùng thành kính ca ngợi:

"Ái chà! Vương ta đúng là dũng mãnh vô song, quá lợi hại!"

"Có một thủ lĩnh lợi hại như vậy đại vương, bộ tộc ta phục hưng đại nghiệp còn không phải chỉ ngày mai, dễ như trở bàn tay sao? Ách! Ưng lão đệ người làm sao vậy?!"

“Hừ!”

Vượt ngoài dự kiến của Không Khôn Tượng, dù lời nói của mình có chứng cứ, đại nghĩa lắm liệt, nhưng vị Thiên Ưng Vương ngay thẳng kia vẫn đột nhiên biến sắc.

“Hay cho tên cáo già nhà ngươi! Mặc dù cảm thấy ngươi nói rất có lý. Nhưng ta chính là không phục! Thật sự là xấu hổ mới làm bạn với ngươi!”

“Ha ha...”

Mặc dù nói không khách khí, nhưng lúc này Khôn Tượng đã nhìn ra vẻ mặt tức giận của Ưng Vương, nhịn không được, liền hạ quyết tâm, nhất thời giả bộ giận dữ, quát:

“Được rồi, vậy có phải ngươi muốn đánh một trận không?!”

“Đánh thì đánh, lâu lắm rồi không giúp ngươi nới lỏng xương cốt này!”

“Ha ha... Đừng nói lời mạnh miệng, cũng không biết khúc xương cuối cùng của ai vỡ tan!”

Trong khi nói chuyện, hai vị trưởng lão Yêu tộc vừa rồi vẫn còn nói chuyện bình thường, liền tự hiện thân hình, một người giương cánh dài mấy trượng là đôi cánh màu vàng Ô Dục Điêu, một người toàn thân tuyết trắng nhìn chằm chằm Ô Bản Ô Hồ, mỗi cái móng vuốt đều bay lên, đảo mắt liền đấu nhau. Chỗ bọn họ nói chuyện vừa rồi, hiện đã là bụi đất tung bay, tràn ngập khói đen, tiếng đập “Uy Đổ” trầm trọng liên tục không dứt.

Thấy hai vị cao đức vọng trọng trong tộc thủ lĩnh đột nhiên đánh nhau, sơn tinh thú quái phụ cận lại thấy không có gì lạ, ngược lại nghe “Phân phạt” một tiếng, mấy trăm yêu linh lập tức tạo thành một vòng lớn vây quanh Khôn Tượng Ân Thiết Nhai., Ưng hồ chiến đấu này ở bên ngoài chiến trường liền đầy cảm thú linh xem náo nhiệt. Xem ra, hai vị trưởng lão này đánh nhau cuối cùng cũng không phải lần đầu một lần, hiện tại những thú linh này quan sát trật động quật rầy ngăn nắp, mặc dù không có ai duy trì nữa., Lại không chút bối rối, còn nhớ rõ ở đây có sóng lớn trợ giúp, âm thanh trợ giúp vang lên liên tiếp thật lâu không dứt. Mà trong tiếng trống vang động trời

này, còn có rất nhiều yêu cầu thú không cam lòng chỉ không cam lòng khoan tay đứng nhìn, lại ở bên cạnh lôi kéo thắng bại của hai người đánh cuộc!

“...”

“...”

Tình hình đánh bạc nơi đây không tiện nói tỉ mỉ; dù sao chuyện đánh cược này có thua có thắng, chờ kết thúc mọi việc trong trường, người đánh cược vận mệnh sẽ khác hẳn. Vì vậy, không bao lâu sau, trong bãi đá rộng lớn ở trung tâm Ân Ba Châu, đã chạy tới rất nhiều hồ báo xui xẻo, hùng hực, có một số còn là đá lớn trên đỉnh đầu, hừ hừ hừ chảy vòng quanh bãi đá.

Mà lúc này ở trên không trung cũng không dễ dàng, đám cầm linh sau khi đổ thua liền giương cánh bay đến trời cao, sau đó khép hai cánh, giống như đá rơi xuống, biểu diễn rơi xuống trước mặt chủ nợ của mình; sau đó mãi cho đến khi cách mặt đất chỉ còn một hai trượng, mới “Bá” một tiếng mở cánh, cực lực bay lên. Tóm lại đám mãnh thú cầm quái không trọng tiền tài kia, thủ đoạn trả món nợ đủ mọi màu sắc, khác biệt mà thôi.

“Ôi, ôi ôi ~ “

“A...”

Ngay ở trong này, đang lúc chướng khí mù mịt trong cả tòa thạch trường, âm ỉ không chịu nổi, có hắc hùng tinh vừa mới chạy hai vòng, giữa đường lười biếng dừng lại nghỉ chân, chợt thấy trên một cọc gỗ bên cạnh, đang ngồi một cái vòng ngọc hình dáng như cánh ngọc, ở đó thu thập tám lưới, thu thập tỉ mỉ nhìn vào trong sân không chớp mắt, nhếch miệng nhỏ, nhe răng nanh nhỏ, chỉ ngồi ở nơi đó ha ha cười ngây ngô.

Thấy vậy, con gấu đen vừa chạy trốn đầu vầng mắt hoa này nhất thời cũng không nhận ra nàng là ai, thấy nàng một mình ở đó cười ngây ngô, liền tò mò tới gần hỏi nàng:

“Đây là tiểu muội muội nhà ai, tại sao lại bật cười ở chỗ này a?”

“A...”

Thật vất vả tiểu muội muội kia mới đem lực chú ý từ trong trận về, đặt lên trên người vẻ mặt vô cùng tò mò của hắc hùng đại thúc trước mắt.

“Đại thúc, ta là tiểu muội muội Trương gia.”

Quỳnh Thước cẩn thận trả lời:

“Ta cười là bởi vui vẻ!”

Tiểu nha đầu này chính là nụ cười tươi như hoa, Yến Ngữ ríu rít cao giọng nói:

“Già khả khả ngựa hí, từ nhỏ đã thích xem nhất!”

“Ừc!”

Tiểu Quỳnh Thổ vừa dứt lời, cách đó không xa có một con chim ưng mới rơi từ trên trời cao giương cánh không kịp, rầm một tiếng ngã xuống miệng gặm bùn! Mà hỗn loạn này còn chưa kết...

“Đại thúc, xin hỏi buổi biểu diễn ngựa này còn có buổi tối sao? Ca ca ta còn bệnh chưa lành, có thể chỉ có thể buổi tối đến!”

Theo câu hỏi ngây thơ mà thành khẩn của tiểu nha đầu này, phụ cận lại có mấy đầu mãnh hổ ác lang, quên trên đầu còn mang đá lớn, không cẩn thận để cho chúng nó lăn xuống đập chân!

Thiếu tự hậm hực, chờ Quỳnh Đình giao băng đao thần khí cho Ứng Linh, lại xem một trận “nguồn tú” miễn phí, chờ trở lại khuê phòng của tỷ tỷ Linh Linh Miêu, thì đã qua giữa trưa. Đến khi mặt trời rời đi, lại dần dần lệch về tây, đường chủ thiếu niên nằm nửa trên giường liền cảm thấy khí lực toàn thân chậm rãi khôi phục; vốn vừa động liền đau nhức gân cốt, hiện tại cũng dần dần bình phục, hơi hơi giãy dụa vài cái, không cần người nâng đỡ, thế mà cũng có thể tự mình ngồi dậy.

“Ha ha, đến cùng tuổi không già, thân thể này của ta khôi phục rất nhanh a! Đến xem kinh mạch của ta được không!”

Từ tối hôm qua tỉnh lại bắt đầu, nghe vậy vẫn một mực nhớ thương vấn đề này:

Tuy rằng trong lòng mơ hồ lo lắng, nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ thân thể chính mình cũng không có gì đáng ngại; lượng lớn băng vượn hàn linh kia hẳn là đã luyện hóa thu nạp toàn bộ, cũng sẽ không có vấn đề gì. Nghĩ như vậy, tỉnh lại liền đề pháp môn luyện thần hóa hư, hữu tâm vô vi kia, bắt đầu vận chuyển cổ thái hoa lưu thủy trong thân thể mình ——

Ai ngờ khi vận hành lại khiến cho hồn phi phách tán, như rơi vào hầm băng!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy của Thần Qua Quỷ Điện Vũ Thiên Nam lần thứ mười bốn, chuẩn bị Chu Kỳ lấy Nam Chi.

Nguyên lai, đang lúc tỉnh ngón thu liễm tâm thần, tiến vào Vô Thượng Thái Hoa vô vi hữu tâm vô vi, lại hoảng sợ phát hiện, Thái Hoa Lưu Thủy trong cơ thể mình vốn mệnh mệnh hùng hồn, giờ phút này lại hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết!

Toàn bộ thân thể đã như trúc trống, vốn đạo lực tràn đầy bốn cân tám hai, đúng là như người đi nhà trống, mảnh cũng không có!

Một lần kinh hãi này, không phải là chuyện nhỏ! Trước kia không phát hiện thế nào, hôm nay trong đội quân ngựa như vậy, lại phát hiện công lực của mình đã mất hết, lập tức khiến cho người ta mở miệng đồ mồ hôi lạnh, hồn vীa lên mây!

“Không còn gì vui nữa chứ!”

Đây là Linh Miêu đã ra ngoài giúp tỉnh chuyện trong quân thám thính tin tức, trong liên trưởng chỉ có Quỳnh Đình ở một bên bồi tiếp. Nghe thấy chấn động, đường chủ ca ca lấp bắp nói rõ nguyên do, nàng lại không chút phật lòng, hảo tâm an ủi:

“Tỉnh Ngón ca ca không sao! Dù sao hiện tại Quỳnh Thố đánh giặc rất lợi hại, sau này ca ca muốn đánh ai, Quỳnh Đình sẽ giúp huynh đánh!”

“... Cảm ơn.”

Nhìn tiểu nữ oa vỗ ngực cam đoan, bắt chuyện lại cao hứng không nổi, một tiếng lễ phép nói cảm ơn cũng là hữu khí vô lực. Nhưng nghĩ lại, ở trước mặt tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên như vậy, lại như đám tang kiểm tra.

Dáng vẻ không quá thỏa đáng, vì thế lúc mở miệng đại biểu, vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, phù hợp lời nói vừa rồi của Quỳnh Đình:

“Đúng vậy, đạo lực không còn thì tốt. Dù sao ca ca tuổi còn nhỏ, sau này có thể học đạo thuật khác...Ái dà?”

Đang cường điệu Tiểu Nhan nói chuyện với Quỳnh Quỳnh, nghe vậy lại đột nhiên không khỏi cả kinh, trong lòng nghĩ đến:

“Ồ?!”

“Kỳ quái, sao ta luôn cảm thấy vừa nãy mình đã nghe được những chuyện rất quan trọng?”

Tựa như quỷ thần xui khiến, trong đầu như có một đạo điện quang hiện lên, thiếu niên đang rầu rĩ đột nhiên nắm lấy cổ tay tiểu nữ oa trước mắt, thất thanh hét lớn:

“Quỳnh Quỳnh! Mau lặp lại những lời ngươi vừa nói!”

“Ồ! “

Tiểu Quỳnh Thô thoáng cái bị nắm tay đau nhức, chẳng qua ca ca đang khổ sở, không dễ kêu đau, nàng chỉ cúi đầu gọi một tiếng, liền chuyển tâm thuật lại mỗi câu vừa rồi của mình cho đường chủ ca ca, cho đến câu nói kia:

“Không còn gì vui nữa chứ!”

“Không còn gì tốt hơn nữa, không còn gì tốt hơn nữa!”

Giống như quỷ thần nhập vào người, mở miệng lặp đi lặp lại câu nói đơn giản này, lặp đi lặp lại cơ hồ hai ba mươi lần, cuối cùng Tứ Hải đường chủ mới tỉnh hồn lại, đột nhiên mừng rỡ như điên, dùng sức lắc cái tay nhỏ bé của bé kêu to:

“Quỳnh Quỳnh! Ca ngốc, ca ca ngốc! Đọc bạc mấy trăm lần “đạo đạo đức”! Vô tức có, có tức là không, đục hộ triện coi là thất, là vô dụng, có tác dụng của phòng! Lại là vách đá kia không đục rỗng, sao có thể chứa người? Ta đây không còn nữa, chính là có đó!”

“Đúng vậy đúng vậy, ca ca! Không chính là có!”

Thấy ca ca đột nhiên mở mắt, Tiểu Quỳnh Thiên đã quên đau đớn trên tay, cũng mặc kệ mình nghe hiểu hay không hiểu, chỉ cần dùng sức phụ họa; mà lúc này, thiếu niên chợt phát cuồng cũng ý thức được mình thất thố., Mau chóng buông lỏng tay Lao Quỳnh Uyên, lại đang sờ lên vết đỏ do tay cô đọng thành, mới giây giũa gân cốt. Sau đó cô vén cái gấm vóc trên người nhảy xuống đất, đứng thẳng trên mặt đất. Hẩn bình tâm tĩnh khí, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu dùng thuật luyện thần hóa hư, quan sát kinh mạch của mình một lần nữa.

Lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của con mắt thứ ba trong minh minh, mơ hồ phát hiện, nếu như mình vốn tứ cân tám hài cốt chứa Thái Hoa Lưu Thủy, chỗ đó chỉ là kênh mương, vậy hiện tại trong gân mạch rỗng tuếch, giống như mở ra một không gian kỳ dị khác, giống như vòm trời trống rỗng. Lại giống như vũ trụ tinh hà, cực thiên cực địa, vô biên vô tận, nhất thời không nhìn thấy điểm cuối!

“Thôi...”

Hóa ra lúc này vị Linh Tướng Đại Thần vừa mới chết đi, ẩn chứa linh lực thần cơ mấy ngàn năm, cũng không phải tăng thêm cho hẩn mấy luồng đạo lực Thái Hoa hùng vĩ, mà là lập tức đánh tan bình cảnh, đánh vỡ huyền quan, lúc đó chỉ có thể dừng lại ở đó.

Kinh mạch trong cơ thể Tiểu Xuyên Tiểu Hà thay đổi thành vô cùng vô tận Hồng Hoang Đại Hải. Vô tức vô, tức là vô, có tương sinh tương khắc; trong thiên địa hầu như vô cùng vô tận Nguyên Linh Tinh Hoa đứng trước người tu đạo.

Những thứ quan trọng nhất, thật ra cũng không phải có thể luyện thêm vài đạo linh lực thần cơ mà là chứa đựng linh lực thần cơ chứa đựng trong căn nguyên của vạn pháp.

Nghĩ thông điểm này, hơi ngưng thần, mở miệng là linh đài trong suốt không minh, chợt cảm thấy nguyên linh chi khí trong không gian quanh người ùn ùn kéo tới, như trường giang đại hà, cuồn cuộn chảy vào trong kinh mạch trong cơ thể. Đến lúc này, hấn rút cuộc dám xác định., Lần này mình thu nạp hầu hết linh lực của Vô Chi Trát, vô hại với mình. Lúc này, lại nghĩ tới kẻ bị mình tự tay giết chết cừu nhân thần linh, nghe vậy cảm thấy có chút buồn bã mất mát, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì. Bôn hồi một trận, hấn liền lấy một chén rượu bạch ngọc, hai tay nâng lên đỉnh đầu, nhìn không trung nói:

“Vô tướng quân, bất luận khi còn sống thế nào, chỉ nguyện sau khi chết hóa thành anh hồn, ngày khác lại là thiện thần...”

Một lời chúc mừng, hấn liền đem rượu ngon trong chén bạch ngọc rải một vòng ra khắp mặt đất, tưởng là đồ ăn.

Sau đó, Long Nữ trong trướng liền an nhàn vô sự. Lại nằm trên giường bạch ngọc trong chốc lát, nói năng nhàn hạ, chợt nhớ tới tiểu nữ hài trước mắt lúc nói chuyện, liền ho một tiếng, vẻ mặt uy nghiêm, chuyện xưa nhắc lại:

“Quỳnh Quỳnh, ngươi nếu không nói ta cũng quên, ngươi xem hai ngày này đánh trận, nguy hiểm cỡ nào! Một tiểu nữ nhà ngươi dọa ta sợ, xung phong hãm trận, đao quang kiếm ảnh, khiến ta càng lo lắng hơn...”

“Như vậy đi, từ nay về sau, khi đánh nhau ngươi cứ đứng ở trong trận, chỉ thấy ca ca đánh ở phía trước đi!”

“... Không muốn a ca ca!”

Nghe thấy lời này, Quỳnh Thiên kinh hãi nói:

“Ca ca, huynh cần Quỳnh Đình giải giáp quy điền nhanh như vậy sao?”

Cô bé dùng một câu vừa học được thành ngữ, trong con ngươi đã nước mắt lưng tròng:

“Ô ô! Ca ca ơi, Quỳnh Thước ngoại trừ đánh nhau có vẻ tốt, viết chữ lại lúc linh lúc không, nếu như không đánh trận, cái khác cái gì cũng không biết! Hu hu hu “

Quỳnh Quỳnh nước mắt nói đến là đến, lời còn chưa dứt, trong đôi mắt nhanh chóng tràn đầy nước mắt như đứt dây dòn dập rơi xuống, mặc cho ai nhìn cũng đau lòng. Thấy vậy, tỉnh lại vẫn vô kế khả thi, luống cuống tay chân nói:

“Ôi, muội muội đừng khóc nha! Người không nhìn ca ca chẳng qua là thương lượng với người mà thôi! Tốt lắm tốt rồi, chúng ta trước tiên không nói cái này; đến đoán Linh Dục tỷ người buổi tối sẽ mang đồ ăn ngon gì cho chúng ta chứ!”

“Hu hu... Có thể sẽ dẫn Quỳnh Thổ thích ăn bánh ngọt nhỉ? Hu hu!”

Trong lúc toàn bộ tiểu trưởng đang rất rối ren nhưng âm áp sắp đến hồi kết, sắc trời cũng dần dần tối. Ngay khi Nạp Hoa Sa xuyên thấu vào Liên Hoa Sa, ánh mặt trời dần dần chuyển sang hôn mê, đi ra ngoài cả nửa ngày cũng có Tứ Độc công chúa cũng lần nữa trở về. Theo nàng mà đến, còn có bốn tên lực sĩ nâng một chiếc Thất Bảo Trầm Hương xa, trong ánh chiều tà chính là châu quang rạng rỡ, sáng rực trong đó.

Nghe Linh Dục nói, nguyên lai đêm nay Tứ Độc Long Quân khao thưởng Tam quân bên ngoài Phục Ba đảo, đặc biệt sai người đến mời hôm qua đại công thần đại chiến. “Yêu Vương” Trương Trọng mở miệng nói. Nhìn thấy Bảo Tiêu, kỳ thật lúc này thể lực vị “Yêu Vương” này đã khôi phục hơn phân nửa, nhưng dưới sức cực lực của Linh Dục Quỳnh Công., Lại nhìn Thất Thái Liên Hoa đoạt được tọa tựa hồ cực kỳ thần kỳ, bất chuyện cũng không khách khí, một cước đạp ở trong trầm hương, hướng phía sau dựa vào. vững vàng ngồi tù, sau đó liền ở bốn vị lực sĩ long cung được nâng đỡ, hướng đảo Phục Ba bay đi như bay.

Khoảng cách mấy trăm dặm, tựa hồ thoáng cái đã tới, còn chưa chờ hần người thấy mùi thơm ngào ngạt trong vạt của bảo vật, Phục Ba châu đã được các lực sĩ cung kính nhắc nhở. Lúc này, chính là Tịch Hà ôm trắng, gió nhẹ lướt sóng, sóng biển trong ngàn dặm dặm yên tĩnh, gió chiều dài tập tập.

Sau khi tỉnh lại, Bảo Tứ cười đến bên ngoài Phục Ba Châu, các thần minh ăn mặc đẹp đẽ lập tức hoan hô vang dội, ai nấy đều chào mừng sĩ giết bại vị Cổ Thần Cự Linh này. Đến lúc đó

mới hiểu mới biết mọi chuyện., Vốn dĩ hẳn nghĩ câu trả lời của cả một buổi chiều toàn là phí công. Đến lúc này mới phát hiện ra có chút vô dụng; nghe những tiếng hoan hô rung trời chuyển đất kia, dường như sau khi mình được “Yêu vương” Tuyên Thành” Tuyên Thành, tất cả chiến tích đều tự nhiên, không có gì đáng để giải thích.

“Hảo tiểu tử, tên Vô Chi Chi kia cũng chết trong tay ngươi!”

Giọng nói hùng hồn truyền đến, đây là điệu bộ hào sảng của Tứ Độc Long Vương Vân Trung Quân. Nhiều ngày không gặp, Vân Trung Quân Dương phụ lại nhìn thấy vị thiếu niên này, chỉ nói ngắn gọn một câu rồi cười lớn rồi đi, tới nơi khác khoe khoang.

“A...”

Thiếu niên bị lực sĩ khiêng đi nơi khác tiếp nhận reo hò, đầu óc choáng váng, không biết sau lưng đám người kia là ai. Lão Long Vương đa mưu túc trí nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, trong lòng thầm cười: “Ha ha, tiểu tử thú vị, đừng tưởng rằng kiếm được một đứa con gái bảo bối như ta thì vẫn đắc ý như vậy. Kỳ thực với bản lĩnh trí tuệ của ngươi, đối với Tứ Khiếu ta mà nói mới càng thêm trọng yếu!”

Lão long tự nhận là cực kỳ có tính toán, trong lòng đắc ý, cũng không tránh khỏi phiền muộn tích phân khó hiểu:

“Ai, ta già rồi, thật muốn già rồi...không chịu già không được a, mới đánh mấy ngày, đã có chút mỏi lưng đau nhức... Ai, sau này tứ côn, đều phải dựa vào người trẻ tuổi bọn họ...”

Vả lại, không đề cập đến chuyện lão Long Vương râu rĩ trong lòng mà lo lắng, hơn nữa trong Hải Thiên bên ngoài Phục Ba Châu này, ước chừng lúc ở bên trong Dật, Tứ Độc Long Quân cùng Yêu tộc chúc mừng một buổi tiệc mừng sơ chiến liên miên bắt đầu. Giờ khắc này, trong đêm lửa sáng, vạn chúng vui mừng, linh ngư đang chơi trong trẻo, chim chóc giang cánh cao mây, vạn món trôi nổi trong nước, ngàn chén đều chảy, trời làm nhà, biển làm chiếu, ngư tinh cùng với thú linh, yêu cầm cùng du ngoạn, tình cảnh cực kỳ hùng vĩ!

Thanh âm chấn động tứ hải như vậy, tiệc mừng tam quân chói lợi Cửu U, không vì gì khác, chính là tứ khinh muốn hướng Nam Hải Long vực khoe khoang quân uy.

Trăm ngàn năm qua, Lục Địa Thủy tộc vẫn luôn bị khinh thị, lần này cuối cùng cũng có thể hãnh diện; từ nay về sau, chờ bọn họ đối đầu với Nam Hải Long quân Hải tộc, sẽ không phải sợ đầu sợ chân nữa, sĩ khí chưa khai chiến thì trước tiên thua một bậc!

Tiệc như vậy ước chừng được tiến hành đến một nửa, chính lúc gió đêm kia dần dần nổi lên, sóng biển dao động, theo ngũ đại thị thần bên người Tứ Độc Long Thần, Canh Thần, Cuồng Sách, Ngu Dục, Bất Tượng, Đạp Phách, lại đồng loạt đứng lên, quan bác san hô, phong mã vân y, bông bênh bay đến giữa không trung, đồng loạt cất giọng ngâm xướng:

“Bệ hạ của Xi hê chấn động vạn dặm, uy lẫm vũ trụ hê động tứ di, lục hợp không ngừng trong chốc lát ai có thể lý giải!”

Âm thanh hùng hồn, to lớn vô cùng.

Lúc này, trong tất cả Hải Thiên, Tứ Độc Long chúng Thủy Tinh Yêu Linh, tất cả đều cao giọng ca hòa, phát ra tiếng ngâm vang trời; kèm theo quát, lại lửa cùng cử động, trống cùng chấn, thật sự là ngàn người ca, ức linh hòa, náo động bầu trời, chói lợi cả đêm trăng!

Đặt mình vào cảnh tượng hùng vĩ như vậy, thiếu niên trong Trầm Hương Minh cũng bị lây nhiễm, kim lòng không được cùng với chúng linh đồng thời hát và gào thét, tâm tình kích động dị thường!

Mà trong tiếng vỗ đuôi của hải yến huyễn quân uy này, đám quân sĩ viễn chinh đến bỗng nhiên đồng loạt dập tắt lửa, ngừng chén rượu, trên bầu trời biển cả trở nên yên tĩnh. Lúc này, trên trời đen kịt mịt mịt, tứ bạo công chúa dẫn dắt sương mù huyền y., Mười mấy nữ tiên thủy mặc quần áo trang nghiêm Cơ Ngư nối đuôi nhau đi ra, Lăng Ba bước nhẹ, hai tay khép lại một chén đèn sen, đến trong sóng biển đã bị Long Thần bình ổn sóng gió, lòng mang vô cùng thành kính, đem một cái

chén đèn sen trắng noãn nhẹ nhàng phóng vào trong dòng nước.

Thần đăng điểm điểm, sóng biển xa xăm, gửi gắm lửa đèn trắng mềm mại ghi nhớ đối với người chết, cứ như vậy trôi theo dòng nước, ở trong ánh mắt chú mục của tam quân tướng sĩ dần dần đi xa, mãi vẫn đi đến tận cùng của cái nhìn không thấy...

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy “Thần Qua Quỷ Vũ Thiên Nam” thứ mười lăm, cánh giang ra vẫy lân tập, tin tưởng biển lớn có thể tung hoành.

Trong biển cả Nam Hải mênh mông, hòn đảo nhiều vô số kể. Trong đó có bốn quần đảo, Hải Châu mười ba, được gọi là “Tứ Đảo Thập Tam Châu”. Nam Hải Tứ Đảo này:

Quần đảo Thần Nộ, quần đảo Thần Ngục, quần đảo Thần Mục, quần đảo Thần thụ.

Thập Tam Châu:

Kinh Lan Châu, Loạn Lưu Châu, Cửu Tinh Châu, Viêm Châu, Tang Du Châu, Nam Lam Châu, Trung Sơn Châu, Ngân Quang Châu, Phục Ba Lưu Tức Châu, còn có Lưu Hoa Châu, Vân Dương Châu.

Tứ đảo có mười ba châu, bắt đầu từ Nam Hải Long Vực, hướng tây bắc, sắp xếp theo hướng Đông Bắc, có cường lực Thần Nhân linh quái, Trú trại thủ hộ Lâm Lâm., Ngăn chặn sóng gây sóng gió, tổng cộng bảo vệ chỗ ở của thần long trong vực. Nếu thêm ở phía đông nam long vực Ba Mẫu chi sơn, cương của long tộc phía đông nam Ba Mẫu sơn mới mở “Thần Chi Điền”, toàn bộ hòn đảo Nam Hải Long Vực quản lý, hợp lại tựa như một đầu ở đông nam, cuối cùng là chuông lớn ở tây bắc, chuông chiết giải then chốt là nhất Đông Nam Ba Mẫu sơn cùng Thần Chi Điền., Chung Đỉnh là Nam Hải Long Vực, ở phía tây nam, phía đông bắc có từng tảng đá ngầm thần nộ; Thần nộ lại đi tám trăm dặm về hướng tây bắc, là Kinh Lan, loạn lưu nhị châu, dưới tám trăm dặm, thì là Cửu Tinh Châu. Phía tây bắc Cửu Tinh Châu chệch tây năm trăm dặm, chính là Nam Hải tiên đảo lửa thiêu đốt Viêm Châu.

Từ Viêm Châu xuống ước chừng hai ngàn dặm, thì dọc theo Tây Nam, Tây Bắc, Bắc, Đông Bắc, đông tây, sáu phương hướng, trên vạn dặm hải cương giống như chuông lớn đặt bên bờ., Theo hướng đông sắp xếp quần đảo Thần Mục, Trung Sơn Châu, Nam Mô Châu, Tang Du Châu, Ngân Quang Châu, Thần Thụ quần đảo, Tứ Ba Châu, Phục Ba Châu., Ân Ba Châu, Lưu Hoa Châu, Vân Dương Châu, Vân Dương Châu và Cửu Châu. Trên dưới Nhị Đảo Cửu Châu xếp xếp theo thứ tự, mặc dù hơi có chút sai lệch, cơ bản đều ở chung quanh bóng loáng tạo thành đường vòng cung. Bên ngoài Tứ Đảo Thập Tam Châu là nơi duy nhất của Nam Hải lưu đầy thần tướng thần quái, Thần Ngục quần đảo. Quần đảo Thần Ngục nằm tại Long Nam ba ngàn dặm về hướng Tây Nam, Chư Châu Chung Châu, phía nam xa nhất, Vân Dương Châu, một mình treo trên biển, tự thành một thể.

Mà ở trong này, quần đảo Thần Nộ trong tứ đảo, lân cận Nam Hải Long Vực, chính là trọng địa gần với Long Cung. Nhị công chúa Tịch Ảnh được thần sủng ái của Nam Hải Long Vương trấn thủ, trọng binh đóng quân, kiên cố canh vàng, không gì phá nổi. Lại bởi vì Tịch Ảnh công chúa là nữ thần của bão táp Nam Hải, nên thần giận các đảo hải vực lại tên là “Phong bạo hải dương”, hoặc gọi là “Phong bạo hải dương”.

Từ Phong Bạo Dương chảy về phía tây nam ba ngàn dặm là biển bên ngoài của quần đảo Thần Ngục. Hải vực nơi này khác rất lớn với hải cương khác ở Nam Hải. Nước biển màu xanh lam bình thường, đến nơi này lại tươi đẹp như máu, trong đó hoa sen lớn đỏ tươi mở ra, từ không trung nhìn lại thì chỉ thấy vô cùng vô tận., Giống như toàn bộ hải dương bị đốt cháy, hồng quang chói lọi, máu chảy thành Phiêu Xử, thập phần đáng sợ. Mảnh biển hoa sen đỏ này giống như máu, nghe nói là Địa Thần tù nhân bị giam giữ trong Thần Ngục đảo ngàn năm sau bị roi chảy ra máu tươi, chảy ra khỏi đảo xây dựng. Bởi vậy hải vực mà quần đảo Thần Ngục này ở cũng được gọi là “Huyết Liên hoa chi hải”.

Trừ biển Huyết Liên Hoa chi hải đỏ máu ngàn dặm này, trong Tứ Đảo Thập Tam Châu còn có một chỗ thập phần kỳ dị, được xưng là “Thúy Thụ Vân Quan” quần đảo.

Quần đảo Thần thụ này tuy có tên là đảo, nhưng kỳ thật đều được tạo thành từ Thần mộc Nam Hải. Đảo chính của nó được gọi là “Vân Thần thụ”. Trên bầu trời, dưới đáy biển, tán cây khô cành lá sum xuê, lá xanh biếc. Lại bởi vì nó cực kỳ cao lớn nên mây mù nhiều vô số, lượn lờ bốc hơi, tựa như tiên cảnh, “Thủy thụ vân quan” từ đó mà ra.

Quần đảo Thần thụ do Bích Thụ Vân Chi tạo thành cũng được xếp vào nơi đẹp nhất Nam Hải. Trong đó Cẩm Nhai Tú Đào, Linh cầm Tuệ Mộc, xanh biếc, lượn lờ vô biên, mà ở đâu che khuất bầu trời là nhánh Thanh Bích Diệp dưới lá xanh biếc., Các nơi trên đảo cây trong quần đảo nổi bông bênh những ốc đảo lớn nhỏ không đồng nhất. Người lớn có chu vi hơn mười dặm, người nhỏ đường kính chỉ có vài trượng, từng khối từng đoàn từng đoàn, trên đó là thủy điều lông vũ trắng noãn, lông trắng nõn kỳ lạ., Như bích ngọc viên bàn đang nhấp nháy sương mù. Những viên đảo do thanh bình tạo thành này, cành lá của thần mộc xanh ngắt trên đỉnh đầu chiếu rọi một đạo lục hải vực phạm vi mấy trăm dặm này, trong xanh vô biên, thật giống như bích ngọc thúy. Nguyên nhân chính là, hải vực thần thụ này cũng có tên khác, gọi là “Sụ phi thúy chi hải”, trực tiếp gọi thành “S phi thúy hải”.

Bên trong Vân Thần Mộc phi thúy hải, cũng không phải là nơi thường trú của chủng tộc; nó chính là nơi các tộc Nam Hải nghỉ ngơi nghỉ ngơi. Trong đó làm người khác chú ý nhất chính là ngân quang phân cách ở hai bên thần thụ đảo, Lưu Hoa Nhị Châu linh tộc.

Ngân Quang Châu trong Thập Tam Châu, Ngân Sa trải khắp nơi, nhiều thế hệ nghỉ chân ở Nam Hải cự phong chiến sĩ đặc thù; mà bốn mùa xuân dài, chim hót hoa nở ở Lưu Hoa Châu, thì ở trong đó là hồ tiên nữ dung mạo xinh đẹp. Ở trong các chủng tộc hình thái khác nhau của Nam Hải, Lưu Hoa Diệp Nữ và Ngân Quang Phong Binh đời trước thông hôn, sinh con là ong bò biển., Sinh nữ là điệp, ngàn năm qua hòa thuận thông hôn. Lại bởi vì ở giữa có Vân Thần Thụ, còn có Phục Ba Tứ Ba chư đảo, hai quan hệ thông gia giữa hai đảo cách nhau không xa mấy ngàn dặm, lui tới bất tiện, cho nên bọn họ

gặp gỡ nhau rồi chọn Vân Quan thần thụ, con cái của bọn họ đều sản sinh ở trên đảo Thần Thụ.

Bởi vì như vậy, thúy thụ xanh biếc linh như ảo đóng lại liền nhiều thêm một đạo phong cảnh; trứng tròn tuyết trắng do những điệp nữ kia đẻ ra, treo ở giữa cành lá xanh biếc ướt át, gió mát thổi qua, theo gió nhẹ nhàng lắc lư, trông qua cũng là cảnh đẹp ý vui bên ngoài., Những ong tử điệp nữ đã phá xác mà ra, vừa sinh hạ đã biết cùng các huynh đệ tỷ muội ở trong cành lá xanh ngắt truy đuổi chơi đùa, cánh ong vỗ, cánh bướm bay ra, thân hình mảnh khảnh ở trong mây trắng tràn ngập lá cây thỉnh thoảng mờ dần ra, phiêu dật nhẹ nhàng, nhìn lên chính là tinh linh xinh đẹp nhất trong tiên cảnh.

Thần thụ trên quần đảo yên lặng, phi thúy hải, cùng phong ba biến hóa kỳ lạ kia, Huyết Liên Hoa Chi Hải huyết khí ngập trời, lại xưng là “Tam Thần Hải” trong đại dương Nam Hải.

Trong bốn đảo Nam Hải, trừ ba con này, quần đảo Thần Mục còn lại thì thần bí nhất trong tất cả đảo. Chủ nhân quần đảo Thần Mục không dễ dàng lấy bộ mặt thật bày ra cho người khác thấy, chỉ có những linh quái trong dòng họ quản lý như Tang Du, Nam Khuyết, Trung Sơn Tam Châu mới mơ hồ biết được, chủ nhân của bọn họ chính là di tộc của viễn cổ thiên thần, nghe nói là nhất mạch của Phục Hi Thái Dương Thần, được xưng là “Bích Nhật Trọng Quang Thần”.

Trong Thần Mục đảo, những vầng mặt trời này trọng quang thần, số lượng cũng không nhiều, hai ba ngàn năm qua cũng chưa từng ra tay trong chiến dịch lớn nhỏ của Nam Hải; nhưng từ huyết mạch truyền thừa của bọn họ mà xem, hẳn là thần lực như biển., Thâm bất khả trắc. Nếu như không phải như vậy, cái kia càng gia tăng uy gia Nam Hải Thủy Hậu Mạnh Chương cũng sẽ không coi trọng bọn họ như thế, ngầm thừa nhận bọn họ tiết chế tang du tam châu trong cảnh giới mình. Còn nếu như không phải thần lực thông thiên, trong tam châu này có rất nhiều cường lực thần quái kiệt ngạo bất tuân, cũng sẽ không thuận theo dưới trướng bọn họ như thế.

Bên ngoài bốn đảo mười ba châu này, Đông Nam Ba Địa Mẫu chỉ sơn ở Long Vực là phạm vi mấy ngàn dặm địa châu; bất

quá mặc dù diện tích rộng lớn, phía trên lại hoang vu không chịu nổi, thừa thớt người, giữa cỏ hoang hoang mạc, mãnh thú ác diệu xuất hiện vô số, điểm thần kỳ duy nhất ở Hoang Châu này chính là thỉnh thoảng đi ngang qua Địa Thần Nhân chứng kiến, trên Hoang Châu sinh trưởng một loại quái thú., Trông giống chuột mà hai chân, đầu giống như hươu mà không có sừng, nhảy vọt tựa linh thạch lại đuôi dài; giữa bụng mẹ thú kia còn có túi da thịt, trong đó hình như có vật gì đó rục rịch, hết sức kỳ lạ. Đương nhiên Nam Hải rộng lớn, loại quái thú này mặc dù kỳ dị, nhưng so với chủng tộc khác vẫn kém rất lớn.

Tại ngọn núi Ba Mẫu chi sơn hoang vu ở phía đông nam, sâu trong đại dương Nam Hải, còn có một chỗ kỳ lạ hơn, đó chính là cương vực mà Thiếu chủ Nam Hải Mạnh Chương mới mở năm trăm năm trước, “Thần Chi Điền”. Điền này chính là Thần Chi Điền của vị thiếu chủ Nam Hải này.

Đây thật sự là một hải uyên, vốn không được gọi là Thần Chi Điền, trước khi Nam Hải Long tộc đoạt được nó từ trong tay Chúc U Quỷ Phương thì gọi là “Thánh Linh Uyên”, chính là thánh địa của Chúc U Quỷ tộc. Đương nhiên cách gọi Thánh Linh hồ này cho dù tại lúc đó cũng chỉ là một loại ngôn ngữ như Quỷ Phương mà thôi., Các sinh linh khác trong phạm vi quản lý của Long Vực đều gọi Thánh địa Quỷ tộc này là “Quỷ Linh Uyên”, luôn luôn luôn là kính nhi viễn chi. Nói chung, những quỷ vật âm linh không thuộc Tiên Thần nhân thú, cực kỳ quỷ bí khó chơi, các Linh tộc của các giới khác cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc.

Chẳng qua, không biết nguyên nhân vì lập uy hay những nguyên nhân khác, mà không lâu sau khi nước biển phía Nam mà vị Linh tộc có tuổi trẻ khí thịnh ở Nam Hải năm trăm năm trước đã thống nhất các đảo ở Nam Hải., Còn chưa kịp nghỉ ngơi lấy sức, liền mang theo chiến sự thắng, cùng những dũng sĩ các châu vừa bị chinh phục, thập phần kiên quyết tấn công Chúc U Quỷ Phương., Chính là tám trăm năm. Mặc dù đại khái hai trăm năm sau liên quân Nam Hải rốt cục đánh hạ Quỷ Linh Uyên thuộc thánh địa Quỷ tộc, cũng lấy ra một danh hiệu rất có ý nhục nhã “Thần Chi Điền”. Nhưng sau đó, liên quân

Nam Hải cũng không tiến thêm một bước, chỉ có thể ở trong hải vực Quỷ Linh Vực cách đó không xa cùng Chúc U Quỷ tộc không ngừng tranh đoạt. Mấy trăm năm qua đều có thắng bại. Mà bởi vì Ba Mẫu đại châu nằm giữa đại bản doanh Quỷ Linh Vực và Nam Hải., Thần điện mới mở cùng Chúc U Quỷ tộc chiếm giữ địa bàn đã không có gì hiểm để thủ, vì vậy Mạnh Chương an bài bát đại phù thành uy chấn Nam Hải ở bên ngoài Thần Chi Điện, danh hiệu đứng đầu, ngăn cản quý phương vĩnh viễn tập kích.

Đối với thủ thế như vậy, những người trong các tộc có thức nhận biết, cũng có những cách nhìn khác. Bởi vì, thường quan sát toàn bộ sự tác chiến với Quỷ Tộc. Tiêu tốn nhiều khí lực như vậy để đánh giết, cuối cùng cũng chỉ đánh hạ được một tòa Quỷ Linh Chi Hải., Không thể ăn không thể ở, thực sự không biết làm sao. Nói cho cùng, chiến tranh liên miên mấy trăm năm này, trừ một tòa tử uyên, còn có ở trong chiến tranh cướp được một ít quỷ linh buôn bán các nơi làm quỷ sai quỷ dịch., Những chỗ tốt khác thực sự là không mò được gì, cũng khó trách những kẻ đã dốc hết sức lực thì oán thâm trong thời gian dài. Đối với bọn họ, vì những thứ lợi nhỏ cực kỳ này mà đối đầu với những tên Quỷ Linh cực kỳ khó chơi kia, từ đó ngủ không yên, thực sự có chút không đáng.

Mà những thứ này thì không có gì, quan trọng nhất là những người kiến thức cao minh này loáng thoáng cảm giác được, có cục diện khó khăn tiến thoái lưỡng nan như ngày hôm nay, kỳ thật căn nguyên còn ở trên người chủ công thủy hậu Mạnh Chương hiện thực của bọn họ. Thủy hậu của bọn họ, nhất quán vang danh thần võ thanh danh., dũng mãnh tinh tiến, nhưng không biết vì sao, lại sợ đầu sợ đuôi vì chiến lược của quỷ phương, cực kỳ bảo thủ; đánh hạ một tòa thành chết rồi mới tự động phong ấn, an bài mấy tòa thành trì tử thủ mà không hề suy nghĩ tiến thủ., Không có hiệu quả triệt để tiêu diệt Quỷ tộc. Mỗi lần bọn họ nhao nhao tiến lên, gián điệp không bằng tất cả mọi người ở Nam Hải, vật lực ào ào tăng mạnh, bốn ba vạn dặm, triệt để đánh hạ hang ổ Quỷ mẫu, nhưng cũng chỉ là bị Thủy Hậu gắng gượng một phen, cuối cùng vẫn không có bất kỳ hành động thực chất gì.

Nhìn qua, tuy rằng chủ công và đám mưu thần kia miệng gào hét rung trời, nói cái gì âm tà quỷ giới là uy hiếp lớn nhất sự an bình của Nam Hải, chư tộc Nam Hải không đội trời chung với bọn chúng, nhưng sau lưng phù phiếm du dương như vậy, lại chỉ là vô tâm tái chiến, chỉ muốn thủ thành!

Vì sao hẳn lại có chí lớn dũng mãnh được Mạnh chương thủy hậu, sao thái độ khác thường lại buông lỏng, lơ là chậm chạp cả hai đầu Thử đầu? Câu hỏi này đã nấn ná mấy trăm năm trong lòng rất nhiều người ở Nam Hải, nhưng trước sau vẫn không có trọng trách.

Chỉ có điều, đến hôm nay, mấy ngàn năm nay Nam Hải mới phát sinh ngoại địa chủ động tập kích một hồi, những nghi vấn này đã vắt ngang trong lòng ngực mấy trăm năm, cuối cùng cũng có hy vọng giải đáp. Tất cả các trưởng lão tâm tư nhạy cảm thần quái, đều từ trên đầu án Độc Long quân mới đưa tới được triện văn tuyên chiến, tựa hồ gửi ra chút mùi vị khác với những người khác...

Vứt bỏ tia kinh hỉ này nhằm dẫn dắt mọi người, những người ở Nam Hải này có lực lượng chân chính của chư hầu đến lúc này mới đột nhiên phát hiện, nguyên lai phe mình cùng địch nhân đánh ba ngày oanh liệt liệt đại chiến, đối phương vẫn luôn chiến mà không công khai; thắng đến khi phe mình đại bại, chủ lực của Long Vực hao tổn nghiêm trọng, chủ soái của đối phương mới đưa tới ngôn từ chính nghĩa nghiêm ngặt, văn chương hào hoa văn xum xuê.

“A... Xem ra vị Viễn Phòng Tổ Long này không đơn giản.”

Nhìn thấy bên trong Tự Văn tự xưng là Nam Thủy hậu “Tứ Độc Long Quân”, không ít người đều có suy nghĩ.

Đợi sau khi xem xong quyển “bu văn chiến thư” găm vóc này, những thủ lĩnh Hải tộc này lại nhìn bóng lưng của người đưa tin đang quay người rời đi – Một con cua yếu ớt mà ngay cả giết mình cũng không dậy nổi, đại đa số mọi người trong lòng đều minh bạch., Bản thân mình là một Linh tộc đơn lực bạc như Nam Hải Linh, lại đến thời khắc quyết định sống còn. Vì vậy mặc kệ có động tâm hay không, tất cả mọi người đều một

lần nữa cầm lấy phần cương văn mới nhận được này, hướng về phía vẻ nghiêm túc nghiên cứu thật sự.

Ngay tại thời điểm bọn họ trình trọng nghiên ngẫm triện văn, lúc này lại có một người sắc mặt tái xanh, mang theo ba bốn thân vệ, tay trái cầm Cẩm Lan, tay phải cầm bảo kiếm, phong thái hỏa diễm xông vào trong một căn hiên phòng sạch sẽ tao nhã.

“A! Thì ra là tam đệ ——”

Ôn Khiêm công tử đang đọc sách tại thư Hiên thấy người nọ đến, vừa định đứng dậy chào hỏi, lại đột nhiên thấy rõ khuôn mặt hắc, còn có sắc mặt mấy vị thần tướng đi theo xông vào, lập tức kinh hãi ngã xuống ghế ngọc sau lưng, gương mặt “Soạt” một cái trở nên tái nhợt!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy, Thần Qua Quỷ Điện Vũ Thiên Nam thứ mười sáu lạnh xuống, sóng tuyết như ngăn trở sự ngăn cản của sóng tuyết.

Thần nhân trong tiểu Hiên lịch sự chạy vào, không phải ai khác, chính là Nam Thủy Hậu Mạnh Chương gần đây đại bại; mà nam tử ôn hòa tụng sách trong phòng Hiên, là đại ca của hắc, trưởng tử bá ngọc của Nam Hải Long Thần Cương.

Tam đệ này luôn luôn không quan tâm đến mình, hiện tại đột nhiên nâng kiếm xông vào thư phòng của mình “Dũng Ngọc Trai”, bá Ngọc nhất thời hù dọa mặt vàng như đất, không biết xảy ra chuyện gì. Ngu ngốc một chút, công tử đọc sách đầu óc mông lung liền cẩn thận tìm tòi, chuẩn bị theo tam đệ uy danh chấn xa dò hỏi. Lúc này, Nam Thủy Hậu vừa mới hung hăng xâm nhập cũng hơi bình tĩnh lại., Hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm huynh trưởng mình, không nói một lời. Một lát sau, đang lúc Bá Ngọc rút cuộc nghĩ ra từ ngữ thích hợp, muốn mở miệng hỏi, sắc mặt Thủy Hậu đệ đệ ngưng trọng kia lại thờ dài, quay người phát phát tay, nói ra:

“Tất cả các người lui ra đi.”

“Vâng!”

Mấy vị thần tướng đáp lời nối đuôi nhau rời khỏi, trong lúc nhất thời trong U Nhã Tiểu Hiên chỉ còn lại hai huynh đệ. Lại

im lặng trong chốc lát, Bá Ngọc mở miệng thật cẩn thận hỏi:

“Không biết tam đệ đến đây là có chuyện gì?”

“Ừm, người tự xem đi.”

Đến lúc này, thủy hầu phần chân đi tới đã hoàn toàn bình phục; nghe được lời bá ngọc, sắc mặt bình tĩnh đáp một tiếng, hần liền bóp thành một cuộn sách được ném vào trên bàn đọc sách trước mặt huynh trưởng. Chờ nhìn thấy quyển sách gấm vàng mai này mở ra trước mắt, Mạnh Chương mang theo chút trào phúng nói:

“Bá Ngọc đại ca, huynh nhìn xem, lão tổ phụ phương xa kia đang chống lưng với huynh đó!”

“Hả?”

Nghe được đệ đệ nói như vậy, bá Ngọc lấy làm kinh hãi. Không biết ý gì, vội vàng lật quyển sách gấm từ đầu tới cuối câu từ nhìn tới xem. Văn tự sách gấm này cũng không tính là dài, nhưng vị này đọc đủ loại sách vở cơ hồ có thể đọc được Long công tử. Lại đọc gần nửa nén nhang công phu mới rốt cục đọc xong. Khi hần quan sát sách gấm, thần sắc trên mặt cũng biến đổi khôn lường, khuôn mặt vốn tái nhợt hiện tại càng thêm trắng bệch, chính là buồn vân dày đặc.

Bá Ngọc lúc này đọc được sách gấm bằng ngọc trực, chính là Tứ Độc Vân trong Quân Cương truyền đạt trình độ chinh phạt Tự Văn tứ hải; Tự Văn này mới bắt đầu đọc không ngừng, trong lòng thái tử Nam Hải Đại Thái Tử liền nảy ra một ý niệm:

Chấp bút thảo phạt văn tự tứ phi văn thần, tuyệt đối là cao nhân!

Thì ra trong tay hần có cái này để thảo phạt Nam Hải, nửa phần đầu tự nhiên là lịch số tội ác Nam Hải, trong đó chủ yếu là chỉ trích Nam Hải Chi Chủ thực tế Thủy Hạo nhiều loại chuyện làm trái lại.

Ví dụ như, Tự Văn này cực kỳ thẳng thắn trắng trợn công kích Mạnh Chương, nói hần trời sinh tính tàn bạo, làm việc trái ngược; tuy sinh ra là Thần Điện Long tộc, lại thập phần ngoan

lệ., Dùng chiến thư nguyên nói chính là “Có tính tà ác”. Chính vì có dạng tà ác bẩm tính như vậy, ngàn năm trước hấn mới vọng động đao binh, phóng hỏa liên thiên, lấy thủ đoạn diệt tộc diệt tộc đoạt được cường bức các tộc Nam Hải thần phục Long vực. Ở sau khi huyết lệ câu tình rửa xương bằng tình ly gián các quân thần Nam Hải, Tụ Văn lại sắp xếp chi tiết Ác Sát của Mạnh Chương, quy nạp đại lục đại giới:

Một, thu nhận tứ thất thất phản thần không xu hướng xấu. Sau khi thu lưu, không những không giáo hóa hướng thiện, ngược lại giẫm đạp lên hành hung của Hải tộc; (Chú ý văn chú: “Nghịch này đã đền tội.”

Hai, gần một trăm năm ám khiển sứ giả mưu thần, che giấu họa tâm, thuyết phục chư thần Tứ Độc Thủy hệ, mưu toan phân liệt Tứ Độc Thần tộc. Ngàn vạn con dân Thần Châu một mình dâm uy dưới bản lĩnh của Mạnh Chương; (Tụ Văn Lược Lược Lược hơi từng bị che mắt, hiện đã thức tỉnh một mười hai thần hà chứng ngôn “Hộ Thủy Ông”...

Ba, mưu toan binh khuyến khích, tàn sát “Thần Quỷ chi hội”, “Vạn vật chi linh” đặc nhân gian đạo đồ;

Bốn, thần tính rầm chó, thêm thường Tứ Độc công chúa nhiều năm, cầu thân không được phản đồ cướp đoạt.

Ngũ, cố ý mưu hại Long Chủ Tĩnh Tĩnh lại, cũng sát hại một gã ái tỳ.

Lục, bản tính trái nghịch loạn, vong linh nhiều loạn, Chiêm Chúc U Quỷ Phương thánh địa, muốn làm bất chính ý chí làm loạn, xưng bá lục giới luân hồi.

Huyết lệ loang lỗ như thế, sau khi đục đẽo đủ loại hận thù cũ, Tứ Độc Tụ Văn lại trọng điểm nhắc tới, Nam Hải Long tộc Mạnh Chương làm đủ loại hành vi trái ngược, luân hồi thiên đạo, đã không còn tướng của long chủ., Mà với tư cách một thế hệ long thần Mạnh Cương của Nam Hải tộc, Hộ Thiết Tộc, tổ phụ phương xa, tứ phi Long Quân Dương Phụ không chỉ đòi lại công đạo cùng khổ chủ khác, còn phải gánh vác trách nhiệm giáo dục trưởng bối, ủng hộ chính, thay người biết không hiểu sao lại chọn lựa Nam Hải Tổ Long chính thức

nhận được Cộng chủ. Tự Văn trình trọng đề nghị, người này không phải ai khác, chính là Nam Hải Long Thái Tử, Bá Ngọc.

Được ca ngợi Bá Ngọc đủ loại phẩm chất đẹp, sau khi triệu các tộc Nam Hải bỏ tội theo công hiệu minh chủ, nửa phần chiếu văn còn chỉ ra:

Lần này dùng đại nghĩa chi kỳ, hưng chính nghĩa chi sư thảo phạt hành trình Nam Hải Nghịch tặc, chỉ là bọn chúng chịu rất nhiều thiệt thòi, những kẻ không liên quan thì đừng cuốn vào, nếu không sẽ không tránh khỏi ngọc đá cùng tan!

Sau khi uy hiếp như vậy, quyền chiếu văn này đã đến bộ phận hoa lệ nhất của nó. Chiếu thư viết:

“...Chí sư đi đường Lô Thần vạn dặm, Điện Diệu Thiên Tuyền, Kim Quang kính hoang dã, Võ Kỳ Diệu Nhật. Dựa vào linh hạm Hoàng Khung, huy động Chu Kỳ lấy nam chí, hoành tảo bất ngự. Bồ hải kinh, Di Sơn bất bình; Tinh quang kết cương, kiếm khí thư thái tinh tế. Vân Khai vạn dặm, ngày đẹp sông ngòi sáng rõ. trống hoàn sơn đáp ứng, Chiếu Tắt Thủy kinh.”

Sau khi kết thúc hoa lệ như thế, cuối cùng là mấy chục chữ ký “khổ chủ” bị Nam Hải thẩm hại; sau khi chủ sự tứ thương long quân dương phụ, thỉnh linh có tên tuổi dưới trướng:

La phù trên thanh, Huyền Linh yêu linh; tứ phi long chi, lên tiếng!

Đương nhiên, cuối cùng nhất là ký tên của các thành chí thành cũng được, chiếu văn của từ tảo rực rỡ cũng được, tất cả đều là cách thức, thanh thế đồ cường tráng., Cùng lắm là bá ngọc dạng văn nhân như vậy mới có thể đánh giá tinh tế, liên quan đến lợi ích bản thân chứ hầu thật sự quan tâm, vẫn là nội dung hạch tâm phía trước Tự Văn này. Mà Tự Văn truyền bốn biển này, lập ý đứng ở chỗ cao, văn từ lại thông tình đạt lý, đọc xong ngay cả đối tượng công kích toàn thiên này Mạnh Chương Thủy Hậu, ngoài khinh bỉ cũng không thể không thừa nhận một sự thật:

Chiếu văn này thập phần cổ vũ nhân tâm người ta!

Nếu như ai chỉ nhìn thấy phần chiếu thư này, lại không có quan hệ lợi hại gì với Thủy Hậu Mạnh Chương của hắn, che cuốn ngoài cũng không tránh khỏi mắng một tiếng “Cẩu tặc”. Chính vì vậy, khi Mạnh Chương lần đầu tiên nhìn thấy chiếu thư này, thần chủ thủy hầu trầm tĩnh uy nghiêm nghìn năm này của hắn, cũng nhin không được nổi nổi trận lôi đình, rút kiếm đập vỡ đầu án Hải Minh Sâm hai tấm.

Đương nhiên lúc này hắn đã bình tĩnh lại. Mặc dù chính mình nhìn thấy Khả năng mãnh cảm của Thôi Bá Ngọc làm chủ kia đàm phán hết sức tức giận, nhưng giờ phút này thật đứng ở chỗ của đại ca mình mãnh khảnh u tĩnh, thanh âm có thể nghe “Dũng Ngọc” thư trai. Mạnh Chương rốt cuộc cảm thấy, có lẽ là công phu dưỡng khí của mình còn chưa luyện đến quá tốt; không thể không thừa nhận, hắn có chút trúng bẫy của người cầm bút nghiên mực kia, “Đừng vọng nộ”.

Chờ nghĩ thông suốt điểm ấy, Mạnh Chương không khỏi ngưng thần nhìn nhìn vị đại ca trước mắt:

“A... chỉ hắn, có thể sao?”

Đối với vị huynh trưởng trước mắt còn đang nhiều lần xoắn xuýt văn chương này, Mạnh Chương của hắn là không thể hiểu quá, theo quy củ thường ngày mà nói, người kế thừa Nam Hải đệ nhất được coi là vị bá ca ca này. Chỉ là, trời không trùng hợp, đại ca hắn cả đời này, liền giống như tên của hắn, ôn nhuận như ngọc., Sinh tính nhát gan, hoàn toàn không có gió của Long chủ. Lúc mới đầu, còn có thể miễn cưỡng bị Tổ Long ép phải thừa kế gia nghiệp, các trường hợp giả vờ ứng phó một chút, cũng giống như khuôn đúc; nhưng đến ngàn năm trước, khi Long Vực bắt đầu quy mô lớn chinh phạt những Linh tộc không phục Vương Hóa ở trong hải vực, tính xấu của đại ca hắn liền bộc lộ hết:

Thời điểm binh hỏa liên miên, Nam Hải thiếu chủ hoàn toàn quên lời phụ vương dạy. Ở thời điểm khẩn yếu nhất chiến tranh không cần ma luyện thêm, ngược lại lén lút lên vào trong chợ người thôn ở Nam Hải ở trung thổ Thần Châu. Sưu tầm trúc giản chơi đùa, chơi đùa quên cả trời đất. Như vậy chơi mấy trò chiến sự tầm thường., Tự nhiên không có kết cục tốt,

thiếu chút nữa bị linh tộc hung hãn theo đuôi tới sát hại; nếu không phải tam đệ hấn Mạnh Chương liều chết tới cứu, lấy một chọi trăm, đại thái tử Long tộc này của hấn đã sớm chết oan uổng. Nếu như vậy mà nói, Bá Ngọc sẽ trở thành vương tử đầu tiên bị chủng tộc “vật bất thất” của Tứ Hải Long tộc giết chết, chỉ sợ từ nay về sau còn muốn làm trò cười cho các giới.

Rất hiển nhiên, hậu quả của sự cố lần này chính là, mặc dù Long thái tử ba lòng hai ý tránh được một kiếp, nhưng từ đây liền bị tước đoạt quyền lực thừa kế cha nghiệp, còn được thêm một cái biệt danh không nổi bật nữa. “Cỗ Long!”

Chỉ một đại ca vô dụng như vậy thì có thể thay thế mình trở thành cộng chủ Nam Hải?

Bỗng nhiên, Thủy Hậu trong lòng không khỏi mỉm cười, vì vậy còn chưa chờ trưởng huynh mở miệng, Mạnh Chương đã hòa nhã dễ chịu, nói ra trước:

“Đại ca, lần này là ta lỗi mẫn. Tự Văn này dụng tâm hiểm ác, lại là gian kế giáo hoạt của lão tặc kia.”

“Đúng là cực kỳ đúng!”

Nghe đệ đệ mở miệng, mặc dù xin lỗi cũng không có bao nhiêu thành ý, nhưng vị đại ca là Bá Ngọc này lại như được đại xá, lau lau mồ hôi lạnh trên thái dương, cũng không để ý trong tay dính ướt, vội vàng gật đầu phụ họa:

“Vẫn là tam đệ anh minh! Đại ca ta là tự nhà mình biết chuyện nhà mình, luôn là bần nhão không bơi được tường! Ai —— “

Vội vàng nói ra như vậy, Bá Ngọc lại thở dài:

“Nói thật, chiếu thư này nếu không phải ở đây có chút tỳ vết Bạch Bích, chỉ sợ cũng là một thiên thiên văn văn văn văn văn văn minh tốt nhất ta cho tới nay...”

Lời nói đến đây tắc nghẽn, Bá Ngọc tỉnh ngộ lại không khỏi kinh hoàng, vội vàng tự trách:

“Tam đệ, người xem cái miệng này của ta. Lại là si tính phát tác!”

“Ha ha! Không ngại chứ.”

“Huynh trưởng cần gì phải khách khí với ta như vậy!”

Nhìn bộ dạng của đại ca mình, Mạnh Chương lại đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất tốt. Đến bây giờ tức cũng nguôi, y chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, không biết tại sao, ngựa đầu chuẩn bị mở miệng cáo từ, Hải Nhật Đạp nhìn thấy bộ dáng khúm núm của huynh trưởng mình khúm núm, chột lại phiền chán, lời cáo từ vừa tới cửa miệng cũng nuốt trở vào.

Nhìn bốn phía một vòng, trông thấy một hàng giá sách củ trúc ở vách tường phía tây, Mạnh Chương hơi đánh giá một chút liền giơ ống tay áo lên, “Vù” một tiếng, liền có mấy quyển sách bằng thẻ tre rơi vào trên bàn sách trước mặt Bá Ngọc; Chỗ sách trúc rơi xuống, trong vầng sáng lúc nhất thời bụi bặm mù mịt.

“Huynh trưởng!”

Thủy Hậu vừa rồi còn ôn hoà, trừng mắt nhìn mấy quyển binh thư chiến sách đầy bụi bặm này, đột nhiên đề cao thanh âm rất không khách khí nói:

“Binh thư chiến sách trong Long Thần Tử cháu trai ta, cũng không phải chỉ có thể lấy ra chứa mặt tiền!”

Không biết nghĩ đến chuyện gì, Mạnh Chương lại giận dữ, nghiêm nghị nói:

“Huynh trưởng có biết, hiện tại đang là thời kỳ rối loạn, thời khắc sinh tử tồn vong; đệ tử Long tộc chúng ta, tự nhiên toàn lực chuẩn bị chiến đấu anh dũng ngăn địch, không ai có thể không đếm xỉa đến!”

Hóa ra Mạnh Chương đột nhiên nghĩ tới, vị Tứ Độc Long Quân đại nhân công tới nhờ vào thân tộc giúp đỡ, trên dưới đồng tâm; đặc biệt là tiểu tử vô danh vừa được tuyên bố thành “tù” kia., Càng là giết chết một gã đặc lực ái tướng của mình. Mà lại nhìn nhìn lại chính mình bên này. Thân tộc trong trù cha mình còn có nhị tỷ, liền không có người dũng mãnh đa trí; ngẫm lại nếu không phải chính mình tích lũy uy áp, những ngoại tộc kia thật vất vả mới thu phục chỉ sợ đã sớm sụp đổ, đi

theo địch nhân. Mạnh Chương nổi giận, đột nhiên nhớ tới câu tục ngữ này:

“Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh.”

Nhưng huynh đệ trước mắt mình... Vì vậy giờ phút này chút nghi kỵ trong lòng Mạnh Chương đã sớm bị lửa giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thay thế.

Thấy tam đệ lại tức giận, còn nói đến chỗ đau của mình, Bá Ngọc nhất thời cũng nhụt chí, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Nhìn thấy bộ dáng uất ức này của hắn, thần dũng thủy hầu vẫn võ hoàn toàn ngược lại bình tĩnh trở lại, trầm mặc một hồi. Chợt nói:

“Bá Ngọc huynh trưởng, người đã từng nghe nói tới Côn Ngô đao chưa?”

“Côn Ngô Đao?”

“Biết rõ! Ta từng đọc được trong sách!”

Mặc dù không biết đệ đệ dụng ý gì, nhưng giờ phút này bá Ngọc đang tâm loạn như ma, không biết trả lời như thế nào; nghe Mạnh Chương chuyển hướng nói, sao còn không tranh thủ thời gian tiếp lời, anh dũng trả lời. Chỉ nghe hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt tưng đến:

“Trong đại dương phía tây có lưu châu, trên nhiều tích thạch, tên là Côn Ngô. Dã là sắt, làm kiếm, quang minh động chiếu như thủy tinh. Cắt ngọc vật như cắt bùn đất...”

Bá Ngọc Chính lắc đầu đọc thuộc lòng, lại chợt bị đệ đệ cắt ngang:

“Huynh trưởng, hóa ra huynh biết rõ ràng như vậy. Vậy huynh có từng có người, hoặc tự mình đến dò xét cầu kiếm không?”

“Ặc...không có...”

Long huynh lời nói ngưng ngừng, vẻ mặt có chút chật vật.

“Ừm, biết rồi.”

Đến lúc này Mạnh Chương cũng không nói gì nữa, chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng rồi nói:

“Bá Ngọc huynh trưởng, chỗ tiểu đệ đang có một thanh Côn Ngô đao thượng hạng; nếu huynh trưởng đã biết, vậy ngày mai ta sẽ cho người đem quyền ‘Đao’ ‘Phong ngọc phi phong đao phổ’ kia đưa tới, để cho huynh trưởng thưởng thức!”

Mạnh Chương dứt lời, bỏ rơi huynh trưởng sắc mặt xấu hổ, cuộn lấy Tự Văn quay người rời đi. Sau khi ra cửa, gã giơ ống tay áo lên, “Phanh” một tiếng đóng cửa thư phòng phía sau lại.

Không nói đến Ngọc thái tử, bá nội môn vẻ mặt cười khở, tính toán ra sao, lại nói Thủy Hậu Mạnh Chương, chờ lão ngang nhiên đi tới ngoài cửa, chợt thấy bên cạnh mấy thân vệ do thủy tinh giả sơn dẫn đến, đang đứng nghiêm một vị long điện truyền lệnh quan. Nhìn thấy truyền lệnh quan, Long Hậu trong lòng vừa động, liền hỏi:

“Chuyện gì bẩm báo? Có phải là có tình thế quân sự khẩn cấp?”

Nghe hẳn hỏi, truyền lệnh báo cáo sự đã lập tức vội vàng đi về phía trước, cung kính trả lời:

“Xin ra mắt Thủy Hậu!”

“Thủy Hậu Dung, quân tình cũng có, bất quá Long Linh đại nhân sai tiểu nhân đến là muốn hỏi một chút chuyện quân hậu đại nhân chưa hoàn thành; nếu gia sự hoàn tất, liền muốn mời thủy hậu đi đến Trấn Hải điện chủ trì, cùng nhau thương nghị tình thế. Long Linh đại nhân đang cùng chư vị tướng quân chờ trong Trấn Hải điện.”

Nghe thấy bẩm báo như vậy, Thủy Hậu từ khi ra cửa liền mặt chìm vào nước, màu sắc trên mặt hơi càng xuống, đang muốn trả lời, bàn tay kia của hắn lại vừa đúng chạm đến cảm thư triện văn thu ở trong tay áo của mình —— cứ như vậy, Long Hậu vốn đã vẻ mặt ôn hoà bỗng nhiên thoáng cái trầm xuống, quát:

“Việc này không cần gấp! Người trở về gấp chư vị đại nhân hảo hảo chờ, bốn quân còn có chút việc riêng muốn làm! “

Phát báo quan xong, Mạnh Chương lại thay đổi cơ thể, nói với mấy thân cận thiếp thân:

“Mấy người các người cũng về trước đi, làm việc của mỗi người, chớ lười biếng!”

Mạnh Chương nghiêm khắc nói xong liền quăng thân về hai mặt nhìn nhau. Gã giẫm chân lên con đường bằng ngọc thạch rồi tung người bay về phía xa.

Chờ hẵn đi xa, mấy tên Long tướng vẫn đứng nguyên tại chỗ, liền có thể mơ hồ nhìn thấy chủ công của mình lướt qua một mảnh rừng san hô bắn ra bốn phía, xuyên qua mấy mẫu hải tảo mềm mại phiêu phiêu.. Chạy về hướng một động quật được phủ kín băng tinh ở chỗ cực xa. Đối với những Long tướng có phẩm giai tương đối cao ở Long vực trung giai mà nói, chỗ này đúng là địa điểm cực kỳ quen thuộc – đó chính là một chỗ kỳ hàn trong đại dương Nam Hải, động băng tinh, tên là “Lãnh Hàn Quật”.

“Chẳng lẽ Long Hậu...”

Những thủy hầu cận vệ này trong lòng cực kỳ rõ ràng, trong cái động quật lạnh lẽo ngày trước chỉ dùng để chế độ mát lạnh, giờ phút này đang cất dấu một thân thể kỳ dị; theo một ý nghĩa nào đó mà nói, trận chiến hôm nay bọn họ phải đối mặt chính là một trận chiến bất thiện, còn có cái chết của Hàn Băng Thần Tướng vừa mới chết, cùng cái thân thể yếu điệu yếu ớt này có quan hệ rất lớn.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn nhìn bóng dáng hung hăng của chủ công, không biết vì sao, những dũng sĩ long tộc coi như không sợ trời không sợ đất này, lại đột nhiên hoảng hốt.

Đúng lúc này, khi bóng dáng cao lớn kia nhanh chóng tiếp cận lối vào của động khẩu trắng xoá kia, thì vị thiếu niên có khuôn mặt thanh thần ngoài mấy ngàn dặm, vẫn lơ mơ màng không phát hiện, còn cười trên một con Hải thú thần câu màu vàng mai tuyết, chuyên tâm dẫn dắt ngàn vạn đại quân yêu thần sau lưng, dựa theo trù tính của Long Vương tung hoành ở trên hải cương cao vạn dặm Bích Đào!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy, Triều tịch Thần Qua
Quý Điện Vũ Thiên Nam thứ mười bảy, nhìn nàng mỉm cười.

Chờ Mạnh Chương đi tới trước hang động lạnh lẽo kỳ cảnh
Long Cung, cầu thang băng tinh xoay quanh xuống, liền đi tới
hầm băng chính trong hang đá.

Dưới biển Nam môn mê mông, trong Long vực có rất nhiều chỗ
ngăn cách với nhân thế, hầm băng lạnh lẽo này chính là một
chỗ. Tuy hầm băng hàn âm u sâu thẳm trong hầm băng, tiến
vào động ngọc thạch cầu thang tinh quanh co khúc chiết.,
Ngăn cách Hải Nhật Minh Hi bên ngoài, nhưng đợi đến chính
động, liền thấy khắp nơi trong động quật đều là băng tuyết,
tinh ngọc như tò mò., Chỉ cần một điểm ánh sáng yếu ớt, sau
vài lần chiết xạ, phản phát như trở thành một chiếc đèn sáng
bắn ra bốn phía. Bởi vậy hiện tại Mạnh Chương đặt mình
trong băng tinh động lớn như vậy, chỉ có điều trên đỉnh động
được khảm một viên minh châu thanh nhu, to cỡ trứng gà, liền
chiếu sáng trọn cả động quật; nếu không phải mắt của Mạnh
Chương Thần Nhân, chỉ sợ gã còn bị quang mang làm cho mờ
mắt.

Đương nhiên, tuy khắp nơi trong băng tinh động đều lấp loé
hàn quang, lãnh khí bức người, nhưng giữa khe hở băng tuyết
quanh bốn phía, vẫn ương ngạnh sinh trưởng không ít dây leo
kỳ dị. Cành cây xanh biếc ở giữa chỗ cột băng tuyết uốn lượn,
nhìn tựa như bích long ngọc tuyết bản điêu khắc thành. Ở giữa
băng trụ băng quán quanh, phân bố năm sáu cửa động., U
thẳm trống trải, gió tuyết hiu hiu, cũng không biết trong đó
thông đến đâu. Hóa ra Lãnh Hàn Quật này cũng giống như đại
đa số động đá vôi trên thế gian, bên ngoài động lại có động
quật, lỗ nhỏ rộng liên hoàn giao thông, địa hình hết sức phức
tạp khó hiểu.

Lại nói Mạnh Chương, khi đi vào trong băng động lạnh lẽo,
hơi dừng bước, thoáng thích ứng hàn khí bức người trong
động một chút, liền nhanh chóng đi thẳng đến phía trước cái
giường băng do hàn băng vạn năm ngưng kết thành. Lúc này
trên giường băng, trong băng tuyết dày đặc đang nằm một nữ
tử, khuôn mặt điềm tĩnh, giống như ngủ say.

Nữ tử trong băng tuyết, không phải ai khác, chính là chuyện tuyết rơi. Từ khi nàng lần trước cứu chủ gặp nạn, bị Mạnh Chương bắt, liền bố trí trên giường băng của động băng tuyết. Mấy ngày nay, trong đại chiến liên tiếp không ngừng, Mạnh Chương làm chủ soái một phương sứ sứ giả chính là sút đầu mẻ trán, sớm quên việc này ra khỏi đầu; mãi tới hôm nay y nhận được Kỳ Văn, nhìn thấy nhóm nữ tỳ yêu thích “Khắc khắc” kia, trong lòng hơi động, đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Giờ phút này, thiếu chủ Nam Hải, Mạnh Chương Thủy Hâm đang đứng trước giường băng, nhìn tuyết trắng dung nhan như điềm đậm như thật. Thiếu chủ Nam Hải luôn tự phụ xưng hùng, nhưng trong lòng ngực lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngũ vị tạp trần.

Ai có thể nghĩ đến, kế hoạch xây xong Hùng đồ đại kế lâu như vậy vừa mới bước ra một hai bước, nhanh như vậy đã gặp phải đả kích trọng đại? Mãi cho đến hôm nay thu được chiến thư có thể đem bất cứ Thần Linh khí hôn mê này suy nghĩ cẩn thận một phen. Đến hôm nay Mạnh Chương không cần nói đến những mưu đồ hùng vĩ kia nữa, toàn bộ mặt đất trải rộng trên cơ thể., Hôm nay lại bị người khác đánh tới cửa, phòng ngự của Nam Hải vững như thành đồng vách sắt trong một đêm đã bị người ta đánh vỡ, tình thế vô cùng nghiêm trọng.

“Tại sao lại như vậy?!”

Vấn đề này đã xảy ra từ sau khi khai chiến lần thứ ba, trận thắng bại bất ngờ ập tới, Mạnh Chương không ngừng tự hỏi mình. Chỉ là, nhiều lần giơ tay lên ngực tự hỏi, thôi đi vận bậc, cho tới hôm nay y vẫn kiên trì cho rằng, việc này từ đầu tới cuối mình hoàn toàn không có sai; thế cục phát triển tới bước này, một là những người thế nhân ánh mắt thiên cận không hiểu dụng tâm lương khổ của mình. Hai là trong sự tình, xảy ra vài sai lầm ngoài ý muốn –

Đúng vậy, thật là bất ngờ; khi mình tung hoành ngang dọc trong vùng núi sông đại trạch rộng lớn bao la ở phương bắc kia của mình ở vùng núi non mênh mông bát ngát kia! Chính mình một mảnh khổ tâm, hao hết hùng tài vĩ một chút., Một

môn tâm tư nghĩ làm thế nào để đánh hạ một cơ nghiệp lớn cho con dân Nam Hải, ai từng nghĩ ngay trong đám người này lại có phản đồ vô sỉ! Liên kết Đại Dương đảo vững như tường đồng vách sắt. Ban đêm đã bị kẻ địch xé rách một cái miệng lớn. Ai có thể tưởng tượng được cái trước nay vốn trung hậu hiền lương của Phục Ba Châu, miệng đầy những chữ Khổng Đồ không vắn vồ lại làm phản? Đây là điều ngoài ý muốn đầu tiên của Mạnh Chương hẳn.

“Ai, xem ra những Linh tộc này dù sao cũng không phải Long vực ta, tâm tất khác, không thể tin tưởng!”

Nghĩ đến đây, Mạnh Chương chỉ biết miệng đắng chát.

Chuyện ngoài ý muốn thứ hai, là bản thân kinh doanh nhiều năm, phí vô số kỳ trân dị bảo cho bọn Tứ Độc Thần Linh ăn no. Những tiểu nhân vô sỉ này, lại là trong một đêm cùng mình trở mặt. Trong bọn họ đặc biệt là Tướng Thủy ông kia, vốn đã hoàn toàn đảo lộn, còn trợ giúp nhiều cho mình càng nhiều., Cuối cùng lại bị hai tên gian tặc một già một trẻ một trẻ một xướng một họa hòa, chỉ có điều hơi hù một chút rồi lại quay về, vô cùng không có chút cốt khí nào. Không chỉ có thế, nghe nói vị mềm cốt hạ thần này còn đang ở trong mấy trận hải chiến anh dũng chiến đấu, bị thương không ít đại tướng, càng làm cho người ta sinh khí.

Nếu chỉ có như thế thì cũng không sao, chỉ trách mình không biết người, những người kia lòng lang dạ sói, cho ăn không quen; thứ khiến người ta không thể chịu đựng nhất là lão Long cáo già trong hồ Hồng Dương., Trong bóng tối, lúc hắc ám thậm biết mình hoạt động trong linh thuyết dưới trướng, mặt ngoài giả bộ không biết, còn thanh thoi đi quán rượu Trường Giang dạo chơi quán rượu; ai có thể nghĩ tới hắc ngầm dẫn dò thủ hạ hư ủy xà, mỗi lần tiếp lời như bôi mật, Nam Hải đưa vật sản vật bảo bối thu không lăm, sau đó khai chiến, đều sung quân phí!

“Phì! Dương phụ lão bất tử, thật đúng là mặt dày vô sỉ!”

Vừa nghĩ đến việc này, Nam Hải thiếu chủ từ trước đến nay vốn được tu dưỡng rất tốt nên nhin không được chửi ầm lên, trong lúc nhất thời bốn vách tường băng tuyết rơi xuống lã

chã. May mắn lúc này không có người, cũng không sợ tổn hại hình tượng Thủy Hậu của hần.

Trừ việc khiến người ta tức giận ngoài ý muốn này, người cuối cùng chính là tiểu tử phạm nhân kia tỉnh lại. Nghĩ đến hần, Mạnh Chương chỉ cảm thấy trong miệng càng thêm đắng chát:

Nói lại thì, so với lão long mặt dày ám toán hần vô số lần kia, Mạnh Chương ngược lại càng không thể tha thứ cho tên Trương Tinh Ngôn này. Vị long tộc thủy hậu tôn quý cao ngạo này có một kết cấu kỳ quái, đó là vô luận lão long hồ Kính Dương kia giáo hoạt hèn hạ cỡ nào., Nói cho cùng hần cũng là Thần Long tộc, cũng là sinh vật cao quý nhất trong thiên địa; Khoa trương một chút, cho dù cuối cùng Tứ Độc Long Quân đánh bại triệt để bản thân mình, đó cũng là thắng lợi của toàn bộ Long tộc cao quý. Chẳng qua là bây giờ toàn bộ Long tộc cao quý., Thiếu niên phạm nhân đột nhiên thò đầu ra kia, vậy mà cũng dám từ trong trận chiến long thần oanh liệt liệt này nhảy nhót, mang theo một đám yêu vật ti tiện hơn, chạy đến trong lĩnh vực Thần tộc khiêu chiến với hần.

“Hừ... Hần là cái thá gì?”

“Chỉ là thủ đoạn, chỉ hợp để lừa gạt thiếu nữ vô tri; xảo ngôn ra lệnh. Lão long chỉ có thể hù dọa quý mê tâm khiêu. Được vài món bảo bối lợi hại, lại dám tới giao chiến với bản hầu?”

Nghĩ đến đây, lại nghĩ về hải mã mặt báo lúc trước, nói là thiếu niên kia vì báo thù cho đồng môn mà đến Nam Hải, Mạnh Chương nghĩ đến liền nhin không được bật cười:

“Dọa đi! Chuyện ma quỷ như vậy để lừa ai?”

Có lẽ giống như Tang Hồi ở Nam Hải, lúc xem quân đã nói, Trương Thìn đã mở miệng. Đều là người kiêu ngạo giống mình. Xem ra, ngoại trừ điểm khác biệt đó ra thì mình và hần, điểm khác nhau duy nhất là tính chất cao thấp khác nhau. Từ điểm này suy đoán, rất có thể mình có ý xưng bá tam giới bát phương, hần cũng không cam lòng làm một đạo đồ bình thường.

“Vì gặp nạn đồng môn mà báo thù cho nữ tử gặp nạn?”

Điểm ấy Mạnh Chương cũng rất rõ ràng, chẳng hạn như Mạnh Chương của hắn, mặc dù bề ngoài yêu mến Tứ Độc Long Nữ, lúc trước tình thâm; nhưng trên thực tế, hắn cũng chỉ muốn lấy Linh Cực coi đó làm cầu nối, xem hôn sự có thành công hay không quyết định cường công đối với Tứ Độc khi bấy giờ hay là dùng trí. Mà bây giờ hắn mở miệng nói vậy, tâm tư trong lòng lẽ nào không chênh lệch nhau nhiều?

Mạnh Chương đứng lặng trầm tư thật lâu, lúc nghĩ đến đây thì không nhịn được phải đem suy nghĩ kéo về trên người nữ tử xinh đẹp đang nằm ngủ trước mắt này.

Lúc này băng quang trong động rực rỡ rối loạn, quái dị khắp nơi, nhưng nữ tử đang nằm ngửa trong băng tuyết vẫn vẻ mặt thanh tịnh điềm đạm, u nhã ôn hòa. Chiếc váy trắng như tuyết trên người trắng như một đóa hoa tuyết, toàn thân cao thấp nổi bật thanh tĩnh, toàn thân cao thấp thanh tịnh., Chỉ có lục mộc ngọc trên trán như trong đám mây, héo rũ kia, như một phiến lá thu trên tóc mai, có vẻ hơi không hài hòa. Ngoài ra, trên người nữ tử đã chết này, trong yên lặng lại hiện ra một loại phong tư tức khó có thể nói nên lời. Nhìn lâu lại làm ánh mắt ngược lại làm cho người ta cảm thấy hăm sâu, vạn niệm câu tức, thật lâu không thể hồi phục.

Đương nhiên, thủy hậu cũng không phải là thường nhân, lúc này vẫn có thể tùy tâm sở dục. Nhìn trước mắt người tựa như tiên tử mất trong tranh, lưu ý đến nụ cười an tường bên khóe miệng nàng, thủy hậu sắt đá tâm cũng nhịn không được thở dài một tiếng, nghĩ đến:

“Ai, gốc cô nương, cô sợ là lỗi tim... Mà thôi!”

Nghĩ tới đây, Mạnh Chương liền giơ tay về phía trước, giống như muốn vỗ về phía nữ tử. Nhưng vào lúc này, chợt nghe sau lưng có một trận tiếng gió loạn hưởng, có người cao giọng hô to:

“Quân hầu không được!”

“Hừm?”

Mạnh Chương không cần quay đầu lại, nghe âm thanh liền biết người đến chính là Long Linh thủ hạ số một mưu thần của

mình. Nghe hấn chạy tới, Mạnh Chương dừng tay, xoay người mặt mang vẻ không vui hỏi:

“Long Linh, vì sao không thể?”

“Cái này... Mời Quân Hậu mình giám!”

Nghe long tướng bẩm báo xong vội vã chạy tới, không quản thở dốc liền vội vàng nói:

“Quân Hậu ngài đây là muốn hủy diệt thân thể nữ tử này, muốn thay Vô tướng quân trút một hơi? Cái này tuyệt đối không được!”

Lão thần trung thành tuyệt đối kích động vô cùng:

“Quân Hậu! Ngài có lẽ thần uy hơn xa, chỉ sợ nhất thời không phát hiện cuối thu! Ngài thử nghĩ xem thiếu niên phạm nhân kia tuyên bố, giương cờ hiệu báo thù cho nữ tử này, dựa vào bảo vật tứ bạo để hạ độc thủ với Vô Tướng quân, có thể thấy được kẻ tâm ngoan thủ lạt. Loại quân hầu này nếu vì nhất thời mà hủy hoại khí tức của nữ tử này., Chỉ sợ thiếu niên kia còn lấy cớ tổn hại di thể, đặc biệt là di thể của một nữ tử yếu ớt, nếu truyền đi sợ rằng càng có thể gây tổn hại tới uy danh quân hầu! Bây giờ chiếu thư của Tứ Độc mê hoặc lòng người vừa ra thì lòng người ở bốn phía đã nổi lên, rất bất mãn đối với Nam Hải chúng ta. Hơn nữa — “

Nói đến đây, gã trộm mắt quan sát Quân Hậu một chút, thấy hấn cũng không tức giận, ngược lại thần sắc ngưng trọng chăm chú lắng nghe, Long Linh dừng khí nhất thời lại tăng thêm vài phần, đem tin tức mình mới nhận được báo cáo cho chủ công nghe:

“Lão thần vừa mới nghe giáo úy Thần Ảnh hồi báo, nói Tứ Độc Long quân kia di thể Vô Tướng quân cùng tòa Hàn Băng Phù Thành kia đưa về phía sau. Nghe nói Hàn Băng Thành đã dời đến Kính Dương Hồ Tứ Độc Long Cung cùng phòng thủ, không có di thể của tướng quân thì an táng hậu hĩnh dưới đáy nước Hoài Hà, nghe nói mặc kệ Vô Tướng quân khi còn sống làm phản phản như thế nào., Hiện tại vì chủ thượng anh dũng chiến tử, theo lý nên được tôn trọng. Vô tướng quân vốn là

thủy thần sông Hoài, hiện tại cũng để hấn trở về cố trạch. Đủ loại như thế, cho nên quân hậu ngài xem...”

“Ừm, Long Linh nói rất hay!”

Khi Long Linh nói xong, Mạnh Chương không trầm mặc nữa, tiếp lời về mặt ôn hoà nói:

“Long Linh tiên bối không hổ là lão thần tộc ta, quả nhiên suy nghĩ chu đáo!”

Không đợi cho thuộc thần thụ sủng nhược kinh muốn cảm ơn, thủy hậu đã nói tiếp:

“Long Linh người yên tâm, tứ phi giả nghĩa giả nhân giả nghĩa thu mua lòng người, bản hầu sớm đã hiểu rõ trong lòng. Vừa rồi người hiểu lầm, bản hầu chỉ thấy có một mũi băng lẳng rơi lên người cô gái này, rất chướng mắt, muốn quét đi.”

“A... Thì ra là thế, ngược lại lão thần quá ngạc nhiên rồi!”

“Ừm, có điều người rất trung thành.”

khích lệ một câu, Mạnh Chương liền xoay người đem băng lẳng chướng mắt kia biến thành một đám bột mịn. Chờ khi thân hình cao lớn quay trở về, gã lại nói với lão thần tử của mình:

“Long Linh à, kỳ thật người suy nghĩ ít đi một chút.”

“Hửm? Thứ cho lão thần ngu dốt, xin chủ công nói rõ!”

“Ha ha...”

Mạnh Chương cười ngạo nghễ, nói:

“Đây cũng không phải người ngu dốt, mà là đối với một số kẻ ác mà nói, long linh người vẫn quá mức trung hậu!”

“Hả? Lời ấy giải thích thế nào?”

Nghe được lời này của Mạnh Chương, Long Linh vốn đang khom lưng nói chuyện bỗng ưỡn ngực, nhìn chủ công của mình với vẻ mặt mờ mịt.

“Là như vậy à.”

Chỉ nghe Mạnh Chương trầm giọng nói:

“Thời điểm hiện tại, chúng ta không chỉ không thể hủy diệt nữ nhân này, ngược lại còn phải bảo hộ nhiều hơn!”

“... Người nói là muốn đề phòng Tứ Độc?”

Quả nhiên không hổ danh mưu thần Nam Hải, Long Linh chỉ nhìn qua một chút là hiểu ngay.

“Đúng vậy!”

Mạnh Chương gật đầu khen ngợi, nói:

“Đúng là như thế. Chỉ là một cái thể xác, vốn không tính là gì, nhưng giống như người nói, Trương tỉnh ngôn xuất thân ti tiện, khó bảo đảm hắc lục thân bất nhận, ăn tài hắc, rất có thể sẽ phái người lên vào trong Long Vực ta đem đi thể cô nương này hủy diệt, sau đó tuyên dương khắp nơi, vu oan cho Nam Hải ta!”

“Đúng đúng! Chủ công anh minh! Chủ công anh minh!”

Cũng không biết tại sao, lúc Long Linh Tử miệng đầy tán dương, không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm một hồi, dường như thở dài một cái thật dài.

Chưa nói đến lời nịnh hót của Long Linh, hay là hai vị quân thần này lòng dạ tiểu nhân, ở trong động quật tiếp tục phỏng đoán các loại địch nhân hung hiểm ti tiện, tóm lại khi hai người bọn họ rời khỏi động băng, Thủy Hậu thần lực cao thâm liền tiện tay vung lên, làm cho động khẩu trắng xóa đột nhiên xuất hiện băng ngọc, tầng tầng dày đặc, chớp mắt đã đóng kín cửa động không kẽ hở.

Vì vậy sau đó, dung nhan U Lan lặng yên trong băng động liền bị ngăn cách trong một khoảng tĩnh lặng; trong ảo ảnh băng quang, đóa lúm đồng tiền càng thêm yên tĩnh, giống như linh hồn thấp thoáng nhận được gợi ý từ lời nói vừa rồi của băng tuyết, đang bình yên nhập mộng...

Đúng là:

Ly hồn phụ mộc vi đom đóm hỏa.

U hận như thủy tinh băng tan.

Sau kiếp, tình cảm liền đứt đoạn.

men theo cơn mưa tàn nguyệt vẫn còn sống!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bảy, Thần Qua Quỷ Điện
Vũ Thiên Nam thứ mười tám nhìn qua cỏ ta cùng giới hạn, báo
huyết cùng Hỏa Nhan.

Chờ hai người Mạnh Chương, Long Linh ra khỏi Băng Tinh
động, đóng cửa động lại rồi cùng nhau chạy tới Trần Hải điện.

Ở bình thường, hai người quyền cao chức trọng nhất Nam Hải
này, lúc bước đi tự nhiên phải chú ý đến uy phong tám mặt,
dáng vẻ vạn phương, tuyệt đối không thể tùy tiện nói cười; bất
quá hiện tại bất đồng, tình thế lại đang cấp bách, Mạnh
Chương Long Linh vừa đi đường vừa tranh thủ thương lượng
đối sách thời cuộc, đợi đến thời cơ Trần Hải điện trắng ngọc
giai rộng lớn, hai chủ thần này đã cân nhắc ra hai sách lược
trọng yếu.

Hai ý sách này, điều đầu tiên chính là xét đến việc Trương
Tĩnh đã từng triệu hồi ra vô số hài cốt vong linh, khó đảm bảo
Tứ Độc một phương không có cấu kết riêng với Chúc U Quỷ
Tộc. Nói như vậy, bọn họ sẽ không thể phớt lờ Đông Nam
Quỷ Phương. Một buổi đối đáp ngắn gọn, Mạnh Chương đã
quyết định, trong cuộc chiến ngày này cho dù tiền tuyến có
chiến sự gắt gao, cũng không thể dễ dàng điều chuyển Trần
Hải Phù Thành phòng thủ Quỷ Vực, để tránh kẻ địch bị lừa gạt
rời núi.

Cũng khó trách Mạnh Chương như gặp đại địch; bây giờ hắn
đang ở trạng thái này, thật có thể nói là trong lòng có “Quỷ”.
Con quỷ này chính là Quỷ Linh Uyên của Thần Chi Điện năm
xưa. Từ Tứ Độc Đoản Văn hắn vừa lấy được, bí mật giấu diếm
trong Quỷ Linh Uyên rất chặt, rất có thể Tứ Độc Long Vương
đã hiểu rõ; Tứ Độc Phiến chinh phạt Nam Hải Hôi., Bỏ qua lý
do đường hoàng khác thì không đề cập tới, nguyên nhân căn
bản nhất chính là vì tên cổ hủ ngoan cố không đổi của Vân
Trung Quân kia định ngăn cản bí mật mấy ngàn năm yên lặng
trong Quỷ Linh Uyên. Mà bí mật này một khi lại thấy ánh mặt
trời, trời đất trước mắt ắt sẽ long trời lở đất.

Đối với điểm này, có thể biết rõ thông lĩnh hai bên giảng co ở
Nam Bắc lúc này. Đừng nhìn bây giờ mọi người đánh âm âm,

Tứ Độc đường như cũng duy trì ưu thế không nhỏ; nhưng một khi Mạnh Chương phá giải bí mật trong Quỷ Linh Uyên., Còn không chỉ trong nháy mắt toàn bộ chiến cuộc sẽ bị lật đổ, toàn bộ phương bắc đại lục rộng lớn bao la từ nay về sau cũng sẽ hoàn toàn đặt dưới sự thống trị của Nam Hải. Chính vì điểm này, Mạnh Chương hiện tại đã quyết định, không chỉ có bảy đại phù thành của mình không thể dễ dàng điều khiển. “Thôn Quỷ thập nhị thú thần” trấn thủ Thần Chi Điền cũng tuyệt đối không thể khinh suất.

Trừ điểm then chốt này, Nam Hải hiện tại cần làm nhất, chính là vội vàng tung ra một phần Tự Văn phản kích, cũng mau chóng tìm đến cường viện. Mặc dù nói đánh trận cuối cùng vẫn là dựa vào thực lực để thấy được thực hư., Nhưng những chuyện xé rách da đầu này vẫn không thể coi thường. Trong lúc truyền khắp chiến thư Tự Văn, cũng là cùng quan hệ với lực lượng tốt đẹp kia nói rõ quan hệ môi lạnh răng vong, hứa hẹn hậu hĩnh, tranh thủ bọn họ mau chóng phát binh gấp rút viện trợ. Không thể phủ nhận., Trải qua hai ngày kịch chiến đấu cứng đối cứng, đặc biệt là Vô Chi Bình chiến tử Hàn Băng Thành bị bắt, Nam Hải Long Vực thực lực sĩ khí đã tổn thất rất lớn, nếu như không có cường viện, bằng vào lực lượng một người diệt vong rất có thể chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Dưới hình thức này, từ trước đến nay Nam Hải Hầu vốn ngạo mạn tự phụ lập tức thể hiện năng lực quyết đoán cực kỳ xuất sắc, không có bất kỳ chần chừ, lập tức phán minh tình thế. Quyết định cầu viện.

Một khi buông bỏ thân thể, Mạnh Chương đầu tiên nghĩ đến chính là Long Thần của thống lĩnh đại dương phía bắc “Côn Bằng cương”.

Nói đến Nghiêu Cương này, khác với mấy vị Long Thần Thủy tộc khác, vị Long Thần Bắc Hải này không riêng gì hành vân bố vũ, dời sông lấp biển; trừ những Long Thần này tất chuẩn bị thần kỹ, hẳn còn có nhiều loại dị năng khác, đều là Hải Thần, Phong Thần., Ôn Thần. Chính vì điểm này, trong Tứ Hải Long Thần Lam Cương liền trở thành thần linh thần bí khó lường nhất. Trong truyền thuyết, Sa Cương không chỉ có thân ba năng, đồng thời còn biến hóa vô cùng; khi hắn đi du lịch

Hải Cương, hình người, tay cầm đu, ngồi trên hai đầu hắc long; lúc này tính tình hấn cực kỳ cuồng bạo, đến đâu tất dấy lên một hồi sóng to gió lớn, như thân tan, mà lúc Xi Cương hóa thân làm Phong Thần Ôn Thần Ôn., Còn lại xuất hiện thân hình nhân diện điều, hai tai đều có thanh xà, dưới chân lại đạp hai con thanh xà, ngao du ngự phong, tướng mạo ôn hòa. Thần Bắc Hải lúc này phong độ nhẹ nhàng như vậy, còn có một biểu ngữ ưu nhã, tên là “Huyền Minh”.

Đương nhiên, là hung thần nổi tiếng nhất Tứ Hải Long tộc, cho dù lúc hóa thân phong độ phong thần, Cương Cương đến nơi đó vẫn là tai họa vô cùng. Khi hấn hóa thân thành mặt người mặt chim, gió lớn thổi qua là có thể truyền nhiễm bệnh dịch; nếu hấn gây nên gió tây bắc, Mặc dù là Thần Linh thân có pháp lực, nhưng nếu thần lực thấp kém, bị gió thổi qua, vẫn sẽ bị thần khí đại thương. Bởi vậy gió tây bắc Khuyết thổi lên lại gọi “Lệ Phong”, Lệ Phong vừa ra, thật sự là chư thần nhượng bộ.

Chẳng qua, tuy rằng thần cương Bắc Hải tính tình quái gở, hành vi tà ác, nhưng Mạnh Chương Thủy Hậu của hấn và vị con cháu Nam Hải kia lại cực kỳ hợp ý; bởi vậy khi Mạnh Chương suy xét đối tượng cầu viện, người đầu tiên nghĩ đến chính là vị Phong Thần thúc bá cương Nghiêu Cương này.

Không nói đến việc Nam Hải quân thần dùng hết óc để thương nghị đối sách như thế nào, hơn nữa vị thiếu niên kia, lúc này tâm tư đơn thuần của hấn còn không biết trong mắt Thần Linh ở Nam Hải, hấn đã trở thành một người tiểu nhân không cần dùng bất cứ thủ đoạn gì. Lúc này đã lên Quân Thăng ở phía Đông, đã bắt đầu thống lĩnh thiên quân vạn mã, rong ruổi khắp đại dương Nam Hải vạn dặm.

Vào thời điểm này, từ lần đại chiến hung hiểm lần trước cùng Vô Chi Khuê, đã bảy tám ngày. Trong những ngày này, bắt chuyện không chỉ có thái hoa đạo lực của bản thân khôi phục nhanh chóng, còn bị Tứ Độc Long Quân trọng dụng; Lão Long quân không chỉ bảo hấn thống lĩnh các bộ tộc vốn là Huyền Linh Yêu tộc, còn đem Dương Uế, Khúc A Khúc., Ba Lăng, Bành Trạch lên tiếng nói. Hiện tại, thủ lĩnh các bộ lạc đi theo phía sau cũng không chỉ có trưởng lão Yêu tộc Khôn

Tượng, mà còn có Dương Thanh hồ lệnh Ứng Huyền, Khúc A Hồ chủ bá Kỳ, Ba Lăng Thần Lai Công, cùng với Bành Trạch thiếu chủ Sở Hoài Ngọc, bốn vị Thủy Thần có chiến lực trác tuyệt.

“Hồ thẹn! Thật sự là chưa từng nghĩ ta cũng có hôm nay!!”

Mặc dù cách thời điểm giết chết Vô Chi Bình đã bảy tám ngày, trong bảy tám ngày này, bắt chuyện đã thống lĩnh bộ hạ mới này tung hoành ngang dọc ở trên vạn dặm hải cương, càn quét thế lực còn sót lại ở hải ngoại Nam Hải, nhưng mãi cho đến hôm nay, mỗi lần nghĩ đến mình đang cười trên một chiến mã thần thú hãn hữu trên thế gian, tung hoành tứ phương, một hơi hô bách ứng, hẳn vẫn cảm giác mình tựa như đang ở trong mộng.

Đúng vậy, tất cả những thứ này trước sau đều tựa như mộng ảo; tất cả mọi thứ đều hoàn toàn khác nhau khi mình giết chết Vô Chi Chỉ. Giống như thiếu chủ Bành Trạch kiêu ngạo kia., Lúc trước đối chọi gay gắt với mình như thế nào, tuy nói không giống ý đồ nhưng không giống nhau; ai ngờ, chờ mình vì báo thù cho Tuyết Lâm, hợp lực giết chết Vô Chi của ác thần Vô Chi Côn Bằng kia., Hai ngày sau, vị thiếu chủ vốn kiêu ngạo này đã tìm tới cửa, trước mặt mình không để ý tới dáng vẻ mà khóc rống lên, còn thề sau này phải đi theo làm tùy tùng nghe lời hẳn. Thì ra, tên ác thần mà mình giết chết chính là hung thủ mà lúc Tứ Độc thần chủ tranh đoạt chiến đấu giết chết thúc chủ Bành Trạch lão Hồ. Lần này Bành Trạch dốc hết toàn lực trợ giúp Tứ Độc chinh phạt Nam Hải, một nguyên nhân rất quan trọng là vì lão hồ chủ của mình báo thù.

Bây giờ, thấy thần lực Viễn Cổ Ác Thần thâm sâu như biển kia đã bị cảnh tỉnh đích thân đánh bại, Sở Hoài Ngọc ngoài khiếp sợ còn quỳ xuống đất kính phục. Vì báo đáp tuyên bố báo thù cho gia gia, vị Thiếu chủ Bành Trạch này còn hiến long câu thần tuần nhất trong lãnh địa của mình làm tọa kỵ. Thất Long Câu này chính là nhân cơ hội cười thần câu bay trên sóng biển, tên là “Phong Thần”.

Hóa ra, hồ Bành Trạch mà Sở Hoài Ngọc thống lĩnh chứa long mã, trong đó phần lớn lông bờm tuyết trắng, bốn vó như tuyết. Những long mã tốt này ước chừng trăm năm mỗi lần gặp trăm năm. Trong mỗi một ngàn con, có thể có ba con thần tuấn giả cực kỳ xuất phẩm, con mắt như vàng, dưới cổ mọc một vòng lông bờm đỏ thắm. Thần ngựa trăm năm mới gặp, tên gọi là “Diệp lượng”, nghe nói người cưỡi ngựa đạt được tuổi thọ.

Mà ở trong đám thần mã cát lượng này đã mười phần khó có được, ước chừng qua ngàn năm, lại có thể sinh ra một hai con long mã cang thần tuấn, đây chính là “Khắc khắc”. Bình thường chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết như tuấn mã, râu vàng, bờm vàng, mắt như điện tím, dưới xương sườn cang sinh ra một đôi cánh lông vũ tuyết trắng., Tên của nó là “Phù Thiên chi dực”, lui tới vô biên, qua lại như gió. Loại ly long câu này nghiệp đã thông thần, xuất thần nhập hóa, đã không khác gì thần tiên đắc đạo; mà bây giờ nó trở lại thành long câu dưới khổ của Bành Trạch, đúng là một con ngựa non mới ra khỏi mùa đông, lấy xương cốt ra để thanh tú như gió, tên gọi là “Phong Thần”.

Khi nhớ lại truyền thuyết về loại long mã xuất quỷ nhập thần trong truyền thuyết này, tiên sĩ từng phú hộ tán thưởng, nói:

“..... Dưỡng Hùng Thần từ Khởi Văn tìm mãi không thấy, tụ tập chạy trốn như nước, không ai biết được. Bóng người uẩn vân, truy đuổi điện quang. Linh vó lôi đạp, bốn phương muôn vì nó mà đổi vị; cánh lớn ngang dọc, Bát Duy vì đó luân hồi. Tụ hội thì thiên địa làm một, tiêu tán thì mở ra lục hợp!”

Mang theo thần câu cương phong thần dị như vậy, bắt chuyện mấy ngày nay trên bầu trời Nam Hải rộng lớn có thể nói tung hoành ngàn dặm, qua lại như gió, thật là vạn phu bất tài!

Đương nhiên, nói thì có chút lúng túng chính là, chiến công bách chiến bách thắng như vậy, cơ bản không phải dựa vào thần dũng hay ý nghĩa lương thần dị có được. Tất cả đều là do Nam Hải đối địch kia ban tặng.

Nguyên lai, từ khi bắt đầu quyết tâm đánh hồn phi phách tán Vô Chi Khuê, Nam Hải nhất phương vì ổn định quân tâm, đồng thời trúng quân địch, liền tràn ra lời đồn, nói không

tướng quân luôn luôn dũng mãnh trác tuyệt, ngày ấy bị Trương Tĩnh đánh bại hoàn toàn là vì trúng gian kế của tiểu tử miệng vàng này. Hắn ngầm thi triển một loại yêu thuật tà dị nào đó trên không được bình đài, mới may mắn đại bại Vô Tướng quân.

Vốn truyền ra lời đồn như vậy là để chửi bới hình tượng quân địch, ai ngờ trong những ngày nay, tin đồn ồn ào lan truyền lại có tác dụng ngược lại cho các thủy linh Nam Hải. Những ngày qua, những tán binh du dũng còn có lực đánh một trận Nam Hải vừa thấy hiệu lệnh, mặc kệ phía sau hấn binh lực ra sao, mang theo bao nhiêu tinh thần, trong đầu bọn họ nảy sinh ý nghĩ:

“Oa hu hu! Nguyên lai người nọ chính là người dùng tà thuật giết chết Vô Chi Chỉ Thương.”

Cũng không cần suy nghĩ nhiều, so sánh thực lực của mình và Vô Tướng quân, cho dù là chiến tướng Thủy tộc ngu xuẩn nhất cũng nhất thời co giò bỏ chạy; trên cơ bản, đã tỉnh lại thì chỉ kịp thấy trận địa của đối phương, còn chưa kịp anh dũng tiến lên, những địch nhân Nam Hải ở đối diện thật vất vả mới gặp phải đã biến mất vô ảnh vô tung.

Đối mặt với cục diện như thế này, có đánh thức cũng không có cách nào, đành phải vất hết óc lên trang bị bên ngoài, chuẩn bị tỏ ra yếu kém, trên người hấn vốn ăn mặc Tứ Linh Thần Giáp chỉnh tề, hiện tại thu hồi toàn bộ, đặt ở đại doanh phía sau thính Linh Dục bảo dưỡng; đã thông báo, chỉ mặc quần áo vải xanh bình thường., Phía trên còn đánh mấy miếng vá tuyết thích hợp tự mình khâu vá, kỳ vọng để đối thủ thấy có thể lợi dụng, đi lên đánh một trận với hấn. Chỉ là, không biết tại sao, càng như vậy, những đối thủ kia hay là chạy trốn chết; lúc chạy trốn, trên mặt những binh tướng Nam Hải kia còn có vẻ tức giận, giống như trách cứ địch thủ khinh thường trí tuệ của bọn họ.

Xét thấy tình hình này, không chỉ có cãi vã mà phe đối thủ còn ý thức được tình hình tuyên truyền này không ổn chút nào; Vì vậy tin tức lan truyền khắp Nam Hải, nói là Vô tướng quân bỏ mạng, thật ra chỉ là ứng theo số trời.

Bởi vì là thiên số, vì vậy khẳng định là kiếp nạn khó thoát; ngày đó cho dù không phải đụng phải ác thiếu kia, tùy tiện đối người khác, cũng có thể tùy tiện vung cây gậy gỗ dễ dàng giết chết Vô Tướng Quân.

Tuy nhiên, tuy cố gắng cứu chữa nhưng lời đồn sai lầm mở đầu vẫn lan truyền khắp nơi như mọc cánh, đến mức có thể nghe được từ đâu, giống như chùy sắt đập vào trên bông, không thể phát huy sức lực. Xét thấy tình huống này, Vân Trung Quân nắm bắt thời thế. Buổi chiều hôm nay đã hạ lệnh triệu tập đại đội quân mã, lúc chạng vạng đã xuất phát hướng Tây Phi tiếp viện cho vòng xoáy Thủy tộc đang tấn công Vân Dương Châu.

Hóa ra, sau khi Tứ Thiếu đại quân đánh bại Mạnh Chương vài ngày trước phát ra Tuyên Văn tuyên chiến, đều áp dụng sách lược đối với thủy tộc trong Nam Hải, chuẩn bị công tâm là tốt nhất; chỉ là Vân Dương Châu nằm ở phía tây của Nam Hải mười ba châu, Vân Dương Châu., Vân Dương Thụ Tinh chiếm giữ trên đảo thập phần kiên cường, hủy hoại văn thư tốt, nói là muốn thề sống chết cùng Tứ Độc Long Quân chu toàn. Xét thấy tình huống này, vì giải trừ nỗi lo lắng đánh Long vực mà không lo lắng gì về sau., Ước chừng ba ngày trước, Vân Trung Quân lệnh cho toàn bộ tộc Hoàn Quy Thủy tiến công Vân Dương Châu gần chiến trường Nam Hải. Khi phát ra mệnh lệnh như vậy, lão long quân đúng là mới thi triển; con xoay quanh con chim ngốc này luôn luôn thích chặt củi chặt cây, chính là tinh linh khắc tinh loại mộc. Chỉ bất quá là như thế, cây già trên Vân Dương Châu kia căn cơ thâm căn cố đế, lại được tộc Nam Thủy tán cư bốn phía cứu viện, nhất thời không thể tấn công được. Bởi vậy đêm nay tỉnh nói xuất chinh. Chính là vì phá vỡ cục diện bế tắc như vậy.

Nói vài lời thừa thãi, lại nói thống lĩnh đại quân xuất chiến, cánh trái quân là chiến kỵ Thú tộc Huyền Linh giáo, cánh phải là Bành Trạch, chiến kỵ Thủy quân hai bộ của Khúc A, dưới nước là dương thanh, hai bộ tộc Ba Lăng là những chiến tốt Thâm Thủy Ngư Linh tốt. Sau khi tự mình mở miệng thì sẽ cùng Vân Trung Quân phái tới mưu thần phụ tá, còn có bảy vị đạo tử Thanh Cung ở trong đó phối hợp tác chiến. Trong cuộc

chiến này, chứ vị Cầm Linh Ân Thiết Nhai có nhiệm vụ khác, cũng không có mặt.

Trải qua năm sáu ngày tôi luyện gần đây, thiếu niên thông minh bác học bất tri bất giác đã có vài phần khí tượng thống lĩnh. Các loại hành quân đưa ra mệnh lệnh ngay ngắn rõ ràng; khi đại quân một đường đi, Hải Diêu Ngư Linh gánh chịu trình sát thả ra như nước chảy., Hai lộ trình sát hải không có vô địch tình. Mà tình lại quân trận bản bộ, cách mỗi trăm dặm liền dừng lại chờ đợi những trình sát này hồi báo; chỉ khi nghe được phía trước không có chút dị tượng nào, đại quân mới một lần nữa khai chiến. Ở sắc đen thâm trầm xin xoá bỏ lệnh thư (Cầm thư), xoá bỏ), trung tâm hướng tây vô cùng vô tận lần lượt xuất phát. Như vậy cẩn thận hành quân làm doanh bộ., Chính là Long Quân nghe vậy đã nói rõ ràng, nói xoay quy kia đã bao vây Vân Dương Châu, chỉ là vôi vàng khó đánh hạ; chờ đại quân tình luận đến, địch châu tự nhiên tan rã hàng ngũ. Bởi vậy lần này tình lại quyết định cẩn thận hành quân, phạm là không sai sót mới là thượng.

Một bên ngồi ngay ngắn trên đạp sóng mà đi, bắt chuyện một bên còn tại trong lòng yên lặng thâm nghĩ:

“Ừm, bất kể thế nào, nếu ta đã vì báo thù mà đến, lại còn được Mông Long Quân coi trọng, hiện tại lại biết Nam Thủy Hậu vì sao chiếm cứ Thánh địa Quỷ tộc, bất kể là vì thù riêng hay là thù công, ta cũng phải nỗ lực hành động, đảm đương tốt nhân vật này!”

Những ngày này hắn luôn có ý muốn cổ vũ chính mình như vậy, trong đầu vẫn luôn tỉnh ngôn xoay quanh, chưa từng đoạn tuyệt. Dù sao, nói cho cùng hắn vẫn là một thiếu niên vừa mới thoát ra khỏi phố chợ không lâu, cả đời này tới giờ chưa bao giờ có chuyện một mình chủ trì đại sự như ngày hôm nay.

Lại nói tình ngôn thống lĩnh các bộ tốt cẩn thận hành quân như vậy, một đường đi tới, tiểu muội muội của hộ vệ đang ở bên cạnh hắn cũng bắt đầu ngáp, trên hải vực đối diện rốt cuộc xuất hiện một tia báo động. Ước chừng ngay giờ Dậu, nghe được Quỳnh Huyền bên cạnh ngáp một cái, liền nhìn ra phía

trước; nhìn này, phía trước ước chừng hai trăm dặm khối đá ngầm vắt ngang phạm vi mấy chục dặm liền đập vào tầm mắt.

“Dừng lại!”

Mặc dù lúc trước nhận được báo cáo của trinh sát nói là bình an vô sự, không chút sát khí; nhưng khi nghe thấy từ xa xa, những vách đá ngầm lộ ra răng nanh như mặt biển, cơ hồ có loại phản ứng bản năng, tỉnh lại đột nhiên cảm giác sồn tóc gáy, một luồng khí lạnh từ sau lưng dâng lên, lập tức bảo hấn ghì chặt chiến mã, giơ tay quát dừng đại quân.

Theo hấn ra lệnh một tiếng, đội quân phía trước đột nhiên ngừng đột ngột; trong chốc lát toàn bộ chiến tốt trong quân trận, không hện mà cùng nắm chặt binh khí trong tay, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, cơ hồ toàn bộ chiến sĩ tiên phong ở phía trước đều cẩn thận nhìn ra phía trước khối đá ngầm kia. Lúc này mặt trăng ở chân trời đang từ phía sau chiếu đến, ánh trăng trắng noãn chiếu lên trên hải cương vô ngần; trong ánh trăng mọi người đều thấy rõ ràng, phía trước là bãi đá bảo u ám, ở trên mặt biển gieo xuống bóng ma, đem chỗ nước biển che lấp thâm trầm, rõ ràng so với hải vực chung quanh tối hơn một mảng lớn.

Xem ra, thiếu niên chủ soái anh minh thần võ thét lệnh đình chỉ tiến quân, nhất định là trong Thâm Uyên đá ngầm nhìn qua thần bí quý dị kia ẩn núp vạn loại địch nhân hiểm ác; vừa nghĩ đến những trinh sát phục binh nhanh nhạy nhất cũng lừa gạt, chiến tốt vốn đã khẩn trương lại bất tri bất giác dùng sức nắm binh khí trong tay. Trong khoảng thời gian ngắn..., Trong quân trận to lớn này yên tĩnh vạn lần, chỉ nghe gió biển bên tai vẫn gào thét như cũ, đem trên đỉnh đầu Kim Việt đen nhánh chiến kỳ đen nhánh xé gió phàn phật, giống như mây đen.

Ngay vào lúc cơ hồ muốn đè nén người ta đến thở cũng không ra hơi, ước chừng gần nửa ngày sau, địch tung trong dự liệu của chủ soái bọn họ rốt cục hiển hiện.

“A... Ô...”

Địch tung xuất hiện, lại cơ hồ ngoài ý muốn của tất cả mọi người; ở trong những bãi đá ngầm cuộn cuộn, cũng không có Thần Linh hung ác ba đầu sáu tay. Ngược lại thản nhiên vang lên một trận tiếng ca dịu dàng, gió mạnh ngoài biển ban đêm truyền vào trong tai, vô cùng động lòng người.

“A!”

Giọng nữ mềm mại yêu mị không hề lay động, chỉ bất quá là vừa mới truyền vào trong tai mình, cơ hồ toàn bộ Thủy tộc, cho dù là lão quái sống an ổn nhất, trong nháy mắt tất cả đều nhếch miệng cười to; vốn tâm thần khấn trương, nháy mắt sau liền trầm tĩnh lại, phảng phất như không thể giữ được bản thân.

Ngay tại thời điểm yêu binh thủy linh tất cả đều thần hồn điên đảo, tiếng ca mị hoặc đột nhiên vang lên cũng truyền đến trong tai.

“A. Làm không tệ, âm thanh êm tai cũng không lạc điệu...”

Đại quân chủ soái Nhạc Công xuất thân xuất thân, trong đầu nảy ra ý nghĩ này; chỉ trong giây lát, hắn liền cảm thấy cổ quái:

“Ồ?!”

Lúc tỉnh lại, quân lính vốn kỉ luật nghiêm minh. Giờ phút này không đợi mệnh lệnh của mình, tự động di động; vô luận cánh trái, cơ hồ đồng thời hướng tới khu vực bãi biển quý dị khó lường phía trước đi tới. Sau khi đám người bắt đầu di chuyển, lại lưu ý đánh giá trên mặt bọn họ một chút, liền phát hiện trên mặt những chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến, lúc này tất cả đều như si như mê, giống như vừa mới uống mấy vại rượu mạnh vậy.

Chợt thấy dị trạng, chẳng qua như vậy cực kỳ tự nhiên, trong quân trận phe mình đã có không ít chiến sĩ tiên phong tinh thông thủy tính, ngay ngốc bước vào trong vùng thủy vực u ám tối tăm kia, ngay trong ánh mắt tỉnh ngộ kinh ngạc, không phản kháng chút nào bị mấy trăm lốc xoáy đột nhiên xoay tròn kéo vào trong đó, cùng nhau biến mất, sau đó ở trên mặt biển lưu lại mấy vệt huyết sắc ảm đạm.

“A! Hóa ra là Nhân Ngư Hải yêu chuyên dùng ca âm mê người!”

Trong lòng mới vừa hiện lên ý niệm này. Những long quân kia lúc trước nói cho mình Nam Hải ngoại tộc tinh linh nhân ngư yêu, liền ở trong ánh mắt kinh dị từ mặt sau đá ngầm biển ánh trắng chiếu không đến dần dần dâng lên, đem thân hình nhân ngư tuyệt mỹ của các nàng xếp khúc ở trên đá ngầm, mang theo thủy hoa ngân huy màu bạc mông lung mới vừa ra nước., Trong ánh trắng trong veo cất tiếng ca xướng; thanh âm Hải Yêu ca được nghịch phong truyền bá, phảng phất như âm nhạc thần thánh tuyệt vời nhất trên bầu trời nhân gian, nghịch phong truyền vào trong tai những chiến sĩ viễn chinh đó, chỉ một thoáng giống như quấy một hồ nước xuân, đem cảm giác đẹp đẽ nhất trong đáy lòng bọn họ trong nháy mắt gãi phục lên., Phô thiên cái địa, như thủy triều dâng trào; trước sau bất quá chỉ trong nháy mắt, trên đá ngầm cao thấp kia ước chừng có trên trăm nữ nhân ngư xinh đẹp, dùng mị hoặc ma âm bẩm sinh của mình., Tề thanh hợp xướng, khiến cho đại quân trong phương viên mấy chục dặm hồn vía lên mây, tâm thần đều có tang, cam tâm tình nguyện hướng phía kia vùng đá ngầm như đá ngầm trong mộ mà xuất phát, mãi cho đến khi trong ảo giác chìm vào nước biển lạnh như băng, bị những vòng xoáy ngầm cấp tốc sắc bén kia xé rách vỡ nát!

Mà cho dù như vậy, đám hải yêu mị hoặc tâm thần người ta còn ngại tốc độ không đủ; sau nháy mắt, trong số cá nhân mang hào quang màu bạc kia cầm đầu nhân ngư hoàng nữ, lại dùng tư thái mỹ lệ nhất thế gian đứng lên; đuôi cá dưới thân hóa thành hai cái chân ngọc, uyển chuyển uyển chuyển, uyển chuyển đón gió bay múa trong hào quang hải việt ——

Hiện trường lúc này ngoại trừ có rất ít những người tỉnh táo trong lòng, cho dù là bài hát mê hoặc nhất bọn họ nghe được trong đời, trừ bỏ ca múa tâm lý hấp dẫn nhất mà bọn họ từng gặp qua, cũng chỉ chính là phong thái uyển chuyển của nữ hoàng nhân phảng phất như thần công điêu khắc thành mà thôi, cũng đủ để làm cho kẻ tâm địa kiên cường nhất thế gian nháy mắt mất đi lý trí!

Mà những thứ này còn chưa đủ, theo Hải Yêu Nữ hoàng nhẹ nhàng nhảy múa, càng nhiều hải yêu nhảy múa liên tiếp, thân nhiên đứng lên, vây đuôi câu hóa thủ túc, vừa hát vừa múa, trong ánh trăng lạnh lẽo lại nhảy múa mê hoặc lòng người nhất. Trong lúc nhất thời ánh trăng vốn lạnh buốt, cũng đột nhiên trở nên có chút mê ly; những sóng biển gió gào thét gào thét kia cũng như cấp tốc ủ thành một đầm nước mùa xuân, chảy xuôi trên biển rộng tràn đầy ánh trăng mê ly.

“Hừ!”

Trong bầu không khí thối rữa như vậy, lại bắt đầu hừ một tiếng. Lúc này trận thế, thiếu niên đã khó hiểu biết hơn người. Bất quá hơi suy nghĩ, tỉnh nói trong lòng lập tức có chủ ý. Vì thế hầu như khiêu vũ cùng với những nhân ngư kia, hần lập tức quay đầu lại kêu với Quỳnh Thiên:

“Trưởng lão dơi ở đâu?”

“Là... A....”

Đang xem các đại tỷ ca hát các thiếu nữ đang nhập thần, thuận miệng đáp lại một tiếng, liền lập tức tỉnh ngộ; tiếp theo mặc dù không lên tiếng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn tựa như phấn son kia lại tròn hoặc bẹp, tựa hồ đang nói chuyện ở hậu phương quân trận.

Nguyên lai, mở miệng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức nhớ ra vị trưởng lão dơi đứng ở trong Huyền Linh tộc không dựa vào thanh âm liền có thể phân biệt phương hướng; một ý nghĩ trong đầu, liền mời một tiểu muội muội cũng có dị năng cổ quái truyền lời, mời vị trưởng lão dơi kia liền vội vàng dẫn đầu dừng sĩ trong tộc, hướng phía trước giết địch——

Lệnh này vừa ra, cơ hồ chỉ sau một lát, Hắc Dực Thiết Giáp Biên Bức phá không giết tới, những Hải Yêu tay không tác sát kia liền hương tiêu ngọc vãn, huyết nhục tung bay; Đối với tình cảnh trước sau, thật sự là cổ băng ngọc loan tuyết, đảo mắt vỡ nát; thanh âm mị nhan, nháy mắt thành không; cơ hồ không đến phiến, hơn trăm Nhân Ngư Yêu tộc cản đường này liền toàn quân bị diệt.

Thấy tình trạng thê thảm trước mắt, bắt chuyện mặc dù trong lòng xúc động không thôi, nhưng ngoài miệng lại quát lạnh:

“Hù! Thủ đoạn nho nhỏ mà dám ngăn cản đại quân? Đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Mở miệng nói lời ấy, nguyên lai tỉnh ngôn trong lòng không đành lòng nhớ lại một câu lão Long Quân căn dặn nhiều nhất mấy ngày gần đây:

“Từ không có chương binh, nghĩa không được vô tội. Thống soái thống quân gặp địch ngàn vạn lần không thể mềm lòng, nếu không cái giá phải trả là sinh mệnh.”

Mà hiện tại tất cả những chuyện xảy ra trước mắt hắn, chính là chứng cứ thỏa đáng nhất trong câu nói của lão Long Vương. Vì thế, nhìn thấy những chiến sĩ từ trong ma âm giải cứu ra, bị thống kê gọi tên vị đồng bạn vừa mới bị lâm nạn, bắt giữ lại sự bất nhẫn, thần sắc cương nghị, mặt không biểu tình truyền lệnh:

“Tất cả quân mã, không được dừng lại, nhanh chóng vòng qua đá ngầm phía trước, hướng về Vân Dương Châu!”

Một tiếng hét ra lệnh, tiếng sấm vang rền, trong nháy mắt tất cả Thần Yêu linh đã tập kết trở lại, vút mạnh thi thể bừa bãi bừa bãi ở hải bảo vào sau lưng, tiếp tục bước đi về phía đại dương mệnh mỏng xa xăm.

Trải qua trận chiến dịch nho nhỏ này, hắn đã tỉnh táo lại, tinh thần suy nghĩ miên man. Tâm không loạn, hắn chỉ nghĩ phải cùng đại quân tới Vân Dương Châu sớm một chút. Nhưng đêm nay, nhất định không tầm thường. Bọn họ vừa vòng qua đá ngầm Hải Yêu, đi được khoảng bốn năm mươi dặm thì quân trận bên trái đã xôn xao một hồi, trong nháy mắt đã có mấy Lang Binh Hùng xách một người tới trước mặt, ồn ào hét lên:

“Bắt được gian tể nghĩa xông trận!”

Tĩnh lại nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy sinh linh được gọi là gian tể kia, toàn thân đầm máu, khuôn mặt xám vàng, sau lưng còn sót lại một cái cánh xiêu vẹo bám lên, hình dáng cực thảm thiết. Mà sinh linh này, bị vút trước chủ soái mã, không đợi

người hỏi, hấn liền dùng hết khí lực toàn thân, khàn khàn giọng nói:

“A... Không phải gian tể... Ta là Phong Nhân của Ngân Quang đảo... Thủy Hậu...”

“Thủy Hậu muốn đốt Thần thụ... Bức chúng ta cùng lui về phía Phong Bạo hải dương...”

“Con cái chúng ta không có trưởng thành... Còn có những trứng bướm kia...khụ khụ!”

Nói đến trứng Tử Nữ Điệp, con Phong Linh vốn đã thần chí tan rã này đột nhiên hồi quang phản chiếu tỉnh lại, cố gắng chống đỡ thân thể trong sóng biển, ngẩng đầu lên, một âm thanh cầu khẩn với thần linh trên con ngựa màu bạc trong mắt hấn:

“Cầu xin người, đại nhân cầu xin người cứu con của chúng ta! Bọn họ còn nhỏ, rời thần thụ còn sống! Chỉ cần thêm vài ngày nữa, thêm vài ngày nữa là bọn họ có thể cháy hết rồi. Bọn họ là Cự Linh Hỏa Quang Thú, chúng ta đánh không lại, chúng ta đánh không lại đâu!”

Nói đến câu cuối cùng con Phong Linh sắp chết này đã khàn cả giọng kêu lên, trong ngôn ngữ cũng hồ đồ rối loạn, nhảy nhót khó hiểu. Chỉ bất quá càng như vậy, mọi người phụ cận càng nghe càng kinh tâm động phách. Mà theo mấy tiếng kêu dốc hết toàn lực, vị phụ thân của con gái liệu chết phá vỡ, cũng đã dùng hết sinh mệnh của mình, vù một tiếng suy sụp, chết ở trên sóng biển.

“Ai...”

Khi hấn mất đi, trong đôi mắt tròn tròn kia phản chiếu thống soái đại quân, giờ phút này lại ảm đạm khuôn mặt vốn căng thẳng, thở dài một tiếng nhảy xuống ngựa., Đạp mạnh lên Yên Ba, vái thật sâu vào hấn, trong miệng niệm vài câu phù chú Vãng Sinh trong Đạo môn. Không biết có phải Hồn Linh cách thân thể còn chưa đi xa hay không, ngay lúc thiếu niên này niệm xong phù chú tức mục thần thánh, thân thể trước sau không chịu nổi chìm cũng rốt cục bị cuốn vào trong nước biển lạnh lẽo âm u.

Chờ đưa mắt nhìn di thể chôn cất vào biển rộng, tỉnh lại mới ngẩng đầu xoay người lại, phát chân chân với vị Trường Mi phía sau, tứ thương mưu thần của Thanh Y nói:

“Bất Tượng tiền bối, xin hỏi việc này có lẽ có mấy phần chân thực?”

“A...”

Nghe được lời hỏi, vị lão thần vẫn như ngủ say kia, lông mày khẽ động, trầm mặc một lát sau mới lấy hai tay tách mi dài che mắt ra, mở mắt nhìn thiếu niên một chút, nói ra:

“Tám phần.”

“Được!”

Nghe thấy câu trả lời này, bất chuyển không chút do dự, lập tức giơ kiếm lên ngựa, như sấm quát tứ phương:

“Ngân Quang Lưu Hoa nhị châu phản! Chúng ta sẽ chuyển hướng đông nam!”

Dứt lời, gã liền thúc giục thần câu dưới khó vỗ cánh, soàn soạt bay lơ lửng, hướng về phía ánh trăng sáng phía đông nam bầu trời mà tung bay; Lúc bay lên trời, vẫn không quên quay đầu nói với thiếu nữ trên không kia là Chu Tước Hỏa Điều:

“Quỳnh Lý, chúng ta so sánh xem ai bay nhanh!”

“Ừm, được rồi.”

Cuồng phong táp tới, đứa bé gái không mở được mắt, cứ như vậy nhắm nửa mắt, đáp một tiếng, sau đó liền “Khụ” một tiếng thanh ngân, thỉnh cầu hỏa điều dưới chân theo sát ca ca phá không bay đi.

Lúc này, sau lưng Quỳnh Quỳnh, trong mắt những yêu linh nhân thần đang chuyển trận ở chu chuyển trận, trong quang ảnh vòng tròn này một đôi huynh muội nghịch phong bay lượn, tựa như hai con thần ưng chém giết bầu trời cao...

Có lẽ, giờ phút này ngay cả vị thiếu niên cầm kiếm lơ lửng trên không kia bản thân cũng không biết, đúng là cái nhảy vọt này của hắn, từ đó liền vạch ra chiến huyết hùng lệ của cuộc chiến Nam Hải Thần bao la và hỏa diễm!

Đúng là:

Từ cô chí kim, có ai thấy vải áo từng bái tướng?

Thiên trường địa, nhân truyền biến cả mấy lần dương trần!

Lộ Đằng Tiên Lộ, khói bụi mù mịt thứ mười bảy cuốn cuối cùng cũng kết thúc.

Kính thỉnh chú ý học từ quyển tiếp theo:

“Sông biển mênh mông có vô số bụi bặm...”

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười tám đứng đầu tiên là biển rộng mênh mông, Chương thứ nhất là Xà Ảnh Đề Đề, Kinh Linh Lan như chim bay.

Nguyệt Hoa từ thiên tâm rơi xuống, cương phong từ mặt biển thổi tới, bạch mã dưới khổ thần tuần nghịch phong bay lượn, thiếu niên trên lưng ngựa liền cảm thấy bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng “Tê lạp”, gió biển trước mặt tựa như đột nhiên phát cuồng, xé rách bầu trời đêm bên người, khiến hẳn một người một ngựa đi qua.

Xem ra thần câu này quả nhiên thông linh. Khi tỉnh lại vừa nói muốn so đấu với tiểu muội muội cười chim lửa kia ai nhanh hơn ai. Cương phong thần mã liền tán loạn “thịch thịch” một tiếng ngâm nga”, còn chưa đợi kỵ sĩ mới tới trên lưng phản ứng như thế nào, liền bỏ đi quá trình tăng tốc quen thuộc, bỗng nhiên một cơn gió nổi lên, bay vút ra ngoài, giống như một đạo thiểm điện phá không, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất ở trong trời biển.

Lúc này đối với người mở miệng mà nói, cảm giác thập phần kỳ dị; chính mình mới vừa quay đầu nói với Quỳnh Đình câu nói kia xong, còn chưa kịp quay đầu trở lại, đã cảm thấy một trận thiên địa kịch biến., Quân trận Hắc Áp Sát gần ngay trước mắt lập tức biến mất, ánh mắt duy trì phía sau chỉ thấy lờ mờ hai điểm đỏ trong sương mù, nghĩ đến đó chính là Quỳnh Ngư. Thấy vậy, lập tức mở lời, vội vàng không chế thú cười dưới khổ xoay một vòng lạp đi lạp lại, giữ nguyên không cùng đại đội nhân mã thoát ly.

Ngay tại trong lúc nấn ná như vậy phi hành, bắt chuyện xa xa không giống như hình tượng ngàn vạn yêu thần ngửa đầu nhìn lên tiêu sái; dưới tốc độ không thể tưởng tượng, thật ra bên trong hắc hắc không thể tả! Dọc theo đường đi thật ra hắc hắc không thể tả!, Thiếu niên thủy chung ở trong vòng xoáy gió xoáy do thần mã biến thành đau khổ giãy dụa, bị cuồng phong đập vào mặt thổi đến cảm miệng, ngay cả hô hấp cũng thập phần khó khăn., Đứa bé gái cười chim lửa kia đã đuổi kịp, một mực đi theo phía trước chợt xuất hiện sau, tiểu muội muội cười tự nhiên, còn thường xuyên hỏi han ca ca kính yêu của nàng, mà lúc này đường chủ công ca hùng biện học kia lại có tình há mồm, không thể làm gì khác hơn là vô luận nghe được vấn đề kỳ quái gì, gật gật đầu trả lời thay bằng cái chớp mắt.

Tập trung vào đủ loại chi tiết bé nhỏ không đáng kể, mặc kệ như thế nào, chiếu rọi Văn Hải Nguyệt Thanh Quang ở phía sau, tinh ngôn thúc ngựa đi đầu, dẫn dắt quân đoàn yêu thần khổng lồ sau lưng cuộn cuộn về phía trước, như mây trôi về Phù Vân, cấp tốc tiếp cận quần đảo thần thụ phía đông nam.

Khi bọn họ đến gần vùng biển phỉ thúy ở Thần Thụ đảo thì đội ngũ cứu viện đang hành quân kia lại chậm lại bước chân, chỉ chờ tên thủ lĩnh thiếu niên của bọn họ cưỡi một con ngựa trắng tới gần Thần thụ đảo chỉ trong nháy mắt. Trong thoáng chốc, bọn họ đã nhìn thấy rõ nơi đó đúng là chiến hỏa liên miên, cả chi đại quân mới lại bắt đầu chuyển động., Dưới nước biển đồng loạt tiến lên, như một đám mây mưa nặng đen chuẩn bị đã lâu nghiền ép về phía trước - lúc này, đối với những tinh linh thê lương chết bảo vệ quê hương mà nói, đã tỉnh lại lập tức mang đến đại quân cứu viện này, thật giống như mưa lúc này vậy!

Khi những Thủy Linh yêu quân này chạy tới Thủy Thụ Vân Quan Thần Thụ đảo, đã đến thời điểm cuối cùng của giờ hội đã gần đến màn đêm; lúc này trăng tròn nơi chân trời từ từ từ chìm về phía tây. Bầu trời vốn sóng lớn như mực giờ đây càng lúc càng tối đen., Trên Thần Thụ đảo hùng hục thiêu đốt những kẻ phản loạn không bị hủy diệt nhà cửa khởi xướng chiến đấu, đã sắp đến hồi kết thúc. Đối với những cự linh Kinh Lan Châu tuân theo lệnh phụng thủy xua đuổi quang thú Viêm

Châu đến đây phóng hỏa tới., Cho dù đột nhiên, nhưng đêm đó bọn họ không hề rơi vào thế hạ phong. Chưa nói đến chiến lược số một số hai của đám Cự Linh Kinh Lan kia, mặc dù chỉ có Hỏa Quang Thú phóng hỏa lớn ngút trời, cũng đủ để tiêu diệt những Điệp Nữ Phong Binh phản loạn; bởi vì những viên châu đại hỏa có thể thiêu đốt cùng nước biển, vốn chính là khắc tinh của những Hải Phong Yêu Điệp này.

Có thể nói, trận chiến đấu này từ lúc bắt đầu đã là cục diện nghiêng hẳn sang một bên; chờ đến lúc tĩnh lại, bảy ong bướm còn sót lại đã như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ tiến lên chính là chịu chết., Nhưng vẫn cố chấp dựa vào biển lửa công kích lẫn nhau, Phong binh tương đối cường tráng bị sương mù độc của Điệp nữ rải xuống yểm hộ, các đồng minh hủy diệt gia viên ra sức ném Độc Thứ Phong Thương. Như vậy, đại đa số bọn họ đã tiêu hao hết tất cả linh căn. Trong sương mù bốc hơi hơi nước uể oải ngã xuống, trơ mắt nhìn lửa khói độc như sóng biển hung hãn liếm liếm tới gần.

Dưới tình huống như vậy, cũng không cần giải thích nhiều, tinh linh hơn phân nửa đã tử thương rất nhanh làm rõ thế cục trước mắt, bất luận Điệp Nữ hay là Phong Linh, dưới sự yểm hộ của viện quân lập tức nhanh chóng thoát ly khỏi chiến trường, hướng về phía tây bắc khi Độc Long quân rút lui.

Chờ đại quân yêu thần tĩnh lại đưa tới gia nhập chiến trường, chiến cuộc vốn vừa nghiêng lập tức thay đổi. Đối mặt với hàng ngàn cự linh Kinh Lan Châu như những gò đá, còn có những con thú linh Viêm Châu chỉ biết phóng hỏa, hàng ngàn hàng vạn chiến sĩ yêu thần xông vào sau cuộc chiến khói lửa bay tán loạn., Lập tức giống như bài sơn đảo hải bao phủ bọn hắn. Chẳng qua là sau khi đảo mắt, cự linh, liên quân hỏa thú liền bị đánh thức từ trong bóng cây đại thụ khổng lồ đuổi ra, đuổi ra trên đại dương rộng lớn bao la bát ngát.

Lúc này trong thần thụ đảo do dị thụ Nam Hải tạo thành khói lửa hun trời, thế lửa tràn ngập, nếu không kịp thời cứu hỏa ở Nam Hải này thì những nơi nổi tiếng đã bị hủy bởi một ngọn lửa; bởi vậy, đợi sau khi đuổi đám hỏa thú cự linh không ngừng phóng hỏa cùng nhau mở miệng với đám người Thanh Cung, Hư Thanh Chỉ,, Thấy chiến cuộc đã chắc chắn, mình gia

nhập cũng không giúp được bao nhiêu, liền lưu lại ở đảo Bình Châu trên đảo mây cây đan xen thả lên “Hồi Hải Tuyền Vũ Phù” đặc hữu của Thanh Cung, “Hồi hải Phiên Giang Phù”, cùng thủy tộc một đạo gây sóng gió, triệu mây mưa, giội nước mắt, gặt gao diệt lục đảo Bình Châu càng diễn biến càng nghiêm trọng thế lửa.

Ấn bọn hấn xuống cứu hỏa thì không đề cập tới, lại nói đến chuyện giải thích, chờ cho chiến tốt yêu thần xua đuổi những con Hỏa thú Kinh Lan Cự Linh Viêm Châu đến trên biển rộng mênh mông bát ngát., Trong lòng của hấn biết đại sự đã định. Nhìn hầu như hơn mười đầu sài lang hồ báo vây quanh công một người khổng lồ như bãi đá, bắt buộc phải biết lúc này việc cần làm nhất, không phải là chém giết cùng nhau trên người nhẹ., Mà là nên thành thành thật thật ở một bên, mắt thấy tai nghe tám hướng, lưu ý quan sát có dị thường gì hay không. Bởi vậy đã đến lúc này., Đối với vị thiếu niên mới ra khỏi nhà tranh này mà nói, hiện tại thoải mái nhất chính là thoải mái. Lúc này thiếu niên ở dưới ánh trăng mật mờ, cũng chỉ cách con nít chơi đùa, thậm chí còn có thời gian cẩn thận quan sát da thịt trên cánh tay những con cự linh trần trụi sáng bóng, trong lòng thầm nghĩ, phía dưới làn da như rêu đá kia, những gân thịt dị nhân Nam Hải này có phải thật sự do tảng đá sinh thành!

So với hấn nhàn hạ như vậy, lúc này trong chiến trường có một người lại cảm thụ hoàn toàn tương phản, người này chính là chủ tướng Nam Hải trong trận chiến lần này, tộc trưởng của tộc cực đại Kinh Lan Châu. Người này thân cao sáu trượng da thịt màu đồng cổ, vừa rồi còn nghĩ có nên thúc dục đám hỏa quang thú này hấp dẫn một thanh hỏa diễm cuối cùng., Mọi người nhanh chóng thu đội trở về phục mệnh, ai ngờ ý nghĩ này còn chưa được bao lâu thì đột nhiên xảy ra biến cố, thiên quân vạn mã địa phương tựa như từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt liền cứu đi phần tộc Nam Hải, còn đưa bọn họ trở về biển rộng không thể ngăn cản.

“Không phải nói trong vòng năm trăm dặm đêm nay đều không có tung tích địch nhân xuất hiện sao?! Phi —— “

Xoay mặt hướng trong sóng biển hung hăng gắt một cái, cao lớn uy mãnh kinh lan mãnh ở trong lòng phần nô nghĩ đến:

“Há hã, còn nói cái gì mà “Thần Ảnh” hải mã; theo lão tử thấy, ngay cả Quỷ Ảnh cũng không bằng!”

Mắng thì mắng, nhưng chiến cuộc trước mắt vẫn như trước, không có chút chuyển biến tốt nào; thành số lượng lớn cự linh ngã xuống, không ngừng có hỏa quang thú đầu hàng, xem ra không cần phải thời gian lâu, chiến sự này sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Mà tại thời khắc gấp gáp như vậy, ô hào ngẫu nhiên ngẩng đầu vừa nhìn, lại thấy làm cho hắn càng thêm tức giận tình cảnh:

Phía sau địch trận là vị viện quân chủ soái thiếu niên, hiện tại lại trốn ở một bên xa xa, mặc kệ ác chiến kịch liệt đến đâu thường, lại chỉ chú ý một mình ngồi trên đại mã rảnh rỗi xem. Nhìn bộ dáng thanh thoi thoải mái của hắn, thật giống như lúc này hắn không phải đang đốc chiến mà là đang ngồi hóng mát!

“Đáng giận!... đừng tưởng rằng mình đã từng giết Vô Chi Báo đại nhân mà đắc ý, đừng phải thuyền Ô của ta... nhưng vẫn là không chiếm được chỗ tốt đâu!”

Phần nô có thừa, ý nghĩ khiêu chiến này lại không mười phần kiên định, dưới sự phụ mặt tuyên dương, vị cự linh dũng quan Nam Hải này nổi giận đùng đùng nghĩ tới, lại do dự một phen. Đợi đến tận lúc thấy chiến sĩ phe mình mười mất bốn, không ngừng ngã xuống, mới rút cuộc không kiềm chế được lửa giận, anh dũng quát với thiếu niên vẫn khoanh tay đứng nhìn ở xa kia:

“Ách! Chủ tướng kia, có dám chiến một trận với Ô hào ta?”

“Hả?”

Lúc cự linh quát to, bắt chuyện mới gọi Quỳnh Quỳnh Đình từ trong chiến đoàn hỗn loạn không chịu nổi ra, mời nàng đi tới đảo Bình Châu ở phía bắc các đảo đó hiệp trợ mọi người diệt hỏa mới tốt. Vừa mới đem tiểu muội muội hiếu chiến này đuổi đi, tiếng khiêu chiến như sấm nổ trên không trung, ngược lại làm cho hắn sợ hãi kêu lên một tiếng lớn.

Sau khi tinh thần bình tĩnh lại, hắn phân biệt rõ nơi phát ra âm thanh. Hắn ngẩng mắt nhìn lại, liền phát hiện chiến trường hỗn loạn trước mắt, một cự nhân thân thể trên mặt biển phương Đông so với gỗ lớn ở đảo mây phía Bắc không thấp hơn bao nhiêu, hai chân phân biệt đạp ở trên đá ngầm cách hai ngọn núi đá ngầm cách nhau hơn nửa dặm., Khuôn mặt giận dữ, nhìn mình giống như mắt bàn khổng lồ phản chiếu ánh lửa thiêu đốt của thụ đảo phía bắc, phảng phất như trong đó cũng có lửa đốt. Có lẽ bởi vì quá tức giận, khuôn mặt cự linh chông chất đầy đông thịt ngổ ngang không ngừng run rẩy, đang kéo theo khuôn tai đồng treo hai tai không ngừng lắc lư, giống như hai cái bánh xe treo ở giữa không trung, đang không ngừng lay động.

Nếu là lúc trước, thấy dị tượng kỳ nhân hung thần ác sát như vậy cái lại không khỏi sợ hãi kêu lên, chỉ là trải qua rèn luyện những ngày chiến tranh này, hiện tại hắn đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Thấy Cự Linh phía đối diện nổi giận, bắt chuyện suy nghĩ một hồi, chẳng qua là hì hì cười cười, trên mặt lại hiện ra bộ dáng bại hoại trà trộn phường thị những năm trước, đồng dạng cũng cao giọng quát:

“Oanh! Cự Thần đối diện cũng nghe rồi, dựa vào cái gì ta phải đối chiến với ngươi? Hiện tại chính là chúng ta có nhiều người!”

Âm thanh như sấm nổ vang lên, số lượng không khác biệt lắm so với thuyền Ô, chỉ là nội dung vô lại —— vừa mới nói xong lời này, thiếu chút nữa đã khiến vị tộc trưởng của chiến trận phía đối diện tức giận!

“Được, được!”

Không nghĩ tới đối phương đường đường một chủ soái pháp lực cao cường, nói chuyện lại đường đường chính chính như thế, rõ ràng chính là chỉ muốn ỷ thế hiếp người! Bởi như vậy, liền đem Ô hào cương mãnh của hắn làm cho thất khiếu bốc khói, nhất thời tay chân run rẩy kịch liệt!, Gã hận không thể lập tức vọt tới trước mặt thiếu niên kia cho thỏa sức đánh một quyền! Trong tình huống như vậy, một điểm kiêng kỵ vừa rồi

trong lòng gã đã sớm ném lên chín tầng mây, trong lúc tức giận bại trận liền phát ra mấy tiếng ô hào tốt, liền “Grao” một tiếng, đảo mắt liền có hai con quái vật khổng lồ phá nước bay ra, bị gã nhắc lên không trung ——

“...”

“Đối diện tiểu nhi nghe kỹ —— dựa vào cái gì? Chỉ bằng cái này thôi!”

Trong khi nói chuyện, Cự Linh tộc trưởng liền giơ lên hai vật đen sì trong tay ra sức phóng về phía Bình Châu đảo cây phía bắc, nháy mắt sau đó chỉ nghe thấy tiếng “Rầm! Rầm!” vài tiếng nổ, lập tức liền có mấy khối Thanh Bình Châu giống như khay ngọc xanh biếc bị vật trong tay hắn đập vỡ nát, trong nháy mắt liền trầm xuống không thấy nữa!

Mà Ô hào này thời điểm va chạm, uy thế như mãnh hổ, trong lúc gấp gáp các chiến sĩ Thủy tộc đang ở trên đảo tắt lửa lại không ai dám tiến lên ngăn cản; đợi đến lúc Ô hào đập chìm bốn năm khối châu hoàn, né tránh mọi người trong đảo cây mới nhìn rõ ràng, nguyên lai chỗ vị cự linh này đứng không phải là hai khối hải tiêu tự nhiên, mà là hai ngọn núi lởm chởm quái sự!

Dưới tình hình như vậy, bắt chuyện cũng chỉ có thể buông bỏ tâm tư đả lao động kia, thúc ngựa chạy mấy chục dặm quanh chiến trường, tới gần chỗ vị Cự Linh nào trên mặt nước ghìm ngựa kêu lớn:

“Được, vậy thì đánh với ngươi một trận!”

Nghe thấy tiếng đáp lời, Ô Hào vội vàng ngừng tay phá hư hoạt động, nhảy ra năm sáu dặm, vững tin cách rất xa lời nói mới dừng lại thân hình to lớn, ở sóng biển trung lập, lực lượng Hải Linh cầm hai ngọn núi cao trong tay đặt trước mắt, cẩn thận từng li từng tí bảo vệ toàn thân, đề phòng trò cũ của thiếu niên đối diện, lại thi triển tà thuật như lần trước giết chết Vô Tướng quân.

Đột nhiên thấy Hải Linh khổng lồ lấy núi làm vũ khí này vô cùng linh hoạt, vô cùng bay bổng đi xa. Lại đem hai ngọn núi này che chắn trước người, bắt chuyện nhất thời có chút ngạc

nhiên. Thấy Cự Linh bề ngoài hào sảng lại bộ dáng cẩn thận như lâm đại địch, bất chuyết nhất thời cũng vô kế khả thi. Đành phải vô cùng khẩn trương suy nghĩ tập trung tấn công địch quân...

Dùng phi kiếm đánh hấn? Không được, hai ngọn núi kia đứng thẳng như tấm bình, nhất thời cũng không tìm được khoảng cách vận chuyển phi kiếm.

Dùng trăng khuyết quang mang đánh hấn? Đồng dạng cũng không được, đối phương phòng thủ nghiêm mật như thế, cũng chỉ có đem hai tòa Nghiêu Sơn kia hoàn toàn oanh kích, mới có thể thương tổn đến thân hình hấn.

Lần đầu tiên đối mặt với địch thủ kỳ dị dùng núi làm binh khí chỉ lo phòng thủ này, thiếu niên trước nay đầu óc linh hoạt nhất thời khó phạm.

“Có rồi!”

Dù sao lúc này đối phương chỉ đợi mình đến công, dưới tình thế nhẹ nhàng như vậy mà tâm tư cũng rất linh hoạt, đảo mắt liền nghĩ ra một chủ ý. Ý tưởng này nếu là tốt thì không chỉ có thể nhanh chóng đánh bại đối phương, nói không chừng toàn bộ Cự Linh Tộc liền chết chống cự cũng sẽ sụp đổ!

Vì thế, Ô Hào đang tránh ở trong khe hở phía sau, vận phân khẩn trương cảm ứng thế công của đối phương, chỉ nghe một đám thanh âm của thiếu niên đối diện truyền đến:

“Được rồi, đã lâu không gặp đối thủ như vậy, hôm nay ta dùng núi đối núi, độ sức với ngươi!”

Nghe được lời ấy, Ô Hào trong lòng kinh ngạc, tranh thủ thời gian tách ngọn núi lớn trước mắt ra, từ khe hở dường như nhất tuyền thiên đi về phía trước xem xét —— trong một luồng thanh quang trăng khuyết, thiếu niên kia vừa rồi không biết đã thi triển pháp thuật gì., Hai tòa băng sơn to lớn ngưng tụ lại, hàn quang lập lòe, kích thích không sai biệt lắm so với hai tòa bảo sơn trong tay mình! Đến khi hấn tách khe núi ra quan sát, hai tòa băng sơn kia đang chậm rãi hướng bên này dời tới, hiện rõ là thiếu niên kia đang cố gắng cầm trong tay, chuẩn bị liều mạng với mình.

“Ha ha! Biện pháp này thật sự không tồi!”

Nhìn thấy tình hình này, Ô Hào bật cười khanh khách, trong lòng nghĩ:

“Nếu là lão ô ta cũng học được đóng băng pháp thuật này, cũng không cần khắp thế giới đi tìm danh sơn hợp tay gì, đã sớm tùy ý tạo! Bất quá...”

Khóe miệng Ô Hào hiện lên một tia cười trào phúng, hơi có chút cảm khái nghĩ:

“Nói là độ sức với Ô hào ta... Cũng là thiếu niên mới xuất đạo được vài năm mà thôi!”

Nguyên lai có câu “thấy món nóng lòng”, nếu bắt chuyện sử dụng chiêu thức khác, Cự Linh Ô hào này chỉ sợ còn nghi thần nghi quỷ không dám tiến lên; hiện tại vừa thấy hắn lại muốn khiêu chiến sở trường của mình, Ô hào trong lòng nhất thời mừng như điên, thầm nghĩ nếu liều khí lực thì..., Toàn bộ Nam Hải cũng tìm không ra mấy người có thực lực lớn hơn gã; xem ra thiếu niên này tuổi trẻ khí thịnh, ý niệm trong đầu nghĩ cũng kém. A! Kể từ đó, nếu cứ như vậy đánh bay gã, chỉ sợ lúc này không chỉ có thể cứu được những thuộc hạ bị vây quanh của mình, nói không chừng còn có thể thuận tay báo đáp đại thù của Vô Chi tướng quân, đến lúc đó...

Vừa nghĩ nước miếng, Ô Hào vừa di chuyển núi lớn trước mắt, chuẩn bị giờ hai ngọn núi lên cao, sắp xếp tốt ngọn núi, liền dễ dàng vượt qua thiếu niên kia nằm sắp xuống. Vì vậy hai ngọn núi lớn vốn cơ hồ kín không kẽ hở này, liền xuất hiện một hạp cốc rộng rãi ——

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi nụ cười đặc ý trên mặt Ô hào tiêu tán, hai toà núi băng đối diện hắn bỗng nhiên hiện ra một bóng người, hầu như còn không đợi hắn kịp phản ứng, bóng người quý mị kia đã như một làn khói vọt tới phụ cận, ngay sau đó là một luồng hàn khí đánh tới:

“Woa!”

Kèm theo một tiếng kêu kinh thiên động địa, Cự Linh tộc trưởng vốn trong lòng kính sợ bị kỳ hàn khác thường này kích động nhất thời hồn phi phách tán, đủ loại ý nghĩ đặc ý lúc

trước trong nháy mắt tan thành mây khói, bảo sơn trong tay rơi xuống, dưới chân vội thúc giục sóng, chớp mắt sau đó lấy tốc độ chưa bao giờ đi qua của hắn cấp tốc hướng đông nam cấp tốc chạy trốn!

Cứ như vậy, cự Linh tộc vốn đang ngự lực chống lại đột nhiên sụp đổ trong nháy mắt, nhất thời tan rã không thành quân, tan rã ngàn dặm làm muông thú giải tán!

“Ha ha!”

Thấy phương pháp nghi binh của mình có hiệu quả, mới mở miệng đại nhạc:

“May mà Nam Hải thay ta tuyên dương! Tà pháp này của ta thật hữu hiệu, vừa ra tay đã dọa hắn chạy xa ngàn dặm!”

Một bên cầm lấy bàn tay bị băng sơn đông đến đỏ bừng đặt ở bên miệng ngáp dài, bắt chuyện vừa vui vẻ hơn hờ nói:

“À, thật đúng là đừng nói, Linh Kính Nhi dạy ta chiêu “Băng Tâm đoạn”, mới thật sự gặp phải tà thuật... Bất quá chuyện này cũng không dám nói với nàng!”

Đợi đến thời khắc bốn phương chủ soái đang suy nghĩ lung tung, tràng cứu viện do kỳ binh đột nhiên xuất hiện này chấm dứt ở đây. Một trận chiến dịch này, lấy Ngân Quang Châu, Lưu Hoa Châu quy thuận tứ độc, Viêm Châu đầu hàng, chủ lực Kinh Lan Châu hơn phân nửa bị bắt mất hai tòa gò núi quý báu rồi kết thúc. Từ đó về sau, tòa địa lý này là trung tâm của thần thụ trụ cột của Nam Hải tứ đảo, quần đảo này liền hoàn toàn nằm dưới không chế của Tứ Phương Huyền Linh.

Chẳng qua lúc này đối với người báo cáo vẫn không thể hiểu rõ toàn bộ ý nghĩa của trận chiến này; hiện tại đối với hắn mà nói, chuyện quan trọng nhất là kết trận bảo vệ thần thụ vân quan, chờ đợi đại quân phía sau đến. Lúc này chỉ mới qua đêm, ánh trăng đã bị mây đen che khuất., Toàn bộ Thần Thụ Châu Hắc Hống, bích khí mây quang trong truyền thuyết không thấy, dững mảnh tràn vào miệng cây cối bị đốt troi mù, ngoài ra, khắp nơi trời biển như mực, gió lớn như nước chảy. Tình trạng quỷ dị giống như đảo Ngư Yêu tiền người phong ba hiểm ác lúc trước.

Hắn ở trong chiến trường phong ba khó lường này, bắt chuyện cũng là trong lòng cảnh giác, hồn nhiên không có bao nhiêu tâm tư nghe được tiếng thủ lĩnh thú linh viêm châu vừa mới quy hàng kia sợ hãi trắng bệch ra. Mặt ngoài vẫn duy trì lễ phép đầy đủ, nhưng trong khi hắn nói thầm lại vênh tai lên., Lưu ý lắng nghe tiếng gió biển thổi từ xa tới, bởi vì gần đây linh giác càng nhạy cảm nói cho mình biết, đêm nay rất có thể sẽ có một sự tình cực kỳ không tầm thường xảy ra...

Có lẽ chỉ có chờ nhiều ngày hoặc sau mới biết, chuyện không tầm thường đêm qua, kỳ thật cùng bản thân trận chiến thảo phạt ác này cũng không có bao nhiêu liên quan; chính thức liên quan, chính là vận mệnh cốt thân của hắn hoặc người thân cận với hắn!

Tiên Lộ Yên Trần, đệ bát quyền thứ hai của đại hải mệnh mộng mấy chục Chương Hòa Cát Quang Phiến, Quỳnh Tâm bán trăm mộng ngân.

“Hình như có người tới.”

Ngay thời điểm ngọn lửa trong cây cối xanh tốt của thần thụ đảo dần dần lắng xuống, tiểu muối muối một mực lao lên vọt vàng giội nước lửa chọt từ mặt biển bay vút đến gần nghe rõ, đột nhiên nói câu này không đầu không đuôi.

“Ai? Người nào?”

Thiếu niên còn chưa kịp nghi hoặc đáp xuống đất, trong nước biển phía nam một trinh sát Thủy tộc hai hông vây đuôi giáp trụ liền bay đến gần, thở không ra hơi liền đi bẩm báo với hắn: “Báo! Đông nam kế có một vùng biển lửa, đang hướng về bên này thiêu đốt...”

Gần như theo lời trinh sát nói, đông nam không vốn đen kịt ảm đạm chọt như lửa, đầu tiên là mơ hồ hiện ra chút đỏ sậm, đây trời đều là mây đêm chiếu đủ màu đỏ. Trong nháy mắt, thật giống như đêm khuya thâm trầm đột nhiên biến thành hoàng hôn đầy trời!

Thấy tình hình này, không cần trinh sát giải thích nhiều cũng biết đã phát sinh chuyện gì, nhìn ráng hồng khắp trời đông

nam bắc một chút, hấn liền ngấn gọn hỏi: “Tới bao nhiêu người?”

“Không biết, thế lửa quá nhanh.”

“Rất tốt, người đi qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Nhìn thoáng qua mai rùa đã hơi đỏ lên trên đuôi thám báo, tỉnh ngôn tâm nói: “Thế lửa thật nhanh!”

Nơi này có nửa bầu trời như ráng chiều, không cần ai nhắc nhở, cơ hồ toàn bộ quân sĩ đều biết có địch tình mới. Trong lúc nhất thời tất cả yêu thần quân tốt vốn đang đảm nhiệm chức vụ đều buông việc này xuống, một lần nữa hướng phía nam Thần Thụ đảo chủ tướng phía nam nhanh chóng tập kết.

Chỉ là, tuy động tác bọn họ đã mau lẹ, nhưng lúc đem cây đuốc thiêu đốt đến Thần Thụ đảo phía đông nam, vẫn có rất nhiều binh sĩ còn đang huyền não chạy ra ngoài Bình Châu các đảo cây bình đảo. Khi những Tích Thủy Thương Lang kỵ kia liều mạng chạy về phía mặt biển phía nam, lửa lớn đã cháy đến trước mắt.

Khoảng thời gian nửa đêm, một ngọn lửa lớn mà cả đời gã chưa từng thấy bao giờ bùng cháy trên mặt biển Đông Nam. Thoáng cái đã đến trước mắt. Lúc này trên hải vực phía Nam rộng lớn vô bờ, hỏa triều sáng ngời trải rộng mấy chục dặm, liệt diễm mãnh liệt thiêu đốt giống như núi lửa đất trời nuốt chửng tất cả những nơi đã trải qua., Như bể gãy nghiền nát, không ai bì nổi. Nếu không phải màu đỏ thẫm, da thịt trên mặt lại cảm thấy nóng rực như lửa sém lông mày, nhìn thấy biển lửa phun trào mãnh liệt thôn thiên diệt địa trước mắt., Tỉnh lời nhất thời còn có loại ảo giác, cho rằng lần trước ở ngoài Kỳ Lợi thành gặp phải Hải Linh thúc giục sóng biển, sóng nước dựng lên như ngàn quân vạn mã cùng nhau chạy tới! Lúc này nước biển rung chuyển kia phảng phất không còn khắc tinh có thể tưới diệt liệt hỏa, lại như thành dầu hỏa trợ cháy!

Khi sóng lửa vọt tới gần, chỉ trong lúc kinh ngạc, hấn đã nhanh chóng phản ứng lại.

“Nha! Chẳng lẽ chỉ là...”

Khi tới gần, thấy rõ tình thế trong hỏa trường ngập trời phía đối diện, bắt đầu mở miệng nhìn không được, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên!

“Đúng vậy, đó chỉ là một người!”

Khi bếp triều xông tới cách đây mấy chục dặm, thì tâm thần mưu thần của Long Quân trước giờ chỉ như ngủ kia cuối cùng cũng mở mắt ra nói: “Người này, dưới là thành chủ của một thành lớn trong bát đại thành Liệt Hoàng Hoàng thành, Phượng Hoàng thần nữ, một chữ “Hào”, Phượng Hoàng thần nữ, Liệt Diễm Phượng Hoàng thành mấy trăm năm nay, cũng chỉ có một mình nàng ta.”

“Hả?”

Nghe rõ lời thần thoại của Thanh lão, tinh ngôn nhìn sóng lửa vừa mới tạm dừng ở đối diện kia, chỉ thấy một người đang đứng giữa sóng lửa, dưới là lửa đỏ bùng cháy., Tựa như phượng hình! Trong ánh lửa chói lọi thấy rất rõ ràng, Phượng Hoàng Thần Huyền Nữ này chỉ có từ trên lưng mới có thể làm người, dưới rốn của Na Na Nhi tất cả đều là hư ảnh liệt hỏa, trong đó có mấy cái lông đuôi sáng chói đang phấp phới trong ngọn lửa, lại nhìn nàng trên người., Da thịt trôi nổi diễm quang bị ngàn vạn diễm hỏa tinh màu vàng rạng rỡ lóng lánh che lại. Song nhũ uyển chuyển mượt mà bị vài sợi lông vũ quang lệ lưu hoa bao lại, trên cổ phần mục xinh đẹp thì ngàn vạn sợi tóc xích diễm bay ra bốn phía, bị hỏa diễm chung quanh chiếu, đúng là rực rỡ không gì sánh được!

“!”

Chỗ vị trí Phượng Hoàng thần nữ “Hào rõ”, sáng chói chói lọi, giống như kiêu dương, nếu không phải là tinh ngôn vận chuyển Thái Hoa đạo lực, lại thị lực cực tốt, chỉ sợ cho dù hai mắt nhìn không thấy rõ bộ mặt thật của Phượng Hoàng Thần Tướng kia.

Giờ khắc này, mặc dù lửa cháy khắp nơi nhưng trên khuôn mặt Phượng Hoàng Nữ Huyền lại lạnh như băng, không nhìn ra bất cứ hỉ nộ ái ố nào. Tấn công đến phía trước Thần Thụ Đảo, chỉ hơi dừng lại để nhìn rõ trận hình phía đối diện, nàng liền

không nói một lời, một lần nữa mang theo hỏa triều đầy trời sau lưng, hướng bên này tấn công mãnh liệt!

... Liệt Diễm Phượng Hoàng thúc dục ra thân hỏa lập lòe chói mắt, chấn động nhân tâm, chỉ là giờ phút này phô thiên cái thủy mà đến, lại trở thành hồng thủy mãnh thú, chỉ cần nó hơi tiếp xúc, mọi người đắm chìm trong xinh đẹp vô hạn của nó liền muốn tan thành tro bụi.

“Lui! Tán!”

Khi Phượng Hoàng thân nữ đứng đối diện mới chuyển mình, khi nghe được lập tức tức khí quán đan điền, cực lực gào thét. Chẳng qua trong nháy mắt, hấn phán minh tình thế: Giờ phút này thể lửa đối diện như thủy triều, nhanh như chớp, bọn họ tuyệt đối không thể liều mạng, chỉ có chờ sau khi tứ tán bảo tồn thực lực, lại chậm chậm tính kế, nghĩ cách đem phượng hoàng thân nữ của vạn hỏa chi nguyên này đánh hạ, mới có thể chân chính dập tắt ngọn lửa lớn Phần Thiên Cực Hải này.

Chẳng qua khi hấn vừa mới phát tay thét lớn, mới muốn xoay người, lại chợt nghe bên cạnh có một thanh âm giòn tan kêu lên: “Núi lửa thật lớn! Nhưng ca ca đừng sợ, chờ Quỳnh Đồng đánh với đại tỷ tỷ kia!”

—— thanh âm này vừa mới vang lên, bắt chuyện trong lòng liền biết không ổn, chỉ có điều mặc dù đưa tay nhanh chóng chụp lấy thân hình tiểu nữ oa kia nhưng lại cực kỳ trơn trượt, hơi chậm một chút liền chụp lấy một cái, tiểu nha đầu đã giống như thiểm điện màu đỏ bay ra ngoài, đảo mắt đã nhào vào trong biển lửa kia; chờ tỉnh lại thì vội vàng nhìn lại bên kia, lại thấy lửa lớn ngập trời đã đem thân ảnh tiểu kiều linh lung nuốt hết.

Trong nháy mắt, thông tin trong đầu chỉ cảm thấy “Ông” một tiếng, đảo mắt giống như máu huyết toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, làm cho sắc mặt mình đỏ bừng, hai mắt đỏ hết lên. Tình thế cấp bách., Một chân đạp lên nước biển bốc hơi nóng, hấn cũng muốn lao vào trong biển lửa kia. Thời khắc này, vị thiếu niên chủ tướng này nhất thời nhớ kỹ thân phận chủ soái của mình không dễ dàng bước vào hiểm địa, đã không thể chú

ý cái gì, trong đầu chỉ muốn hướng về phía trước cứu người

“...”

Nếu như tình huống nguy cấp trước mắt, biển lửa và quân trận dường như đã phát sinh rất nhiều biến cố, nhưng thực tế từ đầu tới cuối cũng chỉ chớp mắt đã lướt qua nhanh như điện quang thạch hỏa.

Lúc này bầu trời khói lửa như cũ, mê người, nhưng trong đó lại bỗng nhiên trả giá liên tiếp giòn vang, đinh đinh đang đang không dứt bên tai! Mà thanh âm như binh khí va đập giòn tan dày đặc như đậu nổ, còn chưa kịp tỉnh lại liền chợt dừng lại, hoàn toàn không có tiếng động.

“Quỳnh Đồng!”

Nghe vậy, tâm tình thiếu niên vốn không ngừng trầm xuống, trong lòng càng thêm lạnh buốt, bật thốt lên một tiếng kinh hô, thân hình bắn nhanh ra, chống đỡ sóng lửa cực nóng đánh tới phía đối diện!

Chỉ là ngay lúc này, dị biến phát sinh! Nguyên bản phô thiên hỏa triều khí thế hung hăng tấn công, nhưng lúc âm thanh giòn xoát đột nhiên dừng lại, giống như một người chân chờ một chút, ngừng chân một lát, liền lạng lẽ lui về phía sau.

“A!”

Lúc dị biến phát sinh, thiếu niên còn chưa kịp xoa ngực tiến nhanh thì đã biểu hiện đầy kinh ngạc, nửa đường chợt thấy một vật đụng vào ngực, kinh hãi giơ tay đẩy một cái, chỉ cảm thấy chỗ chạm vào Ôn Nhu Nhu Nhược Y Thủy không xương.

“Ca ca là ta sao!”

Vừa nghe thanh âm oán trách này, liền biết người mới từ trong biển lửa nhảy ra chính là Quỳnh Đồng. Tiểu nha đầu vừa bị đẩy ra lại cố gắng chen tới gần ngực ca ca, ngửa mặt hưng phấn biểu công: “Ta thắng rồi!”

“Nhìn kìa, còn nhặt được chiến lợi phẩm!”

Tiểu muội muội hưng phấn đến đỏ bừng mặt đã sớm thu lại hai thanh Chu Tước Thần Nhận, giờ phút này hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy năm sáu cái lông chim rực rỡ, ở đó quơ quơ lớn tiếng hỏi: “Đẹp không?”

“...Đẹp mắt!”

Ngẩng đầu nhìn biển lửa hung mãnh kia đã như thủy triều rút lui, cho dù giờ phút này trong tay thiếu nữ chỉ vung vẩy mấy cọng rơm rạ, bắt chuyện cũng sẽ khen xinh đẹp.

Sau khi khen ngợi chiến lợi phẩm Không Quỳnh Đồng, hắc lập tức tranh thủ thời gian hỏi một chuyện quan trọng nhất: “Quỳnh Đồng, người không bị thương chứ?”

“Không có!”

Tiểu thiếu nữ trên môi ngọc hiện giới trang điểm sắp đung vào môi một cái, không chút do dự trả lời.

Thật không nghĩ tới Quỳnh Đồng lại đánh thắng được!

Không chỉ có thắng, hắc còn thắng nhanh như vậy, cả người đã nhanh nhẹn lên., Lại giống như yêu binh thần tướng mà lúc mình còn chưa kịp chạy đến đã đánh thắng. Nghĩ đến tình cảnh khiếp sợ trong lòng mình lúc này cũng không thua kém gì những cơn sóng lửa quét ngang tất cả kia. Cái miệng vừa há to cơ hồ có thể nhét được cả con Nam Hải Gia vào miệng yêu binh, cho dù đến lúc này, khi nghe được vẫn không thể tin được sự thật này! Thiếu niên tâm loạn như ma thầm nghĩ: “Cái này..., Quỳnh Đồng nàng...vâng. Tiểu nha đầu này ngày xưa rất ly kỳ, nhưng dù ly kỳ như thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ mười một mười hai tuổi, dù cố gắng thế nào cũng không đánh lại được Phượng Hoàng Thần Tướng kia! —— còn thắng nhanh như vậy! Phải biết rằng người đánh bại là Nam Hải Thần Linh một người một thành đó!”

Nghĩ đến đây, hắc lại đưa mắt nhìn về hướng nam, phát hiện sóng lửa ngập trời đã dần dần thối lui, bóng dáng Tịch Lệ Thần Tướng trong hỏa ảnh vẫn sáng ngời rời đi như ẩn như hiện., Chính diện ẩn tàng trong lửa lớn lúc đã lộ ra một đôi cánh chim huy hoàng, đang có tiết tấu giờ lên hạ xuống. Tách ra bốn phía bóng đêm buồn bã buồn bã khép lại nhất – cảm

thư mời xóa bỏ (Cấm Thư), xin xóa bỏ, lưu lại một tàn ảnh tươi đẹp sinh động như thật. Mặc dù lúc đi thông dong như cũ, nhưng giờ phút này bóng lưng Phượng Hoàng Thần Nữ kia rơi vào trong mắt sự tĩnh lại, cảm giác có vài phần cô đơn.

“ ... ”

“ ... ”

“Đường chủ ca ca!”

Đang lúc thấy có chút xuất thần, lại chợt nghe Hương Tiên gọi hẳn là Quỳnh Đồng, một thiếu nữ nhỏ còn đắm chìm trong niềm vui sướng thắng lợi, không chút nào chú ý tới sự kinh dị của người khác, chỉ lẳng lặng giờ mấy cọng lông phượng trong tay lên, khen ngợi hết sức tán dương: “Nhìn xem, đồ vật lần này nhặt được có đẹp không? Trở về xin Linh Dục tỷ tỷ nhặt giúp ca muội cái mũ cho một cái đầu!”

“A, vẫn không cần!”

Nhìn thoáng qua phượng hoàng linh vũ màu đỏ chói mắt lưu động, đường chủ công ca tỉnh táo lại còn kém Tạ ơn: “Quỳnh Đồng muội muội, lông vũ này là muội đánh trộm, hay là làm Đỉnh Vũ quan cho muội, màu sắc lớn nhỏ phù hợp.”

“A? Cảm ơn ca ca!”

Tiểu Quỳnh Đồng vốn rất thích mấy cái lông phượng hoa lệ huy hoàng này, bây giờ nghe vậy liền nói để cho nàng ta làm lông vũ, trong lòng hết sức cao hứng. Ngoài cao hứng, nàng còn thể son sắt yêu thương ca ca nàng, cam đoan: “Đường chủ ca ca yên tâm đi, lần sau gặp lại Phượng Hoàng tỷ tỷ, Quỳnh Đồng nhất định sẽ nhờ giúp người thêm lông, làm một cái áo bông cho ca ca qua mùa đông!”

“A, ha ha...”

Thiếu niên trước sau như một không biết nên trả lời câu nói ngây thơ của tiểu muội muội như thế nào thì biến cố đột nhiên xuất hiện này cứ vậy mà kết thúc. Nếu không phải có mấy yêu binh dừng mãnh xông lên muốn thừa thắng truy kích thì kết quả đã bị tàn ảnh như hư vô đằng sau thần nữ Phượng Hoàng kia xé nát, thanh âm long trời lở đất này như phượng hoàng

liệt hỏa phô thiên cái địa liền cơ hồ không đả thương được Tứ Độc Huyền Linh Bình chúng một chút nào.

Tuy nhiên, cũng chính vì nhìn thấy hơn mười quân binh nhanh chân kia bị tàn ảnh của phượng hoàng xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng mọi người mới xác định, Phượng Hoàng Thần Tướng kia cũng không phải chỉ là hư danh; mà từ đó, bản lĩnh chủ tướng tiêu muội muội...

“A!”

Trước có thành Hàn Băng, hiện có Phượng Hoàng nữ, đôi huynh muội thiếu niên này lại như đánh đâu thắng đó!

Vừa nghĩ tới điều này, đám bộ tốt bên Tứ Độc Huyền Linh càng thêm kính phục, mà những Viêm Châu hỏa quang thú còn có số ít Kinh Lan Châu cự linh quý hàng, giờ phút này tất cả đều khăng khăng một mực, không dám có hai lòng! Vì vậy trong lúc nhất thời bất luận là yêu binh thủy tốt hay là thần tướng chưởng quân, những người gần với huynh muội Văn Tường, tất cả đều tập nập tiến lên, mồm năm miệng mười tán thưởng.

Cứ như vậy tiếng động huyền náo ồn ào lại qua mấy canh giờ, ngay lúc Thần Quang lúng túng đó, lượng lớn viện quân của Vân Trung Quân thu thập được từ khắp nơi chạy tới. Mà trước khi đại quân giao nhau, hai huynh muội nhỏ bé tọa trấn Thần Thụ đảo lại xảy ra chuyện không lớn lắm nói nhỏ không nhỏ.

Nguyên lai ngay tại ánh trăng lặn về phía tây, thời điểm phương đông dần dần trắng, Quỳnh Đồng ở bên người nghe được thăm dò bốn phía; lúc dạo chơi, Tiểu Quỳnh Đồng giống như hài đồng có được món đồ chơi mới, một mực đem mấy cái lông phượng kia ở trong tay đùa nghịch, bày ra các loại góc độ, đảo tới đảo lui quang mang lộng lẫy, chính là Nhạc không biết mệt.

Chỉ là đang lúc tiêu muội muội đang thích không rời tay, đang hết sức chuyên chú lại bỗng nhiên bật thốt lên không đầu: “A, ca ca, ca vừa rồi huynh dạy con đọc thi sao?”

“Ừm? Không có a?”

Thấy Quỳnh Đồng đột nhiên hỏi ra lời này, trong lòng thức thời hết sức kỳ quái, liền hỏi: “Là thơ gì vậy?”

“Vâng.” Tiên Tử dạy bếp linh chi cơm, Dao Đài thân tiễn phượng hoàng mao!”

Ngày xưa chữ Đoạn Văn thức cũng mười phần tiểu muội muội, giờ phút này đọc được câu thơ này thì buột miệng thốt ra, không hề trở ngại.

“Tiên tử dạy cháo cháo linh chi...”

Nghe Quỳnh Đồng đọc thơ, trong miệng mở miệng lại lặp lại mấy lần, cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng lắc đầu đáp: “Không có, Quỳnh Hồng, đây là lần đầu tiên ta nghe được câu thơ này. Không phải cô mới viết mới rồi sao?”

Lúc này Quỳnh Đồng muốn lắc đầu, nhưng dường như lại cảm thấy rất không đúng, nhưng nhất thời sững sờ tại chỗ, biểu lộ thập phần hoang mang.

“Ái ~ “

Thấy nàng khó xử như vậy, bắt chuyện chỉ là cười ôn hòa, nói: “Quỳnh Đồng tiểu muội, không có gì kỳ quái cả, đừng có suy nghĩ nhiều. Muội muội người còn không hoàn toàn xem là đại nhân., Những ngày này theo ta bốn ba chiến tranh khắp nơi, hẳn là cũng không mệt mỏi; lúc này thi thoảng có chút ảo giác, cũng không thể tránh khỏi. Vừa rồi câu thơ đột nhiên nghĩ tới, rất có thể là kinh thư người từng đọc, lúc đó không nhớ, hiện tại lại đột nhiên nhớ tới - kỳ thực ca ca người cũng thường xuyên xuất hiện tình huống này!”

Hàng xếp đến đây, nhìn thiếu nữ trên mặt còn chút nghi hoặc, bắt chuyện nói: “Được rồi, nếu như vậy hôm nay sáng sớm hôm nay ta đưa muội về đi, muội trở về chỗ Linh Dục tỷ ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh lại không sao rồi!”

“Ừm... “

Cùng một lần, tiểu nữ oa tâm tư đơn thuần đối với đề nghị của thiếu niên vẫn là nghe nấy, gật đầu đồng ý. Chỉ là, có chút bất đồng với ngày xưa, cha này từ trong miệng nàng thốt ra lời nói

lại có chút chần chờ, tựa như đứa bé gái chưa bao nhiêu tâm sự này, lúc này lại có chút tinh thần không tập trung.

Không đề cập tới những điểm cuối của cảnh nhỏ này, ước chừng ngay lúc giờ Mão, theo đại đội nhân mã tứ phương phía sau tới, ánh mặt trời lặn xuống dưới đáy biển phía đông cũng rút cuộc thoát khỏi sự trói buộc của biển cả, từ trong sóng lớn menh mông nháy ra, đem ngàn vạn tia sáng mặt trời âm áp chiếu lên trên sóng biển menh mông menh mông.

Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu về phía đông, Tứ Hải đường chủ đã khổ cực một đêm cho Thần thụ đảo rút cuộc cũng thấy rõ diện mạo thật sự của mình. Lúc này hắn mới hiểu ra, thì ra Bích Hải Thanh Bình, Vân Quan Thúy Mộc, thật sự là chỗ đẹp nhất Nam Hải!

Hàm quang quyền thứ mười tám ngưng Bích, thụ dục tĩnh phong không chỉ.

Ánh sáng của mặt trời xuyên thấu qua mây mờ chiếu về phía Thần Thụ đảo, cuốn khói lửa cả đêm, đảo Thông Hải Thần Thụ bỗng thức tỉnh trong chốc lát.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ sáng ngời, chiếu thần mộc khổng lồ trong vạn khoảnh sóng cả xanh tươi, ở trong mắt những tứ bạo chiến sĩ ngao du bốn phương chân trời tuần tra, toàn bộ quần đảo tựa như thiên thần khinh thường đem một chuỗi minh châu bích ngọc điêu thành rơi vào trong hải dương vạn dặm sóng gió.

Mà ánh sáng mặt trời như vậy lại giống như mang theo ma lực thần kỳ nào đó, một luồng trong đó chiếu lên tán cây đầu tiên của Chư Mộc Chi Mẫu “Vân Thần Thụ” cao vút trong mây, đại quân đang vội vàng chinh phạt dư hỏa trên đảo liền đột nhiên cảm giác được thân cây dưới chân chấn động một trận, liền nghe trên bầu trời truyền đến một thanh âm vang vọng mây trời:

“Tạ —— “

Một tiếng Tạ Ngôn rộng rãi hùng hồn xa xăm, âm thanh vang xa; âm thanh tuy lớn nhưng lọt vào tai lại cảm thấy cực kỳ thoải mái., Khổng chế xung quanh cảnh thần thụ ẩn tàng vài điểm dư hỏa mãnh liệt, đột nhiên không gió mà tự diệt; rất nhiều cành bị đốt cháy mất hơn phân nửa thân cành cháy đen nhanh chóng mở rộng ra, đảo mắt như đèn kéo quân ở trước mắt sinh ra cành lá rậm rạp. Nhìn những cành lá xanh biếc tươi ướt át này, giống như chúng nó cho tới bây giờ chưa từng bị lửa lớn thiêu đốt.

Sau đó, nhóm viện binh khổng lồ che phủ thần mộc lại bỗng nhiên cảm thấy trên mặt mát lạnh, đảo mắt liền từ mây mù lượn quanh ngọn cây hạ xuống một trận mưa phùn. Trong miệng nếm thử nước mưa cam thuần giống như tiên lộ, lại đi

hỏi vị lão thần tiên kiến thức rộng rãi kia, quân sĩ mới biết xung quanh được bao nhiêu màu xanh cam cam lộ. Chính là Nam Hải Vân Thần Thụ trăm năm khó có được một chút địa linh tương tiên vũ, tên là “Bích Lâm”.

Không cần phải nói, loại Bích Lâm Cam Vũ tu luyện vô cùng hữu ích này chính là tạ lễ của Nam Hải Thần Mộc đối với những người của đảo cứu hộ. Trong mưa phùn róc rách, Tiểu Quỳnh Huyền dùng lá cây cẩn thận từng li từng tí đón lấy Bích Lâm., Ở trong miệng bình tĩnh đánh giá vị trí tạo hóa tươi ngọt tự nhiên như Cam Lâm, bắt chuyện liền tràn đầy vui vẻ chứng kiến, ở trong Tiên Lộ Vũ vừa dễ uống vừa mát lạnh như vậy. Thiếu nữ vừa rời vẻ mặt uể oải giờ đã đảo qua hoàn cảnh mờ mịt lúc trước, tựa hồ nặng lại biến trở lại đáng vẻ vui vẻ đơn thuần ban đầu.

Khi đang vui vẻ thưởng thức Bích Vũ, đợi đến thời điểm Vũ Tán Vân thu ánh mặt trời rõ ràng, hắn mới mở miệng nhắc nhở mọi người một phen chú ý. Thế mới biết được tại sao hải vực do Nam Hải Cự Mộc tạo thành được gọi là “Ngọc Thụy Thụy Hải”.

Mang theo thiếu nữ đã khôi phục lại thái độ bình thường kia, bắt đầu nói đứng thẳng trên tán lá Vân Thần Thụ đến đám mây, giữa tán cây và lá cây nhìn quanh, chỉ thấy nước biển ở dưới chân cách gần nhìn không xa lắm, giờ phút này lại phân bố ra một màu sắc ly kỳ:

Đưa mắt trông về phía xa, trong phạm vi có thể thấy được tầm nhìn của đại đa số, nước biển rung chuyển bất an hiện ra một loại màu sắc màu lam sậm; một đám sóng phong dâng lên trong tầm mắt toả ra rất nhiều bóng tối thâm lam. Phảng phất có vô số cá lớn vảy đen bơi lội trong biển rộng, lướt qua hải bà thâm công nhìn về phía Nguyên Phương phóng tầm mắt ra xa, ở chỗ biển trời tiếp giáp đó., Giới hạn giữa trời và nước dần dần trở nên mơ hồ, nước biển thâm thúy dần dần nhạt đi. Phảng phất như ở sâu bên trong đáy biển đang uẩn dưỡng lớp sương mỏng, che đi vẻ âm trầm của sóng biển, khiến nó dần dần hỗn hợp với sắc thái trên bầu trời.

Lúc này bầu trời phía đông vẫn bị hào quang chiếu sáng ngời, nhưng toàn bộ ánh sáng vô cùng to lớn trong trướng chim, tất cả đám mây đó dường như đều hội tụ về phía đông, càng thêm rộng lớn vô ngần trên bầu trời, đang lưu lại một khoảng trống lớn xanh thẳm. Vì vậy giống như đang hưởng ứng với sóng biển bên dưới, màu sắc xanh lam trên bầu trời cũng đều hội tụ về phía trên, càng gần chỗ sóng biển phía dưới., Bầu trời càng lúc càng trong sáng, xanh thẳm, tươi mới, xanh lam, xanh lam, thẳng đến chỗ thiên thủy ngưng cơ hồ không rõ màu xanh nhạt.

Nếu như nói tất cả những thứ này khí thế mênh mông cùng nơi khác cũng không có sự khác biệt quá lớn, đến khi nghe được lời mới nhìn lại, chăm sóc Thông Linh Thần Thụ Đảo đang chiến đấu liên miên bên cạnh mình, hiếm khi nào nhìn thấy nhiều thứ rộng rãi thì trước mắt vẫn sáng ngời. Trong khoảnh khắc này tựa như phạm nhân thế tục nhìn thấy công chúa khuynh thành, Ba Thần Hải Quốc nhìn thấy Tứ Thủy Độc Long Nữ vậy, không nhịn được kinh tâm động phách, thần chấn động hồn táng:

... Nói chung, màu xanh lá tươi mát nhưng lại làm cho người ta có cảm giác yên tĩnh tường tận. Nhưng không biết vì sao, thần thụ đảo xanh đậm trước mắt lại hiện ra một màu xanh biếc nồng đậm., Phảng phất như một vò Bích Tử u ngàn năm đang chảy ngược, trong nháy mắt đem màu tối của nước biển bốn phía bài xích, thay vào đó là một loại màu sắc thanh lệ nhẹ nhàng. Màu sắc thuần túy tươi sáng, thật giống như thần hành được tạo ra từ quỹ phủ thần công đến nơi này., Chợt cảm thấy sâu trong vạn dặm đại dương Yên Đào này có chút tịch mịch đơn điệu, liền hạ xuống mấy khối phi thúy trong vất, tỉ mỉ bày thành hình nguyệt hồ. Như vậy chỉ có thần linh tự nhiên mới có thể điều hòa màu xanh biếc trong trẻo, giờ phút này rơi vào trong mắt lý luận nhưng lại chợt cảm thấy trong sáng có chút ngưng đọng., Phảng phất cảm giác được xanh biếc kiều diễm như vậy, chỉ có ở trong giấc mơ của mình mới có thể nhìn thấy; lúc này mặt trời dưới kia, lại thực sự dâng lên rõ ràng, nhất thời không khỏi làm hẳn cảm thấy có chút cục xúc động bất an - sắc thái tươi đẹp, mỗi một lần nhìn một cái là lãng phí hết sức xa xỉ, hướng chỉ trên bóng lưng trong vất như

mộng kia, còn điểm xuyết thêm một chút ưu nhã như tiên chim cầm màu tuyết!

Tóm lại khi lên núi cao ngắm nhìn như vậy, đập cây quan sát, ngàn vạn khí tượng của minh hồ Thương Hải trước mắt rơi vào trong mắt, thật sự là “Nước chảy ngàn dặm, vạn dòng chảy đến cùng, ngậm ba dòng sông mà nạp tứ tung, hướng ngũ hồ Tịch Cửu Giang, Dũng Vân trải dài, Mạc Hạo lấy canh canh canh! Trong lúc nhất thời tỉnh lại chỉ cảm thấy không chế ngực cùng rộng, ý động thần tốc, phảng phất cả người sắp theo gió lớn thổi bay, ngự gió bay lượn.

Mà ở bên ngoài hoa mắt thần mê này, sau khi không chế bản thân rơi vào cảnh giới đó mới có thể cảm nhận được, đối với đại quân Linh tộc râu quai nón trăm dặm mà nói, quần đảo cây Thần thụ này như tranh vẽ, không chỉ là đầu mối chính giữa địa lý Nam Hải, mà còn là cánh cửa ngăn cách của Đông Nam Long Vực.

Giờ phút này lên cao nhìn xa, cây thần thụ dưới chân Thanh Bình này tạo thành một hòn đảo nhỏ dọc theo hướng Đông Bắc Nam đều đều nằm song song. Hòn đảo ưu mỹ như trăng, hướng Tây Bắc vòng tròn thành hình vòng cổ; phần cuối của vòng cổ phỉ thúy do đó khảm một khối ngọc xanh biếc lớn nhất, đó là đảo Vân Thần Thụ do hấn lập nên.

Từ góc độ này nhìn lại, cả quần đảo thần thụ như lấy Vân Thần Thụ làm trung tâm triển khai hai cánh tay, hướng Đông Nam Long Vực xa xa ôm lấy. Như vậy xem ra, sau khi Thần thụ đảo mở ra, vị trí quả nhiên thập phần trọng yếu.

Chỉ là, cho dù như vậy, tối hôm qua những Thần Linh Hải tộc kia đã nhẫn tâm phóng hỏa đốt cháy mỹ cảnh đoạt tạo hóa thiên địa như vậy? Trong lòng chợt nghĩ đến vấn đề như vậy, từ trước đến nay cửa Đường môn suy tư mãi không ngừng, cuối cùng vẫn cảm thấy nếu như đổi thành tự chủ, cho dù cũng là trong bóng tối trước mắt, vẫn là hấn là không hạ thủ được.

Cứ như vậy xuất thần quan sát, bắt chuyện hai huynh muội bên người nàng cùng vào sinh ra tử. Ở trên tán cây mây khói mịt mờ đứng sóng vai, gió biển nặng trĩu mỗi người đều

mang tâm sự, lẳng lặng quan sát từ xa, đảm nhiệm gió biển đập vào mặt, phiêu lãng lãng.

Đúng lúc này, ước chừng khi mặt biển phía đông mọc lên cách mặt biển một cây trúc, từ thủy thần băng di của sông Hoàng Hà, thủy thần cương tà của sông Hoài, tứ thị đại quân ở thung lũng thần kỳ dẫn đầu từ phía tây bắc mệnh mệnh cuộn cuộn mở ra. Chờ đại quân đến, liền thông báo nhiệm vụ lần này, hoàn thành nhiệm vụ phòng thủ của đảo Thúy Thúy Thụ. Cứ như vậy giao toàn bộ cho bọn Băng Di tà.

Mà khi giao tiếp, Thủy Bá Băng Di vốn luôn lạnh lùng cũng bình tĩnh lại thần sắc. Cùng vị thiếu niên lập công lập công này truyền đạt tình cảm Tứ Độc Long Quân khen ngợi. Lão Long Quân khích lệ nói, có thể lâm trận tùy cơ ứng biến., Quyết định thật nhanh, dũng cảm đảm đương, rất có phong cách năm đó của hân. Nói như vậy là chiêu dụ cháu rể trong lòng mình, Tứ Độc Long Vương lại thông qua miệng Băng Di chính thức ghi nhớ một công, khen thưởng hân làm một tấm bảo bối cho Nội Thủy tộc tấn công Nam Hải -

Cho tới lúc này mới biết được, thì ra vừa rồi nhìn thấy những thủy ốc xanh biếc như ngọc bích kia, vẫn là chút thủy hồ nhân nhật. Những thủy hồ này cùng với nước xung quanh phân biệt rõ ràng, nước trong hải dương phi thủy này đều là nước đậm., Yếm – thảo xem thư – tầng lớp lớp. Điều này đối với các chiến sĩ Tứ Độc Thủy tộc xuất thân từ lục địa là cực kỳ trọng yếu. Bởi vì sau khi chúng luyện hóa thành hình người, nước mặn nhật đối với bọn họ cũng không quá khác biệt; nhưng nếu ở trong nước biển mặn nhật thời gian quá dài, thân thể vẫn còn có chút khó chịu. Dưới tình huống như vậy, có thể ở sâu trong biển đoạt được một vũng nước ngọt lớn như vậy, đối với việc thảo phạt quân mà những thủy sĩ này không phục mà nói thật sự là công lao một trời một vực!

Hơn nữa những người cầm đầu là Nội Thủy Thần, sau khi nói chuyện với mấy người còn tỉnh luận một phen, liền cùng bọn họ đi đến đảo chủ Hải Châu, trên cảnh cây to lớn của Vân Thần Thụ, cùng với Chư Mộc Mẫu Nam Hải trình trọng chuyển đạt lời hỏi thăm trong Tứ Độc Thần Long Vân và Long Vân Trung Quân.

Bỏ qua những lời này không nói tới nữa, lần này theo đại quân chủ lực của Băng Di đến đây còn có nhân vật trọng yếu nữa, đây chính là vị công chúa Linh Dục tôn quý trong tứ độc. Lại nói tiếp, hần đã nói mấy ngày nay chinh chiến khắp nơi, vị Đa Tình Long Nữ kia cũng không đi theo., Chỉ là bởi vì chiến sự hiện tại đang diễn ra gay gắt, thân phận Linh Dục Nhi đặc thù, nếu không cẩn thận bị địch quân bắt đi, sợ rằng sẽ quấy nhiễu toàn bộ chiến cuộc, bởi vậy sẽ bị quấy nhiễu., Mấy ngày trước đây, lão Long Vương luôn luôn quen yêu nên ra bao nhiêu thủ đoạn với tôn nữ, nhưng cuối cùng vẫn bị Lão Long Quân ước thúc ở đại bản doanh phía sau, không cho phép nàng cùng xuất chinh cùng một chỗ; lúc đó cuối cùng, Long công chúa vẫn còn ngêngh ngang, nếu không phải đã mở miệng xin nàng ra tay giúp đỡ một cái túi da Giao Long có thể ngăn cản gió biển ẩm ướt, thì vị lão Long Vương bị làm cho sứt đầu mẻ trán kia thiếu chút nữa đã mềm lòng rồi.

Mà lão Long Vương hùng tài vĩ đại này khi lau mồ hôi lạnh trên trán, thấy chỉ nói một câu liền không chế được công chúa điêu ngoa này an tĩnh lại, sau đó vội vàng đi tới công việc nữ hồng, nhìn thấy như vậy, lão Long Vương trải qua tang thương liền không khỏi có chút cảm khái.

Đi nói chuyện phiếm một chút, chờ công việc phức tạp nghiêm trang hoàn thành, vị Long công chúa ở một bên đã sớm không chịu nổi kia liền kéo lại lời giải thích, gọi qua Quỳnh Thố, cùng vui vẻ đi đến các nơi trên đảo cây du lãm. Lần này du ngoạn, có cô gái xinh đẹp một đường bồi tiếp., Đối với lời giải thích, nơi phong quang mờ mịt này tự nhiên lại khác. Xem ra Long Nữ Linh Tuyên Nhi này trước kia thường đến nơi đây, đối với các nơi thắng cảnh nhẹ nhàng quen thuộc, một đường thăm dò thắng thua, cẩn thận giảng giải, để cho việc tĩnh lại mở rộng tầm mắt.

Cứ như vậy một đường khoan thai nhàn rỗi đi, qua ước chừng nửa ngày, ba người này cũng có chút mệt mỏi, liền đề nghị đi tới một căn nhà ở Linh bính nghỉ ngơi.

Hần dừng lại trước một gốc cây to lớn, dọc theo cầu thang do cây mây vẽ đan xen mà lên ước chừng trăm lần. Sau khi hần

mở miệng, ba người liền đi tới một chạc cây cực lớn bằng phẳng khoáng đạt.

Leo cảnh bản rộng, bắt chuyện mới phát hiện trên cành lớn của cây phía nam này, trong lá xanh thấp thoáng có một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, nghe Linh Dục nói là Điệp Nữ Phong Nhân tu thành. Từ cửa sổ ngôi nhà gỗ tròn nhìn vào, trong đó ghế giường khá lành, các loại dụng cụ đều có. Mà ở trước căn nhà cây, lại có một chiếc xe thủy xa cạnh lỗ thùng xoay chuyển không dứt, từ trong hồ nước xanh biếc phía dưới cây cao kia hấp ra nước, bay lên không trung bỏ vào một nửa nhánh cây trúc khổng lồ này.

Lại nói Linh Quỳnh Quỳnh, vừa đến trước mộc ốc, hai cô bé này liếc mắt thoáng thấy căn nhà nào có thể làm đồ chơi cho các thế tử con gái chơi đùa, nhất thời liền hoan hô một tiếng nhảy nhót vào, cầm lên xem xét chơi đùa., Cách cách cười không ngậm miệng lại được. Thấy cảnh trước mặt cao quý của người khác, Huyền Tâm của Địa Long Nữ và Quỳnh Đình mạnh mẽ va chạm, thì có chút dở khóc dở cười, liền không vào nhà nữa, chỉ đứng trước dòng nước róc rách ở bên ngoài, nhàn nhạt nhìn nguyên lý bên trong.

Nguyên lý của thủy xa bám vào bên trên Nam Hải Thiên Tâm Thần Mộc cũng không khó khăn, bắt đầu quan sát một hồi, liền phát hiện nguyên lai trên vòng cây gỗ thô có rất nhiều ống trúc không; khi vòng cây kéo theo ống trúc đi vào trong hồ nước trong veo dưới đáy, trong ống trúc liền chắt đầy nước trong, theo vòng xoáy chuyển động dần dần treo lên, đi đến trước lỗ rãnh đặt dưới chân mấy cây trúc này., Trước khi vắt ngang rãnh gỗ, ống trúc vốn đoạn chính chính liền bị một cây gậy gỗ nhô lên ngăn chặn; lúc lướt qua cây gỗ ngang, ống trúc liền hướng trong sọt đồ cả nước thanh trà vào trong đó, sau đó lại hướng mặt rỗ chuyển động, hướng dưới cây lại một lần nữa luân hồi hấp nước.

“...”

Đạo lý xe nước như vậy thập phần đơn giản, bắt chuyện rất nhanh liền thấy rõ; nhất thời không ai biết được, chẳng qua vòng cây cực lớn này rốt cuộc dựa vào động lực gì để xua

đuổi, lại có thể tự vận hành trong hư không chủ nhân của thụ ốc này.

Đúng lúc vị thiếu niên này đang đứng trước thụ ốc trên bầu trời quan sát kết cấu của thủy xa, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ căn nhà gỗ phía sau:

“Ai da!”

“Quỳnh Ngung, ngươi lại bị thương rồi!”

“Hả?”

Vừa nghe Linh Miên nói như vậy, mở miệng rất chấn động, vội vàng bỏ lại thủy xa trước mắt liền phi thân xuống gốc cây, hoảng hốt to với hai thiếu nữ trên mặt đất:

“Bị thương ở đâu vậy?! Quỳnh Huy ngươi mau qua đây cho ca xem!”

Vừa nghe Linh Mi tử tử mở miệng gọi, Quỳnh Huy vội vàng cúi đầu đưa đến phụ cận, cúi đầu nhỏ nhỏ nức nở nói: “Vốn, vừa rồi Linh Miểu tử tử nói, ta, ta...”

“Sao vậy?” Thiếu niên lo lắng vô cùng.

” Lông tóc của ta bị Phượng Hoàng tử tử kia thiêu hủy một mảnh! Ô ~”

“Như vậy a...”

Tuy rằng tiếng nói của Quỳnh Quỳnh bị thương, nhưng trái tim đang lơ lửng ở trong lòng lập tức buông lỏng, nhin không được buột miệng nói: “Vẫn còn tốt, cũng không phải đại sự gì...”

“A! ~”

Lời còn chưa dứt nhưng Long Nữ đã nghe thấy một tiếng thét kinh hãi: “Sao không phải chuyện lớn vậy?”

Vị long nữ thường rất có chủ kiến kia trịnh trọng phản bác:

“Trần ngôn, ngươi cũng đừng xem thường chuyện này ~”

“Đối với nữ hài tử chúng ta mà nói, ít đi mấy chục sợi tóc đẹp, vậy còn không phải đại sự? Huống chi Quỳnh muội muội đang

đốt cháy tóc trên trán bị hủy dung! —— Quỳnh Huyền muội nói phải không?”

“Ừm ~~~”

Nghe xong mấy lời đe dọa này, tiểu nha đầu rung đùi đắc ý, sau khi tỉnh lại, gật gù đắc ý, cũng không biết là nói với ai.

Vì vậy kế tiếp, hai cô bé đụng phải sự kiện lớn liền lú lú không ngừng ở một bên, xem xét thương tình, thương lượng đối sách không ngừng, trong lúc nhất thời Tứ Hải đường chủ vừa mới khu thúc vạn quân lại bị lạnh nhạt ở một bên, thúc thủ vô sách, không có việc gì làm.

Nhưng sự thanh nhàn khoan tay đứng nhìn như vậy cũng không có kéo dài bao lâu, sự hỗn loạn đột nhiên xuất hiện này, trước mặt hai vị thiếu nữ thần thông quảng đại rất nhanh liền giải quyết, khi Linh Dục đang dốc lòng kiểm tra mái tóc vàng cháy như móng tay cho tiểu Quỳnh Thiên, tiểu muội muội phối hợp cúi đầu đột nhiên nhớ tới một chuyện., Bàn tay nhỏ bé chộp một cái vào không trung, lấy mấy cọng lông Phượng Hoàng tối qua một mực trốn ở nơi nào ra, hiển bảo vật đưa cho Linh Dục tỷ tỷ xem. Linh Dục Nhi nhìn xuống, lúc này linh cơ khẽ động., Kế sách lập tức giải quyết xong đại sự kiện viên mãn này —— thiếu niên có chút nhàm chán đến mức mặt mày hờn hờ nói: “Quỳnh Huyền muội muội, mấy cọng lông phượng này thật đẹp, đeo vào nhất định rất đẹp! Tỷ tỷ sẽ giúp muội xử lý phần đỉnh lông vũ này, vừa vặn ngăn được mái tóc kia, chờ nó từ từ mọc ra!”

Gần đây chìm đắm vào nữ hồng châm dẹt trúng Địa Long Nữ nói lời này, chính là dung quang rực rỡ, mười phần tự tin. Nghe nàng nói thế, Tiểu Quỳnh Thiên đương nhiên phi thường vui vẻ, lúc này nước mắt lăn dài ra cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, thập phần đáng yêu.

Lại một lát sau, bên ngoài lầu các cao thụ này lại nổi lên mưa phùn tí tách, ngoài cửa sổ trong lúc nhất thời một mảnh mờ mịt, khi mưa bụi qua thì cảnh xanh lá xanh um tùm như khói. Mà ở trong tiếng mưa bụi đầy cửa sổ này, trong phòng nhỏ lại đột nhiên trở nên yên tĩnh lại, phảng phất lúc này toàn bộ căn khôn chỉ còn một gian mật thất này...

Không đề cập tới chuyện thắng bình bên này, Yên Vũ Thụ ốc; hơn nữa giờ phút này trong khu vực Nam Hải Long vực cách đó mấy ngàn dặm, nơi nghị sự nguy nga trống rỗng trong Trấn Hải điện vang vọng một âm thanh phẫn nộ: “Hách tướng quân!” Người nói chuyện quát như sấm: “Ai cho phép người tự ý rời cương vị công tác? Ai cho phép người hành động thiếu suy nghĩ? Lẽ nào lời của bản hầu các người đều nghe tin bên tai?”

Nam Hải Hầu rất ít nổi giận, giờ phút này lại rít gào như sấm, thanh âm nổi giận ở trong thần điện trống trải cao lớn quanh quần không dứt.

Thấy Long Hầu tức giận, các thần tướng Thủy thần đứng dưới thềm bạch ngọc đều khoanh tay cúi đầu, nơm nớp lo sợ, cảm như hén.

Lúc này có thể đứng ở thần linh văn võ trong Trấn Hải điện, không ai ngốc; tuy mặt ngoài không nói không rằng, nhưng kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu rõ, giờ phút này thủy hầu uy vũ như thủy thủ đang ngồi trước ngai báu bạch ngọc, nổi giận lôi đình kỳ thực có nguyên nhân khác:

Vốn dĩ đã thuận lợi rút lui trận doanh, lâm sự lại phân liệt đối chiến, cuối cùng không giống ngân quang, Lưu Hoa nhị bộ phản bội chạy trốn, ngay cả Xu Thần Thụ đảo trong Nam Hải vốn hủy đi cũng bị kẻ địch chiếm được; không cần phải nói, trước sau chỉ kịp phóng hỏa đến nửa đêm, lấy Vân Thần Thụ cùng năng lực khôi phục của những con cháu tôn tử, toàn bộ hải vực phi thúy không đến nửa ngày là có thể khôi phục.

Thủy Hầu thật sự tức giận chính là cái này, chỉ là liên quan tới Nam Hải Nhan Điện, trước mắt dưới tình thế liên tục ăn bại chiến dĩ nhiên không thể nói rõ.

Dưới loại tình huống này, tối hôm qua vị nữ thần phượng hoàng tốt bụng cứu viện kia đã làm kẻ chết thay, bị chủ công một trận đồ đầy mặt trách cứ xuống, lại không thể phản bác.

Tình hình xui xẻo như vậy, cũng may là hàng năm thần sắc không thay đổi của Phượng Hoàng Thần Nữ gặp mặt, nếu đổi

thành một vị Thần Tướng khác, khuôn mặt này đã sớm không biết xấu hổ thế nào rồi!

Mặc kệ thế nào, giờ phút này vô luận phía dưới những thần tướng kia không lên tiếng, hay là vị chủ công phía trên quát tháo ầm ĩ kia, kỳ thật trong nội tâm ai cũng phi thường xấu hổ, không biết việc này nên làm như thế nào cho trọn vẹn kết thúc.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan như vậy, ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm trong trẻo sáng sủa: “Lời ấy của Mạnh Quân Hầu sai rồi —— “

Người này chưa vào điện, câu đầu tiên đã phản bác thủy hầu, mọi người trong điện lập tức lộ vẻ xúc động, chỉ nghe người nọ tiếp tục nói: “Mạnh Quân Hầu, lần này Phượng Hoàng thất bại tan tác quay về, đáng lẽ phải ghi sổ sách lên đầu người khác mới đúng!”

“Ồ?!” (Kỳ thư điện tử)...”

Theo một tiếng quát của Thủy Hầu Mạnh Chương vẫn mang theo tức giận phảng phất, tất cả những người trong điện một mực cung kính đều quay mặt nhìn về cửa điện, muốn thấy rõ cao nhân to gan lớn mật nói thật này là ai. Mà thần linh mang theo hào quang ngoài cửa ngang nhiên bước vào điện, không để ý ánh mắt mọi người chút nào, chỉ cất giọng đáp: “Bẩm Hầu!”, Theo bốn tọa thấy, Phượng Hoàng bị thua trong một chiêu, mất đi vài cọng lông, chỉ cắt đứt đối thủ một cọng lông, chiến lực của đối thủ thật kinh người. Sợ rằng thần lực của cô bé này cao hơn thiếu niên giáo hoạt kia nhiều!”

Người này vừa phiêu nhiên đi lúc, vừa chậm rãi nói: “Ta lại nghe chư vị đại nhân lúc trước nói như vậy, thiếu niên kia vốn trí lực vô cùng, hơn nữa vị cường viện hình như không rời này, đúng là như hổ thêm cánh. Mà nghe nói người này lại xảo kế đa đoan, sợ là ta nhất thời trị hấn không được. Bởi vậy kế sách này, còn phải...”

Nói đến chỗ này, thần linh chấp tay nghênh ngang mà dừng lại câu chuyện, nhìn quanh bốn phương một chút, mới tiếp tục hướng về lòng của Thần Hầu nói: “Bởi vậy kế sách này, còn phải rơi vào trên người đứa bé kia!”

Chương thứ tư Phi Hồng khoe khoang, “Thiên Hoa Cái” lấy tiêu dao tiêu dao...

“Mạnh Quân Hầu nói vậy sai rồi!”

Trong biển cả mênh mông, có mấy người dám nói chuyện với Long Hầu như vậy? Đối với đại đa số Thủy thần thần thần tướng trong thần điện của Trấn Hải, cũng chỉ biết có cha Long Hầu, Nam Hải lão Long Thần là một mình mà thôi. Trấn Hải điện to lớn như vậy, giờ phút này chỉ có mấy người nhóm Long Linh tử, mới có thể từ trong giọng nói phóng khoáng không chặt chẽ này đoán được người là ai.

Người dám nói thẳng phản bác Thủy Hầu, chính là một trong tám vị tướng của Nam Hải Long Thần, thuộc hàng ngũ thành chủ của tám đại thành Tam Thành - Minh Vũ công tử, tên gọi “Kuẩn Đài”.

Thì ra, với tư cách là chiến lược thần bí nhất của Nam Hải Long Vực, Long Thần Bát Bộ tương đương với bát đại phù thành Nam Hải xưa đỏi cũng chia cấp bậc. Ba thành có chiến lược hơi thấp, cũng gọi là tam đại quan, theo thứ tự là Phong Linh quan, Diễm Hà quan, Diễm Hà quan., Cự Lôi quan; ba cửa này hợp lại gọi là “Phong Hỏa Lôi tam thành”. Hàn Băng thành, Liệt Hoàng thành, có chiến lược hơi mạnh mẽ, hợp xưng là “Lãnh Diễm Song Thành”. Còn lại ba tòa phù thành thì tên gọi hơi có chút cổ quái, cũng không lấy thành quan làm hiệu, mà gọi là “Hoạn Long Chi Cương” “Hồng Tuyền Đan Khâu”, “Minh Vũ chi hương”. Ba thành này hợp lại với nhau, được gọi là Nam Hải Long Vực” Thượng thành.

Bát Đại Nam Hải Phù Thành này, ngoại trừ Hàn Băng Thành đã bị Tứ Độc bắt làm tù binh, thì thần tướng trấn thủ sáu thành vừa bị Quỳnh Đình đánh lui, theo thứ tự là:

Phong Linh quan khu sử năm trăm Phong Sinh Thú Phi Liêm Thần; buổi họa đấu thần ở Diễm Hà Thôn Hà phun lửa; Mang Lôi Thần ở Cự Lôi quan giỏi về sét đánh; hoạn long cương

thuần dưỡng ngàn vạn con giao long tàn bạo; Tất Phương Linh Tướng ở gò hồng tuyến liệt diễm sôi trào, Minh Vũ Hương Huấn phong hoán vũ, tuần đài linh tướng.

Tại thủ thành của thượng tam thành có chiến lực mạnh nhất trong bát thành, ngoại trừ Mạnh Chương cận thần đấu cương thì mọi người vẫn thường thấy. Còn hai thành chủ khác thì cực kỳ thần bí, bất luận là hoá thân linh Tất Phương trong truyền thuyết Hồng Tuyền Đan Khâu hay Minh Vũ công tử tuần đài có thể thao túng mây mưa gió bão táp trong Minh Vũ chi hương. Trừ thuộc hạ của bọn họ, toàn bộ Nam Hải Long Vực không có mấy người từng gặp bọn họ.

Bởi vậy, khi vị Minh Vũ thành chủ dẫn theo mưa gió bay vào trong điện, chúng thần hai mắt nhìn nhau, không biết người này là ai.

Mà Mạnh Chương lúc này lại nôn nóng, vừa nghe Minh Vũ công tử đến. Đúng là trước mắt sáng ngời, vội vàng dừng lại oán hận, sải bước xuống mấy cấp bậc điện, cười to nghênh đón nói:

“Ha ha, tuần đài lão đệ đã lâu không gặp!”

“Thế nào. Chẳng lẽ bây giờ chiến cuộc bên ta bất lợi như thế, lại có thể dẫn tới Vũ Sư công tử rời khỏi phúc địa Vũ Hương, đích thân đến Trấn Hải điện?”

“Ha ha, quân hầu nói đùa!”

Nghe Quân Hầu trêu ghẹo, Minh Vũ công tử phong độ nhẹ nhàng cũng cười ha ha. Cũng không nhiều lời, liền ngồi xuống một tú đôn san hô mà cung nga hàng đến.

“Ah!”

“Thì ra người này chính là Minh Vũ chi hương thành chủ.”

Nghe qua đoạn đối thoại ngắn gọn giữa hai người, lúc này các thần tướng thuỷ thần đứng thẳng trong đại điện ngọc giai hạ mới biết được, thì ra vị thần nhân cao ngạo không kiêu ngạo không kiêu ngạo này., Chính là một trong Minh Vũ Hương chủ thần bí nhất của thần bí trong Nam Hải. Lúc này, các Võ Thần Linh trong đại điện mới đột nhiên ý thức được. Lúc vị

trường xiêm Hoa phục, dung mạo cực tuấn lãng ngời xuống, một tiếng chuông ti trúc vẫn quanh quẩn bên tai cũng yên lặng dừng lại. Nguyên lai vị công tử giai công tử đang phiêu nhiên vào trong điện., Hoa phục khắc vào không ít ngọc bích, linh đang không quẩn; khi hấn vào điện một đường tiến lên, gió qua ngọc quẩn, linh bội công kích, tựa như tấu nhạc tự nhiên.

Thấy được khí tượng Minh Vũ Hương chủ lần này, đại đa số thần linh tin tức nhanh nhạy trong địa điện liền không hẹn mà cùng nhớ tới một cái thuyết pháp. Trong truyền thuyết, thanh niên tướng mạo dạng này Minh Vũ Hương chủ mặc dù thần lực sâu không lường được, thuộc hạ lại có ba ngàn Vũ Sư hô phong hoán vũ, đánh đâu thắng đó, nhưng bản nhân lại cực tốt mỹ nhạc hoa phục. Căn cứ các loại tin tức nghe được., Nói hấn mặc dù ở Nam Hải hầu như không hiện thân, nhưng lại sa vào lễ nhạc thi thư nhân gian, phẩm tính cao nhã, không quá nguyện làm bạn với thần linh khác trong Nam Hải. Bởi vì, trong mắt hấn, đại bộ phận cái gọi là thần linh chẳng qua là yêu linh mà thôi.

Trong lòng nghĩ đến những ý niệm này, đám Hải Thần lại nhìn lên trên điện, liền phát hiện tuy rằng bây giờ còn nhìn không ra Minh Vũ công tử có mắt cao hơn đầu hay không, kiêu căng tự mãn, nhưng nhìn cách ăn mặc của hấn hôm nay, sở thích hoa phục kia..., Nghe đồn sa vào lễ nhạc liền đại khái tương đương không rời. Nguyên lai lúc này trên điện trường thân kia Hồng Vĩ Tuấn Thần Linh, một thân ô nga trắng tuyết dẹt ngân bào lớn, trên thêu thanh thúy tu trúc vàng rực; bên hông buộc một dây tử ngọc nam châu mạ, đỉnh đầu buộc tóc kim Thiên quan, dưới chân một đôi đạp biển phân sóng tiêu dao, lại bội ngọc bội toàn thân ngọc bội, thật sự là hào quang giao hoa hoa lệ vô cùng!

Ngay lúc những vị Hải tộc thần dưới thêm Bạch Ngọc Điện đang dò xét Thần Nhân trong điện, Mạnh Chương cũng đang hỏi dò về Khang Đài:

“Tuấn Đài lão đệ, vừa rồi nghe người nói, chiến cuộc lập tức rơi vào trên thân tiểu nữ oa kia, không biết có thể giải thích cận kề cho bản hầu một phen hay không?”

Mạnh Chương thập phần kính trọng vị Hải Thần thanh xuân vĩnh viễn trước mắt này, ngữ khí có chút khách khí.

“A, là như vậy —— “

Mặc dù công tử tuần đài không câu nệ tiểu tiết, lúc trả lời trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng vì nhắc tới chiến sự trước mắt nên ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Chỉ nghe hắn không nhanh không chậm nói:

“Bẩm quân hầu, những ngày qua tuy Minh Vũ Trạch quân ta không có nhiệm vụ chinh chiến, nhưng tuần đài vẫn lo lắng cho chiến cuộc, ở một bên âm thầm lưu tâm; mấy ngày qua cũng khá có tâm đắc.”

“Ồ? Tâm đắc ra sao? Nói mau!”

“Chủ công chớ vội, tâm đắc của thần chính là, nếu nhìn chiến lược cụ thể của hai bên, Nam Hải ta vốn không nên thất bại nhanh như vậy; nghiên cứu bốn nguyên nhân của nó, vấn đề xuất hiện ở trên người thiếu niên giết chết tướng quân Vô Chi - thiếu niên thần tướng đột nhiên quật khởi kia, chính là biến số lớn nhất của trận chiến này!”

“Ừm, cái này bản hầu cũng hiểu được đại khái. Chỉ là cái này cùng tiểu nữ đồng kia có quan hệ gì?”

“Rất có quan hệ!”

Minh Vũ Hương chủ chém đinh chặt sắt tuyên bố:

“Thiếu niên kia có thể ảnh hưởng chiến cuộc, cô bé này lại có thể ảnh hưởng tới thiếu niên!”

Vừa dứt lời, thấy thần sắc chủ công trước mắt vẫn không hết sức rõ ràng, Minh Vũ Hương chủ liền kiên nhẫn giải thích:

“Là như vậy, căn cứ theo suy nghĩ của vi thần được biết, thiên địa vạn vật đều có liên quan. Vô luận là vân sơn, đất đá, hay là sinh linh cỏ cây đều không thể độc lập tồn tại; giữa chúng luôn phải dựa vào lẫn nhau. Nói cách khác, hai nhân vật nhìn như không chút liên quan, cho dù cách xa nhau vạn dặm, chỉ cần trong đó có chỗ liên hệ, liền chỉ cần một phương biến hóa rất nhỏ, một phương khác nhất định sẽ bị nó ảnh hưởng. Về phần ảnh hưởng lớn nhỏ, thì phải xem địa cơ duyên cụ thể.”

Xem ra kịch nói lần này rất mới lạ, giờ phút này vô luận điện hạ trên điện, chúng thần xuất quỷ tất cả đều yên tĩnh không nói gì, chỉ nghe một mình hắn chậm rãi nói:

“Còn vận vật trên thế gian này, hoặc hủy hoặc lập, là thành hay bại, lại có vận số; số mệnh này bản thân cũng là của vận vật, là liên quan tới vận vật khác. Mà giữa những nơi liên quan tới sự vận chuyển của vận vật, lại có một hai chỗ quan trọng nhất, thường là sự tồn tại của nó tiêu vong, liền quyết định số lượng tồn vong, lưu vong. Mạnh Quân Hầu...”

Một phen nghị luận cực kỳ trù tượng lại nói đến đây. Minh Vũ Hương Chủ bỗng nhiên đổi giọng, cùng vị Nam Hải Thần Hầu đang nghe đến nhập thần kia hỏi:

“Xin hỏi quân hầu, chẳng lẽ quân hầu không cảm thấy kỳ quái sao? —— một thiếu niên nông thôn xuất thân nơi sơn dã xác thực, trước sau chỉ mấy năm công phu, liền vào danh sơn, bái danh sư, tu luyện chí huyền, chí đạo. Chỉ là ba bốn năm công phu đã bước lên cảnh giới Thần Nhân chúng ta tranh đấu, còn chưa ra tay, ngay tại thời điểm chiến cuộc khai chiến đánh chết một gã Thượng Cổ Thần Tướng —— chẳng lẽ Mạnh Quân Hầu chưa từng nghĩ tới chuyện cổ quái trong đó?”

“Ách, chẳng lẽ ngươi nói...”

Mạnh Chương cũng là người thông minh tuyệt đỉnh; tuy vừa rồi Minh Vũ công tử nói chuyện cũng như pháp thuật của hắn, che phủ sương mù, nhưng Mạnh Chương rất nhanh đã nghĩ rõ ràng các điểm mấu chốt trong đó.

“Không sai!”

Tuần đài há miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng nõn. Tiếp lời nói ra:

“Chắc hẳn Quân Hầu cũng đoán được. Nữ đồng đại địa sức mạnh kia chính là mấu chốt của khí vận mà thiếu niên họ Kỳ kia tạo ra!”

“Ồ? Vậy chúng ta chẳng phải là hàng phục nữ đồng kia, tám kia ác tặc liền không chiến tự diệt, lại không thể ảnh hưởng chiến cuộc trước mắt?”

Minh Vũ Thần Tướng chẳng qua chỉ nói vài lời, tựa như vén mây để cho Mạnh Chương cởi bỏ khúc mắc trong lòng mười mấy thiên địa. Vì vậy Long Hầu này dùng ngữ khí cực ít kích động nói:

“Trách không được! Trách không được! Thảo nào chiến sự này lại nghiêng về một bên. Suy nghĩ một chút chiến ý đối địch với ta, lão tặc tứ thương kia tất nhiên trăm phương ngàn kế, Nam Hải ta cũng kinh doanh rất lâu, vô luận như thế nào cũng sẽ không khai chiến với Nam Hải ta mà liên tiếp bại lui!”

Nói đến đây, Long Hầu cao cao tại thượng cũng phát giác được tiếng nói quá nhanh có uy nghi thất uy, liền chậm lại ngữ điệu, uy nghiêm nói ra:

“Ý của tuần đài ta đã biết. Tên tiểu tặc họ Tiểu kia vô cùng gian xảo, nhất thời không dễ bắt được; Quỳnh Huyền Nữ Oa kia tuy thần thông quảng đại nhưng tâm trí chỉ bằng được đứa bé nên cũng không ngại nghĩ cách truy bắt nàng — ách, làm sao bắt được nàng, tuần đài lão đệ ngươi có kế sách nào không?”

Giờ khắc này, Minh Vũ Thần Tướng đột nhiên đến thăm đã giống như cứu tinh Nam Hải, Mạnh Chương đối với hắn đúng là nói gì nghe vậy.

Nghe chủ công hỏi, đúng là công tử bộ tuần đài đặc ý nở nụ cười, không chút khiêm tốn nói:

“Quân Hầu không cần khổ não, trong lòng thần sớm có mưu đồ. Theo ta những ngày qua chứng kiến, biết rõ vị Quỳnh Huyền kia tâm trí không cao, lại có một ngày nhược điểm lớn, chính là không biết vị thiếu niên kia dùng pháp nhi gì tẩy não hắn, đúng là chỉ có duy nhất cái đó! Theo như nàng ta nói, nữ tử kia thao túng lực lượng Thần Tước phi thường, thoát nhìn chiến lực tựa hồ càng mạnh hơn thiếu niên kia một bậc; nhưng không biết vì sao, nàng lại thích khoe khoang bản lĩnh thiếu niên nghĩa huynh kia, còn đặc biệt yêu mến huynh trưởng muội bọn họ - nói cho ta biết Hải Linh tin tức này, bởi vì lúc ấy không tiếc phụ thuộc quan hệ với nữ oa nhi kia, mới có thể chạy thoát khỏi tay nàng!”

“Tốt, một khi đã như vậy...”

Mặc dù giờ phút này Mạnh Chương cũng không muốn đề cập quá nhiều đến việc có liên quan đến việc Nam Hải chiến bại, liền chặn lại Minh Vũ công tử, trực tiếp hỏi: “Vậy người có ý kiến gì?”

“A...”

Nghe thấy chủ công hỏi, thần tướng luôn miệng lưỡi lưu loát, đột nhiên dung quang rực rỡ, gương mặt tự tin tươi cười thông dong nói:

“Thủy Hầu đại nhân, chuyện này mắc bệnh, đang ở chỗ nữ oa nhi nghĩa huynh thập phần lưu luyến; bởi vậy, lần này ta không thể không tự mình đi một chuyến...”

Trên khuôn mặt tuấn nhã phi phàm của công tử Địa Minh Vũ hiện lên dáng vẻ tươi cười ưu nhã, giọng nói như mê sảng vang vọng cả tòa bạch ngọc thần điện cao lớn. “A... Hải Hương cô đơn lạnh lẽo, mưa gió như sầu; xem ra ta cũng phải tìm một nghĩa muội...”

Không nói đến chuyện đài tuần đàn của công tử Minh Vũ ở trong Nghị sự thần điện Nam Hải lắm bầm, lại nói đến tòa Thần thụ đảo cách đó mấy ngàn dặm.

Lúc này, huynh muội bọn họ đang nghỉ ngơi trong gian nhà cây Bách Tầm Thần Mộc kia, không biết đã có người đánh chủ ý lên đầu bọn họ. Trong phòng, họ tĩnh tọa nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm khoảng chừng hơn một canh giờ., Mưa phùn như sương như sương mù ngoài cửa sổ mới dần ngưng lại. Mây nở mặt trời, trong chớp mắt ánh mặt trời sáng ngời từ trong cành lá đất trên nóc nhà cây xuyên xuống, đem mấy cái lá xanh lục cúi thấp ở trước cửa sổ chiếu toàn thân trong suốt, giống như thị phi thăng tấp phi thúy lưu ly điêu khắc thành.

“...”

...

Ở trong nhà cây tĩnh tọa thời gian dài như vậy, lúc này mới bắt chuyện mấy người đều có chút trầm tư cực độ, nên dưới sự đề

ngộ của Linh Dục, cùng nhau rời khỏi thụ ốc, chuẩn bị đi đến bình đảo ở dưới tàng cây.

Đi ra khỏi nhà gỗ, bắt chuyện với hai người Linh Dục thành thật trèo xuống từ cái thang dây leo quấn quanh cây kia, sau một lát công phu liền trở lại đảo cây dưới chân Thần Mộc. Chỉ là, đến khi tỉnh lại thì quay đầu lại nhưng chỉ thấy Linh Dục đứng ở phía sau, bóng dáng đứa bé kia lại không thấy đâu nữa.

“Kỳ quái! Đi đâu vậy?”

Tỉnh lại, trong lòng thì thâm, vừa ngẩng đầu, đúng lúc trông thấy tiểu nha đầu kia đang ở trên trời nháy mắt ra hiệu với hắn, ra sức ngoắc tay: “Gọi Ngôn ca ca, Linh Dục tử! Ta ở chỗ này này!”

“Nguy hiểm!”

Thì ra giờ phút này Quỳnh Quỳnh đang đập ở trên thủy xa mà lúc trước cẩn thận nghiên cứu, hai chân đặt song song trên một cái ống trúc, xem ra muốn chuyển động theo thủy xa đang không ngừng xoay tròn.

“Ai, thật sự là ham chơi!”

Thấy vậy, bắt chuyện rồi, vội vàng chạy tới bờ hồ bên dưới thủy xa, ngẩng mặt nhìn chằm chằm vào thân hình đang hạ xuống của Quỳnh Đình. Dưới chân nàng không ngừng di chuyển theo từng bước chân, chuẩn bị khi nào nàng ném tới đón đỡ nàng.

Ước chừng lại qua nửa khắc thời gian, bé gái to gan tham chơi kia rốt cục theo thủy xa chậm rãi hạ xuống trước mắt. Nha đầu to gan, ống trúc dưới chân cơ hồ nhanh chóng ngâm toàn bộ vào trong hồ nước, mới “Chiêm” một tiếng nhảy lên trên bờ hồ, bổ nhào vào trong ngôn ngữ.

“Quỳnh trà!”

Nhìn tiểu muội muội trước người còn có chút choáng váng. Đã nói là cố gắng hết sức, nghiêm túc nói: “Sau này không được tham chơi như vậy!”

“Tại sao?” Tiểu Quỳnh Thổ mơ hồ khó hiểu, ngửa mặt hỏi.

“Ai, người không biết, nếu không phải người thân ngừng không si không nặng, chỉ sợ sớm đem người ta đập hỏng thủy xa, đến lúc đó ca ca lại muốn đi bồi!”

Sau khi nghĩ thông suốt câu này, hắn chỉ nghĩ thấy nếu trực tiếp nói cho Quỳnh Huy biết tình trạng này của nàng thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mình, cảnh cáo như vậy đối với thiếu nữ to gan lớn mật này không tác dụng chút nào, nói không chừng còn có thể khơi dậy lòng hiếu thắng của nàng. Lần sau lại phải chứng minh cho hắn xem, bởi vậy tốt nhất là đừng kèm chế nữa, cứ nhắc tới việc không chế sẽ gặp xui xẻo thì nàng lập tức không dám nữa...

Một phen đả chất này quả nhiên có hiệu quả; vừa dứt lời, tiểu Quỳnh Thu liền lè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói: “Hi hi... Biết sai rồi, lần sau không dám nữa đâu!”

“Ừm, biết sai là tốt: Ờ?”

Tuy giáo dục có hiệu quả, nhưng thức tỉnh vui mừng vẫn còn quá sớm; vừa định xoay người bắt Linh Miểu cùng nhau rời đi, lại chợt thấy hai mắt Long công chúa sáng rực nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: “Nói cho ta biết, Quỳnh Huy có thể, ta cũng được nha!”

“Ách?!”

Thiếu niên nghe vậy biết không nháy mắt, mới muốn âm hiểm ngăn cản, đã thấy công chúa long tộc này đã sớm đập chân một cái, dải váy bông bành bay vào giữa không trung, sau đó như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng rơi ở trên rìa một ống trúc treo dây thừng thủy xa, ở trong lúc mở miệng trợn mắt há hốc mồm chú ý, theo xe nước từ từ hạ xuống; lúc giữa không trung chậm rãi khẽ run, eo nhỏ khẽ run, dưới quần áo lại theo gió nhẹ nhàng tung bay, tư thái cực kỳ phiêu dật thướt tha.

“Hi hi!”

Cô bé gái nửa ẩn váy dài rút cuộc cũng an toàn đến bờ hồ, liền hé miệng cười, trình trọng hỏi thiếu niên: “Thế nào? Thân thể ta cũng không nặng lắm đúng không?”

“Ai...”

Nghe Linh Diễm hỏi, bắt chuyện lại vẻ mặt cười khỏ, nói:

“Linh Khuyết ah, ta vẫn thấy lo lắng đề phòng!”

“Hừ...”

Linh Dục nghe vậy, đang định tức giận, đã thấy thiếu niên kia đột nhiên nhướn mày cười ha hả:

“Ha ha, ta lo lắng cho ngươi, tự nhiên là sợ ngươi sẽ bị gió thổi đi, lại phải phí ta cùng Quỳnh Thố một phen tìm kiếm tốt a!”

“Hi hi... Xem như ngươi tinh mắt, biết nói chuyện!”

Nghe được đáp án như thế, vị Long công chúa này vô cùng lưu tâm tới dáng vẻ ung dung của mình, không khỏi nghe được trong lòng mừng thầm, chỉ cảm thấy cái đầu thiếu niên này giống như một giọt mật ngọt, bại hoại xấu xa trước sau như một.

Ngay lúc Linh Dục và Trọng Huyền Thắng trêu ghẹo nhau, tiểu Quỳnh Thiên ở bên cạnh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lẩm bẩm nói:

“May mắn, may mắn, Linh Dục tỷ tỷ cũng không giảm hồng, tỉnh lại Ngôn ca ca liền không cần đi bồi thường.”

Tự nói một mình, Quỳnh Quỳnh liền nhảy nhót chạy ra phía trước, theo sát sau lưng hai người tỉnh ngôn Linh Tuyền, cùng nhau bước đến chỗ sâu trong Thúy Mộc che phủ Địa Thụ đảo —— nghe Long Nữ tỷ tỷ nói, phía trước lại đi vào trong, sẽ có một hồ nước phong cảnh đẹp mắt, đẹp đẽ., Trong hồ đựng rất nhiều hoa sen trắng đẹp mắt. Bây giờ mới ra khỏi nhà cây cảm thấy hơi nóng, cũng hơi đói, Long Nữ tỷ tỷ liền gọi chút đồ ăn ngon, chuẩn bị đặt trong mâm gỗ trôi nổi trong hồ hoa, mọi người vừa ăn gì vừa tắm rửa, đúng là nhất cử lưỡng tiện!

“Linh Miêu tỷ tỷ thật thông minh nha!”

Một đường nhảy nhót đi về phía trước, trong mắt Quỳnh Tỳ Hưu đúng là vô cùng bồi phục Long Nữ tỷ tỷ nàng, quyết định sau này phải học tập nàng thật tốt.

Lúc này đã là giữa trưa, ánh nắng ban trưa chiếu sáng rực rỡ giữa đại dương Nam Hải, cho dù xuyên qua lớp lớp cành lá trùng trùng điệp điệp chiếu tới trước mặt người ta cũng cảm thấy vô cùng chói mắt. Cứ như vậy dọc đường đi tới., Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi một đường sau lưng tiểu muội điên cuồng bỏ chạy kia, lúc này bên tai nàng chợt nghe thấy tiếng kêu của Thiền trùng vang lên trong đám cây cỏ trong hồ, khiến cho ba người đang chuyên tâm di chuyển đều hoàn toàn quên mất sóng gió trong biển mênh mông bên ngoài bóng cây mê ly...

Chương thứ năm ký tình chim cá, Tam Sinh Diệp Mộng Mộng kinh phách...

tĩnh lại, chuyển đi này con người dừng lại trong bóng cây phủ đầy ánh mặt trời, bước đi về phía chỗ Uông Bích Hồ mà Linh Dục đề cử.

Thần thụ sinh thành hải đảo, con đường cũng khác với nơi khác. Cành lá xanh biếc từ trên cành cây cao phủ xuống mặt đất, đan xen chồng chéo nhau, ở dưới chân bọn hắc tử thành một cái thông đạo màu xanh lục, khi giẫm lên một đường cát cát vang không ngừng. Ở đỉnh đầu bọn hắc tử, phía dưới tán cây cao lớn có trăm ngàn nhánh cây to bằng ngón cái ở không trung xoắn xuýt các dạng đồ án, trên dây leo leo leo kéo căng rất nhiều lông lá kỳ dị Mi Hầu.

Những Ngoại Hải Tiên Châu này Linh Mi, thân thể Linh Lung, lông tóc phần lớn trắng noãn như tuyết; Trên đường đi, ngẫu nhiên mới nhìn thấy một hai dị chủng màu vàng, toàn thân lông vàng óng, chỉ có hai mắt và bên miệng đều vây quanh một vòng lông nhung màu đen, giống như suốt đêm đem vành mắt sắc đen xì, sau đó lại ăn vào bánh nướng ngon lành, miệng dính đầy da gà đen.

Trong mắt thường thức dị thú trước đó chưa từng thấy như vậy, trong tai nghe tiếng chim hót hót vui tai, bất tri bất giác đã đến gần chỗ bí cảnh rừng sâu kia. Đi qua gân cây đại thụ nằm ngang trên mặt đất, lại xuyên qua rất nhiều nhánh cây dây mây kéo thành hành lang tự nhiên, bích hồ dữ dằn hiểm thấy kia liền hiện ra trước mắt bọn họ.

Sau khi ra khỏi rừng đường mòn, đi tới bờ hồ đầy hoa đại này, bất chợt chỉ cảm thấy một luồng hơi nước mát mẽ ập vào mặt, nhất thời liền không chế được hơi nóng trên người!

“Nước hồ thật thanh tĩnh!”

Mặc dù lúc trước đã hiểu đại khái đối với toàn bộ thủy nguyên trên đảo, nhưng sau khi tự mình đứng ở trước mặt bích hồ sâu

trong rừng rậm, cũng mở miệng tán thưởng!

Lúc này thân thụ trước mắt hắn đang vờn quanh hồ nước, thanh tịnh trong vắt, tựa như gương sáng. Dùng nhãn lực thượng giai của hắn ngưng mắt nhìn lại, ở trong hồ nước vẫn không tìm thấy một tia tạp chất. Chính là nước hồ thanh tịnh đến cùng, ở chung quanh chung quanh có hải thụ dạt dào ý đồ., Lại chiết xạ ra một loại lệ quang tươi sáng; nếu không phải ngẫu nhiên có gió mát từ từ thổi ra, đem mặt hồ yên tĩnh thổi ra gợn sóng lăn tăn. Nói rõ ràng còn tưởng rằng đó là một khối lưu ly màu xanh cực lớn trước mắt. Ở trên khối lưu ly màu xanh lục này lại sinh ra non nửa hạt sen màu trắng, trong hoa sen trong vườn hoa lá xanh biếc, phấn hoa, hoa sen trắng, hoa li ti đậm đặc, đúng là hợp lòng người.

Đúng lúc đang lúc đang đắm chìm trong cảnh đẹp trước mắt, Tứ Độc Long chẳng có gì lạ đã ở trong đình đình liên thủ lấy ra mâm ăn mà lúc trước bọn họ phân phó thị nữ chuẩn bị. Mới vừa rồi bọn họ thân nhiên chậm rãi đi, cũng chính là để những tiên nữ hầu hạ Long cung của nàng có thời gian chuẩn bị. Đợi tìm được thức ăn, Linh Dục Nhi liền làm theo lúc trước thương nghị, mời mọi người cởi quần áo bên ngoài, chỉ để lót quần áo vào đồ uống nước.

Chuyện cởi quần áo thập phần đơn giản, vốn nên vô sự, ai ngờ Quỳnh Huyền kia không am hiểu tình đời. Đối với Đường chủ ca ca nàng cũng không có phòng bị nam nữ gì khác, vừa nghe nói sắp cởi quần áo, không đợi Linh Dục nói xong, nàng đã lấy tay vỗ vào ngực, lại phải vượt quần sát đất. May mắn là Linh Dục Nhi nhanh tay nhanh mắt, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nửa túm đến một bụi cỏ xanh bên bờ sông khác, sau đó mới cùng nhau cởi áo rộng...

Hóa ra long công chúa xinh đẹp này nhìn như sáng khoái thẳng thắn, nhưng bên trong cũng hết sức cẩn thận, vốn kiến nghị Đấng Thiên Quỳnh đến trong hồ ăn uống thưởng cảnh, cũng là cảm thấy bọn họ đã đông chinh tây thảo tây cả một đêm., Một mỗi một nhọc, vừa vịn trong hồ nước mát rửa sạch bụi đất. Chỉ là thời điểm cởi áo, mặc dù ba người quan hệ thân mật, nhưng dù sao nam nữ khác biệt., Không dễ giáp mặt. Còn nữa, lựa chọn linh cương mười phần quen thuộc với Thần Thụ

Đảo nơi đây chính là nhìn trúng hồ nước này thủy chất trong suốt nhưng lại ngưng trệ như lưu ly, mê ly nước liếc mắt cũng không thể thấy rõ cảnh sắc đáy nước, như vậy vừa vặn tránh được sự lúng túng của mọi người. Còn chuyện uyển chuyển khúc chiết này, không phải thiếu nữ ngây thơ hiểu được.

Đi nói chuyện phiếm, chỉ chốc lát liền cùng Linh Quỳnh Quỳnh đắm chìm trong một hồ bích thủy. Ở trước mặt bọn họ, hơi lơ lửng mấy mâm đựng bạch ngọc, trong đó bày đầy hoa lỏng lộ tửu, sơn hào mỹ vị, mỗi khi tỉnh nói hoặc là Quỳnh Quỳnh lấy thức ăn từ trong đĩa, mấy mâm đựng bạch ngọc điêu khắc thành hình lá sen liền nhộn nhạo trong nước hồ xanh, tản ra bốn phía từng vòng triện văn.

Trong lúc thức tỉnh dùng cơm cùng Quỳnh Quỳnh, Linh Dục chỉ lẳng lẳng ở một bên bồi tiếp; thỉnh thoảng nàng mới từ trong bàn lấy ra một hai trái cây trong đó, hoặc là bồi tiếp lời uống mấy ngụm Bách Hoa Lộ Tửu. Dùng lời của nàng mà nói, chính là sáng sớm trước khi đến Thần Thụ đảo nàng đã ăn bữa sáng, vì thân thể khoẻ mạnh, hiện tại cũng không cần ăn nhiều lắm.

Lại nói, giờ phút này ở trong hồ nước mát mát mát uống rượu, lại đối với hai nữ hài tử như hoa như ngọc này, thật sự là tú sắc cùng mỹ vị trong mâm như nhau là có thể ăn. Chẳng qua hẳn đã ở cùng hai vị thiếu nữ mỹ mạo này lâu ngày, cùng Quỳnh Huyền càng là sớm chiều đối lập, bởi vậy lúc mở miệng cũng chỉ là bắt đầu có chút không tự nhiên, một lát sau, lực chú ý liền tập trung toàn bộ đến mỹ thực cùng cảnh nơi phụ cận ở xa xa.

Lại nói tiếp, từ chiều hôm qua bắt đầu tỉnh ngôn liền chinh chiến, suất lĩnh đại quân yêu thần một đường tây tiến, sau đó lại đảo chuyển Đông Nam đối địch với người khác, thật là phong trần mệt mỏi không được nhàn rỗi, chờ giờ phút này rơi vào Minh Hồ, mới bỗng nhiên phát giác trong bụng mình đúng là bị đói bụng khó chịu., Chờ chính thức bắt đầu dùng cơm, thức tỉnh thật sự là ăn như hổ đói, cũng bất chấp ở trước mặt tiểu Quỳnh Huyền, bảo trì phong độ huynh trưởng, chỉ lo bận rộn mang đồ ăn cùng nàng, trong lúc nhất thời trước mặt Linh

Dục Nhi đứng xem đũa đũa tung bay, sóng nước trước người khuấy động, chỉ thấy hoa cả mắt, trợn mắt há hốc mồm!

Ăn uống bạo uống như thế, chờ Linh Dục Nhi nhắc nhở mấy lần, hơn nữa trong bụng cũng bỏ thêm vào thức ăn sung túc, nghe vậy mới hơi dừng tay lại, từ trong mông lung xuống hồ vén lên một vốc nước sạch, lau miệng, hần mới tiếp nhận Linh Dục rót đầy một ly Thanh Lộ Bách Hoa Tửu đưa tới, bắt đầu chậm rãi thưởng thức.

“Quỳnh Quỳnh, chậm chút ăn”, lúc này rốt cuộc đường chủ Tứ Hải này cũng nhớ lại chức trách dạy dỗ bản thân, liền nhắc nhở cô gái đang chăm chú ăn uống trước mặt. Nghe ca ca nhắc nhở, Quỳnh Huyền cũng bắt đầu chậm rãi thả từng hạt sen ngọt ngào vào trong miệng nhỏ. Thấy vậy, liền rất hài lòng: “Ừm, như vậy thong dong ăn uống mới là thói quen!”

“Hi hi!”

Lúc này Linh Dục công chúa, thấy lúc này vừa cãi lại thì nghiêm trang, liền một bên che miệng cười trộm; khi cười nói, cổ trắng như bạch ngọc run lên, lại phân tán ra bốn phía rất nhiều gợn sóng, liên tục không ngừng...

Đôi mắt với nụ cười túm túm như hoa mỹ quyến, hưởng thụ sinh hoạt Phí ngoại thần hồ thanh lương triệt cốt, tình cảnh này sao không dạy công nhân tâm khoáng thần Di? Trong lúc nhất thời tỉnh lại tựa như quên đi tất cả ưu sầu, trong tầm mắt chỉ có hồ sen giai nhân.

Lúc này, trong hồ sen vờn quanh màu xanh lại có một làn gió nhẹ như có như không thổi tới, tràn qua mặt hồ, nhẹ nhàng hướng thiếu niên đang nâng chén uống rượu nhẹ nhàng thổi tới; Gió mát như tơ sen này từ trong hà trận xa xa chồng xếp nổi lên, đem vài tia hương thơm ngọt ngào ấp ủ trong gió., Thôi đến trước mặt thiếu niên lúc này đã trở nên thanh thuần vô cùng. Một luồng thanh thuần lạnh lẽo phong tức, vừa vận giống như cái móc câu câu cá cá, khi nó thấm vào ruột gan, thời điểm nó thấm vào cơ lý, mấy ngày nay bị rất nhiều thiếu niên phong nhã nặng nề bận rộn, không có vui vẻ trở lại., Đột nhiên hần chỉ cảm thấy tâm trạng đều thông suốt, một bức màn hoàn toàn biến mất; vào lúc này, học sinh năm đó ở trường tư

thục của Bồ Châu đã phát tác, vui vẻ nói với hai cô gái trước mắt: “Linh Khuyết, Quỳnh Thuốc, rất nhiều chưa từng nghe ta đọc thơ phải không?”

“...”

“Ô, đúng vậy, đúng vậy!”

“Có hứng thú nghe không?”

“Có có có!”

Nghe vậy, Tiểu Quỳnh Huyền vẫn còn nhét đồ ăn trong miệng bận rộn trả lời, mà Linh Tuyền thì vui vẻ hỏi: “Nói cho rõ, ngươi muốn làm thơ cho hồ nước tươi đẹp trước mắt sao?”

“Ha ~~~”

Nghe xong linh thoả, bắt chuyện lại cười ha ha, khoái hoạt nói: “Không phải, cũng không phải vì cảnh sắc thi thơ. Hai cô gái trước mắt ta, giống như tiên trong tranh, càng hơn cảnh đẹp mười phần; bởi vậy thơ này, chỉ được các nàng phú!”

“Được a a!”

Nghe đến đây Quỳnh Đình vội vàng hoàn toàn dừng lại ăn uống, vỗ tay trầm trồ khen ngợi cho đường chủ ca ca.

“Ừm, được rồi, nghe đây, từ đầu tiên viết cho Linh Dục tử
_____”

Lúc này hần ta mới mở miệng đối mặt với Quỳnh Huy, lại nói cho hai người nghe: “Linh Miêu, ngươi là:

Chẳng màng son phấn nhân gian, phong thái cực kỳ phong độ.

Đoàn người cười hồn nhiên không nói, thu thủy như thần băng ngọc cơ.

Một nụ cười thông dong vạn người si ngốc!

—— như thế nào?”

Vừa nghe xong liền xúc động ngâm tụng Linh Khuyết.

Chỉ thấy hai gò má công chúa hào sảng ửng đỏ, mặt đầy mây bay, trong miệng đàn ngâm như muỗi kêu thấp giọng trả lời:

“Thơ là thơ hay, chỉ là quá khen...”

“Thơ hay!”

Đây cũng là tiểu thiếu nữ vỗ tay vui kêu lên:

“Thơ hay hay! —— nhưng ca ca nói có hai nữ hài nhi tiên tử, một cái Linh Miêu tử tử, một cái khác ở đâu đây?”

“... Đúng là một nha đầu ngốc mà đáng yêu!”

Thấy Quỳnh Thố non nớt đáng yêu như thế, mở miệng trong lòng vừa rồi còn không chuẩn một hai câu, đã có kịch bản. Chỉ nghe hắn nói rõ ràng:

“Quỳnh Quỳnh, một bức họa khác chính là người đó! Quỳnh Thường người nghe kỹ đây, bài thơ này ca ca là đặc biệt tặng cho người:

lúm đồng tiền là tươi nhất Hoán Đan Hà, khuôn mặt lại giống hoa yêu hơn.

Còn lại một bộ dáng ngu ngơ, ôn vận sao dám áp hai vai?

Tiêu diệt hết nhân hồn thực đáng thương!

—— bài thơ này như thế nào? Thích không?”

Một lần đọc xong, bắt chuyện, cũng giống như vừa rồi, hỏi vị tiểu muội ngây thơ này cảm giác như thế nào. Mà chờ hắn vừa mới hỏi xong, Tiểu Quỳnh Thiên vỗ tay vui vẻ nói ra:

“Thích chứ, rất thích!”

“Quỳnh Quỳnh đếm một chút, ca ca tặng thơ đếm so với Linh Miêu tử tử, thích ~~”

“A...”

Nhìn khuôn mặt hưng phấn đến đỏ bừng kia của tiểu nha đầu, bắt chuyện lại có chút dở khóc dở cười, trong lòng âm thầm nghĩ:

“Tiểu muội muội ngây thơ, đúng là học chữ không tệ!”

Lần phong nhã này qua đi, ba tên tiểu nam nữ liền ngây ngẩn ngẩn ở trong mặt hồ cách bờ hồ không xa. Sáng sớm nói ăn uống no say, vẫn bung chén rượu bằng ngọc sứ, một mặt nhàn nhã ngắm phong cảnh, một mặt có một miếng không một miếng uống rượu., Chính là dương dương tự đắc. Linh Miêu

lúc này hai trông mắt uyển chuyển như gió thu, đỏ ửng bên má còn chưa tan hết, hiển nhiên còn hồi tưởng lại câu thơ vừa rồi. Lúc này Hạo bỗng nhìn về phía cánh đồng ở phía tây nam xa, không biết nhìn thấy cái gì, lại trở nên ngây ngốc đến xuất thần.

“...”

Lại qua một lát, vẫn là Quỳnh Quỳnh không nhin được đầu tiên, bỗng nhiên mở miệng nói chuyện với nàng:

“Ca ca, huynh có thấy nụ hoa sen kia không?”

“Hả? Đó là đóa nào?”

Sau khi lên tiếng, theo hướng chỉ dẫn của Quỳnh Đình tiến về phía tây nam, chỉ thấy đóa hoa sen màu phấn trắng xa xa kia phần lớn đều đã mở, trong đó còn chưa nở ra nụ sen cũng không nhiều. Dù là như vậy, cách xa như vậy đến mức Quỳnh Thiển chỉ một ngón tay, đã thức thời cũng không biết là nàng đang nói gì. Thấy hấn mê hoặc, Quỳnh Huyền liền càng thêm rõ ràng chỉ thị:

“Ca, chính là đóa kia —— nó thật có bản lĩnh, thể mà có thể gọi là chuồn chuồn chuồn đứng ở trên!”

“... Nguyên lai là đóa kia!”

Vị “Yêu Vương” sau này sẽ được truyền tới xôn xao, tiếp lời, kiên nhẫn cùng tiểu muội muội nói chuyện phiếm:

“Đúng vậy, nó thật sự là rất có bản lĩnh. Lợi hại nha ~~~~”

Chỉ bất quá mặc dù tỉnh lại thái độ nghiêm túc, trả lời cũng là thuận miệng đáp. Ai ngờ, nghe được đáp án như vậy, tiểu muội muội kia lại nhận thật, giống như lúc trước Linh Dục tỷ tỷ nàng giẫm đạp xe đạp nước, lúc này hai con người xinh đẹp nhấp nháy, lông mi lóe lóe lên rồi nghiêm túc hứa hẹn với đường chủ ca ca:

“Quỳnh Ngọc cũng có thể khiến cho chuồn chuồn đứng ở mũi!”

Dứt lời, không đợi ca ca của nàng trả lời, Quỳnh Huy cũng đã vẽ một đường cong, nhanh chóng di chuyển cái đầu nhỏ lơ

lửng ở trên mặt nước.

“Ha ha, ha ha!”

Trong lúc cười ngây ngô, đã cảnh tỉnh tiểu nữ oa kia bơi đến bên cạnh Hà hoa ở xa xa, nhắm mắt lại, lật qua chỉ chừa lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm trên mặt nước. Lúc này khuôn mặt linh lung như phấn ngọc của nàng hơi gợn sóng, môi anh đào khẽ nhếch lên, lúm đồng tiền lúng liếng, giống như nụ hoa đang nở trên mặt đất vậy.

“Nói không chừng nàng thực sự có thể thành công đấy...”

Không đợi hấn kịp phát ra nhiều cảm tưởng như vậy, một nữ hài khác bên cạnh cũng bỗng nhiên lên tiếng:

“Ai da, bắt chuyện!”

Chỉ nghe Linh Sư thét lên một tiếng kinh hãi:

“Ta, ta chỉ lo đến xuất thần mà thôi, bỗng tai bên tai đã không thấy đâu nữa rồi!”

“Hả?!”

Vừa nghe, nhất thời khản trương; cơ hồ là phản ứng bản năng, hấn tranh thủ thời gian tiếp lời:

“Linh Khuyết đừng nóng vội, chờ ta lặn xuống nước giúp người tìm được, nhất định tìm được!!!”

“Hi, không cần.”

Thấy tỉnh ngôn sốt ruột, thiếu nữ vừa mới kinh hô lại trở nên bình thản tự nhiên:

“Hửm?!”

Tĩnh lời thấy thế thập phần kinh ngạc:

“Vì sao không dùng. Cái đó nên giá trị —— “

“Người có đáng để đi toàn lực vợ vét không?”

Chỉ nghe một nửa Linh Dục Nhi liền tràn đầy vui vẻ, vui vẻ nói:

“Cảm ơn đã mở miệng! Tuy nhiên người coi thường ta rồi, ta đường đường là công chúa của Long Cung, chuyện trong nước

ta rất buồn.”

Nói xong, Tứ Độc Long Nữ buông xuống phấn cổ, trong thủy quang nhộn nhạo gật nhẹ đầu niệm vài câu chú ngữ phức tạp khó hiểu; chú ngữ nhỏ vụn vừa mới dừng lại, nghe chỗ gần hồ vang lên tiếng leng keng, quay mặt nhìn lại, một con cá chép đã vỡ mặt nước, lặn đầu bơi về phía bên này.

“Cảm ơn người!”

Long công chúa gỡ xuống giọt nước màu bạc trong miệng con cá chép kia, cười nói cảm ơn nó, sau đó liền khẽ quát một tiếng, rồi lại để nó trở về.

Mặc dù mấy ngày gần đây thông báo đã cố gắng thích ứng với sự tình tiên huyễn thần nhân bên cạnh, nhưng hôm nay thấy con cá chép này gật gật đầu, sau đó chìm vào đáy hồ, nghe thấy mới đột nhiên ý thức được, lúc này người đang nắm giữ sự dịu dàng tương bồi trước mặt, không phải phạm nhân, mà là một vị thần nữ long cung thần thông quảng đại.

Lại qua thêm một đoạn thời gian nữa, khi ánh mặt trời giữa trưa dần dần ngả về Tây, hần đã cảnh tỉnh liếc nhìn tiểu muội muội đang đợi thờ, nhưng lại phát hiện sự kiên nhẫn của nàng đã có thành quả:

Một con chuồn chuồn màu xanh nhạt cánh màu xanh nhạt đang lảng lảng đậu ở trên mũi tiểu nữ oa kia tựa như tuyết ngọc, thân thể màu cam vàng không nhúc nhích, chỉ có hai đôi cánh hướng hai bên trải rộng ra, thỉnh thoảng quạt vài cái, bảo trì cân bằng thân thể. Nhìn ra được, con chuồn chuồn nhàn nhạt kia đang thản nhiên tự đắc.

Thấy vậy, tỉnh giấc trong lòng cũng cực kỳ bội phục, thậm chí Quỳnh Đình này cũng coi như có nghị lực, không ngờ lại thật sự có thể bình tâm tĩnh khí giúp kéo chuồn chuồn tới. Chỉ là bội phục ngoài sức tưởng tượng., Hần còn có một chút vấn đề, bởi vì hần đối với tiểu nha đầu này tính tình quen thuộc, theo lý thuyết đến lúc này, vô luận là chóp mũi bị dựng lên ngứa ngáy hay là nhìn thấy côn trùng nhỏ đáng yêu ở gần đó., Dẫu sao cô không nhìn được đưa tay bắt lấy, vì sao hôm nay chuồn chuồn chuồn đứng thẳng đến mũi lâu như vậy mà

không thấy Quỳnh Hưu có động tĩnh gì? Lúc tỉnh lại, nhìn kỹ lại phát hiện nha đầu kia hóa ra đã ngủ! Nhìn gương mặt bình tĩnh an tường của cô, bất chuyện, trong lòng càng thêm bội phục cô: bái phục cô bé sau khi ngủ mà vẫn giữ được tư thái ban đầu, nửa lơ lửng trên mặt nước cũng không chìm xuống!

Đang lúc hẩn trầm tư đối với phương hướng của Quỳnh Quỳnh, trên mặt hồ trong vắt bên cạnh hẩn bất tri bất giác dâng lên sương mù trắng xóa. Khi khói mỏng mỏng lung tràn ngập quanh thân, Long Nữ đa tình kia dần dần áp sát đến phụ cận, trong miệng thì thảo nói ra lời tri tâm tôn kính, lúc thì thảo nói nhỏ., Đôi mắt sáng ngời dịu dàng đã sớm như nước... Giờ khắc này, bên ngoài bóng cây Bà Côn Bằng sóng lớn ngập trời đều đã đi xa, trong lòng hai người chỉ còn tình ý nồng đậm trong lời nói ấm áp này...

Tập hợp đủ loại tình trường bất đề cập tới, lại nói đêm nay, Linh Dục Nhi theo tình lang phân phó, đặc biệt thiết hạ một tiểu trướng hai màu u tĩnh nhã nhã khiết, yên ổn bên cạnh Phục Ba Châu là Liên Hoa Loan trướng, nghe nói là dành cho tiểu muội muội mấy ngày liền tranh đấu có chút tinh thần hoảng hốt.

“Lỡm bỡm “Lạch cạch”...

Khi âm thanh đau đớn kiềm chế tiếng bước chân của ca ca tỷ tỷ rốt cục cũng đi xa, thiếu nữ nho nhỏ vừa mới theo lời nhắm mắt kia, lại đột nhiên vùng trộm mở hai mắt, ánh mắt tinh thuần xuyên qua tấm khăn bằng thủy tinh gần như trong suốt trên đỉnh phấn la trướng, kinh ngạc nhìn về vùng biển sao trời vô cùng vô tận kia., Cái gối dưới cổ nàng chính là Long Cung Hoài Mộng, bên trong Kim Lô ven hồ san hô có Bồ Đề Định Hồn Hương, lại phối hợp với đỉnh đầu con Đông Hải Giao Long này hầu như có thể ngăn cách sóng biển âm thanh, làm như vậy dốc lòng an bài xuống, theo lý thuyết hẩn là rất nhanh có thể ngủ ngon giấc.

Chỉ là, nếu như Linh Dục hoặc là mở miệng nói lúc này vẫn là bên người, sẽ phát hiện thiếu nữ nho nhỏ gần đây trong lòng không có gì lo lắng, trong mắt không ngờ lại tăng thêm vài phần ưu sầu. Ở trong hương khói mà U Tịch Côn Bằng hoài

hoài mộng an thần, cô bé này lại tựa hồ một mực cố gắng mở to hai mắt, giống như là sợ nhập mộng ngủ!

Lúc này, bầu trời đêm nho nhỏ trên đỉnh đầu nàng vẫn dày đặc sao trời, ánh sao sáng ngời lóe lên, giống như đang không ngừng chớp mắt với nàng. Cứ như vậy ngơ ngác ngửa đầu nhìn bầu trời đầy thần bí kia, nghe rất lâu, bất giác trên khuôn mặt sáng sủa của nàng lại bỗng nhiên đầy nước mắt...

Chương thứ mười tám của Tàng Thương Hải có sóng ngầm mãnh liệt, kỳ thế như Tàng Thương Hải quản lý bình triều.

Hải đảo vào đêm tĩnh mịch yên tĩnh, dưới trời đêm tinh tú lóe lên lẳng lặng nằm ở một góc phiến muộn nho nhỏ.

Nếu như nói lúc trước La Dương Trúc Dĩ còn có lá trúc che mắt, ngày xưa La Phụ Sơn Nhai còn có núi non quanh quần, vậy hiện tại bốn phía hải đảo này bầu trời đêm mênh mông vô bờ liên đặc biệt tịch mịch. Trong bầu trời đêm tối tăm thâm thúy, ánh sao trong trẻo như nước, chậm rãi chảy xuôi ở trên người nữ hài tĩnh tọa.

Tĩnh quang lưu chuyển khá quanh quẽ, nhưng thiếu nữ đang ngủ trong hào quang lạnh lẽo lại cảm xúc dâng trào, làm thế nào cũng không tĩnh tâm được.

“Chẳng lẽ những mộng trước kia đều là thật sao?”

Đã đến đêm khuya vắng người, nhưng Tiểu Quỳnh Quỳnh vốn luôn vô tư vô lự lại không thể ức chế mãi được, nhớ tới vấn đề mà mình sợ nhất. Đó là ngọn núi cao cao ngất trong mây phun lửa, làn nước kỳ quái, gần đây trong giấc mộng càng ngày càng rõ ràng, giống như tiểu muội ngọc của Tiểu Ngôn ca ca hẳn., Thật sự từng mọc ra đôi cánh hoàn chỉnh, tự do bay lượn trong một ngọn núi lớn lửa hùng hực. Sau khi bay lượn mỏi mệt, giống như thật sự đi qua con sông quái dị kia, sóng lằng lằng vi độ, tạm lưu lại hình ảnh.

Có lẽ, những mộng cảnh ly kỳ này đối với tiểu nữ oa không biết sợ hãi là vật gì này, kỳ thật cũng không tính là khủng bố; nhưng giờ phút này nằng lại sợ hãi co lại thành một đoàn, khăn trương tròn ở dưới đệm chăn, chỉ dám lưu lại hai con mắt to đen láy bị bên ngoài nhìn vào., Nhìn thấy từng điểm ánh sáng âm áp thân thiết trong trời cao ngày càng trở nên kỳ quái, giống như một người xấu giấu ở Âm Phục, từng bước áp sát mình; giấc mộng quái dị như vậy lặp đi lặp lại, một mực cố gắng dao động sự thật luôn tin tưởng đó là sự thật, đó chính là:

Nàng. Trương Quỳnh Thố, nhiều năm trước xuất thân ở La Dương sơn dã ngoại, tồn tại trên cõi đời này rất nhiều năm. Chỉ vì chờ đến cuối cùng ca ca thương yêu nàng nhất đến, chờ đợi một thiếu niên đáng yêu nhất trên đời được thân thích nhất, muội muội biết điều đáng yêu nhất.

Trong suy nghĩ thuần khiết và khắc sâu như vậy, từ khi Quỳnh Huyền thoát khỏi La Dương Ngoại Kiếm Công phơi nắng nọ mọc lên, liền một mực chi phối chèo chống toàn bộ cuộc sống của nàng. Trong mắt tiêu cần thận của Quỳnh Thố, đã tăng lên ý nghĩ ngây thơ và ngây thơ của người ngoài nhìn vào này thành một loại tín niệm., Từ đầu đến cuối, tin tưởng tuyệt đối không dời đi. Quả thật đơn giản như chính thức, niềm tin có chút mù quáng, làm cho nàng bất kể là ở trên Thiên Điều nhai thanh đạm đơn điệu, hay là trong những chuyến đi gian nguy cùng với thiếu niên kia, từ đầu đến cuối duy trì khoái hoạt chân tâm.

Chỉ là, cho tới hiện tại, lòng tin của nàng đã dâng lên toàn bộ bầu trời kiên định, nhưng lại xuất hiện một vết rách không nhỏ giống như chén trà bị vỡ, đặc biệt là buổi sáng hôm nay đột nhiên buột miệng nói ra câu nói quái dị:

“Tiên tử dạy cháo đớp linh chi cơm, Dao Đài tự mình cắt lông Phượng Hoàng.”

Câu nói vụn vặt phần cổ quái này, lần đầu tiên khiến Quỳnh Huyền cảm giác được, có lẽ có một số chuyện có thể thật sự không phải như vậy. Có lẽ Trương Quỳnh Uyển nàng cũng không phải như vậy., Ở trước khi La Dương Sơn đã xuất hiện ở thùy trúc xanh biếc như biển kia, quả thật có chút cảm giác ngay chính nàng cũng không biết; mà loại trải nghiệm chưa từng biết này càng ngày càng làm cho trái tim vốn đang tràn đầy hạnh phúc của nàng chìm xuống càng ngày càng nhiều – có lẽ sẽ có một ngày. Nàng là một tiểu yêu quái “Tiểu yêu quái” mới sinh ra quái thủy, thật sự muốn rời khỏi bên cạnh ca ca vô cùng yêu thích của mình.

Vừa nghĩ đến điều này, thiếu nữ nho nhỏ trong suốt như tuyết lại trở nên đặc biệt ưu thương, đắm chìm trong đủ loại đau khổ mà mình tưởng tượng ra không thể tự thoát ra được, nước mắt

mang theo ánh sao đoạt mà ra, chảy xuôi trên khuôn mặt nhỏ bi thương. Lệ ướt đầm lưng áo, đôi mắt Tiểu Quỳnh sung mãn thủy chung không dám khép lại, chỉ cố gắng mở to nhìn bầu trời đầy sao trên đỉnh trường, sợ lại đi vào trong mộng cảnh trông rất sống động kia.

Chỉ là, cứ như thế kháng cự, nhưng từ chiều hôm qua nàng vẫn cực lực bôn ba, mặc dù ở giữa ngẫu nhiên nghỉ ngơi nửa ngày, đến giờ phút này vẫn còn suy nghĩ ngủ say, chống cự cơn buồn ngủ mãnh liệt trong chốc lát, cuối cùng bất tri bất giác chìm vào giấc mơ.

Tạm thời đề xuống những thiếu nữ bi thương khó hiểu này, không đề cập tới nữa rồi lại nói đến chiến cuộc trước mắt.

Lại nói, trong Nam Hải có một hòn đảo kỳ lạ, tên là “Viêm Châu; trong Viêm Châu có núi lửa rừng lửa, trong núi có hỏa quang thú, hình dáng như chuột lớn, lông dài ba bốn tấc, hoặc đỏ hoặc trắng, lấy dẹt vải, chính là dị bảo Nam Hải.” Nam Hải có lửa rải vải, Đông Hải có Bất Hôi Mộc.”

Chẳng qua là, hải ngoại thanh danh như vậy đối với Hỏa Quang thú sinh hoạt tại Viêm Châu mà nói, lại mang ý nghĩa tai họa cùng bất hạnh. Trước khi quy thuận Nam Hải Hào., Viêm Châu, Hỏa Quang Thú Tộc gặp phải nhiều loại săn giết, sau khi quy thuận Nam Thủy Hào, tai nạn vẫn chưa kết thúc như cũ. Mặc dù dưới mệnh lệnh của Mạnh trương, những thần quái lực lượng cường đại trong Nam Hải không hề chém giết, hỏa quang thú linh hình người, nhưng lại âm thầm bắt giết hỏa quang thú chưa bao giờ dừng lại.

Đối mặt với cục diện như vậy, lực lượng của hỏa quang thú nhỏ yếu, tuy rằng đau thấu xương nhưng không thể đưa ra cách gì thực tế, đành phải vài lần đi vào Long vực cầu khẩn, cầu khẩn thần linh của chủ sự cấm nghiêm khắc việc lạm sát. Chỉ là đám Thủy Hào hùng tâm bừng bừng kia luôn quan tâm thiên hạ., Chuyện nhỏ như vậy làm sao lo được; mỗi lần đối với lời cầu khẩn đối với sứ giả trong Viêm Châu tới đây, hần luôn luôn nhẹ nhàng an ủi, thi thoảng cũng nổi giận, nhưng luôn không hành động thực tế. Vì vậy tiên linh của Viêm Châu

này, mắt thấy tộc nhân ngày càng giảm bớt, cũng chỉ là không thể làm gì.

Bất quá, Nam Hải Long Cung nhẹ bằng như vậy, rốt cuộc đến hôm nay ử thành hậu quả nghiêm trọng, Viêm Châu Hỏa Quang Thú tộc, ở hiệp đồng Kinh Lan Châu Cự Linh hỏa thiêu Thần Thụ đảo., Chẳng qua bị liên quân Huyền Linh Tứ Độc Yêu Thần tấn công một chút, lập tức rút bỏ giới đầu hàng; sau đó là Tứ Độc Long quân hoàn toàn không chế Thần Thụ đảo, bọn họ lại cùng Lưu Hoa Châu, Điệp Nữ Phong Linh của Ngân Quang Châu đồng thời thuận theo tâm ý tứ khinh rẻ, các phe Nam Hải tuyên cáo không thừa nhận quyền uy Nam Hải của Mạnh Chương thống lĩnh, mà là đi vòng quanh Long Thần Đại thái tử bá ngọc ủng hộ trong Tứ Độc Sát Văn.

Một lời tuyên bố như vậy, lập tức tứ hải chấn động. Bởi vì, chỉ cần Linh tộc ở Nam Hải biết đại khái địa lý đều biết, trong vòng mười ba châu tứ đảo dưới sự khống chế của Nam Hải Long tộc, đến tận đây lấy Thần Thụ đảo làm trung tâm, phía đông Ngân Quang Châu., Ở Tứ Ba Châu phía tây, Ân Ba Châu, Ân Ba Châu, Lưu Hoa Châu, cả Viêm Châu phía nam, đều đã rơi vào tay liên quân thảo phạt. Mà Thần Thụ đảo chính giữa Nam Hải lại thất thủ., Liên quân của Tứ Độc Yêu Thần lãnh đạo liền có thể tọa trấn trung ương, mắt hồ nhìn bốn phương; Lưu Hoa Châu quy thuận, cơ bản thông báo kết quả hủy diệt đảo Nam Hải Chung trải dài nhất Vân Dương Châu ở phía tây. Đợi đến lúc Viêm Châu, Hỏa Quang Thú tộc đầu hàng, thì lại đóng quân trận tuyến liên quân của Hồ Thần Thụ đảo hướng Đông Nam Long vực đầy hai ngàn dặm. Binh phong trực chỉ Cửu Tinh, Kinh Lan, loạn lưu tam châu, uy thế bức thẳng tới quần đảo thần Nộ của Phong Bạo nữ thần trấn thủ.

So sánh với tình hình chiến cuộc như vậy, những người trong đám hải ngoại linh tộc này cũng có chút thổn thức. Trước đây không lâu, Cửu Tinh Hải Châu được bố trí trận pháp hiểm ác phức tạp, còn là trụ sở của quân đội đóng ở Nam Hải, ai ngờ, tứ phi chinh chiến chỉ bùng nổ ngắn ngủn mười hai mươi ngày, đã bị đại quân ép thành tiền tuyến.

Mà những thứ này mới chỉ là bề ngoài; nếu như vền vẹn chỉ có vậy, còn có thể bị quy kết thành sách lược Nam Hải, trước mặt địch nhân khí thế hung hăng co sức sức lực lượng phòng tuyến, chờ lúc thích hợp lại cho những quân công phạt một kích trí mạng từ xa mà đến. Chỉ là, tình huống bây giờ, không thể đơn giản quy kết cho Nam Hải một châu một đảo được, trước sau chỉ trong hơn hai mươi ngày..., Nhưng trước sau có mai phục, ngân quang, lưu hoa, Viêm Châu, thần thụ, Nam Hải chủ yếu là hải châu, bọn họ thật lòng quy thuận. Do vậy không thể không khiến các thế lực khắp nơi bắt đầu xem kỹ lại trận chiến này, điều chỉnh mong muốn chiến cuộc cuối cùng.

Đến lúc này, gần như tất cả thủ lĩnh các thế lực đang chăm chú quan sát đều trong lòng nói thầm:

Chỉ sợ ở trên Nam Hải ngàn năm đông chinh tây, uy áp quý phương lưu lại thanh danh hiển hách, chưa chắc đã không phải là nói quá sự thật; mà các tộc Nam Hải từ sau khi thủy hầu mạnh mẽ điều khiển Nam Hải tựa hồ đoàn kết mười phần đoàn kết, cũng không nhất định phải bền chắc như mặt ngoài vậy.

Tình hình chiến đấu ngoài dự tính như vậy, đối với Thần Linh Thủy tộc có liên quan rất nhiều lợi ích, nhất định phải đối mặt trực tiếp với một vấn đề vô cùng khó giải quyết:

Tứ Độc lão long vội vàng xuất binh giúp lão long tuyệt đối không chịu để lão hủ kia chém con chó nước, hay là nhẫn nại một thời gian. Xem xem Tứ Độc có trúng mưu kế Nam Hải không, có thể chớp mắt một cái đã trở thành nỏ mạnh hết đà sau khi hãm địch không?

Lúc này đối với thủy tộc có liên quan thiên ti vạn lữ lợi ích giữa hai bên mà nói, phảng phất như đi tới một ngã ba. Đi đúng hướng, sau này mấy trăm năm thậm chí là có thể bình an vô sự hưởng phúc; mà nếu không cẩn thận dè dặt bảo vệ, thì sau này chỉ sợ bị người chen ép xui xẻo!

Vì lợi ích bản thân, giờ phút này đối với đại đa số bọn họ, cái tiêu chuẩn cuối cùng quyết định ủng hộ bên nào, tuyệt đối không phải là hai chữ hoa lệ đường hoàng lẫm liệt trong quyển Triều Văn chiến thư của hai bên, mà là thắng bại trên mặt đất thực sự, kéo dài thắng bại trở thành vua.

Mà trong những thế lực rắc rối phức tạp này, đối với Nam Hải Tứ Độc mà nói xảy ra vài sự kiện trọng đại tuyệt đối không thể khinh suất, đó chính là:

Đầu tiên, sau khi thiếu niên họ Trương được xưng là Long Thiên kia dẫn người chiếm lĩnh Thần Thụ đảo, Đông Hải Long tộc vẫn luôn im lặng mặc kệ chuyện chấn động tam giới, rốt cuộc cũng đánh vỡ trầm mặc., Đưa tới thư hàm chính thức cho hai bên chiến đấu, nói cho bọn họ cách nhìn của mình. Đông Hải Long Cung được xưng là Tứ Hải Long Tổ, nói, bọn họ đối với chuyện phát sinh trong tộc biểu thị đau lòng, hi vọng song phương có thể bình tâm tĩnh khí, sớm ngày can qua.

Ở trong chiếu thư do Đông Hải Long Vương đích thân viết, không đau không ngứa của Đông Hải, lão Long Vương cũng chỉ trích cho song phương, nói là hậu bối Nam Hải Mạnh Chương làm việc không ổn, không nên âm thầm kết giao với tứ hạ độc bộ thủy thần dưới trướng, lại càng không cãi tâm bức hôn, khế động đao binh đóng băng La Phù. Còn Tứ Độc Long Vương Trung Quân của Tứ Độc Long Vương Vân., Làm trưởng bối Nam Hải, cũng không cần quá mức so đo với Tôn chất nhi; bởi vì nếu như bọn họ có cái gì không đúng, có thể bình tâm tĩnh khí đàm phán, hoặc nhận lỗi hoặc phạt, tất cả đều có thể thương lượng.

Phản từ như vậy là văn điệp bình thường, nhìn như lập luận trung bình, tứ bình bát ổn ai cũng không đặc tội, nhưng khi giao chiến hai bên văn điệp cuối cùng, cảm thụ lại đột nhiên rất khác biệt, nguyên lai mấy câu nói cuối cùng chính là:

Xét thấy phía bắc Đông Hải Long Vực gần đây Yêu tộc hoành hành, quấy nhiễu ngư dân hạ giới đánh cá bình thường. Bởi vậy sau khi nhận được Trấn Yêu ủng hộ của Đông Hải Long Vương các nơi, bảo đảm sự tín nghĩa của Đông Hải Long Thần, thể hiện thiên địa chính khí. Đông Hải Long Cung quyết định phái đại tướng quân tuần tra, Thương Bích soái mười vạn quân, Bắc Cương, chuyên tâm tiêu diệt ngư dân Đông Hải Hương Hỏa, đảm bảo cho việc làm ngư dân an bình trong doanh trại.

“Chỉ vì mấy tên ngư dân mà điều động mười vạn tên Dạ Xoa quân có chiến lực mạnh nhất Tứ Hải?”

Thấy chiếu văn này, không cần nói đến thần linh tâm tư lung linh, ngay cả kẻ ngốc cũng biết, Đông Hải Long Cung lúc này nói rõ muốn thiên vị Tứ Độc Long Quân xuất thân long tộc bản hệ, lấy cớ bày ra trận thế, nhìn chăm chăm về phía bắc, không để cho vị long thần phương bắc giao hảo với Nam Hải nhúng tay hung binh.

Nếu nói, Đông Hải Trần Bình vẫn còn hợp tác, dù sao Vân Trung Quân thân là Tứ Độc Cộng Chủ nghe nói năm xưa là một Thái tử Long Vương của Long Cung, nhưng chuyện tiếp theo truyền tới tai mắt của mọi người có chút không thể tưởng tượng nổi.

Theo một ít tin tức linh thông truyền ra nói, nói là hai tộc Quỷ Phương ngàn năm qua xem tình hình như nước với lửa ở Nam Hải, Quỷ Phương, lại cố ý chia chiến làm tư lự, nổi lại liên minh hữu nghị; sau khi kết minh Nam Hải hi sinh trả lại Thánh địa Quỷ Linh Uyên cho Quỷ tộc. Mà Chúc U Quỷ Phương cũng cam đoan từ nay về sau cũng không quấy rầy Long vực ở Nam Hải này nữa.

Tin tức dọa người như vậy, tuy rằng vừa mới nghe thấy có chút hoang đường quái dị, nhưng chỉ cần tĩnh tâm lại cẩn thận suy nghĩ, sẽ vì Nam Hải mà đập bàn tán! Bởi vì hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh., Nam Hải liên tiếp bại lui, nguyên nhân quần bách chiến cuộc như vậy là vì muốn quy kết bọn họ nhất tâm nhị dụng, một bên phải chống cự cường lực Tây Bắc xâm nhập., Một bên muốn phân ra thành Nam Hải phù, mười hai Thú Thần Thôn Quỷ chống cự với Chúc U Quỷ Quân đông nghìn nghịt. Mà hiện tại chỉ cần hai bên kết minh, Nam Hải trả lại hai bên để kết bệnh tại ruộng của Quỷ Linh Uyên thì không thể so sánh với lo lắng an nguy của Đông Nam Nhất tuyến, do đó có thể toàn lực đối phó với uy hiếp lớn nhất đến từ Tây Bắc. Đến lúc đó, hươu chết vào tay ai cũng không biết được.

Mà an bài như vậy đối với Chúc U Quỷ Phương cũng thập phần có lợi, bởi vì ngày xưa tám đại phù thành Nam Hải thập phần cường đại, trong đó đại bộ phận phù thành lồi quang

chấn động, liệt diễm ngập trời, vừa vắn khắc chế thể chất âm linh Quỷ tộc. Cho nên quỷ phương bọn họ giao chiến vẫn luôn ở thế hạ phong. Hiện tại nếu Nam Hải nguyện ý kết minh., Đối với bọn họ mà nói, mặc kệ đối thủ có nguyên nhân gì, chỉ cần trước tiên trả lại Thánh địa Quỷ Linh Uyên của bọn họ. Để cho bọn họ có thời gian thấu hiểu bí mật trong đó, đạt được lực lượng cường đại rung chuyển trời đất, thì về sau cho dù Nam Hải cùng bọn họ trở mặt, Chúc U Quỷ tộc cũng không sợ.

Mà tính toán như vậy rõ ràng không quá lớn, lại nói tiếp còn phải bại Tứ Độc ban tặng. Bởi vì năm xưa Quỷ Linh Uyên hiện tại là Thần Chi Điện, tuy vẫn luôn là Thánh Địa Linh Uyên của Quỷ tộc, nhưng cho tới nay, trong tộc bọn chúng cũng chỉ biết tới việc bại kiến triều bại này., Các nội tình khác trong vực cũng không thập phần rõ ràng. Tối đa trong bọn họ, Quy tướng lớn tuổi nhất còn biết, ngay tại ba ngàn năm trước, Tứ Hải Long tộc hiện tại vì mảnh Nam Hải này Quỷ Linh Uyên, đi đánh một trận với Ma tộc thần bí đang lui về Tây Nam hoang mang., Sau đó trong vùng biển thâm uyên này âm phong khốc loạn trận trận, hai ba ngàn năm qua liền trở thành thánh địa Chúc U Quỷ Phương bọn hắn triều bại. Mà lúc này, bởi vì bên trong long tộc khai chiến, ba ngàn năm trước chính là Tứ Độc Long Vương chiến chủ lực Long Ma truyền ra tin tức., Nói là ác ma Thái Cổ ẩn nấp trong Quỷ Linh Vực, Nam Hải Ác Hầu mưu toan phóng ra lực lượng tà ác của nó, quy về cho mình dùng, trấn áp tứ phương.

Nếu không phải Tứ Độc vì hạ thấp đối thủ để cổ vũ bản thân truyền ra tin tức như vậy, Chúc U Quỷ Phương còn bị che giấu trong đó.

Mặc dù, nếu là người ngoài thấy tin tức này tựa hồ có lời đồn đã kích đối thủ, nhưng trong mắt một ít trưởng lão Quỷ tộc, tổng hợp tình huống ba ngàn năm trước, xem ra tin tức này chưa chắc là không có lừa. Nói không chừng, Tứ Độc kia ra sức tấn công Nam Hải như thế, thực tế chính là muốn thay thế Nam Hải chiếm cứ vùng đất kia, một khi phá giải liền có thể hiệu lệnh cho bốn phương Linh Uyên Thánh Địa.

Vì vậy thà tin còn hơn, tâm tư không thể tin, Chúc U Quỷ Phương vốn sống chết tranh đấu, cũng thật bắt đầu tiếp xúc

với Mạnh Chương lão; từ hai phe thủy hỏa bất dung, trở thành minh hữu đã có thể ở trong tầm tay!

Tạm thời không nói đến loại dây dưa rắc rối lợi ích phức tạp này, bởi vì bọn họ đạt tới có lẽ sẽ kéo dài, tạm thời còn không có bao nhiêu tác dụng thực tế, nhưng giờ phút này có một phương thế lực, lại rục rịch muốn động, dục đồ lập tức gia nhập vào trận đại chiến Yêu thần tanh phong huyết vũ này.

Vị Chiến Thần Linh dứt khoát này đúng là trọng binh của Đông Hải Long Cung uy hiếp, khiến người không dám hành động thiếu suy nghĩ như Long Thần Bắc Hải, Cương Khuyết.

Từ sự phát triển của chiến sự tiếp theo, có lẽ Đông Hải Long Cung đa mưu túc trí, có chút không cân nhắc, đó là đã quên tính tình vị Hải Thần này một mực ở phương bắc hô phong hoán vũ. Vị này tập hợp Ôn Thần, Phong Thần, Hải Thần một thể Bắc Hải, vừa vặn nhìn thấy Đông Hải hoành binh Bắc Hải, mới quyết định lập tức xuất binh!

Chẳng qua, cho dù Đông Hải hảo tâm biến thành kích tướng, vị này tính cách quái gở quyết định xuất binh trợ giúp hậu bối hậu bối xa xôi, vẫn là phải cẩn thận từng li từng tí, dù sao phương nam mười vạn Đông Hải Dạ Xoa quân kia mỗi người đều dời sông lấp biển, lui tới như điện; mà ngoại trừ những hung tốt Đông Hải đang nhìn chăm chăm, mấy toà thành Đông Hải Nam Hải cũng không do dự, bởi vì phía trên kia chiếm cứ so với Ma Tộc còn thần bí hơn.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười tám cũng chỉ là tầng thứ bảy của Chương thứ bảy của Hải Thương Mang và Chương sinh trưởng, muốn ném thử vị trí bốn phía của biển cả.

Thời điểm này, đại địa Trung Thổ bốn phía có bốn biển, phân biệt lấy hiệu Tứ phương Đông Tây Nam Bắc, gọi là “Đông Hải”, “Tây Hải”, “Nam Hải”, “Bắc Hải”.

Bên trong Tứ Hải, Đông Hải nằm ở phía đông của đại lục Trung Thổ, ở trong Tứ Hải tráng viên bao la nhất, trong đó có hàng tỉ mặt sóng, muôn hình vạn trạng, dị tộc kỳ ngư ở đáy nước nhiều vô số kể, không thể đếm xuể. Đông Hải Hải Long Thần Ngao Quảng lĩnh thuộc tính Đông Hải, chấn nhiếp tứ hải

chi tổ. Phía nam nam của Đông Hải chính là Nam Hải, là Nam Hải, là Nam Hải Long Thần Cương vừa mới đạt tới Nam Hải, hiện tại thực là do tam thái tử Mạnh Độ Nhất, Phó Thủy Hầu giam cầm.

Tây Hải nằm ở phía tây Nam Hải; ở tây nam hải vực nhất Tây Nam thần ngục quần đảo nằm ở tây nam ba ngàn dặm, ngoài ra thì Tây Hải Long Vương thuộc địa bàn quản lý của dân chúng. Bên trong Tây Hải, cũng là Yên Ba Hạo Khoát, hòn đảo lớn nhỏ tổng cộng, tinh la kỳ bố; vô luận hòn đảo hải dương, hay hòn đảo nhỏ., Tất cả đều nóng ran, trong đó có hàng vạn cỏ cây, lông chim quý hiếm, đa dạng phong phú. Mà chủ nhân Tây Hải so với Sào Dân tính tình hòa thuận hơn, không tranh quyền thế, hai ngàn năm trước Tây Hải Chi Vực còn ở Đông Phương bộ quần đảo Nam Hải Thần Ngục nằm ở phía đông một ngàn dặm., Nhưng hai ngàn năm qua lui nhường nhiều lần, thẳng đến trên quần đảo Thần Ngục xuất hiện ở phía tây ba ngàn dặm hải vực phía sau. Cương vực Tây Hải tộc rút cuộc ổn định lại, lệch qua bờ tây nam biển, từ đây không còn tranh chấp với tộc của thiên hạ.

Bên trong Nam Bắc tứ hải, nơi thần bí nhất nằm ở cực bắc Bắc. Nếu như nói bốn biển khác, vô luận là lễ nghi hay là ngôn ngữ hành sự, đại khái không khác gì Trung Thổ Thần Châu; nhưng Bắc Hải lại khác biệt., Trong đó, ngôn từ tập tục của hải dân đột nhiên có cảm xúc với những phạm nhân khai hóa thiên hạ khác. Bắc Hải giá rét, ở chỗ nhân lực trung thổ đại địa có thể chạm tới, còn phải cách Bắc Hải hơn hai ngàn dặm mới đến biên giới đại lục giáp ranh với Bắc Hải. Đất đai gần sát bờ Bắc Hải cơ hồ bị băng tuyết bao trùm. Quanh năm hàn phong gào thét hoa tuyết bay múa, khắp nơi sinh cơ tuyệt thiếu., Chỉ có số rất ít chim thảo mộc, linh thú trời sinh kỳ dị mới có thể sống sót. Đến đại dương Bắc Hải thì cả ngày tuyết bay đầy trời, núi băng bốn phía trải rộng tuyết, hung hiểm dị thường.

Mà Bắc Hải này lại khác với Bắc Hải, giữa đông tây nam ba biển giao giới trực tiếp giáp giới với nhau, Bắc Hải Thần Cương lĩnh đại dương Bắc Hải và Đông Hải phía nam có một lối xông vào, hướng nam lấy Tây Nam xuyên qua quần đảo a

Lưu Thân làm hạn chế, hướng bắc đến một tòa hoang mạc hoang cực bắc chật hẹp là một giới hạn của một hải hạp chật hẹp., Hải vực chính giữa ngàn dặm là nơi vô chủ. Hải hạp ở Bắc Hải Nam giới, bởi vì hai đầu lục địa quanh năm đều bị băng tuyết bao trùm, một mảnh trắng xóa. Giống như ông trời ban xuống thần lệnh, khiến nó vĩnh viễn bảo giữ màu trắng, bởi vậy chỗ này muốn trùng trùng địa hiểm muốn đặt tên cho hải hạp là “Bạch Lệnh”; vùng biển giữa Nam Lệnh hạp và A Lưu Thân được gọi là “Bạch Lệnh Hải”.

Mặc dù trong các giới, không hiểu rõ nội tình bình thường đều cho rằng phía bắc quần đảo A Lưu Thân chính là Bắc Hải, nhưng trải qua nhiều năm Xi. Qua vài lần xung đột, trong suy nghĩ của Linh tộc Đông Hải Bắc Hải bản địa liên hệ, Bắc Hải chân chính ứng ở phía Bắc Bạch Lệnh hạp, theo ngôn ngữ của dân Bắc Hải phát âm, gọi là “Tinh Ba Lô Bát Hải”.

Tứ Hải địa lý ôn lại. Lại nói ngay tại Trung Thổ tứ phi Thủy Yêu tộc Huyền Linh Yêu Hội - Minh La Phù, dưới trướng Chủ Bàng hơn một tháng chỉ đích Nam Hải, ước chừng tại cuối tháng này, chính giữa Nam Hải công thủ chiến sự hùng hực như lửa, Nam Hải Thủy tộc liên tục bại lui., Nơi cực bắc khô hàn kia xưa nay cùng Nam Hải Mạnh Chương Chương, Hải Thần Cương cương cương cuối cùng cũng ngồi không yên. Trải qua mấy ngày chuẩn bị, một ngày điểm lên năm vạn trưởng thừa quân tinh nhuệ nhất dưới trướng. Xuất Bạch Lệnh hạp, hướng đông nhanh chóng đi, chuẩn bị đi đường vòng đến nơi lô bạo thạch đầy những con bão lô vân dày đặc kia., Bắc Hải Long lấy cách tránh khỏi tai mắt Đông Hải, gấp rút tiếp viện Nam Hải. Đến lúc Nhật Ty, gần giữa trưa, Bắc Hải Long Thần toàn thân quán trong một đám mây mưa màu đen cuồn cuộn một con Hắc Long hai đầu, ở trong đại quân đông nghìn nghịt, cùng đại quân đi về phía Đông Phương Lô Thạch.

Đám người Bắc Hải này mặt mũi hung hãn, trời sinh giỏi về việc đi như chớp giạt, bởi vậy trước sau bất quá hơn nửa canh giờ, đại quân Bắc Hải hơn năm vạn người liền nhanh chóng tiếp cận vùng đất Bạch Lệnh hạp cách đó hơn bốn ngàn dặm, lô bạo Thạch.

Lúc này, nhìn đám mây đen không xa phía trước phun trào điện quang lóng lánh, Hải Thần trốn trong khói đen yên lặng trầm nghĩ:

“Ừm, qua đám Lôi Bạo này là có thể bao phủ bầu trời rộng lớn rồi.”

Căn cứ kỹ càng tìm hiểu trước quân sự Bắc Hải Long, chỗ tối thượng của những ánh mắt Thần Diêu mà Đông Hải thả ra như đuốc bay đến, chỉ có Lôi Bạo trạch quanh ngày sấm sét vang dội; mà mây đen trên bầu trời Lôi Bạo Trạch này cuộn cuộn lôi quang chói mắt, những Thần Diêu chớp mắt ngàn dặm cũng không dám bay vào trong đó, những Thần Diêu kia cũng không dám bay vào trong đó., Chỉ có thể phi hành trên bầu trời của lôi vân. Cho nên, theo con đường từ biển cạn sát biên giới phía bắc Man Hoang lúc trước, chỉ cần mượn đám mây đen lôi điện trên không trung của Lôi Bạo Trạch tránh thoát tai mắt của Đông Hải Thần Diêu, từ đó trở đi, biển rộng trời cao, có thể mặc cho đám Bắc địa thần quân cường đại tự do bay lượn!

“...”

Bởi vậy, mắt thấy đại quân cách phiên hải vực màu đen phong ba quỷ quyết kia càng lúc càng gần, Hải Thần một mực có chút khẩn trương dần dần trầm tĩnh lại. Trừ phi trăm ngàn năm chưa từng có quang thiên hóa nhật lôi vân biến mất trong nháy mắt, nếu không những con điều hâu chỉ dám tuần tra trên trời cao ngoài vũ vân không có khả năng phát hiện bọn họ ở trong vùng biển quỷ quyết đó bị thiên lôi cấp tốc đánh trúng.

Hai mắt Xi Cương trầm tư, trước sau năm vạn con trường thừa Hải Linh của lão đã lơ lửng nửa đi nửa, hướng nam nhanh chóng tiến vào trong vùng mây đen phun trào của vùng biển. Lúc này, nếu từ trên trời cao phía sau bọn họ nhìn lại, đám quân ngũ tốt ở Bắc Hải giống như cự xà từ biển sâu mọc lên, đang uốn lượn tiến vào trong một cái nôi lớn màu đen trên mặt biển.

Cho đến giờ phút này, hết thấy tình huống trước sau như một, không có chút dấu hiệu bị các hàng xóm phía nam phát hiện.

“A...”

Nhìn thấy cảnh tượng bình thản trước mắt, đại thần Xi Cương vừa mới tiến vào Lôi Bạo Trạch, sau khi vùng Huyền Hắc Đại Minh quét bay vài tiếng sét kinh thiên động địa, đã không cần lo lắng chút nào. Hiện tại vị Hải Thần song diện vẫn trấn tĩnh tự nhiên này đã thay đổi thành bộ dáng phong độ nhẹ nhàng, tai thính thanh xà, bắt đầu suy nghĩ đại kế chinh chiến sau khi đại quân của mình đạt tới Nam Hải.

Chỉ là, Trinh Cương trấn tĩnh không kéo dài bao lâu. Bởi vì cái gọi là “Trời hữu bất trắc phong vân”, từ xưa tới nay thiên tượng lôi bạo hải trạch này cũng không có bao nhiêu biến hóa, sau khi đại quân Bắc Hải bay vào không lâu, đột nhiên xuất hiện một ít dân biển; này cổ quái dị biến, vẫn là Lam Cương linh giác nhạy cảm nhất phát hiện ra đầu tiên:

“Kỳ quái, sao hôm nay trong đầm lôi bạo này lại có nhiều điện quang sáng chói vậy?”

Ban đầu, lúc đầu, từng đám từng đám mây đen dần dần thấy trước mắt sáng ngời, Nghiêu Cương còn tưởng rằng tia chớp càng lúc càng dày đặc, chỉ là trong lòng lạnh nhạt nghĩ như vậy, không đến một lát, bầu trời phía trên địa lôi phạm vi mấy trăm dặm đã xảy ra biến hóa khiến toàn bộ Bắc hải quân tốt trọn mắt há hốc mồm:

Đám mây đen trên đỉnh đầu hần lúc trước đen kịt như một cái nồi úp xuống, không biết từ khi nào bắt đầu đã dần dần nhạt đi. Chờ mọi người phát giác ra, trong minh minh có một bàn tay khổng lồ vô hình, trong nháy mắt đã xua tan những mây lôi điện điều vũ uy uy kia, tốc độ trước sau cực nhanh, tựa như một cái giường bông bị tiểu nữ hài nghịch ngợm nào đó lật tung, chớp mắt toàn bộ tiêu tán.

Chỉ trong chốc lát, Lôi Bạo Trạch vốn nóng nảy như điên bỗng như biến thành một tiểu cô nương ôn nhu thuận, gió nhẹ thoảng qua mặt biển xanh thẳm, gợn sóng nhẹ vỗ.

Lôi Bạo Trạch thay đổi như vậy cũng không sao, nhưng ngàn vạn quân mã Bắc Hải lại đột nhiên như trứng gà bị lột vỏ, lập tức lộ ra dưới ánh mặt trời ban trưa!

Biến hóa kịch liệt như thế, lập tức khiến những lính hải quân Bắc Hải đang lén lút đi lại một mạch, ngoại trừ số ít Hải Thần Linh định lực phi thường trấn định như lúc ban đầu, đại đa số Hải Linh Trường Thừa đều giống như con ruồi không đầu bị bóp mất đầu, chỉ để ý bơi lội trong sóng biển ban đầu vội vàng đảo vòng vòng, đội ngũ vốn chỉnh tề lập tức trở nên hỗn loạn không chịu nổi!

“Đây là...”

Không giống như những người khác đang kinh hoàng, lúc này Ô Cương vẫn trấn định như cũ. Mặc dù vừa rồi thần mục mở tròn cực lực, không nhìn thấy chút dấu hiệu dị thường nào, nhưng sau khi dùng mũi ngửi một chút, hắn lập tức ngửi được một chút mùi vị bất thường từ phong tư ở phía Đông Nam đang thổi tới. Mặc dù khí tức mỏng manh như có như không này chỉ thoáng qua rồi biến mất, chính mình chỉ ngửi được một chút đuôi gió, nhưng cũng đủ để cho hắn liên tưởng đến rất nhiều thứ.

Chỉ là đến giờ phút này, ngay cả hắn cũng không rảnh để quan sát; đội ngũ vừa mới theo thuộc hạ ước thúc một chút hỗn loạn, Xi Cương nghe được ở trên mặt biển phía tây nam mình đột nhiên truyền đến một trận tiếng gào thét nhỏ vun dập dập, như xuân tằm ăn lá dâu lúc đầu, leng keng vang lên. Sau khi đảo mắt tiếng rít càng thêm hùng vĩ, giống như sấm rền chuyển động qua lại., Đám người Bắc Hải liền thấy trên Tây Nam Hải đang có một khối vân trận màu đen phô bày mấy chục dặm cuộn cuộn đến, dưới nó che đậy vô số thủy linh điện thân hình cao lớn, từng người tay cầm cương xoa sáng như tuyết, diện mục kiêu diễm, con mắt nhấp nháy, thập phần đáng sợ!

Đối với hải quân Bắc Hải, những thần linh ác hình này đúng là rất quen thuộc; những thủy linh mặt ác mang theo mây mưa gào thét như gió này chính là thủy quân của Đông Hải Long tộc dùng giọng điệu khinh thường bốn phương. Không cần phải nói, chính là bầu trời trên bầu trời sấm sét vừa rồi đột nhiên xuất hiện mây đen, những điều hâu vốn chỉ lượn vòng trên trời cao kia lập tức thấy rõ hành tung của bọn họ, rất

nhANH LIỀN ĐẢM NHIỆM CHỨC VỤ LONG QUÂN ĐÔNG HẢI PHÍA NAM TỚI LUI.

Vì vậy chỉ trong giây lát, quân đoàn Dạ Xoa kéo dài bầu trời rợp trời kia đã chặn hết đường biển phía nam của Bắc Hải Long quân; còn khi bọn họ tới, Lôi Bạo lập tức khôi phục khuôn mặt ban đầu, trong nháy mắt mây đen mưa gió do hải quân Dạ Xoa mang tới lại tụ tập một lần nữa mưa bão lôi điện. Chỉ có điều lúc này đối với Bắc Hải mà nói đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, hành tung của bọn họ đã hoàn toàn bại lộ.

“Tiếc thay...”

Nhìn thấy Đông Hải Dạ Xoa quân hung hăng tiến tới, Phong Thần Cương vốn phong thái tao nhã hai trượng đã hóa thành Phong Thần Cương Cương cương, đã biết là không thể, trong lòng thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ. Mà trong lúc này, quân đoàn Dạ Xoa đối diện chen chúc thành một đồng khí thể hùng hổ., Đám người chột tách ra hai bên, từ trong đi ra một vị thần soái trung niên thân hình cũng là hơn hai trượng, toàn thân bao phủ hoàng quang, uy thế phi thường. Xuyên thấu qua hoàng quang quanh quẩn sương mù có thể mơ hồ nhìn thấy, vị này được chúng tinh ủng hộ như thủy thần, đỉnh đầu là tam tử kim nhật quan vàng., Mặc Ngân Lân Kim khảm Hải Cương chiến giáp, sau lưng mặc một bộ áo choàng màu đỏ tươi tiên diễm, theo gió phiêu đảng rung động; mà trên mặt Hải Thần này trắng như ngọc, mày phượng mắt tà, dưới cằm có thể chạm tới ngực Tam Dục Ô Côn, nhìn qua đúng là thần thái hưng phấn.

Thấy tướng mạo tướng mạo của Đông Hải Thần Tướng mặt ngọc râu dài, thì cho dù những lính hải quân Bắc Hải chưa bao giờ gặp mặt này cũng biết, người này là Đông Hải Đại Tướng Thương Bích thanh danh hiển hách uy chấn tứ phương.

Lại nói tới Đông Thủy Thần Thương Bích này, từ trong quân trận bước sóng đi ra, ở đây trời điện quang chiếu rọi nhìn thấy vị Long Thần phương bắc không nhúc nhích kia, liền mỉm cười, chấp tay trong quang ảnh hoàng kim, thập phần khách khí hỏi:

“Kỳ Cương đại nhân, ngoại thần Đông Hải Thương Bích. Hôm nay hân hạnh gặp mặt, không biết lần này Lệ binh bành ngửa của ngài chỉ nơi nào?”

“Hừ...”

Trong tiếng lôi bạo nổ vang đầy trời, nghe được tiếng hỏi này của Thương Bích, Kỳ Cương hừ một tiếng, trên mặt thâm trầm như nước, khóe miệng bất động thản nhiên đáp:

“Ồ, vốn là Thương Bích. Chuyến này không có hấn, chỉ là diễn luyện quân mã.”

Nói xong lời này, cũng mặc kệ Linh Tướng đối diện trả lời như thế nào, Long Thần Bắc Hải từ từ xoay người lại, hướng tứ phương quát:

“Chư vị nhanh chóng tới đây, tốc độ nhanh nhất có thể!”

Mặc dù khóe miệng Kỳ Cương vẫn không có động tĩnh gì, nhưng âm thanh như tiếng sấm này lại lần ắt tất cả địa bạo lôi trên không trung của Hải Trạch, nổ vang bên cạnh mỗi Hải Linh Nhĩ trong phương viên mấy chục dặm. Mà nghe được tiếng hô quát này, tất cả Hải Linh Trường Thừa không hẹn mà cùng hưởng ứng một tiếng. Lập tức âm thanh thấu thiên địa vang lên., Hải Động Thiên rung chuyển. Sau đó, cùng những con Dạ Xoa kia giống nhau, mặt đen đuôi báo lui tới như điện, tựa như mãnh hổ âm âm chạy về hướng tây bắc. Đến lúc này bọn họ đã không cần cố kỵ hành tung nữa, lần này toàn lực chạy nhanh lập tức như nhấc lên một cơn lốc trong đại dương mênh mông, lại giống như thủy triều đen kịt cấp tốc hướng phía tây bắc chạy đi.

Thấy như vậy, vị Đông Hải Đại Tướng diện mục ung dung ôn hòa kia cũng ngay sau đó phát ra một tiếng hét lệnh, lệnh Dạ Xoa quân dưới trướng cũng nhanh chóng di chuyển về hướng Tây Bắc; theo lý do hấn truyền ra từ Bắc., Nói là muốn tiền bằng hữu Bắc Hải bọn họ đi một đoạn đường, thế là trong nháy mắt hai nhà này mặt và tâm bất hòa “Quân” liền sánh vai, Linh Thừa Nhất Nam Nhất Nam một bắc bộ mặt của Dạ Xoa quân cùng nhau hợp lại, tựa như nhấc lên hai tròng hải

triều màu sắc xanh điện lam dị thường màu nâu đen, cũng đi về phía tây bắc Bạch Lệnh Hải hạp.

Mà hai bộ quân mã này, ở trong đám Linh tộc hải ngoại luôn nổi tiếng về cước lực, hơn nữa tất cả đều vì chủ mà trong lòng vốn không phục lẫn nhau., Hơn nữa hôm nay bề ngoài lễ phép lại hết sức khách khí ngăn cản, càng kích thích không ít hỏa khí của song phương. Bởi vậy, dù là Hải Linh tâm thần thông minh, trong miệng vẫn luôn mặc niệm lời dặn dò của chủ soái công, nhắc nhở mình liên tục giao tiếp với những ” hữu quân” kia., Tuyệt đối không thể đụng vào chân hỏa, nhưng trước mắt tình cảnh sánh ngang, ra sức chạy băng băng cũng không tránh khỏi có một ý định tranh đoạt, chậm rãi thi đấu. Mà ở chỗ tiếp giáp giữa hai phương quân trận lại phát sinh va chạm với nhau, càng không tránh được thỉnh thoảng phát sinh va chạm.

“Ách...”

Tình cảnh va chạm va chạm vào mặt đất rơi vào mắt Đông Hải thống lĩnh Thương Bích, cũng làm cho hắn thập phần lo lắng bộc phát một trận tranh đấu tuyệt không cần thiết với Bắc Hải. Có lần suy tính này, Thương Bích suy nghĩ một chút, liền vung hai tay lên., Đảo mắt liền có hai luồng quang hoa màu vàng tươi từ trong tay hắn bay ra, đón gió biển càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ bộ lạc Dạ Xoa quân tiếp giáp với Bắc Hải long quân hơn mười dặm vào trong đó. Chẳng qua là sau Tu Du, bên rìa quang đoàn theo quân hình thành bức tường ánh sáng màu vàng đất., Liền từ từ ngăn cách quân trận Dạ Xoa và Bắc Hải quân mã, ở giữa khoảng chừng trống trải bảy tám trượng; Vì vậy sau đó bất luận những dạ xoa kiệt ngạo cương liệt kia nghĩ thế nào cũng phải lén lút chen về phía bắc, hướng bắc, cũng đều bị bức tường ánh sáng màu vàng kia bắn trở về.

Thấy vậy, vị kia cũng hướng về phía Tây tiến quân thần long cương cương cũng không cam lòng yếu thế, gần như thủ pháp đồng dạng bay ra một bức tường ánh sáng màu xanh khói xanh., Cũng bảo vệ quân mã của mình ở trong đó. Cứ như vậy, những Hải Linh có ý định khiêu khích kia rốt cuộc không thể chạm vào, nhưng ngược lại lại là song phương lại va chạm lẫn nhau giữa quang bích màu thanh hoàng do hai bên làm ra,

giống như hai con trườn long không ngừng va chạm bắn phá, va chạm va chạm lẫn nhau dây dưa với nhau hướng bắc cấp tốc bay đi.

Đến lúc này, cục diện đã sớm rời xa bản ý Thương Bích; vốn là giảm bớt xung đột, nhưng bây giờ lại đâm lao phải theo lao, phải cực lực duy trì quang bích, nếu không một khi thất lực mà bị quang bích màu xanh kia không ngừng hung hăng đánh tan, lang nhĩ nhà mình sẽ gặp xui xẻo —— bởi vì..., Theo tình huống hiện tại hẳn cảm ứng được, Hỗn Động Long Thần xuất binh chưa kịp lui lại phía bắc kia, đã ở trong quang khí màu xanh kia tăng thêm rất nhiều phong tức tràn ngập hiểm ác ôn dịch; nếu như vậy, nếu một kẻ không địch lại bị hấp thu hút độc quang, hôm nay người cảm chịu thiệt sẽ tăng thêm một cái, tăng thêm Đông Hải đại tướng quân tuần tra Thương Bích của hắn.

Cho nên song phương cứ như vậy âm thầm phân cao thấp, ước chừng qua thời gian gần nửa nén hương, chờ hai đạo quân lao đến gần Bạch Lệnh hạp, mắt thấy hai tòa hải nhai xa xa kia đang nhìn qua, thì trận giao đầu thanh hoàng này lại phân biệt rõ ràng hung hiểm rồi kết thúc. Hai vị Hải Thần đều là hạng người thần lực thông thiên, Nhìn thấy Bạch Lệnh hạp liền ngầm hiểu, không hện mà cùng thu hồi ánh sáng màu vàng xanh trải dài trên mặt biển, trong lòng đều nói thầm một tiếng “Bội phục”, sau đó từng người dẫn binh trở về.

Tạm thời không nói đến bọn họ lao lực vất vả lần này. Chờ đến khi Kỳ Cương vô thành thì tạm thời co rút về Bắc Dương, hết sức chăm chỉ vào Thương Bích thì lại tiếp tục đi tới đi lui trong Nam Hải. Lúc này, ở một nơi nào đó trong Đông Nam có ánh nắng tươi sáng, trong nước biển có chút sóng nước màu lam, nhưng chợt có âm thanh của một cô bé nhẹ nhàng như tiếng chim hoàng oanh bách linh vang lên. Chỉ nghe cô bé vui mừng nói:

“Cao Dao đi đi bữa này ta làm không tệ chứ?”

Trong thanh âm linh hoạt dễ nghe, mang theo một tia địa nghiêm cùng tôn quý từ khi sinh ra; mà ở trên đó mấy cái

giống như bản năng rút rè ngoài, lại toát ra mấy phần nghịch ngợm cùng đặc ý không thể dừng lại!

Tiên lộ khói bụi, chương thứ tám, mây nhỏ khắp nơi, linh tâm không gây nên sóng gió.

Ngay khi đại quân hùng hậu Bắc Hải muốn mượn mưa gió yểm hộ lên qua Lôi Bạo Trạch, chuẩn bị chạy dài thời khắc mấu chốt cứu viện Nam Hải, Lôi Bạo Trạch luôn luôn bao phủ lôi vân bao phủ thể mà chỉ trong chốc lát đã tan thành mây khói, Dương Quang chiếu khắp nơi, khiến cho Long Thần Cương cương trở tay không kịp; vốn thập phần khéo léo chu đáo chu đáo kể sách Âm độ Trần Thương, vậy mà cứ như vậy nửa đường chết yếu!

Rất hiển nhiên, thiên tượng khó gặp như vậy tuyệt đối không phải trùng hợp. Ngay sau khi đại quân đội tuần tra Đông Hải đưa quân mã Kỳ Cương “Hồi về Bạch Lệnh hạp”, trong nước biển phía đông nam của Lôi Bạo được hơn một ngàn dặm, đang có một tiểu cô nương mặc Tử Tinh Thủy Giáp nói chuyện với mấy trưởng lão áo đen.

“Cao Dao di ~ “

Vị thiếu nữ quyến rũ tóc như tơ lụa màu tím này nhìn hướng Tây Bắc tỉnh táo dẫn đường trong chốc lát rồi nhẹ nhàng xoay tròn, xoay người lại nói với một nữ tử bên cạnh:

“Cao Dao di nha, hồi này chủ ý của ta không tệ nhỉ?”

“Ừm! “

Nữ tử lúm đồng tiền như hoa tuyết trả lời, dáng người xinh đẹp, sóng biếc, chính là đệ nhất Thiên Ma Vương tiếng tăm lừng lẫy trong Tây Nam ma cương, Thiện Tư Thiên Ma Cao Dao. Nghe được Tiểu Ma Chủ hỏi, trên khuôn mặt Thiện Tư Thiên Ma Vương cũng lộ ra một tia vui vẻ, dịu dàng tán dương:

” Oánh Oánh hoặc nha, chủ ý lần này quả thật không tệ, cũng không uổng công Cao Dao di nói với người nhiều như vậy.”

Giống như tất cả trưởng bối trên thế gian, thiên ma xinh đẹp tuổi thọ ngàn tuổi nắm bắt tất cả cơ hội giáo dục đời tiếp theo:

“Chúng ta phải giúp người tỉnh ngôn tiểu ca, còn có ái mộ của ta, cũng không cần biết rõ động thủ, chỉ cần ở bên cạnh ám trợ là được!”

Trong Ma tộc thanh danh hiển hách thiện tư thiên ma, nói đến vị Tứ Thị Tình lang mộng khiến hồn quán quanh nàng, không chút e thẹn, ngược lại càng thêm toả sáng, thần nhiên phân tích với mấy quý tộc Ma Cương này:

“Tình thể trước mắt, Tứ Độc vẫn luôn nói tấn công Nam Hải là chuyện nhà long tộc bọn họ, đây nhất định là vì ái lang bọn họ nắm chắc thắng lợi trong tay, phân rõ giới hạn, miễn cho phức tạp. Người kia...”

Nói đến đây Cao Dao có chút xấu hổ cùng e ngại, thanh âm hơi thấp:

“Người kia trước kia ta từng đối địch qua... Ta rất hiểu hắn, biết nếu như không có mười phần nắm chắc, hắn sẽ không dễ dàng ra ngoài... Nếu như vậy, Ma tộc chúng ta cũng không cần ở ngoài sáng giúp đỡ, dù sao năm đó chúng ta đánh một trận, nếu như hiện tại tùy tiện hiện thân tương trợ, ngược lại sẽ hạ giọng hại bọn hắn!”

“Đúng nha!”

Gần đây không biết vì sao biến thành tiểu ma chủ tâm thần không yên, nghe được Cao Tịch nói lời này, lại nhất thời trở nên lo lắng, cắn môi, lo lắng nói:

“Ẩn giấu Dao Di, như vậy chúng ta sau này phải càng thêm cẩn thận, không thể để bọn họ nhìn thấy một chút nào sao?”

“Vậy thì không cần.”

Thấy bộ dáng lo lắng này của tiểu chủ công, vị trí trí trí giả đệ nhất Ma tộc bỗng nhiên nổi lên thần sắc ngạo nghễ, ngẩng đầu hướng phía Bắc trang cười một tiếng, nói:

”

“...”

“Cái này không cần quá lo lắng. Hôm nay ngày nào mà Thần Ma chi tộc chúng ta hành sự, cần gì phải giấu đầu giấu đuôi?”

Hiện tại chúng ta tạm thời dấu dấu vết đi, chẳng qua chỉ cho bọn họ chút thể diện. Bọn họ biết thì sao chứ? Chỉ cần chúng ta không công khai gây chuyện, bọn họ cũng chỉ dám để trong lòng, ngoài miệng không dám lộ ra!”

“Đúng đúng!”

Nghe được chôn cất Dao nhập tình nhập lý phân tích, mấy Ma Tướng khác không ngừng gật đầu, liên thanh phụ họa:

“Thiện Tư đại nhân nói chí phải!”

Tại trong tiếng khen ngợi hỗn loạn của mọi người, Cao Dao chân thành trả lời một tiếng cảm ơn. Đột nhiên tiếng nói biến đổi, ngữ khí vốn vô cùng tự tin chợt trở nên dịu dàng mềm mại uyển chuyển, cùng ụ ý giáo huấn:

“Diệt nữ Oánh Oánh ơi, còn có một chuyện quan trọng nhất nữa, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, chuyện này liên quan đến tình lang của ngươi có thích hay không...”

“Là cái gì?”

Cầm lấy lời này của Cao Dao, thiếu nữ mới nở Tình Dao cũng không kịp che giấu, vội vàng dựng thẳng lỗ tai, khẩn trương lắng nghe —— chỉ nghe vị Thiên Ma Nữ mười phần có tâm đắc này chậm rãi nói:

” Oánh Oánh ngươi cần phải biết, đám nam tử bọn họ nha, phần lớn đều là những người có mặt mũi hết sức tốt, đem thể diện quan trọng hơn so với mọi thứ. Bọn họ bình thường không thích để những nữ tử yếu đuối như chúng ta trợ giúp. Cho nên chúng ta vì bọn họ, chỉ có thể âm thầm ủng hộ, nếu không cho dù nỗ lực giúp đỡ bọn họ, bọn họ cũng sẽ không cao hứng!

Trí Thiên Ma nói ra những lời này, vẻ mặt trên mặt phẳng phát so với bàn chuyện thiên hạ đại sự ngày thường càng thêm tang thương, trong giọng nói tràn đầy cảm khái, lời nói chân thành sâu lắng nghe của tiểu ma nữ kia, sâu kín nói:

“Ai, ai bảo chúng ta sinh ra làm con gái chứ... Đời này, chúng ta nhất định phải đợi, phải chờ tới một ngày nào đó, bọn họ rất

cuộc cũng biết chúng ta. Tình yêu như vậy mới càng thêm lâu dài...”

đức cao vọng trọng địa nữ Thiên Ma nói đến cuối cùng, trong giọng nói đã bao hàm vô hạn địa thẹn thùng, tuy rằng ngữ khí vẫn tang thương như cũ, nhưng nhìn bộ dáng uyển chuyển thấp nhàng đó, lại như trưởng nữ mới trưởng thành. Thấy tình cảnh như vậy, chư vị Ma Vương Ma Tướng ở đây, bao gồm cả vị trưởng lão đa mục Thiên Ma Sí hung cày của Linh Châu kia, ai nấy đều nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, dở khóc dở cười!

Chẳng qua, như vậy ở trong mắt người khác rất đáng giá thương lượng tình cảm, thử ở trong tai Hoắc Hoắc lại có cảm giác khác. Thấy Cao Dao di trước mặt nhiều người như vậy còn cùng mình miệng đầy tình thương a. Hiện tại phản ứng lại, vị thiếu nữ chân chính thông cảm nhất thời mặt mày rạng rỡ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên, tim đập thình thịch như đựng hương:

“Hu hu, Cao Dao di cũng thật là, người ta thích thiếu niên kia, hiện tại chỉ nói chuyện riêng với một mình con, đừng làm mất mũi cho nhiều người như vậy nói ra!”

“Khụ khụ!”

Trong lòng oán trách như vậy, bỗng dung cố gắng bình tĩnh phanh phanh tim đập, lại dùng tiếng ho nhẹ che giấu bản thân quần bách, như vậy về sau nàng liền giả bộ dừng dung, giải thích với trưởng bối và cấp dưới ở đây:

“Không phải, kỳ thật không phải! Ta khác với Chân Dao di, lần này ta tới Nam Hải đánh trận giúp tiểu tử kia, kỳ thật chỉ là lấy đức báo oán!”

Nói ra từ này, vẻ mặt cực kỳ khó hiểu đối với mọi người, Linh Lung ma nữ trong lòng càng thêm xấu hổ đành phải nhắm mắt giải thích tiếp:

“Ừm, các người đều biết, tên xấu xí Trương Tĩnh kia trước kia từng bắt cóc bốn tọa, hừ hừ, ta hiện tại không chỉ có muốn khoan thứ cho hắn vô lễ, còn muốn ý nghĩ giúp hắn đánh thắng trận. Kết quả như vậy, hắn nhất định sẽ xấu hổ đến xấu

hổ tự tại. Từ nay về sau triệt để cải tà quy chánh, đi lên chính đạo!”

Nói ra những từ chính nghĩa như vậy, trong nội tâm của sự mê hoặc kỳ thật thật phần thấp thỏm. Trong những lúc hiểu loạn như vậy nàng cũng cố không chú ý đến vẻ tươi cười cực lực của các thúc bá cấp dưới nữa, mà là vận lực từ trong nước biển nhẹ nhàng dâng lên. Phiêu diêu diêu đứng ở trên sóng biển, hai mắt nhìn trời, làm ra bộ dáng không tranh với đời, nhìn trời lạnh nhạt nói:

“Ài, thật ra, có chút ít nghi hoặc, không vội tìm bà. Những chuyện tình ái ái kia đối với ta mà nói cũng giống như phù vân nơi chân trời vậy...”

“A...?”

Nói đến Phù Vân, Tiểu Ma Chủ sóng mắt uyển chuyển, nhìn kỹ về phía chân trời. Chợt phát hiện lúc này trên trời cao không có từng áng mây trôi, biển đông rộng lớn mênh mông bát ngát, xanh thẳm trong xanh biếc, giống như một khối lưu ly thuần sắc.

Thấy ông trời không tiện giải thích, ma nữ thần hồn phiêu diêu rớt cục cũng không giải thích bất cứ điều gì nữa, mà là bắt đầu nhìn thiên vũ phía nam lảng lạng ngẩn người.

Thấy được bộ dáng thật tốt này, trên mặt biển phụ cận kia một mực không chen vào được lời Ma Chủ tọa Tử Vân Xa, tự cảm thấy chính là thời cơ tốt chính mình biểu hiện trung thành, vội vàng nhún người bay lên trời, bốc hơi bốc hơi, quán lấy dây dưa, hóa thành mấy chùm mây trôi màu tím khảm cấp tạo thành, nhẹ nhàng bay lên bầu trời dưới ánh mắt thiếu nữ...

Nhờ trên phương bắc hải vực đoạn này cấm khúc phong ba này, lại nói Nam Hải hỏa liên thiên kia.

Trong những ngày qua, khiến cho tất cả thế lực đứng xem ngạc nhiên là, khi Tứ Độc cùng Yêu tộc liên quân nhất cổ tác khí đánh tới Khung Thần Thụ đảo trong Nam Hải, cũng mở rộng thế lực đến gần Viêm Châu gần Cửu Tỉnh Châu bên ngoài Long vực., Vốn liên quân khí thế hùng hổ thảo phạt lại đột nhiên dừng bước lại, vốn dĩ Tứ Độc quân mã chiến đấu

thắng đó, trong mấy trận chiến dịch thì bị đại lượng Giao Long do Nam Hải nuôi rồng từ phía sau điều đến ngăn chặn, sau khi tổn thất một ít nhân mã, liền dần dần lui lại phòng bị đến một khu vực hải đảo trong thần thụ quần đảo.

Hiện tại, nếu chỉ xét theo tình hình mà xét, mặc dù liên quân Tứ Độc đã đánh tới xu hướng Nam Hải, nhưng chính thức chiếm lĩnh địa hải vực, cũng chỉ đi qua quần đảo Thần thụ mà thôi., Ngân Quang Châu, Lưu Hoa Châu cùng với Ân Ba Tứ Ba Ba ba châu; Hỏa Quang thú Địa Viêm châu quy thuận liên quân đã đáp ứng đề nghị của Tứ Độc Long Quân, đẩy hợp tộc lùi về phía Phục Ba Châu tương đối an toàn phía sau. Cứ như vậy, từ trên hải đồ nhìn đại quân thảo phạt tựa hồ vẫn luôn cao hát vang thảo phạt., Sau một hai tháng dục huyết chiến đấu hăng say, chỉ chiếm cứ một hải vực nho nhỏ ở Nam Hải rộng lớn. Từ sau khi tiến vào tháng chín, quân thảo phạt bắt đầu thu nhỏ phòng thủ. Hải Châu lớn nhỏ vốn lưu lạc ngàn dặm đã buông tha toàn bộ, tất cả mọi người Mã Khánh Trọng đã rút về đảo Hải Sào đã được cố thủ trước mắt.

Vì vậy, nguyên bản Nam Hải quân khói lửa liên miên, ngàn tỉ dặm địa vực tựa hồ thoáng cái đã khôi phục bình thản; đến Thập Nguyệt Thiên Đầu mấy ngày nay, chỉ có số ít liên quân quấy nhiễu đóng quân Nam Hải Long quân cùng thủy hệ đại lục phía sau mới gặp phải liên quân ngoan cường chống cự lại đả kích.

Bởi vậy, đối với sự chuyển biến mang tính hài kịch này, không ít người không hẹn mà cùng nghĩ, đây là thời điểm Tứ Độc Long tộc đến nỗ lực hết đà. Dù sao hiện tại nghĩ lại, Nam Hải Long tộc nhiều năm kinh doanh chinh chiến, thực lực cho dù so với Đông Hải Long tộc có thực lực mạnh nhất trong Tứ Hải., Cũng không có gì thua kém, loại thực lực này nếu so sánh, một Hải tộc cường đại Lục Thủy tộc muốn đi công chiếm căn cơ thâm căn cố đế, cho dù tính toán thật lâu, bất ngờ nổi lên, đó cũng là điều bất thành. Ở trong khảo nghiệm của các thế lực tứ hải bát hoang đối với trận chiến Nam Hải, Tứ Khí bỏ những đồng minh chấp vá, lúc này sớm đã bị coi là ô hợp, toàn bộ bỏ qua.

Cái nhìn như vậy không chỉ tồn tại trong những người đứng ngoài quan sát; những trận thắng nhỏ gần đây cũng đã đem lòng tin của Nam Hải nhất tộc hoàn toàn kích phát. Đối với những hải ngoại thần tộc vĩnh vào tự đắc nhiều năm mà nói, khi lòng tin bị một loạt thất bại chèn ép đến mức thấp nhất thì chỉ cần đánh thắng vài trận thắng, tình thế có chút chuyển biến tốt đẹp., Trái lại lòng tự tin đạt được gấp mười lần địa đạn bắn ngược lại, mười phần bành trướng, bởi vậy dưới tình thế chiến tranh như vậy, thái độ của Nam Hải tộc ở các nơi, so với hơn một tháng trước đã lặng lẽ xảy ra chút thay đổi.

Đã nói sẽ gác lại chuyện Nam Hải trước mắt, lại nói buổi chiều hôm nay, ngay lúc đường chủ thiếu niên từ La Phù sơn xuống lại không có việc gì làm, đang ở trong lều Long Nữ trên Phục Ba Châu xem Linh Mi Tú Hoa, Quỳnh Lục tập chữ, chợt nghe có người báo cáo, nói Tứ Độc Long Quân có chuyện muốn mời hần đi.

Nói ngắn gọn, chờ tỉnh lại vội vàng chạy tới Long Vương trong lều, chỉ có điều Vân Trung Quân nói vài câu hần liền hiểu ra Long Quân tìm hần có ý gì:

Nguyên lai, trước sau chỉ một tháng, liền nghe nói giữa quý phương Nam Hải vốn dĩ cơ hồ muốn ký Minh ước kia, quan hệ hữu hảo vô cùng được tuyên truyền đã vỡ tan!

“Ha ha!”

Nói đến tin tốt, trước khi lão Long Quân kia mở miệng, cũng nhin không được liên thanh cười to, tiếng như chuông đồng nói:

“Ha ha, mở miệng ngươi xem, ngươi liền biết Mạnh Chương tiểu tử sẽ không kìm được nữa! Đây không phải, mới chỉ một tháng so với hần đã bắt đầu không để tâm tới quý phương trong mắt! “

“Ha ha! Đúng vậy!”

Trong những ngày này, người tỉnh nói với Tứ Độc Phương Châm cũng hiểu rõ trong lòng. Bây giờ nghe được bên phía Vân Trung Quân cũng hết sức cao hứng, thoải mái cười ha hả.

Chỉ là, mới vui vẻ một hồi, mở miệng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có chút nghi hoặc. Liền chờ vị lão Long Vương vui vẻ kia cười xong, mở miệng hỏi Long Quân:

“Ồ, kỳ quái a, theo ta thấy Mạnh Chương kia cũng không phải người nhỏ mọn như thế, tại sao lại trở mặt nhanh như vậy với quý phương?”

“A. Hỏi hay lắm!”

Vân Trung Quân nghe vậy, mở miệng hỏi, mỉm cười trả lời:

“Không dối gạt hiền tôn đệ tử nói. Kết quả hôm nay lão phu đã sớm dự đoán ra! Nghe vậy, tuy ngươi cũng thấy được Mạnh Chương dã tâm kia có khí độ rất lớn, nhưng mà một điểm ngươi không biết, chính là Chúc U Quỷ Linh Uyên địa thần chỉ đồn ở Nam Hải, có ý nghĩa to lớn bao nhiêu đối với vị Thủy Hầu dã tâm bừng bừng này!”

“Điểm này, hiện tại không nên nói với ngươi. Bởi vì việc này bây giờ nói ra không khỏi quá dọa người, ngươi nghe xong tâm phù khí khô khốc, về sau không thể an tâm đánh trận. Cho nên chờ khi chính nghĩa chi sư ta mở được Nam Hải tiểu cung, sẽ báo lại!”

“Ừm, được!”

Nghe lời ấy, tinh ngộ trong lòng không khúc mắc gì, sáng khoái trả lời. Lúc trước hắn đã nghe qua một ít chuyện cũ. Biết lão Long Vương này mưu tính sâu xa, kiến thức minh mẫn, hiện tại không nói đạo lý của hắn, cho nên không truy vấn nữa. Lại ngừng trong chốc lát, rót cuộc hắn nghe Vân Trung Quân nói với hắn mục đích chủ yếu của chuyến đi này là tìm hắn:

“Nguy ngôn, lần này tìm ngươi chỉ là lão phu có chút không yên lòng với tin tốt này. Ta không biết tiểu tử Nam Hải kia có muốn học theo ta hay không, cũng cố ý cho ta yếu, chờ sau khi dụ đại quân ta khinh nhập địch rồi mới tấn công mãnh liệt. Bởi vậy tin tức này ta tất nhiên sẽ chứng thực.”

Lão Long Vương vốn đang cười nói với người ngoài, lúc này đã đổi thành thần sắc trang trọng, nghiêm túc nói:

“Đã thông báo, quý phương kia còn đang ở sau Ba Mẫu Đại Châu, cách nơi đây ngàn vạn dặm, chính giữa còn phải vòng qua đủ loại vách ngăn chiến tuyến ở Nam Hải, các trinh sát bình thường căn bản không thể tới đó. Bởi vậy, bọn chúng căn bản không thể đến đó., Mấy ngày qua ta có nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hiền tôn là lựa chọn tốt nhất. Bởi vậy, lão phu liền muốn mời hiền tôn con rể vất vả một chuyến, tiến đến khu vực Quỷ Linh Uyên bên ngoài Ba Mẫu đại châu tìm hiểu một phen, xem Chúc U quý phương có đúng là như lời đồn đãi, trở mặt với Nam Hải, lại bắt đầu tấn công Quỷ Linh Uyên.”

“Được, không thành vấn đề, đa tạ Long Quân coi trọng!”

—— tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy, nhưng nghe Lão Long Quân nói “Hiền Tôn Phu” không hề ngăn cản kêu lên như vậy, nên khi nghe vậy thì mặt vẫn hơi đỏ. Cảm giác trên mặt nóng lên, ông ta vội vàng trả lời ngay, để che giấu đi tình cảm xấu hổ này.

Thấy hần như vậy, lão Long Quân mở rộng rãi cười ha hả một hồi, râu rồng dưới chân không ngừng rung động. Đợi tới lúc hần ngừng cười, tỉnh ngôn cáo từ chuẩn bị rời đi, Tứ Độc Long Vương Vân Trung Quân lại trịnh trọng nói một câu:

“Nguy ra đây, đừng trách Long lão của ta nhiều lời, ta còn phải dặn dò người một câu...”

“Mời Long Quân nói!”

Thấy ngữ khí Lão Long Quân trịnh trọng như thế, mở miệng vội vàng dừng bước lại, xoay người cẩn thận lắng nghe. Chỉ nghe Long Quân nói:

“Khởi bẩm đi, phương thức địa phương của Ba Mẫu đại châu, cho dù ta Tứ Độc lão long cũng biết không rõ ràng. Lần này đi mấy vạn dặm chính là xuất quỷ nhập thần khó dò, tuyệt đối không thể xem thường. Ừm, người lần này đi, ngàn vạn lần nhớ đừng đem cái nhẫn này của người vứt ở trong phòng cháu gái ta...”

“... Vâng!”

Nghe xong lời dặn dò này, sắc mặt thiếu niên vốn đã bình thường trở lại lại, mặt lại đỏ tới mang tai, hự một tiếng, vội

vàng quay người vén rèm cửa lều, nhanh chóng rời đi.

Nhàn ngôn ít nói, chờ tỉnh lại cáo biệt là lão long ngũ bất tôn. Sau khi chạy về cung trưởng của cháu gái lão, liền nói rõ tình huống với hai cô bé kia., Không dễ nghe một trận trấn an hứa, cố gắng đem vị công chúa tôn quý một lòng cùng đi kia ổn định; sau khi điều ngoa công chứng hành các chiêu thức làm nũng tất cả đều vô hiệu, liền bắt đầu ngoan ngoãn thay người tỉnh lại thu thập hành lý, vừa thu thập, một bên còn không ngừng hâm mộ tiểu nữ oa kia có thể dựa vào cùng ca ca đi.

Chuẩn bị vụn như vậy hầu như làm thiếu nữ tốn thời gian một nén nhang, đợi khi tỉnh lại không biết vận lực trên lưng con thú vật khổng lồ kia nặng nề bao bọc, chuẩn bị khi một Quỳnh Thố đi ra ngoài, trước nay Tứ Độc Long Nữ vốn cởi mở dặn dò rất kỹ, dặn dò hai người bọn họ nhất định phải bình an trở về.

Sau khi nói lời từ biệt như thế, Long công chúa dựa vào cửa mà nhìn, đưa mắt nhìn hai người kia ở trong sương khói chiều dần dần đi xa, mãi đến cuối cùng thân ảnh của bọn họ hoàn toàn biến mất ở vùng nước Thiên Yên trắng xóa đó. Sau đó, lại ở trong gió chiều lấy ra tinh thần một hồi lâu, nàng mới quay người trở lại trong lều vải.

Phần thứ mười tám của Chương Nhật Thủy tại biển rộng mênh mông, tình cảm nhạt nhẽo của Chương Vân Thủy, Minh Nguyệt Bộ Thanh Phong bộ.

Sau khi thông báo cho Quỳnh Huy tạm biệt, dưới ánh chiều tà, trên mặt biển nhanh chóng trôi nổi mấy trăm dặm, bơi qua Ngân Quang Châu đảo Tứ Độ chiếm cứ, bắt đầu cẩn thận hành tung; sau khi mở miệng thì hai người nửa nhảy vào trong nước biển màu lam nhạt, đi về phía Đông Phương Thuần Thủy.

Vào trong nước, tỉnh lại để lưu ý canh giờ, đặc biệt quay đầu nhìn mặt trời lặn ở phía tây, chỉ thấy lúc này mặt trời đã mất đi màu sắc tươi sáng, dưới sự che lấp của một mảng sương mù, biến thành màu đỏ sậm mông lung. Một nửa quả hồng mông trần trôi nổi trên sóng biển. Lúc này nước biển trước người đã biến thành thâm thúy, gương mặt nhìn chỉ thấy một chút ánh sáng ngọn sóng lấp lóe. Khi mặt trời dần lặn xuống mặt biển, màu sắc gợn sóng lơ lơ ở phía trước dần dần chuyển biến sang xán lạn như nguyệt ngân. Thì ra, đã là hai tháng trôi qua, bây giờ bầu trời phía đông đúng là trắng tròn như bàn.

Trước khi đi, bắt chuyện đã xem xét kỹ hải đồ, trong lòng đã chuẩn bị sẵn đường đi cho cuộc xâm nhập. Lần này hẳn chuẩn bị mang Quỳnh Đình đi nhanh về phía đông mấy vạn dặm, sau đó lại chuyển hướng nam, tìm kiếm ngọn núi Ba Mẫu ở sâu trong Nam Dương, sau đó đi dọc theo lục địa phía đông ngọn núi Ba Mẫu kéo dài vạn dặm hướng đông nam di chuyển, liền có thể tránh được tai mắt quan khẩu Nam Hải, tìm được nơi Long Quỷ kia phân tranh.

Dựa theo lộ tuyến du lịch này, không biết đã qua bao nhiêu sóng to gió lớn, tránh được bao nhiêu đá ngầm hi hiểm, ước chừng ba bốn canh giờ sau mau tiếp nhận thời gian đêm giao thừa, tỉnh lại cảm giác đã vượt qua các đảo Thần Mục do Nam Hải khống chế. Ngẩng đầu nhìn lên Nguyệt luân đã nghiêng về trung tâm Thiên Nam, mở miệng thở phào nhẹ nhõm một hơi,

liền ở trong biển tìm một cái đá ngầm thích hợp, cùng Quỳnh Huyền ngồi lên nghỉ ngơi.

Đến khi ngồi vào khối đá ngầm đã bị nước biển cọ rửa bóng loáng như trứng này, nghe vậy liền mở bao Linh Miểu Nhi chuẩn bị trước khi đi ra, từ bên trong lấy ra chút ít bánh ngọt thơm ngọt, cầm một ít cho Quỳnh Thố non mọn, chọn một ít nước trong túi da khô vàng thô ráp cho mình. Hai người cùng nhau bắt đầu ăn.

Ở trên đá ngầm ăn một lát, chờ mấy khối mỡ vờ ngó sen, nghe vậy chợt thấy bốn năm con hải âu bên người đang rụng xuống, đang ở trong ánh trắng trợn tròn mắt nhìn mình chăm chăm. Vừa mới bắt đầu nhìn thấy hải âu này., Ai nấy cũng thấy thú vị, không khỏi quan sát ánh mắt đôi chút; chẳng qua không bao lâu sau, hần phát hiện hải âu càng rơi càng nhiều, trong nháy mắt dưới thân đã có một tảng đá ngầm lớn hai ba mẫu đứng đầy loại chim chóc thường thấy nhất trong biển này.

“Kỳ quái! Đêm nay hải âu cũng nhiều như vậy!”

Thiếu niên kinh nghiệm không đủ của hải sự mắt thấy càng ngày càng nhiều chim biển bay tới, rơi vào trên đỉnh đầu hoặc tới lui không ngừng, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên.

Những kinh ngạc như vậy cũng chỉ thoáng qua, khi tỉnh lại thấy rõ những con chim biển đang nhìn mình, lập tức hiểu được ý đồ của những con âu điều này. Hiển nhiên, những tinh linh trong vùng biển sâu trong lòng hần chính là những bao hương khí kia tỏa ra bốn phía.

Phát giác ra điểm này, bắt chuyện liền suy tư một chút, rồi không chút do dự mở cái bọc ra, để Quỳnh Huyền chọn mấy món ăn ngon nhất của bánh ngọt rồi ăn, liền đem toàn bộ đồ ăn còn thừa thêm năm món nữa., Cùng với Quỳnh Huyền bay lên bầu trời biển, cấp cho những âu điều thêm nước ngọt nhưng lại không dám tới gần một bữa ăn no. Dưới sự vất vả không chút thương tiếc này, trong nháy mắt túi hành lý khổng lồ mà Linh Dục Nhi tỉ mỉ chuẩn bị chỉ còn lại có một túi rượu.

“Thật là chơi!!”

Mặc dù lãng phí như vậy, nhưng hôm đó tiểu nữ oa thật sự cũng không biết tiếc nuối; sau khi ném xong đồ ăn trong tay, nhìn những chim chóc trên trời biển cướp bóc. Quỳnh Thu chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, liền chỉ lo vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Sau khi bảo xong, tiểu muội muội liền quay sang, ánh mắt lóe lên nói lời cảm ơn thật lòng với thiếu niên:

“Cảm ơn Tinh Ngôn ca ca cho ăn ngon nhiều như vậy!”

Thành khản nói lời cảm tạ như thế, cũng giống như mới vừa mới lời nói là cho nàng ăn.

“Ha ha!”

Thấy nàng ngây thơ như thế, thiếu niên tất nhiên là buồn cười; ha ha cười một hồi. Hắn cũng đem nguyên nhân cử động vừa rồi nói cho nàng biết, cũng coi như tăng thêm kiến thức của nàng:

“Quỳnh Oánh muội muội nha.”

“Có mặt!”

“Ừm, là như thế này, vừa nãy chia hết tất cả thức ăn ngon ra, một là ngươi cũng biết, ca ca của ngươi từ trước đến nay hào phóng như vậy; hai là, ngươi xem chúng ta vác nhiều món ngon như vậy, phía sau nhất định sẽ đuổi kịp rất nhiều chim, một đường này trôi đi. Định nhân sẽ thấy hành tung của chúng ta!”

“A, thì ra là vậy, nguy hiểm thật!”

Nghe vậy, Quỳnh Thố rất là động dung, nghĩ mà sợ, không khỏi vô cùng bội phục ca ca của mình, mưu tính sâu xa! Cũng không biết vì sao, vô luận là hữu ý hay vô ý, tiểu nữ nho nhỏ này đặc biệt quý trọng ở chung một chỗ với ca ca mình.

Nói nhảm một chút, chờ ly khai bọn hải điều còn đang tan ăn kia, bắt chuyện liền mang theo Quỳnh Huyền hướng đông nam đi dạo, ước chừng qua hơn hai canh giờ nữa, từ chỗ bắt đầu xuất phát tính đến việc hai người bọn họ đã đi qua mấy vạn dặm, lại phải làm phép chạy nhanh trong nước biển lâu như vậy, dù là hắn trẻ tuổi khỏe mạnh vô cùng, cũng cảm thấy có chút mỏi mệt, chỉ là muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

“Ai, không ngờ Nam Hải này lớn như vậy!”

Đến lúc này, trong lòng mới hiểu ra chỉ còn lại cảm thán. Khác với lúc mới bắt đầu, đó là toàn bộ tâm tư của hắc đầu đề phòng liệu có bị Nam Hải phát hiện hay không; đợi sau khi tự mình chui vào trong biển rộng mênh mông này bởi qua khoảng cách xa như vậy, hắc đầu mới phát hiện mình bắt đầu đoán sai, bởi vì mặc kệ hắc đầu là ai., Vô luận là vật to lớn hay là chút bụi trần, đầu nhập vào trong biển cả này chẳng qua chỉ như một giọt nước nhỏ. Đối mặt với đại dương mênh mông bát ngát vô biên vô hạn như thế, bản thân mình và Quỳnh Điện Chân đều không thu hút chút nào, muốn bị phát giác cũng không dễ dàng.

Trong lòng một phen than thở, bắt chuyện lại quay đầu nhìn Quỳnh Huy, lại phát hiện thiếu nữ này tinh lực luôn dồi dào, lúc này cũng sáng mắt lay động, hai mắt mông lung, nhìn dáng vẻ cũng có vẻ mệt mỏi. Thấy vậy, hắc đầu liền hạ quyết tâm, quyết định đợi đến Hải Ly tiếp theo sẽ đặt chân nghỉ ngơi.

Ước chừng sau khi nảy sinh ý nghĩ này, hai người bắt đầu đi qua mấy trăm dặm, nghe thấy liền gặp được một vùng đất cát nhỏ nhỏ trên mặt biển. Vì vậy, hắc đầu liền mang tiểu muội muội đi ra, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt ở mảnh đất bằng phẳng này.

“Quỳnh Đình, cẩn thận đừng chạy lung tung!”

Vừa bước lên bờ cát liền vang lên âm thanh nhắc nhở của thiếu niên kia. Thì ra cô gái mới vừa rồi còn buồn bã mệt mỏi kia mới vừa bước xuống cát dưới chân liền hoan hô một tiếng rồi giãy ra, giống như chim nhỏ vừa mới xổ lồng chạy điên cuồng về bãi cát trắng noãn trước mắt này!

“Ai ui!”

Nghe thấy ca ca kêu to, Tiểu Quỳnh Tự thống khoái đáp ứng một tiếng, dưới chân lại vẫn như một trận gió thổi. Chỉ lo ở trên bờ cát mềm mại chạy loạn, cặp chân trần trụi như ngọc ở trong cát trắng mềm lại lún lại rồi lại lên, trên chân không biết đôi giày thêu ban đầu đã sớm bị đá đến bên nào rồi!

“Ha ha ~ “

Thấy tiểu nữ oa vui vẻ như vậy, bắt chuyện cũng không can thiệp nữa, bởi vì hiện tại biển rộng mênh mông, khắp nơi chỉ còn khói sóng đêm, cũng không lo những địch nhân ở xa ngoài vạn dặm phát hiện ra mình.

Vì vậy, khi đánh thức ngôn vận pháp, đem dị linh giác thăm dò chu vi gần trăm dặm, sau khi xác định không có gì dị thường, liền học bộ dáng quỳnh ty. Bỏ lại đôi giày trên chân, cùng tiểu nha đầu tùy ý bôn tẩu trên cát trắng mềm mại.

“Ha ha, bắt được người rồi!”

Giống với Quỳnh Huyền Ngư Nhai ngày xưa ở La Phù Sơn, cùng Quỳnh Huyền muội muội chơi đùa một trận. Chờ sau khi bắt được cánh tay nàng đổi lại liền tiếp tiếng cười “Khanh khách”, sau khi tỉnh lại liền buông nàng ra để nàng đi chơi, tự mình đi trong bao lấy ra một bầu rượu đặc biệt chuẩn bị cho Linh Dục thân thể ấm áp, đi dạo đến dưới Ngô Đồng Thụ của Lục Diệp Bà ở phía bắc Sa Châu, bắt đầu dựa vào thân cây uống từng ngụm rượu một.

thường thức rượu ngon cay độc, thiếu niên tạm thời thanh nhàn liền tùy ý thưởng thức cảnh sắc trước mắt. Chỗ sâu trong biển rộng này Sa Cô Châu rất nhỏ, ước chừng chỉ khoảng mười mấy mẫu, hình dạng như một cánh đồng hương được đặt ở Nam Bắc. Trên đất bồi trừ sau lưng mình là hải thụ cô đơn lẻ loi, còn có hải thảo bên cạnh rễ cây không biết tên kia, trên mặt đất nơi khác đều đọng đầy cát mịn màu trắng, nhìn trắng nõn như đồng sương tuyết. Những hạt cát trắng này vừa rồi tự mình đi qua phía trên. Lúc hần tiếp xúc với bia đá dưới chân mình, cảm giác nhẵn nhụi nhẵn nhụi, vẫn mang theo ánh ban ngày phơi nắng, trong đó rất thoải mái dễ chịu.

Mà lúc này, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một vàng trắng tròn như cái khay bạc đã treo lệch về phía Tây của Thiên Nam một chút; trên thiên khung bối cảnh của Thương Lam tỏa ra ánh trắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đem cái tiểu châu màu bạc vốn trắng muốt như tuyết trước mắt chiếu sáng lên như một tấm gương sáng bắn ra bốn phía., Nhìn qua có chút sáng loáng mắt người. Mà ở bờ cát trắng tươi sáng này, trong đêm khuya sóng biển xanh đậm không ngừng ập tới, từng đợt nối tiếp nhau

xông lên bờ cát, lại ngựa không dừng vó lui đi, lưu lại một mảnh nước đọng xám xịt cùng từng tiếng thủy triều “Ào ào”.

Đêm trăng sáng như vậy trôi vào tai, trong Hải Thương châu thanh tịnh tĩnh lặng như vậy, suy nghĩ thiếu niên ngồi dưới cây ngô đồng trong lúc vô tình trở nên đặc biệt trầm tĩnh, phảng phất không hề âu sầu sầu lo lắng, thanh tịnh không minh. Thời khắc này, tuy con đường phía trước sóng gió khó lường, không biết có bình yên hay không, nhưng tựa hồ có thể lưu lại yên tĩnh một lát, thì nội tâm huyền ảo khẩn trương cũng trở nên đặc biệt an nhàn.

“A...”

Từng trận gió biển thổi tới, dưới ánh trăng lạnh lẽo như nước, nhìn ngân sa tuyết lở trước mắt, còn có bóng người không ngừng nhảy lên kia., Đột nhiên làm cho vị thiếu niên này nhiều ngày hô một tiếng trầm ứng, chỉ cảm thấy chỉ có cuộc sống trước mắt mới thật sự thuộc về mình; khi biển khơi tĩnh mịch ánh trăng dâng lên mang tất cả vinh quang oanh oanh liệt liệt vinh quang đi, một vẻ tự cười nhạo trước nay chưa từng có lặng lẽ nổi lên khóe miệng. Bị ngô đồng trong truyền thuyết có thể rơi vào mắt phượng hoàng, thiếu niên áo xanh xuất thân thôn dã trong lòng phiền muộn thầm nghĩ:

“Ài, có lẽ ta đã thông báo trước, thật sự không có khả năng trở thành đại nhân vật nào đó có thể làm đại sự...”

Trong sự im lặng hiếm có này, thiếu niên mười chín tuổi rút cuộc giơ tay lên ngực tự hỏi, bắt đầu suy nghĩ lại...

Lại nói, mặc dù trời sinh tính tự nhiên, quen với việc tùy gặp mà an, cũng không yêu cầu xa vời quá nhiều, nhưng từ nhỏ hắn đã trà trộn vào trong phố phường, đã định trước mưa dầm thấm đất nhiều cơ xảo diệu cạnh tranh, mà hắn lại thường vì áo cơm mà giãy dụa, bởi vì xương cốt đã thấm thấu hai loại tính tình cứng cỏi và khéo léo này, nhìn như mâu thuẫn. Gặp phải lúc lớn chuyện với hắn, chỉ cần hắn tự giác chính nghĩa, cũng thường không câu nệ tiểu tiết không từ thủ đoạn.

Cũng chính bởi vì có điểm này, vị thiếu niên thanh hòa này ngẫu nhiên cũng sẽ đặc ý, nghĩ không chừng tương lai mình

cũng có thể nghe được những đại nghĩa sĩ như các đại anh hùng trên đường đi, làm ra những đại sự hiệp nghĩa kinh động thiên hạ gì đó. Chỉ là, khi thật sự tưởng tượng thành sự thật, ở trong làn tuyết rơi la phù du kia, đã rơi xuống..., Sau khi Mai Hồn Hương tiêu tán, chính mình bị thế lực khắp nơi dẫn vào trong một vòng xoáy dòng nước “Kinh Thiên Khấp Quỷ Thần”, hần đột nhiên phát hiện, chính mình hình như chỉ là bị một cỗ cự lưu đẩy đi, tuy rằng quá trình thập phần thanh tỉnh, nhưng bây giờ nghĩ lại, ở một mức độ nào đó, thân bất do kỷ.

Nghĩ tới đây, nhớ lại lời mình vừa nói, không tự chủ được mà nhớ tới vị Tứ Độc Quân Vân Trung Quân kia.

Trong mấy ngày nay, vị lão Long Quân này đã coi hần như người một nhà, đủ loại mưu kế quân sự không giấu diếm hần. Chính vì như vậy, đối lập một kế hoạch tính toán vạn phần, hần mới càng thêm rõ ràng phát hiện trước mặt những nhân vật thiên hạ vô song này., Trước kia những thứ mà mình có thể coi là mưu trí không tồi kia, lại chỉ là một bữa ăn sáng như vậy. Bởi vì, sau khi chân chính tiếp xúc với vị lão Long Vương kia, sau khi suy nghĩ cẩn thận lại liền hoảng sợ phát hiện, nguyên lai đại ky Nam Hải nhìn như trời cao đất rộng, tình thế phức tạp, đủ loại tiền căn hậu quả tung hoành khắp nơi. Trong mắt Long quân chỉ là một chén nước nhỏ như vậy mà thôi!

“Ha ha...”

Cũng không biết có phải duyên cớ ở cùng tiểu muội muội kia lâu hay không mà khi nhớ lại như vậy cũng không khiến hần có chút xấu hổ hay xấu hổ; nhưng cũng chỉ trong chốc lát, khi thiếu niên này tự ti mặc cảm có chút quá mức thì..., Khóe mắt liếc qua, đang thoáng nhìn quần áo màu lục phấn của Quỳnh Ly tung bay, hần lập tức lại khoái hoạt lên, thần sắc ngưng trọng trên mặt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, một lần nữa lại là một bộ thần sắc vui đùa quen thuộc. Thiếu niên cười đùa tí tưng trong lòng vui sướng thâm nghiêm:

“Ha ha, thôi, ta nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ ta thật sự nghĩ tới có một ngày sẽ biến thành đại nhân vật như bọn họ vậy?”

“Không có không có không có! Hiện tại ta đã đủ rồi. Có ăn có mặc, có thể tính toán toán pháp thuật, chính là báo thù cũng có người hỗ trợ. Ài, ta không phải cũng là người trong Đạo môn sao? Làm sao hiện tại ngay cả đệ nhất yếu nghĩa của Đạo gia ta đều quên hết vậy?!”

Thế là, hạ quyết tâm muốn thuận theo tự nhiên thiếu niên lập tức trầm tĩnh lại, nặng lại trở nên nhảy nhót tung bừng:

“Ha ~ ta qua bên kia uống rượu!”

Trong lúc húng trí dạt dào, liếc xéo thấy vùng sóng ánh sáng màu bạc bên ngoài bãi cát, vì vậy bắt đầu lên tiếng đứng thẳng người lên, cầm hồ lô rượu kia lên, cuộn mình nhảy vào trong sóng lớn!

thời điểm nhảy vào làn khói, hơi vận pháp lực, hấn liền nghiêng người nằm xếp bằng ở trên sóng, một tay cầm hồ lô, một tay nâng hồ lô lên, đem rượu của Long công chúa từ chỗ gia gia mê rượu hiếm lấy mạng của nàng giơ lên cao cao, hướng về miệng mình rồi uống một ngụm rượu.

“Ha ha...”

Tuy Long Cung này có mùi rượu thuần túy cay độc, nhưng kỳ thật cũng không say lòng người, bằng không Linh Dục cũng sẽ không để nó tĩnh lại. Nhưng giờ phút này tâm tình vừa đúng, lại bị Nguyệt Hoa, theo sóng lên xuống, vẫn uống đến sung sướng, dần dần đôi mắt này trở nên mờ lung, sóng lớn càng phập phồng, Hồn Linh Nhi trong Miên Nguyệt Phiên Ba như muốn bay lên, đúng là vô cùng khoái ý tiêu dao!

Mà lúc này, bãi cát chông chát như tuyết kia chợt vang lên một hai tiếng thanh minh mượt mà.

“A, nơi đây sao có người thổi sáo?”

Hấn giăng mở đôi mắt say mê mờ lung, nhìn lại bên cạnh bãi cát bạc, chỉ thấy thủy nguyệt lưu hoa, một mảnh quang ảnh hỗn loạn nhìn loạn không rõ.

“Ca ca, là ta sao!”

Thấy vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên, thiếu nữ kia liền thuận theo gió biển nói:

“Ca ca, huynh uống rượu, Quỳnh Đình sẽ tấu sáo cùng huynh!”

“...Người thổi sáo?... Sao lại thổi sáo vậy?”

“Là Diệp Dịch nha!”

“Ah!”

Thiếu niên mơ hồ ừ một tiếng, thiếu nữ trên bờ quỳ gối trên bãi cát dưới cây ngô đồng, để sáo lục lá kia ở bên môi bắt đầu thổi “Ô ô ô ô ô”.

“Côn Bằng... Đáng tiếc!”

Dù đang say khướt, thiếu niên am hiểu âm luật nhất thời vẫn nghe ra câu nữ oa Diệp Dịch ca kia:

“Cái này... Cái này không hàm âm luật a...”

Thì ra tiểu muội muội này chưa từng học âm luật, cầm tẩu thuốc thổi từ các đại thúc Huyền Linh yêu quái kia, thổi kèn tùy tâm sở dục, nghe vào trong tai liền không khỏi có chút khó hiểu. Bất quá, chính khi hấn muốn lên tiếng chỉ điểm, chính mình bỗng nhiên nhin không được bật cười, trong lòng suy nghĩ:

“Ha ha, vừa rồi còn nói muốn thanh tĩnh tự nhiên, sao bây giờ nghe được khúc điệu thật sự tùy tâm sở dục hồn nhiên, ta lại phải đi chỉnh sửa?”

Trong lúc bưng tỉnh, hấn liền dừng tay, lại hướng trong miệng rót một ngụm rượu, liền bắt đầu thật sự thưởng thức khúc sáo trong gió biển truyền đến này. Hiện tại tĩnh tâm vừa nghe như vậy, cảm thấy Quỳnh Thiên tự nhiên khúc điệu này, cũng như nước chảy mây trôi.

Thế là ngay lúc thiếu nữ đơn thuần kia không thành khúc nhạc đơn giản, vị thiếu niên gần đây vừa uy chấn vùng biển này, một bên tay cầm hồ lô, một bên tay vỗ sáo, đánh tiết cho nàng; khi nghe tới chỗ cao hứng, thiếu niên nửa say liền nhin không được theo lá sáo tiết tấu, học được khí phái của lão đạo Thanh Hà năm xưa, uống đạo ca về phía hồ lô rượu trong tay:

“Cuộc đời này, vật ấy, chính là kiếp sống.

Bạch Vân, Thanh Đào, chính là nhà.

Đôi với ánh trăng, như nước thủy triều, mơ đi, màng.

Lúc nào cũng mua rượu, say, khói, hà!”

Giai đoạn ca khúc trầm bổng du dương này, dư âm lượn lờ quanh đầu Phong Ba Đào, đúng là thanh lịch dài dằng dặc không nói nên lời; mà lúc này trăng sáng kia, biển trời như mộng, gió cuốn ngủ, nghe tiếng lá sáo trong trẻo, nhìn qua thấy sóng cả, đúng là vô cùng vui vẻ!

Thế là khi tiếng sáo kia dần dần tan, thanh âm càng kéo dài, bắt chuyện liền vỗ áo rời nước, Lăng Ba lướt qua bờ cát triều dâng lên, nhẹ nhàng ôm lấy thiếu nữ mắt sáng như sao, nhẹ nhàng bay đến trên cành của ngô đồng thụ, tựa vào thân cây, khiến nàng tựa vào trong ngực; lại thấy nàng vẫn giãy dụa không chịu ngủ, liền kể cho nàng nghe chuyện xưa thoi miên nhập mộng:

“Truyền thuyết... Rất lâu trước kia, thật lâu trước kia trong biển nam có một phương thuốc quý quái, trong quý phương có một nữ nhân là Quý mẫu. Quý mẫu có thể sinh ra các loại ác quỷ, mỗi lần sinh ra trăm quỷ, là sinh đẻ, buổi tối ăn sạch. Mỗi lần ăn trước nàng đều đếm: một quỷ, hai quỷ, ba quỷ, ba quỷ, bốn quỷ... sáu mươi bảy quỷ...”

Vì thế trong vô số tiếng quỷ kêu như mộng của thiếu niên này, không bao lâu sau tiểu muội đang ôm chặt trước ngực hẳn lại cảm thấy mí mắt càng thêm trầm trọng, bất tri bất giác liền trượt vào mộng đẹp...

Mà lúc này, trên nhánh cây cạnh bọn họ, cũng vừa vặn có hai con vịt béo đến Hải Châu nghỉ chân, một lớn một nhỏ, đang tựa vào nhau ngủ gà ngủ gật...

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ mười tám đang tràn ngập các loại bụi bặm. Chương thứ mười lăm đồng tiền, khiến anh hùng chi gan không ngừng xao động.

Trong tiếng ngáy của mấy con Quỳnh Quỳnh rớt cuộc ngủ say, bắt chuyện liền dần dần ngừng nghỉ ngơi, nhỏ giọng nói.

Lúc này một trận gió biển từ phía đông thổi tới, thổi đến quần áo rung động, hấn không tự chủ được ôm nữ hài trong ngực càng chặt hơn. Lại một lát sau, thấy Quỳnh Thu hô hấp càng lúc càng dày đặc đều đặn, hấn liền ôm nó như một đám bông nhẹ nhàng rơi xuống đất, đem nàng ngửa mặt hướng lên trên., Cẩn thận từng li từng tí đặt nhẹ ở cạnh rễ cây ngô đồng cao lớn kia. Khi thân thể rơi xuống đất, lúc mới tới vùng cát nhỏ màu trắng ôn nhu kia, trong giấc ngủ cô bé kia hàm hồ không rõ lắm bầm một tiếng, lắc lắc đầu, xoay người quay người tựa hồ ánh trăng, đôi tay nhỏ gói dưới đầu lại ngủ say.

Nhìn tiểu muội muội vào giấc ngủ, thiếu niên có chút tâm sự liền đứng dậy, ở bãi cát màu bạc đi lại nhẹ nhàng dạo.

Lúc này, trời đang đậm, ngôi sao phía cuối đại khái là một ngày đen tối. Hiện tại tuy trăng sáng nhô cao nhưng xung quanh tối đen như mực, chỉ có bãi cát trắng dưới chân sáng loáng như gương, phản phát ánh sao khắp trời đều bao phủ lên mảnh Cô Châu này.

Đi bộ trong chốc lát, nghe kỹ tiếng sóng biển truyền đến từ bốn phía trong đêm tối cũng không có dị trạng gì, bắt chuyện liền tĩnh tâm lại, khoan chân ngồi ngay ngắn trên bờ cát trắng noãn, đối mặt với ánh trăng sao ngưng thần nhắm mắt, bắt đầu dựa theo phương pháp luyện thần hóa tinh túy của mình lĩnh ngộ tinh nguyệt tinh hoa đầy trời khắp cả biển.

Vòng tuần hoàn Thiên Đạo, đại hóa vô hình. Trải qua mấy tháng rèn luyện xưa nay chưa từng có, nếu như nói ngày xưa thiếu niên còn có thể dùng “Xuất thần nhập hóa” để hình dung, cảnh giới lúc này không cách nào nói rõ. Lúc này thân thể ánh sáng ngoài hành tinh vẫn như trước., Ánh trăng vẫn như bình thường, nhưng thân thể nhỏ bé như biển cả lại như bao hàm toàn bộ bầu trời rộng lớn; ngoài thân một vầng trăng sáng, trong thân một vầng trăng sáng. Điểm khác biệt duy nhất đó là ánh trăng trong lòng càng thêm trong trẻo, xán lạn như thủy tinh!

Nếu như nói thiếu niên này ngày xưa có tâm vô vi Thái Hoa đạo lực Tiểu Hữu Tiều thần nhiên như nước chảy, vậy thì giờ phút này hấn bị thần lực Thượng Cổ Viên Thần trùng trùng

diệp diệp đả thông trong thân thể Huyền quan, liền ù ù xoay quanh sóng to gió lớn bàng bạc vô hình, Hạo Hạo róc rách., Giao Bằng đang ở trong một không gian Hạo Nhiên vô cùng kỳ dị vô tận, phối hợp hít thở một hơi dài dằng dặc, phảng phất như đang đối ứng với thủy triều triều trào xuống giữa vũ trụ rộng lớn kia, Nhật Nguyệt Kinh Hành! Cảnh giới huyền diệu này!, Thật giống như ” siêu phàm kiếp lấy xương quai xanh, Hoán Tiên Trần mà từ thai”, bắt nguồn nói luyện khí tồn thân siêu phàm như vậy ước chừng chỉ kéo dài hơn nửa canh giờ, hắn liền tranh nhau mở hai mắt ra. Hiện tại hắn tựa hồ cũng ý thức được uy lực của việc mình hóa luyện, tại nơi xa lạ này khó lường không dám vận chuyển quá lâu, đề phòng kinh động địch thủ.

“Ha ha!”

Chờ đứng dậy phủi phủi bụi đất trên người, Trương Trọng mở miệng cảm thụ một chút thành quả tu luyện vừa rồi, liền bất giác đắc ý:

“Ha ha! Bây giờ ta nên lợi hại hơn trước kia nhiều rồi chứ?”

“Xem ra nói không chừng ta cũng là kỳ tài ngút trời nha! “

Đường chủ Đạo gia chưa thoát khỏi tâm tính thiếu niên kia, dần dần tiểu muội muội ngủ không lọt mắt, liền giả bộ mặt quỷ lè lưỡi, đắc ý dạt dào!

Chỉ là, vị thiếu niên thừa dịp không có người ở đây khoe khoang một câu, không biết rằng thực lực chân chính của hắn lúc này, nếu để cho hắn biết được, thì như thế nào chỉ có thể là đắc ý nho nhỏ như vậy!

Trong lòng vui mừng một hồi, hắn liền bình phục tâm tình, nhớ tới nhiệm vụ chuyến này.

Nhìn biển rộng mênh mông tối tăm khó hiểu khắp nơi, bắt đầu giải thích thỏa đáng, vẫn gọi ra người hầu của vị Quỷ Vương đang ngủ say trong “Tư U Minh Giới” kia. Xin hắn xác nhận phương vị chính xác. Đợi đám ăn xin từ trong Quỷ Giới chui ra, hắn lập tức đứng trước người, nghe rõ ý tứ của chủ nhân, vị đại nhân Quỷ giới này liền nắm một chút đuôi gió từ phương xa thổi tới, sờ đến cái mũi to đang nhấp máy dùng sức ngửi.

Sau một phen giày vò cực kỳ nghiêm túc, tên đạo chích quý tộc này cùng chủ nhân ân cần bấm báo, nói đến chuyện phương hướng chủ nhân vừa rồi chỉ không sai, nơi đó chính là phương hướng Quý Linh Uyên. Bởi vì, mặc dù vừa rồi khí tức Quý tộc trong dư tức phong vĩ này không bằng vạn nhất, nhưng vẫn bị lão đạo kia ngửi thấy! Nghe hắn nói vậy, liền an lòng lại, lên tiếng chúc mừng, mời hắn vẫn trở về trong Quý Giới nghỉ ngơi.

Chờ Quý Vương thân hình khô vĩ hóa thành một đạo khói xanh hoàn toàn dung nhập vào Minh Giới trên ngón tay, sau khi hắn mở miệng thì trong lòng bỗng nhiên khẽ động:

“Di, có muốn mời hắn...”

Quay đầu nhìn một chút vị thiếu nữ thuộc hạ ngủ say kia, nghe vậy trong lòng suy nghĩ nói:

“Lần này đến Quý Linh Uyên tìm hiểu tin tức, có thể nói phong ba hiểm ác, mặc dù nghe nói quý phương đã trở nên căm ghét Nam Hải, nhưng dù sao cũng chưa chứng thực, chuyến này thật sự như đi trên băng mỏng mà trong thâm uyên. Đã như vậy, sao ta không đem Quỳnh Thiển lưu lại, thỉnh đạo chích trông coi, chờ thăm dò rõ tình huống lúc trở về sẽ đón nàng?”

Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ này, phí hết một phen trù trừ. Suy nghĩ cẩn thận một chút, lão Long Vương kia trước khi đi bảo hắn mang theo quý giới nhắc nhở ngược lại không để trong lòng. Mặc dù như vậy, sự chần chừ này cũng không kéo dài bao lâu, hắn liền rất nhanh bỏ chủ ý này đi:

Thôi vậy, theo tính tình muội muội, nếu lúc này thật sự giữ muội muội lại để lén lút trốn đi, ngày kia muội ấy cũng không muốn liều mạng với ta! Lại phải phí một phen cho thỏa đáng!

Dưới tình hình như vậy cùng với suy nghĩ, bất tri bất giác phía đông bầu trời liên dần dần chuyển sang trắng, ánh trăng cùng ánh sao dần dần lui lại, ánh sáng chói chang dần dần sáng lên. Chỉ còn chờ cho mặt biển đỏ tươi kia từ từ hiện lên ở phía Đông Thiên Hải, thì bầu trời đầy mây đen đem đổi thành màn hà quang lộng lẫy., Hoàng kim đỏ tím, kỳ lạ vô cùng, phủ kín

toàn bộ bầu trời. Trong thẳm vòm lộ ra tinh không trên biển, chính là màu xanh thẳm của biển cả. Sau đó đợi Quỳnh Thu tỉnh lại, nằm nhoài bên cạnh bãi cát dùng nước biển súc miệng., Sau khi bắt chuyện nàng cùng đứng lặng trên bờ cát hải Châu, nhìn mặt trời đỏ mọc ở phía đông, trong một mảng mây mù dần dần bay lên bầu trời. Lúc này, màu rắng màu đầy trời như bảo thạch rực rỡ sắc sỡ, phối hợp với sóng xanh xanh lam chói lọi vạn dặm kia, trước mắt chính là một đường sóng nước cuộn cuộn, trắng lệt không nói nên lời.

Chìm đắm trong hào quang, đối mặt với kỳ cảnh tự nhiên khí thế hùng vĩ như vậy, bắt đầu hiểu ra một đạo lý:

Vì sao trước kia sau lưng những đại lão gia huyện nha treo một tấm biển treo cao “Kính treo cao”, luôn thích vẽ một bức bản đồ mặt trời đỏ thật lớn, hóa ra là dưới cảnh biển rộng bao la vạn dặm chiếu rọi như vậy, bất luận là ai cũng sẽ sinh ra lòng kính sợ.

Từ đó về sau, trong vạn đạo hà quang cùng vị tiểu cô nương theo mình tập qua “Thuần Thủy Quyết” một đường nam độn, dựa theo phương hướng tới hôm qua Quỷ Vương hiệu đi qua một đường thuần thủy mà qua. Cứ như vậy một đường chạy về hướng đông nam, không biết trải qua bao nhiêu lần sóng to gió lớn như tuyết lở, đại khái buổi chiều lúc bắt đầu. Hai người tỉnh lại cùng Quỳnh Ngọc rút cuộc trông thấy núi Địa Ba Mẫu trong truyền thuyết kia.

Chờ bọn hắn ở trong biển rộng mênh mông nhìn thấy đường viền lục địa kéo dài chập chùng ở phương xa kia, bắt đầu nói chuyện đem nó chiếu rọi phía Tây Nam lạc vị trí, mới phát hiện, mặc dù tới hôm qua mình đã giáo đối phương phương phương phương hướng., Giờ phút này vẫn xảy ra chênh lệch thật lớn; vốn chính mình là muốn hướng phía đông nam nam nhanh chóng đi tới bờ biển vòng quanh ngọn núi Ba Mẫu, sau đó tại rừng đá ngầm ghi rõ vạn dặm phía đông trong hải đồ, Quỷ Linh Uyên một đường lên vào phía đông bắc, ai ngờ trải qua cả ngày vội vã đuổi theo, vốn tưởng rằng đường biển hướng đông nam cuối cùng vẫn là lệch đến chính Nam. Đến khi mình nhìn thấy Nam Hải đại châu diện mấy vạn dặm này,

chính mình cùng Quỳnh Quỳnh bỗng nhiên ở ngay chính phương tây của nàng!

Bất quá dù vậy, ở nơi đại dương mênh mông không phân biệt được phương hướng Đông Nam Tây Bắc này, hiện tại cuối cùng cũng nhìn thấy một nơi được đánh dấu rõ trên hải đồ, cho nên sau đó mới tùy cơ ứng biến kế hoạch tiến lên, cùng với hai người Quỳnh Huyền đi dọc theo bờ Tây Ba Mẫu dài vạn dặm, một đường tiến về phía Đông Nam.

Dọc theo con đường này, mặc dù bọn họ không có thời gian để lên bờ để xem phong cảnh ở đại châu mẹ, nhưng đường đi lại rất xa xôi, cho dù thỉnh thoảng cũng thoáng nhìn qua mà tích lũy được một chút., Cũng đủ để hình thành ấn tượng hoàn chỉnh đối với Đại Dương chi Châu sâu trong Nam Hải này. Có lẽ, thật như một số thuật sĩ viết, trong thiên địa này kiến tạo một con mắt vĩ đại vắt ngang khắp phía bắc, bắc vắt ngang, bắc cực tây. Dọc theo con vĩ tuyến này, tự nhiên vạn vật tự nhiên phân bố khắp nam bắc., Càng đi về phía hai đầu càng lạnh. Không, hiện tại mười tháng này, tuy rằng Nam Hải đang chiến trường khói lửa chiến tranh vẫn nóng bức không chịu nổi, không phân bốn mùa, nhưng Thời Lệnh trên Ba Mẫu Châu này hiển nhiên đã vào cuối thu, giống như quê hương xa xôi của mình ở phương bắc!

Đến đại dương ba mẫu, nước biển vốn màu xanh da trời đã trở nên nhạt nhẽo, nước biển màu hồng tươi trong veo lay động bên cạnh, phảng phất có thể để cho mình nhìn thấy đáy biển bãi đá ngầm. Ở trong nước biển xanh thẳm như vậy, ngược đầu nhìn về phương Đông., Chỉ thấy trong phiến đại lục này bất luận cao nguyên bình địa, cỏ cây màu vàng, tất cả đều là một mảng màu vàng lấp lánh. Dưới mây mù rộng lớn, trên bình nguyên rộng lớn trải rộng thu thảo sâu tới eo, đã bị gió thu nhuộm thành màu hoàng kim. Khi tĩnh lại lời Quỳnh Thu nhìn lại, thì nó đã bị gió thu nhuộm thành màu sắc vàng óng ánh., Cỏ thu vàng óng mềm mại bị mặt trời chiếu rọi, ngẫu nhiên có gió mạnh thổi qua liền cao thấp chập chùng một trận, giống như trong biển vàng dâng lên một gợn sóng. Mà ở nơi không dày đặc lắm trong biển cỏ vàng này, nghe nói Quỳnh

Thu còn thấy thỉnh thoảng có hình thể to lớn, hình dạng kỳ lạ điểu thú bay qua.

Tại trong những Hải Châu tinh linh trước đây chưa từng thấy, bắt chuyện hai người thường thấy nhất là một loại Thú Tộc, liền giống như xạ phi xạ, giống như chuột mà không phải chuột quái thú, trong đó có rất nhiều bụng phía trước đều giống như mang theo một cái túi thịt. Da lông tựa như, trong đó thò ra từng cái đầu nhỏ, nhìn bộ dáng hiển nhiên là những con non của những quái thú này. Mà những quái thú này có mang theo túi thịt., Da lông vàng nâu, thường ở trên thảo nguyên nhảy lên nhảy xuống từng đàn, lúc nhảy nhót toàn thân đứng lên, chỉ có hai cái chân sau đứng ở trên đất, ở trong ánh tà dương hư thảo nhảy lên nhảy về phía trước, hết sức nhanh nhẹn, không sợ hãi nhi trong túi của mình nhảy ra kịch liệt.

Đương nhiên, thấy kỳ thú như vậy mở miệng, cảm thấy không giống với cô bé kia; tinh ngôn nhìn thấy bóng dáng nhảy nhót trong kim hoàng thu thảo kia, liền bắt đầu moi ruột gan, moi cái câu hái quả cáo., Cố gắng nhớ lại những dị chí kỳ dị mình thấy trong Thiên Điều nhai tứ hải đường trước kia, có ghi chép dị thú đáng yêu như vậy hay không. Mà lúc này suy nghĩ của Quỳnh Đình lại đơn giản hơn nhiều, mỗi lần nhìn thấy những con thú túi kia chạy qua lại, nàng liền nghiêng đầu suy nghĩ:

Cái bụng của những quái thú đáng yêu kia nhất định là âm áp nhi? Bản thân thật muốn trốn vào trong đó nha... Nếu như mình cũng chui vào, vậy trong túi kia có thể hay không sẽ rất chen chúc đây?

Thế là mang theo ý nghĩ như vậy, tiểu muội muội đơn thuần bắt đầu chăm chú lưu ý những con thú túi kia; mỗi khi thấy một cái túi trống trơn, nàng liền ghi lại, trên mặt tươi cười rạng rỡ, tựa như gặp được chuyện gì đó thú vị.

Trải qua sự khác biệt của hai huynh muội, phía đông vùng hoang đảo chiếm diện tích rộng lớn dần dần đi xa, dần dần cùng mặt trời lặn cùng bị bỏ lại phía sau. Mà hải âu trên đỉnh đầu đan xen bay múa., Cũng dần dần thưa thớt, dần dần không nghe thấy “Chiêm chiêm” một đường kêu to. Lúc Quỳnh

Huyền quay đầu lại, rút cuộc nhìn không rõ bên trong túi bụng thú không có ấu nhi, lệnh thư ban đêm ** —— cấm thư thỉnh xóa bỏ —— cấm thư thỉnh xóa bỏ —— cấm thư (Cấm thư 》 xin xóa bỏ —— cấm thư —— cấm thư 》

Khi đêm thứ hai của Nam Hành buông xuống, hắn cũng đã giải thích nhiệm vụ lần này. Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão long quân trong Vân Trung thần võ anh minh, ác chiến ở Quỷ Linh Vực mấy trăm năm ở trên hải vực bên ngoài Quỷ Linh Uyên., Đêm nay đang tiến hành tranh đấu to nhỏ, nặng nề thân thể đêm tối (Cấm thư) —— cấm thư mời xóa bỏ. 【 Cấm Thư 【 Cấm Thư mời xóa —— cấm thư mời —— xóa —— cấm thư mời xóa bỏ —— trong thư xin xóa bỏ —— cấm thư, thức ngôn cùng Quỳnh cẩn thận ẩn núp, không ở dưới nước biển quan sát kỹ bóng quỷ ánh đầy trời lưu hỏa, trống trải kia.

Bởi vì không dám đứng quá gần, bắt đầu tình nói cũng không thập phần rõ ràng tình huống những Long Quỷ tranh đấu chính xác, chỉ thấy phương xa tình cảnh bi thảm thể lương của phương xa (Cấm thư mời xóa bỏ) (Cấm thư), mời xóa bỏ) (Cấm thư), mời —— Cấm Thư —— Tĩnh xóa bỏ) (Cấm thư) (Cấm thư), cấm thư mời xóa bỏ), bên trong một mảnh Thần Ma nhảy múa hỗn loạn, âm phong gào rít giận dữ.

Lại qua một hai canh giờ, chờ thích ứng môi trường tĩnh mịch xung quanh, nhớ lại nhiệm vụ Lão Long Quân giao cho, liền cẩn thận từng li từng tí tiến gần những chiến trường kia, tận lực quan sát những trận chiến nhìn như vô cùng kịch liệt này.

Quan sát vài lần, đại khái cũng mò ra chút môn đạo. Hai người bọn họ càng lúc càng gần đến tranh đấu của hai tộc. Quá nửa đêm ẩn núp, quan sát cơ hồ mấy chục trận chiến đấu, sau đó nghe được liền phát hiện, nguyên lai những Quỷ tộc Long tộc này chiến đấu., Cũng đều có chiến thuật riêng của mình. Giống như Nam Hải Long tộc, dựa vào Thanh Minh thần hỏa khí của trời sinh, Quỷ tộc không thể chịu hạo nhiên sinh cơ, liền lấy hỏa công, dùng Dương Liệt chi cương khu trừ đám âm linh quỷ vật sợ ánh sợ lửa. Thường là có công không thủ., Chiếm hết ưu thế. Mà những âm u quỷ tộc kia, dưới hoàn cảnh tiên thiên như vậy cũng không phải hoàn toàn không có đối

sách. Nhìn ra được thủ lĩnh chỉ huy của bọn chúng rất cơ trí, dưới cục diện bất lợi như vậy tận mưu, hoặc đông kích tây, hoặc ẩn núp tránh chỗ hư. Một khi công phá một chỗ hoả phòng, hàng ngàn âm quân quỷ đình liền một hơi tru lên, xé rách thân thể những thần binh thủy tộc cùng linh hồn thành trăm ngàn mảnh nhỏ...

Mà nói đến có chút bi tráng, lại bắt chuyện phát hiện những quỷ vật âm u này công phá những hỏa tuyến hùng hực của long tộc, đúng là làm hàng trăm hàng ngàn âm hồn quỷ linh, dùng âm hàn chi khí ngưng kết nước biển, đem thân thể phiêu di vô hình hóa thành hàn băng hóa thành băng hàn., Thân hình đông cứng sau đó một đám người phóng tới lửa nóng ngập trời, đem hồn linh của mình cùng những ngọn lửa đáng giận kia cùng nhau chôn vùi. Mà thường thường, mấy chục hơn trăm âm linh không sợ hồn phi phách tán xông lên, cuối cùng cũng không nhất định đem phòng tuyến của đối phương phá tan!

Có lẽ U Chúc Quỷ tộc trăm ngàn năm qua dựa vào những biện pháp liều mạng này, lần lượt bố trí tầng tầng lớp lớp bên ngoài Quỷ Linh Uyên để chờ lao vào tấn công, tranh được một cục diện giằng co không thua không thắng!

Chẳng qua, cho dù đã “thấy” tình hình chiến đấu vô cùng thâm hiểm. Thiếu niên tâm tư kín đáo cũng không định quay về báo cáo. Chờ đêm nay Quỷ Linh Chi Hải dần dần tiêu tán, hẳn cùng Quỳnh Đình trốn đến nơi khác, tìm được một tảng đá ngầm yên tĩnh ở cách đó mấy ngàn dặm nói chuyện phiếm, chuẩn bị đợi đến lúc mặt trời lặn về tây, lại đi tới vùng biển kia xác nhận.

Thời khắc làm việc như vậy hơn sáu canh giờ, cũng may có Quỳnh Thiển ở bên cạnh nói chuyện, liền để cho nàng không cảm thấy buồn bức đơn điệu chút nào. Đến khi nghe xong nữ oa nhi ngâm thơ cuối cùng cảm thấy vỡ vụn, màn đêm màu đen kia cũng như kỳ hạn buông xuống. Mắt thấy cầm thư phai màu đêm (Cầm thư mời xóa bỏ) (Cầm thư mời xóa bỏ), thư mời thư mời hủy (Cầm thư), thư mời hủy (Cầm thư), thư an ủi), sâu thẳm, thức tỉnh nói rồi lại cùng với Quỳnh Nguyệt đi tới vùng biển bên ngoài Quỷ Linh Uyên.

Không giống với nơi khác, trên bầu trời hải vực bên ngoài Quỷ Linh Uyên, tựa hồ vĩnh viễn không có thời điểm Vân Khai Nguyệt Minh. Ngay đêm tối ngăm đen như ác ma cắn nuốt ánh chiều tà, U Chúc Quỷ Phương cùng Nam Hải Thần tộc chiến đấu mở đầu., Lần này có một điểm bất đồng nho nhỏ, đó chính là vô luận là bên nào liều chết chiến đấu liều chết cũng không biết, ở mảnh chiến trường quỷ hỏa đầy trời quanh người này, lại có thêm ba nhân vật lai lịch không rõ.

“A... Người cẩn thận chút ——”

Thân thể đen sì như mực, bóng đêm (Cầm thư mời xóa bỏ) (Cầm thư) (Cầm thư) mời xóa bỏ) (Cầm thư) mời xóa bỏ) (Cầm thư mời xóa bỏ) (Cầm thư, bên trong Cầm Thư xin xóa bỏ), một cái bóng đen lén lút lén lút ẩn núp ở trong nước biển, hướng một bóng đen cực lớn khác có chút lén lút hạ đạt mệnh lệnh:

“Người giả bộ đi, ặc ặc, người trực tiếp đi qua đem một đám bại binh tiêu diệt đi!”

Khi hắn nói chuyện, cự ảnh kia cũng đang cực lực bắt chước bộ dạng chủ nhân che giấu, nhưng không biết cũng không quá thành công. Chờ bóng đen lúc trước nói xong, cự ảnh này tựa như trút được gánh nặng, đột nhiên biến thành nước biển lạnh buốt, thần không biết quỷ không hay thần không hay., Như một đạo ảo ảnh hướng đám Nam Hải Long quân vừa thắng thảm bại kia đánh tới. Mà lúc này, đám tàn quân may mắn đắc thắng kia đã bay lên một vòng lửa tràn đầy xung quanh quân trận của mình, đang di chuyển về phía sau thông dong. Hiển nhiên, bọn họ đã khác với tay chân luống cuống lúc vừa rồi bị quỷ vật đánh lén, hiện tại đã đốt cháy liệt điểm phòng ngự cực thịnh, không còn sợ những quỷ vật kia tập kích nữa.

Chỉ là...

“Người là ——”

Đột nhiên tiếng kêu sợ hãi còn chưa kịp thốt ra một chữ “ái”, ngay sau đó liền phát ra một tiếng gào thê thảm, tên thần tốt kia liền lập tức chết đi!

“Thì, thì ——”

Lại giống như lúc nãy, thống lĩnh long quân còn chưa kịp nói xong mệnh lệnh “Làm phép kết trận”, bỗng nhiên ly thủy bay lên, phảng phất bị một cự chưởng vô hình trong minh minh nhắc lên, qua giây lát liền hồn phi phách tán mà chết.

Cứ như vậy không bao lâu, một đội ngũ khoảng chừng ba bốn mươi hải quân Nam Hải tộc rải rác trong nháy mắt hầu như toàn quân bị diệt, chỉ còn lại có hai ba binh sĩ sống sót cực lực bỏ chạy, chạy về đại bản doanh Long tộc bên ngoài Quỷ Linh Uyên.

“Rất tốt!”

Chờ khi bóng đen kia trở về, sắp chui vào trong cột giới lóe ra u quang kia, bóng đen khác liền thật lòng nói lời cảm ơn với hắn -

Nguyên lai, vừa rồi sát lục này chính là tinh ngôn mời Quỷ Vương Tiêu Tiêu lễ gây nên. Trải qua hơn hai tháng chiến hỏa tẩy lễ, đã cảnh cáo sớm không phải ngày xưa có thể so sánh. Lần này tới Quỷ Linh Uyên Đàm nghe được tin tức, đã thông báo rõ ràng trách nhiệm của mình rất trọng đại, bởi vì quỷ phương chân thực có quan hệ thập phần trọng yếu với Mạnh Chương., Một khi phán đoán sai lầm, sẽ mang tai họa đỉnh cho Tứ Độc thảo phạt liên quân! Mà lúc chinh chiến này không cần phải bình thường, chính là binh bất yểm trá, cho dù trước mắt mình tự thấy mấy trận chém giết ra trông rất bắt mắt, cũng hoàn toàn không thể tin. So sánh với toàn bộ chiến cuộc., Nếu như Quỷ Phương và Nam Hải đã âm thầm kết minh, vậy bọn họ sẽ hoàn toàn dùng cái giá tương đối nhỏ như vậy để tạo thành tin tức sai lầm cho Tứ Độc. Bởi vậy, thiếu niên quyết đoán không hề do dự, mời Quỷ Vương ra tay, dùng phản ứng thăm dò phản ứng của hai bên.

Dưới sự cân nhắc như vậy, một đêm này đã vất vả cho vị Quỷ Vương ẩn cư Minh Giới kia, một đường chạy đông chạy tây, chỗ có chiến hỏa dấy lên quấy rối hắn liền đi tới chỗ đó., Tóm lại là muốn cho toàn bộ chiến cuộc giằng co phát sinh chút dị thường - nếu tình hình chiến đấu vốn là do đôi bên hợp mưu không chế, vậy dị thường như vậy nhất định sẽ khiến song phương có phản ứng khác nhau. Tự nhiên, trong sự quấy rối

như vậy, nghĩ tới quỹ phương kia trên thực tế rất có thể cùng chung kẻ địch với liên quân Tứ Độc., Bởi vậy đối tượng quấy nhiễu này liền rơi vào trên người những Long quân kia. Về sau, lúc Quý Vương xông lên trước, hai người Ngôn Quỳnh Thiên cũng không nhịn được mà âm thầm xuất lực hỗ trợ, hoặc phi đao hoặc phi kiếm, toàn bộ hướng về đám Long tốt trấn thủ Quý Linh Uyên bắt chuyện.

Gân bố như vậy kéo dài đến đêm thứ năm, trải qua tỉ mỉ quan sát, phát hiện ngay lúc mình bị quấy rầy, đối chiến song phương cũng không có chút phản ứng dị thường nào, vẫn là khói lửa nổi lên khắp nơi., Cuộc đấu tranh liên chết như vậy, xem ra lời đồn đại của Quý Phương và Mạnh Chương một lần nữa trở mặt, đã được nghiệm chứng xác thực. Bởi vậy, sau khi hiểu rõ liền chuẩn bị xem trận chiến trước mặt gần như là trận chiến lớn nhất mà mấy ngày gần như đã gặp, liền cùng Quỳnh Huy cùng nhau trở về phủ.

“A, cái mẹ kia xác thực không đơn giản!”

Trong lúc vui cười hơn hờ xem trận chiến bắt đầu, đối với vị quý mẫu chưa từng gặp mặt kia trong lòng cũng thập phần bội phục. Phải biết rằng, giao chiến giữa quý vật như trước mắt cùng chủng tộc bình thường giao chiến còn không giống nhau, song phương thể chất khác nhau của hai bên quyết định phân biệt rõ ràng hai quân., Quyết không giống như Tứ Độc Nam Hải lúc khai chiến còn có thể thâm thấu lẫn nhau. Dưới tình hình như vậy, toàn bộ chiến đấu giữa chúng nó chỉ có thể tiến hành dưới tình huống hai mắt tối tăm; lại cân nhắc đến hoàn cảnh xấu của Tiên Thiên Quý tộc, hồi tưởng lại Quý tộc ngay ngắn rõ ràng mấy ngày nay chiến đấu, mới mở miệng liền cảm giác Vạn Quý Chi Mẫu trong U Chúc Quý Phương thật sự là không thể coi thường!

“Ừm, lần này trở về nhất định phải nói một chút với Long Quân. Nếu có thể kết minh với Quý Mẫu, chỉ sợ chiến sự ở Nam Hải này có thể kết thúc sớm một chút.”

Trong lòng nghĩ vậy, bèn mở miệng thì cảm thấy nơi này không nên ở lâu, bèn lạng lẽ quay người, chuẩn bị quay lại

Nam Hải Tứ Độc mà đi. Còn nếu chỉ như vậy thì hành trình lần này của hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì, không chút sợ hãi.

Chỉ là, ngay lúc này, Quỷ tộc được thả ra cùng quan sát cuộc chiến, đúng lúc nhìn thấy Quỷ tộc phía trước đang liên tục bại lui, không biết vì cớ gì, tuy đêm nay những bức tường lửa chói mắt kia thoát nhìn cũng không có chỗ nào cao minh, nhưng những dũng sĩ Quỷ tộc vốn hung hãn vô cùng lại sợ hãi co rút rề, chỉ dám cọ xát, không dám tiến lên.

Vì vậy, thấy hải ngoại đồng tộc vô kế khả thi như vậy, Quỷ Vương chính là đang ghen khuất phi thường; hiện tại vừa thấy tình ngôn thủ thế nói muốn trở về, nhất thời làm cho Quỷ Vương tính tình dữ dằn này vội vàng như xe gió xoay quanh tại chỗ. Chỉ thấy nó gãi tai một hồi, sau đó gãi tai một cái., Rốt cuộc trong lòng nóng như lửa đốt khẩn cầu theo chủ nhân, nói là mời chủ nhân cho hắn một thời gian ngắn, chờ hắn đi lên giúp những đồng tộc bị thua kia trùng kích vòng lửa, sau khi phá ra một lỗ hồng rồi trở về!

“...”

Phần thứ mười tám của Chương thứ mười một trong những lần phủ đầy bụi bặm của biển cả mệnh mông có thể chạm tới vài đầu chân của Đề Hồn.

Trên hắc ám biển rộng, hàng rào hỏa diễm cháy hừng hực phân biệt rõ ràng, tường lửa cao hơn bốn trượng thiêu đốt thân thể thâm đau đớn, bóng đêm (Cấm thư mời xóa bỏ) (Cấm thư mời xóa bỏ), cấm thư (Cấm thư, mời xóa bỏ) (Cấm thư, mời xóa bỏ), cấm thư phân thành hai nửa, cắt thành hai cái trận doanh Nam Bắc. Phía bắc Hỏa giới, mặc dù có quỷ đói bao phủ, âm linh vô số, nhưng chúng từ đầu đến cuối cũng không dám hướng tường lửa phát động tình hình thật sự xung đột.

Mất thấy tình trạng kiềm nén uất ức như vậy, tên giặc cỏ hung ác như cừ oán Quỷ Vương liền động thân mà ra tay, chuẩn bị cho đám đồng tộc đang sợ hãi không dám tiến lên mở ra cục diện bế tắc. Vì vậy, đám U Hồn giáo úy và Vô Đầu tướng quân đang quanh quẩn ở phía trước của Chúc U U giới chợt thấy

trước mắt tối sầm, đảo mắt đã thấy trước bức tường lửa sáng như ban ngày đột nhiên nhiều thêm ra một ngọn núi nhỏ.

“Rồng —— “

Còn chưa kịp nhìn kỹ, liền nghe thấy ngọn núi nhỏ đỏ thẫm dục hỏa phi quang phát ra tiếng tru lên thê lương, thoáng chốc vách lửa khí diễm ngập trời kia tựa hồ tối sầm lại, lay động một cái.

Tuy tiếng gào thét thô kệch khủng bố như vậy, nhưng quỷ chúng ẩn nấp trong bóng tối lại cảm thấy một loại khí tức quen thuộc. Theo tiếng gầm rú chấn động hải ba này, hầu như tất cả âm linh quỷ quái đều dùng cách thức của mình “nhìn thấy” Ác Linh Quỷ Vương huy hoàng chói lọi kia.

Vì vậy, ngay lúc Quỷ vực gào thét, vốn đang thổn thức những lời bàn tán không ngừng của Chúc U Quỷ quân, lại thoáng cái yên tĩnh trở lại, toàn bộ mặt biển một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe tiếng gió thổi lửa cháy vang lên.

Trên chiến trường có bầu không khí khẩn trương như vậy, cự linh mặc hắc giáp như gò núi cũng không nói nhiều, chỉ hướng về phía bắc kinh ngạc gật gật đầu, rồi chuyển thân hình khổng lồ, bắt đầu nhìn chằm chằm bức tường ánh lửa điều võ giương oai trước mắt kia., Không chút động đậy, cẩn thận đánh giá. Lúc này, những bức tường lửa kia cháy lên mãnh liệt, lưỡi lửa phun ra nuốt vào không thấy một chút khói., Nhưng lại mang theo kim quang thần thánh ngạo thị tất cả. Ngọn lửa kim hồng chói mắt, trong con mắt thâm thúy như đầm lầy của Quỷ Vương chiếu ra ánh lửa hùng hục. Ánh lửa như ánh mặt trời chiếu sáng gương mặt dữ tợn hung ác của con quỷ khổng lồ, đồng thời cũng đem một luồng ý chí tiêu diệt vạn vật mãnh liệt truyền đến, giống như lửa bức người kia lập tức sẽ đem vật âm u của thần minh coi rẻ này thiêu đốt triệt để.

Chỉ là, ở trước bức tường ánh sáng ngập trời này, đám đạo chích âm u vốn nên vội vàng né tránh sóng lửa mãnh liệt như âm u quỷ vật, thái độ vẫn thản nhiên không chút hoang mang. Sau một hồi khí định thần nhân dò xét, sắc mặt hung ác của Ác Linh Quỷ Vương mới âm âm rít gào một tiếng, thản nhiên cất bước, không chút do dự đi vào bên trong bức tường lửa!

Ở sau lưng một trận kinh hô, tựa như đạo chích quỷ linh nhàn nhả đi bộ, lẳng lẳng đứng ở hỏa điểm ở tâm Côn Bằng, lại quay đầu hướng bốn phía nhìn xem. Phảng phất thương thức cảnh sắc trong hỏa giới, mới cúi đầu gầm lên một tiếng, tay chân giương lên, thân hình tăng vọt, đảo mắt ngay tại trong vách lửa kín không kẽ hở sinh ra một mảnh đại môn động thật lớn mờ mịt mát mẻ.

“Rào...”

Lúc này trong đại trận Quỷ quân cách tường lửa này khoảng mười trượng, bỗng nhiên giống như nhấc lên một vòng sóng gió, nguyên bản ngưng thần chú ý một mảnh yên lặng, tất cả đại quân Quỷ tộc đều lần lượt chen chúc nhau chen chúc., rộn ràng nhón nháo, tất cả mọi người đều cố gắng chen chúc về phía trước. Tất cả quỷ chúng đều muốn hảo hảo thấy rõ anh hùng bản tộc không sợ ngọn lửa kia. Những âm u này phát ra tiếng hò hét trầm trầm khen ngợi, nghe trong đêm biển xa xa trồn ở trong tai Quỳnh Quỳnh, liền giống như biển khơi yên tĩnh vừa mới tràn qua một trận sóng biển trầm thấp rít gào.

Mà ở trong tiếng ủng hộ to lớn như thế này, đại quân Quỷ tộc sức thể đã lâu từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, liền tự mình ở dưới sự dẫn dắt của Quỷ Vu trưởng lão xung đột, giống như mây đen tràn ngập mặt biển, từ lỗ hồng u ám do thân thể của tên Tiêu Tiêu kia tạo ra chen chúc mà đến, hướng về những thủy quân của Thủy tộc đang trợn mắt há hốc mồm như thủy triều tấn công mãnh liệt.

Thế là, không bao lâu sau, nhờ có quỷ bộc trước đây không bằng lúc trước giúp đỡ, Chúc U Quỷ quân vốn vô kế khả thi lại một lần đánh lui Nam Hải Thần Quân chiếm hết ưu thế!

Nói sơ qua, ngay tại thời điểm một trận chiến với lũ yêu quái Phong Khởi và Vân Dũng Thần Quỷ ở ngoài khơi phân ra thắng bại, thừa dịp phong ba này cực kỳ hỗn loạn, Quỷ Vương vẫn nhớ rõ nhiệm vụ lần này của chủ nhân cũng thần không biết quỷ không hay mới thoát thân trở về, một lần nữa lên về bên cạnh chủ nhân. Quỷ Vương trở lại bên cạnh chủ nhân, tính tình thật thà ngu ngơ vẫn không quên hỏi một câu:

“Chủ nhân, lúc này ta đã đánh thắng. Có cần tuyên dương danh hào sư môn ta hay không?”

Hóa ra là ngày xưa rảnh rỗi, nghe người ta nói lúc xuống núi tìm Thủy Tinh chân tướng, Quỷ Vương trí nhớ không tốt những cái khác không nhớ rõ, chủ nhân sư môn chương môn phân phó lại nhớ rõ ràng. Đó là Linh Hư Tử nói, bọn họ là môn nhân Thanh môn, ở trong hạ sơn rèn luyện., Nếu như chuyện này mà làm xấu hổ thì không ngại mà khiêm tốn, mà khi thu hoạch toàn thắng nhất định phải báo lên danh hào của sư môn, đã thể hiện tâm trạng gian trừ ác của Đạo môn! Bây giờ hỏi, chính là việc Quỷ Vương tự cam lòng làm và chủ nhân xác nhận, hiện tại có muốn theo quy tắc của sư môn hay không.

“Không cần!”

Trong lúc này, đề nghị như vậy đương nhiên phủ quyết. Chẳng qua ngoại trừ phủ quyết, thiếu niên vẫn khen ngợi tiên bối Quỷ tộc thành công lần này; không chỉ có thế, tiểu nữ oa trước kia thích nhất là đào bới bọn trộm cắp, lúc này trong hai mắt tràn đầy sùng bái không thôi, trong miệng càng là thật tâm ca ngợi, trực tiếp nghe được toàn thân Quỷ Vương đại thúc không chỗ nào không thích tản ra bên ngoài!

“Quá khen, quá khen! “

“Ta về trước, ta về trước, ha ha!!”

Mắt thấy tất cả mọi người trong chủ nhà mình đều đang tán dương mình, quỷ tộc về mặt vui mừng còn không quên miệng đầy khiêm tốn, ôm nắm tay ghen tị hắc hắc cảm ơn một tiếng, liền chuẩn bị nhanh chóng trở lại mình giới, một người chậm rãi trả lời một phen vinh quang chiến công khó có được này!

Chỉ là, ngay thời khắc đường chúng Tứ Hải tràn ngập vẻ an lành, đang chuẩn bị hóa thành một đạo khói xanh Quỷ Vương phản hồi Minh Giới, lại chợt thấy hai vị huynh muội trước người vừa rồi còn tán thưởng không thôi, lại bỗng nhiên như ước hẹn, bỗng nhiên trợn mắt há mồm, không nhúc nhích, chỉ tập trung hai chân rộng rãi của mình nhìn chăm chăm về phía

sau, phảng phất cảnh tượng khiếp sợ vạn phần, đúng là vẻ mặt ngạc nhiên!

“A! Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chiến cuộc lại lặp lại nhiều lần?”

Trong lòng nghĩ đến đây, tên đạo sĩ này lập tức lắp bắp kinh hãi, vội vàng quay người về sau quan sát —— vừa nhìn không sao, ánh mắt có thể nhìn ra chỗ nào là hù dọa tên Quỷ Vương không sợ trời không sợ đất này!

“Quái sự, bọn chúng đang giở trò quỷ gì vậy!”

Cũng khó trách ăn nói hàm hồ, nguyên lai ngay tại trên chiến trường ác chiến vừa rồi của mình, những ngàn vạn quỷ quân kia trước đó còn đang gào thét xua địch, lúc này lại đột nhiên an tĩnh lại; đám quỷ tốt lấy ngàn vạn để tính xếp hàng chỉnh tề. Bạch cốt binh tướng một chỗ, Hắc u quỷ linh một chỗ, vu linh áo xám rõ ràng, màu sắc rõ ràng giống như bàn cờ, ngang dọc đan xen, hết sức chỉnh tề tươi sáng. Khiến Tiêu Tiêu cảm thấy kinh ngạc chính là, hắc bạch quỷ quân đại trận trước mắt rõ ràng không có tiếng động, nghiêm nghị chỉnh tề, cùng với hỗn loạn vô biên vô địch lúc trước, thật sự là cách biệt giữa ba người bọn họ. Mà những quỷ binh vốn chen chúc không chịu nổi, giờ phút này cũng không phải rất nhiều quỷ tốt, không nhìn thấy cuối! Chỉ là không thấy điểm cuối! Chỉ là những điểm kỳ quái này còn không phải là làm cho một bên không chênh lệch nhất. Một bên đại quân quỷ vực mà còn là một bên không có điểm kỳ quái nhất, đúng là chỉ của đại quân quỷ tộc, bọn họ, đúng là ba người chủ tớ kia.

“Hồng rồi!”

Tuy trí nhớ của gã kém nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc; vừa thấy tình cảnh này tên Quỷ Vương lập tức đại kinh thất sắc, trong lòng thầm nghĩ lúc này vẫn bị chủ nhân nói trúng, đám Chúc U Quỷ tộc kia hay là cùng Nam Hải cấu kết với nhau, bố trí cạm bẫy này chỉ muốn hố chủ nhân của mình!

Nghĩ đến đây, tên ăn uống vừa hối hận vừa giận, hối hận là mình không nên phát cái gì mà lương tâm lương thiện., Chủ tâm giúp đỡ những đồng tộc không tiến bộ này; tức giận chính

là đường chủ mình La Phù Sơn Tứ Hải đường là nô bộc duy nhất của Đường chủ Tứ Hải Cung, lại bị bọn tiểu bối đáng giận này lừa gạt! Không thể nói trước tình huống như vậy tự nhiên mình chết trận không lùi. Thứ nhất là để bù đắp sai lầm của mình, hai huynh muội che dấu chủ nhân bình yên quay về, thứ hai cũng là giáo huấn bọn hậu bối đui mù này!

Chỉ là...

Đang lúc đạo chích quay người lại, mang theo cảm tình phức tạp lòng đầy căm phẫn và xấu hổ chuẩn bị xin tỉnh ngôn thỉnh tội thỉnh chiến thì lại chợt thấy trên mặt thiếu niên chủ nhân lúc này càng lộ vẻ kinh dị, nghe thấy mình hô nhỏ một tiếng thì ngẩng đầu chép miệng với hắn, ý bảo hắn nhìn về phía sau

“A? Nàng là...”

Thế là, ở nơi chủ nhân chỉ, quý tộc to lớn như núi kia liền nhìn thấy dưới đám mây đen ảm đạm không ánh sáng kia, trong đại trận vốn nghiêm túc tĩnh mịch bỗng hiện ra một nữ tử váy dài màu trắng, tư thế u tĩnh, đang từ trong bụi quý tốt hình thù kỳ quái từ từ bay lên, có lẽ cách quá xa., Nữ tử kia dung mạo cụ thể ăn khuya còn chưa rõ lắm, chỉ biết là đáng người nàng thon thả, khá là đẹp mắt; đợi đến khi nàng hoàn toàn bay lên trên không quý trận, neho mắt đánh giá một phen, ăn uống đoán chừng nàng cao hai ba trượng, khả năng chỉ thấp hơn mình một hai cái.

“Hừ, cuối cùng chính chủ cũng ra rồi!”

Thấy cô gái kia ra sân, không cần nghĩ cũng biết là đám quý quân này. Hừ một tiếng trong mũi, Tiêu Sát thầm nghĩ:

“Hừ, đừng tưởng rằng mình là nữ nhân, có vài phần đáng vẻ, lão tiêu ta sẽ không tính sổ với ngươi!”

Nguyên lai cô gái kia mặc dù cách rất xa, không thấy rõ diện mạo đẹp như thế nào, nhưng nhìn một thân quần trắng phiêu phiêu, dưới quý trận u ám ảm đạm âm u phụ trợ trắng như Hắc Thủy Bạch Liên, phong hoa phiêu dật, gió mạnh phát phơ theo gió, đúng là xuất trần diệu nói không nên lời!

Trong lúc quan sát như vậy, gã liền chuẩn bị trong lòng, miệng thì thầm, gã đang cân nhắc nên làm thế nào mới mở miệng ra khiêu chiến với bà nương tâm địa xấu xa này. Còn bạch y nữ tử vẫn đứng lặng bất động trong gió biển kia, cũng có thể lặng lẽ quan sát khoảng cách xa xôi này.

“Lên!!”

Đang lúc ăn khuya nghĩ xong từ ngữ, quát một tiếng chuẩn bị mở miệng quát mắng, đã thấy nữ tử vốn yên lặng lơ lửng giữa không trung kia, bỗng nhiên nhẹ bước, hướng bên này chậm rãi bay tới.

“Được rồi, thôi thì đưa tới cửa đi!”

Tiêu Tiêu thấy thế đại hỉ, tay cầm Trảm Hồn Cự Phủ, trong miệng phun nước miếng một cái, quay đầu bẩm báo với chủ nhân:

“Chủ nhân, người và Quỳnh Đình lui trước, nơi này có lão đạo ta đỡ! Chỉ có bà nương kia, không phải đối thủ của ta! Ta...”

Nói đến đây, gã Lễ bỗng im bặt, bởi vì gã chợt thấy chủ nhân của đường chủ anh minh cơ trí của mình thả lại thanh kiếm khí trong tay, thần thái trên mặt cũng không có vẻ khẩn trương; không chỉ không nghe mình đề nghị trốn trước, còn nhếch miệng với gã, ý bảo gã về phía sau từ từ quan sát.

“... Vẫn là chủ nhân lợi hại!”

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Nhược vô cùng bội phục, vội vàng quay đầu lại, học được bộ dáng thông dong của chủ nhân, phải xem rốt cuộc trong hồ lô của bà nương kia bán thuốc gì.

Vì vậy, trong con mắt ngưng thần tập trung của ba người đối diện, Bạch y nữ quý kia cuối cùng cũng nhanh chóng bay tới bên trận địa của Quỷ trận; lúc này nàng ta vốn không từ từ chậm rãi dạo bước trên không trung, càng ngày càng chậm chạp, hơn nữa càng bay càng cao thấp., Rốt cục cũng dừng phải mũ quý tốt. Nhìn đến lúc này, âm binh quý tốt kia cũng như thủy triều tách ra hai bên, hướng tộc mẫu mình kính trọng nhường ra một con đường. Sau đó, nữ tử áo trắng dung mạo thanh dật này liền bước xuống sóng biển, Lãng Ba bước nhẹ, hướng Tiêu Chử bên này chậm rãi đi tới.

“...”

“A... Thì ra đêm nay gặp phải một tên nữ quỷ mặt xanh!”

Ngay tại thời điểm quỷ nữ tới gần, tên đạo sĩ này thấy rõ dung mạo của nữ tử, khuôn mặt không chút biểu tình, nhìn dung mạo tựa như được tạc bằng thanh ngọc, nhìn không ra chút hi vọng nào. Mà khi đạo chích nhìn rõ dung mạo của nàng thì bước chân của nữ quỷ mặt ngọc ngay một nhẹ nhàng di chuyển, cũng cách bên này càng lúc càng gần.

“Phù... Tà môn!”

Cũng không biết tại sao, cho dù đối mặt ác linh quỷ vương thiên quân vạn mã cũng chưa bao giờ sợ hãi. Hiện tại đối mặt với việc này mặc kệ, chỉ là nữ quỷ áo trắng từ từ đi đến, chẳng biết tại sao trong lòng lại có sợ hãi. Trong bầu không khí ngột ngạt như vậy, dường như để làm dịu sự nóng trong lòng. Tiêu Bằng giương cự phủ trong tay lên, bỏ vào hư không, liên lớn tiếng đe dọa đối diện:

“Ây da! Bà nương kia còn không mau dừng lại!”

Nhắc tới cũng kỳ, lời của đạo chích vừa nói ra, Thanh Diện quỷ nữ trang điểm yên tĩnh đối diện kia lập tức dừng bước.

“Ha, coi như nghe lời!”

Tiêu Sát thấy thế đại hỉ, trong lòng vui vẻ nói:

“A! Nói thế nào đi nữa cũng là một cô bé con, bị lão đạo ta hù dọa một cái là sợ chết khiếp! Ta...”

Vừa nghĩ tới đây, Quỷ Vương đang dương dương đắc ý chợt há mồm líu lưỡi...

“Đùng, đùng...”

Tuy cách xa bốn năm trượng, nhưng giờ phút này đều yên tĩnh, Quỷ Vương vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng vỡ vụn vỡ vụn này; ngay tại trong lúc hấn trọn mắt há hốc mồm, thân hình bạch y quỷ nữ phiêu dật phía đối diện, trên mặt tựa hồ cùng với dự đoán của đạo chích, là ngọc thạch màu xanh kia điêu khắc thành, giờ phút này phía trên lại đang lan tràn vết rạn xám trắng, một đạo, hai đạo...

Ngọc phiến cứng rắn che giấu ngàn năm, ở trong gió biển giống như từng phiến lá thu héo tàn phiêu lạc. Mà dung mạo diễm lệ vô song kia rốt cục hiện lên, một tiếng nghẹn ngào đè nén đã lâu trong bóng đêm lặng lẽ tản mát. Trước trăm vạn quý tốt, không khí quý dị ngập trời., Nữ tử thận trọng bước tới khóc lóc như một gốc cây dai mưa lê hoa; chỉ thoáng dừng một chút, nàng đã bỏ qua đoạn khoảng cách chờ mong đã lâu này, nhào vào trong lòng Quý Vương đang ngây ra như phỗng kia, nước mắt như mưa, đảo mắt đã đem toàn thân quý bộ hắc giáp quý bọc phòng bị ướt đầm vạt áo!

Ai có nghĩ trận địa sẵn sàng đón quân địch chủ lại có biến cố như thế? Thời khắc giai nhân tung người nhập vào tiêu hồn, bị đánh cho trở tay không kịp, đầu óc Quý Vương trống rỗng, chỉ cảm thấy có ngàn vạn con ong ong trong đầu vang lên ong ong ong ong., Trong nháy mắt như mình và chủ nhân thật vất vả khôi phục ký ức lại mất đi toàn bộ. Thúc thủ vô sách, đợi cho đến một lát sau mới thoáng ổn định tâm thần, Quý Vương mới có thể nhớ lại trong miệng kêu ai a:

“...”

“Ôi chao!”

“Ngươi là con gái nhà ai, không nên hỗn loạn như vậy! Ngươi còn làm...”

Hậu quán đe dọa còn chưa nói ra, lại bất thành linh đề phòng nữ tử trong ngực kia ngẩng đầu, trong một mảnh nước mắt mờ lung khóc nháo với lão:

“Đạo chích, không tin lần này ngươi còn nhẫn tâm vứt ta xuống! Hu hu!”

Nghe được lời ấy, quý bọc mờ mịt không biết giật nảy cả mình, trong lòng chỉ nói bà nương này thật lợi hại, vì đùa nghịch phóng lưu, lại biết trước thăm dò tên họ của hắc!

Trong lòng kinh hãi, đang định hỏi, hắc lại chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, vội vàng cúi đầu nhìn, hóa ra là cô gái này nắm đầm phần như mưa rơi xuống!

“Ai tin bà nương này nhìn như không làm nên chuyện gì, lực xuống tay lại không nhỏ!”

Quỷ Vương ngực đau đang suy nghĩ lung tung, lại nghe vào trong ngực chỉ thấy nữ tử Cố Lôi Chùy khóc lóc kể lể:

“Hu hu, Tiêu sa, người thật ác tâm, lại đem người ta bỏ lại... Cho người ta một nữ nhân yếu đuối như vậy (Mời xem mạng lưới tiểu thuyết. 【Oa oa. 》 》 , bị bọn bại hoại Nam Hải bọn hán hợp tác ức hiếp!”

Ba —— lời ấy vừa nói ra, không chỉ có quỷ đói bay tới gây họa vô cùng mờ mịt, chủ nhân thiếu niên đứng ngoài quan sát đã lâu kia lại càng chấn động!

Đúng là:

Ngược nhìn hai giọt nước mắt, giống như hành vân giá!

Con người của mười tám cơn sóng lớn mệnh mông thứ mười tám chính là Hồn Mộng ngàn năm của con người đang dựa vào Đông Phong.

Ai có thể nghĩ đến, quý nữ đoan trang nghiêm ngang biển đến, lại ở trước mắt bao người, cùng vị quý linh ăn uống không hề không vương vãi này làm nũng!

Thấy quý nữ phiêu nhiên đứng đó khóc như mưa, không cần nói quý vương vốn đầu óc đã không tinh tường, ngay cả thiếu niên xưa nay cơ biến trăm cũng nhìn không ra Chúc U quý nữ này hát ra loại nào. Lúc này trong ba người Tứ Hải đường chỉ có mỗi tiểu cô nương tâm tư đơn thuần thấy đại tỷ tỷ xa lạ này khóc đến thương tâm., Bất tri bất giác bị lây nhiễm, chỉ cảm thấy trong lòng mình cũng thập phần khổ sở, trong đôi mắt ngửa nhìn kia dần dần nổi lên thủy quang lập loè, lại cùng quý nữ trước giờ không quen biết này đồng thời thương tâm.

“...”

“...”

Tràng cảnh có chút khó hiểu, đến cuối cùng vẫn là mở miệng nói đã phá vỡ trầm mặc:

“Khụ!”

Thanh ho khan một tiếng, bắt chuyện từ trong sóng biển bỗng bành bay lên giữa không trung, đứng thẳng ở độ cao không sai biệt lắm với thân hình cao lớn của hai vị Quý Linh, cùng nữ tử trong lòng ngực Quý Vương chỉ lo lắng khóc lóc ôm quyền hành lễ, khách khí hỏi:

“Xin hỏi vị đại tỷ này, có quen nhau từ trước tới giờ hay không?”

Nghe tỉnh nói ra lời hỏi, bạch y quý nữ kia lại khóc hùng hồn vài tiếng, mới từ trong lòng Quý Vương ngậy như một kê giẫy dậy, gơ tay áo, vuốt vuốt đôi mắt đầm lệ mông lung, lại dùng tay áo kéo xuống che khuất mặt mũi, tựa như là hơi trang điểm

sau đó, như vậy sau đó mới hơi nghiêng người theo kịp tình
ngôn phúc, nhẹ nhàng đáp lễ:

“Hồi bẩm tiểu ca ca, đúng vậy, nô gia và Tiêu Tiêu ca ca, thật
lâu trước kia đã quen rồi...”

“Ah!”

“Vậy thứ cho tại hạ vô lễ, không biết tỷ tỷ có thể nói cho ta
biết ngài là...”

Lúc hỏi như vậy, thức tỉnh cũng bị ôn nhu từ câu hỏi của nữ tử
kia lây nhiễm, bất tri bất giác giọng điệu trở nên nhã nhặn. Chỉ
nghe nữ tử kia mềm mỏng đáp lại hần:

“Xin báo tiểu ca, tên của nô gia không cần phải che giấu; nếu
như tiểu ca không chê, thì gọi nô gia một tiếng “Anh la”.”

“Anh la...”

Anh La nhắc tới cái tên này, cũng thật sự chưa từng nghe qua;
trong miệng nhấm nháp cái tên này một hồi, thật sự không
nắm chắc được, hần chuyển hướng đề nghị Anh La này của
hần rốt cuộc là ai.

Chỉ là, sau khi tỉnh lại, hần quay lại nhìn về phía vị quý tộc
cao cường vừa rồi tha hương ngộ cố tri của mình, đã thấy vẻ
mặt hần mờ mịt, tuy ánh mắt trầm định tựa hồ là có điều suy
nghĩ, nhưng nhìn bộ dáng không được lãnh đạo kia, hiển nhiên
hần cũng không nhớ tới cô gái trước mắt là ai.

Mà lúc này, Anh nữ La sư kia tỉnh nói hai người sau khi nghe
được tên mình vẫn còn tỉnh táo vô giác, cũng không kinh ngạc,
chỉ là nhẹ nhàng nói một câu:

“Tiểu ca còn có Tiêu Lăng đại ca, tiểu muội dùng tên giả gần
nghìn năm qua, bất thường người khác gọi lên. Đa số thời
gian, bọn họ đều gọi ta là “Chúc U Quỷ Mẫu”.

Lời Anh La vừa nói ra, bất chuyện, tên đạo chích giật nảy cả
mình, ngay cả con Quỳnh Quỳnh vốn đang thương tâm kia
cũng giật nảy mình!

“Ngài chính là Chúc U Quỷ Mẫu?!”

Mặc dù lúc trước trong lòng mơ hồ nghĩ đến, nhưng giờ phút này chính tai nghe thấy, nghe rõ vẫn là hết sức khiếp sợ, nhin không được lại lấp bắp truy vấn một tiếng.

“Ừm! “

Báo ra tên gọi của mình là Quỷ Mẫu Anh La, lúc này bất giác đã không còn vẻ uyển chuyển như trước, giờ tay nhắc chân không tự chủ liền toát ra một cỗ thần khí ngạo nhân kiêu vạn hào —— thấy tình trạng của nàng lần này tự nhiên lộ ra, nhìn lại khí tượng quần quỷ khuất phục trên mặt biển mênh mông phía sau nàng, trong lúc tỉnh lại đã tin lời nàng nói vô cùng đáng tin.

Tuy là như vậy, nhưng mới nói rõ làm thế nào hẳn lại có quan hệ với Quỷ Mẫu của Vạn Quỷ Chi Hùng này lại ngẫu nhiên thu giữ được một đầu Quỷ Nội, trong lòng đầy mệt mỏi. Đúng lúc này, nghe tên đạo chích kia rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện áo mà nằm. Vị Quỷ Vương này cũng có đầy đặn như vậy, cùng với Quỷ Mẫu đang đứng phía trước làm một khuôn mặt đòi mong chờ này lên tiếng hỏi:

“Vị phu nhân Quỷ mẫu này, lão đạo ta đây biết ngươi sao? Sao xưa nay không nhớ rõ!”

“Ừm! Bọn ta biết, từ rất sớm đã quen rồi.”

Thấy quỷ vương không chút nào nhớ lại quan hệ với mình, lúc này quỷ mẫu khôi phục thái độ bình thường không hề lo sợ, chỉ giương tay áo phất một cái trên không trung. Đảo mắt, ngón tay thon dài như ngọc kia liền nhiều thêm một vật, đem vật này kính cẩn kính cẩn đưa cho Tiêu Huyền. Nàng nói:

“Đạo Tiêu đại ca, chờ huynh xem phong thư này, tất cả mọi chuyện đều được biết!”

“Được!”

Lúc này Tiêu Lăng cũng vội vã biết thân thể của mình, tranh thủ thời gian cướp lấy phong thư vật mà Anh La đưa tới vào trong tay, tròng lên đôi mắt to như chuông đồng, bắt đầu đảo qua đảo lại tỉ mỉ xem xét. Mà khi hắn lật được bảy tám trang sách xám xịt rộng lớn này lên đến phong sinh thủy khởi, liền

mở miệng ra vẻ mặt chờ mong, Quỳnh Quỳnh càng nhìn không được trực tiếp mở miệng hỏi:

“Đạo Tiêu đại thúc, trong thư kia viết gì vậy? Có thể nói cho Quỳnh Thiên nghe một chút được không?”

“Cái này cái này... Đừng nóng vội. Đừng nóng vội!”

Trong lúc tiểu nữ oa kia hỏi, tên đạo chích tướng tín nhiệm khí thế ngất trời kia rốt cục lật đến trang cuối cùng. Chờ đến khi đưa tờ cuối cùng này đến trước mắt, cơ hồ bị chớp mũi quét qua trên dưới mí mắt một phen, ăn uống liền khép lại bản thư, đưa cho hắn nói:

“Người giúp ta niệm niệm, ta không biết chữ.”

“... Tốt!”

Tiếp nhận bản chép thư do bọn đạo chích đưa tới, thông báo từ phong bì bắt đầu giúp hắn đọc.

“Đạo Tràn kính mở — “

“Đúng đúng!”

Vừa đọc xong mấy chữ hùng hồn trên lớp giấy da, tên đạo chích kia liền hét lớn:

“Ta biết chữ này viết cho ta! Ngoài những lời khác ra, ta biết rõ tên của hai người này!”

“Ừm.”

Đọc xong bản chép thư, hắn liền mở quyển sách cực lớn có quỳ khí dày đặc này, rồi đọc từng chữ từng chữ một.

Người khác sau khi tiết lộ vài điều tiết lộ thì mới biết được lai lịch thân thế của vị tòi tớ này đã đi theo mình được một hai năm. Thì ra tên nô bộc u minh này do Nam Hải quản lý, ngàn năm trước nhận được một chủ nhân của Chúc U Quỷ Phương, được xưng là “Chúc U Chiếu Hải”, Chúc U Minh quý chủ!

Ở trong bản chép phong bút lực hùng vĩ này kể lại êm tai, nói là Tiêu Nhã Quỷ Vương này, linh thiên địa vạn quỷ ở tại thế gian u ám nhất, ngàn vạn năm yên ổn một phương, không tranh với đời, muôn cùng trời đất đồng thọ, vạn linh đồng thọ;

ai ngờ một ngày, Nam Hải Long tộc tiếp giáp với ác ý nảy sinh trong lòng Nam Hải tộc., Không chỉ có cử động khiêu khích, nhiều lần xâm nhập vào nơi an nghỉ của quý phương, còn tàn sát mấy vạn anh linh, xâm chiếm Quý Phương Thánh Vực Quý Linh Uyên, đổi tên thành “Thần Chi Điện”. Ý sĩ nhục tràn ngập trong lời nói. Trước khi từng bước ép sát, Quý Vương Tiêu Chủ và Quý Mẫu Anh la kẻ vai chiến đấu, dẫn dắt Chúc U quý chúng anh anh anh anh dũng kháng địch, rốt cuộc khiến Nam Hải Long Quân dừng bước ở Chúc U Quý Vực.

Chỉ là mặc dù như thế, trong mấy trăm năm tranh đấu, đám quý phương binh bề ngễ với thể chất Tiên Thiên. Tại đó long quý tranh đấu cũng nhiều lần thất bại tiên cơ. Thường thường quân địch chỉ cần một tiểu tộc Minh Liệt chi hỏa là có thể ngăn cản mấy trăm Liệt Quý hùng binh. Đối với loại thua thiệt Tiên Thiên như vậy, bên trong Quý Phương có rất rõ ràng, nếu như không căn bản xoay chuyển cục diện, thì trăm ngàn năm sau đó tiêu hậu, một ngày nào đó Quý tộc sẽ gặp phải kiếp nạn diệt tộc!

Nguyên nhân chính là như thế. Toàn bộ vu lão đức cao vọng trọng bên trong Chúc U Quý đều nhận định, Quý tộc phải phải một vị tộc nhân pháp lực cường đại tiến về Tứ Hải Thần Châu tìm kiếm phương pháp phá cục, học tập âm dương nghịch chuyển., Từ đó làm cho Tiên Thiên Âm Minh Quý Linh không còn e ngại dương liệt hỏa vật. Chủ ý đã định, kế tiếp chính là nghị luận ra ngoài tìm kiếm kỳ thuật như vậy; sau khi trải qua đám thủ lĩnh Quý Vực cẩn thận nghiên cứu thảo luận, cuối cùng nhất định phải do đệ nhất pháp lực trong quý phương chính là Chúc U quý chủ phương mới có thể thành hành. Bởi vì theo các vị quý vu nhiều phương hiểu rõ, ra khỏi Tiên Thiên quý địa tụ tập âm minh chi khí như Chúc U quý địa. Đến dưới ban ngày ban mặt trời hóa thành người ở nhân gian., Chỉ có người có quý lực mạnh mẽ mới có thể chống đỡ được sự xâm nhập nhật ma nguyệt của dương khí kia. Mà kỳ thuật nghịch chuyển âm dương như vậy, quý giá đến mức nào? Cho dù cơ duyên xảo diệu, chỉ sợ không có một vài trăm năm thời gian cũng không thể thành công. Bởi vậy, cân nhắc nhiệm vụ tìm kiếm nó dài đằng đặc như vậy., Phóng tầm mắt ra toàn bộ Quý

vực, cũng chỉ có Tư U Quỷ Vương cường đại nhất mới có thể đảm nhiệm. Trải qua một phen bàn bạc cẩn thận như vậy, Tư U Quỷ Vương này liền giao toàn bộ sự vụ Quỷ Vực cho Nghĩa muội Chúc U Quỷ Mẫu, còn mình thì trang phục nhẹ nhàng, ra ngoài Chúc U Quỷ Phương vĩnh viễn hôn ám kia, đi đến bên ngoài Thần Châu tìm nơi hợp thành âm dương, sáng lạng ra kỳ thuật càn khôn.

“Ah!”

đọc đến đây, hiểu rõ đại ngộ:

“Hóa ra Anh La Quỷ mẫu này không phải đạo chích mền nhân, mà là nghĩa muội của hắn!”

Nghĩ đến đây, gã bắt chuyện cùng với Tiêu Tiêu đồng loạt giật mình, không hẹn mà cùng nhìn về hướng Anh La. Gã nhìn thấy sự xấu hổ trên gò má của Quỷ Vương nghĩa muội, gã cúi đầu ngạc nhiên.

Không nói đến Anh La xấu hổ, lại tỉnh ngôn tiếp tục đọc thư cho Tiêu Chủ, đọc đến đoạn cuối thư này thì trong đó viết lại, nói là Tư U Quỷ chủ trước khi đi, Vu Chúc giỏi nhất trong tộc dùng nhiều loại bí thuật bí truyền Quỷ tộc bói toán, đều có cùng một kết luận, đó chính là ngày Quỷ Vương Tiêu Tiêu trở về, cũng là lúc hắn tu thành kỳ thuật!

“Ách... “

Đọc đến đây, thiếu niên mới vừa rồi đọc thư vẫn luôn vì mình không cẩn thận vượt quá giới hạn mà hoảng sợ không thôi, trong lòng càng lộp bộp một chút, tự nhủ:

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đạo thuật Thái Hoa của Luyện Thần Hóa Hư của ta lại là kỳ thuật Chúc U bọn hắn muốn tìm kiếm?”

Nghĩ tới đây, khóe mắt hắn chợt tỉnh táo phát hiện ra Chúc U Quỷ Mẫu và đám quỷ quái quang quái phía sau hắn, tất cả đều dào dạt vẻ vui mừng ủng hộ. Thấy vậy, hắn càng cảm thấy chột dạ, thầm nghĩ vạn nhất đạo pháp thuật kia của mình không thể có tác dụng chính thức., Chẳng lẽ không phá hỏng đại kế ngàn năm của Quỷ tộc bọn họ? Trong lúc bối rối lại nghĩ đến trong thư thuật lại quả nhiên không giả, Âm khí thế

gian kia xâm hại Chúc U Quỷ Linh quả nhiên to lớn vô cùng, làm cho chữ Quỷ Vương anh minh thần võ bên cạnh nhận ra chỉ còn lại hai chữ, vừa nghĩ tới điểm ấy, nghe vậy trong lòng càng thêm hoảng sợ.

...

Đến lúc này, trong tay hắn cũng đọc đến cuối thư, tại cuối cùng tại thư viết viết tên đúng là vô cùng quen thuộc, viết:

“Tạng Ngô”

Hóa ra lá thư trong tay này, vẫn là năm đó tên Quỷ Vương Tiêu Tiêu này viết cho mình! Dem tình này cáo tri với Tiêu Tiêu, tên Quỷ Vương này đúng là rất ảo não, đậm chân hồi hận nói:

“Xúi quẩy! Bây giờ chữ lớn chỉ biết hai chữ, về sau lại phải đọc sách viết chữ cùng chủ nhân!”

Chẳng qua đang lúc Quỷ Vương hồi hận, lại đột nhiên nghe được một tiếng kinh ngạc, bảo là bảo y đừng nóng vội...

Nguyên lai thông báo, sau câu cuối thư tịch kia còn có lời kèm theo, nói là năm đó Tiêu Chữ đã dự liệu được “Chính hắn hôm nay có cục diện như thế, liền lưu tại trang này một đạo phù ấn, chỉ cần ngàn năm sau lại đem ngón tay cái đặt lên phù ấn này, toàn bộ trí nhớ trăm ngàn năm trước đều có thể nhớ tới!

“Thật không may!”

Nghe được mở miệng bèn truyền thư cho mình năm đó, Quỷ Vương vẫn một tiếng oán trách:

“Tên ăn mày này thật sự là đầu óc không linh quang, phù ấn sử dụng tốt như vậy, lại giấu ở một trang cuối cùng!”

Một bên oán giận, tên đạo tặc một bên thuận miệng đặt ngón tay cái lên trên lá phù ấn trên trang bìa bìa sách: Ngay lúc ngón cái của hắn vừa chạm vào thì ấn ký lưu chuyển như nước, bỗng nhiên chỉ thấy trước mắt lóe lên một đạo ánh sáng mờ ảo, một đạo linh quang từ trong sách bay ra, lóe lên nhập vào hai hàng lông mày...

Trong phút chốc, phảng phất như bờ đê thần bí trong vất ký ức thường thường ở con sông năm xưa, trong chớp mắt này âm âm quyết định, ký ức đau đớn, chông chênh đầy ưu thương như thủy triều dâng lên, tràn qua toàn thân, trong nháy mắt đã tẩy rửa hẳn một lần mới!

“Thì ra là...”

“Người là Anh muội?”

Quý Vương khôi phục trí nhớ quá khứ, trên mặt vẻ ngưng trọng; chuyện thứ nhất sau khi nhớ lại tất cả chuyện cũ, là quay người lại nắm chặt tay Anh La -

Sau ngàn năm, hai người lại nhìn nhau, bọn họ từ trong mắt đối phương đọc ra một số thứ mà mình chưa từng biết; ánh mắt lảng lảng nhìn nhau dường như có thể nói chuyện. Một người dường như đang nói: “Năm đó, tâm tư của ngươi khó đoán được...” Một người khác đang nói: “Khi đó, ta không biết làm sao có thể giữ lại...”

Cứ chú ý nhìn chăm chú như vậy, qua hồi lâu. Tư U Quý chủ kia mới lấy lại tinh thần, giới thiệu cho nữ tử sóng mắt như nước lời tỉnh với Quỳnh Quỳnh. Đang nói đến hai người này, cũng không đợi tỉnh táo nói khiêm tốn phản bác, Quý Ngũ khôi phục ký ức vẫn là chấp tở tuân lễ, cử vô cùng cẩn thận. Sau khi nói cho Anh La từng trải qua, bọn hắn liền nói với nhau rằng hai người bọn hắn đều là ân chủ của Quý Phương.

Quỳnh tiêu nói tới đây, Quỳnh Quỳnh chột có chút hồ đồ, bởi vì từ những lá thư vừa rồi đối đáp. Toàn bộ sự tình nàng cũng nghe cho rõ ràng, cho nên bây giờ nghe Quý Ngũ đại thúc gọi nàng như ca ca vậy., Cũng là Quý tộc cũng ân nhân, liền có chút mơ hồ—— chính mình trước kia đối với Quý Vương đại thúc, nhiều nhất là một hai lần không cẩn thận nói với áo quần mà làm cho hắn nổi trận lôi đình, cái khác cũng không làm chuyện gì tốt; chẳng lẽ cái này cũng giống như ca ca dạy hắn pháp thuật lợi hại. Lại tính ân đức?

Nghĩ đến những chuyện này, Quỳnh Thổ liền hoài nghi. Vẫn như trước, tiểu muội muội tâm địa luôn mồm mồm nhanh, từ

trước đến nay không giấu được lời nào, liền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên mở miệng hỏi hấn:

“Đạo Tiêu đại thúc, tại sao ta cũng là ân nhân của ngươi vậy?”

Nghe nàng hỏi, khuôn mặt dữ tợn của Quỷ Vương vẫn giống như trước kia, y cúi đầu xuống, cố gắng nở một nụ cười hòa ái đối với tiểu muội muội bướng bỉnh: Chỉ có điều sau khi cười xong, lúc này y lại không lập tức trả lời, mà lại thẳng lưng lên, quay sang nói với một người khác trang trọng:

“Anh muội...”

“Hừm?”

“Cho ta đi!”

“Hả?”

—— hạnh phúc to lớn luôn đột nhiên như vậy, khi phủ xuống khiến đầu óc người ta trống rỗng; một trận mê muội dường như muốn làm cho người ta ngất đi, loại tình cảm vui sướng vui vẻ, thậm chí là ủy khuất, mới như hương vị chua cay cay cay tụ thành một cục, ở đáy lòng trộn thành một vòng xoáy hạnh phúc; trong đó rốt cuộc cam chịu khổ, khủng bố ngay cả người trong cuộc cũng nói không rõ!

Lại qua một khoảng thời gian, đợi cho mọi người cảm thấy choáng váng, nữ tử mới vừa bị lời nói đơn giản suýt chút nữa làm cho tỉnh táo lại, giờ phút này nhìn lại nàng đã có hai má thẹn thùng, một lúm đồng tiền kêu khẽ, lại chần chờ một lát, Anh La mới lấp bắp hỏi, chỉ là lúc này sóng mắt uyển chuyển đã không dám nhìn thẳng vào hấn nữa:

“Đạo Châm đại ca, vì sao huynh... lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?”

“Ha ha!”

Đối mặt với những câu hỏi của nghĩa muội trong quá khứ, Tư U Quỷ Vương hặc hặc cười cười, nói ra:

“Nói đến đây là để trả lời câu hỏi của tiểu nữ oa kia!”

“Ồ?”

Nghe hẳn nói xong lời này có chút cổ quái, Anh La lòng như nai con đụng phải, bất chấp xấu hổ, hai mắt chỉ để ý khuôn mặt nghĩa huynh mình yêu thương đã lâu, căng thẳng nghe hẳn nói ra:

“Anh muội, đây chính là nơi ta muốn tạ ơn với Quỳnh Huy.”

“Tiêu Tiêu ta ở thế gian này đi theo chủ nhân hai năm qua, nhìn xem các loại hành động của bướm nhỏ này, liền để cho ta nhìn thấy rất nhiều sự tình càng thêm rõ ràng —— “

Nói đến đây, Quỷ Vương dừng lại một chút, vì thế đưa bé gái cũng đang chăm chú lắng nghe, không có tâm cơ tiếp lời hẳn:

“Thấy rõ cái gì?”

“Hi hi!”

Tiêu Vân lại cố gắng cười một tiếng, làm ra một khuôn mặt quỷ nói với tiểu muội muội đang chờ đợi câu trả lời:

“Quỳnh Hoàng nha, không phải ngươi cả ngày muốn gả cho ca ca ngươi sao?”

“A...!”

—— chỉ thấy tiếng ăn khuya vừa dứt, lúm đồng tiền hai má Quỳnh Thước lập tức như quả táo đỏ chín mọng; tiểu cô nương to gan lớn mật lại vội vàng hối hả trốn ra sau lưng ca ca, ngón tay vuốt quần áo của mình, thực xấu hổ thẹn ngối:

“Hu! Ác Quỷ đại thúc này thật sự là... Tuy nói không sai, nhưng nói trước mặt nhiều người như vậy!”

Tạm thời không đề cập tới việc mấy người e dè tình ý; sau đó, ngàn vạn quỷ chúng liền dùng phương thức đặc biệt của Quỷ tộc hoan hô nhảy nhót, biểu đạt sự ủng hộ, sau một phen hoan hô to lớn về sau., Quân lệnh của Quỷ Mẫu Anh La giống như nước chảy ban xuống, ngàn vạn Quỷ linh chiến tướng yêu mị quỷ linh đều trở về trong động quật của mình. Mà Chúc U Quỷ Vương khôi phục khuôn mặt thật sự vẫn nhớ mục đích chuyến đi này của chủ nhân cũ, bèn mời hai huynh muội này đến Quỷ tộc bàn bạc.

Nói ít một chút; ngay khi đi tới cửa Minh u đô lộ của Thánh thành Quỷ Vực, xuyên qua vài vùng biển băng lãnh đen như mực, lại đi qua một hành lang dài dằng dặc bạch cốt hành lang, tiểu muội muội đã im lặng rất lâu không nhìn được lại mở miệng nói chuyện. Lần này đối tượng câu hỏi của Quỳnh Huyền chính là đại tỷ tỷ vừa mới nhận ra.

“Quỷ mẫu tỷ tỷ...”

Chờ sau khi nàng mở miệng, làm cho nàng tỉnh táo và ăn uống có chút ngạc nhiên chính là, lúc này thiếu nữ này chất vấn lại mang theo vài phần vẻ do dự như nhìn trước ngó sau.

“Hả? Quỳnh Điệp muội muội?”

Nghe tiểu muội muội gọi mình như thế, mẹ trẻ trắng trẻo như ngọc chợt dừng bước nhẹ nhàng, quay người đứng lặng, mặt mày mỉm cười nhìn nàng, sau đó chuyên tâm chờ đợi nàng nói chuyện.

“Là như vậy...”

Có lẽ là giọng điệu hòa ái của Quỷ mẫu tỷ tỷ cổ vũ nàng, sau một hồi do dự, Tiểu Quỳnh Chấn Huyền rụt rè nói ra nghi vấn vẫn luôn nấn ná trong lòng nàng:

“Quỷ mẫu tỷ tỷ... Sau mỗi ngày người ăn một trăm con tiểu quỷ, còn biết ăn tiểu yêu quái không?”

Tiên lộ khói bụi thứ mười tám, biển lớn mênh mông mấy bụi trần thứ mười ba Lạc Nhật Kim Dong, liên vân vô kể Nghiêu

Sau đó, Quỳnh Đình và hai huynh muội Quỷ Vương đi trên con đường Cửu Minh U, gần như đều đi lại trong bóng đêm. Không biết là Quỷ Vực tập tục hay là vì biểu hiện thành ý của Quỷ Mẫu, mà đoạn đường này là lúc tiến về phía trước., Ngoại trừ hai người Quỷ Vương Quỷ Mẫu, cũng không có tùy tùng gì khác. Trong con đường yên lặng như vậy, hẳn có thể nhớ rõ. Tuy rằng quỷ mẫu dẫn đường lúc trước, sau khi chia tay hẳn là phải tích đầy một bụng đầy những ngữ điệu tương tư., Nhưng dường như nàng ta thập phần tuân thủ lễ, cố gắng đè nén bản thân trước mặt vị khách từ xa đến, cũng không có dính líu đến người yêu gần trong gang tấc như vậy. Thấy vậy, nàng ta cũng

chỉ im lặng không lên tiếng, trong lòng cân nhắc biến cục bất ngờ trước mắt này.

Một đường không nói gì, ngay tại trong bóng tối như vậy ước chừng đi qua hai ba khắc thời gian, cảnh tượng chung quanh dần dần bất đồng. Dưới nước biển lạnh như băng, nguyên bản trước mắt một mảng tối đen dần dần có sắc mặt; ngay tại trong một tiếng kêu kinh ngạc của Quỳnh Ngọc, bắt đầu mở miệng phát hiện bên cạnh dần dần bay lên một đóa quang đoàn u lãnh., Màu sắc hoặc tím hoặc lam, tựa như những bông công anh thối trong mùa xuân giữa không trung, ở phía sau mình ần ần hiện hiện, phiêu đảng từ từ, một mảng u quang nhàn nhạt đưa tới chút ánh sáng mờ lung cho con đường thủy tối đen.

Thấy quang đoàn kỳ dị như vậy xuất hiện, nghe Anh La giới thiệu, bắt chuyện mới biết những quang đoàn màu lạnh phiêu đảng như mây này, đúng là “Âm Hồn Thủy Mẫu” đặc hữu trong thủy vực quỷ phương; sinh linh trong những quỷ vật này khó có được ánh sáng, bình thường lúc cần thiết thì bên trong Quỷ Vực lấy chúng để chiếu sáng.

Dưới sự chiếu sáng của đèn lồng thủy mẫu ở những Quỷ vực này, hắn bắt đầu nhìn thấy rõ hai bên đường đi tới. Chỉ thấy hai bên đều là xương trắng khổng lồ uốn lượn như cung, hài cốt giống như cự kinh xếp thành một hàng chỉnh tề hai bên., Ở trên đỉnh đầu tương đối hợp thành một hành lang dài xương trắng phau. Đi trong hành lang dài như vậy dưới đáy biển, ngẫu nhiên nhìn lên đỉnh đầu, liền thấy những sứa kia đang bay lên cao thông thả phi hành bên cạnh từng cây bạch cốt như vậy, thỉnh thoảng chiếu sáng từng đống xương trắng sáng sắc bén lóng lánh hàn quang. Tiếp đó là những quang huy của sứa nước., Lúc tỉnh lại còn có thể thấy bên gốc bạch cốt gần trong gang tấc, trong hải sa thỉnh thoảng thoáng hiện ra một hai hài cốt chôn nửa, thường là diện mục dữ tợn, trong hốc mắt trống rỗng lập loè u quang, như vật còn sống.

Cứ như vậy lại đi một lúc, mở miệng nhìn thấy không ít hài cốt khô lâu đáng sợ, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến, cũng may những Thủy Mẫu chiếu sáng bên người mình có ánh sáng rất nhỏ bé, mới không để cho hắn và Quỳnh Đình nhìn thấy nhiều sự vật đáng sợ hơn.

Trong hành lang bạch cốt âm trầm đáng sợ này, rốt cuộc cũng đi đến cuối con đường. Ngay khi nghe thấy giọng nhắc nhở nhẹ nhàng của nữ chủ nhân và cảnh vật xung quanh vang lên, thì nàng liền đi đến trong Cửu Minh U nguyên nhân hạch tâm mà người ngoài không bao giờ hay biết đến.

Chờ đi vào tòa Cửu Minh U Đô này, bắt đầu lưu ý đánh giá một phương, phát hiện nó là đô thành Quỷ tộc., Còn không bằng gọi nó là một tòa tháp khổng lồ khí thể hoành tráng. Đối ứng với tên “Cửu Minh”, tòa thành lớn U Đô từ trên xuống dưới cao có chín tầng, rơi vào đáy tháp, trong một con đường lẫn tẩn bóng ma báo cáo Quỳnh Quỳnh Lục bay theo sau Quỷ Vương Quỷ Mẫu, một đường phi thăng lên., Những nơi Quỷ mẫu thường xuyên quan sát mọi việc đều thăng cấp lên chín tầng. Trên đường đi trong trùng trùng điệp điệp quỷ ảnh, đối với một thiếu niên chưa bao giờ trải qua mà nói phảng phất như là một cơn ác mộng; lúc bay trên đường cẩn thận, ngoại trừ phải tránh né những quỷ vật có hình thù kỳ quái lạnh lạnh. Còn phải ôm chặt hai mắt Quỳnh Huy sợ hãi quỷ, tránh cho nàng bị sợ đến khóc.

Cứ như vậy một đường bay lên, dần dần cũng quen thuộc với quỷ vật đang nhảy múa loạn khắp nơi. Tâm thần chậm rãi ổn định lại quan sát bốn phía, hần liền phát hiện càng bay lên đỉnh của U Đô, những quỷ quái muôn hình muôn vẻ xung quanh thân thể càng ngày càng ít; theo số lượng giảm bớt, bề ngoài lúc trước không giống con người cũng dần dần trở nên bình thường, càng ngày càng hoàn chỉnh.

Quan sát suốt một đường, qua bảy trọng tám tầng, tỉnh lại thấy bên người còn thừa lại quỷ ảnh rải rác không có mấy, ít có mấy người thân hình cao lớn., Khuôn mặt găm vóc kiêu căng, áo giáp toàn thân nghiêm nhiên, hoặc áo giáp sáng loáng hoặc áo choàng dài mềm mại, như những pho tượng lơ lửng trên không trung, lơ lửng trong không gian cực lớn ở chỗ cao của tháp thành Quỷ Đô., Mặt không chút biểu tình, trang nghiêm mực. Trong sự trầm lặng của tử khí, chỉ khi nhóm người quỷ mẫu đi qua, bọn họ mới cúi đầu hành lễ; chờ sau khi người đi, rất nhanh đã khôi phục lại sự tĩnh mịch thần khí lúc trước. Một đường kinh nghiệm như vậy, trong mắt của bọn họ có thể nhận

ra hạch tâm của quỹ phương giống như một đầm tử thủy, trải qua thời gian lại giống như ném một viên đá vào trong đầm, làm chấn động lên mấy vòng gợn sóng khó có được rồi nhanh chóng khôi phục yên lặng.

Đi suốt đoạn đường này, nói vài câu linh tinh. Nếu như nói, đường xá lúc này ít nhiều cũng khiến cho người ta tỉnh táo cảm thấy kinh hồn táng đảm, sồn tóc gáy, vậy thì đến lúc hẳn cùng đám Quỷ mẫu tiến vào U Chúc Quỷ Điện trên chín tầng trời, trong lòng nhất thời chỉ còn lại hai chữ ” Tráng Lệ”!

Nguyên lai, lúc bắt chuyện rốt cục từ trên vách tường của bát trọng thành trì treo trên một cái bậc thang đá không bắt mắt xếp thành hình xoắn ốc, đập vào đỉnh Chúc U điện chiếm diện tích rộng lớn này, liền cảm thấy chung quanh là một mảnh mênh mông, bốn phía mây mù vờn quanh., Thiên phong mênh mông cuộn cuộn, hiển nhiên hiện ra chỗ đứng hiện tại đã ở nửa mây giữa bầu trời. Xuyên thấu qua mây mù mờ hồ cạnh thân, quan sát bốn phía, mở miệng phát hiện điện các trên chín tầng này chiếm diện tích cực lớn, trong cung điện như quảng trường có vài kiến trúc không có kiến trúc., Toàn bộ mây mù lượn lờ trên đỉnh U Đô chỉ có cao ở cực đông năm cột đá bằng ngọc thạch to lớn, như một bàn tay đang hướng đông ngời trên ghế ngọc hắc ngọc thạch, cao cao tại thượng, đối diện với phương hướng đêm tối phủ xuống sừng sững tọa lạc; các phương hướng khác, nhìn qua đều là nhìn một cái không sót gì!

Có thể tưởng tượng, lúc trước Quỷ mẫu đeo mặt nạ thanh ngọc bình yên ngồi trên bảo tọa hắc ngọc, đối mặt với đám mây quỷ chúng quỷ bá, khung cảnh đó đồ sộ đến mức nào.

Trên trời cao như vậy, U Đô Vân lại nhìn lên đỉnh đầu, nghe rõ liền thấy bầu trời đen kịt như mực, trong đó mây mù nhú lại, sáng bóng nhộn nhạo, như có mây đen bay qua, mây đen trên trời lượn lờ một trận quang ảnh, phảng phất một trận gió nhẹ thổi qua., Từng đường hoa văn mê ly lan tỏa trên bầu trời thâm thúy u ám, nếu ngẩng đầu nhìn lâu, liền cảm thấy Hồn Linh Nhi kia cũng như bị hút vào, từ đáy lòng bay lên, như một luồng hơi nước trôi dạt đến bầu trời đen vô tận, cùng với những làn mây khói thiên ba lưu ly kia.

“Phụt... “

Đôi mắt với hư không nhiếp hồn người thâm thúy này, vát vả lắm mới thu hồi ánh mắt, lại bắt tri bắt giác thở dài một hơi. Cố gắng ổn định lại tâm khí, hỏi qua Quỷ Vương Quỷ mẫu., Mới biết trên đỉnh đầu mây trời kỳ dị như vậy, chính là “Hắc Âm Thiên Mạc” bảo hộ một phương Quỷ Vực. Bầu trời phía trên U Chúc Quỷ Phương này vĩnh viễn che kín u minh mây đen; hư không thần bí dường như có thể hút hết tất cả ánh mắt thần hồn, như một tầng khung long to lớn vĩnh viễn không tiêu hao gì, bảo hộ ngàn vạn sinh vật sinh hoạt trong bóng đêm phía dưới.

Trên bầu trời đầy mây như vậy, dưới màn trời, khi một trận gió thổi tới, bắt chuyện nhìn nữ tử xinh đẹp đang phiêu diêu trong gió kia, nhất thời có chút xuất thần...ất đi một đám mây khói băng lãnh quán quanh bên hông, thiếu niên ở trong lòng thần nhiên nghĩ:

“Ai, có lẽ cung điện mệnh mông như vậy, bầu trời xa xăm càng làm cho người ta cảm thấy cô đơn a...”

Đến lúc này mới tỉnh ngộ, việc “Nữ tử yếu đuối” tự xưng với Anh La Quỷ Mẫu khi mới gặp, rốt cuộc cũng không thấy buồn cười nữa. Có lẽ, cái mặt nạ bằng ngọc xanh đã bị nghiền nát chỉ có thể che khuất dung nhan mảnh mai, nhưng lại không ngăn được nổi nổi khổ bất lực trong lòng.

Đang lúc hần mở miệng nói chuyện, trong kỳ cảnh Quỷ Vực trang nghiêm đồ sộ yên lặng xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi hần:

“Lão gia!”

“Hả?”

Thiếu niên đang hờ hững, nghe tiếng ngẩng đầu lên, đã thấy đúng là quỷ nữ mềm mại phía trước, giờ phút này đang nhìn lại, khẽ gọi hần.

“... Lão gia?!”

Gọi tên vào tai xa lạ như thế, đến khi tỉnh táo sừng sốt mới biết Anh La Quỷ Mẫu đúng là đang xưng hô mình.

“Khụ khụ!”

Nghe thấy xưng hô của Anh La, đã hiểu là dở khóc dở cười!

Không cần phải nói, đây là Anh La biết người mình yêu đã nhận thiếu niên này làm chủ nhân, liền cũng theo thói quen thế gian, đột nhiên gọi ra xưng hô “lão gia” này!

Đương nhiên, như vậy Anh La xem ra thập phần bình thường xưng hô tỉnh ngôn lại nhưng là tuyệt đối không dám nhận. Vừa rồi dọc theo con đường này, hắn vẫn luôn cân nhắc nên xử lý quan hệ chủ tớ với đạo chích. Rất rõ ràng., Hiện tại, đạo chích đã quy tông nhận tổ. Khôi phục thân phận ban đầu, trọng làm chủ một phương; hiện tại nếu như mình còn tùy tiện sai khiến ” Chuẩn Tiêu Lai” của hắn, vậy thật sự là đi quá giới hạn. Vốn cảm thấy không ổn thỏa., Hiện tại Anh La gọi ra một tiếng “Lão gia” hết sức khó chịu, sau khi nghe thấy liền chính thức nói ra với hai người bọn họ, nếu như Quỷ tộc kia đã ngu ngơ không nhớ lại, vậy thì sau khi khôi phục trí nhớ, danh phận chủ tớ này nên tự động huỷ bỏ!

Một phen lí do thoái thác vốn hợp lý này, lại tỉnh ngôn từ nhỏ rèn luyện mới nói ra, thật sự là nhập mục ba phần; dưới tình hình như vậy, bắt đầu nghĩ ăn khuya nên vui vẻ tiếp nhận, ai biết được ai cũng sẽ vui vẻ chấp nhận., Nghe mình nói xong, Tư U Quỷ Vương đã khôi phục ký ức trở nên vô cùng cơ trí, nhưng trên chuyện này vẫn cố chấp vô cùng, kiên trì cho rằng đã hứa hẹn thì tuyệt đối không thể vì thân phận chuyển đổi mà bị loại bỏ. Vì vậy cứ như vậy., Nguyên bản là một chuyện hết sức đương nhiên, đến cuối cùng lại trở nên quẩn quýt không rõ; khi Anh La cũng gia nhập vào cuộc tranh luận nhiệt liệt, chỉ có một mình Quỳnh Đình thanh nhàn, lát nữa xem bọn họ tranh luận, lúc quay đầu lại ngắm phong cảnh xung quanh, đang có vẻ thập phần nhàn nhã.

biện luận lẽ phép kịch liệt như vậy, đến cuối cùng vẫn là vị chủ nhân “lão gia” kia linh cơ khẽ động. Nhớ tới thói quen hàng xóm phố xá năm đó, trình trọng tuyên bố, nói là nếu đồ ăn khuya vẫn chấp nhận mình là chủ nhân, vậy thì hiện tại hắn liền chính thức đuổi hắn; từ nay về sau sẽ chính thức đuổi hắn., Hai người nửa sư nửa hữu, thức tỉnh lúc nhàn rồi có thể

tới cùng Quý Vương tu tập quỷ thuật, Quý Vương khi rảnh rỗi vẫn có thể cùng nhau nghiên cứu thuật Thái Hoa. Mà Tư U Quý Giới kia, một là đệ tử Thanh tới đây tu luyện hồn phách, hai là để lại kỷ niệm, sau đó vẫn ở lại trong tay thiếu niên.

Sau một hồi nói chuyện phiếm, sau khi mấy người thảo luận một chút, lại nói vài câu về chiến cuộc trước mắt, Anh La đưa mấy tầng bộ hạ Quý Tướng dưới U Đô tới Cửu U Khung cùng chúc mừng Quý Vương trở về. Nhưng Khánh Điện kết thúc, Quy Tiêu Quý Vương nặng nề tuyên bố đạo dụ chỉ đầu tiên trở về sau khi trở về Cửu U Khung Thiên., Nam Hải Long tộc được xưng là Chúc U Quý Tướng cùng Tứ Độ Thủy tộc, Huyền Linh Yêu tộc kết minh, lấy kỳ hạn thảo phạt bội tín bội nghĩa. Không cần phải nói, dạng kết minh này quyết định, vô luận đối với ai mà nói đều là nước chảy thành sông; chờ sau khi tuyên bố với người nào lợi nhuận như vậy..., Bộ hạ Quý tộc chịu sự khi dễ gấp mấy trăm lần tất cả đều vui mừng khôn xiết, trong chốc lát Cửu Minh U Vân nghiêm nghị như sôi trào lên. Đám bộ lạc Quý tộc giương nanh múa vuốt, gào rú, tất cả đều dùng phương thức đặc biệt của Quý tộc chúc mừng.

Hơn nữa còn nói, nhìn đám ngoại tộc hi nộ dương này, sau khi cao hứng lại nhớ tới đủ loại chuyện cũ, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm, chỉ cảm thấy Mạnh Chương Thủy Hầu cùng với binh sĩ kiệt xuất kia quen làm hoạt động tiện nghi cho Lôi Công đá đậu hũ, lần này chỉ sợ là một cước đá trúng thiết bản, cuối cùng khó có được người thiện cục.

Nhớ tới cô gái vóc dáng ương ngạnh nước biếc kia; đủ loại âm thanh, dung mạo tươi cười, lời nói tinh tế, uyển chuyển tới trước mặt, vì vậy mở miệng trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Hừ, nói ít một chút; qua ngày hôm nay, bắt chuyện lại cảm thấy lần này thu hoạch khá lớn, nhiệm vụ càng thuận lợi hoàn thành, liền cùng Quý Vương Quý Mẫu tỏ ý nhanh chóng trở về; thấy hần từ biệt, lo lắng có trách nhiệm trong người, Tiêu Tấn Anh La cũng không tiện giữ lại, liền tự mình ân cần đưa tiễn. Cứ như vậy buổi chiều ngày thứ hai, bọn họ bồi tiếp hai người Ngôn Quỳnh Lục cùng nhau đến một chỗ kỳ lạ ở biên

giới vực, chuẩn bị ân cần nói chuyện ân cần với hai người bọn họ.

Chỗ U Chúc Quỷ Vương quen đưa kỳ cảnh cho khách quý, tên là ” tịnh thổ chi tân”. Từ Cửu U Minh đều đi về phía tây nam ước chừng trăm dặm, vượt qua “Bất Cầu Chi Xuyên” bình tĩnh như gương là có thể tới nơi này.

Chờ tĩnh ngón theo Quỷ Vương đi đến Tịnh Thổ bên ngoài Bất Nhiễm Chi Xuyên, liền thấy màn trời hắc ám che chở quỷ phương trên đỉnh đầu đã trở nên có chút âm đạm, toàn bộ Tịnh Thổ tràn ngập thanh bạch quang sắc, mờ mịt tràn ngập phảng phất toàn bộ tịnh thổ hẹp dài như một tòa độ kiều kỳ lạ., Một đầu liên tiếp hắc ám, một đầu liên tiếp quang minh. Mà nghe Quỷ Vương Quỷ Mẫu nói, Tịnh Thổ Tân Kiều này xác thực nổi liền âm dương. Tại Tịnh Thổ bên ngoài thông tới Thanh Minh Hải Vực, đứng thẳng một tòa bạch quang rực rỡ ở cổng vòm cao lớn., Đây là ” Tịnh Thổ Chi Môn”, là cánh cổng ánh sáng thánh khiết hiếm thấy ở quỷ vực, chính là nơi chuyển sinh của quỷ linh đạo tại Nam Hải. Trước đây, tất cả quỷ linh phù hợp điều kiện vãng sinh đều đi ra từ trong cánh cổng ánh sáng này, như lưu tinh khiết xuyên qua hư không vô tận, xuyên qua hư không vô tận., Đến khi đạt tới Thánh cảnh Thần Vực Tây Côn Luân sơn trong truyền thuyết, chỉ có tồn tại trong truyền thuyết, tiếp nhận quản lý Tây Vương mẫu vĩnh sinh, trưởng công chúa chương quản luân hồi khảo nghiệm, một đường vất vả tu hành này quỷ linh Nam Hải mới tính là chân chính đạt tới đại đạo vô thượng của vô thượng.

Đương nhiên, nghe Anh La bổ sung đạo chính nói, từ sau hơn một ngàn năm hắt đi khỏi, tuy rằng trong U Chúc Quỷ Phương cũng xuất hiện không ít Tôn Giả Quỷ tộc có thể chuyển sinh thành Thánh, nhưng bọn họ đều nguyện ý phó tộc khó, vì vậy cánh cửa chuyển sinh này từ sau khi thánh địa Quỷ Linh Uyên của Quỷ tộc rơi xuống., Sau đó không còn chút linh hồn nào từ trong đó lan ra, cái sự tình Tây Côn Luân vốn đã không rõ ràng kia càng thêm mơ hồ. Cho nên khi vị tiểu muội muội tò mò kia hào hứng bừng bừng mở miệng hỏi, chuẩn bị nghe câu chuyện Tây Côn Luân, hai vị thủ lĩnh Quỷ tộc này cũng chỉ có được ngôn ngữ hàm hồ, sau khi nói sơ qua một

chút đại khái cơ hồ tất cả mọi người đều biết, liền không còn lời nào để nói.

Tạm không đề cập tới chuyện xưa xa xôi trong đó, lại báo cáo, chờ Quỷ Mã cười trên người khí đen lượn lờ đi lại một khắc trong nơi vắng sinh như vậy, đợi khi tiếp cận cánh cửa chuyển sinh hào quang khiết khiết sẽ ôm Tiểu Quỳnh Thổ nhảy xuống ngựa., Giao cương của Quỷ Mã Cương cho tùy tùng bên cạnh Quỷ Vương, sau đó liền nắm bàn tay nhỏ xinh xinh, cùng với cánh cổng ánh sáng phá hoại sắc thái truyền kỳ đi qua, đi đến vùng tịnh thổ Quỷ Vực này, kéo dài đến bờ đập đá trắng ở trong Thanh Minh Hải Cương.

“Quỷ Vương huynh!”

Chờ cơ hồ đến cuối bờ đá, hít thở mấy hơi thở tựa như hơi thở của Thanh Lương Hải đã vi phạm rất lâu, nghe vậy liền buông Quỳnh Kính Nhi ra, quay đầu lại ôm quyền, dùng xưng hô mới kính cẩn từ biệt Quỷ Vương Quỷ Mẫu:

“Quỷ Vương huynh, Anh La tử. Đưa tới đây đã tính là vô cùng cảm tình rồi, mời hai vị trở về đi!”

“Ha, được!”

Nghe hân cáo biệt, Tiêu Huyền cũng không nói nhiều, sáng khoái đáp ứng một tiếng, liền cùng Anh la một đạo ở ngoài cửa tịnh thổ ngậm cười đứng, vẫy tay từ biệt huynh muội này với hai người.

Chỉ có điều, khi nghe thấy thì cả hai xoay người sang chỗ khác, đi thêm vài bước nữa thì Quỷ Vương lại đột nhiên hô to một tiếng:

“Chủ nhân cũ, xin dừng bước!”

“Hửm?”

Nghe vậy liền im lặng quay đầu, đợi hân nói tiếp.

“Là như vậy, cũng không có gì lớn sự —— chỉ là sau chuyện đi này, cũng đừng quên hứa hẹn hôm nay!”

“Hứa hẹn?”

Nghe vậy sững sờ, hơi chút liên bưng tỉnh đại ngộ, cười to tiếp lời:

“Ha ha, Quý Vương huynh yên tâm, chuyện này đương nhiên không thể quên được! Chờ cho chiến sự khắc định thành công ngày sau, ta tất nhiên sẽ lập gia đình thay hai vị khách quý này!”

“Được, ha ha, vậy thì đa tạ!”

Tên đạo sĩ nghe vậy cao giọng tạ ơn, hoàn toàn không để ý đến nữ tử then thùng đáng sợ bên cạnh cúi đầu xuống. Mà khi nàng bỗng nhiên chạm mặt, trong gió biển hoàng hôn mát lạnh lại truyền đến một tiếng nói giòn tan như Cốc Hoàng Oanh:

“Anh La tử, Quý Vương đại thúc, nhớ tới ta mà; ta muốn làm bồ đoàn!”

“Ừm! “

Thời điểm Quý Vương hào sảng trùng điệp đáp ứng, mặt trời chiều phía tây chậm rãi hạ xuống, gió biển mát lạnh chậm chậm thổi tới, vì thế mấy vị nam nữ bên trong lạc quan đang cười nói vui vẻ âm áp vô cùng.

“Chỉ là, trong lúc chia tay lưu luyến như vậy, đám người chê cười chất phác này cũng không có chú ý tới, ở bên cạnh vẫn phập phồng như sóng biển bình thường, trong khoảnh khắc nắng chiều đỏ tươi vàng phản chiếu, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ hiện lên vài tia dị dạng!

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười bốn, kiếp sinh kỳ lộ thứ mười bốn, trong giây lát đã vượt qua Kim Từ Ngoại Thiên.

“Quý Vương huynh —— “

Ân Ân từ biệt lúc, đang lúc lão tinh lại đối mặt với nước biển xanh đen liên liên tục chảy vào, không biết vì sao trong nội tâm chợt cảm thấy có chút khác thường, liền quay đầu lại hỏi Quý Vương Quý Mẫu:

“Hắn là hắc ám thiên mạt của quý phương này đã đến nơi này, thật sự là âm khí tiêu tán, dương khí tăng mạnh sao?”

“Hừm?”

Nghe được giải thích như vậy, Tiêu Tấn Anh La liếc mắt nhìn nhau, trong lòng chợt sinh ra báo động; nắm lấy một tia đuôi gió từ phương xa bay tới đánh hơi, Tiêu hầu như cùng Anh La đồng thời cảm ứng được, tựa hồ trong khí tức dao động chung quanh đột nhiên trộn lẫn chút hương vị kỳ quái.

“Đây là...”

Ngay lúc hai huynh muội Quỷ Vương nhìn nhau, ánh mặt trời vốn sáng ngời chung quanh lại đột nhiên ảm đạm xuống; vốn từng đợt từng đợt sóng tuyết đá đen cọ rửa biển khơi, lúc này bỗng nhiên ngừng sóng, yên tĩnh lại. Thế là chung quanh nhất thời giống như hoàng hôn vào đêm, chợt lộ ra thập phần tĩnh mịch. Lúc này tĩnh lại nhìn ra xa, chỉ cảm thấy trên không trung phía xa có mây đen đang bay lượn, giống như có một đám mây đen thật lớn đang hướng bên này bay nhanh tới.

“Hừm?”

Cảm giác được bên trong mây đen đang di chuyển hoảng hốt, nghe vậy trong lòng có chút ngạc nhiên: “Kỳ quái, nơi này là hậu phương quỷ kế đại, sao đám mây quỷ quái kia lại như đang chạy trốn đến đây?”

“Kỳ quái, nơi này là phía sau quỷ phương, làm sao phiền quỷ vân kia giống như đang chạy trốn tới đây?”

Ý nghĩ trong đầu còn chưa nghĩ xong, vùng quỷ vân hoảng loạn kia đã bay tới phụ cận; cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã tĩnh ngôn trước mặt biển rộng nguyên lai thanh tịnh bình yên đã giăng đầy mây đen, ngàn vạn vạn quỷ ảnh cuồng loạn nhảy múa, chung quanh trong bóng tối quỷ ảnh Tràng Tràng đã khắp nơi., Mười phần sợ hãi người. Đương nhiên, hiện tại bất chuyện cùng bọn quỷ quái này xem như cùng một nhóm, thấy chúng hoảng hốt rồi loạn chen lẫn xông tới, ý niệm đầu tiên trong đầu không phải là sợ hãi, mà là muốn làm rõ chúng nó vì cái bộ dáng chạy trốn tan tác.

Câu hỏi như vậy thật quái lạ thì có kết quả. Trong một loạt tiếng quỷ ngữ ồn ào, trong bãi loạn quỷ cuối cùng có một con quỷ vượt qua đám người đi ra, chạy bộ phiêu diêu tới gần, chào hỏi cùng đánh nhau một cái., Sau đó gã bắt đầu kích

động báo cáo với Tiêu Tiêu Anh La nguyên nhân một trận biến loạn này. Tuy rằng hiện tại vị Quý Tướng đang ở bên cạnh cũng không có thực thể, áo choàng đen khổng lồ bên dưới mũ xoắn tung bay hai điểm hồng quang lấp lóe của quý nhân, những thứ khác đều không có gì, nhưng vẫn có thể nhận ra từ tình hình khôi giáp này mà run rẩy bầy trên không trung. Quý Tướng đang nắm bắt tình hình thực sự vô cùng kích động.

“Thật là Nam Hải Tà Thần đui mù!”

Nghe xong bộ hạ nắm bắt, khuôn mặt trắng nõn nà của tên đạo sĩ Địa Hùng Vũ hiện lên vẻ giận dữ, quay mặt lại hét lên: “Đáng giận, ngay cả ta cùng chủ nhân cũ từ biệt cũng muốn quấy đến bất an!”

Nguyên lai vừa rồi nghe tên Quý Tướng này báo cáo, nói là đại quân Phù Thành Nam Hải Long tộc trấn thủ Quý Linh Uyên nhiều năm ác chiến dò xét, rốt cuộc biết rõ chúng nó Chúc U Tây Nam chỗ Tịnh Thổ nhỏ hẹp này., Đây chính là nơi thiên địa hắc ám quý âm chi khí yếu nhất của Chúc U Quý Mạc. Mà Chúc U Quý Vực có hắc ám thiên địa cực lớn này, vẫn luôn là bảo vật tự nhiên của quần quý linh; mỗi khi khí chất Tiên Thiên của Quý tộc không thể địch lại Nam Hải Thần Binh, chỉ cần lùi đến gần đấu giá Thiên Mạc tối tăm vô thiên thì ma lực sẽ tăng mạnh. Thường thường có thể chuyển bại thành thắng, đánh đuổi truy binh lui. Đối với điểm này, Nam Hải tự nhiên hết sức khó giải quyết, cho tới nay đều đang kiệt lực tìm kiếm phá giải thuật., Trả giá rất nhiều, gần đây rốt cuộc bọn hắn đã thăm dò được, nguyên lai là một chỗ hẹp sâu ở phía Tây Nam sâu trong đại dương Quý Phương, bên rìa Quý vực là một chỗ tràn ngập thanh bạch chi khí., Âm khí yếu ớt, dương tức dễ xâm nhập. Ở trong mắt Nam Hải Long Thần bộ tướng quân, tịnh thổ này tràn ngập nhu hòa thanh tịnh, giống như tạo ra một khe hở nhỏ cho quý mạc kín kẽ không kẽ hở gió này, để bọn họ có cơ hội sai bước xâm nhập.

Trừ điều đó ra, dựa vào thần lực cao cường ở chính giữa bọn họ mà thả ra linh giác để thăm dò, bọn họ còn phát hiện tựa hồ chỗ lỗ hổng khó có được này, trời sinh có một đạo âm u chi khí thập phần yếu kém thông đạo hướng vào bên trong quý phương u ám thâm trầm., Bọn họ cũng không biết dương cùng

thông đạo như vậy chính là nơi thánh linh nơi quỹ phương đắc đạo chuyển sinh phi hành, vì những tộc linh đã thoát ly Quỷ Thai này thuận lợi đến gần Tịnh Thổ, liền Diễm Chúc u quỹ phương sâu bên trong Cửu Minh U đều bắt đầu, mãi cho đến khi tỉnh ngôn khu vực tịnh thổ dưới chân, có một thông đạo kìm nén quỹ khí linh cơ.

Cũng chính vì thế, đối với những thần binh Nam Hải còn đang mê đánh bậy đánh bạ thì những quỹ tộc quen biết xung quanh hẳn đều biết tình hình nghiêm trọng hơn nhiều so với bọn họ. Mà có một điểm trùng hợp chính là, trong chuyện này, khi các thần linh Nam Hải thăm dò trăm năm sau rút cuộc cũng tìm ra được một chút sơ hở rồi tấn công, nhưng cũng vừa vặn ngăn chặn được hai vị Thần Linh nhắc nhở Quỳnh Hoàng này thỉnh thoảng đến thăm hỏi trở về.

Bởi vậy, khi Quỷ Vương Quỷ Mẫu chỉ huy như bình thường, một lần nữa tập hợp tàn binh Quỷ tộc tan tác đến đây, ổn định lại trận tuyến trước Tịnh Thổ, bắt đầu nói rõ trách nhiệm không cho ai khác., Cũng cùng với đội thủ lĩnh của Quỳnh Đồng và một đám quỹ phương đến trước trận địa phía Tây Nam, đối đầu với đại quân Nam Hải đang trăm phương ngàn kế cuốn tới. Mà khi thiếu niên đi tới trước quỹ phương trận, đứng trên mặt biển giao nhau với đại quân Nam Hải đối diện, lại nhất thời bị cảnh tượng tráng lệ trước mắt ập vào mặt chấn động không nói nên lời!

Thì ra, ngay tại cái kia biển rộng trời cao Vân Thiên Hạ ở phía trước, từ đông đến tây, từ cùng đến bắc, phô bày vô số thần nhân binh tướng, mỗi người đều là thần diễm đẳng đẳng., Kim quang chói lọi, ngàn vạn thần linh lóng lánh màu sắc vàng đỏ hội tụ đến một chỗ, quang ảnh đan xen, kim quang sáng lạn, trải dài trước mắt thật giống như một mảnh hải dương màu vàng vô biên vô hạn; Hải Thần Linh Tướng phiêu diêu trên sóng biển nước, thần diễm trên dưới bay tán loạn, tựa như sóng biển ánh sáng màu vàng kim, rung động không ngừng.

Đứng trước hải dương vàng kim chói mắt như vậy, thiếu niên ở trong quỹ phương tối tăm không ánh mặt trời vài ngày đêm, trong phút chốc tựa hồ đã mù mắt; đợi khi con mắt nhất thời hơi thích ứng một chút, đã mở miệng nói lại nhìn phía trước

người sau lưng một chút., Hắc phát hiện lúc này mình đang đứng ở biển giới màu vàng, hắc ám, quang minh chính đại đan xen giữa bóng tối; dù cho hắc cực lực trấn định tâm thần, cũng vẫn không nhìn được một trận đầu vàng mắt hoa, tựa hồ chỉ cần không chú ý sẽ ngã xuống trước mắt, giống như sóng nhiệt nóng chảy cuộn cuộn đang ập tới., Đang lúc hắc cố gắng ổn định thân hình đang lung lay sắp đổ, bỗng nhiên cảm giác được cô bé bên cạnh mình đang chạy tới, hai tay ôm chặt ống tay áo của mình - Thì ra trong tình cảnh như vậy cho dù cô bé gan to bằng trời kia, nhưng lúc này ở trước cảnh tượng hùng vĩ như vậy cũng có chút sợ hãi.

Cũng khó trách nàng sợ hãi; trên chiến trường thần quỷ sống chết như vậy, tất cả Ôn Lương khiêm tốn cung kính đều vô dụng. Trước khi một luồng sáng ngàn dặm và bóng tối ổn định, giao giới mờ hồ hồ như mở nổi sôi lên mấy chục chớp mắt đã kết thúc cả trăm trận đấu pháp kịch liệt. Sau khi hàng ngàn quỷ hồn phi phách tán, dải sáng và đường ranh tối mới ổn định lại., Trước khi mở miệng lại vẽ ra giới hạn rõ ràng. Chiến tuyến vừa mới ổn định, đám quỷ quái nhìn khắp nơi dâng lên bức tường đá trắng lạnh, các thần linh Nam Hải thì tùy ý dấy lên bức tường ánh lửa. Đến lúc này, chủ tướng hai bên mới có cơ hội nói chuyện.

Vì thế, ngay tại thời điểm hai quân giằng co, hắc mở miệng, từ trong hải dương màu vàng đôi diện chạy ra một tên tướng, cười một đầu Thiên sư tử cả người toàn thân khoác kim loại kêu ngạo đi tới trước trận, vô cùng uy nghiêm hướng bên này kêu gào, cùng quỷ phương kêu loạn không giống tiếng quỷ kêu., Lúc này lời nói chính khí lẫm liệt của thần tướng kia mới nghe rõ mười phần, vừa nghe xong, liền phát giác cho dù như vậy sáng chói rực rỡ Thần Binh Linh Tướng. Đến lúc hai bên kêu trận như vậy cũng là miệng lấp bắp trọng đạn. Thần tướng cả người phun ra nuốt vào kim bạch chi khí, nói đi nói lại cũng chỉ là khuyên bảo đối với đám yêu ma quỷ quái mau chóng thúc thủ chịu trói, như vậy liền có thể thu được Long Hầu đại nhân của bọn họ địa phương rộng lớn.

Trong lúc vị thần tướng này đang la hét thì đột nhiên nghe không biết tại sao lại nhớ tới lần Tuyết Hàng La Phiên kia, vị

thần linh Nam Hải kia cũng dùng thần khí từ trên cao nhìn xuống. Nói một hồi tự cho là mười hai phần khoan hậu nhân từ. Trong lúc nhất thời, vốn chờ xem Quý Vương Quý Mẫu xử trí Tứ Hải đường chủ như thế nào, trong lòng bỗng nhiên dâng lên lửa giận, lúc phần nộ quay đầu lại nhìn một chút. Chỉ thấy vẻ mặt của vị Quý Vương kia tràn đầy khinh thường, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ., Không nói một lời, giống như khinh thường cãi nhau với địch thủ; Chúc U Quý Mẫu kia, lúc này cũng trầm mặc như nước, một mặt nhu uyển đứng bên cạnh Quý Ngũ, tựa hồ chỉ cho gã là tâm chủ, không hề lộ diện nữa.

Thấy vậy, bắt chuyện lập tức xoay người thi lễ, nói: “Quý Ngũ huynh, Anh La tử, hãy để ta đi gặp vị Thần Tướng Nam Hải kia!”

Nói xong, hắn rút kiếm ra, dưới chân sinh gió, bỗng bèn lướt về phía trước mấy chục trượng, đi vào giữa hai hàng băng viêm, khoảng chừng vài dặm, chậm rãi mang theo.

Đợi đến trung tâm quang minh giao thoa, cách gần hơn, tĩnh lại thấy rõ ràng, hóa ra vị thần tướng Địa Nam Hải trước trận này tên là Sư gọi là quất tháo, thân hình cường tráng, lông mày phượng mục tằm trước mặt., Dáng vẻ thập phần đoan chính nghiêm nghị; nhìn tướng mạo của hắn, đại khái là dáng vẻ chừng ba mươi tuổi của phạm nhân. Toàn thân hắn đều mặc kim bào, ánh sáng rực rỡ; trong lân phiến giáp lấp lánh ánh sáng, lại có rất nhiều kim điểm thật nhỏ phun ra nuốt vào bất định, đem cả người làm cho kim quang xán lạn, hiện tại cách gần hơn., Cẩn thận quan sát mới phát hiện, nguyên lai trên khuôn mặt tuần lã kia bỗng nhiên lóe lên kim sắc hồn mang, cũng không phải bởi vì khôi giáp màu vàng trên thân chiếu rọi, mà là trên gương mặt quả thực chảy xuôi một tầng chất lỏng mỏng màu vàng, như mồ hôi vàng chảy ra khắp khuôn mặt. Mà trên tay hắn nắm chặt chuôi Lưu Kim Cự Khôi, trên lưỡi đao hình bán nguyệt sáng lên tuyết quang, toàn bộ chuôi Kim Điểm trên cán Côn Bằng lưu chuyển, thập phần xán lạn.

Trong lúc tĩnh ngộ, coi như đang tập trung tinh thần dò xét, thần tướng mặt vàng đối diện thấy có người chạy tới, cũng ngừng việc chiêu hàng, sững sốt một chút rồi mới cao giọng

quát: “Người đến là ai? —— xem tướng mạo của ngươi, nên làm người nói, vì sao xen lẫn với những yêu ma quỷ quái kia?”

Nghe hắn truy hỏi, đánh thức cũng không nhiều lời, chỉ đơn giản trả lời một câu: “Tại hạ thật sự thông báo. Ngươi là?”

“Trương cảnh cáo?!”

Lời còn chưa dứt, Nam Hải Thần Tướng vẻ mặt ngạo nghễ lúc trước chợt động dung, thu hồi thần sắc kiêu căng lúc trước, lại cẩn thận đánh giá trên dưới vài lần, liền bắt giác khẽ gật đầu, thầm nghĩ:

“Quả nhiên, không nói láo. Kẻ này là kẻ sát hại Vô Chi Thành chủ, sát hại tướng quân, tướng mạo hết sức giống nhau!”

Thì ra thần tướng vượt qua ngõ cụt này chính là phó thành chủ một trong bát đại phù thành Diễm Hà quan của Nam Hải Long vực, tên là Hồ Diễm Đà; lần này tới chinh phạt Chúc U Quỷ Phương, có được mấy vạn quân sĩ Quan Diễm Hà được xưng là “Yêu Hỏa Thần Binh” đúng là lực lượng chính. Nói đến bộ lạc Diễm Hà này, thật ra bọn họ tự thành một tộc, đều là con dân dưới trướng thành chủ gây họa; trong truyền thuyết, họa đầu Thần tộc trời sinh thuộc loại lửa, luôn luôn lấy liệt hỏa làm thức ăn, mười phần dững mẫn.

Lại nói phó thành chủ Diễm Hà quan Tu Diễm Đà, nghe tỉnh ngôn báo tính danh xong, cũng theo lễ báo tính danh tính của mình. Vì vậy trước hai quân trận này, chỉ vì song chủ giảng co., Quay đầu nhìn lại cảnh tượng thiếu niên thường nghe được trong bình luận quán trà: Tướng lĩnh hai bên nhân nhả đáp trước hai quân trận. Mà Chính Khí lâm liệt này Phó thành chủ Diễm Dương Quan Tu Diễm Đà, còn có vẻ đàm luận rất hăng say, chỉ vì thấy thiếu niên hung ác trong truyền thuyết này bộ dáng thanh tĩnh bình thản, liền tồn tại kỳ vọng., Bắt đầu sẽ không ngại ngừng giảng giải đạo lý với đối thủ. Hy vọng thiếu niên có thành tựu, tuyên bố sẽ tỉnh lại, biết quay lại, có lẽ nên lấy thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ, không còn cùng quỷ phương ác quỷ, tứ phi Ác Long trộn lẫn cùng một chỗ, gây họa cho bốn phương —

Chỉ nghe thấy Uy Vũ Thần Tướng liên miên căn nhắc như vậy, bắt chuyện lại cảm thấy hết sức buồn cười; bất quá cũng rất buồn cười. Hắn thật sự có chút cảm kích, bởi vì từ trong những lời này của Tu Diễm Đà, bắt chuyện ít nhất cũng cảm thấy Thần Tướng này bảm bảo với chính nghĩa công lý mà chính mình nhận định, đang ở nơi đặt ra giúp hắn cân nhắc.

Chẳng qua là, lời nói dụng tâm lương khổ như vậy, ở trong lòng thiếu niên Vụ Châu từ nhỏ cơ linh hoạt, lại cảm thấy có mấy phần cổ hủ, dựa vào lễ phép nhìn không được, cắt ngang lời khuyên răn của Tu Diễm Đà, kiên quyết nói: “Hò Diễm Đà tướng quân.”, Người cảm thấy rất có ý tốt —— nhưng người đã từng nghĩ qua, những “Cùng một khí” trong miệng người sau lưng ta, “Thịch Sa xạ Ảnh” Âm Độc Quỷ Linh, người có từng thấy bọn họ làm hại sinh linh Nam Hải như thế nào không? Ngược lại là người vạch ra những Đại Thần Nam Hải này, vì lợi ích riêng mà họa quỷ phương!”

Lời nói kịch liệt nói đến đây, không đợi Diễm Đà giải thích, liền một hơi nói xong: “Tu đại tướng quân. Ta thấy người chưa từng nghĩ tới, Quỷ Linh Uyên kia đối với Nam Hải các người mà nói, chỉ là vền vền một vùng cương cương lập mới, nhiều nhất chỉ vì bộ ghi chép công lao của chủ công anh hùng các người, thêm một khoản nhỏ; nhưng Quỷ Linh Uyên này..., Đối với Chúc U Quỷ, chính là thánh sở mà tinh thần duy trì trong tộc bọn họ được truyền thừa; “Dòng ruộng thần” có thể tùy ý thay đổi thánh địa của Biệt tộc, chỉ một món này, Nam Hải các người liền có thể coi là phương thức gieo họa quỷ kếp!”

“...”

Cái gọi là “Cưu di thể dưỡng di khí”, tuy rằng thiếu niên này thường ngày khiêm tốn kìm nén, chính mình không biết, trải qua những năm gần đây ma luyện của những đại sự này, khí độ của hắn đã sớm bắt đồng với năm xưa. Giờ phút này hắn nói ra suy nghĩ trong lòng, đúng là từ chính nghĩa nghiêm khắc., Khí tượng rất có vài phần uy nghiêm. Tuy rằng hắn bây giờ bề ngoài vẫn còn trẻ tuổi, nhưng lần này bác bỏ lời nói ra, người lắng nghe trước mắt cũng chỉ có thể phỏng đoán có đạo lý trong đó, mà căn bản không kịp suy nghĩ những lời này do

thiếu niên miệng chưa dứt sữa này nói ra, không trối buột buồn cười.

Thế nhưng là, trước khi hấn tỉnh lại đã sớm cân nhắc chất vấn, vị kia vốn cũng có chút hùng biện Địa Diễm Hà quan phó thành chủ á khẩu không trả lời được, khóe miệng ngấp ngừng một phen, cuối cùng còn có thể phản bác. Cứ như vậy mặt đầy xấu hổ trầm mặc chốc lát, Tu Diễm Đà một lần nữa đánh giá thiếu niên trước mắt một phen., Biết chuyện hôm nay cực kỳ khó xử. Hấn trong tập luyện thở dài một tiếng, nghĩ thầm: “Ài, ta mấy trăm năm kinh nghiệm gặp người, hiện tại xem khí độ thiếu niên này, tuy rằng diện mạo ôn hòa, nhưng đúng là trăm phần trăm, không gây khó dễ, không nói gì, nhưng ta chớ có trách móc ta.”

“...”

“...”

Nghĩ như vậy, Tu Diễm Đà liền chuẩn bị bắt đầu phân cao thấp với thiếu niên này trên phương diện vũ lực pháp thuật —— vì thế chỉ thấy hấn bỗng nhiên cười, giống như không chút để ý nói: “A, đúng rồi Trương đường chủ, mấy tháng trước ngươi ở trên núi La Phù sơn kia, tâm ái nữ nhân vì cứu ngươi liền bị Nam Hải ta giết chết —— làm sao bây giờ gặp Nam Hải Thiên Binh ta, ngươi lại không nhớ chút nào chuyện báo thù, ngược lại phí sức đi thay quỷ phương nói thay ngoại nhân?”

Nghe Hồ Diễm Đà nói như vậy, trong lòng ngực bỗng nhiên kịch liệt nhảy lên mấy lần, thoáng ngừng một lát, mới đáp với người đang hỏi trước mắt: “Giờ phút này xương cốt, không cần nhiều lời.”

Nói chuyện xong, hấn liền vỗ tay áo, giơ ngang kiếm về phía trước, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch với Tu Diễm Đà.

“Được!”

Thấy thiếu niên có bộ dạng thần khí này, phó thành chủ Diễm Hà quan này không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái, trong lòng khen:

“Mà thôi! Thiếu niên này quả nhiên bất phàm; khiêu động như vậy, hấn vẫn tâm không phù khí không nóng nảy, giống như là bàn tay lâu năm vậy!”

Trong lòng nghĩ như vậy, hấn cũng không dám chậm trễ, đột nhiên giơ tay lên thân liền trong tay hướng lên trên, ra sức đón đỡ thiếu niên cảm kiếm như lưu tinh cản nguyệt kia ——

Cái gọi là “Cưu Di thể dưỡng di khí”, tuy rằng thiếu niên này thường ngày khiêm tốn tự kiềm chế chính mình sống hiểu, trải qua những năm gần đây ma luyện của những đại sự này, khí độ của hấn đã sớm bất đồng với năm xưa. Giờ phút này hấn nói ra suy nghĩ trong lòng, đúng là từ chính nghĩa nghiêm khắc., Khí tượng rất có vài phần uy nghiêm. Mặc dù bây giờ bề ngoài hấn vẫn còn trẻ tuổi, nhưng lần này bác bỏ lời nói ra, người lắng nghe trước mắt cũng chỉ có thể phỏng đoán có đạo lý trong đó, mà căn bản không kịp suy nghĩ những lời này của thiếu niên chưa dứt miệng nói ra, có phải là buồn cười hay không.

“...”

Vì vậy, trước khi hấn tỉnh lại đã sớm cân nhắc chất vấn, vị kia vốn cũng có chút hùng biện Địa Điểm Hà quan phó thành chủ á khẩu không trả lời được, khéo miệng ngập ngừng một phen, cuối cùng còn có thể phản bác. Về mặt trầm mặc một lát, như vậy lúng túng, Tu Diễm Đà đem thiếu niên trước mắt đánh giá một phen, liền biết việc này hôm nay vạn khó có thiện. Trong lòng hấn thở dài một tiếng, nghĩ thầm:

“Ai, lấy ta mấy trăm năm đọc kinh nghiệm người, hiện xem khí độ thiếu niên này, mặc dù bề ngoài ôn hòa, lại trăm ngàn trắc trở, không động dậy gì, ta chớ có trách móc.”

Nghĩ như vậy, Tu Diễm Đà liền chuẩn bị bắt đầu phân cao thấp với thiếu niên này trên phương diện võ lực pháp thuật —— thế là chỉ thấy hấn bỗng nhiên cười một tiếng, giống như không chút để ý nói:

“A, đúng rồi, Trương đường chủ, khinh tướng nghe nói, mấy tháng trước người ở trên La Phù sơn sư môn, thương yêu nữ nhân vì người liền bị Nam Hải ta giết chết —— làm sao bây

giờ lại gặp Nam Hải Thiên Bình ta, người lại không nhớ chút nào chuyện báo thù, ngược lại phí sức lao lực đi thay quý phương nói chuyện này?”

Hồ Diễm Đà nghe thấy lời Hồ Diễm Đà nói, trong lòng ngực bỗng nhiên kịch liệt nhảy lên mấy cái, thoáng ngừng lại một lát, mới đáp với người hỏi trước mắt:

“Giờ phút này cốt cách, không cần nói nhiều.”

Hắn nhàn nhạt đáp lời, sau đó phát tay áo giờ ngang kiểm tiên lên, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch Tu Diễm Đà.

“Được!”

Thấy thiếu niên có bộ dạng thần khí này, phó thành chủ Diễm Hà quan này không khỏi âm thầm giờ ngón tay cái, trong lòng khen:

“Mà thôi! Thiếu niên này quả nhiên bất phàm; khiêu động như vậy, hắn vẫn tâm không phù khí không nóng nảy, giống như là bàn tay lâu năm vậy!”

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn cũng không dám chậm trễ, đột nhiên giờ tay lên thần liễn trong tay hướng lên trên, ra sức đón đỡ thiếu niên cầm kiếm như lưu tinh cản nguyệt kia ——

Chỉ nghe “Leng keng” một tiếng vang thật lớn, cương kiếm đụng vào nhau, điện mang văng khắp nơi hỏa diễm, lập tức phạm vi hơn mười trượng bị một tầng khói bụi vàng óng bao phủ, giống như mưa bụi bỗng nhiên nổi lên.

Lại nói Hồ Diễm Đà, sau khi ra sức đón đỡ một kích nhìn như bình thường kia, hai tay y lại chỉ cảm thấy tê dại, áo khoác trong tay càng lúc càng nặng nề.

Thấy vậy, Tu Diễm Đà càng thêm hoảng sợ, cực lực khu động Thần sóc dưới khó lui nhanh về phía đông nam, tránh đi phong mang của thiếu niên kia —— giờ phút này thiếu niên kia, một kích mà trúng, bỗng nhiên biến mất xa, đang chiếm cứ trong sóng khói hơn mười trượng như hồ rình mồi, giống như đang chuẩn bị cơ hội lần nữa tấn công tới.

Thấy vậy, Tu Diễm Đà trong lòng giật thót, hoảng sợ thâm nghĩ:

“Sợ rồi, thiếu niên này quả nhiên là tà môn! Chúng ta Thần Nhân giao chiến, không đấu pháp thuật, lại tới cận thân liều mạng!”

Nghĩ đến đây. Nam Hải này vô số hung hãn lập tức suy nghĩ gấp gáp, trong lòng thầm nghĩ mặc kệ thiếu niên kia chơi trò gì, hắn cũng không thể rơi vào bẫy, thật sự so đấu với kẻ phạm phu lỗ mãng như hắn; trong lòng nghĩ đến đây, hắn liền thúc dục thần sư dưới khổ, lui về phía sau mấy trượng, mới “vù” một tiếng.

Chỉ thấy dải lửa kim loại này lúc khoan khoái bay đến giữa không trung, vừa đón cuồng phong đập tới trước mặt liền đột nhiên hóa thành một đầu hùng sư kim sắc to lớn. Hai cánh hắc vũ bên hông, đúng là uy phong lâm liệt!

Sau khi thần sư cánh này hóa thành, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng rồi từ trên không trung trượt xuống, hướng thiếu niên hơn mười trượng kia cắn nuốt mà đi.

“Ha ha!”

Thấy được thanh thế hiển hách của thần binh mình như vậy, trong lòng Tu Diễm Đà rất yên ổn, thầm nghĩ hôm nay cái gọi là không thất thủ Địa Thần binh linh khí ” Ảo ảnh Lưu Kim Hồn” xuất thủ cơ hồ chưa từng thất thủ. Bất luận thiếu niên này dùng tà thuật gì cũng chỉ là không địch lại!

Chỉ là...

Đang lúc Tu Diễm Đà tọa trấn phía sau, nhìn chăm chăm vào huyền tượng hùng sư đang bay nhào tới của mình, chuẩn bị xem nó làm thế nào xé thành mảnh nhỏ ăn tươi thiếu niên kia để tăng cường công lực thần binh. Lại hoảng sợ phát hiện, Huyền Ảnh Thần Sư kia vừa mới thả ra, không biết vì sao đột nhiên quay người đánh tới mình!

“Ách... “

Thấy tình huống bất thường như vậy, bên ngoài trận địa Địa Long thần dũng, trong lòng chợt sinh ra dự cảm, gần như không cần suy nghĩ hai chân liền kẹp lấy con sư tử cưỡi, trong nháy mắt liền tránh qua một bên!

Vì vậy, cơ hồ trong nháy mắt điện quang thạch hỏa, Tu Diễm Đà ngay thơ chỉ nghe một tiếng nổ mạnh như bọt nước, ngay sau đó ngay chỗ mình vừa đứng vừa rồi., Một đạo kiếm quang sáng lạn giống như thiểm điện xé trời vụt qua, nguyên lai phong ba cuộn cuộn phảng phất bị thiên lôi đánh trúng, nhất thời vỡ ra một cái đại động phạm vi mấy trượng; mà thanh thần giác Hắc Dực Thần Sư của mình thì không kịp phản ứng, đảo mắt liền chui vào đại động kia biến mất không thấy nữa!

Trước sau một loạt biến cố phát sinh nhanh như vậy, cơ hồ ngay tại thời điểm trước mắt Tu Diễm Đà ánh vào trong nước biển này, sóng biển bên cạnh thủy động đã nháy ra một người! Cơ hồ không kịp phản ứng, người nhảy ra từ trong sóng biển này đã là nhân kiếm hợp nhất, như ánh nến quý mị hướng chính mình nhảy tới!

“Nhanh như vậy!”

Trong lòng kinh hãi một tiếng, Tu Diễm Đà vẫn không kịp suy nghĩ, giống như bản năng đưa thanh binh khí chui vào sâu trong nước biển kia nhanh chóng triệu hồi, lại huyền hóa thành một đầu Huyền Ma Độc Hạt cực lớn lắc đầu vẩy đuôi., Sau khi đánh về phía thiếu niên đang chạy tới, dù Hi Đồ không thể đả thương địch thủ cũng có thể đỡ một hiệp. Chỉ là trong nháy mắt đã chẳng biết làm gì nữa., Một màn vừa rồi nhanh chóng tái diễn; Huyền tượng cự hạt phản ứng cực nhanh, không kịp với thiếu niên phát ra sát chiêu, còn kịp đem hấn từ trong trong không trung phía sau hấn bỗng nhiên nhào tới; sau đó ngay sau đó, ảo giác thần giác truy đuổi mục tiêu đã định lại một lần nữa nhanh chóng quay về, cố gắng cản về chỗ Tu Diễm Đà đứng –

Vì thế, Thần Lam lại lần nữa xuống nước, chủ nhân một lần nữa không còn mạng chạy trốn, chính là hai chân chột vật không chịu nổi!

“Thôi!”

Thấy tình hình này, căn bản không đoán được Địa Diễm Hà Đại Tướng thiếu niên kia đánh nhau trên đường, trong lòng đã từ từ mất đi chiến ý, sự sợ hãi dần dâng lên.

Lại luống cuống tay chân mấy hiệp, Tu Diễm Đà kia bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, bỗng như rơi vào Tam Cử Bạng Quật, lạnh từ đầu đến chân. Trong lúc cuống cuống, Tu Diễm Đà thầm nghĩ:

“Ý niệm lần này thật sự là kém! Hay là trước trốn về đại trận, nếu không lại giẫm lên vết xe đổ của Vô tướng quân!”

Thầm thoái niệm này cả đời, Tu Diễm Đà lại không còn chút chiến ý nào; lại ra sức tránh thoát thiếu niên liêu minh ba lần bốn lượt công kích hiểm ác, Tu Diễm Đà thì đọc chú ngữ, ở chỗ lui của mình bỗng nhiên trống rỗng nổi lên một đạo hồng quang lưu động cửa tròn Địa Nguyệt động.

“Hách...”

Tình thế khẩn cấp, Tu Diễm Đà cũng không kịp nói cái gì, liền thúc giục thần kỵ dưới khó, cùng tâm tư nó, vội vã không ngừng dùng bí thuật mở ra “Liệt Quang tuyến” bỏ chạy.

Thế là, còn chưa kịp tỉnh lại kịp phản ứng, thì nguyên lai Thần Tướng Nam Hải kia nhìn như thần dũng phi thường, liền cả người lẫn kỵ binh biến mất không thấy gì nữa, lưu lại tại chỗ một cánh cửa vòng tròn hồng quang lưu động; mà lúc này bất hạnh chính là..., Thực ra Tu Diễm Đà kia tâm đào mệnh quá mức vội vàng, không khỏi lộ vẻ hơi bất ngờ; khi hắn trốn vào vòng xoáy liệt hỏa lập tức truyền tống vào trong đại trận phía sau, thiếu niên dùng lực tiến công truy đuổi, cũng nhất thời thu thế không kịp, người cả kiếm cùng lúc va chạm vào quang môn mỏng manh như lóc xoáy kia.

Sau một lát, khi thiếu niên đang chuyên tâm đánh nhau tinh tảo lại, liền phát hiện mình đã ở trong một vùng biển màu vàng.

Mười tám quyền cuộn bụi mù trên bầu trời, là quyền cuộn thứ tám chứa mấy quyền kiếp lớn, một quyền hạo nhiên khí, ngửa mạnh ngàn dặm tiến.

“Hồng rồi!!”

Xuyên qua cánh cửa có vòng xoáy ánh sáng thần bí khó lường kia, bắt chuyện là biết chuyện không ổn rồi.

Bây giờ đã đến nơi nào? Không cần mọi nơi nhìn đông nhìn tây, hiện tại đã là “chỉ cúi đầu không thấy ngẩng đầu nhìn: “Những thần khí Nam Hải tinh nhuệ sát khí bức người lẫn liệt kia, sắp đụng phải chóp mũi của mình rồi!

“Thật xúi quẩy!”

Lúc hăm sâu vào trong vòng vây, hấn mở miệng thật sự hối hận vô cùng:

“Khinh khinh thôi! Vẫn là gần đây mình quên mất chiến trận buông lỏng cảnh giác; trong vạn quân kia là địch tướng xuất trận đầu tiên, nhưng lại đơn giản như vậy sao? Chính mình lại chỉ lo một mực điên cuồng tấn công, cái này không phải đã trúng bẫy của kẻ địch rồi chứ?”

Lại nói, thiếu niên này một bên đem kỳ thuật Tu Diễm Đà thoát thân làm cạm bẫy, hối hận không thôi, một bên trong tay lại không chút nào hàm hồ., Làm cho cả người như được giải trí vô số đoàn binh giáp lại với nhau, chỉ muốn chém giết thoát khỏi vòng vây. Lúc này thật sự đã dính phải mũi địch nhân, bộ dáng của những thanh thần binh Nam Hải này đã thu hết vào trong mắt. Đợi khi ngự kiếm chém giết trong chốc lát, nhìn dung mạo của đám hỏa diễm kỳ binh này một cách hoàn toàn rõ ràng, hấn liền hít một hơi khí lạnh trong lòng:

“Xong rồi, lần này tám phần là không trở về được rồi!”

Thì ra những binh sĩ Nam Hải ở gần trong gang tấc này, mỗi người đều có tướng da Thần Nhân khác nhau, thân hình hơn trượng, toàn bộ thân hình đều do liệt hỏa tạo thành, dung nham làm áo giáp, hỏa diễm làm áo choàng., Trên khối lớn da thịt trắng kiêu sáng loáng ánh lửa, theo thân hình trên dưới rung chuyển, hướng bốn phía tản ra từng vòng từng vòng vàng lửa. Nếu chỉ như vậy còn thôi, hết lần này tới lần khác hỏa diễm kia trên mặt thần binh bay tán loạn, mỗi người như mặt chim ưng, mắt hăm sâu., Xem như loan như câu, trừ chòm râu lửa đỏ lóng lánh trên cằm, thoát ra thì giống như Lôi Công trong dân gian truyền thuyết. Nói như vậy không ra khuôn mặt chim ưng quý dị, chính là không giận tự uy, phối hợp với ngọn lửa hai bên khoác vai hướng lên trên tung bay, quả thực chính là sát thần cùng hung cực ác! Trong những thứ này tối tăm nhất

chính là Quỷ Di Thần Linh. Quỷ Di Thần Linh hung thần ác như vậy, ở bên người sao chỉ có ngàn vạn!

Bất quá, lúc mới bắt đầu, khi bắt chuyện bị Tu Diễm Đà liệt kê dòng ánh sáng không có kết cấu gì kia truyền vào trong vạn quân, yêu hỏa thần binh phụ cận hắn cũng một mặt mờ mịt không hiểu., Không biết bên cạnh mình như thế nào đột nhiên xuất hiện một thiếu niên mi thanh mục tú. Là trung quân bộ tốt tử trong trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn họ cũng không thấy rõ tình hình chi tiết hai trận trước khi khai ngoại hơn mười dặm. Những trung quân thần binh này vẫn luôn ung dung, đợi đến khi tình lại thì vung kiếm múa loạn, giống như một đầu thú hoang hung mãnh không chết, tả xung hữu đột chém giết, bọn họ rốt cuộc mới hiểu ra:

A, nguyên lai thiếu niên này, là kẻ địch ngộ nhập quân trận!

Chờ làm rõ điểm này, những yêu hỏa thần binh này một mực kìm nén phải chém giết cùng những quỷ quái kia, rốt cuộc như ong vỡ tổ vung ra chùm sáng liệt hỏa vốn súc thể đã lâu, hướng kẻ địch xui xẻo kia đánh tới.

Bất quá, mãnh kích như vậy nhất thời cũng không thể đả thương được, lúc này hắn đã vận khởi “Húc Diệu Hoa Quyết”, toàn thân che kín một tầng Trung Thổ nổi danh là Quang Minh Thuần. Gặp phải đám binh sĩ này ném tới Liệt Quang đoàn, hắn nhất thời cũng không thấy đau đớn. Liệt Hỏa quang đoàn đánh tới trên người nhiều nhất là tầng hộ thân thuần trong sáng như nước kia kích thích một trận điện quang sáng ngời, cũng không thể làm hắn bị thương mấy may.

Bởi vậy, mặc dù bị vây kín, bắt giữ nhưng chưa lập tức thúc thủ chịu trời; một trận Lang Bôn đột nhiên bị hắn ở trong quân trận rậm rạp xé ra một khe hở nhỏ, thần kiếm bay múa, lưu quang lóng lánh, trong đại quân như Địa Diễm Hà mênh mông cuộn cuộn tạm thời chém giết ra một con đường máu.

Lúc này, qua một trận chém lung tung không muốn sống kia, đã tự mình mở ra một mảnh không gian nhỏ vận chuyển xung phong liều chết. Trương đường chủ cũng ổn định lại tâm thần, bắt đầu chân chính đem toàn bộ bản lĩnh học tập nhìn nhà từ

dung sử ra, ý đồ tuyệt đối có thể gặp được sinh tử. Nói cái gì cũng không muốn đem mạng nhỏ ném ở nơi này.

Muốn nói, lấy công lực pháp thuật hiện tại, cho dù là ở trong vạn quân, nếu không muốn tiến thủ, chỉ cầu thoát thân, vẫn không khó. Trên triều chính là vô cùng vô tận bầu trời, hắn có thể ngự kiếm bay ra; triều xuống là biển rộng sâu không lường được, hắn có thể độn thủy chạy. Chỉ là, sự tình đơn giản, sau một trận xung kích trước sau, đột nhiên thông báo lại phát hiện rất khó.

Nguyên lai, những thứ này nhìn như ngàn vạn sĩ tốt bình thường khắp nơi, sau khi giao thủ lại phát hiện bọn họ thực lực vô cùng, lại như tùy tiện một người đều có thể ngăn cản hắn mấy hiệp; vô luận là hắn muốn hướng đáy nước lao tới., Toan Nghê là chạy lên trời, luôn có hỏa diễm lôi công xung phong xông lên chặn đường đi mình. Đối với những thần binh như giới bám vào xương này, lấy công lực hiện tại muốn bức lui bọn họ cũng không khó, nhưng nếu thật muốn ở nơi như vậy phô thiên cái địa vô số thần quân mở ra một con đường thông lộ, lại là thiên nan vạn khó!

Cứ như vậy liều mạng chém giết, không bao lâu sau tỉnh lại phát hiện mình đã bị quán vào hai tầng bông, trên không chạm đất, dưới không chạm đáy, trước sau trái phải phía dưới đều có chùm sáng liệt viêm mãnh liệt áp tới mình. Dưới tình hình như vậy., Tuy rằng bản thân tạm thời không bị thương, nhưng cứ lâu dần thì vẫn có lúc sức mạnh hao hết, đến lúc đó oanh oanh liệt liệt như một chùm sáng, không tính là trúng mười tám chùm, một viên cũng đủ khiến hắn tan xương nát thịt, không còn hình người!

Đương nhiên, lúc này thiếu niên bị vây kín ở sâu trong vòng vây cũng không phải dễ dàng thúc thủ chịu trói. Vô luận là mình có ý thức hay không nhận được, trải qua những ngày này tẩy lễ bằng máu và lửa, hắn đã khác xưa. Cho dù đang bị vây kín., Công kích từ bốn phương tám hướng mà đến, bản thân cũng có chút bối rối, nhưng thủ hạ kia làm việc lại không chút nào bối rối; trong lúc liều mạng xung phong, Dao Quang Thần Kiếm bay múa như rồng bay lượn., Chém hết bất luận cái gì, Địa Hỏa linh dũng mãnh tiến về phía trước; Phi Nguyệt Lưu

Quang trảm giống như nguyệt lạc tinh vẫn, nguyệt bạch luân từng đoàn từng đoàn như tuyết bay ra, càn quét xa xa liên tục không ngừng hội tụ đến yêu hỏa thần binh. Vì thế trong lúc anh dừng chém giết, những kẻ tùy tiện kéo ra một bên liền có thể một mình gây họa thần binh một phía., Ánh sáng đỏ rực rỡ mỹ lệ trong tay cũng là không dân thi triển, liều mạng ngăn cản những Nguyệt Hoa Quang Luân câu hồn đoạt phách bay tới; khi vòng sáng trắng đỏ kia từ từ va chạm, không chỉ phát ra ánh sáng đoạt mắt, còn phát ra va chạm kịch liệt mới có tiếng nổ ầm ầm, như kinh lôi.

Vì vậy, lúc Thần Binh đấu pháp cùng thiếu niên, giờ phút này đối với những Quỷ Thần có thể cao cao tại thượng quan sát toàn bộ chiến trường mà nói, đột nhiên nhìn thấy một kỳ cảnh như vậy:

Thiếu niên từ trong Hồng Quang Tuyên Môn truy sát tới, xung đột tung hoành trong một hải dương màu vàng mênh mông bát ngát, trước sau người, một quang long màu trắng được bao bọc trong hồng quang rực rỡ cuộn cuộn tiến về phía trước, mang theo lôi điện, giống như vũ phượng khuấy hải của cửu thiên, đánh đâu thắng đó đánh đâu thắng đó.

Trong lúc nhất thời, Nam Hải kia cho Quỷ Linh Thánh Uyên tên mới ngạo mạn. Cũng giống như ở trên người thiếu niên này; yêu hỏa thần linh của Vũ Dư Hải kia, giống như Điền Hòa bị thiếu niên kia tùy ý cắt xén.

Mà lúc này, đột nhiên tại kia Quỷ Phương quân trận một đường tiếng trống vang lên, đảo mắt giống như hồng thủy cuộn cuộn đến trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ chiến trường. Tiếng trống nặng nề như mưa này so với Long tộc tiếng trống tí tách so sánh với long tộc tiếng trống tí tách kia., Âm thanh cũng không tính là hồng đại, nhưng chính là trong tiếng trống trầm thấp nồng đậm như vậy, mỗi một tiếng trống đều giống như ầm ầm gõ vào trong lòng người, kinh tâm động phách, giống như mỗi một lần đều muốn đem tam hồn lục phách người nghe trống kia đưa đến Cửu Minh U Uyên.

Tiếng trống câu hồn đoạt phách như vậy đúng là tiếng trống của Chúc U Quỷ Phương chấn quân. Trong tiếng trống u trầm

như sấm rền này, tên Quỷ thần tự mình đánh trống đang cất tiếng cười to:

“Ha ha!”

“Thì ra ta còn tưởng rằng chủ cũ không cẩn thận, ngộ nhập địch trận, nguyên lai là cố ý giết địch! Anh La muội...” Quỷ Vương khí phách hăng hái nhìn Chúc U Quỷ Mẫu đang cùng nhau chuyên tâm đánh trống, cao hứng nói ra:

“Hôm nay đề muội muội nhìn kỹ đi, chuyện hôm qua ta đã kể với chủ nhân cũ của ngươi, có phải khoe khoang hay không!”

Nguyên lai, hiện tại một môn tâm tư này của Tư U Quỷ Vương vốn trống rỗng trợ uy, vừa rồi thấy đại trận đánh trống đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, đảo mắt lại liền chết xung phong ở sâu trong đại trận quân địch. Hắn còn quá sợ hãi., Không chỉ thúc giục Quỷ quân dưới trướng ra sức xông về phía trước, còn xông lên trước, khởi xướng một trận công kích mãnh liệt., Thời Đồ xông vào cứu thiếu niên ra. Chỉ là, ngàn vạn thần quân có chuẩn bị mà đến kia mạnh cỡ nào, bọn họ có lẽ nhất thời đối với những thiếu niên kỳ dị vậy khốn thú kia không có bao nhiêu biện pháp. Nhưng đối với những địa quỷ linh thể lực ngang nhau này vẫn là không chút e ngại. Một trận va chạm mãnh liệt dây dưa không chiếm được tiện nghi gì, không làm gì khác hơn là buộc người vào bộ hạ rút về, cố thủ tạm thời đúc thành hàng rào hàn băng. Xem xem có thể nghĩ biện pháp khác không.

Cứ thế, sau một thời gian trì hoãn như vậy, Tiêu Huyền lại nhìn tình huống của thiếu niên đối diện trong quân trận. Phát hiện ra hắn đang chạy như rồng trong vạn quân, lại tự nhiên qua lại tự nhiên, đánh đâu thắng đó! Tình hình như vậy, Tiêu Tiêu liền yên tâm, chỉ bắt Anh La muội muội cùng với Quỷ linh lực sĩ trong tộc đồng thời đập trống U Minh, chuyên tâm giúp đỡ vị chủ cũ thần dũng vô địch “Cố ý” thâm nhập giúp đỡ.

Không đề cập tới việc Quỷ Vương mẫu chuyên tâm chờ đợi thiếu niên chiến thắng trở về, lại nói đến những Diễm Hà Thần binh trần trần trăm dặm. Đến lúc này, tin tức tình nguyện xông vào đại trận của mình đã truyền khắp toàn bộ trận doanh như

một cơn sóng gió. Mắt thường cũng có thể thấy được tất cả., Hoặc linh giác suy nghĩ đủ khả năng gây họa cho thần tướng thần binh tộc, đều cẩn thận chú ý kỹ tình huống thiếu niên xông vào quân trận kia. Mà lúc này cùng Quỷ Vương Tiêu Tiêu phán đoán giống nhau, những địa binh ở Diễm Hà quan nhìn thấy thiếu niên kia thoát nhìn rất ung dung., Mặc kệ tình trạng xung đột trước sau tự nhiên, lại liên tưởng đến tình huống vừa rồi Tu Diễm Đà tướng quân truyền tới có quan hệ với thiếu niên này, hầu như tất cả đều cho là, lúc này thiếu niên xâm nhập đại quân đã có chuẩn bị mà đến, chuẩn bị trắng trợn cướp bóc một phen rồi mới gào thét xuất trận.

Chỉ là không ai biết vị thiếu niên thần dũng tiêu dao tự nhiên trong mắt người khác, lúc này trong lòng lại âm thầm kêu khổ:

“Hồng rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta không tìm đường ra, con mắt này lại muốn mù!”

Thì ra giờ phút này mặc dù tiềm lực mệnh mệnh bên trong thân đã tỉnh, nhất thời không lo bị kiệt sức; nhưng ở trong đám quân địch mệnh mệnh như mặt trời chiếu thẳng như biển rộng xung đột, không bao lâu hẳn liền cảm thấy đầu váng mắt hoa dần dần mơ hồ. Xem bộ dáng nếu còn trì hoãn thêm chốc lát nữa, hẳn sẽ giống Lý Thiết miệng cứng lúc trước ở phố tây Dưỡng Châu, có cơ hội trở thành mắt sáng loá thần.

Tuy nhiên đúng lúc này, đang lúc hắn mở miệng cố gắng phân biệt phương hướng mà chạy trốn, lại chợt thấy trước mắt tối sầm lại, ánh sáng trở nên hơi dễ chịu. Lúc này Hỏa Diễm Thần Linh bốn phía đang bức bách, cũng dần dần ngừng lại, mỗi người đều lui về phía sau, dường như nhường lại cho hắn một không gian vô cùng quý giá.

“... Sẽ có chuyện tốt bức này sao?”

Đụng phải loại dị thường này, bắt chuyện âm thầm cảnh giác, không dám dừng lại. Lưu Quang phi kiếm thoắt ngưng thần, nheo mắt lại tiến về phía trước chỗ ánh sáng chỗ tối nhìn... cái nhìn này, chỉ thấy chỗ thần binh kim diễm vờn quanh, chúng tinh nâng trăng như đang đứng một vị thần quái dị, mặt mũi kỳ dị., Thân dài chừng hai trượng, đầu như thanh dương, trên trán mọc sừng, trên mặt như cười mà không phải cười, vô cùng quý

dị. Trên người hắn, thì không phải một lân một giáp, chỉ mặc một kiện hắc bào nhu thuận hoa lệ, phối hợp với biểu lộ trên mặt dề khiến người ta cảm thấy một trận âm khí dày đặc.

“...”

“~!”

Chờ sau khi vạn quân trong bụi đất nhìn thấy quái nhân đầu dề này, lập tức hiểu rõ:

“A, thì ra đây là thần quái áo đen giúp ta cản ánh sáng.”

Lúc này, hắn cũng không đợi quái nhân đầu dề kia nói chuyện, đột nhiên sắc mặt ngạc nhiên, nhìn lại phía trên lưng quái nhân kia, cũng không biết đột nhiên nhìn thấy sự tình kỳ dị gì.

“Hừm?”

Thấy có người nói vậy, Thần Nhân đầu dề đang bị họa tộc vây quanh ở chính giữa kia, trong lòng cũng rất nghi ngờ, liền thuận theo ánh mắt của hắn nghiêng về phía sau nhìn lên phía trên của mình ——

“Hãy a!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa chờ thần nhân cường lực này quay đầu lại, ánh mắt còn chưa thấy cái gì kỳ dị, lại đột nhiên cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, vốn còn đang ở phía dưới một ít thần binh liệt diễm, nháy mắt lại cháy ở phía trên chính mình!

“Hô ~ “

Đây cũng là một kích đặc thủ thiếu niên thở ra một hơi, Dương Đầu Thần Quái lại rút cuộc nói không ra lời.

Quay đầu đánh một quyền làm thi thể địch nhân đầu một nơi khác nhau nằm xuống, nghe vậy nhìn thấy Thanh Dương đầu đội bụi bặm, trong lòng bỗng nhiên khẽ động:

“A. Xem bộ dáng sau khi chết của nó, cũng rất dọa người, liền mang theo, xem có thể hù dọa được những Hỏa Linh này hay không!”

Vừa nghĩ tới đây, hắn liền theo bản năng mà bày ra nghi trận. Thu hồi lại tất cả ánh trăng, cùng Dao Quang toàn thân đại khai vô môn, không để ý cường địch xung quanh chút nào, chỉ lo xoay người nắm lấy cái sừng của con Thanh Dương, đem bộ mặt dữ tợn hai mắt này nhắc lên thắt lưng ở bên hông Huyền Hắc. Trong lúc đánh nhau kịch liệt như vậy, bốn phía lại thật lặng ngắt như tờ, quả nhiên không một người nào tiến lên thừa cơ đánh lén.

Nam Hải tiếng tăm lừng lẫy Địa Yêu Hỏa Thần Binh đã bị kinh ngạc đến ngây người.

“...” Chẳng lẽ Thanh Dương đại nhân là Tứ Thú Thần Thôn Quỷ mười hai Thú Thần, cứ như vậy mà chết đi?!”

Hỏa Linh Thần Binh ở xung quanh tỉnh tỉnh mê mê, mặt mày mờ mịt. Tựa hồ như không ai tỉnh táo cả.

“Thực sự...”

“Nhanh quá!!”

Còn có thần linh cố gắng đẩy nhanh thần lực cường đại của Thanh Dương Thú Thần bị giết như thế nào, lại phát hiện dù có hồi tưởng kỹ càng, cũng chỉ nhớ thiếu niên kia nhìn về phía hắn. Thanh Dương đại nhân liền như ma xui quỷ khiến xoay đầu lại, vì vậy ngay tại chỗ, một đạo kiếm quang nhanh chóng lướt qua. Vị Thú Thần đại nhân thanh danh hiển hách chiến công kia, cứ như vậy chuyển cái đầu sang chỗ khác.

Đó là tà thuật ra sao?

Tỉnh lại nhớ lại một màn quỷ dị vừa rồi, trong lòng tất cả tộc linh họa đầu tộc phụ cận không hẹn mà cùng chung một nghi vấn. Sau khi trận chiến này kết thúc, nghi vấn này liền trở thành một cái hồ nghi đã lâu không quyết định.

Đương nhiên, ngày sau trở thành “Tà thuật” của vụ án ở Nam Hải, nếu có vị Thần Linh thân thiết nào đó có cơ hội gặp được lưu manh lưu manh vùng đường phố, cũng có thể kiên nhẫn hướng hắn thỉnh giáo, liền có thể biết, Trương Thần Chủ vừa nhìn liền có thể mê hoặc tâm linh thú thần, kỳ thật cái trò hỗn đản này cũng thường xuyên sử dụng.

Ít nói, lúc này chưa nói tới những vị Thần Linh kia, lại nói đến chuyện giải thích; đến lúc này, vị thiếu niên sử dụng tất cả bản lĩnh giữ nhà cả đời này, rốt cuộc cũng thấy được một đường ánh sáng: Hắc ám:

Sau khi giết chết một quái nhân đầu dê chặn đường, thuận theo phương hướng bầu trời phía sau những Hỏa linh đang ngẩn ngơ kia, rốt cuộc hắn cũng thấy được một vùng hắc ám âm trầm quỷ dị ở phương xa xa.

Giờ phút này, nhìn thấy bóng tối thiếu niên như muốn lệ rơi lã chã, thời khắc này giống như tất cả những người sống sót sau tai nạn, thiếu niên chỉ cảm thấy lần này nếu như thật sự có thể toàn thân trở về, vậy trở về nhất định phải nhanh chóng tìm vợ mình cưới được, sớm sinh quý tử, sớm hiếu kính phụng dưỡng lão nhân.

Từ đó về sau, cũng kỳ quái, không biết có phải do cái đầu dê cực lớn giắt bên hông kia thật dọa người hay không, trên đường đi Tứ Hải đường suy nghĩ lung tung mà không thấy Tứ Hải đường chủ chống cự gì cả. Hỏa linh dọc đường tất cả đều ngơ ngác ngác, tuy rằng không thể nhìn rõ mặt trong ngọn lửa kỳ quái kia, nhưng nhìn mỗi người bọn họ yên lặng thối lui về sau, hiển nhiên có chút sợ hãi.

Thế là, gần như chỉ sau một lát, bắt chuyện liền mang theo một thân khói lửa, tay trái cầm kiếm, tay trái mang theo đầu dê kia, uy phong lẫm liệt từ trong đám người lao ra, chạy đến phía sau Huyền Băng Hàn Địa Quỷ tộc đại trận như thiểm điện.

“Ngao ~~ “

Đến khi chủ nhân cũ của Quỷ Vương chiến thắng trở về, hàng ngàn hàng vạn liệt quỷ hung hãn của hàng ngàn hàng vạn hàng vạn bức tường băng đồng loạt hoan hô, tất cả các loại quỷ khóc hồn khiếu kỳ quái hội tụ cùng một chỗ, giống như tiếng hung mãnh thú kêu.

“Ha ha, ha ha!”

Trong tiếng hoan hô, đạo chích cười ha ha, mừng rỡ không ngậm mồm lại được:

“Nhìn xem, Anh muội nhìn xem, đây chính là chủ nhân cũ của ta!”

Một trận vui sướng, chờ tỉnh lại tiến lên, tiếp nhận giọng nói trong tay hắn kia, trong còn bốc lên khí đen đầu dê mặt xanh, đạo chích quan sát một phen, liền mừng rỡ như điên, hét lớn:

“Đây là Thanh Dương! Đây là Thanh Dương!!”

Hóa ra là rời khỏi quỷ phương lâu như vậy, Đinh Tiêu vẫn nhận ra cái đầu lâu không hề có sinh khí trong tay này. Chính là tứ trọng vô số quỷ linh, Nam Hải thập nhị thú thần đã từng cắn nuốt, thật không nghĩ tới ác thần ác quán giang, hôm nay lại bị nói cho vào trong vạn quân rối loạn, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho Tiêu Tiêu tâm tư dao động, nghĩ thầm có nên buông bỏ tục vụ trước mắt hay không, đi học nghệ một thời với chủ nhân cũ!

Chính đại hỉ quá đổi, lại nghe ngư ngôn nói:

“Đạo Dục huynh, tạm thời đừng có vui...”

“Ồ?”

Tiêu Tiêu nghe vậy lập tức rút đi vẻ tươi cười, sắc mặt ngưng trọng, buông đầu dê xuống khoanh tay đứng, đứng trước sự tỉnh lại, khẩn trương cúi đầu hỏi:

“Xin hỏi có phải phát hiện quân địch có âm mưu lớn gì không?”

“Ách...”

“Không phải.”

“Có thể tìm cho ta đai lưng trước được không?”

Thiếu niên nói chuyện có chút xấu hổ:

“Vừa rồi không ngờ con dê này lại nặng thế. Cuối cùng chạy quá nhanh, lắc lư cả quãng đường lại kéo đứt đai lưng ta!”

“Thì ra là thế.”

Nghe được lời này, bọn thủ lĩnh Quỷ tộc bọn Tiêu Huyền Anh La lại yên lòng toàn bộ. Chờ sau khi tỉnh táo nói xong, Anh La vội vàng sai Quỷ Nữ bên cạnh mang tới một cái đai lưng do

Cốt Ngọc Huyền Ti chế thành, tự mình dâng lên cho thiếu niên mặc vào.

Chỉ là, đúng lúc này, thanh sam huyền phục thiếu niên một lần nữa buộc lại cảm thấy có gì đó là lạ.

Có phải bây giờ hai chân như nhũn ra rồi bị đạp lên bông không?

Dường như không phải.

Hay là... Có phải hay không do dự một trận như thế, lại đưa mắt nhìn bốn phía một chút. Khi nghe được mới đột nhiên kinh ngộ, bật thốt kêu lên:

“Ồ, Quỳnh Đồng đâu?!”

Hóa ra, sau một phen khổ chiến, đường chủ Tứ Hải đang choáng váng mắt hoa đột nhiên phát hiện mình đã an toàn trở về, tiểu muội muội kia không ngờ không chạy tới mà lại lễ mễ chúc mừng mình.

Một kinh này không phải là chuyện nhỏ; sau khi dứt lời kêu to một tiếng, bên cạnh Tiêu Huyền, Tiêu Tấn La cùng với thủ lĩnh Quỷ tộc cũng đột nhiên ý thức được, vị thiếu nữ vốn vẫn ở bên cạnh vén váy lo lắng không thôi kia sớm đã biến mất không thấy đâu; chờ sau khi kinh giác nhìn xung quanh, mới có quỷ nhãn sáng ngời đưa tay chỉ toát mồ hôi trên trán:

Hóa ra không biết từ khi nào vị khách quý Quỷ Vương kia đã giống với ca ca của nàng, ngồi trên hỏa vũ mông đại điều. Nhảy qua tấm chắn hỏa diễm cao ngất của quân địch, một mình xâm nhập vào trong quân địch, lập công lập nghiệp!

Đội Quỷ Linh chỉ điểm như vậy, hấn lại hướng về phía Tây Nam nhắm mắt lại, nhất thời sắc mặt vốn ôn hòa cũng có chút phát xanh. Không cần phải nói, lúc này trong hỏa ảnh đang lượn lờ kia, thiếu nữ đang liều mạng xung phong, nhất định là Quỳnh Đồng. Tiểu Quỳnh Đồng này, nhất định là vì cứu mình mà liều lĩnh xông vào sâu trong quân địch.

Sau khi trách mắng tiểu nha đầu liều lĩnh này một câu, vị này vốn nghĩ cả đời sẽ không bao giờ nữa tiến vào quân trận mêh mông như Tứ Hải đường chủ, chỉ hơi bắt chuyện với Quỷ

Vương Quỷ Mẫu, liền nặng lại ngự kiếm tiến lên, như thiêu thân lao đầu vào biển đại dương mệnh mông kia.

Không nhắc nhở Ngôn Cự Lực xung phong xông về phía con Hỏa Tranh Cự điều kia, lại nói Quỳnh Đồng, giống như đánh thức suy đoán. Vị cứu huynh này nóng lòng liều lĩnh xông vào trong trận của địch nha đầu, lúc bắt đầu còn đỡ., Dần dần bị ánh sáng giao thoa rối loạn này chiếu cho hai mắt hoa lên, không chỉ không nhìn thấy chỗ đi của ca ca, ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân biệt được. Mà những người kia vây khốn nàng địa yêu hỏa thần tốt, mặc dù nhìn tiểu nữ oa này thanh thể cũng kinh người, cười Chu Tước., Hắc múa Diễm Dao, thanh thể hiển hách, nhưng lại khác với những lời vừa rồi, những yêu hỏa thần binh này đối với nàng sợ hãi như thể nào, đang kết đội chen chúc nhau xông lên, đều thi triển kỳ thuật, muốn bắt giữ thiếu nữ này xem ra chưa ra gì.

Có lẽ, nếu như phải chú ý sâu đến nguyên nhân của tình cảnh trước mắt, đó chính là, mặc dù từ khi theo ca ca đến Nam Hải chinh chiến đến nay, nhưng nữ oa đáng yêu xinh đẹp Quỳnh Đồng ở trên chiến trường cũng vô dũng vô cùng, dưới một đôi thần nhận chu danh cũng đã từng chém giết không ít Hải Linh Tốt. Chỉ là, những Hải Binh Linh Tướng tầm thường kia có chém bao nhiêu, cũng không bằng việc nàng thức lời nói ca ca giết chết một vị Viễn Cổ Cự Thần thanh danh lan xa.

Bởi vậy, hiện tại thấy Quỳnh Đồng hung căn vọt tới, những Yêu Hỏa Linh Tướng kia cũng chỉ coi nàng là một tiểu nữ oa nhi nói lung tung, đương nhiên người nào người nấy anh dũng tiến về phía trước, chỉ muốn bắt lấy nàng lập công.

Dưới tình hình như vậy, chính là “Song quyền nan địch tứ thủ”, bốn phương quân địch như rừng khó tránh khỏi trái đờ phải chi hữu liễm; hướng chi tiểu muội muội hiện tại trong tay nàng thần binh cùng những Thần điều trong họa đầu linh binh kia đều thuộc loại hỏa, có khả năng là ngay lúc đó đã tỉnh ngôn thoát hiểm chạy về Quỷ Phương đại trận công phu Quỷ Phương đại trận., Trên cánh tay trắng muốt như ngọc của Tiểu Quỳnh cũng đã tăng lên rất nhiều vết thương cháy đen, máu tươi đầm đìa; thời điểm bị thương, cũng không biết có phải là chiếu lên ngọn lửa màu vàng trên thân địch binh xung quanh

hay không, giờ phút này chỗ bị thương Quỳnh Đồng ồ ồ chảy máu, cũng lóe lên một vòng hào quang sáng vàng.

“...”

Tục ngữ nói ” ốc lỏng lại gặp mưa rào, thuyền bị phá lại gặp gió trên đỉnh đầu”, đang lúc Quỳnh Đồng bị thương, đã sắp đến đường cùng, trước mặt đám địch bụi hỗn loạn như ngóc đột nhiên tách ra, bay ra một người nhanh nhẹn đứng trước mặt nàng.

Lúc phát hiện binh tướng đối diện dị thường, Quỳnh Đồng liền đưa tay cố gắng xoa xoa mắt, cực lực vừa nhìn, lại phát hiện hóa ra là địch tướng này tự mình nhận ra:

“Phượng Hoàng tử tử?”

Nguyên lai tên chủ tướng ngăn trở Quỳnh Đồng đi ta này, chính là lần trước cùng nàng đấu qua một chông với Địa Phượng Hoàng Thần Nữ. Lúc này vị đơn tự này tên là “Huyền” Phượng Hoàng Nữ, vẫn như cũ thần lệ không gì sánh được; một mảnh kim quang xán lạn bên trong thần quang sáng lạn tản mát ra ngàn vạn đầu địa điểm lộng lẫy, phụ trợ cả người vô cùng tráng lệ.

Tuy nhiên đúng lúc này, Quỳnh Đồng lại không rảnh để nhìn kỹ; thấy đại tử tử tách nhóm địch ra đi tới trước mặt mình, Quỳnh Đồng liền kêu lên:

“Phượng Hoàng tử tử, có phải tử đã quên rồi không, tử đánh không lại ta thì có!”

Giọng nói uy hiếp non nớt vang lên, Quỳnh Đồng liền thấp thỏm bất an chờ đợi phản ứng của nàng —— lúc này nàng nhìn thấy rõ ràng, lời nói lợi hại như vậy của mình, Phượng Hoàng tử tử ở phía đối diện liền có chút chần chờ, khóe miệng xinh đẹp lại có chút mơ hồ, dường như muốn nói lại thôi.

Thấy nàng như vậy, Quỳnh Đồng cũng có chút kỳ diệu, lẽ nào lời đe dọa này của mình thực sự có hiệu lực sao? Phải biết rằng hiện tại trên cánh tay mình từng đợt đau đớn truyền đến, đau đến mức muốn hít một hơi, nếu thật sự đánh với Bàn Lăng xinh đẹp kia, nàng cũng chỉ có thể cố gắng chạy trốn.

Chỉ là, đang lúc trong lòng Quỳnh Đồng thấp thỏm sợ hãi, lại chợt thấy thần nữ phượng hoàng dường như đang nhớ tới gì đó ở phía đối diện kia, đột nhiên quay người, uyển chuyển bay lên không trung, thật sự đã rời đi. Ở phía sau nàng, giống như lần trước lưu lại từng đạo tàn ảnh, giống như ánh nắng chiều đỏ rực rỡ.

Thấy vậy, không chỉ những thần binh họa đấu đang chờ Phượng Hoàng thần nữ xuất thủ kia lấy làm kinh hãi, ngay cả Quỳnh Đồng cũng giật nảy mình. Lúc này nàng vừa mừng vừa sợ, may mắn nói:

“Hi ~ thế này thì dọa chạy rồi, quả nhiên chỉ là hạng nữ lưu nha!”

Vả lại không đề cập đến trong lòng Quỳnh Đồng cảm thán, lại mở miệng thêm lần nữa.

Lần này hẳn nhập nhóm địch, dù sao so với vừa rồi càng có chút kinh nghiệm; một đường chém giết, trong ánh lửa quanh quần vẫn có thể nhìn ra phương vị của thiếu nữ Địa Linh đang chém giết gian nan kia. Mà lúc này một đường sát phạt, khí thế kia so với vừa rồi một lòng chạy trốn càng cường thịnh hơn, một đường Thần Kiếm Nguyệt chém lóng lánh hoa, thẳng như mảnh hổ xuống núi, khí thế nhanh nhẹn hung mãnh không ai có thể địch nổi!

Lúc này, Nam Hải Thần Binh chặn lời đã không còn khí thế địa chấn lúc trước; không biết có phải hay không cũng biết vừa rồi hẳn chém tướng ra, bọn họ một đường ngăn cản cũng có chút chần chờ. Ở giữa thần binh trù trừ, thiếu niên anh dũng tiến lên trên mặt chính là máu màu đỏ vàng, trong quang ảnh sáng tối giao thoa chung quanh lộ vẻ lẫm liệt vô cùng.

Cứ như vậy, khuôn mặt dữ tợn ra sức tiến lên, đảo mắt qua quỹ tích sát phạt giống như Quang Long màu tuyết này đang chạy âm âm đến liền kéo dài đến trước mặt Quỳnh Hồng đã dần lộ vẻ mệt mỏi.

“Đi!”

Vừa nhìn thấy thiếu nữ đang nghiêng răng nghiêng lợi, bắt chuyện liền quát to một tiếng, từ sau chém ngã vài tên địch

nhân, nhảy lên giữa chiến đoàn một kiếm ngăn cản Hỏa Diễm Thần Nhận mà thiếu nữ kia còn không kịp phản ứng, kêu lên một tiếng “Là ca ca”, liền đem thiếu nữ ngoan ngoãn không tay cầm một thanh kiếm hoành ngang dưới uy hiếp., Dưới chân ấy vân khí sinh trường, đảo mắt liền mất mạng mà chạy. Mà ở trên đường này, chẳng biết là địch trận không theo thường thế, rõ ràng thẳng đường mà đi, chẳng biết như thế nào lại đi thẳng tới một chỗ chưa có. Một đường kiệt lực xông tới, bỗng nhiên một cây đại kỳ ngăn trở đường đi.

“Này! Chẳng lẽ ngươi cũng muốn ngăn cản ta?”

Đột phá vòng vây, giờ phút này chính là sát hồng nhãn, đột nhiên nhìn thấy một cây cờ cao ngất, cờ xí sáng lạn kia theo gió cuốn lên, ánh sáng lưu động, giống như vật sống, liền một lòng cho là lá cờ này giống như thần quái đầu dê vừa rồi., Cũng muốn ngăn trở đường về của mình. Lúc này cũng không kịp suy nghĩ làm sao phản ứng, nghe vậy liền cắn răng một cái, há miệng ngậm lấy mấy sợi tóc đã phủ tới trước mặt, nâng kiếm nhảy lên cột cờ thô to kia, như một làn khói chạy đến đỉnh cầu cao bảy tám trượng, đánh tất cả tinh thần lên, như lâm đại địch, hét lớn một tiếng sau đó nâng kiếm lên, hướng cột cờ phía dưới phát phối đánh tới.

“Ừm, cái này đại khái chính là đại khái cổ họng yếu hại của kỳ quái đúng không?”

Trong lòng nghĩ thầm, Dao Quang tích tụ tất cả lực lượng tinh thần như một tia chớp quét tới cột cờ đại khuyết kia; tay nâng kiếm hạ, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng kỳ quái kia liền thân đầu khác hẳn, trải rộng ước chừng hai trượng thân lệ đại kỳ liền bay xuống.

“Đẹp!”

Người bật ra miệng chính là Quỳnh Đồng; lúc Đại Minh Phiêu Lạc, bóng lệ quang chói mắt. Đứa bé gái bị ca ca uy hiếp chính là đứa bé vừa vui vừa sợ, vội vàng giãy dụa vươn tay ra. Nó tóm lấy góc cờ, sau đó song song sử dụng, lần lượt cuốn một mặt cờ ngũ quang thập sắc thành một quyển, kiệt lực bóp ở dưới chân mình như bảo bối.

Lại không đề cập tới cô bé kia ngựa ngáy, lại nói giật mình; lúc này hẳn cũng không tính toán tỉ mỉ được nhiều, từ khi nhảy lên cột cờ cao ngất hẳn đột nhiên phát hiện, nguyên lai nơi này cao vọng viễn, lại có thể liếc mắt một cái nhìn thấy Quỷ Linh đại trận trước mặt lập lòe u quang.

“Thật may mắn!”

Thiếu niên mặt đất trăm thước thâm kêu một tiếng xấu hổ, thâm nghĩ vừa rồi mình một đường xung phong liều chết, vốn tưởng rằng cách giao giới hai quân càng ngày càng gần. Ai ngờ bây giờ nhìn lại, dường như đối phương đang ở sâu trong trận địa của địch nhân. Mà lúc này, những quân địch thần sắc không hiểu vì sao đang kích động lao tới như thủy triều, muốn vây bắt mình.

“Quỳnh Đồng ôm chặt!”

Thấy vậy, bất chuyển cũng là hào khí mãnh liệt, trong phút chốc quát to một tiếng, liền ra sức chém giết ra một con đường máu.

“Ừm!!!”

Nghe ca ca dẫn dò, bé gái ngoan ngoãn liền nắm chặt lấy cánh tay nhỏ như ngó sen, thật sự kẹp chặt lấy lá cờ đang hơi có chút trơn trượt kia. Sau đó, sau khi nghe Quỳnh Đồng trả lời liền không còn băn khoăn gì nữa, cánh tay trái vẫn kẹp lấy cô bé., Đầu bàn tay phải Thái Hoa đạo lực như sóng lớn trào ra ánh sáng, trong không gian phạm vi mấy trượng phụ cận quang hoa đại thịnh, đoàn Đại Quang Minh Thuần hộ thân kia phát huy đến cực điểm, thẳng như một vầng mặt trời nóng bỏng rơi xuống đất, một đường cuốn theo hướng đông bắc đường ra nhanh như tia chớp bay đi.

Dọc theo con đường này, vốn dĩ Lưu Quang Trảm của Phi Nguyệt không ngừng lượn vòng phóng tới, phối hợp với Dao Quang Thần Kiếm xuất quỷ nhập thần chính là tung hoành ngàn quân, thế không thể cản!

Tại thời khắc thành phu như vậy, trong trận tất cả tộc linh tại Chiến tộc có chút đầu óc đều cảm thấy. Nhìn thấy tình hình này nhin không được thâm nghĩ:

“Mà thôi, hóa ra thiếu niên này hai lần xâm nhập quân đội đều là cố ý. Một lần chém giết nuốt thịt con Thanh Dương. Hai lượt cướp đoạt Toan Nghê, thật không hổ là hung hãn thần giết chết Vô Chi tướng quân!”

Trong lúc nhất thời, những yêu hỏa thần linh này đều hoạt bát nhảy nhót ngay tại chỗ, dần dần không ai dám tiến lên. Dưới tình thế như vậy, thiếu niên một lòng chạy trốn lại rất nhanh tạo ra một cái lỗ hổng, trong chớp mắt đã giẫm lên Quỷ Vương Quỷ mẫu tự mình đánh trống không thay hấn, một lần nữa chạy về phía trước quân trận Quỷ Phương quân trên bức tường băng.

Sống sót sau tai nạn trở về trước quỷ trận, bắt chuyện liền rút lá cờ cuốn dưới sự uy hiếp của Quỳnh Đồng ra, tiện tay ném xuống đất, liền bắt đầu nghiêm túc giáo dục nha hoàn bốc hơi khỏi xúc động này. Ai ngờ, đang tận tình khuyên bảo, gã chợt nghe được Quỷ Vương Quỷ Mẫu một lần nữa kích động vô cùng, tiếng kêu sợ hãi vang lên:

“Á! Đây không phải trận quân đại kỳ của Diễm Hà quan?!”

“Trận quân đại kỳ?”

Tĩnh lại nghe vậy quay đầu nhìn, chỉ thấy mặt trên đất kia bị hấn chém thành đầu lâu “Kỳ quái”, đang ở trong băng trần diễm diễm diễm phóng quang, kim hồng vì chủ ngũ sắc diễm quang giống như hừng hực lửa, trong đó một đầu hung mãnh long vân che lửa quán, chính là sinh động như thật.

“Trận quân đại kỳ...”

Gió từ trong tuyết cảnh trở về, thiếu niên thở hắt hên một hơi, sau khi định thần lại cũng vui mừng như điên —— trận quân kỳ cương này, chính là vị trí của một sĩ khí; nếu mất đi, trận chiến này bất luận kết quả ra sao, cũng không sai biệt lắm coi như thất bại. Xem ra, vận khí hôm nay của mình thật tốt!

Nghĩ rõ diễm này, hai chân vẫn run như cũ thiếu niên cố gắng ổn định tâm thần, cười hì hì đan xen kinh hỉ nói với huynh muội Địa Quỷ Vương:

“Giới Tiêu, Anh La, lá cờ này... Tưởng tượng ra không lâu sau các ngươi liền muốn thành hôn, tạm thời ta cũng không có

gì khác để đưa tiễn, liền trước tiên đem quân địch Đại Côn Bằng này coi như hạ lễ!”

“Được rồi! Cảm ơn!”

Quý Vương nghe vậy, chính là cười đến không ngậm mồm vào được, thay cho nữ tử dịu dàng thẹn thùng không dám mở miệng cảm ơn.

Vả lại bọn họ vui vẻ không đề cập tới, lại nói đại quân Diêm Hà ở đối diện vừa bị hai lần trùng kích. Lúc này sau quân trận của họ, trên một thành trì ẩn nấp trong màn sương mù giữa không trung, một thần linh hình tượng hùng đại uy mãnh đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ vừa thấy.

Vị này tựa như yêu hỏa thần binh cỡ lớn uy mãnh linh tướng, chính là tộc trưởng họa tộc khi đầu tộc, thành chủ Diêm Hà Quan gây họa đầu thần.

Giờ phút này, vị thần tai họa đang phun ra nuốt khói, đang cẩn thận suy nghĩ về ba việc xảy ra trong lúc hỗn loạn gần như ngay tức khắc:

Thanh Dương Thần vừa đối mặt liền bị chém; Phượng Hoàng thần nữ gặp địch không nói một lời rời đi; Trung quân Đại Minh được gọi là Trần quân chi hồn bị người ta một kiếm chém đoạt.

Trong lòng phỏng đoán ba kiện đại sự tuyệt đối không tầm thường này, liền không khỏi vị tộc trưởng trí kế vô cùng họa đầu này không suy nghĩ sâu xa:

“Hôm nay chúng ta dự mưu này đã lâu, đi vòng công sát, thật sự xuất kỳ bất ý như vậy sao?”

Đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, trong lòng hung mãnh hung mãnh của Họa Đầu Thần liền sôi trào lên, bắt đầu cấp tốc tính toán quá trình xảy ra trước sau chiến sự.

Lại nói tiếp, vị Diêm Hà Quan chủ này giỏi về thần lực hỏa thuộc tính. Tuy bộ dáng y giống như khuôn đúc những tộc nhân kia, bộ dáng cương mãnh phi thường, nhưng trên thực tế, y lại mưu trí hơn người. Nói tới đây, vị này quyền cao chức trọng gây họa, bình sinh y lại có hai điều tiếc nuối.

Một trong tiếc nuôi đó là hấn tự phụ hùng tài, tự nhận mưu lược thiên hạ vô song nhưng lại đặt mình vào trong tướng của Long Thần tám bộ., Liền bị người ta liếc một cái liền nhận là một giới võ phu thần dũng hơn người. Mà trong mấy trăm năm gần đây, thực tế hấn là thành chủ Diễm Hà mưu trí tuyệt luân, lại được chủ công an bài đến bên trong Quỷ Linh Uyên mới tích tụ, trấn thủ ở ngoài Nam Hải hẻo lánh - yêu ma quỷ quái như vậy từng chiếm cứ vực biển rộng hay sao có thể thủ? Sắp xếp như vậy, quả thực giống như là tràn vào! Bởi vậy từ sau này, vốn bị người ta hiểu lầm địa tích đầu trí, thần trí càng thêm buồn bã bất đắc chí. Cả ngày mượn rượu ăn lửa đốt nhà!

Đương nhiên, tiếc nuôi này gần đây đã được giảm bớt một chút, bởi vì không còn để trong lòng như thế nào nữa., Không biết có phải do gần đây chiến cuộc bất lợi hay không, trong khi rất nhiều tướng lĩnh mưu thần nghi hoặc chiến cuộc bất lợi, vì sao vẫn đem trọng binh chủ lực đặt ở phía sau Nam Hải, Nam Hải Cộng Chủ Mạnh Chương vẫn luôn thủ khẩu như bình, rốt cuộc cũng hiểu rõ được nguyên do., Đem đồ hình hùng vĩ trong mắt mình thoáng lộ ra một chút cho thuộc hạ của mình, một mực buồn bực không vui mà gây họa thần, từ khi tham gia lần đó Nam Hải Mật Điện, chỉ có một số ít tướng lĩnh mưu thần mới có thể tham gia hội nghị, mới biết được thì ra là mình trấn thủ Quỷ Linh Hải Uyên bên trong, lại ẩn tàng bí mật lớn nhất trong thiên địa trước mắt! Nghe Thủy Hầu nói., Bí mật này, nếu ai có thể phá giải, là có thể trở thành chúa tể của vùng thiên địa này; sau đó chỉ cần hấn phát tay một cái, bất luận thế lực tà ác trên thế gian cường đại ra sao, bao gồm cả Tứ Độc, Huyền Linh luôn luôn bức người kinh khủng kia, đều sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt ——

Đúng lúc này, nghe được bí sự như vậy, lại nhìn khuôn mặt thủy hầu đang rực sáng, ngoài sự kích động và tham dự của mọi người, cũng không tránh khỏi có người có tâm tư khác. Chẳng qua, ý nghĩ này rất nhanh đã bị lời nói kế tiếp của thủy hầu đánh tan., Lực lượng trong thiên địa này, tự nhiên chỉ có người được trời cao lựa chọn mới có thể đạt được; mà Mạnh Chương, ông ta sớm đã là người được trời cao lựa chọn từ lâu. Từ đó trở đi, chỉ cần ông ta có thể đạt được bí mật ẩn sâu trong

thâm uyên Quỷ Linh Vực, liền có thể triển khai hoành đồ, cứu vớt những kẻ ngu xuẩn sắp đại họa lâm đầu kia!

Lúc đó, lời này vừa nói ra, mọi người ngoài cảm kích và còn có kẻ đa mưu túc trí mưu thần cảnh cáo chủ công phải thận trọng, nhưng khi đó Mạnh Chương lại không cho là đúng, gã kiên nhẫn giải thích cho mọi người nghe., Nói là hắn được trời cao định ra, đạt được bí ẩn kia cũng phải trải qua trùng trùng điệp điệp hiểm trở, hao phí sức chín ròng hai hủ mới có thể được thứ kia thừa nhận —— tồn không biết bao nhiêu công sức, có thể ca tụng vô cùng nguy hiểm, như thế nào không chứng minh hắn chính là hùng chủ may mắn độc nhất thế gian?

Vào lúc thần thái tung bay, Mạnh Chương liền cảnh báo cho chư thần ở đây, nói là tất cả mọi thứ hiện tại mà y đang làm đều là vì chính nghĩa trong lòng thương sinh; con rồng hoang dã kia đánh thẳng về phía lão long đáng ghét kia., Cứ giống như những ngu dân ngu muội bất hóa kia, không hiểu được đại thế thiên địa. Sau khi chính khí hạo nhiên tuyên truyền như vậy, Mạnh Chương tự hùng lại đặc biệt nhắc tới họa đầu thần trấn thủ Diễm Hà quan với Mạnh Chương, yêu cầu y phải cùng chung một mối thù với Thập Nhị Thôn Quỷ Thú Thần, cùng trấn thủ Nam Hải kia cho thật tốt.

Bởi vậy, cứ như vậy, tai họa Thần liền không hề khổ não vì cái nơi xoàng xĩnh này nữa, ngược lại bắt đầu tự hào vì được ủy thác nặng nề như vậy!

Đương nhiên, điểm tiếc nuối đầu tiên này xem như đã tiêu trừ, nhưng cái tiếc nuối bình sinh của hắn lại có vẻ hơi khó tiêu tan:

“Vì sao trời cao lại cho ta đáng vẻ như thế này? Vì sao ta không thể có đáng vẻ cơ trí tiên phong đạo cốt giống lão nhân Long Linh?”

Bỏ qua những lời châm biếm trong đó, lại nói vị hỏa linh tự nhận tâm địa Cẩm Tú này uy mãnh, đang khẩn trương tính toán chiến cuộc trước mắt, hy vọng có thể phán đoán ra bước tiếp theo chính xác của án thống quân., Tự cho mình là như vậy, trí trí như hắn chỉ để ý đại thể, chỉ bắt quá cần từ trên

chiến lược quan sát toàn bộ chiến cuộc. Chẳng qua là hơi chú ý, ý trí hơn người họa đấu thần liền quyết định nếu tiếp tục chiến đấu thì không còn ích lợi gì nữa. Hiện tại trong lòng hắn thầm nghĩ:

“Không đề cập tới một chút lịch sử chiến đấu trong chiến trường trước mắt, xem qua hơn trăm nghìn năm qua đi, cho dù địch ta dốc hết toàn lực, đánh tới hôm nay cũng chỉ là dây dưa mà thôi. Bởi vậy xem ra, nếu thời gian dài như vậy mà vẫn kéo dài như vậy, sẽ không bởi vì một trận chiến mà thay đổi chiến cuộc.”

Trong hào quang kiêu ngạo đấu tường, tư tưởng một khi mở ra, các loại ý tưởng kỳ diệu họa đấu thần trầm triết lý liền tuôn trào như suối:

“Hơn nữa Chúc U Quỷ Phương kia, nói là viên hồng mẫn bị chúng ta thăm dò nhược điểm, nhưng đây thực sự chính là điểm yếu yếu của bọn hắn sao? Phải biết thực ra là hư, hư thì thật, nếu đây là điểm yếu của bọn hắn, vậy không lý nào bọn hắn không biết, không lý do gì lại không cẩn thận tăng thêm phòng ngự; như vậy, nhược điểm phá hoại này ngược lại thành mạnh ngoại của đối phương!”

Trong lúc cố gắng suy nghĩ như vậy, thành chủ họa đấu anh minh không chỉ bàn luận suông mà còn liên hệ chặt chẽ với tình hình chiến đấu trước mắt - Vì sao lại tự cho là thần không biết quỷ không hay quanh quẩn trở lại phía sau đối phương, không chỉ có quỷ phương thủ lĩnh toàn bộ ở đây, mà còn có thiếu niên tứ côn đã từng chém giết Vô Chi đại nhân ở chỗ này? Điều này quả thực giống như ước hẹn trước đó chờ hắn ở đây!

Nghĩ đến đây, lại nhớ tới khi còn sống pháp lực của tên Quỷ Vô Chi kia còn cao hơn mình rất xa, vì vậy một thân hỏa khí họa đấu này toát đầy mồ hôi lạnh.

“Đáng giận!”

Tư duy mập mạp thông minh Thần Linh đảo mắt nghĩ:

“Hả, con Phượng Hoàng kia trơn lau, khi thấy tình thế không đúng, chưa đánh đã tránh đi rồi!”

Đến lúc này, vị thành chủ Diễm Hà Quan này đã biết nên làm như thế nào.

Đúng lúc này, Phó thành chủ bên cạnh vừa đi tới bấm báo:

“Bấm đại nhân, việc này có chút không đúng!”

“Ồ? Có cái gì không đúng, người nói đi.”

Nghe Tu Diễm Đà nói như vậy, tai họa đấu thần cũng rất thú vị chờ hần ta nói tiếp.

“Là như vậy, vừa rồi ta tinh tế lắng nghe, lại phát hiện thiếu niên kia nhìn như vô tình đi nhầm vào quân ta, quý phương minh cổ kia liền thuận theo vang lên; mà chờ hần sát lược một phen rồi lại trở về trận doanh quý phương, diễm trống kia liền đột ngột dừng lại - Hiện thấy bọn họ sớm có ăn ý, thực không phải vô ý!”

“Ha ha! Đúng là như thế, ta cũng đã sớm nghĩ tới!”

Vả lại bọn họ nói chuyện đáp lại, lại nói phía bên kia quý phương. Chờ chém tướng đoạt cờ xong, một số xỉ khí quý linh đại trận vốn thất bại tan tác trở về, hiện tại có thể coi là khí thế ngút trời. Mà chống được một lúc này, ngàn vạn binh tướng Quý tộc cũng từ phía sau vọt tới, nhất thời vùng tịnh thổ này tràn ngập quý khí, cũng kéo dài thành một hải dương màu đen vô cùng vô tận giống như đối diện!

Dưới tình thế thế như vậy lực lượng ngang nhau, sau khi xem qua vết thương Quỳnh Đồng, giờ phút này chính là đường chủ Tứ Hải Đường Dư Dững khả úy, lưng tựa vào trăm vạn quân trận phía sau, giữa màn sương mù giao thoa chấp kiếm mà đứng, lẳng lặng đối mặt với quân trận đối phương, lui tới mộng lung chính là vực dừng Nhạc giăng co, giống như thiên thần.

Lúc này, cũng không biết là trùng hợp hay không, đang lúc tỉnh nói không có việc gì đứng thẳng thân nhiên quan sát, không biết vật gì thấy không rõ, bất tri bất giác bước về phía trước một bước ——

Cho dù hần nhắc chân một bước như vậy, nhưng sát trận màu vàng vô biên vô hạn ở đối diện lại đột nhiên lui về phía sau.

Chẳng qua sau khi đảo mắt một cái, đại quân Diễm Hà vốn nhìn không thấy giới hạn liền sai bước trước người thiếu niên cầm kiếm lui lại mấy trăm dặm.

“...”

Tất cả biến hóa nhanh như vậy, tuy đã tỉnh luận tận mắt nhìn, nhưng vẫn lộ ra có vẻ rất không chân thực. Chỉ là, tuy rằng hắn không thể tin được, nhưng sự thật trước mắt vẫn còn tiếp tục. Ngay sau một đoạn hỗn loạn như mộng ảo, Kim Hỏa bình trận vốn hung hăng lui tới kia đã không còn một mảnh, trên mặt biển trước tĩnh thổ, chớp mắt đã là vạn âm câu tịch, tái diễn thanh minh.

Ngay tại thời điểm thần hỏa đầy trời lui tới, ở trong mắt người khác đang đứng ngạo nghễ đầu sóng ngọn gió, chính là thiếu niên nhanh nhẹn phong thái tuyệt trần, cũng tỉnh ngộ lại, liền chợt thấy một luồng sáng xanh, đập vào mắt. Vì vậy hắn liền tra kiếm vào vỏ, quay đầu nhìn lại, thấy được một lưỡi câu Thanh Nguyệt chậm rãi mọc lên từ phía đông. Đúng vậy, đúng là:

Ngọc Thổ Kim Ô, nhị khí tinh linh là nhật nguyệt.

Âm u dương liệt, ngũ hành sinh khắc khác nhau.

Đệ bát tiên lộ khói bụi thứ mười tám cuốn xong.

Kính thỉnh đọc một quyển sách: “Hồng Đồ Giang Hải Vô Ngân...”

Tầng thứ mười chín tác động uyên ương, chẳng ai có thể vẽ được lông mày nữa.

Chương thứ nhất nóng lòng tư lãnh, sau say thi ngữ còn điên cuồng...

Từ khi thiếu niên kia giết ra giết vào trong bụi vạn quân, sau khi chém tướng đoạt kỳ như nhàn nhã, tất cả Chúc U Quỷ Linh được chứng kiến cũng đều vui vẻ phục tùng; từ đó trở đi, trên dưới Chúc U Quỷ Phương đều lấy Quỷ Vương du lịch môn trần gặp phải mình chủ mà tự hào.

Lúc cáo biệt đặng phải trận đại chiến kia, bắt chuyện mấy phen chém giết xông ra, lúc ấy không quá cảm giác được, sau đó dù sao cũng có chút thoát lực, liền cùng Quỳnh Giác ở trong Chúc U Quỷ Vực thêm mấy ngày ở đây., Trong những ngày này, hắn nghỉ ngơi lấy lại sức. Sau khi tỉnh lại, hắn nhớ lại những hành động lỗ mãng của Quỳnh Huyền một mình lâm vào cảnh địch nhân, liền cùng những lời nói tàn khốc ít có, nói thẳng với Quỳnh Đình là nước mắt lưng tròng với nàng cho đến khi nàng ta khóc. Từ đó về sau lại dẫn nàng ta đi khắp nơi trong Chúc U Quỷ Vực, tìm kiếm thăm hỏi thẳng cảnh, xua đi thời gian nhàm chán trong mấy ngày tĩnh dưỡng này.

Đi nhàn nhã trong Quỷ Hải Linh Vực được bao phủ trong hắc ám thiên địa, cũng làm cho hắn phát hiện ra một số nơi mới lạ. Hóa ra trong đám quỷ phương âm khí dày đặc này cũng không thiếu nơi thanh u, ví dụ như cách phía đông bắc phương bắc của Cửu Minh U Đô khoảng hai trăm dặm, có một khu rừng rậm trắng noãn như tuyết, trong đó có cả bạch cốt lâm., Trên đầu các nhánh cốt ngọc xám trắng xám nhạt mở ra đóa hoa năm màu, trong đó hồn ảnh nhàn nhạt, như mang tân quý; mà trong rừng lại có rất nhiều bóng quỷ điều linh vũ kéo dài mái chèo nhảy nhót trong đó, tiếng kêu như tiêu, đúng là bất phàm.

Trong rất nhiều phong vật quỷ phương này, đếm kỹ lại, chỗ an lành nhất còn phải đo đạc xung quanh Tịnh Thổ Bất Cầu.

Bất Cầu Xuyên, sóng lớn như tấm gương này Quỷ Xuyên thủy sắc thâm trầm, nếu đứng trên sông nhìn chăm chăm vào dòng nước lâu ngày, sẽ phát hiện nước sông trơn nhẵn chậm rãi lưu

động trước mắt đúng là sâu không lường được, đáy vực sâu như thương khung sâu thăm thẳm., Mặt sông thỉnh thoảng nhảy lên sóng ánh sáng bắn tới đáy U Minh Hà không thấy điểm cuối, phẳng phất như từng điểm tinh quang, phối hợp với đáy U Hà thâm thúy như những ngôi sao đêm trong thế giới phàm trần, khiến chúng động lòng người. Mà ở trên con sông u lãnh như tinh không này lại có sương mù màu xanh trắng trôi nổi, chậm rãi di chuyển lên phía trên dòng sông đen tối, giống như đang khẽ ngón tay đặt lên chiếc áo lụa mỏng quý giá phía trên Hắc Ngọc Trì.

“ ... ”

Ngày hôm nay, ngay ngày thứ ba sau khi Quỷ Phương đánh lui được cuộc tập kích bất ngờ của Nam Hải Thần Quân, hắn bắt đầu ngồi thưởng cảnh sông Bất Nhiễm Chi Xuyên này. Khi mắt hắn nhìn lướt qua, người đó như con sông, thần tư lo lắng, nghĩ đến lúc câu cá, vị tiểu muội muội mới vừa bị trách móc kia của hắn đã chạy một mạch ngay tại phụ cận, trên khuôn mặt trắng như ngọc của hắn hiện giờ đang cười hì hì, không biết vì sao lại cao hứng đến vậy.

Sau khi chơi đùa một hồi như vậy, Quỳnh Huy nhìn trộm rồi tỉnh lại, thấy ca ca đang ngồi nhắm mắt ngưng thần trên sông, sắc mặt trang trọng, hiển nhiên đang suy nghĩ chuyện đại sự gì đó, nhất thời khẳng định không để ý tới nàng, nàng liền cẩn thận liếc mắt một cái. Theo dòng chảy không dính chút bụi bẩn này nhảy nhót nhót hướng đông chạy đi, muốn xem con sông lớn như mực này rốt cuộc phát nguồn nơi nào.

Đương nhiên, nguyện vọng lớn như Quỳnh Quỳnh ngày xưa của nàng cũng giống như đám tiểu nháo, cũng không có kéo dài quá lâu; Tổ Lưu mà chạy lên đi ra ngoài bốn năm mươi dặm, mới nhìn thấy một dòng chảy màu đỏ uồn lượn hướng bắc, nàng liền đột nhiên cảm thấy thần tư buồn ngủ, vô cùng muốn ngủ. Một giấc ngủ say sưa, Quỳnh Huy liền tranh thủ thời gian tìm được một tảng đá tròn trịa tựa như cái ghế ngủ.

Sau khi dựa vào đá tròn trong lòng sông không bao lâu, Quỳnh Huy liền biết mình đã ngủ.

“Lại nằm mơ à!”

Xác nhận thiếu nữ mình đang ngủ, nhìn quanh giấc mộng trước mắt, cảm thấy hết sức mừng rỡ, vỗ tay trong mộng hoan hô:

“Thật tốt a, lần này không phải ác mộng!”

Thì ra giờ phút này, trước mặt nàng, không hề có cảnh vật đáng ghét của sông núi lửa, cũng không có thứ gì đáng ghét như Dao Hoa Kỳ; ở trước mắt nàng, chỉ là một vị ma quái màu máu cao hơn sáu trượng, diện mục dữ tợn, hai cái chân khổng lồ vắt ngang ở trên dòng suối rộng hơn một trượng, toàn thân từ trên xuống dưới máu tươi tủa ra, nhuộm dòng suối nhỏ dưới chân thành một dòng sông máu.

Chợt nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ này, toàn thân phồng lên, hình như đều là cự nhân đáng sợ do huyết bao tạo thành. Quỳnh Đình lại không chút sợ hãi, ngược lại vô cùng vui vẻ; tuy biết rõ là nằm mộng, thiếu nữ vẫn nho nhã lễ độ, ngửa mặt lễ phép hỏi hấn:

“Huyết Nhân thúc thúc, ngươi là chuyên môn đến chơi cùng ta sao? Ngươi có phải rất bận rộn không?”

Quỳnh Huyền đã hỏi qua, vị cự nhân màu máu nằm mơ kia lại không trả lời. Nàng ta cúi đầu ngơ ngác nhìn tiểu cô nương yêu tiểu Linh Lung trước chân, thiếu nữ này trong mộng ngây ngốc một hồi, sau đó bỗng nhiên âm âm quỳ xuống, ở trên nước suối máu chảy thành sông này hướng về Quỳnh Thuần vụng về dập đầu lễ bái.

Hành động của huyết sắc quái nhân làm tiểu thiếu nữ đang kiên nhẫn chờ hấn đáp lại hoảng sợ. Cố gắng ở trong huyết cự nhân đạp lên gió lớn cố gắng đứng vững bước chân, có chút không biết làm sao suy nghĩ cẩn thận, liền yên tâm đem tên mình nói cho vị huyết nhân thúc thúc hết sức lịch sự., Cũng hỏi hấn tên gì, trong những câu chào hỏi tầm thường như vậy, Huyết Sắc Cự Nhân kia khi bắt đầu ngoảnh mặt làm ngơ, đợi đến khi lại quỳ lạy thêm mười mấy lần nữa, hấn mới nặng nề đứng thẳng dậy., Nàng nửa quỳ đưa một vật đến trước mặt Quỳnh Thước —— cho dù ở trong mộng, Quỳnh Thổ cũng thấy rõ ràng, chỉ thấy dòng suối máu này cự nhân đưa tới,

chính là một đóa huyết liên đỏ tươi, trong đó máu tươi chảy ra, mùi tanh hôi xộc vào mũi!

Chờ huyết nhân đưa tới đóa huyết sắc cự liên to bằng chậu rửa mặt này, không đợi Quỳnh Uyên giơ hai tay lên tiếp nhận, cái cành của đóa huyết liên này liền bị bẻ gãy, đóa hoa suy sụp rơi xuống đất., Sau khi chạm đất liền hóa thành một vũng máu loãng, phi tốc uồn lượn chảy vào trong Huyết Khê dưới chân cự nhân. Sau đó huyết nhân trong mộng bỗng nhiên phá thành mảnh nhỏ, bầy chim bay tán loạn vỡ thành trăm ngàn quái vật màu máu miệng túi căng phồng, toàn bộ mất túi, đảo mắt liền rơi xuống dòng suối máu chảy xiết, bị chen chúc chảy xuống hạ du.

Khi hoa sen hóa máu, cự nhân tan vào huyết hà, giấc mộng mờ ảo ngẫu nhiên của Quỳnh Huy này cũng đã kết thúc. Xoa xoa cặp mắt ngái ngủ, nhìn Quỷ Xuyên nước màu đỏ thẫm trước mắt đang nổi giận bôn ba như cũ, trừ màu nước ở giữa gợn sóng có chút giống ánh mắt của quái vật trong mộng cảnh, còn lại tất cả đều như cũ, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau giấc mộng nho nhỏ có chút không thể tưởng tượng này, Quỳnh Huy và thúc thúc tử của đường chủ nàng chính thức cáo biệt Chúc U Quỷ Phương của Chúc U Quỷ Phương, một lần nữa bước vào trong dòng sông mênh mông bát ngát mênh mông cuộn cuộn. Hai huynh muội thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đi theo con đường xa hơn lúc trước hướng tới Phục Ba Đảo nơi Tứ Độc Huyền Linh ở.

Ước chừng ba ngày sau, chạng vạng tối ngày hôm đó, hai huynh muội tỉnh nói cẩn thận tiềm hành rồi trở lại Phục Ba Châu. Hơi qua đủ loại chuyện vặt trong đó, chờ tỉnh lại nói những chuyện phát sinh trên trời dưới quỷ phương này cho Tứ Độc Long Quân, Tứ Độc Long lão Long Vương này tầm tắc lấy làm kỳ lạ:

“A, hóa ra tên quỷ tộc ăn khuya nhà ngươi là Vương Quỷ Phương kia!”

Sau một hồi nháy mắt nháy mắt ra hiệu, Lão Long Quân giống như nhớ ra điều gì đó, liền ngã chân thờ dài:

“Thôi được, vốn nghĩ mấy ngày nay bốn tọa tự mình dẫn đầu đại quân công phá quần đảo Thần Mộc, hạ Thần Mộc, Nam Lam, Trung Sơn nhất đảo ba châu, hẳn là có thể ghi được công đầu; nhưng so với đại công chém tướng đoạt cờ, liên minh quý khách xù như vậy, chỉ có thể khuất phục nhị đẳng!”

Trong tiếng hồi hận đó, võ tướng Huyền Linh vẫn thần khác chúc mừng liên ừn ừn kéo đến; chờ sau lần ồn ào hỗn loạn này, thiếu niên đã có chút đầu vầng mắt hoa lại bị một vị thị nữ Long Cung thật vất vả mới chen vào kéo qua, nói là công chúa nhà nàng đang ở trên tầng đá ngầm phía đông đảo chờ hẳn, muốn nghe hẳn nói một chút về tình huống nhiệm vụ hoàn thành.

... Ở bờ biển ban đêm, yêu nữ đội mũ quan tứ hải chính là trang phục đã được lưu lại; lần nữa nhìn thấy nàng. Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy nàng tươi đẹp như cũ. Huyền hình mờ ảo ảo —— cảm thư thỉnh xóa bỏ —— cảm thư (Cảm thư, thư mời xóa bỏ) (Cảm thư), thỉnh cảm thư xóa bỏ), trong quang ảnh một đôi đèn lồng màu trắng mềm mại., Khuôn mặt yêu mị của Huyền Lệ cung bao phủ lộ ra vẻ vui mừng, cũng chỉ có thể đợi sau khi tỉnh lại cẩn thận cảm nhận mới phát giác long nữ quý yêu thư trước mắt, trong mi mắt dịu dàng đã có thêm mấy phần tiêu tụy như mưa bụi.

Thấy vậy, thân thể thiếu niên không tự chủ được truy hỏi long nữ, liền đem chuyện xưa kinh hồn trên mấy ngày trước trên biển hết sức nhẹ nhàng băng quơ, kể như mình vừa đi hải ngoại du ngoạn vài ngày vậy.

Chỉ có điều, Long Nữ với tâm trí nhanh nhạy vẫn nghe được trong lời nói của thiếu niên có chút kỳ quặc, lại kết hợp với một tiểu muội muội ngoan ngoãn thỉnh thoảng bổ sung vài câu khiến cho thiếu nữ vốn đang lo lắng không thôi.

Trên mỏm đá ngầm đang trào dâng không ngừng, long nữ dựa sát bên cạnh thiếu niên chính là lo được lo mất. Nàng vui buồn lẫn lộn. Nàng vui mừng là, ánh mắt của mình quả nhiên không tẻ, nhân vật nhìn như phế vật năm đó, lại còn siêu quần hùng cũ kỹ, đỡ phải bản công chúa sau này hao tâm tốn sức mời hẳn

tiến. Lo lắng là, thiếu niên bên cạnh bản lĩnh càng ngày càng lớn, sau này nhất định sẽ mạo hiểm, vạn nhất...

Mỗi khi nghĩ đến đây, Long công chúa vô cùng can đảm, không dám nghĩ tiếp nữa.

Lại nói tiếp, lần này Linh Miên và Huyền Thức Ngôn phân biệt hơn nửa tháng. Hiện tại một lần nữa nhìn thấy, lại giống như chia tay mấy năm. Ngoại trừ bỏ đi những đại sự của quân tộc, tiếp theo tiếp theo là như vĩnh viễn không bao giờ nói ra hết, sắc mặt cùng hồn cùng. Điều cố gắng, lớn lời nói cho đến nửa đêm., Hai người vẫn là hứng thú dạt dào, đầy bụng tri tâm lời nói giống như thủy triều không ngừng tràn lên bờ cát, không cách nào đoạn tuyệt, thế nào cũng nói không được. Vì vậy, chờ qua giữa đêm., Linh Dục hỏi qua, liền lệnh cho hai cô bé tiểu nữ long cung luôn công đèn lồng đưa tiễn bọn họ kia, sau đó hai người bọn họ liền dứt khoát ở trên đá ngầm biển đá ngầm này, ở trong tiếng thủy triều tựa sát vào nhau chờ đợi mặt trời mọc.

Nói xong liền trở lại vùng biển Phục Ba, cùng Linh Dục quan sát mặt trời mọc ở Thương Hải. Chẳng mấy chốc, Tứ Thiếu chủ Vân Trung Quân đã mở tiệc chiêu đãi tứ độc trong đại trướng Phục Ba Châu, tẩy trần cho thiếu niên đường chủ chiến thắng., Trong long trướng huy hoàng một phen ăn uống linh đình, bắt đầu giải thích, cuối cùng cũng dần dần minh bạch những đại sự xảy ra ở Nam Hải trong ngày này. Vốn vài ngày trước, trong Vân Trung Quân tự mình dẫn dắt Tứ Độc Yêu quân Huyền Linh Thủy tộc vây công quy mô lớn, lúc này cô lập một hòn đảo Tam châu ở ngoài Nam Hải Long vực, quần đảo Tam châu trên Nam Hải Long vực., Dưới áp lực của đại quân, cuối cùng dưới sự dẫn đầu của Thần Mộc đảo, Linh tộc “Trọng Quang Thần Húc” dẫn dắt hướng Vân Trung Quân đầu hàng, tuyên bố bỏ tối theo sáng, nguyện trung thành Nam Hải Long Thần - Thần Tư - Bá Tử - Bá Ngọc, mà không thừa nhận Tam Long Tử Mạnh Chương là cộng chủ của Nam Hải.

Ngay trong tiệc rượu, tỉnh lại cũng nhìn thấy cư dân Thần Mộc đặc biệt đến chúc mừng mình quần đảo, liền phát giác ba châu dân bản xứ Nam Lam, Trung Sơn Tam Châu tất cả đều lớn lên khôn khéo cường hãn, mũi nhọn mở dài., Tướng mạo của bọn

họ hơi giống chó, trên thực tế, lãnh chúa Húc Nhật Trọng Quang tộc trưởng lão trên thực tế, mỗi người đều là một bộ dáng thần thể, mũ rộng vành rộng lớn, ống tay áo bông bành, khi hành động bên cạnh hắc bào có sương mù màu bạc lượn lờ, giống như Tiên Vân, quả nhiên không hổ là hậu duệ Thần Nhân tộc gần đây nổi tiếng ở Nam Hải.

Nghe vậy, Tứ Độc lão long quân không đến mười ngày đã công phá một đảo Tam Châu của Thần Mục, chính vì những thần tiên như trên đảo Thần Mục này đều hiểu rõ đại nghĩa, để tránh sinh linh đồ thán trên đảo không đợi chiến hoả đốt hòn đảo, khi đại quân Tứ Độc Huyền Linh bố trí trận pháp ở bên ngoài liền dốc toàn bộ lực lượng, hàng phục ngay lập tức.

Đối với việc bọn họ không đánh mà lui như vậy, đã bắt chuyện không hề có ý khinh miệt. Ngược lại cảm thấy bọn họ vô vi mà làm, thật giống như chính mình vào thanh môn một mực theo giáo nghĩa. Nghĩ vậy, đường chủ Đạo Môn đang say khướt nóng rượu liền cầm chén rượu lên., Sau khi đi tới chỗ mấy vị Trọng Quang trưởng lão bắt đầu tiếp xúc với việc tu hành đạo gia, nhìn xem có đồng đạo hay không. Sau khi hần hỏi qua, cũng không biết có phải hay không những người mới hàng kia kiệt lực lấy lòng vị thiếu niên thần hào vừa mới quét khỏi này, chỉ cần bị hỏi thăm một chút thì mỗi người đều nói mình đối với Thanh Tĩnh đạo gia thật sự là ngưỡng mộ, cùng lúc tỉnh lại đôi đáp còn có thể dẫn kinh chứng chứng, nói cực kỳ hợp ý.

Vả lại không đề cập đến Tiên phong đạo cốt Nam Hải Linh tộc đã kiệt lực phụng thừa vị thiếu niên Đạo gia này, lại nói tới sự ầm yển trong đại trưởng. Sau khi uống ba tuần rượu xong, trước sân ca múa chính giữa đại trưởng lại đột nhiên nổi lên chút phong ba!

Lúc đó, bắt chuyện đang cùng tiền bối Nam Hải khiêm tốn trả lời, đúng lúc vào hẻm, lại chợt nghe bên trái một hồi tiếng ly vang loạn, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy hai nam tử lưng hùm vai gấu đang trợn mắt nhìn nhau, chén rượu trong tay câu không, trên thân nước chảy đầm đìa, hiển nhiên vừa rồi đã quát lên với nhau.

Lại nói tiếp, tình ngôn cũng là vừa mới từ trong phong ba hiểm địa trở về, đúng là thập phần cảnh giác; vừa thấy loạn, cũng mặc kệ cái khác, nhanh chóng xông tới trước, nghiêm túc hỏi hai người này vì sao xung đột. Đến lúc tới gần, rượu hẩn cũng thanh tỉnh vài phần, lúc này mới thấy rõ hai người đang mặc áo bạc khinh chiến, chính là người lúc trước mình nạp hàng Ngân Quang Châu Cự Phong tộc nhân.

Lại nói đến hai con mắt giận dữ giăng co Phong Linh kia, vừa thấy gã tỉnh lại, tất cả đều nhận ra vị ân chủ bốn tộc này; thấy gã tới hỏi, vội vàng buông vũ khí trong tay xuống, khoanh tay cung kính đứng đó, đối đãi ân chủ như vậy.

Đội hai người gây chuyện này tỉnh táo, mở miệng liền hỏi rõ ngọn nguồn, đột nhiên lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười - thì ra là... Hai vị ngân quang phong linh nguyên nhân nảy sinh tranh chấp, nhưng vì tranh luận tiền sảnch chính vì đám đông Điệp nữ Lưu Hoa Châu muốn vui vẻ giúp đỡ ai đẹp hơn. Bởi vì tinh linh hai châu ngân quang lưu hoa từ trước đến nay đều tôn sùng; mà hai nữ điệp hai người ở trước ca múa không phải ai khác, tự nhiên phân biệt là thê tử hai người. Tự nhiên đều nói thê tử mình xinh đẹp, hơn nữa cũng không giống ngày xưa. Bởi vì chuyện quan hệ đến thê tử mình, nói xong liền rất nhanh mượn rượu kinh sinh khí.

“...”

Hơn nữa vừa mới tỉnh nói, vừa nghe được chuyện này, cảm thấy rất thú vị, nhưng cũng hiểu được chỉ là chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi, liền chuẩn bị cùng hai vị Phong Linh kia an ủi vài câu rồi trở về trong tiệc của mình; dù sao lương cảnh tốt như thế, lại gặp được tri âm, ai cũng biết, mặc dù đã hiểu là thiếu mất hứng thú, hai con ong linh kia lại nhận hẩn làm ân chủ, vốn coi hẩn như thần minh, hiện tại thấy hẩn đến thẳng tựa dân gian khổ chủ gặp Thanh Thiên đại lão gia, nào dám thả hẩn đi như vậy.

Bởi vậy, lời cuối vừa dứt, hai hán tử anh tuấn hào sảng của Nam Hải Ngân Quang Châu đồng loạt khom người, khẩn cầu Văn đại nhân phán đoán. Để bọn họ phân biệt vị mỹ nhân nào của mình.

Thấy hai người bọn họ tín nhiệm, lại làm ra vẻ ồn ào huyền não chuyện này, bắt chuyện rồi cũng đành phải quản việc nhà, cùng mấy vị trưởng lão Thần Mục đang đợi mình từ xa tới, liền kiên nhẫn dừng lại, quan sát tỉ mỉ hai vị điệp nữ trước tiệc. Lúc này, hai vị hồ nữ tinh linh này cũng biết tranh chấp của trượng phu mình, đều bất ngờ đứng xuống, chuyên tâm chờ đợi ân công thiếu niên này phán xét.

Lại nói tiếp, lần trước ở Thần Thụ quần đảo cứu những con cháu Điệp Nữ Phong Linh này, nhớ lại đây là lần đầu tiên xem xét tỉ mỉ hình dạng của các nàng. Hiện tại đứng trước đường hai vị Lưu Hoa Điệp Nữ, dung mạo tất cả đều xinh đẹp, thân thể nhẹ nhàng tinh xảo, sau lưng một đôi cánh trong suốt lóng lánh lưu quang, khéo léo bao la, linh hoạt to lớn., Mấy người cùng người đến đông đủ, nương cánh bướm vỗ Thanh Phong, hai vị Lưu Hoa tinh linh đang nhẹ nhàng lơ lửng ở trước đường, thân thể yêu vật lưu chuyển phiêu diêu, phảng phất vừa có kinh động liền có thể lập tức chạy thoát. Đương nhiên, lúc này mặc dù bị người ta trực mắt nhìn chăm chú, nữ điệp trời sinh tính thẹn thùng cũng không định bay mất, bởi vì cái này dù sao cũng quan hệ đến vinh dự phu quân mình.

Hơn nữa nói quá lời, cứ nhìn một hồi như vậy, thực sự chỉ cảm thấy dung mạo hai vị Điệp Nữ này chỉ sần sần như nhau. Hơn nữa, cho dù trong suy nghĩ, hẳn thực sự có thể phán đoán ra dung nhan của các nàng một chút, nếu thật sự nói ra, thì vẫn luôn có một vị nữ tử Phong Linh Điệp bị hấn hạ mình mặt mũi.

“Đại nhân!”

Đang lúc mở miệng hỏi hận vì sao phải tích cực tiến về phía trước, thì một con Phong Linh một mực dẫn đầu tiến đến, bỗng nhiên nói:

“Đại nhân, ngài nhìn bên cánh bên trái mang theo lục quang, chính là bên trong cánh tiện, tiểu danh ” điều thảo”!”

“Đại nhân!”

Thấy gã tiến lên chỉ điểm, một vị Phong Linh khác cũng không cam lòng rút lại phía sau, tranh thủ thời gian nói ra:

“Đại nhân, bên phải thảo thảo đệ muội đúng là nội tử, tiểu danh “Nhụy nô”, thỉnh đại nhân minh giám!”

“Ách...”

Chợt nghe thanh danh “Nhụy nô” cuối cùng này, cũng không biết xúc động tâm sự gì, nguyên lai sắc mặt coi như thông dong lại rất kinh ngạc.

“Nhụy nô, nhụy nô...”

Cân nhắc tên trong lòng vài lần, lúc tỉnh lại liền cảm thấy cái tên này luôn có cảm giác như đã từng quen biết.

“Ai, thôi!”

Đúng lúc này, chính lúc mở miệng hoảng hốt nhìn chăm chăm Điệp Nữ Nhụy nô kia, chợt nghe thấy bên cạnh có người chán nản nói:

“Trúc Phong huynh, hay là ta thua.”

“Nhụy nô tiểu nương tử nhà ngươi, quả thật so với hương cỏ nhà ta còn ngon hơn vài phần; chỉ là ta vẫn rất thích hương trà!”

Chợt nghe lời ấy, thiếu niên còn chưa đưa ra phán xét trên mặt càng ngạc nhiên; quay mặt nhìn lại, đã thấy hai vị Phong Linh cực giận bên cạnh đã trở lại trong tiệc, cùng uống rượu đoán quyền, không ngờ đã về rồi.

Kể từ đó, đoạn phong ba này cứ lắng xuống, nhưng sau khi tỉnh lại không biết vì sao cảm xúc chập chùng, rốt cuộc không bình tĩnh lại được. Từ đó về sau trong yến hội, trước mắt vẫn là đèn xanh vụ, sơn hào hải vị, hàn huyên đan xen, hấn lại rốt cuộc không nhắc lên nổi hứng thú gì. Đang lúc cô đơn uống rượu, hấn không biết tại sao đột nhiên lại nhớ tới năm đó ở ngoài trấn âm trang, cùng vị Tây Sơn Quỷ tộc Bành Mông trong đêm luận chiến tự mình đề cập tới Tụ Quỷ Thi.

“Gốc hương cũ nơi nơi cô ly biệt, bây giờ mặt trời chiều nghe tiếng ô gáy...”

Mượn tử lực, đem câu nói này trầm thấp a, bắt chuyện nhất thời lại hồn phi phách tán, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên

giật mình, tựa như nhất thời gặp cảm ứng thần bí gì đó, hoặc là bị mở ra ký ức chi môn, trong phút chốc lại có vô hạn bi thương dâng lên trong lòng. Lúc này ánh mắt hắn vô cùng đờ đẫn., Muốn suy nghĩ rõ nguyên do, lại chỉ là tinh thần mông lung, đầu đau nhức; tràn đầy đau buồn không hiểu, cuối cùng chỉ gắn liền với rượu đầy bụng hóa thành thơ tình, tràn lên trong lòng, khiến cho hắn chợt sinh lòng, chấp nhất đập chén rượu say sưa nói:

“Thang thành Yên Liễu Kính Dương hồ, hỏi hoa xuôi thứ mấy?

Tiên tử tóc mai hoa lệ, áo bào mỹ nhân hoa lệ.

Tùng áng nguyệt thủy hà dăng trào, chuyện gì mà xuân sơn tuyết dễ tiêu vậy?

Cương phong thổi quá nhanh, một cây Ngọc Nhị Vãn Kim.”

Mười chín quyền di chuyển uyên ương thứ mười chín, ai vẽ nên chương thứ hai con mắt, mây ngài của giáo phái, không có chênh lệch gì với ba ngàn giáp khỏe mạnh.

Tiệc đêm tối hôm qua, chờ bắt chuyện lần nữa tỉnh táo thì đã là buổi sáng ngày thứ hai. Mở mí mắt còn có chút nặng nề, hơi quay người, đập vào mắt là thiếu nữ mặc áo nhỏ màu vàng nhạt. Lúc này sắc trời không còn sớm lắm., Ánh nắng gay gắt từ cửa trướng soi rọi vào sáng ngời, tạo thành một cột sáng bao phủ thiếu nữ đang nằm trước đài trang điểm Chu Hồng, chiếu lên chiếc áo nhỏ rực rỡ rạng rỡ của nàng, phảng phất như cả người hòa tan vào trong ánh mặt trời sáng chói mắt kia.

“A ~ Quỳnh Thổ chuyên tâm như vậy đang nhìn cái gì?”

Ánh mặt trời chói mắt, mở miệng cũng không nhìn rõ tiểu nha đầu kia rốt cuộc đang nằm nhoài nhìn cái gì. Lại cố gắng lắc lắc đầu, nhớ tới một chuyện tối hôm qua, trong lòng hẳn có chút kỳ quái:

“Ách, tối hôm qua sao ta lại say thành ra thế này?”

Tỉnh lại tự nghĩ mình còn rất có tử lực, hiện tại thanh tỉnh một chút, không khỏi có chút ngạc nhiên với đêm qua say mê.

“A, chẳng lẽ là mới từ quỷ địa trở về, thần khí suy yếu, nên mới dễ say như vậy?”

Đang mơ màng suy nghĩ, Tứ Hải đường chủ say khướt vừa tỉnh lại đã cố gắng lắc đầu, từ trong lỗ thủng trên người ngồi dậy, vừa vịn tựa vào miếng minh ngọc sau gối ngọc.

Chờ ổn định thân hình, bắt chuyện liền quay mặt nhìn đồ trang trí trong trướng, chỉ thấy phong cách trong trướng ấm áp thanh nhã, lựa mông trước người mơ hồ có thể thấy được bông tuyết trắng trên khăn lụa rong rêu - không cần phải nói, nhìn trong trướng này trang trí mười phần son phấn, liền biết nơi đây là phòng ngủ của Long Nữ Linh Khuyết kia.

“Ca, huynh đã tỉnh?”

Đang lúc tỉnh ngôn dò xét mọi nơi, thiếu nữ một mực ghé vào đài trang điểm kia cũng quay mặt qua, từ trên băng ghế san hô hình dáng thất lung trượt xuống, nhẹ nhàng chạy đến gần tỉnh lại nói:

“Ca ca, Linh Dục tử bảo ta thấy người tỉnh, liền đem cái bụng này cấp cho người.”

Vừa nói, một bên Quỳnh Huyền đang cầm trong tay một cái chén lưu ly cẩn thận từng li từng tí dâng tới, nghiêm túc nói:

“Linh Miêu tử tử nói với Quỳnh Quỳnh. Trong chén này chứa hàn ngọc hà cao, dùng Không Thanh Ngọc Tuyền Thạch nghiền nát chế biến thành, có thể minh thần lợi mục, ôn hồn phách, chính là thích hợp nhất để giải rượu!”

“Ừm, ta biết, cảm ơn Quỳnh Huyền!”

Theo lời nói của Quỳnh Quỳnh Ngọc, nghe vậy xác thực nàng là chuyển biến lời dặn dò của long nữ không thể nghi ngờ, bởi vậy liền yên tâm tiếp nhận chén thuốc lục giác lưu ly sáu màu xanh biếc kia, xem xét cẩn thận xem xét bên trong chén có cao son như thủy tinh kia, liền cầm lấy tấm thanh trúc hình tròn kia, bắt đầu đào lên ăn.

“A! Thật sự là tuyệt phẩm!”

Tu thanh trúc phiến mọc lên một khối tuyết cao trong suốt như thủy tinh. Chưa kịp đặt lên miệng, đã bắt đầu cảm thấy một cổ hàn khí thanh lương phủ vào mặt. Trong khí trời Nam Hải nóng bức này lộ ra mười phần sáng khoái; chờ đem nó cẩn thận bỏ vào trong miệng, còn chưa kịp nhai kỹ, thuốc mỡ dạng nồn này đã hóa thành hơi nước lạnh, bỗng nhiên chảy xuống yết hầu.

“Hay thay đẹp thay đẹp! Món ngon!”

Ăn xong dị bảo tinh rượu ở cửa động này, bắt chuyện tán thưởng không dứt miệng. Đối với long nữ an bài cẩn thận cảm kích vạn phần:

“Không nghĩ tới Linh Miên lại tử mị như vậy! Thật ra ta đã tỉnh từ lâu rồi. Có điều có thể thừa cơ ăn được loại thuốc lạnh lạnh như vậy, không tồi! “

“Ách... “

“Quỳnh Ngung?”

Đang lúc đang hăng say ăn uống, lại chợt thấy thiếu nữ trước mặt hình như có chút dị thường.

Không biết có phải hay không bí dược long cung này quá mức ngon miệng, sau khi bắt chuyện liền ăn mấy miếng, mới chú ý tới dị trạng của Quỳnh Huy. Tiểu nha đầu này, hiện tại đang trờng to mắt, không nhúc nhích, hết sức chăm chú quan sát mỗi cử động của ca ca uống thuốc; lại nghe trong miệng nàng khấp chặt khẽ lên tiếng, hiển nhiên đang trực tiếp nuốt nước miếng.

“Ha ha...”

Liên tình này, bắt chuyện hơi nhảm nhí hương vị cao lưu lại trong miệng thưởng thức, kết luận thuốc tốt trong miệng ngon miệng này cho dù cho trẻ con ăn cũng không trở ngại, liền dừng động tác tay, cố gắng che dấu nước miếng của tiểu muội muội cười ha ha hỏi:

“Quỳnh trà, ngươi cũng muốn ăn ư?”

“Muốn!”

Tiểu nữ oa đã hâm mộ đã lâu nghe hỏi, chưa dứt lời liền lên môi đùng một cái, nhẹ nhàng trả lời. Sau khi nói xong, nàng chợt cảm thấy không ổn, suy nghĩ một chút mới có chút ngượng ngùng hỏi:

“Ca ca, Quỳnh Thổ là muốn, nếu ca ca đủ ăn, có thể còn lại một điểm cho Quỳnh Đình sao?”

“Ha ha!”

Thấy Quỳnh Thổ tội nghiệp rụt rè như vậy thỉnh cầu, bắt chuyện cười ha ha một tiếng nói:

“Thuốc này ta đang ăn không hết. A, đều cho ngươi!”

Nói xong hắn liền đưa chén lưu ly trong tay cho Quỳnh Huyền, là nàng ăn xong. Chờ Quỳnh Bí Phong quay cuồng như mây tan đem nước cao trong chén ăn hết, mở miệng lại hỏi nàng:

“Quỳnh Hồng, dĩa này ngon không?”

“Ngon quá đi!”

Quỳnh Thước thanh thúy đáp xong, lại nâng chén trà lên liếm sạch sẽ.

“Hi hi!”

Ngạc chặc lưỡi, lúc Quỳnh Quỳnh đang muốn cảm tạ ca ca của mình, chỉ nghe màn cửa vừa vang lên, Tứ Độc công chúa kia đã dõng bước tiến đến.

“Người đã tỉnh lại?”

Côn Bằng chậm rãi tiến về phía trước, nhìn về phía Long Nữ đang bắt chuyện, ánh mắt thập phần quan tâm.

“Ừm! “

Thấy Linh Dục Nhi tiến đến, thiếu niên vốn lười nhác muốn ngồi lên, lại bị nàng đưa tay ngăn lại, bảo hắn không được lộn xộn.

“A, cũng không phải sinh bệnh.”

Thấy thiếu nữ như lâm đại địch, bắt chuyện thấp giọng thì thào một câu, cũng không giãy dụa nữa, chỉ là trong lòng bỗng nhiên tràn đầy nhu tình. Nửa tựa trên giường ngọc san hô, mới mở miệng liền phát hiện Long Nữ yếu điệu này đã lại gần trước mắt. Vì vậy sáng sớm như vậy, thiếu niên nhìn thấy dung nhan xinh xắn của Long Nữ đắm chìm trong ánh sáng êm ái trước giường, đang có cảm giác phong tình không nói nên lời; lúm đồng kia tựa như phấn liên ửng hồng, trong đó còn có lấm tấm mồ hôi, lúc mở miệng cười nói, liền thấy hàm răng như vỏ sò, môi như ánh bình minh.

“Tỉnh nói: “

Đang lúc lúc tỉnh lại thấy có chút xuất thần, chỉ nghe Linh Dục lại đang gọi hắn:

“Thừa ngôn, vừa rồi Quỳnh Huyền muội muội cấp Hàn Ngọc Tuyết Cấp Cao cho ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Tuyết Cấp Cao?”

“Đúng nha!”

Vừa nghe lời này liền tỉnh táo tinh thần, cao hứng nói:

“Linh Khuyết, ta đang muốn cảm ơn ngươi, Tuyệt Cáp Cao thật sự rất ngon!”

“Hả?”

“Ngon không?”

“Ừm! “

Đây là Tiểu Quỳnh Thổ từ bên cạnh chen lời giúp ca ca nói chuyện:

“Linh Dục tử, cái kia “Hàn Ngọc cáp cao” thực sự ăn rất ngon a! Chỉ là hơi nhạt, lần sau có thể ngọt hơn chút nữa!”

“Các ngươi...”

Nghe hai huynh muội này nói xong, Linh Kính Nhi nhất thời lại có chút dở khóc dở cười.

“Quỳnh trà!”

Nghiêng lên suy nghĩ một chút, Long công chúa liền nói với đứa bé gái còn chưa hết ý tứ:

“Ai, muội muội nhất định là ngươi đã quên nói cho ca ca ngươi biết. Những tuyệt cáp cao kia đắp ngoài trán...”

“Ngoại... Chi?”

Hắn nghe vậy thì vô cùng hoảng sợ.

“Đúng vậy a!”

“Ai, hai huynh muội các ngươi thật sự là...”

Linh Dục nói một câu, cũng không kịp trách nhiều, liền tranh thủ thời gian đi ra ngoài, chuẩn bị nói một tiếng với nữ đầu bếp đã sắp xếp bữa cơm trưa cho hai huynh muội này. Mà đôi huynh muội phía sau nàng chính là hai mặt nhìn nhau, mười phần lúng túng.

“Quỳnh Côn Bằng —— “

Đợi đến khi tiếng bước chân ngoài trường biến mất, trầm mặc trong trường này mới bị phá vỡ; chỉ nghe thiếu niên kia đang hết sức tự tin phân tích cho tiểu muội muội:

“Ta đã nói rồi, Linh Dục tỷ tỷ của ngươi bây giờ cẩn thận như vậy. Làm sao có thể không bỏ qua cái chìa khóa, chỉ để chút trúc phiến!”

Tạm không đề cập đến những việc lật vật bình thường trên Phục Ba Châu, lại nói tới Nam Hải Long Vực ở Đông Nam Hải Cương.

Ước chừng khoảng mười mấy ngày nữa mới có một đêm say rượu kỳ lạ, đến ngày mừng mười một tháng mười một. Ngay tại Linh Miếu Cung Bạch Ngọc xây thành tại Nam Hải Long Vực, có người đang sầu muộn. Một góc cung điện bạch ngọc tràn đầy khí thế lớn. Chủ nhân thực tế của Nam Hải rất rộng lớn là Mạnh Chương Thủy Hài đang ngồi trên ghế tử ngọc rộng lớn, ngơ ngác nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ của thư phòng thủy tinh. Thần sắc nhất phái chán nản.

Lúc này, mặc dù lệnh đã đến cuối năm, nhưng đáy biển Long vực bốn mùa vẫn là phong quang tú lệ, vô cùng huyền mỹ. Bên ngoài thư phòng của Thủy Hài, lại chính là mảnh đất ngon nhất dưới đáy biển phụ cận Lâm Tri cung; ngoài căn rừng san sát bạch ngọc hơi sáng, màu bích tảo thừa thốt, như thủy quang màu xanh lam chiết xạ trong những lùm tảo rong chằng chịt chằng chịt, chiếu vào trong thư phòng đã sáng chói, như mộng như mê.

Chỉ có điều tuy rằng trước thư phòng vẫn như thế, cảnh sắc mộng ảo nhìn trăm lần không chán, nhưng người bên trong phòng lại không có chút tâm tư nào để thưởng thức.

“Không ngờ chiến cuộc này lại thối nát đến tận đây a...”

Vừa nghĩ tới chiến sự trước mắt, Thủy hài Mạnh Chương đau đầu không thôi.

Đặc biệt, hôm qua hắn còn nghe hầu hạ báo cáo, nói U Quỷ Phương đã chính thức kết minh với Tứ Độc Thủy Tộc, Huyền Linh Yêu Tộc, nghĩ đến đây Mạnh Chương vô cùng phẫn nộ; khí thế tràn ngập khiến hắn thật sự muốn khóc to trong thư

phòng vắng vẻ, phát tiết tình. Đương nhiên, trong chốc lát công phu này hẳn nhiều nhất cũng chỉ há miệng mấy lần, cũng không có chính thức hét ra tiếng.

“Ai ui!”

Nghĩ đến lúc phần nộ, Mạnh Chương bất tri bất giác thở dài nặng nề, thầm nghĩ:

“Những kẻ ngu không biết Thiên Đạo này! Vì sao Thiên Thần không xuống tay đánh chết tất cả bọn chúng trong lôi điện?”

Đang lúc buồn bực bực tức giận, Mạnh Chương chợt nghe ngoài cửa tiếng bước chân nhẹ vang, không bao lâu liền có một người đi đến gần mình:

“Hầu gia, tỳ tử đã mang trà đến cho ngài.”

“Ừm.”

Mạnh Chương nghe tiếng ngẩng đầu, người dâng trà đúng là nha hoàn, Nguyệt Nương mà mình yêu thương nhất.

“Người để ở đây đi.”

“...”

“...”

Vào thời điểm này, Mạnh Chương cũng không có tâm tình nói chuyện nhiều, chỉ nhàn nhạt phân phó một tiếng, sau đó lại lâm vào trong thế giới ưu sầu và cuồng bạo tương giao thác loạn của mình.

Thấy bộ dáng Mạnh Chương thất hồn lạc phách như vậy, tỳ nữ dung mạo xinh đẹp chần chờ một chút, cũng không dám nhiều lời, liền cầm khay trà xoay người đi ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Qua chừng thời gian nửa ngày, rốt cuộc thủy hầu cũng bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng người, đang suy nghĩ làm thế nào để ứng phó với quỷ phương tứ côn giáp công.

Chỉ là đúng lúc này, Mạnh Chương lại cảm giác được hơi nước trong thư phòng đang lắng lắng nhộn nhạo đột nhiên truyền đến một tia chấn động nhỏ không thể nhận ra.

“Hửm?”

“Có người vũ giới?”

Mặc dù chân động cực kỳ nhỏ thình lình này, nhưng làm sao thoát khỏi linh giác Nam Hải Hầu?

“Hừ!”

Thủy hầu cực kỳ miễn cảm hừ một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy, sau một trận hỗn loạn quang ảnh thân hình cường tráng của hắn đã xuyên qua cửa sổ hoa thủy tinh ngọc thư phòng, thoáng cái đã đi tới khởi nguồn của chân động dị thường kia.

“Ách...”

Khi Mạnh Chương bỗng nhiên bắn sâu vào rừng san hô sâu trong thư phòng, đã đến đầu nguồn chân động, thấy tình cảnh trước mắt đột nhiên nhất thời sững sốt...

Hóa ra Thủy Hầu hung hăng nhìn thấy rõ ràng, ở phía trước cách đó không xa, dưới tán cây hải thụ nở đầy hoa nhỏ màu vàng đang có một bóng người quen thuộc đang cố hết sức múa một thanh kiếm.

“Nguyệt nương...”

Khiến Mạnh Chương kinh ngạc là, người trước mắt này thờ hồng hộc luyện kiếm, chính là tỷ nữ xinh đẹp ngày thường yếu đuối không gió kia của mình.

Mà đây là tỷ nữ đang chuyên tâm luyện kiếm kia, nghe thấy có người gọi nàng, đột nhiên lấp bắp kinh hãi. “A” một tiếng, cổ tay mềm nhũn, thanh thiết kiếm trong tay thiếu chút nữa trượt tay đi.

“Ủm? Sao Nguyệt nương cũng muốn múa kiếm?”

Thấy Nguyệt Nương luyện kiếm, Mạnh Chương vô cùng kinh ngạc; bởi vì hắn biết, trong tám vị thị nữ thiếp thân của mình, Nguyệt Nương này cùng mình rất có tư tình yếu đuối, bình thường cũng chỉ để cho nàng làm chút chén trà đưa nước nhẹ nhàng linh hoạt. Ai ngờ nữ tỷ nhu nhược này, hôm nay lại đột nhiên một mình tới rừng luyện kiếm, còn luyện được tâm lực như thế, liền không khỏi làm Mạnh Chương rất kinh ngạc.

Ngay lúc Mạnh Chương sững sờ, thị nữ Nguyệt Nương kia nghe chủ nhân quát vắn, vội vàng buông kiếm khí xuống, hoang mang hồi đáp:

“Bẩm Hầu Gia, Nguyệt Nương không hợp phép tự mình chạy đi, hầu hạ không chu toàn, xin hầu gia trách phạt!”

“Hừ!”

Tâm tình Mạnh Chương đang có chút không tốt, lúc này nghe nàng hỏi một đằng trả lời một nẻo, như nhìn quanh nói chung quanh, không khỏi tức giận, liền hỏi nhanh một câu:

“Nguyệt nương, ta hỏi ngươi vì sao lại luyện kiếm!”

Chợt thấy chủ công nổi giận lôi đình, chỉ nghe “keng” một tiếng Nguyệt Nương sợ quá rơi xuống đất, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, liên thanh cáo biệt:

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết! nô tỳ chỉ thấy Hầu gia cảm thấy phiền lòng vì chiến sự bất lợi mà cũng muốn luyện võ phân ưu cho Hầu gia! Minh say sưa...”

Lời này nói đến câu cuối cùng, Tuệ Lệ thị thị tự giác phạm tội lớn đã khóc không thành tiếng.

Nghe Nguyệt nương nói vậy, Long Hầu vốn hùng hổ lại đột nhiên nghẹn lời, nhất thời không biết nói gì.

“Ai ui!”

“Đã tới lúc cần nữ nhân của mình ra trận đánh giặc rồi sao?”

Đột nhiên, Đông Hải Hầu trăm ngàn năm qua nhiều nhất chỉ có phần uất phần nộ, trong lòng bỗng nhiên dâng trào nỗi đau, chỉ cảm thấy hai mắt ướt át, sống mũi cay cay, nhất thời như có nước mắt chực trào ra.

“Ai...”

Đi trước vài bước, dừng lại trước mặt nữ tử đang nằm rạp trên mặt đất kia, Thủy Hầu cao lớn lại thở dài một tiếng, rồi ầm ầm quỳ xuống đất, ôm nữ tỳ đang hoảng sợ kia vào ngực.

“Nguyệt nương, ngươi yên tâm.”

Mặc dù lúc này chỉ là an ủi bình thường, nhưng thủy hầu nhìn chăm chăm vào ánh mắt người trong ngực, lại giống như đã xuyên qua khuôn mặt nhu tĩnh tràn đầy nước mắt kia, một mực nhìn đến phương bắc xa xôi.

“Nguyệt nương, người yên tâm.”

Lời hứa của Thủy Hầu lại lặp lại một lần nữa, đối mặt với Nguyệt Nương, giống như đang thì thào nói với chính mình:

“A... Tặc tử kia thành tâm đối nghịch, vận số cũng sắp ngã xuống rồi chứ?”

Nói xong câu nguyên rủa này, ngữ điệu Mạnh Chương chột lại dịu dàng vô cùng:

“Nguyệt nương, ừm, thanh thiết kiếm này của người quá nặng, lát nữa ta sẽ vào kho bảo vật lấy cho người thanh “Hư tuyết nghịch ngợm” này.”

“Cái này là “Nghịch Xuy Tuyết” hay là tuần đài của Vũ Sư công tử năm trăm năm trước hiến đến, sắc bén tuyết lợi, nhẹ như lông vũ, thật có thể sát nhân vô hình!”

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười chín, cử hành uyên ương vong cảnh giới thứ ba ai vẽ nên chương thứ ba mỹ lệ, cần đề phòng côn trùng xạ ảnh.

“Trước kia ta thật là mù...”

Gần đây, thủy hầu Mạnh Từng uy chắt Nam Hải, tính tình càng ngày càng giống như một phạm nhân. Tại thời khắc cướp cảnh áp sát như vậy, Mạnh Chương lại đột nhiên ở sâu trong rừng Quỳnh Thúc xem kỹ cảm tình tư nhân của mình.

Nữ tỳ ôm lấy vết nước mắt mơ hồ, tựa như một đạo linh quang hiện lên, Mạnh Chương đột nhiên cảm thấy, có lẽ đồ vật mình ngày trước tư duy không biết mệt mỏi, kỳ thật y đã sớm đạt được.

“Tuyết thân linh triện?” “Diễm tuyết tứ hải”?

Những cái tên trước đây cứ như lóng lánh trong thần hồn Mạnh Chương từng hiện lên một vòng sáng rực rỡ màu đỏ, giờ phút này so với Nguyệt Nương đang ở trước mắt thì không

đáng nhắc tới chút nào. Giờ phút này, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Nguyệt Nương giống như một loại linh đan diệu dược, khiến vị bá chủ Nam Hải trầm luân đã lâu này đột nhiên lại tìm về phương hướng.

“Một ngày nào đó ta sẽ cho các người biết cái gì là Nam Hải Hài!”

Chẳng qua trong chớp mắt, suy nghĩ của bao nhiêu ngày qua vẫn mơ hồ ở trong đầu Mạnh Chương, tại thời khắc này rốt cuộc trở nên vô cùng rõ ràng; cuối cùng lão cũng hiểu, mình rơi xuống hôm nay, đều bởi vì đám tặc tử phía bắc bộ bức bách; ai có thể lý giải nỗi khổ tâm của Mạnh Chương hử? Hử cũng là vì sinh linh Phổ thiên hạ! Mà Vân Trung quân cáo già kia, quân đội của Vân Trung sứ giả., Cho dù mình làm việc này bảo mật như vậy, lại như nghe được chút phong thanh, đoán ra chút manh mối, nhưng lại dựa vào ngu tri của mình trông thấy, muốn ngăn cản công tích vĩ đại trước nay chưa từng có ai đến ngăn cản Mạnh Chương như hử, chưa từng có ai đến, có thể ngang trời chung thọ nhật nguyệt đồng huy ——

Ha ha! Tốt! Những ngu dân kia đã ngu ngốc không thể hiểu dụng tâm khổ của Mạnh Chương Lương hử. Vậy đến ngày mình làm việc thành tựu, cho dù sóng máu dâng trào, thiên địa đảo ngược, nhật nguyệt đi ngược, hử Mạnh Chương cũng muốn để toàn bộ người đối địch với hử hình thần câu diệt, phách tán hồn bay!

... Ngay khi Nam Hải Thần Hài kiêu ngạo âm thầm phát ra loại nguyên rửa hung ác quyết tuyệt như vậy, trong vùng biển Bắc bộ Nam Hải Bắc Ly bị người nguyên rửa khổng chế lại là ánh mặt trời rạng rỡ. Ở vùng biển Tây Bắc bên ngoài Long Vực Cửu Tinh Châu. Tây đến Lưu Hoa Châu, Đông đến Thần Mục đảo, đang tỉnh ngôn trở về trong mấy ngày nay, vô cùng bình tĩnh; ngoại trừ tài nguyên vật giới từ phía sau vận chuyển đến vẫn nối liền không dứt, không thấy động tĩnh gì khác.

Bốn năm ngày sau khi Phương Túy Tửu tỉnh, một ngày nọ trong Nam Hải đúng là ánh nắng tươi sáng, vừa mỏng manh vừa gió thổi. Vốn biển Nam không gió cũng có sóng, cảnh tượng rất đẹp. Tuy gió trên biển thổi nhẹ, nhưng giờ phút này

mặt trời lại hơi cay độc, ánh sáng trắng trẻo từ chính nam mây bắn xuống, như lò lửa thiêu đốt vài hòn đảo san hô lớn phía dưới.

Trong ngày hôm nay, đã đến giữa trưa. Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Quỳnh Huyền cũng bắt chuyện với hắn một tiếng. Bản thân nàng đã chạy tới bãi biển phía tây Phục Ba Châu ngồi lên một tảng đá ngầm trơn nhẵn, bàn chân đung đưa, hào hứng dạt dào nhìn những vận chuyển đội ngũ tấp nập từ phía sau tới. Nhìn thấy chỗ cao hứng, tiểu nha đầu này còn có thể phát ra một hai tiếng tán thưởng thật lòng:

“Đúng là một con heo ngu xuẩn!”

Heo lớn trong miệng Quỳnh Thước, thật ra là cự thú miệng nhỏ màu trắng bạc, trong sóng phong ở trước mắt đầu đuôi tương hàm, di động như núi. Những dị thú này sâu xa sừng sững tiến lên, thân hình to lớn, không sai biệt lắm đều lớn bằng hai ba gian nhà dân; nhìn hình dạng hình dạng thì..., Những dị thú này giống như là những con Xuyên Sơn Giáp thật lớn, điểm khác nhau duy nhất chính là vảy trên người tất cả đều là bạc trắng như tuyết, ánh mặt trời sau ngọc có ánh sáng như gương, chiếu lấp lánh. Những cự thú trắng sáng rực rỡ này đương nhiên không phải là heo giải thích từ miệng Quỳnh Thước mà tên là “Cự Tranh”.

Cự Tranh chính là quái thú đặc sản trong hồ Bành Trạch thủy vực, trời sinh tính kỳ lạ, gặp vật hơi yếu; mỗi khi vớt được cự vật nặng như mực ở trên lưng, nó liền ngẩng đầu mà bơi, cũng mặc kệ mình có di chuyển hay không. Thậm chí, cho dù trọng lượng trên lưng đã khó mà gánh nổi, chỉ cần gặp vật có thể chuyển động là không nhịn được thò móng vuốt lên đặt lên trên lưng. Mà lân phiến trên lưng Cự Tranh lại sinh ra một cách khó khăn, chỉ cần vật phẩm phóng ra đều rất khó trượt. Bởi vậy, dựa theo tập tính của Cự Tranh, cho dù thân thể nó có sức mạnh khổng lồ vô cùng, cũng sẽ dễ dàng bị vật nặng đè bẹp trên lưng, toàn bộ thân thể nghiêng ngã xuống hồ, vô cùng chật vật. Bởi vì trời sinh vật này mà thụ tâm thu liễm, bản tính đã mệt mỏi, không chịu nổi cả ngày, chỉ có thể vận dụng mỗi năm mươi năm may mắn sống sót, đối với loại quái vật này

mà nói thì chỉ có thể sống lâu năm mươi bốn mươi tuổi, tuổi thọ thật sự rất dễ dàng bị áp đảo.

Đương nhiên, bây giờ Quỳnh trình thấy ngân sắc cự ngao, sớm đã được Bành Trạch thủy tộc huấn luyện qua, lúc vận vật thay long tộc, chúng nó không nhìn thấy vật liền bắt lấy, mà thành thành thật đeo vật tư thích hợp lặn lội đường xa lặn lội., Trở thành vận chuyển linh vật tốt nhất cho Tứ Độc Thủy tộc. Bất quá, cái gọi là “Bản tính khó dời”, cho dù những Bành Trạch cự liên này trăm ngàn năm trước đã bị thuần phục, giờ phút này dùng chúng nó ở Nam Hải vận chuyển vật tư, vẫn cần có võ sĩ một đường đi theo trông giữ, nếu không nói không chừng trong nháy mắt chúng liền mò lên một chiếc trăm thuyền mấy khối phù châu, đặt trên những vật tư quý giá kia.

Đã từng nói Thủy tộc kỳ vật như vậy, lại nói Quỳnh Huyền, mặc dù những “Đại Trư” màu bạc đáng yêu như thế, nhưng trong một ngày cũng luôn luôn có lúc coi thường. Bởi vậy, ở trong gió biển xua chân chuyên tâm nhìn hơn nửa canh giờ, Quỳnh Thuần liền mất đi hứng thú với những cự thú chìm chìm nổi nổi trong cơn sóng. Đến lúc này, nàng rốt cục phát hiện ánh nắng trên đỉnh đầu là mãnh liệt như thế, chiếu lên trên mặt mình chỉ cảm thấy nhiệt tình dễ chịu mười phần khó chịu.

“Nhiệt quá đi!”

“Có khi nào phơi nắng hay không?”

nhéo nhéo gương mặt xưa nay luôn phấn nộn trắng nõn của mình, Quỳnh Thố lo lắng xung phong nghĩ:

“Ừm, không bằng đi ngủ trưa!”

Trong lòng bỗng nhiên xoay chuyển ý niệm nhảy vọt này, Quỳnh Quỳnh liền “Vèo” một tiếng trượt xuống đá ngầm cao cao, rơi vào trong biển rộng sóng gió phập phồng trước mắt, hơi phân biệt phương hướng, liền cầm đầu bơi nhanh về hướng tây nam. Hôm nay Quỳnh Thuần mặc một chiếc váy nhỏ trắng như tuyết., Giờ phút này hấn đang đi tới đi lui trong biển, giống như một đạo tuyết tiền ngăn cơn sóng dữ lam lam, hướng Ấn Ba Châu phía tây nam bắn nhanh tới. Chỉ chốc lát công phu đã đến Ấn Ba Châu cách Phục Ba đảo vài trăm dặm

phía tây nam; đến biên giới Ấn Ba Châu, nàng cũng không dừng lại ở đây lâu mà như ngựa không ngừng vó bơi về một ốc đảo ở phía tây nam.

Chờ đến chỗ hải đảo nàng mấy ngày trước phát hiện ra, Quỳnh Thuần liền nhảy ra khỏi dòng nước, nhảy đến bãi cát trắng noãn bên ngoài ốc đảo. Sau khi ở trên cát trắng nóng rực nhảy nhót vài vòng, liền lặn vào trong rừng mưa nồng đậm trên đảo.

Vào được khu rừng mưa, mặc dù cảnh đặng kia đan xen như mạng nhện, nhưng Quỳnh Thu nhìn như tùy ý chạy xuyên qua, lại nhẹ nhàng tự nhiên như hoa như bướm. Chỉ sau chút thời gian, cô bé này luôn thân mật với Lâm Dĩ tự nhiên mới phát hiện mấy ngày trước có một chỗ ngủ trưa tốt - trong một mảng rừng trống, có một phiến đá xanh tự nhiên trong bụi sen.

Đã đến trước phiến đá xanh được nàng nhận là chiếc giường nhỏ, Quỳnh Huy cũng không có vội nằm xuống, mà lại ngồi bên cạnh phiến đá xanh, nhàn nhã hát ca.

Ca điệu như vậy với Lâm Khê Minh, đương nhiên là trước sau như một luôn ừ ừ ừ, không khúc nhạc được. Lúc thuận lòng hát, bài ca kia vẫn không thoát khỏi được phong cách của nhi ca, vẫn là “Lam Thiên a, Đại Hải a, chim chóc nha, ca ca nha. Đủ loại, hết sức đơn giản.

Tiểu Quỳnh Thổ cứ như vậy hết nhìn đông tới nhìn tây, tràn đầy hứng thú ca một ca khúc, không bao lâu liền ngã xuống dưới đá xanh và ống quần áo này, ngửa mặt ngủ thẳng lên trời. Lúc này ánh nắng chiếu xuống rừng mưa vẫn mãnh liệt như cũ, Quỳnh Thu liền thuận tay bên cạnh thuận tay kéo một đoá sen hạn hán, đem lá lớn như khay ngọc che phía trên mình, ngăn cản ánh sáng rực rỡ từ đỉnh đầu bắn thẳng đến.

Cứ như vậy một lát, Quỳnh Quỳnh nhiều lần gián tiếp quay ngược về, nhưng vẫn cảm giác mình không ngủ được, liền giơ ngón tay lên, trên phiến lá sen kia đâm ra hai lỗ nhỏ, xuyên thấu qua quan sát đám mây trên đỉnh đầu.

Thông qua lỗ thủng trên lá sen này, tiểu Quỳnh sức tưởng tượng phong phú rất nhanh đã nhìn ra trên bầu trời kia, hai đám mây hình tròn kia thật ra là hai con rùa đen, một cái mai

trắng, một cái vỏ xám đang mạnh mẽ bò về phía lá cây xanh mượt ở phía đông.

“Chạy mau, chạy mau!”

Không làm gì được tiểu muội muội liền cổ vũ cho hai con rùa đen trên trời xanh kia. Chỉ là, dần dần tiếng cổ vũ như vậy liền nhỏ đi; còn không đợi Quỳnh Thổ thấy con ” rùa đen” nào biết ăn cái lá xanh đó trước, cô bé tự được vui vẻ này liền chậm rãi trượt vào mộng đẹp, nhắm mắt liền ngủ thật say.

Quỳnh Hồng say sưa ngủ mảnh rừng mưa nhiệt này, nhánh cây rậm rạp ngăn cách phong thủy sóng biển bên ngoài, đang lộ ra bình yên vô cùng thần bí., Trên hải đảo không lớn này lại hết sức bình thường. Trên thân cây mưa bụi lại có rất nhiều bụi cỏ cây, treo lơ lửng giữa không trung giống như một hoa viên nhỏ nhỏ trên không trung. Những vườn hoa này thật cao thấp xen vào nhau giữa không trung., Thông thường gặp nhất là Phong Lê Hoa màu lam nhạt. Những nơi nhiệt địa mưa nhiệt này thường xuyên ký sinh hoa cỏ, lá cây to bằng bàn tay xoay quanh như ốc, ở giữa hình thành từng “hồ nước” nhỏ nhỏ; đọng nước mưa từ rừng mưa đổ xuống lần trước., Những chiếc ao lá trên không này thường không chỗ dựa, liền thành nơi nghỉ ngơi tốt nhất đối với từng chiếc cá nhân, thân thể đẹp đẽ. Mà hồ Diệp Luân trong cái ao nhỏ lơ lửng như vậy, nếu quan sát tỉ mỉ, còn có thể phát hiện một số vỏ ốc biển nhỏ mảnh thường thấy bên bờ cát, ở trong nước nông của hồ lá chậm rãi bò, cũng không biết chúng làm sao trong biển rộng đạt được lâu các không gian như vậy.

Trừ những thứ đó ra, so với những thứ này đều là rừng mưa hoa mộc, lại quần quanh rất nhiều cây cỏ, uốn lượn quanh co, dài đẹp và dài, ký sinh những đóa hoa lốm đốm kia cùng một chỗ., Từ xa nhìn lại, thật giống như những con rắn độc năm màu, đang chiếm cứ ở trên thân cây uốn lượn. Mà trong hoa đằng có dạng độc xà, xác thực hiện tại cũng ẩn dấu không ít hoa văn sáng lạn rắn rết, một đám nửa tinh hỏa kế hoạch lấy con mắt rắn lãnh khốc, hộc lưỡi rắn đỏ tươi, kiên nhẫn chờ đợi con mồi tới cửa.

Đương nhiên, những độc tính này kịch liệt, tính tình âm tàn độc xà, mặc dù cùng thiếu nữ ngủ say dưới lá sen kia gần trong gang tấc, nhưng không có một ai dám đi đánh chủ ý vào nàng; thậm chí, ngẫu nhiên có mãnh độc xà đi ngang qua phiến đá xanh say sưa ngủ, ngủi thấy trong mình có khí tức kỳ dị, cũng đều như gặp hoàng kim mãnh dược, tất cả thân thể đều cứng đờ nhanh chóng chạy trốn khỏi nàng.

Lúc này, xa xa giữa rừng rậm lá xanh biếc tiếng sóng nước chảy vẫn như trước, chỉ có ở suối nước ngẫu nhiên lắng lại thì nghe ra tiếng chim nước mưa “Quan” kêu to, làm rừng rậm sau giờ ngọ càng thêm yên tĩnh bình thản.

Có lẽ, nếu như vẹn vẹn chỉ là như vậy, một thiếu nữ vô cùng an toàn chạy đến gần cái tiểu châu này ngủ trưa, lại thủ thêm một lúc lâu sẽ tỉnh lại như cũ, thuận thủy trở lại đảo Phục Ba., Đường chủ cùng với vị lão gia gia vội vàng đi thương lượng đại sự với Vân Trung lão gia, báo cáo những điều nàng nghe được nửa ngày qua. Có lẽ, nếu may mắn, còn có thể khiến đường chủ ca ca rút ra chút thời gian, cùng nàng đi tới hòn đảo đá ngầm dưới đảo xem mặt trời chiều tà, bù đắp lại việc nàng luôn tham ngủ không thể cùng ca ca cùng xem mặt trời thật tiếc nuối. Nếu như như vậy, có lẽ một ngày cũng như vậy trôi qua, sẽ không có gì khó có thể dự liệu.

Chỉ là, có lẽ hôm nay sẽ không thể bình thường được như vậy. Vào thời khắc Quỳnh Đình ngủ ngon nhất, trong khu vực trời xanh nhỏ hẹp trên đỉnh đầu nàng, hai đám mây hình con rùa kia đã sớm tan đi không biết từ lúc nào. Cũng không biết từ lúc nào, vùng trời xanh sáng loáng kia đã bị một đám mây màu xám tro phủ đầy.

Mây mưa âm thầm lặng lẽ bay tới gần, cứ như vậy ở trên không rừng rậm Quỳnh ngủ say lặng lẽ dừng lại, qua không bao lâu liền tràn ngập toàn bộ rừng mưa hải đảo, trên không hải đảo vốn tươi đẹp tạo thành bóng ma thật lớn.

Rốt cuộc ai sẽ là người đầu tiên đập dòn câu thứ mười chín, câu chữ tiêu biểu thứ tư có được vẽ nên, ai mà mang xuân tình đập rêu.

Con mây đen tràn ngập khu rừng rậm, khí hậu thay đổi trong Nam Hải cũng không ít.

Chỉ là, đám mây đen này ngưng tụ đã lâu, lại chậm chạp không thấy mưa rơi; trong đám mây khói xám xịt bốc hơi, có một tia sương mù không dễ phát hiện đang từ từ lan tràn xuống phía dưới, cẩn thận bố trí, đang từ từ thăm dò vào rừng mưa lá lục diệp. Khắp nơi, sương mù của mây mù che khuất tất cả ánh mặt trời trên hải đảo, khiến rừng mưa càng thêm oi bức.

Trải qua ước chừng nửa ngày, vân trần trên không rừng mưa vẫn như trước, chỉ là một đám sương trắng đã toàn bộ chui vào trong rừng; một đám tàn dư vừa biến mất trong rừng, sương mù bốc hơi, bỗng nhiên hóa thành một nam tử áo trắng, sau khi rơi xuống đất liền nhìn đông ngó tây, thần sắc ngưng trọng, tựa hồ đang tìm kiếm vật gì.

“Kỳ quái!”

Bận rộn một hồi, tuần mỹ thần nhân mặt mày thanh tú đẹp dễ phong độ thanh tú tỏ vẻ kinh ngạc, trách mắng:

“Vậy rõ ràng Quỳnh Diệp cô nương nên ở chỗ này, sao giờ này hoàn toàn không có khí tức?”

Khi nhìn đông nhìn tây, nhìn quanh bốn phương, Minh Vũ hương chủ dung mạo duyên dáng còn thỉnh thoảng nhìn thấy hoa phong lê kỳ hoa bên người, bởi vì thủy đàm trong đó xoắn ốc lục diệp súc đầu giống như từng khối thủy kính sáng tỏ, đang lúc nhìn chung quanh, lưu ý phục sức của mình kiểu tóc có hình đi hay không.

Cứ như vậy lại tìm kiếm nhất thời. Cho dù hần đã thập phần cẩn thận, cơ hồ sắp bỏ xuống tư thái đi gạt cỏ tìm người, nhưng thủy chung không thu được gì.

Cứ như vậy đi lại, bận rộn. Bất tri bất giác đã là gần nửa canh giờ trôi qua; đến lúc này, vị Nam Hải Long Tướng sau khi xâm nhập địch cũng không khỏi có chút nôn nóng, chỉ cảm thấy rừng mưa nóng oi bức bên người càng thêm ngột ngạt nóng bức, có phần gian nan; vốn là một chút phong tức trong rừng, giờ phút này lại hoàn toàn không thấy tung tích., Bốn phía trở nên như một cái lò lửa kín không kẽ hở. Lúc buồn bức nín thở, hoa cỏ cỏ dưới chân cũng giống đối nghịch với mình, thỉnh thoảng có chạc cây thô to đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhiều lần suýt nữa va đầu, chân cũng vấp phải rất nhiều gân gỗ rừng, vấp ngã một cái, hết sức chật vật.

Thịnh khí mà đến, không ngờ tình trạng hiện tại lại như vậy, đàn tuần có chút dở khóc dở cười. Lại lão đạo đi nhất thời, dừng lại giữa rừng cây thưa thớt một chút., Tuần đài đột nhiên phát hiện mình giờ phút này ướt đầm mồ hôi. Phách Vân Bào tỉ mỉ lựa chọn ra đã thỉnh thoảng bám dính sau lưng mình; liêm tình này, Vũ Sư thần tướng xuất sư bất lợi tự cười mình mua dây buộc mình, thời tiết oi bức trước cơn mưa, cuối cùng còn phải do chính hãn chịu đựng.

“...”

“Thôi.”

Sau một hồi nghĩ ngợi lung tung, nghiên mực, đài tuần phát hiện mồ hôi trên người ướt mũi, rút cuộc nhẫn nại không nổi, đi tới mảnh đất trống trong rừng, vươn bàn tay ra, lật tay làm mây, lật tay thành mưa, đảo mắt đã ở trong phạm vi hai trượng quanh thân mình bắt đầu xuất hiện từng trận mưa. Vì vậy sau chớp mắt, xung quanh đài tuần đài mưa như trút nước, bên người thanh âm như mưa đánh cành lá.

“Ha, sáng khoái!”

Mưa to rơi xuống, Vũ Sư Thần Tướng ngửa mặt lên trời yên lặng mà cười, đúng là khoái ý phi thường!

Chỉ là, đúng lúc này, đại hán đang đổ mồ hôi đầm đìa ở trong mưa to mình thuận tay đưa tới, bỗng nhiên có một thanh âm vang lên sau lưng hãn:

“Vị đại thúc này, là người sao?”

“Hả?”

Chợt nghe thấy có người nói, Vũ Sư Thần Tướng cơ trí phi thường, đột nhiên quay người lại, thấy trong một chiếc lá lớn của Tảo Liên đang bấp bênh, có một khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn ngọc đang từ từ bay lên. Sau giây lát, liền thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn trang điểm xinh đẹp như cánh đồng hoa sen, hơi ngửa mặt lên nhìn về phía đài tuần tú, non nớt hỏi:

“Vị đại thúc này, nước vừa rồi là người giội hay sao?”

—— đúng vậy, từ “Phấn Trang Ngọc Trác” này miêu tả rất hay! Nói cái gì mà “Nhan quyền rũ, răng non nhất”? Nói cái gì mà “Thúy Mi còn đang tự sinh sâu vẽ. Mặt ngọc còn giống như cười? Một cái “Phấn Trang Ngọc Trác” liền nói hết tất cả Dung Tự Thần Túy của cô bé này! Đối mặt với ngọc phấn miếu nhi trong lá sen xanh tuyệt vời này, thần tướng phong nhã phi phạm Vũ sư âm thầm thề, lời thề từ nay về sau chính mình sẽ không bao giờ đem bốn chữ ‘Phong Trang Ngọc Trác’ khác nữa!

“Vị đại thúc này thật là kỳ quái...”

Lúc thần hồn trên bệ tuần đài điên đảo, người được hấn khen ngợi lại tỏ vẻ mê hoặc; nhìn khuôn mặt bệ tuần tú si ngốc cười ngây ngô, Quỳnh Thiên càng thêm hối hận:

“Ồ! Ban nãy có lẽ nên tiếp tục giầu...”

Nguyên lai, từ khi Vũ Sư công tử tiếm nhập rừng mưa, từ lúc hấn vừa hạ xuống đất liền bị Quỳnh Quỳnh giác giác sát. Lúc ấy nàng đột nhiên tỉnh lại, thở mũi ngửi mùi người này truyền đến, cảm giác có chút cổ quái, liền lập tức ngừng thở, không để cho nam tử lạ mặt này phát hiện.

Chỉ là, cảm giác mình đã nhìn rất lâu, vị khách giống như đại thúc này vậy mà chạy tới, đưa tay tưới nước mưa thật lớn trên đỉnh đầu nàng., Lúc tinh thần không kịp đề phòng, nàng điều khiển nước mưa từ hai hốc mắt trên đầu chiếc lá sen, dội thẳng vào khuôn mặt nàng. Kể từ đó, Quỳnh thú rất cuộc không kiềm chế được nữa, lập tức nhảy khỏi tảng đá trên lá sen, muốn chất vấn người này sao vô lễ như vậy, lại vô duyên vô cớ hắt nước lã.

“...”

“...”

“...”

Bởi vậy, mặc dù lúc này nhìn thấy người giống như ngốc nghếch, Quỳnh Thổ âm thầm hỏi hân một hồi, nhưng vẫn ngẩng đầu tò mò hỏi hân:

“Vị đại thúc này, vừa rồi là người giới nước lã sao? Tưởng ai cũng đầy trán thế!”

Chờ Quỳnh Thổ lại lên tiếng, vị công tử Địa Minh Vũ gánh vác trọng trách kia đến mới như bừng tỉnh từ trong mộng; nghe Quỳnh Đình hỏi, thần nhân tuần tú lại có chút lúng túng, nhất thời không biết trả lời thế nào. Sau một trận bạt tai như vậy, bệ tuần tú cân nhắc một chút, cũng chỉ đành ấp úng đáp lời:

“Vị tiểu cô nương này, (Câu nói này nhìn không rõ lắm) vừa rồi cũng không phải là ta hắt hơi — hân là trời mưa rồi nhỉ?”

Vừa trả lời, đàn tuần đài nhanh chóng âm thầm thi pháp, đem trận mưa đã chuyển nhỏ kia vội vàng ngừng lại.

“Hừ...”

Nghe thấy lời ấy, tiểu Quỳnh Thổ trong lòng thầm nghĩ:

“Tên đại thúc này thật không thành thật!”

Quỳnh Thổ đang oán thầm. Lại nghe nam tử mặc bạch bào gọi hân:

“Tiểu muội muội, nếu như có thể nói, muội gọi ta một tiếng đại ca ca là được. Ca ca ta tuy rằng tuổi không niên kỷ...”

Nhỏ nhưng thoát nhìn cũng không có vẻ già cả!”

Lúc nói câu này, thần tướng ngàn năm luôn dùng dung mạo tự xưng là đúng là bực bội.

“Được rồi.”

Quỳnh Quỳnh nghe vậy miễn cưỡng đáp ứng một tiếng, nói:

“VẬY ĐẠI CA CA, NẾU NHƯ KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ, QUỲNH THIỂN LIỀN NGHĨ —— “

“QUỲNH ĐIỆP MUỘI MUỘI!”

Đang lúc Quỳnh Huy muốn cáo từ nhanh chóng trở về, lại chợt thấy đại ca kỳ quái trước mắt sửa sang lại áo bào, rất nhanh xoay người sang chỗ khác, hai cánh tay đặt sau lưng, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời gọi tên nàng.

Thấy vậy, Quỳnh Huy nhất thời không kịp phản ứng, vội vàng thuận theo hướng ánh mắt của hắn nhìn lên trời, nhưng lại không thấy mình ở đó.

“TA Ở ĐÂY NÀY!”

Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn mình, lập tức giật mình, vội vàng nhắc nhở đàn tuần xem kỹ. Ai ngờ, đang lúc này, nàng lại bỗng nhiên nghe được một thanh âm xa lạ vang lên quanh người mình:

“TIỂU MUỘI MUỘI, NGƯỜI TRƯỚC ĐỪNG VỘI, MÀ NGHE ĐÀN TUẦN ĐÀI TA NÓI MỘT LỜI —— “

Sắc mặt Tuần đài ngưng trọng, ngữ điệu mờ ảo thâm trầm, đã như đổi thành người khác:

“NGƯỜI BIẾT VÌ SAO MÙA XUÂN CÓ NỞ, VÌ SAO MÙA ĐÔNG LẠI CÓ TUYẾT, NGƯỜI CÓ BIẾT VÌ SAO MÂY CÓ MƯA, SAU MƯA LẠI CÓ HOA HỒNG; NGƯỜI CÓ BIẾT VÌ SAO MẶT TRĂNG TỪ PHƯƠNG ĐÔNG MỌC LÊN Ở PHƯƠNG TÂY, LẠI HẠ XUỐNG PHÍA TÂY, TẠI SAO TRUNG THỎ ĐẠI ĐỊA XUÂN ĐI THU ĐẾN, BỐN MÙA THAY PHIÊN NHAU... NGƯỜI CÓ BIẾT TẠI SAO... NGƯỜI BIẾT ĐÓ LÀ...”

Trong lúc nhất thời, bên người Quỳnh Thái vẻ mặt ngạc nhiên bỗng nhiên đều là những lời ầm ầm hùng hồn trầm thấp; vừa rồi trong mắt nàng vị đại ca ca không nói thật, lúc này cũng đột nhiên trở nên cao lớn thánh minh.

“TA BIẾT MÀ!”

Thật vất vả nàng mới nói ra được một khoảng thời gian, Quỳnh Thiển liền vội vàng xen vào, vui vẻ nói:

“Đại ca ca à, những gì ca nói đều là vì tự nhiên mà thôi; nhưng tự nhiên chính là như vậy nha!”

“Đương nhiên như vậy - ừm, câu này không đúng.”

Minh Vũ công tử đã dựa theo tính toán để đi du lịch, sau khi xoay người trả lời ngữ điệu vẫn hùng hậu long trọng:

“Đương nhiên, tự nhiên mà thành, kỳ thật thấy nó không biết nguyên do. Tiểu muội muội có biết hay không, tất cả mọi thứ trên đời này, kể cả bản thân chúng ta, đều có lý do bên trong và lý do tồn tại.”

“Thật sao...”

Tiểu thiếu nữ cái hiểu cái không; Vũ Sư thần kiên nhẫn giải thích:

“Đúng vậy, trong thiên địa này tuyệt đối không phải chuyện vô duyên vô cớ. Tỷ như người từng nghĩ tới tại sao sau khi tia chớp trên bầu trời lại có lôi? Trời có lôi điện là bởi vì sau khi sấm sét lóe lên, âm dương cảm giác kích động mà thành ——

“

Chữ “Lôi” trong miệng tuần đài còn chưa ra khỏi miệng, chợt thấy tiểu muội muội lại nhảy nhót nói chen vào, vui vẻ nói:

“Tia chớp phía sau vì sao lại có sấm đánh, ta biết rồi!”

“Hả? Người biết?”

“Đúng vậy a, đó là bởi vì thiểm điện có thể đem không khí bên cạnh thiêu đốt rất nóng, lập tức nổ tung tựa như pháo nổ!”

“A... Thật sao...”

Nghe Quỳnh Thiển giải thích như vậy, Minh Vũ công tử luôn luôn cảm thấy “Âm Dương tương kích mà thành Lôi” có đạo lý lớn như vậy, cũng cảm thấy có chút mới lạ, tâm niệm khẽ động., Hắn liền lén lút ở phía sau tay hướng về phía sau bỏ ra một đạo hỏa diễm, Diễm Miêu Cực Kỳ (không thấy rõ) cực nóng, muốn nhìn một chút có phải giống như Quỳnh Hoa nói trên đất —— mới vừa thi pháp, chỉ nghe phía sau “Ầm ầm” một tiếng vang trầm đục, tốc độ nhanh như vậy ngược lại làm cho đài cao càng thêm hoảng sợ!

Bị mình làm cho giật mình, đợi bình tĩnh lại thì mới hỏi:

“Cái này là ai dạy ngươi?”

Nhìn bộ dáng ngây thơ ngây thơ trước mắt của Quỳnh Thuần, tuần đài nghĩ vật lý mới lạ như vậy khẳng định không phải là nàng tự mình suy xét. Quả nhiên, mình hỏi xong liền nghe theo lời Quỳnh Thổ đáp:

“Đây là ca ca mở miệng dạy ta! Huynh ấy...”

“Ách...”

Thấy cô vui vẻ nói với thiếu niên kia, thần sắc trên tuần đài cứng đờ, vội vàng chuyển đề tài, nói: “Đúng vậy, tiểu muội muội ngươi thấy đấy, phạm là chuyện trên đời đều có lý, không có chuyện gì vô duyên vô cớ; nghĩ lại, toàn bộ mọi việc đều vô cùng thú vị —— thật ra tuần đài ca ca ngươi còn biết rất nhiều câu chuyện lý lẽ thú vị hơn, không bằng ngươi theo ta trở về, đến trong nhà ca ca phía nam làm khách, cùng nhau nghiên cứu từ từ!”

Tuần đài tuần tú trắng muốt như tuyết lúc này nói lời này, chính là một bộ thân thể trần trụi (không thấy rõ), phối hợp với dung nhan phong thần tuấn mỹ của hắn, đang tỏ ra vô cùng ôn hòa rộng rãi, thẳng thắn.

Trong lúc bệ tuần tú tin tưởng mười phần chờ đợi Quỳnh Huyền đáp ứng, nàng bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Tuần Đài ca ca, nhà huynh ở chỗ nào?”

“Tại...”

“Minh Vũ chi hương, ngươi đã nghe nói qua chưa?”

Chợt nghe thấy Quỳnh Quỳnh hỏi, tuần đài chân chờ một chút, suy nghĩ một chút rồi nói thật. Bởi vì hắn nghĩ, lúc đầu chính là chuẩn bị dùng phong thái bộc lộ tài năng để dụ dỗ thiếu nữ này bỏ tối mà đi theo chính mình, thật sự không cần giấu diếm nàng.

“Hồng rồi, gặp kẻ xấu rồi!”

“Minh Vũ chi hương, không phải là Nam Hải Bất Hạo thủ hạ chiếm đoạt hay sao? Hừ hừ, những đường chủ ca ca này đều

nói cho ta biết, đừng đem ta coi là đồ đàn!”

Đang lúc Quỳnh hậu đứng trong xanh hà thắm phần nộ, lại nghe Minh Vũ hương chủ lại mở miệng nói:

“Được rồi, nếu như Quỳnh Miêu muội muội nhất thời không nghĩ xong, vậy chúng ta tiếp tục nói chuyện đi!”

Từ ngữ chậm rãi như vậy, tự nhiên là tuần đài xem sắc, thấy Quỳnh Thố im lặng không nói nên lời liền đoán nàng vẫn là nâng cờ không chừng. Thấy vậy, đài tuần sẽ tiếp tục tâm sự với nàng, cần phải dụ nàng trở về hôm nay.

Nghĩ lại, Minh Vũ Hương chủ ngày thường tọa lạc vân đào, ở trong Minh Vũ Hương đối mặt trăm ngàn tiên hữu ngồi luận đạo khí phái, hôm nay đơn độc đối mặt thiếu nữ chưa trải đời này, chỉ cần chịu đựng thêm điểm tâm, hàn huyên thêm vài câu, muốn bảo nàng đi theo mình, dễ như trở bàn tay!

Đương nhiên, hiện tại hần cũng hạ quyết tâm, hôm nay bất kể thế nào, cũng phải mang nữ hài về. Bởi vì, một lần chiến sự tại Nam Hải đang rất căng thẳng., Mấy ngày trước nghe được chiến báo, nói là thiếu niên đột nhiên quật khởi kia lại chém giết một gã Thú Thần trong vạn quân, nghe nói trước sau chỉ phí sức nhắc tay: Tuy rằng hần trước nay đều biết, lần thống quân chủ soái kia gây họa thần trí đại tài sơ khai, không biết xuất phát từ ý niệm gì mà lại nhẹ nhàng lui quân về sau., Không khỏi khoa trương nói ngoa trước mặt thủy hầu, nhưng bất luận thế nào, Thanh Dương liệt kê bốn thần thú Thôn Quỷ Thập Nhị Thú quả thật đã bỏ mình, đầu cũng bị quỷ phương lấy được, cho nên tự nhiên lại chứng minh tên tiểu tử họ Hồng kia vận may ngay trước mắt. Nếu không mau chóng giải quyết tiểu nữ tử có tính mạng tương thông chặt chẽ với mệnh lý của hần, tất nhiên ngày sau sẽ tạo thành ác quả lớn hơn.

Mà sau khi nghe được lý do đại sự của quân tộc này, hôm nay lại để cho hần tiếp cận như vậy, thấy Quỳnh Đình ngọc dung tiên nhan của thiếu nữ xinh đẹp này, thật sự Băng Hoa Ngọc Nghi giống như hạt giống tiên tảo linh tính, kể từ đó, làm cho Vũ Sư Chi Thần đa tình của hần rất thích nhập cốt, chỉ muốn đưa nàng trở về sớm ngày ở chung!

Vì vậy, lúc này trong khu rừng xanh thẫm sau cơn mưa này, vị thần khách râu quai nón này vẫn tiếp tục hí hửng dụ dỗ như ngọc, chậm rãi luận đạo, vừa thuyết phục; mà thiếu nữ mặt mày bỗng nhiên đứng thẳng đối diện với hắn, đôi mắt sáng như sao mùa xuân trong sáng chột lóc, cũng không biết là có phải hay không dần dần được lễ nghĩa nho nhã, ôn nhuận như ngọc Thần Tướng đả động, hay là đang suy nghĩ điều gì khác.

Mà lúc này, không biết có phải do tuần đài kia tiện tay phát ra sấm rền hay không, phụ cận cũng có Lâm Điều một đường tuôn rơi bay về phương xa, tránh vào trong bầu trời rộng lớn xa xa kia.

Chương thứ năm của quyển Kinh Chương thứ năm đương nhiên rất thú vị, triu mến không thể tưởng tượng nổi.

“Gặp phải chuyện như vậy, các tỷ tỷ sẽ làm thế nào đây?”

Ngay lúc vẻ mặt ôn hòa kiên nhẫn tiếp tục khuyên bảo, tiểu Quỳnh Doanh ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc lại vội vàng nhanh chóng suy nghĩ, bắt đầu cố gắng nhớ lại đối sách. Đứa bé gái này thâm nghĩ:

“Nếu gặp phải người xấu, Tuyết Điệp tỷ nhất định sẽ bẩm báo với Đường chủ nhà nàng trước, sau đó không hề lưu tình thi pháp, đóng người xấu kia thành một cây côn bằng băng! Nói không chừng còn có thể đánh người nọ một cái trước tiên...”

Đài tuần tú một bên lắc nhai không ngớt, Quỳnh Đình một bên nghiêng đầu tưởng tượng các loại tình huống có thể xảy ra:

“Nếu như là Linh Dục tỷ tỷ thì nhất định sẽ chống nạnh, lớn tiếng ra lệnh cho tên bại hoại không được xấu xa như vậy; nếu như không nghe, Linh Dục tỷ sẽ âm thầm theo dõi hắn, xem hắn sẽ làm chuyện xấu thế nào!”

“Ma nữ tỷ tỷ đâu? Tỷ tỷ ấy... hì hì... nếu như không học được, sẽ gọi các bá bá dưới trướng nàng cùng nhau hãm hại tên bại hoại đó chứ?”

“Nếu như đôi lại là Doanh tỷ tỷ... Ồ?”

Nghĩ đến vị tiên lệ tỷ tỷ dịu dàng dịu dàng kia, Quỳnh Thiên chợt thấy đầu óc nhất thời có chút vỏ bọc, cố gắng suy nghĩ mấy lần, nhưng chỉ nhớ khi Doanh tỷ tỷ nhảy đến người xấu, tựa hồ sẽ mời người xấu làm hồng đại lung, có quan hệ gì với việc giải đại lung và đánh bại bại bại hoại? Chuyện liên quan trong đó nàng nhất thời nghĩ không ra.

Lặng lẽ lắc lắc đầu, nhớ không rõ tỷ tỷ, Quỳnh Đình lại đem mấy vị nữ tỷ tỷ nàng theo thói quen bắt chước này lần lượt suy nghĩ một lượt, cũng không biết vì sao, trong ánh mắt cẩn thận kia của nàng lại luôn có cảm giác mơ hồ có chút không ổn. Vất

hết óc lẳng lẳng suy nghĩ một lúc, Quỳnh Quỳnh mới giật mình hiểu ra, lấy làm kinh hãi:

“Ai nha! Ngoại trừ nhớ không rõ Doanh tử tử thể nào, những người khác cuối cùng đều thích tên bại hoại kia!”

Thì ra trong những hồi ức vừa rồi Tiểu Quỳnh Thổ nghi hoặc những việc gần đây kia, phần lớn là nghe từ xưa đến nay, những chuyện cổ xưa trong mắt nàng đều không ngoại lệ, đều có quan hệ với việc nàng ta thông báo ca ca.

“Phải thích hẳn a...”

Nghĩ đến đây, Quỳnh Thuần không nhịn được giương mắt nhìn vị ca ca “Tuấn Đài” đang nói đến hăng say kia, chăm chú đánh giá một phen, lại cảm thấy mặc dù hắn đẹp mắt, bộ dáng cũng không xấu, nhưng luôn trực giác không muốn thích hắn.

“Ô! Sớm biết như vậy hôm nay sẽ không ngủ trưa nữa!”

Nửa ngày không thể nghĩ ra manh mối, tiểu muội muội cảm thấy vô cùng hối hận. Cảm thấy hôm nay mình xui xẻo vô cùng!

Không đề cập tới Quỳnh Quỳnh. Hơn nữa, đang lúc Quỳnh Thổ buồn bực. Nhưng hắn vẫn phần chân tinh thần, không chán ghét chuyện nói chuyện triết lý nhân sinh; tuy có chút thất bại lúc trước, hắn lại không ngại chút nào, ngược lại còn tự trách cứ mình:

“Sợ hãi, cũng là do ta nóng lòng. Tiểu muội muội này há là hạng người bình thường? Không ăn nói dăm ba câu là nói được.”

Cho nên bây giờ Tuấn Đài đúng là càng bó càng dưng, thi triển toàn thân giải mã, lưỡi lóe lên hoa sen, miệng như sông treo, nhất định phải phù lục đánh trống rỗng trả lời!

Nói năng linh tinh, tuy thời gian tồn tại của Tuấn Đài vô cùng bại hoại, không tiếc tinh lực. Nhưng trước sau bất quá một khắc ngoại phụ, chuyện du thuyết này đã có biến cố. Lại nói đến lúc này, trong lòng tràn đầy phiền muộn, tên tiểu nghi vừa mới tập trung tinh thần, muốn nghe xem vị công tử tới từ Nam

Hải này rốt cuộc đang nói cái gì; vừa từ từ suy nghĩ, vừa nghe thấy vẻ mặt ôn nhu của tuần đài hỏi nàng:

“Muội muội Diên”

Lúc này tuần đài đã thay đổi xưng hô, mở miệng là “Muội muội”

“Muội muội à, những vật lý tự nhiên mà ca ca ca tuần đài của muội vừa mới nói, những nhân vật thần chủng như chúng ta khi tới trên đời này, cũng đều có lai lịch và mục đích riêng của mình.

Tuần đài lại trở về đề tài ban đầu:

“Theo ca ca mà nói, hải thiên chi nam Minh Vũ Thần Tướng này, tiền thân chính là phong vân vũ lãng trong đại dương Nam Hải này, xưa nay trải qua ngàn vạn năm tháng thay đổi, dần dần ngưng hồn phách, dần dần tụ lại tinh linh, cuối cùng mới tại hai năm trước thành tựu thần hình. Muội muội người đừng thấy ca ca ta hiện tại chỉ như một bạch diện thư toàn, kỳ thật lại là hạt giống của vân vũ tạo hóa được mọi người kính ngưỡng nhất trong Nam Hải triều...”

“Muội muội à, ca ca nói nhất được thân thể của mình để muội nghe, muội có thể nói cho ca ca biết lai lịch của muội được không?”

Có câu hỏi này, chính là tuần đài nghĩ cách vượt diệu chân mạch, từ tráng thể nhập thủ lay động nàng đi theo mình. Bởi vì tuần đài lúc trước đã biết, tiểu muội xinh xắn thanh tịnh này cùng thiếu niên tính tính tính cũng không lâu, tổng cộng trước sau mới hai ba năm. Đối với bọn họ hô phong hoán vũ thần nhân mà nói, hô mưa gọi gió mà nói..., Hai ba năm chẳng qua chỉ búng tay một cái. Nghĩ tới nguyên nhân này, tuần đài trong lòng đã tính toán xong, muốn hỏi lai lịch cô gái Minh thiếu nữ này, biết rõ bản nguyên, mới có thể tùy cơ hóa giải phần không thể lý giải kia của cô bé.

Tuy rằng ý nghĩ này của Vũ Sư Thần Tướng không tồi, nhưng giờ phút này khi hỏi chuyện chén trà lại có chút xấu hổ. Ngàn điều vạn tính, có một điểm hẳn lại có thể nhìn ra, đó chính là nữ hải Vô Tâm Địa Thuần này, những ngày qua nàng vẫn

thường gặp ác mộng., Hình như bản thân còn có lai lịch gì khác, khiến nàng thập phần sợ hãi; loại uy giác này, tựa như trong cõi u minh không biết làm ra chuyện gì, không chịu trả lời câu nào, hiện tại Quỳnh Huyền đối với mình có quan hệ rất miễn cưỡng, rất sợ hãi một ngày nào đó hai người sẽ chia tách biệt nhau bởi vậy, thiếu nữ ngây thơ lúc này vừa nghe tuần đài hỏi lai lịch của mình., Đúng như xúc động tâm bệnh, thoáng chốc càng thêm mất hứng. Vì vậy, chờ đàn tuần đài hỏi qua, thiếu nữ ngây thơ cũng không cao hứng bưng bưng cùng người khác như thường, nói chuyện mình trải qua lúc còn bé ở La Dương sơn dã ngoại, mà là khinh thường khuôn mặt nhỏ nhắn, mặt xấu hổ, trả lời đơn giản:

“...”

“!!!”

“Không biết!”

Tuần đài đang bưng bưng hứng thú, bị Quỳnh Thổ làm cho tức giận, ngoài có chút giật mình ra cũng không tức giận, vẻ mặt vẫn tươi cười như trước, nói chuyện hòa ái:

“Được rồi, muội muội không biết lai lịch của mình không sao nhưng chúng ta tới đời này.

Dù sao cũng biết mình nên đi đâu?”

Nhìn tiểu muội muội tựa hồ như đang nghiêng tai lắng nghe trước mắt, đài tuần tú mười phần thành khẩn mà loã lồ tâm tích:

“Muội muội, ví dụ như ta, từ năm đó thoát khỏi hỗn độn, rời xa sự mê man, kiến thức được rất nhiều chuyện phồn hoa rực rỡ trên đời này, liền ngẫm hạ quyết tâm, quyết tâm đi theo chủ nhân ta hô phong hoán vũ, chuyện dốc lòng lễ nghĩa, lập chí muốn nghiên cứu cung thương, nghiên cứu ra thiên địa huyền bí ẩn chứa ngũ âm. Muội xem, ngay cả ca ca cũng có chí hướng như vậy, Quỳnh muội muội muội cũng nên biết tương lai mình muốn làm gì.”

Vừa dứt lời, hần liếc mắt nhìn Quỳnh Đình một cái, thấy nàng vẫn như cũ trầm mặc không nói, đàn tuần suy nghĩ lại thêm một câu:

“Muội muội, lẽ nào cả đời người đều muốn ở bên cạnh vị đường chủ thô bỉ không có văn tiếng kia. Theo hắn vào sinh ra, lo lắng đến chết, cứ như vậy trôi qua cả đời? Người thanh xuân tốt đẹp như vậy, trời sinh địa dưỡng, có nghĩ tới rốt cuộc vì sao mình lại đến thế gian này không?”

“Ta...”

Nghe thấy câu hỏi này, một nữ hài nguyên bản oán khí lại bỗng nhiên sùng sốt.

Câu hỏi vừa rồi, biểu thị hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa của câu “Kẻ thô bỉ” kia; khóe miệng hơi còng xuống, sau khi lắng lắng ngẫm người một lúc. Đôi mắt sáng ngời của bà che phủ bởi một tầng hơi nước như mưa, nhìn qua đúng là một mảnh mộng lung.

Cứ như vậy hoảng hốt, chóng mặt mơ hồ, sau một thời gian tiểu muội muội mới đột nhiên lên tiếng. Một phách mờ mịt nàng thì thào tự nói:

“Viên Y... Tại sao lại tới trên đời này...”

mù mờ tự nói, sau đó lại trầm mặc nửa ngày, đang đợi bộ tuần đài muốn phá vỡ yên tĩnh trước mắt, thì chợt.

Thấy trong đôi mắt tiểu muội muội mộng lung đã là sương mù trọng minh, bỗng nhiên mở miệng kiên định nói ra:

“Tâm Linh tới đời này, chỉ là vì muốn tỉnh ngôn ca ca địa hảo muội mà thôi!”

Nghe được lời nói rõ ràng như vậy, dù là công tử tuần đài có chuẩn bị tâm lý, giờ phút này cũng giống như ăn một miếng dưa đắng, nhất thời nhăn mặt toàn bộ mặt!

“Tiểu muội muội! Sao muội có thể nghĩ như vậy?”

Bởi vì cái gọi là “Tình cảm chi trách”, sau ngăn ngại gặp mặt đã bị cô gái làm cho tò mò sâu sắc, Vũ sư công tử. Sau khi nghe vậy chính là vừa sợ vừa giận:

“Quang Minh! Cái gì mà mở miệng Ngôn ca ca? Cái gì chỉ là vì tốt muội muội?! Chấp Bằng người cả đời, làm sao sẽ vì người khác mà sống? Chúng ta đi tới trên đời này. Chính mình

đầu tiên là chính mình, tuyệt không có bất kỳ người nào khác đối với người mà thiếu được!”

Đang lúc khẩn trương, nghiêng mực giọng điệu như khẩu lệnh này vang lên, bộp bộp bộp bộp, nói đến cùng là không bị cản trở; không biết có phải hay không bị cái ý nghĩ không thể tưởng tượng kia kích thích, Vũ sư công tử vốn ôn hòa non nớt nói đến chỗ kích động, không biết bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, lại hoàn toàn vứt bỏ lễ nghi, bỗng nhiên tiến lên một bước cúi người thăm dò, chụp lấy hai vai của Quang Đà, hai mắt nhìn thẳng như cao giọng hét lớn:

“Có phải là Trương Tĩnh Ngôn hạ tà thuật cho người hay không?!”

Giờ phút này khuôn mặt tuần mỹ của tuần đài trở nên có vài phần dữ tợn:

“Muội muội tốt đừng sợ! Chờ ca ca giúp muội tới kiểm tra; ca ca ta tinh thông thuật pháp, cho dù hao phí hàng ngàn năm vạn năm, cũng phải giúp muội khu trừ tà pháp âm thuật mê người kia!”

Trong lúc nói chuyện, bất tri bất giác Vũ Sư công tử kích động hai tay liền lay động hai tay, đem hai vai mềm mại mềm mại ra sức lay động; cũng khó trách Vũ Sư công tử khích lệ, cái gọi là quan tâm thì loạn, mới đầu có nghe những lời điên khùng như Đồ Chử, còn quá không nghĩ tới cái này; hiện tại chính tai nghe em vợ nhỏ này nói ra lời khó hiểu như thế, cơ trí, thần sắc cơ trí Địa Vũ Sư lập tức liên tưởng đến một ít sự thật đáng sợ:

“Ng tĩnh Ngôn ca ca” trong miệng nàng à, trí mưu như uyên, lực lượng như Cổ Thần Viên trên mặt biển bị sát hại, tâm tính ngoan lệ, Thú Thanh Dương phệ quỷ như hạt đậu bị hấn sát hại, kiêu ngạo bất tuân, Lĩnh Nam nô tộc chia năm xẻ bảy bị hấn thu nạp, nổi tiếng khắp bốn biển, Tứ Độc Long Nữ trước mắt không tiếc gì đã vì hấn mà đào hôn cho hấn mà bỏ chạy tà ngôn ca ca như vậy!

Linh quang lóe lên, đột nhiên nghĩ tới “sự tích” này, Vũ sư công tử liền bỗng nhiên như điên cuồng. Chỉ là, thoát nhìn như

còn thất thố, nhưng trong đáy lòng cười khỏ một tia, cười nói danh tiếng bình thường ngôn trí tuệ của mình, nhưng đến lúc này mới nghĩ thông bí ẩn trong đó. Chỉ nghe hần giống như liên tục hỏi:

“Người nói mau, bình thường hần đã làm gì người? Tranh trời cho người ăn cái gì? Có ép người luyện công pháp kỳ quái gì không? Người mau nói!”

Vừa lấy ống trúc báo cáo chất vấn liên tục, nghiên mực vừa vung vẩy hai vai phoir nghi nghịch càng thêm lợi hại; lúc này thiếu nữ trong hai tay hần đã như sóng gió một chiếc thuyền nhỏ, nhìn công tử nguyên bản ôn văn này trợn mắt há hốc mồm. Mà đài tuần phu vôi vàng nói còn chưa kết thúc:

“Tiểu muội muội người nghe ta nói! Ca ca kia của người tuyệt không phải người tốt! Tỉnh ngôn, hần âm hiểm xảo trá nham hiểm, hung ác, vô sỉ, vô sỉ giao hoạt! phoir Chủ người nhất định phải tin tưởng ta ho!”

Tuần đài nghiên răng nghiên lợi liên tiếp mắng, sau đó bỗng nhiên trông thấy ánh mắt ngập ngừng của cô bé bỗng nhiên trở nên kinh ngạc, nhanh chóng hòa hoãn ngữ điệu, một lần nữa...

“Muội muội, tuổi người còn nhỏ, chỉ sợ chưa từng nghe nói một câu nào như vậy, chính là “Thử ngọc muốn đốt ba ngày đây.”

Người biết võ cần đợi mười năm: “Người bây giờ mới quen biết thêm một phần mười”

Một chữ “Lâu” còn chưa ra khỏi miệng, đã nghe trước mặt kêu to một tiếng:

“Đồ bại hoại!”

Đến lúc này, rốt cuộc thì Tiểu Phủ Viện cũng phản ứng lại: “Thì ra là đang mắng ca ca!”.. Một mực âm thầm nhắc nhở tiểu cô nương phải lễ phép không nhin được nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, trong lòng ngực như có thứ gì muốn nổ tung!

“Đồ bại hoại!!

Ngoài câu nói đơn giản đầy tức giận này ra thì tiểu muội muội không còn cách nào khác để mắng chửi mình nữa. Nàng quát lớn một tiếng, tiểu nha đầu đang tức giận lập tức bộc phát, nhảy từ trong tay tuần đài ra, nhảy lên khối đá xanh trưá ngử sau lưng nàng. Hai mắt nàng tròn tròn, đôi tay nhỏ khế múa, trong chớp mắt phát ra mười luồng hỏa diễm hùng hực. Mang phong mang lôi như con rồng lửa giận, vượt qua công tử nhiệt tâm vẫn đang kinh ngạc kia!

“Ai da!”

Biến cố sau khi giáng xuống trước mắt cực nhanh. Tuy với thân thủ số một số hai trong chúng thần tuần đài tuần kiệt của Vũ Sư, nhưng phần lớn đều không tránh được; chỉ nghe thấy liên tiếp kêu thảm thiết, đảo mắt vị công tử tuần mỹ xưa nay nổi danh thanh tịnh này đã bị mấy chục con Hỏa Long đánh trúng, quần áo trắng nõn như tuyết thoáng chốc bị đốt cháy, đúng là vô cùng chật vật!

Đương nhiên, công kích giận dữ của tên Giám Huyền này cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương chính thức; tuần đài kia thân là Nam Hải Thần Bát Bộ Tướng, Vũ Sư Thần Tướng xếp thứ ba đứng đầu, thủy thuật thông thiên, có thể khắc chế địa nhất chính là hỏa thuộc tính công kích. Vừa rồi chịu đòn này vài chục lần, hắn cũng chỉ như bị đánh nặng, ngoại trừ lão đảo lui về sau mấy bước, bộ dáng có chút chật vật ngoài ra cũng không có tổn thương gì khác. Chỉ là...

“Tiểu muội muội, mọi người đều nha!”

Đúng lúc tuần đài hơi hơi trì hoãn việc hỏi, lại chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm trong miệng hắn! Tiếng kêu lần thứ hai này thực sự là kinh thiên động địa. Ngay cả tiểu nữ oa đối diện hắn cũng bỗng nhiên giật mình, tranh thủ thời gian nhảy về phía sau nắp sau mấy bước, phòng ngừa hắn liều mạng tiến công.

Chỉ là nàng đã trải qua trăm trận, nhưng lại quá lo lắng; đứng dưới lá sen sớm định thần quan sát. Lại chỉ thấy tên bại hoại Vũ Sư giống như vừa ăn bánh bao nóng hôi không ngừng hít thở, đồng thời còn không ngừng dùng hai tay lau mi mắt nhìn kỹ. Lúc này Đà Huy mới hiểu được chẳng biết lúc nào thì trên bàn tay không ngừng vung của người nọ đã đóng đinh hai con

rắn lớn., Một tay một cái, lân vắn trên thân rắn sặc sỡ như gấm, đầu rắn ngẩng cao cũng đang nhe hàm răng độc sáng như tuyết ghim chặt trên miệng tuần đài hổ!

“A! Cảm ơn các người!”

Thấy tình cảnh này, phôi phôi lập tức kịp phản ứng, cảm ơn một tiếng, vội vàng quay người bỏ chạy. Chỉ thấy thân thể nhỏ nhắn nhảy lên trên, “Vèo” một tiếng, chạy khỏi rừng!

“Đừng đi!”

Phía sau nàng, Vũ Sư Thần Tướng luống cuống tay chân một trận, rốt cuộc đem hai con độc xà rừng mưa kia vứt bỏ, cũng không để ý tìm bọn chúng tính sổ, vội vàng cũng thả người ra rừng, muốn đuổi theo tình cảnh nguy hiểm của tiểu oa nhi kia, nói rõ tình huống.

Chỉ là, chờ tuần đài ra khỏi rừng, mới hốt hoảng chạy trốn theo hướng Giảng Dận không đuổi theo được bao lâu, ngay trên con đường phía trước của hắn, chỉ nghe tiếng gió như trống, sóng lớn đứng như đồi, đảo mắt đã có đội quân vạn mã xung phong tới, trong chốc lát đã vây quanh hắn!

“Ca ca!”

Đại quân hàng ngũ như rừng, thiếu nữ vốn giống như Tiểu Ô giương cánh chạy trốn kia, thấy trước trận có một người trong đó, lập tức kêu một tiếng, chạy vội tới đâm đầu vào trong ngực của hắn, ngửa mặt nức nở nói một câu: “Ca, hắn bắt nạt!”

“Hả?!”

Nghe được lời này, thiếu niên vội vàng chạy tới, vội vàng hỏi:

“Muội muội, hắn khi dễ muội sao?”

“Hắn, hắn nói xấu người! Ô ô!”

“Dạ.”

Mới nghe được có mỗi chuyện như vậy, ai nấy lập tức yên tâm, trong lòng thầm nhủ đối phương chính là người của Nam Hải, nếu nói hắn dễ nói chuyện thì còn quái quái gì nữa. Trong lòng cứ như vậy, miệng lại quát to một tiếng, quát hỏi: “Đốt!

Kẻ trộm phía đối diện nào đến, dám vu oan huynh trưởng nàng trước mặt tiểu cô nương!” Nói xong liền giương thần kiếm trong tay lên, cao giọng đe dọa:

“Người đối diện nghe đây, người mau nhìn tình thế trước mắt đi, nếu là người biết điều thì mau thúc thủ chịu trói, còn có thể tha cho người một mạng!”

Trong lúc nói những lời này, Tứ Hải đường sinh đúng là lý lẽ hùng hồn, không hề sợ hãi!

Hóa ra, lúc trước hắn mở miệng là nghe đồn tin tức, nói là bên trong Tây Nam Tiểu Châu chợt có dị động, dị động nhất là bị Tứ Dược tuần tra thám mã thám thính, chính là tiếng sấm phát ra sau khi làm nghi vấn về lý luận của Chết Lôi Đài. Lúc ấy nghe xong truyền đến tin này., Tỉnh lại nhớ tới tiểu muội muội mấy ngày nay thường hay đi ngủ trưa ở ngoài đảo, lập tức có chút hoảng hốt, mau mau tập hợp một đội nhân mã tới cứu Minh Chủ. Mà Ân Ba Châu bên ngoài hòn đảo nhỏ này cách đại bản doanh Tứ Độc Huyền Linh rất gần, tuy thiếu niên vội vàng tập hợp binh mã., ý thế vẫn không hề nhỏ, trên cơ bản, toàn bộ lực lượng chủ lực của địa phương Huyền Linh Yêu tộc đều đến đông đủ, ngoài ra còn có Khúc A, Ba Lăng hai hồ binh, đang cùng nhau bày trận như mây, đem đường đi của dọa đài chạy trốn vây chặt như nêm cối!

Lúc này, bầu trời soàn soạt cánh bay múa như bánh xe. Cự ung đại trận, mặt biển rít gào chiến tốt lành vô biên, đáy biển là trăm tên thủy linh hung mãnh không ngừng bơi lội, tình hình như vậy, đang kêu thủy sư công tử trời cao vô ảnh, như biển cả vô môn!

Chỉ là, tuy lâm vào như vậy tuyệt chậm, đài tuần lại không chút nào hoảng loạn. Trong vạn quân, trước khi nói chuyện, còn nhớ rõ là bị liệt hỏa đánh cho quần áo bào vẹo, bắn lên trên mấy mảng tro bụi cháy đen, sau đó lại cúi người xem một chút mặt biển dưới chân, miễn cưỡng đối với gợn sóng trên đầu đang rung chuyển, sau khi làm bộ như vậy, mới nhìn quanh bốn phía, không chút hoang mang nói:

“A, Trương Tỉnh Ngôn, người đang nói đùa à? Chỉ mới mấy tên binh tướng này đã muốn lưu lại võ đài vũ sư của ta?”

Lời còn chưa dứt, thần thủ Vũ Sư Thần Tướng bắn ra, thiên địa bốn phía đã phát sinh dị biến!

Mười chín quyển di chuyển uyên ương, ai vẽ bức tranh rì rào thứ sáu là mưa gió sền sệt, sau đó trời quang mây tạnh sẽ phủ đầy nước mắt.

Tĩnh lại khí thế hùng hổ mà đến, chờ đến nơi này thấy rõ tình thế, nhất thời cũng không muốn lấy nam tử áo trắng ra làm thế nào. Bởi vì, vừa rồi nghe Quỳnh Ngư khóc lóc kể lể, lại nhìn tình trạng hai người hiện tại, giống như “Vũ Sư Đài” này còn ăn thiệt nhiều.

Chỉ là không ai ngờ tới, khôi lỗi Vũ Sư bị vây kín một thân tuần đài xúi quẩy, còn chưa kịp chế nhạo một câu đã ra tay một cách thần kỳ!

Chỉ nghe âm thanh còn chưa dứt, đàn tuần phát đã là áo quần phát phối, mọi người hoảng hốt chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên, trang phục thần tướng màu trắng như bị một bàn tay lớn vô hình vuốt ve qua, “bóp” một tiếng bay thẳng về phía sau. Chỉ trong nháy mắt, vị thần áo trắng này đã ở một tác vuông vực cuồng phong gào thét!

Mà hết thấy lại diễn ra vô cùng nhanh chóng. Chúng nhân mới vừa nhìn thấy Phong Tiêu bay phấp phới trước mắt, tóc của thần nhân áo trắng đã rối tung, ngửa mặt lên trời. Trong gió xoáy, một đôi cánh tay trắng như tuyết ngọc điêu giơ lên cao, kèm theo tiếng xé gió trong miệng, mười ngón tay uốn lượn hướng bốn phía trên không khẽ vỗ. Cùng với tiếng gõ nhẹ nhàng như tiếng đập của trời cao., Mây trên trời ngoài biển đã thay đổi bất thường, sóng lớn dâng lên! Mỗi khi đàn tuần đài búng tay một cái, bầu trời chỗ đốt ngón tay kia liền tụ lại từng đám mây đen, chồng chất tụ tập, hội tụ, đảo mắt đã đem ánh mặt trời xanh rực rỡ che khuất bầu trời như đêm giáng lâm!

“Dừng tay!”

Mắt thấy mây đen bốc lên bốn phía, phong ba nổi lên, lập tức nghe thấy một luồng khí tức thập phần nguy hiểm. Đột nhiên quát lớn một tiếng, hấn giơ cao thanh kiếm trong tay ra hiệu

lệnh thiên quân vạn mã phía sau chen chúc tới, bắt lấy Vũ Sư đang làm phép này —— nhưng, đã chậm!

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm đen mịt mờ, trên mặt thần nhân có chút gợn sóng sáng ngời, vốn thần sắc ngạo nghễ chợt hiện lên một nụ cười khinh miệt. Theo một tiếng cười khinh miệt này, Vũ Sư vốn đang giơ cao Như Càn, bàn tay giơ cao quá đỉnh đột nhiên thu lại, nắm thành hai quả đấm to lớn chợt hung hăng đánh xuống phía dưới —— trong nháy mắt, mây trên biển này giữa bầu trời bỗng nhiên sấm vang chớp giạt, mưa như trút nước!

... Có thể, tự sinh ra từ trong bụng mẹ, đã thông báo rằng mình chưa từng nhìn thấy mưa đông đầy kỳ quái như vậy.

Mưa to vùn vụt tuôn ra từ đám mây đen, hàng tỷ hàng vạn sợi mưa có thể đếm được trên đầu, sợi dây như dây leo óng ánh trong suốt, tựa như sợi dây đàn nổi liền thiên hải, từ trong mây trời cao cao tại thượng dẫn dắt ra, lấy một loại tư thái kiết ngạo không tuân theo dòng nước bay thẳng xuống, một mực lao vùn vụt đến tiếng động lớn trên mặt biển lúc này mới lắng xuống.

Một quả này mưa trong suốt như dây cung liên thông biển mây trời. Vị công tử tiêu sái bất phàm kia lại vẫy tay trên không một cái, vì thế sợi mưa vốn óng ánh vô sắc kia đột nhiên lưu động hào quang màu sắc, từng chùm từng vòng lưu quang rực rỡ từ trong mây lôi điện mơ hồ chảy ra, từ trên trời xuống biển, khắp trời thông thiên động địa, không ngừng chảy.

Ầm...

Lúc lưu quang phi hành, mưa rơi bốn phía, sóng biển bay nhanh như chớp, mây bay hơi nước hợp lại, nguyên bản trong biển trời tịch liêu chỉ nghe thấy tiếng mưa gọi gió, tiếng sóng âm, bỗng nhiên trống rỗng lại vang lên một hồi tiếng chuông lớn. Khi thì giống như khảng khái thét dài, khi thì như tiếng răng trắng, khi thì như tiếng kêu rên, có khi dương dương tự đắc như mây, có khi lại thấp chập chờn như ngâm ca ca dưới đáy biển.

Thân ở trong Hồng Chung Cự Khúc trước nay chưa từng nghe thấy như thế, không chỗ nào không có Nhạc Khương to lớn đã bao vây toàn bộ thể xác và tinh thần mọi người. Trong Hoàng Chung Đại Lữ sinh sôi không dứt, tiếng nói cảnh tỉnh rất rõ ràng. Vô luận là Hoàng Cung Thanh Giác, kiềm chế hoặc thương vũ lưu huy, ở trong Mang Lôi Vũ, những thanh âm kia phảng phất tự nhiên phát ra tất cả đều là âm luật hài hòa, thanh âm rõ ràng!

Mà trong tiếng ngâm hùng hồn của cự khúc mang theo khí thế hùng hồn của thiên địa, Vũ Sư Thần Tướng áo trắng phấp gió, đã ở trung tâm vạn quân hóa thành một đạo cầu vòng, trong sáng rực rỡ, đánh vỡ vân không tối tăm bay về phía nam như rồng bay. Trong lúc ánh sáng cầu vòng bắn nhanh ra, lại nghe được giữa không trung truyền đến một trận ngâm xướng hùng hồn không bị trói buộc. Ngữ điệu lạnh lùng, nương theo điệu điệu gió âm cuộn cuộn bốn phía, đúng là tiêu dao không nói nên lời.

Vạn quân nhìn lên, Minh Vũ Hương Hương Hóa Hồng Phi Ly này hát chính là:

“Phương địa là xa liền, viên thiên vi cái, cúi người nhìn mặt trời mọc, nhìn lên chúng tinh tú phía trên.

Tạ Bát Phong cho là tức, vượt qua lục hợp mà bay lượn. Kinh nhị nghi đi qua, coi thương hải như chén nước.

Chỉ Thiên Đẩu hỏi Nam Bắc, chợt thêm nhỏ dải con sông... “

Ca hát cuộn cuộn không tầm thường đang vang vọng trong biển rộng mênh mông, lại càng lúc càng xa xăm. Khi tiếng hát vô kỳ kia từ từ cất bước xa, những tiếng chuông nhạc tiếng chuông lớn vang lên không dứt cũng dần lượn lờ, dần dần yên tĩnh trở lại.

Cho đến lúc này, đám người Tứ Độc Huyền Linh đã đặt mình trong Phong Âm Vũ Khúc kia, lúc này mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tất cả đều thở dài một hơi, hồi phục tinh thần lại. Đúng lúc bọn chúng muốn giãy dụa, lại nghe thấy một câu nói rõ ràng từ trong trời cao mênh mông phía nam vang lên: “Tiểu

Túc Nhi chấp mê bất ngộ, hoàn toàn không biết mình đang trong hiểm địa?”

Câu này phảng phất như nói ra ngay bên tai, vốn là Phi Hồng công tử vẫn không yên lòng vì thiếu nữ mà hấn cho rằng đang bị che đậy bởi vậy thời điểm câu vòng quay trở về Nam Thiên Vũ Hương, vẫn không quên lưu lại câu hảo tâm nhắc nhở này ở bên cạnh Hồng.

Chỉ là, tuy rằng hấn nói lời văn nhã Quỳnh Quỳnh ngược lại có thể nghe hiểu, nhưng phần khổ tâm ẩn chứa trong đó lại không có hiệu quả gì: Còn ở thời điểm mọi người ngây thơ ở bên cạnh, Quỳnh Đình đã đóng vai trò quỷ đối với phương hướng đàn tuần tú Nam Thiên kia rồi đi, lè lưỡi, giậm chân một cái, nói: “Ta muốn người quân!!!”

Rốt cục, sau tiếng nói oán trách của cô bé, Vân Không Thiên Hải vốn huyên náo trong chốc lát liền xuất hiện một khoảnh khắc yên tĩnh. Lúc này, chính là lúc Vân Thu Vũ tán, mặt trời đã dừng lại. Vùng biển phía trước Ấn Ba Châu này đã xán lạn như ánh mặt trời, biển rộng trời xanh.

Trời quang mây tạnh, đôi mắt biển cảnh tượng tươi đẹp vô cùng an lành này, lúc này lại hồi tưởng lại một phen sét đánh chớp giạt vừa rồi, mưa to gió lớn, chợt cảm thấy chúng nó như vậy thật không chân thực. Mơ mơ hồ hồ hoảng hốt, giống như vừa rồi mình mới làm một giấc mộng ly kỳ kỳ.

Chỉ là, chuyện kể tiếp, lại để cho tất cả mọi người biết rõ, vừa rồi tất cả cũng không phải là một giấc mộng.

Ngay sau khi tiếng quát giận kia của Quỳnh Ly, trải qua một trận yên tĩnh ngắn ngủi, đang hoành kiêu đứng lặng, mắt thấy Nam Thiên một mảng dư hồng, lại chợt nghe được bốn phía đột nhiên tiếng kêu đại tác. Đảo mắt một cái, liền nhìn thấy trong bốn phía sóng biển có rất nhiều chiến sĩ ngã vào trong sóng biển, trên người lóe ra quang hoa khác thường, một mảnh kêu la khắp nơi!

Cho đến lúc này, toàn bộ Tứ Độc Huyền Linh bộ tốt chạy tới cứu viện Quỳnh Hoàng mới đột nhiên phát hiện, ngay tại trận dị biến vừa rồi, trong trận di chuyển lướt qua, những thủy linh

thú tốt ở trung tâm đại trận chẳng biết lúc nào đã bị từng sợi thủy tuyến lóng lánh trói buộc. Chỉ cần hơi giãy giụa, mưa sáng ngời sẽ càng phát ra trói buộc., Xâm nhập cơ lý, vô cùng đau đớn. Mà lúc này đại trận cự ứng trên bầu trời cuộn như mây, cũng trùng bầy mưa, trói cánh, rớt cuộc không thể nổi nữa, từng con vô cùng chặt vật rơi xuống sóng biển.

Không cần phải nói, thủy ti vũ tác pháp như bóng với hình này đúng là do tuần đài Vũ Sư kia làm ra, trong từng tiếng nhạc leng keng đình tai nhức óc, đem mấy ngàn thủy linh Yêu tộc này trói lại. Mà phải nói là “Rút đao đoạn thủy” càng chảy hơn...”, Dây thừng thừng nước mưa nổi thành đao kiếm bình thường như vậy tự nhiên không ngừng chém không dứt. Đến cuối cùng vẫn là cùng một chỗ thượng cung mấy vị chân nhân ra tay, dùng pháp thuật ảo diệu vi nhỏ nhất của Thanh giáo trên La Phù sơn “Tử Vi Thái Cực Thần Hỏa Thuật”, lần lượt cẩn thận thi triển ra, đem những sợi dây mưa buộc chặt ở thủy tộc tinh linh, chiến tốt yêu tộc từng sợi từng sợi khô đốt sạch.

Mà những bộ tốt bị hại này thực sự quá nhiều, sau lần giày vò này, dù là Linh Hư Thanh Minh, Thượng Thanh chân nhân pháp lực cao thâm, chờ bọn hãn hợp lực diệt hết mưa rơi trên người con thú linh chịu hại cuối cùng, cũng đã mệt thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Lại nói tới Tiểu Quỳnh Thố, vốn còn có chút không cho là đúng, nhưng sau khi nàng thấy tình hình như vậy thì ngược lại là bị dọa cho nhảy dựng, thầm nghĩ: “Đáng sợ! Nếu vừa rồi nàng dùng pháp thuật này để trói ta, chỉ sợ ta đã sớm bị bắt đi rồi!”

Nghĩ đến điểm ấy, Quỳnh Quỳnh liền quyết định mấy ngày sau mình nhất định phải ru rú trong nhà.

Trong lúc nàng suy tính, trong lòng thiếu niên ca ca mà mình cố gắng bảo vệ kia cũng không bình tĩnh chút nào.

“A...”

“Không nghĩ tới trong Nam Hải Long tộc, còn có loại dị nhân pháp lực vô biên này!”

Vừa rồi đã có tứ thương binh tướng xông lên, nói rõ lai lịch “Khuyết Đài Vũ Sư” với hắn, khiến trong lòng hắn càng thêm kinh nghi bất định. Nói đi nói lại, hắn tuy xuất thân ở sơn dã hàn môn, trời sinh tính chất chất phác, nhưng thiên tư xác thực không tầm thường. Bất luận là đầu đường phố phố, hay là trong thực thân của Quý gia, mấy năm chui xuống lẫn lộn không sai biệt lắm đều có thể tìm ra nguồn gốc. Chờ hắn bởi cơ duyên tổ tiên nhập La Phù, giảng mãi tứ hải đường đọc được kinh thư, sau đó lại kinh qua rất nhiều ly kỳ lịch luyện gian nan đấu pháp, đến lúc này kiến thức trong lòng hắn đã vượt qua người bình thường không thể so sánh.

Bởi vậy, mọi người ở bên cạnh đều kinh dị, chính là Minh Vũ Hương chủ, một trong Long Thần Bát Bộ Tướng lại có pháp lực thông thiên như vậy, trong lòng cũng đang suy nghĩ một số thứ bất đồng. Thiếu niên đường chủ luôn trấn định thanh bình giờ phút này trong lòng như sôi trào lên, hắn muốn nói: “Vì cái gì? Vì cái gì mà Mạnh Chương kia lấy một địch vạn thần tướng lấy một địch như vậy. Nhưng vẫn không dùng ở chiến trường đối địch với Tứ Độc? Từ hôm nay tới giờ, Nam Hải Long tộc vẫn luôn suy thoái, gần như sắp bị binh đánh tới tận thành, sao ngài còn thản nhiên như vậy, giấu đám tiên tướng thần nhân hoàn toàn có khả năng xoay chuyển chiến cuộc này đi không?”

Sau khi chất vấn liên tiếp mấy lần trong lòng, hắn chợt nhớ tới Tứ Độc lão đầu Vân Trung Quân mà mình hết sức quen thuộc. Theo lý thuyết, với tính cách thông dong của Vân Trung Quân, tuyệt đối sẽ không thể hiện vẻ hùng hổ dọa người như trước mắt.

Bất quá trong nháy mắt, một mực mơ mơ hồ hồ chỉ nhớ rõ vì bạn cũ báo thù, thuận theo báo đáp ơn tri ngộ, thiếu niên tựa như bị một đạo kinh lôi bổ trúng, trong đầu “Ông” một tiếng vang thật lớn, phảng phất trong đột nhiên, liền thấy trước kia mình chưa bao giờ thấy rõ.

Đột nhiên, toàn thân hắn đầm đìa mồ hôi!

Mà lúc này, còn có một đạo nhân vũ y từ bên cạnh đi tới, chấp tay nói với hắn:

“Nguy ra, bản đạo vừa rồi thăm dò bốn phía, trong lúc vô tình lại phát hiện một chuyện lạ!”

Thiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười chín, cử hành uyên ương cổ, ai vẽ nên chương thứ bảy ma quang mới sáng, nghi ngờ thôn phệ vạn phần mệnh mang.

Kiến thức thủ đoạn của tuần đài, tình luận trong lòng nhất thời như có điều gì đó thay đổi, luôn cảm thấy vừa rồi đột nhiên thay đổi có chỗ quái dị; tuy hình như có cảm xúc, nhưng cụ thể thế nào, nhất thời cũng không rõ.

Lúc tỉnh lại suy tư do dự, Linh Miêu Nhi lại mang theo một đội nữ vệ thân binh gấp gấp chạy tới, sau khi thấy Quỳnh Đình không có chuyện gì xảy ra, Tứ Độc công chúa vẫn giận dữ, thấy Nam Thiên vẫn còn sót lại một vòng hồng sắc, liền cất bước khom lưng cất bước., Hướng về phía Nam Thiên giơ tay lên chính là một mũi tên, mũi tên mang theo sự tức giận ra tay của mọi người giống như lưu tinh cản nguyệt, một tiếng “Boong” vang lên ngay bên bờ biển mây trắng, giống như pháo hoa nổ tung, đảo mắt đã đánh nát đuôi cầu vòng đang trốn chạy của tuần đài, tan thành mây khói, cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa.

Đội long nữ ung dung xinh đẹp này nộ khí một chút, mới hiểu đang muốn truyền lệnh mọi người chinh đội trở về Phục Ba đảo trước, lại thấy chương môn sư tôn linh hư đi lên phía trước, nói với hắn một chuyện quái sự.

Hóa ra, Linh Hư đạo nhân phát hiện, mặc dù vừa rồi Nghê Vũ kia bay đầy trời tựa hồ mưa mạnh khắp nơi, xung quanh đều không có bỏ sót, nhưng hắn vừa rồi đi bốn phía tìm kiếm một chút, lại phát hiện một chuyện quái lạ. Hắn phát hiện, mặc dù vừa rồi đại bộ phận binh tốt phụ cận đều bị tuần đài thủ đoạn, nhưng không biết là trùng hợp hay không, nhưng những hắc thủy lang tộc được trưng bày ở đông nam kia lại không tổn hao lông tóc!

Nghe Thanh Thanh Linh chân nhân nói như vậy, ban đầu cũng không hiểu thấu, không biết nguyên nhân trong đó.

“Hắn là tuần đài kia từng chịu qua ân đức của Lang tộc?” Mặc dù nhất thời nghĩ không rõ, nhưng tỉnh lại trực giác việc này tuyệt không đơn giản; suy nghĩ một chút, hắn liền lệnh cho đám binh lính bị thương ở bốn phía trở về bản doanh, tất cả đi chữa thương tĩnh dưỡng, còn bản thân thì cùng đám người Linh Hư ở lại chỗ cũ, muốn làm rõ chuyện này.

Đứng tại chỗ, mọi người hai mặt nhìn nhau một hồi, đảo mắt nửa khắc đã trôi qua.

Suy nghĩ một chút bọn họ cũng không nói gì, hơn nữa giờ phút này mặt biển chính là trời quang mây tạnh, bầu trời sau lưng mấy người này xanh như ngọc, trời xanh bao phủ bầu trời xanh thẳm. Mảnh ngói màu lam bao trùm trên hải dương mênh mông kia, tươi đẹp cơ hồ khiến người ta cảm thấy có chút chóng mắt. Ở dưới bầu trời quang đãng vạn dặm như thế này, trên bầu trời nước biển vẫn là binh lính tuần tra cảnh giới bốn phía, không chút nào khinh thường.

Cứ như vậy một lát sau, thiếu nữ trẻ tuổi kia rút cuộc nhìn không được bắt đầu thất thần, híp mắt tưởng tượng những sóng ánh sáng lấp lóe trước mắt thành một cái váy dài bảo thạch hoa lệ, cuối cùng thiếu niên huynh trưởng của nàng cũng nghĩ ra chút manh mối.

“Lẽ nào là như vậy?”

Cái này vừa mới toát ra ý nghĩ, chính mình cũng không dám khẳng định, sau khi nói rõ với mọi người liền hướng phía nam đạp lên một mảnh sóng biển rộng lớn, ngằm vận Thái Hoa đạo lực., Chỉ một thoáng, trên mặt biển quanh người dâng lên mấy trăm đạo sóng nước trắng như tuyết, giống như trăm ngàn đạo cột mưa trên tuần đài lúc trước dừng lại ở trên mặt biển. Thủ đoạn dẫn sóng như trụ, đối với việc tĩnh ngôn cũng không tính là lạ; lần trước gặp được nhị công chúa Nam Hải ở trong Nam Hải Long Vực, y từng thi triển ra một pháp thuật nho nhỏ như vậy, muốn cho nữ tử dung nhan đen tối nở nụ cười.

Hơn nữa, khi mọi người đưa mắt nhìn về phía cột nước nhỏ như sợi mưa bên ngoài thân, hắn liền vung tay áo thành gió, giống như đang gảy dây đàn vậy., Đảo mắt đã ở giữa tám phương cột nước sóng té thối lên một trận tiếng đàn rộng lớn.

Mà trong lúc hấn làm phép như vậy, đám người Linh Hư Quỳnh Huyền đứng ở xa xa, nghe được trận tiếng đàn này, đều cảm thấy như đã từng quen biết; trong lòng lại nghĩ, liền phát giác giờ phút này bên tai khúc điệu lượn lờ đang cùng với đài tuần lúc trước đột nhiên phát nạn dẫn phát khúc âm giống nhau như đúc.

“Đúng rồi!”

Đang lúc mọi người còn có chút u mê, bắt chuyện lại chợt ngừng pháp thuật, vẻ mặt vui mừng, hướng bên này lớn tiếng cười nói:

“Ha ha! Không nghĩ tới vũ sư tuần đài này lại làm việc lén lút, lại vẫn là tao nhã bậc này!”

Hóa ra, vị thiếu niên vừa quật khởi gần đây nhất này, nói chung là nghề chính hay nhạc công; không chỉ thường dùng thần địch thổi đàn, còn quen nghe công chúa tứ bạo đánh đàn. Trên âm luật này, hấn thực chất đã có thể xưng là thể nhân vô song, bởi vậy vừa rồi tuần đài phong âm vũ khúc, hấn đã từng nghe qua mà không quên. Trong sóng biển hơi hiện lên, lập tức hiểu ra vì sao Vũ Sư thần tướng lại để Lang tộc ở góc Đông Nam bình yên vô sự:

Lưu Lang tộc lại, không phải cùng bọn chúng có quen biết, cũng không phải vì làm việc có thừa, mà là vì phương vị ngũ âm kia, đối ứng Đông Nam địa chính là âm thanh biến hóa; thanh âm này thể lương trắc, nếu tấu ra, không xứng với phong cách khúc nhạc rộng lớn vừa rồi!

Nguyên lai thiên địa này tự nhiên trong thiên địa ngũ phương ngũ hành hay ngũ vị ngũ âm đều có tương ứng; ngũ âm cung, thương, buồn, giác, ngô, vũ, chính ứng ngũ phương trung, tây, đông, nam, bắc; trung phương trên là biến cung., Vị trí Tây Nam làm thương vụ, vị trí phía đông bắc là thay đổi, vị trí Đông Nam là thay đổi, vị trí Tây Bắc là thay đổi. Vị trí năm vị trí Tây Bắc này, năm vị, lúc trước đài tuần, vừa rồi đánh thức, lúc làm phép phân biệt lấy trung tâm hòa phong, phía trên Thanh Phong, phía tây phương phong cương phong, Đông Phương Phong, cơn gió lớn phương nam., Phía bắc hàn phong, tây nam hàn phong, đông bắc viêm phong, đông nam phong

phong, tây bắc mỹ phong, mười phương phong khí kích thích, cuối cùng mới tấu một khúc vũ điệu chính cung rộng lớn mênh mông. Mà mới vừa rồi mở miệng một phen hô phong hoán thủy, thực tế kiểm tra một lần, chính đang phát hiện nếu như theo tuần đài thi pháp, nếu tại phương đông nam hô phong hoán vũ, tất nhiên sinh ra thanh âm biến hóa trập trùng; thanh âm biến cương oán than, như khóc như than, tự nhiên không phù với chủ khúc!

Nói đến đây thì rất thú vị, hiện tại trong mấy người ở đây ngoại trừ Tứ Độc Long Nữ và mấy vị cao nhân Thượng Thanh, những người khác đều không hết sức rõ ràng; nghe vậy giảng giải một phen, cuối cùng dựa vào chút rèn luyện buôn bán, mới khiến cho những Thủy Thần Thú này đại khái minh bạch, hóa ra Hắc Thủy Lang Tộc bình yên vô sự, chính là vì vị Vũ Sư Thần Tướng kia hòa thuận, mới giờ cao đánh khế thả bọn họ một con ngựa.

Chờ mọi người hiểu rõ nguyên lý, lúc này mới tỉnh lại cùng mọi người cùng về Phục Ba đại doanh.

Trên đường trở về, đánh thức tâm tư cũng không nhàn rồi, chỉ ở trong lòng suy nghĩ nhiều lần về những cử động của tuần đài này, nghĩ đến bản thân sau này nếu như lại cùng hắc đặng tới, có thể có cơ hội thừa hay không. Dù sao, dưới mắt hắc, có thể hay không thừa cơ hội., Trên đại địch chung quanh vẫn còn mê âm luật sinh tử rình mò như vậy, trừ Vũ Sư thần nhân hành vi cổ quái này ra chỉ sợ không có người thứ hai. Lại có câu “Gặp cường trí thủ, gặp kẻ yếu chịu trời”, hôm nay chính diện thấy tuần đài có pháp lực lớn như vậy, lại giống như đối với tiêu mọi mình có ý đồ xấu, hắc tự nhiên càng thêm dụng tâm, cân nhắc về sau làm sao có thể chế ngự được nó.

Vừa nghĩ tới Quỳnh Quỳnh, mở miệng liền nhớ lại vừa rồi vội vàng chạy tới nghe nàng nói chỉ vài câu, thừa dịp trên đường rảnh rồi, liền nhanh chóng hỏi kỹ với nàng. Chờ không sót một chữ nào, nghe Quỳnh Thiển nói rõ ràng sự việc trước sau, nhưng không nhận được đột nhiên giận dữ:

“Nói hưu nói vượn! Ta muốn hại Quỳnh Quỳnh bao giờ?”

Lúc lòng đầy căm phẫn, Tứ Hải đường chủ nghiêm túc nhắc nhở thiếu nữ ngây thơ đơn thuần bên cạnh này, để nàng về sau nhất định phải nhớ kỹ, nếu lại gặp Tuấn Đài bại hoại như vậy, không cần chần chờ, xem một chút đánh xong liền đánh, đánh không lại liền bỏ chạy., Tuyệt đối đừng để bọn họ lừa gạt!.. thấy đường chủ ca ca trịnh trọng căn dặn như vậy, Quỳnh Quỳnh đương nhiên không dám chậm trễ, nhanh lên môi khẽ chạm môi một cái, thanh thủy đáp ứng một tiếng, nói “Nhớ kỹ”, liền một đường chạy điên cuồng, đi theo trước người tỉnh lại, cùng trở về Phục Ba Châu.

Trở lại đảo Phục Ba, tạm thời không đề cập những thương binh kia thế nào, đến chậm thế, chính là ánh trăng sáng tỏ, đêm tĩnh không minh, cũng không biết là vì có gì, vốn những ngày này đến đêm, thời tiết đều có chút lạnh nhạt, nhưng đêm nay thời tiết lại có chút nóng nực, cho dù ở trong lều vải mỏng cũng rất là không kiên nhẫn. Vì vậy hắn mở miệng hẹn Linh Tuyên, Quỳnh Viên, cùng đi ra, đến trên bờ biển Tứ Ba Châu phía nam chơi một chút mát lạnh.

Đương nhiên, lúc nấp mát như vậy, đám nữ hài chịu khó cũng không nhàn rỗi, trải qua đoạn chuồng lâm thời ở ven rừng Phục Ba đảo, Linh Dục thuận theo con ngựa cương phong vừa tỉnh nói, cùng Quỳnh Đình dẫn nó đến ven biển nước mặn, chuẩn bị rửa mặt chải chuốt cho nó một phen.

Chờ đến bờ cát mềm mại tinh tế hải ngoại, một ngày bận rộn như vậy cuối cùng cũng có được chút tĩnh tâm; đứng bên bờ biển không nhàn nhạt, gió biển hơi mặn từ phương xa lướt qua, thổi đến trên người mát mẻ mát mẻ, đúng là hết sức mát mẻ.

Lại nói Linh Dục Nhi, ở trên bãi biển đánh tiếng nàng đi dạo một chút, liền nói cho hắn an tâm với cái nóng. Còn bản thân Linh Dục thì tay cầm bình bạc, nàng nhẹ nhàng bước lên trên biển lớn., Ở trong ánh trăng nâng bình bạc, kiên trì ngưng tụ nước mát lạnh từ trong gió biển. Đợi đến khi gom đầy một bình, nàng liền nhẹ nhàng giơ cánh tay ngọc, chậm rãi đổ nước lạnh trong bình lên bờm lông trắng như tuyết của tuần mã, chờ nàng đổ xong, Tiểu Quỳnh Thu kia liền giơ một lớp gấm bạc trong tay, vội vàng chải chuốt cho ngựa.

Trong lúc hai cô bé bận rộn, chân trời là ánh trắng như nước. Bốn phía trong hải vụ mới lên, lúc này trong mắt vị thiếu niên trên bãi biển kia, cô gái nơi xa trong ngân bình đổ ra từng sợi nước trong, phảng phất cũng lay nhiễm rất nhiều ánh trắng sáng, lấp lánh, lúc chảy xuống giống như một vầng trăng tròn màu bạc không ngừng chảy trên ngón tay ngọc của cô bé, lẳng lẳng chảy trên bờ hàm lông bờm ngân câu xinh đẹp kia.

Cứ như vậy nhìn nhau, bất tri bất giác sương biển dần dày đặc, trong lúc hoảng hốt, gương mặt cô gái xa xa đã trở nên mơ hồ, trong sóng khói trên biển, chỉ còn lại một vòng nước trong sương mù u nhã địa tiễn ảnh, tú uyển, vũ mị,, Yêu kiều, điềm tĩnh, đủ loại phong thái phong tình đa dạng mà yên tĩnh, phảng phất cùng nhau mâu thuẫn thần tư cùng một lúc hiển hiện, lại có vẻ vô cùng hài hòa. Mà tầng sương mù dần dần chuyển nồng đậm dày đặc kia, thẩm thấu ánh trắng trong treo, lại chiếu cô gái kia vào đáy hồ, chợt xa chợt gần, nhộn nhạo không ngừng.

Như Yên Như Mê, như mộng như mê, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nhau, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, lại có Bành Trạch thiếu chủ phụ trách ban đêm đi ngang qua, thấy bọn họ ở đây liền rời đại đội, đi tới gần chào hỏi. Đợi hần phi ngựa chạy lên bờ cát, nhảy xuống ngựa cùng thông báo, cùng ngơ ngác nhìn người trong ánh trắng bên kia. Bành Trạch thiếu chủ bỗng nhiên hào khí phát tác, giơ roi chỉ về phía đông nam thanh thiên ngọc vũ, đối với thiếu niên bên cạnh phát ra lời lẽ hào hùng:

“Ngự Ngôn huynh!”

Thần Nhân trẻ tuổi kêu lên:

“Lúc này lại để cho người chiếm được tiên cơ, để cho Tứ Hoài hảo nữ như ta lại về người, bất quá Sở Hoài Ngọc ta vẫn sẽ không phục!”

Bành Trạch thiếu chủ ngóng nhìn Nam Thiên, giờ phút này ánh mắt sáng ngời như có thể nhìn xuyên qua màn đêm dày đặc sương mù; Tỳ Hưu mạnh mẽ nói chuyện, cho thấy hần có lỗi riêng, quyết tâm không chút trắc trở:

“Không giấu diếm, Tiểu Bắc nghe nói Nam Hải cũng có hảo nữ, chính là Nhị công văn tịch ảnh kia, nghe nói đáng người uyển chuyển vô cùng, mặc dù luôn luôn tiếc nhan, chưa từng lộ mặt nhìn người, nhưng tiểu đệ nghĩ nàng cũng nên là tuyệt thế giai nhân, bởi vậy Sở Hoài Ngọc ta xem ra có cơ duyên cùng nàng kết giao!”

Nói đến đây, Bành Trạch thiếu chủ vô cùng tự tin:

“Khụ, lần này ta đến địch quốc xin cưới, cũng có thể tránh được người rồi chứ?”

Rất hiển nhiên, phát thệ trước mặt Bành Trạch thiếu chủ lần này, vị nghe thấy trước mắt này lại có chút thần tư không chăm chú; đang vội vàng trước tiên thưởng thức cái giờ tay hết sức ưu nhã kia của Linh Miểu Nhi, bắt chuyện liền không quá lý giải vì sao vị nhân huynh bên cạnh kích động như thế, đến cuối cùng, chờ Thủy Thần trẻ tuổi nói xong, hắn cũng chỉ là lễ phép đáp ứng vài tiếng, liền tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp của nhân gian này.

... Bất kể thế nào, bất kể giờ phút này bọn họ không yên lòng hay là khổ tâm cô bản thân, ở dạng nguyệt quang lưu chuyển này thì tĩnh mịch như vậy (Cầm thư ban đêm) xin xóa bỏ). Trong trần gian, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều có vẻ như là Ninh Xuyên an tường., Cho dù là đảo mắt qua một cái đã có thể cuốn vào tranh chấp trong chiến tranh, thì một lát an bình quý giá kia cũng giống như đang hướng về thế gian im ắng mà tuyên bố, phân tranh chung không được lâu dài, vĩnh hằng chỉ có lạnh nhạt cùng bình tĩnh.

Chỉ là, đêm nay giống như có thể dẫn người suy tư triết lý yên tĩnh đêm trăng, phản tường hòa như thủy hoa lưu loát kia, cũng không thể kéo dài đến tình trạng ** đêm ** —— cầm thư mời xóa bỏ —— cầm thư (Cầm thư mời xóa bỏ), lui về Thần Hi phủ xuống. Thậm chí, sau một khắc đêm này, có lẽ ở Nam Hải Nam Hải Nam., Mặt biển này có thể sẽ không còn yên tĩnh như ngày thường nữa. Thiếu niên nói chuyện an hưởng đêm mát mẻ bờ biển, sau khi đưa đi Bành Trạch Thủy Thần mới như tỉnh mộng; thở dài lộ ra, vừa muốn đi tới gần Linh Quỳnh Quỳnh, giúp bọn họ bận rộn, lúc nói chuyện với

các nàng, lại chỉ thấy một trận gió thổi tới, đột nhiên cảm thấy toàn thân bỗng dựng sồn cả gai ốc!

“Đó là...”

Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời phía Nam Thiên Thương Khung, bất chợt không nhìn nữa, vừa thấy sắc mặt nhất thời trắng bệch!

Mà lúc này, bên trong vỏ kiếm bên hông hắn, thanh Phong Thần kiếm khí đã lâu chưa từng xuất hiện dị tượng, nhưng ở trong hộp bỗng nhiên phát ra rung động kịch liệt, không biết là hưng phấn hay sợ hãi!

Tầng thứ mười chín tiên lộ khói bụi cử động uyên ương cử sau cổ, ai họa mi ác lòi tám chương u điện, chấn tới ngàn năm trần kiếp.

Chưa từng có người qua biển cả, rất khó lý giải hải dương hùng vĩ cùng tráng lệ; mà người chưa trải qua sinh sống bên bờ biển, càng không cách nào cảm nhận được màu xanh lam nước biển hùng mãnh cùng nhiều biến. Một đêm này, Tứ Hải đường chủ trẻ tuổi vừa rồi còn đang ở trên bờ cát bằng phẳng bóng loáng như gương., Nhìn hắn vĩnh viễn không nhìn đủ thiếu nữ như si như say, cả người như hòa tan trong ánh sáng màu bạc nhu hòa mông lung, ai biết sau một khắc, hắn sẽ đổi mặt phong bạo biển cả hung bạo như thế.

Không có bất kỳ một lần vờ rờng biển nào tới mức hung mãnh quỷ dị, không hề có dấu hiệu báo trước. Ánh trắng màu bạc tràn đầy thiên địa trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trong thiên địa phảng phất một cái nôi lớn chụp xuống, trong nháy mắt tối đen như mực; cương vụ vừa rồi còn quanh quần mặt biển, còn chưa kịp lượn lờ mấy phần đã bị phong bạo mãnh liệt trong nháy mắt thổi tan.

Kịch bản này biến đến nhanh như vậy, lại làm cho đỉnh đầu của thiếu niên cuồng phong bão táp có loại ảo giác, giống như cơn lốc vạn dặm trước mắt này sóng gió ngập trời, chẳng qua là bởi vì mình vừa mới hướng Linh Quỳnh Quỳnh phía bên kia nhắc chân một cái...

“Quỳnh trà! Linh trà!”

Trong mưa gió, đường chủ Tứ Hải đường kinh nghiệm chiến trận đột nhiên cảm giác được một tia tiếc nuối trước nay chưa từng có, lập tức há miệng kêu lên mặt biển bên kia; chỉ là giờ phút này bốn phía đen như mực, mưa gió mịt mờ tốt hơn., Khắp nơi đều là tiếng mưa gió đình tai nhức óc, cái này dùng hết khí lực toàn thân hô to lại không thể xuyên thấu khoảng cách biển mất trong gang tấc. Nước mưa hắt vào đầu, há mồm kêu to vài tiếng, nhớ lại là tiếng hô này ngay cả mình cũng không nghe được! Chẳng qua chỉ là..., May mắn Long Nữ Tiểu Quỳnh kia cũng nắm bắt thời cơ nhanh chóng, kịch biến phát tác xong, lập tức dùng sức nắm lấy cương phong mã, cố gắng tỉnh nói với bên này. Chỉ chốc lát sau tỉnh lại mượn vài đạo điện quang sét đánh, nhìn thấy các nàng đã đến bên cạnh mình.

Chờ tụ lại một chỗ, bắt chuyện liền tay trái kéo lấy Linh trung, tay phải nắm lấy Quỳnh Phong Thú, chống đỡ mưa to gió lớn cố gắng tránh né vào trong đảo. Lúc này lam mã thông linh kia cũng không cần chủ nhân tiếp đón., Liền theo phía sau bọn họ cùng nhau hướng về đảo rút lui. Còn dùng thân hình cường tráng che chắn gió lốc mà bọn họ mang đến. Chờ gian nan đi ra được bốn năm mươi bước, đến một chỗ đá ngầm đứng vững. Sau khi mở miệng liền gọi nhân mã ở sau lưng đá trốn xuống, bởi vì hắn muốn nhìn xem bão táp đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc có dị thường gì hay không, có phải là Nam Hải tạo ra sau đó mới có thể tấn công tới!

Chờ bọn hắn sau khi trốn ở đá ngầm, biển rộng vô biên vô hạn kia liền như một nồi nước sôi sôi, đột nhiên sôi trào kịch liệt. Nước biển lập lòe như núi, thường ngày chơi đùa nước lúc này biến thành dã thú hung mãnh, lại như cự thạch cứng rắn, hướng trên trời cao ném lên nghìn thước, sau đó âm âm nện xuống!

Như sóng to gió lớn trước đó, hàng ngàn hàng vạn chiến thuyền thủy trại trong ven Phục Ba đảo còn có vô số chiến thuyền, bị Phong Túc hung mãnh thổi lên, như tấm gỗ trong hộp giấy quay cuồng trên không trung., Hoặc là bị cuồng phong thổi bay ra xung quanh, hoặc là bị thổi bay vào trong bóng tối của biển cả. Kèm theo những phế tích tàn片片 bay

múa trên không này, không ít yêu thú binh đình Huyền linh tứ côn, cũng bị cơn lốc mãnh liệt bao phủ trong nháy mắt bao phủ bay lên bầu trời, sau đó trùng sinh ngã xuống nham thạch trong nước biển, hầu như ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp liền vỡ thành một bãi thịt vụn trong mưa to gió lớn.

“...”

“...”

Lúc này, nguyên lai bầu trời một mảnh tối đen cũng dần dần có ánh sáng, đó là ngàn vạn tia chớp ở sau bầu trời mây đồng loạt hiện thân, kèm theo sấm sét, cuốn theo tiếng nổ vang, trong trời tối bao la đan xen hỗn loạn, như rắn độc, như hàng rào, cắt đám mây màu đen thành từng mảnh từng mảnh. Sau đó gào thét hướng đại hải táp xuống, cắn nuốt cá lớn, thiêu đốt rừng rậm, đem từng tòa cự thạch nặng nề lập tức nổ tung!

“Mạnh Chương có uy năng như vậy sao!”

Mắt thấy thiên địa cực giàu lực công kích kịch biến này, cảm thụ được hạt mưa dày đặc đánh tới trên mặt đau nhức, tỉnh ngón phản ứng đầu tiên chính là thiên biến này có phải do Nam Hải tác động hay không.

Tuy rằng ý tưởng này hết sức tự nhiên, nhưng nhìn xem lôi điện sóng to gió lớn hung ác không thể tưởng tượng nổi, hấn lập tức phủ định suy đoán của bản thân; tuy rằng hấn không chút nghi ngờ sự oán độc của Mạnh Chương đối với phe mình đã đạt tới trình độ này, nhưng sau mấy chục ngày tiếp xúc, hấn đã thông tin rằng với thủ đoạn trước mắt của Nam Hải, hấn vẫn không thể vượt qua loại thiên tai họa kiếp này được.

“Chẳng lẽ đây là hành động của chúng ta chọc giận trời cao?”

Trước sự đáng sợ của thiên biến nghiêng trời này, nguyên bản thiếu niên tâm tư nổi loạn trong lòng cũng chỉ còn lại có một ý nghĩ đơn giản này.

Cứ như vậy hấn ngây thơ tỉnh ngộ, đối mặt với sóng biển đầy gió quét tới, khổ sở chống đỡ, lúc này lại đột nhiên phát sinh một chuyện không tưởng được; hấn cắn chặt răng, cố gắng đứng sừng sững trong cơn cuồng phong sóng biển ập tới, bỗng nhiên trong lòng lại cảm thấy có chút biến hóa...

Chỉ trong nháy mắt, vị thiếu niên hiền lành rộng rãi, thoải mái tự nhiên cảm thấy tâm địa đau đớn một hồi. Sau đó, oán độc, oán độc, chán ghét, tham lam, đủ loại cảm xúc âm hiểm độc ác chưa từng trải qua trong đời này, lúc này giống như thủy triều dưới chân đang cuộn trào mãnh liệt trong đáy lòng!

“Sở Hoài Ngọc kia lại muốn cưới nữ tử nước địch? Không phải là tâm mang ý xấu chứ. Hắc...”

Ý niệm vô căn cứ như vậy mới có thể nghĩ đến một nửa, thiếu niên tâm địa lâm vào cuồng loạn nhưng đột nhiên cảm giác được, Phong Thần Kiếm trong tay bỗng nhiên rung động kịch liệt, bàn tay nhỏ nhắn mà dày đặc mà kịch liệt truyền vào, như một tín hiệu rõ ràng, nháy mắt đã làm cho hắn tỉnh táo lại!

Đợi đến khi tinh thần thanh minh, hắn thở dài một hơi, lại cảm giác được Dao Quang trong tay như muốn rời tay bay đi, kinh hãi vội vàng dùng sức nắm chặt đầu Dao. Ai ngờ vừa mới dùng lực, thân Phong Thần Kiếm lại đột nhiên lơ lửng lên trên, thân kiếm ánh sáng âm u lóng lánh, mũi kiếm chỉ thẳng hướng đông nam!

“Hồng rồi!”

Chợt thấy Dao Quang kiếm rời tay, hắn mở miệng thàn kêu không ổn, thàn nghĩ lúc này mưa gió ngập trời như bão táp, nếu kiếm này bị đánh bay đến sóng bình ba trăm triệu, mình còn đi đâu tìm được đây?

Chỉ là, ngay lúc hắn sốt ruột đứng dậy cách mặt đất, thân hình theo sát đến Dao Quang bay ra khỏi tay nhào tới gần, lại kinh ngạc phát hiện nó cũng không chạy trốn như vậy, mà không nhúc nhích, lẳng lặng dừng lại giữa không trung si mê mưa gió.

Thấy vậy, mở miệng tự biết sự khác thường trong đó; một lát sau chăm chú nhìn Dao Quang, đã thấy tử điện trên thân kiếm dài của nó dần dần biến mất, một tầng hồng quang mờ ảo bao phủ.

Thấy vậy, tỉnh giấc nhất thời không kịp suy nghĩ nhiều, liền nhanh chóng tiến tới, nắm thanh cổ kiếm đang tĩnh lặng ở trong lòng bàn tay —— khi thanh kiếm thông linh lại lần nữa

vào tay, chủ nhân thiếu niên đã sớm tương thông tâm ý với nó, giờ phút này lại đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác trước nay chưa từng có, tựa hồ lúc này, chính mình và thanh kiếm thần bí này không chỉ tâm ý tương thông, còn nối liền huyết nhục!

“Leng keng leng keng...”

Cầm Dao Quang, cảm nhận được sự thanh lương dịu dàng trên đầu ngón tay, hần lập tức như nghe được một tiếng gọi từ trong cõi u minh; vì vậy hần nâng tay trái lên, lau đi nước mưa trước mắt, cố gắng mở to hai mắt trong mưa rền gió dữ, hần nhìn thấy tình cảnh cả đời khó quên:

Tử điện như loạn xà đã dần dần biến mất, thương khung rộng lớn trên đỉnh đầu lại chìm vào một mảnh tĩnh lặng. Bốn phía xung quanh tựa như có thể đem nơi sâu nhất trong hắc ám nhuộm đen, điểm cuối của biển cả, từ phía đông nam, trong mây dày đặc mơ hồ bắn ra mấy đạo hồng quang, mang theo máu đỏ sẫm. Trên bầu trời huyết quang nhìn xuyên thấu vào như vậy., Khiến bốn phía lâm vào tĩnh mịch tuyệt đối. Trong sự tĩnh mịch cơ hồ không thể chịu đựng này, mấy đám mây hồng ửng hiện ở Nam Thiên bỗng nhiên trở nên rõ ràng, bay lượn thành một đồ án, mắt, tai, miệng., Mũi, lông mày, thô sơ ngũ địa, tạo thành một khuôn mặt khổng lồ ngũ quan, sinh động tung bừng, dữ tợn đáng sợ, yên lặng nhìn Thiên Địa Bát Hoang ——

“A...”

Cái mặt khổng lồ ở xa tận chân trời lại giống như đang ở trước mắt; phô trương ra hình dáng nửa bầu trời, lại giống như một thiếu niên nhỏ bé đối mặt với hòn đảo nhỏ này, trào phúng, trào phúng, xem thường, ghét ác, đủ loại thần sắc khó hiểu tràn đầy trong lời nói, tựa như cái gì cũng được, lại giống như cái gì cũng không có.

“Àm!”

Trong nháy mắt, trong cảnh giới tĩnh mịch như vậy, khi mở miệng lại đột nhiên nghe một tiếng gào thét như tan nát mây tan, Ma Vương diện mục dữ tợn cất tiếng cười dữ tợn, không

kiêng nề gì sóng âm oanh kích vạn dặm, kích khởi ngàn tầng sóng, cuốn lên ức trượng máu huyết, hết thấy đều run rẩy, hết thấy đều vỡ nát, hết thấy đều tịch diệt!

Không biết qua bao lâu, thiếu niên mới tỉnh lại từ trong cơn ác mộng này. Nhìn Nam Thiên, đã là Vân Khai Nguyệt Minh, Hải Thiên thanh minh; cúi đầu nhìn kiếm khí trong tay, phát hiện nàng đang nằm lẳng lẳng, đã như một đoạn buống bình, dường như cái gì cũng chưa từng xảy ra; quay đầu nhìn lại sau lưng, trong mắt các cô gái đều mê ly, lam câu bên cạnh đều ủ rũ, hết thấy đều đã yên tĩnh.

“Chẳng lẽ... chỉ là một hồi ảo mộng?”

Chỉ là, trong lòng mặc dù nguyện ý cho là như vậy, nhưng quanh thân tất cả mọi thứ, đều đang nói cho hắn tất cả mọi thứ vừa rồi chân thật; Tàn phế bích, tàn thi đoạn mộc, tay cụt chân cụt, còn có bốn yêu linh tinh trong phế tích bừa bộn bị thương khóc lóc, tất cả đều nói rõ, vừa rồi xác thực có một trường họa kiếp quét ngang vạn vật.

“Ai...”

Thở dài một tiếng, bắt chuyện cũng không dừng lại, gọi Linh Dục Quỳnh, cùng từ phong thần câu trên Kim Linh song bạc, chạy về phía món nợ lớn của Long Vương ở trung tâm đảo Phục Ba. Sau lưng thần câu tuyệt trần đi, dọc đường đều là tinh linh gào khóc đau đớn, rất nhiều huynh đệ chiến hữu vừa mới bị mình giết chết, vô cùng đau đớn!

... Ngôn Ngữ ít nói.

Ngày mười hai tháng mười hai, tại cái ngày thứ ba sau họa kiếp, bốn phương cửu thiên thập địa, bát hoang đột nhiên từ phong ba Nam Hải như hỏa như trà nhận được một đạo sắc lệnh, lúc trước được xưng là báo báo mỗi nhục nhã ly gián., Tứ vương Trung Quân giúp Nam Hải Long tộc trọng lập Thanh Minh Chi Chủ, lại phát hiệu lệnh nghiêm trọng, lấy danh nghĩa Long Ma đại chiến giữa quân sư long tộc ba ngàn năm trước, triệu tập tất cả tướng sĩ long tộc rải rác thiên địa mây mù, tứ phương thần hào, cùng nhau chinh phạt tạo thành

đại nghiệt ngút trời, ý đồ dẫn phát long thần tà ác chưa có hạo kiếp từ xưa đến nay!

Hiệu lệnh nặng nề vừa ra, chính là Bát Hoang oanh động, Tứ Hải khiếp sợ!

Cho đến lúc này, thế lực bốn, bốn, tám phương mới nhớ tới trận đại chiến Long Ma cơ hồ diệt sạch thiên địa năm đó, vô số lai lịch rỗng, lại lựa chọn nhất lên ký ức xa xưa gần như đã quên đi toàn bộ...

Cho đến dưới kỹ năng đọc kỹ như vậy, rất nhiều người trong bọn họ mới đột nhiên nhớ lại, nguyên lai trận long ma chi tranh rộng rãi năm đó làm người ta biết còn có một danh xưng khác:

“Cuộc chiến Phong Thần”

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười chín, cử hành uyên ương cổ, ai họa mi thiên văn thứ chín, phong mang tất lộ, chỉ là vì Hồng Mông vô chủ.

“Truyền thuyết nói là ức vạn năm trước, thời kì thái sơ thượng cổ, thiên địa thanh đục không phân, hỗn độn không rõ, thái sơ, không biết phạm mấy, cuối cùng có một khắc, hình dạng bắt đầu. Hồng Mông sơ Ích, thanh giả vi tinh, Trọc giả vi hình, thần chất sơ phân, thời gian sơ khai, hiệu là “Thái Thủy”. Lúc bắt đầu, phân chia Vũ, Vũ là hình chất, Chử Bằng là thời khắc, hai là đồng nghiệp, là Hồng Hoang Tuyên Vũ.”

“Thời điểm thái thủy, vũ trụ yên ắng, tĩnh mịch, duy hư vô, mặc dù chia làm hai nghi, không thể cụ thể. Hồn nát dần dần như thế, dần dần, âm dương dần dần biến, hai khí bắt đầu phân chia, nhẹ nhàng phân giải, nhẹ nhàng lơ lửng, nhẹ nhẹ là hư không vô, trầm đậm vi đại địa tinh thần. Đến lúc này thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt tịch, ngày tịch tụ tập, vạn vật có một vị, mộc mạc chưa tán, được xưng là “Thái Tổ Chi Thần”.

“Sau Thái Tổ, lại trải qua mười mấy ức năm, vũ trụ biến hóa, âm dương giao cảm, cuối cùng lạnh lẽo đến nghỉ mát, thu mùa đông, dư thành năm, luật Lữ điều dương, quả trân quý Lý Thương, rau dưa trọng giới thiệu, hải đạm hà đạm, lân đẳng

thâm vũ liệp, đến lúc này vạn vật linh trường, rộn rộn ràng ràng, thiên địa tự nhiên, phồn hoa, xưng là “Thái Hoa”!”

Lại nói tiếp, thiếu niên ở Ung Châu năm đó không nghĩ tới mình sẽ có một ngày, ngồi ngay ngắn trong đại trướng của vị Tổ Lệ Long Vương nghiêm trang này, nghe tiểu dân nơi phố phường quỳ bái Long vương gia bàn luận sôi nổi. Nói nhiều về bốn nguyên của vũ trụ này. Hoặc là, nếu không phải vài ngày trước kịch biến quỷ dị bao phủ đất trời, đại trướng ở chính giữa ông lão mưu đồ sâu sắc, áp chế Tứ Độc Long, cũng không định kể lại chuyện cổ xưa năm xưa cho những tướng lãnh thân binh tuổi còn trẻ này nghe.

Đối với Tứ Độc lão Long Vân Trung Quân mà nói, nếu không phải ngày đó thấy bầu trời như máu, trong minh minh lại nghe được tiếng cười càn rỡ quán quýt mấy ngàn năm của hắn, hắn cũng sẽ không kể cho những hậu bối trẻ tuổi từ lúc an ổn tới kia những bí mật trần niên không muốn quay đầu lại.

Nhưng cho dù không muốn, việc đã tới nước này hắn cũng không thể không nói rõ. Nói tới “Thái Hoa”, sắc mặt Vân Trung Quân ngưng trọng nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần lắng nghe, liền nao nao, tiếp tục tuyên bố:

“Kỳ thực, từ Thái Sơ đến Thái Thủy, lại từ Thái Tổ cho đến hiện thế là “Thái Hoa”, người thường chỉ nói thế gian này vạn vật tự nhiên, vô luận thảo mộc cầm thú, yêu quỷ nhân thần. Đều có hồn phách, có thể suy nghĩ, tựa như trời sinh địa dưỡng hai phần âm dương, tất cả đều là tự nhiên mà ngược lại.

Vạn vật đều có linh tính, linh hồn tư tưởng này khác hẳn với chất da có hình. Vì sao lại ngờ ngợ như huyết nhục không khác gì Mộc Thạch, tổ hợp lại có tư tưởng biến hóa nhanh nhẹn, biến hóa vô cùng như vậy? Tất cả những thứ này, chỉ vì lúc thời điểm Thái Sơ Thái Nhất bắt đầu, cùng những vũ trụ kia sinh ra tương sinh lẫn tinh thần kỳ, chính là cái gọi là “thanh giả” kia là tinh. Trọc giả là hình. Chỉ bất quá, cùng thế nhân thường coi là “thanh giả” làm tinh thần hồn phách, vốn là hình dung độc lập bên ngoài khí chất, được gọi là “Linh Mẫu”. Thái Sơ Linh Mẫu, khu động Thiên Nguyệt Tinh Thần Nguyệt

Tĩnh Thần, ở Địa Phú Thần Hồn. Vui sướng, buồn giận, đúng là ngu xuẩn, không đủ trí!”

Đoạn lớn nói tới đây, cho dù là lão Long hay nói, cũng không khỏi khát nước, liền bưng chén trà trước bàn lên, chuẩn bị mát chảy cổ họng rồi hăng nói. Ngay lúc này, ở trên không trung, một mực thành thật thật đợi ở phía sau của đường chủ Tứ Hải, nhần nại đến mức hầu như nghe không hiểu nhiều lời như vậy, rốt cục không nhịn được nữa, ở trong vòng các tướng hoàn của doanh trại, có chút nhút nhát mở miệng hỏi:

“Vây, Long Quân lão gia gia, nói nhiều như vậy, miệng lưỡi khát nước, lại có quan hệ gì với chuyện kỳ lạ ngày hôm trước?”

“Ha ha!”

Nghe Quỳnh Thước hỏi, lão long quân vừa nhấp một ngụm trà đưa mắt nhìn lại, đang thấy tiểu nữ oa một mặt mê hoặc, trong mắt mờ mịt, liền cười nói:

“Thật có lỗi, bản tọa quên mất Quỳnh Huyền tiểu muội muội. Khu, khu, lão phu vừa nói đến cổ sự, liền không tự chủ được miệng đầy ngôn ngữ dẫn kinh văn, nghe được Quỳnh Đình mờ mịt, đúng là bản tọa không đúng. Được, nếu như vậy, ta liền nói thẳng thừng.”

“Nói đến Vạn Vật Linh Mẫu kia, mặc dù nàng diễn sinh hi nộ ái ái, trí tuệ ngu xuẩn, thiên phú các loại tâm tình, tựa hồ trong đó đủ loại thiện ác. Chỉ là, giống với vạn vật thế gian, tâm tình linh hồn này cũng phân âm dương; ở trong thiên địa, linh mẫu này lại dương hòa một phương, chủ chính trực thiện lương; tuy bao hàm thiện ác hỉ oán, đều là ý tứ nhân sinh tại thế.”

“Nhưng ở lúc thiên địa mới bắt đầu, Dương Sinh Linh Mẫu, đối lập với nàng lại là một vật cực đoan độc ác âm tà giống như vậy, là độc thần khí tà ác nhất trong vũ trụ thiên địa tập hợp tại chỗ, số ít biết tiếng kêu của nó là “Pháp lẫn lộn”.

“Nói đến cũng giống như duyên pháp sử dụng, cái này lộn xộn, thiên địa thái sơ sơ sinh thời điểm, lại so với Linh mẫu xuất thế chậm hơn một chút, liền tại trong giây lát ở chỗ này, bị Linh Mẫu kia thấy rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ., Mang theo

lòng từ bi, lấy lực lượng chúng ta không thể tưởng tượng đem nó phong tồn giữa vũ trụ tinh tú, khiến cho hỗn loạn không thể đem toàn bộ vũ trụ chôn vùi trong âm lãnh tịch diệt, nghe lời đồn đại, khép kín chỗ lộn xộn, là một số chỗ kỳ dị giữa vũ trụ tinh hà, bên trong tựa hồ có thủ vệ thần linh kỳ, nghe nói nghiêm mật đến ngay cả ánh sáng cũng không thể trốn thoát!”

“Vậy sau đó nó trốn ra được sao?”

Câu hỏi này hỏi ra tiếng lòng của mọi người, đúng là Quỳnh Huyền nói ra. Tới giờ phút này, những người ở bên bờ bàn tán đều hoàn toàn quên đi nghi vấn ban đầu của mình, hết sức chăm chú tập trung vào câu chuyện thần kỳ mà lão Long Vương kể, lấy tay chống vuốt, mắt không chớp một cái, nhìn chăm chăm lão gia gia sợ để sót mất từng chữ.

Lại nói Vân Trung quân, nghe thấy Quỳnh Đình khẩn trương hỏi thăm, lại nhìn thần sắc của bộ hạ bên dưới cũng đang khẩn trương, hấn cũng nghiêm túc hấn lên, tiếp tục chậm rãi nói:

“A, nói đến cái này hình như hỗn độn, cùng cái kia linh mẫu giống nhau, đều là thiên địa sơ sinh chi vật, hấp có bốn nguyên của vũ trụ. Theo lão phu biết, như vậy vũ trụ bốn nguyên chi lực., Mấy cái có thể điều khiển vũ trụ, làm nhật nguyệt nghịch hành, thời gian đảo lưu, uy lực của nó cho dù là pháp thuật mãnh liệt nhất Thần giới trong nhân gian chúng ta, cũng căn bản không thể sánh bằng. Uy năng cụ thể, bốn tọa cũng chưa từng gặp qua; bất quá chư vị chỉ cần biết là uy lực của nó, căn bản không thể nào sánh bằng., Cho dù là đương kim thần hào, cũng không ai có lực lượng như vậy. Đương nhiên, lực lượng như vậy thì hỗn tạp lại có, cho dù bị giam giữ tại nơi ngay cả ánh sáng cũng không trốn thoát được vĩnh hằng, đến cuối cùng hấn vẫn trốn thoát. Chỉ là, trải qua hơn mười ức năm giam cầm, lực lượng lẫn lộn đã giảm đi rất nhiều; bởi vậy tuy rằng chạy ra, mấy lần tranh đấu đều bị linh mẫu kia hàng phục, chột lóe lên một lần nữa bị giam cầm.”

“Cứ như vậy nhiều lần, đến gần thế hệ này, cũng chính là mấy trăm vạn năm trước, hỗn loạn này bị Linh mẫu vài lần truy đuổi, xuyên qua vô số nhật nguyệt tinh thần, rốt cục đến được hồng hoang đại địa phong hải dương mệnh mông này. Qua

nhiều lần tranh đấu, trải qua vô số liệt hỏa khắp nơi, hồng thủy ngập trời, hủy diệt thế giới bằng hà muôn đời, hủy diệt lại trọng sinh hàng ngàn hàng vạn lần. Rốt cục hỗn loạn này cuối cùng bị Linh Mẫu chế phục, một lần nữa bị giam cầm, liền giam giữ.”

“Quý Linh Uyên?!”

Lần này, không phải Quỳnh Đình lên tiếng đáp lời, mà là đường chủ ca ca của nàng. Cả doanh chúng nhân, so sánh với những yêu thần sống mấy ngàn mấy trăm tuổi, ngoại trừ Quỳnh Đình ra thì hẳn là người trầm ổn nhất. Bởi vậy, khi Lão Long Quân nói đến điểm mấu chốt là phải tạo điều kiện để mọi người suy đoán, liền mở miệng không nhin được, bật ra lời tán thưởng, liền nghe Vân Trung Quân khen:

“Đúng vậy!”

Nhạc Nhạc ha ha nhìn con ngựa hí của mình một cái, lại thấy bóng mặt trời lọt vào trướng môn dần dần đông dờ, Lão Long Quân liền nhanh chóng nói ra lý do:

“Ba ngàn năm trước, Long tộc ta cùng Tây Nam tiêu dao Địa Ma tộc đại chiến. Nguyên nhân chính là vì ma linh Tác cát trong Quý Linh Uyên. Quý Linh Uyên kia, tuy rằng là thánh địa Quý tộc. Nhưng nếu đi về phía trước thêm vài vạn năm nữa, kỳ thật là Linh mẫu phong cấm đảo lộn nơi. Đám quý linh đó đại đa số là năm đó Linh mẫu, lẫn lộn đại chiến ảnh hưởng đến tinh hồn địa cổ sinh linh trên mặt đất.”

“Trước khi Long Ma đại chiến, cũng không sai biệt lắm đã sớm hơn một ngàn năm, Long tộc ta liền gặp được Thần Linh báo mộng, Thần Linh tự xưng “Linh Mẫu”, thuật lại chuyện cũ, nói đến việc mình tranh đấu với Ác Linh bất thể kia., Có chút mỗi một, tạm thời muốn im lặng một thời gian. Bởi vì mấy ngàn linh vực quý linh kia vốn là ác linh bản năng diệt thể. Liền nhờ long tộc ta tạm quản bản thanh nguyên, vạn vật thể gian chúng ta đều là hậu duệ linh mẫu này, long tộc cũng không ngoại lệ; bởi vậy linh mẫu ủy thác, long tộc tự nhiên không chối từ., Liền tiếp nhận phó thác này. Sau đó lại qua khoảng tám trăm năm, ma tộc cường đại an cư sa cơ ma thổ kia không biết thể nào cũng phải báo mộng, còn nói hẳn là ma

tộc chi tổ, hiện tại bị người hãm hại, bị giam ở trong Quỷ Linh Uyên ở biển đông nam biển, lệnh bọn họ cấp tốc cứu lấy cổ luật.

Đương nhiên, những Ma tộc kia cũng không phải người ngu, trước sau cũng là vài lần suy tính, đến cuối cùng nhìn thấy những biểu tượng hoang đường trong mộng kia, lại ăn khớp với bí sự mà bản tộc trước giờ không ai biết, lúc này mới tin tưởng không nghi ngờ, giải cứu Tổ Linh Kỳ, thống quân tấn công lại bị Long tộc ta bao vây Quỷ Linh Uyên vây bảo vệ.”

“Về phần kết quả trận đại chiến này, chư vị cũng đều biết, chính là Ma tộc kia quân sự bị bắt, Ma tộc chiến bại, từ đó hai bên lặng lẽ tranh chấp, không bao giờ so đo xung đột ác chiến trước đây. Chỉ là, chư vị có thể không biết. Tại mọi người tại đây đều có kết quả ngoài miệng truyền miệng., Không ai biết rằng, tên Ma tộc kia làm việc quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi, thế mà liều mạng dùng quân sư trí tuệ thiên ma được xưng là Quân Thần bị bắt, dẫn dắt trọng binh của tộc ta, Ma Hoàng thì chỉ huy chính thức một lần hành động công phá ngoại vi Quỷ Linh Uyên, đột nhập Quỷ Linh Uyên, dùng cái gọi là “Hoang thần sóc” kia truyền cho bí ẩn trong đó, thế phải cứu con ác linh thái sơ này ra “

Nói tới đây Vân Trung Quân không ngừng lại, nhanh chóng kể ra một kết cục của cả chuyện này:

“Ai ngờ vừa mới giải phóng một chút, Ma Hoàng lệnh liền cảm giác được rất nhiều chỗ không ổn, lệnh cấm chế cũng là nơi hỗn loạn kia quá mức hung hăng ngang ngược, xem ra trí tuệ các loại sinh linh trong hồng hoang đại địa này; mới được cứu ra một chút, hỗn loạn liền không kiêng nể gì cả., Lại dám hấp thu thần thức của linh tướng Ma tộc xâm chiếm thân thể bọn họ! Mà Ma Hoàng kia tuy là đối thủ của ta, nhưng bản vương không thể không thừa nhận, đó là hoàng giả Ma tộc anh minh cỡ nào chứ., Chẳng qua chỉ thoáng qua lập tức thấy rõ toàn bộ ngọn nguồn; mà ngay lúc ấy trong một sát na hỗn độn kia đặc ý quên mất đặc ý, một tia thần thức chưa hết của Thái Sơ Linh Mẫu kia đã ngủ say, rốt cuộc cũng xuyên thấu qua tầng ngăn cách mặt đất lẫn lộn cực lực bày ra, đem toàn bộ sự thật nguyên bản trong lòng Ma Hoàng. Cũng chính là ở giữa

điện quang thạch hỏa kia., Ma Hoàng kia lập tức phán định ra chân tướng, lúc này hiệu lệnh tất cả Ma tộc hung hãn đem hung linh, hiệp trợ chủ lực Long tộc đang vội vã chạy tới, cùng nhau hợp lực phong ấn hình dạng vừa mới hiện ra kia, tập hợp chân lực Long Ma, đánh tên ác ma này trở lại vực sâu kỳ dị mà Linh Mẫu bày ra!”

“Mà nguyên nhân bởi vì đại chiến lần này, chính là Ma tộc lần lộn đầu độc kia vẫn cho rằng mình là thần linh chính thống, nói hần là chủ nhân của Ma tộc, cũng chính là “Vạn Thần Chi Vương”, bởi vậy đến cuối cùng trận chiến kinh tâm động phách này đã qua đi chinh chiến trên đất., Một số ít linh tướng Long tộc chúng ta am hiểu biết nội tình, đều đem Long Ma chi tranh kinh động quá lớn lần này xưng là “Phong Thần chi chiến”. Cũng có thể nói, là Long tộc ta, Ma tộc đồng lòng hợp sức, mới có thể đem cái này vụng trộm rục rịch nhất thời phong cấm!”

“...”

Nghe đến chỗ này, mọi người trong trường cơ hồ không tự chủ được thở dài một hơi. Đối với đại đa số bọn họ mà nói, không cần phải nói linh hư, đạo giả thế gian như Khôn Tượng, yêu giới Túc Côn Bằng, cho dù mấy trăm năm nay long tộc quật khởi đến lực thần linh, đối với chuyện cũ ngàn vạn năm trước mới là lần đầu nghe.

Nghe xong lời giải thích này của Long Vương, lúc này mọi người mới nhận thức sâu sắc hơn về những chuyện cũ; rất nhiều nghi vấn mà trước đây trăm mối vẫn không có cách giải, lúc này thật dễ hiểu., Vì sao trong truyền thuyết, Long Ma nhị tộc tựa hồ từng đánh cho người chết ta sống, nhưng sao nhiều năm như vậy đều bình an vô sự; nếu không như vậy lần trước tiểu công chúa Ma tộc kia bắt đầu trộm ngựa cướp người, đến bình thường hầu như có thể bắt đầu cuộc chiến giữa hai tộc. Cuối cùng làm sao song phương đều bỏ qua việc này, nhẹ nhàng buông xuống, không còn tiếp tục viết nữa.

Không đề cập tới mọi người bừng tỉnh đại ngộ, lại nói lão Long Vương. Đến thời khắc khẩn cấp như bây giờ, rốt cuộc cũng nói ra toàn bộ bí sử ẩn ngày xưa. Hần liền thấy đứa con

gái bảo bối của mình tung người bay tới bên cạnh thiếu niên kia, đi tới bên cạnh án của mình châm cho ông một chén trà thơm ngát vào mũi. Vừa châm trà, đưa con gái nghịch ngợm này còn cống đầy các vị tướng, thấp giọng trách mắng mình:

“Ai, gia gia chính là không đau linh hoạt. Trước kia lúc còn bé tổng giảng chuyện ma quỷ dọa người, dạng này chơi vui lại một chữ cũng không đề cập tới!

“Khụ khụ!”

Nhìn cháu gái bảo bối cười khanh khách, lão long quân hiền lành cười, đối đãi tốt, cũng là giải thích với đa số người trong trường:

“A, chuyện xưa như vậy, nói ra cũng vô ích, ngược lại tăng thêm rất nhiều sợ hãi. Hỗn loạn kia chính là thứ tà ma nhất, cực thiện cảm động; nếu là biết rõ cổ cũ, liền như nguyên nhân, ngược lại dễ dàng đáp ứng nghiệt duyên, bị tà ma này thừa hư mà vào, không chỉ hại mình, còn muốn hại người. Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Nói đến chỗ này, lão Long Vương trong Vân Trung vẫn luôn vô cùng hòa ái, đưa mắt nhìn Linh Miểu Nhi chậm rãi trở lại bữa tiệc, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh đánh thức. Trên mặt hắn liền đột nhiên thay đổi thần sắc lạnh lẽo hiem thấy, lớn tiếng nói với chúng thần trong trường:

“Chư vị. Đừng nói nhiều, hôm trước dị tượng Nam Hải là do Nghiệt Long kia gây nên!”

“Mấy năm nay lão phu vân du mò rượ, đã sớm trinh sát được nghịch ma này mê hoặc, đã tâm xâm lấn trời, một mặt nhiều lần bị trung thổ tứ phương khiêu khích, một mặt tìm mọi cách giải cứu hỗn loạn. Hôm nay bản tọa đã nói rõ với chư quân, ngày trước bày tỏ nghịch long chủng đi ngược lại tác dụng, lần này Vân Trung quân ta hưng binh nguyên nhân lớn nhất là ngăn cản nghiệt tộc không biết điều này!”

Đến hôm nay, thấy động tác đột phá của hậu bối Long tộc phát rõ tại Quỷ Linh Uyên dường như đã có từ trước, Tuân Thừa Sứ sứ mệnh ngàn năm, Tứ Thị Long Quân không dám giấu diếm nữa, khởi xướng nguyên nhân sâu nhất trong trận chiến

oanh oanh liệt thảo phạt này, vốn ban đầu là chỉ để cho đám người Tứ Độc, Huyền Linh phá hoại.

Nghe hắn nói xong, mọi người đều giật mình. Lúc này mọi người mới biết, hóa ra trong lòng Tứ Độc Long Quân được mọi người kính ngưỡng, ngoại trừ lý do bên ngoài đã đủ đẩy lên một trận chinh phạt, bên trong còn có đại đạo không dễ gì bày tỏ nhân duyên như vậy.

Đến lúc này, vốn dĩ những người này đều chỉ vì lý do bộ tộc hoặc một người dân thân vào trong cuộc chiến phạt Yêu Linh báo thù này, đột nhiên trước mắt sáng tỏ thông suốt, trong lòng có một loại cảm giác trách nhiệm trước nay chưa từng có tự nhiên sinh ra, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào!

Sau đó, lão Long Quân lại lấy danh nghĩa quân sự của Long tộc năm xưa để đại chiến với Man Hoang Tứ Hải, phát ra những lời cực kỳ trình trọng để nghịch cương văn, triệu hồi tinh linh của toàn bộ di tộc trong trận chiến Long Ma năm xưa, sau đó lại lần nữa nghịch chuyển Thần Linh!

Trong chiến thư thông cáo bốn phương, Tứ Độc lại đồng ý hứa hẹn, nói là đối với bất cứ Xuyên Trạch yêu thần nào lập nghiệp ở Nam Hải, đều sẽ thưởng bảo vật quý giá cho long cung. Mà đối với kẻ chém bắt Ác Thủy Hầu Mạnh Chương, lại được gả ngàn trượng, minh châu vạn mẫu, cũng sẽ ban cho tên tuổi Hải Hầu, lĩnh thủy vạn dặm!

Mà ở bên ngoài phong phú hứa hẹn này, Tứ Độc Long Vương lại mệnh đưa con là Động Đình Quân của nó, phân công long tộc tài nghệ, làm núi tăng thành bên cạnh Đại Ngu Trạch, lập lò đúc kiếm, lấy bí pháp long cung, hái hà tinh, dẫn gió Thái A, thăng khảm lửa rời xa., Xoạt âm ba, mài ngọc, luyện kiếm mười hai khẩu, lấy “Xuất Vân” làm hiệu, trang trí đan hà, chứa đựng Thanh Vân Chi Khung, ngày đại quân công phá, liền từ Tứ Độc Long Vương ban thưởng chiến công kiệt xuất nhất cho từng vị Chiến Tướng Hào Linh, đây sẽ là vinh quang rực nào!

Đến lúc này, trừ đi Quỷ Linh Uyên có khả năng trong nháy mắt hủy thiên diệt địa ác linh, tựa hồ tất cả tình thế đều khuynh hướng Tứ Độc Huyền Linh. Hóa ra thế lực còn đang

lên tiếng viện trợ Nam Hải, thấy vậy sau khi đục đẽo Địa Cầu Thư, đến lúc này phần lớn đều im hơi lặng tiếng. Thế lực Mạnh Chương vốn âm thầm xuất binh trợ giúp., Lúc này phần lớn bộ tộc cũng dậm chân tại chỗ, tuần tú tuần tra nhìn quanh, đầy bụng hồ nghi. Mà bộ tộc ban đầu vốn ủng hộ tứ phi địa hải hải mạc biển Trạch, lúc này lại không có bất cứ băn khoăn gì, mỗi người chỉnh đốn binh giáp, từng đội hướng nam tiến công.

Đã đến lúc này, những đạo môn ở nhân gian không giống với Thượng Thanh, trong núi rừng những yêu tộc không giống với Lĩnh Nam Huyền Linh, lúc này thái độ rốt cục chuyển biến... Tất cả những nơi này tạm thời không ngại ngừng nói; ở trong tình thế chiến đấu sôi trào lên như thế này..., Giờ phút này vị thiếu niên Thượng Thanh vốn đang ở trung tâm bão tố, lúc này hiển nhiên cũng tại Nam Hải Phong Ba Đào trong lệ binh mã, chỉ chờ Vân Trung Quân ra lệnh một tiếng, liền muốn cùng những phân phái thủy tộc yêu linh cho hắn thống lĩnh, Nam Hải Long Vực anh dũng giết tới!

Đương nhiên, cho dù trong bầu không khí khẩn trương ngưng trọng như vậy, bất chuyện còn có thể ngẫu nhiên bận rộn nhàn rỗi, liền vuốt ve thanh Dao Quang Phong Thần Kiếm năm đó ngẫu nhiên đạt được., Trong lòng thầm nhủ, Vân Trung Quân đang ngủ say ở đâu, có tỉnh lại không; nếu Linh mẫu có thể tỉnh lại và đích thân tới nơi này, e rằng chiến sự oanh liệt liên lụy quá nhiều này có thể chấm dứt sớm. Đến khi nhớ ra câu chuyện đảo lộn mấy ngàn năm trước đầu đầu đầu mê hoặc Ma tộc, tự xưng là vương vạn thần., Ai nấy bỗng nhiên nhớ lại, ngay tại Gia Nguyên hội trong núi La Phù ba năm trước đây, chính mình mơ hồ nghe được tên Cửu Anh quái quái rồi kia trong miệng lầm bầm, nói là cái gì cần phải thôn phệ thần lực phá không bay đi, quy về cái gì mà Thần Vương đại nhân dưới trướng không biết Thần Vương trong miệng tên thần quái kia, có phải là lão Long Vương nói đến sự hỗn tạp ác linh ác linh hay không?

Mặc kệ như thế nào, đôi mắt cái này Khoáng Cổ tuyệt kim, tựa hồ quan hệ nhân thế thiên sinh tử tồn vong đại chiến, năm đó thiếu niên ở Vụ Châu cùng đồng bạn hiện tại của hắn nhiệt huyết sôi trào, trong nội tâm mục đích to lớn đối với việc có

thể cứu vớt thiên địa cứu vãn vũ trụ hay không., Nói thật ra cũng không có bao nhiêu khái niệm động lực. Đến bây giờ, thứ mà hắn muốn nhất vẫn là hy vọng có thể sớm ngày đánh bại tên hồn thủy hầu tùy ý giết người kia, đoạt lại thân thể tuyết bị hắn bắt đi, trở lại La Phù sơn ngàn năm làm tràng pháp sư trên núi, làm cho linh hồn băng tuyết đã chết kia sớm ngày an nghỉ.

Sau đó, hắn liền có thể cùng Linh Khuyết, Quỳnh Thuộc thậm chí còn có một đạo uyển chuyển, hoa gian minh nguyệt, buông lỏng thanh phong, một lần nữa sống một cuộc sống điềm đậm thanh đậm, chẳng phải là không tốt sao?

Tiên Lộ Yên Trần quyền thứ mười chín uyển ương cử hành, ai vẽ nên ấn tượng mười ba làn sương khói, vẫn sợ sệt âm thầm thay đổi.

Ngay ngày hôm sau khi Vân Trung Quân thông báo chuyện bí mật trong Quỷ Linh Uyên cho mọi người biết, cả ngày cả ngày chạy theo đám người này xua đuổi ngựa, vội vàng xoay vòng vòng, mãi cho đến chạng vạng tối mọi chuyện xảy ra cũng đã xong, lúc này mới nhàn rồi, cùng Quỳnh Phong chạy tới linh trù lấy ngum trà giải khát.

Có lẽ thật sự quá khát, chờ đến Linh Dục nhẹ nhàng hầu hạ trong trướng, nhận lấy Bích Loa Hương Trà mà nàng đưa cho, bất chuyện cũng không kịp tinh tế nhắm nháp, liền mở miệng thổi tan vài luồng nhiệt khí, ngửa cổ lên “Ừng ục ục ục” vài tiếng đem nước trà đầu màu mỡ trong chén sứ bạch ngọc uống sạch một hơi.

Thấy hắn khát như vậy, Linh Miểu Nhi vừa mới pha xong trà thơm trong tay đưa cho Quỳnh Huyền, sau đó liền đi tới tủ trà bên cạnh lấy chén trà lớn, sau đó mới nói đem nước trà rót vào.

Chờ chén trà thứ hai đưa cho tỉnh lại, thấy hắn lúc này uống hơi chậm, Linh Dục Nhi liền cùng hắn tùy tiện kéo việc nhà tới. Nói qua vài câu, Linh Dục Nhi chợt nhớ tới tâm đắc ban ngày, liền cười dài nói: “Đã mở lời, hôm nay nhàn rồi không có việc gì, ta nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm giác ra một chuyện thú vị.

“Ồ? Chuyện gì?” Nghe Linh Kính Nhi nói như vậy, liền mở miệng dùng chén nhỏ trong tay. Nghe nàng nói tiếp.

“Là như thế này. Nghe vậy, hôm nay ta nghĩ. Gia gia hôm qua nói hỗn loạn cùng linh mẫu hỗn độn kia, thật đúng là sinh tử đối đầu đây.”

“Ồ? Lúc đầu chính là bọn họ, nghe Linh Miêu nói như vậy. Nghe vậy ngược lại có chút nghi hoặc, chỉ nghe Linh Miêu tiếp tục nói.

“Đúng vậy. Nói cho người biết, tên tuổi của bọn hỗn loạn linh mẫu trong một chữ. Một tên có nước, một tên có lửa. Quả nhiên là thủy hỏa không tương dung!

“Ha ha... Đúng thế!

Nghe Linh Diễm nói vậy, đã bắt đầu suy nghĩ. Hắn cảm thấy chuyện này đúng là có chút trùng hợp.

Nói cho nó biết chuyện thú vị này xong, Linh Dục Nhi dừng lại, liền đứng dậy đi tới bên đài trang điểm, nhẹ nhàng lấy ra một nén nhang nhỏ từ trong hộp ngọc bích hương. Nàng chuẩn bị nhóm lửa xua mùi biển khí mềm mại đầy trướng này, rút ra mùi đàn hương. Nàng liền cẩn thận cắm ở trong một cái đĩa thơm bạch sứ óng ánh nhỏ, đầu ngón tay khẽ vân vê trên đầu hương, hương thơm liền bốc cháy, nhất thời một mùi thơm thoang thoảng bay khắp toàn bộ.

Khung cảnh còn chưa xong.

Lại nói tiếp, đàn hương mà Linh Cức thấp lên chính là hương hỏa do Tứ Độc Long Cung đặc chế: Tuy nói là đàn hương, nhưng khi chế tác bên ngoài phần đàn hương lại bỏ thêm hương liệu đặc thù vào, dựa theo những hương liệu này mà chia làm bốn loại., Phân biệt tên là “Phụng Miên Miên Chi Hương”. “Hạ Mộng Chi Hương”. “Thu Cầm chi hương”.

“Đông Mai chi hương”, vừa lúc đối ứng mùa thu bốn mùa mùa hạ rét lạnh. Bây giờ đang ở Nam Hải, thời tiết khô nóng., Người vừa mới đốt tự nhiên là một quả hương Hạ Mộng. Trong đó pha lẫn hương vị của cây thanh diệp được chiết xuất từ lá trúc, hương thơm thoang thoảng, mùi thơm tỏa ra. Mùi thơm lan tỏa khắp nơi. Những làn khói lượn lờ xung quanh,

làm cho người ta cảm giác như thân ở trong rừng trúc. Từng trận trúc ảnh đổ mát, khi trúc gió thổi qua, chính là một luồng hương lý thoang thoảng, thấm vào cơ. Vì Hạ Mộng Đàn Hương này thích hợp với đêm hè nhất, làn khói sáng khoái nhất, có thể trợ giúp người ta ngủ say nhất. Khốn này nó còn có một cái tên khác, tên là “Sộn mộng sáng”.

Bất quá, nhân gian hiếm có như vậy long cung bảo hương, đối với vị tiểu nữ oa đang ghé vào hương trước xuất thần kia mà nói, nhất thời cũng không kịp xuất hiện chỗ huyền diệu vì yếu này. Hiện tại quỳnh Ngư chú ý, lại là mảnh kia trắng muốt như ngọc, bóng loáng như gương trên phác họa vài nét vẽ đồ án.

Cũng không biết là ai vẽ xong. Mắt nàng nhìn thấy mấy phiến lá trúc xanh mon morn vẽ trên đĩa sứ, màu sắc xanh biếc ướt át.” Lá cây hình chữ “Trên lá có hình chữ” sáng rõ, hướng về phía Hùng Minh, giống như là có vài chiếc lá trúc đang rơi trên đĩa sứ, phảng phất còn mang theo vài phần bóng đen di động. Thật sự trông rất sống động, giống như thật! Bức tranh trúc cứ như vậy thật sự sáng sủa, đẹp mắt.

Tay đi khua, cũng muốn xác nhận chúng có phải là vẽ được hay không.

Không nói đến Tiểu Quỳnh Huyền đối với đĩa sứ vẽ đầy hoài nghi mà còn nói. Sau khi uống trà một lát, nàng suy nghĩ một chút những lời Linh Dục vừa nói, liền có dẫn dắt cười ngòai bên cạnh ghế trống san hô - Địa Long Nữ nói: “Linh Xuyên, nghe người vừa nói như vậy, ta ngược lại nhớ ra. Trong tên của người cũng là nước lửa kiêm chuẩn, vô cùng mâu thuẫn!

“Thật sao?”

Linh Miêu Nhi nghe xong ngẩn người. Vừa mới suy nghĩ cẩn thận, tâm tư liền rung động, lập tức hiểu được lời nói. Sảng giọng nói: “Tĩnh lời đừng có chế giễu. Chẳng qua chỉ là đúng dịp mà thôi.”

Lúc này trong trường đang nghỉ ngơi rất có trật tự. Mở miệng nói câu này, vừa mở miệng liền vừa thản nhiên thưởng trà, vừa ở một góc vừa nói: “Nhưng nếu nói đến thì chuyện này thật đúng là không ít. Linh Dục. Hôm qua không phải người đã nói

đến phong thần chiến mấy ngàn năm trước sao? Tên của thanh thiết kiếm này cũng tương tự!

“Đúng vậy a!

“Đúng vậy!..

Đang tiếp chiêu Linh Tiêu trả lời, chợt nghe màn cửa vang lên, có người cao giọng nói tiếp.

“Đúng vậy, rất trùng hợp!

“Gia cốc,

Linh Dục nghe tiếng quay đầu lại, thấy rõ người tới đúng là gia gia Vân Trung Quân.

Nhìn thấy ông nội, Linh Dục Nhi nghi hoặc nói: “Sao ông nội cũng có rảnh đến uống trà?”

“Ôi! Không nói tới uống trà.”

Vào trong trướng, Lão Long Quân khoát tay chặn lại, sắc mặt hết sức nghiêm túc, vội vàng hỏi thăm thiếu niên đứng dậy:

“Nói tới Phong Thần Kiếm của ngươi, có một chuyện ta cũng muốn nói rõ với ngươi!”

“Ồ? Long Quân xin cứ nói!

“Là như thế. Ngày hôm qua không phải ta đã từng nói, năm đó Long Ma Phong Thần chi chiến, chính là vì tộc ta từng bị Linh Mẫu báo mộng, nên mới biết nội tình?

“Đúng vậy a!

“Muốn, vậy ngươi có biết người Long tộc ta bị mộng tưởng năm đó là ai không? Hẳn bị báo mộng ở nơi nào không?”

Lão Long Quân bán đứng cái cửa ải này, hiển nhiên không trông cậy vào câu trả lời, không đợi hắn nói tiếp, tự nói tiếp:

“Việc này ngay cả Linh Nhi cũng không biết: Người được Long tộc báo mộng năm đó chính là lão phu. Lúc đó, ta đang nghỉ chân trên núi truyền lời nhà ngươi.

“A?”

Nghe vậy, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Mặc kệ hấn Lăng Thừa. Ánh mắt lão Long Quân lấp lánh, tiếp tục nói: “Chính vì vậy cho nên mấy năm trước vì có chút cơ duyên quen biết với người. Sau đó thấy người lấy được thanh cổ kiếm được phong thần trên Mã Đạp sơn kia. Lão phu đã sớm lưu ý trong lòng. Nhìn xem tiểu hậu sinh này có phải thật sự được trời cao chiếu cố hay không. Tương lai có thể có đại cơ duyên!”

Không ngờ đột nhiên tới uống trà trong Linh Quân trưởng, lại nghe ông nội nàng nói ra những lời trước giờ chưa từng nghe thấy. Thỉnh thoảng hấn cũng đàn ra, không biết làm sao để tiếp đãi. Sau khi dừng lại một chút, hấn mới khôi phục tinh thần, lấp bắp nói: “Đa tạ Long Quân gia gia bỏ qua tình yêu... Đáng tiếc sau này chỉ trách tiểu tử không tiến bộ. Chỉ là xuôi dòng theo sóng, cũng không có đại cơ duyên...”

“Ha ha, người nói vậy sai rồi! Bỗng nhiên Vân Trung Quân vuốt râu cười lớn, nói với tỉnh lại. Hướng bên cạnh thiếu nữ đang nghiêng tai lắng nghe nhếch miệng, nháy mắt ra hiệu: “Đã tỉnh ngôn người cũng không cần quá mức khiêm tốn. Sau này người có thể nhận được thanh tịnh Linh Nhi nhà ta. Đây còn chưa tính là đại cơ duyên?”

“A...”

Nghe vậy, mặt mũi ửng đỏ. Nhất thời mặc dù muốn khiêm tốn trước mặt trưởng bối một phen, lại sợ không cần thận chọc giận tiểu long nữ đang cúi đầu giữ vể kinh hỉ kia. Cuối cùng đành phải ập ứng, mơ hồ bỏ qua.

Mở miệng ần giấu một phen, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền cảm thấy có chút nghi hoặc. Hỏi Vân Trung Quân: “Xin hỏi Long Quân, ta có một chuyện không rõ - nếu thanh cổ kiếm của ta lấy được từ Mã Mã Đạp Sơn, chắc là có chút bất phàm, sao lúc đó ta nhớ lại hình như ngài cảm kiếm đi hỏi. Ngài lại đề nghị nó chỉ là chuyện thường?”

Nói đến đây, từ khi một già một trẻ này năm đó có chút quen thuộc kịch tính. Từ đó về sau bất luận là thiếu niên Vô Danh của tha Châu, hay là Tứ Độc Long Quân uy danh hiển hách, giữa hai người cũng như bạn vong niên, tuy hiện tại bởi vì Linh Dục giao, nên hấn mới mở miệng đối với Long Quân

ngẫu nhiên còn gọi ông một tiếng, nhưng thật ra thì ngôn ngữ không câu nệ, nghĩ gì cũng hỏi. Cũng không có quá nhiều điều cố kỵ.

Bởi vậy, khi lão Long Vương thần quang dạt dào nghe được thiếu niên hậu sinh này nghi ngờ, trong lòng nói: “Tiểu oa nhi này trí nhớ thật tốt!” Nhưng cũng không thấy lạ chút nào. Mà lão Long Quân này năm đó ở bang Thành ở Vụ Châu thực bị thanh cổ kiếm hi oán này lừa gạt, nhất thời nhìn nhầm rồi., Giờ phút này bị chuyện xưa nhắc lại quả thật có chút nặng nề. Bất quá, lúc này tại đây mấy cái tiểu oa nhi mặt, tuyệt đối không thể mất uy tín. Vì thế lão Long Vương lòng tràn đầy xấu hổ này cũng chỉ đành ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc trả lời:

“Khụ khụ khụ, thật ra là thế. Năm đó bản long quân cũng không phải vì mất vụng về nên mới trả lời như vậy. Lúc đó ta chỉ là niệm tình. Người mới vừa ra khỏi nhà tranh, tâm chí ấu trĩ, nếu là quá mức khoa trương về đạo tâm tổn hại, ngược lại sẽ làm hỏng tiền đồ của người ho khan. Cái này... tiên lộ hữu hạn, đều là tự nhiên, tuyệt đối không phải cố gắng làm được. Ta đây chính là một mảnh khổ tâm đó!”

“... Đa tạ Long Quân khổ tâm tài bồi!” Nghe qua lời giải thích của lão Long Vương, cũng không có chút hoài nghi nào. Trong lòng trái lại còn cảm động vô cùng.

Sau đó, lão già trẻ này lại là một phen tán dóc, trong đó cũng không có nhiều chuyện quan trọng gì.

Trong lúc tán gẫu, lão Long Vương kia lại thường lấy tay che trán, thầm nghĩ lần này mình tới, hình như thật sự có chuyện gì đó. Nhưng nói qua nhiều như vậy, đối với chuyện kia lại hoàn toàn quên mất.

“Ài. Thật sự là già rồi...”

Bên trong Long Sa trường, dưới châu quang bảo khí, từ trước đến nay vị này chỉ huy như định, uy phong lẫm lẫm tứ độc long thần, nhưng lại chưa từng toát ra vài phần mệt mỏi.

“Đúng rồi... Đúng rồi!”

Mãi tới khi nói chuyện phiếm xong, lúc nghe thấy đám người Linh Khuyết đưa hắn ra khỏi trường, Vân Trung Quân mới chợt nhớ tới mục đích chuyến này; lại vòng trở lại. Một chân bước vào trong trường, nhìn đứa con gái bảo bối của mình chăm chú nói: “Linh Nhi à... Gia gia thật là già quá rồi, vừa rồi nói chuyện phiếm. Sắp tới mới nhớ ra ý đồ đến chuyến này... Ừm..., Nói cho người nghe chính là, từ nay về sau chiến sự càng thêm hung hiểm, cũng đã đến thời khắc cuối cùng nguy cấp, người... liền cùng mọi người cùng ra trận đi.”

Lão Long Vương trước kia luôn cảm Long công chúa khinh thân mạo hiểm, lúc này ánh mắt chớp động, dứt khoát nói đến: “Linh Dục, các người nghe cho kỹ: Hiện tại chúng ta cùng Nam Hải hạ thưởng thức, đã không giải được thâm cừ, nếu là sau này Linh Nhi, Quỳnh Quỳnh ở trước trận thất thủ bị bắt, không cách nào cứu được, vậy thì người không cần chần chờ, lập tức đem các nàng bầm thây vạn đoạn đi...”

“... Vâng....”

Tiên lộ khói bụi lan tràn tầng thứ mười chín. Ai họa mi uyên ương thứ mười một thiên vũ khách vân, ngẫu nhiên mộ hoạt bát thiên thú vị.

Nếu như nói lúc trước, nghe Vân Trung Quân kia giảng giải về chuyện tà ma lẫn lộn, như vậy cũng cảm thấy hết sức nghiêm trọng, nhưng kỳ thật trong nội tâm không có bao nhiêu cảm thụ gấp gáp, có lẽ là chuyện thường tình của con người. Rất nhiều chuyện ca ngời không phải đích thân tới., Mà bất kể dùng bao nhiêu từ ngữ hùng bố khoa trương hình dung, vẫn không có bao nhiêu sức thuyết phục, đối với tình ngôn mà nói, chính là đại ma đầu ngàn tỉ năm trước từ vũ trụ xa xôi đến, vẫn có vẻ hơi có chút trống rỗng hư ảo.

Nhưng bây giờ Vân Trung Quân nghe thấy những lời này, nói là muốn linh kỵ cũng xung phong hãm trận, mở miệng thì biết, uy hiếp trong Quỷ Linh Uyên đã bị ép chặt ở mi mắt. Hết sức nghiêm trọng!

Sau đó vài ngày, giống như dự cảm, toàn bộ Tứ Độ Long tộc., Nam Hải Bắc Cương mà Huyền Linh Yêu tộc chiếm lĩnh, giống như một bộ chiến xa khổng lồ oanh oanh liệt liệt

chuyển lên: Tu sĩ khỏe mạnh di chuyển vật tư của khí giới, dòng chảy không ngừng. Kỵ sĩ giáp đầu nón mình giáp như dòng chảy. Còn có viện quân viện quân được hiệu triệu từ Tứ Hải Bát Hoang mà đến. Lực lượng hậu phương của Trung Thổ tứ thổ cung được dốc ra, bây giờ Nam Hải Bắc Vực đang có trọng binh tụ tập.

Ở trong bầu không khí nặng nề trước khi đại chiến, là thuật sĩ chiến tướng thực lực bất phàm, bất chuyện cũng không hề thỉnh cầu nhân rồi một khắc: Lần uống trà trong Long Nữ trướng đêm hôm đó, dường như đã trở thành lần cuối cùng trong mấy ngày nay, nhân nhĩ đi dạo. Trong những ngày này, thức thời nửa ngày ban đêm, đều đang dẫn theo chiến sĩ Huyền Linh Yêu tộc, mấy vị đạo tôn dâng trà., Còn có bốn thủy bộ Dương Thu, Khúc A, Ba Lăng, Bành Trạch, vãng lai xuyên thẳng qua Bắc Hải, tiếp giáp đại lục, không ngừng đề phòng Nam Hải Long tộc tấn công bất ngờ.

Ngày ngày mười lăm tháng mười hai, buổi sáng chính là thời tiết âm u. Ô Vân bốn nút. Thức Ngôn Thảo ngủ một giấc rồi đột nhiên tỉnh lại. Nhìn thoáng qua Quỳnh Thu đang ngủ say trên chiếc giường nhỏ bên cạnh, liền rón rén đi ra khỏi lều vải, tới chủ trướng nói lời từ biệt với Vân Trung Quân, toàn thân chinh tề. Tay cầm Dao Quang kiếm, lừa gặt ngựa, dẫn đầu một đám binh lính tiến vào hải vực phía bắc tuần tra.

Ngày hôm nay sắc trời u ám, chính là gió cao sóng cấp. Đang lúc bắt đầu ở trong sóng biển xua sóng tiến lên, chợt thấy một bộ phận thủy tốt xa lạ đứng trước ngựa, quỳ lạy bẩm báo:

“Báo! Báo cho Trương Thiếu Quân. Bộ Cao Dương Hồ Xa của ta tuần tra phía trước, bắt được hai gã đạo nhân trong vòng xoáy màu xanh lục, hình dáng khả nghi, không ngừng ồn ào. Làm sao phát huy thì xin thiếu quân chỉ thị.

Vốn là người báo tin này chính là một chi quân tuần tra Hải Thủy quân khác. Trước đây không lâu bọn họ gặp được hai đạo nhân trong sóng biển, hành vi cổ quái, có chút khả nghi. Hiện tại chính là lúc khẩn yếu, vốn định tùy tiện bắt hai người về: Nhưng hơi tiếp xúc một chút với nhau..., Hai người mặc đạo trang diện khùng kia nói rất quen thuộc với vị Trương

Tĩnh. Lúc này trong đám Tứ Độc Thủy Tốt này tên “Trương Tĩnh Ngôn” hiển hách, Thống lĩnh Cao Dương bộ vây khốn nơi này không dám chậm trễ, vội vàng đi tới bên cạnh tuần tra do Long Chi Thiếu Quân đi bẩm báo.

Hơn nữa vừa tĩnh nói, nghe thủy tốt nói như vậy trong lòng cũng là kinh ngạc, bởi vì trong ba ngày này, mặc dù viện quân từ bốn phương tám hướng mà đến, nhưng Đạo môn nhất mạch nhà mình đến không có ai chạy tới Nam Hải. Bởi vậy, nghe được bẩm báo hấn cũng không lập tức mở miệng quyết định, chỉ là chào một tiếng. Mang theo hơn mười vị bộ tốt thân cận rời khỏi đại đội, theo phía sau báo tin thủy tốt kia chạy tới địa điểm xảy ra chuyện.

Khi đoàn người này chạy tới, còn chưa kịp đến gần, cách rất xa tĩnh lại liền nghe thấy một trận cao giọng quát to một tiếng thuận gió truyền đến; nghiêng tai lắng nghe, bắt chuyện liền nghe mấy câu nói vụn vặt kẹt ở trong gió biển âm âm rung động:

“Các người... đám thủy quái đuôi mù này. Các người tránh ra, đừng làm chậm trễ chuyện của Báo đạo nhân ta...”

“Phục Báo đạo nhân? Nghe thấy danh hiệu xa lạ này, nhớ tới đầy bụng hồ nghi. Quay đầu nhìn thoáng qua Linh Hư chân nhân, lại thấy hấn lắc đầu, thấy đối với đạo hiệu này cũng không rõ ràng lắm.

Thấy vậy, liền tranh thủ giục ngựa chạy đi, đứng gần một đoạn đường. Chợt nghe tiếng kêu ngang ngược của Thanh Y, còn có thêm giọng nói đang kiên nhẫn khuyên nhủ:

“Phục Báo đạo huynh... Tích Tức giận: mặc dù chuyện thuận phục cầm thú cấp bách, nhưng không ngại chờ sự diệt của người tới....

Cơ hồ ngay lúc tiếng nói vừa dứt, bọn người bắt chuyện cũng đã chạy tới phụ cận hải vực xảy ra chuyện kia. Bởi vì một mực đi trên mặt biển. Hấn nhìn lại phía trước nơi âm thanh truyền đến, chỉ thấy một đoàn Huyền Giáp quân xa, cơ hồ có trên trăm người, đang múa đao cầm kiếm áp bức tụ lại một chỗ, đem chỗ mặt biển kia vây đến chật như nêm cối.

Đứng gần bên kia hơn chút, cũng không cần mở miệng, đám thủy binh đang vây khốn kia phát hiện ra thần quang phát ra từ trên Tứ Linh chiến giáp của hắn, lập tức hướng bốn phía nhường lối, đem hai đạo nhân cô đơn nháo sự kia bỏ ngoài khơi.

Đến lúc này thì đám người đã mở miệng rồi cuộc mới thấy rõ. Thì ra bên cạnh hai gã đạo nhân đang nháo sự, còn có một con báo đen cực lớn đang gầm thét, da lông đen nhánh bóng loáng. Bốn móng vuốt sắc mặt hung ác giãy dụa. Hai vị đạo nhân kia, một người tướng mạo thanh hòa, cử chỉ thông dong, cử chỉ thông., Người này mặc một bộ đạo bào màu trắng hình bán nguyệt, đang phiêu phù đứng trên đầu sóng ngọn gió; một vị đạo nhân bên cạnh y thì thân hình cao lớn, đầu đội tóc, mặt đỏ tía tai, mặt đầy râu quai nón, tướng mạo rất là hung ác.

Mà đạo nhân cương mãnh này, đứng gần con báo đen nhất, một tay đang cầm tấm da của con báo đen, tay chân luống cuống ứng phó sự đá Đẳng con báo bị đau, vừa hít thời gian trọn mắt nhìn những Hồ binh xung quanh.

“Ồ?”

Đạo nhân mặt đỏ cầm hắc báo đất, lập tức mở miệng, Linh Hư chân nhân bên cạnh kinh ngạc kêu lên:

“Triệu đạo huynh? Tại sao lại là ngươi?”

Nghe hắn kêu to, lão đạo sĩ vội vàng vàng tranh thủ thời gian rút khoảng không ra. Giương mắt nhìn ra ngoài, liếc phàm nhân linh hư, lúc ấy liền cười ha hả:

“Hóa ra là Linh Hư chân nhân. Đã lâu lắm rồi chúng ta không... Ài!”

Ân cần hỏi thăm còn chưa nói hết, người mang khuôn mặt đỏ bừng liền đột nhiên hét thảm một tiếng, phần nộ mắng:

“Tốt cho tên súc sinh nhà ngươi, khục khục khục. Linh Hư lão đạo ta đây không phải là đang mắng ngươi lần lượt dám đánh lén!”

Nguyên lai trong lúc nói chuyện, đạo nhân mặt đỏ chỉ hơi lơ lửng, liền bị con báo đen nổi giận phi thường kia một tay

thoát, mãnh hổ nhảy lên, giương một miệng lớn như chậu máu cắn lên cánh tay trái của đạo nhân đỏ kia!

“Ai da!!

Báo lớn hung mãnh như vậy, há mồm khép lại bao nhiêu lại lực nghìn cân, một ngum cắn này còn được sao? Trong chốc lát đám người Linh Hư dậy tiếng kia liền đại kinh thất sắc, tất cả đều chuẩn bị xông lên trên xuất thủ cứu giúp!

Chỉ là đúng lúc này, lại nghe hắc báo nặng nề thở dốc, đạo nhân kia lớn tiếng kêu gào:

“Đừng tới! Đừng làm con báo của ta bị thương!”

Nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người đều ngạc nhiên dừng chân; còn chưa chờ mọi người kịp phản ứng. Trong bọt nước văng khắp nơi, đạo hữu Linh Hư chân nhân giơ tay trái lên, xem xét chuẩn vị trí lại nắm lấy da đầu con báo đen đang phập phồng kia. “Hắc” vận lực cánh tay, thoáng cái liền đem thân hình nặng nề của con báo quăng sang một bên: vừa kéo thân báo, vừa còn lăm bắm:

“Hắc nhi à Hắc nhi, ngươi theo ta nhiều tháng như vậy, nhưng vẫn không tiến bộ lâu: Ngươi cắn đạo gia ta hóa tí thành đá. Cuối cùng ngươi chỉ rơi được hai cái răng cửa sụp đổ, còn phải nhờ lão đạo ta chữa trị.

Nghe được lời nói liên miên cần nhẫn oán giận của lão đạo dừng mãnh này, người xem xung quanh đang trợn mắt há hốc mồm, đến lúc này cuối cùng cũng coi như là gió êm sóng lặng: Đến gần giải quyết, ở trong ánh mặt trời xám nhạt thấy rõ ràng. Thì ra hai người này đều là người quen cũ với nhau:

Vị đạo nhân cao lớn mặt đỏ kia, chính mình trước kia từng thấy qua ở La Phù sơn: Lúc ấy hắn đang dẫn theo Quỳnh Vân đi cầu tình với Phi Vân, thỉnh cầu chương môn mở mang tài liệu cho tiểu nữ oa lưu lại; lúc ấy đạo nhân mặt đỏ này đang lừa một con Bạch trăn treo mắt mãnh hổ. Ở trong phòng chương môn cùng mọi người tự xưng là “Phụng Hồ đạo trưởng”.

Bên cạnh hắn là vị đạo giả áo trắng tiên phong đạo cốt, cũng từng có duyên gặp mặt hắn một lần, năm đó cùng linh kỵ tới

Nam Hải ngắm Hải Đàm Hoa, vị tiên khách hải ngoại được xưng là “Lưu Bộ” này dùng hai con kỳ cầm Man Điều thay cho đi bộ: Bây giờ nghĩ lại, hình như lúc đó xảy ra sự cố.

Lần này, nếu đều là chỗ quen biết cũ, chờ hai người gặp mặt nhau vừa nói, song phương nhất thời ngại khe hở giải tán. Người cầm con báo đen đập nước hung mãnh kia bực lại, thức ngôn linh hư mời Tiên Bộ Tiên Triệu đạo nhân đến cạnh một tảng đá ngầm phong ba tương đối bình tĩnh. Nghe bọn hần tự thuật lại chi tiết.

Chờ vị lão hữu Linh Hư Triệu chân nhân này tường tận, lúc tỉnh ngôn mấy người mới biết được, thì ra đến ngày hôm nay, Trung Thổ kia vốn gần như đã tan thành cát bụi., Đến lúc này cuối cùng cũng đạt thành nhận thức chung. Bọn họ xác định, mấy tháng trước đồng môn Lĩnh Nam bị trận băng thiên đông địa kia, tháng sáu băng sương địa đại nạn. Cũng không phải là môn phái bọn họ có người làm tội phạm thập ác tà không tha: Đồng dạng cái gì gọi là đồn đại về ‘Thần phạt thiên phạt’. Dưới sự tra xét của tinh anh địa phương, cũng đều xác nhận đó không phải sự thật.

Bởi vậy, chờ qua lại xâu chuỗi, thậm chí tổ chức hội nghị đóng cửa liên miên mười mấy ngày liền. Cuối cùng những đạo gia đồng môn này mới đưa ra kết luận, hẳn là tiếp viện. Vì vậy liền ước chừng hơn một tháng trước, mấy cái đạo môn chính trong thiên hạ. Ví dụ như Hạc Minh sơn địa Thiên Sư giáo, Bồ Vũ phong Diệu Hoa cung, tinh anh đều xuất ra, từ các nơi lần lượt chạy tới Lĩnh Nam La Phù hội tụ., Khi Nam Hải Ác Thần kia tấn công lần nữa, đồng loạt đồng tâm ngăn địch. Đương nhiên, may mà quả nhiên giống như tin tức được đồn đại., Đám Ác Thần Nam Hải kia quả nhiên bị Tứ Độc đánh cho hầu như không có sức chống cự, chúng giáo trong thiên hạ hội tụ La Phù hơn nửa tháng, tuy cả ngày lòng người hoảng sợ, nhưng thủy chung gió êm sóng lặng, bình an vô sự.

Sau đó lại đợi mấy ngày, đến mấy ngày gần đây. Chờ tứ tán Long Quân truyền lời tứ phương, những đạo tử bảo vệ La Phù này tự nhiên cũng nghe được tin tức này, bởi vậy đơn giản thương lượng một chút, liền do chương môn La Phù Sơn mới Thanh Hà chân nhân dẫn đầu quyết định., Chuẩn bị phái ra

một bộ phận nhân thủ đến Nam Hải trợ giúp. Sau khi bàn bạc xong, bọn họ liền phái Triệu đạo nhân, đường chủ đã quen biết với Linh Hư chân nhân, đến dò đường Nam Hải để tiến vào. Chuẩn bị hỏi rõ tình huống, sau đó đại đội nhân mã lại tiến vào Nam Hải ở.

Ở trong bản báo cáo nghiêm trang này, Triệu chân nhân vốn đam mê mấy thành si mê lao碌, lại bị Linh Hư chân nhân nhìn như thờ ơ hỏi mấy lần, liền nói ra một ít tình hình thực tế trên đường đi.

Hóa ra Triệu đạo nhân này, mặc dù ngày đêm kiêm trình, lại vẫn si mê thuần thú thuật. Một đường thuần hóa đầu hắc báo rất thông linh tính kia, chuẩn bị nhìn xem có phải lần này có thể thuận đường thuần phục hay không. Mà vị Lưu Bộ Tiên trưởng trước kia linh hư cũng không quen biết, cũng là Triệu chân nhân thuần báo trên đường nhận biết, bất quá thoáng nói chuyện với nhau, liền phát hiện hai người có ham mê giống nhau., Không chỉ có thích thuần hóa, thân cận với thú cầm. Hơn nữa đều rất có tâm đắc đối với đạo trong đó. Bởi vậy, hai người này bỗng sinh ra lòng hận nhau quá muộn. Không chỉ xưng huynh gọi đệ mà còn muốn., Sau đó vốn có thói quen vân du tứ hải, chưa bao giờ câu nệ lưu luyến tiên nhân, còn tốn mấy chục văn tiền mua đạo phục cũ nửa thân, cùng Triệu Kỳ Nhân cùng nhau đi về phía nam, chuẩn bị đến Nam Hải viện trợ Tứ Độc.

Ngoại trừ nguyên nhân Lưu Bộ Tiên trở về, Linh Hư Từ một phen nói bóng nói gió cùng với “Phục Báo đạo nhân” Triệu Tiên trưởng cao hứng tán gẫu, còn nghe được. Nguyên lai “Phục Hồ Chân Nhân” này năm đó là “Phục Báo đạo nhân” hôm nay, vốn tên là Triệu Đại Thông. Trừ Phục Hồ Phục Hồ Phục Báo báo ra còn có một cái đạo hiệu cố định không thay đổi, gọi là “Tam Cảnh đạo nhân”.

Có tam cảnh đạo hiệu này, quả thực chính là Triệu Thông, Triệu chân nhân này, mặc dù một thân bản lĩnh hàng báo phục hồ địa còn rất có tiềm lực để tăng lên. Nhưng tạo nghệ của hắn tại huyền thuật đạo gia kia cũng rất cao., Xuất thần nhập hóa, độc bộ thiên hạ. Khác với huyền thuật Địa Chương Nhân pháp của Triệu chân nhân, huyền thuật có thể huyền hóa có khi

không. vắng lai chỉ là hư thực ở trong Đạo môn. Cụ thể mà nói, Triệu nhân sở trường nhất là Huyền pháp thần thuật, cùng với lão tổ Đạo môn trong truyền thuyết có thể nhất khí hóa tam cảnh, cực thiên cực địa. Vô Biên Vô Nhai cảnh hiện lên thuy chi cảnh., Cảnh nhật diệu động sáng tỏ, cảnh ánh sao rạng rỡ bảo vật. Ba cảnh này đều quang minh chính đại, chiếu sáng không bỏ sót. Trục giáo người không chỗ trốn. Nếu pháp lực không sâu, tâm chí không kiên định, rơi vào trong ba cảnh này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Chỉ là, tuy nói là giới thiệu của Linh Hư chân nhân đương thời với Thái Sơn Bắc Đẩu, đối với lão hữu tam cảnh huyền thuật rất có tôn sùng. Nhưng theo cách nói tỉnh lại, ngôn ngữ của Tam Cảnh Chân Nhân Triệu Đại Thông này lại lộ ra vẻ mặt, đối với tam cảnh huyền thuật vốn thần kỳ kỳ của mình cũng không để ý, ngược lại từ đầu đến cuối vẫn tận lực nói khoác về việc thuần thú thuật của hân xuất thần nhập hóa như thế nào, có rất nhiều sự tích thành công nói không thể suy nghĩ nổi.

Thấy được câu nói của Đạo chân nhân, vẻ mặt mỗi người đều lộ ra tự nhiên, tuyệt không làm, đến cuối cùng ngay cả thiếu niên trước nay vốn thông minh nhạy bén cũng có chút không dám xác định, chỉ cảm thấy cao nhân hành sự quả nhiên cao thâm khó lường, nói không chừng bên dưới vẻ bề ngoài nông cạn còn ẩn giấu ngụ ý gì thâm ảo. Không thể nhìn ra chỉ vì một tiểu bối hậu sinh như hân không đủ đạo hạnh.

Chỉ là, hân cũng hiểu được hành vi cổ quái trước mắt chẳng qua là hành vi đùa giỡn phong trần của kỳ nhân dị sĩ. Nhưng hân lại cho rằng bọn họ có nên giả bộ quá mức hay không? Sau đó trên đường trở về đại doanh Phục Ba, vì an toàn mà con báo đen kia mặc cho ai cũng không chịu bố trí. Cuối cùng vẫn do một đám yêu linh thủy tốt chế phục., Sau đó nó mới ngoan ngoãn cùng đại đội nhân mã quay về nơi trú đóng, mà vị Lưu Bộ Tiên kia lại ngoan ngoãn theo., Chờ bọn người bắt chuyện cung kính mời hân cùng quay về tứ phi đại doanh, vị tiên khách tiêu sái thần tư phiêu dật này vừa mới từ trên đầu ngọn sóng đầu gió nhẹ nhàng đứng dậy, chuẩn bị điều khiển tọa kỵ cưỡi mây mà đi, ai biết vì sao không biết vì sao dưới chân bị trượt một cái, hai chân lại chia thành tám khúc. “Chít

chít” một tiếng rơi vào trong sóng biển, đúng là cực kỳ chặt vật!

Thấy dòng bộ ngã nhào, đám người dưới sự kinh hãi vội vàng chạy về phía trước, nâng tiên nhân lên hỏi rõ nguyên do. Trải qua lưu bộ giải thích, mới biết được nguyên lai sự cố vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên mà thôi., Bất quá bởi vì hai con thú cười Man điều vốn một mực thuần phục kia, có thể hôm nay có chút mệt mỏi. Mới vừa rồi không cẩn thận làm cho dưới chân hấn thoáng trượt đi, nghe được lời giải thích này. Trừ thiếu niên kia ra, mọi người đều thoải mái. Đương nhiên sau này lưu Bộ Tiên, sợ là vì thận trọng hay là tạm thời bỏ đi bộ thân điều, chỉ thoáng thi triển chút thần hành thuật, cùng mọi người hướng nam phiêu diêu mà đi.

Quân ngũ quay lại, một đường không có gì để nói: Trên đường trở về, trong đội ngũ chỉ có một người suy nghĩ dậy sóng, vô cùng xúc động.

Người này chính là Tam Cảnh chân nhân Triệu tiên trưởng, sóng trắng cuộn cuộn bay vào giữa, đạo đức cao thâm nhưng đặc tính của Tam Cảnh lão tiên trưởng. Giờ phút này lão quay mặt nhìn vị thiếu niên oai hùng đang trì hoãn ở bên cạnh. Nhìn lại từng đội Huyền Linh thú tốt phía trước, im lặng đi tới. Trong lòng lão bỗng nhiên có ngàn vạn cảm khái:

“Ài. Tiểu đường chủ Tứ Hải này, tuổi còn nhỏ mà đã tạo hóa uy danh như thế. Nhớ lão đạo ta vừa rồi tranh chấp với người ta, nói Linh Hư lão hữu hấn không có ai nhận biết. Đến khi hấn nói ra tên tuổi thiếu niên này chính là sư điệt của ta, bọn hung thần ác sát này mới thu hồi đao binh.”

Nghĩ đến đây, nhìn bốn phía. Tam Cảnh Triệu chân nhân lại than thở hai tiếng, càng thêm cảm khái.

“Ai, so với “sư điệt” này của ta, tuổi tác của ta xem như lãng phí.”

“Nếu muốn một ngày ta cũng có thể giống hấn, để cho rất nhiều thuyền linh thú tinh thâm cúi đầu nghe. Thật tâm thuần phục, liền có thể tìm được một tiên sơn động phủ, thế ngoại đào nguyên. Lúc bận rộn nghe gà nhảy múa, rảnh rồi liền

hướng tới trâu đánh đàn. Buồn bực hướng tới hà đông sư rống từng người một! Cuộc đời hưởng lạc tâm, sao không gọi là cực lạc, khiến người ta hâm mộ, nổi lên lòng bỏ chạy!”

Tiên lộ khói bụi tầng thứ mười chín tác quái uyên ương thứ mười bảy, ai vẽ mười hai thiên bạch mã đạp tinh hà, trường kiếm muốn tựa thiên ngoại.

Sau khi nghe thấy Triệu Kỳ Nhân và Lưu Bộ Tiên nhận được đại trưởng tứ phi trên Phục Ba đảo, lão Long Quân vội vàng rút ra khoảng không ra tiếp đãi long trọng.

Các chi tiết cầu kết trong này không cần phải nói tỉ mỉ, ước chừng ngay buổi chiều hôm nay, Triệu đạo nhân cùng Lưu Bộ tiên do long tộc chung cất, đang cao hứng, mặc kệ đường xá vất vả lúc trước, lúc này cáo biệt long quân, không cần hắc báo, Man Man bước nhanh, ai nấy thi thần thông, nhanh như chớp đi về hướng bắc thông báo cho những đệ tử đạo giáo ở sông Thông Thủy chờ bọn họ ra biển tin tức.

Không còn vương bận, hai vị cao nhân đắc đạo này thật sự không chậm chân, đã đến giờ Tý đêm khuya., Hai người bọn họ lập tức đem tất cả những đệ tử Đạo gia đến chi viện đến đây. Mặc dù đến lúc đó đêm khuya, đảo Phục Ba vẫn đèn đuốc sáng trưng: Trên đất trống rộng lớn ngoài trướng Long Vương, các loại mỹ vị trân quý sắp xếp như nước chảy xuống, những yêu thần ngồi trên bồ đoàn tề tề một đường. Do Tứ Đốc Long Vương đích thân chủ trì, cùng nhau đưa đám Đạo Tử đến nhân gian Trung Thổ này tẩy trần.

Trong buổi tiệc ở bốn bên đèn đuốc cao gầy, đã nói rõ ràng. Lần này Triệu chân nhân dẫn theo lão Thiệu đạo nhân đại khái khoảng ba bốn mươi người, nhìn kỹ. Trong đó còn có mấy vị cố nhân bản thân quen biết. Ví dụ như, trong đám người có bản môn hoa phiêu trần, Đỗ Tử đức hai vị đạo lữ, có vợ chồng Thiên Sư giáo Lâm Húc, Trương Vân Nhi, còn có Diệu Hoa cung Trác Bích Hoa cùng Nam Cung Thu Vũ.

Lại nói tiếp, trải qua mấy tháng sau, ở trong biển cả vang lên tiếng sóng, Nam Hải Đại Dương lại nhìn thấy mấy vị bạn cũ của các đạo môn, mơ hồ cảm giác được dường như cách một thế hệ. Nhớ lại trong La Phù Sơn hội tụ bên bờ cầu tiên. Lần

đầu tiên xung đột cùng vị Đồ Tử Hành dung quang kiêu diễm này; nhớ lại Thiên Điều Nhai Thanh Phong ở Thiên Điều Nhai, cùng vị Hoa sư huynh phiêu dật xuất trần đem rượu của mình kết thành bạn lữ với hai người bọn họ.

Lại nhớ hai ba năm trước trong Hỏa Vân sơn ở Nam Hải quận, cùng Thiên Sư tông đạo hữu Lâm Húc khắp nơi cày mạnh kẻ vai chiến đấu. Hơn nữa bên cạnh hần thiếu nữ Trương Vân Nhi ngoan ngoãn ôn nhu như nước này, nhất nhất chỉ biết bơi rôi, sau đó hồi tưởng lại. Khi đó tựa hồ nữ nhi Thiên Sư giáo chủ này, đối với mình còn rất có tình cảm: Chỉ bất quá là người mất. Hiện tại nàng đã kết thành vợ chồng với sư huynh.

Trong con đường núi Thanh U Vụ do La Phù sơn thông, Đa Tình công tử Nam Cung Thu Vũ của núi Vu Vũ đã từng rất yêu thương Mai Tuyết tiên tử của Tứ Hải đường. Đến bây giờ gặp lại, hần cẩn thận đánh giá, chỉ sợ Nam Cung Thu Vũ này không hề căm đau thương gì mấy tháng trước, mặt xám xịt như tro tàn., Trực tiếp dẫn tới vẻ mặt ôn nhu của Diệu Hoa tiên tử bên cạnh, khi nhìn thấy hần lần lượt là ai đã từng nghĩ tới. Bây giờ ánh mắt ôn nhu này tràn ngập vẻ thông cảm của Xuất Trần tiên tử. Năm đó là tâm cao khí ngạo như vậy, lạnh như băng sương: Năm xưa trong nhà mình, trong gian nhà cỏ rách nát của mình., Nàng còn thiếu chút nữa bị sư thúc của nàng đồng ý nhét cho mình. Tất cả những thứ này, hiện tại nghĩ lại tựa như mộng ảo: Xem ra đầu chuyển tinh di, lưu chuyển năm như nước, thời gian này có thể dễ dàng thay đổi tất cả, hòa tan tất cả; vài năm sau gặp lại, song phương như cách xa tiêu cự.

Đương nhiên, thông báo cũng không biết. Hần nhìn mấy vị cô nhân kia có rất nhiều cảm khái, từng chuyện cũ tràn ngập trong lòng, mấy cái đạo môn cố hữu kia, nhìn hần làm sao mà không phải vậy. Trong đình đài của trời đất này, bọn họ phát hiện, tuy là thiếu niên đồng môn đạo gia này khiêm nhường, nhưng vẫn giống như ánh hào quang của ánh trăng sáng loá mắt của mọi người. Bất kể là những Thủy tộc thần trong buổi tiệc, hay là Thủy Tộc thần trong truyền thuyết kia, đều là bọn họ.

Mỗi yêu đều có tướng mạo hung ác kiết ngạo bất tuân, một khi nhắc lên ba chữ “Đăng ngôn” này, đều không khỏi tán tụng, đủ

loại truyền kỳ ly kỳ truyền miệng mọi người tại bữa tiệc, một chén rượu ngon được các khách ân cần dâng lên, ngay cả ca nữ Cơ Thần Nữ cũng trợ hứng kia, cũng bất giác tới gần thiếu niên kia trong lúc khiêu vũ nhẹ nhàng uyển chuyển.

Mà trừ bỏ những thứ đó, điểm khác biệt lớn nhất của thiếu niên không đáng chú ý ngày xưa chính là vị công chúa Long tộc ân cần đi bên cạnh hắn. Vị nữ công chúa Tứ khinh nữ này đã sớm nghe nói qua, giờ phút này mới đích thân gặp. Quả nhiên là vô cùng kinh diễm, chỉ cảm thấy chỗ ở của thần nữ là thần quang rời rạc, tất cả các nữ khách khác đều âm thầm thất sắc.

Băng cơ ngọc cốt dưới tấm tuyết quần kia, ngồi ở chỗ như quần mây mù: Quang ảnh dao động ở trong như Ngưng Quang Bích Nguyệt, yên như lệ sắc hà quang. Dưới tuyết thể vô song phong hoa vô song, bất luận nở một nụ cười, một thể hệ lông mày, khoát tay, một bên đầu tựa hồ tràn ngập ma lực kỳ dị. Kiêu ngạo ngạo, quan sát chúng sinh, làm người ta không dám nhìn hắt lên, làm cho người ta không dám ngược nhìn.

Đồng thời khinh nhờn, nhưng lại nhìn không được muốn nhìn trộm từng người một, cho nên chỗ thần kỳ nhất của thiếu niên họ Trương kia chính là ở thời điểm hắn gặp gỡ mở tiệc rượu, có thể cười nói một cách dâm dăng với nữ thần ngôn tự nhiên tuyệt đối không được khinh nhờn như vậy, tập mãi như thường!

“Hắn là tên ở Thượng Thanh Cung Trương Ngôn Trương đường chủ sao?”

Rất nhiều đạo hữu tiên trưởng ngồi bên trong quan sát lập đi lập lại, không biết trong lòng mấy lần hoài nghi!

Mà trước mắt bao người, uống rượu đến vòng ba, tay áo rộng rãi đồng dạng thanh niên kia vẻ ngoài ôn văn nhã, ở dưới sự khuyến bảo của đám yêu linh thủy thần, vui vẻ cầm kiếm đứng lên, phiêu phiêu ly tiệc, cất bước nhảy múa trên không trung, hướng tới các đồng môn bạn cũ vừa tới trợ chiến vũ kiếm chúc rượu...”

Trong điệu múa kiếm giữa không trung như vậy, thân thể thiếu niên phóng đăng rượu đến nửa say như nước, ở trong kiếm quang phóng đăng chạy khắp nơi của thần kiếm, vang lên một khúc nhạc, ca tụng:

“Hải Tê Bán Thổ Chân Giới, thủy lãng liên thiên, tiên kiếm bay như mưa.

Một nụ cười gập lại trên đường, phong nguyệt trong nhân gian như tro tàn.

Phượng đài dao tranh rượu tỉnh. Túy đến bầu trời, trong mây xem trò vui.

Hội đấu này không tẻ, mất đi trí nhớ. Sương Nhận thổi hồng vũ mấy lần.

Trong lúc ca hát, tất cả các tướng đều đánh tới, trong tiết tấu vang dội chính khí, vốn là ca từ đủ loại thanh nhã, siêu phàm thoát tục đều thể hiện ra sự hùng tráng to lớn vô cùng. Mọi người nghe được nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức xông vào trận pháp, đấu pháp đối địch!

Vào lúc này, có lẽ cũng không ai ở trong tiệc chiến đấu kịch liệt nhanh như vậy đã bầm bả. Mới sáng sớm ngày hôm sau,

Từ quần đảo Thần Mộc gần đây quy thuận truyền đến một tin tức kinh người:

Nam Cung, Tang Du, Trung Sơn Tam Châu. Lại hoàn toàn ngược rồi!

Lại nói ngày hôm đó, vừa lúc khúc nhạc tán nhân, liền có mấy vị võ sĩ đảo Thần Mộc đâm máu đột phá vòng vây, hộ tống tứ phi giáp đội ngũ đến đại doanh Phục Ba Châu báo cáo với Long Quân., Thần Mộc kia là trưởng kiêu dương của Hải Viên tộc Tam Châu, mang theo mười mấy võ sĩ đến Thần Mộc đảo. Nói có chuyện thì Nam Lam Tam Châu muốn có cũng không phải không có chút dấu hiệu. Đám trưởng lão Thần Mộc đảo chủ đều là lão mưu trí, Nam Nguyệt tam châu ngay dưới mí mắt., Trước đó cũng đều nhìn ra chút manh mối. Từ sau ngày hôm đó thiên tượng đại biến, Ung hòa liền phát hiện, thủ lĩnh Tam Châu thuộc hạ của mình dường như đang ngầm cấu kết với thế lực Mạnh Chương, võ sĩ dưới tay cũng rục rịch.

Mặc dù có chút dấu vết để lại nhưng vẫn không thể tìm thấy chứng cứ rõ ràng.

Tộc trưởng Thần Mục Ung nói, là người biết thiên mệnh, đối với Tứ Độc trước mắt muốn ra khỏi Thanh Minh Nam Hải, sau khi tự hàng liền thật tình thay Tứ Độc bày mưu tính kế, hy vọng sớm ngày kết thúc trận chiến này. Vì vậy, tối hôm qua hắn vừa nghe nói tộc trưởng Nam Tu tộc Kiêu Dương chỉ mang theo một số ít tùy tùng., Tới đảo của mình và bàn bạc với mình, ngấm lại nơi này là chỗ mình sống nhiều thế hệ. Không nên có sai lầm gì, thế là hắn không sợ có hắn, ngược lại còn muốn mượn cơ hội này, cẩn thận tra hỏi kiêu dương kia, rõ ràng trong lòng hắn ruốt cuộc tính toán như thế nào.

Chỉ là, bởi vì cái gọi là ” hữu tâm tính vô tâm”, dù là Ung và có chút đề phòng., Cũng tuyệt đối không nghĩ tới tốc độ Nam Dao Tam Châu lại rút về phía Mạnh Chương nhanh như vậy! Lần này tiến đến, hung hãn của Kiêu Dương lại trà trộn vào mấy vị Thủy Hầu cận vệ mình Long Lân cận vệ. Từng tên Ma Vũ Song Tuyệt đang khổng chế phòng nghị sự tại tiểu địa bao khởi. Cận chiến gần như không ai có thể địch nổi, đánh gục bộ trưởng lão Thần Mục tộc am hiểu pháp thuật này; trong số mọi người gặp nạn, ngoại trừ Thần Mục đảo địa trưởng lão, còn có mấy tên bạo phái đi tới Thần Mục Nhất Châu, Thủy Thần Linh Trận Phòng Phòng Thần Linh của một đảo Tam Châu!

Đến cuối cùng, trong trận phản loạn thê thảm này, bốn phương đều chỉ có Ung cùng hai trưởng lão khác chạy ra!

Đương nhiên, hết thảy tất cả đều đã sớm dự mưu, công lược sau đó tự nhiên cuộn cuộn mà đến. Ngay lúc kiêu dương dẫn người xuất kỳ bất ý gây khó dễ. Nam Phản, Tang Du., Trung Sơn Tam Châu, chiến sĩ hải viên tập hợp Thần Mục đảo, cổ vũ kêu gào, ý đồ nội ứng ngoại hợp, một đòn đánh hạ Thần Mục đảo! Mà lúc này Mạnh Chương Long quân phía nam cũng dựa theo phương hướng ước định mà đánh trống, ai chuẩn bị phối hợp với Phiêu Dương phản quân một đạo đem một đảo trong quần đảo Thần Mục này chiếm lấy Tam châu, do đó ở phía đông của vòng hải đảo đem tứ thương, vòng vây Huyền Linh bố trí xé mở một vết rách. Vì ngày sau phản kích chiếm một cái cơ bàn quan trọng!

Tuy rằng bọn họ thiết kế xảo diệu, các loại tiết tấu cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng đối thủ của bọn họ cũng không phải hạng người bình thường. Vị Tứ Độc Long Quân kia, kể từ khi Thần Mục một đảo tam châu không tốn nhiều sức lực hàng phục thì Long Quân kinh nghiệm lưu lạc nơi Tang Địa Lão Quân liền cảm thấy việc này tiến triển quá nhanh, ngược lại ngày sau lại rất dễ sinh ra biến hóa. Vân Trung Quân cũng nhìn ra. Mặc dù hàng phục tương tự nhưng Thần Mục đảo Húc Quang tộc kia, các cử chỉ phát ngôn đều biểu cho thấy hẩn thật lòng ủng hộ; mà những Hải Viên Thần Tướng kia đều rất ủng hộ. Bộ dạng như kính cẩn nghe lời, kỳ thật kiêu ngạo, có gió thổi cỏ lay là có thể rục rịch.

Vì vậy, sau khi bọn họ quy hàng, Vân Trung Quân lập tức bố trí vài phòng tuyến xung quanh các đảo Thần Mục: đặc biệt là trên mặt biển Tây Nam., Còn là dày Kiêu của thủy trại, trở thành điểm đóng quân trọng yếu trên tứ phương. Bố trí như vậy, một mặt bảo đảm tương lai thuận tiện cho việc liên thủ với quỷ phương công kích. Mặt khác cũng là phòng ngừa biến sinh khuỷu tay nơi khuỷu tay, bố trí như vậy, hôm nay rốt cuộc cũng có tác dụng: Cho dù cự bộ tộc ba châu Nam Cương và Mạnh Chương Thủy Hậu độc lòng mưu đồ, nhưng vạn lực lượng cường đại Tứ Độc Long quân vẫn không cách nào lách qua.

Bởi vậy, chờ kế hoạch mạo hiểm của bọn họ tiếp cận thành công, sau khi chiến sĩ vượt biển kiêu dương bố trí trước bắt đầu vây công Mục đảo, tình thế dần dần xảy ra biến hóa. Vốn kế hoạch viện quân Nam Hải lặng lẽ lên tới, rất nhanh đã bị Tứ Độc Hâm Hậu phát hiện, hai bên kịch chiến, hai bên cầm đầu ở địa phương Tây Nam sáu trăm dặm trên quần đảo Thần Mục, từ đầu đến cuối không thể tới gần; mà trên đảo Thần Mục am hiểu pháp thuật, được xưng “Hú mặt trời trọng quang thần quang”

Sau khi Thần Mục Hải tộc “Tộc” mới bắt đầu hoảng loạn, cũng bắt đầu tiến hành tổ chức chống cự. Cũng không biết có phải vì tử chiến đến cùng hay không, trăm ngàn năm qua thống lĩnh Thần Mục sư của tam châu, tuy rằng nhân số không nhiều, lại gần bên ngoài Thần Mục đảo gấp mười lần mình,

khiến bọn họ thủy chung không cách nào leo lên được một bước, làm loạn thủ lĩnh của bọn họ.

Thế là, tổng hợp tất cả nhân tố này. Tứ phi binh một đường phản công, đến buổi sáng hôm nay. Không chỉ khiến quân phản quân Kiêu Dương không thể bước lên Thần Mục đảo một bước, ngược lại bọn họ vốn dĩ trà trộn lên đảo cùng mấy tên Long Lân vệ, cuối cùng còn bị đánh cho sức cùng lực kiệt, thiếu chút nữa bị bắt được.

Đến cuối cùng, đám người Kiêu Dương đành phải âm thầm rời khỏi đảo Thần Mục., Tất cả tàn quân cùng nhau hướng Nam Bò Tam Châu lui bước. Mà hy vọng lớn nhất của bọn họ chính là tiếp ứng với Nam Hải Long quân địa phương này., Lúc này cũng bị Tứ Độc Long quân càng tụ tập càng nhiều ngăn trở: Sau một phen đấu tranh liều chết, chỉ có một bộ phận tốt nhất là Hải Thần binh tiềm hành xâm nhập biển sâu phá tan thiên la địa võng, đi tới Nam Lam tam châu hội hợp cùng với lệ Dương quân. Tình hình như tình hình “Cường long bất áp địa đầu xà” trong phổ phùng, trải qua một thời gian ngắn tiến hành thu thập. Ở vùng Nam Hải Bắc Cương này, đã bị Tứ Độc Long tộc khống chế chặt chẽ: Làn phản quân làm loạn này, tất cả lực lượng Nam Hải đều cảm thấy binh lực của đối phương tăng lên không ngừng.

Dưới tình thế như vậy, sau đó Tứ Độc Long quân lại truy đuổi mãnh liệt, không đến hai ba canh giờ đã đưa Kiêu Dương quân chạy vào trong Tang Thương Châu phía nam của Tam Châu, không thể động dậy nữa.

Sau khi lấy được đại chiến quả như vậy, những tàn quân kiêu dương cùng viện quân Nam Hải lui vào một Châu, tất cả đều còn lại tinh nhuệ tướng sĩ, hơn nữa sau khi bị bắt phải tụ lại số lượng lại không ít, bởi vậy sau khi bọn họ lui vào một Châu làm thú bị trói buộc, Tứ Thị Long Quân lại khó tiến thêm một bước. Vì vậy, sau đó song phương cứ giằng co như vậy, mỗi người chờ đợi lực lượng hậu viện đi tới.

Dưới tình huống như vậy, Tứ lão long quân quyết định thật nhanh, lập tức thông báo cho mọi người thống lĩnh các bộ tộc Yêu tộc, mang theo khí giới công kiên. Tất cả nhanh chóng

vung vẫy Du Châu Tang Sur, cố gắng đem đám kiêu dương phản binh và viện quân Nam Hải mau chóng tiêu diệt từng bộ tộc.

Đây chính là trận chiến đầu này, giống như là tiếng gió thổi vang lên kèn lệnh chinh chiến thảm thiết nhất trong toàn bộ chiến tranh Nam Hải. Từ đó về sau, khói sóng mênh mông nghiêng trời lệch đất giữa biển Nam Hải. Không còn cảnh sắc cũ: Mà những đệ tử Trung Thổ xung phong nhận việc xung phong công kích, cũng trong trận huyết chiến huyết chiến do đệ tử đồng môn “tương Tỉnh Ngôn” kia một tay chỉ huy, kiến thức được một thiên địa trước nay chưa từng có!

Lần thứ mười chín quyết uyên thứ mười chín, không ai vẽ được lông mày nữa, xếp hạng mười ba khúc cong có chút không cẩn thận đã gieo xuống một vế ngạo cốt.

Chiến đấu vây quét Tang Du Châu phản loạn tàn bộ, bắt đầu vào giờ Thân Thiên Trung.

Thời điểm ánh mặt trời nghiêng về phía tây, đại quân yêu thần nơi Trương Văn Vãng tỉnh liền từ binh doanh Phục Ba Tam Châu đốc toàn bộ ra, trùng trùng điệp điệp hướng Đông Bắc phương hướng cây dâu đại châu cấp tốc lao đi. Trong đội ngũ vội vàng tiến lên, những đệ tử Đạo gia mới tới trợ giúp kia, cũng theo chủ soái hồi chiến ở bên cạnh tuyên bố đồng thời xuất chinh.

Có lẽ, trong trời biển mênh mông cấp bách như vậy, đối với vị đồng môn kia của bọn họ mà nói, đã là quen quán rồi, không có bao nhiêu điều kỳ lạ; nhưng đối với đám người Lâm Húc, Nam Cung Thu Vũ mà nói, chỉ là mặt biển này, dưới biển, ba con đường bầu trời cùng tiến đều đủ để bọn họ một đường kinh ngạc tán thưởng, kích động không hiểu.

Đạo Tử mới tới trên biển, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy chiến sĩ ác diệu đông nghịt giống như mây đen lúc tụ lúc tán; trong sóng biển xung quanh người, các loại thú quái linh cầm giới cổ quái hiếm lạ mà đi; trong nước biển thâm lam dưới chân, một đường sôi trào, thỉnh thoảng có thủy tộc hải linh diện kỳ lạ đột nhiên chui ra, so với thiếu niên áo khoác quần chỉnh tề bên cạnh, sau đó làm lễ phục lại chui trở về trong nước biển.

Chỉ là, ở Hải Phi ô ngũ bách thế hiếm thấy như vậy, lại nhìn yêu linh thủy quái khắp bốn phía xung quanh, những đạo môn tuần kiệt này kích động vô cùng, không khỏi cảm thấy có chút lúng túng. Ai có thể nghĩ tới ngày trước một lòng muốn cảm kiếm vệ đạo, trừ quái diệt yêu, lại có một ngày phải làm bạn cùng yêu quái, mà số lượng còn không lồ như vậy!

Lưu ý đến sắc mặt bọn họ cổ quái, vị thiếu niên đồng môn ngày xưa cũng không nghĩ tới việc này; hắn chỉ cho rằng đây là đồng môn sư thúc bá, sư huynh đệ lần thứ nhất tham gia yêu thần đại chiến như vậy, có thể có chút khẩn trương, vì thế một đường an ủi, nói cho bọn họ thấy trận chiến này thực lực cách xa nhau. Dạy bọn họ không cần phải lo lắng.

Tương đối hoa phiêu trần, Nam Cung Thu Vũ. Tinh ngôn đã xem như là kinh nghiệm chiến đấu, liền một đường kiên nhẫn nói cho bọn họ đủ loại kỹ xảo chiến đấu. Ví dụ, sau khi gặp địch đoàn binh, bọn họ nhất định phải nhớ kỹ đệ tử đạo môn lục địa ngự khí ở trên không cách mặt biển ba bốn trượng, như vậy không chỉ có thể nhắm mắt xem lục lộ, tai mắt linh thông, còn có thể đề phòng hải quái từ dưới mặt biển đột kích.

Bất quá, tuy rằng nói như vậy, nhưng khi sắp tới chiến trường bên ngoài Tang Du Châu, hắn cũng đã thay đổi chủ ý, quyết định đem những đồng môn này lưu lại bên cạnh mình. Vì thế, những môn đồ Đạo gia này đã bị hắn tỉnh lại, nóng lòng muốn thử áp dụng tâm lý trừ yêu vệ đạo ở trên người Hải Viên yêu quái vốn lặp đi lặp lại vô thường kia., Lại bị hắn nói cho biết, nói là qua một lát nữa chiến đấu bắt đầu thì bọn họ tạm thời không cần xung phong hãm trận, chỉ cần lưu lại bên cạnh hắn, giữ ở trung sách đối phó, bảo vệ sự an toàn của trung quân thống soái này. Nghe được đề nghị như vậy, những đạo đồ mới tới hi vọng vị tiểu nữ oa này đồng hành với hắn., Còn có lão thái long chung kia giống như một mưu thần ngủ gà ngủ gật cả ngày, vì thế những người này dưới tình huống cũng không biết hết sức chi tiết, nhất thời ngược lại cảm thấy đề nghị này vô cùng cần thiết, trung quân tràn ngập lão thiếu phụ và trẻ em, thật sự có trọng điểm bảo hộ.

Ít nói, trận chiến dẹp loạn chính thức diễn ra vào giờ thân.

Không biết có phải hay không cảm ứng được trời chiều phủ đầy đất, trời chiều hoàng hôn hình như đã đến trước. Khi đám người Lâm Húc lướt qua quân ngũ rậm rạp phía trước, mơ hồ nhìn thấy trong sóng biển phía trước mơ hồ hiện lên một hòn đảo lớn ngăm đen, bốn phía chính là màu tà dương như máu. Màu hoàng hôn đỏ sẫm, bồi binh khí khô giáp sáng loáng ban

đầu thành màu đỏ như máu; các loại cờ xí bay phát phới trong gió, cũng chỉ còn lại có một loại màu sắc.

“Khá lắm gian tặc, quả nhiên chết không hồi cải!”

Nghe xong báo cáo quân sĩ đi chiêu hàng mang về, thống soái trẻ tuổi dưới huy kỳ phần nộ quát.

“Tiêu nhân vô thường, nếu không biết sống chết, vậy hôm nay sẽ gọi các người chết không có chỗ chôn!”

Nếu như phản ứng của đối phương không kém gì Tứ Độc Long Quân dự liệu, vậy bước tiếp theo cũng theo lão Long Quân dặn dò, bao phủ bên trong thần quang xán lạn phóng ra từ Tứ Linh Thần Giáp. Thiếu niên thống soái và tướng sĩ ba quân ra lệnh, để bọn họ giết chết không cần luận, tiêu diệt hết thảy phản quân có ý đồ chống cự.

Chủ soái ra lệnh một tiếng, chiến đấu đã bắt đầu. Số lượng đại quân thảo phạt bừa bãi ở phía tây nam bắt đầu triển khai, các loại mệnh lệnh bài binh bố trận từ trong miệng thống lĩnh các cấp độ truyền xuống, đảo mắt binh phong đại quân yêu thần hỗn hợp này liền nhắm thẳng vào Tang Du đại châu, như một bàn tay lớn nắm chặt. Chỉ cần chủ soái ra lệnh một tiếng, liền có thể đập nát hải ngoại đại đảo đang sừng sững trước mắt này!

Mà lúc này, các chiến sĩ hải viên phụ thuộc nơi hiểm yếu kháng cự đã bố trí đầy trên bãi biển có thể lên bờ biển Tứ Độc một phương. Tộc linh tinh thông thủy tính nhất, cầm binh khí tốt nhất, ẩn dấu trong nước biển bên ngoài đầm lầy là kỳ lân tron cao ngất; ngay cả trong tộc trải qua buổi sáng trải qua sát phạt, bệnh tật già yếu còn lại cũng không nhiều lắm., Cũng đều thả vào từng cái cung cứng nỗ cứng, phát động trốn ở trong chiến hào tung hoành ngang dọc giữa đảo, chuẩn bị dùng tộc chúng nó trời sinh thiện xạ dị năng, khiến những kẻ dám can đảm xâm phạm cùng một giọt máu cuối cùng của mình chảy hết!

Đối với những phản quân Hải Viên dựa vào nơi hiểm yếu này mà nói, sau lưng đã không còn đường lui, chính là phải tử chiến đến cùng, mà bọn chúng chỉ cần chống được nhất thời

liền có thêm một phần hi vọng sống sót, bởi vì ở phương nam có một tia hy vọng., Những tiếng hò hét kia vẫn phảng phất dứt quãng truyền đến, cho thấy bọn họ chính thức là hùng chủ nên trung thành với Mạnh Chương, vẫn không buông tha, vẫn đang nỗ lực cứu viện bọn họ; mà bọn họ một khi phá vòng vây thoát ra, bất luận còn lại bao nhiêu người, đều có thể cấp cho tất cả mọi người coi trọng thể lực lớn lao của Nam Hải tranh đấu này.

Bộ hạ cũ của Nam Hải vẫn còn hướng về Mạnh Chương trong lòng, Thủy Hầu trước mặt bọn họ vẫn chưa từ bỏ.

Cứ như vậy, có lẽ người người gặp nhau hoặc có chuyên biến, kết cục chiến tranh trong tương lai vẫn chưa biết được.

Chỉ là, bọn họ tính toán như vậy, cũng có một chút tình nguyện, mưu lược hơn người quân sư long tộc làm sao có thể đề chuyện như vậy phát sinh? Lần này một hạt duỗi nho nhỏ, liền để Long Hi thống đại quân tương lai, đã định nói rõ ràng là còn mơ tưởng phản tốt, hoặc là quyết định thật nhanh, hoặc là chỉ có đường chết!

Nếu Tang Du phản kháng sống chết, sau đó đại chiến sẽ không thể tránh khỏi đến, đối mặt với Hải Kinh Cốt Hào đứng sừng sững ngoài Châu như núi liên miên như sông, Tứ Độc đưa đến mấy chục khí giới công thành từ phía sau vận chuyển tới., Tên của “Thiên Diệp Hỏa Luân Toa” là “Thiên Diệp Hỏa Luân Toa” đối diện với khung xương cự kinh như núi sông bảo vệ cây du bãi biển phía biển, theo Tứ Độc Linh phụ trách những khí giới này ra lệnh một tiếng, nhất thời ngàn vạn ánh lửa như châu châu xẹt qua bầu trời chiều như lửa, bay tới đối diện dày đặc, sau nháy mắt liền nện ở trên những quảng cáo chắc chắn kia!

Dưới bầu trời mây, đám thợ thủ công chuyên nghiệp Trung Nguyên không biết dùng tài liệu gì chế thành hỏa toa, tiếng rít mang theo tâm hồn đoạt phách đồng loạt nện lên trên những xương voi nhìn như không thể phá vỡ kia, lập tức dấy lên lửa lớn ngút trời; xương voi trắng như tuyết nháy mắt đã bị thiêu đỏ đốt, từng đoạn xương cốt bị thiêu đốt như từng con thiêu

đốt bay tứ tung, rơi xuống mặt biển rung động phát ra tiếng vang “Xẹt xẹt”.

Đám người Kiều Dương phí tâm dựng lên Kinh Cốt Hải Tu, vì phòng ngừa kẻ địch đến xâm phạm từ giữa xương cốt rộng lớn đánh vào, còn đặc biệt thiết kế phối hợp tốt với kích thước của Kinh Cốt Hạt, đại kinh bộ, trọng điệp giao thoa đan xen., Những công sự giúp địch này chỉ để lại khe hở nho nhỏ, căn bản không cho một người qua. Chỉ là hiện tại, đông đảo hỏa toa lại từ trong khe hở nhìn cũng không rộng lượng Địa Kinh Cốt thông dong chui ra, trực tiếp bắn lên người các chiến sĩ Hải Viên đang không ngừng bắn tên ở trong xương cá voi, ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng, những xạ thủ trong Kinh Ngư này liền ở dưới sự trùng kích thật lớn của Thiên Diệp Hỏa Luân Toa, phần thân toái cốt phi phách tán!

Chỉ có điều sau khi bắt đầu một vòng công kích, bên ngoài Châu Tang Du vốn bừng sáng hừng hực lửa lớn, khói bụi mịt mù. Ánh lửa ngút trời che phủ dải sáng mờ mờ ở phía tây; khi mảnh vỡ thiêu đốt rơi vào nước biển thì khói đen bốc lên, giống như mây đen ở chân trời, dần dần bao phủ toàn bộ Đại Châu đằng nhũ.

Sau khi binh giới hình luân kỳ dị bắn xong tất cả hỏa toa, quân đội khổng lồ không kiêng nể gì lướt qua chúng, trực diện mất đi sự bảo hộ của Tang Du Hải Châu.

Bị ngàn vạn con hỏa toa đảo qua một lần, lúc này những Hải Viên chiến sĩ còn sót lại bên bãi biển Tang Du đã không còn sót lại một con; chúng nó không phải chết ngay tại chỗ, liền bị những “Hỏa tiễn” kỳ quái kia bắn trúng không còn mạng, lúi ra ngoài hỏa toa giống như Phi Hoàng. Bởi vậy, cho dù những Hải Viên chiến sĩ có lực lượng lớn, ánh mắt nhạy cảm vô cùng, dù bắn đều rất nhuần nhuyễn, nhưng hiện tại cũng không uy hiếp được những Tứ Độc tướng sĩ ở ngoài đảo.

“Thùng, thùng thùng thùng, thùng thùng thùng thùng...”

Lúc này, ly long chiến cổ động lòng người rất cuộc đã gõ vang; theo từng tiếng trống trận càng ngày càng dày đặc, rất cuộc xung phong chính thức bắt đầu! Từng con Vọng Nguyệt Tê Ngư thân hình khổng lồ, tóe ra mưa tên, không để ý

thương vong bơi qua nước cạn ở bờ biển, mang theo kỵ sĩ trên người chúng nó vất chân chạy về phía trước, từng con từng con lang nga cực đại vó ngựa., Giống như đi trên trống “thình thịch” sau lưng, nện ở trên mặt đất đá cứng rắn Hải Châu, phát ra thanh âm càng thêm chấn động tâm thần, cùng tiếng trống hội tụ cùng một chỗ chấn động toàn bộ hải đảo, phảng phất đại châu sừng sững này chẳng biết lúc nào sẽ sụp đổ!

Mà trên thân những tên giặc phát hung tàn chạy như điên này, kỵ sĩ Yêu tộc ngồi càng thêm hung mãnh, từng tên bộ mặt dữ tợn, trong miệng phát ra tiếng quát cuồng dã, từng tên như hô thêm cánh, giờ cao chiến đao sáng như tuyết hướng những phản quân dựa vào nơi hiểm yếu kia giết tới.

Mà đối diện với bọn họ, những bộ lạc xuất thân từ biển cả của Yêu tộc đều không biết phải làm sao. Ngoại trừ lúc trước, trong số bọn họ có ai đã từng tận mắt chứng kiến dòng lũ mệnh mông như thiết kỵ không thể lui về phía trước như vậy? Đối mặt với thanh thế kinh người như vậy, vốn trong số những binh sĩ phản loạn chuẩn bị liều chết chống cự, giờ đã có không ít kẻ bắt đầu cảm thấy hối hận, bàn tay đang nắm chặt cung tên cũng không biết từ lúc nào lại không nhũn ra.

Bất quá, lúc này sợ hãi hối hận cũng không có tác dụng gì; đối mặt yêu kỵ mãnh liệt trong nháy mắt xuất hiện trước mắt, ngoại trừ chống cự không còn sinh lộ nào khác. Vì thế, cung mạnh đã sớm vận sức chờ phát ra, nổ cứng vẫn đang đến đúng hạn bắn ra., Giống như ngàn vạn hỏa luân phi toa lúc trước đối phương đập tới, mũi tên sắc bén phá vỡ không khí, mang theo tiếng rít kinh khủng hướng tới địch thủ dày đặc bay đi, chẳng qua giống như mưa tên khi đợt đầu tiên ngăn cản tên kỵ lên đất liền. Những cây cung nổ mạnh mẽ ngày xưa nổi danh ở Nam Hải cũng không làm cho những yêu kỵ kia bị cuốn theo như gió cuốn đến như thật. Hiện tại Huyền Linh Yêu tộc này giống như kỵ sĩ xung phong liều chết., Trang bị đã không còn như xưa kia nữa. Trong tay bọn họ không còn là thiết đao cấp thấp kém, tài nguyên phong cách cao siêu của Tứ Độc Long tộc, đã đổi chiến đao Phong Phong mà Huyền Thiết chế tạo cho bọn họ, cầm bảo đao trước nay chưa từng có., Thường thường yêu linh đại lực một đao bổ xuống, địch nhân liền bị bổ thành hai

nửa. Quan trọng nhất là, trù trọng đao bên tay phải, trong tay trái bọn họ còn có bối thuẫn cứng rắn của Đông Hải tộc, tùy thời có thể vung lên ngăn cản mũi tên đao thương.

Bởi vậy, cho dù thủ hạ của Kiều Dương là thần xạ xạ thủ thiện nghệ nhất, trong số các tên kỵ xung phong nhiều nhất chỉ bắt được một hai kỵ sĩ Yêu tộc sơ sẩy; phần lớn bị xóc xuống ngựa, lại là dũng sĩ bên trong Hải Viên tộc liều mạng bay nhào lên, kéo những yêu kỵ lục địa hung hãn này xuống ngựa. Mặt mặt trên mặt đất là những con tên giắc đang công kích rất nhanh, chúng nó như một cơn gió xoáy lướt qua đảo, nhưng thật ra số ít bị kéo xuống ngựa, ngoại trừ mấy con bị Hải Viên dùng tay nhanh mắt chém chết. Những người khác đều lăn lông lốc bò lên, tiện tay chém đổ mấy kẻ địch phụ cận, cũng không ham chiến, từng kẻ hiện nguyên hình, bốn vó như bay, nhanh như chớp đi tìm đại đội nhân mã của mình.

Thế là đảo mất qua, một đợt tên giắc này công kích liên kết thúc, mắt thấy những tên giắc này bay thẳng ra, như một trận gió thổi tới, lại giống một trận gió thổi qua, đảo mất biến mất trong làn sóng khói ở phía sau đảo, các chiến sĩ cố thủ tại Tang Du Châu liền không biết những người này chiến lực chiếm ưu thế trong hồ lô là bán cái thuốc gì.

Bất quá, cho dù ở trong vòng công kích vừa rồi tử thương không nhiều, các bộ tộc Hải Viên sinh trưởng từ Nam Hải Tam Châu này bố trí trận thế phòng ngự dày đặc, đã bị thổi bay tán loạn. Tên kỵ như gió trải đường, chiến sĩ vốn giương cung lắp tên cũng không kịp buông cung rút đao hướng về phía trước. Mắt thấy địch nhân đã tới trước mặt, vô luận như thế nào cũng phải bỏ lại cung tên mà chạy. Bởi vậy trận hình Hải Viên vốn cận chiến rõ ràng đã bị lực trùng kích vừa rồi phá hỏng hầu như không còn.

Mà lúc này, chủ lực chính thức giết chết phản quân Tang Du đã hoàn thành chuẩn bị xung phong. Trong một giây phút vừa rồi, theo đại quân Thượng Thanh Thất Tử đã hợp lực hoàn thành một đạo pháp cường đại “Kiên cố hải”. Ngay lúc đại đội Tên kỵ trực tiếp lao vào trong sóng biển phía sau đảo đối diện, tạo thành từng đợt sóng nước. Toàn bộ bên ngoài Tang Du Châu đối diện phía tây nam tứ khinh đại quân, nước biển vốn

rung chuyển không nổi đã như gương sáng yên tĩnh như cảnh tượng. Mặt ngoài nước biển mãnh liệt không ngừng như phủ kín một khối da trâu cứng cỏi, bất luận vuốt ung móng sói giẫm lên thế nào, luôn không trượt không ngã, giống như đập trên mặt trống bình bịch.

Đạo pháp thần kỳ như vậy, chính là đại chiến mấy ngày qua của Thanh Thất Tử, hiểu được trong chiến tranh hùng vĩ như vậy, đối mặt với dị tộc Nam Hải thân có pháp thuật, chỉ dựa vào sức một mình hấn mà ngự kiếm giết địch, đối với chiến cuộc cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Bởi vậy trong mấy ngày này, đối mặt với những dị tộc Nam Hải có pháp thuật kia, chỉ dựa vào sức của chính mình mà ngự kiếm giết địch, cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với chiến cuộc., Mấy người bọn họ tranh thủ thời gian dốc lòng nghiên cứu, ý đồ nghiên cứu tập một loại đạo pháp có thể phụ trợ công kích của đại quân. Lần trước nghe được lời nói là đóng băng giúp yêu kỵ khởi công giết dẫn dắt, cuối cùng bọn họ thật sự nghiên cứu ra một bộ phương pháp phụ chiến, tập hợp rất nhiều loại mật truyền thuật, sáng chế ra một loại pháp thuật rắn chắc. Một khi pháp thuật này thi triển, trong biển liền kết thành lớp da cứng rắn, đi trên đó như giẫm trên đất bằng.

Lúc này mấy vị này một lòng hiệp trợ Tứ Độc Công Phạt Vô Đạo còn không phải là vô cùng rõ ràng, đây là chi tiết chiến thuật nhìn như bọn hấn nhìn như không liên quan tới đại cục, nhưng ảnh hưởng tới tình hình thế lực lục địa sau này tiêu hậu bên kia. Yêu tộc nhân loại lục địa sau này., Một mực đối mặt với nguy hiểm có thể tự do công kích từ thiên hà như Mạnh Chương tự tại, nhưng có thượng thanh cung là rắn ba hải thuật, sau này khi đối mặt với đám Hải tộc xâm nhập, cũng không thể tiếp tục bị động phòng thủ.

Sau khi rời đi nhàn thoải, ngay tại hỏa toa quét hết chương ngại, tê kỵ đánh tan trận thế của địch nhân, nghe rõ mọi việc, Hắc Thủy lang vương Diêm Cát có thể làm thiện chiến suất lĩnh Côn Kê Lang kỵ xuất kích., Những yêu kỵ cuốn theo gió này bôn ba một vòng trên mặt biển ngoài đảo Tang Du, như mặt đất phía trong xoắn ốc, dần dần co vào phạm vi bên trong, dần dần co lại., Rốt cục bước lên Tôn Du Châu bên ngoài. Sau

khi gia tốc một vòng trên mặt biển, những Bích Nhân Côn Kê, Tích Thủy Lang kỵ sĩ đã thành lực lượng không thể chống lại dòng lũ địa ngục, như điện như sấm, mang theo tiếng bước chân chấn động biển trời, phóng tới những phản quân đang hoảng sợ trong đảo!

Kim Sí Bích Nhân to lớn Côn Kê, phối hợp toàn thân Thiết Hôi Tích Thủy Lang Kỵ, cuốn lên một trận gió lốc hơi cách mặt đất, kỳ thật trong Tang Du Châu cũng không quá lớn nhanh chóng hình thành một vòng sắt chuyển động. Thiết Côn này càng chuyển động càng nhanh càng tốt., Không ngừng co rút vào trong đảo, chẳng biết lúc nào mọi thứ trên hải đảo đều bị nghiền nát. Mà trước thiết kỵ đã sớm tăng tốc như thiểm điện này, đã không cần chiến sĩ trên người Côn Kê Thương Lang chém giết, những phản quân kinh hoàng rối loạn đã bị dòng điện này phá hủy., Bảy lễ tám phần, không chết cũng bị thương. Giờ phút này, ở trước dòng lũ yêu kỵ, sau lưng Lang Vương Chủ Cát đi đầu bay lên áo choàng đen tuyền, giống như một mũi tên màu đen đang lượn quanh co, không ngừng hướng vào bên trong chỉ dẫn tiến trình chiến đấu.

“....”

Đối mặt với tiến độ phát triển chiến sự nhanh chóng như vậy, tất cả những đạo đồ đang đứng bên cạnh đã tỉnh lại đều rung động trong lòng, trợn mắt há hốc mồm.

Xuyên thấu qua ánh lửa khói lửa, bọn họ nhìn thấy trên hải đảo đã sớm huyên náo sôi sục, một phương như đá phá trứng, toàn bộ chiến sự lại nghiêng ngả. Vốn còn định giúp đỡ một tay, lúc này lại phát hiện không hề có đất dụng võ. Bây giờ trên Tang Du Châu, bản thân như là vừa bị giết hại!

“Có lẽ hãn cũng nghĩ như vậy?”

Đối mặt với chiến trường hùng hực khí thế như thiêu đốt, Trác Bích Hoa đứng bên cạnh Nam Cung Thu Vũ của sư huynh mình nhìn thiếu niên đang chiếm cứ cách đó không xa, trong lòng nhin không được nghĩ như vậy.

Lại qua một lúc, hãn đưa cổ nhìn về chiến trường đang vang lên tiếng kêu giết rung trời một chút. Băng thanh ngọc khiết,

giống như tiên tử, nữ tử cũng không nhìn được nữa, bỗng nhiên lướt đi, váy trắng tung bay, lơ lửng trước con tuấn mã đang lơ lửng giữa không trung kia.

“Hửm?”

Tĩnh lại đang khẩn trương chú ý tới chiến sự Tang Châu phía trước, chợt thấy Trác cô nương kia đi tới trước ngựa của mình, liền không cảm thấy có chút kỳ quái. Còn không đợi hần mở miệng hỏi thăm, nữ tử dung hoa tuyệt đại kiêu ngạo như băng tuyết kia đã nghiêng người hơi nói với mình một chút vạn phúc, mở miệng nói:

“Trương đường chủ, hần là người không thấy tranh đấu trước mắt, tự mình tàn sát...”

Nữ tử duy trì đạo tâm chính là vì những sinh linh địa phương gặp phải tàn sát trên đảo ngẩng đầu lên chống lại lời thỉnh cầu của thiếu niên cao cao tại thượng:

“Trương sư huynh, chẳng lẽ người tự mình quên người xuất gia lấy từ bi làm gốc, trời cao có đức hiếu sinh? Mặc dù trong ao có cá không câu, trước núi mua chim thả trường sinh
“Nhưng bây giờ đã thắng thế, sư huynh sao không khiến bọn họ dừng tay?”

Tuy rằng ai cũng không ngờ lại có biến cố như vậy, nhưng lời nói của Trác Bích Hoa quả thật lại nói ra tiếng lòng của đệ tử Đạo môn ở gần đó. Không chỉ có thế, trong bọn họ còn có người cảm thấy, lần kháng biện này của Trác sư muội coi như cũng khá khách khí, nếu như để bọn họ nói thẳng không chừng còn có thể nhìn không trách cứ thiếu niên xuất thân từ đạo môn này mà quên mất gốc.

Mặc kệ thế nào, đợi Trác Bích Hoa nói xong, Trương Tĩnh trả lời, trung quân Tứ Độc Huyền Linh này lập tức yên tĩnh trở lại. Mọi ánh mắt xung quanh soái kỳ đều tụ tập trên người hai nam nữ trẻ tuổi này. Đã vào đêm, bốn vòng vây sắc đen sì (Cầm thư mời xóa bỏ) (Cầm thư) bao phủ, đại khái chống lại ánh lửa chiến trường phía trước hùng hực, trong chỗ trung quân liệt kê như rừng này cũng chỉ có soái kỳ thông báo nhân mã lập nhất sáng ngời nhất. Quang hoa điểm lệ tứ linh thần

giáp có bốn linh quang diễm lệ., Dường như hội tụ tất cả hào quang trong vùng trời đất âm u này, lấp lánh lóe sáng trong màn đêm âm u; Tuyên Cơ ngựa lông bờm Kim Linh Ngân, cũng chiếu rọi linh giáp trên người chủ nhân, quang ảnh sắc sỡ lượn lờ mờ ảo., Giữa móng tựa như có mây tía tươi tốt, chiếu rọi chỗ đứng giống như tiên cảnh. Mà lúc này gió biển từ phía tây thổi tới, thân quang trong động sáng như áo choàng khẽ kích, cũng dường như có sinh mệnh, một đạo thần điện phong diêu diêu diêu quyền tới, nhanh chóng tìm kiếm được trên lúm đồng tiền mặt phần của Trác Bích Hoa.

Chỉ là, Trác tiên tử lúc này đang đứng ở trước thần mã thỉnh mệnh, đối mặt với đồng môn chủ tướng cao cao tại thượng, sắc mặt cũng chỉ lạnh nhạt, ngửa mặt nhìn thẳng thần mang chói mắt, nàng vẫn như cũ hai con ngươi tròn tròn, trên đầu bao phủ bởi đạo tâm pháp, tóc dài đen nhánh tung bay về phía sau, giống như một thuyền đi ngược gió.

Trác Bích Hoa chờ trong chốc lát, lại nghe thấy vị thiếu niên ngồi trên lưng ngựa cười. Chỉ nghe thấy lời nói của lão đầy ôn hòa:

“Trác sư tỷ, vấn đề này của tỷ, hôm nay ta lại không muốn đáp lại tỷ.”

“Hừm?”

Nghe xong câu trả lời như vậy, nữ đồ Diêu Hoa cung kiêu ngạo đúng là vô cùng ngạc nhiên. Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, tiên tử vốn oán thâm càng tức giận hơn, nàng hỏi:

“Vì cái gì?!”

“Trác sư tỷ, bởi vì ta tin tưởng, nếu qua được một thời gian nữa, vấn đề này ngươi căn bản sẽ không hỏi ta.”

“Ngươi!”

Cô gái tức giận nhất thời không nghĩ ra ngụ ý của lời này, chỉ cảm thấy mình lại lần nữa lọt vào sự khinh thường của thiếu niên này. Vì vậy trước ngực nàng, đạo xiêm y trắng như tuyết không ngừng phập phồng; một lúm đồng tiền tròn bóng như không cóc cũng dần dần đỏ bừng lên. Chỉ là, ngay lúc này trong lòng nàng đầy phẫn nộ., lúm đồng tiền đỏ dần lên, bên

cạnh lại có mấy giáp sĩ thần võ tay cầm xiên thép chạy tới. Nhìn điệu bộ kia, đúng là muốn đẩy Trác Bích Hoa qua một bên. Hóa ra Trác Bích Hoa này cũng không biết, nếu theo quy lệ trong trận chiến Tứ Độc quân này, thì quy tắc cuộc chiến sẽ như thế nào. Nếu không phải chủ soái đích thân chuẩn, thì bất luận kẻ nào cũng không được phép đến trước mặt chủ soái, ngăn cản tầm mắt quan sát của hắn. Mà hiện tại, Trác Bích Hoa cũng đang tỉnh lại, vừa đúng lúc ngăn trở tầm mắt của hắn khi quan sát chiến trường phía trước.

Đương nhiên, người không biết không có tội; quát lui võ sĩ chạy đi, bắt chuyện liền hòa ái mà kiên quyết mời Trác Bích Hoa đứng sang một bên, dặn dò nàng chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, không cần mở miệng.

Nhìn thấy khí thế hiêm thấy của hắn như vậy, lại có võ sĩ Long tộc nhìn chăm chăm như hổ đói kia, lúc này các vị đạo nhân mới tới từ đất nội của Trác Bích Hoa cũng mơ hồ cảm giác được, chiến trường như thế này rất là sâm nghiêm. Chỉ sợ có rất nhiều chuyện trước kia bọn họ cũng không tưởng tượng giống nhau. Bởi vậy, chờ sau khi ra lệnh xong, bọn họ nhất thời cũng không lên tiếng, mà vị chương môn Diệu Hoa trước giờ ngạo tình vô hi kia, Trác Bích Hoa cũng chỉ biết ngoan ngoãn đứng sang một bên, không lên tiếng nữa.

Chỉ là, tuy rằng phủ quyết, nhưng đối với thỉnh cầu thủ hạ lưu tình của Trác Bích Hoa như vậy, mơ hồ trong lòng lại có vài phần đồng ý. Cứ như là “Giết chết không chút do dự” lúc trước, không cần nói tới mệnh lệnh, bây giờ hắn đã là quân chủ đứng đầu, rất nhiều chuyện không thể xuất phát từ tình cảm cá nhân. Cũng giống như Tứ Độc Long Quân trước khi sinh ra từng dặn dò hắn, nếu như phản quân vô thường lập đi lập lại không thể diệt trừ ác vụ, chiến lược toàn bộ chiến cuộc sẽ xuất hiện ảnh hưởng không cách nào lường trước.

Bởi vậy, đám người Trác Bích Hoa không biết là, đoạn đường thống quân Trương Ngôn đi tới Tang Du Châu, ngoại trừ nói cười đùa với bọn họ, lúc không có việc gì còn một mực vụng trộm luyện tập nhiều lần, cũng giống như lần trước tiểu muội Quỳnh Đình của hắn luyện tập làm sao có thể tức giận giống

như ca ca mình vậy. Hấn tự mình hạ mệnh lệnh đảo đồ, khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, ngữ khí càng thêm quyết tuyệt.

Ít nói, lúc này trong hải đảo tựa hồ vừa mới ngã xuống lại xảy ra một chuyện kỳ lạ. Thấy việc này, liền khiến cho Diệu Hoa tiên tử bên cạnh vẫn đang tức giận bất bình, không cần đợi tương lai, chỉ trong đêm nay, đã hiểu nghị nghị bi thiên mệnh nhân của mình kỳ thực là không hợp lúc nào.

Lần Vẫn uyên thứ mười chín, ai vẽ lại hàng mi phượng vũ tầng thứ mười bốn, không coi thương hải như cái chén.

Lần này vây quét phản quân Tang Du, có thể dùng “Phong quyền tàn vân” để hình dung; võ sĩ hải viên huyền tường kéo dài thời gian, không bao lâu đã bị Hắc Thủy Lang Vương Xương Cát suất lĩnh kỵ binh đánh tan. Kỵ binh xung quanh tốc độ cao quay về hồng lưu, khiến cho bọn họ sở trường bắn thuật không hề có đất dụng võ. Mắt hoa cả mắt xoay tròn làm cho bọn họ căn bản không thể thông dong nhắm thẳng quân địch đang xông tới từ phía đối diện. Cho dù bắn lung tung vài mũi tên cùng với kỵ binh địch nhân thì cũng bắn trúng., Những xạ thủ phản quân kia cũng phát hiện, bọn họ đối mặt với những yêu thú tinh ranh này, Hải thú ngư linh thông thường gặp căn bản không giống nhau, mỗi con đều da dày thịt béo., Cho dù ngẫu nhiên trúng tên, cũng một đám hồn nhiên vô sự, vẫn tiếp tục công kích về phía trước. Thậm chí, còn nhìn thấy trong đội ngũ quân địch có một con Tê ngư vó sắt., Cả người bị những mũi tên cắm đầy người, nhìn qua giống như con nhím, lại còn đang buồn bực chạy như điên về phía trước, giống như trên người nó cắm đầy những cái cán!

Vì vậy, Nam Lam Tam Châu khá nổi danh trong đại dương Nam Hải “Cường cung ngạnh nỏ”, đụng phải những địch nhân trước giờ chưa từng thấy này, uy lực liền giảm đi nhiều như đùa giỡn.

Chỉ là, nếu chỉ như vậy, vậy tiêu diệt phản quân toàn đảo chỉ trong khoảnh khắc, ngay lúc này, trong chiến trường đại quân chú mục lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Kỵ quân đến từ vùng đồng hoang đại lục tung hoành ngang dọc, đánh đâu thắng đó, dần dần tiếp cận trung tâm châu đảo,

phản quân kia chạy trốn tụ tập ở giữa hòn đảo lớn, lại từ lòng đất đột nhiên chui ra một tòa cự tháp cao cao, phương viên mấy trượng, dần dần bay cao lên cao dần., Cuối cùng cao vút như mây! Phóng mắt nhìn lại, dưới đáy cự tháp này đột nhiên xuất hiện hình trụ tròn, dần dần hiện ra góc cạnh, đến đỉnh, sáu cạnh bát giác, cửa sổ động dày đặc, nhìn tựa như tòa thành mũi tên góc cạnh rõ ràng.

Tháp cao như vậy không biết bay lên như thế nào, mặc dù không biết bên trong làm bằng chất liệu gì, nhưng bên ngoài tất cả đều gắn Ngũ Kim Bản Giáp. Ở trong chiến hỏa ngoài đảo chiều rơi phát ra ánh sáng kim loại lóng lánh.

Quái tháp như vậy một khi bay lên, đám người không đợi trái cây, liền từ trên dưới tòa tháp cao bắn ra ngoài sáng lấp lánh ngàn vạn cảnh hỏa tiễn, hướng bốn phương tám hướng mãnh liệt vọt tới, trong lúc nhất thời, thật giống như nơi đó sừng sững một bó đuốc khổng lồ, đang hướng bốn phía phun trào hỏa diễm hung mãnh!

Cự tháp mới lên, khi toàn bộ người ngẩng đầu nhìn thấy công kích thì ngẩng đầu lên, ngàn vạn mũi hỏa tiễn hùng hực thiêu đốt liền hướng mình phô thiên cái địa; “Suru suru” mũi tên dày đặc như mưa, thỉnh thoảng đập xuống đất mà không phân biệt, cắn nuốt hết thảy sinh linh gặp phải., Ở trước mũi tên bắn tên không có gì khác biệt này, không chỉ mỗi bên của phản quân bị trúng tên, mà ngay cả những kẻ công kích da dày thịt béo kia, giáp da lông trên thân cũng bị tên lửa xuyên thủng, bốc cháy lên liệt hỏa đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, chỉ trong chốc lát, Huyền Linh kỵ quân vốn không chút tổn thương, nay lại gặp phải thương vong lớn nhất từ khi khai chiến đến nay. Đảo mắt đã bỏ lại mấy chục thi thể trên mặt đất, phần lớn là diệt hỏa, một bên quay cuồng phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Mà lúc này, phía trên bầu trời vốn một mực không chen vào được, chim ưng tộc thấy tình thế không ổn, vội vàng bay đi trợ giúp. Nhưng ai ngờ tòa quái tháp bên dưới phóng ra mưa tên cũng không nghiêng không nặng., Trên bầu trời cũng không có một bóng người, hỏa tiễn bay loạn, khiến cho đám cầm linh

không mặc giáp trụ cũng không thể tới gần. Trong lúc nhất thời, Lang Vương kỵ quân không được trợ giúp đành phải dưới thủ lĩnh Xi Cát suất lĩnh chạy trốn tứ tán, thế công vốn từ trước đến nay chưa từng có từ trước giờ cũng theo đó tan rã. Chỉ đành phải ở bên ngoài hoả tiễn bắn nhanh chém giết không đến, liều mạng thoát khỏi tầm bắn tên lửa của phản quân.

Trong lúc nhất thời, vốn dĩ thắng lợi dễ như trở bàn tay, lại đột nhiên nghiêng về phía những phản quân kia?

Đương nhiên, tuy tình thế biến đổi, nhìn vào trong mắt đám người tinh luận, cũng biết đây chẳng qua là những phản quân đáng ghét kia kéo dài hơi tàn kéo dài; tòa tháp tên cao ngất này tuy rằng nhiệt độ kinh người, nhưng liếc mắt một cái đã nhìn ra nó chỉ là công sự phòng ngự, tầm bắn cũng không quá xa, nhiều nhất chỉ trong phạm vi hai ba trượng, nếu không vì sao lúc trước chiến cuộc bất lợi như thế, đám Kiêu Dương cũng không tể ra đòn sát thủ này?

Trừ điểm này, càng quan trọng hơn là tháp tên có lực sát thương cực lớn này không thể thao túng, không giống Tứ Độc Hỏa Lô Xa của Tứ Diệp Hỏa Luân Xa còn có thể nhắm thẳng. Xem ra bây giờ chúng chẳng phân biệt nhau sát thương, có thể thấy chúng cùng đường mặt lộ đồng quy vu tận sát thủ. Bởi vậy, trong lòng mọi người vô cùng rõ ràng., Đối với một bộ Lang Vương Diêm Cát hiện đang đảm nhiệm chủ lực tấn công như hiện tại, trọng yếu nhất cũng không phải vội vàng phá giải cự tháp kỳ dị, mà là phải chú ý tránh né, mức độ lớn nhất tránh cho thương vong. Đợi thêm một lúc nữa, không tin tháp tên phản chiếu không dầu hết đèn tắt!

Tuy rằng phỏng đoán này thập phần hợp lý, nhưng đợi một lúc, mưa tên trên tháp cao cũng không rõ có bao nhiêu mờ nhạt, ước chừng đã bỏ qua một khắc, tiền trận giống như hỏa điều phi châu kia vẫn bay xuống như mưa, không thấy có bao nhiêu chậm chạp ở trong này., Bởi vì bên phía Tứ Độc Huyền Linh là Địa Côn Lang Lang Lang phân tán lui, tránh cho thương vong, cũng làm cho Hải Viên võ sĩ vốn bị đánh cho không thở được dần dần trì hoãn lại, các thủ lĩnh trưởng lão to nhỏ tụ tập tàn quân thủ hạ, bắt đầu tụ tập một ít chỗ trống có

quy luật, ý đồ trong trận chiến không lâu tới liệu mạng đánh cá chết lưới rách với quân địch.

Tình hình như vậy đối với một phương công kích tốc chiến tốc thắng mà nói, cũng có chút đau đầu.

Bất quá, đang lúc mở miệng muốn điều động càng nhiều đại quân áp tới, thì bên cạnh chợt hiện ra một người, ôm quyền hành lễ với hắn, trình trọng ra lệnh:

“Bẩm báo ca ca, Quỳnh Điện nghĩ ra một biện pháp có thể đánh bay tòa đại tháp đáng ghét kia, xin phép ta đi đánh!”

“Ồ?!”

Nhìn tiểu cô nương giống như muốn ra lệnh, Thiếu soái ngồi trên lưng ngựa tự nhiên sinh lòng nghi kị, bất quá nhớ tới kinh nghiệm chinh chiến tiểu muội muội lai lịch thần bí trước kia, lại nhìn kỹ thần sắc trên mặt nàng, không giống đang hồ nháo, nghe vậy liền hạ quyết tâm, nói:

“Được, ta sẽ cho người đi!”

Đáp ứng hoàn tất, nghe vậy vẫn có chút không yên lòng, liền thúc ngựa về phía trước, đến bên cạnh tiểu muội muội, lập tức cúi người nhỏ giọng dặn dò bên tóc mai nàng:

“Quỳnh Quỳnh phải nhớ kỹ, ca ca vẫn là câu nói đó, chúng ta từ trước đến nay đánh nhau là an toàn nhất, lát nữa nếu muội thấy tình thế không ổn, thì vội vàng chạy về, ca ca nhất định sẽ tiếp ứng muội.”

“Vâng, nhớ kỹ.”

Đứa bé gái thanh thúy đáp một tiếng, liền quay người nhảy vọt lên giữa không trung, thân mang hạt du đại châu kia di chuyển mãnh liệt vài dặm, sau đó đột nhiên dừng lại, nhìn khắp mặt đất biển lửa đôi diện cẩn thận san sát. Không thể nói, ở thời điểm nàng lo lắng, phía sau có rất nhiều con mắt chăm chú nhìn nàng, tất cả mọi người đều muốn xem xem một đứa bé ngây thơ như đứa trẻ bướng bỉnh của nhà bên này, như thế nào có thể phá được cự tháp tên lửa như châu châu, không thể tới gần người.

Ngay lúc mọi người đang nín thở ngưng thần nhìn tiểu nữ oa vốn tay không tác sát, bỗng nhiên từ một bên búi tóc hô ra hai con chim lửa nhỏ màu đỏ, sau đó trong miệng hét to một tiếng, trong phút chốc một lưỡi hỏa nhận trong đó hóa thành một hỏa điều khổng lồ hoa lửa, bị nàng một cước đạp ở lòng bàn chân. Lúc này một hỏa nhận khác, đã bị nàng cầm trong tay, giờ lên quá đỉnh, lưỡi đao hướng về phía trước, thần quang nhấp nháy, hướng về đảo dâu phía trước.

“Rốt cuộc trong hồ lô thằng bé này bán thuốc gì?”

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, đứa bé gái nhỏ kia đã bay lên trời, chân đạp chim thần, bỗng nhiên cuộn cuộn về phía trước, Chu Tước dưới chân, thần nhận trong tay nó., Trong nháy mắt biến hóa tuần hoàn, chợt dưới tay Chu Tước hóa đao, chợt trong lòng bàn tay thần nhận hóa thành hỏa điều đẹt dưới chân. Như thế tuần hoàn qua lại, liền mang theo Quỳnh Đình nhanh chóng vồ về phía trước. Ở trong hai cây Chu Tước thần nhận hoa cả mắt luân phiên biến hóa, dần dần Quỳnh Thuần đứng thẳng thân hình cũng xoay ngang tới, tựa như lấy thân nàng làm trục xe., Hai thanh Chu Tước Thần Nhận lập tức hóa thành vòng tròn, hai lưỡi đao này hóa thành một hỏa luân kỳ dị, mang theo tiếng phong lôi, mang theo ánh sáng thần hỏa càng lúc càng nhanh, càng chuyển nhanh, đảo mắt tựa như một quả cầu sao băng lướt qua không trung, lao thẳng đến tháp dâu khổng lồ cao ngất.

Địa Phong Hỏa Chuyển Luân kỳ lạ như vậy, giống như bánh xe Nhật Thần Phục Hy Hỏa Long Xa rơi xuống, mang theo ánh nắng chói lọi, ở trong bầu trời đêm âm u xé gió bay đi, “Oành” một tiếng đâm vào phía trên tháp cao, mang theo tiếng nổ vang thật lớn từ trên đỉnh tháp cao xuyên qua, đảo mắt đã đem toàn bộ đỉnh tháp giáp khổng lồ này phá hủy.

“A...”

Ở trong ngoài chiến trường tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn kỹ, tháp tên tháp tám cạnh to lớn từ đỉnh chớp ròi khỏi, đột nhiên đầu thân chỗ khác nhau, từ chỗ cao trên đám mây rơi xuống, lăn xuống mặt đất trong đảo, đập chết rất nhiều chiến sĩ hải viên không kịp né tránh. Cùng nó băng rơi bốn chỗ

tàn quân khác, sớm không còn bộ dáng kiên cố trước kia, giống như là ngọn lửa, mang theo diễm quang màu vàng vừa mới nhiễm bay tán loạn trong đảo chung quanh, nhất thời không được dập tắt.

Tiểu thiếu nữ nổi lên kỳ binh, tình hình chiến đấu sau đó tựa như Trường Giang đại hà nhanh chóng xoay ngược xuống, chờ nữ oa nhi vừa mới hóa thân Thần Hỏa Nhật Luân trở về, muốn làm lại trò cũ, lại bị Long Nữ tử tử của nàng giữ lại vị trí:

“Quỳnh Quỳnh ở lại, muội muội lập công lớn, tử tử cũng không nên tụt lại phía sau.”

Dứt lời, Tứ Độc Long Nữ Linh Tuyền Nhi liền lôi kéo qua Thương Vân đại kích, đến giữa đại quân và Hải Châu trên trời đêm khom lưng làm phép. Chỉ thấy không bao lâu sau, toàn bộ quân tốt phản quân còn sót lại trên Tang Châu liền hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, ngay giữa biển mây trên không trung chiếu đến, chợt có một bóng người to lớn từ trên trời giáng xuống,, Khi nhìn kỹ, chính là một vị thần nữ chiến sĩ phong hoa tuyệt đại, thân cao mấy trượng, tóc tiếp mây, chân đạp biển lớn, một thân Nghê Thường Lệ Giáp rực rỡ muôn màu đang tản mát ra ráng lạnh loá mắt, chiếu trong phạm vi mấy chục dặm giống như cảnh tượng quang minh!

Long Nữ Linh Tuyền hiện ra pháp thân tráng lệ như vậy, không chỉ quân địch hoảng sợ mà ngay cả thiếu niên quen biết nàng cũng nhin không được mà giật nảy mình.

Không đề cập tới mọi người kinh ngạc, lại nhìn thấy long nữ dạo chơi trên biển ma vân kia, bước lên hải đảo vài bước, liền đi tới trước cự tháp hoả diễm đang kéo dài hơi tàn, cúi đầu thấp xuống, ngạo nghễ ngưng tụ lại tháp tiền tàn phá dưới lòng bàn chân một lát, bỗng nhiên khởi động môi son, Hạo Nhiên thét dài:

“Leng keng keng.”

Trong tiếng rỗng ngậm cổ quái như âm tiết này, thần nữ giống như Cự Linh hô to một tiếng giơ cao đánh ra Thương Vân Chi Kích cực lớn. Ầ ừ đứng trên đỉnh đầu trong đêm một lát, sau đó đột nhiên vung tay vào lòng bàn chân...

Chỉ một thoáng, giống như một đoàn mây đen thật lớn bay qua, đảo biển ánh lửa hừng hực kia liền bị một trận hắc ám nuốt hết... Trong hỗn độn, chỉ nghe thấy từng đợt tiếng vang phá thành mảnh nhỏ, sau khoảnh khắc, âm lệ dày đặc kia tan hết, lúc này phía sau đề phòng cẩn thận, lại nghe vậy, tòa tháp cao vốn sừng sững, đã sụp đổ, ầm ầm sụp xuống các nơi phụ cận.

“Hi hi...”

Tháp cao sụp đổ, thân nữ trên phế tích hùng cứ không lập tức thu hồi pháp thân, mà là ở trong tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, phong tư tao nhã xoay người lại, hướng bên này bỗng dung thiếu niên doanh ngậy ngốc cười một tiếng, không coi ai ra gì mà đóng giả cái mặt quỷ. Như vậy sau đó, Linh Dục Nhi mới hài lòng thu hồi pháp thuật, hoàn nguyên dạng, phiêu phiêu phiêu quay về trước mặt người tỉnh lại.

Từ một thiếu niên không biết công chúa Long tộc còn có thủ đoạn như vậy, lúc này đã giống với tất cả các đạo đồ mới tới, thật sự trở nên ngơ ngơ ngác ngác, đến mức nữ hài nhi mình sắp sửa vào cửa này đi tới trước mặt mình ngượng ngùng tranh công, vẻ mặt hần còn lo lắng, Mộc Tranh, đúng là không biết nên nói như thế nào.

Xấu hổ một lát như vậy, vẫn là do Quỳnh Đình phá vỡ.

“Linh, Linh Dục tử, tử tốt, thật là lợi hại nha!”

“Cảm ơn Quỳnh Huyền đã khen ngợi, như vậy còn đỡ!”

“... Ừm!”

Quỳnh Thập mím đôi môi, nghe vậy cũng bình tĩnh lại, chờ Linh Dục nói xong, hần lại đột nhiên cảm giác có chút không đúng. Tại sao đứa bé gái vừa rồi nói chuyện hơi lắt bắt?

“Quỳnh Đình, ngươi không sao chứ?”

Vừa mở miệng đã cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Không, không có gì, chỉ là các ngươi có việc gì sao?”

“Chúng ta? Chúng ta không sao chứ.”

“Vây, vây, nếu không có chuyện gì, thì vì, tại sao các người đều vây quanh ta?”

“Vây quanh người... Chuyện?”

Lời còn chưa dứt, liền thấy trước ngựa một đứa bé gái còn đang bần bịu, bỗng nhiên vấp ngã, nằm trong khói sóng trên mặt biển không thể đứng lên nổi nữa.

“Quỳnh trà!!!”

Mắt thấy Quỳnh Quỳnh gặp chuyện không may, chỗ trung quân này tự nhiên là một mảnh bối rối. Bất quá, chờ tỉnh lại đại kinh thất sắc nhảy xuống ngựa, ôm lấy tiểu muội muội té ngã không đứng dậy được này hỏi rõ tình huống, lại yên lòng:

“Ha ha... Thì ra chỉ là vừa mới xoay quá đầu, đầu váng mắt hoa!”

Thì ra, vừa rồi Quỳnh Quỳnh trở thành trục quay xa cùng với Chu Tước thân nhận cùng nhau va chạm vào tháp cao kia. Sau khi xoay tròn với tốc độ cao như vậy, tiểu thiếu nữ thể chất mới trở về còn không cảm thấy gì, liền đờ qua một trận thần nhĩ qua đi, liền bắt đầu cảm thấy trời đất quay cuồng bốn phía, tựa hồ tất cả mọi người ở bên trong ca ca như đèn kéo quân bay vòng quanh mình.

Nghe thấy thế, tỉnh lại suy nghĩ một chút, liền gọi chiếc xe Lăng Hoa theo sát Linh Mãng mà đến, công chúa chuyên dụng xe, tự mình ôm lấy quỳnh tị, đặt ở trong xe bông ca.

Đến thời điểm đầu váng mắt hoa của Quỳnh Huyền, đến lúc này chiến dịch bản thân là đại sự quyết định.

Tiến tháp kỳ dị một khi bị hủy hoại, những kỵ binh hung mãnh kia tựa như mãnh hổ xuất cương, trong khoảnh khắc liền tiêu diệt đám phản quân còn sót lại.

Trong đó, thủ lĩnh phản quân Kiều Dương, nhưng không thể bắt sống. Bởi vì đến thời khắc cuối cùng, thủ lĩnh quân phản quân mắt thấy đại thế kỷ mình đi, bỗng nhiên chém ngã mấy Long Lân Vệ nửa phần trợ lực bên người làm giám thị. Sau đó liền dẫn theo mấy thị vệ tâm phúc nhảy ra chiến hào, hướng về phía yêu kỵ mãnh liệt gào to “Nguyện hàng”. Ai ngờ, còn

chưa chờ Hắc Thủy lang vương đối diện đi đầu ra lệnh cho lang kỵ tạm thời tiến lên sau lưng, kiêu dương vị thủ lĩnh phản quân Hải Viên tộc trưởng này là thủ lĩnh ý muốn đầu hàng, liền bị mười mấy tộc nhân phản nộ phía sau còn sót lại bắn chết loạn tiễn!

Không ai có thể ngờ được, vị này lập đi lập lại vô thường như vậy, hô phong hoán vũ, cũng coi như kiêu hùng một phương bá chủ trong Nam Hải, đến cuối cùng lại chết trong tay tộc nhân của mình!

Kiêu Dương chết rồi, trong hàng rào trung tâm của đảo này phần nộ giết chết già yếu của tộc trưởng phản đồ, cũng không thể giữ được mạng, chỉ là trong nháy mắt, bọn họ liền mang theo ánh mắt sợ hãi, tro mắt nhìn con báo cáo đáng sợ kia vọt tới đỉnh đầu mình...

Vút trận chiến này ra, lại nói Nam Hải Long tộc mấy ngàn dặm kia.

Nếu như nói, phạm vi mấy trăm dặm quần đảo Thần thụ Thụ Thụ Vân Quan, có hòn đảo đẹp nhất Nam Hải, quần đảo Thần Nộ của Tuyết Lăng Yên Đào vờn quanh Nam Hải Long Vực, là nước biển đẹp nhất trong Nam Hải.

Nam Hải Long Vực giống như lấy từ trong bầu trời xanh thẳm ra một mảnh xanh xanh tinh khiết nhất, lại dung nhập vào trong nước này. Vì vậy hải vực an tường này liền giống như một khối bảo thạch màu xanh lam to lớn, xanh thẳm, trong veo, phẳng phát ản chứa màu lam đẹp nhất Phổ Thiên Hạ, tươi đẹp lóa mắt, nhưng lại trong suốt như vừa nhìn đã có thể nhìn thấy đông tuyết đọng thành cung khuyết.

Thần vực trong biển tự nhiên tạo hóa thành, thì ra nên tinh mỹ tường hòa, chỉ là giờ phút này, trong tòa Thâm Hải Long Cung to lớn lộng lẫy này, lại tràn ngập một cỗ tình điệu bi thương...

Lần thứ mười chín quyết uyên thứ mười chín, không ai có thể làm ra cái trò mèo dài đuôi này, chỉ cần vài câu là có thể uống rượu được rồi.

Nghị sự thần điện Trấn Hải Điện của Nam Hải Long tộc, giờ phút này bầu không khí có chút ngưng trọng. Trong cung điện cao lớn, rất ít võ tướng văn thần dưới trướng Long Vương, xem như là tồn tại chưa từng có, nhưng đối mặt với tình cảnh như vậy, Thủy Hầu Chương trên vương tọa lại cảm thấy mình có chút cô đơn, phảng phất như cô ảnh đối vách tường bốn phía, có chút cao không thắng nổi.

“Kỳ quái...”

Nam Hải Hầu triệu kiến nghị sự của chúng thần, cảm giác được điểm ấy cũng không hỏi, chính mình trước lâm vào trầm tư.

Đúng vậy a, vốn là Nam Hải, trận chương uy chấn bát phương, tại sao lại có cảm giác cô đơn như bây giờ? Vốn tưởng bình định tranh chấp trong biển, đem những Linh tộc Nam Hải hung hãn dũng mãnh kia nhét vào dưới trướng, từ đây có thể chiếm đoạt căn cơ., Đi vào mà nhìn trộm lục địa tứ phương bên trong. Ai ngờ, bản thân vừa mới triển khai hoành đồ, liền bị Tứ Độc lão tặc kia đánh một gậy vào đầu, ngăn ngụt mấy tháng đã rút bỏ nửa bích sông núi Nam Hải; đám dân bản xứ Nam Hải tranh đấu với mình năm đó không đổi vui vẻ, không chịu nổi sức lực, hiện tại lại như thay đổi một người khác., Không chịu nổi một kích, giống như tờ giấy. Thật vất vả mấy ngày hôm trước Nam Khuyết không chịu khuất phục kiêu dương lại nhận được tin báo vừa rồi, nói là Nam Lam tam châu trung dũng nghĩa thần, mình bị nghịch tặc Trương Tĩnh dẫn người diệt tộc, điều này thật khiến người ta bị phần khó giải thích!

Đương nhiên, hiện tại đối với mình, quan trọng nhất không phải là đi thương tiếc kiêu dương, mà là nên nghĩ xem làm thế nào mới có thể ngăn cản đám tặc nghiệt Tứ Độc Huyền Linh

tiền quân thần tốc, xuất phát từ quần đảo, Viêm Châu, đi qua chín tỉnh cốc., Loạn lưu, Kinh Lan tam châu, xuyên phá Thần Nộ quần đảo chính là Long Cung của mình. Nếu một ngày nào đó bị bọn họ đánh tới tận cửa nhà mình, vậy cho dù cuối cùng đánh bại bọn họ trục xuất khỏi Nam Hải, cũng sẽ rơi xuống trò cười, từ đó về sau bị Tứ Hải Lục Giới cười rộ rỡ!

Nên làm gì bây giờ? Là tiếp tục thu lại phòng tuyến tử thủ, hay là trở về trấn thủ Quỷ Linh Uyên Long Thần Bát Bộ Tướng hội phòng? Đối với những ngoại tộc không đáng tin cậy kia, Long Thần Bát Bộ của mình mới có thể hoàn toàn tin cậy!

Bây giờ, Mạnh Chương vẫn theo thói quen gọi Long Thần bộ tám người, vị Băng Viên bị tổn thương kia không chống đỡ nổi. Lúc hắn mới bắt đầu nghĩ tới, mỗi lần nghĩ tới đều có chút đau lòng, bất quá bây giờ bộ lạc tổn thất nhiều, cũng từ từ quên đi.

“Rút lui toàn bộ? Chỉ sợ không được.”

Vừa nghĩ tới việc triệt tiêu binh lực nơi Quỷ Linh Uyên, Mạnh Chương bắt đầu lo được lo mất:

“Rút lui về toàn bộ không ổn. Hiện tại Thần Vương thức tỉnh đã đến thời khắc máu chốt, Quỷ Linh Uyên không được phép xảy ra sai sót.”

“Chẳng qua, muốn rút lui mấy bộ cũng có thể. Tuy rằng lão Quỷ Vương mất trí nhớ, nhớ lại năm đó ta bị người khác âm thầm vây khốn, khiến hắn mất trí nhớ. Hiện tại công áp càng gấp, nhưng Quỷ Linh Uyên chỉ có Thôn Quỷ Thập Nhị Thú Thần tọa trấn, hơn nữa từ Quan Diễm Hà Đẩu Thần hỗ trợ bên cạnh, sẽ là vạn vô nhất thất. Tuy rằng, họa đầu thần tướng một quan bán đại tài không đủ, nhưng thủ thành cũng coi như có thừa.”

Đang lúc suy nghĩ, tự nhiên giống vừa rồi, mặc dù mười hai Thôn Quỷ Thú Thần kia cũng bị tiểu tặc kia cảnh cáo mưu hại một vị, nhưng hắn vẫn quen gọi pháp môn quen thuộc nhiều năm, mà trong lúc tính toán tỉ mỉ như vậy, chợt nghĩ đến Quỷ Linh Uyên kia, nắm giữa tay trận chương thấy khuỷu tay liên cảm giác ra so với cảm giác âm áp.

Đối với Mạnh Chương mà nói, bất kể chiến cuộc có sụp đổ như thế nào, chỉ cần Quỷ Linh Uyên còn trong tay hắn, thì Thần Vương tuyệt cổ tuyệt kim kia có thể thức tỉnh. Nếu như vậy, bất luận trước mắt không đắc ý như thế nào, thắng lợi cuối cùng nhất định vẫn là chính mình! Vừa nghĩ đến vị Thần Vương trong Quỷ Linh Uyên kia, hỉ nộ không thường động vào Thủy Hầu hình thù liên khế run tay chân, kích động không sắc sỡ:

“Sợ! Nói cái gì mà loại chí ác của vũ trụ mới sinh, cái gì mà đại hung ma đầu hủy thiên diệt địa? Một đám sinh linh hèn mọn mắt chuột tác tác sáng! Các ngươi làm sao có cơ hội đối mặt nghe thần chủ vĩ đại giáo huấn, các ngươi làm sao biết được, khi thần lực chung cực phóng thích, nhạc thổ cực đạo mỹ diệu sắp tới.”

Nghĩ tới viễn cảnh mỹ diệu trăm ngàn lần lần lần nữa bị say sưa vui vẻ nhớ lại:

“A, ai có thể tưởng tượng được, đồng tiền sắt nặng nề bằng lãnh kia có thể bay đầy trời đất? Cỏ cây sỏi đá vô địch còn có thể đề luyện ra tinh linh thay người làm việc? Cho dù là giọt nước bụi nhỏ bé nhất không đáng kể nhất, đều có thể phóng xuất ra ánh sáng nhiệt lượng có thể so sánh với nhật nguyệt? Đến lúc đó, toàn bộ nhân gian Thần giới đều biến thành cảnh giới quang minh vĩnh viễn không có bóng tối cảnh giới!”

Hình vẽ lý tưởng thần chủ vẽ, không thể không tiếc nuối. Theo thần nói, đến lúc đó trừ Mạnh chương ra, chỉ sợ còn có người có thể có được sức mạnh hủy thiên diệt địa trong chớp mắt như vậy., Thần chủ cũng bảo đảm, Mạnh Chương y là đại công thần truy đuổi thần chủ, đương nhiên cũng sẽ nắm giữ lực lượng cuối cùng; những đứa to nhỏ kia tựa hồ cũng có sức nóng hủy thiên diệt địa, không cần y ra tay, cũng vì kiêng kỵ lẫn nhau mà hình thành thế cân bằng., Cuối cùng chỉ nghe theo lệnh Mạnh Chương của hắn. Còn bản thân Thần chủ, sau khi hiệp trợ Mạnh Chương, sự nghiệp vĩ đại chưa từng có người sau này không có ai đến, sẽ thành công mà lui, an hưởng năm tháng ở trong vũ trụ tĩnh hà, không đến quấy nhiễu Mạnh Chương thanh tịnh. Đến lúc đó, một góc thủy hầu Mạnh

Chương ở Nam Hải liền trở thành thần linh mạnh nhất của thế giới này!

“A...”

Bởi vì cái gọi là phúc chí tâm linh, đang nghĩ tới lúc khoái hoạt đầu óc kia cũng đặc biệt thông suốt; Mạnh Chương bỗng nhiên nghĩ đến lời đồn về Tứ Độc lão tặc kia, nói cái gì Thần Vương đại nhân là tà vật trong vũ trụ sơ kỳ.. Đối với việc như vậy, thật ra Liêu Luận cũng không cần tức giận lắm. Bởi vì chính vì lão già trong đám Vân đã bịa đặt mọi chuyện, trái lại nói lên những lời đã vạch trần đại nhân hỗn loạn không nói sai, lão ta đúng là có được sức mạnh bản nguyên của trời đất thời kỳ đầu của vũ trụ! Tứ khinh lão nhi kia, chỉ có điều khiến lão nóng lòng không muốn hấn mượn sức Thần Vương đại nhân thống lĩnh thiên hạ mà thôi.

Vì vậy, nghĩ đến đây, Mạnh Chương Thủy Hầu vốn đang lo lắng cho bụng đầy giờ đã như bị vạn sợi gió xuân quét vào mặt, cả người giống như uống tiên tửu nhiều năm, tựa say sưa trên bảo tọa...

“Khụ khụ!”

Tuy cảm thấy khoái hoạt, nhưng chuyện này vẫn cần phải thảo luận, dù sao sự trợ giúp của Thần Vương còn có chút xa xôi, binh mã của Vân Trung Lão tặc lửa sém lông mày. Nhưng ngay cả như vậy, tâm tình của Thủy Hầu tích tụ đầy người đã rất tốt, đến mức cuối cùng hắn cũng mở miệng hỏi thần tử điện hạ đối sách lâm chiến trước mắt., Vị lão thần tên là “Khoáng Trí” kia nói muốn đầu tiên là “Lấy nhân nghĩa làm Quách; dùng nhân tâm làm lãnh giáo, lấy công lý là mâu”, ông ta cũng không trách tội, chỉ khẽ mỉm cười sai bảo ông ta đi ra ngoài, dặn dò ông ta ở trong sào huyệt nhà mình để yên ổn về quá muộn, cho đến trước khi ông ta bị diệt sạch Bắc tù, ông ta cũng không cần tới đây nữa.

Đương nhiên, so sánh với sự lạc quan của Mạnh Chương, các điện hạ nghĩ tới chiến cuộc trước mắt, nhưng trong lòng vẫn đầy u sầu. Đối mặt với tình hình cuộc chiến thối nát như vậy, cũng chỉ có vị Thủy Hầu trước giờ đã tính trước, mới có thể vui vẻ trở lại. Bởi vậy, sau khi vị Hoán Trí lão thần kia làm

chim đầu đàn, bị mời ra cửa, Mạnh Chương liên tục hỏi mấy lần, chúng thần dưới trướng đều im miệng, không ai đáp lại.

Thấy vậy, Long Linh luôn luôn là tâm phúc trọng thần của Thủy Hầu, biết rằng Long Linh không thể tiếp tục trầm mặc, liền chậm rãi bước ra khỏi hàng, chấp tay với Mạnh Chương suy nghĩ trong lòng mình:

“Chủ công mời nghe vi thần nói một lời. Theo vi thần nông cạn, trước mắt tranh đấu chính là ngăn trở đại quân tứ khinh. Bởi vậy thần thỉnh thủy hầu triệu tập Long Thần bộ tướng, bố trí tại chín giếng, kinh thiên động địa, loạn lưu nhất tuyến giám sát quân phong nghịch quân của Tam Châu. Môn hộ Nam Hải Long Vực thần giận dữ liệt đảo, thì nên tùy thuộc Tịch Ảnh công chúa thị lực vô biên trấn thủ, bởi vì Thần Nộ chư đảo này chính là cung hộ long cung, do ngoại nhân e rằng không ổn.”

Long Linh Tử này dù sao cũng theo Mạnh Chương nhiều năm, không nơm nớp lo sợ như người khác. Lần hiến kế này thông dong, từ ngữ cũng gọn gàng dứt khoát, cũng không có quá nhiều lời nói. Tuy nhiên, càng như vậy, vị Thủy Hầu kia càng nóng lòng cầu kế càng nghe càng thống khoái, tại long linh hiến không ngừng gật đầu. Chỉ nghe mưu thần mưu trí hơn người tiếp tục chậm rãi nói:

“Ngoài ra, thần cho rằng chủ công vẫn còn cần mở rộng ngôn ngữ, cố gắng hết sức kéo dài nhân tài, chiến đấu lâu ngày ở Vô Không Địa Hải phòng ngự. Cụ thể mà nói, chính là đại tướng ngày xưa chịu tội thả xuống các nơi, một đặc xá tội, triệu hồi Nam Hải nghe lệnh, đồ hình tướng công bổ khuyết, lập công chuộc tội!”

“Tốt, như thế rất tốt! Giống như lời Long Linh đại nhân nói.”

Lần này đối sách của Long Linh Tử rất rõ ràng, chính là dẫn dắt Mạnh Chương thêm phần tán thành. Lúc này, y liền làm theo lời đề nghị của Long Linh địa để ra lệnh, sắp xếp xuống dưới. Mặt khác cũng không quên ca ngợi Long Linh nhiều lần, gọi y là khuôn mẫu điển hình của chúng thần Nam Hải.

Đương nhiên, trừ đề nghị Long Linh, trong lòng Mạnh Chương cũng tăng thêm cho mình hai nhiệm vụ, một là điều binh khiển tướng, chuẩn bị phòng ngự, người cũng nên đi Quý Linh Uyên thêm yết kiến, trợ giúp Thần Vương sớm ngày khôi phục. Đây cũng là cử chỉ đề cương khế ước, bởi vì chỉ cần Thần Vương khôi phục, những người đi vượt qua ngu muội từ kỳ liên tính đến.

Một điểm khác chính là nhớ kỹ lần thất bại vừa rồi của Minh Vũ Hương chủ, hăng hái, đề phòng hấn không thể gượng dậy sau một lần thất bại, ý chí sa sút, không dám tiếp tục cố gắng xúi giục tiểu nữ tử kia nữa., Cũng bởi vì trải qua hàng loạt những chiến sự gần đây, trong lòng Mạnh Chương càng thêm tin tưởng tên nhóc con Trương Quỳnh, nhất định là mấu chốt của đại chiến, ở trong minh minh ảnh hưởng tới sinh tử khí vận của toàn bộ Tứ Độc Minh quân; nếu có thể xúi giục phúc tinh này, không nói có mang đến cho mình bao nhiêu vận khí, ít nhất từ đó về sau cũng khiến Tứ Hải xúi quẩy!

Hại người tổn thương như vậy chuẩn bị một hồi, đã là vận vô nhất thất, thế là thủy hầu Mạnh Chương vui vẻ chuẩn bị lui quân thân, trở về hậu cung nghỉ ngơi một chút. Ai ngờ đúng lúc này lại xảy ra chuyện xúi quẩy.

Nguyên lai, giờ phút này chúng thần trước Ngọc Giai điện, tuy vừa rồi không có ai hiển kế, nhưng giờ phút này thấy Long Linh nhận được khen ngợi, còn phải ban thưởng, cho nên mỗi người đều ngứa ngáy trong lòng., Vì vậy liền có thủy thần đứng ra cùng thủy hầu đề nghị, nói không bằng liền theo lời tứ phương truyền khắp tứ hải văn Dục nói, chủ công tạm thời đem đại quyền Nam Hải giả làm truyền cho trưởng huynh, như vậy người trong thiên hạ càng không rảnh lời có thể nói., Long Linh Tử kia sớm đã lớn tiếng quát, quát mắng tên kia cổ hủ. Nhìn bộ dáng hỗn hển của Long Linh, tựa hồ nếu không phải có Thủy Hầu ở đây, lúc này sẽ kéo tên đồng liêu ăn nói bậy bạ này ra khỏi cửa. Đến cuối cùng, ngược lại Mạnh Chương Thủy Hầu đề lửa, giả vờ khuyên giải Long Linh vài câu, dẹp yên trận phong ba này.

...

Trải qua cuộc phân loạn không đáng chú ý này, Mạnh Chương cũng xin lui chúng thần, đi thẳng trở về tẩm cung Lâm Tri.

Đến cung Lâm Tri, tiến vào cung điện đi tới trước phòng ngủ, thấy tình cảnh trong đó, Mạnh Chương kinh ngạc nói:

“A, Nguyệt Nhi, người làm sao vậy?”

Nguyên lai, vừa đi vào phòng tẩm cung, Mạnh Chương liền nhìn thấy vị người mình yêu thương, đang ngồi trước bàn trang điểm, suy nghĩ xuất thần với Lăng Hoa Bảo Kính, cũng không biết đang làm gì.

Trong lòng nghi hoặc, lại đi vài bước, Mạnh Chương mới nhìn rõ cử chỉ ái tỳ này, liền nhin không được bật cười nói:

“Quái lạ, Nguyệt Nhi à, nhìn nước này đã gần chạng vạng tối, người vẫn còn trang điểm bên này.”

Hóa ra, sau khi đến gần, Mạnh Chương thấy cô gái gần đây bị mình miễn đi thân phận nô tỳ, đang hết sức chăm chú đập mặt vào mặt.

“A, là Thủy hầu đại nhân!”

Có lẽ trang điểm quá mức đầu nhập, thẳng đến Mạnh Chương tới gần Nguyệt Nương mới phản ứng lại, giống như con nai bị chấn kinh từ trên ghế ngọc đứng lên, ngay cả bút vẽ lông mày cũng chưa kịp buông xuống, vội vàng ân cần thỉnh tội, liên tục nói đáng chết.

Thấy bộ dạng hoảng sợ này của nàng, Mạnh Chương có chút bất đắc dĩ cười nói:

“Nguyệt Nhi à, chẳng phải ta đã nói với người rồi sao, lúc nào cũng không nên giữ lễ như vậy.”

an ủi thị nữ kinh hoảng xong, Mạnh Chương uy vũ trên mặt tươi cười nói:

“Nguyệt Nhi, con còn chưa nói cho ta biết, sao lại muộn thế, con còn đang trang điểm trang điểm?”

Bị Thủy Hầu hỏi, trên mặt tỳ nữ bay lên hai đóa rặng mây đỏ, quanh co mấy ngày mới nhỏ giọng nói:

“Hầu gia thứ tội... tỳ tử chỉ nghĩ, lúc nào cũng muốn hầu gia chứng kiến bộ dạng tốt nhất của tỳ nữ, như vậy Hầu gia mới có thể vui vẻ, không phiền não vì những chuyện bên ngoài. Tỳ tử... Côn tử lại không biết Hầu gia trở về bao giờ, đành phải luôn canh giữ ở trước đài trang điểm. Thấy son phấn trên trán bay mất, liền lấy bút vẽ lông mày bù đắp. Không nghe thấy Hầu gia trở về, xin hầu gia thứ tội.”

Nữ hài xấu hổ nói xong những lời này, cường đại như thủy hầu lại nhất thời không biết nói gì, cứ thế bay thẳng qua nửa đêm.

Một lúc lâu, Mạnh Chương mới như tỉnh mộng, nhẹ bước đến trước đài Hồng Ngọc. Y xoay người nhìn lại sắc mặt của nữ tử, lấy một cây bút lông mày đen nhạt ở trong hộp trang điểm rồi vẽ ra cho cô bé kia một hàng lông mày đang chờ người.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay cả tiếng bước chân vững vàng của ôn thủy hầu cũng biến mất thật xa, nữ tử dung mạo đẹp như ngọn núi xa xa còn chưa tỉnh từ trong giấc mơ, tay ngọc sớm đã mỗi mệt mỗi rã rời, trầm hương đàn chế tạo khung cửa cứng rắn, da thịt mềm mại nhận lại một vết đỏ thật sâu., Nhưng tất cả mọi thứ này, vì nữ tử đang dựa cửa mà nhìn cũng không phát giác được, chỉ ngơ ngác nhìn rừng san hô xa xa ngoài cửa, sững sờ, si mê si mê, đôi mắt sáng lấp lóe không ngừng, còn đang phí công tìm kiếm bóng lưng vững vàng trong rừng san hô đan xen kia...

Đi nhàn hạ một chút, ngay thời điểm thủy hầu hào tình vạn tượng không muốn nghỉ ngơi liền đi trong Quỷ Linh Uyên làm việc, vị trưởng huynh bá ngọc mà hắn vừa mới đề cập trong điện, lại không biết chút nào bên ngoài rất nhiều phong ba phong vũ. Đại công tử của Nam Hải lão Long Thần, còn ở hậu hoa viên của cung uyển hắn thân nhiên tự rót tự uống. Vị trưởng huynh thủy hầu này của hắn cũng không biết bao nhiêu phong ba., Nơi đây luôn luôn vắng vẻ, hậu hoa viên lại yên tĩnh vắng lặng, ngoại trừ trong vùng biển này có thể thấy được cây hoa san hô tô điểm, bên người tối đa cũng chỉ ngẫu nhiên bơi qua vài con cá nhỏ lốm đốm, còn lại không thấy một bóng người.

Thiếu tam đệ thủy hầu rất huyền ảo, trưởng huynh vốn cam tâm tình nguyện vô cùng thoải mái. Một bình rượu giữa hoa san hô, mắt lơ lơ lơ thờ say lơ, công tử ôn nhã tự rót rượu tự vui tự sướng, uống một ngụm rượu, đọc một câu thơ, chẳng bao lâu sau đã say khướt. Rượu ngon thuần khiết nóng chảy vào bụng, không khỏi trong lồng ngực cũng tăng thêm vài phần hào khí hiếm thấy.

“Ê ê....”

Rượu quá nửa say Long Thần thái tử chí dương tức giận, liền kêu to một tiếng, đề cao thanh âm lớn tiếng ngâm nga nói:

“Hồn tại hê!”

Một câu đầu tiên trầm bổng vang lên, không đợi câu thứ hai thốt ra, liền có một người tiếp lời:

“Khách, tới đi.”

“Ách?!”

Bá Ngọc nghe tiếng giật mình, đột nhiên quay đầu lại, đã thấy bên ngoài ngói ngấn hoa uyển có một người đang đứng.

“Long Linh!”

Lần thứ mười chín quyết uyên thứ mười chín ai vẽ được hàng mi văn chương thứ mười sáu hào hoa, quân tử lấy trí tuệ dưỡng dục.

Đại thái tử Long Thần thanh nhàn đang tự uống rượu, vừa ngâm một câu “Hồn phi thường” giữa rượu, dư âm lạc dư, liền nghe được có người ở bên ngoài vườn hoa đổ nát tiếp một câu: “Khách tới hê!”

Chợt nghe tiếng hét này, Bá Ngọc lấy làm kinh hãi, bởi vì chỗ ở của hắn vốn là hẻo lánh, hiện tại vườn hoa san hô uống rượu ngâm thơ càng ở sâu trong thư phòng, mặc dù đi hướng Đông Bắc chính là một mảnh hải đảo xanh biển rộng rãi., Nhưng bình thường ốc xanh và rừng hoa san hô này đều ít người lui tới, bởi vậy, chợt nghe âm thanh này, chén rượu bá Ngọc Cử ở giữa không trung nhất thời dừng lại, chờ bình tĩnh lại mới quay mặt nhìn, lúc này mới nhìn rõ mặt người tới.

“Ồ? Hóa ra là Long Linh Công!”

Thì ra, cách thủy quang xanh lam nhộn nhạo, Bá Ngọc thấy rõ người đến thăm đột nhiên kia, chính là vị mưu thần đầu tiên bên người tam đệ Mạnh Chương của hắn, Long Linh.

“Long Linh Công, hôm nay sao lại có một nơi nhả hứng té chân đông nghịt thế này?”

Tuy thân phận của Bá Ngọc và Long Linh cách xa nhau, trên danh nghĩa là một chủ một thần, nhưng bá Ngọc một mực nhàn hạ sống qua ngày, đối với thần tử đột nhiên xuất hiện này thập phần khách khí. Thấy hắn muốn hỏi, lão thần ở bên ngoài tường đổ kia liền chấp tay trả lời:

“Điện hạ, lão thần chỉ là bị mùi rượu dẫn tới, ngẫu nhiên đi ngang qua, lại nghe điện hạ ngâm nga câu cuối, nên nhất thời ngứa ngáy, nói tiếp một câu.”

“Ha ha...”

Nghe Long Linh nói như vậy, Long Thần công tử ôn văn nhõ nhõ không khỏi nhìn hẩn một cái, sau đó liền cách quang ảnh dưới đáy biển không chút do dự nói:

“Không thêm đề ý Long Linh Công cũng là người thi tửu tao nhẽ. Nếu như thế, làm sao lại có lý do bất nhập môn? Long Linh Công cũng sắp mời vào, theo ta uống mấy chén thật đau!”

“Tốt, tốt. Vậy lão thần đi quá giới hạn rồi.”

Nghe thấy Bá Ngọc mời nhau, khuôn mặt già nua quyền cao chức trọng của vị Thủy Hầu nhất thời vui vẻ đến mức mặt mày hớn hở, thu liễm vạt áo, chấn động ống tay áo, bước từng bước nhỏ vòng qua bức tường bạch ngọc thấp bé kia là có thể vượt qua bức tường kia., Vòng quanh hàng trúc bờ biển phía nam Hoa Uyển bước vào, bỗng bèn lướt tới trước bàn ngọc của Bá Ngọc. Đúng lúc này, nếu để thần tử nào khác trông thấy, rất khó tưởng tượng hiện tại tiếng cười quái gở rách rưới này, lão đầu lĩnh rất cung kính, vừa rồi trên nghị sự đại diện lại kịch liệt phản bác tâm phúc của Bá Ngọc chủ trì Nam Hải!

Đương nhiên, nhìn thấy bộ dáng này của hẩn, ôn văn công tử bá ngọc đang ở bên bàn đá bạch ngọc cười đùa vui vẻ, nhất thời cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Không biết trong hồ lô tử trung thần của tam đệ rốt cuộc là bán thuốc gì.

Lời nói linh tinh trôi qua, một lát sau Long Linh Tử đi tới trước bàn tròn bằng ngọc thạch, chấp tay hỏi:

“Điện hạ, không biết lão thần có thể dùng ly ngọc này không?”

Lúc này trên bàn ngọc trước mặt hẩn, đang bày biện mấy cái chén rượu thanh ngọc, hình thức khác nhau. Long Linh bước đến gần, lễ hỏi một tiếng, đợi bá ngọc đầu ưng ý, liền cười dài thò tay ra, chuẩn bị chọn một cái chén rượu, ai ngờ bộ lạc ở đây, hẩn đột nhiên nghe được cách đó không xa có người khẽ quát:

“Long Linh đại nhân chậm đã, mời cho tỳ tử rót rượu!”

Âm thanh này đột nhiên xuất hiện khiến hai người Thanh Y, Long Linh, Bá Ngọc đều cả kinh. Theo tiếng nói mà vọng, mới thấy bên trong bụi cây hoa loạn xạ, bỗng nhiên từ từ bay

lên một vị nữ tử áo xanh., Xem bộ dáng đại khái cũng chỉ có người là nữ tử nhân gian mới mười sáu mười bảy tuổi, bộ dáng mảnh khảnh, dung mạo thanh lệ, trên thân mặc một bộ áo bào có tiếng boong boong, phía dưới là một bộ váy mỏng dính gọn sóng. Bộ đi nhẹ nhàng, chỉ bỗng bèn vài bước đã đi tới trước mặt hai người.

“Long Linh đại nhân, xin hãy nhường đường một chút.”

Nữ hầu đột nhiên hiện thân không chút do dự ngăn giữa hai người, vừa lấy tay lấy bát, vừa thanh thúy nói với Long Linh:

“Long Linh đại nhân, chuyện nhỏ thế này hà tất phải tự mình trải nghiệm, xin mời đề tỳ tử rót rượu cho người.”

“Ách... “

Xem nữ tỳ này xuất hiện, ánh mắt long linh cay độc cỡ nào, từ mấy câu nói lẽ tẻ này, liền liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng cùng bá ngọc có quan hệ tuyệt không tầm thường, nên xem như là loại hầu hạ cận thân khấn. Xem ra nữ oa nhi này giờ tay nhắc chân, tuy thần vận Cù Đình, dung mạo kiều diễm, nhưng thần sắc trên mặt lại ngạo nghễ như không bằng lòng., Bộ dáng cảnh giác. Thấy vậy, Long Linh cười, không có chút gì không vui, không chỉ có thế, nhìn thấy thị tỳ phi thường cảnh giác, hẳn ngược lại còn có chút cao hứng, nhìn nữ tử này một lần nữa, hẳn liền hỏi bá ngọc:

“Không biết vị tiên cơ này là...”

“Cô ấy à, Bá Ngọc đáp.” Bà ta nói: “Bà ta chính là thị nữ thiếp thân của ta, người gọi bà ấy là “Băng Nga”. Long Linh Công, con tỳ nữ Băng Nga sống trong thâm cung lâu ngày, xưa nay chưa am hiểu lễ pháp, nên rất thất lễ mong rằng có thể giúp đỡ long linh công rộng lượng.”

“Không sao, điện hạ nói quá lời.”

Hai người bọn họ một phen đối đáp, vị tỳ nữ tên Băng Nga này đã rót đầy chén rượu, dùng tay áo hơi khép lại, hợp chưởng đưa cho Long Linh Công. Long Linh Công cảm ơn, nhận lấy chén nhỏ từ trong tay nàng, dùng lại liền nâng chén nói với Bá Ngọc:

“Xin lỗi, lão thần thềm nhỏ dãi, trước hết lấy chén này.”

Dứt lời Long Linh ngửa cổ một cái, một đồng rượu ngon màu hổ phách đậm đều vào miệng.

“Được!”

Thấy hần uống một hơi cạn sạch, Bá Ngọc vỗ tay cười to:

“Long Linh Công làm tăng già khỏe mạnh, quả nhiên hào khí.”

Nói xong lời khen, hần cũng rót xong chén rượu của mình, cũng uống một hơi cạn sạch. Uống xong một chén, Bá Ngọc liền ra hiệu Băng Nga đứng hầu một bên, mời Long Linh ngồi xuống. Kế tiếp hai vị nhất thần này liền cho ta một chén, người tới mời rượu ta mời, bất tri bất giác uống cạn cả nửa ngày. Ước chừng ba tuần rượu qua, lão thần tử sắc mặt ủ xuống chén rượu, miệng phun ngum rượu không đầu không đuôi nói một câu:

“Điện hạ, chậm đã uống rượu. Thần muốn thỉnh giáo một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thần muốn hỏi, thế nào là vương đạo?”

Bị hỏi như vậy, Bá Ngọc ngược lại hơi kinh hãi, nhìn người say rượu mông lung trước mắt hơi trầm ngâm, mới tiếp lời thông dong nói ra:

“Vương đạo? Bá Ngọc cũng không hiểu lắm, nhưng đọc sách, trong sách vẫn có viết đến “Trên không tuyệt tam quang chi minh, dưới không thương tổn tâm vạn tộc”, bá Ngọc cho rằng, sợ đây chính là Vương đạo.”

“Ặc.”

Long Linh nghe xong, thái độ khác thường, từ chối cho ý kiến, nhất thời chỉ uống rượu, cũng không nói nữa.

Bỏ đi hai người không đề cập tới, nghe hai người bọn họ một phen đối đáp, mặc dù đối với người này thần sắc đều tương đối thản nhiên, nhưng vị Băng Nga tiên tử đứng bên cạnh quan sát, chẳng biết tại sao tâm thần có chút không yên, đôi mắt

sáng lập loè, đứng là đứng ngồi không yên. Chờ một hồi mới đưa mắt nhìn lại vị khách không mời mà đến bên người chủ nhân, Linh Miểu tiên tỳ bỗng nhiên từ trên khối san hô ngọc ngồi ngay ngắn đứng lên, nghiêng người hơi có phúc, mở miệng nói:

“Hai vị đại nhân tại thượng, tỳ nữ cảm thấy như vậy tiệc rượu rất là thanh đạm, không bằng để tỳ nữ múa kiếm trợ hứng.”

“Vũ kiếm! Được!”

Nghe thấy Băng Nga nói vậy, Bá Ngọc lập tức đồng ý.

Chờ Bá Ngọc đồng ý, trong miệng tiên nga vẩy nước xanh biếc này chỉ một thoáng liền mở ra, cánh tay ngọc như ngó sen giơ lên, nháy mắt liền có một thanh bảo kiếm lấp lánh hàn quang đột ngột xuất hiện, bóp ở giữa ngón tay, còn chưa chờ hai người Long Linh bá ngọc phản ứng, đã là nhân kiếm hợp nhất, như một vầng sáng quay về giữa không trung.

“Kiếm pháp hay lắm, đáng người khá lắm!”

Mắt thấy kiếm vũ trong hơi nước xanh thắm trước mắt, chỉ cảm thấy vừa khốc liệt không mất vũ điệu, nhanh chóng không mất vũ mị, ngay cả Long Linh Tử kiến thức rộng rãi cũng không nhìn được buột miệng tán thưởng. Mà khi tiếng khen ra khỏi miệng, trong kiếm vũ lẫn tẩn lại truyền ra một luồng tiếng ca, trơn trượt lay động, giống như ngân bình bắn ra, lượn lờ quanh trong Hải Thần hoa viên. Chỉ nghe nàng tụng lặp đi lặp lại chính là:

“Cao Tướng Mộ hề thời hàn, trung tâm loạn hề chớ nhiều lời!”

Nghe rõ tiếng ca trong kiếm vũ này, bên cạnh quan sát hai người đều hiểu ý, vị bá Ngọc điện hạ thân là chủ nhân kia không khỏi cười một tiếng, có chút áy náy nói với thủy thần bên cạnh:

“Long Linh Công à, quả như lời nói trước, tỳ tử này của ta không biết lễ pháp, ngay cả hát khúc cũng nói bừa như vậy, thực sự chẳng có thú vị gì cả.”

Nghe thấy lời Bá Ngọc giăn gò má, Long Linh Tử lại cười, nói:

“Điện hạ nói quá lời. Thần nghe một chút lời có thể hiểu được ý, ca khúc có thể chiêm tặc. Bài hát Băng Nga tiên tử nói cũng không có gì là không ổn. Ngược lại lão thần nghe bài hát, lại ngứa ngáy nghề nghiệp, muốn hát bài này đầy đủ.”

“Vậy xin mời, bản điện xin lắng tai nghe.”

“Vậy lão phu đành bêu xấu vậy.”

Lúc này băng nga đã ngừng ca múa, cùng Bá Ngọc nhìn lão thủy linh ngâm xướng một phen. Chỉ thấy danh thần Nam Hải này, đưa tay cầm một cây ngọc tiêu, đập chén hát ngang nhiên:

“Lòng cảnh giác của nha đầu này là đang thuê giường ngọc.

Hoành Trần hề quân chi bên cạnh.

Quân Bất ngự hề thiếp ai oán....

Nhật tương chí hề hạ hoàng tuyền...

Chợt nghe lão già này hát thanh âm mười phần khí khái, Bá Ngọc và vị tì nữ tâm phúc kia của hắn không khỏi kinh ngạc. Mấy trăm năm hô phong hoán vũ trọng thần, vì sao hát ra khúc nhạc đầy ai oán như vậy, nghe bài hát kia, rõ ràng chính là oán phụ hân hoan không vui trong khuê phòng, nhưng vì sao lại ngâm nga từ trong miệng thủy hầu quân sư này?

Chỉ là, mặc dù mới nghe khúc nhạc này có chút kinh ngạc, nhưng bá Ngọc Nhược Y vừa nghĩ, lại như có sở ngộ, liền có một lần không dễ phát hiện ý cười bò lên đầu lông mày. Thế là chờ Long Linh ca khúc Ai Ai khúc này hát xong, Bá Ngọc vỗ tay khen to “

“Hát hay đấy, hát hay lắm.”

Nghe thấy bá Ngọc tán thưởng, tì nữ đứng ở một bên tuy rằng không hiểu ý, nhưng cũng chỉ đành thoáng tán dương theo.

“Hát hay quá.”

Nghe hai người bọn họ tán thán, lão Long Linh có chút lấy lại bình tĩnh, liền liên tục khoát tay khiêm tốn:

“Hát không dễ hát. Ài, già nua nua, quả thực không làm được giữa sự mê hoặc. Chẳng qua lão thần nghe nói, cao sĩ nhân

gian thường lấy mỹ nhân hương tự thuật, cũng mang nhẵn mày làm nhạ cho điện hạ!”

Nói đến đây, dừng lại một chút, đạo hữu có chút trịnh trọng hỏi:

“Lão thần hát xong, không biết điện hạ có gì bình luận?”

“Cái này, ngược lại cũng không có nhiều đánh giá.”

Bá Ngọc mỉm cười nói:

“Nhưng ca hát của Long Linh Công rất xuất sắc, ta cũng đề Băng Nga tặng lại một bài cho ta.”

“Ồ?!”

Long Linh lúc này cũng không biết trưởng tử Long Thần xưa nay đàm bạc này có dụng ý gì, chỉ ưỡn ngực tiếp lời:

“VẬY lão thần đa tạ điện hạ, như vậy sẽ thành công.”

“Được, băng nga.”

Công tử áo trắng quay đầu nhìn về phía thị tỳ, lạnh nhạt nói:

“Băng Nga, vậy liền mời người đem bài thơ ngày hôm trước ta dạy đến, chính là “Khúc ngã cây cung xum xuê” người dùng hòn đá nhỏ điều xướng đi.”

“Tiểu Thạch điều gì?”

Người được lời bá ngọc, tiên tỳ am hiểu âm luật lại có chút kinh ngạc. Bởi vì Băng Nga biết, vài ngày trước chủ nhân dạy cho nàng bài hát này, từ ý bi liệt, nếu theo nội dung hát, nên kịch liệt cường tráng vang ra song điều cung mới đúng, sao bây giờ lại dặn nàng dùng tiểu Thạch điều đến hát?, Uyển chuyển ả chứa bên trong, uyển chuyển tựa lệ, quả thực không hợp câu nói leng keng như vậy. Bất quá mặc dù nghi hoặc, chủ nhân nói, nàng tự nhiên phải lĩnh mệnh, đương nhiên liền nhu mì giọng nói, giống như nước chảy mây trôi, nghe từ ngữ kia rõ ràng là:

“Nhường ta yếu cung.

Kéo dài ta lên tám lần....

Một lần hành động lật đổ ba quân.

Lại lảng phí “

Nghe bài hát của Băng Nga xong, lão giả nghe khúc nhạc chỉ là một mảnh tĩnh lặng, trên mặt không động đậy, chỉ có ánh mắt hơi lóe lên, giống như là đang suy nghĩ gì đó, cứ như vậy trầm mặc một lát, Long Linh liền đứng dậy, trước mắt chưa bao giờ chú ý đến vị công tử nho nhã mà cúi chào, cung kính thi lễ thật sâu, sau đó liền xoay người lướt đi.

“Cái này...”

Thấy như vậy, nơi đây nguyên bản đầu tiên là xinh đẹp tiên giai lấy khúc nhạc trêu chọc, nhưng lại không có chút nào khó hiểu.

“Bọn họ mê man cái gì?”

Trong lòng nghi hoặc, nhìn chủ nhân, đã thấy hấn vẽ mặt mỉm cười quen thuộc, quay đầu lại nhìn nhìn lão nhân đã đi xa kia, bóng lưng xanh biếc kia đã dần dần biến mất trong Địa San Hồ ngọc thụ.

“Quên đi, không nghĩ nhiều nữa.”

Tiên tỷ do dự phía trước nên khẽ lắc đầu, nói một câu trong lòng:

“Mặc kệ thế nào, hiện tại thời buổi loạn lạc này, chỉ cần lão Long Linh không đến làm khó công tử là được!”

Nghĩ đến đây, tiên khuyết tỷ tử xinh đẹp này lo lắng nhiều hơn nữa, nói một tiếng với chủ nhân nâng chén phóng đảng hình hài rồi nhảy lên yêu kiều, lại cắm đầu vào trong bụi hoa san sát hỗn loạn kia. Vì vậy hải thần hoa viên thanh u này lại nhảy lên yêu kiều., Liền nặng lại khôi phục yên tĩnh; thỉnh thoảng trong gợn sóng màu nước quái dị Lục Ly kia, quanh quẩn từng tiếng ngâm xướng say khướt, tiếng ngâm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đến khi chủ nhân từ ngữ say mèm ngã sấp xuống bàn ngọc thạch, ngủ không dậy nổi.

Đã từng nói mạch nước ngầm này thỉnh thoảng phát sinh việc vật ở đáy nước Long Vực, lại nói ở xa nơi này thiếu niên đạo môn ở đây. Khác với Bá Ngọc tươi mát như vậy, đánh hạ Nam Lam Tam Châu, đóng tại đảo Tang Du, vậy so với thân chinh

trần còn chưa tẩy sạch, hắn liền nhận được một nhiệm vụ trọng yếu.

“Ai, bức họa này khi nào mới có thể hoàn thành?”

Ở trong đại trường nghiêm trang ngồi một buổi chiều đường chủ Tứ Hải, chỉ cảm thấy toàn thân dần dần như có con kiến bò, khiến hắn hận không thể lập tức đứng dậy phui dít mới thôi! Mà thời khắc quan trọng nhàm chán như vậy, cô bé kia lại không có bên cạnh, chỉ ở buổi trưa ném xuống một câu “không quấy rầy ca ca đại sự”, liền chẳng biết chạy đi đâu chơi đùa. Nếu ở đây có nàng bên cạnh, lời kéo chuyện phiếm, nói cười cười nói, vậy thì tốt biết bao!

Tầng thứ mười chín quyết uyên thứ mười bảy, ai vẽ lại hàng mi phác họa mười bảy khúc nhỏ, truyền thanh danh vang dội khắp tứ hải.

Đại chiến sắp tới, bất chuyện cũng không nghĩ tới mình sẽ ngoan ngoãn ở trong đại trường suốt một buổi chiều để mấy vị hồng bào họa sư kia vẽ cho mình bức họa.

Nói đến nguyên nhân của bức họa này, còn phải nói từ đầu. Ba bốn tháng qua, bởi vì tứ giai hưng sư viễn chinh, Huyền Linh Yêu tộc và thượng thanh đạo đồ vì báo thù nên tùy tùng theo sát phía sau, bởi vậy trong đại dương phía nam này tự phong cuộn mây phun, chiến sự như lửa đốt, không cần nói tỉ mỉ. Mà cùng lúc đó, Trung Nguyên đại lục phía xa cũng không yên bình. Mấy tháng qua, nơi đó xảy ra rất nhiều sự kiện liên quan đến chiến tranh Nam Hải.

Trực tiếp liên quan đến việc Nam Hải Long Cung đứng xa ở phía nam đại dương, sai khiến nhiều năm tiềm phục ở Trung Nguyên đại lục, hướng Tứ Độc Long Cung nhiều chỗ thuộc hệ thủy khởi xương tiến công, Hi Đồ dùng cái này ngăn cản chân sau của Tứ Hải Long Độc, trì hoãn tiến trình công kích của bọn họ ở Nam Hải. Đương nhiên, trong thời gian này biên Nam giấu giếm đối tượng thế lực công kích, cũng bao gồm ngòi ở La Phù, vó ngựa của Thanh giáo.

Bất quá, đối với việc quấy rối công kích như vậy, Tứ Độc và Thượng Thanh sớm có chuẩn bị, lực lượng hai phe dưới sự dẫn dắt của Động Đình Quân và Thanh Hà chân nhân sẽ hỗ trợ lẫn nhau, gấp rút viện trợ lẫn nhau., Cuối cùng những thế lực ẩn nấp mà Nam Hải gửi hy vọng vào đánh lên cũng không có tác dụng gì, ngược lại nhiều năm khổ tâm xây dựng lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, không còn hy vọng gì nữa. Càng làm cho Nam Hải Long Cung không nghĩ tới chính là những tập kích này, ngược lại thượng cung đông sơn vốn không sai biệt lắm trước kia danh tiếng lại nổi lên, đông sơn Thanh Cung đã bị quét sạch., Hiện tại trở thành lãnh tụ của Đạo môn trong

thiên hạ. Dựa vào vài lần thắng lợi không tầm thường, Quân Minh Tử, U Vân Tử, Kinh Tương Công, những cao sĩ thượng thanh tổ tông một lần nữa rời núi, còn có vị Thanh Hà đột nhiên tiếp nhận chương môn kia., Tên của bọn họ cùng “Thượng Thanh” cùng một lúc, lần nữa giống như quần tinh rạng rỡ trên trời trong mắt người tu đạo trong thiên hạ. Người tu hành hoài nghi Thanh cung mới bị thần phạt, từng học Tứ Độc Huyền Linh và chương môn Thượng Thanh liên hợp tuyên bố địa bàn mấy lần, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ: À, hóa ra lần trước đóng băng La Phù, Phi Vân trên đỉnh Thanh Cung mới là khổ chủ; đầu sỏ gây họa kia, vốn là đầu Ác Long tên là “Mạnh Chương” Nam Hải!

Vì vậy, các loại truyền thuyết giống như là có cánh truyền khắp thiên hạ, làm cho đạo nhân trong thiên hạ nhanh chóng bầm báo, phảng phất như những Thượng Thanh cao nhân ngự kiếm giết rồng trong sóng tuyết kia chính là mình! Hiện tại trong miệng đạo nhân, thường nghe được lời nói như vậy:

“Nghe nói không có, trên Thanh giáo ta và thần tiên Tứ Độc Long Cung cùng chinh phạt ác long Nam Hải!”

“Đúng vậy, nghe nói Thượng Thanh cung là một đường chủ thâm tàng bất lộ, còn làm đại quan Tứ Độc Long cung!”

Chính là dưới bầu không khí như vậy, Diệu Hoa cung, thiên sư giáo, cùng Thượng Thanh cung đồng khí liên chi, rốt cuộc cũng tiêu tan nghi ngờ, không chỉ phái tinh anh trong môn phái chạy tới ủng hộ hai tòa thanh danh sơn kia, còn cẩn thận chọn lựa đệ tử kiệt xuất nhất trong giáo, tiến vào nam hải đại dương quyết chiến cùng “Ác Long”.

Những sự tích này, coi như là giáo môn nhân gian cùng trận đại chiến Nam Hải trực tiếp tiếp tiếp xúc, ngoài ra, những hoang hiệu dã lĩnh hiểm thủy còn phát sinh biến hóa lớn hơn nữa, có thể nói là nghiêng trời lệch đất. Biến hóa to lớn như vậy, đúng là phát sinh ở trên những yêu linh hình thái hình thái trong dãy núi hoang vu kia.

Nói đến, nhân loại trong thiên hạ lúc này, mặc dù chiếm cứ thành thị và thôn trang phần vịnh nhất, hơi lệch ra khỏi thị nhân, khắp nơi nơi đều là cỏ khô rậm rạp, hoang dã và nghĩa

trang. Chỉ là cho dù như vậy, dưới mắt này khắp nơi đều có rừng rậm bao trùm., Trong biển rộng lớn, đất đai vẫn là thuộc loại “Yêu thú cỏ tinh linh” tri thư đạt lễ, quần áo truyền thế. Mà trong hoang sơn dã thảo kia tu thành hình người, vẫn luôn tận lực đi trên con đường tiên đạo, chẳng qua là “Yêu quái” trong lời nói người ta miệt thị mà thôi., “Yêu dị”. Tuy rằng, có vài địa phương có thôn dân dân làng nhân dân cũng sẽ bái “Hồ Tiên”, “Hoàng đại tiên” nhưng đáy lòng đối với chúng vẫn là cực kỳ miệt thị căm hận, tất cả bề ngoài cung kính chẳng qua là do bọn chúng sợ hãi hoặc thực tế có mưu đồ; nghi thức tôn sùng địa như vậy, bình thường sẽ chỉ kéo dài đến khi những đạo sĩ bắt yêu quái đến.

Dưới loại tình huống này, những loại thân nhân yêu đã nỗ lực tu thành “Thần Quỷ chi hội”, giữa “Tiên súc vật” kia, cũng dần dần lạc phương hướng, giống như mọi người trong thiên hạ, cảm giác thân phận yêu này thật khiến người ta đáng ghét, bởi vậy hoặc là tự bạo, bỏ chạy., Độn đến nơi hoang dã xa xôi kéo bè kết phái, tại chính mình Yêu tộc đấu đá lẫn nhau, tranh đoạt địa bàn, lại không dám đi nhân vật kia khí thịnh vượt thi lễ chi bang tiếp tục cầu tiên vấn đạo, hoặc là có người liền thay hình đổi dạng, học kẻ xấu trong trần thế Lạc Thảo làm giặc cỏ, chiếm mấy sơn tràng., Làm ít hoạt động giết người cướp của. Trừ bọn họ ra, cũng chỉ có vẻ đẹp yêu mị, yêu kiều quyến rũ, chạy tới phố hồng trần tìm một vị Lạc Phách thư sinh, kết một đoạn lộ thủy thông nhân duyên, hình muôn vẽ, tóm lại câu nói “không làm chính nghiệp”, phá hư bản nguyên của mình.

Bất quá, hiện tại lại khác, cái kia xa tại Lĩnh Sơn Huyền Linh Yêu tộc, không biết được cái gì cơ duyên, ngộ thông chí đạo, phá vỡ Huyền Quan, vô luận yêu pháp hay là tiên thuật đều đột nhiên tăng mạnh., Thế lực cũng dần dần mở rộng. Đặc biệt là mấy tháng gần đây, nghe nói những Huyền Linh đến địa bàn của mình để thời phòng “Yêu tộc” liền nói, Yêu tộc Huyền Linh bọn họ, bởi vì vài trước đây bị Thần Linh của Nam Hải Thượng Môn giết người, vì báo thù, bọn họ đang dưới sự dẫn dắt của Giáo chủ khởi binh viễn chinh đông nam, kẻ vai chiến

đấu với đám Thủy Thần tứ khinh, đạt được Nam Hải Địa Thủy Tiên Long Thần Môn tề ra quân.

“Khai chiến với các Thần Nhân?! Còn đánh thắng nữa hả?!”

Lần đầu tiên nghe nói như vậy, phản ứng đầu tiên của hầu hết các thủ lĩnh Yêu tộc là:

Thật không may, mấy huynh đệ Huyền Linh trần mết mỗi này, trên đường đi không biết gặp phải đạo sĩ gì buộc tội, điên rồi!

Chẳng qua, ngay tại lúc tất cả thủ lĩnh muốn hô người giúp bọn họ trị liệu hoặc là dứt khoát kêu người loạn côn đánh ra, những Huyền Linh kinh nghiệm này là toàn bộ thập phần phong phú, mỗi người đều lấy tốc độ nhanh nhất lấy ra các loại hạ lễ bắn ra bốn phía như ánh sáng, theo lời bọn họ thề son sắt nói., Những thứ quý báu diễm lành này, đều là chiến lợi phẩm mà yêu quân Huyền Linh giáo bọn họ đoạt được khi đánh bại thần tộc Nam Hải, hiện tại do Giáo chủ lão nhân gia tự mình gọi bọn họ đến, coi như là lễ gặp mặt của Yêu tộc Man Hoang.

Sau khi các sứ giả này hậu lễ dâng lên, nói đến cũng thật xấu hổ, những yêu linh thủ lĩnh Man Hoang này thật có chút cô lậu quả vẩn, bởi vậy nhìn những lễ vật này thần kỳ loá mắt như thế, cũng không cần cẩn thận tìm hiểu xem những thứ này có đúng hay không, trong lòng liền tin mười phần. Huống chi những sứ giả này còn thường mang theo một hai thanh binh khí hình thù kỳ dị hoa vẩn, phong mang chói mắt,, Nói là chiến lợi phẩm có được từ Nam Hải, cứ như vậy, toàn bộ yêu tộc thủ lĩnh hiểu chiến tàn nhẫn đều tin lời bọn họ nói, dù sao, mặc dù những trân bảo kia có thể tạo ra giả, nhưng những thần binh lợi khí, thần khí chói lợi, ở trước mặt bọn họ một chút cũng không dám giả mạo!

Bởi vậy, dưới tình cảm lay động của những sứ giả này, đặc biệt là được tặng cho thần vật, đám Yêu trưởng lão quên đi quang vinh và kiêu ngạo đã lâu liền dần dần nhạt lên:

“Đúng, ngài nói rất đúng! Thiên hạ vạn vật bình đẳng, yêu linh chúng ta vốn là tinh linh kiệt xuất nhất trong trù người ra tự nhiên!”

“Đúng, nghe người giảng những thắng trận này thật là đã nghiền! Ha, về sau còn ai dám coi thường yêu linh ta? Phải biết giáo chủ chúng ta, Trương... Trương cái gì đó, đang suất lĩnh thiên quân vạn mã vạn thần tiên liều mạng!”

“Chúng ta... Nam Hải! Nam Hải!”

Vì vậy, dưới sự hiệu triệu phần chân lòng người như vậy, từng đội chiến sĩ tinh nhuệ ngoại tộc Yêu tộc xuất phát từ các nơi núi sông hoang dã. Ở dưới sự dẫn dắt của các Huyền Linh sư giả đi tới Thiên Nam xa xôi, không ngừng bổ sung binh lính của Giáo chủ bọn họ. Cứ như vậy, ngược lại để cho vị kia đang ở trong Nam Hải công phạt., Thật ra cũng không mười phần biết rõ thiếu niên, chỉ cảm thấy chiến sĩ địa yêu tộc Huyền Linh giáo dưới trướng mình tuy nhiều lần tổn thương, nhưng không thấy giảm bớt; mỗi lần mình lĩnh binh xuất chiến, phía sau đều là thiên quân vạn mã, đỉnh đầu phủ mây, quân thế thập phần đồ sộ hùng vĩ.

Mà kể từ đó, các chiến sĩ yêu tộc mới ở trong Nam Hải theo lời tuyên truyền thắng trận, lại được các trưởng lão trong giáo chuyên môn phụ trách tuyên truyền sau khi phái trở về trong Mãng Dã nguyên, mang theo càng nhiều kỳ trân dị nhận hiện thân thuyết pháp, cổ vũ càng nhiều dũng sĩ Yêu tộc chạy tới chiến trường!

Thế là, thông qua một “Huyền Linh Giáo Chủ hư ảo” lại thêm một trận chiến với yêu thần truyền liên tiếp, mấy ngàn năm nay giống như một trận bão cát, một mực bị Tam Giới Tứ Hải coi là “Địa Linh tộc” ti tiện, lại bắt đầu kỳ tích lần đầu tiên ngưng tụ lại., Mặt mày hớn hở, sừng sững một phương! Mà bọn họ một lần nữa quật khởi làm bằng chứng, đó là đạo sĩ nhân gian quanh năm coi là Cừu Cương có thể tùy tiện tiêu diệt, hiện tại cũng ở dưới sự ra lệnh của Thanh chương môn chân nhân Thanh Hà giáo chủ trước mặt, không bao giờ coi bọn họ là hàng phục, tăng tiến đối tượng tu hành.

Có lẽ, trong tình trạng biến hóa giống như đèn kéo quân, chỉ có bản thân Yêu tộc trải qua trăm ngàn năm vẫn luôn bị hăm dọa miệt thị, mới có thể chân chính cảm nhận được chuyển biến như vậy có ý nghĩa gì!

Bởi vậy ở trong cái cách mới như xưa không gặp như vậy, toàn bộ các tộc Yêu giới đều đối với vị “Huyền Linh giáo chủ” khiến họ hãnh diện, cảm tạ không hết, các hộ các tộc đều treo chân dung Giáo chủ, quý báu, một ngày ba hương, tỏ ra sùng kính.

Chỉ là, chính là cử động nhìn như không quan hệ đại cục này, nhưng lại mang đến một tin tức nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. khởi nguồn của phong ba chính là, bởi vì hiện tại toàn bộ Yêu tộc đều phải đối mặt một trận chiến trọng đại, bởi vậy vô luận là sứ giả Lĩnh Nam tới, hay là chiến sĩ tiên tuyến trở về, đều không ai mang đến một bức họa chân thật có thể phảng phất dung mạo Giáo chủ của bọn họ., Bởi vậy trong lòng sùng bái rất gấp gáp, chân dung lại xác thực thiếu hàng, không khỏi liền ra rất nhiều tác phẩm vội vàng. Các tộc, đều đề ép chiến sĩ trong tộc cố gắng miêu tả chỉ ngôn ngữ đôi câu, liền mời người vẽ ra tượng Giáo chủ chân thật của mình, treo ở các điện thờ trong các sơn trại, nhảy múa cúng bái.

Cứ như vậy, có thể muốn gặp, chân dung “Huyền Linh Giáo chủ” kia thật lộng lẫy, đặc sắc lớn nhất chính là các tộc đặc thù của các tộc đều dựa theo chân dung của Giáo chủ tộc mình. Ví dụ như sau lưng Hồ tộc Trương giáo chủ sẽ có thêm một cái đuôi hoa lệ lông lá đầy đặn., Trên đầu Trương giáo chủ Ngưu tộc có rất nhiều sừng cong, thậm chí còn có họa sĩ mười phần ngộ tính của một gia tộc, chỉ căn cứ vào một câu nói của sứ giả tới thăm lúc trước: “Giáo chủ lão nhân gia người...” Họ liền vẽ ra một vị lão hán râu bạc uy phong lẫm liệt, mọc ra hai cánh chim ưng đang uốn lượn giữa mây!

Tóm lại, bức họa Trương giáo chủ đang hăng hái chiến đấu đầm máu ở tiên tuyến kia, thật sự là thiên kì bách quái, một lời khó nói hết, như có ai cố tình sưu tập, đặt cùng một chỗ, chỉ cảm thấy là yêu ma đại toàn, mặc cho ai cũng đoán không ra chúng đều là một người.

Bởi vậy, sau khi chư vị thủ lĩnh tụ tập đến một chỗ trao đổi bức họa của Giáo chủ, xảy ra chuyện là trưởng lão Hồ tộc vì nhìn thấy Hồ tộc xuất phẩm, bức tranh Giáo chủ mất đi vài tia uy phong khiếp người, mà cũng dám xưng là bức tượng Giáo chủ, liền ra tay đánh cáo to với mấy tên hồ tinh kia; Chờ xuất

hiện sự kiện đổ máu như vậy, những thủ lĩnh Yêu tộc này liền đối mặt với đề tài trọng đại đầu tiên thống nhất:

Giáo chủ tôn quý của bọn họ, thực sự cần có một bức họa tiêu chuẩn.

Cũng chính bởi vì như vậy, buổi chiều hôm nay, vị thiếu niên trên Nam Dương Hải đảo mới được nhận chính là Khôn Tượng, Ân Thiết Nhai hai vị trưởng lão mời đến một tòa lầu vải Bạch La sáng ngời, để cho mấy vị kia từ lục địa phong trần mệt mỏi tiến đến, bức họa chân dung Yêu tộc.

Nói qua rất nhiều nguyên do, lại nói. Tuy rằng hắn có hai canh giờ bị nhốt trong trướng, cảm thấy có chút buồn bực, bất quá nhìn quá trình bức họa kia vẫn còn có chút mới mẻ, cứ qua không đến nửa ngày, mấy vị họa sĩ kia sẽ cung kính kính thỉnh nói:

“Thỉnh giáo chủ hơi tôn kính một chút... Xin thỉnh giáo chủ hơi xem trọng...”

Sau đó mấy người cùng một chỗ quan sát, đồng thời vùi đầu vào một chỗ tư nghị, sau nửa ngày mới từ một người trong đó động thủ, nhắc lên nét tươi cười miêu tả vẽ lên Minh Ngọc bản.

Vừa lúc, có thể thường xuyên hoạt động gân cốt, cũng tránh ngủ gà ngủ gật. Đến cuối cùng, thấy nhật ảnh dần dần chệch về tây, hình vẽ dần dần tiến đến hồi cuối, trong lòng cũng vô cùng mong đợi xem xem rốt cuộc bản thảo vẽ phía đối diện kia mình bị vẽ thành hình dạng gì, tinh thần không ra sao.

“Hắn là không kém?”

Một bên may mắn còn sống sót những họa sư kia bận việc trên mặt đất màu sắc, bắt chuyện vừa vui vẻ hơn hờn giận:

“A... Nghe nói mấy vị họa sĩ này đều là họa sĩ lợi hại nhất trong tộc, mỗi người đều từng mang theo kỳ trân dị bảo đến kinh môn hạ học họa, tay nghề đó... chắc không kém.”

Đang nghĩ như vậy, họa sư bên kia cũng bận rộn xong, liền đồng loạt cùng đi theo hắn khom mình hành lễ, bậm nói:

“Bẩm Giáo chủ, tiểu nhân đã vẽ xong bức họa của ngài, thỉnh giáo chủ quan sát!”

Nói chuyện, hai người cao lớn đứng giữa bọn họ liền đưa tay kéo bức họa sừng của đôi phương lên, cẩn thận từng li từng tí nhấc lên, vừa chuyển, chờ khi quay hoàn toàn bức họa về phía thiếu niên, lại cùng nhau đi tới một bên vài bước. Lúc này mới lấy bức họa to lớn kia ra bản vẽ Minh Ngọc, triển lãm một cách vô căn cứ trước mặt.

“Tốt, cảm ơn các vị, ta xem xem thế nào...”

Ngay lúc bọn họ mở bức họa ra, trong lòng cũng thâm hiểu kỳ, vươn cổ ra hứng thú bưng bưng chỉ chờ quan sát, chỉ là, khi bức họa đồ sộ cao chùng nhị thái hoàn toàn dựng lên, lộ ra trước mặt mình, hấn giương mắt nhìn lên, lập tức giật nảy cả mình, ngạc nhiên nói:

“Xin hỏi, xin hỏi đây là vị nào?!”

Nguyên lai cảnh tỉnh nói rõ ràng, trong bức họa kia đang đứng một vị đại hán đỉnh thiên lập địa, mắt trợn trừng, bộ dáng cực uy mãnh; thân hình cường tráng mặc kim giáp thần bào, phía sau là một bộ áo choàng đen nhánh.

“Cái này, cái này...”

Hình tượng như vậy, chỉ sợ ngoại trừ áo choàng chiến giáp kia, cái gì khác không giống. Mà ngoại trừ thân hình đầu trâu không giống miệng ngựa ra, đặc biệt khác chính là, con mắt giận dữ này như muốn từ trong tranh chạy ra để đánh người uy mãnh cự hán, trong tay trái còn cầm một bãi nước biển màu lam mênh mông, tay phải nâng một tòa núi cao nguy nga hùng tráng, đỉnh đầu là nhật nguyệt tinh tam quang, bên tai mây bay lượn, bên hông bạch hạc nhẹ nhàng di chuyển, dưới chân càng có thể gặm sông núi sông!

“Cái này... Cái này...”

“Giáo chủ...”

Đang lúc hấn quan sát họa trụ, á khẩu không trả lời được thì nghe được họa sư trưởng vẫn còn đang giải thích với hấn:

“Giáo chủ tốt biết được, hai tay ngài đang cầm Thái Sơn Bắc Hải, chính là lấy thần thông của Giáo chủ, tiện tay liền có thể “ý cường ép Thái Sơn mà xét Bắc Hải”. Ngài xem, một tay mang theo Thái Sơn, một tay chép Bắc Hải, quá uy phong!”

“Cái này...”

Nghe được lời giải thích này, thiếu niên giáo chủ dở khóc dở cười cẩn thận nhìn biển cao trong tay phải hắn, vừa nhìn kỹ, thật đúng là khiến hắn phát hiện một vách núi trắng xóa trong ngọn núi kia, trên đó viết hai chữ “Thái Sơn”, mà nước biển xanh thẳm kia xác thực mơ hồ trôi nổi mấy khối băng trôi trắng như tuyết., Xem ra đúng là Bắc Hải. Cẩn thận nhìn một chút, hai chữ “Thái Sơn” trong núi kia mang phong cách cổ xưa, trên mấy khối băng lưu trên mặt biển còn có hoa tuyết bay múa, thoạt nhìn cũng thập phần sinh động, xác thực dụng tâm tinh tế tỉ mỉ! Chỉ là... nhìn một hồi lâu, lời nói có chút nghi hoặc, liền hỏi:

“...”

“A, thỉnh giáo mấy vị đại sư, ta cho rằng chữ “Siêu” mang tên Thái Sơn và siêu Bắc Hải kia, chỉ sợ là chữ “Siêu” vượt qua a? Hình như cũng không phải là nội dung hay chép đồ vật...”

“Thật sao?!...”

“Ai da, hình như là ai da, cái này...”

Nghe được lời ấy, mấy vị học thức hơi thiếu Địa Yêu tộc lập tức lúng túng, đầu đầy mồ hôi, chật vật không chịu nổi.

Lúc này, chờ bọn hắn thỉnh tội trọng họa cùng giáo chủ, tiêu mọi một mực biến mất không còn tăm tích kia lại thập phần đúng giờ chạy vào trong trường, sôi nổi đi tới trước chân dung bọn hắn vẽ xong.

“Hi hi, vẽ xong rồi, ta xem một chút, đẹp!”

Tới được nơi, Quỳnh Đồng nhìn thấy màu sắc lộng lẫy mỹ lệ trên bức tranh, còn cả khí phách hùng hồn mỹ lệ của bức tranh, lập tức bị hấp dẫn, chỉ lo mở to hai mắt, mắt không chuyển nhìn chăm chăm. Có lẽ là giám thưởng quá vội, không

cẩn thận đi tới gần chút, trên mũi nàng còn dính chút dầu còn chưa khô hoàn toàn.

Đúng lúc nàng hết lòng thương thức, Quỳnh Đồng chợt nghe thấy ca ca của mình hỏi:

“Quỳnh Đồng, người giúp ca ca nhìn xem, bức họa này là ta vẽ được không?”

“Được, Quỳnh Đồng giúp ca ca nhìn xem!”

Nghe vậy tỉnh ngôn nhờ nàng hỗ trợ, Quỳnh Đồng lập tức đồng ý, tranh thủ thời gian lui lại phía sau hai bước, ngửa cổ đem bức tranh này từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá vài lần, lúc này mới quay mặt lại, trịnh trọng nói với ca ca:

“Ngôn ca ca, đây chính là huynh đấy, quá giống!”

Nghe vậy, người câm nín không nói được gì; mà tới lúc này, mấy vị trưởng lão Ân Thiết Nhai vẫn luôn đợi ngoài cửa, còn có tứ thị công chúa nghe tin chạy tới, đều ủa vào trướng.

“A, vẽ xong rồi.”

Nhìn bức họa, mọi người cũng đang bàn tán sôi nổi:

“Không tệ không tệ, rất giống! Quả không hổ là cao thủ pháp họa xuất thế của tộc ta! Nhìn xem khí phách này!”

“Đúng vậy, đối cực đúng cực, đúng là thủ bút của tông sư!”

“Ừm, giống như thật, giống như thật a!”

Mọi người ở đây mồm năm miệng mười này lắc đầu tán thưởng, vị thiếu nữ Linh Dục kia gần đây cùng chung sống sớm chiều cùng mọi người, cũng đi theo phụ họa theo:

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất giống! Không tin Quỳnh Đồng để người nhìn xem, bộ dạng này của ca ca người, thật sự là sinh ra rất nhiều a!”

“Đúng vậy! Linh Dục tỷ tỷ, cái gì là “Hô chi dục xuất”?”

“Hi hi, chỉ là giống như người gọi một tiếng, ca ca trong bức họa của người sẽ đáp ứng một tiếng, sau đó tự chạy ra.”

“Thật sao? Tỉnh Ngôn ca ca...”

“Ai, ở chỗ này.”

Trong tiếng hò hét của đám thiếu niên, thiếu niên buồn bực đáp một tiếng, sau đó chạy tới đưa tay lau đi khối mồ hôi đáng cười trên chóp mũi nàng, vừa bơi, hấn vừa tự an ủi mình:

“Ai, may mà chân dung này không có xuất hiện cái sừng chuột nào cả...”

Đến lúc này, bên ngoài ánh tà dương hạ tây, mệt mỏi chìm về tổ, hải đảo này liền kết thúc một ngày ồn ào.

Mười chín quyền di chuyển uyên ương xem sinh ý thứ mười chín, vẽ dấu chấm thứ mười tám, khói lửa sinh ly biệt. Lúc ấy chán đến ruột đứt ruột.

Sau khi nghe xong, mọi người thấy bức họa uy mãnh này đều tán thưởng, giống như Tiêu Thần vậy, cũng khiến mấy nhân vật như hấn mơ mơ màng màng.

“Chẳng lẽ khí chất ta vốn hùng mãnh như vậy?”

Thiếu niên dung mạo sáng sủa tuấn tú do dự trong lòng, liền len lén đến bên cạnh lấy ra một tấm gương đồng ngoan lệ nhìn vào, chờ sau khi đặt tấm gương trở về chỗ cũ, cẩn thận đối đầu một trận, vẫn cảm thấy dung mạo mình cùng bức chân dung kia có cảnh tượng bàng bạc chênh lệch thật sự quá xa.

Đương nhiên, Tứ Hải đường chủ của hấn một câu hiền hòa, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi vấn, nhưng nếu tất cả mọi người đều nói giống, vậy cũng giống như, bản thân hấn không có ý kiến gì. Hiện tại hấn đối với việc bản thân đã thành chủ nhân của Huyền Linh giáo, Yêu tộc., Đã nghĩ ra mười phần rõ ràng, trên cơ bản trong việc này, bản thân hấn kỳ thật cùng với một vị người ngoài cuộc không sai biệt lắm. Điều này làm cho các sinh linh Yêu tộc chia năm xẻ bảy trăm năm, hiện tại ý đồ trọng chinh kỳ cổ, đích xác cần lập lại một vị lãnh tụ chung. Về phần người lãnh tụ này., Hoặc hưng thịnh đại nghiệp của bọn họ có bao nhiêu tham dự, ngược lại cũng không quá quan trọng. Mà nhìn từ một điểm khác, lựa chọn một người như mình làm lãnh tụ, lại không có yêu quái chất vấn, cũng vô ý phản ánh lại một quan điểm trong tiềm thức bấy lâu nay của bọn họ, con người luôn cao quý hơn yêu!

Hơn nữa còn khoác loác.

“Ha ha...”

Thấy lũ yêu trong doanh đều tới chúc mừng hấn, khen hấn tướng mạo anh minh thần võ, hấn năm đó thiếu niên miệng

lưỡi cảm tạ không ngừng, nhưng đồng thời trong lòng cũng không nhịn được suy nghĩ lung tung:

“Nha...Bức họa này sẽ y theo đó vẽ hơn trăm phần, lan đến các linh tộc trong thiên hạ cung phụng! Đã như vậy, nếu như ở trong góc vẽ thêm một cái ấn ký nhỏ, ví dụ như xác định “Đạo Hương Lô chúc chúc chúc chủ thân thể an khang” các loại, vậy có phải là có thể làm cho cửa hàng của lão Đông gia kia đảo mắt, nổi danh ba giới? Ha ha!...

Đương nhiên, ý tưởng khó có thể tưởng tượng này cũng chỉ có thể nghĩ đến mà thôi, nếu thực sự nói ra, chỉ sợ những lão đại yêu tộc trước mắt đầy vẻ hưng phấn kích động này, rất có thể sẽ lập tức trở mặt liềm mạng với hắn! Đến lúc này, giáo chủ yêu tộc của mình, đã không cho bất luận kẻ nào khinh nhờn, huống hồ..., Vừa tỉnh lại, hắn vừa nghĩ đến chương quay mập mạp của Đông gia năm đó, luôn luôn rất keo kiệt, chỉ sợ cho dù mình quảng cáo như vậy, cũng không cho hắn bao nhiêu tiền bạc. Nghĩ đến chỗ này, thiếu niên liền theo bản năng có chút cô đơn, liền không muốn suy nghĩ lung tung nữa, mà chuyên tâm lắng nghe trưởng lão họa sư trước mắt thương lượng với hắn như thế nào để xác định nghi thức bái mình vẽ chân dung.

Cứ như vậy ồn ào huyên náo. Ước chừng đến lúc cầm đèn, chuyện thay Giáo chủ lập nên việc này làm cho Yêu tộc Huyền Linh tộc kích động không thôi, đại sự kết thúc.

Từ đó về sau, chờ dùng xong bữa muộn, mới tùy tiện đi dạo một hồi trong doanh trướng của mình, đột nhiên muốn nói chuyện với Quỳnh Thuyền, lúc này liền phát hiện ra công phu vừa mới quay người lại thì Quỳnh Đình đã không còn thấy đâu nữa.

“Nha đầu này, lại đi nơi nào ham chơi?”

Không thấy Quỳnh Quỳnh, tỉnh lại vội vàng ra ngoài khẩn cấp tìm kiếm, mới ra cửa trướng, nhắc tay về phía bãi biển phía đông xem xét, liền liếc nhìn thấy Quỳnh Bí đang đứng đó.

“Nàng đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy Quỳnh Huyền, liền hướng bên kia bước đi nhanh vài bước, tỉnh dậy vừa tới gần bờ cát, đang trông thấy tiểu nữ tử kia đang cẩn thận từng li từng tí một di chuyển giẫm lên hai con quái điều mập mạp, xem bộ dáng là muốn ngồi lên lưng chúng nó. Khi hắn đang nhìn thấy nàng, hai chân Quỳnh Dận đã vững vàng đạp ở trên lưng hai con vịt nước kia, phi hành đến trên mặt biển tràn ngập sương mù đêm., Mà khi các nàng bay lên trời, trong sóng biển vừa rồi còn bình tĩnh như thường chợt nhảy ra một con báo mây màu đen, lông màu bóng loáng, tứ chi lao nhanh như bay, ở trong sóng như giẫm trên đất bằng, gắt gao đạp lên thiếu nữ cười trên không trung kia, như tên bay về phương xa!

“ ... ”

“A!”

Giải Đạo Nhân thấy thế cả kinh, thầm nghĩ.

“Chẳng lẽ là Quỳnh Đình muốn tránh né con báo đen hung ác kia truy đuổi?”

Trong lòng đất vừa hiện lên ý niệm này, tỉnh dậy chợt thấy việc này mười phần quái dị. Muốn nói, mặc dù tiểu muội muội của mình thoát nhìn ngây thơ khó tả. Nhưng với hung vật tầm thường như thế, trước mặt nàng ta cũng chỉ có lấy ra để đùa giỡn.

“Quỳnh Huyền đang làm gì ở đây vậy? Chẳng lẽ sau khi ăn xong rồi?”

Trong lòng nghi hoặc, nghe vậy liền đến gần, lúc này lại phát hiện. Vừa rồi chỉ lo lắng cho Quỳnh Huy, lại không phát hiện trong sóng lớn sương mù trên biển đêm này còn có hai vị hắc y lão giả đứng thẳng. Tỉ mỉ quan sát, đã thấy hai người này đang mọc cái cổ dài, ngơ ngác nhìn về phía Quỳnh Đình bay biến mất.

“Hóa ra là Triệu chân nhân, Lưu Bộ Tiên!”

Đi gần chút ít liền thông báo liền nhận ra hai người này là ai.

Lần này, hắn đột nhiên hiểu được, chỉ sợ hiện tại Quỳnh Thổ đạp chân lên đất song vịt còn có con báo đen theo sát kia. Tất

cả đều là vật của hai người này. Cũng không biết vì sao Quỳnh Hống lại đột nhiên lừa gạt bỏ chạy buổi chiều này. Trong lòng hoài nghi, đến gần thêm chút nữa, lại phát hiện hai vị tiên bối cao nhân này mặt như chết, vẻ mặt thất hồn lạc phách!

Thấy vậy, bất chuyện trong lòng căng thẳng, vội vàng tiến lên, chấp tay thi lễ nói:

“Hai vị tiên bối tại thượng, đã mở miệng xin lỗi! Thật có lỗi a, tiểu muội này của ta luôn luôn không hiểu chuyện, chỉ biết có thể tùy tiện đi chơi, lần này dụ dỗ sủng vật của tiên bối, chỉ sợ cũng là vô tâm mạo phạm, đại nhân các người đại nhân có lượng lớn.”

Vừa nói đến đây, hai vị lão tiên đang ngây ra như phỗng rớt cục cũng phản ứng lại. Vì vậy trong ánh mắt kinh dị của thiếu niên, hai vị cao nhân tiên bối cao đức trẻ tuổi này đồng thời ra tay nhanh như điện, nhanh chóng giật mình lên vạt áo vị khách không mời mà đến trước mặt, cắt ngang câu chuyện của hắn, trăm miệng đồng thanh reo lên:

“Vậy tiểu tử tử, là muội muội của ngươi? Vậy ngươi tới thật đúng lúc, ta đang muốn hỏi ngươi, thần pháp của tiểu tử tử kia là người phương nào truyền thụ? Không phải là không có ngươi?”

Cho tới lúc này, nghe hai vị lão tiên bối này tán dóc giải thích, mới tỉnh dậy mới biết được. Nguyên lai là bây giờ không phải là Quỳnh Thiểu Thú xông vào đem sủng vật của người ta ăn bởi, mà là hai lão tiên bối vừa rồi thành quất ở trên bãi biển này, tụ tập lại một chỗ trao đổi với kinh nghiệm địa phương thú,, Ai ngờ đang khoác lác là, lại bị tiểu nữ oa oa ở bên cạnh ca ca vô địch Long trướng, nhìn từ xa thấy đại hắc báo, Man Man điều bên cạnh hai người bọn họ, liền mừng rỡ, chạy tới thỉnh cầu nàng có thể vui đùa một chút hay không. Đương nhiên, khi đó thấy tiểu nha đầu này bộ dáng còn hôi sữa chưa khô, tam cảnh chân nhân,, Lưu Bộ Tiên tự nhiên trong lòng khinh thường, thầm nghĩ với những thứ mình trải qua trong vòng một tháng vừa qua, mình và lão tiểu nhị là Hắc Báo, Man Man Điều, chính là thứ trời cho phép, chỉ tiểu nha

đầu này của nàng cũng không có, làm sao dám khoe khoang chơi đùa với bọn chúng!

Tuy nhiên, bọn họ đang định cự tuyệt, liền cũng biết, tuy rằng tiểu nữ này thoát nhìn rất nhỏ, nhưng cũng là người mang tuyệt kỹ, cho dù con mắt kia của con báo hung ác kia đang nghiêng rặng, nhưng cũng không thể làm nàng tổn thương mảy may, huống chi hai con Man Điều chỉ có một cánh một mắt... không nhỏ, không biết trời cao đất rộng, con bé nhỏ nào lại rơi xuống nước chờ bọn họ đi cứu!

Bởi vậy mặc dù bọn họ trong lòng rất khinh thường nhưng ngoài miệng vẫn vô cùng hào phóng. Tất cả đều đồng ý đem tất cả thú cưng của trái tim bọn họ cho chơi, cùng lúc đó, bọn họ cũng chuẩn bị sẵn tâm lý cứu viện.

Ai ngờ, chỉ chờ mình vừa lộ ra một chút tin tức, thiếu nữ nhỏ nhắn trắng như tuyết kia liền hoan hô một tiếng, phóng tới hai con Man Man điều xa nhất không được tự nhiên uốn éo, giẫm mạnh một chút, lại không đập đầu không ngã., Cứ như vậy bay khỏi mặt đất, bỗng bênh lướt đi, nhìn tình trạng thần nhiên kia. Tựa như con chim đêm nhẹ nhàng bay lượn tự do trên bầu trời đêm! Không chỉ có thế, còn có con báo hoang không chịu nghe lời kia, luôn luôn giận dữ nhìn về phía chủ nhân của nó, lúc này lại như một con chó con đang hò reo, theo sát phía sau cô gái kia!

“....”

“Kỳ quái, quái quá!!”

Cũng chính vì thế, hai vị cao nhân thuần vật thành bệnh bất thuần này mới có thần sắc khiếp sợ vừa rồi, sau đó còn nắm lấy cây cỏ cứu mạng, luôn miệng hỏi thăm xem cô gái kia thuần vật thần pháp rốt cuộc có phải do hắc truyền thụ hay không!

Nghe hai vị tiên bối tiên thật không để ý đáng vẻ truy vấn, vừa tỉnh lại nhất thời có chút ngây ngốc. Cũng không làm cho bọn họ nóng vội, chỉ là chính mình đột nhiên ngơ ngác suy nghĩ:

“Đúng vậy a, tiểu muội muội xinh đẹp này của mình, hình như thật sự không đơn giản...”

Trước kia không cảm thấy rằng, hôm nay bị người ta truy vấn khoa trương như vậy, bắt chuyện liền giống như đột nhiên bị người xúc động tâm cơ, lúc này mới đột nhiên nhớ tới, vị tiểu muội muội mình tùy tiện nhận được tại một chỗ thôn trấn nào đó, chỉ sợ không đơn giản như vậy. Tại Hỏa Vân Sơn Sơn, Ở La Phù Sơn, ở thôn Thúy Lê, càng không cần phải nói ở đại dương Nam Hải phong ba hiểm ác này, bé gái này bao nhiêu lần sinh ra nhập tử, ra vào thiên quân vạn mã, nhưng hầu như mỗi lần đều không tổn thương chút nào! Tỉ như lần này, hỏa luân quán thân phá không trung., Đi đụng nát cung tên Địa Hải cực lớn kia, đến cuối cùng trở về, chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, tối đa là ngày hôm sau, nàng đứng lên phát hiện mình sưng phù trên trán, lấy dán cao lên Linh Dục tử tử của mình cả buổi liền tính xong xuôi.

“Đây... thật sự chỉ là một con tiên thú bình thường sao?”

Sự tích của Lâm tổng tổng, bắt mắt thì đột nhiên phát giác, chỉ sợ là mình vẫn luôn ở trong cuộc, chỉ cảm thấy mỗi lần mạo hiểm đều là do Quỳnh Đình kiên quyết muốn đi, mà mỗi lần bình an trở về, sau đó trở về., Minh nhiều nhất cũng chỉ mừng rỡ, nhưng chưa từng tĩnh tâm suy nghĩ một chút, tiểu Quỳnh Bính ngồi trên sát trường như vậy ngồi trên đất bằng sữa chữa, thực sự chỉ là một con linh thú kỳ dị có thể làm được sao? Mà buồn cười chính là mình rất rõ ràng tiểu nữ oa này có khả năng làm được?, Bởi vì nhiều năm thâm căn cố đế nhận biết, nàng hiện tại thậm chí không phải đối với mình có chút khẩu phục “Tiểu hồ tiên”, đối với nàng cho rằng mình vẫn chỉ là tiểu hồ ly, Quỳnh Thông trong miệng không nói ra, chẳng qua là vì ngộ nghịch nghịch tín phục ca ca của mình mà thôi...

“....”

“Ca ca!”

Đang lúc suy nghĩ miên man bất định, lại chợt nghe có người vui vẻ gọi hân. Xoay mặt nhìn lại, mới thấy chính là Quỳnh Thu. Bởi vì vừa rồi đi trên biển cả chạy vội một hồi, giờ phút này khuôn mặt thiếu nữ đang đỏ bừng, trên trán trắng nõn như ngọc còn thấm mấy hạt mồ hôi.

“A...”

“Ca ca, có phải huynh tức giận rồi hay không?”

Chơi đùa với con vịt ngọc, Quỳnh Thước chợt thấy ca ca đứng trên bờ cát với vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình, liền có chút hoảng hốt, vội vàng đem con vịt báo kia bỏ qua một bên, chạy đến gần nói tỉnh, tay cầm vạt áo, cúi đầu, đỏ mặt, thành thật nhận sai:

“Đều là Quỳnh Tự không tốt, ăn cơm xong không nên chạy loạn!”

Nhìn bộ dáng này của Quỳnh Quỳnh vô cùng cẩn thận, bộ dáng ngây thơ vô tà, tỉnh dậy trong lòng chợt lại có người mê hoặc. Chẳng lẽ, “Quỳnh Quỳnh” không thể so với ở lại” bình thường chỉ là một ý nghĩ của một mình? Giống như vừa rồi mình làm gương, tất cả mọi người đều cảm thấy giống nhau, chính mình cảm thấy mình không giống, có lẽ, Quỳnh Đình này cũng giống vậy, vừa rồi chính mình muốn ly kỳ, nhưng trong mắt mọi người cũng rất bình thường.

Nói vài câu, đã nói đến buổi trưa ngày thứ hai, tứ phi, thế công cuối cùng liên hợp đại quân Huyền Linh sẽ bắt đầu.

Đối với tổng tấn công cuối cùng này, đám người Vân Trung Quân hồ đồ cho kế hoạch là sách lược xác định, do đám người Tứ Độc Long tộc, Huyền Linh Yêu tộc, nhân gian ra ngoài chịu trách nhiệm tấn công chính diện, từ đảo Phục Ba Tây Bắc của Diện Hải Long Vực, quần đảo Thần thụ xuất phát, lướt qua Viêm Châu đã quy thuận, chiếm cứ khu vực Nam Hải Cửu Tỉnh Châu, Kinh Lan Châu, Loạn Lưu Châu và các châu đảo khác một đường tấn công, cuối cùng ba mặt quyết chiến bao vây lấy Long Vực địa Thần Nộ ở quần đảo.

Cùng lúc đó, vì kiềm chế chủ lực của Mạnh Chương, bọn họ đang viết một bức thư. Lấy danh nghĩa Vân Trung Quân và Trương Tỉnh Đồng Ngôn cùng nhau ra lệnh, xin Chúc U Quỷ Vương địa phương quý mẫu lực lực tấn công Quỷ Linh Uyên, cố gắng kiềm chế chiến lực chủ yếu nhất Nam Hải bên ngoài Mạnh Chương nhất, chỉ có như vậy mới có thể phân tán quân địch, tiêu diệt từng bộ phận khiến cho Mạnh Chương Thủ Diêm không thể chiêu cố hết tay.

Đối với chút sách lược ấy, trong lúc thương nghị lại có người khá nghi ngờ, cảm thấy với trí tuệ của Nam Hải, chưa chắc sẽ mắc mưu. Đối với những nghi ngờ này, vị Tứ Độc Long lão Long Vương giải thích với mọi người, nói:

“Ta không biết thừa kế, nhưng chỉ lấy được sách lược sáng suốt nhất!”

Lời vừa nói ra, mọi người cảm thấy có lý, cũng không đáp lại lời bàn tán của hắn.

Vì thế, ngay giữa trưa mười hai tháng này, chịu sự phó thác của Long Vương, bộ lạc vừa tỉnh liền đảm đương tiên phong, bộ ngũ liên hợp ba người Yêu Thần Nhân có con số vạn người, do vị thống lĩnh thiếu niên thần giáp tươi sáng kia tiến vào đại quân tiên phong.

Một đường im lặng.

Ở trong sóng lớn biển cả ra sức đi về phía trước, lướt qua cây cỏ xanh tốt tươi ở Vân Quan Thần Thụ quần đảo, lại qua Xích Mộc Viêm Châu hỏa pháo thú sinh sống, hơi đoàn quân, đã tới cách mục tiêu thứ nhất công kích Cửu Tinh Châu còn hơn hai trăm dặm.

Lúc này, mặt trời đã ngả về phía tây, những áng mây phủ đầy những sợi bông bay đầy trời đỏ bừng lên. Nhìn xung quanh, biển rộng mênh mông kia phong cương như tức giận. Ngoại trừ đội quân một uy thế đi về phía trước, không có thứ gì, e rằng cho tới lúc này vẫn không ai nghĩ đến tổng tấn công cuối cùng của thanh thế hiển hách này, trận chiến đầu tiên sẽ xảy ra giữa hai vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Trong quá trình thân cận, mặt trời ngày càng hạ xuống hướng tây, đúng vào lúc yêu thần quân đang nín hơi tiến nhanh lên, đột nhiên cảm thấy bên miệng mũi tràn đầy mùi vị ngọt ngào của gió biển, đột nhiên xen lẫn một tia lửa hừng hực. Những yêu thần đắc đạo này, các tư tưởng đều hết sức nhạy cảm, trong không khí vừa mới có chút khác thường, bọn họ liền lập tức cảm giác được.

Chỉ là, rất giống với bọn họ, một trận đại hỏa thiêu đốt từ Thiên Nam kia, cũng cơ hồ nổi gót tới. Hải không nguyên bản

đang dần ảm đạm. Trong nháy mắt đã tràn đầy ánh lửa sáng
ngời, hỏa diễm trải khắp nơi, nung chảy mây trời hùng hực mà
đến, đảo mắt một cái trước mắt chỉ còn lại một mảng ánh lửa,
phun ra nuốt vào, có mặt khắp nơi!

“ ”

“ ... ”

“ ”

“ ”

Thấy hỏa diễm trào dâng chột đến, vẫn là những đạo xuất tử
nhân gian mới tới kia kinh dị nhất... bầu trời đã không thấy,
hỏa diễm cháy đến cao, hỏa diễm nóng bỏng phô thiên cái địa
mà đến, tựa hồ trong nháy mắt có thể đem người đốt đến tan
thành tro bụi, vì vậy lúc này, đám người Lâm Húc, Hoa Phiên
Trần đều thất sắc, thời điểm tâm thần dao động, tất cả đều
quên cả thi triển thủ hộ pháp thuật!

Giờ khắc này, đối với bọn họ, sớm đã không còn thời gian
phân biệt kỹ càng trong hỏa triều kia còn có vật gì, hiện tại
làm cho tầm mắt bọn họ, chỉ có một mảnh đỏ đậm làm cho
người mù!

Đến lúc này, cũng chỉ có những thành chủ Liệt Hoàng thành
từng thấy qua trận địa như thế này mới biết được, hỏa triều
cường đại bao phủ thiên địa này, lẽ ra là do “Nam Hải” một
người sắp “một thành” kia đến!

“Thành chủ Liệt Hoàng thành.”

Đối với những Thủy Thần Yêu linh này mà nói, mặc dù biết rõ
vị nữ thần Phượng Hoàng đã dẫn lửa đốt sông này từng bị
thiếu nữ phương vị của mình chỉ vài chiêu đã đánh bại, nhưng
bây giờ lại một lần nữa tận mắt nhìn thấy Liệt Hoàng thành
này ảm ảm mà đến, khí thế nấu biển đốt trời, không khỏi nhìn
được hoài nghi liệu có phải mình và đồng bọn sẽ lập tức bị lửa
nóng này nuốt mất hay không!

“Chưởng chủ ca ca, để cho đệ đi vậy!”

Trong âm thanh oanh oanh nổ hỏa diễm, chột vang lên thanh
âm thanh thúy dễ nghe kia.

“Ca ca, lần này đệ còn có thể đánh bại nàng!”

“A... Được!”

Trải qua mấy lần giao y trước trận, nghe được cũng biết thiếu nữ này thiên phú kỳ lạ, linh tinh nhất, thần minh nhất đôi mắt với địch nhân hung hiểm, cũng sẽ không quá chịu thiệt. Huống chi, Phượng Hoàng nữ thần hỏa óng ánh trước mắt kia, xác thực ngày xưa từng thua dưới tay nàng. Bởi vậy, nghe được Quỳnh Huy xuất thân thính chiến, tinh táo một chút, cũng liền đồng ý.

Nghe thấy ca ca tán đồng, Quỳnh Thước lúc này vui mừng khôn xiết, gọi ra đôi Chu Tước Thần sóc, thân hình cấp tốc tránh né, đảo mắt liền đi tới trước mặt vị Phượng Hoàng Thần Nữ cách nơi này hơn hai mươi dặm. Nguyên lai là lửa cháy, lông mày, hơi thở, đại khái cũng chỉ là ảo giác của mọi người, ngọn lửa kia khí thể cháy lòng người, kỳ thực còn cách bọn họ mấy chục dặm!

Lại nói tới Quỳnh Quỳnh, đợi đến gần phượng hoàng thần nữ “Hách”, liền dừng chân lại, không để ý chút nào hỏa khí hun người, liền trừng to mắt nhìn chằm chằm Phượng Hoàng thần nữ xinh đẹp trong biển lửa kia, kêu lên: “Lại là ngươi!”

“Ta nói này đại tỷ tỷ, sao con không hiểu chuyện như đứa trẻ vậy, bị ta đánh bại, không ngờ lại tới ngăn trở con đường mà Ngôn Ngôn ca ca muốn!”

Nghe tiếng kêu chiến của nàng, thần quang mỹ lệ kia khí tượng phi phàm của Phượng Hoàng thần nữ, lại nhất thời im lặng, chỉ có những lông đuôi thần huyền hư ảo lưu lệ dưới thân nàng, cùng với hỏa diễm nóng mấy trượng xung quanh đồng loạt múa may, làm cho nàng có chút sinh khí.

“Tỷ tỷ sao ngươi không nói chuyện?”

Tức giận nói lời ác ngữ, thấy tỷ tỷ này không đáp lời, bé gái không khỏi cảm thấy nhụt chí. Vừa cảnh giác trừng mắt nhìn nhất cử nhất động của kẻ địch đối diện, Quỳnh Thu vừa ở trong lòng nghĩ:

“A, tỷ tỷ này... Chẳng lẽ ra cái này gọi là “Bất động thanh sắc”? Nghe ca ca nói qua, càng gặp kẻ địch như vậy, càng phải

cẩn thận chú ý!”

Thế là, mặc dù lúc này vẻ mặt thần nữ trong hỏa ảnh kia bình thản, nhưng Quỳnh Thu càng trở nên khẩn trương hơn, trong miệng ngừng thở, trong tay cũng nắm chặt cây đao nhỏ.

“Quỳnh trà...”

Đang lúc khẩn trương bất an, Phượng Hoàng tỷ tỷ kia lại đột nhiên nói chuyện, tiếng nói ôn nhuận như nước mà hô nàng một tiếng.

“Ai ui!”

“Hừm?!”

Nghe thấy Phượng Hoàng gọi nhau, Quỳnh Thiên không nhịn được đáp ứng một tiếng, sau khi trả lời lại cũng không lập tức cảm thấy không đúng, một đôi mắt to tròn chớp chớp vội vàng nhìn thẳng nhất cử nhất động của nữ thần phượng hoàng kia, tràn đầy tính cảnh giác chất vấn:

“Ngươi, làm sao ngươi biết tên ta?!”

“Ừm... Nên biết là phải biết.”

Nghe xong câu hỏi của Quỳnh Trinh, trên dung dịch xinh đẹp thần nữ phượng hoàng bỗng nhiên hiện ra vẻ mỉm cười, cũng mặc kệ thiếu nữ kinh ngạc, đột nhiên thần sắc hòa ái bắt chuyện với nàng:

“Quỳnh Lâm... Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

“A... Được!”

Mặc dù hẳn luôn cảm thấy khi đại tỷ tỷ gọi mình, sau đó “Quỳnh Quỳnh” còn có thể mập mờ xưng hô thế nào, tuy nhiên chuyện này cũng không có quan hệ gì, ngược lại nàng ta nói muốn hỏi mình một vấn đề, việc này rất là khả nghi.

“Hừ!”

Quỳnh Thổ có thể gây nên nhiều nghi vấn nghi:

“Hừ hừ, đừng tưởng rằng trông giống trẻ con thì dám lấy lời lừa gạt ta. Ta sẽ không mắc mưu!”

Tuy oán thâm, Quỳnh Huy lại nhìn không được muốn nghe xem là vấn đề gì, trong miệng cũng đã đồng ý rồi.

Thấy nàng cho phép, Phượng Hoàng thân nữ kia liền nói:

“Tiểu Thần Phượng Hoàng nữ rực rỡ, ở trong khói sóng Nam Hải đã tu hành hơn tám trăm năm, xưa nay luôn trăm tính phạt dục, luyện khí tồn thân, ước gì một ngày có thể thành đại đạo, phóng khoáng lên trời, không rơi vạn kiếp, một thân màu lông lá cùng hương, vẽ lên vẽ xuất hóa cơ... Hấp.”

Cũng không để ý tiểu nữ oa nhi kia nghe đến choáng váng đầu óc như rơi vào trong mây mù mười dặm. Giờ phút này nữ thần phượng hoàng vốn tinh táo đoan trang kia, lại như ống trúc rót đậu gấp tốc nói:

“Rất nhiều năm trôi qua. Vô luận ta như thế nào tức là khổ tu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn khó tiến thêm một bước, đến bây giờ vẫn có ý là lưới bụi trời buộc, như mê như mộng, không thành diệu đạo, không phải chân thành, mắt thấy ngàn năm kiếp sắp gần đến, chỉ sợ vạn kiếp bất phục, lại chỉ có thể cuối ngày chớp mắt... Xin hỏi, ngài có thể chỉ giáo tiểu thần một chút hay không?”

Nói xong thỉnh cầu, Phượng Hoàng nữ hoa mai ngậm miệng không nói, hai mắt sáng quắc, chăm chú nhìn Quỳnh Đình.

Mặc dù ngoài ca ca ra thì không sợ trời không sợ đất, nhưng giờ phút này Quỳnh Huy bị hai mắt nóng bỏng của nàng nhìn như bị trừng vào chỗ sâu nhất trong lòng, cũng không tìm được sự sợ hãi trong lòng.

“Muốn ta chỉ giáo?”

Thoáng tránh ánh mắt sáng quắc của Phượng Hoàng nữ, Quỳnh Thuyền bình tĩnh nghĩ, chỉ cảm thấy trong đó rất là khả nghi:

“Sợ, trước nay chỉ có mình ta hỏi người, không ai hỏi ta. Hừ, ca ca đã từng nói, khác thường tức là yêu, nhất định là đại tỷ tỷ này không thành thật, đang nghĩ gạt ta!”

Nghĩ thông suốt chuyện này, Quỳnh Quỳnh thoáng có chút tức giận, những ngày vừa rồi ca ca dạy nàng những lời lâm trận

kia đều dâng lên trong lòng.

Thế là, ngay lúc Phụng Hoàng thần nữ còn chờ nàng trả lời, Quỳnh Quỳnh liền nhíu mày, gương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút tức giận nói với đại tỷ tỷ mình chỉ muốn gạt người này:

“Hừ, người... muốn ta chỉ giáo thì phải nói cho người biết.”
Nếu như người không thể thức thời biết quay về vậy thì tự rước lấy diệt vong!”

Nữ thần Phụng Hoàng kia, nghe thấy tiểu nữ hài này nói như đại nhân, vừa vào bất giác đã thấy khác thường, nhưng trái lại còn lâm vào trầm mặc.

“Không biết là có chủ ý quỷ quái gì!”

Đang lúc Quỳnh Đình âm thầm đề phòng, đã thấy Phụng Hoàng thần nữ kia dĩ nhiên mở miệng nói chuyện. Chỉ thấy trong vầng luồng quang diễm, thần sắc yên tĩnh huyền lệ nữ tử đã triển khai nụ cười, vui vẻ tươi cười thản nhiên đầy mặt, cúi đầu dịu dàng cúi đầu với tiểu cô nương, vui vẻ nói:

“Đa tạ đã chỉ điểm cho mê đồ!”

Sau khi không hiểu sao cảm ơn qua, trong khi tiểu nữ oa tròn mắt há hốc mồm, nữ nhân đột nhiên phát tay bắn ra một luồng khói. Một đám lửa cực kỳ hùng hực từ dưới bàn chân sinh ra, kéo dài lông đuôi tươi đẹp bay lượn khắp nơi., Đảo mắt đã đến eo. Chỉ thấy trong lúc khoe khoang lửa giận kỳ dị quang minh dị này, bất luận là da thịt mịn màng diễm lệ diễm lệ, hay là lông sam quang lệ lưu hoa, tất cả đã đối với sự mãnh liệt đột nhiên xuất hiện này hóa thành khói xanh.

“....”

“Phụng Hoàng tỷ tỷ?”

Chờ đến khi trên cổ của ngọn lửa Phệ Diệt kia lộ ra vẻ thanh tú, liền nuốt luôn nụ cười xinh đẹp kia, lúc này Quỳnh Đình mới từ trong khiếp sợ mà phản ứng lại. Mắt thấy nhân vật sống sờ sờ trước mắt đã thiêu hủy hủy diệt vong, lúc này tiểu nữ oa đã sớm biến mất, hết thấy vui buồn và căm hận, chỉ biết bất chấp tất cả gào thét ngăn cản:

“Tỷ tỷ đừng tự sát nha, có chuyện gì từ từ nói chúng ta không đánh trận chứ!.. Đừng nghe Quỳnh Thiển buông lời, Quỳnh Thố không hiểu chuyện, thật sự chỉ là trẻ con, lời Quỳnh Thố nói, tất cả đều đối với kiến thức phụ nữ hết!”

Không biết có phải là do vị đại tỷ tỷ Liệt Hỏa Tái kia đã không kịp nghe rõ những lời của nàng, trong tiếng lửa cháy oanh liệt liệt, luôn miệng khuyên giải thiếu nữ Địa Tiểu, cuối cùng chỉ kịp nghe thấy một câu nói kia, thần nữ biến mất an lành, cuối cùng nói một câu:

“Quỳnh Hoàng... Lời hứa hôm nay, chớ có quên...”

Chờ đến lúc Quỳnh Quỳnh nghe được, câu nói kỳ quái này đã cùng với dung mạo không quá đáng kia, đồng loạt tiêu tán...

Đúng là:

Thần lao ra ngoài, Thanh Tâm hỏi Yên Vân Lộ.

Hình dạng tán nhân tồn thật, không chọc tới Đào Lý Hoa nhân gian...

“Ô!!”

Chờ đến lúc nước mắt Quỳnh Quỳnh lăn đầy mặt, hỏa triều đầy trời kia đã theo chủ nhân biến mất mà tiêu tán, hầu như là đảo mắt sau, những nhân chúng bị sóng lửa ngập trời kia bức bách, trên mặt lại có thể cảm nhận được gió biển kia ẩm ướt mặn chát. Thần nữ Phụng Hoàng thần lực cường đại, lại bị thiếu nữ con đánh bại., Con đường phía trước lại thông suốt. Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, hoàn toàn không nhìn ra gợn sóng kỳ dị trong trận khói lửa vừa rồi. Mà lúc này, cũng chỉ có thiếu nữ đã tựa vào chỗ trước người thiếu niên lập tức, lông mi vẫn không thể dập dờn rơi xuống nước mắt, mới nói rõ vừa rồi nghệ thuật kia cũng tốc chiến tốc thắng, có chút chỗ bất thường.

“... ”

“.... ”

“Quỳnh Đình, đừng khó chịu.”

Lúc này, bên cạnh cũng chỉ có người mở miệng cùng điều khiển Linh Dục mới nghe được lời an ủi thiếu nữ trong lòng hẳn.

“Quỳnh Quỳnh, người có biết Phượng Hoàng còn có một cái tên, gọi là “Công Ly” không?”

“Ô ô... cũng không biết nha.”

Thiếu niên hiểu biết vấn đề này, đã chuyển phần chú ý của thiếu nữ sang chỗ khác, nước mắt trên khuôn mặt nàng vốn đã chảy dài như trên châu đã đứt đoạn lúc này cũng dần ngừng lại, chỉ nghe tỉnh lại nói với nàng:

“Đúng vậy a, phượng hoàng liền gọi Trường Ly Điều, Trường Ly vốn là chỉ Chu Tước, chính là hai con mà người thường gọi ra chơi.”

“Ô ô... Vậy tại sao Phượng Hoàng cũng gọi là Trường Ly?”

Thiếu niên tò mò, vụt thốt hỏi.

“A, đó là bởi vì thần linh thuần khiết Chu Tước Điều, đến nhân gian chúng ta liền dễ dàng dính vào hồng trần tục khí, đã bị nhiễm bụi bặm, lông chim vốn đỏ tươi thuần khiết của các nàng biến thành ngũ thải rục rờ, lúc này chúng ta liền gọi là “Phượng Hoàng”.

“A, thì ra Phượng Hoàng tỷ tỷ kia cũng giống Hỏa Điều của ta. Cũng là một con Chu Tước Điều, Ô, rất thú vị... Nhưng mà ca ca à, Quỳnh Đình còn muốn khóc!”

“Ha ha, đừng khóc gấp a, ca ca còn muốn nói cho người biết, Chu Tước Phượng Hoàng “Trường Ly” kia chỉ là thời gian xa đất hơi dài, nói không chừng sau này người còn có cơ hội gặp lại nàng!”

“Nhìn lại nàng... Thật vậy sao? Ca ca người cũng không thể lừa gạt ta!”

“Đương nhiên, ca ca không gạt người!”

“Được, vậy không khóc ~ “

Đến lúc này, Quỳnh Huy rốt cục từ trong cơn đau buồn vừa rồi được giải thoát ra, nín khóc mỉm cười. Vì vậy đoạn đối thoại

sau đó, lại như hai huynh muội này trước kia trên đường đi ở trong bụi mù, đối đáp nhau, vừa buồn cười lại tùy tiện:

“Đúng rồi, Quỳnh Đình, tại sao Phượng Hoàng tỷ tỷ kia của người lại tìm người hỏi những thứ này?”

“... Ta cũng không biết, có lẽ nàng cảm thấy Quỳnh Thập vừa đáng yêu.”

“Xem ra cũng chỉ có khả năng này.”

“Hi hi, đúng rồi, đúng rồi ca ca.”

“Hửm?”

“Người yên tâm, Quỳnh Đình sẽ luôn cố gắng giúp người đánh bại kẻ địch!”

“Ha ha, thật sao...”

“Đương nhiên rồi, Quỳnh Quỳnh không chỉ muốn báo thù cho Tuyết Nghi tỷ, vài ngày trước còn nghe gia gia Yêu tộc nói, nếu lúc này nói chúng ta có thể đánh bại Nam Hải, yêu phóng là có thể ‘Chấn hưng’! Hi hi, ca ca người biết mà, Quỳnh Quỳnh kỳ thực cũng là một thành viên trong Yêu tộc!”

Cũng như cách nói chuyện thường ngày, thiếu niên thông minh như tiểu muội muội, thông minh thường không biết trả lời như thế nào.

Cứ như vậy một đường đối đáp đáp, trong lúc bất tri bất giác nhớ lại đến hoàng hôn, lúc này Quỳnh Quỳnh Lục từ trong lòng ca ca thò ra, nhìn về phía tây, chỉ thấy vàng mặt trời đỏ kia đã rơi xuống mặt biển, lơ lửng chìm nổi tựa như một quả bóng cao su rơi trên mặt biển, nhìn qua ánh nắng chiều tà, lại ngửa mặt lên nhìn thiên hạ lần nữa, liền nhìn thấy khắp trời đã bay lên mảnh sáng mờ ảo, đỏ au điểm lệ phát ra hào quang đẹp mắt.

Ngược mặt nhìn thấy những ráng chiều này, Quỳnh Thước hơi đánh giá một chút, lại bỗng nhiên “A” một tiếng kinh ngạc:

“Vậy, đó là Phượng Hoàng tỷ tỷ sao?”

Thì ra lúc này, ánh chiều tà kia chiếu thành ráng mây đỏ đầy trời bên trong, lại có một đạo xuất vũ như Phượng Hoàng hình

thái, đầu phượng hướng tây bắc, đuôi phượng tại đông nam, rắng màu đỏ vàng đan xen, mây tía điểm lệ kia đang hợp thành bốn năm cái lông đuôi hoa mỹ, một mực ở trên trời mây kéo dài vạn dặm, cả đạo mây tía này, thoát ly tựa như một con phượng hoàng đang hướng phía tây bay đi!

“Giống quá! Hẳn là hồn linh của tỷ tỷ chưa đi xa...”

Mà lúc này, phía tây hoàng hôn ánh chiều tà xuyên thấu qua hoàng vân chiều tối, cùng trên trời chiều xuống một đạo hào quang, lại phảng phất tại phía sau bọn họ trên mặt biển khói sóng âm u trải lên một cái quang huy đại đạo, phía trên tràn đầy lông chim chiều sáng lấp lánh.

“... Theo con đường này, sẽ đi tới địa phương nào mới đây?”

Nhìn con đường giống như mộng ảo ở phía tây, tiểu thiếu nữ nhất thời lâm vào trầm tư...

Đây chính là:

Niết Bàn có tiên tử si mê, nhưng non nớt, suy đoán nửa ngày!

Quyển thứ hai mươi, mười vạn Chu Nhan, mười vạn đệ nhất thiên Chương Huyết Nhan, một lời chưa hợp, rất hợp bạch nhận, vạn vũ lấy vạn vũ.

Gần như toàn bộ ánh lửa rực rỡ thiêu đốt Nam Thiên, khoảnh khắc đó, tiểu nữ tướng vọt tới bên cạnh biển lửa cũng tan thành mây khói. Theo miêu tả của thiếu niên chủ soái, vị Phượng Hoàng thành chủ hiển hách đã hồn về cửu thiên, từ đó không còn xuất hiện nữa.

Nghe được tin tức này, mọi người ngoài vui sướng ra, cũng không khỏi thán phục đối với pháp lực của Quỳnh Đình. Đối với đứa bé gái này, phần lớn bọn họ cũng đã nghe nói qua. Nghe nói cô bé được gọi là “Quỳnh Đình”, trừ thiếu niên kia ra thì chưa từng có bất kỳ ai từ trước tới nay. Ngay cả cái tên Quỳnh Đình này cũng là do hắn đặt ra., Bởi vậy trong mắt đại đa số mọi người, bản lĩnh của con Quỳnh Quỳnh này đều là học được từ nàng. Bởi vậy, mọi người mỗi lần nghĩ lại những bản lĩnh cao cường ngoài ý muốn của nàng đều tán thưởng nàng, ngoài việc càng thêm kính nể huynh thụ nghiệp, càng

thấy nàng xuất sắc, liền càng cảm thấy vị thiếu niên nhìn như bình dị cận nhân kia sâu không lường được.

Tạm thời không đề cập tới mọi người kính phục, mà lại nói làm người tỉnh lại, với tư cách là chủ tướng tiên phong chuyến này, hấn lo lắng sự tình thật cũng không thể chỉ giới hạn trước mắt. Ngay tại thời điểm mọi người tán thưởng Quỳnh Điện thần kỳ dũng mãnh, tán thưởng sự dũng mãnh của bọn họ., Hấn không ngừng suy tư, cân nhắc cân nhắc. Chờ đội ngũ cuộn cuộn phô thiên cái thủy phía sau hấn lại đi ra ba bốn mươi dặm, hấn liền lập tức hiệu lệnh đình chỉ tiến lên. Đội ngũ hỗn hợp yêu thần hơn một vạn người, cứ như vậy xếp thành một hàng chữ rõ ràng cách Cửu Tinh Châu một trăm bốn mươi dặm., Nếu như thành chủ của Liệt Hoàng thành đã có thể đến đây khiêu chiến, chứng tỏ Nam Hải Long tộc đã hiểu được ý đồ của chuyến đi lần này, cho nên đã nói trong lòng bọn họ thập phần rõ ràng. Lần này dẫn quân đến chẳng qua chỉ là vì chủ lực ném đá hỏi đường; nếu địch ý đã sáng tỏ, vậy thì không cần tùy tiện xông lên.

Khi truyền lệnh của tam quân dẫn dò trận thế cẩn thận cảnh giới, chính là lúc hoàng hôn nhập hải, màn đêm buông xuống; nhìn bóng đêm xung quanh —— Cẩm Thư thỉnh xóa bỏ (Cẩm thư) (Xin xóa bỏ), Đại khái chính là lúc chạng vạng nhân gian, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời rộng lớn giống như một khối màn che màu xanh đậm, đang trải đầy mây xám xịt, từng mảnh từng mảnh lưu vân xé thành dải, hoặc là hiện ra một loại hình dạng vẩy cá, ở trong bầu trời đêm âm u bất động thanh sắc, lúc che khuất tinh quang ánh trăng không sáng lắm.

Lúc này, nếu tỉnh lại vận chuyển đạo lực, ngưng thần nhìn về phía Đông Nam, cho dù bóng đêm ảm đạm (Cẩm thư) thỉnh xóa bỏ), bên trong Cẩm Thư xin xóa bỏ, cũng có thể thấy được mục tiêu công kích của tòa Cẩm Thư kia..... cẩm thư xin xóa bỏ —— trong Cẩm Thư 】 , ảm đạm vô quang, một mảng đen tì trôi nổi trong nước biển phản xạ ánh sao. Xung quanh đảo, lại có một tầng sương mù lượn lờ, trôi giạt khắp nơi, che lấp Hải ngoại tiên châu thần bí khó lường, nhìn như đang lơ lửng trên bầu trời.

“Vậy thì là Cửu Tinh Châu rồi!”

Tuy rằng vận khởi pháp lực, Cửu Tinh Châu kia nhìn như nhìn một cái không sót, nhưng chương nhãn pháp bức này đã không lừa được Tinh Ngôn. Hắn biết, Nam Hải Long quân tung hoành một thời gian nọ, làm sao có thể lấy lẽ thường phỏng đoán. Bởi vậy, tuy rằng mơ hồ có thể nhìn thấy Cửu Tinh Châu xa xa, nhưng vẫn nghiêm khắc ước thúc bộ chúng. Ra lệnh mọi người cẩn thận đề phòng, thời khắc lưu ý quan sát bầu trời dưới biển, phòng ngừa địch nhân tập kích.

Cứ thế trôi qua khoảng một nửa thời gian, Vân Trung Quân, Băng Di suất lĩnh đại quân rút cuộc cũng chạy tới. Chờ đại quân ổn định lại doanh trại., Có một chùm thần quang đặc hữu của Thủy Tộc phóng lên trời. Vừa rồi chư vị yêu thú đạo tử mắt còn trống bồng nhiên ngạc nhiên phát hiện, đối diện nguyên bản trên mặt biển trống rỗng, đột nhiên khói đen tràn ngập, ánh lửa mơ hồ., Trong sương mù tối tăm khó hiểu chỉ nhìn thấy tinh kỳ giương ra, các loại tiếng gào rú trầm thấp cổ quái liên miên không dứt! Lúc này bọn họ lại theo bản năng nhìn lên bầu trời, liền thấy phía xa xa mây đêm đang có trên trăm bóng người như du xà uốn lượn mà đến, không đến một lát đã ở trên bầu trời đối diện phủ đầy những con giao long màu đen!

Đến lúc này, hai đại quân này đã triển khai giăng co ước chừng trăm dặm tại tây bắc Cửu Tinh Châu; hai luồng lực lượng đối chọi gay gắt, kinh lịch mấy trận đại chiến ban đầu, trong hai ba tháng này hoặc là tự lực, hoặc là ản núp ngủ đông., Còn không có lần nào giống như đêm nay, độc toàn bộ sào huyệt xuất kích. Mà ở đây, song phương đều là đại quân tụ tập, trái lại đều không hành động thiếu suy nghĩ. Mặc dù nội tâm mỗi người giống như mãnh thú phần nộ gào thét, nhưng cuối cùng trước khi quyết định tổng tiến công, hai phe tướng sĩ đều như hổ báo gặp nhau trên đường hẹp, chỉ ở chỗ cũ không ngừng huy động nanh vuốt, cảnh giác quan sát đối phương, ai cũng không chịu giành trước tiên tiến công!

“...”

...

Lại qua ước chừng nửa khắc thời gian, đang lúc mưa gió sắp tới khiến người ta không thở nổi, trong đại trận âm u của Đông Nam Hải Long tộc ở Đông Nam Hải tộc, đột nhiên trung quân mở rộng, tường viện trong đêm tối như dân cư đột nhiên bị cắt sập một miếng, đột nhiên bắn ra một tia sáng chói lọi; tại nơi ánh sáng chợt hiện, chuyển động bay ra một vật, chớp mắt thời gian liền bay đến chính giữa hai quân đang nhìn chăm chăm vào Hồ Nhãn.

“Âm, âm...”

Bỗng nhiên trong ánh mắt chăm chú của mọi người có một cái âm ảnh cực lớn, nó vỗ cánh rất có tiết tấu; đôi cánh bằng vảy của đám mây đen tung bay trên dưới, mang theo tiếng gió thật lớn, cho dù là Tứ Thương Quân tốt trăm thấp đủ sức vỗ bên ngoài hơn mười dặm cũng có thể từ gió biển thổi vào mặt mà cảm giác được phân khí phách nóng bỏng kia.

“Người trên lưng Ưng Long... là Mạnh Chương!”

Ưng Long mới thấy, Thủy Linh Yêu Thần trước khi trận phóng nhãn lực tốt thoáng phân biệt, liền lập tức nhìn ra phi kỵ trên lưng ưng long đen nhánh kia chính là Mạnh Chương Vô Địch Quan Thần Tướng luôn dũng mãnh ở Nam Hải!

“Ồ? Sao hắn lại ra ngoài trước?”

Khó trách mọi người do dự: Nguyên lai đại chiến như vậy, lại hoàn toàn khác với thuyết thư tiên sinh trong phường nói chiến đấu, tuyệt đối sẽ không ở hai quân chém giết trước đó mỗi bên cử ra một chiến tướng luận võ. Trong thực tế, song phương thống soái sẽ chỉ tự tìm sơ hở của đối phương, hoặc chủ động xuất kích, hoặc ôm cây đợi thỏ, cơ bản phái ra chiến đấu đều là bộ quân ngũ câu toàn, trừ phi căn bản không muốn chiến tranh, nếu không chủ soái hai bên tuyệt sẽ không lộ diện trước.

Bởi vậy, bây giờ thấy Mạnh Chương hiện thân trước mặt bao nhiêu người, Tứ Độc một phương bao gồm cả Vân Trung Quân đều là nghi ngờ, không biết Mạnh Chương rốt cuộc có chủ ý gì.

Đang lúc mọi người hoài nghi, lại nghe Thủy Hào ngồi trên không trung lưng rồng lơ lửng ở đối diện mở miệng quát một

tiếng:

“Các vị lao quân đi xa, lại không biết thông báo ở đâu!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

“Hắn tìm ta làm gì?”

Tuy kinh ngạc, nhưng Mạnh Chương điềm danh, bắt chuyện cũng tự nhiên không thể e ngại. Cùng hỏi rõ kẻ trộm được gọi là mình, liền dặn dò một tiếng, lại hướng Vân Trung Quân tọa trấn trung quân khẽ ra hiệu, chờ y gật đầu đáp ứng, Huyền Vũ Tiêu Linh phi phong phía sau liền vung lên, thúc giục cương phong thần mã, ở giữa hai đạo kim huy ngân khí như một đạo quán nhật cầu vòng bay thẳng về phía Đông Nam như điện xẹt.

Đảo mắt, sau khi nhớ rõ liền giăng co cùng Mạnh Chương sừng sững trong bầu trời đêm rộng trăm dặm.

Kim qua ngựa sắt, hai quân đối chọi nhau, lần nữa nhìn thấy kẻ địch thù truyền thù vào trong xương tủy, hai người nhất thời đều không nói gì. Trong lúc hai mắt nhìn nhau, hai vị cường giả trong mắt không hèn mà cùng giao hảo với nhau.

... Anh võ điềm tướng được thần quang bao phủ kia, chính là thiếu niên khúm núm năm đó sao? Nếu không phải Mạnh chương của hắn đã điều tra lai lịch hắn mười lần, đến bây giờ hắn Mạnh Chương cũng không thể tin nổi chính là tiểu tử thôn dã xuất thân hèn hạ này, dẫn đầu Nam Hải đã kinh doanh nhiều năm giờ đây bị khuấy cho long trời lở đất, gà chó không yên!

Lúc Mạnh Chương cảm khái, bắt chuyện cũng đang đánh giá gã:

“Đây là vị thủy hầu không ai bì nổi kia sao?”

Lại lần nữa nhìn thấy vị Thủy Hầu cao lớn này, bắt chuyện cũng như lần đầu gặp mặt. Trước kia Thủy Hầu kia, cho dù trăm mặc cũng vênh váo hung hăng, giờ tay nhấc chân cũng đầy vẻ ngang ngược tự nhiên; nhưng giờ phút này lại nhìn thấy hắn., Lại chỉ thấy một vị quân tử với cử chỉ trầm tĩnh, vẻ mặt ôn hòa trung hậu. Tuy rằng xương gò má kia vẫn uy vũ như

cũ, áo choàng đen che phủ toàn thân như cũ tôn lên lãnh khốc thâm nghiêm của hắn. Nhưng không biết vì sao, hiện tại lại tận mắt nhìn thấy tuyệt thế kiêu hùng, bắt bẻ lại từ trên mặt hắn nhìn ra vài phần vẻ cô đơn tang thương.

“Nói đi.”

Lúc im lặng vẫn là Mạnh Chương mở miệng trước.

“Lần này để ta, là muốn nhận sai với ngươi.”

“Nhận sai?”

Có điều y cũng không dám tin.

“Đúng vậy, nhận sai.”

Mạnh Chương ôn hòa màu sắc, nhẹ nhàng nói. Lúc nói chuyện âm thanh không cao không thấp, không nhanh không chậm, chính là một phái quang minh lỗi lạc thần sắc:

“Thừa cáo, ngày xưa Mạnh Chương ta xem nhẹ ngươi. Đây chính là lỗi lầm của ta, bất quá tục ngữ cũng khó nói. “Người biết chuyện cần đợi mười năm kỳ”, lúc đầu là ta lỗ mãng. Nhưng mấy tháng qua, ngươi tới Nam Hải ta tung hoành khắp nơi, oai phong hùng vĩ đại một phen tự nhiên, thực làm bản hầu kính nể. Trương Trọng nhắc nhở, hôm nay không sợ ngươi chê cười., Mạnh chương của ta từ khi xem phong vân tới nay, trong hơn một ngàn năm chưa từng có đối thủ, kỳ thật tịch mịch. Hiện tại cũng may mắn gặp được ngươi, mới cảm thấy cuộc đời này không giả dối —— cũng bất luận Trương hiền đệ ngươi có tin hay không, đối với bá nghiệp hùng đồ xưa nay tuyên dương so với bản hầu, nếu gặp được một vị hào kiệt chân chính, cùng hắn liên thủ tung hoành khắp vũ trụ, đây mới là khoái sự thật sự của Mạnh Chương Bình Sinh ta!”

“ ... ”

“ ... ”

Nghe Mạnh Chương nói vậy, qua mới đầu kinh ngạc, Tứ Hải đường chủ đã không sợ hãi, nghe y nói xong chỉ lẳng lặng hỏi một câu:

“Thủy Hầu đại nhân, ngươi đây là lấy lời khuyên hàng sao?”

“Không sai, chính là chiêu hàng!”

Mạnh Chương xúc động nói:

“Nhờ, tiếp nhận hay hàng, ta muốn tâm tình hiền đệ, sẽ không so đo thuyết phục như thế nào!”

Nói xong, liếc mắt nhìn một cái liền mở miệng, Mạnh Chương không chút do dự nói tiếp:

“Thế nào? Nếu như ngươi đến, Nam Hải sẽ đồng ý với ngươi. Chỉ cần ngươi không chê, bản hầu nguyện lấy nửa bích hải cương làm lễ. Nếu ngươi không tin, hiện tại liền có thể tùy tiện chọn một lãnh địa!”

Thấy một trước kia uy mãnh thủy hầu cao cao tại thượng đưa ra lời nói êm tai. Thức ngữ nhất thời lại ngẩn người. Trong lúc yên lặng, trong đầu hắn không hề suy nghĩ đề nghị nào khác, nhưng lại thất thần suy nghĩ một việc khác:

“Ai nha, nguyên lai trên đời này thật có cái gọi là “Vương Phách khí”! Trước kia chỉ cho là nói hươu nói vượn, hiện tại tận mắt nhìn thấy, lại biết nó quả nhiên tồn tại!”

Hóa ra, nếu thật sự không biết, giờ phút này nếu đổi lại là người khác sẽ rất khó lý giải thân thể mình lúc này. Từ khi sinh ra đã kiêu ngạo, khí phách quanh năm dưỡng thành, giờ phút này trộn lẫn ở trên người Nam Thủy Hầu đối diện, lại tăng thêm chút ít vàng quý giá, Xi Tôn chậm rãi nói ra lời người nghe không được liền lập tức đáp ứng. Lúc ấy Mạnh Chương nói xong nháy mắt kia, thậm chí còn tỉnh lại sinh ra ảo giác như vậy:

Nếu trong miệng hắn bắn ra nửa chữ “Không”, lập tức sẽ bị thiên lôi bổ trúng!

Thời điểm như vậy, còn về phần cụ thể hứa hẹn của Vương bá phong thủy hầu thế nào, cũng đã không còn quan trọng nữa.

“Mạnh Hầu.”

Trước mặt khí thế vương bá không lỗ không vào như vậy, bắt đầu vận chuyển đạo lực thái hoa giữ mạng, thư giãn gân cốt thông huyết khí, lúc này mới ổn định tâm thần, khôi phục thái

độ bình thường, liền cười cười, nói với vị thủy hầu trước mắt đột nhiên coi trọng mình:

“Mạnh Hầu mới vừa là lời nói của Kim Ngọc Lương, ta không có kiến thức gì, ngược lại cũng hết sức động lòng!”

“A, có đúng không?”

Đúng vậy. Vừa rồi nghe Mạnh Hầu nói như vậy, hình như ta có thể tùy tiện chọn một lãnh địa trong Nam Hải.

“Đương nhiên!”

“Vậy thì tốt...”

Đường chủ Tứ Hải trừng mắt nhìn, nói:

“Vậy ta chọn quần đảo Thần Nộ.”

“Cái này...”

Mạnh Chương hơi giật mình, khỏ sở nói:

“Không giấu gì ngươi. Thần Nộ đảo luôn luôn là lãnh địa của nhị tử ta, ta cũng không thể làm chủ được!”

“Vậy sao?”

Tứ Hải đường chủ trong lòng cười lạnh một tiếng, lại nói:

“Vậy đổi lại là Thần Điền thì như thế nào? Chính là Âm Sùng chi địa năm đó “Quỷ Linh Uyên”

“Cái này...”

Nghe thiếu niên miệng đầy cười, chuyên chọn những nơi quan trọng hơn, Mạnh Chương cố nén lửa giận, nhẫn nại giải thích:

“Quỷ Linh Uyên sao... Ngươi cũng nói rồi, Quỷ Linh Vực kia âm lãnh. Nơi thập phần xui xẻo, trải qua nhiều năm trấn áp ta vẫn là quỷ khí tụ tập, sợ rằng sẽ bất lợi đối với ngươi. Thúc giắc đi, nếu ngươi thật có lòng, trong Thúi Hải Linh Châu ở Nam Hải ta có rất nhiều chuyện, hà tất phải chọn những nơi không lông này...”

“Thôi!”

Mạnh Chương một lời còn chưa nói hết, Tứ Hải đường chủ liền lớn tiếng quát, nghe nói:

“Mạnh Chương, vốn ta muốn thấy người có thành ý. Ta mới trả lời người một chút. Ai ngờ mới nói hai yêu cầu, người liền ba trở bốn, mười phần không thoả mái!”

Mạnh Chương nghe vậy, đột nhiên biến sắc, đang định mắng lại thì nghe liên tục nói:

“Mạnh Chương, người cho rằng hôm nay ta đến Nam Hải là vì chấp sự phân liệt liệt bờ biển sao? Người lại quá coi trọng ta! Nói thật cho người nghe, hôm nay ta đánh thức chỉ vì đòi lại nợ máu! Năm đó ta và Tuyết Điệp cô nương khoan thai dạo chơi Thiên Điều nhai. Ngồi đối với Thanh Bách Tiêu Nhiên không sao, là ai không nói lý do đánh tới tận cửa? Phương hồn nhuộc chất, chuyển thành phiêu tán; đóng băng La Phù, đồ thán sinh linh. Lúc này lại nhớ tới xưng huynh gọi đệ với ta!”

“Hừ!”

Thấy đánh thức ngôn quyết tuyệt, lửa trong lòng Mạnh Chương rốt cục áp chế không nổi, trong lỗ mũi hừ một tiếng lão đảo tỉnh lại nói:

“Ha ha... Hóa ra người đang đau lòng với cô gái kia: Người có biết vị mỹ nhân đang đau lòng trong lòng người không, di thể vẫn còn trong cung của ta đó!”

“Người!”

Vừa nghe liền lấp bắp kinh hãi, sừng sốt một chút, vội vàng nói:

“Tuyết vẫn còn trong cung của người? Mạnh quân hầu, người đã đặt nàng ở đâu? Có hư hao gì không? Phải biết nàng là người hết sức quan trọng trong đời ta. Người mau giao trả lại cho ta!”

“Hừ...”

Mạnh Chương thấy tình thế khẩn trương như vậy, hừ lạnh một tiếng, trong lòng xem thường:

“Dọa! tiểu tặc gian trá này, văn vện phép khích tướng đã muốn lừa gạt ta.”

Hóa ra Mạnh Chương tưởng rằng thiếu niên gian xảo này sao có thể dễ dàng để lộ ra như vậy; bây giờ bộ dáng này chỉ là khích tướng trước trận, kích động đến mức Mạnh Chương giận dữ hủy luôn thân thể nữ tử kia, do đó bị lực giới nhạo báng. Chỉ tiếc chút thủ đoạn này nếu là người khác sử dụng., Hắc Mạnh Chương còn phải do dự một chút, chỉ là sự tích mấy tháng qua chứng minh, tiểu tặc đối diện này gian ác phi thường; từ lời hắc nói ra, hắc chỉ có thể nghĩ hướng ngược lại. Huống chi, tiểu tặc này ngoại trừ gian trá xảo hoạt, có một điểm muốn nói ra:

“Bất luận hắc nói như thế nào, hắc và Mạnh Chương chúng ta đều là người kiêu ngạo. Chúng ta làm sao lại thật sự để nữ tử tình trường trong lòng!”

Nghĩ đến đây, càng nghĩ càng thấy đúng, hắc liền đưa mắt nhìn thiếu niên kia, chính là thấy hắc khuôn mặt đầy thích khuôn, thoát nhìn thật sự là sống động. Thấy như vậy, Anh Minh thần võ Thủy Hồn nhìn không được cất tiếng cười to, rồi loạn lớn tiếng nói:

“Ha ha! Tỉnh lại ngươi yên tâm, mặc dù ngươi nói dối, nhưng thủy hồn đại nhân ta đại lượng, sẽ lấy đức báo oán, đối với nữ tử kia, ngươi lo lắng, Mạnh Chương ta sẽ bán cho ngươi một ân tình. Kỳ thật chính là ngươi không nói, Mạnh Chương một đời hào kiệt, như thế nào lại làm khó một nữ tử trung nghĩa làm chủ ngăn kiếm. Ngươi yên tâm, Tuyết Diệp cô nương kia của ngươi, một mực nằm ở trong tuyết mật quật Nam Hải bảo của ta, ngươi hoàn toàn không cần lo lắng.”

“Cái này...”

Lần này nói xong, Mạnh Chương liếc mắt nhìn sắc mặt đối diện, rốt cục để gã phát hiện thiếu niên kia nhìn không được lộ ra một tia thất vọng; tuy nhỏ đến mức không thể nhận ra, nhưng vẫn làm cho thần mục của gã nhìn thấy nhanh như điện!

“Ha ha! Thật thoải mái!”

“Tiểu tặc không tự biết, còn dám giở trò trước mặt bản hầu!”

Mạnh Chương hơi đắc ý, gian phòng kia nghe vậy trong lòng lại đột nhiên nhẹ nhàng thở ra:

“Mà thôi! Quả nhiên Mạnh Chương này tự cho là đúng, đã nhận định ta là tiểu nhân gian xảo —— lần này rốt cuộc gã cũng trúng kế!”

Chỉ là trong lòng an ủi, nhưng lại vừa bị Mạnh Chương nhắc tới, vì thế mới mở miệng liền không nhịn được nhớ tới khuôn mặt ôn nhu lạnh lùng ngày xưa. Anh linh xa xăm, hồn khách chân trời, nhưng giọng nói quen thuộc, dung mạo quen thuộc., Lại tựa như vẫn còn trước mắt, trong lúc đau thương nhớ lại, đột nhiên nhớ tới ngày cô gái cả đời thanh khổ kia bị nạn, mình còn từng như ma xui quỷ khiến quát lớn cô... Nghĩ tới đây, cổ họng của đường chủ Tứ Hải đã nghẹn ngào, vành mắt cũng không nhịn được đỏ ửng lên.

“Ai ui...”

Thấy có người trả lời, hai mắt Thủy Hầu dần dần đỏ lên, nhưng vừa rồi sau một phen chiêu hàng thất bại lại cả kinh, trầm nghĩ:

“Chẳng lẽ hắn đang vận ma công gì?”

Dù là thủy hầu pháp lực cao cường, vừa nghĩ tới lúc trước không chỉ bại, những sự tích quỷ dị Thanh Dương kia, cũng nhịn không được da đầu run lên, tranh nhau hét lớn một tiếng:

“Hay cho một tiểu tặc, nếu đã không nghe theo lời bọn hầu, vậy liền chuyển sinh đi!”

Hắn chưa kịp nói xong, tia chớp trong tay hắn luyện thành liệt thiên thần tiên, lập tức bộc phát ra ánh sáng chói mắt, ầm ầm đánh tới thiếu niên!

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi quyển hai, mười vạn Chu Nhan mười vạn đệ nhị thiên phong vân lát phát, điện bách nhận mà phi hồng

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi quyển hai, mười vạn Chu Nhan mười vạn đệ nhị thiên phong vân lát phát, điện bách nhận mà phi hồng

Thủy hầu luôn luôn cao ngạo mời chào một phen, Hi Đồ thiếu niên dũng mãnh vô địch kia có thể cúi đầu quy hàng, nhưng sau khi hắn tỏ thái độ, hy vọng ban đầu của Thủy Hầu đã bị

hủy diệt. Dừng lại một chút, lại thấy thiếu niên này hai mắt phỉếm hồng, trong đó dần có kỳ quang lấp lóe, tuy là Thủy Hầu thân kinh bách chiến, cũng không dám chậm trễ chút nào, lúc này liền quyết định tiên hạ thủ vi cường, đánh một roi về phía gã.

Chỉ là, điện quang lóng lánh của Tuyệt Thế Thần Binh phá vỡ bầu trời đêm, mang theo sát khí thê lương của Úc Liệt đánh tới, nhìn như tránh cũng không thể tránh, nhưng khi điện quang lóe lên, thiếu niên thần thông nhạy bén dĩ nhiên có cảm giác, lúc này ra sức nhảy lên phía trên, khó khăn lắm mới tránh được sát khí dạt dào này.

“Rẹt rẹt rẹt!”

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ xé rách tâm can, một đạo điện quang như kim xà biến mất trong bầu trời đêm sau lưng hắn.

“Chạy đi đâu!”

Đánh hụt một roi, thấy đánh thức lời từ lưng ngựa nhảy lên mây không, Mạnh Chương cũng không chút do dự, bỗng nhiên rời khỏi tọa kỵ ửng long, nhảy vào bầu trời đêm như cá bơi, sau khi nghe được liền ra sức quất một roi.

“Ai da!”

Lúc này thân ở hư không, cũng không giống vừa rồi tiện mượn lực; cảm giác được dưới chân điện quang nóng cháy phóng tới, bất chuyển cuống quýt ngự khí tránh sang bên cạnh, chỉ cảm thấy khôi giáp sau lưng rung mạnh một cái, giống như một chiếc xe ngựa cấp tốc lướt qua người.

Lần này bị róc thịt phanh, khiến hắn thiếu chút nữa rơi xuống mặt biển. Tình hình như vậy, nếu đổi lại là trước đây, rất có thể hắn đã sớm bị đánh xuống mây bay đi, chẳng qua giờ tám tấc tỉnh này đã khác xưa vô cùng, không chỉ có thần giáp hộ thân, còn có thần giáp hộ thân., Hơn nữa mấy tháng qua ở trong Hải Thiên rộng lớn của Nam Hải Bắc nắm chặt tu tập, Luyện Thần Hóa Hư chi thuật kia sớm đã lô hỏa thuần thanh; lần đó cùng Thượng Cổ Thứ Viên Vô Chi Sinh Tử Đấu Tiếu bị đánh cho Hư Không Khí Hải to lớn, hiện tại sớm đã là Linh Cơ dồi dào khí thế, lúc vận chuyển, hư thật tương liên, có tương liên,

phẳng phát cùng Thiên Địa Thần Cơ tuần hoàn mà hồi phục, ồ ồ không dứt.

Chính vì thế, khi Trương tỉnh lời nói có một lần luyện khí tồn tại trong sóng biển thiên phong, đang đến thời điểm xuất thân nhập hóa, lão Long Vân trung quân mấy nghìn năm tuổi lại thấy được vài phần ý tứ phiêu phiêu lãng vãng trên người thiếu niên này. Vì vậy, lão long thần cũng không dễ dàng mở miệng tán thưởng, đợi đến lúc tỉnh ngôn mở mắt ra kiến thức., Hắc nhện không được đứng trước đông đảo Thủy Linh Thần Tướng ở bên cạnh, đối với việc phản bác hết sức khen ngợi, nói ra tiếng “Ta quân hạt trong mây, quân quân vân ngoại”

Bởi vậy, ngày thường hầu như một roi diệt sạch thủy hầu Mạnh Chương, sau đó lại liên tục vung roi, chỉ đánh cho mây đen đầy trời điện quang nhảy loạn, sấm rền nổ vang, tức thì từ đầu đến cuối không thể tĩnh lại, tạo thành vết thương trí mạng. Chỉ là như vậy, dù là thế, đi dưới mười mấy roi này mở miệng nói vẫn mệt mỏi, chỉ lo hết sức tập trung tinh thần nhảy loạn trên bầu trời, như sói lao nhanh, không chút sức hoàn thủ!

“Lên nào, lên nào!”

Chỉ lo nghĩ toàn bộ tính mạng cho loạn tiên, trong thiên phong gào thét gian nan hít thở không khí mỏng manh lạnh lẽo. Lúc này đường chủ Tứ Hải đường vội vàng chạy trốn chết, suy nghĩ duy nhất còn sót lại, yết hầu cổ lớn tiếng gào thét trong lòng:

“Lên a! Mọi người cùng tiến lên a! —— làm sao mọi người đều khoanh tay đứng nhìn?!”

Đối với tình hình cổ quái như vậy, thiếu niên xuất thân phổ phàm lại không biết rõ, giờ phút này hắc cùng Mạnh Chương trong đám người trở lên, cũng không phải địch nhân phổ thông.

“Đây là đối chiến với địch nhân của nhau a!”

Hiện tại hai vị ở trên Vân Thiên, một người là Thần Linh kiệt xuất nhất trong Nam Hải, một người là nhân tài kiệt xuất nhất trên đại lục Trung Nguyên, một người là nhân tài kiệt xuất nhất ở hậu thế, giữa hai người lại xen lẫn một đoạn giết tỳ đoạt vợ, tranh quyền phạt quốc tình hận thù, như vậy Khoáng Cổ

tuyệt kim đối chiến ân oán, sao có thể tùy tiện để cho ngoại nhân nhúng tay vào?

Vì vậy lúc những tiếng động vừa rồi vang lên khắp trời, khi Lang Bôn Tật chạy thực mạng, tất cả mọi người đều ngừng thở, vươn dài cổ, hưng phấn mà khần trương nhìn theo hai bóng người một trước một sau lưu tinh cản nguyệt kia, cố gắng ở giữa khe hở điện quang lập lòe như quỷ ảnh đang truy bắt thân hình của Vô Kiệt thần diệu vô cùng; có học giả tốt thậm chí còn chờ mong có thể tại thời khắc thiên địa vạn vật vận hành như thế này!

“A!”

Lúc này tứ hải tự nhiên mỗi người đều khần trương, Nam Hải đối địch kia lại còn có rất nhiều người đang nghĩ như vậy:

“Quả nhiên là nổi danh không tầm thường, Yêu chủ Long Khuyển trong truyền thuyết quả nhiên không tầm thường! Hôm nay để ta tận mắt nhìn thấy cũng là chuyến đi này không tệ... Chỉ là Quỷ chủ Yêu Vương người đầy thần giáp kia. Sao hôm nay lúc khai chiến lại nói không câu “Nghe danh ta, không bị rơi U Ngục?”

Nguyên lai những lời cảnh tỉnh trong hải vực Thiên Nam này đã truyền ra huyên náo sôi sục, trừ bỏ lời đồn hiểm ác của Long Cung trong đó, lại còn có người từ trong đại chiến lần trước mở miệng triệu hồi ra rất nhiều Bạch Cốt Quỷ Linh., Sau khi hấn mặc trang phục xán lạn, đánh cướp như lửa, lại sinh ra đủ loại liên tưởng. Trong đó có một loại đồn đại là, tờ tuyên bố kia chính là thần tử tiên linh thần nhân do Thánh Linh thần nhân phái đi đề bạt cực khổ, được xưng là “Thái Hoa thần tử”, nói là khi thái hoa thần tử đối địch luôn thích gọi một tiếng trước:

“Nghe tên ta, không Đọa U Ngục!”

Nghe nói, không chỉ có người sống từ nay về sau siêu thoát, không chịu nổi khổ của đao binh, ngay cả oan hồn quỷ linh chôn dưới đáy biển Nam Hải này, cũng có thể cởi bỏ trói buộc thủy quái hải yêu, hồn linh thoát đi, một lần nữa làm người; sau đó bộ khung xương còn lại cũng tự động phục vụ cho ân

chủ—— bởi vậy, nghe nói về thuyết pháp này, Nam Thủy Linh hôm nay cũng có chút buồn bực, vì sao hôm nay “Thái Hoa thần tử” trước khi đã kích lại mở miệng không hô lên một câu.

Trong đám người đang xem chiến có hình dạng khác nhau này, cũng chỉ có hai thiếu nữ kia, vốn quen thuộc với thói quen của thiếu niên, một người nắm chặt tiểu nhận lửa đỏ, một người nắm đại kích Thương Vân, chỉ chờ tình thế bất ổn một cái liền lao ra cứu viện.

“Chắc hẳn ca ca đánh đúng!”

Tâm nhi đã nghe đến cổ hống Long Nữ Linh Tuyên Nhi, mỗi lần nghe được thiếu nữ Băng Thanh thần thái trong suốt ở bên cạnh tin tưởng mười phần, trong lòng cũng bán tín bán nghi, mấy lần không vội vã lao ra ngoài.

Đám người đứng xem say sưa xem cuộc chiến không đề cập tới, hơn nữa còn đang ở trong mây đánh nhau.

Đúng lúc này, đánh thức thì trốn cực khổ, Mạnh Chương kia lại càng sốt ruột. Thì ra, vừa rồi một phen truy chạy trốn, đường chủ Thông Thiên Tứ Hải rất thông minh đã quen với kiếp chạy trốn như vậy, mặc cho Mạnh Chương tiên hung ác đánh, nhưng cũng không còn sợ hãi như trước. Lăng Phong Ngự Hư, tập trung chạy trốn, tuy trong lúc nhất thời hoàn mỹ xuất kiếm hoàn thủ, ngẫu nhiên cũng có chút rảnh rỗi quan sát bên cạnh...

“A! Nguyên lai là con ngựa của ta, cũng cùng chiến đấu với kỵ binh địch!”

Nguyên lai đã tỉnh ngôn trộm nhìn lại, vừa vặn thấy mình vừa mới nhảy ra khỏi ngựa lớn (Ngựa Phong Hạo), đã cùng hắc long tọa kỵ của Mạnh Chương chiến đấu cùng một chỗ.”, Hắc long tử ti không chế. Hai thần kỵ đang vui vẻ cùng chủ nhân của chúng có chút bất đồng, giờ phút này trẻ trung linh hoạt: ngựa phong sương: ngựa phong thần mã chiếm thượng phong, từng đạo phong nhận thanh quang từ bốn phương tám hướng gào thét mà tới, hướng vị tiền bối long chỉ lo hướng về phía trước phun lửa bay đi.

Không đề cập tới vật đấu giá tọa kỵ, lại nói Mạnh Chương, mấy phen đánh tỉnh không được, thấy hắn càng ngày càng chạy nhanh, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng, giờ phút này hắn cũng đã bừng tỉnh đại ngộ:

“Trận chiến này không chỉ là thắng bại mà còn quan hệ đến mặt mũi Mạnh Chương ta!”

Nghĩ tới đây, Thân Hầu ở sa trường lúc này lại bình tĩnh trở lại, liếc nhìn thiếu niên vừa vui vẻ trốn dưới liệt thần tiên của mình, Mạnh Chương đè nén lửa giận trong lòng, cười lạnh một tiếng ở mây đen phía chân trời:

“Tốt lắm, thông minh lắm, chẳng trách ngày xưa không có chỗ dựa, Thanh Dương ở dưới trướng người chiếm không được chỗ tốt, quả nhiên là trơn trượt hơn cả cá chạch! Công phu chạy trốn này, trước tiên chiếm được chỗ bất bại! Nhưng hôm nay, xem như người xui xẻo, bản hầu dạy người chết không có chỗ chôn!”

Vừa nghĩ xong, lửa giận ngút trời Thủy Hầu lúc này nói lắm bầm, một trận chú ngữ dồn dập ngăn ngui qua đi, bạch ngọc bát đoạn tiên trong tay bỗng nhiên đại thịnh điện mang, một trận bạch quang chói mắt thoáng sáng lên thiên địa hôn ám!

Mà đám người tại hạ một mực ngửa mặt xem cuộc chiến, nguyên bản thấy trên đầu hai người kia mây đen giống như mười vạn đại sơn treo ngược, đỉnh ngọn mây đen nhánh như thiết trùy hướng xuống dưới, sâm sâm hướng về biển lớn mình đứng đứng sóng gió, cùng những sóng nước cuộn cuộn như núi trên mặt biển hô ứng lẫn nhau., Nhưng chỉ trong chớp mắt, sau chớp mắt bạch mang hiện lên, Hải Dạ Vân Không vốn hắc ám lạnh lẽo lại đột nhiên sáng như ban ngày! Đám mây hắc ám vốn liên miên như đồi, giờ phút này lại như lân phiến của cá chép trải khắp chân trời, từng đám mây trắng phiêu đảng chậm rãi, ngay cả ở cùng một chỗ lại giống như được phủ kín bông!

“Xảy ra chuyện gì?”

Thấy bầu trời đêm u ám bỗng nhiên sáng như ban ngày, không chỉ có bên phía Tứ Hải Huyền Linh đại kinh thất sắc mà quân

sĩ bản bộ Nam Hải của Mạnh Chương cũng sừng sốt! Ở đây, cũng chỉ có Vân Trung quân., Long Linh Tử và một số ít lão thần Chủ trải qua mưa gió ngàn năm mới đột nhiên nghĩ đến, hiện ra cảnh tượng ban ngày đêm tối điên đảo, hẳn là Nam Thủy Hào hao tổn rất nhiều thần lực, cởi bỏ tám Thiên Thiểm tiên bị xé rách kia, đem tám tia chớp vốn có thả ra một lần nữa, mới chiếu rọi được trời đất biển mây này giống như ban ngày!

Nguyên lai, “Thiên trạch liệt khuyết” trong Mạnh Chương chương này, chính là Tiên Thiên Thần khí hiếm có trên thế gian, do Lôi Thần đúc trong Lôi thất ở Hải Thiên cuối cùng, Thần linh kỳ dị của Hải Uyên, trải qua ngàn vạn năm công sức,, Chọn lựa tám tia chớp cường đại nhất trong thiên địa từ tuyên cổ đến nay, theo lý lẽ âm dương bát quái luyện hóa thành roi; mất thường phàm thai nhìn lại, roi này chỉ là chất liệu ngọc tinh thạch, kỳ thực lại ẩn chứa thần lực cương mãnh khí thịnh nhất trong thiên địa. Mà Mạnh Chương này, từng bái thần linh trong lôi thất làm sư phụ, người này vừa cương mãnh không thua kém gì, Lòng mang chí lớn, liền bị truyền cho thần binh chí bảo này —— có thể nói, các đảo nhỏ Nam Hải nhiều như cát tan không thể ở Nam Hải Thần Long Thần Cương Cương, văn trị văn chương bá ngọc của Nam Hải Đại thái tử đã quy nhất, lại ở dưới võ công của Mạnh Chương hợp lại làm một, thần binh hiếm thấy có danh tiếng “Trời ban liệt khuyết” này có công huân rất lớn.

Đương nhiên, do trời sắp nứt ra, dùng roi ngọc đã đủ để uy chấn chúng thần, mà nếu mở ra phong phù của nó thì cần tiêu hao thần lực rất lớn, bởi vậy trong cuộc chinh chiến dài hơn ngàn năm qua, Thủy Hào Mạnh Chương thật sự dùng đến cơ hội tác chiến nguyên hình của nó, không quá hai lần. Mà lần này nếu cẩn thận tính ra, hẳn là Nam Hải Long Hào thần điện tám lần xuất thế thứ ba.

“Hừ!”

“Trương Tĩnh Ngôn, không nghĩ tới ngươi chỉ là một tên tiểu nhân sơn dã, lại may mắn hóa thành tro tàn dưới Bát Đảo Thần Điện của bản hầu, cũng coi như vận khí tám đời, đủ để lưu danh sử sách!”

Cứ như vậy, ý niệm xoay chuyển phức tạp khó hiểu trong đầu, Nam Hải Hầu uy chấn Thiên Nam rốt cục thi triển toàn lực, cực lực véo động trung tâm tám luồng sấm sét nứt vỡ kia, đem lôi điện Thiểm Điện lập lòe như dải ngân hà bỏ về phía thiếu niên!

... Tám luồng điện hỏa từ hơn vạn năm trước tự nhiên sinh ra trong thiên địa, sau khi yên lặng ngàn năm, một khi phóng thích, liền giống như tám con cự long tiềm tàng vực sâu từ lâu dựng lên, hướng thiên địa bát phương vui vẻ chạy chồm. Dưới sự điều khiển khéo léo của Mạnh Chương uyển chuyển., Lấy thân thể tráng kiện của hắn làm trung tâm, trong nháy mắt thiểm điện mãnh liệt đâm rách bầu trời đêm hôn mê, hướng tám phương phun ra điện sắc bạch diễm vạn dặm. Chớp mắt lại vĩnh viễn điện quang, lóe sáng thiên địa, chiếu rọi tứ hải., Đột nhiên tung hoành trên đỉnh đầu mọi người như một con cua hung ác, đột nhiên thò ra khỏi nanh vuốt, thăm dò một chút, liền thu lấy bảy chùm kim ánh sáng, chỉ chừa lại một cái càn điện hung mãnh nhất, chưa từng tiến về phía trước!

“...”

“... Chỗ điện phong bay lên cản trở, tự nhiên là vị thiếu niên mờ mịt ngự không; mà tất cả điều này, dựa theo điều kiện trên kể lại là đến từ quá trình rõ ràng, chỉ là điện quang lóng lánh kia trong nháy mắt, tất cả mọi người ai có thể thấy rõ? Lúc này sinh tử kia thực chẳng qua chỉ là một đường ranh giới!

Đúng lúc này, mọi người đang quan sát trên mặt biển chỉ cảm thấy trước mắt một màn sáng như ban ngày, tình cảnh của thiếu niên trong lòng lại đột nhiên cảm thấy một hồi tịch diệt. Thân hình vốn bình tĩnh như thường bỗng trở lại., Chợt như một con tằm nhỏ nhu nhược sắp bị tảng đá Thái Sơn áp đỉnh đập nát; vốn tâm thần thanh minh trong suốt như tinh không vạn dặm, đột nhiên một trận mây đen thổi qua, nháy mắt đem tinh hà sáng lạn Thái Hoa trong đầu phát ra che khuất. Một cảm giác tịch diệt bi thương chưa từng có dâng trào như nước sông sông sông sông lớn, dập tắt đỉnh đầu hắn...

“Ngự Kiếm Quyết!”

Ngay tại ranh giới sinh tử này, một cổ không cam lòng khu động nổi lên trong lòng đầu tiên, đó chính là Ngự Kiếm Quyết nhẹ nhàng nhất trong Thượng Thanh sư môn của mình! Trong lòng hấn hét to một tiếng, thanh cổ kiếm “Phong Thần” như lúc ly biệt từ sau lưng đột nhiên rời vỏ, sau khi mở lời lập tức nhảy lên, ngay tại vị trí sau lưng cách đó không đến nửa tấc có thể ngăn trở đạo diện mang bắn nhanh đến kia!

“Ầm!”

Tia chớp chí dương chí cao đụng phải cổ kiếm u nhiên hàm quang, nháy mắt bộc phát ra năng lượng cực lớn. Trong giây lát đã cách sau lưng hấn chỉ gang tấc nổ ra một vầng mặt trời màu trắng; không khí chung quanh bị kiếm hoa tia chớp hùng hực vô cùng này ho một cái, nháy mắt hướng bên ngoài phát nổ, đột nhiên trên không phạm vi trăm dặm nổ ra một tiếng vang kinh thiên động địa!

“A...”

Thiên địa không kịp thời phát sinh kịch biến như vậy, vô luận Tứ Hải Huyền Linh hay là Nam Thủy Tộc, nhất thời có thật nhiều quân tốt lực lượng thấp kém bị khoanh khắc chấn điếc hai tai, làm hai mắt mù đi.

Lúc thảm biến chợt sinh, cũng không nghe thấy bao nhiêu kêu thảm; cự lôi trên bầu trời che lấp hết thấy, mà biến cố này cũng phát sinh nhanh như vậy, mặc dù trong mắt đau nhức, nhưng nhất thời không kịp phản ứng!

Lại nói tới Mạnh Chương!

“... Quả nhiên lợi hại!”

Trong mắt mọi người chỉ trong chớp mắt, Long Hầu sau đó lại thấy vô cùng rõ ràng, tán thưởng một tiếng, thần sắc trên mặt càng thêm dữ tợn, trong miệng lập tức niệm thần quyết, thủ hạ xoay chuyển Âm Dương Càn Khôn, lập tức thu hồi tia chớp kia lại!

“Để xem lần này ngươi không chết như thế nào!”

Đến lúc này Mạnh Chương cũng giết đến đỏ mắt, trong lòng chẳng còn chút ý niệm thù hận nào, chỉ còn lại một ý niệm

trong đầu – mở miệng nói, đi chết đi!

“Không phải muốn chiếm Quỷ Linh Uyên sao? Lần này cho người kiến thức một chút lợi hại của linh pháp Quỷ Linh Uyên Thần Vương!”

Sau khi đem tám tia chớp buộc thành một bó, nhìn cây cột điện thô to rộng mấy trượng ở đầu ngón tay, Mạnh Chương lại có thể im lặng động niệm, trong đôi mắt dị sắc liên tục, đảo mắt một cái, hết thấy cột điện đã lạng lẽ hóa thành màu khác.

“Đi!”

Tâm niệm vừa động, hai tay nhanh chỉ, tám cột sấm sét vô cùng to lớn theo tiếng động mà động, trong nháy mắt đã bay qua ngàn dặm, mang theo tiếng gầm rú tê tê, giống như là rắn độc đánh về phía thiếu niên vừa bị đánh bay ra chín tầng mây!

“Ách...”

Không biết vì sao, nếu nói luồng điện mang vừa bay tới hắn còn có chút luồng cuồng tay chân, nhưng giờ phút này đôi mắt với tám chùm hào quang hợp lại thành một, hắn lại nghĩ được một tia khí tức khác:

“A, hình như ta nên cuồng vọng trái ngược, không chờ điện mang đánh tới đã tự mình Toái Tâm mà chết.”

Từ nơi sâu xa nghe thấy tiếng gọi không thể nghi ngờ như vậy, hắn mở miệng còn bình tâm tĩnh khí, chỉ lẳng lặng đứng trong hư không chờ luồng điện quang đánh tới - hiểu ý đồ lại trấn tĩnh như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái., Mà Phong Thần Kiếm khí của mình lúc này cũng chợt trở thành xử nữ trong khuê phòng, thu liễm hào quang mờ mịt, chỉ lẳng lặng đặt ngang trước mặt mình, từ nơi sâu xa cảm giác được phần thần kỳ kia, phảng phất như nữ tử ăn trộm ôn nhu đang nghiêng người nhìn điện hoa không kiêng nể gì kia.

Trong mắt thường nhân cự đại điện trụ cơ hồ bay tới trong chớp mắt, càng đến gần, cột trụ kia liền càng co rút sụp xuống, đến khi sắp đến nơi phong mang chỉ một người một kiếm, đã trở nên sắc bén nhỏ bé như mũi kiếm; vốn có thể tràn đầy quang mang thiên địa, giờ phút này đã co rút đến kích cỡ đầu kim nhọn., Điện quang vốn trắng như tuyết đã biến thành màu

xanh đen, ở nơi viên đạn sắc nhọn kia gào rú óng ánh, tựa hồ chỉ chờ đến mục tiêu liền xé rách mà vào, vô luận phía trước là thiên địa quỷ thần hay là núi lớn núi lớn, đều dạy nó hóa thành tro bụi, vạn kiếp bất phục!

“Phù...”

Ngay khi đầu của cây cột chớp hoa trụ co lại thành một mũi kiếm sắc bén, bắt chuyện thì một chiêu tuyệt kỹ khác học được từ trên cao cũng ầm ầm xuất thủ. Ngự khí ngưng thần, hai tay lăng phong hư chỉ như đàn tranh gảy đàn tùy ý gảy đàn, một đóa lưu quang phi nguyệt liền từ trên thanh kiếm bất động thanh sắc bay ra., Cột sáng nối đuôi nhau bay về phía kia. Từ đó về sau, khiến những người đứng xem lúc này còn có thể lưu tâm quan sát trọn mắt há hốc mồm là hai vị thần hào tuyệt thế trong mắt bọn họ như đang chơi chuỗi mứt quả; cột điện ô thanh không ai bì nổi đâm vào mặt từng chùm sáng trắng như tuyết., Một đám, hai mảnh, ba mảnh... đợi đến khi mặt trên vòng tròn ánh sáng chỉ lớn chừng một vòng, thế thiểm điện hung mãnh đâm tới mới dần dần ngừng lại.

“...”

Mà lúc này, Vân Trung Quân và một số ít người nhìn thấy rất rõ ràng, bên ngoài ngàn dặm những tia chớp sắc bén như răng nanh kia, chỉ cách thiếu niên thần nhiên lâm phong chỉ có ba bốn bước! Ánh mắt hắn đầy vẻ diễm nhiên quan sát, thậm chí là đã bị tia điện chiếu thành màu xanh mượt!

“Ai da!”

Hơn nữa, không biết vì có gì mà khi hắn cố hết sức vung ra thần điện Thiểm Hoa không ngừng điều khiển cuối cùng đã vi phạm thiên lý ở trước mặt thiếu niên kia thì Mạnh Chương Thần Hào ở xa ngoài ngàn dặm đột nhiên như gặp phải một đòn nghiêm trọng, cổ họng chột ngọt ngọt, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu!

“Hách...”

Nam Hải Long Hào tức giận công tâm, lúc này cũng bất chấp tất cả, liền thi lực rút cây gậy bằng sấm sét như kẹo hồ lô về, hét lớn một tiếng, bỗng nhiên ở trên mây hóa thành một con

rồng vảy đỏ khổng lồ, giương nanh múa vuốt bay về phía thiếu niên kia. Mà lúc này, mây đen vừa rồi bị tia chớp điểm mang nung chảy, rớt cuộc cũng ầm một tiếng sụp đổ, lướt qua thân hình to lớn của Thần Long, bay về phía Thiên Hạ hải.

“Ai da!”

Đến lúc này, thiếu niên vừa rồi thông dong không bức bách cũng cảm giác kiệt sức; đạo lực thái hoa vốn sung mãn hầu như đã tiêu hao hầu như không còn, lúc này lại thấy Mạnh Chương hóa thành ác long hung mãnh lắc đầu quẫy đuôi đánh tới, cũng cảm thấy sợ hãi, nhất thời cũng không kịp ngẫm nghĩ lại tất cả vừa rồi, vội vàng một cước giẫm lên Dao Quang thân kiếm vừa lập được đại công kia, phiêu phiêu phiêu bỏ qua phong mang móng vuốt bay của Mạnh Chương Lân bay, tranh thủ thời gian bại quy đội.

Mà lúc này, không sai biệt lắm, hẳn tiếp cận đại doanh bản trận, vừa rồi những Thần tướng quân tốt chết sống không hỗ trợ kia, lúc này lại như mộng cảnh tỉnh lại, phát lên một tiếng hô xông lên bầu trời, giúp hẳn ngăn cản thủy hầu đuổi theo mãnh liệt kia.

Mà lúc này, Nam Hải một bên:

“... Đây là sự thật sao?!”

Ngay khi đường chủ Tứ Hải tự cảm thấy mặt mày xám như tro, Nam Hải Long tộc kia lại lặng ngắt như tờ, vẫn không dám tin vào hai mắt của mình:

“Tứ Hải Long hí, Huyền Linh yêu chủ, Thái Hoa thần tử, Hỏa Thần nãi nãi ca ca... Bức được chủ công hiện thân?”

Trong lòng vang lên đủ loại cách xưng hô kiểu mới mẻ, bên phía Nam Hải đúng là ngậy ra như phồng!

Nguyên lai, tuy rằng đã hiểu rõ mười phần, nhưng bất luận là tứ hải hay là chúng thần Nam Hải đều hiểu rõ, trong thiên địa này, yêu linh râu quai nón chỉ có thể tu thành hình người thì sức mạnh mới là mạnh nhất. Mà Mạnh Chương Thủy Hầu uy danh hiển hách, bất đắc dĩ hóa ra nguyên hình, chỉ có thể hù dọa dọa những kẻ ngoài cuộc không biết rõ tình hình; như vậy, hiện ra nguyên hình dạng thiếu niên có pháp thuật thông thần

muốn công sát như vậy, lại chỉ là “Cá cóc vừa nhảy lên chân, bộ dáng dọa người, không cần người!

Mà lúc này thiếu niên đắc thắng kia lại không biết rõ tình hình, nhanh như chớp trốn về bản trận, trong miệng liên tục “Thất bại”, đang yêu cầu mọi người tha thứ và cứu trợ, lại phát hiện ngoại trừ Quỳnh Huyền Linh Tuyên Nhi nghênh đón, những yêu binh thần tướng khác không ai để ý tới hắn. Những yêu binh thần tướng vốn khoanh tay đứng nhìn kia, lúc này lại mỗi người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tranh nhau chen lấn tiến về phía sau hắn, chém giết con thần long kia.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan mười vạn huyết quy hoành hành. Linh thú kinh ngạc đến mức cầu quân sự bình triều của quân chúng.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan mười vạn huyết quy hoành hành, Linh thú kinh cầu quân chúng.

Ở phương diện này, kiến thức của Mạnh Chương vượt xa lời nói có thể nói; vừa rồi nhiều lần tấn công không trúng, phần nộ hóa thành đòn tấn công nguyên hình, trước sau chỉ trong chốc lát lập tức ý thức được hình dáng ngu xuẩn. Vì vậy, hất đuôi ra sức một kích, quét ngã mấy chục tên yêu thần lao lên trên mặt đất, lại miệng phun lửa bọt băng quét ngang một hồi, bức lui quân địch, liền huyền hóa về hình người, búng một đạn vào vạt áo bào giáp, thần thái tự nhiên trở về bản trận.

Sau đó, chủ lực song phương quyết chiến liền trở lại quỹ đạo. Toan Nghê mở ra như sóng, khiến lá cờ cửa triện lay động như rừng, từng mũi tên rời cung dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh thống soái của mình phá sóng xuất kích.

Lúc này tinh ngôn đang ở dưới trung quân kỳ của bản bộ, ở trong quân trận cùng với các bộ tộc khác là Tá tướng thống soái cùng một tuyến. Đối với hắn mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên ở trong đại ác chiến quy mô như vậy thân ở một phương thống soái đội ngũ. Vì vậy, vào thời khắc này, hiệu lệnh như nước chảy., Thâm nhãn nhìn trộm quân trận của bạn hữu, nghe vậy liền phát hiện ban đầu hỗn chiến này, mặc dù từng đội ngũ lần lượt trùng kích, người trước ngã xuống người sau nối tiếp.,

Nhìn như có trật tự nhưng nơi phát hiệu lệnh lại hoàn toàn trái ngược, huyền ảo như chợ thức ăn; thủy thần yêu tôn xưa nay tôn nghiêm cao đài cổ, lời cổ uống ừng ực, dùng tiếng lớn nhất của mình hô to các tướng quân truyền lệnh âm ỉ. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể khiến cho bộ hạ nghe rõ trong Hải Thiên chiến trường đang sôi trào ở giờ phút này!

Hơn nữa tư thế hai quân này, từ trên cục diện chiến đấu, cũng cùng mấy trận đại hỗn chiến mới tới Nam Hải không khác gì nhau. Xung phong ra lệnh, triển khai cả hải cương sát trường mệnh mông như hỗn độn., Khúc ca gào cổ quái trên quý chân động thiên địa, giao long cương xà cường tráng uốn lượn trên thiên địa lộ, ở rìa mây đen dày đặc cùng lôi điện cùng nhau vũ động. Quang hoa trên vu sư quát trượng cùng đao phong lóe sáng tôn lên vẻ nổi bật của chiến sĩ., Đao cầu vòng điện hoa lệ rực rỡ được tạo thành từ cầu vòng điện sáng rực, ánh sáng giao thoa giữa màn đêm biển, chiếu rọi biển trời khắp nơi, đan xen vào nhau, quấn chặt lấy nhau. Ánh lửa nhiều màu cùng với ánh lửa lạnh như băng cùng với tiếng gầm thét dồn dập tạo thành một loại tâm tình kỳ dị, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, từ trong đêm tối vô biên lan tràn thế chỗ giao thế.

Tuy nói, từ trường hợp này nhìn tựa hồ không khác gì so với quyết đấu hỗn chiến ngày xưa, nhưng cụ thể cục diện chiến đấu lại có khác biệt rất lớn. Mất thường có thể nhìn ra khác biệt rất lớn, đó là Tứ Phế một phương phối hợp với Lục Địa Yêu Tộc lúc mới tới Nam Hải!

Tỷ như, trong quá trình diễn luyện thực chiến mấy tháng qua, Giao Long Tiều Hành - điều hâu, chim chóc, linh vật, chim chóc, sóng biển đều sẽ đến lục lưu. Chim ưng, hung ác của Huyền Linh Tộc, thí dụ như Ưng, Ưng, Thửu..., Diên, Tỳ Hưu, kiêu, điều chi thuộc. Vốn vương giả trên bầu trời lục địa thật sự hung mãnh; mỗi lần nhào tới chém giết thì đôi cánh đều xoay chuyển như bánh xe., Thân thể khổng lồ từ chín tầng trời hạ xuống, nhanh vuốt sắc bén vươn cái đầu đội mũ chụp nát. Chỉ có điều, trải qua vài lần thực chiến chứng minh, thuật phi công của lục địa vẫn không không quá thích ứng với chém giết giữa sóng gió trên biển. Vì vậy trái cây là chim điều hâu nước hoặc giao long các loại liền dạy bọn họ phương pháp

xung phong của sóng biển, còn căn cứ đặc điểm của mình nghiên cứu ra trận pháp phối hợp mới mẻ trong thực chiến.

Ví dụ như, khi Tứ Độc Giao ngăn cản Toan Nghê ở Nam Hải, Huyền Linh Chiến Cầm nanh vuốt sắc bén liền ở trên cao xoay quanh bay múa. Khi thấy chỗ trống, liền vọt thẳng xuống đem Hải tộc đang chuyên tâm chiến đấu trong sóng nắm lên, xách lên giữa không trung, sau đó chiến sĩ Thủy tộc sóng biển ngằm ngằm ngằm hiểu, đều ném băng kiếm toa thương, giết chết Hải tộc giữa không trung không hề mợn lực.

Trừ điều đó ra, thì hữu hiệu hơn là sự phối hợp của pháp thuật đạo môn và yêu linh kỳ quân; giống như lần trước hòa bình phản với Côn Du Châu. Ở trong đại chiến ngàn vạn người như vậy, các tiên bối cao nhân Thượng Thanh ngày xưa bỏ đi phi kiếm có thể vượt ngàn dặm lấy đầu lâu, hợp lực khu động thượng cổ bí thuật “Trầm Ba Cổ Hải”, Trong vùng biển vốn đang dậy sóng ập tới, cực lực tạo ra một mặt nước cứng rắn giống như lớp vỏ, làm cho đám Côn Kê Lang kỳ vô cùng hung mãnh ở phía trên lượn vòng như triển lãm phẩm. Chúng chạy băng thành một vòng xoáy thật lớn; theo sự điều khiển của hơn một trăm cao nhân tuyệt thế tuổi thanh niên thì mặt biển kiên cố càng lúc càng lớn, yêu linh thú kỳ kia cũng càng chạy càng xa., Càng xoay càng lớn, sóng rắn ba hải thuật cũng cố mặt biển thay bọn họ. Bọn họ lại trùng kích mở rộng phạm vi các Thanh chân nhân thi pháp, cả hai phối hợp với nhau. Chính là đánh đâu thắng đó, là tuyến tiền phong của vòng xoáy thú kỳ., Không ngừng đẩy mạnh. Đến trước trận thế cổ thủ của Nam Hải Long quân, đám côn tinh côn kê lang kỳ đã gia tốc đến như cuồng phong, lúc này vùng đao búa tinh nhuệ mới đối chém giết, trận thế nhìn như vững như canh vàng kia thường thường là một kích phá tan!

Ngoại trừ nói ra những sự khác biệt có thể thấy được, còn có một điểm trọng yếu khác, đó là trải qua mấy tháng khổ chiến, sĩ khí thế lực hai bên đã giảm đi, khác biệt rất lớn so với ngày đó.

Điều đáng chú ý nhất là mấy tháng trước khi khai chiến, Tứ Độc Long Vương không hề keo kiệt, ban thưởng của đại phái; bất kể là tộc của họ, hay là minh hữu, minh châu, đại bối, Linh

Tê, Ngọc Nha,, thao thao, phỉ thúy, đủ loại bảo vật quý hiếm kỳ dị thưởng cho người có công. Trên đến tướng soái thủ lĩnh, xuống tới tiểu binh bình thường, chỉ cần lập chiến công, hoặc là gián ngôn hảo ngôn, tất cả đều có hậu ban tặng. Thậm chí còn có hậu thưởng., Bởi vì dựa theo công lao ban thưởng không chút khát nợ, cho nên trên bảo chuẩn bị từ trước tới giờ hoặc là chiến lợi phẩm mới có không đủ chia, Tứ Độc Long Quân liền đem lễ vật trên bảo Mạnh Chương lấy lòng Linh Khuyết năm đó năm đó, cũng từ phía sau cấp tốc điều đến, phong tặng cho thần hữu công ban thưởng. Kể từ đó, tứ giai hạ các niệm lục ân, Huyền Linh Yêu tộc càng thụ sủng nhược kinh, đâu còn không đủ khả năng tử lực!

So ra, Mạnh Chương kia chưa từng keo kiệt hơn.

Thủy hầu uy chấn Nam Hải nhiều năm, lúc này lại nghĩ sai một chút. Mạnh Chương vốn tưởng lần này Tứ Độc Huyền Linh vượt biển xâm nhập, tướng sĩ dưới trướng mình vì bảo vệ vệ vệ gia tộc mà phản khởi phản kháng, chính là chuyện trong đó. Mọi người cùng chịu nạn tộc, nếu có công chỉ cần khen thưởng vài câu là được, không cần hậu hĩnh.

Chỉ là, Mạnh Chương lại không ý thức được, trong mắt rất nhiều thế lực ở Nam Hải, Tứ Độc công phạt Nam Hải là đối với bọn họ., Cũng không phải là dị tộc người chết ta sống chém giết, mà là việc nhỏ tranh quyền đoạt lợi trong nội bộ long tộc mà thôi. Dựa theo lý niệm cùng thói quen lúc đó, Vân Trung Quân dẫn quân xâm lấn quy mô lớn, chẳng qua là tiểu bối trong long tộc trừng phạt phạm thượng giới; từ lúc bắt đầu..., Cũng thập phần hợp tình hợp lý —— ai bảo thủy hầu nhà mình suy nghĩ sai lầm, lại đi cưỡng đoạt Tứ Độc công chúa? Cực kỳ nhục nhã như thế, đủ để Tứ Độc khơi mào một trận chiến tranh. Mà chiến sự này ai thắng ai bại, có bao nhiêu quan hệ với những thủy tộc Nam Hải thấp hơn bọn họ? Cho dù Nam Hải cuối cùng dị chủ thì sao? Dù sao cũng là việc nội bộ của Long tộc, Thủy Linh nhỏ nhỏ của mình thật sự không đáng liêu mạng tranh chấp.

Ý niệm trong đầu như vậy, đại chiến mới bắt đầu thắng bại, còn không quá mãnh liệt. Nhưng chờ chiến cuộc bất lợi, Nam Hải liền tiếp bại lui. Ý nghĩ như vậy liền ở trong lòng rất nhiều

người mọc rễ nảy mầm, giống như cỏ dài. Không giống như lúc đầu liền chết chống cự.

Trừ đi những thủy tộc thân phận tương đối thấp kém đó, các quý tộc Nam Hải mang theo huyết mạch long tộc cũng đồng dạng tồn tại ý niệm tương tự. Lão Long Vương tứ thiếu kia không phải nói rõ ràng trong Tự Văn sao? “Nguyên ý Phụ bá Ngọc làm chủ; có thể thấy được bồi phận của lão Long Thần kia còn cao hơn cả thế hệ Tứ Độc Long Quân., Bất quá là nhìn qua không quá Mạnh Chương ngang ngược, muốn thay Nam Hải tìm mình chủ khác mà thôi. Long Quân làm như vậy, tuy rằng có chút không phù hợp với thói quen bản thân chỉ huy Thiên Chương Mã Thủ sai đâu đánh đó trong mấy năm gần đây, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện vạn ác bất tha.

Bởi vậy, chính bởi vì có ý tưởng như vậy, Nam Hải này từ trên xuống dưới trải qua mấy tháng thất bại, tâm tư đã khác rất nhiều so với ngày xưa. Tuy rằng bình thường không có bao nhiêu hiển hiện. Nhưng đã đến chiến trường đường sinh tử này., Chút tác dụng tâm lý đó hầu như tương tự trận chiến! Máu thịt bay tứ tung, lúc bình thường chỉ tùy tiện oán thăm, chờ mình mất lộ hung quang, miệng mũi phun tanh trảm tới phi đao trên mặt biển. Mạng sống như treo sợi tóc lúc bình thường mơ hồ, suy nghĩ đột nhiên lại rõ ràng:

“Ai da, dù sao cũng là chuyện nhà người khác, tội gì ta phải can thiệp? Mới xuất đầu đã phải chịu đòn!”

“Ừm! Tuy rằng yêu thú này không phải Long hệ Thủy tộc, nhưng người khác dù sao cũng là con rể Long Vương, Yêu tộc này xem như là bộ nhạc tư nhân của hắn, khẳng định cũng coi như là phụ thuộc Long tộc!”

Đao thương cùng cử động trong nháy mắt, chỉ cần từng tồn tại ý niệm buông lỏng, liền lập tức vòng vo. Bắt đầu chỉ là mấy cái đầu óc linh hoạt nhất, ném mũ bỏ giáp chạy trốn chết. Không bao lâu liền giống như ôn dịch lan ra, tâm tư con người biến đổi, đầu trận cước lỏng lẻo, vừa rồi còn đánh cho Nam Hải Long quân có khuôn mẫu, không đến một lát công phu lại bắt đầu lui về phía sau chạy trốn —— mấy trăm năm qua

Long tộc bộ ngũ tung hoành Nam Hải. Nhanh như vậy sụp đổ không phải đầu hoang đường một lần!

Đến lúc này, một minh chứng khác của chiến cuộc là Nam Hải còn có pháp sư dư lực thi pháp, bố trí Hắc Vụ yểm hộ thất bại thối lui, mà Tứ Phế một phương lại nghĩ cách hướng đối diện chiếu rọi thần quang, ý đồ làm cho đối thủ không còn chỗ ẩn thân. Chỉ nhìn từ điểm này, đã biết tình hình chiến cuộc song phương đã biến dài.

Chẳng qua, tại thời điểm như vậy tưởng chừng như không thể cứu vãn, long chủ Mạnh Chương đang bị loạn quân cuốn lấy, dần dần lui về sau, vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, không chút sốt ruột. Nhìn thần sắc bình tĩnh của y, như y còn chuẩn bị hậu thủ, như đã tính trước.

Chỉ là, lại đợi thêm chốc lát, phe mình càng lộ vẻ tan rã, Mạnh Chương tận mắt nhìn thấy cũng không khỏi nóng lòng. Sau khi râu quai nón, điện chỉ của Thần tiên đã vọt tới đám bộ hạ của Long Kỵ lúc trước bị đốt thành tro bụi, Mạnh Chương trầm nghĩ:

“Kỳ quái, Long Linh kia luôn miệng nói hôm nay liền có thể thành công, bất kể quân địch có thể lớn đến mức nào cũng có thể xoay chuyển được chiến cuộc - nhưng vì sao đến bây giờ vẫn còn chậm chạp không tới?”

“Chẳng lẽ lão già lừa ta?”

Mạnh Chương giờ phút này tâm loạn như ma. Thoáng một chút, nhìn phòng tuyến xa xa không ngừng lùi bước, còn có những cái gọi không biết tên gọi là dị tộc cầm thú, Mạnh Chương trong lòng liền có chút ai oán:

“Ôi, nếu không phải Thần Vương say sưa ngủ, không kịp truyền thần pháp cho ta, nếu không với đám tiện gia các ngươi sao có thể giương nanh múa vuốt ở Nam Hải ta! Những thứ này...”

Đang lúc Mạnh Chương bắt đầu nguyên rửa trong lòng, lại đang nghe trong loạn quân từ hậu trận truyền đến một tiếng la:

“Chủ công kinh hãi, lão thần đến đây! — nhờ hồng phúc của ta, Cửu Quỷ (Hương) “Nguyệt”” đã được ta triệu hoán!”

Mạnh Chương nghe tiếng, kinh hãi quay đầu, đang thấy sau trận thủy linh hải tốt như thủy triều tách ra hai bên, ở giữa hiện ra một vật; lúc giương mắt xem, đang thấy hình thể to lớn, thông thiên triệt hải, lấy Long Linh cầm đầu mấy tên pháp sư khổng chế hướng chính mình chen chúc đến!

“Đó là cái gì!”

Lại nói bên kia đại chiến, lúc này mượn thân quang bắn loạn bốn phía bầu trời đêm, tứ phi một phương cũng thấy trận hình đại loạn đối diện, trong tam quân phân ra một con cự thú chưa từng thấy sóng phân sóng đẩy sóng, cao hơn mây, đang sừng sững đối diện bên mình!

“Đó là...”

Một trận gió quét tới, thổi bay mấy tầng mây mù, đầu lâu của quái thú kia cử động rất chậm rãi từ trong mây đen hiện ra; lúc này mọi người bao gồm cả thông tin mới thấy rõ thân hình quái vật khổng lồ như ngọn núi, làn da bóng loáng như gương, Ánh sáng xanh lam lóe lên. Cự thủ thò vào trong mây kia bỗng nhiên chín phần, số lượng rất nhỏ, có chín con. Một con Trác Ngạn rút đầu, ngồi trên cao, ánh mắt sáng quắc; tám con còn lại vây quanh bốn phía như sao quanh trăng. Quan sát chín con đầu ở giữa, giống như một con rắn khổng lồ đứng đầu., Đôi mắt nhỏ xinh, trong cái động lớn có lưỡi rắn thè ra. Tám mặt xung quanh thì như mặt người, tuy không nhìn rõ khuôn mặt nhưng cũng chia năm ngũ quan, ít nhất là cái miệng khổng lồ lạnh lạnh, nhìn không thấy đáy, vô cùng đáng sợ. Nhìn lại cự trảo dưới chân nó ngẫu nhiên nhô ra, lại có chút giống vuốt rồng.

Nhìn qua, quái thú này giống rắn mà không phải rắn, giống như rắn mà không phải rắn, lại giống rồng cũng không phải rồng, hình dáng mười phần đặc dị; nhưng mặc dù không biết lai lịch, từ thân thể nó bóng loáng không vảy, ra khỏi mặt nước hành động chậm chạp hai điểm này có thể thấy được. Chín con quái thú này hẳn là sinh vật biển sâu; nhìn bộ dáng chín ngọn núi chung quanh nó, cũng không biết đã sinh trưởng mấy vạn năm.

“Chẳng lẽ... là Cửu Quỷ Thu?”

Nhìn thấy quái vật này, tuy rằng đại đa số Yêu Thần ngây thơ, nhưng Vân Trung Quân, Băng Di, Lâm Tượng và Thất Thần Nhân lập tức đoán ra lai lịch của quái vật đối diện; tuy rằng bọn họ chưa bao giờ gặp mặt, nhưng cũng từng biết được trong bí tịch Hải Tộc, có đặc thù như trước mắt, chính là thượng cổ thần thú Cửu Quỷ Quỷ ái mộ thập phần hiếm có!

Hóa ra, Liên Vân Trung Quân này cũng chỉ nghe thấy Cửu Quỷ Quỷ, chính là Thâm Hải Cự Linh Viễn Cổ còn sót lại. Hình dáng Long Trảo Tích Thân, đầu rắn chín mặt, tương truyền là di tộc của thượng cổ thú thần tướng Liễu. Cửu Quỷ Quỷ này., Thân hình khổng lồ như núi cao trùng điệp của thế gian, từ ngày sinh ra đã ẩn sâu dưới biển sâu. Sa mạc ba ngàn năm làm thức ăn, ba ngàn năm sau sẽ không tiếp tục ăn thịt. Mà lấy linh khí ngũ hành của đáy biển làm thức ăn, cũng bởi vì nó là loại khát máu nhất trong ngũ hành. Cự thú này thường thường dựa vào núi lửa dưới đáy biển sâu., Ló cái đầu ra khỏi miệng hang lửa, chỉ cần trong đó có dung nham chảy ra, liền trực tiếp hút vào, thập phần thích thú. Hoặc là truyền nó lại quen dùng khe hở đáy biển làm giường, mỗi lần say ngủ tỉnh lại, chỉ hé miệng, liền trực tiếp ăn tươi nuốt sống địa tâm khói nóng bỏng.

Chính vì tập tính thực phổ kỳ lạ như vậy, Cửu Quỷ Thuần trải qua ngàn vạn năm luân hồi không biết bao nhiêu kiếp này được hun đúc từ khói lửa ngũ linh, trong cơ thể lại có tiên thiên thần tính luyện hóa ngũ hành tinh hoa, bởi vậy, trong đại dương này tuyệt đối không có Cửu Quỷ Xương nào nổi giận. Chín con đồng loạt phun ra ánh lửa, ngũ hành hỏa nóng chảy bộc phát, uy lực có thể dời sông lấp biển, hủy thiên diệt địa!

Bất quá, mặc dù Cửu Quỷ Thuần có uy lực như thế, lão thiên kia tựa hồ không chỗ nương tựa hồ vì bình hành thiên địa nhân thể này, tại lúc giao cho Cửu Quỷ Dung uy linh khôn cùng, lại cấp cho nó một bộ mặt nhỏ, làm nó từ nhỏ sinh tính trung hậu, hết sức thiện. Trừ điều đó ra, Cửu Quỷ Ngao hành động lại cực kỳ chậm chạp, mỗi ngày đều ở trong đám núi lửa đáy biển không muốn động đậy. Bởi vì như thế, Mạnh Chương một lòng muốn kéo dài chiến cuộc tác tác tác tác tác áp chế như lửa xâm nhập, nghĩ đến đầu thần tử Long Linh chính mình mấy

trăm năm trước ngẫu nhiên phát hiện Cửu Quỷ Cự Thố, liền mật lệnh thủ hạ dốc lực nhất của mình. Nhất định phải nghĩ cách đem nó đuổi tới bên cạnh Cửu Thông cốc, phụ trợ nó cho mình tham chiến —— nó

Mặc dù, bản thân mình đối với Long Linh có thể thuận phục được hay không cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng nhìn tình hình trước mắt, tựa hồ lão thần tử có trí năng song toàn không phụ sự mong đợi của mình, đã đem quái thú hiếm có trên thế gian này đuổi tới.

Không nói đến biến hóa tâm lý của đám người Cửu Quỷ Quỷ hiện thân trong chiến trường, lại nói Long Linh, giờ phút này hẳn xác thực là cố gắng cuối cùng vì lợi ích của Nam Hải. Những ngày qua, vì để Cửu Quỷ Quỷ Khu trời sinh nhất gan cho mình sử dụng, Long Linh thử qua hàng trăm loại mật pháp linh phương; mấy lần thí nghiệm, nếu không phải bản tính thuần phác trung hậu của Cửu Quỷ Quỷ Cương chân, nếu không lấy hắn quấy nhiễu như vậy, sớm đã miễn cưỡng đem hắn tính toán ngũ hành tinh hoa nuốt vào.

Trong cuộc thử luyện gian khổ như vậy, cuối cùng Long Linh phát hiện, chỉ cần mình bỏ ra viên Long Đan đã luyện được hơn ngàn năm kia, quán chú lực lượng Ngũ Hành vào., Trên đỉnh Cự đạo treo ở trung tâm Cửu Quỷ Thuấn, cũng thao túng Ngũ Hành lực trong long đan sử dụng thành phần mỹ vị nhất ăn khớp với ngũ linh thực mỹ vị nhất trong lòng Cửu Quỷ Thu. Phụng lấy mật pháp Long Cung điều khiển tâm hồn, liền có thể thông qua long đan tương thông tâm ý với Cửu Quỷ Quỷ Dung, chỉ huy nó sử dụng!

Đương nhiên, phương pháp này nói thì đơn giản, thực tế muốn thành công vẫn là thiên tân vạn khổ; lúc này không hề vương vịu. Cũng chính vì phương pháp điều khiển này, nếu lúc này có ai bay lượn trên chín tầng trời, liền có thể phát hiện trên đầu của Cửu Quỷ Phong to như núi băng, còn treo một viên long đan đỏ tươi to bằng quả trứng gà, đang quay tròn loạn chuyển, trong mây mù tản ra hồng quang âm u.

“Hồng...”

Trong chiến trường chớp mắt biến hóa mấy lần, chiến cơ nhanh chóng trôi qua, cho dù giờ phút này có Giao Long Hùng Ưng bay cao trên chín tầng trời, cũng không kịp phát hiện trên Cửu Quỷ cự đầu còn có viên Tinh Hoa Long Đan hết sức nhỏ; Cửu Quỷ Hoa chạy Long Đan kia một khi hiện thân trên chiến trường, liền có thái độ khác thường, lưng dựa vào Cửu Tinh Châu., Trong miệng chín cái khổng lồ dâng trào ra ngũ hành quang khí, chín cột sáng lói lóe lên điện xạ phạm vi vài dặm, mang theo cự lôi, sát khí thâm lương nhất trong thiên địa ngũ hành hướng trên trời dưới biển mãnh liệt lao tới, đem các chiến sĩ tiên phong né tránh không kịp nháy mắt nuốt hết, hài cốt vô khuyết!

Kịch biến như vậy, ngay cả Vân Trung Quân đa mưu túc trí cũng không tính được; mà quang khí dị chủng dị chủng Viễn Cổ lưu lại sắc bén như thế, trong lúc nhất thời mấy không có phương pháp phá giải, bởi vậy trên dưới Tứ Phẩm Bất Độ Huyền Linh, từ khi Cửu Quỷ Thố phun ra ngậm đầu tiên diệt sạch quang khí, cũng chỉ có thể chạy trốn tứ tán, tránh né sóng dữ khắp nơi, không hề có lực hoàn thủ.

Vì vậy, đến lúc này Nam Hải Long Quân lại bất ngờ chuyển bại thành thắng; vốn dĩ Cao Ca mạnh mẽ tiến vào Tứ Độ Huyền Linh Minh quân, chỉ trong chớp mắt đã tử thương thảm trọng, chớp mắt chỉ có thể chạy trốn chết!

Lúc này, chỗ Cửu Quỷ Ngao Quang Lăng kia phun, ngay cả tướng lĩnh Thần Linh kiệt xuất nhất của Huyền Linh cũng chỉ có thể cực lực tổ chức bộ tốt trốn tránh, không có bất cứ lực phản kháng nào!

Mà trải qua sự ác sát một thời khắc này, toàn bộ yêu thần nhân trên chiến trường đều đã biết, quang khí phun ra từ miệng Cửu Quỷ Quỷ giống như một con pháo mãnh liệt, uy lực quả thực rất lớn. Nếu như ánh sáng phiêu quần trăm dặm kia rơi vào trên người, chỉ có yêu thần thân mang pháp lực lớn lao mới có thể miễn cưỡng thoát được một mạng. Những yêu thú thủy linh linh linh linh linh linh linh linh thấp kém, thì ngay khi sóng ánh sáng chạm tới liền lập tức bỏ mạng; theo sự công kích của quang khí ngũ hành khác nhau., Hoặc là cả người phát xanh bị đông chết, hoặc là toàn thân vỡ vụn như cục bùn,

hoặc là giống như gặp lửa nóng nhất, ở trong quang hoa Cửu Quỷ sáng lạn hóa thành một đạo bạch quang, nháy mắt thiêu đốt tiêu tán.

“...”

“Nói mau!”

Trong thời khắc nguy cấp như vậy, trong kẽ mây nơi Quỷ Triệt phun chết, quân đột nhiên chạy tới gần bắt chuyện, vội vàng nói:

“Nói rõ, Cửu Quỷ Thố kia quả thực khó xử, chính diện không thể tiếp cận. Người nếu có khí lực, nhanh chóng dẫn tinh binh từ Cửu Tinh Châu trở lại phía sau nó, nhìn xem có phá giải hay không —— ài!”

Lời còn chưa dứt, một chùm Cửu Quỷ quang khí phân liệt thành gió lửa cuốn tới, từ trước mặt Vân Trung Quân cạo thiếu chút nữa thiêu hủy râu ria hắn. Vì vậy cũng không đợi được nhiều lời, lão Long Vương che chở đám người dưới trướng cấp tốc tránh nạn.

Thấy vậy, bắt chuyện cũng không nói nhiều, liền vung tay lên. Đi theo đội ngũ bản bộ như gió cuốn sấm sét, từ đằng sau hướng về phía Cửu Tinh Châu mỏng manh đánh tới.

Tinh ngôn vung binh xuất kích, bày Tứ Độc lão long trong vội vàng nhìn bóng lưng hắn đi xa một cái, trong miệng phun ra một hơi tránh né khói độc kia, lại nhin không được ngã chân thở dài:

“Xúi quẩy! Vừa rồi còn khẩn cấp, lại quên dặn dò với hắn, thành thì có khả năng, không thành thì đừng liều mạng, dù sao không cho cháu gái giữ quả nhân mới là quan trọng nhất!”

Chẳng qua, vội tổ chức phòng ngự ổn định đầu trận tuyến của lão Long Quân, lúc này lo lắng lại dư thừa, thiếu niên mang theo chú nhóc xinh đẹp kia cùng xuất phát, xưa nay đều có thể thăm tra thời thế, người thờ phụng nhất chính là “An An nhất!”

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi lần thứ mười vạn Chu Nhan mười vạn huyết nhục, đường xa mơ màng, cảm thụ lưu

ba bi âm.

Nói tới chiến hỏa bay tán loạn, bắt đầu nhận lệnh Vân Trung quân, trong lúc vội vã dẫn dắt mấy nhánh kỵ binh sau lưng giết về phía trước. Đó chính là phía đông bắc Cửu Tinh Châu, thoát nhìn doanh bàn thừa thớt, không khó công phá.

Kỵ binh công kích như gió cuốn theo, rẽ biển chia sóng một đường giết chóc; chỉ một lúc sau, đội ngũ đã tiếp cận đại trận của Nam Hải Long quân.

Cũng không biết có phải do lúc trước bị giết đến sợ hay không, hay là cánh Đông Bắc này thật sự là nơi yếu kém, nên tinh lại dẫn đầu, mang theo Vọng Nguyệt Tê Kỵ điên cuồng gào thét quất tháo., Tịch Thủy Thương Lang, Thủy sư long kỵ của Bàn Trạch hay Ba Lăng đều dũng mãnh chém giết, dọc theo đường đi vậy mà không gặp bất cứ hành động chống cự gì. Đội ngũ nào dám như gió lốc thổi qua, đảo mắt liền từ trong nước biển mặn chát chạy lên bờ cát Cửu Lộ Châu, leo lên Hải Châu vốn có cái tên “đạo hộ thứ ba” của Nam Hải Long Vực”. Trong lúc kích động, một số ít binh lính trần trụi bước chân chạy nhanh căn bản không cảm giác được cát vụn đá dưới chân.

Đội leo lên bờ bãi lầy, bắt chuyện nhanh chóng hướng bốn phía nhìn lại, lại phát hiện giữa gỗ cây Cửu Tinh Châu thừa thớt, chỉ có bức tường gỗ trại rải rác, giữa xác ngọn Diệp Gia là từng mảnh hồ nhỏ., Lúc này trên bầu trời khói lửa như lưu tinh kéo dài, chiếu rọi xuống hồ nhỏ tĩnh mịch này, biến hóa đủ loại màu sắc. So sánh với phòng ngự trên đảo này, ngược lại trên bầu trời đầy Hắc Giao hung ác, ở dưới mây phủ xuống tuần tra tới lui. Nhìn long xà đầy trời này, chắc hẳn cũng là Nam Hải đề phòng có người từ sau lưng đánh lên Cửu Quỳnh Bí.

Giờ phút này sự tình khẩn cấp, cũng không khỏi đàm trình sát đội đột kích này cân nhắc tỉ mỉ. Đơn giản nhìn bốn phía một chút, bắt chuyện liền lập tức huy binh xuyên rừng mà qua. Đối mặt với con thần thú nguy nga phía tây nam chân trời kia, cấp tốc tiến lên.

Tạm thời giữ im lặng, huy binh nhanh chóng không đề cập tới, lại nói trên chiến trường hạo đại phía tây Cửu Tinh Châu, giờ phút này chiến cuộc đã nghiêng hẳn về một bên tình hình. Cửu Quỷ Dung uy lực cường đại không ngừng phun ra, ánh sáng năm màu rực rỡ như thác nước chảy ra trăm dặm, chỗ quang bộc phát ra dòng nước., Nhân thần không chết cũng bị thương, tình cảnh vô cùng khốc liệt. Đối mặt với thần quái cường đại đến mức không cách nào hình dung được như vậy, pháp thuật kinh nghiệm đều không có tác dụng; kết cục giữa sống và chết, chỉ quyết định cách vật kia xa hay gần.

Trong một đêm này, toàn bộ sinh linh đang giãy dụa trong lưu quang Phi Hỏa đều phát ra tiếng rên rĩ. Lần đầu tiên hiểu ra có lẽ lực lượng không thể kháng cự trong trời đất này vẫn không phải lực lượng tự nhiên; trước kia thấy động đất ập tới, núi lửa phun trào phun trào., Loại lực lượng thôn phệ một lần hủy diệt tất cả sức mạnh khổng lồ kia tựa hồ đã vượt qua lúc bình thường. Nhưng bây giờ quái thú chiếm cứ biển khơi phá mây, ngạo thị tất cả năng lượng hủy diệt dâng trào ra, liền giống như để tất cả lực lượng tự nhiên trong trí nhớ trước kia hình thành boong boong; thượng cổ di tồn linh thú hi thế, tựa như một con cóc khổng lồ trong mộng cảnh. Toát thiên ngọa đất, như thiểm điện phun ra quang điểm linh lười mỹ lệ, đem thiên địa rộng lớn nuốt từng chút một.

Ở trước mặt loại sức mạnh to lớn không thể kháng cự như vậy, vốn Tứ Độc Huyền Linh chiếm hết ưu thế trong khoảnh khắc chỉ có thể chạy trốn bảo vệ tính mạng. Chờ Cửu Quỷ Thần Thổ phún phún một chút rơi xuống, hơi nghỉ ngơi một chút, đại quân Tứ Độc Huyền Linh một mực đánh một trận toàn thắng đã lui về phía sau ba bốn trăm dặm. Cửu Tinh Châu vốn gần trong gang tấc, hiện tại đối với bọn họ mà nói đã là xa xa không thể chạm.

Đến lúc này, vô luận là ai cũng không có khả năng có tâm tiên thủ; tất cả tướng sĩ may mắn còn sống sót chỉ có thể vừa nghe theo mệnh lệnh của Long Quân vừa xây phòng tuyến tạm thời, vừa cứu hộ người bị thương., Chờ thời cơ phản kích, mà lúc hoảng hốt rút lui như vậy còn có thể ổn định ý đồ phản kích trận cước, còn may vị đạo sĩ nhân gian gần đây gia nhập.” Tam

Cảnh đạo nhân “Triệu chân nhân”, Cửu Quỷ Dung xuất hiện một mực lẳng lẳng quan sát; chờ đại quân tứ khinh không ổn định được trận cước bắt đầu lui về phía sau., Hãn liền ngăn cản sau đại quân, thi triển ra pháp thuật “Tam Cảnh” sở trường nhất của hãn. Ở Hải Thiên Uẩn” sắc trời đêm (Cấm Thư mời xóa bỏ) (Cấm Thư xin xóa bỏ), trong tình cảnh Nguyệt Luân trình bày, Nhật Diệu Động Minh Cảnh, Tinh Mang Hoán Bảo.

Huyền thuật sáng lạn hoa lệ một khi thi triển, tả hữu trải rộng mấy trăm dặm; thời khắc chiếu sáng Động Minh, lại tựa hồ có thể chuyển dời sự chú ý của Cửu Quỷ Quỷ. Có lẽ là hải thú ngoài biển sâu xưa nay chưa trải kia đang ngậy ngốc ở trong biển sâu mờ tối, tuy bản thân có thể phun trào ra quang điểm sáng lạn không gì sánh được., Nhưng tựa hồ đối với chỗ đặc biệt sáng sủa vẫn là sợ hãi trời sinh. Chờ Triệu chân nhân thi triển ra nhật nguyệt tinh ba cảnh pháp thuật. Đại quân Tứ Độc Huyền Linh bỏ chạy liền chiếu rọi chỗ tựa như ngân hà chảy ngược, nhật nguyệt tề minh, phảng phất như trời biển lại trở lại thời điểm thủy hầu thần binh thiên chiếu sáng như ban ngày. Chẳng qua bây giờ càng thêm hoa mỹ nhu hòa. Cứ như vậy, đối mặt với chỗ sáng mai trắng sáng lạn như tuyết kia., Cửu Quỷ Quỷ Quỷ lại nhất thời chần chờ, mặc dù cực lực thúc giục, vẫn có chút sững sờ, quên công kích.

Mà lúc này, Nam Hải Long quân lúc trước đã bị giết tan tác cũng không thừa thắng đuổi theo; đã mất đi không ít sĩ khí tướng sĩ, tận mắt thấy uy lực của thần thú, hiện tại chỉ muốn ý vào nó thủ thắng, cũng không muốn nói nhỏ truy kích. Trong lúc nhất thời, chiến trường Âm Dạ thắng bại bỗng dưng biến hóa này lại xuất hiện một cục diện giằng co với nhau.

Lướt qua cục diện giằng co ngăn ngại trên chiến trường thì không đề cập tới, lại nói đánh giá, khinh kỵ leo lên Cửu Tinh Châu, xuyên qua mấy chỗ cây rừng, thủy linh Ba Lăng hồ liền bẩm báo với hãn, nói vừa rồi trải qua hai ba cái hồ nước đều rất cạn., Nếu kỵ quân trực tiếp xông vào nước, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Nghe báo cáo như vậy, tinh ngôn nghĩ thầm giờ phút này đang ở nơi bất trắc, nên tốc chiến tốc thắng, lập tức hạ lệnh trực tiếp từ hồ nước trong rừng đi qua, không hề quanh co nữa.

Như thế vượt hồ mà đi, quả nhiên tăng nhanh hành quân tiến trình. Cũng không lâu lắm, vượt qua ngọn cây rừng nhìn xem, lưng Cửu Quỷ Thu thật lớn kia đã loã lồ ở trước mặt. Đợi đến sau lưng Cửu Quỷ Thu, bọn người tỉnh ngón quả nhiên nhìn ra chút cổ quái; trong bóng lưng to lớn của Cửu Quỷ Thuấn kia, đang có năm sáu vị pháp sư quần áo rộng thùng thình treo giữa không trung, ước chừng ngay tại độ cao không làm phép của Cửu Quỷ Lục.

Vị ở giữa năm sáu người kia, dường như là người đứng đầu. Bất chợt xem ra còn có chút quen mắt, hiện tại người nọ đang im miệng nhắm mắt, ngón tay lấy thành hình dạng kỳ quái, trên đỉnh đầu toả ra một đạo quang hoa màu cam, bắn thẳng lên bầu trời. Mà năm người xung quanh hắn, giống như hoa nở năm cánh, vây quanh phương vị trung tâm làm phép, đỉnh đầu mỗi người linh quang lóe ra, chùm sáng tiên diễm trên không trung cong thành năm cái vòng tròn, đồng loạt rót vào đầu pháp sư chính giữa.

Gặp tình hình này, không cần nói rõ mọi người cũng biết, chỉ cần nghĩ biện pháp làm phép sáu tên thuật sĩ kia gián đoạn, Cửu Quỷ cự thú kia rất có thể liền mất đi không chế, đành chỉ công kích.

“Tiến về phía trước!”

Ra lệnh một tiếng, kỵ quân như một mũi tên nhọn ầm ầm khởi động. Ai ngờ vào lúc này, dị biến phát sinh!

Chỉ trong nháy mắt, nhiệt huyết sôi trào làm đội ngũ đột kích cuối cùng xung phong, trong tai mỗi người chỉ nghe “Hô” một tiếng gió vang, liền hai mắt tối sầm, thân thể không còn, phảng phất bỗng nhiên từ lầu cao vạn trượng trượt chân, có thể giữa vực sâu rơi xuống, dọa cho hồn không phụ thể!

“Đây là nơi nào?”

Đột nhiên rơi vào chỗ dị thường, thần hồn vừa ổn định, tất cả đều hoảng loạn, ánh mắt theo bản năng nhìn quanh bốn phía, lại chỉ thấy khắp nơi là một mảnh đen kịt, giống như đêm tối lần nữa phủ xuống, chỉ có cả gan lay động cánh tay vài cái,

cảm giác lạnh lạnh nhu thuận kia mới khiến mình xác định một chuyện - mình đang rơi ở trong nước lạnh như băng.

Dị biến nảy sinh, mới đầu còn hơi lặng tiếng, những người bị hãm lại đồng loạt la lên, muốn xác định xem có phải là mình lơ chân hay không. Vì vậy, sau một trận huyên náo ồn ào như thị trường, lại huyên náo ầm ĩ không rõ, mọi người đã xác định đại khái. Lần này rơi xuống hồ nước lạnh, không sai biệt lắm là toàn quân bị diệt!

“Nhiệt hỏa!”

Mới đầu tiếng huyên náo qua đi, đám người rốt cuộc nghe được thanh âm chủ soái bình tĩnh. Nghe được mệnh lệnh như vậy, mọi người lập tức an tâm; trong đội ngũ có thể ở dưới nước thi thuật phát sáng sẽ tốt., Liền dựa theo quy tắc cử hành trong quân, điều khiển lửa ở trong nước phát ra ánh sáng lạnh đủ màu. Nghe hiệu lệnh. Ngay sau đó Quỳnh Thu cũng nắm chặt con dao nhỏ của Chu Tước trong tay, trong chốc lát khiến chúng cũng sáng lên hồng quang yếu ớt. Lúc này Linh Dục đang đi cùng nàng lại không tới, lúc trước nàng đang định mở miệng hành động, nhưng lại bị một đám tứ thú tướng sĩ phụ trách bảo vệ công chúa liêu chết ngăn lại.

Lại nói tới người khác.

“Nơi này là...”

Nương theo thứ tự ánh sáng lên, đám người rốt cục thấy rõ cảnh tượng chung quanh, lập tức đại kinh thất sắc!

Nguyên lai, cũng không biết trùng cơ quan cổ quái gì, hiện tại chỗ mọi người nổi lên, như một đầu thông đạo nước biển. Nhìn phía trước không thấy đầu, cũng không nhìn thấy cửa ra. Nhìn bốn phía, liền phát hiện vô luận đỉnh đầu hay dưới chân, đều là một tầng vách tường nước màu xanh đen dày đặc. Hiện tại có ánh sáng chiếu rọi. màng nước kia nhấp nháy nhấp nháy, phía trên không ngừng có sóng ánh sáng chảy qua, đảo mắt liền biến mất trong bóng đêm phía xa!

“Thôi!”

Tận mắt thấy cảnh này, vừa rồi trong óc chiến một đầu khói lửa không kịp nghĩ kỹ về thiếu niên thống soái, lúc này mới

bừng tỉnh đại ngộ, minh bạch lúc trước vì cái gì một đường không bị ngăn trở, nguyên lai, Nam Hải Long quân chiếm cứ Cửu Tinh Châu kia không thiếu cao nhân, đang giương lưới, chờ bọn họ tỉnh nhuệ. Nghĩ đến đây, liền hối hận không thôi!

Bất quá, lúc này cũng không phải là thời điểm hối hận tự trách. Huống hồ lúc trước tình thế khẩn cấp như vậy, vì cứu vớt đại quân, vốn đã biết rõ bầy rập nên nhắm mắt tiến về phía trước, ngựa chết làm ngựa sống. Bây giờ nếu thật sự bị nhốt vào bầy rập, vậy vấn đề quan trọng nhất vẫn nên nghĩ cách phá vòng vây như thế nào. Ở trong thủy trận sâu không lường được như vậy ngàn gốc lâu, thứ nhất trì hoãn thời cơ, thứ hai chỉ sợ những yêu linh hiểu được chút thô thiển thủy thuật kia có nguy hiểm tính mạng.

Bởi vậy, bắt chuyện vượt qua tất cả tạp niệm, cùng mọi người va chạm vách nước với nhau màng nước mềm dẻo vạn tượng không có kết quả, liền bắt đầu ở trong thủy trận băng hàn thấu xương cẩn thận bốn ba, tìm xem có cách thoát khôn hay không.

Trong thời điểm như vậy, nước biển ở khắp mọi nơi đều xuyên thấu qua khôi giáp chiến váy truyền đến hàn ý thấu xương; trong ánh nước lạnh lẽo tối tăm ẩn giấu vô tận địch ý. Một đường tiến lên, thủy linh Yêu tộc linh bén nhạy phảng phất cảm giác được, trong bóng đêm mờ lung phía xa kia ẩn giấu vô số ánh mắt độc sắc, đang yên lặng dò xét đám khách không mời mà đến này.

Lúc này, ánh sáng yếu ớt trong đội ngũ còn có thể làm cho mọi người ấm áp; nhưng chờ một lát sau bọn họ minh bạch một việc, ánh sáng duy nhất này cũng bị tiêu diệt, kinh khủng thể xác và tinh thần rơi vào bóng tối vô biên vô hạn.

Nguyên lai, trong quái trận nhìn như không người gác này, lại ẩn giấu lấy cự ngư chuyên tấn công về phía ánh sáng. Đội ngũ mang theo hào quang tiến lên bất quá chỉ đánh ra mấy trận, liền có trên trăm quái ngư thật lớn gào thét bay ra., Nó lao nhanh về phía ánh sáng. Trong nháy mắt, kèm theo những tiếng rít gào thê lương quỷ dị. Chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều quân lính bị cá lớn đụng gãy xương sườn, có không ít

người còn cảm thấy đau nhức kịch liệt như bị kim đâm, bị gai xương trên thân quái ngư đâm trúng!

“ ... ”

Trong trận loạn này, có không ít Thủy tộc Bành Trạch Ba Lăng nhận ra quái ngư công kích vừa rồi, nguyên lai là Tượng Tư Ngư. Nghe bọn họ kể, tinh ngôn cùng chư vị chiến sĩ Yêu tộc mới biết được, nguyên lai cá và cá mập là họ hàng gần, luôn luôn có tên là ” Thâm Hải Quỷ Ngư”. Quái ngư này liền xuất quỷ nhập thần, giỏi về ẩn nấp ở trong cát biển, có thể vài ngày bất động; một khi phát hiện con mồi, liền giang đôi cánh rộng thùng thình ra, ở trong nước biển giống như chim bay nhanh qua, dùng châm độc châm đâm vào con mồi mê hoặc, bắt lấy mỹ vị trong mắt chúng.

Bất quá, theo những thủy tộc này nói, mặc dù Quái ngư bơi cũng rất nhanh, nhưng tuyệt sẽ không giống tiếng gào thét xé tim liệt phế như vừa rồi bay tới, xem ra, đây là dị chủng được huấn luyện riêng biệt trong hải quân Nam Bắc này.

Bất kể thương vong vừa rồi như thế nào, tất cả ánh sáng trong đội ngũ đều bị tiêu diệt, mọi người ẩn mình trong bóng đêm. Lúc này đã không còn ánh sáng phản chiếu. Vách nước vừa rồi còn nhấp nháy lấp lánh ánh sáng đã hoàn toàn không còn nhìn thấy gì nữa, xung quanh không thấy năm ngón tay, giống như là bị chụp vào trong nồi sắt đen.

“Ừ, tuy không nhìn rõ đường nhưng vẫn tốt hơn lúc này bị quái ngư ám sát!”

Chìm vào trong bóng đêm, tuy chung quanh càng thêm khó lường, nhưng những con quái ngư hung ác quỷ dị kia cũng không xuất hiện nữa, khiến cho mọi người khiếp đảm, còn có chút may mắn.

Chỉ là bọn họ có khả năng cao hứng đến quá sớm. Ngay tại thời điểm tiêu diệt tất cả ánh sáng, trong bóng tối tìm tòi thì phát hiện xa xa lại dần dần có ánh sáng, lúc đầu mơ hồ không rõ, qua một hồi thì dần dần rõ ràng. Chờ phiêu diêu phiêu diêu đến phụ cận., Mọi người mới phát hiện, nguyên lai ánh sáng tốt là từng con sứa trong suốt. Trong bóng tối vô biên tản ra

ánh sáng rực rỡ, hoặc màu xanh nhạt hoặc phấn hồng, hoặc vàng nhạt hoặc tím nhạt, thản nhiên phiêu phù ở trong không trung đen, giống như những cây ô nhỏ bị gió thổi vào không trung.

“Đẹp quá a...”

Nước mẹ màu sắc rực rỡ bay tới, rất nhiều sĩ tốt đến từ đất liền cảm thấy mùi phấn mới lạ, còn ai cũng thầm ca ngợi trong lòng. Ai biết được sau giây lát, những tiếng kêu to quen thuộc kia chợt vang lên, từng con san sát to bằng bánh xe như tia chớp ập tới, nhất thời lại đánh bại rất nhiều người!

Mà sau đó, chỉ đường sáng lạn thủy mẫu, lúc bay tới trước mặt mọi người cũng đột nhiên bạo liệt. Vô luận là màu sáng gì, hiện tại tất cả đều ở chung quanh mọi người kéo theo một loại độc tố lục yên xuống. Mang theo vị đắng đốt cháy hạnh nhân, đảo mắt lại làm cho mười mấy binh sĩ bất ngờ không kịp đề phòng chán nản ngã xuống. Đây chính là một cơn sóng chưa yên lại xảy ra, trong nháy mắt tỉnh ra, hơn mười con tốt bị thương mà bọn họ phải chăm sóc.

Vì thế sau đó, chỉ cần những con sứa xinh đẹp ở xa xa lóe lên, lập tức bị pháp sư trong đội thi pháp tiêu hủy. Bất quá cho dù như vậy., Độc tố do những con sứa độc chết đi chảy ra dần dần phiêu tán khắp không gian rộng rãi. Dị vị khó ngửi quanh quần trái phải. Sau đó lại hạ độc bốn năm binh sĩ bị thương. Mà thời gian dường như qua đi rất lâu, tùy theo những con lệ quỷ quần quanh độc tố lan tràn, tâm tình nôn nóng trong lòng mọi người cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Nên làm gì bây giờ?”

Với tư cách là thủ lĩnh của mọi người, lúc này hắn mới hiểu trong lòng đang rất sốt ruột, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển:

“Hay là, ta ra sức trùng kích? Mặc dù vừa rồi đấu pháp với Mạnh Chương, khí lực vẫn chưa khôi phục, nhưng nương theo xung lực của ngựa li ti, chỉ sợ cũng có thể thoát thân! Như vậy ta có thể đi trước phá pháp trận của mấy tên thuật sĩ Nam Hải kia.”

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, nghĩ đơn giản như vậy cũng không tệ lắm, nhưng nghĩ lại thì thấy có chút không ổn. Giờ phút này dù sao mình cũng là chủ soái, đúng là tâm đầu của đám người, nếu mình chỉ có một mình thì giữ những người khác lại khốn ở chỗ này., Vạn nhất cuối cùng toàn quân bị diệt, hấn thật sự không thể tha thứ. Huống hồ, hiển nhiên Nam Hải đã sớm có chuẩn bị; chỉ bằng bản thân lao ra, chỉ sợ cũng chỉ có thể chịu chết. Nếu không được, lại không nắm chắc cứu mọi người, chuyện thiệt thòi này hiển nhiên không thể làm.

“...”

“...”

Cứ như vậy, thiếu niên bên ngoài cố gắng trấn định nhưng kỳ thật trong lòng rối như ma, đủ loại ý niệm trong đầu ùn ùn kéo đến, trong lòng giống như là mở nồi vậy!

Đúng vào lúc này, từ trước đến nay vị kia ít nói với mưu thần trong quân, bỗng nhiên mở miệng, mang theo chút nghi hoặc nói với hấn:

“Thiếu chủ, lão thần chợt nhớ tới một chuyện.”

“Hả? Lão tướng quân quá khách khí rồi, có gì thì mau nói!”

“Là như vậy, lão thần tuy thấy thủy trận trước mắt này cổ quái, tựa hồ trước đó chưa từng nghe qua; nhưng nếu nhìn kỹ lý lẽ, lại phát hiện cùng tượng tượng pháp trận vị Cửu Tỉnh Châu chủ năm đó am hiểu nhất, pháp trận này, lão thần còn nhớ, hấn là gọi là “Cửu U Tuyệt Hộ Oanh”.”

“Cửu...”

Nghe được lão thần nói như vậy, bắt chuyện bỗng nhiên thập phần buồn bực, “Cửu Lạc Châu” “Cửu U tuyệt hộ hoàn” còn có “Cửu U tuyệt hộ”, tựa hồ hôm nay chính mình mười phần không thích hợp con số mười giảm một. Trong lòng than thở, trong miệng lại vội vàng hỏi:

“Nếu đã biết chút lai lịch trận pháp, vậy ngài có phương pháp phá trận không?”

“Cái này...”

Thấy tình ngôn cấp bách hy vọng thần sắc, Lâm Tượng chần chờ một chút, hình như có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn bắt đầu nói:

“Thần xấu hổ, trận này chính là tuyệt học của Cửu Tinh Châu chủ, từ không người ngoài biết được phá giải là chuyện chưa thể... Bất quá Thiếu chủ cũng không cần lo lắng, lấy chiến lực của chúng ta, tuyệt hộ này nhất thời cũng không hại được chúng ta. Chỉ cần chúng ta mà lòng dò xét, chung quy có thể bị chúng ta tìm ra sơ hở!”

Lời nói tự tin trầm trọng của vị Cố Yên Lang này vừa ra khỏi miệng, mọi người nghe được giống như bị dội một gáo nước đá vào đầu giữa mùa hè, trong lòng hoàn toàn nguội lạnh.

Lúc tâm phiền ý loạn, không một ai chú ý tới lão thủy thần lâm bẩm nói tiếp:

“Chỉ là... Kỳ quái a, trận pháp này tạm thời thôi động mới được. Nhưng theo lão phu biết, Cửu Tinh Châu chủ kia năm đó, không phải là vì tội bị giáng cho lưu đày sao? Còn...”

Võng Tượng lâm bẩm, thiếu niên trên thuyền trắng bạc lại không nhìn được giờ kiểm hét lớn một tiếng:

“Mà thôi! Chẳng lẽ ta đã nhắc nhở, hôm nay lại bị vây ở chỗ này?”

Mấy tháng qua, tiềm thức thay đổi không ngừng, thiếu niên vô cùng khiếm tốn trong tuyệt cảnh hét lớn một tiếng, khí thế quả thực uy mãnh.

Đúng lúc này, trong bóng tối chợt có người lớn tiếng kinh hô:

“Nhìn kia! Đó là cái gì?”

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan mười vạn máu, Chương thứ năm đầy sung sướng và xấu hổ, Phiêu Phi bộ dùng lãng hư nhược.

Nghe được kinh hô, đám người đứng nhìn chung quanh, liền thấy trên vách nước bên phải chợt hiện một vòng dị sắc, lúc này cũng không thấy rõ màu sắc, chờ một lát sau ánh sáng kia dần dần rõ ràng, liền thấy trong bóng tối âm u khó dò, có một đạo quang ảnh lam nhạt cao hai ba trượng, đang phiêu đảng ở

trong bóng tối, xuyên thấu qua vách nước nhộn nhạo từng trận u quang.

Tuy rằng hai ba trăm kỵ sĩ đi theo lần này đều là yêu binh linh tướng tinh nhuệ, nhưng đến lúc này, trừ bỏ lão thần đã luyện thành tinh thì sống chỉ sợ hãi sự tử của hắn - Quỳnh Quỳnh Huyền, những người khác đều đã lời đồng ý, tốc độ của thiếu chủ Bành Trạch thì không sai biệt lắm là gì. Vừa thấy quang ảnh hiện lên, biến hóa kì lạ khó hiểu, bọn họ lập tức nắm chặt trong tay binh khí, bình tĩnh quan sát quái ảnh kia hành động như thế nào.

Cũng không cần giây lát mà chỉ thấy luồng sáng kia dao động mạnh, không nghe được bất cứ tiếng động nào, quái vật màu lam mà mọi người chú ý đều đã phá bích mà ra!

Đến lúc này, có người mắt sắc mới thấy rõ, nguyên lai vật mềm nhũn như trường lam phiêu tán tả hữu, lại là quái ngư giống như bạch tuộc ô tặc. Thân thể bán trong suốt, như một cái lồng viên chuyển bồng bồng nhiên; Khắp người mờ mịt quang mang u lam, trong đó phù động ngân quang điểm như tinh trần, dưới thân là trăm ngàn xúc tu dài nhỏ như roi, một màu ngân lam cũng chiếu sáng rạng rỡ, ở trong không minh vùng vẫy lung tung.

Không cần phải nói, thần kinh đám người dậy dậy sớm đã căng cứng, sao lại khách khí với con quái vật khí thể hung hăng này? Chờ đủ loại Chương Ngư phá bích trong ánh sáng màu lam đánh tới, quang hoa pháp thuật sớm đã sặc sỡ như mưa rào ào ào đánh tới, sau một trận nổ vang “Ong ong”, con bạch tuộc kia sớm đã bị đánh tan thành mảnh vụn!

Chỉ là, tuy bọn họ thủ đoạn cao cường trong chớp mắt tiêu diệt quái vật, nhưng trong đám người vẫn kêu thảm một mảnh, có không ít binh lính bị thi thể Chương Ngư màu u lam bay tán loạn đánh trúng, giống như bị thiêu đỏ bàn ủi, bị thương hỏa thiêu đốt, đau đớn xuyên thẳng vào xương tủy. Sau nháy mắt, binh lính bị khối thịt Chương Ngư đánh trúng đã bắt đầu khó thở, hiển nhiên trúng độc.

Mà sau đó, bọn yêu binh thủy linh ngộ nhập thâm hải mê trận này, lại gặp phải rất nhiều công kích chưa từng nghe thấy. Ví

dụ như, cho rằng một đường chỉ có chút ít tảng đá..., Thời điểm bàn chân đạp qua hòn đá kia lại đột nhiên thành sóng, từng con độc ngư cả người đầy gai bén nhọn hung ác đâm tới. Đảo mắt lại trúng độc, hoặc là bức tường nước u ám khó lường đột nhiên có xúc tu to lớn quét ngang ra, quần lấy eo người không kịp đề phòng kia., Đảo mắt lại kéo vào trong bóng tối vô tận. Trong những công kích khó lòng phòng bị này, trước sau mới không đến nửa nén hương. Thức thời mang đến hai ba trăm tên yêu kỵ thủy linh, đã hao tổn hơn phân nửa, mặc dù rất ít người chết., Nhưng phần lớn đều là vết thương chồng chất, xui xẻo nhất là đã đem độc vật độc tố trúng đầy đủ. Tuy rằng, những yêu binh thủy linh này hoặc là da dày thịt béo, hoặc vốn dĩ giỏi chống thủy độc, nhất thời còn không gặp trở ngại gì lớn, nhưng nếu không mau chóng tìm được đường ra, chớp mắt chắc chắn phải chết.

Dưới tình huống cực đoan gian nan như vậy, sau đó đám lính tốt sát tuyệt cảnh lại cố gắng tìm tòi qua từng ngã rẽ, vượt qua không biết bao nhiêu đầu đường thủy nguy cơ bốn bề, nhưng thủy chung không có đầu mối. “Thủy Vô Thường Thế”, mê trận trong nước quả nhiên lưu chuyển không ngừng, các loại lối rẽ thường chuyển biến mới, tỉnh lại bọn hắn từ đầu đến cuối đều không thấy bất cứ điểm nào giống nhau.

Thời gian trôi qua từng chút, đội ngũ hầu như ngày thường không gì không chiến thắng, thực sự lâm vào tuyệt cảnh.

Chỉ có điều, mọi người rơi vào tuyệt vọng, thật ra cũng không biết, ngay trong trận pháp u ám u ám không ánh mặt trời này, đã có một người luôn ở một bên rình coi. Vị cao đại chiến tướng mặc kim giáp bạch bào này, một mực ẩn mình trong làn nước chảy, theo sát địch nhân bên ngoài trận bích: Ban đầu chỉ là chú ý hướng đi hãm trận quân địch, nhưng nghe câu nói bi phần của thiếu niên hoành kiếm trong trận, trong lòng hắn cũng có chút nghi hoặc:

“Trương... Đã mở miệng?”

Xem ra người này dường như đã nghe qua đại danh phát ngôn. Từ đó về sau càng thêm theo sát, cố gắng ở trong trận bắt giữ khuôn mặt thiếu niên kia. Ước chừng qua thời gian một nén

huong, Kim Giáp chiến tướng bên ngoài liền cuối cùng xác nhận: Tướng soái này đánh cướp, thiếu niên xuống ngựa nhìn phải hoành kiếm mà đi, đúng là người hăn quen biết, mở miệng cảnh tỉnh!

Cũng không sai biệt lắm là sau này, quá không nghĩa, chính lúc tỉnh nói mang theo đội ngũ tìm tòi tiến lên. Lại chợt nghe có người đột nhiên kêu to:

“Nhìn xem! Đó là cái gì?”

Lại nghe tiếng kinh hô, mọi người càng là sờn cả tóc gáy, đồng loạt nhìn về hướng thanh âm kia chỉ, đã thấy trong dòng nước u ám phía xa, lại theo dòng nước trôi tới hai điểm u lam.

“Lại là sửa độc?”

Thấy lam quang xanh thẳm kia không khác gì Chương Thủy Mẫu lúc trước, mọi người không chần chờ chút nào, vừa phát hiện liền có mấy chục điểm hàn mang bay ra, vạch ra dòng nước đen kịt đánh tới hai điểm lam quang kia.

“Chậm đã!”

Đúng lúc này, thiếu niên hết sức chăm chú kia lại đột nhiên quát ngăn trở, thủ hạ Cổ Kiếm giương lên, một mảnh xán lạn kiếm quang bỗng nhiên cuốn ra, trong nháy mắt đánh tan mấy điểm hàn quang đoạt mệnh kia.

“Các vị dừng một chút, hai vật kia hình như có chút cổ quái, đợi ta tiến đến dò xét.”

Vừa nói, đã nhớ rõ việc Tích Thủy hành võ, hai điểm sáng màu lam đang từ từ bay tới. Thấy hăn tiến tới, lão Thủy cứ thế gật đầu ra hiệu. Thiếu chủ Bành Trạch chiến lực cường đại cũng đi theo, đề phòng tam quân tướng, Tứ Phật công chúa có gì ngoài ý muốn. Đương nhiên, Quỳnh Huyền không đợi lão gia gia râu dài ra lệnh, nàng đã nhanh chóng tháo nước đi, đứng sau lưng ca ca.

Đến khi tới gần, lúc này đám người bắt chuyện mới thấy rõ, nguyên lai hai vật u lam đang thăng lên chìm xuống trong nước biển hắc ám, bên trái là một quả cầu nước óng ánh to bằng nắm tay, ở giữa bao bọc một đóa hoa, cẩn thận phân biệt

là một đóa hoa xanh lam nhỏ bé nhụy lá. Vật bên phải, lại có chút kỳ quái, xem ra là hai cành gỗ, tựa vào rất gần. Một nhánh hoàn chỉnh, một nhánh khác từ chỗ đứt gãy, hiện lên hình chữ “Nhất”. Hai cành gỗ nhìn như bình thường, nhưng lại ở trong u ám tỏa ra ánh sáng màu lam, còn không ngừng quay cuồng. Lúc quay cuồng, hai nhánh cây tổng duy trì tư thế bình đẳng, chính giữa đứt gãy, vô luận tốc độ quay cuồng thế nào, nhưng thủy chung vẫn bình yên vô sự.

Nhìn thấy hai vật này, bắt chuyện trong lòng liền mơ hồ. Rất hiển nhiên, lấy thần thức của hắn lập tức phán minh, hai vật này cũng không có ác ý, xem ra cũng không phải hung khí, lại như hai đề bài mê hoặc.

“Đây là...”

Từ lúc Quý gia ở Thanh Châu tự làm lễ, mãi cho đến khi trên La Phù Sơn, Thiên Điều Nhai đọc đủ kinh thư, lúc tỉnh lại sớm không phải thiếu niên đầu đường xó chợ kia. Bí ẩn như vậy, làm sao ở được hắn. Chỉ hơi suy nghĩ một chút, hắn liền đại khái có đáp án. Thức lời trong lòng thầm nghĩ:

“Vật bên trái à... Có thanh hương có thể giải uế, càng trù quạnh tinh tế thừa tình; hoa ảnh bên trái, hẳn là Lan Hoa. Chỉ là hai đoạn gỗ bên phải giải thích như thế nào?”

Lúc trầm ngâm, bên cạnh hắn Bành Trạch thiếu chủ Sở Hoài Ngọc, còn có Quỳnh Đình tiểu nữ oa, cũng đi theo hắn tham khảo. Sở Hoài Ngọc kia, luôn hướng về sự vật thủy tượng liên, thủy chung không có được đầu mối; Quỳnh Phong ngược lại rất có thu hoạch. Cảm thấy trước mắt bất quá chỉ là một quả cầu hoa lan để làm đồ trang trí trong phòng, còn quả còn lại là một cái đĩa gỗ, chỉ là trong đó gãy mất một cái, chính là chuyện ca ca ngàn vạn dặn dò không nên nhặt về, đương nhiên, mặc dù rất nhanh nghĩ ra đáp án, nhưng chính Quỳnh Huyền cũng cảm thấy quá mức đơn giản, nên cũng không có ý tốt nói ra.

Không đề cập tới hai người bọn họ, lại thông báo, trong lòng tiếp tục khẩn trương suy nghĩ:

“Lan này ở trong nước, vậy nên hóa giải thì hơn...”

Nếu hai vật đồng thời xuất hiện, vậy cùng lúc so sánh có cái gì khác biệt. Thoáng quan sát, liền cảm giác được thủy cầu trong suốt bao lấy lan hoa có vài cái ngụ ý. Hiển nhiên, hoa lan này vốn là do cao thủ tạo thành, cho dù ở trong biển sâu cũng sẽ không dễ dàng phiêu tán. Tầng thủy cầu tinh xảo bên ngoài, cũng không phải chỉ dùng để bảo hộ. Nghĩ như vậy, liền sáng tỏ thông suốt:

“Nước? Thủy chủ trợn Trạch, vật bên trái này... Diêu Lan!”

Vừa nghĩ thông quan khiêu này, trong đầu liền như một đạo thiểm điện trong nháy mắt chiếu sáng, lập tức bắt đầu có đáp án. Thủy Hàm Lan Hoa, là Nhu Lan; hai cây gỗ bên trái thì không phải là đũa đũa thức ăn gì, mà là tạo thành hình chữ bát quái dài ngắn ngang đạo, “Vinh Dương”, “Vinh”, “Viễn...” làm từ Nhị Mộc thành, so với tinh lan thủy cầu lại tương đối lớn, tổ hợp lại chính là ——

“Bát...”

“Phiên Xuyên Nhu Lan?”

bật thốt lên hai cái tên này, hai đồ vật nhắc nhở trước mắt, chợt hiểu nhân tính, hơi di động trước mắt, giống như gật gật đầu, sau đó thân nhiên trôi qua bên cạnh.

“Đi theo nó!”

Ai tỉnh lại lập tức quyết định, lệnh cho quân tốt theo hai ngụ ý “Phong Lan” này, “Ly Lan” hai vị cổ nhân kỳ vật đi phía sau; trong tuyệt cảnh chỉ có thể ngộ sinh; thân ở trong nước biển nguy cơ trùng trùng, cũng chỉ có thể nắm lấy cọng rơm cứu mạng này. Mà sau đó Bất Động Lão Thủy Thần Kinh kia cũng chỉ có thể bắt lấy cây cỏ cứu mạng., Nghe được lời giải thích của “Hàn Xuyên”, cũng lập tức kinh ngộ, nói cho hẳn biết Phiên Xuyên này chính là cự đảo chủ trấn thủ Nam Hải Cửu Tinh Châu; Cửu U Tuyệt Hộ. Chính là bí kỹ sở trường của hậu duệ Kế Mông Xuyên Thủy Thần. Xem ra, Mạnh Chương kia vì ứng phó chiến cuộc trước mắt, lại đem chuyện xưa nhận tội ngày xưa.

Nghe xong cha vợ nói vậy, đã càng thêm kiên định quyết định của mình. Lúc đuổi theo hai vật này, trong lòng hẳn còn cảm

thấy may mắn, may mắn là quả nhiên có thiên có báo, hôm nay có thể thoát khốn, tất cả đều là năm đó có lòng tốt ban tặng. Niệm Y nơi này, đã nhận lời, đương nhiên trong lòng cảm tạ các vị Thượng Thanh tổ sư, cũng thế, về sau càng phải cần tu đạo đức.

Nhàn ngôn ít nói: Cho đến lúc này, có cao nhân tương trợ, mọi người mới phát hiện, nguyên lai tường đồng vách sắt mê cung một hồi, chợt biến thành thùng trăm ngàn lỗ, không ít thủy bích nhìn như không có thông lộ., Toàn bộ Thủy Cầu Ô Quái vô thức mở rộng ra, sinh ra một con đường để cho người đi qua. Hơn nữa, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm, ngẫu nhiên đụng phải mấy con hải ngư nhìn như hung mãnh, tất cả đều chỉ thoáng nhìn qua, cũng không đến đây quấy nhiễu. Mê cung tĩnh tĩnh tịch tịch bảy tám lần quặt tám ngoặt, không đến nửa khắc bọn hắn đã thuận lợi thông qua.

Chờ ra khỏi thủy trận, bọn họ mở miệng liền phát hiện bọn họ đang ở trên một mảnh đất trống trong rừng, khốn cảnh cơ hồ chán chết; một khi thoát ly, tất cả mọi người đều hít thở không thông. Cảm thấy đặc biệt thư sướng. Lúc thở dốc, những binh sĩ bị trúng độc khá nặng đã được an trí thích đáng, các loại thú kỳ buộc chặt ở thông linh, để có thể hành động cùng đại quân.

Trong lúc mọi người chỉnh đốn thở dốc, bắt chuyện cũng không nhàn rỗi, trước sau khẩn trương nhìn quanh, nhìn xem có tung tích địch nhân nào không.

Nhìn một hồi, không chỉ không địch thủ, liền ngay cả chỉ đường là Phiền Xuyên kia cũng không thấy tung tích. hiểm địa không dám nán ná lâu, thấy không còn Phiền Xuyên, mở miệng liền đành phải ôm quyền hướng bốn phía cúi đầu, xem như là cảm ơn hẳn chỉ đường.

Đến lúc này, đám kỵ binh đột kích bọn họ đã tới gần Cửu Quỷ Quỷ thập phần; tuy nói “Vọng Sơn chạy ngựa chết”, Cửu Quỷ Xương kia so với sơn mạch bình thường còn cao hơn, nhưng hiện tại không cần ngưng thần vận mục, liền có thể thấy rõ hoa văn đậm tím đậm trên làn da của dị thú to lớn màu lam kia. Cửu Quỷ dị thú vốn ở phía xa nhìn làn da bóng loáng, hiện tại

nhìn lại, phát hiện cũng có rất nhiều đường vân khe rãnh. Xem ra, bọn họ hẳn là đã cách Cửu Quỷ Thổ rất gần.

Đến gần rồi, lão pháp sư cao cao tại trung tâm làm phép kia cuối cùng cũng thấy rõ. Lão nghe vậy thì nhìn qua, lập tức nhận ra chính là lão Long Linh đã gặp qua vài lần.

“Ha ha, đánh bại hẳn là được!”

Trong rừng cây nhỏ không người, hắn mở miệng chăm chú nhìn lão Thủy Linh đang cực lực làm phép kia. Trong lòng thầm tính toán như ý, kết quả cuối cùng là ở trên núi cao sinh ra sau lưng con dị thú đang ngồi chồm hổm., Hắn còn không biết đại quân của Tứ Độc Huyền Linh lúc này đã thối lui đến khu vực an toàn. Đang giằng co cùng Nam Hải Long quân. Hơn nữa, Cửu Quỷ dị bối trước mắt này ngồi trên biển cũng không giống bắt đầu hung ác. Trong miệng chín con Công Tôn Bằng giống như hàng động lớn nửa ngày mới phun ra một ngọn lửa ánh sáng, ở trong lúc sáng lúc tối cầm thư yêu cầu xóa bỏ (Cầm thư mời xóa), trung lưu tẩu trong trong trăm dặm như linh xà xán lạn cao vạn trượng.

“Đã đảo bọn họ là trở lại!”

Suy nghĩ này không sai chút nào là ý nghĩ của tất cả mọi người, lập tức đội ngũ hai ba trăm người này lặng lẽ hướng ngoài rừng mà tiến. Ý đồ vừa chạy vội, đột nhiên gây khó dễ, triệt để tiêu diệt căn nguyên phát cuồng của dị thú kia!

Chỉ là khi bọn họ tự giác không một tiếng động lao ra khỏi rừng cây, tất cả mọi người bao gồm cả thông tin bên trong. Thấy rõ cảnh vật trước mắt, tất cả đều há hốc mồm!

Nguyên lai, lúc này, trước mặt bọn họ, mấy trăm tám tinh kỳ đón gió phấp phới phát phới, hơn mười võ sĩ mặc giáp trụ kiên cường đứng sẵn ở đó chờ sẵn. Ở giữa còn có mười mấy tên hắc bào pháp sư mỗi người cầm pháp trượng, cùng một trăm tên giáp sĩ đồng loạt giương mắt nhìn, lạnh lùng nhìn bọn họ bên này.

“... Thì ra vừa rồi không phải tiếng gió!”

Đến lúc này, mọi người mới biết được, vừa rồi trong rừng nghe được tiếng hô, không phải là gió đêm mãnh liệt ở ngoài

rừng, mà là tiếng gió thổi xào phấp phới của ngoài rừng.

“Thất bại rồi!”

Vừa thấy trận thế trước mắt, bắt chuyện đã biết mình nên làm gì bây giờ. Con mắt xoay động, hấn ngửa mặt nhìn về phía long linh đối diện, tay trái lại giơ lên thế thủ phía sau. Sau đó bảo kiếm trong tay phải giơ lên, hướng về phía trước vùng binh chi!

“Đến rồi!”

Mắt thấy đám người này đánh tới, Nam Hải Long quân vẫn luôn nghiêm trận sẵn sàng đón quân địch, trong sự hưng phấn lại mang theo chút khản trương. Tuy nhiên, theo sự tính toán kỳ diệu của Quân sư lão long linh bọn họ, lúc này bất luận là ai, chỉ có thể lấy trứng chọi đá. Nhưng lúc này đột nhiên có không ít người nhận ra tiểu tướng thần giáp đối diện đi đầu., Chính là những lời bàn luận trong truyền thuyết, lập tức có chút không được tự nhiên. Không ít người, kể cả mấy vị thần tướng đã trải qua chiến trận, nhớ tới đủ loại chiến tích không thể tưởng tượng của Tiểu Tà Thần, đột nhiên cảm thấy gân cốt trên người có chút không được mạnh. Một cỗ khí lạnh bốc lên sau sống lưng, thập phần không tự nhiên.

Mặc kệ như thế nào, nên tới vẫn phải tới. Tất cả long quân tinh nhuệ ôm cây đợi thỏ trong nháy mắt đều nắm chặt lợi khí trong tay; các pháp sĩ phụ trợ công kích, các loại pháp thuật hung hiểm cũng vận sức chờ phát động, chỉ chờ quân địch kia đi vào chỗ chết đến thích hợp.

Ai ngờ, ngoài dự liệu của mọi người ở đây, đội ngũ hò hét điên cuồng kia vừa mới xông tới, không đợi bên mình động thủ thì đột nhiên thay đổi phương hướng, dưới sự dẫn dắt của thiếu niên cầm đầu hướng về phía Bắc quân trận mỏng manh mà quay đi.

Vừa mới bắt đầu, Nam Hải Long quân còn tưởng bọn hấn muốn công kích từ chỗ yếu nhược Bắc Dục đột phá. Ai ngờ trong chớp mắt, quân địch vừa rồi còn hung mãnh dị thường kia dính một cái liền không hề có ý ham chiến, chỉ theo một

bên mặt ong mở ra một con đường máu, liền xông vào trong nước biển cạn hướng phương xa chạy đi!

Đến lúc này, toàn bộ tinh nhuệ long quân bày trận mới hiểu, bộ ngũ đột kích có uy danh hiển hách như Tứ Độc Long chúng, Thái Hoa thần tử dẫn dắt kia lại không tồn tại ý nghĩ phá hỏng cách làm của quân sư. Vừa mới bắt đầu đã chuyên tâm chạy trốn!

Nghĩ thông suốt điểm đó, chiến trận Long Quân dờ khóc dờ cười cấp tốc hướng kẻ địch chạy trốn hướng phía bắc truy kích, ý đồ một hơi tiêu diệt toàn bộ bọn họ!

Chăm chú mà nói, mặc dù Bắc Dực cũng không phải là chỗ của Mạnh Chương đại doanh, quân lực tương đối thừa thớt, nhưng dù sao cũng là dựa vào Cửu Tinh Châu, trong nước biển cạn ven đường làm sao không có quân tốt dày đặc chứ., Nghe vậy, đội kỵ binh này quả nhiên ai nấy đều rất thông minh. Nếu muốn phá hủy trận pháp giết từ trong thiên quân vạn mã vừa rồi tới gần Long Linh Tử thì tuyệt đối không có khả năng, nhưng nếu chỉ quyết định chạy trốn thì trừ phi thật sự có trên trăm tên thần tướng cao cường trù tính đã lâu, đồng loạt xuất thủ mới có thể ngăn cản bọn họ; không có tổ chức ngăn trở, căn bản không thể ngăn cản bọn họ được.

Bởi vậy, sau khi thông báo, Quỳnh Huyền, tổn thương. Dưới sự thi pháp chém giết của đám người Sở Hoài Ngọc, hai ba trăm kỵ binh rất nhanh liền thoát khỏi vòng vây, nhập vào trong nước biển lạnh buốt, liều mạng bỏ chạy về phía tây trận.

Dọc theo đường đi, theo sự chỉ huy của bọn họ, đám người tỉnh lại từ Tây Bắc chạy ra còn liều mạng đi về phía nam gần, bởi vì bên kia chính là chỗ Cửu Quỷ Sát phạt lên kỳ quang liệt diễm. Sau khi tỉnh lại nhìn ra, truy binh từ Cửu Tinh Châu xuất động, tựa hồ cũng kiêng kỵ Cửu Quỷ Quang Diễm, truy kích cũng không dám bức cận về phía nam.

Cứ như vậy, mặc dù trên phiên hải vực này kêu giết rung trời lưu quang loạn vũ, nhưng bọn người bắt chuyện từ Nam Hải Long quân bản trận sát tiến giết ra, lại không tổn thương bao nhiêu liền chạy ra hơn mười dặm! Mà lúc này, những con kia đang ở ngoài ba bốn trăm dặm cố gắng chèo chống Cửu Quỷ

Quang Diễm Diễm., Theo lệnh của Vân Trung Quân, Tứ Độc Huyền Linh quân trận đang lặng lẽ chờ đợi biến hóa, cũng chứng kiến đội ngũ hoảng sợ chạy trốn này của bọn họ, lúc này trăm ngàn chiến kỵ Giao Long đã sớm chờ lệnh lệnh bắn ra như mũi tên sắc rời cung, tránh né luồng sáng điện vũ bắn ra xung quanh, chạy về phía đối diện tiếp ứng.

“ ... ”

Đúng lúc này, chính là tiếng gió, tiếng sóng, những mũi tên sắc bén xé gió, ánh sáng rực rỡ xuyên qua mây gió, uy hiếp tiếng hò hét, tiếng xé gió nổi lên, kinh thiên động địa; tiếng cò vang, tiếng ngựa hí, tiếng người, tiếng người, yêu gào, tiếng rống gầm, tiếng rống gầm, tiếng giao kêu, đủ loại tiếng kêu quái dị dây dưa cùng một chỗ, đem chiến trường phạm vi trăm dặm này huyên náo đến mức sôi trào phản bội thiên.

Tựa hồ đại chiến này, từ tối hôm qua đánh tới giờ mới tới cao trào; bất luận cái gì, khí thế va chạm đỉnh tai nhức óc này so với bất cứ trận đại ác chiến nào trong quá khứ cũng phải kinh người.

Trong tiếng chém giết kinh thiên động địa như vậy, bất chuyện cũng luống cuống tay chân. Ngựa giục ngựa trốn ở phía sau mọi người, vừa vận khởi đạo lực Thái Hoa còn sót lại, thi triển Húc Diệu Hoa quyết kỳ danh “Đại Quang Minh Thuần” của sư môn, đem màn sáng xanh thăm thẳm sau lưng mọi người, chống lại Tự Hoa Diễm bay đầy trời, ánh sáng pháp thuật, vừa phải phi kiếm như rồng, chém giết chiến tốt quân địch đang lao tới bất cứ phương hướng nào.

“Ha ha!”

Đang lúc một bên chạy trốn, trong vùng biển sôi trào kia bỗng nhiên vang lên một tiếng cười trong trẻo vô cùng trong trẻo, trong nháy mắt đã vượt qua tất cả tiếng động.

Người thấy vậy cười to, tỉnh ngộ cả kinh, theo tiếng nhìn lại. Lại thấy lão Long Linh vốn làm phép khiến khiến khiến kia đã cùng pháp trận chuyển qua phía tây, đang ở chỗ giữa lưng Cửu Quỷ Thố hướng bên này cười to. Nghe vậy rõ ràng, lão quân sư Nam Hải trong loạn chiến đang rối loạn chiến trường phiêu

phiêu, ngạo cốt anh phong, một bên tiếp tục làm phép, một bên ở trong khói lửa phiêu lưu đầy trời hướng mình bên này thương nhiên nói:

“Trương gia tiểu nhi, sao lại vội vàng đi như thế? Không bằng dừng bước, ôn lại chuyện xưa với lão phu một chút?”

Nghe Long Linh nói vậy, quang minh chính đại chạy trốn càng nhanh, trong miệng cũng vận công hồi phục:

“Long gia lão hán, đa tạ! Chỉ là bồn tướng quân một ngày chinh chiến, trong bụng đói khát, hay là về trước chống đói, chuyện ôn chuyện sau này hãy nói.”

Sau khi hắn trả lời xong, song phương liền lên tiếng mắng chửi, mặc kệ đối phương nghe rõ hay không nghe hiểu được, toàn bộ sĩ tốt hai bên rảnh rỗi xem cuộc chiến hết sức trào phúng nói móc, chửi mắng đối diện không ngừng, thứ nhất là phát tiết oán khí trong lòng, thứ hai là cổ vũ cho tướng sĩ phe mình đang dốc sức chạy đua ở hạch tâm chiến trường.

Tạm thời không đề cập tới song phương mắng chiến phong nổi lên, lại nói thông báo, trong loạn quân quay đầu hướng phía tây nhìn lại. Hắn không khỏi mừng thầm trong lòng:

“Nhanh! Phải gắng gượng thêm một lúc nữa mới có thể hội hợp với viện quân!”

Vừa rồi một trận thủy lưu vừa chiến vừa lui, bất tri bất giác đã chạy ra hơn trăm dặm; quay đầu nhìn lại cũng dần dần thấy rõ khuôn mặt những viện quân kia, tỉnh nói trong lòng mừng rỡ. Nhìn xem cơ bản không có nguy hiểm gì, liền xoay người sang chỗ khác, cùng các bộ hạ chuyên tâm hướng phía tây chạy trốn, chiếu tốc độ này, chẳng qua nửa khắc công phu, bọn họ sẽ gặp phải mũi nhọn của viện quân.

Chỉ là, trải qua thời gian dài gian khổ ác chiến như vậy, Thượng Thanh đường chủ đã hơi choáng váng, lúc ra sức chạy trốn lại dần dần cảm thấy tiếng gió chuộc tội có điểm không thích hợp.

“Ồ?”

“Sao lại nhỏ giọng như vậy?”

Lúc đoạn hậu chạy trốn, nghe được, đột nhiên phát hiện biển cả mênh mông vốn đã loạn thành một nôi, không biết vì sao lại ở bên tai mình dần dần lắng xuống. Tiếng động rung trời trên chiến trường biển, dần dần chỉ thấy được tiếng gió nước chảy.

“Đây là thế nào?”

Theo Hải Thiên dần yên tĩnh này, đám thuộc hạ phía trước ra sức chạy trốn vậy mà cũng dần dần giảm tốc độ. Trong đội ngũ càng ngày càng nhiều yêu binh Thủy Linh, vào thời khắc khẩn cấp như thế bắt đầu dừng chân, quay đầu lại, chuyên tâm hướng phía sau đỉnh đầu mình quan sát, cũng không biết nhìn cái gì.

“Không muốn sống nữa sao?”

Bắt chuyện bị bọn họ mang chậm tốc độ, trong lòng oán giận một câu, nhưng cũng biết khác thường, liền theo quân ngũ cùng dừng lại. Vừa dừng lại, tùy mắt nhìn trái phải, hấn lại thất kinh!

Thì ra không biết từ khi nào, Quynh Quynh này giờ vẫn theo bên cạnh hấn chạy trốn, giờ phút này lại không thấy tung tích đâu nữa!

“Lẽ nào vừa rồi vội vàng nên đã thất thủ phía sau?”

Nghe vậy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, không để ý dáng vẻ, tranh thủ thời gian lớn tiếng kêu gọi mọi nơi tìm kiếm:

“Quynh trà! Quynh trà!”

Mới hô hai tiếng, lại chợt có bộ hạ sững sờ chỉ phía sau hấn, ý bảo hấn nhìn phía sau một chút.

“Hửm?”

Lúc tỉnh lại, khẩn trương quay người nhìn về phía sau, lại mặt biển một mảnh đen kịt, đừng nói Quynh Đình, ngay cả quân địch vừa rồi truy bức bách quá mức, lúc này quân địch cũng dần dần ngừng lưu tung sóng nước, cùng một lúc như ngỗng ngốc nhìn về phía đông sau bọn họ.

“Quynh trà...”

Vừa tiến vào phía đông, lập tức mở miệng phát hiện tung tích của cô bé kia. Trong trời đen thấy rất rõ ràng, cô bé không am hiểu thế sự, đi theo sau là Tiểu Quỳnh Hồng, bên người nàng ta mang theo hai luồng lửa Chu Tước đang bay múa dữ dội. Đúng là đang ở trên thân hình con quái thú giống như vực thẳm đang giăng co!

“Quỳnh Ngọc... Khi nào thì lên đó rồi, nàng muốn làm gì? Mau trở về!”

Lúc tỉnh lại mồ hôi lạnh đầm đìa, há miệng muốn hô lên, lại không biết có kinh động đến con quái thú hung ác kia hay không, nó chỉ há to miệng nhưng lại dừng lại, đúng lúc này., Không chỉ có hấn sốt ruột, quân địch đối diện kia lại hai mặt nhìn nhau, nhất thời quên công kích. Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía đám mây phía đông kia, ánh mắt chăm chú nhìn đưa bé gái đã đến cổ Cửu Quỷ Thần Tuyền. Lúc này bên tai tất cả mọi người dần dần chỉ nghe tiếng gió, tiếng gió nổi lên. Cạnh mây còn có Giao Long Ứng Chuẩn đứng xem, quên bay lên, rơi xuống trời, ở giữa không trung quay cuồng giãy dụa một phen.

“...”

Không đề cập tới sự sống sờ của tam quân, lại nói tới Quỳnh Huy.

Thân hình như chim bay đảo mắt đã tới cần cổ “Đại thần lân”. Thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên vừa tìm đường vân có thể đặt chân trên người Cửu Quỷ Thố, một bên vẫn còn đang lảo đảo trong miệng anh đào:

“Đạo khả đạo, động có chạy!”

Dùng kinh điển đạo gia ngày xưa bắt mắt cũng học thuộc, tiểu nữ hài nhi phấn trang ngọc trác chớp mắt đã tới đỉnh đầu Cửu Quỷ cự ngao.

Nhắc tới cũng kỳ, đối diện với cự thú này, Quỳnh Thuộc liền như hạt bụi nhỏ. Nhưng tại thời điểm nàng giẫm đạp, dị thú viễn cổ thông thiên triệt địa, không ai bì nổi dưới chân này, lại tựa hồ chịu áp lực thật lớn. Há mồm cứng lưỡi, nhất thời quên tiếp tục hướng các sinh linh nhỏ bé kia phun trào linh hỏa.

“Đến rồi!”

Đỉnh đầu cự thú này cũng quá mức rộng lớn, rộng lớn như đỉnh mây của môn phái mình. Quỳnh Thổ lại phí nhiều sức hơn chút, mượn lực một con chim lửa, mới nhanh nhẹn bay tới gần “Viên đỏ cam” tròn trịa tỏa sáng bên cạnh mây.

“Không được!!”

Đến lúc này, ngay cả đũa ngọc cũng biết thiếu nữ đột nhiên leo lên là có dụng ý gì, thấy nàng vươn cánh tay ngó sen như ngọc, giờ phút này đã cúi thấp xuống tại hạ hét thảm một tiếng, ý đồ ngăn cản. Đương nhiên, lúc này vị thiếu nữ cao cao tại thượng chuyên tâm hái, tuyệt không nghe thấy âm thanh xé tim xé phổi kêu la kia, trong chớp mắt, căn nguyên pháp trận mà đám người tinh luận đám người ngay cả tâm tích hồ cũng không phá được kia, trong nháy mắt đã bị nàng nắm trong lòng bàn tay.

” hái được rồi!”

Hái được quả ngon trong mắt, Quỳnh Thu hì hì cười từ trên cái đầu cự thú của Cửu Quỷ Dung chạy ra, như một làn khói nhanh chóng chạy về phía ca ca bên kia. Cho đến lúc này, Cửu Quỷ dị thú vừa rồi kinh ngạc đến kinh ngạc như mọi người kia, lại mới như bừng tỉnh vào mộng tưởng, nhìn về phía dị vật nhỏ bé này bay khỏi, vô ý thức phun ra một ngụm lửa nóng cuối cùng trong miệng phun ra.

“Ai da, có bị đốt không?”

Ánh lửa hừng hực xẹt qua bầu trời, phẳng phát như đưa người ta đi xa làn gió tốt. Ở phía sau Quỳnh Huy một đường kéo dài, mũi tên khói lửa, đúng là cô bé làm ra chuyện lớn, mặc dù lo lắng cho cô bé vấy dài sau lưng, nhưng không che dấu được vẻ mặt đắc ý cười vui, ở trong một vùng lửa cháy cấp bách cách ca ca càng ngày càng gần.

“Tĩnh Ngôn ca ca, chụp nè!”

Cứ như vậy, trong ngoài ngàn năm Nguyệt Tinh Hoa kiêm tu tính mệnh tương liên của Thần Dị Long Đan, cứ như vậy mà được thiếu nữ trong mắt người đưa cho ca ca nàng; mà người thụ đan lúc này lại khôn khéo khôn khéo sớm hơn xưa. Sắc

mặt cứng ngắc, giống như máy móc tiếp nhận lễ vật của tiểu muội muội ngoài ý muốn này.

“Quỳnh Ngưng?”

“Thật sự là quỳnh thang?”

“Đây thật sự là đứa nhỏ dị tộc mà ta tùy tiện nhận ra ở đất hoang hay sao?”

Đối với vị thiếu niên tâm trí thông tuệ này mà nói, đột nhiên tất cả những thứ khác đều không tồn tại. Chỉ có cô gái trẻ nở nụ cười rạng rỡ này mới là vấn đề duy nhất...

Mà lúc này, Quỳnh Thổ thấy huynh trưởng kính yêu kia trầm ngâm không nói, còn thấp giọng, áy náy nói ra:

“Ca ca, hoàn quả này hơi nhỏ, không đủ ca ca nửa miếng; nhưng ca ca đói bụng, hiện tại Quỳnh Thổ chỉ có thể tìm được viên này. Đầu tiên lót dạ, đợi trở về ăn nhiều hơn...”

Lúc này, chính là hải vụ trôi nổi, hồng ba dần dần nổi lên!

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi quyển thứ mười vạn Chu Nhan Thập Tuế, Ưc Lệ Chương thứ sáu, Vọng Cực Phổ hê ngộ hoài Hoài Lương.

Trước mắt bất luận khi nào, Trương Tinh Ngôn cũng chưa từng giống như bây giờ trong đầu trống rỗng. Quỳnh Thu tiện tay hái xuống viên đan dược vạn chủng chú mục trên đỉnh đầu Cửu Quỷ Dung kia, lại làm cho một phái hấn mờ mịt.

“Ca ca?”

Thấy đánh thức nói chuyện, thần sắc ngốc trệ, không thể lên tiếng, Quỳnh Thổ lo lắng. Đứa bé gái này, lúc trước nghe tỉnh nói với Long Linh nó bụng đói, liền thành thật, lặng lẽ rời khỏi đội chạy đi tìm một trái hoàn quả, chỉ hy vọng có thể làm dịu sự đói khát của ca ca. Ai ngờ hiện tại, nhìn vẻ mặt ca ca, hiển nhiên đối với việc mình dâng trái cây cũng không hài lòng.

Nghĩ ra điểm này, Quỳnh Thổ có chút xấu hổ, liền muốn lại khoe khoang đan quả này tư vị tất nhiên không tồi. Ai ngờ, đúng lúc này, chợt nghe phía sau núi lở đất nứt một tiếng vang

thật lớn, lập tức tiếng người sôi trào lên, đảo mắt liền che lại thanh âm trong miệng mình!

Âm thanh to lớn đè xuống lời nói của Quỳnh Khuê, lại là phát ra từ Cửu Quỳnh.

Con cự thú vô địch còn sót lại từ thời viễn cổ, long đan bị lấy đi để không chế sự can đảm, nhất thời như bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Sự tồn tại vô địch trong vùng hải vực này quay đầu nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện khắp biển đều là quái vật hình thù kỳ quái, nhất thời lấp bắp kinh hãi., rút cổ lại rồi nhanh chóng độn đến trong nước biển phía trước —— thân hình Cửu Quỷ Thổ khổng lồ như vậy, khê động một chút liền quanh quẩn mấy chục dặm, hướng chỉ hành động giạt mình như vậy. Vì vậy, phía tây nam Cửu Tỉnh Châu này đột nhiên như núi lở, nhét đầy mây đen từ trên mây đen sụp xuống, đổ xuống trong nước biển lạnh như băng.

Cửu Quỷ Dung vừa đến, đúng là xuất kỳ bất ý, Nam Hải Long quân ở phụ cận nhất thời xui xẻo; cự thảo viễn cổ di thú vạch một cái vị trí, đứng trên trăm tên long tốt anh dũng hy sinh chức vị; cái đuôi khổng lồ từ trong biển cạn nhếch lên, vẫy ra hai bên, liền lập tức quét ngang ngàn quân. Trong một tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc sói tru, trước sau không lâu, dựa vào Nam Hải Long quân của Cửu Tỉnh Châu hẳn là bị tổn hại thảm trọng nhất từ khi khai chiến tới nay!

Chờ con Hải thú thông thiên triệt địa kia rời khỏi chiến trường an dưỡng năm, chiến trường Hải Thiên vốn rất phong phú bỗng trở nên trống trải.

Hơn nữa còn khoác loác.

Bị Cửu Quỷ Thụ vào nước quấy một cái, hẳn lúc này cũng khôi phục tinh thần, lập tức nghĩ thông suốt chuyện vừa rồi. Đầu óc một lần nữa hoạt bát, tỉnh ngón không khỏi một tia cười khở —— ai có thể nghĩ đến? Thiên tân vạn khổ phí nhiều trắc trở như vậy, tổn thương nhiều nhân thủ như vậy., Cuối cùng cũng không thể đạt được mục đích, cuối cùng lại bị tiểu muội muội này tiện tay phá vỡ pháp trận. Việc này dù thế nào nghĩ đến, đều cảm thấy vô cùng quý dị. Tỉnh ngón tâm nói, nếu sớm biết trò đùa như vậy, còn không bằng sớm bày ra uy

nghiêm huynh trưởng, gọi Quỳnh Đình đem long đan kia hái đi, làm sao còn phí được cái trắc trở khi vừa rồi muốn chết!

“...”

“...”

Ngay lúc tỉnh lại, viện quân phía sau cũng đã chạy tới. Tứ Độc công chúa Linh Tuyên Nhi cũng phá tan ngăn trở của mọi người, nắm Thần Nguyệt Ngân Cung sáng lóa đứng bên cạnh hắn. Mà lúc này những người đuổi bắt phía đối diện lại ngây ra như ngốc, như say mê giữa cơn sóng lớn. Hoàn toàn khác biệt với vẻ mờ mịt vừa rồi. Ở sau lưng bọn họ, vị lão long đầu óc đầu đón nhưng dưới chân lại gió mạnh, đảo mắt đã đuổi tới gần bọn họ.

“Ha ha!”

Thấy như vậy, thiếu niên tỉnh táo lại, tay cầm Long Đan quay tròn lung tung kia, vận đủ khí lực đối với Quỳnh Đình gần trong gang tấc kêu lên:

“Ha ha! Đa tạ Quỳnh Đình, ta quả nhiên cảm giác càng đối hơn!”

Trước mắt bao người, thiếu niên khi nói chuyện mắt nhìn long đan trong tay, chính là bộ dáng thèm nhỏ dãi.

Thấy thần thái Thao Thiết của hắn, nếp nhăn đầy mặt Long Linh Tử đều co lại một chỗ, toàn thân run rẩy như lá tàn trong gió; lúc này nói rõ. Trong mắt hắn Ác ma đã như chỗ cháy xém. Đến lúc này, Long Linh lão cầm nặng nề rốt cuộc không nhịn được mở miệng:

“Câm miệng...”

Vị Nam Hải Thủy thần quyền cao chức trọng từ khi biết chuyện tới nay chưa bao giờ nói một lần “Im miệng” như vậy, hữu khí vô lực. Đương nhiên, hắn cũng biết, cho dù mình thương lượng lại đề cao gấp mười, người nọ cũng sẽ không nghe lời hắn.

“Ha ha!”

Đúng lúc Long Linh mất hết niềm tin, lại chợt nghe thiếu niên đối diện cao giọng cười to, sóng biển chặn sóng hướng bên mình kêu lên:

“Long gia lão hán kia, không cần người nhắc nhở, đan hoàn này của người ta cũng không vội nuốt. Đan nhi lại lịch bất phạm như thế, phương pháp ăn còn phải mang về nghiên cứu cho tốt - ít nhất phải đem ra uống rượu!”

“Người!”

Thấy Quy Ngôn cột nhả nói ra những lời bốn cột như vậy, Long Linh Tử vô cùng kinh hãi, tức giận đến cả người run rẩy, chỉ biết đối diện ngón tay, không nói nên lời!

Bất quá tỉnh lại không quan tâm hấn; đem long đan cẩn thận nhét vào trong ngực, thiếu chút nữa Nam Hải trọng thần tức giận tứ hải đường chủ lại đột nhiên nghiêm túc chính trực. cải biến thần thái vui đùa vừa rồi, giống như đổi thành một người khác, đứng lặng tại trong gió biển sáng sủa nói:

“Long Linh tiền bối, vừa rồi chỉ nói đùa thôi. Người cái long đan này, có thể thu nhận hung thú, vừa khéo bỏ mình lấy ra, nhất thời ta không thể trả người. Bất quá chính như Tứ Độc Lão Long Quân Văn Tường trong rất nhiều lần bẩm báo, chúng ta tới Nam Hải, chỉ vì muốn đánh ngã Hồ Lô Thủy Hầu đi ngược lại, trả lại Nam Hải thanh minh, không phạm người của hấn. Lão nhân gia ngài, chỉ có điều mù, văn bối sẽ không làm khó ngài. Ta giữ long đan này trước, chỉ chờ nghĩa sư khắc phục Nam Hải, tự nhiên hoàn trả!”

Nghe được lời này, Mạnh Chương thiếu chút nữa là bực tức che mũi sau trận. Chỉ là Long Linh đứng trước trận kia nghe vậy lại lặng lẽ không nói, Phong Ly Trọng dẫn mà không phát. Nhìn bộ dáng hấn cúi đầu ủ rũ, chắc là mất đi Long Đan, mất hồn mất phách rồi.

Hơn nữa vừa tỉnh lại, mượn cơ hội tuyên truyền một phen, liền không nói nhiều nữa; thấy quân trận phía sau như mây bay tới, sóng biển phía trước lại như một đàn sông, hấn liền quyết định thật nhanh, giơ kiếm vung tay hô:

“Giết!”

Thật sự là “Quân lệnh như núi”, từ khi hấn nâng Dao Quang thần kiếm hạ lệnh dứt khoát, thiên quân vạn mã phía sau như mưa tên rơi cung lướt qua bên cạnh hấn, như thủy triều gào thét hướng quân địch ngoài trăm dặm ập tới. Lúc này sĩ tốt hải quân nam hải quân kia, vừa rồi đã đi qua Hạo Toan Nghê., Cửu Quỷ Thu quấy rối một cái, sĩ khí đã thấp tới cực điểm; trừ số ít binh sĩ hung hãn, đại đa số tránh đao sợ kiếm, không đợi địch nhân đến giết liền bỏ giới bị tứ ngoại hải thiên hốt hoảng bỏ chạy. Đại ác chiến thiên quân vạn mã như vậy, tuyệt đối không phải số ít sức người có thể xoay chuyển. Bởi vậy cho dù Mạnh Chương trong lòng nghìn lần không nguyện, đến bước này cũng chỉ có thể cùng đại quân chạy trốn chết.

Thế là, chiến dịch quy mô lớn nhất để tranh đoạt cửa thứ ba Nam Hải Long Vực này, cuối cùng tứ phi Huyền Linh một bên giành thắng lợi toàn thắng.

Đến lúc này, khói lửa sương mù trên chiến trường dần dần tán đi, tướng sĩ công lên Cửu Tinh Châu mới phát hiện bầu trời phía đông đã trắng bạch, phần cuối biển nguyên bản thê lương hỗn độn đã có ánh sáng gợn sóng hiện lên, nhìn lại gợn sóng lăn tăn, đã nhuộm sắc mặt Triều Thương.

Ước chừng ngay lúc mặt trời mới lên, tướng sĩ tứ độc đã thanh lý xong Cửu Tinh Châu, tài nguyên quân ngũ cuộn cuộn không ngừng mở ra cánh cửa Nam Hải Long Cung yếu địa này.

Theo lời Vân Trung Quân đề nghị, khi cô bé nhỏ nhỏ nhún nhún dựa vào người mình mà đứng bên bờ biển Cửu Lộ Châu, tiếng trống khua chiêng đã sắp xếp từ thứ tự vang lên. Tứ Độc Long tộc, Khúc Long vương của Hồng Khúc Hồn đại quân không dễ gì đánh ra được dàn trận phá trận, tất cả đều trọng trọng hưởng vì việc xoay chuyển chiến cuộc của cô gái., Hai bên, giáp sĩ cầm bào như rừng cung nghênh đón nàng, nhưng không rõ nội tình, vẫn dặt góc áo tĩnh ngôn, chỉ là hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây, như dạo chơi.

Cứ ngỡ ngạc như vậy, cho đến khi Yến Thần Quân cận thân của Long Quân nâng quyển sách công lao đặc biệt của Tứ Độc thần quân đến, nâng bút viết ba chữ “Trương Quỳnh Thiên”

dưới công lao, cô bé phân biệt ra mới cảm thấy có chút đặc biệt. Sau đó, theo lệ lại để cô bé ấn tay lên tên mình dưới công lao của mình., Để xác nhận, lại bởi vì ngón tay quá mức thon gọn, cái kia vì bình thường Hải Thần Thủy Linh chuẩn bị cái tổ to lớn, còn không thể không để cho nàng gộp nhất ba ngón tay, mới miễn cưỡng lấp kín dấu ấn, để tổ ấn hiện lên lam quang một đạo, lúc này mới công đức viên mãn.

Từ nay về sau lại có nhiều cách nghị luận, bất quá đã có câu chuyện không liên quan gì đến Quỳnh Huy; bởi vì vừa rồi trong đại chiến xung phong hãm trận vào sinh ra tử, hai huynh muội này bị Long Quân hạ lệnh, lệnh cho bọn họ trở về doanh trưởng vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi, khôi phục nguyên khí.

Sau khi rời khỏi nơi này để nghỉ ngơi, lại nhắc tới chuyện hai người Quỳnh Đình tỉnh lại. Chờ khi đám tứ côn bệch dọn dẹp mọi thứ sinh hoạt của bọn họ, nối đuôi nhau rời khỏi doanh trưởng. Hai huynh muội này dù thế nào cũng không ngủ được trong đó. Vừa trải qua đại chiến, tuy lúc đó có lúc buồn ngủ, nhưng khi chiến sự xong lại trở nên hưng phấn. Vì vậy, Tiểu Quỳnh Thu từ trong doanh trưởng đi ra.

“Ca ca cũng ra ngoài tản bộ sao?”

Quỳnh Quỳnh đung phẩy bắt mắt, lại sợ nàng ép mình trở về an giấc, chỉ có điều lần này nàng lại quá lo lắng.

“Đúng vậy a Chu Quỳnh.”

Vừa mở miệng, vừa hòa ái trả lời:

“Ca không ngủ được, liền ra ngoài dạo chơi. Quỳnh Huy ngươi cũng ngủ không được sao?”

“Đúng vậy a!”

Quỳnh Thu nhất thời yên tâm, nhanh chóng trả lời.

“Vậy được. Quỳnh đi tới, chúng ta cùng nhau ngồi trên tảng đá kia một lát. Ca ca có chuyện muốn hỏi muội.”

“Được ạ!”

Nghe những lời muốn nói với nàng, trong lòng Quỳnh Quỳnh tràn đầy vui mừng, tranh thủ chạy đến tảng đá trơn nhẵn ở bờ

biển ngồi xuống, lại sờ trường là lau đi tảng đá bên cạnh, chỉ chờ ca ca đến.

“Là như vậy à.”

Ngoài dự kiến của Quỳnh Đình, đường chủ ca ca bình thường thân thiết, lúc này lại vẻ mặt nghiêm túc, đến trước mặt cũng không ngồi xuống, chỉ đứng ở trước mặt mình nghiêm túc nói chuyện.

Nói xong liền ngừng một chút, tựa như đang suy nghĩ, sau đó trình trọng hỏi:

“Muội muội, ta có một vấn đề muốn hỏi muội.”

“Được, ca ca muốn hỏi cái gì?”

Cùng nhau tán tỉnh, Quỳnh Quỳnh vui vẻ cười nói, nụ cười xán lạn cùng ánh mặt trời sáng ngời trước buổi trưa cùng nhau lấp đầy gò má lúm đồng tiền chén rượu của nàng.

“Ừm.”

....

“Quỳnh Quỳnh người có thể nói cho ta biết không, trước khi người quen biết anh trai, ở trong vùng sơn dã ở trấn La Dương kia, đến cùng đã trải qua những chuyện gì? Người... Cha mẹ người là ai?”

Thấy qua rất nhiều sự tích ly kỳ của cô bé, vấn đề này nghe cũng đã sớm nhen ở trong lòng, bình thường có lẽ không rảnh bận tâm, hoặc là cảm thấy rất nhiều chuyện coi như hợp lý, nhưng đến hôm nay tận mắt thấy phát sinh sự tình không thể tưởng tượng như vậy, liền bắt chuyện không thể tưởng tượng nổi nữa., Cho dù biết trong lòng Quỳnh Quỳnh luôn kiêng kị xuất thân yêu quái của nàng, nhưng vẫn không thể nhịn không hỏi. Trải qua suy nghĩ sâu xa, hẳn cảm thấy nếu thần trí của hắn cũng không thác loạn, hơn nữa đọc sách vở nhiều như vậy cũng coi như tri thư đạt lý, theo phán đoán của hắn, xuất thân Quỳnh Dương này tuyệt đối sẽ không bình đạm vô kỳ - La Dương kia là nơi nào? Mặc dù khắp rừng trúc tràn đầy thanh khí, nhưng tuyệt đối không thể dựng dựng thần vật bực này!

“...”

Trong lòng suy nghĩ như vậy, liền mở miệng chờ đợi thiếu nữ trả lời.

Chỉ là khi vấn đề này vừa ra khỏi miệng, tiểu thiếu nữ vốn luôn thẳng thắn nói với hắn bỗng nhiên giật mình, qua một hồi lâu vẫn không trả lời. Giữa hai người bỗng nhiên chỉ nghe được âm thanh sóng biển từng trận xông lên bãi cát.

“Ồ? Quỳnh Điện Nghê làm sao vậy?”

Tĩnh lại thì không biết, lúc này trong lòng Quỳnh Đình đã dậy sóng ngập trời!

“Ngày hôm đó...”

“Đây là không trốn được a...”

Đôi mắt của Quỳnh Huyền chớp động, tựa hồ nổi lên từng giọt nước mắt; ngửa mặt nhìn lại ca ca kính yêu một cái, nàng bỗng nhiên từ trên tảng đá ngầm ngồi nhảy xuống, không nói một lời, xoay người chạy về phía doanh trướng của mình.

“Hả? Quỳnh Thiên là làm gì vậy?”

Thấy Quỳnh Thuyền hành động như vậy, bắt chuyện rất khó hiểu.

“Chẳng lẽ nàng có vật chứng minh thân thế? Muốn hỏi trướng cho ta xem?”

Sau khi nhìn bóng lưng Quỳnh Đình biến mất sau màn cửa doanh trướng, nàng mở miệng nói trong lòng một hồi suy nghĩ miên man.

Đang muốn không đi qua xem một chút, chợt thấy tiểu nữ oa đột nhiên chạy mất kia lại từ trước cửa trướng xuất hiện, trong tay cũng nhiều thêm một món đồ gì đó, hướng bên này chậm rãi đi tới. Thấy nàng đi ra, tĩnh nói tránh ánh mặt trời chói mắt ở trước mặt chính ngọ, lúc này mới thấy rõ tay nâng vật sự, đúng là một gói quần áo nho nhỏ.

Cái túi này của Quỳnh Huyền trong tay, bắt chuyện tự nhiên hết sức quen thuộc. Đúng là hành lý nhỏ đặc biệt của bọn họ lúc ra ngoài.

“Nàng làm cái gì vậy? Có phải trong tay nàng có vật chứng thân thể gì hay không?”

Đang lúc suy đoán, Quỳnh Quỳnh đã đến phụ cận, ngoài việc tỉnh ngôn dự kiến, nàng cũng không triển khai bao vây chỉ điểm vật gì cho mình. Nhưng về mặt chỉ nghiêm túc, máy móc nói:

“Ca ca, ta đi đây...”

Dứt lời, nàng như muốn quay người rời đi.

Hành động này của Quỳnh Quỳnh, đúng là xuất kỳ bất ý, liền mở miệng thấy chấn động, chỉ chút thời gian kinh ngạc này, Quỳnh Thiên đã xoay người sang chỗ khác, đang chần chừ muốn bước lên phía trước.

“Muội muội làm cái gì vậy?”

Thấy vậy, hắn lập tức gấp gáp, mãnh liệt bước qua hai bước chặn ở trước mặt Quỳnh Huy, muốn ngăn nàng ta lại. Chỉ là vừa chuyển tới chính diện, đợi khi thấy rõ vẻ mặt của Quỳnh Đình, hắn lại bỗng nhiên giật mình:

Thiếu nữ non trẻ trang điểm như phấn trác này, trên gò má vừa rồi cố gắng trấn định giờ phút này đã lệ rơi đầy mặt. Nước mắt óng ánh như trân châu đứt dây từ trong đôi mắt mê mang rào rào rơi xuống, ở hai bên mũi phấn chảy thành hai dòng nước mắt.

“Quỳnh Đình? Người đây là...”

Thấy nàng đột nhiên khóc thút thít, tỉnh ngôn không rõ cho lắm, nhất thời tay chân luống cuống!

Thấy hắn sợ hãi, thiếu nữ rơi lệ kia, lại trong lệ quang miên cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

“Ca ca... Đừng lo lắng cho Quỳnh Đình. Quỳnh Oánh biết thể sớm biết như vậy, một ngày nào đó ca ca sẽ ghét bỏ Quỳnh Đình ra tay... Nhưng mà...”

Vài phần thiếu nữ cố nặn ra vui vẻ bên trong, lệ rơi đầy mặt run rẩy thanh âm. Có chút phiền muộn nói:

“Nhưng Quỳnh Đình vẫn khóc a...”

“Vốn đã nghĩ kỹ rồi, lúc ca ca ghét bỏ nhất định không khóc, lúc rời đi không để ca ca nhìn thấy cái xấu, nhưng Quỳnh Đình...”

Nói đến chỗ này thì Quỳnh Quỳnh đã khóc không thành tiếng!

Nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra trước mắt.

“Tiểu nha đầu này, tuổi còn nhỏ lại nghĩ được nhiều như vậy!”

Muốn thông quan nhìn, bắt chuyện đang định mở miệng an ủi, lại chợt nghe xa xa một tiếng kinh hô:

“Quỳnh Mi muội muội? Sao ngươi lại khóc thế?”

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh mềm mại như gió lốc đã đi tới trước mặt; tỉnh ngón định thần nhìn lại, đúng là Long Nữ Linh Tuyên.

“Linh Dục ngươi tới thật đúng lúc, ngươi giúp ta...”

“Đây là có chuyện gì?”

Tiểu muội muội yêu thương khóc vô cùng thương tâm, Linh Miểu Nhi lòng đầy ái mộ đau lòng không thôi, vội vàng mở miệng hỏi.

Thế là, tỉnh nói rối loạn giải thích, thêm nữa Quỳnh Thổ ghen ngào nói rõ bổ sung, Linh Dục cũng đại khái minh bạch xảy ra chuyện gì. Biết được trải qua, Tứ Thị công chúa căm ghét rõ ràng nhất thời như gà mái bảo vệ con, một tay đem tiểu muội muội khóc lóc bảo hộ ở phía sau, giang hai tay ra, đem cái đáng giận huynh trưởng trêu chọc tiểu muội muội này đuổi đi.

“Hừ! Đã mở miệng là ngươi ít gặp nhiều quá rồi.”

Chỉ nghe vài thiếu niên bất mãn của Linh Kính Nhi:

“Tại sao Quỳnh Tiểu Muội không thể có bản lĩnh kinh người như vậy? Theo lời người nói, người làm sao có thể tùy tiện đến chào hỏi công chúa xinh đẹp ở chợ kia chứ? Phương thái của Tứ Độc công chúa vốn hào phóng, sao thi thoảng lại khiến người nhìn thấy?”

“Phải lắm phải không?”

Quỳnh Quỳnh vốn khóc đến thương tâm lúc này cũng từ phía sau Linh Miểu tý tý thò đầu ra, mang theo tiếng nước nở.

Lại nói tới Linh Dục, sau khi nàng chắt vắn liên tiếp mấy câu, Tứ Độc Công chúa này liền tổng kết lại:

“Nói gì vậy! Ngươi đúng là “Trời mưa à, không có việc gì, đánh trẻ con đi chơi!”

“Cái này... Ha ha!”

Mặc dù ngày xưa báo cáo trước mặt long nữ tôn quý này một mực thẳng thắn hùng hồn, nhưng giờ phút này chọc cho Quỳnh Hoàng bị thương, đang cảm thấy đuối lý, đành phải không nói một lời, chỉ cười ngây ngô.

Bất quá, ngoài dự liệu của hắn, trận phong ba này đến lúc này lại chấm dứt. Tuy rằng mới vừa rồi thấy Quỳnh Huyền thò đầu ra nói chuyện, vô luận là hắn hay Linh Dục đều cảm thấy tâm tình tiểu muội muội hắn là tốt hơn nhiều, ai ngờ chờ hắn nháy mắt ra hiệu, lại để cho Linh Miểu Nhi lướt qua thân thể Quỳnh Huyền nhìn qua, lại thấy nước mắt nàng rỉ xuống, so với lúc trước càng gấp gấp hơn!

Tình cảnh cổ quái như vậy, dưới sự chắt vắn của Linh Tuyền, Quỳnh Huy mới thật vất vả lắm mới nói rõ ràng được, thì ra nàng khóc lớn như vậy, là vì nàng vừa nghĩ đến sau khi rời khỏi ca ca, liền lấy một cành cây tự mình quẩn lấy, một mình đi lại ở nơi hoang dã của Thu Phong Lạc Diệp Lạc.

Đương nhiên, nàng vừa nói như vậy, hại vị đường chủ làm hại kia lại chịu sự quở trách của Long Nữ một phen. Chỉ có điều, khi bị Linh Dục kể ra, trong lòng nàng cũng có chút kỳ quái, chỉ cảm thấy tâm tình của Quỳnh Thu hiện tại có chút dao động.

Bất tri bất giác, chờ Quỳnh Thổ ngừng khóc, chạy trở về lều trại của mình bỏ xuống bao đồ, lại trở về bên cạnh hai người Hô Ngôn Linh Tuyền, ngày ấy đã đi đến đỉnh đầu. Lúc này trên biển rộng mênh mông, gió lớn mới nổi lên., Sóng lớn cuộn cuộn, sóng biển dâng trào sâu không lường được, mãnh liệt bành trướng, đâm vào trong bãi đá ngầm khuyến nha giao thoa cách bọn họ không xa, dâng lên bọt nước cao bốn năm

trượng, ở giữa trưa ánh mặt trời chiếu rọi tản mát như pháo hoa.

Con gió nổi lên.

Trước mặt hải triều chảy ra như gió lốc này, bắt đầu nhớ lại thông qua tầng tầng sóng tuyết trắng nhìn về phía Đông Nam Long vực, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác cổ quái.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan Vạn Huyết Phiên, Chương thứ bảy Vũ Đãng Vân Phi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Thức lời chỗ bờ cát nơi bọn họ ngồi yên lặng, chính là Vân Trung Quân muốn để hai huynh muội bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, mới an bài một lều vải ở nơi vắng vẻ như vậy. Bởi vậy, trên bờ cát Hải Châu uốn lượn vài dặm bên cạnh bọn họ, trừ mấy người bọn họ ra không còn ai nữa.

Ngày đó đi tới giữa thiên tâm, Quỳnh Quỳnh cũng rút cục nín khóc mỉm cười, trên bãi biển liền thổi lên mùa phong đặc hữu của Nam Hải. Gió biển mênh mông cuộn cuộn từ đông nam thổi tới, ở trên mặt biển xanh ngắt cuốn lên ngàn đồng sóng tuyết; từng tầng sóng tuyết từ phương xa tuôn tới gần, chạy tới vùng biển gần đã giống thiên quân vạn mã xung phong., Với khí thế hung hăng, mang theo tiếng sấm nổ ầm ầm, vượt qua tảng đá ngầm thấp, đụng vào cự thạch cao lớn. Dưới trời quang đãng, thác nước trắng như tuyết vung lên cao mấy chục trượng, rơi xuống khi tĩnh lại, giống như mưa to.

Trong trận sóng biển nho nhỏ đột nhiên xuất hiện này, hai cô gái bên cạnh lại không chút kinh hoảng. Linh Miêu vốn là con gái Thủy tộc, trong tình cảnh sóng to gió lớn như cá gặp nước, bị mùi nước biển quen thuộc dội lên, thiên tính Long tộc kia của nàng lúc này bắn ra vui sướng cổ vũ., Phiêu nhiên ly địa, đi trong sóng lớn hung mãnh xuyên qua mấy lần, lại mượn gió cuộn sóng dẫn áo tắm rửa về. Quỳnh Thu thấy mặt biển nổi gió càng cao hứng. Sóng lớn khi đánh tới bình thường sợ tránh không kịp, thân thể lả lướt đẩy về chỗ cũ; ở dưới Lăng Phong trượt đi một mạch. Quỳnh Thu giống như chim nhỏ bay lượn, đúng là vui vẻ, vô cùng vui vẻ!

Chỉ là, có chút khác thường là, Linh Quỳnh Lục vui đùa, nghe nói lại không say sưa nói, ngược lại ngồi một mình tại chỗ., Đối mặt với sóng biển dâng trào xuất thần, ánh mặt trời chiếu ra màu lam thiên hạ, sóng lớn bành bạc, mưa gió cuồng bạo, cảnh tượng kỳ lạ như thức giấc trí nhớ phong trần nào đó của hắn; khi nước biển lạnh như băng đổ xuống, hắn đối với ký ức mơ hồ mấy tháng như ẩn như hiện trong lòng chợt có chỗ ngộ ra, liền trở nên có chút bất an cùng do dự.

“...”

“Nguy ra gì, người làm sao vậy?”

Cơ hồ đồng thời, Linh Dục và Quỳnh Đình đồng loạt phát hiện dị dạng của hắn, liền ngừng chơi đùa, trở lại bên cạnh hắn quan tâm hỏi.

“Cái này...”

Thấy thần sắc hai nàng chú ý, mở miệng càng thêm trù trừ, cũng không biết mình nên nói như thế nào. Cứ trầm mặc như vậy một hồi, cuối cùng hắn mới hạ quyết tâm, cẩn thận tổ chức từ ngữ của mình, nói với Linh Quỳnh Quỳnh:

“Kỳ thật, cũng không có gì, chỉ là vừa rồi đột nhiên nhớ tới hơn nửa năm trước đã làm một giấc mộng.”

“A? Ca ca cũng có chút quái mộng?”

Quỳnh Quỳnh nghe vậy không kìm lòng được mà kinh ngạc.

“Đúng vậy. Quỳnh Huyền nói không sai. Giấc mộng này của ta hơi kỳ quái, ta mơ thấy mình đang lưu lạc trong sóng to gió lớn, còn gặp được một cô gái nữa.”

Nếu đã mở miệng, nhớ điều này cũng không xấu hổ nữa, quyết định nói hết không nửa lời:

“Ai, Linh Tuyên, Quỳnh muội muội, các người không biết có phải là ta nghĩ lung tung hay không, như thế nào cũng có làm một ít chuyện hoang mang khó hiểu cùng cô gái kia. Sau đó hình như nàng còn muốn giết ta! —— các người cũng biết, ta trung hậu chính trực như vậy, làm sao có thể làm ra cái chuyện khác người như vậy được.”

Sau khi nghe xong, hai thiếu nữ chăm chú lắng nghe đồng thời sửng sốt. Chờ các nàng suy nghĩ lại, nàng kia liền lập tức kêu lên:

“Ca ca! Quỳnh Đình thiếu chút nữa quên mất. Mọii còn chưa nói cho ta rốt cuộc là cái gì “khinh bạc”?”

Linh Dục giận tím mặt:

“Hay cho câu đã mở miệng! Lại dám cùng nữ nhân không quen biết tung hoành!”

“Ai da, Linh Dục, người trách lầm ta rồi, ta là nằm mơ...Ái dà?”

Quỳnh Thiển mở miệng nghi vấn, đương nhiên tiếp tục giả câm vờ điếc. Nhưng đối với câu chất vấn của Linh Dục, nàng mới vừa giải thích một hai câu, lại bỗng nhiên có chút xúc động. Cân nhắc việc này, thiếu niên lúc này rất thành khẩn hỏi:

“Linh Khuyết à, làm sao người biết ta và nàng ấy không quen nhau? Kỳ thật ta cũng vẫn luôn hoài nghi. Rốt cuộc ta có quen biết nàng ấy hay không.”

“Đương nhiên là không biết?”

Long Nữ vừa mới nổi sóng như biển dầm nhất thời quên cả tức giận, giải thích cho người nghi vấn:

“Có điều người nghi, nếu như cô bé kia là ta hoặc là người dũng cảm, thậm chí là Quỳnh Thố, cho dù Hồ Lô có lai lịch thì sao có thể đánh người giết được? Thật sự là ngu ngốc!”

“... Đúng vậy, Linh Dục, quả nhiên người thông minh!”

Lúc này hần cũng đã kịp phản ứng, chỉ là chuẩn bị một mực nói tốt.

Chỉ là, trong tiếng tán dương của hần, thiếu nữ vừa rồi cẩn thận phân tích giải thích nghi hoặc đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng. Hơi cân nhắc lại lời vừa rồi mình nói, lúm đồng tiền màu ngọc của Linh Dục thoáng cái đã đỏ bừng lên, xấu hổ đến mức mặt mũi đầy ửng mây!

“Hu hu! Sao ta lại nói như vậy? Hần nhất định phải tới giữu cột ta!”

Thiếu nữ xấu hổ vô địa, tính khí công chúa kia sớm đã tan thành mây khói, hiện tại nàng chỉ hy vọng, mình vừa mới không nói lời đó.

“Ha ha...”

Thấy Linh Dục Nhi bỗng nhiên xấu hổ, cúi đầu không nói, cũng không tiếp tục hưng sư vấn tội, mơ hồ nói ra tự nhiên là rất cao hứng. Hết giờ phút này lại rất hối hận, cảm thấy vừa nãy không nên đem chuyện xấu hổ này nói ra.

Như thế xem ra, chuyện mơ hồ hồ trí nhớ kia tự nhiên là mộng ảo không thể nghi ngờ; bởi vì cái gọi là “ngốc nhân nói mộng” bất luận mộng cảnh chính mình cảm thấy chân thực đến cỡ nào, một khi nói ra, ngay cả chính mình cũng hoang đường vô cùng. Khai Tâm Tiết, trên mặt hắn liền lộ ra nụ cười thật lòng, không chú ý thậm chí còn cười thành tiếng.

Chỉ là, hắn nở nụ cười trong nội tâm như vậy, trong mắt Linh Kiền lại có vẻ mười phần không có hảo ý. Lúc này long nữ ngưng ngưng càng nhiều, cảm thấy hai chân bủn rủn, tay chân tê dại, tựa hồ ngay cả đứng cũng không đứng vững. Vì vậy long nữ quyết định thật nhanh, vội vàng tìm từ chối vội vàng rời đi, không cho thiếu niên vô lại kia có cơ hội tiếp tục giễu cợt.

Phong ba thuận khiết như vậy, trong toàn bộ cuộc đại chiến yêu thần rộng lớn mạnh mẽ chỉ có thể coi là việc nhỏ không đáng kể. Chiến tranh thảo phạt Nam Hải tiến trình như một chiến xa cuộn cuộn về phía trước, một khi khởi động thì không thể ngừng lại. Khi đánh hạ Cửu Tinh Châu không lâu, quân tiên phong của Tứ Địch Huyền Linh liền chỉ thẳng hướng đông nam Kinh Lan, loạn lưu nhị châu, nhắm thẳng tới địa điểm yếu của Nam Hải Long vực.

Kinh Lan Châu, Loạn Lưu Châu, ở Tây Bắc tám trăm dặm đại môn Thần Nộ quần đảo Nam Hải Long Cung, vị trí địa lý thập phần trọng yếu. Cách tám trăm dặm, đối với yêu thần thủy linh đây sóng xông sóng mà nói., Hành quân nhanh một chút chẳng qua chỉ là lộ trình nửa ngày. Bởi vậy trong đại chiến như vậy, một khi hai châu này bị người ta công chiếm, Nam Hải Long Vực chỉ còn lại một vách ngăn cuối cùng để tạo ra quần thần

tức. Cứ như vậy, thực lực cường đại của Nam Hải Long tộc trước đây cơ bản xem như đã mở một lỗ lớn, đi tới bước đường cùng.

Cũng chính vì như vậy, Nam Hải dựa theo sách lược lúc trước thu nhỏ binh lực ở khu vực Thần Nộ quần đảo, cũng phải trọng binh hỗ trợ phòng ngừa hai châu, loạn lưu. Thậm chí, Mạnh Chương còn không tiếc suy yếu phòng ngự của Quỷ Linh uyên, nhin đau đau đón điều đến nhằm phòng thủ Quỷ Linh uyên - một bộ tộc Long Thần - Liêm Thần, khiến y sai phải năm trăm phong sinh thú dưới trướng, qua lại tuần phòng ở Kinh Lan Lưu Nhị Châu, hiệp trợ hai vị chủ thuyền Cự Linh Châu, phòng ngừa Viêm chống lại hạ độc.

Nam Hải mà có bản gốc như vậy, sau đó Tứ Độc Huyền Linh công phạt tự nhiên phải hao phí một phen khí lực. Dưới sự thống lĩnh của Thủy Thần Băng Di, Huyền Linh Yêu Thần Khôn Tượng, hơn ba mươi lộ Tứ Độc Thủy tộc., Mười mấy binh lính Yêu tộc Huyền Linh giáo hợp lại một chỗ, tại cuối tháng mười hai đến mừng một tháng mười dăm, trong phạm vi mấy trăm dặm bên ngoài Bạo Lan Loạn Lưu Châu tung hoành ngang dọc, gian khổ chém giết, đánh tới trung tuần sau năm ba một tháng mới triệt để tiêu trừ kẻ địch dựa vào nơi hiểm yếu này.

Mà trong thời gian này, nếu không phải Nam Hải thấy chiến cuộc phát triển ngăn cản không nổi, liền chuẩn bị bảo tồn thực lực để quyết chiến cuối cùng tại Thần Nộ quần đảo, nhất định thắng bại, nếu không viện binh từ Thần Nộ quần đảo phát ra không dứt như sợi, công phá kinh Lan Loạn Lưu châu trong quá trình công kích còn kéo dài hơn nữa.

Bất kể là như thế nào, trận huyết chiến này đã kéo dài đến nửa tháng, trước sau có vô số sĩ tốt tử thương, người có thể ca có thể khóc tự nhiên rất nhiều, nhưng ở đây cũng không có nhiều khó khăn. Ở đây có thể nói là Mạnh chương đặc biệt điều đến, dũng cảm uy hiếp Nam Hải mấy trăm năm, phi thần phong sinh thú, tại trong chiến dịch này tuyên bố hoàn toàn bị hủy diệt.

Phi Liêm Thần, giống với Cửu Quỷ Thổ lúc trước. Là một số thượng cổ dị chủng trong thiên địa đến lúc này vẫn còn sót lại trên đời. Thần tước thủ, hươu thân, ngư giác, báo văn, đuôi rắn., Không biết tại mấy ngàn năm trước thân thể thành thần, đã sóng gió ở Nam Hải, qua lại như gió, lại kiêm thần tính tàn bạo, quen cướp bóc trẻ mới sinh Thổ tộc ở Hải Châu làm thức ăn. Sinh linh Nam Hải đã chịu nhiều chất độc. Về sau hắn được Mạnh Chương thu phục đặc biệt thưởng cho tám hòn đảo, tên là “Phi Liêm Liệp Chú”, chuyên cung cấp cho đứa bé dân bản xứ ở những hòn đảo này ăn uống.

Đương nhiên, Phi Liêm Thần tàn bạo, theo lý thuyết nhân thần cộng phần, nhưng trước khi quy phục Mạnh Chương một mực không người có thể trị vì. Có cục diện như vậy, một mặt là thần lực của hắn cực kỳ thần kỳ, một nguyên nhân khác là dưới tay hắn lại có năm trăm phong sinh thú. Theo điển tịch ghi chép., Phong Sinh Thú dưới trướng Phi Liêm Thần, không biết khi nào thượng cổ đã thu phục; sắc xanh, hồ trâu, báo thân, đầu như báo. Tuy Phong Sinh Thú này có chiến lực không tầm thường, nhưng cho dù là yêu tộc đặt ở đại lục cũng không có gì lạ. Sở dĩ chúng nó có thể ở Nam Hải hoành hành không kiêng nể gì ở đây., Chỉ là vì phong sinh thú có đặc tính kỳ dị, chính là nếu nó bị đánh chết, chỉ cần người ngoài đem nó banh miệng hướng Phong khẩu nhận được mấy phần phong tức, liền “Khắc râu” dựng lên, tiếp tục sinh long hoạt hổ, lông tóc không tổn hao gì. Kể từ đó, đối thủ dù thế nào cũng không thể làm được gì chúng.

Chỉ là, hung linh kỳ dị tương tự như vậy, cuối cùng lại chết trận trong chiến Tứ Độc Công phá được Loạn Lưu Châu!

Hóa ra để phản kích Nam Hải, bề ngoài lộ ra vẻ thừa thớt nhưng lại là Tứ Độc Hùng - Vân Trung Quân - chủ nhân của Tàng Sơn, đã sớm hiểu rõ đặc tính của Phong Sinh Thú nên cẩn thận tìm hiểu. Lúc này nghe nói có Phi Liêm Thần Phong Sinh Thú tham dự chém giết., Hắn liền gọi tới một trong bốn thần nữ của cháu gái là Tĩnh Lăng nữ thần nữ Ngân Sương Cơ làm phép. Khi khéo léo dụ dỗ Phi Liêm thần bộ dẫn bộ lạc thoát ly đại quân chủ lực tự mình chém giết, Ngân Sương tiên cơ sở trường bình phong tĩnh sóng lặng lẽ thi pháp, làm toàn

bộ vùng biển ác chiến đột nhiên gió êm sóng lặng, trong phạm vi mấy chục dặm không nghe thấy một tia phong tức, tựa như đột nhiên rơi vào mật thất.

Không thể nói được, trong chiến trường hít thở không thông như vậy, những Phong Sinh Thú quân bị trọng binh vây công kia sau khi bị đánh chết, qua một canh giờ sống lại vẫn không có cơ hội sống lại, cuối cùng đều chính thức bế khí mà chết.

Khi Phong Sinh Thú đầu tiên quay về, cơ hồ toàn quân bị diệt, Phi Liêm Thần năm xưa hung bạo vô cùng thấy tình thế không ổn, vẫn còn định đầu hàng, nhưng không biết Tứ Độc Vân Quân đã sớm hạ nghiêm lệnh xuống từ lâu, nói là trên đời này tất cả mọi người đều có thể tha thứ. Ông ta ăn không biết bao nhiêu ác linh không biết ăn thịt của hậu đại chủng tộc chỉ có thể giết chết không cần luận tội., Tuyệt đối không chịu hàng, thế là, tên này ác ngàn năm, phi Liêm Thần theo Mạnh Chương làm mưa làm gió, cuối cùng nghênh đón ngày tận thế của mình, bị Tứ Độc Long Quân giết chết tại chỗ, loạn đao phân thân mà chết.

Trận đại chiến này, so sánh với công phá Cửu Tinh Châu dịch, đồng dạng oanh oanh liệt liệt, nhưng lần này thông báo lại nhưng không có tham dự. Thứ nhất, hấn ở trong chiến dịch Cửu Tinh Châu quyết đấu cùng Mạnh Chương., Có phần mất hơi thở, cần tĩnh dưỡng một thời gian. Nguyên nhân còn lại là Vân Trung Quân nghe Tứ Độc cài mật thám vào trong Nam Hải để báo cáo, nói là Nam Thủy Hầu thua rất nặng đang đau đớn suy nghĩ, càng tin tưởng Tuyên Ngôn nghĩa muội Trương Quỳnh Đình chính là người quyết định khí vận chiến cuộc theo hướng máu chốt. Nghe báo, Nam Thủy Hầu bại trận được ăn cả ngã về không., Sau khi dùng thân phận chủ nhân Nam Hải của mình nghiêm lệnh cho Minh Vũ công tử đang nhận tàn lại tiếp tục trở nên nghiêm khắc, cần phải thuyết phục được vị con rể nghĩa muội này. Nếu lời nói không thể nói, vậy theo Mạnh Chương mật lệnh, vị Minh Vũ hương chủ pháp lực bất phân cao thấp kia sẽ hạ gục Quỳnh Mộc ngay tại chỗ.

Chiến sự phát triển đến hôm nay, bất luận Mạnh Chương tích uy nặng, hay là truyền thuyết vạn thần chi Vương trong Quỷ Linh Uyên Thần Điện tác động thần kỳ đến cỡ nào, dưới Nam

Hải đã hiện ra mạnh mẽ khiến chúng phản thân ly. Ngoại trừ ngân quang đã sớm đảo qua, lưu hoa nhị châu Lưu Hoa., Cùng với hai cái quần đảo Thần Mộc, Thần thụ, hiện tại trọng thần dòng chính trong Mạnh Chương cũng là người có tâm tư thay đổi. Trong lòng hoạt động càng ngày càng nhiều. Các loại ngôn ngữ mà Vân Trung Quân rải rác lúc trước, đang dần được bọn họ tiếp nhận. Thiếu niên ác thần một mực bị miêu tả tà ác, cũng dần dần có lời bình luận chính diện.

Trong tình huống như vậy, vốn một khối Nam Hải Long Vực được thiết bản rất khó sắp xếp lại, giờ đã dần dần có thêm rất nhiều nội ứng. Chẳng hạn như lúc về Vân Trung Quân và chuyện tình ngôn chuyển sang tin tức về những chỗ máu chốt có liên quan tới tuần đài, chính là kết cấu tổng hợp của nhiều tin tức; cho dù là đại thể hay chi tiết, tất cả đều rất sống động, tựa như gặp mặt.

Vì vậy, Vân Trung quân sau khi đa mưu túc trí cuối cùng cũng xác nhận tin tức này là thật, nghe vậy thì không mang theo Quỳnh Đình xung phong hãm trận nữa mà chỉ ru rú trong doanh trướng được bảo vệ bởi những trọng binh phía sau.

Kiếp sống ẩn cư kỳ lạ trong đại chiến như vậy, ban đầu bắt đầu tĩnh lại cũng đúng theo Long Vương đề nghị làm việc, cùng Quỳnh Đình ở trong bảo hộ nặng nề, một môn không ra hai môn không đứng đắn, chính hấn một bên luyện thần hóa hư tích tụ đạo lực. Một bên dạy Quỳnh Đình đọc sách viết chữ, bổ sung bài học bởi chiến tranh gần đây.

Chỉ là, cứ như vậy an phận thủ thường làm bảy tám ngày. Sau khi tĩnh lời, hấn cuối cùng cũng cảm thấy đây không phải kế lâu dài. Phải đảm bảo an toàn của Quỳnh Đình, còn phải tiêu trừ nguy hiểm tốt cùng. Bởi vậy, lợi dụng mấy ngày đóng cửa nhàn nhã, hấn bắt đầu tính toán đến cái đài oai Vũ Sư đang nhìn chằm chằm, cố gắng tìm ra biện pháp hóa giải phương pháp.

Lại nói tiếp, này người xuất thân Hương Dã sau này lại lăn lộn gần mười năm thiếu niên trong trận, tâm tư quả nhiên phi thường thông minh. Từ đây giờ mới tới bốn năm ngày công phu, hấn cũng đã kết hợp với việc bản thân kinh nghiệm nghĩ

ra một chiêu kỳ diệu. Đương nhiên, kế sách minh tử này hẳn nhất quán nghĩ ra vẫn là phong cách của hắn., Không câu nệ tiểu tiết; tuy rằng cảnh tượng thay đổi. Từ hồ Kính Dương biến thành Nam Hải Đại Dương, người muốn tính kế cũng từ phổ phường vô lại biến thành hải ngoại tiên gia, nhưng vạn biến không rời tông, đã thông báo tin chắc chắn thiên hạ này có biện pháp hại người, kỳ thực đạo lý cùng!

Quyết định xong, hắn cũng không hỏi Quỳnh Huy trước; dù sao nha đầu kia nói gì hắn nghe nấy, tuyệt đối sẽ không phản đối. Hắn tìm đầu tiên, đó là kẻ thường tới chơi Tứ Độc công chúa, vạch trần kế hoạch và kế hoạch của mình cho nàng. Vị Tứ Độc Công chúa kia mới nghe hắn nói một cách nghiêm túc, đã không nhịn được cười “Bì hi” một tiếng, nhin tuấn giọng sẵn giọng nói:

“Nói mau! Đồ bại hoại nhà ngươi, còn nghĩ ra trò bịp bợm này!”

Tuy nhiên trách chỉ oán trách, nếu đã mở miệng xin giúp đỡ, Linh Dục đương nhiên lập tức đồng ý. Lại nói tiếp, nàng vẫn luôn canh cánh vì chuyện năm đó mình không kịp tỉnh ngôn trên cột Thượng Quan, chuyện tốt luôn canh cánh trong lòng, hiện tại nghe thấy thiếu niên cầu xin lẫn nhau., Làm sao có thể không tích cực? Đáp ứng xong, Linh Dục không ở lại liền đứng dậy cáo từ, vội vàng chạy về luyện đàn. Váy hồng kia vội vã trở về trên đường trở về, Linh Dục Nhi nhớ tới kế sách bắt đầu, liền che miệng cười trộm không ngừng, đúng là:

Trăm này phương câu, câu cá tiềm ngư!

Sau đó mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn, chỉ còn nợ gió đông. Chẳng qua thiếu niên tâm tư kín đáo lại còn cảm thấy kế hoạch không đủ an toàn nên lại tới đại trưởng Long Vương một chuyến, xem xem có thể mượn được vật gì từ Vân Trung Quân không., Nếu như đến lúc đó kế hoạch của hắn có thể thành công, vậy tù binh tới tay sẽ không thể coi thường; cho dù lấy pháp lực của hắn bây giờ, lại thêm Linh Khôi, Quỳnh Đình hỗ trợ, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn cam đoan không bị hắn đào tẩu.

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Phẩm làm cho mười vạn Chu Nhan mười vạn huyết luân quay đầu quất, chưa kịp nấu hạc nấu đàn.

Nói toạc ra là khi tứ thương công mãnh liệt kinh lan, loạn lưu nhị châu, vì an nguy của Quỳnh Huyền chỉ nói kiên trì cùng nàng ru rú trong nhà, không tham gia tiến công. Chỉ là, không mấy ngày, hấn cảm thấy như vậy cuối cùng không phải kế lâu dài. Lúc tỉnh lại, thay vì để mặc cho cường địch kia nấp trong bóng tối rình mò, lúc nào cũng chuẩn bị ra tay, chẳng thà nghĩ biện pháp chủ động tiêu trừ uy hiếp này.

Không nhắc nhở lời nghị luận đã định, tự đi âm thầm chuẩn bị, lại nói vị Vũ Sư tuần đài hại người ăn không yên. Vị công tử giai nhân phong tư nhẹ nhàng này, từ khi nhận được Mạnh Chương Nghiêm lệnh, liền gia tăng kế dụ dỗ của hấn. Thật ra cho dù chủ công không nói, Quỳnh Quỳnh cùng Nhan Thiện Ti kia cười hiền từ, miệng ngon lời đáng yêu. Bộ dáng tốt đẹp đã sớm khiến hấn khắc cốt ghi tâm, như thế nào lại bởi vì thất bại một lần liền từ bỏ.

Huống hồ, tuy rằng thất bại một lần, nhưng cũng tích lũy kinh nghiệm. Lúc trước xác định vị trí Quỳnh Huy, còn phải tiềm hành rình mò; trải qua duyên gặp mặt lần trước, đặc biệt còn gặp tiểu muội muội tự tay công kích, vậy hiện tại hấn muốn tìm ra vị trí của Quỳnh Đình, đã là rất dễ dàng.

Vì vậy, mấy ngày nay, thông qua hấn dụng tâm tìm tòi, đã vô cùng rõ ràng nắm giữ hành tung Quỳnh Huy. Tiểu muội muội này, trước là tại tứ phương tân công phá Cửu Tỉnh Châu vài ngày, sau đó liền di chuyển tới thần thụ quần đảo Thúy Thụ Vân quan., Đợi đến bây giờ, nghĩ lại, mặc dù Cửu Tỉnh Châu trọng binh đóng quân tích lũy, nhưng dù sao vừa trải qua một trận huyết chiến, cũng không khác là bao nhiêu, sao có thể đến Phi Thúy Chi Hải được? Tự dò xét thấy Quỳnh Thu đến Thần Thụ đảo một vùng, đàn tuần tú liền âm thầm mừng rỡ, cảm thấy thiếu nữ xinh đẹp này động lòng người đến nơi phong quang mỹ lệ này, tự nhiên sẽ không chịu nổi ra ngoài du hí kịch.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tuần đài, Quỳnh Huyền mới đến Thần Thụ đảo một hai ngày, đã dám chạy đến bên rìa quần đảo hoạt động. Qua hai ba ngày nữa, phạm vi hoạt động của tiểu nữ oa dần dần tăng lớn, có khi hướng bắc ba mươi dặm, có khi đi về phía nam không giống mới hai ba mươi dặm, đã không còn cẩn thận như lúc đầu. Thấy tình hình này, tuần đài trong lòng mừng thầm, đồng thời cũng ép buộc. Báo cho chính mình càng vào thời khắc quan trọng, càng phải cẩn thận, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ.

Không chờ được hai ba ngày, ngày hôm nay tuần đài rút cuộc phát hiện, tiểu nữ oa kia ra ngoài buổi sáng, tại tây bắc của quần đảo thần thụ, chu du vài lần ở tây nam, gần giữa trưa rút cục vòng qua Thần Thụ Châu Tinh La kỳ và Thần Thụ Châu. Chạy về hướng đông nam, trong không đến nửa canh giờ, mặc dù Quỳnh Quỳnh Lục lui tới tuần tra vài lần, nhưng cuối cùng đã đi ra trên trăm dặm, cách đại quân thần thụ mây tụ nọ càng ngày càng xa.

Cơ hội tốt như vậy, tuần đài sao có thể bỏ qua? Vũ Sư công tử anh minh thần võ quyết định thật nhanh, lập tức rời Minh Vũ Hải Hương thẳng hướng hải vực Thần Thụ đảo mà đi.

Vào lúc tuần đài quyết định rón rén dụ dỗ Quỳnh Thuần. Chính là thời tiết hòa hoãn, gió biển ấm áp. Trên bầu trời xanh thẳm như được tắm nắng chói chang vạn dặm, đem biển rộng bao la mênh mông chiếu sáng nhìn không sót thứ gì. Ở trong sóng nhỏ gió bỗng nhiên đi qua, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn chung quanh., Chỉ thấy trên mái vòm xanh thẳm vạn dặm không mây, chỉ có khoảng cách gần biển rộng gió lớn, ở giữa thiên thủy kéo dài một vòng mây màu bạc. Dưới ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi lập loè phát sáng, giống như ngọc khí hào quang bắn ra bốn phía.

Ở trong bầu trời sáng sủa như vậy vận hành, tâm tình vốn vui vẻ, bất quá mới chờ vui vẻ đi trăm dặm, Vũ sư công tử nhỏ nhả phi phạm nghĩ đến một chuyện, liền trở nên không vui vẻ nữa.

“Ai, chiến cuộc này...”

Nhớ tới tình thế trước mắt, tuần đài có chút lo lắng:

“Mấy ngày trước nghe nói, ngay cả Phiên Xuyên tướng quân cũng lưu lại thư, treo quan rồi đi —— chẳng lẽ chiến cuộc này liền thối nát đến tình trạng như thế?”

Người của Cửu Tinh Châu chủ Phiên Xuyên kia, tuần đài biết rõ tính khí hần. Mặc dù tính tình nóng như lửa, nhưng hần lại hết sức trung thành chính trực, cho dù vài năm trước vì dám ngỗ nghịch tâm ý của Thủy Hầu, bị tước đi chức châu chủ, nhưng thoát nhìn cũng không oán hận chút nào. Hồi Nam Hải chiến sự lần này thật căng thẳng., Thủy hầu triệu hồi bộ hạ cũ đến trợ giúp. Phiên tướng quân giỏi về mặt trận bất kể hiềm khích lúc trước, một người trở về hỗ trợ. Chỉ là không biết ông ta có nhìn thấu thời cuộc hay không, nghe nói vài ngày trước Cửu Tinh Châu bị phá, ông ta liền lưu lại một phong thư, nói một tội với Thủy Hầu, sau đó liền một mình rời đi không biết tung tích.

“Ai ui!”

Tuần đài thở dài, trầm nghĩ:

“Ngay cả người thô lỗ như vậy cũng cảm thấy chuyện không thể làm, hần là chủ công thật không được lòng người?”

Trong lòng xuất hiện suy nghĩ này, Vũ sư công tử vốn luôn thông dong dịu dàng cũng không khỏi có chút bức bối, giơ tay lên, đánh rớt mấy con Bạch âu luôn đi theo kêu mưa gọi gió. Sau đó mới thu lại tâm thần tiếp tục đi tới.

Cứ như vậy vượt sóng qua gợn, chưa tới nửa canh giờ, tuần đài đã đến hải vực phía đông nam Thần Thụ đảo hơn hai trăm dặm. Dần dần tiếp cận Thần Thụ đảo, hần càng thêm cẩn thận, tốc độ cũng chậm lại. Chờ tới chỗ Quỳnh Quỳnh chống lưng lúc trước liền dừng lại, tìm kiếm cụ thể nơi hiện tại của nàng.

Chỉ là, chờ đến gần đây, hần chợt phát hiện hành tung tiêu muội muội kia chợt trở nên飄忽 bất định, ở phía trước, chợt lơ đãng ở phía sau, ngược lại không dễ phán định như lúc trước tính toán sơ lược.

“Ai, Quỳnh Thố tiểu muội này vẫn tham chơi như vậy!”

Đi vòng quanh Phi Thúy hải bên ngoài Thần Thụ đảo vài lần, mỗi lần đều vô huyệt; sau mấy phen như thế, ngay cả tiên khách

lạt lõi đời như tuần đài cũng tài cao mật lớn như vậy., Cũng nhin không được có chút đồ mờ hôi. Mấy lần bắn khoãn, hấn bắt tri bắt giác đi tới một mảnh hải vực vắng vẻ. Màu nước biển chỗ này có chút đặc biệt, không phải là xanh ngắt chỉ có ở đại dương Nam Hải. Cũng không giống hồ nước trong Thụ Thụ Vân quan xanh biếc như vậy. Mặt biển phạm vi một hai mươi dặm hiện ra một loại lam tinh khiết, xanh biếc hơn cả phía nam. So với xanh biếc ở phương bắc càng thêm biếc., Như một khối đá quý màu xanh lam trong vắt, khảm ở hai đầu Nam Bắc hoàn toàn khác nhau trong nước biển, ngẫu nhiên theo phong tức lắc lư hướng nam bắc trượt đi, làm cho nước biển hai đầu xanh biếc hòa cùng xuất ra một loại màu sắc giữa hài hòa.

“...”

Hải vực màu lam nhạt như vậy, mấy ngàn năm ở Nam Hải Vũ Sư công tử tự nhiên biết đây là nơi nào. Nó tên là “Thả hạc bơi”, trong đó có nhiều con hạc bay lượn, tương truyền là nơi thần linh trên thượng cổ thần thụ đảo chấn thả tiên hạc.

Nhận ra đã phóng hạc đại dương, tuần đài trong lòng không khỏi vi phạm:

“Kỳ quái, vì sao Quỳnh Diệp cô nương này lại dám chạy tới nơi hẻo lánh như vậy. Chẳng lẽ thấy nước biển trong lành nên định bơi xuống dưới?”

Nghĩ tới đây, hấn lại dùng thần lực tìm kiếm, lại chợt phát hiện, Tiểu Quỳnh Thu vừa rồi thoát ẩn thoát hiện kia đã biến mất không còn tăm tích. Đài tuần kiệt này, vội vàng róc chân ẩn núp, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm dưới đáy nước xung quanh. Đúng lúc này, Vũ sư công tử nghe thấy tiếng dây đàn vang lên ở phía xa:

“Keng keng keng keng!”

Theo thanh âm điều đàn này vang lên, chợt như nguyệt sơn lâm u huyền nước ngầm tuôn ra, một vòng tiếng đàn lạnh lùng thông thả vang lên, nương theo gió biển tinh tế hướng bên tai tuần đài vang lên như nước chảy.

Chợt nghe tiếng đàn, dài tuần đàn sừng sốt một lát, sau đó bỗng nhiên ngưng đại.

Theo lý thuyết, vị Vũ sư tử tinh nghiên năm luật, am hiểu bát âm này, hẳn đã sớm không thềm chú ý tới dung tục tục trên trần thế gian; nhưng nghe thấy một khúc đàn như suối ngầm trong biển xanh, lại đột nhiên ngưng đại, cả người như tượng gỗ, chỉ biết theo sóng biển chìm chìm nổi, quên hết tất cả tục vụ.

“Tiếng đàn này ra sao đây?”

Khúc Như Hoa mà Ngọc Chấn, thanh âm như thần mà dũng mãnh. Thanh âm cất lên, ngũ âm đồng phát; Tổ Huyền tấu, như ngưng phong vũ. Lúc đầu thống nhất, dần dần mà phồn thịnh, Cử Âm Lệ ở không trung, biến thành nghìn tiếng vang phía dưới biển, phát huy dần dần. U nhiên như tuyết, thấp cúi xuống, đè nén rồi hồi hồi, xoay chuyển, thiên biến vạn trạng. Không thể xuy xuy nhẽ., Nghe thấy Thanh Phong hai tay áo, thanh tú, bỗng bèn có ý lãng vân; mà tới thời khắc u hoài phần nộ, thanh âm biến đổi. Dòng suối uyển chuyển, tức thì biến thành thác nước chảy, chạy như bay bạch hồng, trực tiếp làm lòng người chấn động, ý chấn thần dao động!

Vì vậy trong tiếng đàn uyển chuyển siêu tuyệt như vậy, Vũ sư công tử xưa nay sa vào thanh sắc đã sớm quên đi tất cả; quên mất binh qua, quên đi chinh chiến, càng quên đi Quỳnh Giác, chỉ nhớ rõ tiếng nhạc vô cùng thần diệu trước mắt này. Theo cảm âm này, phân sóng chuyển hướng, tìm đường; vô ý thức như chìm chìm nổi, theo sóng đuổi đi, bất tri bất giác đã tiếp cận nguồn gốc của diệu âm kia.

Tiếng đàn của Giác Cầm ngày càng gần, lại chìm nổi vài vài dặm nữa. Minh Vũ công tử đang thần hồn điên đảo trước mặt, lúc này mới nhớ tới người chơi đàn kia. Dưới Thanh Thiên Minh Nguyệt, phía trước Bích Lăng bạch vân, chỉ thấy một vị tiên tử trang điểm xinh đẹp, trang điểm đậm nhẽ, tay trái duỗi ra, đang lăng ba điều khiển đàn dưới ánh mặt trời ban trưa. Nàng gương mặt nhìn tiên tử kia, tuổi chừng mười tám mười chín, tuổi., Linh tuệ đặc sắc, dung hoa tuyệt thế, lúm đồng tiền như Tiên Nhị Linh Hoa, tinh thần như Băng Hoa Ngọc Nghi,

ngiêng người cuộn mình trong sóng nước, một thân cung trang thanh nhã như tuyết nhẹ nhàng lay động, vũ bội lục ly, tóc đen nhánh như thác nước tùy ý chảy xuống, lại lưu lại mấy sợi tóc xanh theo gió nhẹ nhàng tung bay trước nụ hoa hồng phát thai ——

Nhan nhan tuyết thể, tiên tử cả thể gian vô song, tĩnh nơi đã không thể dùng, hướng chi bây giờ còn phi âm tấu, phát ra tiếng thúy âm; gảy lau, tăng thêm vài phần kiều mị, chính là “Lệ nhân tùy dung hợp, đàn môi chia ý cười”, khiến Vũ sư công tử sớm đã xem hết tuyệt sắc trên thế gian cũng không nhìn được thân phi thiên ngoại, Hồn Linh Nhi cũng muốn theo bọt nước bay lên trước người nàng!

Đương nhiên, trừ bỏ cái khác không nói, trước mặt âm luật Vũ sư công tử là nhân vật cỡ nào; một tháng trước trong thiên quân vạn mã, hắn vẫn có thể nói giọng điệu, lúc thi triển chiêu “Nghê vũ thiên hạ” thoát thân, vẫn không quên lưu lại một góc đông nam để bài hóa., Âm điệu không tẻ của Vũ Điều Chính Cung. Bây giờ chỉ một người một đàn, hắn tự nhiên càng không thể hồ đồ. Bởi vậy, bất luận trước mặt cầm sư tuyệt mỹ làm sao vẫn phi lãng cuộn cuộn, mờ mịt thành sương mù, Vũ Sư công tử mắt thần như điện nhìn ra, chiếc đàn cổ xanh thăm lơ lửng trong sóng nước kia chính là Thần Cầm “Lạc Hà Kinh Đào” trong truyền thuyết!

” Lạc Hà phát ra tiếng sóng lớn, Thiên Khư Cầm cũng vậy.”

Theo truyền thuyết, cây đàn thần trên trời này chính là cây đàn thần của một trong những người đàn Nghiễm Phượng Tê. Cây đàn này chính là cành của Tầm Dương, được khảm nạm trong Tê Ngọc, được trang trí dựa trên thúy lục, sợi tơ Côn Luân, huy chương dùng ngọc của Chung Sơn, cây đàn dài bảy tấc, hai phần ba của cây đàn này., Đối ứng đại địa vòng qua nhật hai chu thiên; bề ngoài thon gọn thẳng thắn, hoa văn tổ chất, trên bảy huyền, so với Ngũ Huyền Cầm bình thường của thiếu cung thương hai âm thanh, từ đó thanh sắc càng thêm phong phú tươi đẹp. Cái tên “Lạc Hà Kinh Đào” đúng là lấy đàn âm, có ngày càng hoàng hôn rực rỡ, lại có khung cảnh trọng điểm ngưng tụ kinh đào.

“Không gạt được ta!”

Tuyệt thể danh cầm hiếm thấy trên đời sau khi nhận ra, Vũ Sư công tử lập tức muốn phát cuồng, trong lòng điên cuồng hô to:

“Hóa ra là “Lạc Hà Kinh Đào”!!”

Tiếng đàn đã tuyệt diệu, nhạc công càng thêm thần mỹ, ai có thể nghĩ tới còn có thể may mắn nhìn thấy một cây đàn tuyệt thể chỉ tồn tại trong truyền thuyết như vậy! Lúc này, Vũ Sư công tử liền hoa chân múa tay vui sướng muốn phát điên!

Mà lúc này, thiếu nữ như mặt tuyết, giống như mặt nước chiếu nước gảy đàn, thấy có người đến gần lại như không phát hiện, chỉ là vẫn thuận theo bản tâm, ngón tay trắng như lan, trong sóng tuyết triền đem khúc nhạc thanh âm trong nội tâm nhẹ nhàng tấu lên.

Trong tiếng đàn như ngọc châu này, Vũ sư công tử dần dần từ từ ngạc nhiên khi nghe danh cầm khôi phục lại, chậm rãi dung nhập lại tính linh tạo hóa, đuổi ra tự nhiên âm thanh trong thiên nhiên.

Dần dần, theo tiếng đàn u ám như mưa kia, khóe mắt trên đài tuần đàn bất tri bất giác lại có chút ẩm ướt. Âm thanh kỳ diệu, phảng phất có thể xâm nhập nội tâm, lay động tâm hồn, làm vị Nam Hải Thần Linh xuất thân nhập hóa đã lâu này có chút ướt át., Mấy trăm năm trước, lần đầu tiên nhớ lại quá khứ của mình. Tiếng đàn vụn vặt cứ như đem hấn phân giải về giọt nước ban đầu trong ức vạn vạn thương hải năm trước. Không hiểu cái gì biến hóa huyền diệu, không hiểu trường sinh tu luyện cái gì, chỉ hiểu được mỗi ngày theo sóng mây trắng du du ngoạn, ngự thanh phong hành con đường xa, phất mây trắng mà lên trời., So sánh kiếp sống hiện tại mới thật sự là tiêu diêu tự tại, vô ưu vô lự. Xem hiện tại, trải qua trăm ngàn năm tang thương tu luyện, sớm tâm đã kiên định hơn đá; tuy năng lực thông thiên, ngẫu nhiên còn mô phỏng theo tác dụng ngây thơ hồn nhiên, nhưng đó là thật sự là mình?

Tiếng đàn xa vời, như nước chảy không ngừng nghỉ. Thần tướng Vũ Sư giơ tay tự hỏi cũng không kịp tinh tế mùi vị, rơi vào ưu thương, liền bị tiếng đàn trong trẻo mang đến các loại

ảo cảnh tuyệt vời. Thanh Lan hơi mơ hồ, tí tách vang lên.,
Thành âm mãnh liệt, mang theo tiếng đàn phong thủy khí bố
trí một thế giới xanh thẳm xung quanh đài tuần, trong thủy
quang màu lam thăm thẳm, hấn phảng phát lại trở thành chính
mình ngàn năm trước, ở trong một mảnh bọt nước phun trào
bám vào cái đuôi của một con rùa biển, theo đuôi nó lắc đầu
vẩy đuôi hướng chỗ trời cao phun lửa, khoan thai bơi đi...

“...”

Trong thời khắc phản phác quý chân như vậy, vị thiếu nữ xinh
đẹp dưới trời xanh mây trắng khi phát đàn, chợt ngừng đầu,
nhìn lên Phi Hồng, Từ Động Cung Thương, nhẹ phẩy góc
lông, phát âm mà ngâm nga:

“Viện Khuê Cầm lấy biến đổi hề,

Giai điệu tấu tình tư dài thườn thượt.

Dựa theo biểu thị mà chuyển hề,

Âm thanh vi diệu mà hồi giương.

Chợt ngưng tưởng mà chậm chậm làm lạ.

Hồn Nhược Quân ở bên cạnh.”

Thanh ca tung hoành, so chiều cao với tầng mây; Một khúc ca
khúc, một cô gái như khói như sương lại từ trong sóng tuyết
tan sương mù đứng lên, duyên dáng yêu kiều, mị hoặc hàm hồ
xấu hổ, nhìn về phía đàn tuần đài bên này, cùng với tiếng đàn
lượn lờ không dứt nhẹ nhàng như than thở:

“Thảo cỏ phương châu muốn chết.

Sóng thu thủy bất độ;

Tuyệt thế độc lập hề, báo quân tử một trong tới.”

Trong tiếng ngâm nga kiều diễm như vậy, đài tuần liên hoa
như xuân, trong đầu vốn quên hết tất cả, bỗng nhiên vang lên
một tiếng “Ầm” thật lớn, nổ khiến hấn quên cả mình đang ở
nơi nào. Trong tiếng yêu kiều mỹ ngữ, đã sớm vật ngã xuống,
quên cả tình cảm lẫn thần tượng Vũ Sư, bỗng nhiên chỉ cảm
thấy hiểu thấu thiên địa chí lý, vui đến mức hấn hoa chân múa
tay;

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta khắc khổ thể gian nỗ lực rẽ sóng là vì sao? Linh căn đã vững chắc, đương nhiên sẽ chấn cánh Vân Tiêu song phi tiên lộ; tiến thì khó lùi thì dễ, thần chỉ biểu hiện trên là vẻ ngoài lưu huỳnh nham trạch chi thể, vô cầu thể chuyên nghiên cứu âm luật, dạng sinh hoạt này thoải mái tới mức nào! Đúng vậy...”

Không nói đến lúc đó, lúc này Minh Vũ hương chủ đã cảnh giác tinh thần lay động cả thiên địa, càng không biết sau lưng có nguy hiểm khó lường gì hay không. Vì vậy, đang vui vẻ cười to, khoa tay múa chân, toàn bộ thể xác và tinh thần hoàn toàn buông lỏng, không hề cảnh giác nhưng lại đột nhiên phát sinh dị biến!

Trong nháy mắt, ánh mặt trời đầy trời, giống như nụ cười lúm đồng thời toàn bộ tán đi. Sóng mây sáng mỹ lệ, biển trời trong trẻo đồng loạt bị dập tắt! Trong nháy mắt đêm buông xuống, hoặc là vạn Thái Hắc Uyên trước một cước đạp không, đài tuần phát giác trước mắt tối đen!

“Không tốt!”

Trong lòng Vũ Sư điên cuồng hô một tiếng, đang muốn chống lại, lại chợt thấy một trận đau đớn mãnh liệt kéo tới, cũng không biết vị trí nào, nhưng lại đau thấu xương tủy, để cho tinh thần kiên cường của hắn trong khoảnh khắc tan rã.

“Đây là cái gì?”

Trong năm tháng dài đằng đẳng, chưa từng có một pháp khí nào có thể tạo thành đau đớn khủng bố như vậy. Vũ Sư trong bóng tối vô biên hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng cái gì cũng không thấy; chỉ có quán này là nghe thấy có người hét to ở bên cạnh:

“Người đàn ông từ đâu tới? Dám nhìn trộm nương tử của ta hát đàn cho ta!”

Tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan, mấu chốt là mười vạn điểm máu thứ chín hoàn toàn tỉnh ngộ, tất nhiên là do đám khói lửa này gây ra.

“A...”

Thân rơi xuống hắc sợ, hai mắt như ngô, tâm hồn cùng chân động, không biết ở nơi nào. Vũ Sư trước nay lui tới tiêu dao thần tướng Minh Vũ Hương Chủ lần này lại thất thủ bị bắt.

Mấy ngày trước, đường chủ Tứ Hải định mưu kế nhỏ cỏ tận gốc, sau đó lập tức tới tìm Vân Trung Quân hỏi kế sách xem có được không, thuận tiện xem có thể mượn hình cụ Tứ Độc Độc chuyên trói phạm nhân tới hình phạt “Phước Thần Cân”. Chờ khi hắn tới đại trưởng Long Vương nói với Vân Trung Quân, lão Long Quân rất tán thành chuyện này không., Không chỉ có trói một sợi dây thần bí, mà còn đặc biệt lấy ra một bảo vật Tứ Độc Bí Truyền cho hắn. “Nguyên Linh Tỏa”. Nói tới Nguyên Linh Tỏa này, có vẻ như là một đoàn quang ảnh màu vàng, ở giữa có vô số Kim Ti Hoàn đang chuyển động., Nghe Vân Trung Quân nói, bất luận là thần tiên nhân vật, chỉ cần bị nguyên linh khóa lại, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng khó thoát khỏi. Chẳng qua, có chút lúng túng chính là tuy uy lực của Nguyên Linh Tỏa cường đại., Sau khi lão Long Quân lấy được nó, lại không dùng tới mấy lần. Bởi vì khóa Nguyên Linh này tuy có thể cắt đứt nhân tâm Nguyên Linh, nhưng lại có một chỗ thiếu hụt trí mạng, đó chính là phải đợi nó có hiệu quả, chỉ có thần hồn và người bị khóa kia đều không hề có sự phòng bị, lúc này mới có thể chân chính khóa Nguyên Linh lại.

Bởi vậy, động tác khóa Nguyên Linh Tỏa thực tế có chút xấu hổ, đối phó với người bình thường dùng nó quá lãng phí, chống lại những Thần Nhân có sức mạnh thật sự kia, cho dù những người này có cười đùa gì đi nữa, cũng tuyệt đối không có một khắc chân chính không cảnh giác. Cứ như vậy, cái tên

Nguyên Linh Tỏa dọa người này liền cao không thấp được đúng không, quanh năm cũng không có tác dụng chính thức.

Chỉ có điều, khóa Nguyên Linh này đã bỏ qua nhiều năm nên cuối cùng cũng gặp được một nhân vật nào đó không câu nệ tiểu tiết. Có điều kế dụ địch như vậy cũng giống như đặt làm vì bảo bối này. Thế cho nên khi Long Quân nghe xong liền bật cười, lập tức nhớ lại bảo vật bỏ không nhiều năm nay.

Bỏ đi nguyên nhân trong đó, lại nói nữa, thiết kế trước tiên mời Quỳnh Huyền chơi trò trốn tìm kiếm này, đem Thần tướng có tâm bất chính dẫn tới, sau đó liền do Linh Dục Nhi đánh đàn trong sóng, phân tán sự chú ý của vị Thần tướng Vũ Sư ái nhạc thành si này. Bản thân hắn thì như con chim sẽ bắt ve, vai khiêng Khôn Thần Cân vác Nguyên Linh Tỏa, cẩn thận ẩn nấp ở khe hở dưới đáy nước tùy thời hạ thủ.

Cứ như vậy tính toán một hồi lâu, quả nhiên, lúc Linh Dục Nhi dốc sức gảy đàn âm luật vô cùng tuyệt đẹp kia thần tướng áo trắng nghe được thần hồn điên đảo đặc ý quên mình. Thấy cơ hội tốt như vậy, thiếu niên sáng suốt nhanh tay lúc này nhay qua đánh ra Nguyên Linh Tỏa, đem thần thức Vũ Sư thần kích thu vào đáy sóng gió.

Đương nhiên, tuy lão Long Quân đã từng thề với hắn, nhưng chỉ cần dùng Nguyên Linh Tỏa là đủ để cho tuần đài hồn phi phách tán, không thể phản kháng, nhưng vẫn có chút không yên lòng, thấy đàn tuần phu té ngã thì lại nhanh chóng vung ra Phục Thần Cân vô cùng cứng cỏi, một sợi dây thừng dựng thẳng trói chặt tuần đài.

Từ đó về sau, chờ cho Nguyên linh khóa lại hiệu dụng phong tỏa nhân ngũ linh lục thức, hai mắt tuần đài bị trói gô lại dần dần cũng có thể nhìn thấy vật, liền thấy rõ hình dáng thật của tên vô sỉ đánh lén kia.

“Là người?”

Mặc dù giống như dự đoán, đàn tuần đài sau khi thấy rõ vẫn nhin không được mà thở hổn hển.

“Là ta.”

So sánh với sự tức giận, thiếu niên đắc thủ kia lại ở cao nhìn xuống, hai tay áo, vẻ mặt cười đùa quan sát hắn nói:

“Làm sao Vũ sư công tử không nghĩ tới sao?”

“Hừ —— “

Thần tượng Vũ Sư ngửa mặt chống vó lên trời đang định trả lời lại, chợt thấy lam thiên bạch vân trên đỉnh đầu lộ ra cái đầu nhỏ, sau khi xem xét thì vội vàng nói với thiếu niên bên cạnh:

“Là hắn, là hắn! Chính là hắn hồi tưởng lại chuyện đã gạt ta!”

“Ừm! Ta biết hắn. Lần này hắn chạy không thoát!”

“Vô sỉ! Quá hèn hạ!”

Nghe thấy đôi đáp này của hai huynh muội Ngôn, cho dù tuần đài có hàm dưỡng tốt mấy cũng không khỏi thẹn quá hóa giận; đến lúc này hắn cũng không trách Quỳnh Thố, một vẻ lửa giận đều thẳng hướng phát tiết:

“Tốt, tốt, đã thông báo trước, nghe đồn đại mấy tháng vừa rồi, người cũng coi như là một nhân vật! Nhưng hôm nay vừa thấy, người đã bố trí tình thế bí mật, hành vi như vậy của tiểu nhân chính là do một phe hùng chủ gây nên? Người cũng đã biết, đại trượng phu sinh ra trong thiên địa, không tin mà không lập!”

Vũ Sư vốn mới mở miệng cho kiến thức Trác Tuyết, lúc này bình sinh quay đầu bị bắt. Lúc hỗn hển tức giận, miệng mới càng sắc bén. Chẳng qua luận đến khẩu tài, đánh thức, cũng không thua hắn. Kiếp sống chợ ban năm đừng nói như bây giờ, dù tình hình bất lợi hắn cũng có thể vô lý quấy nhiễu ba phần. Bởi vậy thấy Vũ Sư thần bạo như sấm, lại lấy đại nghĩa trách phạt mình, nên chỉ cười ha ha một tiếng, liền không chút khách khí tiếp lời nói ngược lại nói:

“Sao vậy? Người cảm thấy không có thư mà không lập hả? Sai rồi! Người chỉ biết một không hai, người đã từng nghe nói qua “Nơi có nghĩa khí, không cần tin đâu”. Hơn nữa chuyện người làm hôm nay là đại trượng phu sao? Người không biết người đang nằm ở đại doanh Thần Thụ đảo cách xa bao xa vậy? Chúng ta mời người tới đây sao?, “Không nên phi lễ, đừng

nhìn khinh thường”, Tứ Độc công chúa tại đây đánh đàn khoe khoang, nam tử người làm sao dám nghe trộm? Còn dám tới gần trước mặt nàng, tay chân múa loạn, chẳng lẽ người muốn làm điều xằng làm bậy?”

“ ... ”

Tuần đài không ngờ còn có người vô lại như vậy; rõ ràng là hắn bị hại, lại nói có vẻ đuối lý vì chính hắn. Vũ sư công tử ôn văn nhã chưa từng gặp ai như vậy? Lúc này liền tức giận công tâm, há mồm cứng lưỡi, nhất thời quên đánh trả để phân biệt.

Đúng lúc này, tại nơi hắn nhìn không tới đột nhiên vang lên một thanh âm, tiếng nói trong suốt dịu dàng, hơi mang theo ý cười nói:

“Có điều, người đừng làm hại người ta như vậy. Kỳ thực còn tốt, người này nghe thấy tiếng đàn ta nhập thần, ít nhất biết hàng, hắn sẽ không hư hỏng đến đâu.”

“Ha ha!”

Nghe công chúa nói chuyện, thiếu niên vốn vẻ mặt khinh thường đột nhiên nghiêm mặt, khom người hành lễ trước mặt tuần đài, sau đó quay sang, hai tay như ôm vật, giơ lên hư không, thoáng cái đã nằm ngang ở chỗ Vũ Sư công tử. Sau này tuần đài tuy vẫn toàn thân vô lực, nhưng dù sao cũng không cần ngửa mặt lên nói chuyện với bọn họ.

Khi nào tuần đài đứng lên, thiếu niên đã trở nên nghiêm nghị nghiêm mặt nói với hắn:

“Vũ sư công tử, đại danh của ngài sớm đã như sấm bên tai, trong lòng cũng thật lòng khâm phục. Hôm nay muốn sử dụng thủ đoạn quyền lực, cũng là lần trước thấy ngài đi lại tự do trong vạn quân, mặc kệ là bao nhiêu binh mã cũng không chịu trói buộc, lúc này mới đưa ra hạ sách này. Nói thật với ngài, hôm nay lưu ngài không phải xuất phát từ thù riêng., Thật ra là khâm phục các hạ làm người, hy vọng ngài có thể thấy rõ đại thế, bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, làm phản lời nói của lão Long quân trong mây bỏ đi dã tâm bùng bùng kia. Thần quân ngài cần phải biết, chúng ta phản hồi công kích Nam Hải. Thứ nhất là phải đòi lại nợ kẻ đã làm chuyện ác kia, thứ hai cũng là

muốn nâng đỡ Bá Ngọc ôn hòa khoan hậu làm vua Nam Hải, trả lại Nam Hải cho một thanh minh —— ngài xem...”

“...”

“Không cần phải nói!”

Tĩnh lời vừa mới nói ra, lại đột nhiên bị tiếng đàn tuần đàn lớn cắt ngang. Trên đàn tuần đài, vẻ mặt phần nộ, tàn khốc nói:

“Trương thông tin, chẳng lẽ ngươi coi ta là tiểu hài tử ba tuổi? Cái gì khác đều dễ nói chuyện? Muốn ta phản bội Nam Hải tuyệt không có khả năng!”

“Cái này... Vũ sư công tử ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải bảo ngươi phản bội Nam Hải, mà là...”

“Đã nói rồi không cần phải nói!”

Vũ Sư Thần Tướng gào to một tiếng, lần nữa cắt ngang lời nói, hai bên đỏ bừng táo bạo nói:

“Trương thông tin! Ta cũng nghe nói qua thanh danh của ngươi, lần này rơi vào trong tay ngươi là giết hay tùy ý làm, tuần đài ta không muốn nhiều lời với ngươi nữa!”

“... Ngươi....”

Nghe thấy tiếng đàn tuần kiệt như vậy, Tứ Hải đường chủ đột nhiên biến sắc, thay đổi mặt tron mắt nhìn hẩn. Lúc này, thấy hai người đại nhân bọn họ giương cung bạt kiếm, tron mắt nhìn nhau, Quỳnh Thu ở bên cạnh quan sát lại cảm thấy có chút sợ hãi. Muốn khuyên nhủ nhưng lại không biết nên nói như thế nào, đành phải chăm chú quan sát Linh Miêu tỷ tỷ bên cạnh.

Hơn nữa còn nói, thấy đàn tuần đài thà chết chứ không chịu khuất phục, tuy trên mặt phần nộ nhưng thực tế cũng không có gì kinh ngạc. Da mặt căng cứng một hồi, chợt cười “ha ha”, mang theo chút trêu tức hỏi:

“Ngươi thật không sợ chết?”

Thấy tĩnh ngôn hi nộ vô thường, như vậy lúc đứng đắn còn có thể cười được. Ngay cả tuần đài được vô số thần nhân duyệt người cũng dờ khóc dờ cười. Thầm nói một tiếng “vô lại”, đài

tuần định định thần sắc mới bảo trì thần sắc phần nộ, trầm giọng thấp giọng ngâm nga:

“Lâm uy bức mà không sợ, há có thể đe dọa mà có thể câu được —— đài tuần đài ta cao quý làm Thần chủ một phương, trải qua thiên kiếp, sao có thể sợ cái này chỉ là sinh tử.”

Dừng lại, hắt lại thở dài, thản nhiên nói:

“Không biết sống chết, không biết sống.”

“Ha ha!”

Tuần đài còn chưa dứt lời đã ngửa mặt lên trời cười to.

“Hay cho cậu không biết sống chết! Tuần đài à tuần đài. Ta vốn cho rằng ngươi kiến thức trác tuyệt, hôm nay gặp không lại như vậy, vô danh viết đạo, bất tử vi tiên, nếu ngươi thật sự chết, thì giống như kim thạch vỡ vụn thanh âm tịch tịch, đâu còn có thể tiêu diêu tự tại như bây giờ!”

“Ha ha! Trẻ con vô tri!”

Sau khi tuần đài bị bắt giữ, đến lúc này rốt cuộc cũng cười lớn một tiếng, ngửa mặt hướng đám phù vân phía chân trời cảm khái nói:

“Tuần đài của ta vốn là thiên địa linh vật, cho dù chết đi, anh hồn bất diệt; ở thế gian là tiên linh, diệt thế là quỷ chủ. Kiểm tra sự vật bình sinh, tự tin không thẹn thiên địa, đi vào quỷ giới chắc chắn còn có thể đầu nhập Tây Phương Côn Luân thánh cảnh. Đến lúc đó, có vũ tràng đón đón tống, hương hoa như mưa, trước khi luân chuyển trần đài Côn Luân đã bấm lên cuộc đời với công chúa Vương Mẫu, sau đó tái thế thành thánh thành thần, như cũ hưởng thụ thiên địa. Như vậy ngươi còn có thể làm gì ta? Ngươi...”

Nói đến đây, đài tuần lặng tĩnh lại, chợt kinh ngạc phát hiện nụ cười trên mặt hắt càng đậm.

“Vì sao ngươi lại cười?”

“A! Vì sao lại bật cười? Ta đang cười mà ngươi còn không biết ai mới là kẻ vô tri!”

Thiếu niên vẽ mặt cười trên nỗi đau của người khác, cười nhạt nói:

“Tuần đài a, ngươi có biết quỷ ở Nam Hải, hồn về nơi nào không? Chúc U Quỷ Vực? Không giấu gì ngươi, tiểu đệ bắt tài, lại có quen biết với chủ Quỷ Vực. Quỷ Vương Tôn ta là chủ, Quỷ mẫu gọi ta là “lão gia”, cho dù hiện tại ta không kiên nhẫn sai bảo nô tỳ, cũng gọi bọn họ một tiếng huynh đệ, đệ muội!”

Nghiêng nhỏ nhìn Vũ Sư Thần ở góc đầu bắt đầu đổ mồ hôi, bắt đầu mở miệng đe dọa tiếp:

“Đương nhiên, ta tin tưởng với khả năng của Vũ sư công tử, cho dù chết oan uổng làm quỷ cũng có thể có bản lĩnh thoát khỏi Nam Hải Quỷ giới do Chúc U Quỷ vực quản hạt. Chỉ có điều ta có chuyện cần phải nói rõ, như vậy mới là may mắn của ngươi, không chết trong tay ta; nếu không, vậy...”

Nói xong, hắn hét lớn một tiếng, nhất thời đỉnh đầu bay tới một đám mây đen, ở trên mặt biển bọn hắn bày ra một mảnh bóng ma. Chờ Âm Quát ổn định, hắn mở miệng kêu lên:

“Đinh Giáp, Ất Tàng ở đâu?”

Lời còn chưa dứt, liền từ trong lòng bàn tay gã toát ra một đoàn hắc vụ, hình ảnh trong đó lẫn lộn, sau đó không lâu liền có hai quỷ ảnh màu xanh tách ra, thân hình hoảng hốt, khuôn mặt rõ ràng, nhe răng nhếch miệng thi lễ cùng lúc, trong miệng thi lễ y y a a a di mọi người nghe không hiểu.

Sau đó, cũng không biết thiếu niên gọi chúng nó ra khoe miệng khê nhúc nhích nói cái gì với chúng. Đột nhiên hai ác quỷ đồng loạt quay đầu, quỷ mắt như than đỏ nhìn chằm chằm về phía đài cao, trong miệng tê tê bốc khói, gương nanh múa vuốt như muốn cướp người!

“Ha ha... Tuần đài, chẳng lẽ đến giờ ngươi vẫn cảm thấy mình có thể thoát khỏi bàn tay của ta?”

Sau khi báai lạy Mạnh Chương, hắn bắt chước thanh danh của mình ở Nam Hải cũng không tốt lắm. Hiện tại lại bị mây đen phủ lên trên đỉnh đầu, sắc mặt hắn bị bóng đen bên cạnh chiếu

lên, trông càng khủng bố dữ tợn. Dựa vào mấy phần quý khí này, hẳn bắt đầu hung tợn đe dọa:

“Ta nói này Vũ Sư Thần, ta khuyên ngươi chớ có suy nghĩ sai lệch, nếu không ngay cả quý cũng làm không được! Cái gì mà hồn về Tây Phương tìm Vương mẫu, một công chúa như thế sẽ sống lại vì tình thần? Vậy ta hỏi ngươi có biết Quỷ Linh Nam Hải đắc đạo sẽ đầu nhập vào hướng Tây phương nào không? Lắc đầu? Ta nói cho ngươi biết, là cánh cửa chuyển sinh trước khi ở Tịnh Thổ thuộc Quỷ Vực, không dính chút bụi trần. Ngươi làm vậy đối nghịch với ta!, Chọc cho ta tức giận, đến lúc đó ta sẽ đi thuê hai con ác quỷ thanh nhàn, ngày ngày canh giữ trước Tịnh Khuê chặn ngươi lại, xem đến lúc đó ngươi sẽ đi chuyển sinh như thế nào!”

Lời đã nói, mặc dù không giảng đạo lý lúc trước, nhưng hữu dụng hơn tất cả ngôn ngữ. Vũ sư công tử vốn kiên trì không chịu khuất phục, lúc này đột nhiên mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, không còn vênh váo tự đắc như trước nữa, mà cúi đầu yên lặng không nói.

Thấy vậy, mở miệng liền biết chuyện có khả năng xoay chuyển, lúc này hẳn liền thu hồi nhị quỷ vào Tur U Minh Giới, tản đi mây đen, vẽ mặt ôn hoà trong ánh mặt trời sáng rực rỡ êm tai nói chuyện:

“Tuần đài, tại hạ xuất thân từ hương dã, hẳn là người thô kệch, không hiểu đạo lý lớn bao nhiêu. Nhưng cũng biết lùi một bước, trời cao biển rộng. Theo ta thấy, quân trên cùng với ngài hôm nay tang thương. Còn không bằng thuận theo đại đạo rồi khỏi kẻ có dã tâm hơn một chút. Nhã tấu Thiên Nam, cao âm tươi sáng; tứ hải danh cầm, không phải quân ái quân ai thương? Lấy cao tài của các hạ..., Nếu rơi vào binh hỏa, ngọc thạch câu phần, quả thật là chuyện đáng tiếc trong thiên địa. Công tử cần gì phải chấp nhất? Thánh Nhân giáo hóa. Lời nói có nghi hoặc, lui ắt tam nhạc. Lập vũ trụ, tiêu dao trong thiên địa, hiển hóa cùng lúc, đó là hạnh phúc cỡ nào!”

“Còn nữa, lấy sự ngu dốt của ta, đều biết ma vật trong Quỷ Linh Uyên chống lại người trời đảo loạn, thực là tai họa. Ta không tin với tài năng của Vũ Sư, lại nhìn không ra chủ công

Mạnh Chương người muốn dựa vào ma vật thi hành dã tâm, thuần túy là lấy da hổ!”

Một phen đàm phán, bởi vì Vũ sư công tử chính là nhân sĩ văn học, mở miệng khuyên giải lúc an ủi cũng ưu nhã ngôn từ, phen này đề tâm đặt bụng nói ôn văn khúc lệ, có chút động lòng người. Mà ở lúc hần chậm rãi nói ra, cũng đến lúc này, Vũ Sư Thần Tướng một mực không cam lòng mới thật sự đánh giá hần một lần ——

Chỉ thấy kẻ âm hiểm tà ác không pháp trong truyền thuyết, vậy mà tướng mạo cũng đường đường; xem niên kỷ chính ngọ, anh phong lãng liệt, thanh tuấn bất phàm, tuy rằng trên thân thể thon dài chỉ khoác một bộ thanh sam phổ thông, nhưng tại đây dần dần nghiêng về tây trong mắt lộ vẻ phi phàm.

“E rằng lúc trước ta đã nghĩ sai rồi!”

Thấy vậy, vị Thần Tướng Vũ Sư này từ trước đến nay độc hành đều thở dài một tiếng, rốt cục ánh mắt hòa hoãn lại, cùng vị thiếu niên đang thành thật khuyên bảo kia mở miệng:

“Trương công tử, lời ấy của ngươi sai rồi.”

“Hửm?”

“Mạnh Chương kia đã không phải chủ công của ta.”

“Ách!”

Chợt nghe lời ấy, bắt chuyện nhất thời còn chưa qua chuyển, lại nghe đài tuấn đàn tiếp tục nói:

“Trương huynh đệ, những lời này của ngươi, thật ra ngu huynh đều hiểu, lúc trước thà chết chứ không khuất phục, cũng chỉ hành động theo cảm tính, thật ra nếu không phục tại sao lại bị ngươi bắt giữ.”

“Ha ha!”

Đến lúc này, tinh ngôn rốt cuộc hiểu tâm ý của tuấn đài; âm thầm quan sát màu sắc của y, không giống giả bộ, lúc này cũng cười rạng rỡ, vui vẻ xưng huynh gọi đệ với y:

“Tuấn Đài huynh kia, vừa sĩ diện, vì sao bây giờ lại tới cứu vẫn?”

“Ha ha...”

Tuấn Đài cười cười, không chút do dự nói:

“Kỳ thật không có hấn, chỉ là vì ngu huynh đột nhiên cảm thấy không muốn chết. Ta nghĩ ngươi cũng khẳng định biết, tuần đài ta bình sinh không có chí tốt, chỉ sa vào âm luật; nếu không như thế, hôm nay cũng sẽ không đọa trong mộng lung ngươi. Chính vì thế, hôm nay lắng nghe tuyệt đại tiên âm Linh Dục công chúa, như thế nào lại nhẫn tâm bỏ thế đi. So với tiên nhạc, chấp niệm mặt mũi kia tính là gì?”

Nghe Tuấn Đài nói ra lời này, tinh ngôn vui mừng quá đổi, khen:

“Công tử quả nhiên là người thông minh!”

Dứt lời, nơi tâm niệm hấn động, Phước Thần Cân và Nguyên Linh Tỏa không gió mà tự rơi xuống, đảo mắt liền tỉnh lại.

Đương nhiên, tinh ngôn cũng là người cẩn thận, hiện tại phóng dăng dễ dàng như vậy, chỉ vì vốn đã dự định công tâm là trên hết, cũng không thật sự phá hỏng tính mạng của hấn. Nếu hiện tại tuần đài đã chính miệng thừa nhận, vậy cho dù sau này còn đổi ý, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bất quá, về sau chứng minh như vậy là dư thừa. Xem ra khí chất của Minh Vũ công tử có chút khác biệt so với việc mở miệng. sẽ không vì “Chỗ của nghĩa vị sẽ không từ thủ đoạn” mà không từ thủ đoạn. Từ ngày hôm nay trở đi, võ đài đã tỏ thái độ rõ ràng, không thừa nhận sự lãnh đạo của Mạnh Chương Nam Hải nữa., Chỉ nguyện phụng đại thái tử bá ngọc làm chủ. Mà vị Vũ sư thần tướng pháp lực thông thiên này của hấn, bởi vì tạo nghệ âm luật kinh người, lại cùng mấy người tinh luận có đoạn lời đồn đại này, từ sau đại chiến Nam Hải dần dần thanh danh lên cao, cuối cùng lại thành nhạc thần cung phụng trên thế gian!

Những thứ này đều là nói sau, tạm thời không cần nhắc tới. Hơn nữa đài tuần đàn, sau khi nghe chuyện thả hấn, trước khi rời đi lại đưa ra hai yêu cầu, nói là nếu như hai yêu cầu này thông báo sẽ không đáp ứng., Vậy hấn hứa hôm nay sẽ không thực hiện. Lúc bắt đầu, thấy biểu hiện của hấn thập phần

ngưng trọng, bắt đầu nói chuyện không biết là yêu cầu nghiêm trọng gì, còn cẩn thận thanh âm mời hấn nói rõ, ai ngờ hỏi mới biết., Hóa ra một trong những yêu cầu của đàn tuần đài là muốn mời Linh Dục Nhi đàn một khúc làm phần thưởng phản chiến của hấn; điều kiện còn lại là yêu cầu Trương Ngôn học tập âm luật, ít nhất phải tinh thông một môn nhạc khí. Bởi vì tuần đài biết, Linh Dục Tứ Độc công chúa này đã được gả cho Trương tỉnh lại. Hấn cho rằng, dùng kỹ thuật đàn của Linh Dục công chúa xuất thần nhập hóa, nếu sau này phu quân bất tinh âm luật không am hiểu nhạc khí, vậy quả thực là tội lỗi cực lớn.

Chờ Trát Đài trình trọng nói xong điều kiện này, bắt chuyện hơi sững sờ liền bật cười khanh khách, trong lòng đã có dự tính nói:

“Ha ha, còn tưởng rằng là việc gì khó; yêu cầu nho nhỏ bức này, hôm nay liền có thể đồng loạt thỏa mãn!”

“Hửm?”

Nghe được gã nói vậy, đàn tuần đài hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thấy hấn khó hiểu, bắt chuyện cũng không nói nhiều, liền tạm giao Phục Thần Cầm và Nguyên Linh Tỏa cho Quỳnh Đình bảo quản, sau đó liền lấy ra cây sáo ngọc “Thần Tuyết” mang theo bên người, hơi ra hiệu với Linh Dục, hai người liền bắt đầu phối hợp cầm sáo.

Bài ca sáo xuất thần nhập hóa, nếu phối hợp với khúc nhạc tuyết thể vô song thì hiệu quả ra sao, không cần kể tỉ mỉ ở đây; chỉ biết là vị công tử đàn tuần âm phạm khúc sau khi nghe xong, trở về ghi chép lại:

“...Cát Thiên Cơ trong một dây cung, gạt hết vạn vật trong một hơi, ráng chiều dâng lên, thiên nhân vô biên!”

Lúc ấy, một chút nhạc sáo cuối cùng lượn lơ tảo mạn khắp chân trời, đàn tuần đài lại nghe tiếng sóng biển xung quanh, chỉ phát hiện những âm thanh tự nhiên vốn hài hòa dễ nghe nhất, đã trở nên khàn khàn, không đành lòng nghe. Khi khúc nhạc tán người, đàn chỉ có thể bịt tai hỏi:

“Cái này... Tên là gì?”

Vì giảm bớt tạp âm nên lời nói của hắn trở nên cực kỳ giản dị?

“Khúc tên? Khúc nhạc này chỉ là ta và công chúa tùy tâm phát huy, thuận theo mà đi...”

Chỉ là đang nói “Vô Danh”, Vũ Sư hai tay ôm tai nhưng vẻ mặt không tin, chỉ để ý vẻ mặt chờ mong nhìn chăm chăm hắn chờ đợi. Thấy tình hình này tình ngôn cũng chỉ tùy tiện biên ra một cái tên, đem người chán nản hồng âm thành đàm này ứng phó qua:

“...Đã ở biển trời hợp tấu, vậy gọi là “Vân Thủy Ván Tình” đi.”

“Cảm ơn...”

Miễn cưỡng nặn ra một âm tiết, Vũ Sư công tử hài lòng hai tay khép lại một tia khe hở cuối cùng bên tai, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía Vũ Hương Thiên Nam, vừa quay lại, trong lòng của hắn còn vừa suy nghĩ:

“Có lẽ tốn hai ba tháng thời gian, mỗi ba tác phẩm ti trúc cần thận nuôi dưỡng, nghe lực có thể khôi phục bình thường?”

Bởi vì toàn bộ thính giác phong bế, hắn lúc này đã không nghe được, ở phía sau hắn, vị thiếu nữ ngây thơ kia đang chỉ vào bóng lưng hắn phiêu nhiên mà đi cùng ca ca thỉnh giáo thành ngữ:

“Ca ca người xem, dạng của nó có phải chính là “Ôn Đầu Thử chạy” hay không?”

Tiểu Công chính là... đúng là ” khói bụi đường hoàng 20 (10)

Khắp nơi thần hào, vốn lời nói không thể cử động, ai ngờ khi tình ngôn cường bức lợi dụ vậy mà không nhìn ra hai chữ này. Chuyện này thoát nhìn có chút đùa vui, sau đó khiến rất nhiều người nghĩ mãi không ra.

Thật ra chuyện này cũng không phải là không thể miêu tả được. Bên ngoài, tựa hồ như “Nhạc Thần” của “Tuần đài” không dứt bỏ được ảo khúc của Long Nữ, mới không thể không chuyển biến thái độ. Kì thật bên trong, tự có Vũ Sư

Thần Tướng chủ trương, sớm đã chán ghét chủ công Mạnh Chương, đã tâm bưng bưng như vậy. “Quá cương dễ gãy...”, Đối với cục diện hôm nay của Nam Hải, đàn tuần đàn không phải hoàn toàn không có chuẩn bị tư tưởng. Cũng chính vì vậy mới khiến rất nhiều người cảm thấy đàn tuần đài hấn hành sự đặc biệt, cũng không dễ dàng phụ thuộc vào các kế sách. Nguyên nhân này còn có một nhân tố trọng yếu khác., Đó chính là người ngoài rất khó biết, hóa ra đài tuần đàn này rất hợp ý với vị thái tử bá ngọc Long Thần kia. Một người ôn văn như ngọc, một người phong lưu nho nhã, vốn là anh hùng. Bây giờ tứ phi chủ Trương bá ngọc chủ chủ chủ quản Nam Hải, đàn tuần đài tự nhiên sẽ không có cái gì dị nghị.

Ít nói chuyện, lại nói mấy người mở miệng, hoàn thành đại sự này xong đương nhiên cực kỳ vui vẻ, cũng không có ý dừng lại, liền đi thẳng về phía Thúy Thụ vân quan. Dọc theo đường đi, đệ tử tinh nói đi đầu, Quỳnh Huyền thứ hai, Linh Dục thì cuối cùng ôm đàn chậm rãi bước đi.

Lại nói tiếp, việc khuyên tuần đài này cũng đã tốn rất nhiều công phu. Buổi sáng lúc bình minh mới bắt đầu, đợi đến lúc bây giờ trở về đã là lúc mặt trời ngả về tây. Từ trong làn khói bụi một đường trở về, đã nghe được trên mặt biển dần dần bay lên từng tầng từng tầng sương đêm. Sương mù như lụa trắng bị phản ánh chiều tà của mặt trời chiếu rọi về phía tây., Liền chiếu ra từng đạo cầu vòng diễm lệ, mà lúc này, mây trắng ban ngày vốn rủ thấp bốn phía biển rộng, chẳng biết lúc nào cũng dần dần tràn ngập tụ tập, trải biển trời, chiếu ánh sáng của mặt trời Tây Thiên Hải huyền hóa thành một đóa Hà Nghê nồng đậm một ngày.

Như đêm nay có hỏa diễm sáng lạn như vậy, cho dù ở Nam Hải không khí tinh thuần cũng không thể thường xuyên nhìn thấy. Trên đường trở về, hấn ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy mây đen đậm đặc trên bầu trời nhuộm hết., Trung tâm đám mây như ánh nến sáng rực rỡ, viền viền khảm viền vàng rực rỡ. Vân hà sắc sỡ của Lục Ly chảy đầy một ngày, giống như lò luyện của thần nhân Thiên Cung nghiêng ngã., Đem lửa than thần lô trút xuống khắp trời, ở trong lạc nhật tịch tráng lệ uy nghi quay về. Ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp long

nữ kia đang được phủ kín trong ánh chiều tà, khắp khuôn mặt là một màu xanh xao., Dục Tú đáng người xinh đẹp chậm rãi mà đi, tuy rằng ngày xưa cũng có lúc cổ linh tinh quái, nhưng trời sinh đã có khí chất trang tĩnh khác. Lăng Ba bước đi như đáp lời, Linh Dục đang che lại vàng mặt trời rực rỡ sau lưng, ngàn vạn màu rắng màu rực rỡ chỉ có thể vòng qua bên người nàng, ở giữa mây tía hoa tuyết đẹp vẽ ra một hình dáng tuyệt mỹ.

“Hi hi...”

Mặt trời chiều ngả về tây, sắc mặt mờ mịt. Đang lúc tỉnh lại, mắt nhắm lại muốn thấy rõ thần sắc trên mặt Linh Dục là cái gì, Linh Miêu lại bị nhìn ra có chút xấu hổ. Liền cười hi hi —— thì ra là lúc tỉnh tâm quốc sắc, khi triển khai dung nhan càng thêm kinh tâm động phách, mở miệng nói một cái không đề phòng, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa mất đi thuật ngự khí lăng ba!

Bất quá, cho dù như vậy dáng vẻ thông dong, bọn họ dọc theo Yên Ba Lộ ngự khí mà đi, không đến nửa canh giờ cũng sẽ trở lại Thần Thụ đảo. Đến doanh trại trên đảo, thấy sắc trời đã tối, bắt chuyện cũng không vội đi Cửu Tinh Châu cùng Vân Trung Quân bẩm báo., Chỉ là thủy thần sông Hoài trấn thủ thần thụ các đảo hiện nay báo cáo tình hình hôm nay, lại thỉnh hẩn tìm người đi Vân Trung quân bẩm báo tình hình. Đối với thủy thần sông Hoài này, tình hình chiến đấu mấy tháng qua sớm đã khiến hẩn đối với tình luận kính trọng, hiện tại nghe nói đại công cáo thành của hẩn, tự nhiên miệng đầy khen ngợi. Bất quá, thấy mấy lần trước chiến lệ, hẩn hiện tại đối với việc tình ngôn làm đại sự này cũng không cảm thấy kinh dị.

Sau khi bỏ đi vài sự vụ vụn vặt ở giữa, đến giờ đã muộn, hẩn nhớ lại hôm nay Linh Dục đã mạnh mẽ ra sức, liền xung phong nhận việc tự mình xuống bếp. Công chúa bận rộn làm bếp cho Linh Dục, muốn bày tỏ lòng biết ơn giúp nàng. nấu nấu nướng như thế này..., Tuy đã tỉnh ngôn không có đích thân học, nhưng ngày xưa làm việc lật vật trong quán rượu tại Tùng Châu, mưa dầm thấm đất cũng đại khái biết chuyện gì đã xảy ra. Về sau trên Thiên Điều nhai, mặc dù vẫn luôn được làm việc trong bếp như tuyết, nhưng rảnh rỗi đến mức nhàm

chán cũng thỉnh thoảng phụ tay giúp đỡ., Bởi vậy, hiện tại bày ra đồ ăn phong phú trước mặt, bắt đầu nhớ lại cá chép trong hồ Phần Dương ở hồ nước, hoặc là rau dại xanh nhạt của vọng hồ lâu, sau một phen bận rộn cũng làm ra mấy món ăn, nấu trong đĩa sứ trắng ngược lại cũng có đáng đáp như đương nhiên., Lúc này cá quế biến thành hải sản, rêu thay thoi trắng, tuy rằng tài liệu khác nhau, nhưng bởi vì tứ phi làm nguyên liệu nấu ăn cho Linh Dục rất mới lạ, làm ra một mùi thơm ngát xông vào mũi ngược lại có một phen phong vị khác.

Chờ những món ăn này bung lên bàn, khi thưởng thức tinh tế, trong lòng mừng rỡ lại có chút cảm động. Tại lúc đó, cùng nhân gian tương tự, tứ phi thủy tộc dạng thần linh sống tại thế tục, nhân tình thế cố cũng tương tự phàm gian. “Quân tử xa cách bếp núc”, sớm đã thâm nhập nhân tâm thần khắp nơi., Không cần phải nói thân phận, cho dù là người dân bình dân tầng thấp nhất, bất luận nam nữ đều luôn lấy nam tử hạ trù làm hổ thẹn. Bình thường nếu trọng phu có thiện tâm thật sự bận tâm chuyện của thê tử đầu bếp thật sự chỉ là hơi giữ tay, cũng rất xem trọng, làm có thể, nhưng cũng làm được như bí sự khuê phòng, tuyệt đối không thể nói với bên ngoài. Nếu không cẩn thận bị vị khách không mời mà đến chạm mặt, không sai biệt lắm sẽ trở thành trò cười.

Dưới tình huống như vậy, vừa rồi thấy Linh Dục nói mình bận rộn chạy đi chạy lại trong bếp, trong lòng vô cùng cảm động. Cảm giác lúc ấy ở ngoài quan, tựa hồ chưa từng có. Một dòng nước ấm ấm áp không biết từ trong người hay trong lòng, đảo mắt đã phủ khắp toàn thân., Trải qua đã lâu không tiêu tan, tê dại, ấm áp ngứa ngáy, phảng phất toàn bộ thể xác và tinh thần ngâm mình trong một suối nước nóng hồi, làm sao thoải mái cụ thể nói không ra lời, lại chỉ cảm thấy rất cảm kích ân huệ này, mình đối với nó cả đời này rất tốt.

Trong cảm giác kỳ lạ và tuyệt vời như thế này, sớm đã ái mộ Linh Miêu Nhi từ lâu, lại yên lặng đối với Sơn Minh Thượng Nhân lần nữa phát thệ.

Có điều, bắt chuyện lại không nghĩ nhiều như vậy. Vội bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng có một bàn đồ ăn chỉnh tề, bung bàn lên, chào hỏi Linh Khuyết, Quỳnh Huy cùng ăn uống. Lúc ăn

uống đã đến lúc ăn uống., Ngoại trừ thường xuyên nhắc nhở Quỳnh Huyền không được ăn quá nhanh, muốn nhai chậm, dư quang nơi khóe mắt cũng thường lưu ý phản ứng của Linh Dục. Ai ngờ, vô luận hần chăm chú nhìn trộm như thế nào, Long Nữ chỉ là từ chối cho ý kiến. Toàn bộ quá trình dùng bữa chỉ cúi đầu không nói, yên lặng gấp thức ăn., Lặng lặng ăn cơm, trừ trên mặt ánh nến có chút đỏ ửng, trong đôi mắt sóng mắt uyển chuyển, cái khác lại nhìn không ra bất cứ dị thường nào. Thấy nàng thật sự ăn không nói gì như vậy, mơ hồ cảm giác bữa cơm tối này đại khái là thất bại. Như vậy ngậm ngậm quỹ thai, hần từ đầu đến cuối đều không dám hỏi Linh Dục trình nghệ nấu nướng của hần như thế nào. Hần lại không biết, thật ra Long Nữ đang nhai nuốt tinh tế kia cảm động vạn phần.

Tuy nhiên, Linh Dục Nhi ngoài sự cảm động còn sinh lòng cảnh giác:

“A... nấu nướng ngon như vậy, nhưng ta chỉ biết nấu chút cơm canh. Sau này... ta còn phải nghiên cứu cách nấu nướng nhiều hơn nữa!”

Dùng xong bữa tối nhìn như bình thường này, bắt chuyện liền mang theo Quỳnh Đình đi đến mặt nước trong vịnh trên đảo, Linh Miểu thì chạy về phòng thay quần áo của mình.

Lúc Linh Dục Trang Nhi hoàn thành việc đi ra, đã là sắc đen sì của cấm thư (Cấm thư) xóa bỏ (Cấm thư), xin xóa bỏ), thâm trầm, tinh đấu mẫn thiên. Chờ nàng chậm rãi đi đến bên hồ nước mà nàng ước định lúc trước, liền phát hiện bên ngoài Lục Thụ Hoàn kia đã tỉnh lại, lại có một vòng đệ tử Đạo môn vây quanh. Lời nói quen thuộc theo gió sáng sửa mà đến, đúng là thông báo đang ở chỗ đó cao giọng bàn luận.

Còn chưa tới gần, Linh Miểu đã dừng chân, muốn nghe xem nó đang nói gì. Nghe một lúc, thì ra hần đang giảng giải thuật Luyện Thần hóa hư kia. Khi nghe xung quanh đều là những đệ tử Đạo môn với vẻ mặt chờ mong, Linh Miểu lơ mơ phân biệt một chút., Máy vị thượng thanh đệ tử biết danh tính mình đều ở nơi này. Lúc này Linh Dục mới nhớ tới, những đệ tử các phái trong các môn phái ở nhân gian, mặc dù tất cả đều là kiệt xuất trong môn phái, nhưng tranh đấu mấy chục ngày của ta

cho thấy, bọn họ hiện tại cũng không thích ứng với tranh đấu yêu thần quy mô lớn như vậy, bởi vậy được Long Quân phân công đến Thần Thụ Châu tương đối bình tĩnh hỗ trợ phòng thủ.

“...”

Đi khúc chiết trong đó, lại qua một hồi, nghe tỉnh ngôn kiệt lực giảng giải xong, trong tinh quang Linh Dục phát hiện, những đạo đồ kia vẻ mặt u mê, cũng không giống có lĩnh ngộ gì. Lại qua một lát, mới thấy vị thượng thanh đệ tử tên Hoa Phiêu Trần kia phá vỡ Thâm Mặc, có chút buồn bực nói:

“Ai, cũng nghe qua Trương đường chủ mấy lần luận đạo, tuy ta thô thiển tu hành cũng biết đường chủ cũng không giấu giếm, từ trước đến nay tận lực giảng diễn. Thế nhưng thần thuật này tinh thâm nhỏ bé, bất luận thế nào cũng biện minh được không hiểu, ai...”

Thở dài một tiếng, vị kiệt xuất Thượng Thanh này lập tức khôi phục bộ dáng thần thái xuất trần, lạnh lùng nói ra:

“Đạo pháp tự nhiên, đạo pháp tự nhiên! Hôm nay rốt cục hiểu rõ đây là ý nghĩa gì. Chúng Diệu Chi Môn, Huyền Chi Huyền, tự nhiên chính là như vậy, chúng ta không thể thông ngộ lại có gì đáng khen ngợi!”

Lời vừa nói ra, những người khác cũng nhao nhao phụ họa theo.

Sau đó, nhóm đạo tử lại bắt đầu tò mò hỏi Quỳnh Quỳnh, thỉnh giáo nàng làm sao có thể ở trong thiên quân vạn mã kia, một thân một mình chạy lên đỉnh đầu Viễn Cổ hung thú hái xuống đan hoàn đó —— nghe được cuối cùng cũng có người nói chuyện với nàng, còn hướng nàng thỉnh giáo, tiểu muội muội vô cùng cao hứng, liền biết không khỏi dốc túi truyền thụ cho nàng:

“Lúc đó à, cũng không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là nghe đường chủ ca ca nói với lão gia gia kia, bởi vì đói bụng sẽ vội vã trở về. Quỳnh Hồng nghe xong cũng cuống lên, muốn cho ca chút đồ ăn. Nhưng lúc đó chỉ có con thú lớn kia mới có đồ ăn, liền

đi. Có lẽ, đây là Trương đường chủ ca ca thường giáo làm việc phải toàn tâm toàn ý chứ?”

Dùng khẩu khí trang trọng nhất giảng xong toàn bộ đạo lý, Quỳnh Quỳnh xoay khuôn mặt nhỏ nhìn bốn phía, muốn nhìn một chút phản hưởng, ai ngờ lại nhìn thấy các đại ca ca đại tỷ tỷ vẻ mặt chờ đợi, chỉ ngơ ngác nhìn nàng, dường như không nghe hiểu lời nàng.

Thấy vậy, Quỳnh Thổ đang muốn bổ sung hai câu, lại có một vị đạo nhân lớp hơi lấy lại tinh thần, chưa từ bỏ ý định, hỏi:

“Vậy, Trương cô nương, lúc ấy con Cửu Quỷ Thu kia hung mãnh phi thường, chẳng lẽ cô đã từng chút một sợ hãi sao?”

“Không sợ!”

Vấn đề này không khó chút nào, Quỳnh Đình trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Vì sao?”

“Bởi vì Hỏa Điều đao trong tay ta có thể bốc cháy! Đám dã thú trong núi đều sợ lửa, ta nghĩ trong biển cũng là như vậy!”

“Cái này...”

Lời này vừa nói ra, không chỉ mọi người không nói gì, mà ngay cả Linh Dục đang ẩn thân ở phía xa cũng nhin không được bị mấy cô bé tự cho là thông minh nói ra chọc cho vui vẻ. Linh Dục cười nhẹ một tiếng, lập tức bị nghe được mơ hồ hồ., Lúc này thấy hắc hướng yêu quái vấy tay với mình, ý bảo mau qua đó. Chờ Linh Dục nhẹ nhàng lướt qua, nhẹ nhàng làm đệm xanh trên mặt đất ven hồ, vàng trắng khuyết trên đỉnh Thần Thụ Châu kia cũng dời lên Trung Thiên. Hiện tại đã là một tháng sau., Ngược lại với đại địa phương bắc, Nam Hải Châu xa xôi nơi chân trời vẫn cực kỳ oi bức, giống như mùa hè vậy. Tuy Thần Thụ đảo cây cối sum xuê đã mát mẻ hơn nhiều, nhưng sau khi đêm xuống cũng chỉ có ở hồ nước trong hồ nước ngọt này mới có thể cảm nhận được một chút khí lạnh thấu xương.

Chờ Linh Dục gia nhập xong, đám người ngồi hóng mát ở ven hồ khiếp sợ thân phận và dung quang của nàng, nhất thời trầm

mặc xuống, tựa hồ ngay cả thờ mệnh cũng không dám thờ mệnh. Thấy đám người như vậy, vẫn là mở lời đánh vỡ Thảm Hà, tìm câu chuyện hỏi., Mọi người bắt đầu thuật lại những lời thuyết phục địch tướng ban ngày. Một phen mặt mày hơn hờ, thanh tình cũng tươi tốt, mọi người nghe diễn thuyết như mê như say, không biết có phải hấn nói quá mức đặc sắc hay không, khiến cho mấy vị Đạo Tử lớn mặt cả gan, khăn cầu Long Nữ công chúa có thể lại đánh đàn một khúc nữa hay không.

Thấy chúng ý quyền quyền, đặc biệt thông báo cũng giúp mở miệng xin lỗi, Linh Dục liền không hề rụt rè, thân thủ khẽ vẩy, hút lấy thanh “Lạc Hà Kinh Đào” của nàng, ở ven hồ có hoa sen, đối với nước hồ bình tĩnh dưới ánh sao làm một khúc đàn gảy đàn cho mọi người.

Giữa những làn sóng gay gắt như vậy vào ban ngày, Linh Dục vẫn có thể thông dong gảy, hiện tại tâm bình khí hòa, lặng đêm như nước, lại gảy dây đàn du dương uốn lượn tự nhiên càng thêm u tĩnh thanh tuyệt. Trước cây đàn cổ, La Trát nòn nà trắng nòn như tuyết mới thay mới., Bàn tay trắng nòn vung nhẹ, chỉ cần búng một cái là có thể sinh ra khí tức Thu Lan, tay áo dấy lên khúc điệu dương xuân, ung dung ưu nhã, không gì sánh được. Trong âm thanh tiên âm u nhiên hóa thành như vậy, tất cả đệ tử đạo gia từ xa độ đến đều nhắm mắt lắng nghe., Lắng lắng lắng nghe, cảm giác như trái tim mình bị rút ra từng chút một. Theo tiếng đàn trong động linh hoạt hóa thành từng sợi tơ nhẹ nhàng, tiếng đàn lượn lờ càng lúc càng xa, càng lúc càng cao, bay đến mức ngay cả trăng sao cũng không chiếu tới vũ trụ tối tăm kia. Cuối cùng vang lên tiếng đàn phiêu miểu, hóa thành hư ảo...

Loại đàn ca du dương hư vô mờ mịt, không cách nào diễn tả bằng lời này, không chỉ làm cho thần hồn của Đạo Tử trước mắt điên đảo, không biết người này ở nơi nào, cũng chấn động tinh linh thần bí trong thần thụ phương viên này. Không lâu sau, hoặc xa hoặc gần, hoặc cao hoặc thấp theo tiếng đàn phiêu đảng mà vang vọng., Trong bụi cỏ cây thơm, trong bóng cây xanh biếc bay lên một chút ánh sáng xanh biếc, ánh huỳnh lóe sáng, dần dần nhảy múa, không lâu sau mặt hồ như gương

sáng liền phiêu đảng lục quang thăm thăm. Tinh linh màu xanh lục huỳnh nhiên minh diệt như vậy, trôi nổi chung quanh mọi người, trong lúc nhất thời những đạo tử đến nhân gian này chỉ cảm thấy mình rơi vào giấc mơ, đã đến bên bờ Tam Thanh Nhĩ rồi.

Chỉ là, ở trong những người như mê như say nghe đàn, có cảm thụ của một người cũng không giống nhau. Dưới tinh không, cạnh hồ xanh, nghe tiếng đàn của tỷ tỷ cực kỳ thoải mái, tâm tư Quỳnh Hồng lại mờ mịt, chỉ để ý tựa vào trước ngực ca ca, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chăm tinh không xuất thần.

Thật hiếm khi nghe tiếng đàn tĩnh dạ như vậy, Quỳnh Thu cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, cẩn thận đếm từng chút những ngày trước. Chủ yếu, nàng đối với một số chuyện phát sinh gần đây cũng được tiến hành. Tư tưởng một trận, nàng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ giữa bầu trời xanh trong hồ. Quỳnh Huyền nghĩ đến đây., Vài ngày trước nàng cùng ca ca khóc nháo, là mình không đúng. Hiện tại nghĩ lại, ca ca chỉ hỏi nàng một câu, nàng liền khóc nháo như vậy, thực sự là không ngoan., Chính là ca ca đối với mình không tốt kia lại là cái gì? Mấy năm nay chính mình cũng chậm rãi hiểu chuyện, biết được thể tình, đồng nuôi dâu bị khi dễ, cũng là lẽ tất nhiên. Hiện tại đường chủ ca ca đối tốt với mình như vậy, mình còn khóc lóc âm ỉ, thật là không hiểu chuyện...

Hóa ra, từ lúc trên đường lớn ở quận Hàm Lâm kia mở miệng nói chuyện không khỏi xấu hổ, nói với người bên ngoài là Quỳnh Huyền là đồng nuôi vợ của mình, kết quả tiểu muội muội này liền làm thật, cho rằng mình thật sự là cháu gái của Đường chủ ca nuôi dưỡng. Biết rõ Linh Dục Nhi nội tình, thỉnh thoảng cùng nàng nói giỡn, nói nàng không đúng, liền sẽ luôn bị nàng phản đối kịch liệt, cho nên bây giờ Tứ Độc công chúa đã không dám lấy nó ra đùa giỡn với nàng nữa.

Quỳnh Thiển cứ như vậy tự kiểm tra mình một chút, bất tri bất giác lại càng nhích tới gần ngay trong ngực Vu Thành, khẽ sát vào ngực gã, ngược nhìn Tinh Khung một bên nghe thanh âm trong lồng ngực ca ca nhảy lên., Một mặt tiếp tục nàng dưới tinh không mơ màng. Hóa ra không khí của đại dương Nam

Hải này vô cùng trong trẻo, hiện tại Ngân Hà nằm ngang trên đỉnh đầu thông thiên khung kia vô cùng rõ ràng. Nhìn tinh hà to lớn sáng lạn như bạc kia, Quỳnh Thiển Thần Tự tự nhiên khoan thai., Không khỏi nhớ tới ca ca từng kể chuyện cho nàng nghe, nguyên lai ngân hà kia, vốn chỉ là tinh thần trên bầu trời xa xôi dày đặc lấy ức vạn để tính, nhưng giống như tinh linh của đám thảo mộc trước mắt, những tinh thần ánh sao kia cũng có tinh hồn của chính mình, ức vạn tinh hồn tinh linh tinh quang., Hội tụ tại một chỗ, ngay tại nơi nào đó trên bầu trời chảy thành một dòng sông thật sự, rộng lớn như hải dương, tên cũng giống như tinh hà trước mắt, gọi là “Ngân Hà”... Ai, từ lúc nào mình cũng có thể đi tới biển sao trời như vậy chơi đùa chứ?

Nghĩ tới những câu chuyện thú vị vô biên vô hạn này, lại nhìn xung quanh hồ xanh biếc, tiểu thiếu nữ xuất thân kỳ lạ hầu như có thể nghe được rất nhiều câu chuyện thần bí diễn ra từ trong đó. Thảo điệp đang hô hấp, cây cối nói chuyện với nhau, đủ loại trùng điểu ngư thú không thể nhận ra tên, đang bận rộn bận rộn ở trong rừng cây tĩnh đêm...

“Ồ? Ban đêm vui như vậy, vì sao mọi người đều đang ban ngày, còn ngủ giữa ban đêm?”

Mang theo phát hiện mới lạ như vậy, cuối cùng Tiểu Quỳnh Thu cũng tỉnh lại, ngủ thật say trong lòng...

Lúc này, tinh không xán lạn, tĩnh đêm an tường, tất cả mọi người ở trong đó đều hi vọng thời gian gặp nhau trước mắt sẽ vĩnh viễn như vậy.

Quyển sách thứ hai mươi vạn chỉ có mười vạn Chu Nhan, mười một chương máu, hoa mộng ảo, hương thơm nồng đậm.

Ngày ngày thứ hai sau khi mở miệng thiết kế cải trang tuần đài, toàn bộ Nam Hải liên thông cáo một lần cho vị Vũ sư thần tướng này:

Minh Vũ chi hương một trong bát đại phù thành Nam Hải, một trong Tam Thành, tuyên bố chính thức rời khỏi Nam Hải Long tộc và Tứ Độc trước mắt, Huyền Linh phân tranh, ngược lại ủng hộ Bá Ngọc làm tân chủ Nam Hải.

Loại thông tin như Vũ Sư Thần này trên thực chất rõ ràng tuyên bố, lấy hấn cầm đầu ba ngàn Vũ Sư thần binh tiếp nhận Tứ Độc Long Thần Vân trong quân toàn bộ chủ trương. Có thể tưởng tượng, minh vũ hương chủ một đại thể lực thần bí ở Nam Hải, người ngoài nhìn vào thấy tình hình không chút dấu hiệu đột nhiên tuyên bố như vậy, dẫn tới xung kích của song phương khi giao chiến có bao nhiêu!

Chỉ là trùng kích như vậy còn lâu mới chấm dứt. Đang lúc mọi người còn đang tiêu hóa, phỏng đoán sự thật này thì lại có một tin tức kinh người khác theo nhau mà tới. Hồng Tuyền Đan Khâu cùng hàng với Minh Vũ chi hương, ba ngày sau cũng đột nhiên truyền chiếu Nam Hải., liệt kê tội danh ngông cuồng tiến công của Mạnh Chương, lời nói kịch liệt, tuyên bố từ nay về sau phân rõ giới hạn với nàng; đồng thời, bọn họ đồng ý với quyết định của Minh Vũ công tử, toàn lực ủng hộ đại thái tử bá Ngọc chủ trì Nam Hải mà ôn nhã khai sáng.

Tuy rằng, đại đa số mọi người đối với kết quả này thập phần khiếp sợ, nhưng so với Vũ Sư Công cáo, Hồng Tuyền Đan Khâu này còn có chút thông cảm có thể tìm ra. Bởi vì nghe nói Tất Phương Linh Tướng là người đứng đầu Hồng Tuyền Đan Khâu có sở trường Liệt Diễm Phí Hải, chính là hảo hữu của Vũ Sư Thần Tuấn Đài nhiều năm. Giữa hai người bọn họ cùng lên tiếng tương ứng, thanh khí tương ứng, cũng không phải hoàn toàn bất đồng.

Đến lúc này, khi tứ phi, liên quân Huyền Linh tới gần cánh cửa cuối cùng của Nam Hải Long Cung, Chúc U Quỷ Phương đuổi theo mạnh mẽ đánh mạnh đến chỗ Mạnh Chương của Quỷ Linh Uyên phải cứu, toàn bộ chiến cuộc đối với Nam Hải Long tộc mà nói là thối nát, Nam Hải Bát đại phù thành được xưng là “Nam Hải Trụ Thạch” đã sụp đổ, không còn được phong quang năm đó nữa.

Cẩn thận điểm lượng, Long Thần Bát Bộ Tướng, bị Trương Tĩnh đánh chết một tên, xúi giục hai tên, bị Quỳnh Huyền tiêu diệt một không giải thích được, bị Tĩnh Lăng Thần Nữ bắt giết một tên, Hàn Băng thành, Liệt Hoàng thành, Phong Linh Quan tan thành mây tan. Gò Hồng Tuyền, Minh Vũ chi hương thông cáo dù sao, năm đó Bát Đại Phù thành thủ hạ Mạnh Chương

bổng chốc chỉ còn lại Diễm Hà quan, Cự Lôi quan còn có hoạn long chi cương còn đang khổ sở duy trì.

Tam thành này, Diễm Hà quan còn đang trấn thủ Quỷ Linh Uyên, Cự Lôi quan đã bị điều vào trận quyết chiến cuối cùng ở quần đảo Thần Nộ. Hoạn Long chi cương còn sót lại trong ba thành thượng., Dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh được xưng là mãnh tướng vô địch, ở trong Nam Hải xuất quỷ nhập thần. Đường tiếp tế liên quân tứ côn dài lâu không ngừng trùng kích, cũng tùy thời giao sát thủ lĩnh khúc tộc thủy tộc bị đơn lẻ, lấy cái giá ít nhất để gây ra khủng hoảng lớn nhất cho người thảo phạt.

Chỉ là, đúng theo câu nói kia: “Gian ốc thiên tai liên tục mưa đêm, thuyền bị phá lại gặp gió trên đỉnh đầu.” Đến bây giờ tám đại phù thành Nam Hải này sụp đổ bước chân còn chưa dừng lại, ước chừng ngày thứ sáu sau khi tỉnh đàm đàm khôi tuần đài., Tứ Độc đại doanh lại truyền tới một tin khiến lòng người phấn chấn. Hóa ra, từ Vân Trung Quân nói rõ sai vật trong Quỷ Linh Uyên là bốn phương, sau hơn hai tháng nhờ khắp nơi trợ giúp, là ma thổ tiêu dao có thể lực nhất trong Thần Ma giới hiện nay., Cuối cùng cũng có động tác, theo tin tức sứ giả Ma Vực phái tới báo lại, con gái của Ma Hoàng Ma tộc. Chủ Ma vực đương kim vô cùng tinh xảo, đã dẫn chiến mã Địa Ly Long tộc cường đại nhất trong ngày một ngày, mang theo mười vạn, đột nhập Nam Hải. Ở hiểm địa Nam Hải, Nam Hải chặn lại hành động phiêu hốt của Hoạn Long, tiêu diệt toàn bộ hung mãnh Giao Long lấy hàng vạn để tính trên Cương!

Phải biết rằng, Thanh Lân Giao Long là đệ nhất long tướng do Mạnh Chương Thủ hạ tử mĩ nuôi dưỡng, vô cùng hung mãnh, ngày xưa chỉ điều động một bộ phận nhỏ trong mấy lần đại hội chiến đã tạo thành uy hiếp rất lớn cho Tứ Hoài. Nhưng theo báo cáo chiến đấu do sứ giả Ma Vực mang đến, hôm qua chúng nó bị ma quân mê hoặc ngăn lại., Một phen ác chiến chỉ mới trải qua nửa ngày mà gần vạn con giao long đã bị chém giết gần như không còn, không chỉ cá lọt lưới rất ít, ngay cả thủ lĩnh dũng mãnh chiến đấu ngoan độc của chúng nó cũng bị

mấy đại ma điều đánh cho thương tích đầy mình, trọng thương độn hải bỏ chạy.

Trong tình huống báo cáo chiến tranh cụ thể của lần này cũng không có đề cập tới. Nhưng sau đó nghe nói ở Nam Hải có một ít con rồng lọt lưới chạy về bầm báo, nói con đường mai Long Cương tiềm hành vốn là tuyệt diệu nhưng không biết như thế nào lại bị Ma Nhân biết được, bị trọng binh phục kích, lúc này mới không thể không quyết chiến cùng đối thủ trong cơn xúc động nhỏ hẹp của hắn. Giao Long vốn dĩ đang quanh quẩn bên trên Khung Long Cương mà có khả năng tranh đấu với nhau, tiến là có thể đánh có thủ, tiến là có thể lùi có thể thủ., Trước kia xuất chinh cho dù không địch lại cũng có thể toàn thân trở ra, ai ngờ trong trận chiến cuối cùng này đối thủ lại hung mãnh hơn chúng. Nghe nói, lúc ấy đang long cương tập kích quấy rối khái hoàn trở về, vừa mới đi đến kích đục đại dương, liền có vô số võ sĩ giáp đen cao lớn từ bốn phía sóng biển trung lập, áo giáp kiên cố sắc bén., Mắt không biểu tình lạnh lùng nhìn chúng nó. Ở bên cạnh mỗi người bọn chúng, lại có một Hắc lân ma long, giống rắn mà không phải rắn, rít gào, mắt to sáng quắc như lửa than.

Mà ở phía trước tất cả ma kỵ, lại giống như đám sao quanh trăng ngạo nghễ ủng hộ một vị tử phát ma nữ, xem đáng người cao lớn, đường cong lả lướt, quanh thân bao trùm tử giáp long lanh, trong tay thì cầm một cây trường tiên giống như đuôi rắn, vung ra dài mấy ba bốn trượng, phía trên còn phun ra huỳnh huỳnh phun ra nuốt vào ma hỏa màu tím.

Đương nhiên ma dụng cụ thể của nữ tử kia cũng chưa kịp nhìn kỹ; thoáng chốc chỉ thấy nàng vung roi lên không trung một kích, phát ra một tiếng nổ kinh tâm động phách, nhất thời vô số ma quân ma tướng âm âm đồng ý, nhanh chóng nhảy lên ma long bên cạnh. Sau khi chiến kỵ ma vực cương long đi lên, tất cả mọi người đều bị kẹp lấy, trên mặt lộ vẻ thống khổ, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ...

Thẳng đến giờ phút này mới thấy rõ ràng, nguyên lai bên người ma long đen âm u kia mọc lên rất nhiều gai xương bén nhọn màu xám đen; chủ nhân một khi cười chuẩn bị đột kích,

hai chân áp hiệu lệnh đóng chặt, gai xương ly long kia liền nháy mắt đâm vào hai chân, lập tức máu tươi chảy dài!

Tựa hồ ma vực thần bí đáng sợ chính là dùng sự thống khổ to lớn cam đoan chiến ý trong đầu và trong lồng ngực của ma kỵ như vậy!

Dưới sự khích lệ tàn nhẫn không thể tưởng tượng này, khi đó ma kỵ giống như mộng yểm tựa như núi lở biển sôi vọt tới, trong nháy mắt đã đánh cho Đâu Ly Long quân nổi danh hung danh giết đến hồn vía lên mây!

Trong loạn quân như vậy, long tướng long thú vẫn có thể nghe ra uy danh của ma nhân kỵ quân đại tướng. Nguyên lai có thể là ma quân kia thói quen, mỗi khi một tướng đánh chết tướng lãnh đối phương, quân khúc liền cùng cất tiếng hoan hô tính danh của hắn, một là cùng địch nhân thị uy, hai là cũng là cùng hữu quân khoe khoang. Vì thế tiếng rống như sấm như thủy triều cất tiếng hoan hô hoan hô như thế., Bộ hạ chiến đấu bại trận rút cuộc đã rõ ràng tên Ma Chủ tọa tiêu dao tứ ma tướng, theo thứ tự là Hàn Vũ, Thanh Liên, Khôi Di, Xích Nhược —— chiến dịch này, danh tiếng Ma Chủ Oánh Hoạch Ma Tướng hung hãn truyền khắp Thiên Nam, từ đó về sau bị sinh linh Nam Hải coi như là kẻ tốt ngăn cản tiểu nhi Dạ Đề.

Bất quá, có lẽ từ nơi sâu xa tự có thiên ý, trường đại chiến ngập trời trong biển Nam Hải này nhất định sẽ liên hệ cùng một cái tên khác. Ở trong Thông điệp ma tộc các tộc nhận được này., Ma quân cháy khét của Mạnh Tinh nhuệ long quân nói đến nguyên nhân xuất binh, lại tuyên bố chỉ là bởi vì kẻ thù của Nam Hải hầu oánh hoạch là người bạn thân của Nam Thủy Hầu Tinh Ngôn. Bạn thân gặp nạn, đối địch với người khác, ghét ác như cừu Ma Chủ tự nhiên không thể ngồi nhìn. Lúc này mới bắt đầu tuyên chiến với Nam Hải.

Đương nhiên, Ma vực tuyên ngôn như vậy, những người khác không hiểu sao lại ngạc nhiên, quay lại bận rộn điều tra quan hệ giữa Ma Vực và thiếu niên kia, chỉ có những người trong lòng Vân Trung Quân biết rõ, sau khi nhìn thấy thông báo như vậy thì chỉ biết mỉm cười mà thôi.

Vân Trung Quân đa mưu túc trí, đương nhiên không thể không nhìn ra cảm giác độc đáo trong lời cáo này. Xem tình hình hiện tại của Nam Hải, Tứ Độc Huyền Linh đánh hạ Long vực chỉ là vấn đề thời gian; nếu Ma Vực thật lòng tương trợ, Dưới tình huống như vậy tất nhiên phải quan tâm đến việc có bị người nghi ngờ là nhân lúc cháy nhà hôi của mà hưởng thụ không. Mà tiểu Ma Chủ hiện tại nói rằng, chỉ là bởi vì không cam lòng vì bằng hữu bị ức hiếp mới nhúng tay vào chiến sự Nam Hải, tìm được cái cơ thích hợp, lại có thể làm cho đồng minh an tâm.

Có điều, trước khi cận chiến, ở trước tảng đá chính dương, hai người Tứ Độc Huyền Linh bên này chính là hai người trong cuộc nhưng ở một trình độ nào đó lại không dễ dàng đứng dậy. Người khác xem ra Văn Tường nửa thật nửa giả của Ma tộc, Long Nữ Linh Tuyền lanh lợi lợi kia lại từ trong đó nhìn ra vài phần chân tình thiết ý. Nhìn nhìn văn tự này., Linh Dục Nhi lập tức nghĩ đến câu “Ta thích người năm đó của tiểu Ma Chủ. Chỉ sợ lời này cũng không phải là lời nói ly gián như nàng nghĩ lúc trước. Tiểu ma đầu đáng ghét kia, chỉ sợ thật...”

Một khi nghĩ thông quan khiêu, lập tức liền sáng sủa. Vì vậy trong mấy ngày kế tiếp, Tứ Độc Long Nữ cao quý thông dong không làm chuyện gì khác, chuyên môn chỉ đi quán quít bắt chuyện; cũng không có chuyện gì khác, chỉ là một củ cải sinh sống chần đông.

Xem ra, cho dù Tứ Độc Công chúa này cao quý rộng rãi, một khi liên quan đến tình cảnh nam nữ, nhất là dính đến người mình có khúc mắc trong lòng, như vậy biển dấm rêu nổi sóng cũng không khỏi tục.

Không nói đến chuyện lờ lờ trốn đông trốn tây, chỉ dựa vào Quỳnh Huyền tiểu muội muội hỗ trợ mới có thể bỏ chạy, mà lúc này vị lão long quân anh minh thần võ, trí dũng song toàn kia so với thiếu niên hậu bối nàng ta không chênh lệch mấy, cũng có chút sứt đầu mẻ trán.

Hóa ra, trong văn thư Ma Vực khiến dậy tiếng vô cơ oan uổng này, Tiểu Ma Chủ kia mở rộng nghi hoặc không chỉ có thể đại phóng, mà còn tuyên bố mình là bằng hữu tri thức nhiều năm,

còn viết rõ giấy trắng giấy đen, nói lần này có thể khắc nhật thành công, lại toàn do quân sư Cao Dao Ma Vực lấy cơ có thể ra tay, giống như nàng, cũng là vì trợ giúp bạn cũ, “Vân Trung Quân”!”

“Khụ khụ!”

Vì có rất nhiều tiền tình, vừa thấy mê hoặc lời ấy, Vân Trung Quân lúc đầu kinh ngạc, lại mỉm cười, nhìn kỹ lại, đúng là mồ hôi đầm đìa. Lão Quân vương đập trên Tứ Độc Thủy hệ, trải qua kiếp này, làm sao không thông minh lạnh lùng; tuy không biết vì nguyên nhân gì mà mất đi tình cảm, nhưng bây giờ thấy tình nghĩa trong chữ này, lão long quân sáng suốt cơ trí đột nhiên hiểu ra, có lẽ có một số việc, mình sai thời gian đã lâu.

“Khó, lẽ nào... Chẳng lẽ... Bà đỡ đó..”

Lão Long Quân túa đầy mồ hôi lạnh, muốn thông cảm với vị nữ quân sư Ma tộc khiến mình sợ như sợ hổ kia cho nên rất có tình ý với mình. Nhất thời ngũ vị tạp trần trong lòng, chính mình cũng không rõ cảm giác cuối cùng là như thế nào.

Chỉ là, có một chuyện Vân Trung Quân còn không biết rõ tình hình, đó chính là tiểu Ma Chủ trong văn cáo phát độc Tứ Phương viết đoạn văn này lên, lại suýt nữa để nàng đoạn tuyệt tình nghĩa với vị Cao Dao di kia.

Không biết có phải là gần quê sợ sệt hay không, lúc ấy trong sáng đem ý nghĩ hỗ trợ bày tỏ tâm ý nói với Cao Dao, nữ quân sư ma tộc tuệ lệ vô song vậy mà lập tức mặt đỏ bừng, sắc mặt đỏ bừng hầu như muốn nhỏ máu ra. Nghe vậy chợt thẹn thùng, sau đó lại ngất đi; một hồi lâu sau tỉnh lại, chính là cầu cáo u mê, nói nàng tuyệt đối không thể làm như vậy; nếu như thật sự viết như vậy, về sau hai người các nàng ân đoạn tình tuyệt!

Dưới uy hiếp vô cùng nghiêm trọng như vậy của Trí Thiên Ma, tiểu ma chủ khư khư cố chấp đã tồn không biết bao nhiêu nước miếng, cuối cùng còn phải đi thỉnh chỉ phụ hoàng, mới khiến vị Cao Dao di xấu hổ mà cố chấp này miễn cưỡng đồng ý.

Đương nhiên, sau khi văn điệp xấu hổ này phát ra, Cao Dao liền đi bế quan, nói với sứ nữ một câu “Từ nay về sau liền

không thể gặp người khác” “, liền chuyên tâm tu luyện ma kỹ rồi.

Lại thêm rất nhiều sâu sâu vui, lại nói Nam Hải Long tộc. Cùng loại với Tứ Độc, Tiêu Chính, Nam Hải lúc này cũng có người lòng đầy u sầu.

Nói đến bên dưới vực sâu vạn trượng, bên cạnh nước hồ Thanh Lam u ám bên ngoài kia, hiện tại đang có người tràn đầy phiền muộn.

Bên bờ Hải Hồ rải đầy ánh trăng màu xanh lam, vị nhị nữ thần phong bạo của Nam Hải Long Thần có hình ảnh phong bạo nữ thần thủy ảnh đang dựa vào Hải Hồn Hoa Thụ cao lớn, vẻ mặt u sầu, lặng yên xuất thần nhìn hồ nước xanh thẳm trước mắt.

Thần hồ yên tĩnh nằm trước mắt đã cách trận gió lốc khắc cốt minh tâm mấy tháng rồi nhỉ? Xung quanh dãy núi giống như bình phong bạch ngọc, hiện tại đã không còn nghĩ tới ôm ấp mạnh mẽ hữu lực nữa. Dưới tác động của Hải Nguyệt Ngọc Sơn, cảnh sắc trong trẻo tĩnh lặng, một vũng nước hồ tĩnh mịch bên ngoài bãi cát bạc trước mắt., Tựa hồ đã không còn tồn tại, như một khối hơi nước trong suốt trôi nổi trên vỏ sò ngũ thải bọt san hô, thông thả du tẩu, nhẹ nhàng phát phơ, chỉ khi thỉnh thoảng ngâm đến chân trần của mình, mới có thể nhớ lại sự tồn tại của nó dưới sự thanh lương thấu xương kia.

“Ai...”

Hồ nước lạnh lẽo lại trông vắng như vậy, có lẽ vài ngày trước, mình cũng dễ dàng làm cho người ta quên mất.

Nhưng mà những ngày gần đây, Nam Hải nhị công chúa có cũng không, đột nhiên bị rất nhiều người nhớ lại. Vốn bởi vì dung nhan đen tối, từ nhỏ đã nhàn rỗi như cỏ rác., Hiện tại lại bị thân tộc gần đến tuyệt cảnh coi như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. Lão phụ chưa bao giờ nghe thấy không hỏi, hiện tại lại mấy lần triệu kiến nàng, đối với hấn nước mắt già nua tung hoành, vừa khóc lóc kể lại chính mình già nua vô dụng như thế nào., Vừa nhắc tới rất nhiều chuyện khi còn bé, nàng rất thương yêu. Mà vị dũng mãnh ương tam đệ khác chưa bao giờ đem Long Tử Long Tôn khác để vào trong mắt, hiện tại cũng

đột nhiên phát hiện chỗ tốt của nàng, Cô Tôn quý, dùng ngữ khí hiếm thấy khẩn cầu nàng phải bảo vệ tốt môn hộ cuối cùng của Long Cung.

Đương nhiên đến lúc này, đệ đệ cao ngạo vẫn không nhận được nhắc tới vị Vạn Thần Chi Vương chúa chúa tể thiên địa vũ trụ trong Quỷ Linh Uyên kia, dùng ngữ khí kiên quyết nhất thề thề với Tịch Ảnh, nói là chỉ cần thay hắn trong thời gian một hai tháng nữa, tình thế trong thiên địa này sẽ hoàn toàn chuyển biến!

Rất nhiều lời ân cần thăm hỏi ôn nhu, mong đợi, đối với nhi công chúa Nam Hải mà nói lại càng ngày càng nặng nề như núi cao. Không quá mức yêu cầu, hiện tại lại như cơn lốc mà thủ hạ của nàng có thể tạo ra, không ngừng đánh vào màng nhĩ, làm cho nàng tâm thần run rẩy.

“Nên làm gì bây giờ?”

Vấn đề này, nếu như đặt ở trước kia, vậy thì không thể trả lời gì. Bất luận thế nào, phụ vương cùng Tam đệ đều là thân tộc huyết mạch tương liên, cho dù trước kia đối với mình lạnh lùng, hoặc là đã làm bao nhiêu chuyện sai lầm ở bên ngoài, hiện tại bản tộc bị ngoại địch xâm nhiễm, chính mình vẫn là việc nghĩa bất dung từ, cho dù tan xương nát thịt cũng không chút do dự. Nhưng mà...

Vì sao có một số việc, vốn nên đơn giản giống như nước hồ trước mắt, lại ở một thời khắc nào đó trở nên không thể nghĩ ra?

Đối mặt với rất nhiều sầu lo chín chắn, tiên hà, trăng sáng yên tĩnh đẹp nữ tử chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chấn động Hải Hồn Hoa Thụ vài đóa hoa màu vàng nhạt trên không biến thân nhiên bay xuống, như là mấy con hồ điệp màu ngọc, phiêu đảng tự do, phiêu phù, phiêu phù ở trên không hồ nước, lâu sau cũng không chịu rơi xuống...

Đối mặt với hoa bướm bay múa, nữ tử lòng đầy u sầu lại thở dài một tiếng, trong con mắt cất nước mùa thu như che kín một tầng sương mù mờ mờ; thân tư mịch mịch, mà tay trắng

như ngọc, vuốt ve bụng, trong nháy mắt tâm nhi hồn kia tựa như những bông hoa vô chủ cùng bay lên trong không trung...

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi vạn Chu Nhan mười vạn, Huyết Chương thứ mười hai, thích hợp nhãn mày, một người có thể khởi hưng quốc.

Ngay lúc đáy biển đáy biển trắng nước sâu bi bao phủ, Nam Hải Long Thần ẩn cư trong Ngũ Uyên điện treo lên một trận phong bạo nhỏ nhỏ khác.

“Người nói cái gì?!”

Khi suy nghĩ ôn hòa tuần tú của Thanh Tướng cùng với sự cân nhắc của chính mình được nâng lên, hai phụ tử đang lắng nghe gần như không dám tin vào lỗ tai mình nữa.

“Vâng, xin Tam đệ thông cảm, phụ vương thứ tội.”

Nhìn thân sắc kinh ngạc của hai vị thân tộc trước mặt, thanh niên áo bào trắng kia sắc mặt kiên quyết, không chút dao động, lại đem ý nghĩ trong lòng lặp lại một lần nữa:

“Phụ vương ở trên, Tam đệ cũng nghe. Bá Ngọc cho rằng, chiến sự hiện giờ đã suy sụp. Tứ Độc Binh Phong thẳng đến thần nô, đã tới dưới thành, không chỗ nào xoay chuyển., Đệ cảm thấy không bằng tiện theo lời bọn họ nói, để Bá Ngọc trở thành tân chủ Nam Hải này. Như vậy, không chỉ có thể ngăn cản mọi người áp úng, chấn động nhuệ khí của bọn họ; thứ hai cũng có thể tranh thủ chút thời gian cho Tam đệ. Tam đệ không phải nói, một khi Thần Vương trong Thần Chi Điện kia xuất thế, liền có thể xoay chuyển chiến cuộc, giúp chúng ta thống lĩnh thiên hạ sao?”

“...”

Sau khi bá ngọc lần nữa nói rõ, lão Long Cương Cương cùng Tam đệ Mạnh Chương vẫn chưa lập tức đáp lời, nhưng biểu tình trên mặt so với vừa rồi càng thêm phức tạp.

“Bá Ngọc này nói rất có lý!”

Dem lời vừa rồi của Bá Ngọc cẩn thận phỏng đoán một phen, lão Long Vương hiện tại đã là vô hạn cảm khái. Tuy không nói

chuyện, hấn lại lấy ánh mắt ra đánh giá trường tử này một phen.

Đã bao năm rồi chưa thấy đứa con này? Hình tượng năm đó không chịu cố gắng, đã định hình trong đầu rất lâu; chờ tới thời khắc nguy cấp mới thấy nó ưỡn người thốt tha, bản thân lại như đang nhìn một người xa lạ.

“Cái gì mới là tốt nhất? Quyền thế? Cái gì mới là thật sự? Nữ nhi! Những tài liệu này, mới là tài phú đáng quý nhất của Kỳ Lương ta!”

Nhiều ngày nghe nhiều tin tức phản bội, lão long giống như phát hiện trên bảo bên cạnh mình lần đầu tiên, trịnh trọng xem xét lại lần nữa, đứa con trai trưởng năm đó bị mình gọi là “Cuồng Long”, lại phảng phất trở thành trên bảo lãng quên trong bảo khố long cung đã lâu, khi lại xuất hộp, là hào quang bắn ra bốn phía như vậy!

Lão Long Vương mong đợi một lúc, suy nghĩ trong lòng Tam Long tử của hấn càng thêm vi diệu. Đối với Mạnh Chương mà nói, chợt nghe ý nghĩ này của đại ca tựa hồ là đang tranh quyền với mình. Nhưng Mạnh Chương hấn cũng không phải loại ngu xuẩn, sao lại không nhìn ra thành ý của Bá Ngọc thúc giục hấn, đề nghị này có khả năng mang đến chỗ tốt cực lớn.

Chỉ là, đối với Mạnh Chương, quyền hành nắm giữ cán Thiên Nam nhiều năm, để y dưỡng thành bản năng vượt quá lý trí nào đó. Vô luận là ai, dù là phụ vương mà y kính trọng muốn tước đoạt bất cứ quyền bí quyết gì trong tay, dù cho chỉ là kẻ sách quyền hành, cũng sẽ làm cho y phản cảm bản năng sinh ra địch ý theo bản năng. Bởi vậy, vừa nghe lời bá ngọc, phản ứng đầu tiên của y là hoài nghi vị trưởng huynh ngũ đông đã lâu này, có phải là y muốn mượn cơ hội soán vị đoạt quyền hay không.

Bất quá, Mạnh Chương rất nhanh liền tiêu trừ ý nghĩ này.

Hấn vừa lấy ánh mắt nhìn xa. Vị đại ca kia luôn sợ hãi mình, tuy rằng ánh mắt có chút kinh hoảng né tránh, nhưng ánh mắt trong trẻo như nước, trong ánh mắt ẩn chứa phần bình thản bất luận thế nào cũng không nguy trang được.

Bỏ đi nghi ngờ này, Mạnh Chương bỗng cảm thấy có chút xấu hổ. Aiz! Chính mình lòng mang chí lớn, muốn thành tựu vĩ đại trước nay chưa từng có ai tới, ai ngờ bây giờ lại rơi xuống bước này, lại còn muốn vị đại ca coi thường Địa Văn yếu ớt ra mặt thay hấn giải nạn!

Thật xấu hổ, hấn còn có chút kính nể. Tuy rằng đại ca này luôn luôn coi thường, chỉ cảm thấy lòng dạ hấn không có chí lớn, cả ngày chỉ biết viết văn tụng niệm, không giống một nam nhi thật tốt dám làm dám làm. Nhưng dưới tình thế hiện tại, bao nhiêu dũng mãnh khuất phục dâm uy tứ côn, hấn lại dám tự mình làm việc! Không nói những cái khác, chỉ riêng dũng khí hiếm thấy này cũng đáng được Mạnh chương hấn khâm phục!

Phải biết rằng, tuy Vân Trung Quân lão già kia miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, luôn miệng nói muốn loại bỏ ác không khí khác lập minh chủ. Đối với vị đại ca này lắm nhảm đầy lời khen ngợi, nhưng trò xiếc này cũng chỉ có thể lừa gạt phụ nữ trẻ em vô tri. Hấn nhìn qua là biết, chiêu này của Mạnh Chương tung ra là thủ đoạn này đơn giản là vì đầu độc nhân tâm, phân hoá Nam Hải. Nam Hải tân chủ bá ngọc... Vì sao không chọn người khác? Bởi vì ai cũng biết vị đại ca mình hèn đuối vô dụng của mình., Quả thực là lựa chọn tốt nhất của khôỉ lỗi địa! Không cần phải nói, chờ đám gian tặc này đắc thủ liền sẽ trở mặt, vì vĩnh viễn xâm chiếm Nam Hải, cho dù con rồi từng ca công tụng đức của bọn họ cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng!

“Hành động lần này của đại ca, thật là dũng cảm!”

Đang lúc Mạnh Chương Tư nghĩ sau, trong lòng cảm thấy ngũ vị tạp trần, chợt nghe thấy bá ngọc lại mở miệng, mang theo chút chân chờ nói với lão:

“Tam đệ... Chẳng lẽ ngươi nghi ta mượn cơ quyền? Ta...”

Vừa nói đến đây, còn không đợi hấn mở rõ tim, tam đệ thủy hầu từ đó cắt đứt câu chuyện của hấn:

“Đại ca, huynh xem nhẹ đệ rồi! huynh làm như vậy vẫn còn keo kiệt. Về sau nếu thật sự chủ trì đại cục, như vậy không được!”

“A...”

Tuy lúc nói chuyện Mạnh Chương vẫn mạnh miệng nói mạnh miệng như trước, dáng vẻ phong phong hỏa hỏa hoả, nhưng Bá Ngọc nghe xong đã âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đang định mở miệng tiếp lời, lại chợt nghe Mạnh Chương nói với hắn:

“Bất quá, tuy tiêu đệ bất tài, làm phiên đại ca phí tâm, nhưng chiến cuộc thật ra cũng không phải thối nát không thể cứu. Phụ vương nên biết, vốn ta định kế sách, muốn dụ địch xâm nhập, quyết chiến Thần Nộ đảo nơi quyết chiến với những tộc phi này. Đến lúc đó Nam Hải ta sẽ nhân nhĩ đối đãi lao động, lại có nhị tỷ tương trợ, chỉ sợ hung ác thiên địa nộ dương kia chính là nơi táng thân của bọn tộc đồ vô tri này!”

“Tam nhi nói vậy cũng không sai!”

Mạnh Chương khẳng khái nói xong, lão Long Thần Tuyền mới tiếp lời tán thưởng. Lần này hắn nói chuyện, đặc biệt quay mặt về phía con trai lớn, nói:

“Bá Ngọc, có lẽ ngươi không biết, nhị muội nhà ngươi trời sinh thần thuật, lại thường ở Lam Nguyệt hồ tĩnh tâm tu luyện. Theo lão phụ thấy, nếu chỉ luận tu vi pháp thuật, nàng sợ còn trên Tam đệ. Huống chi ngươi Nhị muội này của ngươi lại trời sinh thần lực. Nếu đem cái kia Thiên Bình Thần Khí “Tu Nguyệt Phủ” múa lên, chỗ Thần Nộ Băng Tiều kia sợ thành Huyết Hải Địa Ngục ngàn dặm!”

“Đúng đúng! Như thế rất tốt, như thế rất tốt!”

Nghe phụ vương đặc biệt nói chuyện với mình, đại long tử lãnh đạm lâu ngày cũng không quen, thụ sủng nhược kinh tuyên rằng, lại cung kính khom người, sợ hãi nói:

“Như vậy xem ra không lo lắng gì, ngược lại là ta ngu dốt, quá lo lắng rồi!”

“Ha ha!”

“Không phải lo lắng nhiều!”

Thấy bộ dáng kính cẩn này của Bá Ngọc, Xi Cương Cương vẻ mặt vui vẻ, vuốt râu ôn ngôn khen ngợi:

“Ngọc Nhi, người nghĩ đến việc vì Nam Hải mà xuất lực, việc này lão phụ sẽ hết sức vui mừng! Ha ha...”

Lão Long Vương nói đến đây bỗng nhiên vuốt râu cười ha ha, xoay người nhắm phía tây phóng tới, thoải mái nói trong đại điện trống trải:

“Vân Trung Lão tặc ơi là lão tặc! Mặc dù ta lão đảo tuổi già sức yếu. Không chịu nổi chinh chiến, nhưng ta có phúc hơn người! Tam đại đơn truyền nhà ngươi, tiểu tử thế gia kia tuy là người đứng đắn, nhưng thủ thành có thừa mà lấy không đủ, sao bằng được về hùng tài của Chương nhi. Kháng tặc tự nhiên; nếu bàn về thủ thành thì..., Nói không chừng còn không bằng bá ngọc nhà ta! Còn có tiểu tỷ đệ tiện kia linh động, nhắc đến liền có tức, lão tử vô năng, ngược lại nâng hồ mị nhu thuận, lại bất ngờ câu được một con rắn tốt! Hừ, đáng tiếc hình dáng Tịch Ảnh nhà ta không kém nàng. Không bao lâu chắc cũng có thể tăng thêm một bước đặc lực cho Nam Hải Long tộc ta!”

Chỉ điểm giang sơn nói tới đây, có lẽ lão long vui vẻ như ngày hôm nay liền nghĩ tới một chuyện, xoay người nói với Mạnh Chương:

“Chương nhi, sau này đừng quên sai người đi mời nhị tỷ của con một chút. Nàng hôm qua đã đáp ứng vì phụ, liền đi thần nô gặp tướng sĩ tam quân, cho mọi người cổ vũ —— ách, vẫn là không cần người đi.”

Không biết nghĩ đến cái gì, lão long thần thoai chuyển hướng, chuyển hướng qua Bá Ngọc nói:

“Bá Ngọc người thật xuất lực, việc này để người sai người đi làm đi. Cũng không biết nha đầu Ảnh nhi kia nổi điên cái gì, lớn cỡ nào, mỗi lần nhìn thấy tam đệ người đều giống như muốn đánh nhau. Ừm, vẫn là để cho Chương nhi đi Thần Chi Điện dùng công phụ, tranh thủ sớm mời Thần Vương ra, muốn biết sự đẹp mặt của đám loạn thần tặc tử kia!”

“Vâng! tuân lệnh phụ vương!”

Nghe thấy Long Thần sắp xếp, hai vị Long Tử đồng loạt khom người đồng ý.

Ấn xuống bọn họ tự hành động không đề cập tới, lại nói hiện tại mọi người chú ý vào quần đảo Thần Nộ. “Điểm quyết chiến” trong miệng Mạnh Chương này là “Thần Nộ quần đảo. Xác thực nên gọi là “Thần Nộ quần đảo”, là ở phía tây bắc Nam Hải Long Vực kéo dài hai đầu đại bảo đá ngầm. Phương viên năm trăm dặm, kéo dài hơn ngàn dặm, trong đó có loạn thạch trùng kích sinh sôi., Khuyển nha đan xen, thập phần hung hiểm. Nếu từ thần nộ đảo Tây Bắc Kinh Lan, loạn lưu nhị châu nhìn lại, những thần nộ đá ngầm này như hai cánh tay hướng tây nam, đông bắc mở ra cánh tay lớn, đem linh ba bích thủy long vực vây quanh ở bên trong.

So với bích ba tinh tế trong Nam Hải Long Vực, cảnh tượng quang phong cương nguyệt bình thần, trong khe đá ngầm thần nộ vĩnh viễn tràn ngập đá ngầm hung ác xấu xí và lôi điện phong bạo tối tăm không ánh mặt trời. Sóng lớn mấy vạn năm, không thể mảy may biến thành bãi đá ngầm., Ngược lại đem đá ngầm màu xám sắt đánh bóng khiến cho nó trở nên sắc bén, giống như từng con mãnh thú có nanh vuốt sắc bén ngồi chồm hổm trong biển, lạnh lùng chờ đợi con mồi tiếp cận. Mà giữa đá ngầm thì mạch nước ngầm mãnh liệt, sóng lớn dâng trào., Lốc xoáy to to nhỏ nhỏ lạnh hiem ác, vĩnh viễn không biết mệt mỏi mà va chạm với đá ngầm, cắn nuốt tất cả sinh vật nhỏ bé dám tới gần, cuốn chúng vào trong biển sâu tăm tối khó lường, hoặc cuốn theo mực rơi xuống đáy biển cứng rắn, nện nát bấy cùng mình!

Nếu như nói trong biển rộng là “không có sóng cao ba thước”, vậy đến Thần Nộ bảo đá ngầm này là “Vô Phong Tam Trượng”. Huống hồ thiên tượng của Thần Nộ hải vực này dị thường, trong bảo đá ngầm vĩnh viễn khuấy động gió bão táp, bởi vậy sóng lớn tuyết trắng mờ mịt của trời cao vĩnh viễn sẽ như núi tuyết vĩnh viễn không sụp xuống, ngay cả trên bãi đá loạn lưu cách mấy trăm dặm cũng thấy rãnh mạch.

Nói đến ngày nào đó trong vòng một tháng, giống như thường ngày, trong biển Thần Nộ đầy rẫy đá ngầm này vẫn cuồng phong gào thét như cũ, mưa to trút xuống như nước mưa. Nhưng có chút khác biệt với dĩ vãng., Bình thường hầu như nhìn không thấy sinh linh địa thần nộ hải đá ngầm giữa các

loạn lưu đã đông đúc, khôi giáp tiên phong, phục sức khác nhau các chiến sĩ pháp sư đã đem quần thể đá ngằm lớn nhất trong Thần Nộ Hải lớn nhất lấp kín kín mít. Trong mưa to gió lớn tất cả mọi người đều sừng sững sừng sững, chỉ có đầu hướng đông nhìn ra xa, ngẩng đầu chờ mong vị nhị công chúa Nam Hải trong truyền thuyết, nữ thần phong bạo thủy ảnh xuất hiện.

Trong sự mong đợi của mọi người, ước chừng buổi sáng, ở phía đông, đám nữ thần trong thiên hạ chưa bao giờ gặp mặt kia thông dong xuất hiện.

“A...”

Nữ thần ra sân, các thần dân vốn nên nín hơi, yên lặng chiêm ngưỡng; nhưng khi nàng thực sự xuất hiện, tất cả mọi người tận mắt thấy nàng không hẹn mà cùng thối ra khí tức tiết ra khỏi miệng đã lâu, trầm thấp hò reo. Thì ra, trong bối cảnh Đông Phương Loạn Vân kinh điện, đột nhiên như thiên môn mở ra., Lại nhân xuống mặt đất trong màn trời chợt hiện ra một đạo bạch quang, tinh tế mà quang huy bắn ra bốn phương, bức lui vô biên hắc ám, cổ tay trắng rung động quang mang, hương cơ ngọc sắc, lấy bạch ngọc làm trang sức., Bích San làm trang phục, là vũ khí che lấp ánh sáng, là vật bay pháp phối của nữ La. Nó phục màu sắc sắc sỡ, nhưng dung mạo sạch sẽ, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía. Nam tử Nam Hải âm thầm truyền miệng cho mọi người là Phong bạo nữ thần Tịch Ảnh, cứ như vậy lần đầu tiên lộ ra chân nhan ở trong một biển mây ánh sáng!

Mà nữ thần cao quý, không riêng gì vẻ trang điểm tuyệt thế; mỗi một cái giò tay nhắc chân cũng có vẻ tao nhã cao quý mà nữ tử nông cạn không thể mô tả được. Diệu kéo dài lấp lánh, ranh giới lập thủy, tươi sáng chiếu khắp bờ biển, xác định chiếu núi Phượng Hoàng, không cần phải cười., Không cần nhãn mày, cho dù vẻ mặt dờ dẩn nhất, nụ cười cứng ngắc nhất cũng so với vẻ mặt linh động nhất thế gian cũng sinh động hơn. Vì vậy thần sắc bất đắc dĩ kia biến thành Huyền Xuyên Lệ Hải kiều lệ, sắc mặt thê lương oanh động nhất trong biển, giờ khắc này, nữ tử rốt cục buông đầu bước về phía trước bộ dáng ẩn chứa bi thương, lại trở thành mỹ dung khuynh thành

khuyên quốc nhất Nam Hải tộc, tuyệt hậu, từ đó về sau không còn một nữ tử nào bắt chước được!

Mà Tịch Ảnh này đáp ứng mệnh lệnh của phụ huynh, miễn cưỡng liên bộ phiêu dật, rời khỏi hồ cung, lần đầu tiên đứng ở trước mặt nhiều người như vậy., Nàng lại chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngất đi như muốn ngất đi. Vốn nghĩ ra những từ khích lệ sĩ khí, khi nhìn thấy Vân Không Hải thiên hạ đông nghìn nghịt khuôn mặt, lại nói không nên lời. Lúc trầm mặc, toàn bộ thuộc hạ Long tộc vốn trang nghiêm phong ba rốt cục thấy rõ khuôn mặt vị thống soái cao quý này, lại nhất thời ngây người.

“...”

... Đó là vẻ mặt như thế nào? Không ai có thể miêu tả cụ thể được. Chỉ biết trong dung nhan không linh của Thủy Nguyệt Thiều như hoa lan, ẩn chứa một loại ưu sầu khó tả, đẹp tới mức không thể hình dung.

“... Đúng rồi. Nhất định là nữ chủ ưu sầu chiến cuộc, mới có vẻ u sầu như vậy!”

Tướng sĩ nhớ nhung như thế lập tức nhiệt huyết sôi trào, đều cảm thấy ngượng ngùng vì những lời nói dao động lúc trước của mình!

“Ta chính là Nam Hải đại hảo nam nhi, như thế nào lại để cho bản tộc loại trần bảo như vậy bị ngoại địch khi dễ?”

Còn có Hải Thần Thủy Linh thì siết chặt nắm đấm, phần nộ muốn nói:

“Hừ! Ta nhớ là sát tài nào đã từng nói qua, công chúa ta bởi vì dung mạo xấu xí mới không dám lộ diện! Cậu chủng ngoan! Nếu để cho lão tử nhớ tới là ai nói, ta nhất định đánh cho hắn răng rơi đầy đất! “

Ở trước mặt quân trận kịch động như vậy, vị nữ thần mặt đầy đau thương kia trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên sắc mặt thoáng động, trong nỗi u sầu như đang cố nặn ra một nụ cười; mà sau khi rốt cục thành công, lại do dự một hồi, mới miễn cưỡng nói ra một câu:

“Chư quân... Làm phiền.”

Tiếng nói như thiên âm thiên hồi bách chuyển, Nam Hải nhị công chúa thật vất vả nói xong câu đó, liền hướng tam quân tướng sĩ dịu dàng cúi đầu; vì phúc hậu, lại chột nâng tay áo che mặt, một lần nữa chạy về trong mây mù biến mất không thấy...

Tịch Ảnh nói đơn giản xong, thiên quân vạn mã rải rác bên trong hải tiêu đang trầm mặc một thời gian ngắn bỗng nhiên bộc phát ra liên tiếp tiếng hô quát kinh thiên động địa, chỉ một thoáng trong Thần Nộ Hải bình qua, sóng to gió lớn dữ!

Cứ như vậy, khiến Tứ Độc Huyền Linh tướng sĩ cất cao không kịp dự liệu chính là, từ lúc một đường thẳng tiến, thế như chẻ tre cuối cùng, không nghĩ tới một vị tiểu nữ cười một cái thê mỹ, liền làm bọn họ gặp phải trở ngại lớn nhất từ khi khai chiến tới nay; mà “Khước Ảnh Tiểu Nhan”, cũng trở thành một màn khó quên nhất trong chiến tranh thê thảm kia.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi vạn Chu Nhan mười ba lần huyết hồng ám kết Chân Châu thứ mười ba, hình dáng dù rất tiêu tụy nhưng cũng rất tiêu tụy.

Một năm qua, dài hơn bất cứ năm nào trong sinh mệnh thần tiên Nam Hải Phong Bạo.

“Có lẽ... Hôm đó nghe thấy giọng người đó, không nên quay đầu lại...”

Bên ven hồ vắng vẻ, nữ thần tịch mịch luôn nghĩ như vậy.

Trước ngày đó, Tịch Ảnh cũng có rất nhiều ảo tưởng, nhưng ở bên cạnh cái hồ nước vắng vẻ đến cực điểm này., Cho dù suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng sẽ bị cái hồ mơ hồ nhạt vô biên pha loãng kia hóa thành hư không, cuối cùng như mây khói mờ mịt trên hồ tiêu tan. Mà ở sau ngày đó, thời gian bình tĩnh mà dài dằng dặc như thủy triều cuốn trôi., Nhị công chúa Nam Hải vốn tưởng rằng tĩnh như nước chột rung động lòng người, làm cho mỗi ngày đều có cảm giác bất an. Sau đó, vốn dĩ bởi vì nguyên nhân khuôn mặt xấu xí mà nằm ở góc khuất như tĩnh ảnh trầm bích, bỗng nhiên phi thường muốn hiểu rõ sự tình phát sinh bên ngoài hồ nước nhỏ kia.

Hứng thú trước nay chưa từng có như vậy, sau một thời gian tê tâm liệt phế, vốn đã tạm thời yên lặng, nhưng sau một ngày sợ hãi vô cùng phát hiện, như nằm mộng tỉnh dậy, khiến cho ánh mắt nàng lần nữa hướng về nơi đó.

Không nghi ngờ chút nào, ánh mắt Tịch Ảnh của Phong Bao và Nhị công chúa Nam Hải đang ở trên người thiếu niên đang “Lắm bầm” kia.

Đối với vị khách không mời mà đến này năm xưa, tình cảm của bà ta hết sức phức tạp. Đối với Tịch Ảnh mà nói, người này là người đầu tiên xông vào cấm địa thanh tu của bà ta trong rất nhiều năm qua, cũng là nam tử đầu tiên đối đãi tình cảm chân thành với mình từ lâu.

Có lẽ người ngoài căn bản không thể tưởng tượng, một nữ tử Thiếu Ngải suốt thời gian dài một mực vì dung nhan của mình mà âm thầm thương cảm thần không dám gặp người, đối với dị tính chân thành như vậy sẽ có bao nhiêu cảm kích. Thậm chí trong khoảnh khắc sau rất nhiều người hoảng hốt, ngoại nhân xem ra thân phận đặc thù, quyền vị Nam Hải nhị công chúa tôn quý, mấy lần lại sinh ra ảo giác cam nguyện cấp cho người kia làm nô tỳ.

Từ đó về sau, Cẩm Hồ Long công chúa luôn không quan tâm thế sự, bắt đầu lưu ý hết thảy sự vụ liên quan giữa Nam Hải và “Quốc Tỉnh Ngôn” kia.

Chỉ là, không lưu ý thì thôi, chỉ sợ thật sự là số khổ của nàng. Tịch Ảnh không ngờ khách quý trước kia trên vị trí đệ đệ ruột của mình, sau lại trở thành đối thủ của Nam Hải! Trước khi biết được điểm này, tam đệ cốt nhục chí thân của nàng còn định ra cái gọi là “Diệu kế”, dám dùng dược thảo vô cùng hung hiểm gia hại đối thủ, ai ngờ cuối cùng, lại để cho tỷ tỷ của mình nuốt phải trái đắng!

Nếu như nói hồi tưởng lại người nọ còn có rất nhiều cảm động ngọt ngào, sau lần tạo hóa trêu ngươi kia, mỗi lần nghe được câu nói đó, thậm chí chỉ là tên, trong lòng Tịch Ảnh liền mất đi rất nhiều ngọt ngào, hơn nữa còn rất nhiều kinh tâm động phách. Về sau, thiếu niên kia lại phát sinh rất nhiều chuyện, đóng băng La Phù, thân bằng văn mệnh, nổi giận trùng quan.

Kiểm Chỉ Thiên Nam., Trảm Vô Chi Tà, thần thụ Hạ Vân Quan, Phá Viêm Hà, qua lại trong vạn quân có vẻ như không có gì, dần dần đã ép vị Tam đệ Tam muội của mình ra vẻ hùng tài, mắt không mắt thấy hậu chương mắt đến mức không còn đường đi - Nhân vật như vậy, cho dù trong suy nghĩ của nàng, cũng là đại hào kiệt, đại anh hùng!

Thế nhưng, nàng lại từ trong tin tức Nam Hải Ba Thần hồi bẩm, thấy được một mặt khác của sự tình.

Theo thần tướng thủ hạ của Tam đệ chuyên môn dò xét quân tình nói thiếu niên gần đây hư trương không ít thanh thế. Kỳ thật bất quá là một hộ dân vô lại Trung Thổ Cam Châu thành phá sản. Nàng xuất thân từ tầng dưới cùng dưới chót địa sơn dã thôn dân, lưu lạc ở phố phố ngõ phố chợ, trừ nghe mấy ngày dạy hèm không phải là mù văn, còn lại cơ bản là lẫn lộn trong quán rượu hạ lưu.

Theo báo cáo với Tịch Ảnh, chuyện đắc lực long sẽ được điều tra đáng tin từ trước tới nay, cái lịch sử mà hắn nói là chuyện xấu đã xảy ra từ lâu. Có thể nói từ khi hắn hiểu chuyện là làm xằng làm bậy, lừa bịp, ăn uống chơi gái đánh bạc, vô luận chuyện gì cũng xấu tới mức không thể ác độc hơn nữa. Theo điều tra của bọn họ, đối với lời thông báo này, dân chúng địa phương Yên Châu hầu như không ai không bị hắn làm nhục.

Khi đó, nghe tới đó, sắc mặt của thần nữ văn nhã trở nên tái nhợt, không muốn nghe tiếp nữa, nhưng hiển nhiên vị thần tướng được báo tin tức kia đã được huấn luyện tốt. Có tin tức đã in sâu vào trong đầu hắn, hơn nữa bản thân hắn cũng ghét ác như kẻ thù. Thế nên hắn không nói rõ tình hình thực tế ra sao liền không thoải mái. Bởi vậy lúc ấy thần tướng kia không chú ý tới thần sắc trên khuôn mặt có chút không vui của nữ chủ mà tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“... Còn cần công chúa biết được, gian tặc này không rảnh trước khi đi vào thanh môn La Phù sơn, nơi cư trú cuối cùng lại là kỹ lâu! Tuy rằng mặt tướng chú ý tới có người cố ý che giấu việc này nhiều hơn, còn ở trong dân gian tản bộ làm đủ loại cớ, nhưng rất hiển nhiên, đã nhận ra cái tên ác đồ này sắc khói ngập trời, là một nam nhi thật tốt, lại chịu làm vườn kỹ

lâu, cho dù là danh nghĩa đảm nhiệm nhạc công, cũng tất nhiên không có hảo tâm, chỉ vì nữ sắc! Công chúa!”

Hiếm khi có cơ hội biểu hiện trung thành với thần tướng của công chúa, hấn khẳng khái đồng dục tuyên bố đồng dục:

“Chỉ một món thôi cũng đã đủ để chứng minh kẻ này đạo đức hư hoại, mặt người tâm thú cực kỳ rồi! Cho nên mặt tướng biên soạn địa văn cáo cáo lui trong mê lễ, cực lực yêu cầu Long Linh đại nhân thêm vào: Người đã tỉnh táo nhắc nhở công kích Nam Hải như vậy, hiển nhiên cách điều thấp, động cơ thấp. Các sinh linh các tộc ở Nam Hải, cho dù không vì long cung, không vì đại nghĩa, chỉ vì người tử muội xinh đẹp của các người, cũng nên phân khởi phản kháng, thật bất dung tình!”

Nói đến đây, vẻ mặt Thần Tướng bầm báo lộ vẻ đắc ý; tiếng bầm báo lưu loát tạm thời dừng lại, chỉ là muốn được công chúa miệng ngọc tán thưởng —— ai ngờ đợi nửa ngày mà không phản ứng chút nào, hấn đành phải liếm liếm môi khô khốc, chuẩn bị tiếp tục bầm báo:

“Công chúa, còn có ——”

Vừa mới mở miệng, hấn chợt nghe một câu quát khẽ run rẩy:

“Không cần phải nói nữa.”

“Công chúa?”

“Cút!”

“Vâng!!”

Chuẩn bị đám thần tướng đang tè ra quần, không biết mình cảnh báo sai chỗ nào, ngoài cái lười ra cũng âm thầm kinh hãi:

Nữ thần phong bạo thần linh sắc bén nhất Nam Hải trong truyền thuyết quả nhiên danh bất hư truyền!

Nói trăm ngàn lần, ngay cả mình cũng tin tưởng Thần Tướng đi rồi. Sau khi hấn rời đi, rất nhiều tin tức về Đế Tình Thiên Phích Lịch lưu lại cho thần nữ thanh tịch kia. Vì thế loại thiện ác phân minh này, lựa chọn nam viên bắc chính là dây dưa trong lòng Tịch Ảnh, kịch liệt va chạm, làm cho nàng mặc dù

tu hành ngàn năm, lại không phân rõ được tất cả đất này cái nào là thật, cái nào là giả.

Vì vậy trong mấy ngày nay, trong lòng Tịch Ảnh có hai linh hồn hoàn toàn tương phản đang không ngừng thay đổi lớp.

Có khi vị nhị công chúa Nam Hải cảm thấy tình hình đối phương trước mắt quá phức tạp, bản thân vứt bỏ tình cảm cá nhân, đặt an nguy của gia tộc lên vị trí thứ nhất, đứng cùng lập trường với phụ huynh của mình. Nàng nên tích cực chuẩn bị cho sách lược quyết chiến cuối cùng của Mạnh Chương. Nếu như có thể chỉ nghĩ như vậy thì mọi chuyện vô cùng đơn giản. Thế nhưng càng nhiều thời điểm, trong thân thể nàng lại có một linh hồn khác đang trong trạng vù...

Tâm hồn đồng thời kia nghe thấy hấn đánh giá không biết bao nhiêu xe ngựa mặt mũi, nhưng không biết vì sao trong lòng mỗi khi nghĩ tới trăm ngàn lần như thế, đủ loại đánh giá rõ ràng chính tà nhưng đều biến thành cùng một hình ảnh:

Trong bầu trời đầy mưa bụi, trước bích thủy ngân sa, vị thiếu niên áo trắng tư thế hiên ngang xoay người lại, dùng một đôi mắt sáng như sao trên trời nhìn mình. Ôn nhu nói:

“Tại hạ thượng minh bạch, xin hỏi phương danh tiên tử?”

Ít ra, mỗi một khắc thời khắc này, nữ tử tịch mịch mang mộng ngàn năm tựa như si như say, cả người khẽ run, cho đến khi nước mắt rơi xuống!

Mặc kệ như thế nào, trong ánh mắt mọi người luôn tập trung vào nhị công chúa Nam Hải đang đứng ngoài cuộc. Vào thời khắc sống còn rốt cục quyết định tham chiến.

Làm cho rất nhiều người không nghĩ tới, cuộc đại chiến tại Nam Hải diễn ra động viên cuối cùng này, vị nữ tử này nhìn như mảnh mai yếu ớt, chỉ có vẻ mặt như âu sầu, muốn nói lại thôi, liền cổ vũ toàn bộ dũng sĩ long tộc đang tập trung tinh thần và phong bạo trong biển lửa. Cơ hồ tất cả mọi người đều được cổ vũ lên, gôi giáo chờ đợi trận huyết chiến sắp đến.

Toàn bộ tướng sĩ Nam Hải dùng Tịch Ảnh chỉ lệnh cố thủ đá ngầm thần nộ đều biết, cuộc ác chiến trong chuẩn bị này nếu như Nam Hải thắng, nó sẽ chuyển bại thành thắng phản kích

lại điểm cuối cùng; nếu như thua, chỉ sợ đó sẽ là một trận chiến thể diện bưng bưng của Nam Hải Long tộc.

Còn chủ nhân của cơn bão thần nộ hải Nam Hải kia đương nhiên sẽ không thật nhu nhược đáng sợ như vẻ bề ngoài. Trước khi kèn lệnh chiến đấu của Huyền Linh Yêu Minh vang lên, đám Thần Nộ trời sinh hung ác đã bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ kẻ địch đến tự chui đầu vào tử lộ.

Đối với điểm này, Tứ Độc lão Long Quân không phải không biết chủ soái của đại quân thảo phạt.

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Càng tới thời khắc cuối cùng, ông ta càng không buông lỏng trình sát đối địch.

Theo quan sát nhiều năm của hắn biết được, mặc dù Nam Hải Phong Ba trong đại dương này có thần lực nổi bật Địa Hải Linh, thứ nhất là phải kể tới Nam Hải Hầu Hậu kia, hắn cũng xác thực danh tiếng ở bên ngoài; nhưng nếu là người chân chính pháp lực siêu tuyệt, còn muốn tính vị Nam Hải Nhị công chúa ru rú kia.

Vị Tôn nữ chất nhi gần đây có tướng mạo như cũ, pháp lực không sai biệt lắm cũng đã có thể thi triển ra “Thần Chi Vực” trong truyền thuyết —— mặc dù so với loại “Thần Chi Vực” kia, chỉ có cảnh giới chí cao duy ngã độc tôn của ta còn có chút khoảng cách. Nhưng đã để nàng ở trong phong bạo hải vực rộng lớn kéo dài ngàn dặm, đủ để thi triển pháp kỹ khổng lồ đủ để với ý nguyện của mình chỉ có lợi cho mình!

Không thể không nói, lão thần quân liệu sự như thần; những chiến sĩ Tứ Độc Huyền Linh đang phát động tấn công mãnh liệt cuối cùng với Nam Hải Long tộc đang trúng độc như dự đoán!

vĩnh viễn là trời đất tối tăm đất Bạo Vũ Hải Thần Nộ Hải, hiện tại phảng phất đã thông linh tính, như giận như điên; phong bạo ngày xưa gào thét vắng lai, hiện đã tăng cường gấp trăm lần. Hải vực tung hoành ngàn dặm sóng cả như sôi, nước biển xanh thẳm đồng loạt chuyển thành màu đen kịt, tràn ngập bọt biển đục ngầu, ở trong đá ngầm bén nhọn như răng sói bị đập thành mảnh vụn.

Khi những chiến sĩ thảo phạt kia đập vào nước biển dâng trào, sóng biển âm âm như sôi trào bỗng nhiên lún sâu, vô số lỗ xoáy sâu không thấy đáy đột nhiên xuất hiện, đem những sinh linh tùy tiện xông vào nháy mắt nuốt diệt. Không chờ thấy bóng dáng kẻ địch, liền ở đáy biển vĩnh viễn ngủ say, đối với rất nhiều Tứ Độc Huyền Linh chiến sĩ anh dũng tiến về phía trước mà nói, đây là lần đầu của bọn hắn, cũng là lần cuối cùng.

Như vậy vĩnh viễn không ngừng, như có sinh mệnh khu động vòng xoáy chảy xiết, Huyền Linh Yêu Kỵ vốn phối hợp “Trầm Ba Cổ Hải” thành thạo, dừng mãnh vô cùng, lần này cũng lần đầu tiên mất linh. Vô luận pháp sư thượng thanh cung đạo đức cao thâm như thế nào thi thuật, ngàn vạn dòng xoáy cấp tốc xoay tròn như độc nhãn vĩnh viễn không khép lại, từ đầu đến cuối trùng mắt dữ tợn nhìn tất cả sinh linh dám nhẹ vào hải vực.

Trong mưa rền gió u ám, Nam Hải kia còn lại không nhiều lắm, một trong rất nhiều phù thành cự lôi quan cũng bay lên không trung. Cửu chuyển Bàn Hương giống như thành trì kỳ dị tại mây đen vạn trượng trên trời cùng hình dạng quỷ dị hợp lại với nhau, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn, hô ứng với ngàn vạn vòng xoáy phía dưới, đem toàn vực bao phủ trong bóng tối âm u. Mỗi một lần kẻ địch cố chấp tiến đánh vào trong đó., Trong Hắc Ám Vân Quan giống như coong ruột lập tức lóe lên vô số điện quang, từng đạo thiểm điện sét đánh từ trên trời giáng xuống, ở trên đỉnh đầu từng tên tướng sĩ xung phong âm âm nổ vang, đem thân thể nhỏ bé của bọn họ nổ nát bấy, từ không bỏ sót chút nào, vô cùng chính xác.

Chỉ ngắn ngủi có nửa ngày, tổn thất công kích một phương liền vượt qua chiến dịch mấy ngày liên tục của bọn họ ngày xưa. Tứ Độc Huyền Linh vốn luôn lên kế hoạch, giờ lại đứng sừng sững ở khắp nơi, vòng xoáy trải rộng khắp hải dương kỳ dị., Rất khó tổ chức chiến dịch gì đó. Đối với rất nhiều chiến sĩ nội địa, lục địa, thảo nguyên đến đây mà nói, đặt chân ở trong phong đào hung mãnh như vậy đều là vấn đề. Gió lớn thổi quét đến, sóng lớn như núi đập tới, trước sau người lại bày đầy những dòng suối lớn như bồn máu, số lượng địa chiến đội ngũ

không hề cứ như vậy bị đất trời xa biển rộng phân tách bảy tám phần.

Cho dù như vậy, các bộ khúc trong cuồng phong sóng lớn cũng đang tự chiến đấu, nỗ lực giãy dụa hướng sâu vào trong khe đá. Bởi vì đối với bọn họ mà nói, trước mắt trận chiến này là chiến dịch bắt buộc, vô luận phải trả giá bao nhiêu, cũng phải sớm chế ngự được cái thủy hậu nghịch chuyển kia!

Dưới lý tưởng như vậy, sĩ khí từng đội từng đội vẫn dâng cao, nghe tiếng trống trận chiến xung phong hát vang, nghĩa không quay đầu mà lao vào chiến trường, từ ánh mặt trời xanh biếc sáng lạn tràn ngập sóng lớn âm u, nháy mắt trải qua biển đổi từ ban ngày đến đêm, tiền tở nối đuôi nhau, không dứt như sợi tóc.

Mà sau khi trả giá thương vong trước nay chưa từng có, bọn họ dần dần thăm dò những vòng xoáy kia tăng cường, quy luật nhỏ bé giảm bớt, rốt cuộc bắt đầu thúc đẩy đủ khoảng cách, giáp lá cà quân phòng ngự trong đó, bắt đầu chiến đấu tương đối bình thường.

Chỉ là, dù như vậy, các chiến sĩ yêu tộc công kích một phương chủ lực trọng yếu, vẫn rất khó ở trên những tảng đá ngầm sắc bén vô cùng kia đứng chân. Huyền Linh Yêu tộc từ Trung Thổ Bát Hoang đến, chỉ có cầm linh có thể miễn cưỡng bay lượn chân trời, lại thường thường bị thiểm điện lăng không ở khắp nơi bổ trúng, gào thét rơi xuống mặt biển.

Đối mặt với cục diện như vậy, đây là toàn bộ Tứ Độc Địa Thủy tộc chiến sĩ mới biết được, bất tri bất giác bọn họ đã dần dần quen với công kích mạnh mẽ của những chiến kỵ Yêu linh xa lạ kia, một khi mất đi, toàn bộ công kích sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Thế là, đối với những liên tiếp bại lui đều là Nam Hải Long Quân thì cuối cùng bây giờ đã đến thời điểm hãnh diện.

Có Tịch Ảnh Thần Nữ vượt qua ngàn dặm Thông Linh Hải Tuyên trợ giúp, Nam Hải Long quân rốt cục khôi phục tự tin, lần nữa sĩ khí trở nên như cầu vồng. Rất nhiều tàn quân bại lui ra đột nhiên phát hiện, nguyên lai bản thân cũng không phải

không chịu nổi một kích như vậy. Dựa vào địa hình đá ngầm quen thuộc., Lại có xoáy nước thần kỳ của Nhị công chúa chỉ biết đả thương địch thủ, ẩn nấp trong bãi đá bừa bãi, đối với những kẻ địch kia mà nói bọn họ sẽ trở nên xuất quỷ nhập thần, vô luận như thế nào, ở thời cơ thích hợp tập kích kẻ địch chật vật nhất. Chiến quả thường thường khiến chính bọn họ cũng không dám tin!

Vì vậy, trong trận tấn công phòng thủ của quần đảo Thần Nộ có thể là một trận chiến cuối cùng. Trong ba ngày trước, Tứ Tung Thủy tộc và Huyền Linh Yêu Địa Minh đánh nhau vô cùng gian khổ; mà bên phòng thủ lại nhanh chóng báo cáo tình hình chưa từng có.

Khi những bông tuyết báo cáo hiểm thấy này truyền tới Thủy Hậu, trong tay Long Vương, những người thích quyền cao chức trọng không dễ gì thấy được lại có màu sắc vui vẻ giống những văn thần võ tướng kia. Vui mừng cổ vũ mọi người vui mừng ra mặt, Mạnh Chương Thủy Hậu rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, không quên Tạ ơn nhị tỷ lập được đại công kia, còn kèm theo lời khen ngợi của phụ vương tiếp tục cổ vũ cho nàng tiếp tục ra trận giết địch.

Trong bầu không khí vui vẻ cùng vui vẻ như có như không này, cô gái ra sức nghỉ ngơi ở ven hồ, lại yên tĩnh đến có chút thần kỳ.

Mấy ngày này tranh đấu, Tịch Ảnh cũng không lên tiền tuyến vài lần, bởi Long Vực gần với hải dương Thần Nộ, mỗi một tác nước biển trong hải vực nàng đều biết rõ mỗi một thước đá ngầm như lòng bàn tay. Nhị công chúa Nam Hải thâm sâu chỉ cần ở trong u cảnh đáy biển an nghỉ làm phép., Có thể nhắc lên phong ba đầy trời ở ngoài trăm dặm. Bởi vậy, mỗi ngày, trong đại bộ phận thời gian, Tịch Ảnh vẫn như cũ cuộn mình ngã dưới gốc Hải Hồn Hoa Thụ, đối mặt nước hồ đậm bạc ung dung xuất thần.

Lại nói tiếp, đối với vị thần nữ phong bạo như nàng, những đứa con trai tôm di hàu hạ bên ngoài trước kia cũng không dám tùy tiện quấy rầy. Bất quá thế cục bây giờ khẩn trương, vị Long công chúa trong sơn hoàn hồ vực này đã thành trụ cột

của Nam Thủy tộc., Bởi vậy cho dù có quấy rầy, có chút chiến báo khẩn cấp cũng không thể không vào bẩm báo. Đương nhiên, bởi vì hiện tại phần lớn những văn báo khẩn cấp này đều là văn thư báo mau lẹ, dám cầm đi ngự thị cho Tịch Ảnh tự nhiên cũng chỉ là đại thắng trong đó mà thôi.

“Văn thư Đại thắng lợi, công chúa hẳn là sẽ không cao hứng chứ?”

Mỗi lần xuyên qua hoàn sơn dưới đáy biển đến bên cạnh phiến U Hồ kia cùng công chúa truyền văn thư, vị thị nữ chân châu thân cận với Nhị công chúa sẽ nghĩ như vậy. Mặc dù vẫn được ngoại nhân nhận là người hầu cận của Nhị Long Nữ Tịch Ảnh, nhưng bao nhiêu năm qua viên ngọc trai vẫn chưa thể chính diện gặp mặt chủ nhân mình., Thông thường người được tiếng nước nhẹ nhàng tới gần, sẽ mở miệng hỏi rõ nguồn gốc sự tình, sau đó mệnh lệnh nàng nhanh chóng rời đi. Toàn bộ quá trình nàng cũng không quay đầu lại.

Bất quá, có thể là thể cục hiện tại khẩn trương a, trong mấy ngày này mỗi lần chân châu đi theo Tịch Ảnh bẩm báo chiến tình, cô gái vĩnh viễn yên lặng như đá này, rõ ràng phá thiên hoang quay mặt lại, mỗi lần đều nhìn chăm chú nàng chăm chú nghe từng chữ nàng đọc ra về phía văn điệp. Lúc này, chân châu liền nhin không được suy nghĩ:

“Công chúa... Cái này sao gọi là xấu được! Theo chân châu nhìn thì dù là Thiên Tiên mờ mịt đẹp nhất cũng chỉ thế mà thôi!”

Tự nhiên, là thị nữ thanh nhàn trong long cung, chân châu bao nhiêu năm qua cũng đã nghe qua không ít lời đồn thổi. Trước kia nàng cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng đến bây giờ, nàng cuối cùng có thể xác nhận những tin đồn kia xác thực là có dụng tâm gì. Bởi vì, ở bên ngoài hồ sơn long cung tụ tập nữ tử xinh đẹp nhất Nam Hải, nhưng theo chân châu mà nói, người đẹp nhất trong các nàng còn không sánh được với vị công chúa trước mắt này!

Xác nhận điểm này, chân châu cảm thấy mười phần cao hứng. Dù sao chủ nhân hầu hạ của nàng, cũng là công chúa tôn quý trong Nam Hải. Trước kia những phong ngôn phong ngữ này,

trong lòng nàng cũng như cục u phủ kín khiến người ta không thoải mái.

Bất quá, ngoài cao hứng như vậy, Chân châu chẳng biết tại sao lại có chút sầu lo mới.

“Công chúa làm vậy... Là vui hay là lo đây?”

Tuệ tỷ tinh tế phát hiện, trong ba ngày qua mỗi khi nghe xong mình truyền báo “Đại Tranh”, chủ nhân dung mạo thanh lệ liền nhíu mày ngài như lông vũ, chuyên chú nghe hết từng câu nói của mình., Sau đó liền vuốt cằm tỏ ý cảm ơn, cuối cùng lộ ra nụ cười vui vẻ nhàn nhạt, gợn tay ra hiệu cho nàng đi xuống. Vốn tất cả những thứ này đều rất bình thường, nhưng đây lại là nụ cười mỉm cuối cùng khiến chân châu cảm thấy hết sức hoang mang.

Vì sao trong nụ cười nhẹ nhàng đó, mày ngài của Tú Tú vẫn nhíu chặt như ngọn sóng?

Nụ cười vui vẻ kia dường như khiến Chân châu có cảm giác hơi đáng ghét!

“Ồ?”

“Vì sao đánh thắng nhiều như vậy mà công chúa còn không vui? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thắng cục trước mắt chỉ vừa xuất hiện? Nhưng mà thoát nhìn, cũng không biết... Kỳ quái!”

Nữ tỷ ngây thơ không thể hiểu nỗi khổ sở trong lòng chủ nhân, sau một hồi suy nghĩ miên man, không giải được liền cảm thấy mình đa tâm, liền trở lại bên ngoài vòng núi, thần sắc như thường, tiếp tục thảo luận về những thanh niên thần tướng đang ở trong vùng biển xa xôi kiến công lập nghiệp kia, tranh luận xem ai là anh vũ nhất trong bọn họ.

Thời gian trôi qua không chút xao động cùng với gió tanh mưa máu thản nhiên trôi qua, thẳng đến ngày thứ tư trên bầu trời mới dường như có chút khác biệt.

Trải qua ba ngày gian khổ thăm dò Trác Tuyết như chịu chết, đại quân thảo phạt một mực cất bước không tiến, rốt cuộc tổ chức toàn bộ lực lượng, âm thầm góp nhặt năm đám lạng lẽ

giờ lên, nhanh chóng cho kẻ địch trước mắt một kích liều mạng!

Không đề cập tới bố trí các loại hành động của đại quân, lại nói tiếp, nghe lão Long Quân an bài chu đáo chặt chẽ, cùng với mật lệnh đặc biệt của mình, vị Đường chủ tứ hải nhiều lần lập kỳ công giờ phút này đang đứng sóng vai cùng vị công chúa của tứ thị kia, thần sắc hai người ít khi nghiêm túc. Ở sau lưng hai người, là bộ khúc tinh nhuệ mỗi người đều xoa tay.

Lúc này, thông suốt, Linh Dục cùng với tất cả mọi người đang nhìn chăm chú vào màn khói đen mù mịt liên thông với trời đất. Không lâu sau, bọn họ sẽ xông vào trong đó, để che dấu một kích trí mạng của kẻ địch!

Tiên Lộ Yên Trần, mười quyền thứ hai mươi vạn Chu Nhan Thập Tuế huyết thứ mười bốn vì mộng mà không vui, chỉ có đi lại trong mộng.

Đại phạm sự vật suy sụp, như hồi quang phản chiếu, cuối cùng có chút khởi sắc. Ví dụ như tình cảnh đá ngầm phần nộ trong cơn mưa, đại đa số người thủ phương đều cho là chuyện có thể làm. Đặc biệt nhìn ba ngày trước sôi trào trong hải dương, chỉ sợ toàn bộ đại cục từ nay về sau, cũng không có khả năng.

Chỉ là, phán đoán như vậy, trong mắt một số ít người sáng suốt, có chút không đáng nhắc tới. Đọc tứ tán, thống soái phe Huyền Linh, sớm thấy rõ đại thế; tinh tế kiểm tra thực lực phe mình, lại nhìn nhìn lòng người đối phương hướng tới, liền thắng bại ngay tại trận chiến gần Nam Hải Long Cung cuối cùng. Không riêng bọn họ, ngay cả trong thâm cung Nam Hải Long Vực cũng có trí sĩ, trong chỗ rảnh rỗi xem xét đại thế, liền biết Thủy Hào làm việc trái lại, chỉ cần không ngày mai sợ sẽ gặp báo ứng.

Nhưng mà, bày mưu nghĩ kế, giày vò, đây đều là chức trách của người ngồi trên cao; đối với đại đa số tướng tá chiến tốt thân ở trong trận mà nói, một tiếng ra lệnh, dẫn thân vào trong chiến đấu oanh oanh liệt liệt, đều chỉ cần tranh chấp trong một tác vuông., Lấy chiến cuộc làm trọng, sinh mệnh là nhẹ nhàng, là để đem các soái giai bỏ ra toàn bộ nhiệt huyết của mình. Trong trận công phòng chiến một tháng trước, ba ngày đầu

tiên dùng vô số thủy hà linh, sinh mệnh yêu binh thảo nguyên
đổi lấy tin tức quý giá, đến ngày thứ tư rốt cục phát huy tác
dụng; tứ tán Huyền Linh súc thể đã lâu rốt cục lấp lánh binh
phong, hương thần nộ thiên hiểm yếu trong phòng tuyến Nam
Hải Long quân cắt đi như sấm sét!

Ở trong hiểm ác Đại Dương Thiên hiểm, chiến sĩ Huyền Linh
Yêu tộc đã không còn bao nhiêu đất dụng võ; thời khắc quyết
chiến đã đọc hết một phương chủ lực, đã dốc toàn bộ lực
lượng. Hoàng Hà Thủy Thần Băng Di, thủy thần Trừ Tà, Thủy
Xuyên Thủy thần kỳ, ngay cả thống lĩnh cận vệ của Long
Quân cũng thần kỳ, năm đại hộ thần canh thần hầu hạ., Cuồng
chương, Ngu Dục, Soái Dã, tôn tượng, cũng tận lực thân quân
tinh nhuệ trong tay, riêng mình đảm đương một mặt, dựa theo
sắp xếp của Vân Trung Quân đưa vào số bốn bão táp, âm lãnh
vẫn đục đi vào trong hải dương thần Nộ.

Đến thời khắc quyết chiến như vậy, có nhắc nhở cũng không
thể không đếm xỉa đến; theo Long Quân ủy phái, lần này hẳn
kề vai chiến đấu với Linh Dục, phụ trách yểm hộ cho đội quân
mũi tên phía xa dưới trướng Long Nữ, đem lời quan cao cao
tại thượng Nam Hải Phù thành bắn phá từng chỗ không cần
nói. Giờ phút này ngoại trừ cơn lốc lớn nhỏ không đồng nhất
giữa Thần Nộ đảo, từ trên cao đánh xuống, không ngừng đánh
xuống lời đình cự lời quan là sự uy hiếp thật lớn đối với đội
tấn công.

Nữ long nữ tự tiện dùng cung tiễn làm bốn tòng, được ủy
nhiệm trọng trách, dẫn dắt nữ tiên sĩ chuyên môn huấn luyện
trong tứ đạo, chịu trách nhiệm bắn xuống điện linh Lôi thành
Lôi hòa ái của Hình Vân Thiên.

Nói tới Lôi Độn Điện Linh trong Cự Lôi Thành, quả thật là dị
chủng hải ngoại. Nó giống như cự lang, đứng thẳng. Khắp
người là điện văn, bóng loáng không lông; sau lưng mọc lên
hai cánh, hình dạng cánh dơi, màng thịt trải ra, khi lông lay thì
ẩn chứa tiếng sấm. Mỏ nó dài như chim ưng, thanh âm như
tiếng chuông, có thể tác động nhân ngữ. Lôi hòa ái tương tự
với đại thể Lôi Thần mà dân đang vẽ ra lúc đó, trong đó rất
có liên quan gì, đã không biết.

Mà con dị thú Lôi Nhu này, bản thân nó không có năng lực điều khiển sấm sét, chỉ giỏi về điều hòa. Nó bay lượn trên chín tầng trời, mây mưa đã dày, nó có thể thúc giục đám mây chạm vào nhau, âm dương va chạm, chính là phụ thuộc vào nhau, kích phát điện quang lóng lánh. Lôi điện mang theo tiếng nổ vang, dùng nó để không chế việc tấn công kẻ địch, không gì không thể bất lợi!

Chẳng qua, đang đi “một vật” hạ xuống, có đạo như vậy Linh tộc cũng không thể chống cự. Thứ nhất, nhìn như Lôi hòa ái lui tới bay gỏi giữa lôi điện mưa sa, thần uy vô cùng., Nhưng thân thể nó lại yếu ớt không tưởng được, vì không có lân giáp địa để ngăn cản, lôi hòa cũng không thể ngăn cản đao binh sắc bén. Thứ hai là lôi điện dùng để không chế, không phải là không thể phòng ngự. Ngay tại giữa thủy hệ của mình, mai rùa trời sinh của chúng có thể ngăn cản lôi hệ điện của Lôi Ngộ. Mà lúc này, thủ hạ của Vân Trung Quân vẫn luôn vây khốn bộ tộc xoáy nước ở phía tây bắc đảo Vân Dương Châu, cũng sớm vây quanh tiêu diệt Vân Dương thụ tinh, đuổi tới bên ngoài Thần Nộ tiêu lục và đại quân cùng tiến công.

Cứ như vậy, khi Linh Khuyết dẫn dắt Tứ Cực bộ cung tiền tiến vào trong cơn giận dữ của Thần Dương, bên cạnh mỗi nữ tiền thủ đều có một vòng bảo vệ đầu đường. Khi đi tới, con quay đã hóa thành hình nguyên hình của lốc ở phía trên cung tiền thủ, như cái ô lớn che khuất bầu trời.

Nói nhảm ít nói, lúc đại quân các đường cùng tiến lên, đã cảnh tỉnh chỉ huy một số ít tinh binh Yêu tộc vượt qua Tinh Vũ hai tầng trời đất giận dữ, hộ vệ Khúc Linh Khuyết bộ bắn tên lên không trung.

Trong đám thần nộ đá ngầm, lúc này chính là dòng nước chảy xiết, sương mù màu đen trùng trùng, ngửa mặt nhìn lên, lôi quan của điện thú trong mây mù kia giống như chiến hào uốn lượn treo trên bầu trời, chiến hào như ruột cuộn trên mép vân hào hẳn là ôm vô số vũ sĩ lôi hòa, đang hướng về phía mình chuyên tâm nhìn trộm. Bên cạnh lôi quan, trong mây lôi điện âm trầm không ngừng lóng lánh điện hỏa màu đỏ sậm, ánh mắt như lóng lánh hào quang khát máu.

Đôi mặt nàng trước nay chưa từng có cường địch, tất cả nữ tiên sĩ trong lòng đều là vừa hưng xuân vừa khấn trương.

Lại nói Linh Miểu Nhi, khi dẫn dắt tiên thủ dưới trướng tiên vào khu vực dự định, hai vị tiên cơ lặng sóng êm gió thần ngân sương, thủy bích kia, liền múa tay áo tác pháp, đem lốc xoáy vốn đã nhẹ nhàng nơi đây phui dần, để bọn tử muội Thủy Tổ có thể vững vàng đặt chân, chuyên tâm nhắm hướng không trung.

Bởi vì cái gọi là “Cường tướng, thủ hạ không có yếu binh”, như trong sách cổ viết, Linh Miểu sở hữu Thần Nguyệt Chi Cung, được tạo thành từ thượng cổ cung Thần Khúc, ngưng tụ quang tiên Nguyệt Hoa Hồi Chân Thuật, Tiên pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ được trăm phát trăm trúng, thì lại có Tiên Thần nổi dài, Thần nổ nhìn từ xa tự tay sáng tạo ra; như vậy, đám cung thủ dưới tay nàng ai cũng có thân thủ bất phàm. Nhất ngạc các nàng lại dần dần bình thản, phong ba trung lập., Lúc tĩnh ngôn lại, phi kiếm bên cạnh chém giết quân địch độc sức liều mạng tới gần, chợt thấy trong mưa gió thê lương như cái nôi úp ngược kia, trong từng tiếng quát khê dâng lên vô số dải sáng năm màu rực rỡ, thật giống như trong Vũ Tạ ca phường bỗng nhiên ném lên trăm ngàn dải vũ điệu, trên không trung hàng ngàn ánh tên thần kỳ vạch ngang bầu trời, mang theo hơn một mẫu ánh sáng rực rỡ hướng đỉnh cao tầng trong thành tối tăm kia bay tới.

Thần tiên bay lên trời, cơ hồ dựng sào kiến ảnh; Lại như vậy điểm cuối của lưu quang đẹp mắt, vô số Lôi linh ẩn giấu theo âm thanh vang lên, mang theo tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trên cao vạn trượng rơi xuống, táng thân dưới thân lại răng lược đan xen ở trong tuyệt bích.

Cứ như vậy sau khi trải qua một lượt bắn của tứ phi cung nữ, liền đánh rụng không ít lôi linh trong Lôi quan. Trong lúc nhất thời điện quang trên không trung đại giảm, Thần Nộ trong tảng đá ngầm càng thêm hắc ám; những nơi kinh điện phi lôi còn sót lại chém tới hơn phân nửa hướng các nàng Linh Dục bỏ tới, chỉ có điều phần lớn đều bị linh giáp xoay quanh ngăn trở.

Chỉ có điều lần này, một mực ở trên trời cao không kiêng nể gì công kích của Lôi Thượng tốt bị đánh cho choáng váng, căn bản không kịp làm ra phản ứng sáng suốt.

Thấy tình hình như vậy, các lộ đại quân sau lưng tiền trận đã không thể kiềm chế nổi nữa, như hồng thủy vỡ đê ầm ầm phát động, mang theo tiếng rít gào hướng vào sâu trong Thần giạt đá ngầm, không lâu đã bao vây mục tiêu từ lâu, đoàn binh đụng nhau, bắt đầu gian khổ thi pháp chiến đấu cận thân Trác Tuyệt.

Đây là những nữ tiên thủ Tứ Độc kia dư dũng bất khả tư nghị, tiếng cung huyền âm không dứt, sau đó không lâu trăm ngàn lỗ thủng bị bắn nát bấy dưới Thiên Địa Cự Lôi quan, một số ít còn sót lại của Lôi Linh bộ bay tứ tán, Quan chủ Hòa Lôi Thần kia thì bị Linh Dục Nhi nhắm tới bắn thủng một mũi tên, rơi xuống dưới chín tầng trời, lại rơi vào trong biển giận dữ, hải cốt không còn!

Không có lửa đốt trợ giúp giữa không trung. Những Long quân còn lại kia không chỉ chiến lực đại giảm, mà sĩ khí cũng theo đó trì trệ; chạm trán với đại quân tứ phi đang mạnh mẽ kia, cho dù lại có pháp thuật vòng xoáy của công chúa tương trợ, dần dần cũng không địch lại. Dưới tình hình như vậy, thức thời thừa thắng xông lên truy kích, đảo mắt liền tiến sâu vào Thần Nộ dương hơn hai trăm dặm, thật sự là chỉ mũi nhọn, đánh đâu thắng đó.

Bất tri bất giác ý đồ quyết một trận tử chiến, Thần Nộ thủ quân, dần dần hiện ra vẻ tan tác. Dưới tình huống như vậy, tin tức cao cấp như tuyết bay tới long cung, trên danh nghĩa là Tịch Ảnh công chúa chủ trì chiến cục thần giận địa phương cũng nhận được vô số cầu viện. Tình thế bức bách, nữ thần phong bạo từ thâm cung đi tĩnh tọa nên không thể không lấy binh khí, chỉnh trang giáp váy, tiến về chiến trường quan sát địch nhân.

Đám Thần Nộ đá ngầm này dù sao cũng là lãnh địa của Tịch Ảnh, đối với nàng mà nói cũng có thể thuận tâm tùy ý. Khi nàng đến, giống như lần trước đọc binh, người đang ở trong chiến trường đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời., Như

một màn che kín bị người ta lật lên một góc, một mảng sắc trời sáng trắng lại hiển hiện phía đông. Trong lúc kịch đấu mọi người nhìn trộm về phía đông, liền nhìn thấy vị nữ thần váy tuyết sương giáp kia từ chỗ mặt trời tỏa ra ánh sáng, hoa văn hoa nguyệt thần phủ mềm mại trong tay lưu động hào quang mờ ảo., Trên mặt bình tĩnh thần sắc Ba Lan không kinh sợ, lại phiêu phiêu ngạo đứng ở giữa không trung. Coi chúng địch như không vật, ngạo nghễ quan sát phiến phong ba loạn lạc này, huyết nhục bay tứ tung chiến trường. Thỉnh thoảng có ánh mũi tên sáng chói bắn về phía nàng, nhưng chung quy ở ngoài ba bốn trượng mai một, ngay cả khoe váy nàng cũng không chạm tới!

“A...”

“Thực sự cần ta ra tay, ày...”

U thẩm thở dài, trong miệng nữ thần nhẹ nhàng quát một tiếng:

“Nguyệt Bạch —— “

Còn chưa dứt lời, trên Thiên Binh “Tu Nguyệt Phủ” vô cùng thần diệu trong tay nàng bỗng nhiên nổi lên một chút biến hóa kỳ diệu.

Theo một tiếng nữ thần hô nhẹ, bỗng nhiên thối lui màu sắc mịt mờ lúc trước, dần trở nên thanh đậm. Chuyển mắt lạnh nhạt như nước, sau đó lại lấp lánh bạch quang chói mắt, càng ngày càng sáng, như là trên bầu trời đen lại mọc lên một vầng trắng sáng chói mắt, chiếu rọi trong một mảnh đá ngầm âm u màu trắng sáng ngàn dặm, sáng chói như tuyết.

Khi loạn thiên binh sáng ngời như vậy như ba, năm trăng tròn, sắc mặt của nhị công chúa Nam Hải trong sáng như tuyết, cuối cùng cũng uống được ván thứ hai:

“Trò múa!”

“Àm...”

Vũ sơ... Theo câu nói khiêm tốn này của nữ thần. Chỉ có điều trong khoảng khắc, trước mắt mọi người ở hải vực trong vòng ngàn dặm là một mảnh tuyết trắng như tuyết. Trong thủy vực

ngàn dặm trắng rơi sao băng, chợt tạo nên một cơn lốc kinh khủng, giống như giao long là hình, ánh trắng là tính chất., Chỉ trong chốc lát quét ngang ngàn quân, đánh đâu thắng đó! Ánh trắng màu trắng nhìn như mỹ diệu ôn nhu kia, đường kính lại như núi cao đổ ngược; Phong Hoa chỉ lại như nộ long ra biển, không có vô hạn phong ba cuộn cuộn nổ tung, thực là xúc hồn tán, ngăn cản chiêu này! Trong nháy mắt đã sát thương vô số!

Nguyệt bạch phủ quang như vậy, một đường thương tổn vô số binh mã, lại ngựa không ngừng vó, không ngừng hướng bên trong sụp đổ buộc lại, dùng vô số thần khí nguyệt hoa ngưng tụ thành một con mãnh long vô kiên bất tòi, chuẩn bị trước khi một đạo khí tức phủ binh này tiêu tán, sẽ một kích phá hủy cường địch cuối cùng trên đường đi!

Thì ra đây chính là chỗ lợi hại nhất của thần thuật Nguyệt Bạch Sơ Vũ “Nguyệt Bạch Sơ Vũ”. Ánh phủ trắng muốt của Tu Nguyệt Phủ như thông linh, có thể sau khi lưu sát thương của địch nhân như quang nhận, tinh hoa nhất của lưỡi dao, sau khi co lại có thể gọi là “Quang Phong Hồng Nguyệt” thời gian cường đại nhất., Sau đó lại tự động phân biệt được kẻ địch đáng giá nhất trong vạn quân, xuyên sòng tìm đường lấy tính mạng của hắn — Tu Nguyệt phủ, ý có thể “Tu Nguyệt” ngay cả trên trời cao, Địa Nguyệt luân cũng có thể loại bỏ tu vi, hướng chỉ huy chương tinh linh trong đại hải trạch này!

Thế là, vẻ mờ mịt tồn tinh cuối cùng chỉ to bằng nắm tay, như lưỡi búa Tu Nguyệt phủ trên nhật nguyệt luân, nhanh như bão táp, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía người khóa chặt!

Thậm chí không biết trong cõi u minh kia thật sự có vận mệnh số mệnh hay không, hoặc là trên bầu trời sâu thẳm kia có một bàn tay vận hành vận mệnh không thể biết rõ, sau đó lại đùa giỡn vận chuyển thời gian vạn vật. Mà tên chúa tể chí cao vô hình này tựa hồ luôn thích một chỗ lơ đãng, lúc nào đó lại dễ dàng dao động., Khiến những thứ vốn không nên như vậy biến thành như vậy. Khi ngạo nghễ đứng giữa hư không, thiên hồi bách chuyển, sau khi thiêu đốt vô số quân địch. Cuối cùng lưỡi kiếm hoa chỉ chỗ, đúng là soái bộ kia xâm nhập sâu, kỳ thật Tịch Ảnh cũng không cách xa đường chủ Địa Tứ Hải!

“Ai da!”

Thần Nhân đấu tranh, nói thì dài dòng nhưng kỳ thực mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt. Trong Nam Hải mỗi lần gặp cường địch không gì sánh kịp như vậy, thiếu niên sắc mặt lạnh lợi cũng không kịp suy xét tới Tu Nguyệt Nhận quét ngang ngàn quân rồi lại vòng trở về đánh hấn., Tỉnh lại, hấn ngậy ra như tượng gỗ, mặc cho mãnh liệt vô địch tấn công vào trước ngực mình. Hấn hét thảm một tiếng, văng về phía sau bảy tám trượng, ngã ngửa ra sau rồi lại rơi xuống mãnh liệt!

“?”

“Ai da!”

Tuy tất cả xảy ra nhanh như sấm sét, nhưng vẫn không ít người thấy rõ hết thấy, trong nháy mắt bật thốt kinh hô!

“Nguy ngôn?”

Thấy thức tỉnh bị bạch quang va chạm ngã xuống tranh chấp không nổi, Linh Dục Nhi kinh hãi hồn phi phách tán, đầu trống rỗng; lúc này cũng không biết nên chuyển qua suy nghĩ gì, chỉ biết bước lên trước, muốn cứu thiếu niên kia. Chỉ là cái này khẩn yếu phải làm. Phương Thôn đại loạn long nữ lại chột nghe bên người vang lên một thanh âm non nớt dễ nghe:

“Được lắm, Quỳnh Huy lại học được!”

“Thì ra trong đại trượng, ngẫu nhiên còn phải giả chết.”

Linh Dục nghe tiếng, lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về thiếu nữ kiều mị nhập cốt kia, lại thấy nàng đang lấy tay chống trán, một bộ dáng thản nhiên tự đắc.

“Ặc... “

Thấy Tiểu Quỳnh Thu thông dong, hoảng loạn bất lực như vậy, Long Nữ cuối cùng cũng định thần lại. Mở đôi mắt, ngưng tụ ánh mắt, nhìn về thiếu niên ở xa xa – nhưng lại phát hiện thiếu niên kia tuy bộ dáng giận dữ như con chó chết, hôn mê, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn không khỏi nhìn ra chút sơ hở; như điện thần nhãn quét tới, không ngờ lại phát hiện một vùng sinh cơ dạt dào!

“Chết người này, lại dám dọa ta! Tĩnh Tĩnh lại! Tĩnh Tĩnh lại!”

Ăn xong một trận, Linh Dục Nhi tự nhiên trong lòng thiếu niên vô lại thâm mắng vô số; ngoài sự giận dữ, lại bỗng nhiên cảm thấy trong mắt có chút khác thường, đưa tay thử một chút, mới biết vừa rồi bất tri bất giác mình đã khóc ra lệ nhan.

Ăn hai người không nhắc tới bên mình lại tiếp tục nói chuyện. Vị đường chủ Tứ Hải Thiên vốn đang rất nôn nóng, cũng không biết hai người sớm chiều bên cạnh mình có bao nhiêu lỗ hổng, hắn còn tự cho mình là đặc thủ., Nàng đang hết sức chăm chú giả chết trong sóng biển lạnh lẽo, chỉ đợi Nam Hải công chúa ở cách đó không xa đến đây xem xét. Thật là thừa cơ bắt làm tù binh. Hắn cũng không nghĩ tới, vị này đã từng gặp mặt một lần, không biết làm thế nào để thay đổi sắc mặt mới của vị công chúa Tịch Ảnh Hải ở Nam Hải., Không ngờ thần lực lại hùng hồn như vậy. Sau khi quan sát một lát, đã biết nàng tuyệt đối không phải chiêu số tầm thường có thể ngang hàng. Vừa vặn mình bị đánh, liền nhân cơ hội giả chết, chỉ chờ nàng tới gần quan sát nhảy dựng lên, giở lại kỹ thuật cũ, dùng thuật luyện thần hóa hư bắt lấy nàng!

Thì ra mới vừa rồi là cố ý bị thương. Hắn đã nhìn ra, tịch ảnh kia đánh ra hào quang Thần Phủ lộ ra cũng không thể thoát ra được tinh hoa nhật nguyệt. Nhận khí thần quang như vậy đối với người khác mà nói, không phải chuyện đùa, chạm vào không phải là chết cũng bị thương, nhưng đối với việc giải thích thì không nguy hiểm đến tính mạng. Đạo lý trong cơ thể hắn quá phồn hoa., Lúc trước chính là dưới ánh trăng trên núi Mã Đạp Sơn bao phủ đạt được; ở một mức độ nào đó mà nói thì Nguyệt Hoa Thần Quang cùng cầm Tu Nguyệt Thần Phủ chính là đồng nguyên. Hiện tại trong cơ thể hắn đạo lý phồn thịnh như thế, vền vẹn một đạo Nguyệt Nhận chi khí xâm nhập hầu hạ thương hắn. Bởi vậy, lúc đó lưỡi dao ánh sáng đánh tới, nhanh chóng phán mình mình., Vô Bộ lông né tránh liều mạng chịu đựng một chút da thịt đau đớn. Lúc nằm xuống, thần nhiên không sao, chỉ cảm thấy trước ngực đau nhức, nước có chút lạnh, cũng không khó chịu gì khác.

Bất quá tình huống thần nhiên như vậy thoáng qua. Khi thần thức tràn ra, phát hiện đến Nam Hải thần nữ chân chờ trong

chốc lát, bắt đầu thật sự muốn bên mình cất bước, lúc tỉnh lại cũng không cảm thấy lông tóc dựng đứng, như sương phủ. Sinh thời không thể mở mắt, càng cảm thấy lạnh lòng.

“Gần rồi, gần rồi...”

Thời điểm ngăn cản Nhị công chúa tới gần, bắt chuyện càng khẩn trương. Cảm giác được người tới đã đến gần trong vòng hai ba trượng, đã không còn đường lui, càng động một bước, gần như chết.

Lúc này, thời gian như ngừng lại.

“A!”

Đang lúc khẩn trương, tỉnh ngón đột nhiên nghe một tiếng kinh hô; không biết thời bộ lúc giả chết quá độ thần trí có chút hoảng hốt, tiếng kinh hô này khi truyền tới tai hần còn cảm thấy rất thâm thẳm.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đường chủ Tứ Hải nghiêm túc giả chết, nghe được tiếng kêu thâm thẳm như vậy, thân thể cũng không nhin được mà giật mình một cái, thiếu chút nữa lộ ra.

“Tạm thời mặc kệ nó.”

Trong đại sự, Tứ Hải đường chủ hết sức trấn định:

“Ổn định lại, ổn định, mấy ngày gần đây làm sao dưỡng khí cũng bắt được cô ta!”

Trong lòng hạ quyết tâm, hần tiếp tục an tâm chờ đợi; chỉ là qua rất nhiều lúc, khi hần mở miệng lại phát hiện xung quanh dần dần trừ tiếng sóng biển, đã không còn bất cứ động tĩnh gì. Cẩn thận mở mắt ra nhìn, hần không khỏi nói thầm một tiếng: “Xúi quẩy!”

Nguyên lai sóng biển ngoài hai trượng không có một bóng người, chỉ còn dư lại phong ba phun trào nào có bóng người!

Tỉnh lại chính mình cũng không nghĩ tới, không biết Nam Hải công chúa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không biết mười phần rơi xuống nước đột nhiên thấy mình đau bụng, hoặc là thỉnh thoảng nhìn ra sơ hở của mình, vậy mà không chịu mắc

muu! Sau một phen khổ nhẫn, cuối cùng không thu hoạch được gì, ngược lại ăn không được đâu một lần, thật sự trộm gà không được còn mất năm gạo, xúi quẩy, xúi quẩy!

Chiến sự ngày hôm nay, đến đây liền thu binh. Mà đề nén lời thề phát hiện trước ngực bầm xanh, vôi vàng Quỳnh Đình đi theo y sư trong quân cầu xin hai viên thuốc cao không đề cập tới, đến ngày thứ hai, chính là tứ côn đại quân tụ tập, chuẩn bị hôm nay lại đón nhiều sát thương như quân địch có lực lượng mạnh mẽ hơn, còn chưa đợi đại quân mở ra, cờ hiệu triển khai, lại có tin tức kinh người truyền đến!

Đôi mắt tin tức này, trong Tứ Độc Huyền Linh quân vô luận là Long Quân hay Thủy Thần, tất cả đều vô cùng khiếp sợ; trong nháy mắt trận hình chuẩn bị xuất phát không ngừng bất động, tất cả ma quyền xoa tay chuẩn bị xây dựng lại binh lính uy vũ mới, tất cả đều bị tin tức này chấn động như con rối, đứng ngây người tại chỗ không biết nên khóc hay nên khóc!

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi vạn Chu Nhan mười vạn huyết môn, một kiếm thứ mười lăm Long Tân, tranh chấp thượng hạ sơn quân bình triều thế tàn cục.

Thân thể tỉnh lại, hôm qua ném thiết thòi của người cầm, đúng là khí tự thân ngoan, tâm tình buồn bực, dưới xương sườn lại đau đớn, Tiểu Quỳnh trong buổi chiều xung phong dũng cảm giúp hấn vượt ve trước ngực, bởi vì cố ý phòng ngừa đôi nam nữ đón đỡ một phen đón đỡ., Ngược lại bị khuỷu tay nhỏ nhắn linh hoạt kia đâm vào chỗ máu bầm khiến hấn đau đến méo miệng. Vì vậy sau một phen náo nhiệt, đến khuya mới ngủ. Thật vất vả sau khi đi vào giấc ngủ, liền không khỏi ham ngủ, mặc dù muốn dậy sớm, nhưng sáng sớm hôm sau khi hấn tỉnh dậy, đã thấy ánh mặt trời chiếu vào khe hở cửa sổ doanh trướng chiếu vào, chiếu vào trong chăn.

“Ai, tối hôm qua tới đây huyền náo, giờ lại chưa đến đánh thức.”

Trong lòng thoáng oán trách tiểu nha đầu ngốc nghếch kia hai câu, sau khi tỉnh lại liền nhanh chóng bò dậy, trong cái chậu đồng bên giường tùy tiện lau mặt một chút, rồi khẽ rửa mặt, sau đó vôi vàng hô to lao ra cửa trướng, chuẩn bị chạy tới giáo

quân tràng xuất chiến nghênh địch. Mới bước ra cửa trướng đã thấy Quỳnh Huy đã chờ ở đó từ sớm., Đang đi qua đi lại không ngừng, tỉnh lại hỏi, thì ra là nàng sợ làm ồn giấc giấc ngủ của mình, tuy rằng lúc trước đã vài lần thăm dò, sau đó lại trượt vào trong trướng nhìn kỹ vài lần, nhưng thủy chung không dám kinh động chính mình. Nghe vậy, nàng liền mở miệng thăm thu hồi oán ngôn vừa rồi, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Quỳnh Đình, kéo nàng đi tới đài điểm bên ngoài Kinh Lan đảo.

Sau khi đi ra ngoài, lúc này sắc trời quả thật không sớm, dọc đường ánh nắng ban mai chiếu nghiêng trong doanh trướng, sớm đã lặn lẽ không còn bao nhiêu bóng người. Lúc này không chỉ có mở miệng, ngay cả Quỳnh Thiển cũng biết đến muộn, trên đường cũng không có bao nhiêu lời, chỉ lo cầm đầu chạy về phía đông hòn đảo kỳ lạ a lưới a.

Hai người gấp gấp chạy đi, còn chưa đi được mấy chục võ đã chợt thấy lạ mặt. Vốn trong rừng cây hải đảo yên tĩnh, bỗng nhiên rào rào một hồi chim chóc bay lên; ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy rất nhiều người từ trong đó chạy ra, khắp nơi tối om lộn xộn, chớp mắt đã tới trước mặt hai người!

Lúc này mặt trời lên cao. Hình tượng đám người trong hào quang cực kỳ rõ rệt, nghe vậy liền biết chính là đám người Huyền Linh Yêu tộc Khôn Tượng, Ân Thiết Nhai. Chờ những người này tới gần một chút, hẳn lại thấy không ít tứ vương tướng sĩ luôn đi theo mình chinh chiến cũng lẫn trong đó, từng người huyên náo ồn ào chạy tới bên này.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy vậy, liền tranh thủ thời gian nghênh đón, lớn tiếng kêu với những người kia:

“Các vị, xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng lẽ có biến cố gì sao?”

Nghe hẳn hỏi, tướng sĩ luôn luôn cung kính với hắn lúc này lại không trả lời điều gì. Trong nháy mắt, những người này đã chạy tới phụ cận. Còn chưa kịp tỉnh lại, rất nhiều người đã đồng loạt cúi người, chớp mắt đã nghe rõ, quỳ thành một đồng trước mặt hai người.

“Các người đây là?”

Chợt thấy tình cảnh quái dị như vậy, thiếu niên vẫn còn buồn ngủ còn như sa đọa cử lý vân vụ, chỉ hoài nghi bản thân có còn nằm mộng hay không thôi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ trước tới nay chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ. Thế nên tuy nhiều người quỳ rạp, không hề nguy hiểm nhưng khi tỉnh lại trong đầu vẫn không thể hiểu được, nhất thời nghĩ tới không phải bởi vì mình mê ngủ đến muộn, làm trái quân kỷ, mới khiến cho cảnh tượng trước mắt thật không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc Tứ Hải đường chủ suy nghĩ miên man không logic như vậy, chợt thấy Linh Khôn Tượng Bạch Hổ lão sơn đoạt trước quỳ lạy, hơi đứng thẳng lên, ngửa mặt. Ngân râu bông bành, nhìn vị yêu chủ không biết làm sao trước mặt, run rẩy lắp bắp nói:

“Đầu hàng, đầu hàng!”

Trong lúc nói không nên lời, trong mắt lão sơn hỉ nộ bất động màu sắc này không ngờ lại ngẩn lệ, đảo mắt đầy lệ già tung hoành!

“Ai da!”

Nghe thấy lời này, lại thấy cảnh này, bất chuyện như bị sét đánh, cũng bất chấp lễ kính với tiền bối, ngậy thơ bật thốt lên:

“Khôn Tượng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đầu hàng?!”

Trong lúc nhất thời không biết tình huống, hấn mở miệng chính là vừa kinh vừa sợ!

“Không, không phải, đúng, không phải...”

Tuy thấy tình ngôn động khí, nhưng trong kích động trước giờ chưa từng có, hổ linh lão luyện nặng nề lại nhất thời thất ngữ. Trong miệng lặp đi lặp lại nhiều lần, chính là không thể nói thành lời. Thấy vậy, thiếu niên huyết khí phương cương càng thêm hỗn hển, vừa mới muốn nhắc chân hướng đám người này

chạy đến, trong giây lát lại nghe được một tiếng ầm vang, những tinh linh mới vừa rồi không lên tiếng quỳ xuống, lúc này cũng như từ trong mộng tỉnh lại, đột nhiên không hẹn mà cùng mở miệng bẩm báo:

“Chủ công! Là bọn họ đầu hàng! Nam Hải đầu hàng, bọn họ chịu thua, chúng ta thắng!!”

Cái lưỡi bảy miệng tám lưỡi đột nhiên đồng loạt mở miệng, lại giống như lầu cao khuynh đảo, thanh âm ầm ầm chấn động màng nhĩ hần rung lên ong ong!

“Ý các ngươi là Nam Hải đầu hàng?”

Lúc tỉnh lại còn có chút chần chờ.

“Không sai, bọn họ đầu hàng!!!”

Nam Hải đầu hàng... Sự khao khát đã lâu, dưới tình huống không chút dự liệu này đột nhiên xảy ra, cũng khó trách nhất thời tỉnh ngôn không thể tin được. Dù nghe báo cáo chém đinh chặt sắt như vậy, hần còn phải quay mặt hỏi Quỳnh Huyền, được tiểu muội muội này xác nhận, mới tin tưởng vừa rồi không phải là mình nghe nhầm!

Tựa hồ thiếu niên chưa bao giờ có niềm vui sướng như vậy, cũng không nhịn được nữa, đột nhiên vui sướng cười to, nhẹ nhàng vui sướng cười một hồi lâu, mới đột nhập vào đám người quỳ trước mắt, từng người nâng đỡ bọn họ lên, một đám vỗ tay chúc mừng với bọn họ, chính là nơi vui vẻ nhất, cười giòn tan mây gió!

Lúc ăn mừng, bắt chuyện lại hỏi tình hình cụ thể với bọn họ, thì ra tin tức Nam Hải đầu hàng rất xác thực, do Nam Hải Long Đại thái tử bá ngọc chính thức tuyên bố, tuyên truyền khắp bốn biển, tuyệt đối không phải hàng phục!

Lúc này, trong hải đảo vừa rồi còn đang yên lặng, đột nhiên lại sôi trào lên, những tiếng hoan hô giống như tiếng sấm mùa xuân từ tháng hai vang vọng trên bầu trời hải đảo, những tiếng gào thét liên hồi. Mà khi nhắc tới đám người đang ăn mừng này, thì càng tụ tập nhiều hơn. Không đợi nữa, Linh Dục Nhi cũng vội vã chạy tới, bắt tay vào nhau cười, cho nên những lời

cảm tình kích động và buồn bực chỉ có thể ở trong nụ cười tươi như ánh sáng, ngược nhìn lẫn nhau!

Cứ như vậy cùng mọi người ăn mừng rất nhiều, bắt chuyện liền rời khỏi đám người, tả dất long nữ, hữu dẫn nữ oa, hướng đông đón ánh mặt trời một đoạn. Lúc trên đảo rừng rậm rạp không thể che hết hai mắt, sóng biển cuộn cuộn gần ngay trước mắt, ba người này liền đồng loạt dừng lại., Ở đá ngầm bờ biển trước đó, tâm thần sung sướng nhu tĩnh phiêu đảng, ngẩng đầu hướng nơi mặt trời mọc lẳng lẳng mà nhìn. Hải Viễn Thiên xa xôi, mặt trời đỏ như lửa, ráng nước lưu chuyển, mây như gấm, lúc này thế giới trước mắt, đúng là vàng rực rỡ, vô cùng tươi sáng.

“Thắng rồi...”

Tuy bề ngoài vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng thiếu niên thấu triệt bình thản nhưng lại dâng trào cảm xúc vạn tượng. Khổ sở hơn nửa năm, khi thắng lợi kỳ vọng cuối cùng đã thực hiện được, giờ phút này cùng Linh Dục Quỳnh đứng ở ven biển, nhìn biển rộng mặt trời mọc, mặc cho gió sớm thổi áo, giải thích một lúc lại có chút mờ mịt.

Bất quá, sự mờ mịt này, nếu suy nghĩ cẩn thận sẽ không phải là hoang mang. Mà cảm giác toàn thân sau khi giải thoát vô cùng thoải mái phiêu nhiên mờ mịt vô cùng. Trong tâm cảnh thư sướng vô cùng như vậy, bàn tay nhỏ bé chấp nhận sự mềm mại của Quỳnh Huyền, nghe thấy mùi thơm truyền tới từ bên trong tóc mai Linh Miểu., Lại nhìn thấy ở xa xa giữa hải thiên có một tầng ngũ sắc hà quang chồng chất, đánh thức ý niệm trong đầu đột nhiên dâng lên. Giờ phút này hẳn thật muốn phiêu phù, một mực trôi nổi trong đoàn vân hà kia, thoải mái lẫn lộn trong đám vân hà tươi đẹp, sau đó ngủ một giấc, giấc ngủ bù tối hôm qua đã mất, vậy sẽ đẹp biết bao...

Tạm thời đè xuống đủ loại tâm sự trong lòng không đề cập tới, lại nói Nam Hải. Mạnh mẽ hơn người nhiều lúc trước, vì sao trong một đêm lại chịu đầu hàng? Nguyên lai là không đến nửa ngày, bên trong Nam Hải Long Vực này đã long trời long đất lở!

Quyết định kết cục này, là hai việc. Chuyện đầu tiên, tự nhiên là Nhị công chúa Tịch Ảnh mất tích. Nguyên lai hôm qua cùng Trương tể tướng nói một trận chiến. Phát sinh một trận biến cố kịch tính. Nam Hải tướng sĩ chúng nhìn trước mặt, đánh rơi “Tặc Đầu” Tịch Ảnh công chúa lên tiếng, tiếp tục tập kích sắp tiếp cận lúc sắp tiếp cận., Lại đột nhiên dừng chân, ở trong phong ba chiêm ngưỡng một trận, lại đột nhiên che mặt. Phân ba dọc theo biển mà vào, từ đây bắt luận Nam Hải tìm kiếm tung tích thế nào, nhưng không có tung tích, rốt cuộc tìm không thấy.

Kết quả như vậy, lúc ấy không ai nghĩ ra nhưng nguyên nhân thì ai ai cũng rõ:

“Tất nhiên là lại trúng tà pháp của thiếu niên kia rồi!”

Nguyên nhân này rất rõ ràng, không hề nghi ngờ. Theo lời một vị Hải Thần từng tới gần tuyên bố, hắn tận mắt nhìn thấy vị thiếu niên giả bộ bị đánh tan sóng biển kia, hai mắt sáng ngời. Lúc nào cũng trùng mắt với công chúa, rốt cuộc công chúa cũng tới gần tầm bắn, trong mắt thiếu niên kia liền bắn ra hai tia sáng kỳ lạ. Hắn cố định công chúa lại, khiến cho tâm thần nàng lập tức rối loạn, không biết là trôi dạt theo là sao nữa.

Đương nhiên, khi Hải Thần Hội đang miêu tả câu chuyện này mỗi lần bị nghi ngờ nói hấn vì sao không nhắc nhở. Đối với nghi vấn này, tự nhiên cũng rất dễ giải thích: Hấn lúc ấy cũng trúng phải pháp thuật của thiếu niên kia đó! Trung thuật ngay ra như phỗng, mặc dù đầu óc thanh tỉnh nhưng miệng lại khó tả!

Hấn ít nói, có vết xe đổ, Tịch Ảnh làm sao đánh bại mọi người cũng không hết sức kinh ngạc. Chân chính chấn động bọn họ, ảnh hưởng đến đại cục là bọn họ đột nhiên ý thức được, từ trong biển nam mệnh mông này không có Đại Thần nào có thể đấu qua đối địch thiếu niên kia. Cứ như vậy., Đúng như đám người Vân Trung Quân phán đoán, những Thiên Thần này nóng nảy như lửa phản kích, chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu, rất dễ dàng như thủy triều tới nhanh chóng. Đại thế đã mất, bất cứ sự hồi quang phản chiếu nào ngược lại rất dễ dàng kết thúc. Vì vậy bên phía Nam Hải chỉ dựa vào một người duy

trì sĩ khí sĩ khí dao động., Theo tâm ma biến mất, vòng xoáy gió lốc dựa vào gió lốc lại biến mất. Long quân nhìn như sĩ khí dâng cao này lập tức như quả bóng xì hơi, thất hồn lạc phách, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Bất quá, càng trực tiếp dẫn đến Nam Hải Long tộc chịu khổ nửa năm đầu hàng, chắc là một chuyện muộn này phát sinh.

Đúng như nhân quả liên hoàn, sau khi Nhị công chúa Tịch Ảnh mất tích, tướng sĩ thất hồn lạc phách cũng không chỉ bình thường. Tin dữ truyền đến, bầu không khí trong đại điện nghị sự Trấn Hải Điện này trầm thấp, thần sắc chúng thần sắc cô đơn., Như đám tang khảo, ngũ thần linh ngày xưa bàn luận nhiều, mắt thấy địch nhân đánh tới nhà mình, người vốn có thể chiến đấu đều héo tàn, liên hoàn toàn không có hứng thú như ngày xưa hăng hái phát biểu. Xem ra, Nam Hải chiến cuộc này rất chuyển biến, thật sự chỉ có dựa vào ma lực của vị Quỷ Linh Uyên Thần Vương hư vô mờ mịt trong miệng Thủy Hầu mới có được.

Như vậy mỗi người trong lòng đều có quỷ thai, mặc dù ngẫu nhiên còn có thần tử trời sinh tính sáng sủa của cổ vũ cho bằng hữu bên cạnh mình, hoặc là ngẫu nhiên nói khoan tâm bá kiến Thủy Hầu công công trên điện một chút. Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng, quốc gia phá sản đã ở trước mắt.

“Khụ khụ.”

Lại nói Mạnh Chương, thấy bầu không khí nặng nề, ngay cả Thủy Hầu Thăng Điện Dạ cũng phải cố gắng phấn chấn tinh thần, ho khan một tiếng, nhìn quanh điện hạ một chút, mạnh mẽ làm ra dáng vẻ khẳng khái ngày xưa:

“Chúng khanh, Nam Hải ta trước mắt có chút khốn cảnh, không biết có người tiến được thượng sách, giải sầu cho bản hầu không?”

Lời của Thủy Hầu vừa nói ra, đại điện hạ vừa mới còn có chút âm thanh ông ông nghị luận đột nhiên lặng ngắt như tờ, ngay cả một mảng hải rêu rơi xuống đất cũng nghe thấy được. Đến lúc này, bất luận là kẻ sách hay, cho dù là có vài biện pháp cũng sợ họa từ trong miệng mà ra.

Không ngờ sau khi Mạnh Chương tích uy quá lâu hỏi, dưới đại điện ngay cả tiếng ho cũng không có!

“Hừ!”

Thấy mọi người ngừng thở, Mạnh Chương ngậm tức giận, nhưng lại không tiện trở mặt, đành ngồi trên ngọc tọa tảo khắc buồn bực.

“Báo Thủy hầu —— “

Đang lúc bầu không khí lúng túng, bỗng nhiên từ trong điện chạy ra một tên quan báo việc, mũ nhỏ áo vàng rối loạn lộ ra trước mặt Mạnh Chương, nói lão Long thần mời hán đến nội điện Lương Uyên cung nghị sự.

Báo quan này xuất hiện, đối với Mạnh Chương lâu ngày hạn hán Cam Vũ, bởi vì không ai đến gần, thấy phụ vương truyền triệu liền vội vàng đáp một tiếng, cũng không hỏi chuyện gì, từ trên ghế ngọc động thân đứng lên, chỉnh lại quần áo, lay ba lần lượt đi vào hướng nội điện.

Chờ đến khi tầm mắt mọi người rời đi, Mạnh Chương mới hạ thấp thanh âm, cẩn thận hầu bên người truyền lời hỏi:

“Ngươi có biết phụ vương triệu kiến chuyện gì không?”

“Cái này... Tiểu nhân cũng không biết, chỉ biết lão chủ công thái độ trầm trọng, hình như có đại sự.”

“Ồ?”

Nghe thấy có chuyện lớn, Mạnh Chương lấy lại tinh thần, không nghĩ tới nơi khác, chỉ nghĩ tới có phải là lão phụ bỗng nhiên nhớ ra bảo bối gì ẩn giấu, lần này phải đem ra cho mình sử dụng. Nói không chừng từ nay về sau lật ván!

Nghĩ đến thời điểm vui vẻ, Mạnh Chương thuận miệng hỏi một câu:

“Tầm Uyên cung chỉ có một mình phụ vương?”

“Bẩm Thủy Hầu, còn có Bá Ngọc thái tử, Long Linh đại nhân ở bên theo hầu.”

“Những người khác không có ai sao?”

“Hết rồi!”

Mạnh Chương nghe xong, cũng không nghĩ nhiều. Biết được tâm phúc của mình là Long Linh cũng ở đó, Thủy Hầu càng không do dự, lúc cất bước trong lòng còn cười thầm:

“Sợ, hôm nay làm sao vậy? Chẳng qua phụ vương triệu kiến, cùng tiểu lại hỏi đông hỏi tây, mất đi khí phái thủy hầu!”

Lúc này, tinh thần thủy hầu cao lớn uy mãnh này khẽ rung lên, bước chân cũng bước đến càng thêm bốn phía.

Nụ cười Mạnh Chương Thủy Hầu đã tâm bùng bùng, đến lúc này còn nghĩ đến chuyện tốt, không lo chuyện gì khác. Lúc Hồ Bộ Long Hành, gã lại không biết, lần này đi, chính là đại họa lâm đầu!

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi lần thứ mười vạn Chu Nhan Thập Lục Chương thứ mười vạn, bỏ bút họa kiếm, ý gì dừng sinh ra nữa.

Dây thừng lông dê còn đang quấn trên thân dê!

- Dân thắng.

Một tháng hai mươi chín ngày đêm Mậu, Thủy Hầu Mạnh Chương tiếp nhận phụ vương truyền triệu đi tới sau Trấn Hải điện Thanh Uyển cung nghị sự.

Đến trong Thanh Uyển cung, tiểu quan tiếp tục truyền lời cho hoàng bào tiểu lại, một đường chạy chậm mang theo Mạnh Chương xuyên qua đại điện trống trải, đưa hắn dẫn về mật thất phía đông cung An Uyển ở mật thất chính là Phù Thúy Phòng.

Đến phòng lớn được khảm ngọc nạm bích, vừa mới tiến vào liền thấy quang ảnh lục ngọc âm u, lão phụ cận áo bào đen mờ mịt, đứng trước bạch ngọc thư án chỉ có thể hướng về phía chiếc cửa sổ thủy tinh bắn ra thần sắc. Thoạt nhìn, hắn đang chuyên tâm nhìn ngử trong rừng san hô màu xanh ngoài cửa sổ, bên cạnh thân ảnh cao lớn của hắn có ấn ký hiệu năm màu., Trường huynh bá ngọc cùng tâm phúc long linh của mình đều ở đây, hai người đang một mực cung kính đứng hầu ở một bên. Có thể bởi vì hiện tại Nhị công chúa mất tích, sống chết không rõ, hai người bọn họ đều mặc áo bào trắng., Trên đó chỉ vẽ

biểu thị ý thức hoa văn lá trúc màu xám nhạt, dùng để tỏ bi thương. Mới bước vào cửa, Mạnh Chương đã cảm thấy một bầu không khí nặng nề ập vào mặt. Mà khi tiểu lại lui ra, cửa phòng im ắng đóng lại, lúc này trong phòng chỉ còn bốn người bọn họ.

Bốn người Phù Thủy Phòng này, chính là người có địa vị cao nhất trong Nam Hải Long tộc bây giờ.

“Phụ vương, con bất hiếu!”

Mạnh Chương mở miệng đầu tiên.

Đến lúc này, mặc cho vị Long Thần Thủy hầu này ngày xưa có kiêu ngạo như thế nào, giờ phút này cũng không thể không cúi đầu. Vào trong phòng, hắn liền buông tay cúi thấp đầu xin lỗi cha già mình.

“Ồ, người đến rồi.”

Nghe Mạnh Chương nói chuyện, lão Long Vương nửa ngày không nói gì xoay người lại, nhìn về phía con thứ ba mà mình được sủng ái này. Nhẹ nhàng nói ra những lời này, một hồi lâu cũng không nói gì. Vị lão Long Quân đức cao vọng trọng này trong Nam Hải, ánh mắt lại rất phức tạp khó hiểu.

Tâm tình của hắn sao lại không phức tạp cho được?

Đến giờ khắc này, thấy tình cảnh này, Hải Trãi mới là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Rất nhiều chuyện xưa thậm chí chưa từng nghĩ tới nhất thời không khỏi dâng trào trong lòng!

Nhớ lúc trước, hắn tuổi cao gầy, thần lực suy kiệt, không thể không phó thác chuyện bốn tộc. Ai ngờ trưởng tử bá ngọc, chỉ biết sa vào lễ nhạc thi thư. Vô Tâm quản lý chính sự. Thị sự vài năm. Quân thần ly tâm, trong thần linh Hợp Hải chỉ có vị thần tướng Vũ sư cùng ngư tằm ngư tằm đại lực của hắn. Vì vậy chỉ vài năm, Nam Hải thanh thế to lớn biến số làm tứ thiếp trên đất liền thất vọng.

Ài, nhớ tới Tứ Khiếu này, còn có lão nhi Dương phụ trong đám tứ khinh thủ lĩnh Vân Trung này, Cương Cương như hắn càng không đánh vào một chỗ! Dương phụ hắn có tài đức gì? Chẳng qua là y vào quan hệ chính thống của Đông Hải Long

tộc, tuổi tác không lớn hơn hẳn chút nào., Thế nhưng bối phận so với mình cao hơn một bậc, ở khắp nơi đè ép bản thân. Ba ngàn năm trước, hắn chiếm cứ đất đai sông suối phong phú như vậy, còn mượn lý do khai chiến với Ma tộc mà đi tới lãnh địa Nam Hải điều võ dương oai, đúng là hết sức đáng giận!

Vì chuyện cũ khiến người ta tức giận này, mỗi giờ mỗi khắc Xi Cương hẳn không giờ khắc đều không so sánh với Tứ Phương Độc. Chỉ là, trưởng tử tùy tùng ký thác kỳ vọng, ai ngờ không qua mấy năm quang cảnh liền chính vụ hoang vu. Chẳng những không thể mở mang biên cương ích thổ., Còn bảo Nam Hải quân thần từ trên xuống dưới dưỡng thành lười nhác ác tập, tất cả đều trở nên không có chí tiến thủ. Tình huống như vậy, sao không khiến hắn thất vọng thương tâm! Vì thế vài năm qua, bá ngọc phiên, mình cũng phiên, liền phế truất hắn, tiếp nhận Tam thái tử dừng mãnh thiện chiến.

Quả nhiên, Tam nhi này không kêu mình thất vọng lần nữa. Từ khi Mạnh Chương tiếp nhận sự vụ lớn nhỏ của Nam Hải tới nay, quả thật có thể nói là uy gia vũ nội, bên trong biển có hình dáng rõ ràng. Không chỉ có chúng sĩ trong Long tộc quy hàng, ngay cả di dân Man đảo Nam Hải mấy ngàn năm qua chưa từng hàng phục cũng trước sau quy thuận. Sau đó thanh thế chấn động mạnh, Nam Hải Long tộc lại có thể mơ hồ bức thẳng tới Đông Hải Long Cung có địa vị siêu việt trong Tứ Hải Tộc!

Xem ra, đại kế ngàn năm trăm năm mộng tưởng của mình có khả năng thực hiện trong tay Tam Long Tử thần uy chưa từng có này.

Chỉ là không biết có phải trời cao đổ kị hay không, mà trăm năm kinh doanh, Tam Nhi Thủy hầu trẻ tuổi của mình vừa rồi đã phát động đại kế thâm tóm cùng tứ khinh thị., Lại bị đâm vào đầu một gậy. Ngay cả chính mình cũng không ngờ cái phong cách này chỉ cùng cấp bậc với trưởng tử của mình lại gian trá như vậy. Mặt ngoài hắn chơi đùa giang hồ, mua say nhân gian. Ai ngờ ngầm ngầm lại đem lai lịch Nam Hải dò xét rõ ràng. Khi chất vấn dâng lên, Nam Hải ngày xưa huy hoàng cường đại không chỉ có một tắc công chưa lập được., Ngược lại liên tục bại lui, không chỉ mất đi chiến tích mà còn mất đi

danh tiếng, chính là trong ngoài không phải người. Sự tình mấy tháng gần đây, tựa như vừa trải qua một giấc mộng; còn chưa tỉnh giấc, Nam Hải Long tộc cường đại đã bị đám yêu thần lục địa kia ép đến cùng đường mặt lộ!

Mà trong tất cả mọi thứ, người khiến mình không thể nhận được nhất chính là một thiếu niên tên là “Thịnh Tĩnh Ngôn”! Tên đề tiện này, lại dẫn một đám yêu dân càng thêm đề tiện, thừa lúc cháy nhà mà đi hôi của! Phải biết trong lục giới!, Trong đó vài yêu quái ti tiện nhất của Thảo Mộc hoang sơn. Không nhắc tới bọn họ bây giờ còn đánh ngang ngửa với Long quân tinh nhuệ của mình, chỉ nói bọn họ có thể có cơ hội khai chiến với mình, bản thân chính là sự khinh miệt lớn nhất đối với huyết mạch cao quý của Long tộc!

Lúc trước, Tam nhi Mạnh Chương cũng từng bắt được một tên thủ lĩnh yêu quái là “Huyền linh yêu hầu”, hiến đến để mình tự mình thẩm vấn. Hắn vốn cũng cho rằng có thể nhục nhã những tiện dân này một phen, ai ngờ mới vừa hỏi một câu “Nếu hung mãnh như vậy, vì sao bị bắt?” Yêu vật đầu sói kia lại nhỏ một ngụm lên mặt đất., Nói là nó cũng đang cảm thấy kỳ quái. Vốn lúc đầu nó được trưởng lão trong tộc triệu hoán, đi theo Yêu chủ tác chiến, tưởng rằng chỉ là vì tranh giành một chút, đồng thời cũng là vì báo thù cho ái tỳ bị Yêu chủ bị giết, thực tế khẳng định là không chịu nổi một kích ——

“Ai ngờ đánh hơn nửa năm, huynh đệ kẻ vai chiến đấu mới chết được hai phần, tiểu đầu mục Lang tộc ta đây vậy mà cũng chịu trận đến hôm nay mới bị bắt!”

Sặc... Còn có nhục nhã lớn hơn sao?

Lúc ấy hắn nghe được thiếu chút nữa tắc thở, hốc mồm thật lâu mới nhớ ra hạ lệnh đem lang yêu này tra tấn.

Khi từng mảnh từng mảnh xương róc thịt, ác lang này còn một mực đánh mắng không dứt, chỉ lo giận chính mình, nói cái gì “Sinh làm yêu chủ chi tốt, chết làm quỷ yêu chủ”, chính là đến Âm gian cũng theo bọn ác long bọn họ không xong! Lời hung ác, chính là đến chết mới mời xem tiểu thuyết – chính lý, làm lão thần ở lão Long Vương qua mấy đêm, bao nhiêu năm đầu bị ác mộng làm bừng tỉnh!

“Yêu chủ a...”

Nhớ lại chuyện xưa gần đây, luôn luôn không tránh khỏi nghĩ đến yêu chủ kia thông báo. Từ lúc mới nghe được cái tên này thì khinh bỉ, bây giờ nghĩ lại thì thấy đau đầu, nhớ lại cái tên này giống như ác quỷ quấn thân thể nào cũng đuổi không đi. Lấy kiến thức mấy ngàn năm của Diêm Cương lão cũng chẳng rời đi., Sao mà không nghĩ ra, một thằng nhóc xuất thân từ thôn dã, giống như một thằng nhóc đột nhiên xuất hiện, sao đột nhiên lại hô một tiếng trăm ứng., Gặp quỷ thu quỷ, thấy thần giết thần. Hắn cũng không phải chưa từng cẩn thận nghiên cứu thiếu niên này, lại chỉ thấy người này luôn luôn hung hăng làm nguy hiểm, tổng du chơi mấy tà thuật bàng môn, nhưng cứ như mọi việc đều thuận lợi. Trái lại, phải theo nguyên tắc; gương mặt không đâu vào đâu, đúng là loại tứ lão phá hoại.

Tuy nhiên, tuy rằng khinh bỉ, thậm chí trong nội tâm còn có chút sợ hãi không thể phát giác, đối với lão long thần cương mà nói, thiếu niên tên là “Trương Tĩnh Ngôn” này một phương diện vẫn đáng kính nể: Ví dụ như, rõ ràng là ăn thân tài hắc, tranh quyền đoạt thế, hắn lại có thể tuyên bố là người mình yêu bảo thù ——

Thật sự cho rằng tất cả mọi người đều là đứa trẻ ba tuổi sao? Những lời này đều là lừa gạt quỷ! Cũng chỉ là một tỷ nữ, không chết hay là phúc, chết hay là bôn phận, đáng cho hắn ta tuyệt vọng như vậy sao?

Nhưng người sáng suốt này vừa nhìn là biết những chuyện ma quỷ, lại thắng được ca ngòi trong biển, ngay cả nam nữ vô tri trong cung của mình, cũng có rất nhiều thứ bọn họ sùng bái hắn sâu sắc nhất!

“Ai...”

Mỗi khi nghĩ tới đây, Diêm Cương sẽ thở dài một hơi. Thằng nhóc này xác thực có chỗ hơn người, chính là kiêu hùng chưa xuất thế; chỉ hận mình không vô liêm sỉ như Tứ Độc lão tặc, bằng không cũng sớm tới nơi sơn dã thăm hỏi thiếu niên này. Đưa nhiều vàng bạc, lại chọn con gái thứ hai, để nó trở thành phụ tá đắc lực cho mình!

—— xem ra, Nam Hải Long Thần này cũng là quái nhân; vừa rồi còn hận đến mức nghiền răng nghiền lợi, trong nháy mắt liền hận không thể gọi hắn là con rết!

Bất kể như thế nào, liên tiếp nghĩ đến đây, trong đầu lão Long Cương chỉ còn lại một ý niệm:

“Hậu sinh khả úy!”

Sau khi tin Nhị công chúa bỏ đi, lão Long lúc này rốt cuộc cũng hiểu, nói một ngàn vạn đạo, chỉ có con cháu ruột mình mới thật sự là tài phú! Giờ phút này Long Quân tựa như một người tài chủ bình thường trên thế gian, bình thường không coi cái cuộc nát nhà mình là bảo bối gì đó., Nhưng có một ngày khách nhân từ phương xa tới, gào lên đòi mượn cái rách nát này của mình dùng, có tác dụng rất lớn, thiếu nó cũng không được, từ nay về sau mượn không trả, cả đời sẽ không gặp lại. Lúc này, nó mới phát hiện thứ rách nát lúc trước, tùy tiện vứt bừa bãi, bỗng nhiên thành bảo bối không thể vứt bỏ!

“Không thể do dự nữa!”

Đến lúc này, Chữ Bằng rốt cục hạ quyết tâm, bỗng nhiên mở miệng phá vỡ sự im lặng trong phòng, nói:

“Mạnh Chương con ta, lần này triệu con đến đây, chỉ vì cha đã nghĩ, đề nghị của huynh trưởng con có thể thực hiện được.”

Lão Long Quân ngữ khí kiên định, chân thành nói:

“Như bá ngọc đã nói, bảo tồn thực lực tộc ta, nguy cấp này lúc tồn vong không thể địch lại. Hiện tại Tịch Ảnh lại mất tích, làm sao tìm không thấy, Thần Nộ Thiên kia nguy hiểm đã không còn, Tứ Độc Yêu quân đánh vào trong cung chỉ là vấn đề thời gian.”

“Như vậy, chúng ta không ngại dùng kế. Lão tặc giả nhân giả nghĩa không phải luôn miệng nói lần chinh phạt này, là vì để Bá Ngọc đăng cơ trả lại Nam Hải thanh minh sao? Được lắm, chúng ta thuận theo thuyết pháp này, để bá ngọc kế vị. Dù sao cũng là lời lẽ thô tục, “Thịt nấu nát còn ở trong nồi”, chỉ cần là huyết mạch đích hệ của ta, ai nắm quyền còn không phải là một chuyện!”

“Từ đó, có thể tạm hoãn chiến cuộc, bảo tồn chủ lực. Mạnh Chương ngươi cũng có thể nhân cơ hội lên vào Thần Chi Điện, nhanh chóng giúp vị Thần Vương kia tỉnh lại. Ài!”

Xương Cương Cương Cương thở dài, nói:

“Bây giờ xem ra, nếu muốn chiến thắng kẻ địch cũng chỉ có thể nhờ thần chủ giúp đỡ.”

“Chương đích, làm việc như thế ngươi có nghi vấn gì không?”

Nói đến chỗ này, Kỳ Cương vừa mới dừng lại, nhìn về phía Mạnh Chương trung cầu ý kiến của gã.

Đương nhiên, chính là “Tình thế so với người mạnh mẽ” đến lúc này, ngay cả Mạnh Chương dũng mãnh kiêu căng nhất cũng nghĩ không ra đường ra nào khác, chờ phụ thân nói xong hỏi ý kiến của mình, liền không chút do dự khom người đáp ứng:

“Nguyện ý nghe phụ vương an bài!”

“Rất tốt!”

Thấy Mạnh Chương đáp ứng dứt khoát lưu loát, Hải Trãi vừa rồi rất tán thành, xoay mặt lại nhìn về phía trưởng tử vẫn luôn im lặng ở bên kia. Chờ khi nhìn về phía hắn, trên mặt lão long vừa rồi của lô lệ phong hành đã hiện ra vài phần ôn nhu cùng không đành lòng. Lão long thở dài nói:

“Ài, bá ngọc, lúc trước ngươi thẩm tra độ thế, đưa ra kế này, vốn ta nên lập tức đáp ứng. Nhưng hôm nay mới thi hành, bá ngọc ngươi có biết vì sao lão phụ như thế không?”

“Con không biết.”

“Ai, không có gì khác. Nhưng một khi lão phụ già nghĩ tới kế sách này thi hành, chỉ có ngươi là khổ sở nhất. Chiến sự thối nát, ngươi không phạm sai lầm chút nào, cuối cùng lại vì đánh bại mà giao chiến với kẻ địch, chuyện này thực sự là làm khó ngươi. Huống hồ tương lai tam đệ ngươi gây khó dễ, chỉ sợ Tứ Phế kia chính là kẻ đầu tiên làm hại ngươi...”

Nói đến chỗ này, lão long thần ngữ giọng nói cuồn cuộn nghẹn ngào nhất thời không nói được gì.

Thấy hần như vậy, trưởng công tử ôn nhuận như ngọc cũng nhin không được vành mắt phiếm hồng, lại làm ra một thần sắc kiên định, xúc động nói:

“Phụ thân không cần phải lo lắng, gia quốc gặp nạn, bá Ngọc sao dám hậu nhân. Chết vì quê hương, đúng là chết có chết, tuyệt không oán hận!”

Thấy hần nói như vậy, lão long càng bi thương; Hải Trãi vừa định mở miệng an ủi thì không nói thành lời, một chữ rõ ràng cũng không nói ra được. Bầu không khí trong phòng nhất thời ngột ngạt, mọi người đều hết sức nặng nề.

Liên như vậy khi thê thảm rất nhiều, ngược lại vị lão thần Long Linh đứng hầu bên cạnh Long Linh là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc. Rõ ràng đã cố nén bi thương, lão thần tử trung thành tận tâm cố ý vui mừng ngữ điệu, cao giọng nói:

“Lão chủ, Thiếu quân, chớ bi thương, nghe lão thần nói một lời. Thần từng nghe nói, muốn kiến lập công lao phi thường, việc này tất làm phi thường. Hôm nay lần thâm cung định kế, chưa hần không phải ngày sau Nam Hải nhất tộc ta khởi đầu. Lúc này thịnh vượng! Lão thần cho rằng, nếu đã định kế, nên quyết định thật nhanh, việc này không nên chậm trễ. Chúng thần vẫn là tranh thủ thời gian đi vào trong Trấn Hải điện tuyên bố việc này đi!”

“Không sai!”

“Chậm tất sinh biến!”

Đối với lời đề nghị của Long Linh, Kỳ Bì Cương hoàn toàn đồng ý. Lúc này gã cố nén bi thương, dẫn đầu đoàn người đi vào trong Trấn Hải Điện.

...Thủy Hầu thoái vị ẩn cư, để một vị trưởng huynh bá ngọc! Nam Hải ít ngày đầu hàng!

Quyết định này vừa được Lão Long Quân tuyên bố, tựa như một tia sét đánh xuống. Trấn Hải điện vốn đầy tử khí lúc này chợt xôn xao!

Bất quá, như vậy nhìn như không thể tưởng tượng được, ngay tại mấy tháng trước tuyệt đối không có khả năng, đến lúc này

cũng không sai biệt lắm, cũng không có nghĩa. Tể Tể nhất điện văn thần võ tướng, trừ bắt đầu kinh ngạc vài tiếng, cuối cùng cũng không có một người phản đối. Trên thực tế, tất cả mọi người như trút được gánh nặng, làm bộ thương cảm quá nặng cũng không chịu đi, liền nhao nhao tán dương lão Long Quân hiểu rõ thời sự.

Sau tiếng reo hò ồn ào đó, tất cả mọi người đều đi theo Long Linh Tử đứng đầu chúng thần, đồng loạt quỳ rạp trên mặt đất, quỳ lạy vị công tử vừa nhậm chức kia chúc mừng.

“Mời mọi người đứng lên, xin đứng lên!”

Thời điểm tiếp nhận quỳ lạy, Long Thần đại công tử đã sớm không quen cảnh tượng như vậy lại rất khó chịu. Sau một hồi luống cuống tay chân vẫn dưới ánh mắt nhắc nhở của Mạnh Chương mới hoàn thành đủ hành động thừa kế chức hành động.

Trừ bá bá ngọc cục xúc động, đổi ca như vậy giao quyền thuận lợi, cũng không phải nhân tình nóng lạnh thái viêm hảo, mà là thời thế dĩ nhiên. Những tử trung hoà hoà quy tụ., Phần lớn đều là những võ tướng hiểu chiến, chinh chiến mấy tháng qua đã tử thương gần hết. Còn lại thần tử, đại khái không hề trung thành với Mạnh Chương chút nào., Mấy vị Long Quân thần hầu cao cao tại thượng có điều không biết, trong rất nhiều thần tử điện hạ đã có rất nhiều người âm thầm móc nối với Tứ Độc, chỉ mong sớm ngày kết thúc chiến tranh. Bây giờ vừa thấy Tứ Độc, Thủy Hầu giao quyền ác độc tận gốc, lại tuyên bố lựa chọn đầu hàng, sao lại để những thần tử ngậm trong bụng quỷ thai không vui? Như vậy bọn họ không cần lo lắng, mạo hiểm đổ máu.

Bởi vậy, dưới đủ loại lý do hoặc sáng hoặc tối, hiện tại hợp điện từ trên xuống dưới lại đoàn kết nhất trí chưa từng có, vô luận văn thần hay võ tướng, vô cùng chân thành chúc mừng tân chủ đăng cơ.

Không đề cập tới rất nhiều chuyện ồn ào, lại nói mấy người Xi Cương. Chờ tuyên bố xong công việc kế nhiệm Bá Ngọc, Xi Cương liền xua tan quần thần, gọi ba người này trở về phòng lơ lửng ở hậu điện nghị sự. Lại nói một hồi trong mật thất, lão

Long Vương kia dù sao cũng tuổi tác đã cao, nói lên chuyện thương cảm rất nhanh mệt mỏi, liền về nghỉ ngơi trước. Trong nhất thời phù phiếm, chỉ còn lại ba người Mạnh Chương, Bá Ngọc, Long Linh,.

Thấy không còn sớm, Bá Ngọc liền đề nghị trước:

“Tam đệ, hay là người cũng sớm nghỉ ngơi đi. Ngày mai ta cho người sắp xếp, an tâm đi vào trong Thần Chi Điện tạm lánh.”

“Điều này... Tạ ơn ý tốt của đại ca. Nhưng bây giờ ta chỉ muốn đi thôi.”

Mạnh Chương đứng là một khắc cũng không muốn lưu lại.

“Ách, vì sao vội vàng như thế?”

Bá Ngọc có chút nghi hoặc, nói:

“Ngày mai Tứ Độc kia chưa chắc đã đánh tới, người có thể thông dong làm việc, không cần nóng lòng nhất thời...”

“Ai, đại ca!”

Vốn Bá Ngọc đứng ra, nguyên ý hy sinh mình để giải cứu khốn cục, Mạnh Chương không muốn nói năng bậy nữa. Chỉ là giờ phút này thấy trưởng huynh vẫn giữ nguyên bộ dáng lười nhác, gã nhìn không được đề cao thanh âm, gián ngôn nói:

“Đại ca! Có câu chuyện này không nên chậm trễ, đại kế đã định sẵn sẽ coi như sấm rền gió cuốn! Tứ khinh ta hiểu rõ hơn người, không cần nói trời cao, chỉ sợ đêm nay sẽ đánh tới. Bây giờ chắc chắn ta sẽ đi, sớm đi vào trong Thần Điện một ngày, sẽ có ngày sớm mời thần chủ ra tay!”

“Ặc... quả thật, đúng thế!”

“Tam đệ cao kiến!”

Tuy rằng tân nhiệm Thủy Hào, nhưng Bá Ngọc không thích ứng. Thấy tam đệ sáng khoái nói chuyện, không tự chủ vâng dạ dạ, ngượng ngừng mà nói.

Thấy hần như vậy, mặt ngoài Mạnh Chương không nói, nhưng trong lòng thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ vị đại ca này của

mình, chỉ thích ngâm thơ làm phú; về sau mỗi ngày cùng những kẻ địch kia quần nhau, chỉ sợ còn phải chịu rất nhiều khổ.

Nghĩ đến đây Mạnh Chương cũng cảm thấy thương cảm, liền hòa nhã nói:

“Đại ca, sắp tới Trường Ly. Ta không muốn phụ thân thương tâm, vừa rồi ta chưa nói cho ông ấy biết. Chỉ là lúc chia tay ta lại nguyện thân tộc tương bồi, chỉ mong đại ca có thể tiễn ta rời khỏi đình, huynh đệ hai người chúng ta cần uống chén rượu cuối cùng trước khi chia tay này.”

“Được...”

Thấy Mạnh Chương nói như vậy, Bá Ngọc cũng thương tâm, lúc này gọi Long Linh đi chuẩn bị chút rượu ăn rồi đưa đến tòa đình cách ly ở cửa Đông Nam Long Thành. Bản thân hắn thì theo tam đệ rời khỏi đình.

Ta cũng muốn ngày trước, Dương Liễu sống nương tựa.

Nay ta nghĩ kỹ, Vũ Tuyết Tuyên.

Tuy biết lần ly biệt này cùng lắm là lợi ích từ biệt, nhưng nghĩ tới chẳng biết sau này gặp lại nhau từ lúc nào, thậm chí còn không biết có lần không gặp, hai huynh đệ Tiểu Tiểu ở trong đình có chút bi thương.

Lúc này chính là Hải Nguyệt mở ra, sao trời đã thừa thót, mái cong của nó lơ lửng cách thủy nguyệt trong đình hôn ám, quang ảnh mơ màng.

Ở trong Thủy Nguyệt Ảnh mờ昧, người ta sắp đi xa cầm ly trà trắng trong tay, một chén uống ly khổ tửu. Thấy thân đệ ruột của Long Thần trưởng công tử vênh váo tự đắc như vậy, vẻ mặt cũng không nhìn được ủ rũ, đáy lòng buồn rầu.

Chỉ là rượu kéo dài tình cảm, thời gian lại ngắn, vô luận như thế nào thời khắc ly biệt cuối cùng cũng phải đến. Qua năm này, tự nhiên tặng lời, liền thấy quý công tử áo trắng tung bay, đứng dậy rời tiệc, nâng chén ngâm nga trong thanh ảnh động thiên kỳ dị ở Long Vực:

“Sơn Hải mệnh mông mảy kiếp trần gian:

Ly đình quay đầu nhìn lại.

Con đường khách trước đây chìm vào giấc mộng.

Vẫn là thanh tu lãnh đạm thân!”

nghe ngào, giống như không thể nói. Mạnh Chương nghe tiếng, cũng không nhận được buồn bực ở trong ngực, hai mắt rung rung, khóc không ra nước mắt.

“...”

“...”

Giờ phút này, lão thần Long Linh vẫn luôn nói chuyện với hắn, thần sắc thản nhiên, thấy Bá Ngọc ngâm thi tiến, hắn cũng nâng ly, đứng dậy cùng vị lão chủ công cũ của mình nói:

“Chủ công! Ngài có biết lão thần đi theo ngài nhiều năm, cảm ngộ lớn nhất là cái gì không?”

Mạnh Chương nghe vậy, hai mắt vẫn còn rung rung nước mắt, đảo mắt nhìn về phía sủng thần vẫn luôn đi theo, trịnh trọng tiếp lời:

“Là cái gì?”

“Ai”

Lão thần tử ở Nam Hải quyền cao chức trọng thờ dài, có chút âm đạm nói:

“Có thể đi quá giới hạn, nhưng Mạnh Chương a, lão thần có thể nói là nhìn người lớn lên. Nhiều năm như vậy, lão thần cảm thấy người cái gì cũng được, nhưng chỉ có một điểm không tốt.”

“Hừm?”

“Ai, bao năm qua người nổi tiếng thông minh, nhưng thủy chung không rõ một đạo lý. Đó là thừa nhận thất bại, có can đảm từ bỏ, cũng là dũng khí khó có được!”

“Ách...”

Mạnh Chương nghe vậy, đang trầm ngâm. Chờ một lát sau y chợt cảm thấy giọng điệu của Long Linh có chút bất thiện, liền giật mình, chợt cảm thấy có chút không ổn!

“Hong rồi!”

Gã cũng là kiêu hùng một phương, mặc dù lúc trước một điểm manh mối cũng không nhìn ra, nhưng nhìn kỹ sắc mặt, gã cũng lập tức biết không tốt. Cả kinh, vội vàng sờ lên Thiên Thiểm Thần Tiên bên người, nhưng một tay lại sờ không trung; chẳng biết lúc nào hình ảnh kia đã biến mất vô tung vô ảnh!

“Ngươi!”

Mạnh Chương hét lớn một tiếng, vừa định ra sức bay về phía Long Linh thì bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, dưới chân mất thăng bằng, “bịch bịch” một tiếng. Đang định gắng gượng đứng lên thì lại cảm thấy hai chân vô cùng nhũc mủi, đúng là không thể sử dụng chút sức lực nào!

Lần này biến sinh nách nách, toàn bộ mọi thứ như thả động đây, Mạnh Chương đến lúc này mới tỉnh ngộ, hít một ngụm khí lạnh, quát:

“Long Linh! Ngươi hạ độc được gì vào rượu của ta vậy?!”

Hoảng sợ hỏi, lão Long Linh kia lại đứng chấp tay, không để ý chút nào.

“Đại ca?”

Đến lúc này, Mạnh Chương cả người vô lực vẫn chưa từ bỏ ý định, hy vọng đây chỉ là hành động độc đoán của một mình Long Linh. Đang giãy giụa quay lại nhìn về phía trưởng huynh của mình, chợt nghe được âm thanh quen thuộc cao giọng quát:

“Người đâu!”

Hiệu lệnh vừa ra, tựa như ảo thuật, chỉ cần đưa ra địa điểm chia tay tạm thời xung quanh đình, đột nhiên xuất hiện mười mấy vị đại hán cường tráng. Từng tên hung thần ác sát, tinh thuần ở trần, chỉ nghe chủ công tiếp tục ra lệnh “Bắt” một tiếng, lập tức bao vây, bẻ bẻ tay, co chân, dùng dây thừng, chớp mắt đã buộc dây thừng của thủy hầu vào không ai bì nổi, giống như cái bánh chưng đang cầm thời điểm tết trưa “Vù vù” một tiếng ném xuống trước mặt chủ công bọn chúng!

Cho đến lúc này, Mạnh Chương mới xác nhận, người hạ lệnh này chính là “Bá Ngọc”!

“Người điên rồi?!”

Biến hóa này xảy ra quá nhanh, đã làm cho Mạnh Chương không thể tin nổi. Cho dù bị trối gô lại, trối gô lại thành một đồng, y vẫn đang giãy dụa quát hỏi:

“Bá Ngọc! Người đây là đang làm ra cái gì?”

“Ha ha!”

Nghe hấn hỏi, vị Long công tử vừa rồi còn thê kị ngâm thơ cười ha ha một tiếng, không còn vẻ suy sụp, tay đề bội đao, quan sát người bị trối trên mặt đất, uy phong凛冽 nói:

“Tam đệ! Đừng trách ta trở mặt vô tình! Nam Hải Long tộc ta không thể không gieo họa như vậy được!”

Giữa lúc nghe lời, Mạnh Chương thấy được rất rõ ràng, hóa ra huynh trưởng của gã lúc này đang nắm chặt thanh bội đao, chính là thanh bảo nhận Côn Ngô mà lúc trước gã đưa cho hấn!

Nhưng mà lúc này hấn không kịp tính toán những chi tiết này.

“... Chúng ta?!”

Nghe được lời Bá Ngọc thố, càng khủng hoảng hơn ập tới, trong lòng Mạnh Chương vẫn còn một chút hy vọng, đột nhiên có cảm giác không ổn. Quả nhiên, lời của trưởng huynh đột nhiên biến sắc rơi xuống đất, liền có một nữ Xuyên dựa vào kiếm phi thân thở hắt ra mà đến. Chạy vội đến trước mặt mọi người, nữ tử lung linh kiều diễm này liền thi lễ với Bá Ngọc Thùy Kiếm, thùy sinh bẩm báo:

“Báo công tử, lão chủ công đã an bài trong Tỏa Ngọc Hiên, tạm thời không sợ ra ngoài!”

Nghe được lời ấy, Mạnh Chương như đột nhiên hiểu ra một chút sự thật. Trong nháy mắt, y chỉ cảm thấy trời đất tối tăm, lạnh lẽo từ đầu đến chân!

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi, mười vạn Chu Nhan Huyết Từ, mười vạn Chu Nhan.

Chương thứ mười bảy, tâm là hình dịch, một tác đất vẫn còn nhớ hoàng lục.

So với trước kia ôn hòa biết điều, Đại thái tử bá ngọc lần này đột nhiên làm khó dễ, ở trên lòng rất nhiều người thẳng như sấm nổ trên đất bằng!

Nghe nữ tỳ tâm phúc tới báo cáo phụ thân đã tạm thời giam lỏng trong mật thất, Bá Ngọc Tâm liền buông lỏng hơn phân nửa. Lại nhìn lại tam đệ trên mặt đất trước mặt, đang tức giận đến mặt đầy tím tái, trán nổi đầy gân xanh, bá Ngọc chỉ là làm như không thấy, nói với thị nữ đang chờ chỉ thị:

“Băng Nga, người đi thông nhất nữ thị thủ hạ trước đi, lưu ý chư thần có dị động hay không! Vừa có dị trạng, nhanh đến bẩm báo!”

“Vâng!”

Dứt khoát lưu loát đáp ứng một tiếng, tỳ nữ xinh xắn lạnh lợi lập tức phi thân lên, nhảy lên như ném phi hoàn, đảo mắt biến mất trong rừng hoa san hô màu xanh ở phía xa.

Chờ sau khi băng nga đi, bên ngoài cửa Bá Ngọc và Long Linh, hai người dẫn đường đột nhiên “Soạt” một tiếng, mảnh vải trắng vỡ nát như bướm bướm lao vùn vụt khắp nơi, trong chốc lát liền lộ ra bảo giáp vảy nhỏ màu đen huyền ảo bên trong. Sau lần này có một vị thị tướng quân gần đây chạy qua., Đem một bộ áo choàng màu đỏ tươi khoác ở trên người Bá Ngọc, áo choàng vừa qua cơ thể, dải lụa trên cổ không gió tự kết, đảo mắt liền ở phía sau Bá Ngọc phát phơ đong đưa, giống như Hải Sa sẵn mỗi bên miệng một mảnh tàn huyết, hết sức chói mắt đỏ tươi.

“...”

Chờ bá Ngọc thay bộ nhung trang, Tam Long Tử trúng độc, ngựa mặt đánh giá, lúc này mới đột nhiên phát giác hóa ra vị trưởng huynh hào hoa phong nhã này của mình, sau khi thay đồ cũng uy phong lẫm liệt, khí khái tự nhiên.

Mặc dù cảm giác như vậy, nhưng Mạnh Chương vẫn không nhịn được phần nộ vô cùng, lúc này dốc hết sức lực, nhổ một bãi đờm nước bọt vào khuôn mặt gian ác đại ca, mắng:

“Phì! Kẻ trộm hay lắm, thì ra đã sớm dự mưu rồi!”

Mặc dù Mạnh Chương phun ngum đờm này vào trên váy Bá Ngọc Giáp, nhưng Thái tử vừa mới đắc thế cũng chưa tức giận, trong mắt thần quang chợt lóe, nước miếng câu đàm kia trong nháy mắt đông lại, váy áo giáp thoáng bắn ra, đảo mắt đã hóa thành một đồng tuyết vụn bay tứ tán. Hắc tuyết bay ra, Bá Ngọc cười cười, cúi người xuống về mặt phần hận không phục tam đệ tận tình thuyết phục:

“Tam đệ, không ngờ đệ vẫn u mê không tỉnh. Chẳng lẽ cục diện ngày hôm nay, người chưa bao giờ ngờ tới? Ài!”

Bá Ngọc thở dài:

“Tới được hiện tại binh lực gặp nhau vốn đã nói nhiều vô ích, nhưng dù sao thân huynh đệ của ta cũng muốn cùng người quyết tâm bỏ qua. Tam đệ a, người cũng thống soái Nam Hải gần ngàn năm nay, nào biết cái gọi là thống soái một phương, chuyện gì cũng không có chi tiết. Vô luận địch ta, đều đối địch là hợp ý., Đã không thể dễ dàng khai cương, nói mộng mộ chiến, mà một khi nổi giận, nhất định phải toàn lực ứng phó, kỳ chính tương hổ lẫn nhau, vĩnh viễn không tiến, tìm đường chết. Còn người thì sao? Người thì sao? Cứ đơn giản như vậy, ngó trước sau, không thể dự đoán tiên cơ của địch nhân. Thứ hai không thể toàn lực quyết đấu. Thứ ba không thể cầu cái gọi là Thần Vương trong Quỷ Linh Uyên kia tương trợ. Tạm thời cân bằng nhu hòa như thế, Thử Thử Thử hai đầu, sao có thể bất bại! Có thể là kẻ địch.”

“Vu ta, thời khắc đại chiến, còn phải xem xét sự việc, lo cho hành vi tâm tư của thần tử. Không nói đến ở Nam Hải này có bao nhiêu người rời bỏ tâm tư, ngầm thông đồng với địch nhân, ngay cả động tác lớn ta và Long Linh chuẩn bị từ lâu cũng không hề hay biết, có khi thậm chí ngay cả ngu huynh cũng cảm thấy hành xử cẩn thận quá mức — Aiz!”

Phân tích đến đây, trên mặt Bá Ngọc không chút cảm xúc, ngược lại mặt mũi tràn đầy đau đớn, liên tục than thở:

“Ai, nhiều tông như vậy. Tam đệ ngươi còn dám dùng trí dũng cuồng ngạo tự xưng, há không cho người ngoài cười ta ở Nam Hải không có người!”

“Ngay cả phụ vương cũng vậy, không phải là ta lỗ mãng, gặp chuyện dùng người không rõ ràng như thế này, để cho Nam Hải hợp tộc thế như tổ như lật, cho dù mang theo danh bất hiếu, ta cũng chỉ đành hành động phi thường này!”

“Chủ công sao lại nói ra lời ấy!”

Thấy Bá Ngọc bỗng nhiên cảm thấy thương cảm, Long Linh lại có chút lo lắng, vội vàng tiếp tục. Có câu “Khai cung không có quay đầu tên”, như vậy thời khắc mấu chốt, không cho phép phân tâm chút nào. Lúc này hắn liền cao giọng nói:

“Đại công tử, không cần chần chờ! Ân hận quá lâu, nhất thời cử động, thành đại sự này, quả thực là hành động anh minh nhanh chóng suy nghĩ kỳ trác! Cử động lần này, một là vì lão chủ cái tiền nghịch hành, hai là cứu vớt Nam Hải hợp tộc một mối, không người có thể chỉ trích! Thế là thực hiếu hành? Đây là lựa chọn! Đây chính là thứ! Đây là vật bội thiên địa, chủ công không cần chần chờ!”

“Ha ha, đây là điều đương nhiên!”

Nghe ra sự lo lắng trong lòng vị lão thần này, bá Ngọc Lãng cười, nhanh chóng nói:

“Long Linh Công, vừa rồi nhiều lời, chẳng qua bận tâm tới tình thân, Hi Đồ tam đệ có thể tự nhắc nhở bản thân, hiểu được nỗi khổ tâm của ta. Nhưng mà, bá ngọc ta là ai? Mạnh Chương ngươi có thể lý giải là hiểu, không hiểu thì thôi. Ta làm việc này, chẳng qua là đối với bản tâm mà thôi!”

Lời này nói xong, đang có mấy tên giáp sĩ chạy tới, tất cả áo bào trắng tổ giáp, trang trí ở đáy biển đêm xanh thẫm này thập phần tươi sáng. Một người đầu lĩnh, vội vã chạy tới trước mặt Bá Ngọc, ôm quyền thi lễ:

“Bẩm đại công tử, phó thống lĩnh Đan Lương Long Lâm Vệ đã quản chế Long Lâm Vệ các doanh!”

“Rất tốt!”

Nghe thấy vậy rồng bẩm báo, bá Ngọc xoay mặt hỏi Long Linh:

“Long Linh Công, theo ý người, Long Lâm Vệ Doanh này nên xử trí như thế nào?”

“Bẩm chủ công, theo ý kiến của thần, chư vệ vậy rồng sớm đã bất mãn với chiến cuộc trước mắt. Nhưng tên thống lĩnh Huyền Đô kia còn có ánh đêm của thủ lĩnh hai doanh, tất cả đều là Mạnh Chương Tử Trung...”

“Được!”

Không cần Long Linh nhiều lời, Bá Ngọc thét lớn một tiếng:

“Đan Lương! Tên gọi hai người vừa rồi người có nghe rõ không?”

“Chủ công, mặt tướng nghe rõ!”

“Rất tốt. Mời tướng quân nhanh chóng đi, giải quyết hai người này ngay tại chỗ! chúc vị bọn họ, lập địa do phó chức tiếp nhận!”

“Vâng! Đa tạ chủ công!”

Nghe thấy bá Ngọc phân phó, phó thống lĩnh Long Lâm vệ Đan Lương vừa mừng vừa sợ, vội vàng mang theo thủ hạ vội vàng xông lên.

Đến lúc này, đại sự cơ bản đã định. Bá Ngọc ra lệnh một tiếng, sai người kéo tên hầu cũ ngã rạp xuống đất như bay, giam giữ đến bí mật hẻo lánh của Long Lâm cung, chờ xử trí, không cần nhắc tới.

Từ đó về sau, Nam Hải Long Vực ở đáy nước, vì vậy nhiều biến cố xảy ra tạm thời không nói tỉ mỉ chi tiết. Chỉ nói trong mật thất ở Tây Bắc Long Vực khóa Ngọc Hiên, mấy ngày nay chính thức diễn ra một màn hài hước không thể nói rõ.

Đúng như Băng Nga đã nói, lão Long chủ vừa bị nhốt bên trong Ngọc Hiên.

Nói đến Tỏa Ngọc Hiên, hẳn đang ở tại phía tây bắc của Long Vực, có lẽ là ở gần Nguyệt Hồ hoàn sơn mà Nhị công chúa đã ẩn cư ngày xưa. Tỏa Ngọc Hiên này được tạc bằng một khối bạch ngọc hoàn chỉnh, điêu khắc thành hình dáng hiên hiên, đặt trong phiến hải tảo ở phía tây bắc Long Vực, hoàn cảnh hết sức vắng vẻ u tối. Trong Tỏa Ngọc Hiên bày biện cũng rất đơn giản tinh khiết, nếu ở trong đó thì cả ngày tĩnh tọa. Thật khiến người ta si tục suy nghĩ đều tiêu tan.

Bất quá, mặc dù ngọc thất này nhìn tinh mỹ dị thường, nhưng đúng như kỳ danh “Tỏa Ngọc”, đây thật ra là một phòng giam thượng đẳng. Khác đại đa số cung thất trong Long Vực., Bên cạnh Tỏa Ngọc Hiên là rừng san hô cao lớn dày đặc, chỉ có một mảng rong biển thấp bé. Bụi hải tảo lay động cả ngày mặc dù hơi có chút màu xanh biếc nhưng gần như trong suốt; nếu nhìn lại Ngọc Bình Hoàn sơn ở gần đây của công chúa, căn phòng trước ngọc hiên này có thể nói bằng phẳng trơn bóng, nhìn qua là biết, trên bình nguyên trong phạm vi hơn mười dặm dưới biển chỉ trơ trọi một mình đứng trong căn phòng nhỏ này.

Mà khóa ngọc ốc, tuy cũng có cửa sổ cửa ngọc hiên này, nhưng đều cực kỳ keo kiệt, chỉ mở được không đến một nửa bình thường. Hơn nữa, những tiểu hộ cửa nhỏ này thoát nhìn từ đầu đến cuối đều mở rộng ra, từ bên ngoài đưa vật cũng không có gì khác thường. Nhưng kỳ lạ là kỳ lạ chính là..., Chỉ cần có một vật còn sống muốn xuyên ra từ bên trong, cho dù chỉ là một con cua biển nhỏ lẻ mép to nhỏ, chỉ cần nó tới gần cửa sổ ngọc thạch hơi nhặt, liền lập tức có tia chớp giật bắn nhanh ra. Trong nháy mắt tan thành tro bụi, chết không toàn thây! — nghe nói, loại ngọc thạch có bản tính kỳ dị này chính là nơi ở của thượng cổ Hải Long tộc ở trong Lôi thất thâm uyên, hao hết thiên tân vạn khổ tìm tới!

Mà phòng giam kỳ lạ này, bỏ không trăm ngàn năm cuối cùng cũng có một người tiến vào. Người này chính là Hoàng Long Thần Cương vừa tôn sùng mấy ngàn năm trong bão táp ở Nam Hải. Khi đại thái tử hành sự đã lâu, vị lão Long Thần này

không nghĩ được bất cứ khí tức nguy hiểm nào, lập tức bị thân tín của trưởng tử tử trong ổ cảm ngọc đưa ra, hộ tống đến trong ngọc trấn đã lâu “Tĩnh dưỡng”.

Đáng thương cho Long Thần này, hưởng quen vinh hoa ngàn năm, dưới biến hóa kịch liệt cho dù đặt sự thật ở trước mắt, cũng vẫn không thể tin tưởng. Lúc mới tới phòng giam, Triều Cương cũng không nhận ra tính chất của Hiên thất đã lãng quên nhiều năm, còn tưởng rằng Tam Tử Mạnh Chương vì phát động huyết chiến lần cuối. Sợ hãi khiến hấn kinh hãi, mới hộ tống hấn đến ngọc thất bí ẩn này.

Đối với hành động lỗ mãng này của Mạnh Chương, mặc dù có chút không vui, nhưng nhìn thấy trong Hiên Hiên này trang trí tinh xảo thanh khiết, lại là đại địch trước mặt. Xi Cương Cương đã tha thứ cho ái tử như vậy, an phận phân chia trong phòng, ăn uống, nên ăn uống, thực sự nhàm chán lúc chỉ lật bản bí tịch vẽ trên bồ đoàn do Giao châu xâu thành, tâm thái lại bình thản lạ thường.

Chỉ là, không thể tưởng tượng được, dưới loại ảo giác hoang đường ly kỳ này, một hai ngày sau có văn lại phụng chiếu đến đây, cách cửa sổ nói cho hấn biết hết thảy mọi chuyện phát sinh trong hai ngày sau đó., Lão long này trong nháy mắt phần nộ đáng sợ đến mức nào! Tức hấn hấn, lửa giận vạn trượng, bạo khởi như sấm, lúc tức giận công tâm, xé nát tất cả vật có thể xé nát, trong đầu thất cũng không rộng rãi điên cuồng chạy như điên từ đầu đến đuôi, chạy như bay từ đuôi tới cuối., Thân hình nhanh chóng chuyển như con quay, thân thể run như lá thu, không biết bao nhiêu lần vọt tới cửa sổ điện của Lôi môn bị sét đánh lui, mặc dù chưa từng ngoại lệ, cuối cùng râu tóc đều bị đốt cháy đen, nhưng vẫn không để ý gì đến chuyện điên cuồng xông tới cửa sổ, muốn thoát ra ngoài.

“...”

“...?!”

“...”

Chỉ là, những ngày qua Long vực lại phát sinh một vài đại sự nghiêm trọng hơn, cho dù Bá Ngọc không thật sự là bất hiếu,

hành động kịch liệt như lão Long Thần cũng không thể làm được bao nhiêu quan tâm. Đến cuối cùng, ngược lại chính hắn gây ra mệt mỏi rồi, mới dần dần yên tĩnh, tĩnh tọa trên mặt đất mảnh vụn, hai mắt trống rỗng xuất thần, hồi lâu không nói gì, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Thất thần ngồi đó, từ sáng sớm đến tối, hoàn thành triền miên. Như thế một hai ngày sau, Long Cung liền phát ra một vài nữ tỳ xinh đẹp dung mạo đáng yêu kiêm tuấn tú hiểu lòng người, đến đây làm bạn với Long Quân, cách xa cửa sổ, quyến rũ với dung nhan, thần sắc dễ thương, nói vài lời khéo léo, hy vọng có thể giải tỏa nỗi đau buồn buồn khổ của Long Chủ.

Chỉ là như vậy mới dụng tâm, kiêu nga mỹ quyến như thế, cương cương kia lại mất điếc tai ngơ, làm như không thấy, ngẫu nhiên bị nịnh hót phiền phức, còn chọc cho hắn chửi ầm lên! Chính là “Hoa Như Giải Ngữ” kia thiên lệch nhiều chuyện, thạch không thể nói lại khả nhân!

Bất quá, như vậy hai ba ngày sau, có vị phái tới thị nữ bầu bạn long thần giải buồn, lại xuất kỳ kỳ khiến cho Xi Cương chú ý.

Hóa ra vị tỳ nữ được gọi là “Chân Châu” này, bởi vì Tịch Ảnh công chúa hầu hạ trước kia đã mất tích không thấy đâu nữa. Mà mình ở bên ngoài Nguyệt Hồ Hoàn sơn Thanh Lam u cảnh, cách Tỏa Ngọc Hiên cũng không quá xa, cộng thêm nàng này thông minh lanh lợi, hai ngày nay được phái tới nói chuyện với lão Long.

Vừa mới bắt đầu, tỳ nữ này cũng chỉ nói những lời bình thường, ôn nhu chân thành, đơn giản là khuyên Long Thần tạm thời an tâm, nói đến cùng bất quá cũng chỉ là kiến thức tiểu phụ nhân.

Đợi đến lời nói như vậy cũng kiệt từ, tiểu nha hoàn này không thể tránh khỏi bắt đầu đàm luận về chủ đề sở trường nhất của mình; cái gì phụ huynh, Tây gia gần, bảy cái đĩa, đều là lông gà vỏ tỏi của đám hạ nhân trong long cung.

Lại nói đến ngày hôm nay, cho dù là đề tài thành thạo nhất của mình cũng bị nói đến mất mặt, tiểu nha hoàn Chân Châu sớm đã miệng khô lưỡi khô này thấy lão chủ công vẫn thờ ơ như

cũ, vẫn giống như một pho tượng gỗ, sắc mặt thập phần bi khổ, liền cảm giác sâu sắc cảm giác có binh khí của Thủy Hầu mới, vội vàng cúi đầu nhặt cổ, bắt đầu moi móc bụng cố gắng tìm chủ đề thú vị.

“Có rồi!”

Con người xoay tròn cả buổi, đai thêu bị ngón tay xoắn nát, chân châu rớt cục cũng nhớ tới chuyện bất thường!

“Lão chủ công...”

Tiểu nha hoàn nhanh trí cẩn thận gọi một tiếng.

Không cần phải nói, Kỳ Cương sẽ không có bất kỳ phản ứng nào. Bộ dạng chân châu này của hắn cũng không có gì lạ, thấy hắn chen vào, liền tự nói tiếp:

“Lão chủ công ơi, ta biết ngài như vậy. Nhất định là nhớ con gái ngài. Ài, con gái ta cũng hầu hạ Nhị công chúa vài chục năm, nàng thật sự là người tốt. Nàng...”

Mới nói đến đây, bạng nữ của Chân Châu liền không giữ nổi hộp nói chuyện, nói chỗ tốt của chủ nhân cũ của nàng trong mấy canh giờ gần nửa canh giờ. Lại nói miệng đắng lưỡi khô, mới dừng lại, trở lại đề bài chính:

“... Nhị công chúa thật sự là người tốt! Lão chủ công. Người tốt có tốt có báo, Nhị công chúa lần này trở về, tiểu tỳ cảm thấy nàng chỉ là tạm thời rời đi làm việc, sẽ không có chuyện gì!”

Chỉ sợ trong vài ngày, lần đầu tiên có người nói được đến đề tài mà hắn cảm thấy hứng thú. Nghe thấy tiểu nha hoàn lái nhái ngoài cửa sổ nói vậy. Lão Long Vương trầm mặc đã lâu, cuối cùng cũng mở mắt ra, hai mắt thoáng có chút thần sắc, nhìn chằm chằm vào nữ tỳ đứng cách cửa sổ chăm chú chờ nàng hạ ngôn.

“Người nói cái gì?!”

Nghe đến đây lão Long Vương đột nhiên gầm thét, trong miệng phun ra một vể tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm vào tiểu nha hoàn lớn mật nói bừa ở ngoài cửa sổ. Bất quá tiểu nha

hoàn Chân Châu này sau khi tiến vào trạng thái nhất thời cũng không để ý, ngược lại chỉ lo tiếp tục nói:

“Lão Long chủ à, ta nói chính là công chúa hẳn là nàng có hỉ! Mặc dù tỷ tử còn chưa sinh con, nhưng việc chưa trải qua chẳng khác nào không biết. Lần trước Hàm Hương tỷ tỷ sinh thành Tiểu Vân nghi di còn tìm ta hỗ trợ đun nước tiếp sinh; ta thường thường thường hầu hạ công chúa mặc dù không thường đến gần nhưng ta nhìn ra được, công chúa đã thích ăn uống, ăn uống, ăn uống, ngủ tự nhiên, gần đây lại nôn mửa... Cái này không phải là có chút ý vui hại thì là cái gì? Huống chi có một lần ta không cẩn thận bước chân nhẹ đi tới gần nghe công chúa lẩm bẩm nói nhỏ, “Lá gan chấn động, thực ra không biết công chúa lúc ấy nói gì?” Kỳ thực không sợ tiểu tỷ công chúa nói chuyện gì, đợi trở về cùng các tỷ muội nghiên cứu mới biết. Cho nên nàng cho rằng hiện tại nhất định tìm đến nơi ở của lão công chúa, lão công chúa xin chúc mừng ngài ngài hài tử!”

Nhìn thấy nha hoàn như vậy, ngược lại hai mắt lão Long Vương tức giận đến trợn trắng, há mồm cứng lưỡi nói không ra lời.

Bất quá, đến lúc này, miệng chân châu như nước sông thao thao bất tuyệt kia, thỉnh thoảng liếc nhìn mặt của Long Vương bên trong cửa sổ, thấy rõ thần sắc trên mặt y., Lúc này nàng mới đột nhiên ý thức được đại sự không ổn! Nguyên lai nàng chỉ nói vui vẻ, lại không ý thức được công chúa đến nay chưa kết hôn, làm sao có thể đến đây dưỡng sự? Lời này đặt ở trên bất kỳ khuê nữ nào, đối với phụ thân nàng mà nói đều là nỗi nhục cực lớn, mà chính mình mới vừa rồi lại hết lần này tới lần khác nói năng đực đẹo, chuyện không có gì nhỏ.

Xong rồi! Mình nhiều năm lắm mồm lắm mồm thật nhiều chuyện, đến hôm nay rốt cục báo ứng.

Lúc này, Tiểu nha hoàn vốn luôn ăn nói khéo léo bỗng nhiên như trúng tên, trợn mắt há mồm, té nhào xuống đất, “Thùng thùng” đập đầu bên ngoài thạch mặc, tần suất nhanh như gà con mổ thóc!

“A...”

Thấy nàng sợ đến mức như vậy, lão Long gia đáng lẽ phải nổi giận kia, vừa rồi sau khi rít gào một tiếng lại bình tĩnh lạ thường.

“Đứng lên đi.”

“Ngươi đứng lên đi!”

“Hừm?!”

Tiểu nha hoàn đang dập đầu như giã tỏi nhất thời không kịp phản ứng, chờ lão Long Vương nói tiếp một lần nữa mới nghe rõ, liền nơm nớp lo sợ đứng dậy, vẫn hồn bất phụ thể, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bên cạnh Tỏa Ngọc Hiên vốn không ngừng có tiếng nói, bây giờ hoàn toàn tĩnh mịch.

Chỉ là, đang lúc Chân Châu trong lòng bất an bất an không biết Long Vương nên mắng như thế nào, nàng chợt nghe trong ngọc thất trước mặt bỗng nhiên vang lên liên tiếp tiếng cười to!

“A? Lão Long chủ hử... Chẳng lẽ đây là câu “cộ cực cười” mà mọi người nói?”

Vì thế trên người quý thai, tiểu nha hoàn ngẩng đầu lên, hướng trong phòng chăm chú nhìn, đã thấy trong thạch thất sáng ngời bạch ngọc hào quang, lão Long Vương bị nhốt đang ngửa mặt lên trời cười to. Trong tiếng cười lớn, chòm râu hoa râm dưới trướng run lên, dường như thật sự rất cao hứng. Bất quá, mặc dù tiếng cười này tựa hồ phát ra từ nội tâm, nhưng khi lọt vào trong tai Chân châu vẫn là mười phần chói tai.

Vứt bỏ hồ nghi của nàng, lại nói Xi Cương, ngay tại đây giống như điên cuồng thật lòng cười to, Long Vương này bỗng nhiên chuyển hướng hướng tây, đối diện với tường ngọc băng lãnh phía tây, giống như cùng người khác phân cao giọng kêu lên:

“Tốt! Tốt! Nam Hải Long tộc ta có rồi! Mặc kệ Tịch Ảnh Nhi ngươi là sinh hài tử với ai đi nữa, dù sao lão phụ cũng tin vào ánh mắt tin tưởng ánh mắt của ngươi!”

“Ha ha! Cái gì Dương phụ, cái gì mở miệng, các ngươi nghe cho rõ! Tuy trong tộc ta có âm mưu, tạm thời đánh không lại

các người, nhưng chờ tương lai tôn nhi ta trưởng thành, tất nhiên sẽ kế thừa di chí của tộc ta, đem các người lộ ra xương trắng, đánh ở trong đáy biển vạn trượng kia chịu khổ cực, trọn đời không được xoay người! “

Lão Long Vương hoa chân múa tay, cất tiếng kêu to, cuối cùng bất giác thanh âm khàn khàn, dần dần không lên tiếng. Trong lúc khàn cả giọng, bất tri bất giác lệ đã rơi đầy mặt.

“Đứa cháu của ta Khổ Mệnh kia, cháu của ta...”

Mà bên ngoài cửa sổ ngọc hiền thạch kia, dù là chân châu kia coi như lớn mật, lại bị lão Long Vương hỉ nộ vô thường dọa sợ. Ngay lúc lão Long Vương như điên như cuồng cười mắng khóc, chân châu kia tựa bên tường, chờ hai chân tê vất vả khôi phục, liền tranh thủ thời gian xoay người run rẩy chạy mất một dải khói, đi tìm người chịu trách nhiệm sau lưng mình.

Tiên Lộ Yên Trần, mười quyền thứ hai mươi vạn Chu Nhan mười vạn, Tuyết Hậu tìm Mai, hỏi dấu vết hương thơm của cô viên.

Hai ngày Chính Nguyệt, chính là cái gọi là “Long Đầu Đầu” trong dân gian; trùng hợp một ngày này, Nam Hải Long tộc ở dưới sự dẫn dắt tân Thủy Hậu bá ngọc dẫn dắt chính thức hướng Tứ Độ, Huyền Linh liên quân đầu hàng!

Đến tận đây, trận đại chiến hiểm có xưa nay cuối cùng cũng kết thúc. Tính ra, từ tháng tám trước, đại quân bị đại quân tứ độ, Huyền Linh chinh kị đột nhập Nam Hải thảo phạt Ân Ba Châu, đến lúc này Nam Hải chính thức nạp hàng, đánh suốt nửa năm. Trong thời gian này, mặc dù liên quân yêu thần của tứ ấu Huyền Linh không chiến đấu hầu như bất cứ lúc nào., Nhưng chiến sĩ các tộc Nam Hải cũng không dễ đối phó, nhìn bề ngoài thì nghiêng về một bên, thật ra song phương tử thương cũng không ít. Đánh lâu ắt sẽ mệt, ở trong chiến tranh lâu dài như vậy cho dù là bị miệt thị, kinh ngạc thương vong yêu tộc đã lâu như vậy “hiếu một” như vậy, chờ nghe được tin tức Nam Hải chính thức đầu hàng, cũng đều là vui mừng cổ vũ, không khỏi mừng rỡ.

Hôm sau, ngày thứ hai tháng hai, các tướng sĩ hai bên đều dậy rất sớm, mỗi người đều mặc áo bào, tỉ mỉ rửa mặt, cho dù là bên đầu hàng cũng phải tận lực trang phục thật tốt. Thời gian chuẩn bị hàng hóa chính thức làm buổi sáng, nhưng hầu như tất cả mọi người cả đều một đêm không ngủ, không cần quan doanh đem soái thúc giục, đã sớm đến địa điểm dự định được tập hợp.

Ngày thứ hai tháng hai thời tiết vô cùng tốt, trời xanh mây tạnh, mặt trời treo cao, bầu trời vạm vỡ trong không trung không mây. Mặt trời mới mọc, tựa hồ sớm đã lên tới trời cao hơn so với trước, sau khi mặt trời mọc ngay cả ánh sáng mặt trời cũng sớm tán đi, để lại cho Nam Hải một vòm trời thanh mát, bầu trời thu lại mây mù., Biển lớn ngừng chảy, trong bầu trời xanh thẳm làm người ta chói mắt, đại dương vô bờ Nam Hải vốn trong một đêm bỗng nhiên dâng lên rất nhiều bạch ngọc cung điện, phảng phất như ảo ảnh nơi biển, sừng sững ở mặt biển bích thủy như lam long vực. Bức tường minh ngọc lưu ly điêu khắc thành, tuyết khuyết ngọc trì trang sức thành cung điện, tiết đi ngàn năm biển nước mù mịt mù khí thế., Vừa xuất hiện trên mặt nước, mặt trời rực rỡ dưới ánh mặt trời rực rỡ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, làm nổi bật lên bầu trời xanh biển xanh, vô cùng chói mắt. Dưới bầu trời, trên góc tường phủ đầy tuyết của Minh Ngọc Đình, còn có các loại vỏ sò quý hiếm mờ ảo.

Cho dù thế nào đi nữa, vào ngày thứ hai tháng hai trước nay chưa từng có, cung thất chủ yếu của Nam Hải Long tộc đều đã xuất hiện trên mặt biển từ xa, thể hiện tâm ý thành khẩn khiêm tốn của bọn họ, không hề giữ lại.

Mà lúc này chiến thắng một phương doanh trại, cũng tiếp cận biển bão cát Thần Nộ. Tại phiến đá ngầm vĩnh viễn cuộn trào mãnh liệt này dựng trại ở ngoài. Phóng mắt nhìn lại, giờ phút này trên mặt biển bên ngoài Thần Nộ đá ngầm chính là cả trại như mây, ngàn dặm mờ mịt. Lúc gần đến giờ Ty, tướng sĩ song phương đều dốc toàn bộ lực lượng đi ra ngoài. Lúc này lại nhìn đi xem lại. Lúc này lại nhìn lại một chút., Trên mặt biển giữa Thần Nộ Hải và Tứ Độc Huyền Linh đại doanh chính là Huyền Miếu ngày, Sương Mâu thành rừng, tê giáp

như núi chắn, cờ lược cuốn như Vân Nghê, chính là “Thất Phương sĩ của Vân Truân, Ngư Lệ Lục Giới Bình”!

Không nói đến thắng phe Phương Uy vũ, lại nói Nam Hải Long Vực: Chưa đến giờ Tỵ, Nam Hải Long quân trên dưới đều mặc áo trắng tổ giáp, xám mờng tuyết ónh ónh. So sánh với những Tứ Độ khôi giáp điểm lệ đối diện, Nam Hải Long quân đã thập phần lạnh nhạt. Dù sao, mặc dù cơ hồ tất cả mọi người đều buông lỏng một hơi, nhưng chờ đến lúc đầu hàng vẫn cảm thấy rất buồn bã.

Lúc Tỵ kia cuối cùng cũng đến, lúc đồng hồ báo, canh giờ thoáng qua, trong Nam Hải Long Vực tuyết trắng trong ngọc điện bỗng nhiên bay ra một đạo bạch hồng, bỗng nhiên xuyên qua trời đất tối tăm, đến bậc trung quân đại trại đứng đầu Tứ Khiếu Huyền Linh. Đạo Tuyết Nghê này ngang dọc biển xanh, rộng chừng hai dặm, khí lạnh ừn ừn, hoa thái ngàn luồng, nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện ven bờ cầu vòng hoa tuyết bay múa, hẳn là một loại cầu vòng lạnh lẽo.

Khi bạch khí hoành không, giữa râu quai nón lại nổi lên vô số lá cờ hàng, sắc mặt đều xám trắng, lay động đung đưa trong gió biển, rung động xào xạc. Một đầu đường hồng, chính là từ trong đại điện nghị sự Nam Hải vươn ra, làm ba tiếng chuông vàng vang lên, lấy Bá Ngọc cầm đầu quân thần Nam Hải nối đuôi nhau mà ra. Dưới chân mây trôi sinh vụ, dọc theo cầu vòng dọc theo cầu vòng hướng Tây mà đi.

Những người này hàng tướng hàng thần, trước sau ngậm hàm, cúi đầu cúi đầu, chậm rãi tiến lên, khi đi tới chính giữa Tứ Độ Huyền Linh doanh trại sừng sững chiếm giữ đại doanh không xa, chậm rãi tiến lên, cung kính đi tới bên ngoài đại doanh, khom người vái xuống đất, dùng âm thanh không cao không thấp bẩm báo: “Tội thần bá ngọc, dẫn tới ngang ngược giáng xuống, mong thần quân tiếp nhận!”

Dứt lời Bá Ngọc thuận hai tay giơ lên quá đỉnh đầu, chờ đợi câu trả lời của doanh trại. Lúc này những tùy tùng thần tử ngoài ba bốn dặm phía sau hẳn cũng quỳ theo đám người, hướng về đại doanh phía tây đại họa quỳ lạy.

Chẳng qua, tuy thái độ khiêm tốn, nhưng phụ trách đầu hàng thủy hậu bá ngọc mới quỳ một lát, cũng không đợi bên trong trả lời, liền đứng dậy, tiếp theo xoay người rời đi. Thì ra, dựa theo nghi thức thông hành, đánh bại thủ lĩnh một phương chỉ ít phải tới lui cầu xin ba lần, mới có thể nhận được chủ quân đối phương quy hàng đáp ứng.

Chỉ là, bất đồng với việc Nam Hải chúng quân muốn làm, khi vị bá Ngọc kia mới quay người lại, chợt nghe tiếng cười sau lưng đại tặc, đảo mắt liền có một trận lời nói sang sảng, thuận gió truyền đến bên tai:

“Bá Ngọc Hiền tôn chất, đi đâu vội! Lão phu đã sớm trông ngóng ngày gặp mặt ngươi này, nếu tới, vào trước nói, vào trước nói!”

Dứt lời, lão Long Quân vừa ra khỏi doanh trại liền đi tới, giữ chặt cánh tay bá ngọc, nửa kéo nửa kéo, chớp mắt liền mời ông ta vào trong đại trướng.

Chợt thấy bộ dáng thân thiết như lão Long Quân, những võ tướng Địa Văn đang ở trên cầu vòng phía sau lo sợ đợi nghi thức ba bái hoàn thành nghi thức này nhất thời đều không kịp phản ứng, từng người hai mắt nhìn nhau, cũng không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Trong lúc đang sững sốt, bọn họ chợt lại thấy trong doanh trại vừa mở động kia có mấy người đi ra, dẫn đầu là một dải tua lớn, Phi Y màu xanh, trước đó mọi người đi tới muôn vàn khí tượng, cao giọng nói với bọn họ:

“Các vị tiền bối mời đứng lên, mời theo văn bối dùng trà đi vào trong đại trướng!”

Mọi người nghe tiếng khẽ ngẩng đầu lên, đa số đều nhận ra thái độ khiêm tốn, cúi người mỉm cười đúng là người trong truyền thuyết đã dẫn dò đối phương. Không cần phải nói, bởi vì muốn đại diện hàng, yêu chủ Tứ Hoài Huyền Linh của hắn cũng bị đẩy ra, mang theo một đám Thủy Thần Yêu Tướng Nam Trung Hải tiếp đón những hàng thần này.

Đến lúc này, Trương Ngôn đã mở miệng nói năm đó vị thiếu niên ở Tùng Châu này gặp không biết bao nhiêu tràng diện

lớn, càng tự động gây ra rất nhiều sự kiện lớn; tuy rằng lời lẽ vẫn khiêm tốn như trước, thái độ vẫn ôn hòa, nhưng trong quá khứ nhiều loại bề nghệ, dù sao cũng nằm ngang trong lòng mọi người, hắn nói câu “tiền bối” “trưởng bối” thiếu tôn thấp hèn này, những thần thần tiên tướng Nam Hải Cương Phong Mộc Vũ không biết đếm của Phàm, mỗi người đều không còn gì để nói. Nhất thời không ai dám đáp lời!

Lúc này không người nào dám đứng dậy tiếp lời, có mấy người nhát gan, không biết tại sao từ trong thái độ khi tĩnh ngôn khiêm hòa lại cảm ứng ra một loại thể cường đại nào đó, phảng phất bị núi lớn đè xuống, nhất thời cả kinh đến cả người đổ mồ hôi, bất tri bất giác tả hữu chuyển, cố gắng trốn ở phía sau đồng liêu!

Thấy bọn họ như vậy, lời nói có chút bất đắc dĩ, cũng không biết nói sai chỗ nào. Vốn hắn tưởng mình nói ra một lời, ứng lời tụ tập, mọi người theo hắn lên sau, theo hắn cùng vào trong đại trường đem cái chén nói chuyện vui vẻ, chẳng phải là tất cả đều vui mừng? Thế là tỉnh ngộ, ngoài hồ nghi, đây bụng nghi ngờ:

“Chẳng lẽ vừa rồi thanh âm nhỏ, nơi này lại trống trải, bọn họ liền không nghe thấy ta...”

Mặc dù hơi nhụt chí, nhưng thức tỉnh vẫn lấy lại bình tĩnh, nhìn xuống mặt đất, liền phát hiện trong đám quần thần Nam Hải đang quỳ sát đất này có một người quen. Lúc này mới mở miệng mừng rỡ, vội vàng đi tới nâng người quen kia dậy, bắt chuyện với hắn:

“Ai nha nguyên lai là Long Linh tiền bối! Nhiều ngày không gặp a! Nay lại gặp nhau, quả thực mười phần mừng rỡ!”

“A...”

Thấy Trương Tinh Tinh nhắc thân tới nâng mình lên, Long Linh không còn hoài nghi, lúc này đứng lên, khuôn mặt tươi cười, đang muốn phân trắng, lại bị Trương Tinh mở miệng cướp lời nói:

“Long Linh tiền bối, lần trước chinh chiến, đã đắc tội, mong tiền bối thứ tội! Hiện nay may mắn chiến tranh hóa thành tơ

lụa, xá muội đó hồi trước quấy rầy tha thêm Địa Đan Hoàn, cái này sẽ trả lại cho người!”

Nói xong, hắn liền lấy long đan lúc trước Quỳnh Thước dâng lên ra, nâng trong tay trịnh trọng đưa trả long linh.

Tĩnh lại hành động như vậy, đối với Long Linh mà nói tự nhiên là chuyện vui trời ban! Tuy nội đan Long tộc này của hắn không giống hồ lang thế gian phải chết, nhưng dù sao cũng hao tổn công lực. Cho dù không so đo những chi tiết này, cũng coi như là vô cùng nhục nhã. Bởi vậy, khi bắt chuyện rồi, không nói hai lời đem Long Đan trả lại cho hắn ý niệm tham luyện, Long Linh Tử tự nhiên hết sức cảm kích. Lập tức chủ thượng đều vui vẻ, lúc trước song phương không khí lúng túng giờ đã hoàn toàn biến mất.

Có Long Linh dẫn dắt, chúng thần Nam Hải tự nhiên vân du cảnh hành, lúc này những xà nhà của Nam Hải liền theo đám người đó đến trong đại trường Long Vương gặp nhau. Sau khi thoáng uống vài chén ngọc dịch quỳnh trà, Bá Ngọc vào trường trước liền nói về công việc nạp hàng của Vân Trung Quân. Long Thần công tử một mực cung kính dâng hàng thư cho Tứ Độc thị thần bên cạnh, do bọn họ chuyển cho Vân Trung Quân, mời hắn điều khiển một số.

Nói ra lúc này trên giá sách chính thức, trong cuốn đều dùng bùa phong. Thân phận như Nam Hải Long tộc, miệng bùa trên sách đều dùng bùa màu tím quý giá nhất, phía trên lại đề lên hình Phượng Hoàng, mười phần tinh mỹ. Chờ Vân Trung Quân tiếp nhận biểu sách bá ngọc, nhìn thoáng qua đồng bùa Kim Phượng Tử trước miệng, liền thuận tay phá vỡ phong hầu, đem quyển sách ngọc giản đặt ở trước bàn đọc.

Chỉ thấy quyển hàng thư này cuộn lại, thật ra chia làm bốn phong. Tấm thứ nhất là Nam Hải hàng phục chính thức thông cáo, phong thứ hai là “tội chiếu” của Bá Ngọc, phong thứ ba là hành văn từng trải chiến tranh dành cho Mạnh Chương gây họa, cuối cùng phong là Nam Hải bồi thường vật tư, bồi thường kỹ càng cho Huyền Linh.

Trong bốn phong hàng này, văn cáo chính thức kia tất có công văn, chỉ theo lệ cũ, không cần nói tỉ mỉ. Mà điện chiếu tội lỗi

của bá ngọc gì đó cũng đi ngang qua, chuyện khởi nguồn đại chiến Nam Hải này cũng không có quan hệ gì với hắn. Có tội này đã chiếu, bất quá bởi vì hắn hiện tại là thống lĩnh Nam Hải mà thôi, đại khái cũng là tượng trưng cho ý nghĩa. So sánh những văn tự phạm tội của chiến tranh., Xem như có vật này, mặc dù tìm từ tàn nhẫn, cái gì tâm như ong vò, tính so với sài lang, râu quai nón tà ác, vọng hại trung lương, thần nhân cộng tâm chung kiêu ky., Thiên địa bất dung, những từ ngữ này đặt ở trên người Mạnh Chương, đại khái cũng không oan uổng hắn, bất quá, danh sách tội ác Mạnh Chương liệt bài này cũng có hơn trăm điều, rậm rạp liệt kê xuống, thật sự là nhiều như lông trâu. Những tội danh này Vân Trung Quân đại khái nhìn, rất nhiều chính là khoa trương lời nói, tội danh thù dết, ngược lại có chút oan uổng cái tiền thủy kia.

Ví dụ như Tứ Độc Long Quân nhìn thấy một cái:

“Boanh tử (Chỉ Mạnh Chương) sinh ra tức là tà dâm, tâm cung tên “Lâm Truy”, đồng thanh với tứ độc công văn phương phương, tức biết ý tứ không an phận, nhìn một cái là biết hết!”

Lão Long Quân này nhìn thấy bèn cẩn thận suy nghĩ, lập tức nhớ lại tên của Lâm Truy trong Nam Hải Long Vực này trước khi ra đời tôn nhi của mình, lại cắt đi hơn tám mươi giết, còn lại cũng tương tự như vậy, sau đó có thể cho ra tứ hải, hiểu Tứ Độc Huyền Linh không phải động binh đao.

Ngoài ra, cuối cùng lại thấy Bá Ngọc hiển thân lên mặt đất Nam Hải chiến bại bồi thường danh sách, trong đó tất cả đều là kim trân bảo ngọc, số lượng kinh người. Hóa ra trong biển cả này rất dễ có trân bảo, Long cung kia từ xưa đã là nơi giàu có nhất thế gian, bởi vậy danh sách bồi thường này đúng là rục rở muôn màu, cái gì mà Hoa Thiên Ngọc Dao, Tử Bối Lâm Điều., Huyền thúy bích, minh châu san hô, tơ lụa, bể gấm lụa, đủ loại vật trân kỳ không thể so sánh, nếu thật so sánh thì đâu chỉ có phú có thể địch quốc! Vì thế khi long quân ngự lãm, liền mở miệng nói đứng bên cạnh dùng mắt nhìn nhau, cũng vô pháp tự khống chế mà nuốt nước bọt, mười phần thêm thường.

Có điều, những thứ này khiến tiểu tử hậu sinh thập phần động lòng, lão long quân giàu tứ bạo kia lại không quá để vào mắt. Có muốn nhận bồi thường không, lão long quân đã sớm tính trước rồi, lúc này chỉ nhìn một chút mà thôi., Liền đem sổ sách đưa trả bá ngọc, thanh minh những bồi thường này không cần, còn đều trả lại cho các quân tốt tử chiến trong Nam Hải, xử lý tốt việc hậu. Về phần Tứ Phế cùng Huyền Linh khao thưởng, tự có Vân Trung Quân mở ra bảo khố Long Vương, khao khế tam quân.

Nói không chừng, sau một hồi nhường nhịn, Long Quân kia không ưa gì, cuối cùng đám người Bá Ngọc thấy ý hắc, cũng coi như thôi. Cứ như vậy, tất cả quân thần Nam Hải ở đây đều thật lòng cảm kích, không có điều gì khác lạ. Xử lý xong những công việc giao hàng địa văn, trong rồng dẫn người ra khỏi doanh trướng, đợi trước đại trướng, Long Quân đột nhiên hiện ra pháp thân, toàn thân kim thái lượn lờ, tường vân bay lượn, bay trên không trung, lớn tiếng tuyên cáo với tướng sĩ bốn phía:

Chiến sự Nam Hải từ đó kết thúc!

Tiếng nói vừa dứt, cả biển sôi trào, bất luận địch ta hai bên, Nam Hải, tứ côn hay là huyền linh người đều cổ vũ, mỗi người đều vui vẻ, vô luận nhân thần, hoặc là kinh, Thiên, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, oánh, oánh, điệu (Tiết kiệm số lượng Ngư thú). Lân Thiên Kỳ tộc, vũ vạn kỳ danh. Trên trời dưới biển, cả đám cùng vui mừng!

Lúc bãi binh thu hồi, minh ước thời đồng tâm, sớm đã liệt đội quân nhạc, kim, thạch, trúc, cương, thổ, mộc, minh cổ chấn hải dương, vang lên tiếng Lãng Vân, ngàn người ca, vạn người cùng vui, thương hải tề hoan!

Lại nói tới Vân Trung quân, khi tất cả mọi người đều phấn khích, hơi bình tĩnh thì ở trên không trung sẽ tuyên ngôn với tướng sĩ ba phương một lần cho thấy tâm tích của mình. Khác với văn từ phong cách lịch sự cổ xưa của Tụ Văn tứ hào tứ liễn, lần tuyên thệ này hắc chỉ dùng ví dụ bình thường để nói rõ.

Vân Trung Quân nói, xung quanh Cổ Tuyền cốc, có nước biển màu mỡ, trong đó hải lý sum suê, tảo biển rậm rạp, vì mỗi nhữ phong phú, du ngư lui tới, tự nhiên tự đắc. Bao năm qua như vậy., Có một ngày mấy viên mật biển bay tới, đặt chân ở chỗ này. Mọi người đều biết, Hải Đảm tính thị Hải Đái Hải Quyết nhất, ăn uống chưa tiết tấu. Mà mật biển lại toàn thân gai cứng, bơi trên bãi biển Nghiêu Cốc cũng không có thiên địch, thế là chúng nó liền gặm ăn rong biển, không tiết chế chút nào, cũng sinh sôi lượng lớn. Không qua mấy năm nữa., Liền làm cho Nghiêu Cốc vốn phiêu diêu, mỹ lệ phì nhiêu dần dần hoang vu, du ngư nhao nhao chạy trốn, rong biển diệt sạch, cuối cùng đáy biển nơi cạn thành hoang vu cát sỏi, chỉ còn lại có mật biển không thức ăn. Vì thế chúng cũng tử vong rất nhiều, cuối cùng lúc thoát đi, chúng nó cũng chỉ có số lượng lúc trước.

Vân Trung Quân nói, điều này hiển nhiên cho thấy, Thủy Hậu lúc trước của bọn họ có dã tâm độc bá thiên hạ như vậy, không thể thực hiện được. Không chỉ trong quá trình ảnh hưởng sinh linh, cuối cùng cũng chỉ làm ngược lại thương tổn mình. Lại như trong biển rộng., Nơi dòng nước ấm hàn lưu giao có thể mang đến mỗi ăn phong phú, tứ hải tứ vương, thậm chí man hoang đại địa chủng tộc chỉ cầu cùng tồn tại khác nhau, bảo trì độc lập giao hòa với nhau, hữu nghị ở chung, mới có thể sống sót tốt hơn trong thiên địa sinh tồn này, vui vẻ phồn vinh.

Có lẽ đối với đại đa số Hải tộc mà nói, lúc trước rất nhiều tuyên truyền, đều không giống như bây giờ ngôn từ đơn giản đã động lòng người. Hành động này của Vân Trung Quân nhìn như hạ bút thành văn., Chỉ cần dùng ngôn ngữ thô thiển đi qua Tứ Hải thông hành nói ra, liền làm cho rất nhiều Nam Hải tộc mới hàng vui lòng khâm phục. Mà những quyền thần hiển quý không thể nói là không thể thuyết phục, cũng ở trong lời nói bình thản của Vân Trung Quân đạt được thứ mình muốn, nhất thời đối với tiền đồ vô cùng yên tâm.

Có đi nói chuyện phiếm một chút, không nói đến việc tế tự vui mừng sau đó, ước chừng gần chạng vạng tối, lại có sứ giả Chúc U Quỷ Phương đến đây tìm hiểu tin tức bên ngoài Long Vực. Thoáng hỏi một chút, nguyên lai là Chúc U Quỷ Mẫu

nha đầu Tống Quỷ Vương của Chúc U Quỷ Mẫu kia., Sai người đến xin thông báo việc quỷ phương bị đầu hàng. Lại nói tiếp, Chúc U Quỷ Phương kia cũng là một phương giao chiến, Nam Hải cũng phải tuyên bố quy hàng. Nhất là Quỷ Linh Uyên kia còn chưa quyết định quy về một mối, tự nhiên phải bàn bạc kỹ càng. Bởi vậy có rất nhiều chuyện, mà vợ chồng Quỷ Vương kia vẫn nhận ra là trường bối, đối mặt đại sự như vậy tự nhiên phải tìm hẩn đi thương nghị chủ trì.

Nghe thấy Quỷ Phương thỉnh cầu như vậy, lại thấy bọn họ trình trọng phái tới một đội sứ giả, không phải để thương lượng chuyện hòa đàm với Nam Hải, lại chỉ là đơn giản mời chính mình tiến đến quỷ phương thương nghị, mở miệng liền có chút dở khóc dở cười. Lúc này hẩn liền đuổi những sứ giả kia trở về, chậm trễ một chút, cho đến khi màn đêm buông xuống, lúc hoàng hôn mới cởi ra, đi làm chuyện lớn mà Vân Trung Quân vừa nói.

Thì ra buổi trưa Lão Long Quân từng lên thương nghị với hẩn, nói cho dù hiện tại bị giảm đi, Nam Hải lại thay đổi chủ ngọc mới, nhưng Mạnh Chương kia xử trí như thế nào vẫn rất quan trọng. Theo lời lão nói, lấy ánh mắt của lão nhìn Mạnh Chương, cảm thấy tên này hồ lang thành tính., Pháp lực sâu không lường được, lại từng ở trong Quỷ Linh Uyên rất lâu, không được phép xảy ra biến cố gì. Bởi vậy, cho dù Bá Ngọc cùng Long Linh cực lực cam đoan đã đem hẩn hạ được áp giải tại đáy biển tư liêm canh phòng cẩn thận, hẩn vẫn còn lo lắng. Bởi vậy, hẩn muốn xin thông báo mau chóng mang nhân thủ đắc lực, cần phải tra xét kỹ nơi giam giữ Mạnh Chương tù nhân ở Nam Hải, nhìn xem có phải thật sự bảo đảm không.

Thế là, khi mọi việc đã xong, đến lượt chương đăng bắt chuyện liền mang theo đám Võ Tiều Thần vũ dũng du ngoạn, Long Linh của Bá Ngọc đích thân dẫn dắt đi tới chỗ tư nhân giam cầm Mạnh Chương.

Một đường tiến lên, vốn dĩ im lặng không có chuyện gì. Chỉ là đang lúc vị Thủy Hậu bá Ngọc kia chuyên tâm dẫn đường đi về phía trước, chợt nghe thiếu niên một thân mặc nhung trang bên cạnh đột nhiên mở miệng nói chuyện với hẩn:

“Thủy Hậu đại nhân —— “

“Hửm?”

Nghe vậy bỗng lên tiếng, bá Ngọc ngậy người, lại nghe thấy hấn còn xưng hô mình là thủy hầu đại nhân, liền có chút nôn nóng:

“Tĩnh Ngôn huynh, cái gì mà Thủy Hậu đại nhân, không cần phải khách khí như vậy! Giữa ta và ngươi, chỉ cần xưng hô huynh đệ với nhau. Chờ tương lai không lâu nữa, ngươi sẽ ở rê Tứ Độc Độc, theo bối phận tộc phổ mà nói, ta và ngươi là cùng thế hệ, không cần khách khí.”

“A! Thật sao...”

Thấy bá Ngọc tinh tế luận thân thích, bắt chuyện hơi đỏ mặt, không nói chuyện tỉ mỉ với hấn, chỉ lo tiếp tục nói chuyện:

“Mấy chuyện đó sau này bàn, Bá Ngọc huynh, kỳ thật hiện tại tiêu đệ có chuyện gấp cần nhờ ngươi giúp đỡ!”

“Ồ? Có chuyện gì?”

Không ngờ tĩnh ngôn còn có việc cầu hấn, bá ngọc ngược lại có chút kinh ngạc, lập tức cam đoan:

“Tĩnh Ngôn huynh xin nói rõ: Cho dù là xông pha khói lửa, ngu huynh nhất định là không chối từ!”

“Là như vậy, Bá Ngọc huynh ngươi hấn đã biết trong La Phù Sơn ta có một vị bằng hữu, bị Mạnh Chương làm hại, lại bị bắt đi di thể, ta liền muốn hỏi, ngươi có biết Tam đệ ngươi an trí nàg ta ở nơi nào không?”

“Ách... “

Nghe hấn hỏi như vậy, vị quý công tử xuất thân từ Kim Ngọc chi tộc nhớ lại chuyện cũ, ngược lại ngần người, trong lòng kinh ngạc nói:

Chẳng lẽ hấn thật sự thương tiếc nữ tỳ kia? Không có khả năng! Nếu nói nữ tỳ, thân mật cũng là hạ nhân, làm sao lại lo lắng ruột gan đến giờ? Thật sự là kỳ quái!

Long công tử nhất thời trầm ngâm, không phát giác trong mắt nam nhân bên cạnh, nước mắt đã óng ánh.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi là mười vạn Chu Nhan Thập Tuế Huyết Chương, thiên địa bất tỉnh, trở về mưa gió tràn đầy khóc thút thít.

Gò Hái Long Thần Đại thái tử đột nhiên nghe hiểu chuyện hỏi, cũng có chút kinh ngạc. Loại người bất động thanh sắc làm đại sự như vậy thật ra thể tình rất đậm bạc, thật không lý giải nổi chuyện này.

Hình dáng như “Phàm nhân” tâm tình. Cái gì mà thương yêu tỷ nữ, thương tiếc đồng môn, những cái này theo hắn thấy đơn giản chỉ là cơ kiến công lập nghiệp. Có lẽ lúc trước có nguồn gốc triệu tập, nhưng tuyệt đối không phải là chính quả niệm không quên nghiêm túc đối đãi. Cầm tay lên ngực tự hỏi, mặc dù mình cũng có bia nữ nhân tri kỷ; băng nga kia, bình thường vì mình hạ cờ mà lui tới bồn tẩu, bản thân mình cũng rất yêu thích., Tương lai đại hôn, cũng không ngại nhận làm thiếp. Bất quá, đây đã là mình có thể cho nàng thiên đại vinh quang, muốn nói như thế nào để tâm, chưa hẳn. Ví dụ như còn sống như thế, nếu như có một ngày nàng chết, vô luận chết như thế nào, nỗi khổ của bản thân tuyệt sẽ không vượt qua một ngày.

Bởi vì tâm cảnh như vậy, khi hắn thấy cảnh tỉnh ngôn chân lo lắng, bộ dáng thất hồn lạc phách, ngược lại có chút động dung; vừa thầm lấy làm kỳ, vừa mở miệng nói: “Luôn không biết Tỉnh Ngôn huynh dùng tình đến tận đây, thực làm ngu huynh khuất phục. Bất quá tại hạ cũng có một chuyện không rõ ràng, tuy rằng chuyện này lớn lao, nhưng cũng chỉ là đôi lời nói mà thôi, sao tỉnh Ngôn huynh không nói sớm nói rõ ràng?”

Đoạn thời tiết này tuy rằng đã tỉnh ngôn giống như phàm nhân, nhưng so sánh một bên là người thắng, một bên là hàng người, bởi vậy khi Bá Ngọc nói thao túng cũng mang theo ba phần nịnh hót. Nghe hắn hỏi như vậy, cũng trả lời rất thẳng thắn: “Huynh đài có điều không biết, mặc dù việc này tiểu đệ bận to chuyện đã lâu., Nhưng đại sự hôm nay quan trọng, vẫn không tìm được cơ hội nói tới. Huống hồ hơn nửa năm qua, lấy ác phạt nghịch, gió qua mưa, những bạn cũ bằng hữu, phụ

huynh chiến tử cũng không ít, không phải chỉ mình ta thương tâm, không dám hỏi sớm.”

Bá Ngọc nghe xong, âm thầm gật đầu, tuy không cho là đúng với đoạn tình si này của hắn, nhưng lại kính hắn biết rõ đại nghĩa. Bá Ngọc Tâm nói, trách không được ngay cả Vũ sư công tử cao ngạo như vậy, cũng hướng về người này cúi đầu, xem ra tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Lúc này hắn cũng không hỏi thêm nữa, liền kể lại tất cả tình hình thực tế, để bắt đầu an tâm. Đối với việc này tuyệt hợp lý., Hắn đã sớm có sắp xếp. Dù sao trong Tứ Độc Tự Văn mấy lần nhắc tới việc giết người bắt thi như Mạnh Chương. Hắn không thể không dụng tâm. Rất nhiều ngày qua hắn đều âm thầm phái người theo dõi động băng hàn được đặt trong động băng tuyết, mỗi ngày đều phải bẩm báo với hắn tất cả gió thổi cỏ lay xung quanh. May mà, ngay hơn một canh giờ trước, người hầu kia còn tới bẩm báo với hắn, nói hàm băng lạnh vẫn bình thường!

Nghe Bá Ngọc nói như vậy, một tảng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng coi như đã đánh lạc hướng hắn. Lúc này liền chuyên tâm cùng mọi người hướng về bí địa đang giam cầm Mạnh Chương.

Chỉ là, đang lúc chuẩn bị tỉnh lại, nhóm người vội vã đi về hướng đông bắc Long Vực, nửa đường lại đột nhiên thấy rất nhiều võ sĩ mặc áo giáp da xanh lam trước mặt. Xa xa nghe thấy liền nhìn thấy, những giáp sĩ long quan này chạy thẳng tới mũ giáp nghiêng nghiêng, thở hổn hển chạy đến phụ cận, quỳ xuống rầm rập, vội vàng bẩm báo đại sự trong nhà tù dưới lòng đất Mạnh Chương đã xảy ra.

Thủ lĩnh đám tuần tra đang lắp bắp bẩm báo, Khi Ngôn bá ngọc nghe được rõ ràng, thì ra chỉ trong chốc lát sau..., Theo thông lệ Doanh Long Lâm Vệ đến gần cái hang tù, phát hiện bên ngoài cửa động có vô số thi thể nằm ngang! Lần đầu tiên nhìn thấy, vị doanh tá này còn chưa tin tưởng ánh mắt của mình. Chờ định thần lại, các loại binh giới to gan chạy vào trong động quật sâu thẳm kia., Phát hiện trên thềm đá xoắn ốc kia đã chết đi càng nhiều thi thể. Đi đến trước huyệt sâu dưới

đáy biển của Tỏa Mạnh Chương, các xác chết cạnh tranh nhiều như vậy đều không tìm thấy một người sống. Chúng chạy đến trước phòng giam, nhìn thấy người sớm đã trống không, chỉ để lại mấy cái hàn thiết trên mặt đất đánh cho nàng ta thành xiềng xích!

Nghe kịch biến như vậy, tất cả mọi người kinh hãi biến sắc. Bất kể như thế nào Mạnh Chương cũng là biểu tượng; nếu bỏ chạy, cũng không biết sẽ sinh ra tai họa gì. Về phần Bá Ngọc, bọn người biết chuyện cũng không kịp hỏi kỹ, liền nhanh chóng chạy tới địa điểm xảy ra chuyện.

Đến bên ngoài cái hang bí mật kia, quả đúng như lời Long Lân vệ vừa nói. Ngoài cửa hang động đen ngòm, khắp nơi đều là thi thể ngang dọc. Từng sợi máu tươi, lượn lờ như rong rêu, lẳng lẳng tung bay trong ánh biển mỏng manh, có vẻ cực kỳ quý báu. Chờ đến gần tập trung lại liền phát hiện những võ sĩ làm nhiệm vụ mặc dù vết thương tràn đầy máu tươi., Miệng cũng mở thật lớn, giống như trong nháy mắt bị móng vuốt sắc bén hung ác của mãnh thú nào đó mạnh mẽ bẻ ra, nhưng nếu cẩn thận xem xét, liền phát hiện da thịt xung quanh miệng vết thương đều thập phần trơn bóng, chỉ có chút biến sắc. Cẩn thận dò xét, tỉnh lại liền phát hiện tất cả da thịt này đều ngưng kết, nhìn không ra cơ thể ban đầu.

Lại nhìn vào nước biển mỏng manh bên cạnh những vết thương đó, tất cả đều tê tê rung rung động, bốc lên vô số bong bóng Địa Khí thật nhỏ, sau khi tỉnh lại liền hoài nghi những vết nứt ở chỗ cát này đều đã bị nóng rực cháy. Lấy tay kiểm tra, quả nhiên là như thế! Thoáng nhìn qua thi thể của thị vệ qua., Nghe vậy, đám người Bá Ngọc vội vàng đề phòng nhảy vào trong động quật ngầm đen kìa. Quả nhiên, dọc theo thêm đá xoắn ốc xoay quanh mà xuống, ven đường lại chết rất nhiều võ sĩ cầm đao cầm kiếm. Xung quanh bọn họ, mảnh vụn còn rơi lả tả trên đao búa., Xem ra cũng đã trải qua chút chống cự. Lại nhìn tình hình vết thương của bọn họ, so với thi thể bên ngoài hang động cũng khác nhau một trời một vực. Thấy vậy, nghe lời và bá Ngọc cũng không dám chậm trễ, tất cả đều cầm đao kiếm trong tay, cùng với rất nhiều người ở phía sau cẩn thận dò xét đáy hang.

Lúc này, dạ minh châu được khảm trên thạch bích ẩm ướt dọc đường vẫn tỏa sáng âm u, đèn đồng tạo hình phong cách cổ xưa trong đồng đăng vẫn sáng ngời như cũ.

Trên bầu trời của ngọn đèn dầu, thêm đá trong hang động được thấp sáng như ban ngày. Chẳng bao lâu sau, nhóm người đã tỉnh nói là đã đi tới trước cửa mật thất nơi chân núi giam cầm Mạnh Chương. Từ xa nhìn lại có thể thấy quả nhiên cửa phòng mở toang. Trên vách đá không có một bóng người, chỉ có rất nhiều sợi xích rải rác khắp bốn phía. Vừa chạy tới gần đã thấy mấy sợi xích dài có vài cánh tay lớn lấp lánh ánh sáng xanh lam.

Thấy cảnh này, bất chuyện không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, lúc này hần hỏi Bá Ngọc:

“Người xem Mạnh Chương kia đào thoát như thế nào?”

“Cái này...”

Nhìn thấy đặc hình trước mắt, lại nghe tỉnh ngôn hỏi, bá ngọc trên mặt không khỏi có chút xấu hổ. Bất quá hiện tại cũng không phải lúc so đo những cái này. Bá Ngọc hơi nghĩ một chút, liền mở miệng nói ra suy đoán của mình.

“Ta thấy hần ứng với ngoại nhân cứu đi. Không phải ta khoe khoang, nếu ta có thể thiết kế bắt giữ kẻ bất ngờ này, chỉ có sách lược vẹn toàn. Hần chỉ dựa vào bản thân mình thì tuyệt đối không thể đào tẩu. Vừa rồi người cũng nhìn thấy những vệ binh kia dù ở các vị trí tổn thương trí trí trí trí trí mạng, tất cả đều là mất mạng chỉ bằng một chiêu. Huống hồ chỗ bị thương kia phỏng quá... Nhất định là đang đánh nhau!”

Chính là một câu bưng tỉnh người trong mộng, nghe được bá ngọc nói như vậy, lập tức nhớ lại. Vài ngày trước Nam Hải bát đại phù thành quyền long chi cương đã bị Ma tộc đánh đổ, đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Mạnh Chương bị thương đào tẩu, đến nay không biết tung tích. Nghe nói đầu ngữ này được liệt kê là người đứng đầu Long Thần tám bộ., Vốn là phun Hỏa Thần Kiệt, được xưng liệt diễm thần trảo, chính là dũng giả nổi danh trong thần thú. Nghe nói một mình hần có năng lực tranh bách long. Hôm nay xem ra, trận chiến này thần

dũng vượt quá tưởng tượng; bại trận, ngoài trọng thương vẫn tiềm tích, xuất nhập long cung trọng địa như vào chỗ không người! Lúc này liền mở miệng nói:

“Bọn chúng vẫn chưa đi xa. Chúng ta mau đuổi theo!”

“Được!”

Hơn nữa, đề nén sự truy lùng chặt chẽ của bọn họ lại không đề cập tới. Lại nói đến tên Mạnh Chương vừa mới đào thoát kia.

Đúng như Bá Ngọc phỏng đoán, vừa rồi hẳn được người tâm phúc thích đầu rồng cứu. Bởi vì cái gọi là bách mật sơ ý, tuy rằng bá ngọc thận trọng, đột nhiên trước khi khó khăn một mực thao thao quang dưỡng tối nghĩa, cũng không tiết lộ một tơ một hào phong. Nhưng Mạnh Chương kia cũng không phải vật ngu xuẩn, hẳn làm sao không biết tình thế hiện tại giống như ngồi ở miệng núi lửa., Tuy rằng chỉ cảm thấy âm lưu lưu quang tụng niệm, không rõ cụ thể cụ thể, nhưng cũng thỉnh thoảng đề phòng. Bố trí một ít đề phòng cử động. Vốn, nếu không phải không ngờ tới trưởng huynh kia tâm cơ lại thâm trầm như thế, mình đầu bẳng súng thần lại âm thầm lặp đi lặp lại, nếu không cũng sẽ không đơn giản thúc thủ chịu trôi như hôm qua.

Hôm nay hẳn có thể bỏ chạy, chính là người âm thầm đề phòng hẳn như vậy ban tặng. Mạnh Chương này giống như vị công chúa nghỉ ngơi ở Tứ Hải đường lúc trước, hòa vào Tứ Hải đường, vị trưởng lão giao phó cho nàng liên hệ, Mạnh Chương và người dưới trưởng hẳn tín nhiệm nhất là tiếng hò hét trong gian đại hội này cũng có phương thức liên hệ bí mật tương tự. Bất quá hình thức cụ thể lại khác với đám người Thượng Thanh. Thần nhân như bọn họ chỉ cần cảm ứng được là có thể cảm ứng được., Không cần phải cảnh báo, các đồ vật này đều có phương thức liên hệ thần bí của họ. Tại thời điểm thế cục nguy nan suy sụp, Mạnh Chương đã ước định với đầu hống, vô luận như thế nào, hẳn mỗi ngày đều có ngày cùng đầu hống một lần. Nếu như ngày nào đó biết, hẳn sẽ không nói gì nữa.

Cho nên, ước chừng hơn nửa canh giờ trước, Đầu Thần Tướng gầm rú bị thương ầm nập nọ, sau khi biết chủ công xảy ra

chuyện, liền dựa vào cảm ứng thần bí tìm được hang sâu nhất Mạnh Chương kia, hợp lực giết chết tất cả thị vệ, lao đầu vào trong phòng giam, đập vỡ khóa xương trên bàn tay Mạnh Chương., Hấn cứu Long Đàm Hồ Lục ra. Đương nhiên, Long Lâm Vệ tinh nhuệ của Long cung cũng không phải là người hiền lành gì, tuy rằng lúc đó toàn bộ mọi người ở đây đều bị hấn giết chết, nhưng cuối cùng lúc rời đi, vết thương trên người hấn cũng chồng chất, máu me đầm đìa, không đành lòng đánh cuộc.

Nói đến cái chương cùng tiếng đầu rồng, hiện tại trên mặt biển, Long vực lấy nam ước hai ba trăm dặm hoảng hốt chạy trốn tới tấp trên mặt biển, chính là sóng to gió lớn mãnh liệt, trong Hắc Ám Vân Thiên chẳng biết khi nào lại nổi lên mưa to, cùng sóng gió đổ ập xuống thân thể bọn họ thụ thương. Mưa to trong mây đen trút xuống, giúp chủ thần hai người này cọ rửa vết máu trên người, lại giống như từng cái roi màu bạc hung hăng quật lên người bọn họ.

Cứ gian nan bôn ba như vậy, bởi vì trên người thụ thương không thể lên vào biển sâu tới sâu áp lực thật lớn, lại không thể bay ở mây không làm người khác chú ý, đầu cũng như vậy đành phải cộng Mạnh Chương ở trời cao ngoài biển đầu đá với mưa gió. Mưa gió kiêm trình gấp rút., Non nửa nén hương mới chạy ra phía nam mấy trăm dặm, cuối cùng đầu cương cũng có chút kiệt sức, liền ở trong phong lưu biển rộng tây nam tìm đến một chỗ tiểu đảo hơi có thể tránh gió, đặt chủ công toàn thân vô lực ở dưới một cây non, để hấn dựa vào thân cây nghỉ ngơi.

Một đường chạy như điên đến đây cuối cùng có thể nghỉ chân, đầu hào liền quỳ gối trên đầu Mạnh Chương, hỏi:

“Chủ công, hiện tại cảm thấy thế nào?”

“A...”

Mạnh Chương thở ra một hơi dài, thoáng nhúc nhích tứ chi, lúc này mới thấp giọng đáp:

“Tốt hơn nhiều... Nghỉ ngơi thêm một chút nữa, ta liền có thể hành động rồi... Ai!”

“Chúc mừng chủ công, vi thần kia liền an tâm!”

Trong mưa gió thê lương, thần tử trung thành tận tâm giả bộ đáng tươi cười, nhưng trong lòng lại hết sức khổ sở. Mới vài ngày không gặp, đã là long trời lở đất, thủy hậu luôn hăng hái trước mặt mình, lần này gặp lại lại thì âm trầm lạnh lùng mở miệng., Chính là than thở, ngay cả một câu mắng chửi cừ hận người người cũng không có. Tại Cô Châu mưa gió tạm thời nghỉ ngơi, ngẫu nhiên phía chân trời điện quang hiện lên, có thể nhìn thấy trên mặt thủy hậu sớm đã hốc mắt hăm sâu, một mảnh tiều tụy, tìm không ra thần sắc cương nghị.

“Ai ui!”

Mạnh Chương như vậy, đấu sao có thể cảm động đồng cảm? Cùng là người lạc ở chân trời,غمغم lại đã tao ngộ mấy chục ngày qua, mãnh tướng tam quân ngày xưa dũng mãnh cũng chỉ thở dài một tiếng. Chỉ là trong miệng than thở, nhưng lại không dám lớn tiếng, sợ chủ công khổ, chỉ đành hàm hồ hô lên tiếng gió, cho nên lúc này trong lòng Đấu Cương càng thêm bi thương, nhưng không thể không ầm ầm tiếng rên, giả vờ vui vẻ nói:

“Chủ công, hiện tại chúng ta cũng nên rời khỏi miệng cọp rồi nghỉ ngơi một chút, chúng ta liền lên đường, trốn đi hải ngoại té tác mưu đồ, không biết Đông Sơn tái khởi!

Tuy nói miệng là như vậy, nhưng trong lòng Đấu Miểu lại vô cùng lo lắng, rời khỏi hiểm cảnh? Còn rất sớm! Đừng thấy biển rộng mênh mông này, bốn phía mây trời trầm thấp mưa ngầm bay loạn, nhưng cách hiểm không chỉ vạn dặm! Trên đường biển mấy trăm dặm, đối phương râu quai nón đã đến, rong biển khắp nơi, đều có thể là tai mắt của kẻ địch. Cho nên mặc dù ngoài miệng nói rất thoải mái, nhưng đấu đá ngầm lại hận không thể mọc hai cánh sườn, cõng chủ công lập tức bỏ chạy.

Đang lúc tướng quân lo lắng, lại nghe thủy hậu mở miệng:

“Tranh Côn Bằng, lần này cảm ơn ngươi.”

“... Chủ công cần gì khách khí! Đây đều là bổn phận của thần tử! Vi thần —— hừ! Đám loạn thần tặc tử kia, mỗi người nên

giết nên róc thịt, một ngày nào đó còn có thể lặp lại, ta đấu dữ một cái đem bọn chúng bằm thây vụn đoạn, lấy ra cho chó ăn!”

Nhắc tới câu nói, lại nghĩ tới tặc tử gian thần mượn gió bẻ măng, đám tặc tử hung ác kia liền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một trao giết chết bọn chúng ngay lập tức.

“Thôi.”

Long Tướng cầm phần, Mạnh Chương khoát tay áo chặn lại lời chửi bới của hắn, trầm giọng nói:

“Đấu Cương, những chuyện này để sau chúng ta nhắc lại, hiện tại chúng ta không thể trì hoãn nữa, phải lập tức đi thôi!”

Dứt lời, thủy hầu vốn sững sờ chết dờ bỗng nhiên đứng dậy, tuy rằng thân hình xiêu vẹo, nhưng có thể đứng vững, không cần người đỡ.

Thấy được chủ công khôi phục khí lực, đấu tranh vừa mừng vừa sợ, vội vàng tiến lên, nửa nâng nửa nhảy, rời khỏi Cô Châu, cùng Mạnh Chương chạy thẳng về phía nam.

Cứ như vậy lại đi một lúc, trong mưa to gió lớn chợt nghe chủ công bên cạnh nói:

“Đấu Cương, có phải người thống hận bọn loạn thần tặc tử kia hay không?”

“Đương nhiên!”

“Tốt lắm, hiện tại bốn tọa có một biện pháp, không quá mấy ngày liền có thể kêu loạn tặc Hợp Hải chết không có chỗ chôn!”

“Thật sao?!”

Nghe Mạnh Chương nói vậy, đấu gà vừa mừng vừa sợ, không đề phòng dưới chân ngược lại lão đảo một cái, thiếu chút nữa mang theo chủ công ngã vào trong sóng biển. Định định thần, ổn định thân hình, lại nghe chủ công tiếp tục nói:

“Muốn làm phép này, nhất định phải mau chóng chạy đến Thần Chi Điện.”

“Không thành vấn đề!”

Chủ Bàng lên tiếng trả lời, cũng không hỏi nhiều nữa, lập tức quay đầu đường, dưới chân sinh gió, một đường đầy sóng chạy thẳng về phía đông nam biển. Lúc này Long Tướng đã như đổi thành một người khác, mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn, chỉ cảm thấy câu nói chủ công vừa rồi giống như một loại linh đan diệu dược, đã đem tất cả thương tích trên người hắn đau đớn lập tức chữa khỏi.

Chỉ là, cái gọi là “Phúc Vô Song đến, họa vô đơn hành”, chính là đang rống lên, hai người Mạnh Chương tăng nhanh tốc độ đuổi theo Quỷ Linh Uyên phía đông nam, chợt nghe sau lưng dị hưởng đại phóng, âm vang như mặt biển nổi lên cơn lốc. Ngay sau đó, liền cảm giác trong thiên địa hắc ám sáng ngời, trong lúc hoảng hốt giống như thoáng chốc đã đến, bốn phía đều là quang hoa nhấp nháy.

Đột nhiên thấy dị trạng này, đấu tranh, Mạnh Chương biết không ổn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chục cột sáng trắng phóng lên trời, sau đó lại chiếu rọi bốn phía, hào quang đi tới đâu, khắp nơi trong biển đều sáng sủa!

Truy binh đã đến!

Dưới sự kinh hãi, Đấu Cương vội vàng nâng Mạnh Chương hạ thấp thân hình, ẩn trong kinh đào hải lãng lực tránh bị thần quang kia dò xét đến.

Tuy rằng phản ứng mau lẹ, nhưng không biết có phải do lúc trước bị chiếu chiếu hay không, biển rộng mênh mông to lớn như thế, truy binh phô thiên cái địa kia lại chỉ đuổi theo bọn họ bên này. Sau một lát, đấu tranh đã nghe thấy thanh âm nhấm nháp khàn khàn đặc hữu của Hải tộc đại tác, giống như gió lốc biển gầm cách mình càng ngày càng gần.

“Chủ công!”

Long Tướng nở nụ cười thê lương đối với vị chủ công cả đời cống hiến kẻ sinh bên cạnh, nói:

“Mời ngài đến ruộng Thần trước, Dung Vi Thần muốn ở lại nơi này rồi sau đó sẽ hoạt động gân cốt, sau đó sẽ chạy tới hội hợp với ngài.”

“... Được.”

Thủy Hậu cũng không nói nhiều, chỉ ứng tiếng, liền rời khỏi đầu li trái phải.

“Đông!”

Ngay lúc đầu liền đang muốn xoay người chuyên tâm nghiên dịch, lại chợt thấy chủ công vô thượng thân võ vô cùng cương cường của hắn, lại bỗng nhiên đảo người hạ bái, ở trong một mảng phong ba bão táp lấy đầu sóng, “Khắc khắc” đập đầu mấy cái với mình! Mà Long Tướng trợn mắt há hốc mồm chưa kịp phản ứng, Thủy Hậu vừa mới đập đầu liền đã nhẹ nhàng bay lên, cũng không quay đầu lại chui vào trong mưa gió đầy trời kia!

“Chủ công...”

Trong chốc lát, phảng phất cổ họng có thứ gì đó chặn lại, đầu hổng nghẹn ngào, trong chốc lát khóc không thành tiếng!

Tiên lộ khói bụi khói bụi tầng thứ hai mươi vạn Chu Nhan mười vạn huyền cơ như ngộ ra, lại sợ thành kết họa thai.

oanh động bốn phương Quỷ Linh Uyên Thần Chi Điện, vô luận tên thần quý, chỉ là một trong những vực biển hơi có chút khác lạ ở Nam Hải mệnh mông.

Bên trong Quỷ Linh Uyên, cả ngày gió lạnh gào thét, nước đen xoay quanh, dù là ban ngày cũng có thể nghe thấy tiếng quý kêu thê thảm, bởi vậy không chỉ có sinh linh trong biển lui tới mà ngay cả chim biển trên trời cao cũng trông thấy hải vực đen kịt thâm sâu này, sớm đã lướt qua, không dám tới gần.

Lại nói đến ruộng của Quỷ Linh Uyên Thần, khi Bá Ngọc đăng cơ trở thành Thủy Hậu mới, vào ngày hai tháng này, sau ngày hôm đó chính thức đầu hàng với Huyền Linh tứ đạo, Xi Quan Chủ chịu trách nhiệm trấn thủ vùng biển này cũng dẫn toàn bộ tộc nhân hướng Thủy Hậu mới thuận phục. Vừa xưng là hàng, bọn họ liền cho Bá Ngọc Long Linh phái tới ủy thác một nhiệm vụ đặc biệt, chính là tiếp tục thủ nghiêm ở Quỷ Linh Uyên, phòng ngừa bất luận kẻ nào xuất nhập —— đặc biệt Thủy Hậu mới vừa bị phế truất kia.

Ngoài ra, vì ngày xưa cùng nhau hỗ trợ phòng ngừa Quỷ Linh Uyên, một câu của Thôn Quỷ mười hai Thú Thần khá ngoan cố, đề phòng bọn họ có dị biến gì, Bá Ngọc cũng lệnh cho quan chủ Diễm Hà tương đối đáng tin bí mật giám thị bọn họ nhất cử nhất động.

Đương nhiên, những điều này đều là kế tạm thời. Theo kế hoạch của bá Ngọc Long Linh, sau khi hàng phục đại diện xong, long quân bọn họ sẽ phái tâm phúc tới Quỷ Linh Uyên thay đổi phòng ngự. Hiện tại chỉ vì mới đầu hàng, ngàn vạn điều, rất nhiều chuyện cũng không thích hợp lập tức thay đổi.

Bởi vậy, khi vị Na Tra thần ngự rình mỗi hai tháng liền đem chủ nhân cũ kiếp ra, tất cả mọi người đều bị đánh trở tay không kịp. Khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Chủ Diễm Hà Quan mới vừa nhận được mật lệnh, vừa mới bắt đầu cân nhắc điều chỉnh độ phòng bị cũ như thế nào, vị kia căn phòng bị nhất bỗng nhiên đến, thần không biết quỷ không hay, lặng yên lén vào Quỷ Linh Uyên.

Mất đi rất nhiều hoảng loạn không chịu nổi, mờ mịt vô giác không đề cập tới, lại nói bên trong Quỷ Linh Uyên này.

Quỷ Linh Uyên, tuy được Chúc U Quỷ tộc tôn là “Thánh linh chi uyên”, coi như cấm địa thánh địa của bọn hắn, nhưng nếu hỏi trong Thánh linh uyên của bọn hắn rốt cuộc có cái gì, bọn hắn đại khái lại không trả lời được. Diễm này, có một người lại có thể trả lời. Trong lúc mờ mịt, Mạnh Chương Tự lén vào sâu trong Quỷ linh uyên, xe nhẹ đường quen đi vào trung tâm thâm uyên.

Giống như bên dưới vẻ biểu tượng che giấu bản chất của sự rèn luyện ngược nhau. Đến mức trong Quỷ Linh Vực, nước biển bên ngoài không thấy màu đen mà chảy xiết, quỷ hiệu thể lương, ở đây thâm nhập sâu vào đáy vực của ngàn vạn nhận nguyệt thì toàn bộ đều biến mất. Những nơi có biểu tượng đồng thời cũng phải mất đi màu sắc, từ trần, mất đi động thái, thanh âm từ trần., Thậm chí ngay cả thời gian vĩnh viễn không ngừng nghỉ kia cũng cùng nhau trôi qua. Vốn là tiếng động lớn rầm rĩ, ánh sáng năm màu, tất cả đều quên đi; quanh thân một mảnh không minh, ngựa mặt lên không thấy trời, cúi xuống

không chạm đất, như thiên địa hỏi một tiếng, trong thương hải một mét vế, chỉ có thể cảm giác ra chính mình, không đến bất cứ giới hạn của bằng hữu thời không.

“Người đã đến?”

Chẳng qua trong nháy mắt, phảng phất như đáp ứng. Một cái chết lặng như hư vô ngưng kết đột nhiên kịch liệt rung chuyển nổi lên, giống như ráng màu rực rỡ, giống như vạn mã lao nhanh, giống như ngàn con chim cùng hót, thời không ngưng tĩnh như nước đã chết đột nhiên như đèn kéo quân mở miệng ở bốn phía, va chạm đè ép, Tự Di Ngô lui tới, tựa như sóng to gió lớn đánh vào cảm quan, khiến người ta âm ỉ muốn điên!

Trong tình huống cực kỳ tĩnh lặng như vậy, cực kỳ hẹp và cực kỳ nhanh chóng biến hóa, nếu là người thường, chỉ sợ sớm đã không chịu nổi kích thích kịch liệt như vậy, đã phát điên mà chết từ lâu rồi. Thế nhưng biến cố như vậy khó tránh khỏi Mạnh Chương, ở sâu trong một nơi khác của thời không mê mông mờ mịt như là Quỷ Linh Uyên, thần trí của y ngược lại trở nên đặc biệt không minh. Đối mặt với thần dụ truyền tới từ trong không trung. Mạnh Chương Thái thản nhiên trả lời:

“Đúng vậy, ta tới rồi!”

Thủy hậu ngang ngược kiêu ngạo, lúc này lại khiêm cung như nô bộc.

Chỉ là, khác với ngày xưa, Mạnh Chương từ bỏ ý định, đợi hồi âm trở lại. Lúc nơi cực địa cực loạn kia, không trung bỗng trở nên trầm mặc, phảng phất như trong đó chưa từng tồn tại bất cứ thứ gì.

Tĩnh mạch bị đè nén, giống như mãnh thú mở ra cái mồm to như bồn máu, nuốt chửng người ta; trong sự dày vò đau khổ như vậy, thủy hậu ngày xưa lo lắng bất an lại trấn tĩnh lạ thường. Chỉ lẳng lặng đứng lẳng trong hư không, thành kính nhìn về phía hư vô trước mắt, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng mắt lại vô cùng trang nghiêm.

Không ngờ ông ta lại trầm mặc hồi lâu như vậy, rốt cuộc Thiên quốc trong vực sâu cũng truyền đạt cần nói ra như vậy.

“Khảo nghiệm?!”

Thần chủ lúc trước trầm thấp trọng trọng bỗng nhiên ngưng cuồng cất tiếng cười to, âm thanh tế khí kêu lên:

“Mạnh Chương, sau này không có khảo nghiệm nữa! Người đã thông qua rồi!”

“Cái gì?!”

Chỉ nghe được lời dụ này, cố gắng bao nhiêu năm uống rượu của Nam Hải, chủ đường không thể tin vào lỗ tai của mình nữa!

“Đúng vậy. Người thông qua rồi.”

Giọng nói thiên biến vạn hóa của thần chủ trong bóng tối thần nhiên vang lên, vang lên bốn phía bầu trời đen trước mắt Mạnh Chương:

“Mạnh Chương, hiện tại người đã có thể ra ngoài thực hiện suy nghĩ của mình rồi.”

“Ý của ta là gì?”

“Đúng vậy, suy nghĩ của người là hủy diệt thiên địa này, đúng không?”

Thực tế Thủy hầu tâm ý quyết định, khi suy nghĩ thẳng thắn nhất trong lòng bị nói thẳng ra như vậy, thân hình hùng tráng kia nhin không được run rẩy một hồi, run rẩy vài tiếng, muốn phản bác, nhưng không nói ra được.

“Ha ha ha!”

“Thấy hãn như thế, trong bóng tối kia lại lần nữa vang lên tiếng cười điên cuồng chói tai sắc bén, như sấm sét giữa trời cao liên miên không dứt, oanh kích một cái: màng nhĩ con dân! Trong tiếng cười càn rỡ không kiêng nể gì như vậy, K,...” Thủy Hầu chỉ như con dơi hang dưới ánh mặt trời, bị ném xuống mặt đất, sợ hãi co rút lại, run rẩy trong vực sâu không đáy này.

“Được rồi —— “

Không biết có phải cảm thấy quần cảnh này hay không, thanh âm trong bóng tối chợt biến mềm mại ôn nhu, phảng phất mẫu thân hiền lành đang rỉ tai cùng con gái.

“Người đã ngo ngác như cũ, ta tới hỏi người hai vấn đề. Một là, Mạnh Chương, trong thế giới bên ngoài người, còn có người nào đáng để người lưu luyến?”

Nghe câu hỏi này, Thủy Hầu sợ hãi bất an bỗng nhiên bình tĩnh lại, trong đầu trong nháy mắt hiện lên rất nhiều bóng người, nhớ lại rất nhiều chuyện, trước sau bất quá sống sờ một lát, nhưng trong lòng hẫng lại như trải qua ngàn năm tuế nguyệt. Thật ra chỉ là một lát sau, khuôn mặt tiêu tụy của hãn chột cứng ngắc âm lãnh, đối mặt với Thần Vương trống rỗng, không chút sợ hãi đáp:

“Người lưu luyến... Có lẽ hiện tại đã không còn nữa rồi!”

“Ừm, rất tốt.”

Chợt xa chợt gần, âm thanh khắp nơi khuyến khích hãn một câu, lại tiếp tục hỏi:

“Một vấn đề khác. Mạnh Chương, người cảm thấy người đã từng làm. Sắp làm, là thiện hay ác?”

... Không giống như vừa rồi, nghe được vấn đề này. Mạnh Chương suy tư một lát, hoàn toàn trầm mặc.

“Ai...”

Trong u minh truyền đến một tiếng thở dài.

“Đứa nhỏ ngốc này, còn chưa tỉnh ngộ? Vậy bản thân sẽ giúp người điểm hóa.”

“Người phải biết, thiện ác tương đối, vốn không có lý lẽ riêng. Người muốn Tứ Độc lão long, lên tiểu nhi nhà Thanh, bọn chúng ra tay, đặc biệt làm tất cả những gì người làm. Có thể xưng “Thiện” không? Đương nhiên cũng có thể xưng là thiện; vân thiện, người chính là ác; vân ác, người mới là thiện. Thiện ác là đạo này!”

Có lẽ khúc mắc ẩn sâu trong đáy lòng kia vẫn luôn chờ đợi được người mở miệng, nghe mấy lời Thần Vương nói, chính là một lúc lĩnh ngộ, thân thể uy thế hùng tráng của Địa Long Hầu không ngờ lại khua tay múa chân, chẳng khác nào trẻ con!

“Sáng nghe đạo, sớm chết cũng được! Ta hiểu rồi!”

“Ha ha. Đừng nói mấy lời không may mắn này. Chết cũng không phải là người chết đâu!”

Ánh mắt trong tối tăm kia thấy thủy hầu lĩnh ngộ, bỗng nhiên lại giống bạn tốt tốt của mình vui vẻ nói:

“Mạnh Chương! Chờ người làm việc thiện như vậy, bản thân chủ sẽ cùng người ngao du vũ trụ. Đến lúc đó, ta sẽ trở tay thành tinh vân, lật tay làm trời mưa. Hắc động như mặc, gào thét quanh năm, cho người lĩnh hội “Thần linh” chân chính cái gì!

“Được!”

Lại chìm đắm vào cảnh tượng tuyệt vời đã dậy bài học từ lâu kia, Mạnh Chương giờ phút này đang sôi trào nhiệt huyết. Đã hạ quyết tâm, gã liền khom người bái phục, thành khẩn khiêm tốn thỉnh cầu:

“Nếu đệ tử đã khai ngộ, thành tâm thực ý thay Thần chủ điều khiển trước. Như vậy xin mời Thần chủ ngài hiện thân, giúp đỡ thần lực của ta!”

Vào thời khắc mấu chốt, hư không vô tận kia lại yên lặng một mảnh. Chỉ sau khi chờ đợi một thời gian dài, thần dân khúm núm mới nghe được một câu trên chọc:

“Người cái gì mà ta? Ta chính là người, người chính là ta đó!”

“A...”

Một câu tựa như sấm sét giữa trời quang, trong phút chốc Thủy Hầu Lạc Phách đột nhiên cảm giác được cả thiên địa đồng loạt hướng mình bức tới, trong cõi u minh kia phát sinh một ít thay đổi kinh khủng, trong giây lát đã thoát thai hoán cốt, rửa gân phạt tủy!

“Quả nhiên một mực si ngốc, còn xưng cái gì Thủy Hầu Hải Chủ. Cho đến hôm nay mới biết cái gì gọi là thần lực chân chính!”

Lúc này, Mạnh Chương nở nụ cười, nhìn vẻ hèn mọn lúc trước mà sợ hãi. Dương Mi hả giận, liếc mắt nhìn xung quanh, rốt cuộc không để thiên địa trước mắt vào trong mắt nữa. Vì vậy

hắn phát tay một cái, không chào hỏi một tiếng, xoay người rời đi.

Ăn xuống bên này không đề cập tới, lại nói Nam Hải Long Vực.

Từ Mạnh chương thoát đi, một đêm truy binh xuất hiện loạn, thám thính kỵ nổi lên bốn phía, Nam Hải thật lớn giống như tung xuống một cái vòng vô hình cự vòng, không bỏ qua sĩ quan nào cả.

Chỉ là dụng tâm như thế, lại cơ hồ không có chiến tích chân chính gì. Quân đội khổng lồ bận rộn cả đêm, cuối cùng lại bắt được mấy trăm mấy trăm binh sĩ Nam Hải bỏ chạy lúc trước đại chiến. Thực sự nói đến có cái gì thu hoạch, hay là Tiềm Kiếp Tử Lý cứu đi Mạnh Chương Đẩu Ly Long Tướng, bị truy binh phát hiện sau đó ngoan cố chống lại. Trước sau xung đột chống lại, đả thương người vô số, cuối cùng đành phải bắn trúng vạn tiễn của hắn mà chết.

Bận rộn suốt một đêm, đảo mắt đã tới thời điểm bắt đầu lộ diện. Đến lúc này, đại bản doanh Nam Hải Tứ Độc chỉ nhận được tin vô ích, không có công lao gì. Vì vậy ngay lúc biển khơi mới tĩnh lại, phía Đông dần dần trắng bệch, Tứ Độc Long Quân và Bá Ngọc Thủy Hầu sau khi cẩn thận bàn bạc thương nghị, quyết định phái đệ nhất mãnh tướng hai bên tự mình xuất động, lựa chọn tinh binh cường tướng, vội vàng tìm kiếm phía Nam Quỷ Linh Uyên.

Sau khi tĩnh lại liền bị gọi dậy từ giấc ngủ ngắn ngủi, trong lòng vẫn còn buồn ngủ, bước lên con Trích Thần Câu trắng như tuyết, dẫn theo thiên quân vạn mã xuyên thủng sóng nước, tiến quân vào chỗ sâu trong biển rộng u ám ẩm đậm kia.

Lúc này sắc trời vẫn còn sớm, nắng sớm mờ lung, bầu trời phía đông chỉ có chút màu trắng bạc. Một đám mây, ngẩn ra, vẫn như từng cây chùy đen đúc từ sắt đen lơ lửng ở giữa không trung, mang theo xung quanh từng đoàn sương mù âm lãnh, che đầy dưới biển cổ găng tỏa ánh mặt trời. Mặt trời chưa mọc, gió trời mệnh mệnh cuốn qua biển, trên mặt lại giống như gió lạnh ba chín tầng trời, đánh cho da thịt như đao cắt.

Lúc này giật mình cười ngửa, mặc cho gió sớm đập vào mặt, phi sóng bám vào vạt áo, lúc hành quân nhìn đám mây đen lơ lửng phía đông chân trời, nhin không được trong lòng liên tưởng:

“A, ai có thể đem một đám mây đen âm lãnh ảm đạm như vậy, không có bao nhiêu công phu lại có thể trở thành ánh bình minh sáng chói. Nếu hỏi ta ai là Thần Linh mạnh nhất trong thiên địa này, theo ta thấy, phải là mặt trời sáng tỏ vạn dặm này!”

Bên kia lập tức lắc lư kịch liệt, vừa suy nghĩ miên man bất định, vừa suy nghĩ một chút như vậy, cũng không cảm thấy sau bao lâu tỉnh lại liền nghe trình sát thủ hạ báo tin, nói là đã đi hơn một trăm dặm.

“Lần này hành quân thật không chậm!”

Bắt chuyện, âm thầm hạ quyết tâm:

“Lần này ta có thể cẩn thận xem xét, không thể để cho Mạnh Chương kia chạy thoát nữa!”

Đang nghĩ như vậy, hăn chợt nghe phía sau có người gọi hăn:

“Lầm ngôn, bắt buộc...”

Tiếng ngáy này êm ái dễ nghe, nghe thập phần quen thuộc. Tỉnh lại nhìn, đang thấy trên biển rộng phía sau có một chiếc thuyền con sóng bề đi tới, hai người trên thuyền duyên dáng yêu kiều, chính là Linh Dục và Quỳnh Uyển!

Thấy hai người chạy tới, đi tới gần, mở miệng định trả lời. Lại thấy long nữ áo trắng trên Mộc Lan chu oán trách hăn:

“Nguy ra rồi, đi sớm như vậy cũng không gọi ta. Gọi được lại còn dễ đưa tiễn.”

“Đúng nha!”

Linh Dục nói xong, cô bé trên thuyền áo lục cũng theo tiếng nói phụ họa, biểu đạt sự bất mãn của nàng.

Trong gió sớm, hai cô gái hưng sư vấn tội trên lan thuyền, đầu đầy tóc xanh giống như thác nước buông xuống. Bị gió sớm thổi, liền tung bay tán loạn, tung bay trước mặt mặt. Hiện

nhiên, Linh Dục cùng Quỳnh Đồng ra ngoài vội vàng, còn chưa kịp tinh tế chải vuốt.

Nghe Linh Dục nói vậy, biết các nàng chuyên môn tới đưa tiền, nghe vậy cũng tranh thủ thời gian rời khỏi đại đội, chậm rãi đi đến gần phi thuyền của Long Nữ, nhảy xuống ngựa, gãi gãi đầu, giải thích với các nàng trong sóng lớn:

“Linh Khuyết, Quỳnh Thiên, lần này ta chỉ đi tìm người, đoán chừng không bao lâu nữa. Hẳn là khi trở về các người còn không đứng lên, lỗ mãng hô to, chẳng phải là không tôn hại giấc ngủ của các người sao?”

“Thật sao! “

Vốn dĩ không phải đến chất vấn, nghe được lý do này của hắn có chút thuận tai, Linh Dục Nhi cũng không trách cứ nữa. Rất nhanh Long Nữ dịu dàng sóng mắt, rũ cụp mắt xuống, vươn bàn tay trắng nõn thon thả, nhẹ nhàng chỉnh lý lại ống tay áo tán loạn kia.

“Linh Khuyết...”

Trên đường biển khói sóng bỗng nhiên cảm nhận được ôn nhu, bất chuyện cũng không khỏi ấm áp. Mặt hơi nóng, nhất thời không thể cảm thụ được sự lạnh lẽo của gió biển nữa. Gió sớm lướt qua, tay áo phiêu diêu, cách đó không xa. Ánh nắng phía đông hơi mờ mờ đang mờ nhạt sau lưng cô bé., Đem tuyết lam vũ vũ tôn lên có chút trong suốt, liền làm cho hắn tỉnh lại thấy rõ thân thể mềm mại quyến rũ đặc trưng của cô gái kia. Mà cúi đầu xuống, vẻ ôn nhu buông xuôi trên tay, càng làm cho hắn nhớ lại lần đầu phát hiện, nguyên lai cô gái cao quý này cũng có một mặt kiêu diễm nhu nhược như vậy., Lập tức khiến hắn ghen ngào, phảng phất như có cảm giác hạnh phúc động trời truyền đến, di thiên cực địa, giống như thủy triều dâng trong nháy mắt bao phủ hắn...

“Đừng... Đừng...”

Cô bé đang đắm mình trong dòng chảy cảm động này không cách nào thoát ra được, nhất thời tỉnh lại mà vẫn không cảm thấy có gì khác thường; chờ cho thiếu nữ Trương Hoàng thấp giọng hô lên vài tiếng, hắn mới từ trong trạng thái cảm động

như thế này tỉnh táo lại, thấy rõ tình thế trước mắt. Hóa ra cô gái nhàn nhã ngày xưa, thần sắc hoảng hốt, ráng chiều nhào tới, dường như đang cố gắng tránh né về phía sau.

“Sao vậy?”

Lúc trôi qua không kịp phản ứng, thức thời vẫn mơ hồ hồ, lại nghe thấy người trước mắt ủy khuất nói:

“Hu! Nhiều người tiến vào...”

Đợi cho Linh Khuyết nói xong, mới thực sự thanh tỉnh lại. Cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện đôi tay ngọc ôn hương vừa giúp mình sửa sang lại vạt áo kia, không biết từ khi nào đã bị chính mình nắm chặt trong lòng bàn tay!

“Ha ha!”

Cuối cùng cũng hiểu được vì sao Linh Kính Nhi xấu hổ rụt rè, bắt chuyện lại cũng không buông tay, cười lớn một tiếng, lại dùng bàn tay của mình âm áp cặp song mềm mại không xương kia, có chút hơi lạnh một hồi, mới buông chúng nó ra.

“Cảm ơn các người đã tới tiễn ta!”

Trát Linh Khuyết, tỉnh lời cảm tạ một tiếng, liền muốn rời đi. Đúng lúc này, lại thấy thiếu nữ nhỏ đứng đầu thuyền đang ngẩng mặt lên, mở to mắt, tràn đầy chờ mong nhìn mình.

“Ha ha...”

Vốn dĩ chính là không câu nệ tiểu tiết, thấy Quỳnh Huy như vậy, đúng là đường chủ Tứ Hải Đường với vẻ mặt hào hùng cũng không tránh né, lập tức tiến lên, cúi người hôn nhẹ lên trán tiểu muội muội một cái, sau đó liền xoay người nhảy lên chiến mã, vung roi bay đi.

“Chờ ta trở lại!”

Bạch Câu nhanh nhẹn biến mất, một lời nói hào phóng truyền đến.

Móng ngựa đập sóng, như tuyết tung bay; Ở trong mắt cô bé, đại quân vù vù đã nhanh chóng đi, ở trong biển rộng mênh mông hơi sáng tỏ trên trời cao dần dần thành một đường, cuối cùng biến mất không thấy, nhìn không rõ nữa.

“Muội muội, chúng ta trở về thôi!”

“Ừm! Chỉ là... Long Nữ tử tử, người thật sự không cho phép ta lên lút đi theo sao?”

“Vâng!”

“Được rồi!”

Đã tiễn biệt, lại ngăn cản đứa bé gái đi theo, Linh Dục Nhi liền điều khiển thuyền quay về.

Chỉ là, không biết vì sao, trong lòng Linh Miểu Nhi quay về đường biển cảm giác có chút bất an. Theo lan chu dưới chân vượt sóng mà bay trở về, trong lòng nàng phần cảm giác bất an trước nay chưa từng có này, lại giống như trên bầu trời phía đông dần dần khuếch tán nắng chiều, trở nên càng ngày càng lớn!

Tiên lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi quyền hai mươi một, Hồng Trang cười tựa, không có phong ba nào khác lọt vào mắt.

Xa xa, thuyền nhẹ nhàng, gió nhẹ thổi bay - trong nắng sớm mịt mờ, Linh Dục Nhi điều khiển thuyền mộc lan bay trong sóng lớn kích quay về.

Những sóng nước phát trời kia, không gần được chút nào; một sóng cao hơn người mỗi khi đến bên hai nàng, liền vỡ vụn thành vô số bọt nước thật nhỏ, ánh mặt trời chiếu rọi Đông Thiên Tuyền nhỏ bé như sương sớm, ở bên cạnh Bàn Công chiếu ra một dải cầu vồng nước nhẹ nhàng. Vô luận sóng gió hiểm ác như thế nào, bất luận như thế nào., Lan Chu như thế nào lúc cháy bỏng xe, một vệt thủy hà ảm đạm thủy chung luôn bầu bạn bên cạnh các nàng; sóng nước không thấm vào, khi thủy hà lượn lờ, trong làn sóng khói giăng đầy trời kia cũng chỉ có phong tức lui tới có thể vén sợi tóc của các nàng, thổi bay vảy Tuyền Cơ của thác nước, lên tiếng ồm ồm.

Không biết có phải là cách nói dụng tình sâu xa đến tâm có ý với Linh Tê hay không, hiện tại tâm tư của Linh Dục Nhi, vạn loại tơ tình đều treo ở trên người thiếu niên viễn chinh đi xa kia. Trong bất tri bất giác, Linh Dục Nhi hiện tại đã cảm thấy một khắc cũng không thể rời bỏ được nàng. Cho dù không nói

lời nào, nàng cũng không nói được lời nào., Chỉ đứng xa xa nhìn hấn, trong lòng liền có thỏa mãn nói không nên lời. Bởi vậy giờ phút này khi tỉnh nói đi xa, suy nghĩ lung tung như băng hà ngọc ngó sen kia của Linh Huyền Nhi liền trở nên miễn cảm. Trong lúc nước chảy xiết, một phần bất an trước nay chưa từng có trong lòng nàng., Tựa như bão táp đến một đám mây đen phía trước chân trời, càng kéo càng lớn, đảo mắt một mảnh bóng tối đen liền đầu nhập vào trái tim, khiến nàng lục thần vô chủ, bề bề bất an bên cạnh.

Trong lúc lo lắng không hiểu thấu như vậy, không khỏi lưu ý không thấy một chút ngoại vật. Trong lòng đang thấp thỏm, Linh Dục Nhi chợt nghe thấy bên cạnh có Tiểu Quỳnh Thố gọi nàng lại: “Tỷ tỷ, tỷ xem!”

Thiếu nữ kêu to một tiếng, lúc này mới kéo Linh Dục Nhi từ trong suy nghĩ lung tung trở về. Theo phương hướng nàng xoay người lại chỉ, Linh Dục Nhi kinh dị phát hiện, trong bầu trời mây phía nam vốn là biển rộng, chẳng biết từ lúc nào đã giăng đầy ngàn vạn hải âu điều, hoặc trắng hoặc xám, hoặc đen của Hải Thiên Vũ tộc., Đang đêm tàn, mây bay lượn trên bầu trời, càng không ngừng tụ tán ly hợp, đàn chim kia lúc nhá lít nhít tụ tán vân không, Nam Thiên vốn ảm đạm thiếu vân chợt như trên vài mấy mảnh mây đen thật lớn, như là màn đen.

Đưa mắt nhìn, cũng chỉ chốc lát công phu, vô số âm vân do âu điều tụ hợp thành đã hướng bên này dời tới, tuy khoảng cách còn xa nhưng lúc linh nạp thần mâu chăm chú nhìn vô cùng rõ ràng. Liếc mắt một cái, nàng càng thêm kinh dị.

Vốn theo kinh nghiệm của nàng, hải âu điều cho dù dày đặc phi hành, cũng có thể bay lượn, uyển chuyển rảnh rỗi, không có gì đáng ngại nhưng hiện giờ mình xem xét cẩn thận, hải âu vốn tư thái tao nhã lại thân hình hoảng loạn, trong bay vô số cánh chim không ngừng va chạm, thỉnh thoảng lại có âu điều rơi xuống, rơi xuống như mưa.

Rất hiển nhiên, những đàn chim bay lên kia tuyệt không phải là sáng sớm ra khỏi hang kiếm ăn bình thường. Xem ra, bọn chúng hẳn là bị kinh sợ.

Bên đó có cái gì kinh hãi chứ? Rất không thể nào nói rõ được. Bọn họ lần này ra ngoài lòng bắt Mạnh Chương, sợ đánh rắn động cỏ, chỉ có thể rón ra rón rén tiềm tung tích, tuyệt đối không thể nào tạo nên thanh thế lớn như vậy. Xem bộ dạng này, giống như sóng thần chấn động trước bầy chim.

Nghĩ đến nguyên nhân này, Linh Miểu Nhi vốn tâm loạn như ngóe ngược lại hơi an ủi; tuy vẫn ôm hàng mi xinh đẹp nhưng đã chuyên tâm điều khiển một chiếc thuyền con, chở nàng và Tiểu Quỳnh Thố về thẳng hướng Tứ Độc doanh.

Chỉ là lần này, nàng cùng Quỳnh Tiên hai người không có diệt chính là sóng biển ở bốn phía ngang chạy như bay, đã lặng lẽ bốc hơi lên một tầng hơi nước mỏng manh. Hơi nước kia giống như một nồi canh vừa mới được đun nóng, mông lung như hơi nước. Mà vài lúc mặt trời mới lên không, mây nước trên bầu trời phía đông được chiếu đỏ bừng lên, lưu tâm nhìn lại, toàn bộ Đông Thiên tựa như lò than nóng trong lò than, lóng lánh ngọn lửa nóng bỏng.

Tựa hồ, tất cả những thứ này đều lọt vào mắt xanh của sinh linh trong thiên địa, hôm nay rất có thể sẽ trở thành một ngày không tầm thường.

Một đường không nói chuyện.

Sau khi chạy về Tứ Độc doanh bên ngoài Thần Nộ bích, Linh Dục Nhi vốn lo lắng quá mức cũng không có lòng trở lại bộ áo ngũ ngũ của mình để ngủ. Chờ khi thuyền nhỏ dừng lại bên tàu ở cầu sạm, nàng liền kéo Quỳnh Đình nhảy lên cầu tàu trên biển, một đường quần trắng bông bênh mà đi, như nước chảy mây trôi vội vàng vào trong sổ sách trung quân.

Vừa vào doanh trại đại tướng, Linh Dục liền cảm thấy bầu không khí ngưng trọng trước nay chưa từng có. Ngẩng đầu nhìn lại, ông nội của mình đang chiếm giữ chính giữa đại tướng ở phía bắc, Bá Ngọc Thủy Hầu bên cạnh lập tọa tiếp khách. Dưới tướng lớn, dựa theo thứ tự của Thủy thần linh, vẻ mặt mỗi người đều trang nghiêm, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về Tứ Độc Long Vương ở trung tâm đại tướng phía bắc.

Vả lại không đề cập tới tỷ muội Linh Khuyết, lại nói tới Tứ Độc lão Long Quân này.

Sáng sớm hôm nay, Vân Trung Quân và cháu gái của hắn lúc này đều đang lo lắng, ngồi không yên. Hắn có rất nhiều lo lắng, cho dù đuổi tên yêu chủ đường như đánh đầu thắng đó đi chẳng nữa thì từ sau khi thiếu niên trước kia tới đuổi bắt cháu gái mình., Vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cũng khác với cháu gái của hắn, nỗi lo của Linh Dục Nhi chẳng qua xuất phát từ cảm ứng tâm linh không thể miêu tả rõ ràng của nam nữ, hoặc còn phải tăng thêm vài phần trực giác của một cô gái; nhưng Vân Trung Quân, từ sáng sớm hôm nay bắt đầu vận dụng tất cả thuật bói toán mà mình dự đoán mấy ngàn năm qua nếm được, tình huống bói toán ngày hôm nay là may mắn lành tai họa., Cơ hồ tất cả kết quả đều không ngoại lệ cho thấy, hôm nay, chính là ngày đại hung, người bây giờ, chính là đại hung nhân, chuyện ngày hôm nay, chính là đại hung chi kiếp!

Thấy kết quả như vậy, lại mang tâm tính khoáng đạt bẩm báo về công nghĩa lão Long Vương, thật hy vọng thần thuật bói toán nổi tiếng bốn biển của mình không chuẩn xác như vậy. Đáng tiếc hắn thật sự không thể lừa gạt mình, Long Vương thần toán này của hắn quả thật không bỏ sót chút nào. Vì vậy hắn toát mồ hôi đầy trán., Từng tiếng tí tách vang lên không ngừng, gần như kéo dài nửa canh giờ. Bởi như vậy đối với những thần tử ở dưới trướng đang nín thở ngưng thần dẫn cổ quan sát kia mà nói, so với mấy quẻ bói hệ liệt mà Long Vương đang cầm trong tay kia, sắc mặt Long Quân hiện tại đây vẻ kinh hoàng khó coi, mới là điều khiến người ta kinh hãi nhất!

Bởi vậy, ngay lúc Linh Quỳnh và Quỳnh Đình dặt tay xông vào đại trướng, không ai quay mặt nhìn các nàng. Mà lão Long Quân nghiêm khắc trước mặt người khác, lần này cũng không trách tôn nữ của ông ta lỗ mãng. Trước mặt bao người, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hạng mục cuối cùng trong tay Long Quân: “Quy Giáp Cực quẻ”.

Quy giáp Cực quẻ này, đúng là thịnh hành nhân gian, ý chỉ khắc trên mai rùa tỉ mỉ chọn lựa chuyện mình muốn hỏi, lại dùng hương thơm cỏ thơm đặc thù thiêu đốt, chờ mai rùa vỡ ra

xem đường vân nứt giáp thành, lấy chuẩn bị họa phúc hung cát.

Kỳ thực, nghe nói mai rùa này có thuật bói toán phụ, cũng có chút lưu hành ở nhân gian. Nhưng so với thuật bói toán quỷ thần khó lường của Lão Long Quân trước đó, Quy Giáp Cực Quái thật sự không đáng nhắc tới. Chẳng qua bây giờ sự tình khẩn cấp, lão Long Quân này cũng có chút bệnh cấp bách đầu thai, chỉ có thể dốc hết tài sản của mình, xem có thể cố gắng chiếm được chữ ” cát” hay không!

Chỉ là, nguyện vọng thường rất vui, kết quả thường rất không may; khi Linh Miểu Nhi chạy vào đại trướng, cho dù Vân Trung Quân đã nướng mười mấy con rùa ngàn dặm một con, cũng không dứt sữa sữa tạm ngôn từ trơn bóng mai rùa, sau cùng khi thiêu đốt còn đổi được vài mảnh Thông Linh Hoa Thảo dùng làm nhiên liệu, nhưng đạt được vẫn là hung triệu.

Vì thế, khi tôn nữ của hắn xông vào, vị tiểu muội muội bên cạnh đi theo. Nhìn thấy hắn ngày thường Ô Phát Đồng - lão long quân, liền ngạc nhiên phát hiện trước kia khuôn mặt hồng nhuận đã biến thành màu xanh đen, biểu hiện thập phần khổ sở.

Thấy như vậy, Tiểu Quỳnh Thiên không khỏi cũng khổ sở theo, thò đầu nhìn một chút mảnh vỡ mai rùa rải rác trên mặt đất, Quỳnh Thổ liền giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút tò mò hỏi lão Long Quân: “Long Quân lão gia gia, người đốt những mai rùa này làm gì?”

“Đoạt quẻ.”

Dù ngày thường cực kỳ yêu thích tiểu nữ oa ngây thơ này, giờ phút này lão long quân cũng không có tâm tình gì cẩn thận trả lời. Ngắc đầu cũng không ngắc lên trả lời ngắn gọn một câu, hắn liền tiếp tục chú ý tới kiện cương giáp màu xanh sáng bóng trong tay.

“A! Chiếm quẻ a!”

Quỳnh Quỳnh nghe được Long Quân trả lời, ngược lại cảm thấy hết sức mới lạ, trong lòng nói thầm:

“Nguyên lai mai rùa còn có thể coi bói! Trước kia ca ca chỉ nói là nhặt được mai rùa, không thể làm hồng được, phải giao cho hấn cầm đi mua đồ ăn ngon... Ai nha!”

Ca ca dạy bảo nhớ lại chuyện này, Quỳnh Huy nhìn cái mai rùa vỡ nát đầy đất là cảm thấy đau lòng. Đồng thời nàng cũng càng thêm tò mò, còn hỏi Long Quân gia gia một câu:

“Hóa ra mai rùa có thể coi là quẻ nha... Vậy Long Quân gia gia, làm sao mới có thể biết là quẻ hay là quẻ xấu đây?”

“Ha ha!”

Có lẽ là tiểu nữ oa kia ra khỏi cốc non lả lảm nhảm tiếng nói chuyện trong lòng Long Quân, nghe được tiểu Quỳnh Thố lại muốn hỏi. Vân Trung Quân cũng hòa hoãn màu sắc, ngẩng đầu, định thần, cười híp mắt giải thích với tiểu cô nương:

“Kính Quỳnh Tiểu Oa, cô cũng không biết cái Quy Xác này học vấn cực kỳ lớn đó chứ!”

Nhìn Tiểu Quỳnh Thước một chút, Vân Trung Quân cảm thấy nói nhiều nàng sẽ không hiểu, liền ngắn gọn kể lại:

“Quỳnh Quỳnh nhìn những cái mai rùa trên mặt đất này, nếu như bên trên đốt cháy hoa văn không quy tắc, rất hỗn tạp chính là hung triệu, là “Quái Quái”, nếu như rạn nứt rất chỉnh tề rất dễ nhìn, thì đó chính là điềm lành. “Hảo”!”

“Vậy à!”

Nghe Long Quân giải thích xong, Quỳnh Huy bỗng nhiên cũng quên bầu không khí long trọng trong đại trướng, vội vàng chạy xuống đất kiểm tra những cái mai rùa kia. Nàng ngồi chồm hòm trên mặt đất kiểm tra một vòng, bỗng nhiên hoảng sợ nói:

“Thì ra đều là quẻ hồng nha!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người càng thêm tỉ mỉ.

“Ôi! Ai nói không phải chứ.”

Vân Trung Quân kia tiếp lời, thở dài nặng nề, tâm trạng cũng nặng nề hết như các đại tướng trong doanh trại.

“VẬY...”

Hơn nữa Tiểu Quỳnh Thước, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của các thúc thúc bá bá xung quanh, lại nhìn bộ dạng khổ sở của Long Quân lão gia gia, Tiểu Quỳnh Tuyên cũng có chút thương tâm, liền chớp chớp mắt, khuyên nhủ:

“Lão gia gia, trước đây có thể không được đoán trước kia, ông lại tính lần nữa đi!”

“Nơi tốt.”

Nghe thấy cô bé khích lệ, Lão Long Quân uể oải trả lời một tiếng. Lúc nói chuyện, thỉnh thoảng hần liếc mắt nhìn gương mặt non nớt xinh xắn như hoa mùa xuân của đứa bé, còn đôi mắt sáng lấp lánh như sao kia, Vân Trung Quân lại lập tức phát hiện, bản thân ngồi ở chỗ này liệu mạng bói toán lại là chuyện hết sức nực cười.

“Kỳ quái, bây giờ mình bị làm sao vậy? Sao lại trở nên chạy xa làm hỏng việc thế này!”

Đôi mắt với ánh mắt sáng ngời vô tư của Quỳnh Quỳnh, Vân Trung Quân lúc nào cũng như thể hồ quán đỉnh, đột nhiên nhớ tới buổi sáng hôm nay tâm trạng hơi thất thường, cũng không biết bị ảnh hưởng gì, từ đó trở nên cô đơn nặng nề.

Phát giác điểm này, Lão Long Quân liền vừa cảnh tỉnh, vừa phát động Thần Hỏa trong lòng bàn tay, đốt hương thảo, bắt đầu chuyên tâm càn quét mảnh võ màu xanh trong tay kia.

Bất kể thế nào, đây cũng là quả cuối cùng rồi. Sau này hần phải điểm binh phái tướng, chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ tùy theo đại loạn!

Ít nói, chỉ thời gian một nén nhang, trong đại trường yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng nứt vỡ thanh thúy:

“BỘP!”

Vừa nghe tiếng động, tất cả tướng lĩnh đang nhìn chăm chú đều nhìn về mảnh mai rùa trong tay Long Quân.

“Đây là...”

Lão Long Vương gần thủy lâu, nhìn hoa văn giáp xác vỡ tan trong tay, nhất thời có chút ngơ ngác.

“Lão gia gia, mau nhìn xem có phải quẻ rất tốt hay không!”

“Ừm. Nhìn a...”

Đồ án rạn nứt đập vào mắt Long Quân là một vòng tròn không lớn không nhỏ, chính giữa xen kẽ qua một sợi dây dài. Đây là cái gì?

“Là trống bỏi?”

Long Quân lắc đầu, bởi vì chợt hắn nhìn thấy trên vòng tròn có hoa văn vết rạn kia vẫn còn nằm bên một vòng tròn hơi nhỏ, có điều đường vân hơi nhạt, vừa rồi tâm thần hắn không chừng cũng không nhìn rõ.

“Còn là thằng nhóc Nê A Phúc ký mấy xiên trúc nữa?”

Lão Long Quân đi về nam vào bắc du ngoạn nhân gian, trong lúc nhất thời lại thấy được tinh thần.

“Không đúng không đúng.”

Lại nhìn kỹ hơn, lão Long Vương lại lắc đầu, phủ định đáp án vừa rồi. Lúc này nhìn kỹ lại, hắn phát hiện phía trên Trường Tuyền Hoàn còn đeo rất nhiều vòng tròn. Như vậy, lão Long Vương không khỏi buột miệng kêu lên đáp án:

“Là mút quả!”

“Đáp án đúng rồi!”

Lão Long Quân vừa dứt lời, trong đại trướng liền ứng thanh vang lên một tiếng khen ngợi thanh thúy mà vui sướng!

“Ách...”

Nghe thấy câu trả lời này, Lão Long Quân nhất thời dở khóc dở cười.

“Hóa ra là nàng! Quái...”

Hóa ra, quẻ này hoàn toàn dựa vào thiên ý, nếu xen vào nhân lực, sẽ không thể làm chính xác.

Nhưng khi biết chân tướng vẫn rất lo lắng, Vân Trung Quân với mái tóc đen lách nhìn lướt qua cô bé đang vui vẻ ra mặt kia, trong lòng thầm nghĩ:

“Cũng chưa chắc không phải là điềm lành.”

Phát hiện chút an ủi trong lòng, Vân Trung Quân không buồn để ý tới điều khác, ném mai rùa trong tay xuống đất, hát lớn một tiếng:

“Thăng trưởng!”

Không nói đến việc bên này hiệu lệnh điềm tướng như thế nào, ước chừng ngay sau nửa nén hương, bên trong khói bụi mênh mông phía nam Long Vực, lại có một thân ảnh linh hoạt chạy như điện, ở trong sóng to gió lớn ném mạnh về phía nam như giẫm trên đất bằng. Ước chừng chạy ra mấy trăm dặm, thiếu nữ nhỏ nhắn buồn bực đang chạy trốn này đang đắc ý, chợt nghe một tiếng hô:

“Quỳnh Dung? Là người sao?”

“Ừm! “

Cô bé không chút nghĩ ngợi liền trả lời, cũng không ngờ dừng lại, vẫn cắm đầu về phía trước, mãi đến khi đụng phải người vừa gọi kia.

“Ai da, ta gấp gáp lên đường, đừng cản ta nha!”

Trách oán một câu, tiểu thiếu nữ lui về phía sau hai bước, vò vò cái trán đau nhức, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức kinh hoàng thất thố.

Thấy rõ người tới, lại nhìn thấy phía sau hẳn có rất nhiều binh mã đang tản ra, Tiểu Quỳnh Thiên liền kinh hãi nói:

“Ca ca à! Ta chỉ lén lút đi theo, sao lại dẫn nhiều người như vậy quay lại bắt ta thế!”

Tiên Lộ Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhị quyển thứ mười vạn Chu Nhan Thập Nhị Chương Huyết Nhật thay đổi, toàn là huyết mạch Chu Nhan.

Binh giả, hung khí, chiến giả, nguy nan. Nơi binh chiến đấu, nơi lập thi.

—— gọi là Ân...

Quỳnh Đình lại giống như ngày xưa, lén lút muốn kẻ vai chiến đấu với ca ca, giữa đường bị hấn gặp phải, còn tưởng rằng là đặc biệt quay lại bắt nàng. Nhưng đợi bình tĩnh trở lại, tiểu muội muội ngây thơ cũng cảm thấy có chút dị thường. Sáng sớm ở chung với nàng, vị đường chủ ca ca này, bao nhiêu lần ra vào đời cũng mặt không đổi sắc, nhưng lần này sắc mặt tái nhợt dị thường, vẻ mặt uể oải, trong miệng thở hồng hộc, mũ giáp trên người nghiêng nghiêng, chật vật không chịu nổi.

“Quỷ Linh Uyên dị biến, mau theo ta trở về báo tin!”

Giờ này khắc này, cho dù gặp Quỳnh Thiên, bắt chuyện cũng chỉ nói một câu, liền ôm lấy vòng tay thiếu nữ trùng hợp vào lòng, thúc giục thần mã sương gió bên dưới vội vàng hướng tứ phi đại doanh phía bắc chạy đi. Phía sau hấn, những yêu binh thần tướng kia cũng giống như gió cuốn mây tan mây mù về phía bắc.

Chỉ là khoảng cách mấy trăm dặm, thoáng cái đã tới. Nhưng ngay lúc bọn họ còn vài bước lao vào Tứ Độc Liên doanh, thiên địa này đã biến đổi bất ngờ!

Lại nói tiếp, biết chuyện đến nay, bao nhiêu hồi phong vân biến sắc, thiên địa dị tượng, kỳ thật cũng chỉ đặt mình ở trong phương viên mười dặm, trăm dặm chung quanh, tầm nhìn không kịp, chính là thiên địa kịch biến càn khôn đảo ngược. Nhưng lần này lại khác., Đại dương vô biên vô hạn trong sóng khói cả trăm vạn dặm đột nhiên như dời đi toàn bộ hải dương và khung ốc, vũ trụ Hồng Mông điên đảo, ngày đêm chuyển động, nhật nguyệt luân chuyển, thế giới song phương quen thuộc đột nhiên biến thành đáng sợ xa lạ. Sáng sớm ánh sáng trong suốt vốn có., Đột nhiên biến thành đêm tối âm trầm; vốn mặt trời mới mọc đã được nhuộm ánh nắng nửa ngày, đột nhiên biến thành luồng lửa đầy trời, như lò than trút xuống, lửa cháy bắn ra bốn phía, nổi bật lên bối cảnh đen kịt, có vẻ cực kỳ hung ác. Ánh mặt trời mới mọc ở phía đông đã sớm biến mất, vàng trắng khuyết phía tây cũng không thấy bóng dáng, chỉ để lại lo lắng khôn cùng và bóng tối.

Tất cả mọi thứ đều giống như trong cùng một thời khắc phát sinh ra ánh lửa mãnh liệt, từ trong Ma Uyên âm trầm ở biển rộng Đông Nam bên kia sinh ra sóng to gió lớn, trôi qua sụp đổ ầm ầm, ở trong phù thành đại doanh kim điểm trăm dặm tàn sát bừa bãi lan tràn, trong khoảnh khắc đã đem họa hỏa tộc hùng lệ này xây dựng thành đồng tro tàn. Bao nhiêu chiến linh Hỏa tộc cường tráng chí tràn đầy thần điểm rạng rỡ, cùng tộc trưởng của bọn họ giống nhau họa thần, bị dẫn phát điểm lửa nguyên bản trong lòng như cũ khổng chế, ở trong khoảnh khắc Hùng chủ tà ma đột nhiên cháy lên lửa lớn không thể tự khổng chế, đem thân thể biến thành từng đám mây khói tro tàn. Mà sau đó tàn lửa Kim Liên Thành đầu kia lại đốt thành điểm hỏa điểm bùng cháy càng lớn, càng lớn, càng cháy càng lớn, càng rộng, càng cháy càng lớn, hải dương càng rộng, liền sôi trào, chỉ còn lại một nửa hải dương nóng rực, chỉ còn lại có một nửa biển lửa,

Chỉ trong chốc lát, hắc không, quỷ hà, hung điểm, họa thủy, đã bất động thanh sắc đem nửa thế giới nuốt xuống. Không như lẽ thường, chỉ có một tiếng cười lớn càn rỡ từ trong vực biển vang lên. Vượt qua sóng lửa khói lửa, càng vang càng lớn, càng lên cao, cuối cùng gào thét thành một chuỗi phong lôi cuộn cuộn, chấn động càn khôn, lay động mây trời.

Đến lúc này, đã không cần thông báo tỉ mỉ, những quân thần Nam Hải Tứ Độc kia đã biết chuyện gì đã xảy ra. Tuy không rõ chi tiết, nhưng đối mặt với dị tượng này tất cả đều hiểu được một điều cơ bản: ác ma vực sâu trăm phương ngàn kẻ của Tứ Chân Huyền Lão Quân không tiếc vận dụng đao binh chèn ép, hỗn loạn, đã sắp giáng lâm nhân thế!

Sau khi thiên địa dị biến mới hiểu được điểm này. Đủ loại phòng ngự đã được thành lập khẩn. Các Hải Thần Linh thần lực quảng đại đều thi triển thần thuật áp đáy hòm của mình, bày rộng phòng ngự, phong quan, tuyết chương, mộc hủ, màn chắn sáng., Cực hạn có thể bảo hộ chiến hữu pháp lực thấp kém xung quanh mình ở bên trong. Đương nhiên, lúc này mới mở miệng nói với mọi người cùng vận dụng pháp thuật hộ thân “Húc Diệu Hoa Quyết” của bản môn, hình thành một màng ánh sáng trong suốt, như nước trong nhộn nhạo ở trên

những đệ tử Thượng Thanh, Yêu linh Huyền tộc, hiệp trợ bọn họ chống cự công kích không biết tên sắp đến.

Trong lúc đại nạn tiền đến, các chiến sĩ không biết pháp thuật sao, lúc này cũng nắm chặt vũ khí trong tay, tâm tình thấp thỏm chờ đợi công kích sắp đến. Như vậy thời khắc nào., Đối mặt thiên địa quỷ dị trước mắt chưa từng có, trừ số ít mãnh thú dũng mãnh lỗ mãng đụng vào yêu linh mãnh thú vô tâm vô phé. Hầu như toàn bộ chiến sĩ pháp lực thấp kém đều biết, trước quỷ biến vượt qua lẽ thường như vậy, mình rất có thể ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không đợi được. Sau đó sự thật chứng minh, bọn họ đã đúng.

Thật ra, xảy ra rất nhiều biến hóa, chỉ có điều cũng chỉ trong nháy mắt; khi quỷ cảnh giáng xuống, đối mặt với hải diễm lan tràn tới, Nam Hải Long vực, những người này vừa kịp bày ra tư thế phòng ngự., Đột công kích thật sự đầu tiên nổi gót mà tới. Theo tiếng cười to của nó, mây đen quỷ dị trên đầu mọi người như than đen lửa nóng bỗng nhiên bay tới vô số thiên thạch, lửa cháy hừng hực, tiếng rít sắc nhọn, rơi xuống như mưa. Bầu trời trên cao vô cùng khủng bố, mưa đá rơi xuống như mưa., Ngôn ngữ khó có thể miêu tả; chỉ biết là khi ở trong cảnh giới đó, mắt thấy rất nhiều thiên thạch đỏ thẫm lớn lớn nhỏ nhỏ như cối xay gió lốc dày đặc rơi xuống, giống như thiên hạ đầy sao băng đồng loạt vỡ lạc, muốn đem thế giới này thuận diệt: Đối mặt tình cảnh đáng sợ như vậy, rất nhiều thủy tộc chém giết vật lộn dũng mãnh vô cùng., Chiến sĩ yêu tộc, còn chưa chờ thiên thạch chính thức đập đến, gan mật liền bị dọa vỡ, như là túi bột mì mềm nhũn ngã xuống, thi thể chìm vào trong nước biển đã dần dần nóng bỏng.

Chẳng qua, thiên kiếp tiền đến, các chiến sĩ bên ngoài thần giận chủ động chết như vậy, tạm thời lại có chút oan uổng. Vượt quá dự kiến của mọi người., Những cự thạch từ trên trời bay xuống rơi xuống như mưa, mục tiêu công kích đầu tiên cũng không phải là những cừ địch chiến sĩ này, mà là mảnh cung điện Nam Hải Long tộc hôm qua vừa mới nổi lên mặt nước kia. Dưới hỏa vân tinh không, như mưa sao gào thét mà đến rơi vào trong cung điện bạch ngọc liên miên của lầu các., Giống như xa lý chùy nặng đập vào trên ngọc khí tinh xảo mà

mỏng manh, những cung đình Nam Hải đẹp đẽ đó nháy mắt vỡ vụn như vỏ trứng. Mất trăm ngàn năm từ trong biển không ngừng tìm kiếm, trân kỳ ngọc thạch, không đến một lát công phu liền bị đập vụn thành cặn, trong đó chảy ra máu tươi đỏ thẫm!

Giờ này khắc này, trong Bạch Ngọc cung điện, vô luận là hàng ngàn hàng ngàn Hải Lai văn thân hay là hàng ngàn hàng vạn Thái Nữ cung nga đều không có cơ hội chạy trốn. Đối với rất nhiều người trong bọn họ mà nói, trước khi chết thậm chí ngay cả bên ngoài phòng cũng không phát sinh cái gì., Đã bị tai nạn đột nhiên đến đánh trúng, thân thể máu thịt trong nháy mắt đè ép đến phế tích, bất luận lúc còn sống là Chu Nhan mỹ mạo hay là đạo đức thanh linh, da thịt di cốt kia tất cả đều hóa thành máu nồng đậm, cùng một chỗ với những ngói vỡ gạch nát kia, trở nên dơ bẩn dơ bẩn như vậy., Nước biển rốt cục biến thành màu đỏ thẫm, vô số sao băng nóng cháy rơi vào trong đó, làm khói trắng bốc lên trùng thiên. Nam Hải Long Vực vốn trong trẻo, giờ biến thành một nồi cháo nóng hổi, sôi sùng sục, bong bóng nổi lên cuộn cuộn. Tiếng nước sôi sùng sục làm người ta kinh tâm động phách sôi trào.

Thấy tình cảnh như vậy, tuy thiên thạch không rơi xuống đầu mình, những binh sĩ nghiêm trận ở phụ cận Long Vực này đều kinh hãi, không biết nếu công kích như vậy lại đánh tới, rơi xuống trên đầu mình, còn có thể có cơ hội thoát chết hay không.

Tâm tình lo lắng không duy trì được bao lâu, cơ hội kiểm nghiệm kia lập tức tới. Một vòng công kích vừa qua, lại tái diễn cổ kỹ, vô số ngôi sao từ trên trời rơi xuống. Như là hòn đá than đỏ lòm, Phi Hoàng hướng tinh đại quân trận bên này đập tới. Bất quá lần này, tuy rằng lưu tinh vẫn mạnh mẽ, nhưng vừa rồi có vết xe đổ., Nghe vậy, bọn họ cuối cùng cũng có chút phản ứng báo động trước. Trong đợt công kích cuộn cuộn tới, trong quân trận bên người vang lên vô số quang hoa, bất luận phi kiếm phi xoa hay thần thuật thanh thể lừng lẫy, tất cả đều đan xen vào nhau, như một tấm lưới dày đặc, Hi Đồ ngăn cản sao băng không gì không phá kia rơi xuống.

Thế là, giống như hỏa thiêu rừng núi, gió cuốn sa mạc, khi vũ khí thần hoa kia ra sức bay lên va chạm với thiên thạch hình sao băng. Đám mây thiên hạ nóng bức mà hắc ám này liên vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc, như rất nhiều tướng sĩ chờ mong, trên trời có không ít thiên thạch thật lớn bị đánh nát, vô số khoáng thạch mang theo ánh lửa như thiêu thân lao đầu vào lửa rơi xuống, bị bọn họ nhẹ tình ngăn cản.

Chỉ là, không biết lực lượng trên đỉnh đầu khu động thể nào, cũng không biết từ chỗ nào đến bầy Địa Vĩ Tinh thực sự quá dày đặc, dù một phần bị đánh nát., Những chiến sĩ khác đều rơi vào trong quân trận phía dưới. Đến lúc này, cho dù là chiến sĩ dũng mãnh tới đâu, cũng không có chút tâm tư bày trận chống cự nào: Rất nhiều chiến sĩ mất hết tâm can vẫn tính là nhanh nhẹn ở trước khi Vĩ Tinh hạ xuống đỉnh đầu, lập tức lặn vào trong biển., Hy vọng có thể tránh được một kiếp. Có điều, tính toán như vậy cũng sai rồi; chẳng biết từ lúc nào nước biển kia đã nóng tới mức có thể thừa nhận vượt quá giới hạn của thân thể, đối với đại đa số chiến sĩ am hiểu thủy tính mà nói, trước khi lặn tới độ sâu của nước lạnh buốt, thân thể đã sớm bị đun chín!

Vì vậy, trong số những người này đại bộ phận lại bị bức lui về phía mặt biển sương nóng. Trong lúc nhất thời, ở trước thiên ngoại thiên thạch lôi đình vạn quân kia, nam hải, tứ phi, còn có Huyền linh tướng sĩ phảng phất đều thành thịt cá trên thớt, mặc cho người xâu xé.

Bất quá, sau đợt công kích này, tuy rằng thương vong thảm trọng, nhưng Vân Trung Quân bọn họ vẫn có thể từ trong tình huống bị thảm này nhanh chóng tổng kết ra mấy kinh nghiệm. Một ngôi sao lấp lánh ánh sáng màu đỏ kỳ dị như vậy cực kỳ khó phá hủy., Giống như vừa rồi luân phiên chống đỡ, cơ hồ đã hao tổn toàn bộ thần lực phe mình, nhưng vẫn chỉ đánh nát không đến trăm thiên thạch. Như vậy xem ra, muốn từ trong Vĩ Tinh Lưu Vũ cơ hồ không thể ngăn cản này tránh được một kiếp chỉ còn hai biện pháp. Một phương pháp đó là cố gắng né tránh., Tránh khỏi tảng đá đập trúng mình, như vậy tối đa chỉ có thể bị lửa bắn trúng, cũng không đáng ngại. Nhưng

điều này hiển nhiên là dễ làm khó. Chỉ có một cách là trốn đến dưới tấm màn sáng tĩnh lặng kia!

“...”

Hóa ra, dưới công kích như thiên kiếp vừa rồi, đám người Vân Trung Quân phát hiện, tuy phòng ngự do mình bố trí cũng có tác dụng đôi chút, nhưng như dùng lực cự lực, đối mặt với những sao băng sao băng lấp lánh kỳ lạ không biết tăng tốc mấy ngàn mấy vạn dặm vẫn không theo tâm. Cho dù miễn cưỡng ngăn cản, thường cũng là miệng phun máu tươi, nguyên khí tổn thương nặng nề. Đối diện với bọn họ chặt vật như vậy, màn sáng màn xanh của thiếu niên áo xanh bỏ đi, hiệu quả hoàn toàn khác biệt!

Cũng không biết trong màn sáng phạm vi vài dặm ẩn chứa lực lượng thần kỳ gì, vô luận thiên thạch hung mãnh nhanh chóng cỡ nào, đụng phải màn ánh sáng này cũng giống như canh nóng màu tuyết tươi, vô số ngôi sao nhanh chóng tan thành mây khói, chỉ đụng vào màn sáng trong veo tạo thành vô số pháo hoa mỹ lệ, năng lượng bộc phát ra chỉ bất quá làm màn sáng tạo nên vô số rung động, như nước xuân gợn sóng.

Thời khắc nguy cấp, thấy vậy cũng không cần nói nhiều, lập tức đa số tướng sĩ tụ tập lại bên dưới tấm thuẫn ánh sáng thần kỳ kia; mà tĩnh lặng tuy rằng không hiểu vì sao pháp thuật của mình lại có hiệu dụng như vậy, nhưng cũng lập tức dốc hết khả năng, khu động luồng “Thái Hoa Lưu Thủy” trong cơ thể đã tu luyện nhiều lúc như sông ngòi chuyển động, bành trướng liên tục, bành trướng thật lâu, hết sức đem tấm thuẫn ánh sáng do Húc Diệu Hoa Quyết tạo thành mở rộng ra tám hướng, che chở càng nhiều sinh linh hơn.

Bất quá sau một lát, phạm vi hơn mười dặm hải vực phụ cận Long vực này đều bị bao phủ dưới ánh sáng sóng nước này!

Thế là, khi lần thứ ba Lưu Tinh Hỏa Vũ Phô thiên cái địa lao đến, giống như vừa rồi, cũng chỉ có ở trên màn ánh sáng như sóng nước mây quang kia nở rộ ra vô số lửa khói, màu sắc hung tàn rút đi, biến thành pháo hoa năm màu rực rỡ, chiếu rọi hải vực đủ màu rực rỡ, nhưng lại không tạo thành bất cứ thương vong nào!

Trong “Hải cảnh” tỏa ra ánh sáng chói lọi như vậy, Trương tĩnh lại, không có suy nghĩ bất cứ điều gì khác, chỉ lo thuận tâm tùy ý, thần xuất âm dương biến hóa, suy nghĩ không có ích, phát huy bản lĩnh cảm ngộ đến mức tận cùng của mình đến mức tận cùng, bảo hộ những chiến hữu tôn trường kẻ vai chiến đấu với mình đã lâu không phải chịu lắng độc. Vì vậy, trong bất tri bất giác mảnh biển khơi này đã hỏa điểm sôi trào xuất hiện kỳ cảnh như vậy:

Giống như một ốc đảo trong sa mạc, biển lửa cuộn cuộn trải ra một màng sáng chói rộng lớn, phạm vi mấy chục dặm, bóng loáng trơn bóng, trong veo như sóng nước, phập phồng theo gió, ẩn chứa bên dưới màng lửa sinh sống vô biên., Ẩn giấu vô số sinh linh, mơ hồ, tất cả đều không thấy rõ khuôn mặt; trên màng ánh sáng trơn nhẵn, chỉ có một vị thiếu niên gương mặt tuấn tú đột ngột xuất hiện trong đó, trong phong hỏa yên quang đầy trời ôm kiếm nhắm mắt, bất động thanh sắc, phảng phất một vị Đạo Tử đang tĩnh thất đã tọa.

Nói đến những lúc như vậy, tuy rằng thân sắc vẫn thân thiết, tâm thái vẫn ôn hòa như cũ, giống như này nhiều năm đi tới, mọi sự tùy duyên, vẫn chưa cưỡng cầu cái gì, nhưng trong cõi u minh kia có lẽ có kỳ duyên, để cho hắn tại thời khắc tà ma long trời lở đất này làm chúa cứu thế.

Vì vậy, khi hắn hết sức chăm chú tập trung vào thời khắc tĩnh quan, trên bầu trời khói lửa quét ngang mây đen mờ mịt giăng đầy trời, bỗng nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc mà xa lạ, thờ dài:

“Ai, đã sớm biết nhân vật anh hùng trong thiên địa nơi này, chỉ có một hai người chúng ta mà thôi!”

Thanh âm này, chợt nghe vang dội hùng hậu, kéo dài thật lâu, nhưng khi ngấm lại hương vị lại đột nhiên cảm thấy gió lạnh vù vù, cực kỳ chói tai! Mà khi lời nói này kết thúc trong không gian mây mù, nháy mắt sau liền thấy mây khói lưu động phía chân trời, trong khoảnh khắc xoắn thành một cái vòng xoáy thật lớn. Vòng xoáy mây đen, đỏ thẫm xen kẽ, phân biệt rõ ràng, hình dáng trước giờ chưa từng thấy, từ trên biển nhìn lên tựa như mặt quỷ trong truyền thuyết của Ma Vương!

Khi tiếng thở dài trong mây hoàn toàn biến mất, sâu trong vòng xoáy kia bỗng nhiên bay lên vô số điểm đen, lúc đầu chỉ to cỡ ruồi muỗi, lúc đầu chớp mắt bay càng gần, dần dần thấy rõ chính là vô số ác long; tuy mở thành tương tự với Giao Long trong mảnh đại dương này, nhưng trong đôi mắt đen kịt của lân giáp nanh vuốt lộ ra âm thanh loã lồ, lại giống như hồ lò nóng bỏng, tàn nhẫn cuồng bạo.

Vì vậy, trăm ngàn con mãnh long thân hình khổng lồ từ chỗ sâu trong vòm trời bay lên, như những cơn mưa sao băng lúc trước dày đặc, giương nanh múa vuốt, mang theo khí tức tử vong trước đây chưa biết, bay về phía thiếu niên chỉ lo phòng thủ bên ngoài này!

Trích tiên lộ khói bụi hai mươi quyển (Mười vạn) máu đỏ thứ hai mươi vạn Chu Nhan, chương thứ hai mươi ba Thương Hải bị lật lên mấy lần, người còn say mê xuân phong.

Bắt đầu từ lúc nào thì như vậy? Yên Liễu trà lâu, hẻm nhỏ cầu đá, tựa hồ chính mình hẳn là sinh sống ở những nơi này. Cho dù có người ức hiếp, bất quá cũng dùng thủ đoạn giao hoạt tương tự, âm thầm phá trứng, hoặc đánh nhau trong sáng., Nhiều nhất chẳng qua chỉ là đem áo vải đỏ nát trong bụi mù, khi nào lại muốn mình một mình đảm đương một phía? Trên thì không khí vạn trượng đối đầu với rồng bay, dưới che chở trăm ngàn yêu thần ức vạn sinh linh. Kỳ thực chính mình cũng không muốn như vậy, bị giết cũng không phải là mong muốn, giết người cũng không phải hi vọng, loại chuyện giết người hỗn độn trong trần gian đó trốn ở sau lưng vị trí cao, kiếm miếng cơm ăn mới là thứ chí nguyện và thói quen chưa bao giờ thay đổi của mình...

Chỉ một câu “tình thế bức bách”, hôm nay đường chủ bộ ngực vô đại chí của mình bị đẩy tới trước mặt mọi người; trong điện quang thạch hỏa gian thiên biến vạn hóa, bản thân còn chưa kịp tỉnh táo đã bị một người lưu lại đối phó với long xà đầy trời.

Mãnh long bay tới, tuy rằng thân ở ngoài mấy ngàn dặm, nhưng luồng lân trảo mang theo khí lưu mạnh mẽ đã ép tới trên người. Phi long trên trời, “Đại Quang Minh Thuần” như

nước trên biển đã bị dòng nước này thổi lay động bất an., Phát ra tiếng vang “Vù vù”, lúc này ai cũng không dám khẳng định, khi những hung vật có linh tính đó nhào tới quang thuần trong suốt, có phải cũng sẽ giống như những mảnh vỡ thiên thạch bị nổ thành vô hại không. Vấn đề này chỉ có thử mới biết, chỉ là có thể trả giá không cách nào phỏng đoán.

Đàn rồng như dịch châu châu kia từ sâu trong Nam Thiên bay tới, càng bay càng gần, khi đến gần chỉ mấy trăm dặm thì đột nhiên thả chậm tốc độ, những thân rồng hùng vĩ kia bắt đầu lượn vòng trên bầu trời.

“Vân từ Long, gió từ hồ, khi Hắc Long hung ác súc thể, thân rồng xoay tròn mang theo vô số đám mây, long thể bay lượn với tốc độ cao tạo thành một vòng xoáy quỷ dị. Long mượn thể mây, long trợ long uy, đảo mắt một cái Ác Long cuồng bạo kia đã tích đủ uy thế, trong móng vuốt sắc bén to lớn chọt lóe lên các loại ánh sáng kinh tâm động phách. Trên râu quai nón vạn long cùng phát, từ trên biển nhìn lại như trên bầu trời đột nhiên sụp xuống!

Nếu như dùng tư thế như vậy lao tới phụ cận, không cần thí nghiệm gì cũng có thể đoán được kết quả. Bất quá, chính là trong lúc mọi người tuyệt vọng, trên không trung, kỳ quái cách mặt đất lại đột nhiên nổi lên chút biến hóa. Tại một nơi nào đó tại Thiên Nam., Đột nhiên bạch quang lóng lánh sáng lạn, trong bạch sắc quang hoa vô số cây thủy tác thô to phóng lên cao. Liên thông thiên địa, dày đặc giống như cột chắn hàng rào. Có rất nhiều mảnh long khí thể hung hãn lập tức lao lên trên sợi dây mưa, tựa như cá vào lưới, tuy rằng những sợi địa tuyến kia nhìn như nhu nhược mềm nhũn., Có sự đàn hồi, nhưng tụ tập cùng một chỗ lại có thể làm chúng nó trói buộc ở bên trong. Càng giãy dụa, mưa võng càng mạnh. Đảo mắt một cái, bầu trời phía nam liền xuất hiện trăm ngàn con ác long, vô luận chúng làm thế nào ở giữa không trung giãy dụa nhưng thủy chung không thoát được!

Chỉ có điều, tuy là như vậy nhưng lưới mưa đột nhiên xuất hiện rậm rạp cũng chỉ vây khốn số ít ma long. Đại đa số ma long vẫn từ trên trời giáng xuống, cuốn theo mây gió vạn dặm đánh về phía này. Chỉ có điều lúc này, gần như ngay khi mạng

mưa trải rộng trên mặt đất, phía nam của bầu trời đột nhiên có vô số ứng long bay lên không trung, trên lưng mỗi đôi long dực đều có một võ sĩ cầm búa ngồi ngay ngắn, cầm búa.

Những võ sĩ mang xích long bay lượn sắc mặt khác nhau. Mặc dù không ít người mặc khôi giáp tinh nhuệ đỏ như máu, thoát nhìn đều nhịp nhịp, nhưng phần lớn chỉ mặc váy da đơn giản. Thậm chí có số ít người trần trụi toàn thân, chỉ lo vung cự phủ thiết chùy hò hét loạn xạ đánh về phía ác long trên bầu trời!

Chuyện chiến tranh hùng hực như lửa đốt, vào lúc khẩn cấp không có khả năng địch lại mảng trận, thậm chí giữa các đạo hữu cũng không có thời gian liên lạc lẫn nhau., Mưa bụi ẩn chứa sát khí, chính là ba ngàn Vũ Sư lãnh thổ Minh Vũ trợ giúp. Thiên địa dị biến như thế, những Vũ Sư vân thân tu luyện trăm ngàn năm như thế nào lại không biết xảy ra chuyện gì. Đối mặt dị trạng trời đất sôi trào, đương nhiên không thể không đem xĩa tới. Lúc này dưới một tiếng hiệu lệnh của chủ nhân Vũ Hương, ba ngàn Vũ Sư mấy trăm năm chưa từng ra tay tập thể đồng loạt lập tức lập tức đứng trong Minh Vũ Hương., Khắp người mây mù che phủ, y quan trắng tuyết, trong miệng cùng cất tiếng ngâm xướng thần chú bổ vũ sương mù. Chỉ trong giây lát, đã bố trí xong đại trận Minh Vũ khóa long phách vừa rồi, trói buộc thể công của những ma long thiên ngoại.

Cùng lúc đó, Thần Ngục quần đảo chuyên giam giữ tù phạm ở phía Tây Nam, đảo chủ đại hải mang mang thấy thiên địa dị biến tình thế không ổn, quyết định nhanh chóng phóng thích tất cả tù phạm bị giam giữ trên đảo, cấp cho những tên lưu manh địa đồ ngày xưa phát giáp da vũ khí, nói rõ một chút tình huống, hứa sau khi hạ sự tự do phong phú hứa hẹn, liền để cho ba vạn Huyết Ngục quân trên đảo nửa xung phong giám sát bọn chúng cùng nhau xông lên Vân Không.

Có Vũ Sư ra tay ngăn cản, thực lực lại hoàn chỉnh của quần đảo Địa Thần ngục xuất động, Ma Long đại trận khí thế hùng hổ kia lại bị ngăn trở nhất thời. Trên bầu trời tối tăm dày đặc ánh sáng lay động, nơi mà mưa võng chạm tới đám Ô Hợp đang ra sức tranh đấu với cự long. Chỉ sau một lát, thi thể đám

khiêu chiến kia tựa như tháp thổ, mưa máu trút xuống, giống như xé rách bầu trời chảy máu!

Vô luận về mặt số lượng hay về sức mạnh, hỗn chiến như vậy còn xa mới nói không thể nói là ngang tay. Đại bộ phận ác long vòng qua tiếng hô giết rung trời ác chiến tiếp tục hướng mục tiêu lao tới. Lúc này, tuy trên bầu trời không chỉ có hai màu đỏ sậm đơn điệu, ma quang đã tràn ngập trong vuốt ác long quanh quần., Những người chống cự pháp thuật hoa liễu đủ mọi màu sắc. Chỉ là mặc dù những quang huy rực rỡ vô cùng này lượn lờ cùng một chỗ, vô luận là lam hay là u bích, vẫn có vẻ mười phần u ám. Trong sự áp lực sắc sỡ như vậy tựa hồ không có gì có thể ngăn cản những cự long đang giương nanh múa vuốt kia nữa.

Ma Long càng ngày càng tới gần, yêu diễm trong ngũ thảo càng ngày càng đỏ, mọi người đều nhìn thấy. Chỉ thấy Lưu Tinh Hỏa Vũ vẫn như cũ đánh úp lại, Húc Diệu Hoa Quyết che chở mọi người vẫn bó tay không có cách nào.

Hơn nữa còn khoác loác.

Khi gương mặt của hắn bị ma quang vuốt rồng chiếu tới càng ngày càng sáng, rốt cuộc hắn cũng có thể duy trì pháp quyết tụ tập đầy đủ lực lượng, bắt đầu làm phép chống cự. Trong giây lát trên bầu trời hùng vĩ trên đỉnh đầu hắn liền có ngàn vạn băng tuyến giăng khắp nơi, giăng khắp nơi., Như một tia chớp bay qua không trung, băng tuyến đỉnh đầu sắc bén vô cùng, không gì không xuyên thủng, đan xen đầy trời, giữa các khe hở Ma Long lân giáp đang bay lượn xuyên qua., Mang theo một chùm huyết nhục bồng bềnh. Mà một lát sau, khối băng cung giao thoa trực tiếp này xuất hiện trăm ngàn đóa mai long lạnh trong suốt bay múa, như có thể nhìn thấy vật chuyên hướng chỗ yếu hại của Ma Long đánh tới. Trong khoảnh khắc liền có rất nhiều nhãn cầu Ma Long bị đánh nát, thân thể bị xuyên thủng, một mảnh dài hẹp gào thét rơi xuống Lạc Vân Không.

Trong lúc nhất thời, băng dây đâm xuyên qua khiến không trung bị đóng băng, nhiều đóa băng mai xuyên qua như hoa rơi đầy trời, tựa hồ lấy bầu trời làm bối cảnh, xây dựng thành một

bức tranh thiên địa vô cùng tao nhã. Hình ảnh băng lãnh khí thể bằng bạc như vậy, không chỉ có ma điểm ngập trời, mây không một lần nữa trở nên lạnh lẽo, còn ngưng kết lại thể công của Ma Long sét đánh.

Thật ra pháp thuật như vậy hắn chưa từng đọc qua, nhưng đối với hắn bây giờ mà nói, Băng Huyền Tuyết Hoa tùy tâm sở dục phát ra như vậy, đã là chuyện thuận lý thành chương.

Đến lúc này, dưới sự ngăn cản của ba tầng của Minh Vũ Sư và Long Ngục quân, những con Ma Long hung hãn bay đến gần mục tiêu đã không còn thừa bao nhiêu. Một số ít cá lọt lưới muốn xông ra công kích., Liền bị giạt lời té lên đoạn thịt phong thần khắp trời của Địa Dao Quang, lân phiến huyết nhục bay tán loạn bốn phía. Cũng không biết có phải hay không bị cổ thô bạo chi khí mãnh liệt nơi chân trời kích thích. Thanh cổ kiếm thần cơ khó dò lúc này có vẻ đặc biệt hưng phấn, như du long chọt lóe mà qua, chờ mọi người phía dưới khi thấy rõ đã là ma không khí đảo qua, một long đều không có.

“Hừ!”

Mất thấy tình hình này, người sau lưng tầng mây đen bên ngoài thiên khung ngoại kia ngược lại là mười phần ngoài ý muốn. Chần chờ một lát hắn trong lòng thầm nghĩ:

“Mà thôi, mặc dù phía dưới người này có thù oán với ta, cũng không rảnh trêu đùa. Ài, đi tới đó có chút ân oán cá nhân bé nhỏ không đáng kể. Đại dương nơi đây từng bị giam cầm Thần Vương, đương nhiên cần phải nhanh chóng hủy diệt địa rồi. Ừm, vẫn nên sớm đi làm việc, sớm đi theo Thần Vương du lịch vũ trụ mệnh mệnh đi!”

Bàn bạc đã định, bây giờ Mạnh Chương thoát thai hoán cốt lập tức đứng trên mây, uy phong凛冽 hét lớn một tiếng, giống như sấm sét nửa ngày, hai tay rung lên, liền có một quang sáng tử điện từ trên trời giáng xuống, hướng thiếu niên ngửa mặt lên trời đánh tới.

Này đánh hạ địa quang đoàn, trong đó chớp động tử điện, tuy không lớn, chỉ có to bằng cái bát, nhưng từ trong tay Mạnh

Chương vừa mới ngưng tụ thành, lại thoáng chốc chiếu sáng toàn bộ thương khung. Hải Thiên vốn rực rỡ hào quang, trong chốc lát tất cả cảnh vật đều bị nhuộm một tầng u u ám tím sậm.

“Ha ha! Trương cảnh báo. Tiếp đón!”

Mạnh Chương này hiện tại kế thừa lẫn lộn y bát, đã quán thông đạo lý hỗn loạn bốn nguyên của vũ trụ, lúc này hẳn hiểu rất rõ ràng, biết rõ tình cảnh hiện tại của Trương Ngôn. Mặc dù không biết vì sao khí tức địa lý kỳ quái kia lại có thể triệt tiêu khí tức mê hoặc hoặc hoặc âm ác phụ gia tăng uy lực trên thân thiên thạch ma long tăng gấp bội. Nhưng bất luận thế nào đến lúc này, hẳn cũng nên dầu hết đèn tắt, cái gọi là “Đạo tiêu ma trường”, thời điểm điện cầu ẩn chứa tử khí tràn ngập nghi hoặc này đánh tới trước mặt hắn, cho dù không có bao nhiêu lực lượng, cũng đủ làm hắn nổ nát bấy.

Mạnh Chương tính toán như ý quả thật không tồi. Nên nhớ, tình cảnh hiện tại đúng là không khác biệt lắm so với cảm ứng của hắn.

Mặc dù, mấy năm qua kiên trì bền bỉ tu luyện, bốn cân tám hoảng hốt trong cơ thể hắn chứa Thái Hoa Lưu Thủy Khoát Không Linh, độ lớn của nó đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người bên cạnh hắn, nhưng lần này cũng đã tiêu hao hầu như không còn. Vừa rồi những thiên thạch kia đập vào màng sáng do Thái Hoa đạo lực duy trì, mặc dù thoát nhìn như tuyết gặp canh nóng, dần dần bị diệt, tựa hồ mười phần dễ dàng, nhưng thực tế lại tiêu hao đại lượng đạo lực. Mỗi khi một con sao băng nổ tung, nứt vỡ ra. Liền giảm đi một phần đạo lực trong cơ thể thức tỉnh, hướng chi vì ngăn cản đám ma long đầy trời kia, lại phân ra rất nhiều lực lượng đi qua Mai Tuyết Băng Huyền giảng ngang Thiên Hải —— có thể nói, vì cái kia đóa tuyết hoa đánh giết ma long hiện lên hình dạng hoa mai năm cánh? Cho dù đã tỉnh lại biết đại thể đã mất, dùng phương thức như vậy để giải thích cho tâm nguyện chưa hoàn thành trong lòng.

...

Đến thời khắc cuối cùng như vậy, tử điện quang đoàn kia như vàng trắng khuyết trên chín tầng trời từ trên trời hạ xuống,

chớp giật phóng tới. Tuy nhiên tất cả mọi người đều biết rõ nó sau khi đánh thật sẽ có ý nghĩa gì, cũng có tâm kính dâng thân thể huyết nhục của mình ngăn trở cho thiếu niên kia, bảo lưu lại hi vọng cuối cùng, lại bởi vì tử sắc điện đoàn kia tới thật quá nhanh, chờ bọn hắn tới quyết định như vậy, hết thấy đều đã phát sinh.

“Àm!”

Một tiếng nổ kinh thiên, giống như dự đoán: Nhân quan tử quang đại thịnh, cũng không khác với tưởng tượng. Chỉ là... Vì cái gì tử điện kia bạo liệt chói mắt lại còn có một tia chớp màu bạc? Khi rất nhiều người còn đang suy nghĩ chuyện này, nữ tử vừa mới hóa thành hình rồng lại lập tức bị đánh trở về, đã ngã vào trong ngực người muốn bảo hộ...

“Đừng trách ta...”

Nhìn thiếu nữ yếu lang phía trên thần sắc, đã hơi thở mong manh, giãy dụa nói: “Câm miệng... Trong lòng ta vẫn luôn hồ thẹn...”

“Là ta lập lời thề đầu tiên với ngươi, lại không phải ta là người đầu tiên thay ngươi ngăn kiếp...”

Nói đến chỗ này, chỉ nghe một tiếng oán, long nữ trước kia tựa hồ một mực tùy tiện đã hai mắt nhắm lại, sinh tử bất giác.

Có lẽ đúng như lời thế gian nói, trước khi người chết đi, hoặc là khi gặp kịch biến, thời gian sẽ biến chậm lại, những chuyện xưa đã quên từ rất nhiều năm trước giống như thủy triều tràn tới trước mắt. Nghe vậy, hiện tại cảm thấy chính là như vậy. Bên hồ Nghệ Dương đoạt địch, bên trong Hoa Nguyệt lâu chỉ là trò đùa ban đầu., Yên Hồ cận từng giấc ngủ, Kính Thủy Hà trong, khách điểm trong tịch bắt trộm. Trên biển mây bay lượn, làm đàn trợ ngủ, từng sự kiện từng câu chuyện hoặc lớn hoặc nhỏ, trong nháy mắt tràn đến trước mắt hắn.

Nữ hài tử ôm trong lòng dần dần lạnh lùng, nghe vậy đột nhiên phát hiện, kỳ thật mình mới là người xấu số nhất trên đời; có một số việc luôn nghĩ mãi mà không rõ. Cho đến khi chuyện này phát sinh mới rõ ràng vô cùng. Thì ra... nguyên lai nàng vẫn luôn sống chết có nhau. Mà mình vì cái gì xuất thân cao

thấp thủy chung do dự. Vô luận là có xuất xứ từ ý chính mình hay không., Điều muốn để lúc hai người ở chung cố chấp thận trọng kỳ quái nào đó. Mà khi chuyện xưa hiện ra trước mắt, thì đột nhiên tỉnh táo nhìn rõ. Hóa ra cô gái này vẫn luôn ở trong giai ý tiếp đón, khắp nơi đều che chở cho tình ý giữa hai người.

Đang lúc tâm hoảng ý loạn, sóng đập tâm triều, khóe mắt dư quang lại nhìn thấy phía xa đang phát sinh chuyện gì đó. Trong mây mù tối tăm, một đám lửa đang bốc lên như thỏ rừng nhào tới đám mây loạn trên bầu trời kia. Chỉ là, chỉ sau một cái nhìn thoáng qua, liền nghe một tiếng nổ “Bốp” vang lên, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn tan thành mây khói, từ trên trời rơi xuống, trong làn khói biển lửa kia vô hình vô ảnh vô tung rơi vào.

“Quỳnh Ngưng?”

Mà lúc này, Ma Vương sau đám mây cũng không đợi đến lúc thở dốc, trong tiếng gào thét thê lương lại có một trận quang sắc quái dị lạnh lùng rơi xuống như mưa đá. Xem ra công kích khác biệt mấy lần trước, hiển nhiên Mạnh Chương đã tìm được cơ hội đầu hàng địch.

Chỉ là...

“Quá si ngốc...”

Đôi mắt với công kích như mưa to, thiếu niên đứng lặng trên mặt biển bỗng nhiên thở dài một tiếng, buông yêu thể trong ngực xuống, lại vút đi màng sáng bảo hộ mọi người, trong giây lát Minh Quang giáp đã rút đi, trên người chỉ còn một bộ áo xanh trùm lên người.

Cho dù muốn ôm tình cảm.

Như mộng như mê.

Từ nhỏ đã chết rồi.

Vòng tuần hoàn vạn kiếp!

Trong làn sóng nhiệt từ tám hướng kia ập tới, tiếng động cũng chỉ vang lên khắc khắc bốn câu. Tự nói với nhau, nước mắt đau đớn rơi ra lại bay ngược về hốc mắt! Nhân vật trong kỳ

cảnh cảnh như thế, chỉ có lúc nào mình mình có một con mắt hơn xa thời không mới có thể thấy rõ, trong nháy mắt này thời gian đảo ngược!

Vì thế, mưa ánh sáng trong tay Mạnh Chương lại bay trở về mây xanh, tiếng cười miệt thị vừa mở miệng lại khép lại. Tất cả sự vụ đều trở về nguyên trạng, ngoại trừ giống như vậy. Theo ảo ảnh mưa đá bay ngược lên, thiếu niên áo xanh kia lại không ở lại mà đọc thuộc lòng câu ngâm tụng kia.

Dưới bầu trời vạn trượng mây, hắn mở miệng nói thanh cổ kiếm trong tay đột nhiên phát ra một trận bạch quang chói mắt, theo tiếng hét khê vung lên, liền cắt rời thời không tựa hồ vĩnh viễn không tách rời được. Vì vậy ngay thời gian trôi ngược lại này, mọi người không cách nào tự khống chế được, trong nháy mắt đối với thiếu niên mà nói., Thời Không, Vũ Hòa không còn là một chỉnh thể kín không thể nhận ra; đối với hắn, thời khắc này cùng thời khắc đó không còn phân biệt trước sau, đồng dạng nơi này cùng nơi kia cũng không mấy may cự ly. Đoạn ký ức thoáng qua tức thì trong quá khứ, đối với hắn mà nói chỉ còn nhân quả, hoặc trái và nhân quả.

Thế là, khi lông mày hắn nhướng lên, muốn đứng ở trước mặt Mạnh Chương, liền đứng ở trước mặt hắn. Mà giờ khắc này đoạn thời gian lại bị cắt thành vô hạn đoạn ngắn bé..., Đối với y tích tắc đã thành vĩnh hằng. Vì vậy y liền chậm rãi quan sát ác ma đối diện một chút, dò xét vài lần, mãi tới khi mấy khoảng thời gian ngắn cuối cùng vô hạn nhỏ vô biên mới giờ thanh Phong Thần kiếm sáng lạn như mặt trời trong tay lên, đâm vào vai trái của nó.

“%#@ξ\$#!”

Lúc kiếm rơi xuống, áo giáp hoàng kim trên đầu vai Mạnh Chương đột nhiên phát ra một tiếng kêu sắc nhọn không cách nào phân biệt được, sau đó liền có một đoàn hắc vụ hình dạng biến ảo từ thân thể phiêu hốt ra, chó mắt nhà gào thét bay ra ngoài chân trời. Chờ hắc vụ như điện quang bay lượn cũng không biết đã tránh được mấy trăm vạn ức dặm, trung tâm của cái bóng mờ mịt trong làn khói đen kia bỗng nhiên lóe lên một

đạo vi văn màu vàng, lập tức đem nó đâm vào một ngôi sao đi ngang qua!

Đương nhiên đối với thời khắc này mà nói, những điều này đều là nói sau. Chờ khi đại nhân hỗn loạn Thần Vương bị Phong Thần Kiếm phong ấn lại ngôi sao nào đó, chỉ sợ cũng là rất nhiều năm sau.

Hơn nữa, khi Thần Vương đang ẩn nấp trên vai trái Mạnh Chương bỗng hoảng sợ chạy trốn khỏi Dao Quang Kiếm Thương, vị Thủy Hầu một lòng theo dõi ngày xưa nhất thời như quả bóng cao su xì hơi, thúc đẩy toàn bộ lực lượng cường đại, “Vù” một tiếng rơi xuống mây không, ngã ngựa trong sóng biển!

Đến giờ phút này, bỗng nhiên toàn bộ sương mù trên trời đều tản đi, tất cả mọi thứ bởi vì Mạnh Chương mà biến mất. Chỉ trong chớp mắt, bầu trời bao la này trở nên quang đãng vạn dặm, ánh mặt trời rực rỡ!

Đương nhiên, việc này vẫn chưa kết thúc. Sau khi vận dụng kỳ pháp, mọi thứ đều khôi phục bình thường, nhìn thấy Mạnh Chương từ trên trời rơi xuống. Lúc tỉnh lại, y lập tức cầm kiếm đuổi theo. Chỉ là khi y rơi xuống sóng biển, đứng trước mặt Mạnh Chương, giờ cao kiếm khí đang muốn đâm một kiếm xuống, đột nhiên cảm thấy Nam Thiên ở phía sau bỗng nhiên lại nổi lên một chút biến hóa kinh ngạc.

Khi hần xoay người, bắt chuyện đã thấy bích ba dưới vạn dặm trời quang mang đột nhiên tỏa sáng. Ban đầu chỉ là ánh mặt trời bình thường, nhưng càng lúc càng sáng. Theo tiếng nước “Ào” vang lên, bỗng như một vầng mặt trời màu vàng tím trong sóng xanh, quang mang mãnh liệt khiến hần chỉ có thể híp mắt lại nhìn.

“Ồ? Đó là...”

Liều mạng liều mạng với kiếp nạn khi này vẫn còn sót lại một chút lực lượng, bắt đầu ngưng ngôn ngưng mắt nhìn lại. Chỉ thấy trong ánh sáng chói lóa kia thật ra có một vị nữ tử đáng người gây gò đang từ từ bay lên khỏi cơn sóng sương xanh biếc. Chờ nàng hoàn toàn đứng trên mặt biển, tuy rằng cách xa

như vậy nhưng... Nàng vẫn nhìn ra nàng cơ hồ cao cỡ ba bốn người, lẳng lẳng đứng tại trong sóng biển. Bất quá, mặc dù đối diện đột nhiên xuất thủy, không biết lai lịch đáng người to lớn của Địa nữ thần... Nếu là tới gần chỉ sợ mình còn phải ngửa đầu nhìn, nhưng lúc này vừa nhìn, vẫn cảm thấy nàng cực kỳ thu hút tha mỹ lệ. Nhìn nàng lúm đồng tiền, tựa như linh hoa mỹ, trên người khoác váy tảo rong. Mới ra nước còn có chút nước xanh biếc. Cân nhắc một phen lại nhìn kỹ thần sắc trên mặt nàng, chỉ cảm thấy nàng mặc dù đang thích cười như hoa, nhưng lại toát ra một loại uy nghiêm đoan trang không nói nên lời.

“Vị nữ tiên này là ai?”

Hiện tại dùng đạo lực nhìn chăm chú, chỉ vừa nhìn ra chỗ đặc biệt của thần nữ này là ngay, trong tay phải của nàng đang nâng một viên bảo châu to bằng cái bát, lúc lượn lơ phiêu dật vẫn lơ cao bên má. Hạt châu này bạch quang sáng quắc, rực rỡ ngàn luồng tựa như đang nâng một vầng mặt trời vàng kim., Chẳng trách vừa rồi mình bị chiếu không mở được mắt. Lại nhìn tay trái của nàng, trái lại trống không, cúi thấp bên hông, bên cạnh... Đang thấy nơi này, địa ba đảo tập trung ở phía xa đột nhiên tản ra hai bên, hiện ra người vừa bị Lăng Phong phá tan.

“Quỳnh trà?!”

“Là ta!”

Tiểu nha đầu vừa mới túm lấy vạt áo nữ thần phun ra từ hồ nước kia, vừa thấy cảnh tình nói nàng, lập tức buông tay, giống như năm xưa mừng rỡ điên cuồng chạy tới bên này.

“Là Thần Nữ tỷ tỷ đã cứu ta!”

Chạy tới trước mặt người nói chuyện, Quỳnh Quỳnh liền quay đầu lại chỉ vào thần nữ có dáng vẻ xinh đẹp kia, nói cho nàng biết.

“Thật không?”

Nghe Quỳnh Đình nói vậy, tinh lại đang định thờ dài nói lời cảm tạ, lại chợt nghe vị nữ thần dung quang rực rỡ kia cười nói ban xuống ngọc chỉ luân âm với hắn:

“Thiếu niên lang, không biết người có lai lịch thế nào, lại có thể mượn lực đảo ngược thời không. Nhưng tuy vừa tỉnh lại, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy người có ý muốn giết người, sợ rằng...”

Vừa mới nói đến đây, lại không đề phòng thiếu niên này khom người thi lễ, nói:

“Tôn thân tại thượng, vừa rồi có ơn cứu tiểu muội, tạm thời cảm ơn. Tiểu tử lúc này lại còn có một chuyện chưa xong, xin cho sau này lại lắng nghe thần dụ!”

Từ Dung nói xong, Trương Tĩnh Ngôn quay người lại đi đến trước mặt thủy Hầu lúc trước đang giãy dụa chìm nổi trước mặt gợn sóng, khuôn mặt nghiêm nghị nói:

“Ừm, đã có nữ thần hiện thân, ta liền không động đao thương.”

Dứt lời hần đạp chân lên sóng biển, đi tới trước người Mạnh Chương, cúi người ghé vào tai vị Thủy Hầu vô cùng ương ngạnh này nhẹ nhàng nói một câu —— chỉ thấy được, một lời nói xong, ương ngạnh thủy hầu này lập tức hai mắt tròn tròn, quát to một tiếng, thổ huyết khí tuyệt!

Mà lúc này, vị nữ thần nhân từ kia lại không quản chuyện máu tanh này nữa. Hiện tại nàng ta chỉ đang nhìn tiểu nữ oa nhi đang vui cười hớn hở nhìn ca ca chém giết kẻ xấu kia, vẻ mặt hoang mang kinh dị, trong miệng thì thảo tự nói:

“A... Có phải là ta ngủ mơ hồ không? Vừa rồi ta nghe lầm rồi?”

“Quỳnh Điện... Tiểu muội?!”

Đúng là:

Gặp nhau không biết tốt, từ biệt mà sâu. Quỳnh Lư chiều trong lòng, còn tự luyện tình hồng. Mười năm tan vào giấc mộng, trường kiếm ngâm vang Thanh Long.

Thương Hải mấy lần bị lật đổ, người còn say rượu xuân phong. Cười đem Nam Sơn chỉ, tương cố lưu hồi hồng. Nhân gian có bao nhiêu chuyện, thần nữ một giấc mộng.

[Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi quyển xong. Tiên lộ tầng thứ hai mươi một, dấu hiệu tiên lộ số vài yên trần, Chương thứ nhất Minh Hà đáng yêu, nhập Dao Cung coi nhà là nhà.

Mấy lời đâm chết kẻ chủ mưu, hắn đã nhận ra, nhưng không quay người lại đi gặp nữ thần kia.

Thở thở trong mũi Mạnh Chương một lần nữa, xác nhận hơi thở đã tuyệt, hắn mở miệng liên tung người nhảy mấy cái, đi tới trước mặt nữ hài tử sinh tử mờ mịt kia. Hắn ôm Linh Dục vào ngực, một tia đạo lực cuối cùng rót vào sinh khí., Tỉnh lại ý đồ làm cho nàng khởi tử hồi sinh. Chỉ là, không biết có phải hay không một kích lúc trước Mạnh Chương Chí kia nhất định phải được quá mức uy mãnh, cho dù đạo lực thuần túy vô thượng như vậy đưa vào, cũng không làm nên chuyện gì. Bị thương nặng, thái hoa đạo lực luôn luôn thuận lợi trở nên không có hiệu quả.

Trong lúc bất lực, lại nhìn về phía nữ tử đang tránh né, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tựa như một lớp son phấn đã mất đi màu máu, trở nên trắng bệch như tuyết. Thân thể thanh xuân xinh đẹp tràn ngập sức sống trước kia, chỉ biết vô lực dựa vào mình; theo từng tia sinh mệnh trôi đi, dần dần trở nên nhẹ như lông hồng. Giờ phút này, từ trên người nàng còn có thể nhìn ra chút ít dấu vết sinh mệnh., Ngay cả cái miệng nhỏ nhắn của nàng cũng khẽ nhếch, thân thể trở nên rung động, tựa hồ có chút lời muốn nói, nhưng lại không phát ra được nửa âm tiết. Thấy vậy, liền nhận ra, lời nói càng thêm bí ẩn, tràn đầy bí ẩn giống như ngọn núi lớn đè ép hắn không thở nổi, muốn tùy ý đi theo nàng.

Trong thời tiết này, bởi vì tất cả những chuyện vừa mới phát sinh tuy rằng nói đến lộn xộn các đầu mối, kỳ thật chỉ như điện quang thạch hỏa; ở giữa lại có ám hỏa đầy trời, không có gì lạ, ngay cả những người ở đây, đối với sự phát sinh của hung kiếp cũng rất hoang mang khó dò. Vì vậy đợi đến lúc này, Quỳnh Quỳnh., Đám người Vân Trung Quân lập tức tỉnh táo lại, mọi người đều thay đổi sắc mặt, xúm lại đến bên người thức thời. Đợi đến khi thấy Linh Dục Nhi không biết chuyện

gì, gần như chết, lão Long Quân kia tự nhiên bị thương muốn chết, bỗng nhiên khóc, Quỳnh Thu thì khóc “Oa” một tiếng.

Chỉ là, nơi đây, không đơn thuần chỉ có Côn Bằng gần chết, trên biển rộng có nơi nào không có máu chảy thành trôi? Bởi Phốc Châu cung dưới sự kiêu ngạo và vinh quang của Nam Hải đã sớm sụp xuống thành những mảnh ngói vụn, từng là một nhân vật phong vân tươi sống đã trở thành thi thể, trôi nổi ở giữa nước biển dơ bẩn. Thiên hậu sụp đổ, lưu thi ngàn dặm, cho dù là biển cả ngập trời, nhất thời cũng cọ rửa không hết huyết tinh kéo dài này.

Đôi mắt với tình huống bi thảm này, những sinh linh sống sót sau tai nạn cũng không tốt lành gì. Lại không đề cập tới đau thương muốn chết kia, chỉ thấy mặt trời sau này, rất nhiều thi thể máu thịt mơ hồ xếp chồng lộ ra trước mắt, phóng mắt nhìn khắp nơi là núi thây biển máu., Cho dù là yêu thần tâm trí kiên định, cũng không chịu nổi phản kích thích mãnh liệt này, nhất thời lại điên cuồng không ít người. Mà quyển sách kia một lần nữa trở nên trong tình không trung, bị bầu không khí ngút trời này nhuộm lên, lại có vẻ có chút âm khí dày đặc.

“Ai...”

Thấy tình hình thảm như vậy, Huyền Lệ thần nữ phiêu diêu cùng sóng biển kia cũng không khỏi động lòng trắc ẩn. Nàng thu hồi ánh mắt một mực đi theo thiếu nữ kia, nữ thần ổn định tâm thần, chỉ bắt quá trong miệng nhẹ nhàng ngâm tụng vài câu ngâm tụng., Trên biển cả vạn dặm sóng máu quanh thân nổi lên một trận gió xoáy. Phong Tiêu tràn ngập dương khí nguy nga cuộn cuộn, đi đến đâu thì nơi đó huyết sóng tản đi, thi thể chìm xuống đáy biển, mọi người điên cuồng khôi phục lại thần trí, âm phong lạnh nhạt trên mặt biển cũng bắt đầu mãnh liệt nổi lên sóng xanh tuyệt. Dưới ánh mặt trời vạn khoảnh sóng cả lại một lần nữa hiện ra ánh sáng trong biển khơi nên có.

Sau đó, ánh mắt thần nữ kia vẫn rơi xuống thiếu nữ nước mắt rờn rờn, thấy chuyện gì xảy ra liền giơ tay áo lên, bảo châu trong tay Tổ nâng ra khỏi tay, như một cái vòng mặt trời thu nhỏ lại từ từ bay về phía đám người kia. Bảo Châu tản mát ánh

sáng mặt trời rực rỡ., Vô Mục tự mình, bay thẳng đến gần người thiếu nữ vừa tỉnh lại lời nói trong lòng, bán sống bán chết này, thiếu nữ như mộng như mê trên trán ngọc quay tròn một hồi, lóng lánh giống như cầu vồng quang hoa. Chờ Nghê Quang tan hết, bảo châu này lại khôi phục ánh nắng chói chang, thần nhiên bay trở về trong tay vị thần nữ mỹ nhân kia.

Nhật Châu Lâm trán, lại nhìn vị Long Nữ gần chết kia, đột nhiên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, miệng ngáp ngừng một tiếng, đôi mắt dần mở ra, mũi phẫn sắc mấp máy, cứ thế mà từ từ tỉnh dậy!

“Tôn nhi ngoan của ta!”

Thấy cháu gái bảo bồi sống lại, lão Long Quân vốn đã là người thương tâm muốn chết không bao giờ chú ý tới uy nghi nữa, một tay đoạt lấy nó từ trong lòng mình, giống như đang cầm một cái trân bảo mất mà tìm lại được, lão Long Vương nước mắt tuôn rơi, không bao giờ buông tay nữa!

Buồn vui đan xen như vậy, nước mắt rơi như mưa, qua một hồi lâu bọn họ mới tỉnh lại, ý thức được bên kia còn có thần nữ đã cứu khổ cứu nạn. Sau kiếp nạn khổ cực trước nay chưa từng có., Đưa mắt nhìn về phía nam, mọi người liền nhìn thấy Nam Thiên vừa mới mang đến tai họa vô tận, đã biến thành một bức tranh cảnh thánh khiết. Giữa cơn sóng biển, Bảo Châu xán lạn bên cạnh thần nữ đã dần dần biến mất, mọi người rút cuộc chân chính thấy rõ thần thái phong thái của nữ thần Dục Tú này. Chất phác giống như quy tắc., Ánh sáng xanh lam hê như xưa, ngày đó ánh sáng của châu châu hơi giảm, mới biết người Y đã như trăng. Tuy sắc mặt đau thương của người thương cảm vẫn nghiêm túc như trưởng giả, nhưng dung quang nghiêm túc này không che giấu được thiên tư tuyệt thế mỹ lệ; hơi quanh quẩn, mây nhẹ bay lượn, không biết trăm vạn năm trước thần nữ thanh xuân như trong Dao Trì tiên cảnh vừa mới ra nước, trong ánh nắng mặt trời nam Hải Ngọ, đáng vẻ thướt tha.

Mà khi quang hoa của bảo châu tiêu giảm, bọn người bắt chuyện mới phát hiện, lúc trước cho rằng trời quang vạn dặm chỉ là biểu hiện giả dối, mây đen bốn phía xung quanh biển

trời vẫn liên miên quán quanh như cũ. Mây trên bầu trời vạm dậm..., Chỉ để lại trên bầu trời một góc ánh nắng sáng ngời. Vì vậy mấy đạo ánh sáng trắng noãn này giống như cột ngọc trong thánh điện tròn trịa, lượn lờ ánh sáng thánh khiết từ trong mây mù chiếu thẳng tấp xuống, bao phủ trên người nữ thần đang phá nước lao ra; giống như tiên cảnh thiên quốc hàng lâm bạch quang hoa quang vậy., Điều này khiến dung mạo vốn đã kinh thế hãi tục càng thêm sinh động, nhiều lần không cách nào miêu tả bằng ngôn ngữ; nếu như dùng sự vật trên trần thế ví von, cũng chỉ có trời chiều ôm trắng, nắng xuân rất mỏng, mới khó khăn lắm thích hợp.

Ở trước mặt mỹ lệ khiến người ta yên tĩnh tường hòa như vậy, cho dù là Yêu Thần Hải Linh lâu năm, cũng chỉ có thể quý báu, không ngừng cầu khẩn.

Tuy nhiên, lúc này đối với người đã mở miệng, trái lại không có bao nhiêu tâm trạng cung kính với người khác. Hơi dừng một chút, thấy Linh Khuyết xác thực không việc gì, lại có Lão Long Quân chăm sóc, hấn lập tức đứng dậy chạy tới trước mặt thần nữ kia, nghiêng người quỳ gối trong sóng khói, liên tục khấu đầu cảm tạ thần nữ.

Thấy hấn như vậy, nữ thần khẽ mỉm cười, nói:

“Không cần như vậy, ngươi đứng dậy đi.”

Nghe vậy, cũng không dám làm trái, liền theo lời đứng dậy khoanh tay đứng trước mặt thần nữ. Thấy hấn đứng dậy, thần nữ này liền cảm ơn:

“Vị tiểu Thần Quân này cần gì đa lễ như vậy! Vừa nãy ta thấy ngươi có thể nghịch chuyển thời gian, đã thông đại đạo, phải biết vừa rồi thiếp thân chỉ là tiện tay mà thôi, hà tất phải cảm kích như thế.”

Nghe thần nữ khiêm tốn nói như vậy, bắt chuyện cũng nho nhã đáp lễ nài:

“Thần Nữ có chỗ không biết, ngài giơ tay nhắc chân như vậy, đối với ta mà nói lại là ân đức to lớn! Không đối gạt nữ thần, lúc trước đã có một nữ tử vì ta mà chết, lần này nếu Linh Dục có việc gì, ta cũng không còn mặt mũi nào sống nữa!”

“Ồ?”

Thần Nữ nghe vậy hơi có vẻ động dung, hỏi:

“Lúc trước đã có một cô gái chết vì ngươi?”

“Đúng vậy.”

Nghe nàng hỏi, tỉnh lại một năm một mười nói cho nàng đoạn chuyện cũ có liên quan tới tuyết công. Nói đến đau thương, nàng nghẹn ngào, nếu không phải sợ thần nữ trước mặt thất thố, chỉ sợ đã sớm nhịn không được rên rỉ, không thể tiếp tục nói nữa. Lúc này Quỳnh Huy và Long Nữ phục hồi lại gần, nghe được lại kể chuyện cũ, hai người cũng nhịn không được vành mắt đỏ hoe, cho đến khi lệ rơi đầy mặt.

“Ồ...”

Thiếu niên từ trước đến nay giỏi về ngôn từ, miêu tả việc này lại không mang theo chút phù hoa nào, chỉ bình tĩnh ôn lại chuyện cũ. Chỉ là, cho dù như vậy cố ý ngăn chặn khắc cốt bi thương thuật lại, nói đến biến cố kia đột nhiên phát sinh khi xảy ra biến cố., Ngay cả thần nữ vạn năm kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được mà vui sướng, cùng với hai thiếu nữ nghẹn ngào khóc rống rơi cả nước mắt. Theo vẻ đau thương của nàng, tựa hồ mặt trời cũng không đành lòng quan sát, nhất thời trốn vào trong mây đen.

Chuyện cũ đau lòng nói xong, chờ nữ thần đa sầu đa cảm cũng khóc rồi, khôi phục bình thường, người ôn chuyện mới mang theo chút hi vọng hỏi nàng:

“Đại thần tại thượng, bắt chuyện không biết ngài có thể đại phát từ bi, cũng nhân cơ hội cứu sống tuyết? Nàng hiện tại di thể vẫn còn. Nếu ngài có thể cứu sống nàng, ta đã đồng ý sẽ vì đại thần ngài làm trâu làm ngựa, cũng không chối từ!”

Dứt lời hần liền quỳ mọp xuống đất, chỉ chờ nữ thần trả lời.

“Cái này...”

Nghe vậy thỉnh cầu, sắc mặt nữ thần kia có chút ngưng nghịu. Bất quá nhìn hần quỳ xuống đất dập dờn sóng, lại đau lòng vì thiếu nữ vẫn thân cứu chủ trong câu chuyện vừa rồi.

Nữ thần trầm ngâm một hồi lâu, mới mở lời, dưới sự nóng lòng chờ mong của hắn, cân nhắc nói:

“Người trẻ tuổi, nghe ngươi vừa rồi nói, tựa như Tuyết Điệp cô nương hồn phách không còn. Nói như vậy, dù là Hi ta cùng cũng cứu nàng không về!”

Vừa nghe lời ấy, bắt chuyện, Linh Khuyết, Quỳnh Tuyền tâm đều nguội lạnh một nửa, nhất thời cũng không kịp phỏng đoán “Hi Hòa” kia là ai. Chỉ nghe Hi và Thần Nữ nói tiếp:

“Chẳng qua các ngươi cũng không cần quá nản chí, theo ta thấy, trên trời dưới đất này còn có một người có thể cứu Tuyết nên về sinh!”

“Hả?!”

Như tiếng sấm sét đầu tiên mùa đông qua xuân, bắt chuyện lập tức bị lời nói lạnh nhạt này chấn động đến mức mừng rỡ muốn phát điên! Nếu không phải có tôn ti, nói không chừng hắn đã sớm xông lên thối Hi và tay đó thúc dục nàng một hơi nói xong! Ở trong sự cuồng hỉ mười phần khó chống đỡ như vậy, tinh ngôn nghe nữ thần cứu khổ cứu nạn tiếp tục nói:

“Trương thông báo, ngươi có biết chúng tiên chi nguyên Tây Côn Luân? Tám trăm dặm Côn Luân Thiên Khu, hư vô mờ mịt, quan sát chúng sinh, trên trời dưới đất, duy chỉ có nó độc tôn. Trong ba ngày qua, vô luận là yêu ma nhân quỷ, cầm thú vũ lân, nếu muốn xuất thần nhập hóa thành tiên, tinh hồn đều phải đi Côn Luân Thiên Khu thấy thần tôn một phen. Mà Tây Côn Luân này tuy Yên Vân Hạo rộng lớn, tiên linh phồn thịnh như sao, nhưng người chủ sự chỉ có một hai người.”

“Là ai?!”

Tuy nghe đến nhập thần, nhưng bắt chuyện vẫn lo lắng chuyện tuyết rơi, nghe được nơi này hơi nhòm ngó quan khiếu, liền không tự chủ được chen lời truy vấn một tiếng. Thấy hắn vội vàng chen lời, Hi và nữ thần cũng không so đo, mỉm cười tiếp tục nói:

“Nếu nói người chủ sự Côn Luân này, vị đầu tiên đương nhiên là Tây Vương Hậu đại thần của chúng tiên, chương quản vĩnh sinh. Thí dụ như người mà Hi Trường Sinh Phàm quan tâm đã

lâu, kỳ thật phải bái tế vị Tôn Thần này nhất. Trừ nàng ra, một người chủ sự Tây Côn Luân khác là người của Tây Côn Luân., Đó chính là vị nữ đầu tiên chưởng quản cả đời khi Tây Vương mẫu chưởng quản khai thiên tích địa, được thiên địa linh khí bao hàm, được gọi là trưởng công chúa, còn được xưng là Tây vương nữ, chuyên trách chưởng quản luân hồi. Nếu người muốn cứu trở về vị cô nương Tuyết Điệp cô nương đã hồn phi phách tán kia, chỉ có thể khẩn cầu vị Tây Vương nữ công chúa này hỗ trợ, thỉnh nàng tìm lại chút liễu phách mai hồn kia cho người từ trong Tây Côn Luân Hồi Chi Cảnh.”

“...!!”

Cuối cùng nghe được làm thế nào mới cứu được Tuyết, tỉnh lại kích động đến tay chân run run, cả người như mặc áo mỏng đi trên đất tuyết, run run hỏi:

“VẬY, DÁM HỎI THẦN NỮ NƯƠNG NƯƠNG, NẾU VẬY LÀM SAO MỚI CÓ THỂ TỚI CÔN LƯÂN?”

“Cái này...”

Nghe được tỉnh ngôn nghi vấn, Thần Nữ Hi và nhìn mấy người bọn họ, lại cẩn thận đánh giá một phen mới cười dài nói:

” Trương Tĩnh Tĩnh Ngôn, người đừng vội vàng biết rõ phải làm sao để tới Côn Luân. Ta nói cho người biết một chuyện khác.”

“Hừm?!”

“Trương Tĩnh Ngôn, thiếp thân đã biết người sinh ra ở nhân gian, hẳn là biết. Thế gian này thường đồn rằng, cái gì mà người quỷ khác đường, tiên phạm cách biệt, tóm lại tiên nhân kia coi khinh chúng sinh như thế nào, xem phạm nhân như con sâu cái kiến như cỏ rác, vô luận như thế nào đều không chịu xúc động tiên lực giúp đỡ.”

“Đúng vậy a...”

“Ừm, thật ra theo ý kiến của thiếp thân, đây đều là hiệu làm của Phạm gian. Người muốn gian hiểm đồng nhân, nếu có thể xưng tiên nhân, tự nhiên đã ngộ Âm Dương đại đạo, sao lại

tính toán chi li. Chỉ cần cơ duyên thích hợp., Đương nhiên không ngại phổ độ chúng sinh, giúp người làm niềm vui. Thế gian truyền thuyết nói những lời bừa bãi này, chỉ có điều trần thế như cát, sinh linh vạn ức, Chân Tiên có thể đặt chân vào trong đó cực ít, cho nên lời đồn bực này mới lưu truyền ở nhân gian. Những đại khái này chẳng qua là bọn họ lấy quyền quý thế gian làm gương mặt tiên nhân mà thôi.”

“Đúng vậy, có lý, chẳng qua...”

Tuy đã mở miệng nghe liên tiếp gật đầu, nhưng vẫn không biết nữ thần này bỗng nhiên nói chuyện về hình tượng tiên nhân, không biết là dụng ý gì. Chẳng qua thời khắc mấu chốt như vậy, hắn cũng không dám đường đột chen vào nói chuyện, chỉ nghe thần nữ Hi và tiếp tục nói:

“Cho nên, bình thường nếu thật có duyên nhìn thấy tiên nhân, muốn cầu khẩn gì đó với bọn họ, chỉ cần hợp tình hợp lý, hắn đều có cầu tất đáp. Chỉ là...”

“Ách?!”

Tĩnh ngôn cũng là người quen tự thuật, hiện tại vừa nghe chuyện ngoạn này, nhất thời trái tim lập tức nhảy lên cổ họng.

“Chỉ là tất cả mọi việc đều có ngoại lệ. Tuy tiên nhân rất thích thanh cao lương thiện, bình dị gần gũi, nhưng trong đó Tiên gia khinh tiện phạm thế, xem thường cũng không phải là không có. Ví dụ như vị trưởng công chúa Tây Côn Luân mà người yêu cầu chính là một vị. Vị Thần công chúa này, không cần nói phạm nhân tầm thường, cho dù là tiên linh trên Tây Côn Luân, trừ mẫu thân nàng ra, không ai có thể lọt mắt nàng!”

Nói đến đây, Hi và nữ thần thoáng dừng lại, nhìn mấy người kia một cái, cũng không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, sắc mặt có chút cổ quái nhỏ giọng nói:

“Hi hi, nói xấu nàng, cơ hội thật khó khăn. Ngày hôm nay ta phải hảo hảo nói một chút!”

Tự nói một câu, thanh âm của Hi Hòa liền chuyển cao, nói:

“Trương thông báo tin tức, hôm nay thuận tiện, thiếp thân liền thẳng thắn nói ra. Theo lời các người nói, Tây Vương nữ trưởng công chúa này chính là một ác nha đầu ác giao phi phạm ương ngành, hỉ nộ vô thường! Nàng ý vào thần lực vô cùng, địa vị tôn sùng, trừ Tây Vương Mẫu, nàng ta cũng không để ai vào mắt. Ngàn vạn năm qua, trên Tây Côn Luân này cũng không biết có bao nhiêu tiên linh từng bị nàng ta làm nhục độc!”

Khổ Thủy đồ lên như vậy, ngay cả thần nữ cũng trở nên miệng lưỡi lưu loát:

“Không nói xa, chỉ nói ba ngàn năm trước, tiên tử trên Tây Côn Luân phụ trách chăn nuôi tiên ngư, mền nhau cùng tiên nữ dệt vải vóc. Cũng có lần bọn họ đùa giỡn bên cạnh tiên khê Côn Luân, đang lưỡng tình tương duyệt., Đùa giỡn với nhau, không đề phòng Tây Vương nữ vùn xa từ bên cạnh đi qua, hai người trâu bò kia liêu xiêu nước suối, không cẩn thận có hai giọt bay ra, vừa vắn dính ở trên chiếc váy nữ của Tây Vương —— lần này liền chọc xuống đại họa che trời! Lúc này nữ nhân Tây Vương kia giận tím mặt, đem hai người này lưu đày đến trên hai ngôi sao xa xôi, đảm nhiệm hai viên thần linh hoang vu bảo vệ thần linh.”

“...”

“...”

“Ôi! Chỉ có hai giọt nước, hai tiên nữ tình thâm ý thắm thiết này liền bị ngăn cách bởi ánh sáng ngôi sao, Ngân Hà hai đầu, vĩnh viễn không thể gặp nhau!”

“A, thì ra là thế!”

Nghe đến đó, Linh Kính Nhi bừng tỉnh đại ngộ:

“Nguyên lai sự tình trải qua là như vậy, trước kia khi còn bé đã nghe gia gia nói qua, Ngư lang dệt nữ nhị tinh ly, không phải bởi vì Tây Vương Mẫu khắc độc, mà toàn bộ đều do Trường công chúa kia!”

“Ai, đúng vậy!”

Nghe được Linh Khuyết nói như vậy, tâm địa nhân từ Hi Hòa nữ thần thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

“Các người xem, Tây Vương nữ đối với tiên linh đã như thế, càng không cần nói đến phạm nhân!... Ai, trong thần thượng cổ thần li ti mà thiếp biết, cũng không có một vị nào giống như nàng chán ghét phạm nhân. Theo thiếp biết được một chút lời nói của nàng, vị Tây Vương nữ xuất thân tôn quý không gì sánh được này hầu như là kẻ ác nhất, hầu như coi như là kẻ thù. Nếu không phải nàng ngày thường không thể tiếp xúc, thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Nói đến đây, Hi Hòa nhìn vị thiếu niên đã đổ mồ hôi trên thái dương, có chút đồng tình nói:

“Cho nên, lúc trước thiếp thân đã nói, làm sao đi Côn Luân cũng không phải là vấn đề lớn; nếu Trương tể ngôn người muốn đi, cho dù bên ngoài Côn Luân, Thiên Khư có Nhược Thủy chi uyên, Bất Thế Thiên hiểm của Viêm Hỏa Chi Sơn, cũng có người giúp người đi lên được. Chỉ là, mặc dù người có thể lên được Côn Luân, Thiên Khư, nhưng may mắn tìm được vị Tây Vương nữ của trưởng công chúa kia, chỉ sợ còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị nàng vỗ tay hóa thành tro tàn!”

“Cái này, cái này!”

Tứ Hải đường chủ vừa rồi còn dấy lên hy vọng ngập trời, giờ nghe thấy lời này của thần nữ, lập tức mồ hôi rơi như mưa, thần sắc sa sút, như kiểm tra tang thương. Còn bên cạnh hắn, Tứ Độc Long Nữ cũng cúi đầu ủ rũ, hết sức thương tâm đối với tuyết rơi.

Chỉ là, ngay khi mở miệng là uể oải, khi hắt nhụt chí thì chợt có thanh âm thanh thúy tràn ngập tự tin vang lên:

“Thần Nữ tử tử, sẽ không đâu!”

Người nói chuyện chính là Quỳnh Đình.

“Ngôn ca ca, huynh đừng đau lòng.”

An ủi tĩnh lại một tiếng, Quỳnh Huy liền chuyển hướng thần nữ phía nam, nghiêm túc nói:

“Thần Nữ tử tử, không biết đâu, tuy Tây Vương nữ kia đáng ghét, nhưng ca ca của ta có bản lĩnh hơn đó!”

“...Ah?”

“Ừm, tử tử không biết đâu, trước đây Quỳnh Thiện cũng rất bướng bỉnh không nghe lời. Khi đó ngoài Tiểu hồ ly, Tiểu Dã Thổ trong núi rừng ra, không ai thích Quỳnh Điệp. Nhưng từ khi Quỳnh Đình gặp ca ca, thì càng ngày càng trở nên ngoan, rất nhiều người đều nói ưa thích, còn tặng cho ta đồ ăn ngon. Cho nên thần nữ tử tử, cái câu nói xấu xa mà tử nói vẫn luôn không nói lý lẽ, ta đã biết rõ đó là như thế nào rồi!”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì nàng không biết ca ca a!”

Tiểu muội muội trang điểm ngọc trác chính sắc can ngôn:

“Ta nghĩ, chỉ cần ca ca đi Côn Luân kia, nhìn thấy công chúa xấu xa kia, nàng có thể rất nhanh sửa lại tật xấu đó!”

Nghe thấy những lời này của Quỳnh Quỳnh nghiêm trang, Hi Hòa kia lại bỗng nhiên nhất thời trầm mặc; chờ thẳng tắp thật lâu, nàng mới rớt cuộc nhin không được mà động dung.

“Ha ha ha ha...”

Nữ thần vốn thân thiết mà rụt rè, lại phảng phất nghe được trên đời này chuyện cười thú vị nhất, nhất thời lại nhin không được, cười ha ha, âm thanh chấn động hoàn vũ, ngăn chặn không đi mây!

“Bá?”

Thấy nữ thần tử tử thoải mái như vậy, Quỳnh Đình lại hồn nhiên không rõ nội tình. Nàng nhìn thần nữ cười nghiêng ngả ngả đáp lại như hai người bạn nãy, Quỳnh Thuyền có chút mê hoặc, chớp mắt lom lom nói:

“Kỳ quái nha... Mặc dù ngay cả ca ca cũng nói ta thú vị vừa đáng yêu, nhưng ta vừa rồi rõ ràng đã dụng tâm nói chuyện nha! Cũng buồn cười như vậy sao?!”

Đệ Nhị Thập Nhất Thiên Lô Yên Trần, đệ Nhị Thập Nhất của Tiên Lô Phạm Nhân gian chứa mấy khói bụi, hàm tình vấn

tuyệt, điều thú vị chính là Chân Tiên Cảnh.

Nàng vừa cười vừa nghĩ, thần dung đối với mấy người mới bắt đầu nói:

“Kỳ thật thiếp thân cùng vị tiểu muội này có duyên, cho nên hôm nay không tính, ba ngày sau còn tới đây, ta sẽ trợ giúp huynh muội hai người các người tiến về Côn Luân!”

Nghe vậy, quá đổi vui mừng, vội vàng ôm quyền thi lễ thật sâu, cảm tạ đại ân đại đức của nữ thần. Chẳng qua sau khi kinh hãi, lại cẩn thận lĩnh hội lời nói của nữ thần, nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc, bật thốt lên:

“Xin hỏi nữ thần, tôn hiệu là gì?”

Tĩnh lại hỏi chuyện này, quả thực là vừa rồi trong lòng đau khổ vui mừng khôn xiết, trong lòng phiền muộn, mới không nghe Thanh Hi và lúc trước tự xưng. Mà Hi và tự xưng là băng tuyết thông minh, biết rõ trước đây mình đã từng nói tên, nhưng nghe thiếu niên hỏi, vẫn khẽ nghiêng người một Phúc, không chút nào lấy phạm nhân làm tì, bầm với nữ tử chi lễ mềm mại trả lời:

“Thiếp thân Hi Hòa, hướng về phía đông nam vùng Cam Uyên; ngủ say vừa tỉnh, quả thật là mộng giác cổ nhân gặp nạn, xuất thủ tương trợ.”

Nghe được thần nữ nói như vậy, bất bẻ đột nhiên mồ hôi đầm đìa. Nguyên lai hẳn nhớ ra sách cổ có nói, “Giữa Đông Nam Hải, Cam Thủy, Hữu Hy cùng quốc; có nữ tử tên là Hi Hòa, tám ngày ở trong Cam Uyên. Người của Hi Hòa, thê tử của Đế Tuấn, mẹ mười ngày.”

Mơ hồ nhớ lại lai lịch nữ thần này, lại suy nghĩ lời vừa rồi của nàng, bất bẻ ngoài kinh ngạc, lại càng thêm do dự; quay mặt vụng trộm nhìn nhìn Quỳnh Đình bên cạnh, lại thấy nàng vẫn ngây thơ đáng yêu như cũ, chỉ cười hì hì nhìn nữ thần kia, bởi vì nàng chưa từng nghe nói cái tên gì là Hi Hòa.

Đang chiêm ngưỡng, Linh Miểu Nhi bên cạnh bỗng nhiên chính đốn giọng nói, cầu khẩn với Hi và nữ thần cũng đồng ý cùng nàng đi Côn Luân. Nghe được long nữ yêu cầu, Hi Hòa lại mặt có âu lo, nói cho bọn họ biết., Mặc dù mới vừa cứu

được Linh Khuyết nhưng nàng bị thương rất nặng. Bị Mạnh Chương dùng vũ trụ mê hoặc lực lượng bản nguyên đánh một kích toàn lực, sớm đã đả thương linh căn. Bởi vậy, không cần nói đi xa, nếu Linh Dục hoàn toàn khôi phục, khôi phục như cũ, có lẽ sẽ mau chóng đi Đông Hải Long Cung tổ tộc của nàng chọn địa thanh tu, bảo vệ thân mạch linh căn.

Bàn giao đến đây, thái dương thần nữ liền không cần nhiều lời nữa, hướng bên tỉnh luận tiêu tụy lại thi lễ, liền từ từ nhập vào trong sóng biển. Chờ Hi Hòa rời đi, bắt lời nói mang theo hai nàng trở về, đem chuyện vừa rồi nói cho đám người Vân Trung quân, những thần linh địa vị tôn sùng đó không hèn mà cùng hướng thần nữ biến mất đồng loạt khom người thi lễ, miệng hô “Đại Thần”.

Sau đó không cần nói tỉ mỉ, sau khi kiếp nạn vất vả, dù là Hi và Thi Khí đã thi triển pháp lực lớn chôn vùi ở phế tích, Nam Hải Long Vực sống sót sau tai nạn vẫn là một mảnh hỗn độn. Tường đồ bị sóng biển một lần nữa cuốn trôi theo dòng nước, máu tươi ngàn vạn người chết ở dưới ánh mặt trời bốc hơi như mây máu, lại kèm theo tiếng gào khóc thảm thiết mất đi thân hữu chiến hữu, trong biển lớn xanh lam dưới trời sinh này một mảng u ám, tử khí bốc lên.

Trong bị thương che khuất bầu trời như vậy, cho dù đáy lòng thập phần vương bận nữ tử băng tuyết của An Miên Long cung dưới đáy biển, đã thông báo cũng thực hiện nghĩa vụ của Huyền Linh Yêu Chủ, giúp đỡ Vân Trung quân an táng người đã chết, an ủi người đã chết. Như thế an bài thống hợp tác., Chạy bốn tàu chung quanh, mãi đến khi đêm xuống phân chia nhiều việc tốt như vậy mới kết thúc được đại thể. Khi mặt trời ngả về tây, hoàng hôn dần buông xuống. Nghe rõ ràng là bận rộn đến mức tứ chi vô lực, thanh âm khàn khàn, nhưng vẫn mạnh mẽ tinh thần. Ở Nam Hải tân chủ bá Ngọc Long Hầu và đi xuống Long quật dưới đáy biển kia, lấy di thể Tuyết Điệp về.

“...Trở về chinh chiến kiếp nạn, trong mỗi đêm ngàn vạn suy nghĩ, khi tỉnh lại gặp được dung nhan tuyết thích hợp uyển chuyển tĩnh lặng, vẫn nhìn không được ngàn vạn cảm khái. Trong hàn quật băng lãnh, nữ tử tĩnh mịch trên giường băng

tuyệt tĩnh lặng vô cùng., Dung nhan lúc sinh non, tuy sinh mệnh đã trôi qua, nhưng dung nhan càng thêm yên tĩnh. Mà từ ngày đó vội vàng biệt ly, đã nói còn chưa kịp tỉnh tể xem kỹ dung mạo, lần này trải qua ngàn loại kiếp nạn vạn loại gặp nhau lần nữa, hắt từ trong dung nhan Tuyết Điệp Trang tĩnh mịch nhìn ra mấy phần vui vẻ và thông dong.

Trong khoảnh khắc sinh tử, tâm ý cô động này, phí mất sinh ly tử biệt mới hiểu được; hình môi châu mở ra, lời mờ có thể đoán được chính là một tiếng “Đường chủ” không thể gọi ra. Lúc này rốt cục thấy vô cùng rõ ràng. Đường chủ ngây thơ năm đó cũng không nhận được nữa., Ôm lấy nữ tử kêu khóc thảm thiết. Mà bên cạnh hắt hai cô bé kia, nhìn thấy Mai Hồn dịu dàng ủ khuất năm đó, dung nhan dịu dàng uyển chuyển như trước, nhưng lại không còn sinh cơ, cũng nhận không được đồng loạt khóc rống.

Nước mắt tầm tã, chờ đến lúc thu lại tiếng bi thương, nghe thấy liền phát ông tay áo một cái, quần thân thể mềm mại tuyết hoa lóe sáng trong một mảnh tuyết vân, cách động quật lạnh lẽo dưới đáy biển, dưới sự đồng hành của Linh Dục Quỳnh Viên phá nước xông ra ngoài., Một đường ngự phong hướng La Phù. Dựa theo ước hẹn giữa Hi và ba ngày, hắt chuẩn bị hôm sau đem thân thể Tuyết Điệp đặt vào La Phù Tuyết Phong mà nàng sinh ra, lại đi qua Mã Đạp sơn bái biệt cha mẹ ở Đông Hải, cuối cùng lại về Nam Hải ước hẹn bồi thần nữ Côn Luân kia. Trong bố trí như vậy, vốn tính nói không muốn linh tĩnh lại hầu, bởi vì nghe ý Hi Hòa nói như vậy, Vân Trung Quân kia liền đốc thúc linh liền đi Đông Hải thần cung tĩnh dưỡng thanh tu., Bởi vậy hắt bắt đầu giải thích, cũng không hy vọng nàng theo mình lao lực bốn ba, cho dù chỉ có hai ba ngày. Chỉ là, mặc dù hết trăm lời khuyên bảo, nhưng Linh Dục Nhi tâm ý đã quyết, vô luận như thế nào giải thích, cũng nhất định phải trong thời gian trước khi tỉnh lại Côn Luân, một tác cũng không rời, hai bên một trái một bên.

Vì vậy đoạn đường này trở lại, mở miệng là đi chung với Quỳnh Huy, Linh Dục. Chạng vạng tối, dưới ánh mắt của mọi người, bọn họ cuối cùng cũng rời khỏi khu vực đầu đá, đầu

tâm đầu hổ đầu long tranh phong ba này, ngự phong thẳng tiến về phía động thiên mà nhân gian quen thuộc.

Quay lại thời điểm, đang qua vầng trăng khuyết, một vầng trăng như cung treo trên đỉnh đầu, chiếu rọi một đường trở về. Trăng mới hơi mờ, ảm đạm như nước; Tứ vọng hải nguyệt hồ yên yên, hoang vu không rõ. Trong đêm trăng nhân gian thanh u mênh mông này, thiếu niên đường chủ đột nhiên phát giác bay gió mà quay về., So sánh với sự oanh oanh liệt, biển Nam Hải bao la hùng vĩ, cho dù bên này có thanh lãnh bình thường, bản thân lại càng thích. Có phát hiện như vậy, dưới lãnh nguyệt tinh không bắt mắt mang theo đám mây tuyết lượn lờ băng sương kia, hướng phía Bắc càng thêm kiên định mà đi. Đoạn đường này, chính là:

Sợi tơ ngó sen uyển chuyển nổi Nam Hải Nhân Quy Nguyệt Chính Hoa.

Nhị nguyệt tân triều vẫn chưa lên, xuân phong hoàn toàn không phụ mai hoa.

Phi tinh mang trăng đi, đến ngày thứ hai, ánh nắng ban mai mịt mờ, bọn hắn đã chạy tới Động Thiên La Phù. Mặc dù chỉ là mùa xuân, nhưng La Phù bốn mùa mùa xuân đã khắp núi xanh lục, vạn tử thiên hồng, lướt qua từng tầng từng tầng hoa non sông ngòi., Bỏ xuống trăm ngàn tiếng chiêm ký của Yến Oanh, ước chừng vào lúc mặt trời lên không, bắt chuyện rớt cuộc tìm được một chỗ băng tuyết cô loan cao tuyệt mỹ. Tuy, dãy núi Lĩnh Nam trong ngọn núi âm áp, nhưng cắm vào đám mây vẫn lạnh lạnh như cũ., Một năm bốn mùa tuyết trắng mênh mông, nhiều năm không thay đổi. Đến gần đỉnh núi tuyết, liền thấy sườn núi băng cao vút sừng sững dưới bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng gió tuyết nổi lên từng trận bột phấn, làm mờ hồ bầu trời xanh cùng tuyết rơi. Mặc dù ánh nắng xán lạn, nhưng trước đỉnh núi tuyết này vẫn cảm giác được từng luồng hàn ý thấu xương ập tới.

Nhìn thấy tuyết sơn nguy nga cao nồn nà như vậy, tuy trước kia chưa từng tới, nhưng trong minh minh phảng phất có một loại thần bí gợi ý, chỉ dẫn nói đi tới nơi đây, lại đem nó nhận ra. Khi Liễu Minh tỉnh lại trong gió lạnh, lần đầu tiên chứng

kiến cảnh tượng tuyết phong cô lập phương viên không lớn, liền không hề nghi ngờ nhận định, nó chính là băng nhai hàn phong mà năm đó Tuyết Điệp chỉ đưa tới.

Vì vậy, Tuyết Sơn với lam thiên hạ vốn lấp lánh ánh mặt trời, ở giữa không trung thành kính vái hai cái, bắt chuyện liền đem thân hình tuyết thích ứng đặt dưới sườn núi băng dưới chân núi tuyết, cẩn thận đặt vào chỗ nghỉ ngơi thật tốt., Bắt chuyện là tuyết chú băng quan giảng khắp bốn phía. Pháp trận kỳ diệu phụ trợ Cửu thiên thần lôi tầng tầng lớp lớp có thể dẫn động, cuối cùng lại bày ra chương nhãn mây mù, khiến mảnh thiên địa nhỏ an phóng hương hồn này như cách một thời không khác, lúc này mới an tâm rời khỏi.

Lần này trở về, cũng không phải cứ như vậy ở tại La Phù Sơn, mà hiện tại đã tỉnh lại cũng không muốn đi cố địa, chỉ mong tương lai hoàn toàn, bởi vậy cũng không có tâm tình đi thực hiện những lễ nghi phiền phức kia. Vì thế lần này trở về La Phù, hẳn ngay cả Thiên Điều Nhai cũng không về, an trí kỹ Tuyết Điệp. Sau đó chỉ bái ba lạy Linh Quỳnh ở đỉnh núi xa xa chỗ sư môn, rồi lần này mang theo Linh Dục Quỳnh đi về quê quán Mã Lang sơn.

Một đường không nói chuyện.

Chờ gần như móng ngựa, vượt qua Lương Khảm động quen thuộc kia, rẽ pháp qua khe hở, còn ở giữa không trung liền nghe thấy từ giữa đám mây mù kia, nhìn thấy giữa sườn núi là nhà ngói mới thành. Tường gạch ngói phòng ốc trước nhà mình., Thân ảnh hiền lành quen thuộc kia đang dựa vào từng bông vải dùng làm từ gạch. Mà người giống như cha đang không ngừng nhàn rỗi, đang ngồi xôm trước một túp lều, chuyên tâm nhìn chăm chăm cây dây leo treo trước mắt, đang bắt côn trùng. Lâu ngày không gặp, tựa hồ vị cha này đã vất vả cả đời, cuối cùng cũng quen với điều kiện tốt nhất bây giờ., Hiểu được làm như thế nào hưởng phúc; ở dạng thời gian lao động tâm không phân tâm trước kia như vậy, lại một tay bung chén rượu, mỗi khi bắt được một con côn trùng, liền dừng lại uống một ngụm rượu, dừng lại nửa ngày.

...

Cũng không biết có phải đã trải qua đại chiến hay không, ở phía nam phong vân biến ảo thời có nhiều mưa gió. Thiếu niên đường chủ mặt ngoài thoải mái trong nội tâm lại cứng cỏi, đột nhiên cảm giác mình càng sống càng khỏe, chẳng biết vì sao hiện tại lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy. Điều có chút bà bà. Vì sao mới phân biệt hơn một năm, lại nhìn thấy cha mẹ mình sống tốt, không biết tại sao khóe mắt chua xót, tựa hồ lại muốn rơi xuống nước mắt.

Cố gắng kiềm chế tâm tình kích động, dụi dụi con mắt, bắt chuyện liền gọi một tiếng, đồng thời Quỳnh Đình đồng loạt đề xuống đám mây, đáp xuống sườn núi Mã Hống Sơn này. Đi vài bước, cuối cùng cũng chuyển đến trước cửa phòng ngói, sau khi nghe thấy liền nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Cha, mẹ ~ “

Phụ mẫu tử gặp nhau, kích động như thế nào, không cần phải nói tỉ mỉ. Đối với lão Trương hai người này, đã hơn một năm không gặp mặt con trai, tự nhiên là đặc biệt kích động. Cũng không biết vì sao, mặc dù nửa đời nay bọn họ không xuất đầu lộ diện ở một gia đình nhà giàu nào đó., Vẫn luôn hi vọng con

traì mình có đường ra ăn mặc phong y thật tốt; thậm chí chỉ cần nó sống tốt, cho dù cuộc đời này không gặp mặt cũng không hề oán thán. Nghĩ không sai, nhưng đợi đến thời gian con gái mình ở bên ngoài càng ngày càng không gặp nhau, sự nhớ nhung trong lòng tựa như măng ba tháng, một đêm liền kéo dài, nhớ nhung không dứt.

Mà đối với vợ chồng Trương Đầu, trong một năm qua, lại khác với trước kia. Từ miệng Thanh đạo sĩ trên Mã Mã Đà sơn, bọn họ đã nghe được rất nhiều tin tức đại chiến ở Nam Hải; thậm chí trong một năm này, vợ chồng bọn họ đã mấy lần được đưa tới đây, tránh né sự trả thù của bọn ác long đảng phía nam biển. Phát sinh địa loại này, đều khiến cho Nhị lão cả đời giản dị biết rõ, tình ngôn nhi của mình còn đang gặp nguy hiểm lớn hơn nữa.

Cũng chính bởi như thế, ngày đêm lo lắng, mặc dù lần trước có tiên khí linh chi niệm kính tẩm bổ, lại có Thượng Thanh chân nhân truyền thụ bổ khí pháp nhi dưỡng nhan, chờ hải nhi một năm sau lại quy hương trọng thuận đến cha mẹ mình, lại phát hiện bọn họ đã già nua. nếp nhăn trên mặt nhị lão càng sâu, thính lực cũng không bằng lúc trước., Hành động gian rõ ràng càng thêm chậm chạp so với trước đây. Thấy vậy, tỉnh lại vẻ vui mừng ngoài, bên trong quả thực có chút thương cảm. Vì thế trong cuộc sống phải về quê này, tỉnh lại hạ quyết tâm, chờ việc tuyết rơi, liền dùng thuật ngự kiếm thúc ngựa quay lại, tận tâm hiếu tâm mình nên làm.

Đương nhiên, không cần phải nói, lần nữa về nhà, nhớ tới năm ngoái lúc về nhà mang theo Quỳnh Tuyết, vui vẻ cỡ nào; không ngờ mới qua một năm, đã là cảnh người mất, sinh tử lưỡng mang, mở miệng trong lòng liền càng thương tâm.

Ít nói. Buổi tối hôm nay, Trương gia nhị lão dốc hết toàn lực chiêu đãi con trai xa quê hương cùng hai vị nữ khách quý của hẳn. Tùng Quả Tửu hơi vị ngọt ngào, hồi trước nghe được lời rời nhà, cất kỹ mấy ngày nay, nhất triều phong. Chính là thanh hương xộc vào mũi. Không giống nước miếng quỳnh Hải Trãi chảy ra., Ngay cả Linh Khuyết cũng bị kéo lên rất nhiều sâu rượi. Mà sơn hào hoa hoa cỏ hoang tuyết đối kia, thật tươi, đối với Linh Dục mà nói càng là đầu được hưởng dụng. Càng nhai

nuốt mút vào, chỉ cảm thấy mỹ vị vô cùng! Vì vậy trong một bữa tiệc đơn giản ở sơn cư, đối mặt với những thức ăn dân gian xa không lên được mặt bàn này, long nữ áo gấm ngọc thực lại cùng tiểu muội muội vui cười tranh đoạt.

Đương nhiên, mở miệng nhìn ra được, ở nhà mình có không khí tự do ấm áp như vậy, đối với Long Nữ trước nay chưa từng có; chỉ chờ rượu lạnh canh tàn, Linh Miểu Nhi lại vẫn không đành lòng rời đi.

Cứ lưu luyến như vậy, đến khi Linh Dục đột nhiên giật mình với nhị lão đã bầu bạn trong tiệc, tương lai sẽ trở thành trưởng bối giống mình. Lúc này mới xấu hổ đỏ bừng mặt, lại âm thầm cảnh giác, vội vàng đứng dậy ngăn vị tiểu muội muội còn đang tham ăn kia, lấy thân làm gương, hai cô gái một đạo thu thập bát đĩa của mẹ trẻ.

Tất nhiên, Linh Dục Nhi đã sớm bị Tỉnh Ngôn Nương nhận ra là Thần Nữ xinh đẹp lúc trước đến nhà tặng quà cho con trai Trung Thu, vì vậy giữa bếp lò này lại là một phen khiêm nhường mà tán thành.

Đợi đến lúc bóng đêm (Cầm Thư mời xóa bỏ dần dần, bàn tiệc thối lui. Bát đĩa cũng đã thu thập xong, thức tỉnh đang muốn nói chuyện cùng song thân nhiều hơn, lại không phòng ngừa phụ thân Trương Đầu kéo hẳn qua một bên, nói:

“Nguy luận, hai vị tiên nữ kia đều là da thịt mềm mại quý, lát nữa các nàng muốn tắm rửa, nhà ta cái khăn thô này, nhất định chộc hồng da thịt các nàng.”

“Ặc... Không sao đâu! Bọn họ...”

Chỉ nghe cha lo lắng, mở miệng giải thích, lại bị cắt ngang. Chỉ nghe lão Trương nói:

“Sợ! Làm sao được. Chính là các nàng không thấy kỳ quái, ta cũng cảm thấy có lỗi với các nàng. Như vậy, gần đây hậu sơn Mã Đạp sơn chúng ta tuôn ra một dòng suối nóng, ở trên vách núi thành một cái ao. Ta thấy người không bằng dẫn các nàng qua bên kia tắm rửa. Nghe đạo sĩ trên núi đi xem nói, suối nước nóng kia có thể trị bách bệnh. Vừa rồi lúc ăn cơm không

phải nói, vị Linh Dục tiên nữ kia bị nội thương, vừa lúc có thể đi thử một chút. Nói không chừng chữa được!”

“Vậy sao?”

Nghe cha nói vậy, lời nói cũng gợi lên rất nhiều hứng thú. Xoay người đi về phía Linh Miếu Quỳnh Khuê vừa nói, hai cô gái này đương nhiên là nô bộc của mỗi người, lúc này cầm lấy quần áo. Cha ở phía trước mở miệng nói đi theo hộ tống phía sau, tỉnh nói đi theo hướng suối nước nóng trong miệng lão Trương. Xem ra tuyến trì này cũng không xa lắm, trong ánh trăng đi qua vài triền núi, tỉnh lại bọn họ liền tìm đến chỗ suối nước nóng trước ngọn núi đó.

Đi đến phía trước nhiều suối nước nóng, ngẩng mắt nhìn lên, mở miệng thì phát hiện tuy rằng phải tới một hồ nước suối hơi nóng, còn phải đi qua một đoạn đường núi gồ ghề. Tuy rằng con đường kia thoạt nhìn cũng không quá dài, nhưng lại khá là dốc đứng. Lúc này cha hấn cũng nhắc nhở bọn hấn, muốn đi tới bên dòng nước nóng, cần thận leo lên.

Đương nhiên, lúc này khó đi lên núi, đối với bọn họ mới chỉ là một bữa ăn sáng. Nghe cha mình cẩn thận đề nghị, nói với hấn một tiếng không cần lo lắng, liền cùng hai cô gái kia lòng bàn chân sinh mây, phiêu diêu tự do, liền đứng ở giữa núi nhiệt khí lượn lờ. Chờ lão Trương phản ứng lại, phát hiện con mình cùng hai vị nữ khách ở trên nửa núi vẫy tay với hấn.

“Ách...”

Thấy cảnh này, lão Trương vỗ vỗ đầu mình, lẩm bẩm tự trách mình nói:

“Sợ, thật là già quá. Các tiên nhân trong Thanh cung đều có thể đến dạo chơi, oa nhi ta cùng bọn họ học pháp thuật vài năm, tự nhiên biết bay!”

Lúc này lão Trương lắc đầu một cái, đi về nhà trước.

Hơn nữa vừa tỉnh lại, chờ hai cô gái cùng đi tới bên suối nước nóng này, mới thấy nguyên lai là ba ngọn núi vờn quanh, ôm thật nhiều suối nóng. Thoáng đánh giá một chút, liền phát hiện suối nước phun hơi nóng ở phía đông phía trên suối, đang ục

ục ục ục phun nước suối, mang theo từng sợi nhiệt khí không ngừng rót vào trong ao đá thiên nhiên trước mặt.

Nếu đã đến nhiệt trị, hẳn liền khom lưng xuống dưới cạnh ao lấy tay thử nhiệt độ nước suối, phát hiện tuy nóng hổi, nhưng lại thích hợp tắm rửa, liền quay đầu gọi nhị nữ đi tắm, bản thân nhanh nhẹn nổi lên, chuẩn bị xuống núi trước.

Chỉ là, thấy hẳn muốn đi, Linh Miêu Nhi kia lại lóe lên đôi mắt sáng, nửa ngượng ngùng giữ lại nói:

“Nguy ra, đều không phải người ngoài, người cũng xuống đi...”

“Đúng vậy đúng vậy! Cùng tẩy đồng rửa!”

Linh Dục muốn nói lại thôi, Quỳnh Thu kia lại không nghĩ tới cùng đường chủ ca ca nàng còn có phòng vệ nam nữ gì, lúc này liền trực lý kêu một tiếng, liền cởi áo nhỏ, vượt quần. Thân thể nhỏ nhắn nõn nà như Côn Luân ngọc chỉ mặc cái yếm đỏ tươi, liền thoáng một cái nhảy vào trong suối nước nóng!

Mà trong lúc nói chuyện, Tứ Độc Long Nữ kia cũng hạ xuống hào phóng cởi trần, cởi châu trâm. Chỉ giữ lại áo lót lót vải mỏng manh, đình đình ngọc đứng bên cạnh ao, quay đầu nhìn lại phía sau, đột nhiên cười một tiếng, lặng lẽ trượt vào trong ao.

Thấy vậy, Tứ Hải Đường vốn không câu nệ tiểu tiết, tuy rằng mặt mày đỏ lên, nhưng cũng quyết định tạm thời thả lễ giáo thể tục qua một bên, mượn thì cùng đi. Làm tặc thì hướng bốn phía sơn dã vọng, thấy quả thật không có ai, hẳn cũng tranh thủ thời gian cởi áo ngoài quần ra, một cước bước vào trong suối nước ấm nóng hổi.

Đợi đến ao nóng thiên nhiên, Tứ Hải đường chủ thân chinh trần nhiều ngày mới đầu biết cái gì gọi là thoải mái. Dòng nước ấm áp kia tựa hồ không chỗ nào không có, hôn mỗi tắc da thịt của mình dưới nước. Lúc đầu suối nóng và không khí giao nhau trên mặt nước lắc lư nhộn nhạo, còn có thể làm cho lồng ngực mình ngứa ngáy trong ngứa ngáy., Sau vài lần chìm nổi, suối nước nóng kia đã thấm qua mỗi tắc da thịt của mình,

nước Thang mềm mại liền trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một vũng không nóng rực thuần túy bao lấy toàn bộ thể xác và tinh thần của mình. Mà ở trong suối nước nóng không linh ban ân như vậy., Phụ cận hoa cỏ dây leo lại trôi nổi từng đợt thanh hương sơn dã quen thuộc, thế là mới qua một lát, mới mở miệng liền cảm giác thể xác và tinh thần đều đã thanh tịnh, bao nhiêu ngày qua mỗi một vô tung vô ảnh!

Trong suối nước nóng nóng bóng loáng này, ngay cả Quỳnh Quỳnh cũng trở nên an tĩnh; dung nhan mềm mại như bạch hà trôi nổi ở trên mặt nước, dựa vào Linh Miêu tỷ tỷ bên cạnh, an tĩnh hương sơn dã xa xa ngoài ao xuất thần quan sát, cũng không biết đang nghĩ cái gì tâm sự; hoặc là, căn bản không nghĩ gì tâm sự.

Nhìn kĩ Quỳnh Quỳnh vài lần, bắt chuyện cũng cảm giác mình không còn chút cơ trí cùng câu thúc; tản mạn theo ánh mắt nàng hướng xa xa nhìn lại, hắn mới đột nhiên phát hiện. Nguyên lai dạng này hoàn toàn không thể so sánh với một suối nước nóng nho nhỏ ở Nam Hải Vân Đào Vụ Hải, lại có thể nhìn thấy một tuyệt cảnh vô cùng hùng đại không linh!

Hóa ra suối nước nóng lượn lờ hơi nước này, xuất hiện tại vách núi cao sừng sững, hai bên tầm mắt giằng co nhau, phẳng phất như tạo thành một cái khung hình, đem tất cả phong cảnh tự nhiên quy về trước mắt hắn. Trên trời cao một vầng trăng treo cao, giống như một con thuyền nhỏ màu bạc., Lúc ẩn lúc hiện trong lưu vân cương tia, u quang của tháng mới nửa sáng, bầu trời đêm của hai tháng ngưng trọng như tơ lụa màu đen, trong đó ánh sao rực rỡ, ngân hà vắt ngang qua, chiếu nước ao trước người lẫn tẩn ánh sáng ngôi sao., Ngoài dãy núi, lại nhìn thấy điểm điểm ánh sáng, đó là vạn gia thành Ung Châu đèn đuốc; Vì vậy thỉnh thoảng có một trận gió thổi qua, ánh đèn ngôi sao ngoài núi dưới đất ở trên đỉnh núi đồng loạt lóe lên, phẳng phất trong chớp mắt này, toàn bộ vũ trụ cùng nhau rung chuyển hô hấp!

Mà đêm xuân trong đêm yên tĩnh, đầu chuyển tinh di, lại qua không biết bao nhiêu thời gian, mây bay tới, che khuất một chút trăng sao, buổi tối vó ngựa nhô lên từng đợt tuyết bay. Khi bông tuyết vừa bắt đầu bay, trong suối nước nóng tĩnh lại

còn tưởng là ánh sao từ chân trời rơi xuống đất, hoặc là Liễu Lư - Dương Hoa ở gần đó bay vào ngực. Đợi một lát sau, tuyết phiến lạnh như băng rơi trên mặt mình, lại đưa tay tiếp nhận mấy miếng, mới biết được, tuyết rơi xuống.

Chỉ có điều, mặc dù tuyết rơi tung bay trong trời tuyết lạnh lẽo như vậy, ban ngày chìm trong màn sương ẩm áp, những bông tuyết giá lạnh bay lượn trước mắt, nhưng lại không cảm nhận được chút hàn ý nào. Đến lúc này, Quỳnh Thu kia rốt cục đã thay đổi bộ dáng trầm tư, không ngừng vươn tay bắt những bông tuyết đang bay múa đầy trời trong ánh trăng.

Cùng với nàng bất động, trong trời quang tuyết kỳ lạ như thế, bất chợt ở trong tuyến tri nhìn khí nóng bốc hơi mù mịt trước thân, lại nhìn xa xa giữa vạn ngọn núi xa xa đám mây đêm bay ra, liền nghĩ đến, lúc này chính mình nhìn ngọn núi cao kia, trong mắt người dạ hành dưới chân núi kia., Trước người hẳn từng luồng khí nóng bốc lên không dứt, có phải cũng là từng đám mây hư vô mờ ảo hay không? Nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, tuyết bay tả xung quanh, đột nhiên hẳn mở miệng cảm thấy mình như tới gần biên giới của một số đạo lý triết, trong nháy mắt nhận được một gợi ý thần bí nào đó, tựa hồ toàn bộ linh hồn muốn theo gió tuyết sương mù bay lên, nhập vào bầu trời tuyết nguyệt vô tận mờ ảo kia...

Đúng là:

Băng hồn này rất sống động, nhẹ nhàng linh hoạt.

Giờ ngọa ngó sen đã tỉnh ngộ.

Tuyết Nguyệt đầy đường Hoa Tín.

Hương thơm thoang thoảng trong hồ nước.

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất quyển Nhị Thập Nhất ở nhân gian, Chương thứ ba giang sơn dạ vũ, gói trong xuân mộng vô nhiều.

Sau ba ngày đại chiến kết thúc, có thể nói là “Một khắc thiên kim”. Khi còn bé đột nhiên trôi qua, đến lúc này, lại giống như thực vật trong thiên địa vãng sinh kiếp lúc trước bị phân cách thành vô số mảnh vỡ, mỗi một khắc đều làm cho hẳn mở miệng cảm giác được sự tồn tại của nó, lại trơ mắt nhìn nó trôi

qua., Muốn ngăn cản cũng không ngăn được. Vì vậy trong thời gian ngắn ngủi trôi qua như vậy, bắt chuyện vô cùng lưu luyến làm bạn bên người nhị lão, thỉnh thoảng rảnh rỗi, cũng chỉ là phía trước nhà đi dạo không xa, tại trên mảnh đất cổ viên tìm kiếm dấu vết những nhĩ tử lúc đi qua.

Nhàn hạ ít nói. Ngày mừng hai tháng này, chính là ngày thứ hai sau khi nghe chuyện về nhà, vốn dĩ trong thành Tùng Châu rất có cố ý, tỷ như vị ân sư Quý lão tiên sinh, đạo hương lâu, hoa nguyệt lâu cùng với nhà hàng tửu ở xung quanh, lần này trở về Tề Châu vốn nên đến bái kiến một phen, nhưng khi tỉnh lờ quyết định chỉ ở trong nhà phụng dưỡng cha mẹ.

Đến hôm nay, vợ chồng lão Trương đã biết được hành trình của hài nhi sắp tới, biết rõ mới sáu nhĩ tử sẽ phải đi Nam Hải làm một đại sự; chờ hấn đi rồi, không biết kỳ hẹn gặp lại tới khi nào. Bởi vậy ngày thứ năm này..., Hai vợ chồng lão chiêu đãi nhĩ tử này lâu chưa về nhà, càng có vẻ đặc biệt ân cần. Làm sao bồi thường cho hài nhi tổn thất mà không thể ở nhà qua năm nào? Hai vợ chồng giản dị nghĩ tới nghĩ lui, quyết định cho nhĩ tử bồi bổ qua ngày lễ quan trọng nhất trai tráng năm mới vào năm mới, tháng hai tháng rông ngắng đầu.

Nói đến “Long Nhị Nguyệt” này, đối với thôn hương hồ Kính Dương Phụi Sơn này mà nói, chính là một ngày lễ cực kỳ trọng yếu trong năm. Ngày thứ hai tháng hai chính là trước lúc kinh chap, mưa bão đầy đủ., Trăm côn trùng bắt đầu, nông điền tai hại dễ sinh. Mà trong truyền thuyết rồng chính là vậy trùng sở trường, Thần Long vừa ra. Trăm côn trùng ần núp, bởi vậy đối với những gia đình nhà nông lấy hoa màu làm kế sinh nhai này mà nói., Hai tháng hai con rồng rông ngắng đầu đúng là ngày lễ vô cùng trọng yếu. Đối với người nhà nghỉ ngơi dựa vào trời để kiếm cơm, từ cuối năm xưa “năm tịch” này bắt đầu từ tháng nọ, hai tháng hai con rồng vẫn luôn ngắng đầu năm mới đến chấm dứt thiên tai này. Chờ hai tháng hai, chúc Thương Long lên trời, bọn họ mới chân chính an tâm bắt đầu một năm nông canh mới.

Bởi vậy, vợ chồng Trương lão mới quyết định đêm này sẽ cố gắng bổ sung thêm, cùng nhau biểu diễn về những năm tháng trước. Mặt khác, bởi vì hai vợ chồng già cả đời này đã quen

với việc đơn giản, hiện tại cho dù là để chiêu đãi con trai mình, cũng cần phải tìm một ngày lễ để ăn mừng mới dám tiêu nhiều tiền như vậy.

Chỉ là, tuy hai vợ chồng già thịnh tình như vậy, nhưng năm nay tình huống lại có chút đặc thù. Khi bọn họ dùng ngân tiền tích lũy không biết bao nhiêu ngày như nước chảy, mua đồ ăn phong phú, tỉ mỉ nấu ăn rồi bày ra bàn, bất tri bất giác lại khiến rất nhiều người cảm thấy kỳ quặc.

Thì ra, theo phong tục hai tháng hai nhà quê, vì ăn mừng Thương Long ngẩng đầu, trăm trùng hàng phục, thức ăn của mọi người hôm nay cũng thay đổi xưng hô, gọi là ”mỳ”. Gọi “Tộc mỳ”, gọi là “Long Tu Diện Diện” bình thường biến thành “Long Nhĩ”, “Long Giác”, mà Long Nhĩ Long Giác và Long Tu cùng nấu, lại thành “Thiên Long Khốc Bích”. Cơm thì biến thành “Long Tử”, ngay cả củ quýt cũng in thành hình dạng của Long Lân, được xưng là “Long Lân bánh nướng” trong truyền thuyết.

Nạp cát phong tục thật lâu trước đây truyền xuống, qua trăm ngàn năm cũng vô sự, mười phần vui mừng. Nhưng đến ngày tỉnh ngôn phản hương, bởi vì một vị khách nhân đặc thù tồn tại, lại có vẻ mười phần không được tự nhiên!, Lúc tỉnh Ngôn nương xới một bát cơm, theo phong tục cung kính nói một tiếng “Long Tử xuất thế”, bùng thức ăn cho vị Linh Dục nữ tiên nữ kia. Đến lúc này, lão nhân gia vẫn một mực không dám nhìn thẳng dung nhan tiên tử, liền không phát hiện lão nhân gia không phát hiện ra., Vị tiên nữ dung quang uyển chuyển trước mặt nàng nghe thấy cái biệt danh hải miêu cát này, không tự chủ được liền nhìn trộm về phía Giải Ngôn Nhi đang ngồi bên cạnh nàng, cũng không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên đỏ mặt, nhìn chăm chăm vào cơm trước mắt, chặm chạp không chịu bổ sung.

“...”

“Ha ha...”

Linh Miêu như vậy, đã nghe rõ quan điểm, đương nhiên biết nguyên do kết bệnh. Nghĩ thông suốt quan khiêu, mở miệng

nói trong lòng cũng cảm thấy mười phần cổ quái, vì hoà giải, liền bụng đũa nói với mẫu thân:

“Mẹ, nhị nguyệt nhị long này ngẩng đầu, là ta vì chúc mừng thương long thượng phù hộ ngũ cốc phong đăng, hiện tại chúng ta đem “Long tử” đều ăn hết. Sợ rằng khinh nhờn thần linh. Không bằng chúng ta không gọi như vậy đi!”

Tự nhiên, đối với những lời nói, vợ chồng Trương Đầu đều hết sức tin phục; vừa nghe nhị tử giải thích như vậy, hai người già lập tức đổi giọng, đổi mặt với thức ăn đầy bàn, không hề nói gì nhất định xưng là rỗng. Vì vậy buổi ngộ yến của nhà Sơn Lư này lại trở nên bầu không khí tự nhiên, vui vẻ hòa thuận!

Đến buổi chiều hôm nay, nguyên bản ánh nắng chói chang lại đột nhiên mưa gió mãnh liệt, trên đỉnh núi gần xa trong nháy mắt mây đen giăng đầy, kèm theo sấm sét đáng sợ, hạt mưa to như hạt đậu hắt xuống như trút nước, bay tung tóe trong hõm cỏ khe núi xa xa. Trận này đột nhiên như mưa xuân rơi xuống, thật hung mãnh, người đi đường lúc ấy còn đang chạy trên núi lập tức tránh ở trong rừng rậm bên đường, đợi đến khi mưa tạnh mới dám tiếp tục đi đường.

Trận bão táp đầu xuân hiếm thấy này, một mực hạ xuống hơn nửa canh giờ mới dừng lại. Đợi đến lúc gió tan mưa tạnh, mây trắng mặt trời mọc, móng ngựa vừa hãm vào trong mây mù tối tăm liền một lần nữa toả sáng dung quang. Ngọn núi lam thiên hạ to nhỏ nhỏ, mới vừa bị mưa sa tẩy rửa qua., Có vẻ như dòng chảy xanh biếc đặc biệt: Trong khe núi nguyên bản những dòng chảy nhỏ óng ánh, đợi đến khi mưa ngừng gió dừng, đã lao nhanh thành từng dòng suối núi to lớn, từ chỗ cao lao xuống, phát ra tiếng nước âm âm, sơn điệu hình thù màu sắc bị tiếng nước làm kinh động lên., Từ trong rừng cây hưng phấn bay ra, lúc tụ họp, líu ríu ca xướng. Tựa hồ trải qua một hồi tẩy lễ của bão táp vừa rồi, cái sơn tràng rộng lớn không lời này đột nhiên sống lại, đổi lấy sinh cơ vô cùng!

Vân tiêu vũ, bầu trời tỏa sáng, vừa thu được phong vũ chi uy, phụ thân vừa né ở trong phòng, lão Trương cũng đi ra ngoài phòng. Lúc này hắn mới phát hiện, vừa rồi lúc mưa to gió lớn tựa hồ hài nhi của mình cũng không có trốn ở trong phòng

khác. Chờ lúc này nhìn thấy nhi tử., Phát hiện hắn đang đứng trên một tảng đá nhô lên rất xa bên này, cùng một chỗ trên bầu trời phía ngoài núi có cầu vồng đẹp mắt quan sát. Mà lúc này Linh Dục tiên nữ kia cũng không ở bên cạnh bọn họ, lại đi trước phòng lưu ý một lần nữa, đều không phát hiện, tựa hồ đã rời đi.

Lão Trương mắt thường là người lớn đầu óc cũng không biết, cơn bão bất ngờ vừa rồi thật ra là do tứ long thần kiệt xuất đi tới, tiếp công chúa giống như trân bảo của bọn họ, tới Đông Hải tổ tộc thần bí cất giữ thần thể. Lúc ly biệt tự nhiên khó phân thắng bại; mà cho dù có vạn ngôn thiên ngôn, trước mặt rất nhiều người nhất thời không biết phải nói từ đâu., Chỉ có trao đổi đạo trân trọng, ân cần từ biệt, tạm thời sắp xếp thời kỳ tương lai gặp nhau. Mà khi xe hương quay lại, Linh Kính Nhi lại tay áo xuất thư một, trên phong thư nói rõ “Tuyệt Diệp Thủ”, đáp ứng yêu cầu, dặn dò tương lai nếu là phương thuốc trên đỉnh núi băng hồi chuyển, hồn phách kia sẽ quay lại., Tuyệt phách trọng kỳ, liền đem tín hiệu này cùng nàng; trong đó tâm ý, nàng vừa đọc liền biết. Như thế khó bỏ, vạn buồn ngàn ưu, chỉ có điều mưa gió như trút, cho dù nước mắt tràn ra, cũng ẩn vào trong nước mưa, không lo mất thái độ.

Đưa biệt biệt linh Thiên, đến buổi tối, nhìn ánh nắng chiều như vẽ, chim kí tự về rừng, bắt đầu nói Quỳnh Đồng đã bồi tiếp song thân dùng bữa muộn. Sau đó hai người này lại đi lên trên núi đá Đột Ngột phía đông, hi vọng trăng mới như móc, mắt thấy bảy Túc Đông Phương Thương Long sừng, Kháng, Tôn, Phòng Tâm Thiện, Tâm..., Cái đuôi, cái chén bay lên thứ tự Đông Thiên đại địa, như một con Ngọc Long xinh đẹp bay múa ở phía đông chân trời. Dưới ánh trăng lạnh nhạt, lúc này lại nhìn phía đông trong hồ lớn ngàn dặm Kính Dương, chính là mây nước mênh mông vô biên, trong đó hòn đảo như ván cò, chìm nổi ở giữa tinh thủy, giống như trong lòng rất nhiều ký ức, phiêu phiêu hư ảo, như cuối chân trời...

Mà đêm khuya về đến phòng ngủ trong phòng ngủ an giấc, còn chưa ngủ, bên ngoài lại bắt đầu mưa xuân tí tách. Mưa xuân như sấm, rơi vào trên lá khô ngoài phòng, tiếng tí tách rơi xuống vang lên không ngừng., Từng tiếng như gõ vào đáy

lòng, ở trong màn đêm vốn đã khó ngủ như vậy, càng làm cho người ta u sầu. Mà trần trọc lùi về một phía, thời khắc ngàn vạn khó khăn, thính lực tai hơn người kia lại phảng phất có thể róc rách từ trong mưa xuân, xa xa trong núi rừng nghe thấy tiếng cây măng măng nhỏ tiết, như vậy càng làm người ta không thể ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng màng., Ngẫu ngôn tự nhiên giống như mình dựng quần áo lên, đẩy cánh gỗ ra, đi qua hàng rào, xuyên qua màn che, tơ mưa bụi triền miên, hành tẩu trong một mảnh mưa bụi phiêu diêu, ngừng nghỉ, chỉ chốc lát sau liền trở lại đỉnh núi năm đó.

“Ồ?”

Xuyên qua mưa xuân liên miên, trở lại đỉnh móng ngựa thấp bé này, nghe vậy thấy cảnh tượng trước mắt, lại đột nhiên cảm thấy có chút ngạc nhiên.

“Khối đá trắng kia... Không phải đã nổ rồi sao?”

“Còn người kia là...”

Trong trời mưa đêm trong rừng xuân, khối đá trắng dưới ánh trăng đã bình yên vô sự nằm trong tầm mắt của mình; mà trong tầng mây khói đó, lẳng lặng ngồi trên tảng đá trắng còn có một vị nữ tử yếu điệu, đưa lưng về phía mình, chung quanh lơ lửng một tầng tinh quang mê ly như khói như sương, hài hòa với vị Xuân Sơn Vũ này đêm dài tạo thành một bức tranh cảnh vô cùng yên tĩnh.

“Kỳ quái, mưa rơi, lấy đâu ra tinh quang...”

Không Sơn, Không Sơn, Xuân Vũ, Bạch Thạch, mỗi người thấy tình cảnh phong tình ám uẩn như vậy. Tứ Hải đường chủ huyết khí phương cương không có cùng người thường phù tướng liên tướng, ngược lại đối với cảnh sắc trái với lẽ thường trước mắt có chút hồ nghi.

“Đúng rồi, chắc chắn là mộng rồi.”

Tư tưởng một hồi, thiếu niên bỗng nhiên hiểu ra. Đúng rồi, nhất định là tiểu Quỳnh Đồng nghịch ngợm, hoặc là tiểu ma nữ kia giở trò., Trong đêm nhàm chán nên chỉ kinh doanh được một giấc mơ là ngang bướng với mình. Nói không chừng, nữ tử có bóng lưng vũ mị kia quay người lại, chính là

tiểu nha đầu Quỳnh Đồng kia đang nháy mắt giả quỷ với mình; hoặc là tiểu ma nữ đang canh cánh trong lòng đầy trào phúng, cảm Ma Vương Thần Tiên đánh tới, trừng phạt kẻ không hiểu “Không cần lễ”, đúng là dâm tặc...”

“Oan uổng!”

Vừa tỉnh mộng mê nghĩ tới đây, vừa mở miệng liền đột nhiên kinh ngộ, cảm thấy không thể mắc lừa, nên vội vàng tỉnh lại từ trong mộng cảnh!

Chỉ là ngay lúc này, đã thấy mỹ nhân trong thanh quang đá trắng bỗng nhiên có cử động, râu dài ba động, nhẹ nhàng đứng lên, như Phi Vũ nhẹ nhàng xoay người, hướng mình cười dài nói:

“Trương gia tiểu lang quân, quá phụ lòng; lấy được lợi từ nô gia, lại muốn không nhận cổ nhân.”

Tỉnh lại lời nói lúc đó muốn co chân chạy, nghe tiếng quay đầu nhìn lại, thấy được nữ tử kia, lại giật nảy mình!

Đúng là:

Ánh mắt hần trở nên nồng đậm như một giấc mộng.

Xuân nữ như thu.

Lạc Thần giàu có nơi nào.

Trăng mới cong cong!

Đệ Nhị Thập Nhất Thiên Lô Yên Trần, đệ tứ thiên Chương Nguyệt Khuyết Hoa Phi, gan lớn mật ai cũng trì hình ảnh.

“Ngươi là...”

Mộng về móng ngựa, trong màn mưa gió ban đêm gặp được cô gái bên cạnh tảng đá trắng, nghe giọng điệu của cô như hết sức quen thuộc với mình. Nhưng khi cô quay đầu lại, đã cảnh tỉnh thấy trên đầu cô gái này có một luồng sáng xanh mê ly, bất luận là Thanh Ti, hay là môi xinh tất cả đều chìm trong một làn mưa bụi mờ mịt, lại có mây trôi nhẹ nhàng vờn quanh, chỉ nhìn thấy hình dáng đại khái, hình dáng cụ thể âm thanh cũng không hết sức rõ ràng. Còn đối với cô gái này, bất luận làn môi xinh đẹp tất cả đều vùi dập trong màn mưa., Hần lại

phát hiện, nếu nhìn nhợt nhạt, thân thể xinh đẹp của Tú Yểm kia phẳng phất như gần ngay trước mắt, bị một vầng trăng mới treo trong mưa chiều, quyến rũ linh lung, thướt tha tao nhã; chỉ là nếu muốn trợn mắt cẩn thận nhìn kỹ, người Y lại bỗng nhiên đi xa, như ẩn như mây mù, hầu như cái gì cũng không thấy rõ.

Bất quá, tuy rằng gần như còn xa, như thật như ảo, nhưng có một điểm đề tỉnh có thể khẳng định, kia chính là nữ tử lả lướt như tiên trước mắt, nếu như trả lại, trước kia mình chưa bao giờ thấy qua. Mà trong Yên Vân Mộng này, tựa hồ cái gì cũng đều tâm khẩu như một; trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt nàng liền lộ ra thần sắc mê hoặc. Thấy vậy, nữ tử xinh đẹp kia liền thấp giọng nói một câu:

“Vốn tưởng học được cách nói như vậy, là có thể quen thuộc.”

Lâm bầm lâu bầu nói xong, sắc mặt nàng liền thay đổi, thanh âm trở lại, hướng về phía Vũ Ti Yên Vân dạy dỗ một đạo Vạn phúc, đoan trang nói:

“Thiếp thân Dao Quang, hôm nay đặc biệt đến tạm biệt chủ nhân.”

“... Dao Quang?!”

“Xin hỏi người hiểu ta như thế nào, như thế nào gọi ta là chủ nhân?”

Tuy biết là trong mộng, nhưng lúc này lại không vội vàng tỉnh lại. Lúc này hắn đã phát hiện, chuyện trước mắt giống như mộng mà không phải mộng, đạo giả thật, khác rất lớn mộng cảnh ngày xưa. Bởi vậy, hắn cũng nghiêm túc đối đáp với nữ tử kia.

Hơn nữa Dao Quang, nghe được lời bật ra từ kinh ngạc, biết y hoang mang, cũng không chú ý gì tới y nữa, vừa may mắn lại vừa có phúc, tương lai xuất long đi mạch và bàn giao ra:

“Chủ nhân không cần hoảng sợ. Thiếp thân chính là Phong Thần Kiếm Linh. Từ cái kia dạ mã mã mã sơn lộ ra khuôn mặt dữ tợn, ta cũng từ trong núi bưng tỉnh, cùng chủ nhân phó kiếm. Nói đến từ ngày đó, đến hôm nay chính là ba năm.”

“Thì ra là thế!”

Nghe đến đó, bắt chuyện chợt có chút giác ngộ, cúi đầu tính toán, đang nhớ lúc mười bảy tuổi trong nhà mình tổ sản hoang sơn đột nhiên quật khởi, hình như cũng chính là rạng sáng của ngày thứ sáu tháng mười sáu năm ấy! Nghĩ đến điểm này, tỉnh ngón tâm có chút hoảng sợ, lại nghe Dao Quang Kiếm Linh kia còn đang kể:

“Nếu bàn về tiền thân, thiếp thân sau kiếp nạn bản linh mẫu có một luồng thần hồn. Linh mẫu, bốn phận chúng thiện trong Vũ gian, từ Thái Sơ, cùng chư tà chi nguyên hồn loạn ác chiến, phong linh hồn vào trong Man Hoang hải ngoại Quỷ Linh Uyên. Linh mẫu cũng bị thương nặng. Sau khi chợt mất, chỉ còn lưu lại hồn thức duy nhất cho thiếp, đạo thần thức còn lưu lại., Ngàn vạn năm dựa vào mặt đất hoang xuyên, tùy thời biến hóa. Thủ lẫn lộn không xuất hiện. Dao Quang tự xưng, chỉ vì ngẫu nhiên ngao du trên trời, phụ hình vào bắc đầu thứ bảy, vui vì dân gian xưng hô, liền tự xưng Dao Quang, dọc theo dòng đến nay.”

“Ước hẹn một ngàn năm trước, thiếp thân cảm giác Nam Hải Linh Uyên chi vật rục rịch, liền sớm chuẩn bị, hóa thân linh kiếm, phúc địa Phước Tiên sơn là đồi núi, tích súc linh cơ. Vì duyên thủ, nhất đẳng phúc duyên quang trạch người, nhất xuất thế, trăm tà ma!”

Nói đến đây, Linh Nữ Kiếm Tiên diện mục mông lung nở nụ cười xinh đẹp, phiêu phiêu lại là một vạn phúc, ngũ khí như chim oanh, nói lời cảm tạ:

“May mắn là hiện tại, một chiêu của chủ nhân lại là một chiêu cự trảm của “Thiên địa vãng kiếp”, quả nhiên cắt đứt mệnh khí của ác thần, khóa chặt nó và Hoang Tinh phía trên!”

“... Thì ra là như vậy!”

Nghe được lời nói của Kiếm Linh Dao, đối với sự tình ba ngày trước, cuối cùng cũng hiểu được một chút. Đang muốn cảm ơn một phen thì thấy thanh âm của linh nữ kia càng lúc càng mờ mịt, thanh âm dễ nghe như mây bay từ trên ngàn dặm tới:

“Ừm... Dao Quang may mắn nhận ra mình. Với năng lực của người hôm nay, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi không thể địch nổi. Ta cũng có chút lo lắng, ngày đêm theo ảnh đi, quan sát nội tâm, lại thấy chủ nhân vẫn hờ hững như trước, tranh giành tất tranh, vứt bỏ được. Trong mình như hạo nhiên hỗn độn tại thế, như thế, giấc mộng ngàn năm của Dao Quang đến, cũng có thể an tâm ngủ yên...”

“Hửm?”

Nghe vậy, hơi có chút kinh ngạc:

“Người định rời đi?”

Hắn một bên chuyên tâm lắng nghe nhiều như vậy, một mực đối với lời nói Dao Quang cùng một chút chuyện cũ trong lòng ấn chứng. Giờ phút này chợt nghe được nàng ly biệt ngữ điệu, tự nhiên rất kinh ngạc. Ngẫm lại tình cảm trước đó, hắn cùng vị thần kiếm tiên này linh huyền., Ba năm trước sau đối đáp bất quá Nhị Tam; nhưng trong lúc này nàng cùng mình vừa là thầy vừa là bạn, hôm nay chợt nghe được những lời ly biệt, lại hết sức thương cảm. Bất tri bất giác, một cổ quyến luyến tình cảm tự nhiên sinh ra, ý giữ lại càng là nói rõ.

“...”

“Hi hi...”

Thấy nhận xét như thế, một đám tiên hồn còn sót lại của Thiên Địa Linh Mẫu bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, thần quang lay động, mang theo chút dí dỏm nói:

“Ngự ngôn quân, tiên lộ lang bạt, tất nhiên không thiếu một người Dao Quang. Ngày hôm trước đại chiến liền được, Dao Quang hao tổn tinh thần, cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Dứt lời, không đợi thiếu niên trả lời, Dao Quang ngón tay bắn ra, lấy hạt mưa đầy trời làm vang dội, gõ lên một bài nhạc điệu lả lướt; trong bầu trời mưa rơi, thần nữ mờ mịt mở nhẹ cổ họng, hát một bài ca dao độc đáo đặc biệt:

Bồ lực dây núi.

Hoàng hôn đỏ ửng.

Một mình nhìn bóng dáng của mình, dần dần dài hơn.

Mỗi ngày cứ như vậy.

Chân thực lại hư ảo.

Thân ảnh biến thành thực thể.

Chăm chú quan sát tầm mắt thế giới.

Thu hồi người trên người ta.

Quang mang của Nhật cùng Nguyệt và Tinh,

Liên kết thành ràng buộc vĩnh viễn.

Quy về trước sự yên tĩnh vĩnh hằng.

Chỉ có tâm nguyện...”

Những câu hát cổ quái trước đó chưa từng nghe qua truyền ra những từ ngữ diễm lệ không cách nào biểu đạt được tâm nguyện; ca khúc nhẹ nhàng êm ái, giống như dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi bên tai, như là ca khúc thoi miên của mẫu thân trong đêm xuân, bất tri bất giác đã khiến người ta say mê.

Thanh mộng trầm, tàn nguyệt nằm trên cây; lưu âm uốn lượn, vạn niệm như tan biến. Vì vậy bỗng nhiên, hần mở miệng liền chìm vào con sông nơi đây, theo đó sóng nhộn nhạo, trước mắt, thủy quang, ánh sao dần dần lặn thành một mảnh, lại từ từ âm đạm; khi xóa đi đoạn trí nhớ trầm mê này, rốt cục mộng hương ngủ say trong đó...

Sáng sớm ngày thứ sáu, người đã thức tỉnh gia đình dậy rất sớm, bao gồm cả vị tiểu muội muội luôn luôn tham ngủ kia. Sáng sớm, bắt chuyện nói, phát hiện mưa núi tí tách vang lên cả đêm kia đã sớm dừng lại; đi tới suối núi gần đó mức nước, trên đường núi một chút đi về., Nhìn thấy mưa xuân rơi cả đêm hôm qua chỉ thoáng ướt da đất. Khi mang theo nước suối đầy hai thùng gỗ trở về, nhìn chung quanh tùy tiện một chút, muốn nhìn xem có cảnh tượng gì đẹp mắt, lại chỉ thấy vô luận cao thấp xa gần gần xa., Toàn bộ đồi núi dường như đều bị hãm trong một mảnh mây mù trắng xóa, hầu như không thấy rõ cảnh vật gì ở ngoài một trượng. Dọc theo sơn đạo uốn lượn đi trở về, ngẫu nhiên sương sớm trong núi biến ảo ập tới, liền

làm cho mình cảm thấy lạnh cả người, nước ướt như mưa phùn.

Lúc sáng sớm mức nước, Quỳnh Huy kia cũng đi theo bên cạnh; thấy sương mù dày đặc phía đối diện đều không thấy bóng dáng, trên đường đi nàng liền khen không ngớt miệng, nói thời tiết tươi đẹp như vậy, đúng thời gian trốn tìm.

Từ nay về sau rửa mặt như thế nào, rửa mặt, người một nhà thưởng thức món ăn sáng, cùng trò chuyện thiên luân, tự không cần nhắc lại. Đến giờ Mão, bắt chuyện liền cáo biệt cha mẹ, mang theo Quỳnh Kiếm bay khỏi móng ngựa., Một đường thẳng tiến về Nam Hải. Lúc mới lên đường, mấy lần quay đầu lại quan sát, liền thấy khói bếp dần xa, sương mù trắng xóa trên các ngọn núi đột ngột xuất hiện, giống như răng đá ngầm trong biển; mặt trời đỏ mọc ở phía đông chiếu lên, hòn đảo kia hỗn tạp màu sắc sắc sỡ, khoác áo vàng màu tím, lại như thân du vân hải.

Một đường không nói chuyện, đợi đến Nam Hải chi Tân, khi bay đến vạn trượng sóng biển mênh mông vô bờ, cũng chỉ trong vòng một canh giờ, trước sau không đến một canh giờ. Lúc này trong đại dương Nam Hải vô cùng quen thuộc này cũng chính là mặt trời mới mọc, sóng nước vạn dặm, như sắc sỡ chi chi chi.

Đến Nam Hải, thức tỉnh và Quỳnh Quỳnh cũng không ở lại nơi khác, chạy thẳng về nơi ba ngày trước có ước định với nữ thần. Chỉ là vội vã chạy tới nơi đó, không biết là thời gian còn sớm hay không, trên mặt biển mênh mông chỉ thấy sóng gió ngập trời, cũng không thấy được bóng dáng nữ thần.

Thấy như thế, đã tỉnh nói có chút gấp gáp; chỉ là khói sóng mê đường, qua lại tuần tra, tìm hồi lâu vẫn không thấy tung tích nữ thần. Lúc này đang lúc thông báo còn phải tìm kiếm, lại chợt nghe một tiếng khóc líu ríu trong tiếng sóng gió.

“Hửm?!”

Nghe thấy tiếng nổ lạ, bắt chuyện thì vầy vầy tay với Quỳnh Đình, hai huynh muội bọn họ đều cầm đao kiếm, vô cùng thành thạo men theo hai bên theo tiếng nói bọc đi. Một đường

rón rén vòng qua một ngọn sóng cao ngất. Hai huynh muội cảnh giác vạn đoan này chợt thấy trong sóng nước quỳ gối một vị nữ tử, xem bộ dáng dung mạo xinh đẹp, chỉ là quần áo lam lũ không chịu nổi, đang cúi đầu khóc lóc không ngừng.

Thấy vậy, đã mở miệng liền thu đao kiếm, có lòng tốt mở miệng hỏi nàng:

“Không biết vị cô nương này, vì chuyện gì mà khóc than?”

Nghe thấy có người nói chuyện, nữ tử kia vội dừng khóc, có chút hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn về phía người nói chuyện ——

Vừa nhìn không sao, nữ tử kia thấy bộ dáng mở miệng nói chuyện, lại bỗng nhiên kinh hãi thất sắc, trong chốc lát như thổ trắng nhỏ gặp rắn độc, lại giống như bị độc trùng ngủ đông một chút, chợt bắn người lên, hốt hoảng bỏ chạy. Ai ngờ giữa lúc hoảng loạn, nàng lại bị sóng nước vấp ngã. “Bịch” một tiếng rơi vào trong sóng biển!

“Ách!”

Thấy vậy, lại có chút khó hiểu, giơ tay áo lên, ổn định sóng cả trước mắt, chiếu vào Ba Kính bóng loáng, đã thấy mình hôm nay tận tâm ăn mặc, đúng là dáng vẻ trang nghiêm; tuy anh phong đập vào mặt, lại là một đoàn hòa khí, hoà bình không khác mấy, cũng không dọa người.

Thấy vậy, càng thêm nghi hoặc. Đang định mở miệng hỏi lại, đã thấy nữ tử kỳ quái vừa rồi còn hoảng sợ vạn đoan sợ tránh né không kịp kia, không biết là có khôi phục tinh thần hay không, đột nhiên giống như bị điên xuyên qua sóng biển đánh tới., Một cú ngã đến trước mặt đã tỉnh lại, giãy giụa mấy cái mới miễn cưỡng bày ra tư thế quỳ lạy, nhưng lại không thể bảo trì, năm thể đầu đất, đành phải đưa tay bắt lấy ống quần tỉnh ngon, trong miệng còn chưa kịp nói gì, đã gào khóc!

Chỉ là, hôm nay chính là đại sự trước mắt, trong Nam Hải vừa mới phát sinh nhiều sóng gió như vậy, bắt chuyện chính là cơ hồ dị thường, làm sao có thể khiến cho nữ tử lai lịch không rõ ràng kéo ống quần? Lúc này, nữ tử kia mới vừa nắm lấy ống quần của hắn, hắn lập tức giơ chân phải, “Cạch” một tiếng

nhấc chân lên, chờ Quỳnh Ngọc bên cạnh xoay mặt lại thấy rõ. Lúc này nữ tử thanh tú kia đã được cảnh tỉnh đá ở ngoài ba trượng!

“Đốt!”

Thiếu niên ôn hòa ngày thường, lúc này lại hét lớn một tiếng, kêu lớn:

“Vị cô nương này, có lời gì xin mời nói, chớ tới gần!”

“...Hu hu hu hu!”

Nghe một tiếng hét to này của hắn, nữ tử dung mạo tiêu tụy kiều diễm kia bỗng nhiên sững sờ, cũng có chút tỉnh táo lại; chỉ là lúc này mặc dù nói đầy bụng, còn chưa mở miệng lại khóc hu hu lên, muốn dừng cũng không dừng được.

Thấy vậy, bắt chuyện mới phán mình bạch nữ tử này hẳn là không có ác ý gì, lúc này liền kiên nhẫn chờ ở bên cạnh, chuẩn bị biết rõ nữ tử khóc sụt sùi này vì sao vừa rồi nhìn thấy mình kích động như vậy.

Kiên nhẫn qua một lúc, rốt cuộc cô gái kia ngừng khóc, có thể nói chuyện bình thường. Từ câu nói đứt quãng của cô, ghen ngào, mở miệng nói biết nguyên lai cô ấy tên là “Nguyệt nương”, là nha hoàn hầu hạ của Mạnh Chương Sinh.

Biết được tính danh của người tới, lại nghe được nửa ngày, bắt chuyện mới từ những lời nói mang theo vẻ khiêm tốn, biết được dụng ý của Nguyệt nương hoàn này kỳ thực rất đơn giản. Nghe nàng nói, tuy rằng chủ nhân cũ tội ác xưa chất đầy, nên bị Long Khuyển Tiên Quân giết chết; chỉ là tình cũ của Cố Niệm Chủ, nghe Trương Tĩnh Tĩnh nói có thể đại phát từ bi hay không, cho phép nàng thu liễm thi thể của chủ nhân cũ, không bị gió thổi gió thổi vào mộ lung lộng gió.

Vừa nghe Nguyệt Nương nói như vậy, mới hiểu ra, có chút kỳ quái; vì sao thi thể Mạnh Chương thu liễm còn muốn hỏi gã? Nhưng nghĩ lại, gã lập tức hiểu ra bí ẩn trong đó.

Hóa ra Mạnh Chương tội ác kia tràn đầy, gây ra tai họa ngập trời, cũng mang đến cho Nam Hải họa kiếp chưa từng có, sau khi chết đương nhiên là không được thuận lợi hạ táng. Nghe

Trần Tình của Nguyệt Nương, hấn nhận ra rằng sau trận chiến hiện tại, mọi người coi như nhân từ, chỉ để lại thi thể Mạnh Chương Nhân từ trôi nổi trong biển, không chém y thành muôn mảnh. Lại nghe Nguyệt Nương kể lại vài câu, có chút kỳ quái thiếu niên mới tìm được người Nam Hải Tứ Độc vì sao nhân từ như vậy:

Mạnh Chương quét ngang thiên quân kia là tự tay giết chết, vì tỏ vẻ cảm kích và kính ý, bất luận là ngoài biển hay ngoài trời trong thiên hạ, chỉ có một mình Trương Ngôn có quyền xử lý di thể Mạnh Chương.

Khi đã hiểu rõ mấu chốt này thì khi nghe rõ thì cười cợt, cơ bản không cần nhiều lời, liền tay áo viết ra một tờ dụ lệnh giao cho Nguyệt Nương. Đã thông báo cho nàng biết, từ giờ trở đi nàng sẽ cầm đạo dụ lệnh này để an táng thi thể của Mạnh Chương bất cứ lúc nào.

Thấy đã mở miệng dễ nói chuyện như vậy, Nguyệt Nương vừa mừng vừa sợ, chần chờ nửa ngày mới tiếp nhận dụ lệnh, lại nhìn đi nhìn lại mấy lần, mới cảm tạ vạn lần mà đi.

Tạm thời không nói Nguyệt Nương xử trí di thể Mạnh Chương ra sao, lại nói đến tiểu nữ oa bên cạnh. Vừa rồi thấy Nguyệt Nương cầu tình, Quỳnh Thiển bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, mấy ngày nay bận rộn, thiếu chút nữa quên hỏi; lúc này nhớ tới nàng liền vội vàng hỏi:

“Ca ca, vì sao lần trước bên tai tên bại hoại kia nói mấy câu liền giết chết hấn?”

Không đợi nàng tỉnh lại, đầu nàng nghiêng ra suy đoán:

“Có phải ca ca nói cái gì đáng sợ chỉ hù chết hấn không?”

“... Ha ha!”

Hấn lập tức mở miệng đưa mắt nhìn Nguyệt Nương đi xa, chợt nghe thấy Quỳnh Thuyền nói lời này, lúc này nhin không được cười ha ha!

Tuy nhiên tiếng cười mới vừa tan, hấn quay mặt nhìn chăm chăm vào đồng bột phần nhỏ nhấn có một tầng khói bụi, trong lòng trầm nghĩ:

“Đúng rồi, chuyện tức chết Mạnh Chương này, đại khái cũng chỉ có Quỳnh Quỳnh cùng Hi có thể nhìn ra!”

Thì ra, lần trước trừ Quỳnh Đình và Hi Hòa, những người khác đều cách nhau quá xa. Đại đa số mọi người chỉ thấy tình ngôn tới gần Mạnh Chương, chỉ hơi cúi người, tuyệt thế ác hầu không ai bì nổi đó liền lập tức tuyệt khí bỏ mình. Nhìn tình cảnh đó, hầu như mọi người đều cho rằng, Mạnh Chương có thể mất mạng, lại là Thần Uy Trác Tuyệt thúc long con thi triển pháp thuật bất thể gì. Cho nên chuyện này trừ Hi Hòa, Quỳnh Huyền thấy rõ, những người khác cũng không biết thật sự phát sinh chuyện gì.

Hiện tại cuối cùng nghe được Quỳnh Đình nghi vấn, mở miệng liền nói cho nàng biết:

“Quỳnh Quỳnh, lần trước ca ca cũng không nói gì, chỉ hủy Nam Hải Long Cung tên Mạnh Chương kia, chuyện giết chết ngàn vạn tộc Nam Hải nói cho ca ca biết!”

“Ừm... Hả?!”

Quỳnh Quỳnh nghe xong lại càng thêm mơ hồ, chớp chớp mắt hỏi:

“Ca ca kia không phải kẻ xấu sao? Người xấu nghe được những lời này sao lại hù chết chứ?”

Giải thích, cũng đoán được Quỳnh Huy sẽ hỏi câu này, liền nghiêm túc giải thích với nàng:

“Quỳnh Hoàng, ngươi không biết lúc trước Mạnh Chương làm ác, chỉ là suy nghĩ sai lầm, bị ác linh kia mê hoặc. Đây là lúc làm xằng làm bậy, Mạnh Chương, ác linh thực là một thể. Nhưng chờ ta thi triển ra “Thiên địa tràn ngập kiếp nạn”, chém Ác linh đó ra, Mạnh Chương của mình hồi phục thần trí bình thường. Cho nên, cho dù là lúc đó nó vẫn ác ôn. Cũng chỉ cần ta nói cho nó biết lúc trước nó làm gì với tộc nhân của mình, cũng đủ để nó hối hận đến mức tâm mạch vỡ vụn!”

“A! Đúng vậy!”

Nghe vậy, Quỳnh Quỳnh cảm thấy mình đã hiểu. Chỉ là nghĩ lại lần nữa, nàng lại có chút nghĩ không ra:

“Ca ca. Nếu người xấu đã hối hận, tại sao không bảo hắn cam đoan sau này không làm chuyện xấu, nhất định phải giết hắn chứ?”

“A...”

Bất đồng thời kiên trì giải thích:

“Quỳnh Quỳnh, có một câu nói rất hay.” Thụ đức thích thú, trừ ác vụ. Lời này ý nghĩa chính là, kẻ xấu bụng không thể tha thứ như vậy đã làm hỏng chuyện xấu, hắn nhất định phải gặp báo ứng. Cho nên ca ca mới giết hắn!”

“A, thì ra là như vậy!”

Nghe xong lời giải thích này, Quỳnh Quỳnh rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, chỉ cảm thấy chính nàng đã hiểu toàn bộ. Lúc này, nàng liền vui mừng cổ vũ, một lòng theo ca ca đi tới nơi ước định của Thần Nữ tỷ tỷ. Bất quá, nàng lại không biết, đối với nghi vấn vừa rồi của nàng, đã thông báo còn có lý do quan trọng hơn ẩn giấu ở đáy lòng.

“Haizz, Mạnh Chương kia hại rất nhiều thân tộc, lại khôi phục lại thần trí bình thường, dù cho ta không giết y thì y làm sao có thể sống trên thế gian được chứ!”

Chỉ là đáp án này có chút khắc sâu, nếu như nói là cùng Quỳnh Quỳnh nghe, không thể giải thích không rõ, còn có thể làm cho nàng càng mơ hồ hơn.

Hơn nữa ẩn quyết định không đề cập đến bọn họ nữa, lại nói vị thị nữ Long cung Nguyệt Nương vừa rời đi kia đã được đại nhân thông báo cho biết. Nàng này mười phần tiêu tụy phát động toàn bộ khí lực, một hơi đi tới nơi thi thể Mạnh Chương phiêu lưu, cùng binh tướng thủ vệ nói qua, rồi cũng thi thể cứng ngắc lên đi về phía biển rộng.

Một đường đi, cảm nhận được thân thể lạnh lẽo của người sau lưng, thị nữ trung trinh này liền cảm xúc chập trùng, không thể bình tĩnh. Nàng dù thế nào cũng không thể nghĩ đến, trước sau bất quá mấy ngày, liền thay đổi phong vận, thiên nhân vĩnh viễn ly biệt.

Mấy ngày nay mỗi lần nhớ lại tất cả sự việc, ý đồ thanh lý mạch lạc trong đó, thị nữ từng được Mạnh Chương Ân sủng ái liền cảm giác ngất trời đất quay cuồng, một đoàn mơ hồ.

Đúng vậy, Nguyệt nương chỉ là một thị nữ nho nhỏ, sao có thể nghĩ ra được tất cả những biến cố này? Trong mắt nàng, những người này đều là người tốt. Mạnh Chương là người tốt, Tứ Độc Long Quân là người tốt. Lời giải thích này càng tốt. Thế nhưng vì sao giữa những người tốt lại trở nên thù hận như vậy, nhất định phải đấu với người chết ta sống? Vì sao không thể hưởng cơn nắng sớm tốt đẹp này cùng nhau sống qua?

Đương nhiên, tuy Nguyệt nương là tiểu nữ tử, không hiểu được thế giới của những đại anh hùng này, nhưng tất cả những chuyện xảy ra, nhìn từ kết quả, bà cũng biết là người yêu của mình làm ác. Cho nên, mấy ngày nay muốn lấy lại di thể người yêu, bà cũng cảm thấy vô cùng đuối lý; tuy rằng cũng luyện được một thân kiếm pháp tốt, nhưng ngoại trừ kêu khóc cầu khẩn, thì không còn biện pháp nào khác.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, khóc lóc than thở, nửa ngày sau rốt cuộc cũng tới một bãi bồi nho nhỏ. Đến nơi này, nhất thời Nguyệt Nương cũng không đi được nữa, bèn đặt người yêu sau lưng lên bờ cát tỏa ra bạch quang. Dưới trời, trong cát trắng, Nguyệt Nương thấy thân hình quen thuộc vẫn uy mãnh như trước mà lớn lên, chỉ là sắc mặt hiện tại tái nhợt, khóe miệng dính máu, hoàn toàn không còn khí khái anh khí bừng bừng khiến người ta say lòng.

Bây giờ, bốn phía chỉ còn lại hai người bọn họ, nàng cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng lau đi vết máu đang đọng bên mép mình. Cũng chỉ có lúc này, nữ tử mệnh khổ mới dám nghĩ cái ý tưởng đã lâu trong lòng Bàn Hằng, đối mặt với người yêu nói ra khỏi miệng.

“Mạnh lang...có kiếp sau không? Nếu có, kiếp sau chúng ta vẫn ở cùng nhau. Khi đó không cần người vì ta kiến công lập nghiệp, chỉ nghĩ lúc sáng sớm mỗi ngày tỉnh dậy, có thể thấy bên cửa sổ có một đóa hoa chiết khấu cho ta... A...”

Lúc này, trước mắt là ngày chiều bờ cát, hải triều trập trập; sau khi nói xong câu này, trong đôi mắt mông lung của Nguyệt

Nương, tựa hồ nhìn thấy ái lang đang nằm bất động, đột nhiên đứng lên, một đôi mắt sáng hỏ sáng tràn ngập nhu tình, thâm tình sâu tình nhìn mình.

Đột nhiên đôi mắt tình cảnh như mộng ảo này, thị nữ tuổi trẻ nhin không được kinh hỉ kêu lên:

“Mạnh lang, người sống không? Không sao chứ?!”

Gọi đến đây, nữ tử đột nhiên cảm thấy có chút khác thường, anh tuấn uy mãnh ái lang vẫn nhìn bỗng nhiên tan biến, trong tầm mắt chỉ còn lại trời xanh mây trắng, mênh mông bát ngát, rộng lớn đến đáng sợ.

“Ừm... “

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nữ tử tâm lực hao tổn cuối cùng cũng đến được; trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn an tường, trong tiếng sóng biển bỗng nhiên từ trần...

Tiên Lộ Yên Trần Độ Nhị Thập Nhất quyển thứ hai mươi tám ở nhân gian có mây bụi bặm. Thiên Chương thứ năm Đào hái Huyền Viên, Cổ gia có năm màu mây trời.

Trận chiến Nam Hải oanh oanh liệt liệt dữ dội cuối cùng cũng kết thúc. Không ai ngờ thủy hâu Mạnh Chương đời trước lại trúng một đòn cuối cùng lại biến thành thắng lợi thảm thiết; Tứ Độc, Huyền Linh tất nhiên hao tổn rất nhiều, Nam Hải Long tộc càng tổn thất thảm trọng. Sau khi trải qua trận chiến kiểm tra, phát hiện chiến dịch hai tháng ba tại Nam Hải Long Vực có nhân số chiến đấu thất bại, vượt xa tổng số bọn họ tranh công trong trận chiến kéo dài mấy tháng vừa rồi.

Bất quá, vốn “chiến trường bình” kia chính là “Tranh thi”, đại chiến kinh thiên động địa như vậy, thương vong cũng tính là hợp tình lý. Người nhớ lại mất mát, tất nhiên bi thương; nếu mất thường ngày, lại chưa chắc đã thảm đạm. Cách cục cũ dần dần mục nát, không trải qua trận lửa cháy nghiền nát này, những người cũ nát chưa chắc sẽ tự mất đi.

Kiểm tra lại thì cuộc đại chiến lần này đã thất bại, nếu nói là sau khi đại chiến ở Nam Hải có lợi nhiều nhất thì không phải loại tứ phi. Huyền Linh giáo, hoặc là Huyền Linh Yêu tộc, trở thành người được lợi lớn nhất trong cuộc chiến này.

Đối với những Yêu tộc này, tuy rằng những năm gần đây tự xưng là “Linh tộc”, mô phỏng theo thể lực nhân gian thành lập giáo môn, tạo thành một đoàn địa đồ trị, thoát nhìn rất có khởi sắc, nhưng trên thực tế, hình tượng “yêu nghiệt” mấy ngàn năm qua thủy chung khó có thể thay đổi.

Những thứ khác không nói, Huyền Linh giáo vì khôi phục Yêu tộc mà thành lập nên giáo chủ có liên quan, cho dù trong Yêu tộc lại có tinh anh gấp đôi, cũng không thiếu những người trí dũng song toàn, kết quả cân nhắc đến hậu quả cuối cùng, ai cũng không có tư chất sắc bén tự chịu đảm nhiệm., Ngược lại dựng phải một cơ duyên, gặp được Đường chủ Đạo gia ngàn năm khó gặp, giảng đạo quy mô lớn cho Yêu tộc, liền lập tức trở về với mọi người, dưới tình huống bản thân còn không biết rõ tình huống đã an bài danh hiệu Giáo chủ hắc, được ngàn vạn Yêu linh quý bái, chỉ dẫn bọn họ phục hồi tộc hành động một lời nói.

Tình huống có chút hoang đường như vậy, nếu nghiên cứu đến cùng, kỳ thật thập phần bình thường. Va chạm trăm ngàn năm dao động, trải qua thất bại thất bại, các tu sĩ có nhận biết sâu xa bên trong Yêu tộc đã phát hiện, thứ bọn họ thiếu nhất, kỳ thật cũng không phải là những lực lượng tuyệt đối kia, mà là những thứ có thể triệt để xoay chuyển quan niệm, khiến cho Yêu tộc có thể danh chính ngôn thuận.

Đương nhiên, bọn họ vốn không cho những hư danh hư vô mờ ảo này là không đúng, thể lực phe hắc cố ý vô tình thúc đẩy, hơn nữa trong tộc thật có rất nhiều con dân không chịu cố gắng, kết quả liền tới mức hôm nay. Ở rất nhiều nơi, yêu đã thành tên của thể lực ác!

Bất quá, tình hình xấu hổ như vậy, trải qua một trận chiến ở Nam Hải, đã hoàn toàn thay đổi!

Cùng chiến đấu với Nam Hải Long Thần, bất luận thắng bại, bản thân chính là cổ vũ thật lớn đối với Yêu tộc luôn luôn thấp kém. Huống chi, trong trận đại chiến thần huyền này, rất nhiều trường hợp quyết thắng, tất cả đều là từ tay Giáo chủ của bọn họ! Chiến tích cổ vũ lòng người như vậy, đã vượt qua tất cả sự tích trung khí chưa đủ thổi hết lá cờ!

Mà bọn họ đạt được không chỉ có vậy. Sau khi đại chiến Nam Hải triệt để kết thúc, do Tứ Độc Long Quân chủ trì thưởng phạt, phải chọn ra mười ba người có chiến công cao nhất, ban thưởng bảo vật, kết quả ngàn chọn vạn lựa cuối cùng, trong Yêu tộc bọn họ thế mà có ba người trúng tuyển!

Hóa ra đúng như lời vừa nói, trong đại chiến Tứ Độc Long Quân từng ra lệnh cho thần tượng Long tộc trong Động Đình Quân, đốc thúc Long tộc đúc kiếm. Bên cạnh Ngu Trạch, núi tăng thành lập lò đúc kiếm, dùng bí pháp Long Cung tinh hoa thiết, dẫn thần phong dâng lên Ly Hỏa, rèn vàng đúc kiếm, lấy tên gọi “Xuất Vân rèn kiếm” làm hiệu, trang trí là Mỹ Ngọc Hà Anh, đại công cáo thành sẽ do Vân Trung quân đích thân ban cho mười hai người có chiến công cao nhất.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, ngay tại cuối tháng đại chiến sắp kết thúc, một ngày nào đó thần kiếm kia rốt cục xuất lò. Như vậy thần kiếm, như trời sinh, thì thành tựu như thế, liệt đỉnh xuất lò kết quả như thế nào, quý thần khó lường, chỉ biết lúc ấy kiếm sơn nứt vỡ, gió thổi vạn dặm., Hơn mười thanh thần binh trong suốt đầy trời, bay lượn trên chín tầng trời, phong hoa trận trận, như tuyết rơi trong ráng chiều. Chờ thần kiếm trở về vị trí, đếm kỹ lại, phát hiện so với dự tính nhiều hơn một chút, tổng cộng mười ba thanh. Mà khi mười ba thanh kiếm xuất vân hiện ở thế gian, hàn khí bức người., Cho dù là mặt trời hoặc là gần lò lửa, trên lưỡi kiếm kia vẫn phủ đầy sương tuyết, hơi vung lên, đó là hàng ngàn luồng lãnh khí, đủ loại ánh sáng tuyết bắn ra hồn phách, mười phần thần dị. Vì vậy chờ đại sự yên ổn, trải qua khảo nghiệm nghiêm túc, gạt bỏ suy nghĩ thân phận đặc thù, Vân Trung Quân liền trao mười ba thanh kiếm này cho mười ba công thần, bọn họ là:

Tứ phi Hoàng Hà Thủy Thần Băng Di;

Tứ Độc Lăng Xuyên Thủy thần kỳ;

Nếu tứ phi mưu thần loạn tượng;

Tứ Độc Bành Trạch chủ Sở Hoài Ngọc;

Tứ phi Tĩnh Tĩnh Thần Băng Ngân Sương;

Tứ Độc Dương Tịnh Hồ Lệnh đáp:

Tứ Độc Ba Lăng Hồ Thần Lai công;

Khổng Văn Bất Vãng – Đảo chủ Phục Ba đảo Nam Hải Bất Vĩ.

Trên Trung Thổ, Thanh Cung Linh Hư chân nhân:

Trên Trung Thổ, thần nữ Thanh Cung Trương Quỳnh.

Đường chủ Huyền Linh tộc Lân Linh, Khôn Tượng;

Vũ Linh đường chủ Vũ Dư Thiết Nhai của Huyền Linh tộc;

Huyền Linh tộc lạnh nhạt Bắc Hắc Thủy Lang Vương Đoàn Cát.

Hiển nhiên, mười ba thanh Xuất Vân kiếm này tuy rằng bản thân đã là thần di, nhưng làm công huân ban kiếm, ý nghĩa càng không tầm thường. Đối với những người được kiếm này, đại khái đã không quan tâm giá trị của vật ban thưởng; nếu là bản thân bảo kiếm, chẳng qua chỉ trang trí động phủ., Dưới ánh sáng vài dặm, làm sao có thể vênh vào cùng thế hệ như vậy, ngàn năm lưu danh? Từ nay về sau mười ba khẩu kiếm này, chủ nhân có tên là Vân Kiếm, liền lưu truyền ở hồ nước sông biển, được mọi người kính ngưỡng; bởi vì chuyện tiền nhiệm của cuộc chiến yêu thần Nam Hải, sau đó mười ba người này liền được xưng là “Xuất Vân thập nhất tướng”.

Nói tới “Xuất Vân Thập Tam Tướng” này, lại vì người ban kiếm là Vân Trung Quân từng có “Ta quản lý Vân Trung Thiên, quân quản lý vân ngoại” nói thế nên thời gian dần qua, mười ba vị tướng lĩnh này cũng dần dần bị truyền thuyết thành mười ba vị tướng lĩnh kiệt xuất nhất dưới trướng phu quân của tứ học công chúa.

Đương nhiên những thứ này đều là nói sau, đối với Huyền Linh Yêu tộc mà nói, ngoại trừ những vinh quang này, Yêu tộc còn đưa ra minh ước thực tế với các Linh tộc khác. Khi đại chiến ở Nam Hải kết thúc, hết thủy bụi bặm đều kết thúc, Huyền Linh Yêu tộc cùng Tứ Độc Thủy tộc cũng sẽ bị khiêu khích., Nam Hải Long tộc, Ma tộc nôn nóng, đại biểu cho Thanh cung và Trung Thổ nhân ở một khối Hải Châu trên đại

lục cách Nam Hải gần nhất đã ký kết minh ước, tuyên bố năm tộc từ nay về sau kết minh, kính trọng lẫn nhau, đời đời mãi tức bình qua.

Minh ước giữa các yêu thần nhân ma, ngoại trừ bản ghi chép trong minh thư, còn khắc thẻ văn bất hoại vào trong thể gian, hi vọng nhiều thể hệ sẽ vĩnh tồn tại trên thể gian. Cho đến ngày nay, dưới ngọn núi nhọn của hải đảo bên trong sóng khói, người du lịch còn có thể từ trong năm tháng của bọn Thanh Mai phân biệt được một ít hoa văn, hình dạng cổ triện đặc thù nơi đây. Nghe người dân bản địa nói, đó chính là thần tiên yêu quái năm đó ở trong thảo mộc khắc hạ minh văn.

Đi nói chuyện phiếm, lại nói sáng tỏ; ước hẹn giữa Y Hi cùng Thần Nữ hôm đó, cùng Quỳnh Đình hai người tới trên Nam Hải, quanh quần vài phen, trừ vị tỷ nữ cũ Mạnh Chương Nguyệt Nương kia, cũng không nhìn thấy người hứa hẹn. Ngày đó bất tri bất giác chuyển lên giữa đỉnh đầu, nhanh đến buổi trưa, bọn họ còn chưa nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào của Hi Hòa.

Lúc gần giữa trưa, đúng lúc bọn họ vắng lại có chút nôn nóng, bỗng nhiên gặp một ít dị tượng.

Lúc ấy, vừa mới nghe được tin tức về Quỳnh Huy, hai người cùng nhau lên vào trong biển tìm kiếm, một lúc lâu sau không có công liền chui lên mặt biển, dựa vào sóng lớn mà định thần lại., Cảm giác được xung quanh có chút khác thường. Nguyên bản trời quang mây tạnh, bầu trời xanh lam như gột rửa, ánh mặt trời rạng rỡ, trên mặt biển thoạt nhìn như có sóng biển mênh mông bị chiếu sáng ngời dưới ánh mặt trời, tuyết trắng sáng lóng lánh, sáng đến mức làm người ta hoa cả mắt; nhưng bây giờ đợi nghe nói và lau đi nước biển trên mặt..., Khi mở mắt ra, lại phát hiện trước mắt là một mảnh lơ mờ, tuy bầu trời vẫn như cũ không có nhiều đám mây, lẻ loi lơ trôi treo trên bầu trời, nhưng chẳng biết từ lúc nào, vàng mặt trời chói mắt này đã trở nên một mảnh xám xịt., Giống như vừa rồi thừa dịp mình lên vào biển rất nhiều tro bụi bùn vàng, hoàn toàn mất đi hào quang. Mà lúc này đám mây trôi nổi ở xa xa kia, mờ nhạt lưu ly, nổi bật trên bối cảnh bầu trời hôn ám, giống như từng mảnh thật ngọt đường hòa quy.

...

Thấy tình huống khác thường như vậy, đang lúc do dự, tình ngôn chợt thấy phía nam ngọn lửa nổi lên. Giương mắt ngưng thần, chỉ thấy phía nam biển rộng hồng quang điểm điểm, quang sáng kỳ dị kéo ra ước chừng mười dặm. Đợi định thần cẩn thận đánh giá, liền phát hiện trong quang sáng mờ mờ, có kỳ phong liên miên, bất ngờ nguy nga; trong đó lại có nhiều ngọn lửa phun ra, phảng phất núi lửa hư không phản chiếu, bị dị tượng như ảo ảnh hải thị hiện ra trước mắt.

Nhìn kỳ phong trên biển nổi lên, bắt chuyện nhất thời do dự; đang chân chờ chân chờ, chợt nghe trong hư không một thanh âm ôn hòa từ bốn phía truyền đến:

“Trương cảnh cảnh báo cáo lại ——”

Thanh âm thuần túy nhu hòa nói:

“Cửa Côn Luân đã mở, nếu không sợ họa phúc khó lường thì mời vào cửa này.”

“Hi Hòa...”

Tình ngôn nghe được thanh âm trong minh minh truyền đến, chính là thanh âm ngày hôm trước của Hi và thần nữ.

Nghe thấy Hi và gọi lại, hiểu không ngộ, bắt chuyện rốt cuộc không chân chờ nữa, kéo tay Quỳnh Đình, ngự kiếm mà lên, bước vào trong hồng quang vạn tượng kia!

“Àm...”

Trong chốc lát, một tiếng nổ thật lớn vang lên giữa không trung, giống như có một cánh cửa thiên địa thần bí khó lường bỗng nhiên mở rộng, hút tất cả những kẻ tùy tiện tiến vào này vào bên trong!

“Đây là đâu vậy?”

Bước vào cánh cửa “Côn Luân” mà thần nữ Hi và “Côn Luân” bày ra này, cảnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh u mê đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy quanh thân tựa như vô thiên vô địa, vô thượng vô hạ, vô trái không hữu, khắp nơi đều chỉ thấy lửa hùng hực kéo dài không dứt; trừ dung nham nóng chảy mềm nhũn ở đáy

lửa, trong thiên địa này trừ hai vị khách không mời mà đến này, chỉ còn lại có ngọn lửa đỏ tươi mệnh mông vô biên.

Không gian liệt hỏa kỳ dị như vậy, cũng không nhìn thấy chút dấu hiệu của phi yên hỏa trần; có lẽ bởi vì phun ra ngọn lửa vạn trạng quá mức nóng rực, nên ngọn lửa rơi vào trong đó, bất luận có thiêu đốt hay không, trong nháy mắt tất cả đều bốc hơi thành một luồng nhiệt khí, dung nhập vào trong biển lửa vô biên vô hạn này.

Trong ngọn núi lửa có thể thiêu đốt hết thấy như vậy, cảm thụ được khí nóng bức người kia, nghe nói dưới tu vi kinh người kia, trực giác trong nháy mắt phát huy vượt xa lúc bình thường, tránh né lửa cháy hùng hực., Cảm giác được trong núi lửa dung nham yên ả như vậy, cho dù mình so với mấy ngày trước đối mặt với Mạnh Chương còn muốn phát huy tốt hơn, ở trong liệt diễm nóng bỏng không gì sánh được như vậy cũng chịu không được một chút công phu. Đến lúc đó, tất cả đều yên lặng, hắn đã mở miệng đồng ý rằng cả Quỳnh Huyền và hắn đều phải hóa thành tro bụi!

Mà lúc này, bắt chuyện nắm bàn tay nhỏ bé của Quỳnh Đình ở giữa rào rào liệt diễm đan xen thành ngư kiếm bay nhanh, theo thân ảnh hắn bay nhanh, màu sắc bốn phía hỏa tương đấy lửa kia lại trở nên càng thêm sáng ngời mỹ lệ, tản mát ra ánh sáng mê hoặc; tựa hồ chỉ cần tỉnh nói hai mắt là ở khắp nơi đều có dung nham nóng chảy tươi đẹp., Đã bị hấp dẫn, bất tri bất giác quỹ tích phi hành cũng bị chệch hướng, cả người đột nhiên hiểu được tâm tình của lao đầu vào đàn thiêu thân, muốn đi tới bức tường dung nham sáng rực màu sắc rực rỡ ẩn xuống hình dáng của mình, linh hồn thì hóa thành một làn khói, vĩnh viễn lưu lại trên núi lửa nóng bỏng.

“Đi!”

Đối mặt với hiểm cảnh như vậy, Tứ Hải đường chủ kinh nghiệm phong phú không chút do dự, tay trái giơ lên, Phong Thần Kiếm dưới chân phóng lên, giống như một tia chớp xẹt qua trước mặt, trong nháy mắt xẹt qua năm ngón tay đang giơ lên trên tay trái của hắn, xẹt qua từng vết máu., Đau đớn kịch liệt khiến người ta thanh tỉnh, hơn nữa thái hoa đạo lực ngưng

thần định khí hiệu lực, Tứ Hải đường chủ xâm nhập Viêm Hỏa Thần Sơn lập tức vứt bỏ sự hấp dẫn của hỏa linh, kéo Quỳnh Thiển như sao băng qua bầu trời, từ đỉnh núi lửa không biết bao nhiêu lần bay qua, đem ngọn núi cuồng bạo hỏa linh vũ loạn kia vứt ra sau đầu thật xa!

Chỉ là, mới qua được núi lửa, còn không chờ đợi, lại là một loại cảm giác khác thường đánh tới. Thanh mát, sáng khoái, sáng khoái., Đại hê mồ hôi như mưa bỗng nhiên bước vào biển trúc gió thổi dài cả ngàn dặm, một cảm giác sáng khoái kinh người ừn ừn kéo tới. Đặc biệt vừa mới trải qua sự vất vả của lò sưởi kia, lại đột nhiên gặp cảm giác mát mẻ dễ chịu, thể xác và tinh thần thoải mái như thế nào, đã không phải lời nói có thể biểu đạt; thời điểm kinh hỉ cực thái trôi qua, thậm chí có cảm giác vì chút mát lạnh mà chết đi!

Bất quá, dạng làm người ta say mê thích ý này, phối hợp với vực Nhược Thủy phía dưới vạn trượng, hoàn toàn trái ngược với vẻ mát mẻ say mê thì lại biến thành một loại tịch diệt trí mạng khác.

Vực Nhược Thủy dưới ngọn núi Viêm Hỏa của Côn Luân, trơn nhẵn như gương, thủy quang như đá quý màu đen tĩnh mịch, lưu chuyển vờn quanh bên ngoài Thiên Khư, dòng chảy không biết bao nhiêu trăm dặm. Như Nhược Thủy chi sơn cùng Viêm Hỏa Chi Sơn khảo nghiệm người xâm nhập có năng lực tâm trí sâu hơn, nhiễu loạn đa tình nhãn nhãn tình như tình nhân ái mộ., Thâm uyên âm trầm súc súc tích không có chút gợn sóng nào, tựa hồ chỉ liếc mắt một cái là thấy đáy. Nhưng không biết tại sao, thủy uyên thanh thuần thấy đáy như gương lại ngưng trọng như tơ lụa màu đen. Cho dù có may mắn có thể đến được đây, cũng không nhìn thấy phản ảnh của chính mình chút nào.

“Nó có linh tính!” Lúc tỉnh lại, tràn đầy khoái ý từ đỉnh núi lửa giống như Nhược Thủy chi Uyên sa đạo, trong lòng hấn tràn đầy một loại cảm động không hiểu. Vực nước trầm mặc không nói, phản chiếu trong đầu, lại giống như hiện ra thân ảnh một vị thần nữ huyền lệ xuất trần. Nữ thần mờ mịt, trên mặt tỏa ra hào quang thánh khiết., Dùng thanh âm ôn nhu nhất vang lên bên tai ca khúc uyển chuyển. Mau đến đây, mau tới đây, làm

thân thể dơ bẩn quy về vòng tay thánh khiết, tất cả phiền não đều quy về khói bụi trong hư không, ta sẽ bồi người ngủ say ở nơi này, mãi tới ngày cuối cùng của thế giới...

“Ta đến rồi, ta đến rồi!”

Trong lòng cùng ca điệu mê người như vậy, bắt chuyện như một chiếc lá thu từ trên núi rơi xuống, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc vui mừng, hướng chỗ vạn kiếp bất phục vui sướng mà rơi xuống.

“Ca ca!”

Chợt như một tiếng sấm mùa xuân vang lên, những điểm đen trước khi rơi vào thâm uyên cơ hồ chỉ còn vài tắc. Trong thanh quang mênh mông kia bỗng hiện lên một đạo thân ảnh, giống như những con âu trắng lướt qua biển, mở rộng cặp cánh như cánh chim mới nở. Sau khi hắn vừa nghe được tin tức, lập tức bị trượt qua người, rồi một tay nâng hắn lên, mơ mơ hồ hồ như một áng mây trắng bị cuồng phong đẩy đi. Từ vực sâu như Tiều Thủy lải nhải đột nhiên xuất hiện, bay vút qua không trung, phóng về phía đám mây khói đầy mê hoặc phía xa xa!

.. Thất bại, mãi một lúc lâu sau ——

“Ca ca, người không cần cảm ơn ta!”

Khi lời tỉnh lại thì tỉnh lại, cảm tạ Quỳnh Huyền, nàng cũng chẳng theo công mà nghỉ ngơi. Bọn họ hiện tại đang ở trong một không gian kỳ dị, tựa vào một khối ngọc thạch sáng bóng, tĩnh ngôn kinh hồn bất định, vội vàng an thần định hồn, Quỳnh nhìn đông nhìn tây, vô cùng hiếu kỳ. Bất quá, cho dù Quỳnh Đình nhìn chung quanh, cũng không nhìn thấy cái gì. Bọn họ hiện tại khắp nơi đều là mây mù cuộn cuộn, phô thiên cái địa, không nhìn thấy xa chút nào.

Ở ven phổ mây nghỉ ngơi một lát, Quỳnh Huyền nhìn lên một chút thần sắc bắt chuyện, thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, liền dừng cảm đến gần tìm một ít thức ăn có thể dọa người. Không đợi Tứ Hải đường chủ mất hồn mất vía kịp phản ứng, thiếu nữ hảo tâm đã bắn người lên, nhảy nhót đi vào trong mây mù, không thấy tung tích nữa.

Sau khi Quỳnh Quỳnh đi, lần này tỉnh lại cũng không lo lắng quá nhiều. Không qua bao lâu, Quỳnh Quỳnh liền từ trong sương mù ngập trời hiện ra hình dáng, trong hai tay giờ một quả to lớn màu trắng, hương bên này chạy tới. Vừa chạy, hai mắt Quỳnh Quỳnh không rời khỏi trái cây, giống như sợ chúng nó bay mất.

“Đây là cái gì?”

Chờ Quỳnh Quỳnh đến gần, thì nghe rõ trong tay nàng nắm lấy trái cây, nhìn hình dạng ngược lại giống như hai quả đào đầy đặn; bất quá nhìn màu sắc sáng bóng, lại không quá giống, nghe vậy liền không dám xác định, hỏi Quỳnh Thổ:

“Đây là Đào Nhi sao?”

“Vâng!”

Hai bờ môi mỏng trên xinh đẹp chạm một cái, thanh thúy đáp:

“Đó là ngọc đào ngon!”

“Ồ? Chẳng lẽ thật sự đến Tây Côn Luân?”

Lúc trước đã đi qua núi Viêm Hỏa, vực sâu Nhược Thủy, lại nghe Quỳnh Huyền nói như vậy, đã tỉnh ngôn ghi chép lại những điều ghi chép trước kia, thậm nghĩ chỉ sợ bản thân đã đi tới Tiên giới kia, Tiên sơn Côn Luân của Thiên Thần Khuê!

Lúc này, bởi vì vừa rồi bị ngọn núi Viêm Hỏa kia nướng qua, thật sự là khát nước, lúc tỉnh lại nghe được tiếng “Ngọc Đào”, không khỏi chảy nước miếng, liền đưa tay muốn lấy ngọc đào trong tay Quỳnh Hoàng. Vừa muốn lấy lại đây, đã thấy Quỳnh Huyền nói:

“Ca ca, Ngọc Đào Nhi không vội ăn; ca ca đợi thêm một lát, đợi Quỳnh Thổ tìm được giếng nước, dùng thạch tử ngọc dịch trong giếng này tẩy rửa xong lại cho ca ăn. Hiện tại Đào Nhi giống như tảng đá, sốt ruột ăn vào sẽ gãy mất hàm răng!”

“Ách... “

Nghe thấy lời này của Quỳnh Quỳnh, mở miệng có chút kinh ngạc, hỏi:

“Quỳnh Đình, làm sao người biết cách ăn ngọc đào này?”

“A...”

Không ngờ chỉ hỏi một câu tùy tiện như vậy mà Quỳnh Thu lại bị hỏi trúng.

“Đúng vậy, làm sao ta biết được?”

Đúng là:

Ngày xuân cưỡi ngựa, đi tới Thiên Tôn Viện. Sóng mắt hơi chú ý, gọi là Khiên Ngu độ.

Thấy là lạ, chú trọng Nghê Thường Vũ cũng đều không sai, ngàn năm mới gặp một lần, không cần kinh ngạc.

Tiên Lộ Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhất quyền Nhị Thập Nhất của Phạm gian, Tiên Lộ số sáu của Phạm Đồ Nguyên cười hiền lành, khóc Phương Thảo Thành Si.

Vượt qua Vô Thường giới, chính là Hoa Hoa Quốc.

—— gọi là Ân...

Tĩnh lại, hẩn rời khỏi sơn động hiểm Uyên, tới Côn Luân thắng cảnh này, nhưng trong lòng không hề có cảm giác trút được gánh nặng; nghỉ lại ven đường trong mây khói một lát, liền gọi Quỳnh Đình, đồng thời thật cẩn thận từng li từng tí bước vào trong mây mù cao thâm khó lường kia.

Vượt ngoài dự kiến, vừa rời mắt thấy sương mù xám xịt đầy trời, phảng phất không có điểm cuối, ai ngờ mới đi về phía trước không đến một dặm, tầm mắt liền sáng sủa, không biết làm sao từ trong mây chuyển ra, sương mù trên áo vẫn còn ướt, trước mắt đã là một vùng hoa bao quanh, hoa thơm đầy mắt!

Có lẽ trước mắt là một khe núi, cảnh tượng giống như mùa xuân nhân gian, trải rộng đầy hoa cỏ xanh biếc. Hai bên sườn núi kiêu diễm kiêu ngạo dưới chân núi là những mảng lớn cây hoa sinh trưởng um tùm, phồn hoa tươi tốt, liên tục như mây. Trong rừng hoa sắc tươi đẹp, màu tím nhạt bám sát lấy màu xanh nhạt., Tuyết trắng liên tiếp với hoa hồng, phảng phất như dải lụa mỏng ở phía chân trời nhẹ nhàng rơi vào trước mắt. Mà màu sắc rừng hoa liên miên không dứt lại thuần túy rõ ràng, nếu một mảnh cây rừng hoa râm như tuyết, đó chính là sóng

mây, trong đó không trộn lẫn một chút màu sắc khác. Trong trí nhớ tỉnh lại, sơn mộc hoa lâm trắng lợt như biển như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Hoa sắc tươi sáng như vậy, hai huynh muội Văn tỉnh đã nhất thời mê muội. Lúc đứng lặng đi, chờ cho dần thích ứng hoa quang lấp lánh, nghe rõ liền thấy trong rừng có đường, trong rừng hoa đào nở ra đóa hoa hồng gần mình nhất, một đường mòn dây dưa cùng một con suối nhỏ, từ trong mây mù đến, vòng qua một gốc cây đào già uốn lượn như tơ vò đi vào trong rừng hoa.

Nhìn đường xá, tỉnh lại liền đi vào cùng Quỳnh Huy, dọc theo dòng suối róc rách dòng nước kia đi vào chỗ sâu trong rừng hoa. Cũng không biết có phải là hương hoa đập vào mặt mà tỉnh vào trong đầu hay không, đến lúc này, mở miệng mới chợt cảm thấy bước đi lung tung, chính mình hầu như không dùng sức, liền vừa vượt qua bốn năm thước, đường đi tầm thường liền nửa bước nửa bước, chớp mắt đã đi tới chỗ sâu trong rừng hoa.

“Dao thảo, cái gì bích bích, thanh lưu khô trên xuân, đoạn đường rong chơi này, vẫn đang trong mộng, đường mòn gió nhẹ, hoa nở tự nhiên, hoa bay phát tay áo, hành tẩu trong rừng hoa tịch mịch, ngay cả Quỳnh Quỳnh cũng nhìn không được cười vui, sợ hãi sự u tĩnh hiếm có này.

Hương đường xa vời, cũng quên đường về, cuối cùng ngay cả khi tỉnh lại cũng quên mình và Quỳnh Thổ thâm nhập trong rừng, chỉ vì đi qua đỉnh núi này.

Tổ Khê chậm rãi tiến lên như vậy, cuối cùng cũng tới cuối nhụy hoa, đến lúc này tỉnh lại mới như trong mộng tỉnh, phát hiện mình đã đứng trên đỉnh gò hoa. Ngẩng cao nhìn lên mới phát hiện mình mới chỉ đi ra khỏi một góc nhỏ., Dưới chân gò hoa kia, mặt đất nhìn không thấy điểm cuối, trong đó có Kỳ Hoa Dao Thảo, cảnh tượng đâu chỉ ngàn vạn. Trong phong cảnh vô biên từng đám mây khói nhẹ nhàng kéo dài miên man. Dưới chân có từng đám mây trắng mờ mịt như đang nhắc nhở bọn họ, giờ phút này không phải là ở nhân gian.

Có lẽ không cần Yên Vân nhắc nhở, bắt chuyện cũng biết lúc này nơi đây bắt đầu đông đúc. Mới đi qua vô hạn xuân quang, rừng hoa đã mục nát, lúc này trước mắt hẳn là một rừng phong giống như lửa thiêu, mùi dậm tương tự Phong Diệp Đan. Có lẽ không cần mùi dậm, đi trong rừng phong lãng mạn, đã từng đi qua một hồ sen truyền hương, ở trong vườn sen xanh nhạt lộ qua hồ, phiêu nhiên chính là hoa sen lưu người., Hương thơm chui vào quần áo, đến cuối hồ sen lại chìm vào ký ức: Khi đến bờ, nơi này đã là một mảnh hàn phong gào thét, tuyết rơi lả tả. Qua cánh đồng tuyết, là sóng sơn mạch cuộn cuộn, bên cạnh khắp nơi là hoa quỳ ở, dập dờn như biển rộng màu vàng.

Đoạn đường này, cứ như khoảng cách giữa thời gian và mùa thu kia đã thay đổi thành khoảng cách: Thường thường thì chỉ đi được bốn năm dặm, từ đông đến hè, từ mùa xuân bước sang mùa thu. Mà từ mặt trời cười vào trong mưa, từ mặt trời chuyển sang mặt trời đầy sao, cũng chỉ là bước ra một bước khoảng cách.

Không chỉ như vậy, hành tẩu trong phong cảnh bao la vạn tượng như vậy, lại có cảm giác kỳ dị khác, lúc mới bắt đầu, bắt đầu, chỉ cảm thấy tâm thần sáng khoái, ý chí dâng trào, chỉ có Húc là phong cảnh một đường như tranh. Trong lòng vui vẻ thoải mái., Vì vậy hẳn đặc ý. Sau này hẳn mới dần dần phát hiện. Hóa ra mình ở trong thánh địa tiên linh thần huyền như vậy, vô luận lúc nào cũng hăng hái, ngạo nghễ khoái cảm như sau khi làm việc ở nhân gian, trong lòng tràn đầy cảm giác cao thượng vui sướng. Mà lúc đi, lại thân nhẹ như yến, lúc này mới hiểu ra, cái gì gọi là ”Phiêu Phiêu Dục Tiên”.

Chẳng qua, đi lại trong phong quang như vậy, bắt đầu dần nhìn ra một chuyện lạ.

Hóa ra, tại cảnh tượng ngàn vạn cảnh tượng này, Thánh Cảnh Côn Luân tuy đất rộng lớn, nhiều cây ít người, nhưng thời điểm xuyên hoa tìm đường, cũng không tránh khỏi ảnh ảnh tràng tràng nhìn thấy chút ít tiên tử Thần Nhân trang phục phiêu dật. Chỉ là, không biết có trợ giúp được gì., Những nhân vật tiên hình này ngẫu nhiên tìm được chỉ thoáng nhìn một cái mà thôi, còn không đợi mình chạy tới gần đã biến mất vô hình.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, dù sao tiên nhân cũng vô tung vô ảnh., Làm sao lại để cho phàm nhân khinh kiến? Chỉ là dọc theo con đường này còn gặp một ít thánh thú tiên cầm, thì vô luận tiên hạc tư thái tao nhã hay là tướng mạo uy mãnh thần hổ, chỉ cần mình cùng Quỳnh Lễ chạy tới phụ cận, không chờ có cái gì tỏ vẻ, liền mỗi người nơm nớp lo sợ, hoặc là lông cánh xiêu vẹo ngã xuống đất không dậy nổi, hoặc là kẹp đuôi không kêu tiếng nào liền chạy trốn vô tung vô ảnh.

“... không đúng!”

Ban đầu còn không có cảm giác gì, chờ thấy nhiều, lúc bắt chuyện mới thâm cảm thấy có gì đó khác thường. Sau vài lần như vậy, hẳn chỉ cảm thấy vẻ đẹp của Thần Khư tiên địa này thì đẹp đấy, nhưng khắp nơi lại lộ ra vẻ cổ quái, đi được nhiều thời gian hơn., Trên người hẳn có chút hàn ý thấu xương. Đám người này đi được nửa ngày mà vẫn không thấy một Linh Tiên Tôn Giả hỏi đường, bắt đầu có chút nôn nóng. Tính tình kiên nhẫn lại tìm một lúc, đã thấy cảnh sắc bên người tuy rằng biến ảo vạn đoan, nhưng lại không tìm được chút cảnh vật nào có liên quan tới Tây Vương Nữ và chuyển sinh nơi này.

Thấy vậy, ép cho không còn cách nào, cuối cùng tính luận, linh cơ khẽ động, nghĩ ra một chủ ý, kéo Quỳnh Đình nói.

“Quỳnh Đình, có thể giúp ca ca một chuyện được không?”

“Được ạ!”

Quỳnh Tiêu cũng không nghĩ ngợi liền trả lời.

“Là như thế này, bây giờ chúng ta thật giống như lạc đường rồi!”

Thiếu niên diện mục thanh tú nói: Nguyên văn như thế:

“Nhưng lại không tìm được người hỏi, có thể là do ca ca lớn lên quá dọa người, dọa những thần tiên kia chạy mất rồi.”

“Vậy sao? Ý của ca ca là...”

Đứa bé gái hầu như không bao giờ phản bác ca ca cũng không nghĩ tới điều khác, chỉ chớp mắt hỏi.

“Ừm, đợi một lát nữa chúng ta gặp lại thần tiên, ta trốn phía sau, Quỳnh Huy ngueri vát vả một chút, giúp ca ca hỏi một câu xem tìm Tây Vương Nữ như thế nào!”

“Được ạ!”

Nghe thấy ca ca yêu cầu, Quỳnh Quỳnh ưỡn ngực, mười phần tự hào đáp ứng. Mà tiếng trẻ con thanh thúy này của nàng, không cẩn thận lại dọa chạy rất nhiều tiên cầm thần điều đang nhắm mắt dưỡng thần ở trong cảnh hoa xa xa.

Trong tiếng vỗ cánh bay rào rào của tiên điều, hai nam nữ nhỏ bé này liền kết bạn đi đến bên cạnh một tấm bản chép xanh biếc. Đến nơi này, hai huynh muội rốt cuộc gặp được vị tiên tử thần nhân đầu tiên nhìn thấy sau ước hẹn. Đó là gió thổi cỏ xanh biếc trong đồng nguyên., Hơn một ngàn con cừu trắng như tuyết lưu động như mây. Bầy dê trắng (không thấy rõ) một vị tiên nữ áo đỏ ngự trang, mang theo mũ đuôi Bạch Sí Trĩ, đang cười một con thanh mã thần tuấn, thần nhiên chiếu nhìn bầy dê trắng như mây này.

“Ặc... “

Xa xa nhìn thấy Dưỡng tiên nữ kia, trước khi hành động tỉnh táo lại nhớ tới một câu chuyện dân gian không biết ở đâu nghe được:

Theo truyền thuyết, tiểu công chúa của Đông Hải Long Vương, thuở nhỏ khắc khổ tu luyện, cuối cùng cũng thành thần, phi thăng đến Côn Luân Tiên cảnh, thả cho Vương mẫu Bạch Dương tôn hiệu “Mục Vân Tiên Mẫu”, ở nhân gian nếu nhìn thấy đám mây như đàn dê, đó là Mục Vân Tiên Nữ đuổi dê thả mục... Suy nghĩ một chút về Dã sử chí quái, sau khi tỉnh lại liền quay mặt đi, hạ giọng nói với Quỳnh Vân tôn:

“Quỳnh Quỳnh, ngueri nhìn thấy vị đại tỷ tỷ kia không? Nhanh đi, thành công rồi ca ca liền kể cho ngueri nghe một câu chuyện về Mục Vân Tiên Nữ!”

“Được ạ!”

Thấy có chuyện xưa nghe, Quỳnh Đình càng thêm vui vẻ, vui vẻ đáp:

“Ca ca, yên tâm đi, ta đặt ở trên người muội muội người!”

Chờ huynh muội này lén lút nói thầm một hồi, Tiểu Quỳnh Doanh xinh xắn lanh lợi liền lấy ra biểu cảm bình sinh đáng yêu nhất của mình, nhảy nhót chạy về phía đàn dê kia, muốn hỏi rõ con đường đi của tiên nữ đánh dê kia.

“Lần này được chưa?”

Nhìn theo bóng lưng tiểu muội muội thiên chân vô tà tung tăng rời đi, ẩn nấp trong bụi cỏ rậm đằng sau, Tứ Hải đường chủ cảm thấy lần này nắm chắc mười phần. Lúc ẩn núp thêm chút nữa, cảm thấy đại sự đã định, nên mới mở lời liền thò đầu ra, muốn nhìn xem Quỳnh Huy làm thế nào cùng vị tiên nữ kia đối đáp ——

“Ồ?!”

Mới vừa thăm dò một chút, lời nói lại nhin không được giật nảy cả mình!

Hóa ra, mắt thấy bộ áo vàng tuyết kia, Minh Lung đáng yêu đáng yêu, Quỳnh Quỳnh đến gần, cũng biết vì nguyên nhân gì, bày dê vốn đang nhàn nhã ăn cỏ trên bãi cỏ bỗng nhiên nổ tung, bốn tâu khắp nơi, gập ghềnh giống như bông trắng quay cuồng trên mặt đất! Mà vị tiên nữ chăn dê kia, không biết là ngựa kinh, giờ phút này bị bốn vó ngựa như bay như bay công về phương xa, quần áo không chỉnh tề, đảo mắt liền biến thành một chấm đen nhỏ, dần dần biến mất ở chân trời!

“Tại sao lại như vậy?”

Tĩnh lời vẻ mặt không hiểu, thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ có thiên biến?”

Nghĩ đến đây, liền giật mình. Mắt thấy Quỳnh Đình vẫn còn đứng ở chỗ đó luống cuống chân tay, hần vội vàng nhảy ra khỏi đám cỏ ẩn thân, chạy như bay đến bên cạnh nàng.

“Quỳnh Đình, mau đi theo ta!”

Thình lình kêu lên một tiếng, chỉ nghe Quỳnh Thập đáp:

“Ừm.”

Có điều, hắn cũng không kịp phản ứng câu từ trong mũi Quỳnh Huyền, chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền kéo cánh tay nàng chạy vội về phía một đình đài cách đó không xa. Mãi đến khi đi được nửa đường, thiếu nữ mới sững sốt kia mới kịp phản ứng. “Oa” một tiếng khóc lên.

“Ca ca!”

Tiểu muội muội trong khuỷu tay tắc nghẹn nghẹn hỏi:

“Ta, ta... trông thật đáng sợ sao?”

“VẬY sao được!”

Vừa mở miệng vừa chạy vội vừa trả lời:

“Thuận lê trưởng thành chính là một đại mỹ nhân!”

“Thật chứ? Một gạt người?”

“Đương nhiên, anh đây chưa bao giờ lừa gạt anh!”

Tứ Hải đường chủ tâm không yên lắm liền trả lời. Vừa nói, hai người bọn họ vừa lúc chạy tới trước khu rừng cây thấp thoáng kia.

Đi tới bên cạnh đình đài lầu các, đánh thức nhìn chung quanh, vận dụng linh cơ cảm ứng một chút. Cảm thấy không có gì nguy hiểm, liền nói với Quỳnh Đình:

“Quỳnh Quỳnh, đừng buồn, ca ca nhìn nơi này cảnh tượng thanh hoa, tuyệt không có ác ý, ngươi cứ nghỉ ngơi ở chỗ này, đợi ta đến gần thám thính một chút, rất nhanh sẽ trở về!”

“Được!”

Quỳnh Quỳnh vừa mới nghe được an ủi, lúc này đã nín khóc mỉm cười, liền ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, rồi đi bên người tỉnh lại, ngồi lên khối đá mài nước trước cổng vào lâm viên kia, quy tắc khoảng cách, không nhúc nhích. Thấy nàng nghe lời như vậy, nhớ lời rất là khen ngợi.

“Tốt, Quỳnh Thuởng cứ như vậy, không nên chạy loạn, ca ca rất nhanh sẽ trở về, chờ hỏi rõ tình huống, liền tới nơi này...”

Nói đến chỗ này hắn nhìn tám biển xanh đen phía trên cửa lâm viên, muốn nhìn tên Minh viên, ai ngờ mình vẫn phong cách

cổ xưa, tựa mông lung mà không phải, xem nửa ngày chỉ hiểu được ba chữ, cái khác một mực không biết. Thấy thế, liền mở miệng nói:

“Ta... liền tới đây tiếp đón người. Dù sao cũng phải chấp nhận nơi này.”

“Ừm! Chờ ca ca về rồi nói.”

Quỳnh Quỳnh trả lời, không chút bướng bỉnh, sau khi tỉnh lại liền xoay người rời đi, chỉ để lại Quỳnh Đình ở bên ngoài lâm viên này ngoan ngoãn chờ đợi.

Nhưng nhớ lại một chút thì không nói chuyện tìm kiếm, mà lại nói tới Quỳnh Quỳnh.

Theo như lời nói, nàng ở chỗ này chờ, ban đầu, nàng còn có thể ngoan ngoãn ngồi bất động, một lát sau thấy người chưa trở lại, nàng liền tuột đá xanh xuống, ở ngoài động Nguyệt Lượng môn vòng quanh đường đá đi dạo, xem như đi dạo. Qua một lát nữa, còn không thấy tỉnh lại, vô cùng buồn chán nàng liền vượt qua cửa hang Nguyệt Lượng động, bước vào trong đình viện nho nhỏ kia.

Kỳ thực, nàng và Tinh Ngôn đều không biết, từ khi bọn họ rời núi Viêm Hỏa, vực Nhược Thủy, vẫn luôn đi tới tận bây giờ, chỉ bất quá vẫn lưu lại một góc nhỏ tại Côn Luân Thiên Khư. Hiện tại Quỳnh Thổ đi vào đình viện nho nhỏ, lại là một chỗ vườn nước vắng vẻ trong Vạn Cảnh, tên là “Tích Thúy Đình”.

Khi Quỳnh Quỳnh đi tới trong sân Tích Thúy, bé gái chỉ cảm thấy trước mắt có một mảng lục quang lay động, chờ nhìn kỹ mới phát hiện trong cổng tò vò của Nguyệt Lượng nho nhỏ này lại có phong vật khác. Tường tường xây bằng ngọc phấn, vây thành đình viện ba bốn mẫu, giữa một mẫu hồ nước., Thủy trong suốt như gương. Ở giữa tường và hồ nước, cỏ xanh mọc um tùm. Mặc dù đình viện nhỏ hẹp, nhưng sinh cơ bừng bừng, cỏ cây rậm rạp, mặc kệ trên trời dưới đất, hết sức mở rộng., Tranh đoạt không gian có hạn, thế là, trăm ngàn đá trứng từ không trung buông xuống tạo thành một dải rèm che, cỏ xanh sinh trưởng trên mặt đất chia bức màn nước thành bốn năm cột sáng, mang theo chút ánh sáng xanh âm u, chiếu lên đầm

nước, cùng nước ao ánh lên thành bích, liên thông cao thấp, phẳng phát như thánh quang trong truyền thuyết.

Tới sân nhỏ thanh u sông động như vậy, tâm tình đắm chìm trong quang ảnh cỏ xanh tựa hồ cũng trở nên trầm tĩnh. Tiểu nữ oa nhi hoạt bát hiểu động nhất từ trước tới giờ, vừa đi về một nơi xa lạ, lại không có ánh nhìn đông nhìn tây, thăm dò bốn phía, ngược lại lẳng lặng ngồi xỏm cạnh hồ nước đình viện, nhìn mấy cọng cỏ xanh gần như sắp mọc đến trước lòng mày mình ngẩn người, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Lúc tĩnh đợi như thế, bỗng nhiên...

“Ô ô ô!”

Thiếu nữ an tĩnh đã lâu, đột nhiên bi thương khóc lên.

Bản chương kết thúc.

Tiên Lộ Yên Trần tầng thứ hai mươi một, ở chỗ sâu trong phân mười tiên lộ số mấy làn khói bụi của nhân gian.

“Côn Luân trồng Ngọc Lang Gia Mộc, phía tây có Bảo thụ gọi Bà.”

Theo như truyền thuyết, trong tiên cảnh Côn Luân có hai loại linh mộc nổi danh nhất, một gã Lang Gia, một gã Bà Lân. Bà La Côn Bằng cành lá sum xuê, trên đó sinh trưởng tiên quả, ăn vào mặc dù chưa hẳn trường sinh, nhưng có thể bồi bổ tiên cơ, kéo dài tuổi thọ. Lang Gia Mộc thì khô như thanh điện, hợp thụ vô diệp diệp, hợp cây vô sinh., Chỉ mở đóa hoa màu xanh biếc. Đóa hoa của nó thon dài, không khác gì phiến dưa, khi nở ra cánh xanh dài tới năm tấc, nở như nửa lá, màu sắc linh nhuận Dục Tú, như ngọc bích mỹ phẩm. Lang Gia Mộc Hoa kỳ trăm năm, mỗi khi hoa rơi xuống, cánh hoa phù gió bay lượn., Hòa nhịp với gió, thản nhiên như đàn mình. Toàn bộ nơi đây đều hóa thành mỹ ngọc, được gọi là “Lâm Lang”. Bà La Thụ và Lang Gia Mộc đều rất xinh đẹp, tuy Côn Luân tiên cảnh có cả ngàn vạn cây Gia Thụ, nhưng cũng chỉ lấy cấp hai này làm đầu. Trong Tây Côn Luân có rất nhiều thắng địa, đồng thời có thêm hai mộc nhân, lại không phải Thanh Loan tiên cảnh.

Tây Côn Luân Thanh Loan tiên cảnh, tại phía tây nam sơn miếu của Côn Luân, vì tiên cầm Thanh Loan Điều thích nhất nơi lưu luyến nhất Côn Luân tiên điều, cho nên mới có tên như vậy. Thanh Loan tiên cảnh là ngân nguyệt giữa không trung, mây xanh lượn lờ bao quanh., Mấy trăm gốc hoa long lan nở hoa tàn, trong Thanh Loan tiên cảnh khắp nơi đều là Lâm Lang, có đôi lấy ngọc làm bùn. Lâm Lang mỹ ngọc Ánh Chu Thành xanh biếc lại chiếu ánh trắng sáng trắng, bảo khí tung hoành khắp nơi Thanh Loan tiên cảnh luôn tỏa sáng thanh huy, khắp nơi sáng sủa, tựa như ảo cảnh do lưu ly điêu khắc thành.

Lại nói ngày hôm nay, trong mộng cảnh bình thường, có vài vị tiên nhân Côn Luân giao hảo, gặp nhau dưới gốc cây Lang Gia Thụ lớn nhất tại tiên cảnh, tất cả đều rảnh rỗi. Vị kia râu quai nón, mặt như ngọc, cầm một cây gậy trúc bằng ngọc bích, co cụp vai chú ý., Không hề nhúc nhích, giữa gốc cây Lang Gia Thụ cách đó không xa, Thanh Khê đi tới câu cá. Hai tiên khách nho nhã phong cốt thanh tuấn, đầu đội mũ, ống tay áo phát phới, chơi cờ trên bàn cờ ngọc dưới đáy cây. Trong lúc xuôi tay, im lặng không nói gì cả nửa ngày, hai người đều như ngủ say, đợi tới khi cây Lang Gia hoa rơi xuống, mới ngáy ngốc tỉnh giấc.

“ ... ”

Cách bọn họ không xa, bên cạnh phiến Linh Lung ngọc thạch kia, một vị Hoàng Thường tiên nữ băng vải kéo nón u tĩnh đang ngã ngồi đánh đàn. Tiếng đàn kia trong trẻo, giống như tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng côn trùng kêu, nghe giống như âm thanh tự nhiên của thiên nhiên, lại lắng nghe tiếng động của thương giác cung thương, nguy trang vũ ngũ âm đầy đủ, trong đó thiên biến vạn hóa, diệu lệ tuyệt luân.

Phía trên những tiên tử nhân nhã này lại là một tổng giác đồng tử môi hồng răng trắng, cười trên một cành cây. Trong tay hắn cầm một cái Bà Tiêu tiên quả vừa hái, vừa cắn, vừa ở cao nhìn xuống; chốc lát nhìn tiên nữ đánh đàn, lúc lại nhìn tiên khách cờ, đúng là tự tìm niềm vui của mình.

Đúng lúc này, chính là Hạo Nguyệt ngưng quang. Hoa quang lấp lánh, cùng thần khách tiên tử trắc tuyết xuất trần này, hiện

lên vẻ yên tĩnh vô cùng hài hòa của phiến thiên địa này.

Chỉ là, hôm nay những vị tiên hữu quen thuộc gặp nhau vẫn không đến nửa ngày, yên tĩnh bao nhiêu năm vẫn không thay đổi kia rất nhanh bị đánh vỡ!

Ngay khi hai vị tiên khách đang chơi cờ, một quân cờ vừa hạ xuống đã lâu, liền nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ xa bay tới. Rất nhanh sau đó, một con tuấn mã chạy như gió táp đến gần, không đợi hấn kịp phản ứng đã “bốp” một tiếng lướt sát qua người, vọt tới phía trước, đá ngã tiên nữ và ngọc cầm, cho đến khi “Bịch” một tiếng đâm vào trong Thanh Khê!

“Mục Vân?”

Khi cả người lẫn kinh trang tiên nữ xông vào trong dòng suối chật vật không chịu nổi bò lên bờ, tiên tử đánh đàn vừa rồi bất chấp thu thập hai nửa cây đàn gãy, vội vàng đứng dậy đến gần Lạc Thủy Tiên Tử, kéo cánh tay nàng bò lên bờ.

“Mục Vân tiểu muội, ngươi làm sao vậy?”

Chờ Mục Tiên Tử xuất thủy, đánh đàn thấy toàn thân nàng trong vất nước, hoàn toàn thất thố, không khỏi có chút oán trách. Lúc này mấy vị Tiên gia khác cũng xông tới, đồng loạt nhìn tiên nữ ướt đầm nước này, chờ nàng nói rõ ngọn nguồn sự việc.

Tuy nhiên, tuy thấy mọi người chờ mong, Mục Vân Tiểu Tiên kia phát tay áo lau đi giọt nước trên mặt, phong hàm lời nói trở nên ấp a ấp úng:

“Phi Quỳnh tỷ tỷ, các vị tiên hữu, cũng không có chuyện gì. Là Mã Kinh...”

“Ồ?”

Thấy nàng xấu hổ như vậy, mấy vị tiên nhân nổi lên nghi ngờ. Trong lòng bọn họ thầm nói, trong Côn Luân Thiên Khu khí tượng an lành, tường vân lượn lờ, tọa kỵ của Mục Vân tiên tử cười Tuyệt Ảnh lại thông linh nhanh nhẹn nhất, sao có thể đột nhiên kinh hãi? Trong lúc kinh nghi, mấy vị không khỏi bảy miệng tám lưỡi truy hỏi. Cuối cùng vẫn là Mục Vân tiên nữ

kia bị hỏi đến mức gấp gáp, liền không đầu không đuôi nói một câu:

“Vâng, là nàng trở về rồi!”

Một lời nói ra, lặng ngắt như tờ. Tiên tâm tính cơ trí mau lẹ cỡ nào? Chỉ đợi một lát sau liền phản ứng lại, nhất thời ngư ông tỉnh tỉnh chậm chạp, ngư ông kiên nhẫn, đồng tử tham ăn nói, tiên cô, đồng thời vút cò bắt lấy cây đàn, ai nấy vội vàng cáo biệt. Mà hai chân Mục Vân tiên tử còn đang run run, thấy bọn họ lập tức giải tán, cũng vội vàng thúc giục ngựa nhẹ, vội vàng chạy đến bầy cừ non tụ lại thảo nguyên lúc trước!

Tiểu nữ oa này, bị ca ca nàng lưu lại trong Tích Thúy Đình, mắt thấy bốn phía lục quang pháp phòng, thanh khí giao huy, lại bất tri bất giác rơi lệ đối với Bích Thảo thủy chúc. Nguyên lai đình viện này cô tịch, u tĩnh thâm trầm, giống như nửa đêm tĩnh mịch, có thể làm cho người ta đối diện tâm linh mình. Lúc tĩnh mịch sâu thẳm, ngay cả tâm tư vốn đơn thuần Quỳnh Hỏa hồng, cũng không khỏi tâm sự như thủy triều, không thể tự kiềm chế. Trong đình viện không người, nàng lau nước mắt nói với Bích Thảo trước mắt:

“Hu hu... Tiểu Thảo Nhi, ngươi biết không? Ca ca mới vừa rời đi. Ca ca lại không mang ta theo, nhất định là ngại Quỳnh Đồng ngốc... Hu...”

“Ô ô... Quỳnh Đồng liền biết mình ngốc, không thể so sánh với những đại tỷ tỷ kia. Tiểu Thảo Nhi ngươi biết không? Tĩnh Ngôn ca ca quen biết rất nhiều tỷ tỷ lợi hại!”

Tiểu nữ oa bẻ ngón tay nói:

“Quỳnh Đồng so ra kém so với cư dân Doanh tỷ, nàng có thể viết thơ vẽ tranh, Quỳnh Đồng lại không nhận mấy chữ! Quỳnh Đồng cũng so ra được tỷ tỷ Tuyết Điệp, Tuyết Điệp tỷ tỷ biết nấu cơm nấu cơm, còn biết sửa quần áo, tiết kiệm tiền cho ca ca. Quỳnh Đồng cũng không sánh bằng Linh Dục tỷ, nàng còn biết rất nhiều pháp thuật lợi hại, còn đánh đàn cho ca ca nghe, Quỳnh Đồng cũng so ra kém tỷ tỷ Oánh hoặc, nàng
_____”

Nói đến tiểu muội muội này bỗng nhiên sững sốt, ngẩng đầu, ngón tay che mặt chớp mắt nghĩ hồi lâu, mới cúi đầu tiếp tục kể lại với cỏ xanh lá trước mặt:

“Thật xin lỗi, để người chờ, Quỳnh Đồng vừa rồi nhất thời không nhớ được chỗ tốt của tỷ ấy. Nhưng Quỳnh Đồng biết rằng, lúc đó ca ca phải ra sức đoạt muội ấy về, nhất định có chỗ tốt, nếu không tại sao phải làm thế. Ô ô ô., Chỉ có Quỳnh Đồng không có bản lĩnh, không thể sánh bằng với các nàng! Quỳnh Đồng biết mình không có bản lĩnh, cũng chỉ có thể Đông Tạng ngoan ngoãn không dám làm nũng với ca ca. Thế nhưng những thứ này không có gì, Quỳnh Đồng vốn là Tỉnh Ngôn ca ca nhặt về, ngay cả tên cũng là do ca ca đưa cho—— nhưng mà...”

Đến lúc này Quỳnh Đồng bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, nước mắt óng ánh như trân châu đứt dây rơi vào trong hồ nước trước mắt:

“Thế nhưng Quỳnh Đồng còn chưa có phụ mẫu!”

“Ô ô ô... Nghe đàn bà nói, cô bé trưởng thành muốn lập gia đình, phải có mệnh cha mẹ, lời mai mối —— “không nói” “có nói rất dễ dàng, đến lúc đó Quỳnh Đồng gả ca ca thì không lên tiếng là được, nhưng là phụ mẫu...”

Tự lẩm bẩm đến phiên ta, Quỳnh Đồng nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng, giọt nước mắt ào ào rơi xuống, chỉ lo khóc ào ào, nhất thời không nói nên lời.

Bất quá đối với Quỳnh Đồng nha đầu mà nói, dù tâm tư trong suốt, cho dù thương tâm, cũng sẽ không kéo dài quá lâu. Tròng buồn đau đột nhiên xuất hiện này tựa như cơn mưa đông tháng sáu, nói đến là nói đi là đi, như vậy đau thấu tâm can khóc lóc trong chốc lát, liền như mây tan mưa tạnh, ngăn lại tiếng bi thương.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn còn vương vài giọt lệ, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Quỳnh Đồng hồng tươi đẹp đã trở thành nụ cười yếu ớt.

“Ta, ta...”

Mặc dù nín khóc mỉm cười, nhưng sau khi khóc lớn không khỏi có chút dư âm nghẹn ngào, Quỳnh Đồng ngừng lại một chút mà nói:

“Ta, ta nên vui vẻ. Bởi vì mặc kệ Quỳnh Đồng có tốt hay không, mặc kệ ca ca cùng Quỳnh Đồng cao hứng hay là sinh khí, đều nói rõ ca ca còn nhớ Quỳnh Đồng, mặc kệ tốt xấu, như vậy là đủ rồi!”

Nghĩ tới đây, vồng tiểu muội rốt cục chuyển buồn vì tự ti một phen, triệt để buông xuống tâm sự. Sau đó, nàng liền ngồi ở bên hồ nước này, hai tay ôm đầu gối, chuyên tâm hướng về đầm nước bích thủy bắt đầu ngẩn ngơ.

Chỉ là, Quỳnh Đồng ngược lại lại khôi phục bình thường, đình viên nhìn như không người này, lại có người không quá vui vẻ.

“Khụ khụ!”

Vì thế đột nhiên trong lúc tĩnh lặng, đình viên bỗng nhiên vang lên hai tiếng ho khan vô cùng thanh triệt!

“Ai?!”

Quỳnh Đồng vừa nghe có âm thanh, lập tức nhảy lên: “Leng keng” hai tiếng đã là thần nhận vào tay, đôi mắt to đen nhánh kia mở tròn xoe, vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, muốn nhìn xem rốt cuộc là kẻ xấu nào giấu ở trong vườn này!

“Khụ khụ... “

Lúc này tiếng ho khan lại vang lên hai lần.

“Là người?!”

Trong lúc bình tĩnh lắng nghe, cuối cùng lúc này Quỳnh Đồng cũng thấy rõ ai đang nói chuyện.

“Là ta...”

Âm thanh vang vọng khắp đình viện, vài phiến lá cỏ xanh biếc bên hồ nước khẽ rung động - Hóa ra là thứ phát ra tiếng động kia, lại là mấy mảnh cỏ xanh giống như lá lan lúc này!

“Đừng làm ta bị thương.”

Lúc này chỉ thấy lá cỏ thon dài kia không gió tự bay bên bờ sông, phát ra thanh âm sần sật, như tiếng người nói:

“Ta nói là muốn giúp ngươi.”

“Ồ?”

Quỳnh Đồng nghe vậy, vẫn vô cùng cảnh giác, hồ nghi mà đánh giá mấy cây cỏ nhỏ kỳ quái này.

“Ngươi có nên gạt ta không?”

Nàng cầm Chu Tước Tiểu Dao trong tay va chạm lẫn nhau, đánh cho đinh đương loạn, hù dọa nói:

“Tiểu thảo yêu, kỳ thực ta không ngu như ngươi tự nói! Ca ca ta sẽ lập tức quay về, ngươi không được phép hại ta!”

“Oan uổng! Ta nào dám!”

Thấy mấy phiến lá cỏ xanh mơn mớn kia, Quỳnh Đồng lắc lắc mạnh, kêu Khuất ngại nói:

“Ta thật sự muốn giúp ngươi!”

“Ác!”

Quỳnh Đồng vẫn có chút hoài nghi:

“Vậy ngươi muốn giúp ta cái gì?”

“Cái này...”

Thảo diệp biết nói chuyện đột nhiên yên tĩnh lại, giống như người thường có chút chần chờ. Lại qua một lát, thật giống như cuối cùng hạ quyết tâm, Tu Trường Thảo Diệp an tĩnh lại đột nhiên rung lên, dùng thanh âm réo rắt nói:

“Ngươi... Có muốn tìm ra cha mẹ của ngươi không?”

“A?! Hạt à!”

Quỳnh Đồng đột nhiên cảm thấy tim đập rất lợi hại. “Loảng xoảng” nhảy lên giống như đánh trống vậy.

“Vậy... Ta biết mẹ của ngươi ở nơi nào.”

“Ở đâu?”

Quỳnh Đồng cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài; nàng reo lên:

“Ở đâu? Ở đâu? Mau nói cho ta!!”

“Cái này...”

“...”

“ ^ _ ^ ||| ”

“...”

Lá cây biết nói chuyện lại bắt đầu chần chờ. Chẳng qua lần này nó là thừa nước đục thả câu.

“Hừ!”

Quỳnh Đồng đương nhiên không ngốc, lập tức nhìn ra. Lập tức lưỡi dao trong tay nàng giương lên, ánh lửa nhảy lên, uy hiếp nói:

“Nói mau! Bằng không ta sẽ cho ngươi một mối lửa!”

“Nói mau!”

“Được rồi. Bất quá ngươi phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?! Ta có thể đáp ứng ngươi hai chuyện!”

“... Ha ha ha...”

Tuy là thời khắc mấu chốt, nhưng nghe Quỳnh Đồng trả lời như vậy, Tinh linh cỏ xanh kia lại nhin không được run rẩy bật cười.

“Không hiểu các ngươi, ta đều nghiêm túc nói chuyện, có buồn cười như vậy sao?”

“Ngươi nói mau, cần ta đáp ứng chuyện gì!!!”

“Khụ khụ. Hóa ra là thế.”

Thấy Quỳnh Đồng sốt ruột, Bích Thảo biết nói cũng không dám lôi kéo, vội vàng nghiêm túc nói:

“Ngài không cần đáp ứng hai việc này, chỉ cần giúp được tiên nhân một chuyện là được, ngài có thể khóc thêm một chút hay không? Chính là nhỏ thêm vài giọt nước mắt lên người ta!”

“Người muốn làm gì?!”

Mặc dù thấy máu thân nóng lòng, nghe yêu cầu cô quái như vậy, Quỳnh Đồng lại trở nên cảnh giác. Không biết có phải hay không cảm nhận được lửa giận bùng bùng của nàng, cái cây cỏ kỳ quái này cũng không dám thừa nhận thừa, nhanh chóng nói rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Thì ra, cây Quỳnh Đồng bên cạnh hồ nước này nói với tiểu thảo nửa ngày, thật đúng là có thể nghe hiểu hết thủy lời Quỳnh Đồng nói vừa rồi. Bích Thảo này vốn tên là “Giải Ngũ Thảo”, chính là sau khi cây cỏ dị vực ở nhân gian đắc đạo, một luồng linh quang phi thăng lên Côn Luân Thiên Khư hóa thành. Bởi vì nguyên nhân ban đầu là cây cỏ, không giống thân người. Mặc dù mất nhiều năm tu luyện gian nan ngàn năm, cuối cùng sau khi tu thành Chính Quả đến Côn Luân Tiên Khư này., Vẫn chỉ có thể hóa thành cỏ, cùng lắm Giải Ngũ nói chuyện, không thành thân tiên. Giải Ngũ Tiên Thảo lúng túng như lời, giống như lời Quỳnh Đồng vừa rồi, nó tuy trên núi Côn Luân tiên, đại khái chỉ có thảo yêu, không xứng xưng là Chân Tiên.

Chỉ là, buồn bực như vậy không biết mấy ngàn năm sau, vị Giải Ngũ Tiên Thảo khổ mạng trong Tích Thúy Đình này, lại được thiên đại cơ hội! Giải Ngũ Thảo nằm mơ cũng không ngờ tới, buổi trưa hôm nay nó đang nhàn rỗi nhàn chán, vốn tưởng rằng một ngày cứ như vậy trôi qua, ai ngờ rằng “Quỳnh Đồng” kia lại rơi lệ ở trên người nó! Đây là cơ duyên bực nào! Vừa rồi chỉ là may mắn đâm đũa vài điểm, hiện tại nó đã bỗng bênh rất nhiều tiên ý!

Chỉ tiếc, thời khắc khẩn yếu này, đại bộ phận nước mắt Quỳnh Đồng lại rơi xuống nước hồ! Vô luận một cây cỏ nó vươn dài cổ như thế nào, “đi lên nhảy xuống”, đến cuối cùng cũng không thể nhận được đủ nước mắt!

“Sao nàng ta có thể nghĩ thông suốt như thế được cơ chứ? Đau khổ nhiều hơn nữa đi!”

Chuyên đi tới trước, Giải Ngũ Thảo lúc ấy cũng nhin không được có chút ác ý mà chờ mong. Ai, ba giọt, có lẽ chỉ cần ba giọt, nó liền có thể lập tức biến thành Tiên Nhân Giải Ngũ tiêu

dao khoái hoạt! Như vậy sau khi thành Tiên, nửa bước không thể di chuyển, cuộc sống của nó thật sự chịu đủ rồi!

Cho nên, cho dù từ một số tin tức nghe được, Giải Ngữ Thảo biết cử chỉ, ngôn từ của mình là to lớn cả thiên hạ, nhưng bắt chấp tất cả!

Bất quá, việc này cũng không nghiêm trọng đến mức nó nghĩ. Nghe Giải Ngữ Thảo nói rõ nguyên do, cô bé kia lập tức thu hồi binh khí, mừng rỡ không ngậm miệng:

“Còn tưởng là chuyện gì! Nguyên lai chính là khóc hai tiếng!”

Tiểu nha đầu bĩu môi, có chút khinh thường:

“Cái khác không được, khóc mũi là sở trường nhất của ta! Hãy coi ta đi!”

Dứt lời, nàng liền trịnh trọng tiến lên, cúi người phía trên Giải Ngữ Thảo, trong lòng chỉ thoáng suy nghĩ một chút tình cảnh mình và ca ca lâu dài khác biệt, liền lập tức lệ rơi đầy mặt, giọt nước mắt rơi xuống ào ào rơi xuống, làm Giải Ngữ Thảo dính đầy cả người.

“Đủ rồi đủ rồi đây!”

Khóc không đến một lát, liền truyền ra lời nói mừng rỡ dị thường của Giải Ngữ Thảo.

“Chờ một chút.”

Nhưng Quỳnh Đồng lại thông dong:

“Ta đang thương tâm, ô ô!”

Nhất thời thu thế không kịp, Quỳnh Đồng lại đi góc tường khóc rống một hồi, lúc này mới lau sạch nước mắt, quay người lại hỏi Giải Ngữ Thảo chuyện trước ——

Chỉ thấy lúc này, cây cỏ Giải Ngữ tiên thảo kia đã tỏa ra ánh xanh biếc, bên lá cây mềm mại bay lượn vô số điểm sáng màu xanh biếc, nó gần như thoát thai hoán cốt tới nơi rồi!

Tuy rằng giờ phút này tùy thời có thể bay lên không, nhưng Giải Ngữ Tiên không dám không hòa theo ước hẹn. Lúc này hẳn cho dù là tân đệ tử Bích Ảnh Phi Hoa lá cây, nhẹ giọng nói

vài câu bên tai Quỳnh Đồng, liền chột làm ra một đạo thúy quang, quần quanh đình ba vòng, sau đó người khoe khoang bay lên, bỗng nhiên bay vút đi! Trong Tích Thúy Đình, chỉ còn lại cảm xúc dạt dào cô gái kia:

“Lẽ nào như vậy có thể tìm được mẫu thân của ta sao?”

Đúng là:

Hoa Như Giải Ngữ hơi đa sự.

Thạch không thể nói người có thể nói được!

Chương thứ tám của tiên lộ khói bụi, số hai mươi một tại tiên lộ về nhân gian, làn sương khói dày đặc, bắt đầu ngộ đạo, gông cùm xiềng xích hải cốt hình người.

Nhất cử đẳng Long Hồ Bảng, mười năm thân đến Phượng Hoàng Trì.

Quỳnh Lâm Hoa Thảo nghe được tiền đề, Triều Họa Khê Sơn đợi sau này biết.

—— tập câu nói

Nghe xong Giải Ngữ Tiên Thảo mặt ngữ, Quỳnh Đồng nhất thời cảm xúc kích động, hận không thể mọc ra đôi cánh dưới xương sườn, cứ như vậy bay đến bên cạnh mẫu thân “Mất lạc nhiều năm” kia!

“Có cần chờ ca ca trở về trước không?”

Vào thời khắc mấu chốt này, Quỳnh Đồng trù trừ một chút, rất nhanh liền nghĩ đến một chủ ý kiến hay một cách toàn vẹn lưỡng toàn kỳ mỹ.

“Ừm, vậy vẽ bản đồ cho ca ca đi. Đợi khi ca ca trở về không còn đến Quỳnh Đồng nữa, theo bức hình này nhất định có thể tìm được!”

Quỳnh Đồng nhanh chóng đi đến đồng ngọc thạch ở góc tường bên cạnh, tìm được một Bạch Ác, chạy đến ngoài cửa vào của đình viện, cũng mặc kệ có tổn hại bức tường cổ của đình viện hay không, trên đồng gạch đá loang lổ rêu lớn khép hờ, trên bức tranh vẽ một bức bản đồ khí thế bàng bạc. Theo nhắc nhở

của thảo tiên nhân vừa rồi, nàng dùng đường dây Bạch Ác xiêu vẹo vẽ ra con đường bản đồ tưởng tượng trong lòng.

Lưu lại xong bức họa, nghiêng đầu thưởng thức một phen, khen một tiếng “Đẹp mắt”, Quỳnh Đồng liền một tay ném đá trắng đi, nhảy nhót chạy vào chỗ sâu trong rừng xanh kia.

Côn Luân cuộn cuộn, sản vật trân dị, khiến cho Ngũ Sắc Mục mê mẩn. Quỳnh Đồng một đường tìm mẹ, trải qua vô số rừng cây trái cây. Vừa qua rừng táo, thì chỉ có Nhược Chi táo, Ngọc Môn táo, Thanh Hoa táo, Xích Tâm táo, Tây Vương táo, treo đầy cành, Hồng Đồng chói mắt., Tử Lê, Thanh Lê, Đại Cốc Lê, Tế Diệp Lê, Cầu Diệp Lê, Kim Diệp Lê, Hãn Hải Lê, Đông Vương Lê, nặng trĩu, hương quanh quẩn mười dặm. Lại qua rừng đào, Tần Đào., Kim Thành Đào, Khởi Diệp Đào, Tử Văn Đào, Sương xuống Đào, Lâm Thiên, Lâm Lộc Dĩ, phấn Bích Sâm. Cuối cùng chạy qua một mảng rừng mai, Chu Mai, Yên Mai, Tử Diệp Mai, Tử Hoa Mai, Đồng Tâm Mai., Lê Chi Mai, chỉ nhìn Mai Tử Nhu Nhu nhuận mẩn tình trạng?), cũng đủ làm cho người ta khoe miệng chảy nước miếng. Loại tình trạng này, một mực có thể nói là thần tiên quốc gia đình kỳ mỹ tuyệt tuyệt, nếu là ngày xưa, vô luận là gì nàng cũng phải trèo lên chạy nhảy để ăn. Chỉ có qua hôm nay một đoạn đường nhanh chóng, chân mang theo hương phong mười dặm, quần áo nhiều loại mùi thơm trái cây, Tiểu Quỳnh Đồng lại có thể không phản nghĩa, từ không ngừng ngưng lại, trên đường nhiều nhất chỉ nhớ kỹ vị trí trái cây phong phú nhất, chỉ chờ làm xong đại sự mới tới ăn.

Một đường nhanh chóng đi như thế, váy dài gió thổi, không bao lâu liền đến Dao Trì Quỳnh Lâm cảnh do Giải Ngữ Tiên Thảo gợi ý.

Mới ra khỏi rừng rậm, Tiểu Quỳnh Đồng ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy phía xa xa phía tây xa xa trên bầu trời màu xanh, núi tuyết trắng liên tiếp cao vút sừng sững, giống như một bức tường phấn cao thấp phập phồng ở dưới bầu trời xanh lam phác họa ra hình dáng rõ ràng trắng như tuyết. Ở trước những đỉnh tuyết cao lớn liên miên này, thì có một tòa lầu các chín tầng, cao cao cùng núi.

“Đó... chính là “Thạch thất” mà mẫu thân ta dùng hóng mát?”

Đợi khi tận mắt nhìn thấy chỗ ở nương thân của Giải Ngữ Tiên Thảo kia, chỉ từng ở qua nhà đá La Phù, tiểu Quỳnh Đồng ở Mã Sí Thảo đường, lập tức ghen hống nhìn trần trời, nói không ra lời!

Nguyên lai, trước mặt núi tuyết băng thanh ngọc khiết kia, Quỳnh Lô bảo các nguy nga sừng sững, cao vút trong mây, từng đám từng đám mây trắng lượn lờ ra vào cửa sổ lầu các; bên cạnh lầu các ba tầng trở lên, liền chỉ có một số ít chim bay như điểm đen bay lượn vui đùa ở bên cạnh. “Vạn Tượng Phân Không giới, ba ngày tiếp họa xà ngang”, Tây Vương Hạ Cung, Tây Vương Hạ Cung trước núi mệnh mông này, chính là Điều Lệ thần kỳ, ngay cả dải lụa cũng nói không hết!

Cũng khó trách Quỳnh Đồng ngạc nhiên. Hậu nhân có “Côn Luân Vương Mẫu Cung Phú” như vậy tán dương:

“... Chu Hi Diệu Nhật, Bích ngói tiêu hà. Khởi lên bảo điện lưu ly trăm thước, phình chín tầng bạch ngọc đài, cong cong, hành tú tú thụ khảm san san hô. Lâm cung bối rồi, mái phi nga dài tiếp đám mây, mái ngọc Quỳnh Lô, vẽ mỗi gian đình động sương mù. Khúc lan vây Mã Nảo, trầm mặc trần châu, thật sâu. Thanh Loan Huyền Hạc song vũ, Bạch Lộc đan lân đối du, bên ngoài trường thiên hoa nát như, trên mái hiên trăm chim trong treo u tĩnh tịch!”

Nhìn thấy nơi mẹ của Giải Ngữ Tiên Thảo ở, ngoài sự kinh hãi ra thì Quỳnh Đồng cũng vô cùng kích động, hận không thể nhanh chóng hiện thân ở bên trong lầu gác nguy nga, xuất hiện trước mặt mẹ mình.

Chỉ là, tuy sót ruột nhưng nàng lại phát hiện ra nơi này có hàng ngàn con đường vạn đường, mây mù mịt mờ, mặc dù có thể nhìn thấy Giải Ngữ Thảo nói về thần điện Tuyết Sơn, nhưng con đường trước mắt này lại trở nên rắc rối phức tạp, không thể phân biệt được con đường đúng đắn. Vì vậy, bên trong Tiểu Hoa Dao Thảo, Vũ Vụ Tiên Vân quanh quẩn một hồi lâu, nhưng từ đầu đến cuối đều đạp đổ tại chỗ, Quỳnh Nguyệt không khỏi thần sắc uể oải, tâm tình lo lắng.

“Quỳnh Đồng?”

Mê đường đang lo lắng, Quỳnh Đồng lại chợt nghe trong sương mù mênh mông phía đối diện có người nhẹ giọng kinh hô.

“Ai?!”

Quỳnh Đồng nghe tiếng, đang đợi tiền lên, người vừa lên tiếng trong sương mù mông lung kia lại chủ động hiện thân, đi tới trước nàng chân thành thi lễ, ôn nhu nói ra:

“Tiểu Tiên Chân Hoàng, bái kiến ân quân!”

“Hửm?”

Mặc dù dung mạo nữ tiên nhân đột nhiên xuất hiện kia đã có chút xa lạ, nhưng nghe thanh âm kia thập phần quen thuộc. Sau khi đánh giá qua vài lần, Quỳnh Đồng liền nhận ra, kinh hỉ kêu lên:

“Ngươi là Phượng Hoàng Diệu tỷ tỷ! Sao ngươi cũng tới đây!”

“A...”

Nghe Quỳnh Đồng hỏi, Phượng Hoàng thần nữ thần thái xinh đẹp kia vẫn chưa trả lời, chỉ hé miệng cười một tiếng, nghiêng người lại thi lễ, dịu dàng nói:

“Ân quân ở trong mê tung huyền cảnh này, sợ không biết đường ra. Không biết ngươi muốn đi nơi nào? Có lẽ Huyền nhi có thể đưa ngươi đi.”

“Tốt quá tốt, cảm ơn Đại tỷ tỷ!”

Nghe Phượng Hoàng tỷ tỷ đồng ý hỗ trợ, Quỳnh Đồng sẽ vô cùng hưng phấn, nói cho nàng biết mình muốn đi đến căn lầu trước núi tuyết phía tây.

“... Tốt!”

Mặc dù nhìn thấy chỗ Quỳnh Đồng chỉ có chút chần chờ, Phượng Hoàng Nữ Huyền vẫn thuận theo đất đáp một tiếng, giơ tay nhẹ nhàng một kích, nói:

“Xe tới đây!”

Âm thanh dứt khoát, liền có một xa vân lôi từ trong sương mù “Rầm rầm” bay đến.

“Xin ân chủ lên xe.”

“... Ừm!”

“...”

Có lẽ trong ngày hôm đó đã thấy rất nhiều chuyện quái dị, Quỳnh Đồng đã thấy kỳ quái, không có gì lạ. Thấy chiếc xe bay kỳ dị kia tới, cũng không hỏi nhiều, liền mơ hồ leo lên xe kéo, chạy thẳng về phía lầu các tuyết sơn. Dọc đường, Quỳnh Đồng ngồi một mình ở trên xe thần xa, kiểm chế tâm lý nhìn đông ngó tây, yên lặng bị xe kéo thẳng về hướng tây.

Côn Luân thần xa chở Quỳnh Đồng đánh về phía trước thật ra rất xa hoa. Phía trước là một đôi Chu điều ngạo nghễ dẫn đường, Tả Mạc là Thương Long Huyền Vũ, Hữu Đình là Thanh Long Bạch Hổ, tứ linh treo xe rong ruổi trong Không Minh, như lưu tinh qua đường, thiên mã hành không. Một đường đi tới cung điện của Vương Mẫu, xe liền hoàn toàn bay giữa không trung; dưới cách xe ngựa là một cầu vòng bán trong suốt, hư không mờ mịt, cô đơn tịch mịch.

Cứ như vậy, cũng không biết tại sao, Quỳnh Đồng vốn hết sức vui sướng, nhìn trái phải tình cảnh vắng vẻ này, lại bị gió mạnh quét ngang trái phải thổi một cái, dường như có chút tỉnh táo, không giống như bắt đầu kích động.

Một đường xe đi xuống, dường như thần điện Tuyết Sơn nhìn không xa vừa rồi lạc đường cũng không quá xa. Thần xa Côn Luân đi được nửa khắc, mới ước hẹn đến gần lầu các lập lòe dưới ánh mặt trời kia. Không chịu không chế, nhìn thấy cái lầu cao ngất càng ngày càng gần, trái tim của Quỳnh Đồng cũng càng lúc càng đập nhanh.

“Chi...”

Đang lúc tâm thần dao động, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, xe liền dưới chỗ Quỳnh Đồng bỗng nhiên dừng lại.

“Ồ, không phải còn rất xa sao?”

Nhìn phía trước còn có một khoảng cách khá xa, Quỳnh Đồng chỉ cảm thấy có chút nghi hoặc. Đúng lúc này, nàng lại thấy con chim ở trước xe chuyển sang đầu chim đỏ rực như lửa, Trương mở lúc sáng như người nói:

“Bẩm Tiên Khách, phía trước là cấm địa của Côn Luân, chúng ta không thể tiến vào, xin tự mình.”

“Ah!”

“Vâng!”

Nghe Chu Điều nói như vậy, Quỳnh Đồng nhảy xuống xe, chân thành nói:

“Cảm ơn các người!”

Dứt lời, nàng ở trong ánh mắt ngạc nhiên của đám Chu Điều Thương Long, lục lọi một hồi trong tay áo, cuối cùng rút ra hai đồng tiền, giơ lên đưa cho Chu Điều:

“Này, cho người! Quỳnh Đồng chỉ trả hai văn tiền xa tiền, đủ chưa?”

Nghe được lời ấy của Quỳnh Đồng, ánh mắt Thần Tước Côn Luân kia lóe sáng một trận, cũng không đáp lại, liền thu liễm dẫn đường thần xa nghênh ngang rời đi, biến mất trong mây mù.

“Hi hi ~ thì ra miễn phí!”

Quỳnh Đồng vui vẻ ra mặt, cẩn thận cất tiền đồng vào chỗ cũ, lúc này mới giơ chân lên, đạp thẳng hướng cung điện kia chạy đi.

Chạy ra một trận, nàng đột nhiên phát hiện đất dưới chân toàn bộ biến thành mặt băng long lanh trong suốt; lúc đi ở phía trên, cũng không trượt, mỗi lần đạp xuống còn có một đoàn hơi nước màu trắng bay lên, thật giống như bộ bộ sinh vân.

“Hi hi, vậy ta lại chạy nhanh một chút nữa!”

Vì vậy trên quảng trường băng tinh này lập tức dâng lên một đám mây mù, lượn quanh bay lượn quanh quẩn, như một đám bụi trắng đến Dao Đài hướng Tây Bắc kéo dài. Về sau, Quỳnh Đồng chạy trốn cao hứng, dứt khoát “Vù vù” hai tiếng đạp rơi

hai giày thêu nhỏ., Một chân trần chạy vội trên mặt băng.
Đúng lúc này, trong vắt xương cốt của thủy tinh băng diện liền từ bàn chân truyền đến, như một cái lông lạnh gãi trên bàn bàn bàn chân, thoải mái dễ chịu một chút cũng có chút ngứa ngáy. Chạy một hồi, bé gái nhỏ buống bình liền bị gãi bật cười khanh khách.

“...”

“...”

Trên quảng trường thủy tinh có thể soi người sáng này, chạy cấp tốc, chạy tới trước mắt mây mù lại nhiều hơn. Chỉ chớp lát sau, trong bất tri bất giác quỳnh vàng đâm vào một đám mây chói mắt đỏ rực.

“Hi hi!”

Mây tía tràn đầy màu sắc, không che được đôi mắt sâu sắc tinh xảo; Bốn phía lượn lờ rắng hồng lượn lờ tựa như đại dương sớm chiều, cá nhỏ quỳnh đỏ tươi vui vẻ ở trong đó ra sức ngao du.

“A, có người!”

Ở trong đám mây, bên ba một hồi, cũng không biết có phải đã đến biên giới hay không, Quỳnh Đồng bỗng nhiên phát hiện, ở trong ánh sáng đỏ rực trong mắt kia, phía trước cách đó không xa lại có một đạo hào quang trắng noãn mơ hồ, tựa hồ đứng ở trong đó một vị phụ nhân.

Xuyên thấu qua mây khói màu sắc lạ thường, Quỳnh Đồng thấy vị phụ nhân kia bỗng nhiên đứng thẳng, thần khí hiền hòa, ung dung thoát tục, cả người mặc một bộ Tử Nghê Trường Y điểm lệ u nhã, trên đầu mang theo thanh ngọc quán lầy Phương Thắng; trong tay nàng, thì cầm một cái cuốc nhỏ bạch quang lập lòe, chậm rãi khoa tay múa chân trên không trung, cũng không biết đang làm gì.

Thấy phụ nhân xa lạ này, chớ cần thận nhìn dung mạo của nàng, chỉ cảm thấy thập phần dễ nhìn, linh huệ vô cùng, làm cho người ta cơ hồ muốn bật miệng kinh hô tán thưởng. Chỉ là, tựa hồ bên ngoài dung mạo xinh đẹp của nàng, lại có chút khí chất nói không nên lời, ung dung cao quý, siêu phàm thoát tục,

cùng dung mạo xinh đẹp kia kết hợp cùng một chỗ, làm cho người ta lý lẽ vô cùng khổ, muốn khen ngợi thế nào cũng tìm không ra từ thích hợp.

Mà từ ban đầu Quỳnh Đồng vốn là nhỏ, vừa thấy mỹ nhân kia, há to miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không nói ra cái gì, đành phải đem lực chú ý chuyển đến cái cuộc ngọc tinh xảo đáng yêu trong tay mỹ nhân, hiếu kỳ muốn nói:

“Nàng đang làm gì vậy?”

Thì ra mỹ nhân kia đang cầm cuộc ngọc, giống như hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào cái gì đó, cái cuộc trong tay chậm rãi vung vẩy, giống như gọt không phải cắt, giống như cắt cũng không phải cắt, cũng không biết đang làm cái gì. Thấy vậy, Quỳnh Đồng cũng chuyên chú nhìn về phía cái cuộc của nàng, lại chỉ thấy một mảnh hào quang nổi bật, trừ cái này không có vật gì khác.

“Kỳ quái.”

“Quên mất không tìm mẫu thân ta!”

Nghĩ đến việc này, Quỳnh Đồng có chút xấu hổ, khuôn mặt thoáng đỏ lên, liền vội vàng chạy ra khỏi ánh mây, đi đến trước mặt mỹ nhân ưu nhã kia, hành lễ một người, ngẩng mặt lên hỏi:

“Vị a di này, tìm hiểu một chút, người có biết mẫu thân ta ở đây không?”

Trong lúc hỏi như vậy, Quỳnh Đồng ngẩng đầu nhìn lên lâu cao có thể vào trong mây phía sau mỹ nhân, lại nói thêm một câu:

“Nếu ở chỗ này, có thể hỏi một chút nàng ở lầu mấy không?”

“Quỳnh Đồng?”

Thần Lê phụ nhân vừa rồi im lặng không nói gì chuyên tâm làm việc, mới nghe thấy có người tra hỏi, chỉ sửng sốt. Ai ngờ vừa mới hỏi xong Quỳnh Đồng, nàng đột nhiên bật thốt lên một tiếng Quỳnh Đồng! Mà tiếng hô kia chưa dứt, mỹ nhân cao quý uy nghiêm lại không để ý đến tư thế, một bước chạy

tới trước mặt Quỳnh Đồng, cúi người ôm nàng vào trong ngực!

“Ai da ~~”

Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, Tiểu Quỳnh Đồng đẹp như hoa bị người ta ôm chặt trong ngực, chỉ siết đến mức không thở nổi!

“Vị a di này, sao vậy?”

Đột nhiên kinh biến, Quỳnh Đồng vội vàng giãy dụa, ai ngờ cô di kia tuy bộ dạng xinh đẹp, lại hết sức đại lực, cố gắng giãy dụa mấy cái nhưng không chút sút mẻ. Mà lời nói kinh ngạc này của nàng, cũng bởi vì đầu đều nằm trong lòng mỹ nhân, lúc truyền ra cũng than nhẹ như muỗi.

“Quỳnh Đồng...”

Thiếu nữ sợ hãi, mỹ nhân kia lại động cảm tình. Băng thanh ngọc khiết, hăng cổ hăng tròng mắt, lại bỗng nhiên rơi lệ, chỉ nghe nàng vừa khóc vừa kể:

“Hài tử, cháu chịu khổ rồi... Mấy năm nay thất lạc, cháu vẫn khỏe chứ?”

Cũng không đợi Quỳnh Đồng trả lời, mỹ nhân trước Băng Tuyết thân diện liên tiếp hỏi:

“Quỳnh Đồng, đó là hồng trần mênh mộng, hồi ức thanh thiên hay không? Tịch Hi huỳnh huỳnh, nhớ ngàn năm không? Vui khổ nhiều, nhần nại nhân gian hay không? Đông Tịch xuân thần, mơ hề cam tâm?”

Cho dù phải từ biệt đã lâu, vội vàng hỏi, nhưng câu nói vẫn rất thanh u.

“Quỳnh Đồng, lần này, nói cái gì mẹ cũng không cho người đi!”

“Mẹ?!”

Câu cuối cùng này, Quỳnh Đồng rốt cuộc nghe rõ, nhất thời tim đập thành thạch, thời điểm kinh hỉ lại quên vùng vẫy. Cố gắng ngẩng mặt lên, nhìn dung nhan mỹ lệ bên trên, Quỳnh Ngân rụt rè sinh động nói một tiếng:

“Me?”

“Ai ui!”

Có chút chân chờ hô hoán nhỏ, nhưng lại nghe trong tai mỹ nhân như sét đánh giữa mùa xuân, lập tức gật đầu lia lịa một cái.

Chỉ là, nàng khẳng định không thể nghi ngờ, đắm chìm trong sự mừng rỡ như điên của Tiểu Quỳnh Đồng lại đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng. Úy đầu, cố gắng suy nghĩ một lát, nàng mới rõ ràng máu chốt nơi nào. Vì thế, đột nhiên nàng dùng sức một cái, đột nhiên từ trong lòng “mẹ thân” tránh ra, nhảy qua một bên, ánh mắt huỳnh quang, kêu lên:

“Không đúng! Sao ngươi biết ta tên là “Quỳnh đồng”?!”

Thì ra Quỳnh Đồng đang nhớ lại, mới vừa gặp A di xa lạ này đã gọi tên của nàng, rõ ràng là hết sức quen thuộc. Nhưng cái tên dễ nghe này lại là đường chủ sau này cho nàng, rất nhiều năm không gặp, cho dù là mẫu thân, sao nàng cũng biết cái tên mới!

Vừa nghĩ đến đây, Quỳnh Đồng lập tức liên tưởng đến lời dặn dò nhớ lại ngày xưa, nói là hiện tại thế đạo loạn, Quỳnh Đồng gặp được người xa lạ nhất định phải cẩn thận, không được tùy tiện tin tưởng; cho đến bây giờ, Quỳnh Đồng đều nhớ kỹ ca ca kia làm cho nàng thập phần vui vẻ nhắc nhở:

Đầu năm nay, Nhược Túc Nhi thông minh lại đáng yêu như nàng, thập phần dễ bán, cho nên phải cẩn thận gấp bội!

Vì vậy, cô bé cẩn thận nhìn ra sơ hở, cả kinh nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn chằm chằm vào a di “Nương thân”.

“Ha! “

Thấy nàng như vậy, mỹ nhân kia ngược lại không hoảng hốt không vội. Đối với nàng mà nói, ngược lại thấy hài nhi hoang mang lo lắng, nhìn chằm chằm vào mình, cảm thấy vạn phần mới lạ, làm cho nàng khóc thành tiếng, vừa lau nước mắt vừa nói:

“Hài tử ngốc, con vốn nên gọi là “Quỳnh đồng” à!”

Đúng là:

Đôi lại Băng Cơ Ngọc Cốt Thai.

Đan Tâm phun ra dị hương.

Bên cạnh La Dương Trúc người ta đừng nói.

Chỉ sợ đào lên không dám mở!

Tiên lộ khói bụi khói bụi, tiên lộ tầng thứ hai mươi một cuốn điển tịch về tiên lộ rét khói bụi tại nhân gian, chương thứ chín mê ly tiên mộng huyền hóa thành mây xuân khác.

“Hả?”

Nghe nàng nói như vậy, Quỳnh Đồng thập phần mê hoặc. Gặp người và sự tình đoán không ra trước mắt này, trong lòng Quỳnh Đồng bỗng nhiên có chút hối hận. Ở trong nụ cười nữ thần xinh đẹp kia nhìn chằm chằm vào mình, chân nàng đã lặng lẽ di chuyển ra sau. Xem tình hình của nàng, tựa hồ vừa có gió thổi cỏ lay, nàng liền lập tức bỏ trốn mất dạng.

Suy nghĩ như Quỳnh Đồng, nàng tự nhiên biết rõ trong lòng. Nhìn bộ dáng thật cẩn thận kia của Quỳnh Đồng, nàng bỗng nhiên mở răng cười một tiếng, nói:

“Quỳnh Đồng, ngươi có biết nơi này là nơi nào không, ta là ai?”

“Không biết!”

“Ừm, để ta nói cho ngươi biết.”

Nữ thần hòa ái nói:

“Quỳnh Đồng, tòa băng nguyên núi tuyết trước mắt ngươi, tên là “Triều đình”, bởi vì nó lơ lửng trên bầu trời Côn Luân. Phía sau ta là chín tầng lầu bạch ngọc, gọi là “Duyên Phong uyển”, bên trái nó vòng quanh Dao Trì, bên phải vờn quanh nước xanh. Ta thì là chủ nhân nơi này, hiệu “Tây Vương Mẫu”...”

“A!”

Quỳnh Đồng nghe vậy, bật thốt lên kinh hô một tiếng, sau đó vừa mừng vừa sợ, lông mi bụi lên nói:

“Người chính là vị Vương mẫu đại thẩm kia?”

Tiểu nha đầu lấy tay vỗ nhẹ, thở dài một cái, âm thầm cảm thấy may mắn:

“May mắn là không gặp kẻ xấu!”

Thấy cô như vậy, các tiên nữ và đại thần của Côn Lôn không nhịn được cười ha hả. Nghe thấy một tiếng “Đại thẩm” Quỳnh Đồng, cô nàng vui vẻ nói:

“Đúng vậy a, Quỳnh Đồng, ta chính là Vương mẫu đại thần! Ta không chỉ là Vương mẫu đại thần, còn là mẫu thân của ngươi đấy! Cái tên “Quỳnh Đồng” này của ngươi, vốn là ta lấy, sau đó thiếu niên kia bắt quá trùng hợp mà thôi! “

“Nói đến đây, cũng là một chuyện kỳ duyên; bởi vì cái gọi là thiên cơ khó dò, ngay cả vị nương cũng không ngờ, thiếu niên tiểu tử kia lại...”

Vừa nói tới chuyện của con cái, giống hệt tất cả mẹ trong thiên hạ, mặc cho Vương mẫu đại thần bình thường dù là uy nghiêm, cũng nhịn không được có chút dong dài. Lại nói Quỳnh Đồng, Vương mẫu nói liên miên, nàng lại yên tĩnh dị thường. Bất quá, giống như bị sét đánh, nàng hiện tại tuy mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kịch liệt dị thường:

“Nương...”

“Mẹ?!”

Tuy rằng, ngày xưa Quỳnh Đồng vẫn luôn chờ mong mình có thân nhân tại thế, nhưng khi mộng tưởng thật đến thời điểm trở thành hiện tại, tận mắt nhìn thấy mẹ mình, cũng chính tai nghe được mẹ thừa nhận, Quỳnh Đồng lại không còn chút vui sướng nào nữa. Nhớ tới những lời vừa rồi của Vương mẫu khi này., Nàng bỗng nhiên hoảng hốt, muốn nói cái gì, đầu lưỡi lại thắt, há miệng không nói nên lời; cố gắng bình tĩnh, muốn cẩn thận nghĩ xem vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cảm thấy trong lòng ngực phảng phất như đặt trống không., “Leng keng” gõ không ngừng, làm cho mình không thể yên lòng được. Lúc này nàng muốn chạy, chạy về tìm ca ca, đừng nghĩ tới chuyện mẫu thân gì đó nữa, lại phát hiện mình bỗng “không tìm thấy” hai chân của mình, cả người giống như chỉ còn lại nửa đoạn trên., Phiêu phù giữa không trung, không chỗ

nương tựa, mất đi năng lực hành động. Giờ phút này trong lòng nàng chỉ còn lại hối hận, hối hận chính nàng, vì sao không ngoan ngoãn làm tiểu cô nữ của La Dương trấn mình, không ngoan ngoãn làm tỉnh ngôn ca ca muội tốt, lại chạy tới tìm mẹ gì đó!

“...”

Một loại dự cảm bất thường đột nhiên giống như ráng mây màu đang cuộn cuộn sau lưng, bao phủ ở đáy lòng nàng.

“Oa...”

Rốt cục, đến cuối cùng, bé gái kinh tâm động phách không chịu nổi kích thích mãnh liệt này, “Oa” một tiếng khóc lên!

Quỳnh Đồng không hề báo trước gào khóc, Tây Vương Mẫu lập tức tay chân luống cuống, muốn tiến lên an ủi nhưng lại bị cô bé như con chim sợ cành cong kia đánh cho một trận quyền đánh lung tung lùi lại, không được tới gần. Giằng co như thế, qua một lúc lâu, cho đến khi Tiểu Quỳnh Đồng khóc thành một giọt nước mắt con người, thì Vương Giả của Tây Phương Tiên tộc mới nghĩ ra đối sách.

“Ai...”

Cũng không biết trong lòng thế nào, Tây Vương Mẫu thở dài một tiếng, giơ tay áo lên phát một cái, liền có một hồng quang ảnh trắng muốt liệt xẹt qua. Khi quang ảnh biến ảo, bỗng nhiên thiếu nữ đang khóc thút thít đột nhiên có chút biến hóa. Tiếp đó, sau đó, dường như ánh sao rơi xuống đất., Tiên hà bay lên, toàn bộ hào quang trong thiên địa đều tụ tập đến cùng một chỗ, lúc đầu đã là uyển cương phong thần ảo mỹ, đột nhiên lại tăng thêm một phong cảnh tuyệt tục khoáng thế. Trong chốc lát, không thấy Tuyết Sơn nguy hiểm thánh khiết, không thấy mây khói phản chiếu trên không nữa., Không thấy ban công kỳ ảo tẩy khiết, tất cả tầm mắt trong thiên địa đều tụ tập đến đây, mọi thứ tuyệt đẹp nguyên bản đều mất đi hào quang, lệ chất thần huyền tự nhiên tụ tập lên các dòng kim hà lưu động trên bầu trời, vấy la mê ly tinh quang chính tề thấp thoáng đầy phong thái, thần giác đẹp nhất từ tuyên cổ đến nay

phủ xuống Thiên quốc, nụ cười đó phảng phất như từng hàng thơ xinh đẹp!

Trong thời điểm như vậy, khi trưởng công chúa tôn quý phương tây hiện ra diện mạo thật sự, liền trả lời một câu triết học mệnh lưu truyền đã lâu trên thế gian:

Trên đời này có vật gì đó tuyệt đối sao?

Có! Cho dù là văn gia thiên cổ từ trước đến nay văn tư sáng lạn nhất, cũng tuyệt đối khó có thể miêu tả dung mạo công chúa Tây Phương Côn Luân!

Hàng tỷ sinh linh nhanh như chớp, cũng chỉ có những cô gái gặp qua lúc này đứng trước Chử Phong Ngọc Uyển mới biết được, thì ra trên đời này thật sự có một loại tuyệt đối. Những sự vật khác so sánh với nàng, chỉ có thể bình luận: Sầu hơn một chút, xấu thêm một chút, xấu thêm hai phần, xấu thêm xấu trên...

Tạm thời bỏ qua lời ca ngợi như vậy, là loại kỳ hoa tuyệt mỹ của tiên tộc Côn Luân, lúc này trên lúm đồng tiền vẫn mang theo nước mắt tuyệt mỹ; cảm giác được mát nước mắt mát lạnh, trưởng công chúa tuyệt mỹ giờ lên tuyệt mỹ dịu dàng, dùng tư thái ưu nhã tuyệt mỹ vuốt ve đôi má tuyệt mỹ như thánh vật của nàng:

“Ồ?”

Phủ phía trên gò má, nàng có chút giật mình hỏi:

“Ta khóc ư?”

“Ừm.”

Mẫu thân hiền lành cũng khôi phục uy nghiêm đã quen thuộc, trả lời nàng:

“Cô khóc rồi.”

“Vì sao?”

Trưởng công chúa vô cùng khó hiểu.

“Bởi vì ngươi muốn rời khỏi một người, thương tâm.”

“Hả?!”

Trên khuôn mặt trưởng công chúa ngây thơ hồn nhiên lộ ra vẻ không thể tin nổi đối với sự tình lúc trước.

“Ái ~ “

Nhìn đại nữ nhi quật cường cô tuyệt của mình, Tây Vương mẫu lộ ra một nụ cười ôn hòa:

“Đồng Nhi, ngươi còn nhớ đồ ước năm trước không?”

“... Nhớ rõ.”

“Chẳng lẽ... Mẫu hậu thắng?”

“Đúng vậy.”

“Không có khả năng!”

Giống với thiếu nữ lúc trước, trưởng công chúa cao ngạo bỗng nhiên trở nên tâm tình kịch liệt:

“Mẫu hậu! Đừng nói là chỉ hai mươi năm mà chính là hai ngàn năm, hai vạn năm, ta cũng sẽ không ưu ái bất kỳ vị tiên thần nào!”

“A...”

Tây Vương Mẫu nở nụ cười:

“Ngươi quả thật không biết.”

“Thật sao! Ta nói mà...”

Trưởng công chúa lúc này cũng không có thoải mái, cao hứng khó hiểu. Chỉ là lời mừng rỡ còn chưa nói hết, đã thấy Vương mẫu mỉm cười tiếp lời:

“Đồng Nhi, con quả thật sẽ không để mắt tới bất kỳ vị tiên thần nào. Lần này con nhìn trúng là một phàm nhân.”

“Hả?!”

Chợt nghe Vương mẫu nói như vậy, Quỳnh Đồng công chúa bỗng nhiên mở to đôi mắt, lắp bắp nói:

“Mẫu hậu nói là Phàm, Phàm, phàm nhân?”

Nàng cảm thấy chắc là mình vừa rồi nghe lầm.

“Không sai.”

Lại nghe Tây Vương mẫu chém đinh chặt sắt khẳng định:

“Chính là phạm nhân!”

“Đúng, là... phạm nhân ti tiện kia?”

Công chúa Côn Luân vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Cáp ~ là phạm nhân.”

Nhìn con gái tức giận, Tây Vương Mẫu vẫn trả lời như cũ.
Được năm lần bảy lượt khẳng định, chỉ nhớ được chuyện hai mươi năm trước, trưởng công chúa trầm mặc xuống. Lúc này giống như tất cả đều yên tĩnh lại, chỉ có phía xa truyền đến vài tiếng tiên hạc thanh thoát, thanh lãnh mà thản nhiên.

Cứ như vậy im lặng một hồi, trưởng công chúa đột nhiên lại mở miệng nói chuyện:

“Mẫu hậu đại nhân!”

Lúc này nàng đã tăng thêm ngữ khí, nhìn Tây Vương mẫu, cường ngạnh nói:

“Mẫu hậu, ngài chính là Tây Phương Chi Thành, Tiên Thần Chí Tôn, không thể ăn nói bừa bãi, lừa gạt con gái!”

“Ha ha!”

Thấy nữ nhi cố tình đầu thai, bộ dáng bướng bỉnh không chịu nghe lời như vậy, Tây Vương Mẫu cười ha ha, nói:

“Đồng Nhi, sớm biết con không tin. Hiện tại ta liền dẫn con đi Uyên Kính Sơn một chuyến!”

“Được!”

Quỳnh Đồng không chút do dự đi theo Tây Vương mẫu triều, trong nháy mắt đã đến trước kính sơn. Thì ra, Tây Thiên Côn Luân này, sau đài ngọc ở phía bên cạnh Tây Vương, có một tòa Ngọc Sơn, tên là “Kính Sơn”. Kính Sơn không cao không thấp., Ước chừng trăm nhận có thừa, sơn thể đều là thanh ngọc trắng muốt; phía nam gò như tường, thạch quang như luyện, vừa đúng một điểm sáng sữa, cái tên “Kính sơn” này bởi vậy mà có thể mà đến. Trong truyền thuyết, ngọc bích của Côn Luân kính sơn này có thể chiếu thấy lòng người, thập phần thần kỳ.

“...”

Lại nói Tây Vương mẫu, dẫn trưởng công chúa tới đây, Tây Phương tôn giả của Pháp Uyên Như Hải chỉ nhẹ nhàng quát một tiếng:

“Mở!”

Đột nhiên mặt kính mờ ảo kia tỏa ra ánh sáng chói lòa, trên Bách Nhận Thạch Bích bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bức tranh, giống như bức bình phong phong trong phong cảnh vậy!

Bất quá, khác với bức họa vẽ đại sảnh đường bình thường trên thế gian, giờ phút này trên ngọc bích Kính Sơn như đèn kéo quân hiện ra, lại là từng bức tranh sinh động; nếu nhìn kỹ, liền giống như trong đó có một thế giới khác, cảnh tượng chân thật lần lượt xuất hiện, tựa như từng cái đang phát sinh trước mặt!

“Đồng Nhi —— “

Giờ phút này đối với cảnh tượng hoạt động trên Quang Minh Kính Sơn, Tây Vương Mẫu quay sang, nói với con gái:

“Đồng Nhi ngươi nhìn kỹ người kia —— đó chính là người ở trong hạ phàm hai mươi năm qua, mỗi giờ mỗi khắc đều bận rộn. Từ lúc La Dương Trúc đạo mới nhận thức được, lại đến dưới Thiên Điều nhai nguyệt gặp, ngươi sẽ nhận hấn làm huynh trưởng. Trong đó cụ thể như thế nào, ngươi từ từ mà xem.”

Nói tới đây, Tây Vương Mẫu phát hiện con gái mình đã bị cảnh tượng mà Kính Sơn dựng lên thu hút, không cần phải nhiều lời nữa.

“Cái này...?”

Vương mẫu không nói thêm nữa, trưởng công chúa ngày xưa càng thêm hẻo lánh so với nàng, nhưng càng nhìn càng không bình tĩnh.

“Mẫu hậu!”

Không đến một lát công phu, nàng liền kêu lên:

“Ngươi xem đi!”

Nàng ít khi thất thố mà la lên:

“Mẫu hậu, người cảm thấy con sẽ gọi một người như vậy là “Ca ca” sao?!”

Trưởng công chúa ngày xưa trong suy nghĩ “hỉ nộ vô thường” của Côn Luân tiên chúng tiên nhân, hiện tại càng là hỉ nộ vô thường. Mới chưa được một lát, nàng liền nổi giận kêu lên:

“Mẫu hậu, người nhìn lại đi, ta sẽ chỉ đợi người này chi việc trở về, an vị ở khe núi rách nát này, chống gió đợi hấn nửa ngày?!”

“Ai da!”

Còn chưa dứt lời, trong nháy mắt nàng lại kêu lên:

“Cái gì? Mẫu hậu! Mẫu hậu ngươi nhìn xem, ngươi cảm thấy ta sẽ vì người mang về một cái kẹo hồ lô, mà năm nào cũng

nhào tới chỗ ca ca muốn lấy lòng một hồi lâu?!”

“Cái này...”

Bị hỏi mấy lần này, Tây Vương mẫu nhìn con gái mình, cười đáp:

“Ngươi biết à! Bởi vì ngươi biến thân phạm trần, vậy bản tính chân chính liền hiện lộ ra rồi.”

“Hừ!”

Nghe mẫu thân nói vậy, trưởng công chúa ngang ngược tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, nổi giận dưng dưng nói:

“Mẫu hậu! Đây há lại là bản tính của ta! Kính Sơn này của ngài, thật sự không cho phép!”

“A!”

Thấy con gái nôn nóng, Tây Vương mẫu vẫn bình tĩnh trả lời:

“Đồng Nhi, đừng có tiểu tính. Trên núi Kính này sớm đã bơi nước điện quang cỏ Dao Trì, chỗ ta ở Phạm gian ngươi kinh qua cũng đều phun xuống điện quang thảo phấn. Ngọc nhi ngươi sao lại không biết, điện quang thảo bên cạnh Dao Trì này thần tính kỳ lạ nhất, vô luận cách xa ngàn dặm vạn dặm, một đôi điện quang thảo phấn tổng theo quỹ tích vận chuyển giống nhau. Lấy nó tạo thành hình ảnh, như lâm ba chiếu ảnh, sao có thể chênh lệch? Ngươi an tâm quan sát đi!”

Những lời này của Tây Vương Mẫu khiến trưởng công chúa á khẩu không trả lời được. Mẫu hậu đã có lệnh, hơn nữa đúng là nàng rất tò mò về những chuyện của mình ở Phạm gian nên cũng nhẫn nại để tiếp tục quan sát.

Điều này khiến thái độ của công chúa cao quý này càng thêm bình tĩnh, kiêu ngạo chậm rãi lại có chút biến hóa. Bất tri bất giác, nàng từ từ đắm chìm trong chuyện cũ nơi Kính Sơn tái hiện, dần dần không thể tự thoát ra. Cũng không biết có phải do khinh miệt quen rồi hay không, bỏ qua quen rồi., Những chuyện vặt vãnh của thế tục hồng trần đối với nàng là lạ lẫm, chỉ cần bỏ qua thành kiến, những việc nhỏ nhặt này lại mới lạ như vậy. Hình ảnh bên trong dường như có một loại ma lực kỳ lạ, hấp dẫn chính mình trong quá khứ, không ngừng chú mục.

Trầm mê như vậy, ban đầu còn có chút hoạt bát, nhưng đợi đến lúc vị thiếu niên ôn nhuận nảo cứu kia, bởi vì lúc đó Quỳnh Đồng vóc vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi trên ghế không ăn uống gì, liền đặc biệt chăm chú xem cô làm một chiếc ghế cao cho mình, nàng liền hết sức chăm chú.

“Hừ!”

Vừa xem, nàng vừa khinh thường:

“Tay nghề kém cỏi như vậy, so với quỷ phủ thần công còn không bằng, lại còn dám tự xưng mộc công nhất lưu với ta. Loại ghế này có thể cho công chúa Côn Lôn ngồi sao? xiêu vẹo vẹo, chỉ hợp tác với trẻ con!”

“Ha ha, vậy ta sẽ nhìn tiếp, nhìn xem phạm nhân không đáng nhắc tới thì còn có chuyện gì đáng buồn nữa!”

Vì vậy, lại ôm thái độ kỳ quái, tò mò và khinh bỉ như vậy, 《Vạn Phương Trưởng công chúa cứ như vậy say sưa nhớ lại cuộc sống nhân gian của mình.

Thế nhưng sự yên tĩnh như vậy chỉ là tạm thời. Khi hình ảnh đang nhanh chóng hiện lên thì rốt cuộc cũng lóe lên đến hình ảnh Thủy Hâu vừa nhận lệnh chạy trốn cách đây không lâu. Côn Luân công chúa bất tri bất giác lộ ra vẻ tươi cười trên khuôn mặt thiếu niên kia, lúc này nàng đột nhiên cúi người xuống hôn một cái ngay trước trán mình, lúc này nàng mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng!

“Ai da!”

Không biết là đột nhiên tỉnh ngộ sự tập trung vừa rồi mà có chút thẹn quá hóa giận, hay là hành động thân thiện như vậy đối với nàng mà nói đã đủ để trời tru đất diệt vạn hồi, Côn Luân Quỳnh Đồng Công chúa đột nhiên biến sắc, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run lên không ngừng, tức giận đến mức ngay cả lời cũng nói không ra!

“Cuồng đồ! Cuồng đồ!”

Qua hồi lâu, một cơn thịnh nộ long trời lở đất như vậy mới bộc phát ra! Ngay lúc lên tiếng mắng chửi, trưởng công chúa Tây Côn Luân chỉ phát tay áo một cái, ngọn núi ngọc tiên uyển cao

chùng trăm nhận trước mặt đột nhiên nứt vỡ, “Oanh” một tiếng vang thật lớn, một con quái vật khổng lồ như vậy liền hóa thành hư vô, hiện ra phiến rừng la quý dị phía sau lưng.

“Mẫu hậu!”

Trưởng công chúa giờ tay hủy đi Kính Sơn còn không hết giận, vẫn người cùng Tây Vương Mẫu kêu lên:

“Mẫu hậu! Cái này nhớ lại, thật sự đáng ghét, ta phải đem hắc bầm thân trăm triệu mảnh, Hồn Linh hồn phi yên diệt, trọn đời bất nhập luân hồi!”

“... Phải không?”

Nghe cô nàng nói lời tàn nhẫn như vậy, Vương mẫu vẫn là cười nói vui vẻ.

“Đúng vậy!”

Quỳnh Đồng Công chúa nổi giận như lôi đình, cái này đột nhiên ứng thanh một tiếng, âm lượng to lớn, ngay cả chính nàng cũng lấy làm kinh hãi!

“Ách... “

Phát hiện có chút thất thố, Côn Luân công chúa cố gắng không chế lửa giận của mình, cố hết sức coi như không có việc gì nói:

“Ân, mẫu hậu, ta cũng giết hắc bình thường thôi. Phàm nhân này, bất quá con sâu cái kiến, nếu như cùng hắc quá khó xử, tựa như ta coi trọng hắc nhiều hơn... Mẫu hậu, người không biết, từ thông tin này nhìn như trung hậu, kỳ thật cũng là hư tình giả ý. Hắc bất quá xem lúc ấy ta nhỏ bé đáng thương, liền thu nhận, ngược lại cũng cùng tâm thương thu dưỡng mèo con chó nhỏ không khác gì chó con. Nói không chừng, hắc chỉ là thêm ta, vẻ đẹp ta, chờ sau này lớn lên, tốt...”

Nói đến khúc sau, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng cũng không biết mình có nên nói tiếp hay không. Lúc này, thấy nàng mạnh miệng như vậy, Tây Vương Mẫu cười, nói:

“Đế nhi, người có nhớ vì sao ta để người biến hình hạ giới hay không?”

“Cái này...”

Kiều Hoàn công chúa bỗng nhiên có chút trù trù, mặt hơi phiếm hồng, hét lớn một tiếng giống như hờn dỗi:

“Không nhớ rõ!”

“Ha, không nhớ rõ, vậy vì nương nói cho người biết thêm một lần.”

Tây Vương Mẫu thần sắc nghiêm nghị, trang nghiêm nói:

“Ở trong mắt mẹ, con thân là trưởng công chúa của Tây Côn Luân, chưởng quản luân hồi trọng chức, lại không biết đạo lý âm dương tương sinh, cương nhu tương tế. Ngàn năm qua, lệ khí trong lòng con dâng cao, ương ngạnh ngang ngược, không chỉ tùy tay phê phán hồn linh trong Luân Hồi Cảnh, lại thường vì việc nhỏ mà chuyên giận đấm tiên nhân, dẫn đến oán hận sôi trào. Nếu chỉ có vậy thì cũng không sao, vốn dĩ Vương tộc Côn Luân chúng ta có thể độc đoán mạnh mẽ, tự ý độc hành một chút cũng không có gì là không thể. Chỉ có điều, ta thấy người kiêu ngạo như vậy, cho nên trên trời cao không có tiên thần khách nào đặt trong mắt người. Cứ tiếp tục như vậy, người làm sao mới có thể tìm được một vị tiên lữ như mẹ như ý, kéo dài Thần Mạch cho Vương tộc Côn Luân chúng ta. Người...”

“Mẫu hậu! Hải nhi không nghe không nghe!”

Tây Vương Mẫu mới nói đến đây thì đã bị con gái cắt ngang. Giờ phút này công chúa ngang ngược đột nhiên trở nên cực kỳ ngây thơ, bịt tai, nhắm mắt lại, dùng sức dậm chân lắc đầu, ra hiệu không muốn nghe nữa!

“Ha ha!”

Thấy con gái xấu hổ, Tây Vương Mẫu cũng không nói thêm gì nữa, chuyển đề tài, nói:

“Đồng Nhi, ta không nói có thể, chỉ là có một chuyện còn chưa rõ.”

“...Chuyện gì?”

“Vừa rồi vì nương nghe người nói, tầm tắc nghị luận kia chỉ là hư tình giả ý?”

“Đương nhiên!!”

“A... mẹ nó, không thấy vậy.”

“Đúng vậy, hẳn chính là!”

“Này... Đồng Nha Nhi người đừng nóng vội —— người có dám thử nó một lần với vì nương không?”

“Đương nhiên dám! Ta có gì không dám chứ?”

Trưởng công chúa Côn Luân vô cùng tự tin:

“Ta đang muốn vạch trần cái tên lừa đảo này!!!”

“Vậy được.”

Nghe con gái đáp ứng, Vương mẫu thân nhiên cười, trong lòng đã có chủ ý. Sau đó ánh mắt nàng lướt qua quỳnh hồng, nhìn về phiến mây đỏ lấp lánh trên quảng trường bạch ngọc kia; ánh mắt dừng lại trên hào quang rực rỡ một lát, Vương mẫu than thở:

“Ai, đáng tiếc cái này nhanh chóng hoàn thành Hà Điều rồi...”

Đúng là:

Mạch mạch u tình ráng màu biếc, trong lúc lạnh lùng gặp nhau không nói.

Thanh Nữ đồng loạt cắt xuống ba ngàn sợi, còn ngó sen mặc dù chưa từng khô héo.

Chương thứ mười ba phồn hoa qua mắt, tiên lộ khói bụi mù mịt muôn hình bước.

Không đề cập tới bàn bạc trong Huyền Viên, lại mở miệng lần nữa.

Từ lúc an bài tại Quỳnh Đồng, một người đi tìm kiếm khắp nơi, không đến nửa canh giờ, hẳn đã có chút manh mối. Vượt qua rừng núi hoa trùng trùng điệp điệp, gạt bỏ một tầng mây lạnh, cuối cùng hẳn cũng tìm được một chỗ khác với tất cả

mọi người ở phía nam Côn Luân. Đó là một mảnh bao la bát ngát ở sâu trong vùng bình nguyên này., Trong cỏ của Kỳ Hoa Dao dập chòn, thấp thoáng trong hồ. Hồ nước trong vắt mịt mờ giống như không có gì, trung tâm hồ có một đám cây ngọc màu vàng nhạt sinh ra, vây quanh một đài vuông bằng bạch ngọc. Trên đài vuông có hào quang xanh biếc lượn lờ, lấp loè sáng ngời, nhuộm thành lục khí mờ mịt trên đài bạch ngọc., Như Sinh Xuân Thảo, ánh sáng xanh rực rỡ tràn ngập khắp nơi, khiến cho tình hình cụ thể trên đài như thế nào, nhìn từ xa cũng không thể thấy. Chỉ biết từ bên này nhìn lại, Bạch Ngọc Đài kia sáng bóng nhẵn nhụi, thần minh khắc lộ, bên trong tràn ngập sinh cơ thần thánh, tuyệt đối không phải nơi tầm thường.

“Chẳng lẽ đây chính là cảnh giới chuyển sinh Côn Luân?”

Tĩnh lời trong lòng thâm nghĩ. Theo Đại Thần nhắc nhở, tuyết kia là cơ hội sống lại, toàn hệ do Tây Côn Luân chương quản công chúa Vương mẫu trưởng công chúa luân hồi. Hắn yêu cầu trưởng công chúa này, từ trong luân hồi cảnh giới đó nhặt về hồn phách thích hợp tuyệt, mới có thể đem tinh linh mai tuyết kia cứu sống. Vì thế., Khi tĩnh lại lần đầu nhìn thấy ngọc đài kì dị sâu trong vùng thảo nguyên này, hắn liền liên tưởng nó có phải là nơi Côn Luân chuyển sinh hay không. Trong lòng liền vận khởi pháp thuật ẩn thân “Thủy Vô Ngân” mà Linh Miếu truyền thụ cho, ẩn dấu dấu hình dáng của mình, cẩn thận tiếp cận ngọc đài trong nước kia.

Đương nhiên, giờ phút này hắn cũng hiểu, ngọc đài này đang lơ lửng trong Không Minh Tiên Hồ, chính là nơi Tây Vương nữ hắn mong nhớ ngày qua. Trên ngọc đài, trong lục quang rối loạn, ẩn dấu một ngọc luân bát giác, trên ngọc luân chạm khắc Côn Luân Tiên, định nghĩa thiên địa lục giới luân hồi, mỗi góc ngọc luân đều dựng cờ gọi hồn tiên, treo đèn sáng trong đường dẫn đường, chỉ dẫn nơi bát phương thanh hồn chuyển sinh.

Trong luân chuyển đài, hồn phách nên thuận theo bám vào trong bát giác ngọc luân, tự sẽ thuận theo đường vân khắc trên luân đường đi lang thang; người hắn đắc đạo thành tiên, sẽ huyền hóa tiên hình, tới tây vương nữ thủ hạ tiên quan thần lại báo danh, phân công chức động phủ; nếu là chưa đăng tiên vị,;

Còn muốn chuyển nhập vào trong lục đạo, chuyển sinh ngọc luân sẽ nhớ kỹ quy tắc lắp ráp của hồn phách khi còn sống, ngằm tồn tại thần ý trong đó. Chờ hần tương lai bất kể là tinh linh thể nào, những quy tắc quyết định tổ hợp thân thể, đều sẽ lưu lại cho hần dấu vết kiếp trước. Đây chính là “Luân hồi”.

Có thể suy ra, không cần phải nói Tây Vương nữ nắm giữ phương pháp quyền cao chức trọng như thế nào, ngay cả tiên quan thần lại làm theo thông lệ cũng uy hiếp tứ phương. Tỉ như, cũng không biết là năm nào, chức quan trước đài luân chuyển này là báo, nói là đất tây bắc Man Hoang âm tà hoành hành, nhân dân đều làm loạn, vì thế lời đình của Tây Vương nữ tức giận, thuận tay đẩy chiêu hồn kỳ ở Luân Chuyển Bàn Tây Bắc. Còn trong vòng mấy năm, không một người đắc đạo thành tiên.

Lại nói, cần thận che dấu hình tích, hần liền dần dần tới gần ngọc đài luân phiên trọng địa lan xa của Tây Côn Luân, trọng địa Chuyển Sinh Luân Bàn này. Chỉ là, còn chưa thấy rõ một góc ngọc luân bàn kia, liền chợt thấy mặt đất chấn động. Một trận nổ “ầm ầm” từ phía tây bắc truyền đến, phảng phất như núi ngọc sụp đổ, lập tức làm nước hồ trước mắt chấn động lên vô số gợn sóng.

“... Không tốt!”

Cảm giác được tiếng chấn động Tây Bắc, phảng phất trong tối tăm có một tia cảm ứng kỳ diệu, nghe vậy lập tức sinh ra báo động, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Một lòng có bàng hoàng, pháp thuật ẩn thân kia liền mất đi hiệu lực, đột nhiên xung quanh ngọc đài vốn không có một bóng người kia, toát ra vô số Thần Nhân Binh Tướng trợn mắt giận dữ!

“Người nào?!”

Đến giờ phút này, đã mở miệng cũng không chú ý đến việc bọn họ có phải là hoàn toàn phát hiện ra mình hay không, lúc này liền vung lên Dao Quang Thần Kiếm, ở trong hư không xẹt qua một vết kiếm như có như không, giống như điện nhanh chóng lao thẳng về phía đình viện lúc trước để lại Quỳnh Đồng.

Chờ đến Tích Thúy Đình, ẩn xuống ánh mây, trong ngoài ngoài trong ngoài hẩn tìm khắp Quỳnh Hỏa không thấy, lại nhìn thấy bức tường cổ kia, mặc dù không rõ đường cong Bạch Ác kia có ý nghĩa thế nào, nhưng từ bức họa cùng hình người đơn giản đang chải bím tóc nhỏ kín trời kia, xem ra cũng nên là cảnh báo cho mình lúc Quỳnh Đồng rời đi., Quỳnh Đồng rời đi, vừa nghe liền hải hùng khiếp vía, trước sau vẫn là Tứ Hải đường chủ trấn tĩnh sáng suốt, lúc này cũng không tiếp tục che giấu tung tích nữa. Ngón tay Côn Bằng hét lớn một tiếng “Nhanh”, sau lưng liền có một đạo kiếm quang xán lạn bay lên trời, nhân kiếm hợp nhất, mang theo tiếng sấm gió đình tai nhức óc như thiểm điện hướng phía tây bắc đâm thẳng tới!

“... Linh lực thật mạnh!”

Dao Quang kinh thiên, phong lôi ngự điện, dọc theo đường đi kinh động không biết bao nhiêu tán khách du tiên nhân nhả. Dù là những người này mỗi người thực lực không tầm thường, lúc này cảm ứng được một đạo kiếm quang nân ná cuối chân trời kia, mỗi người cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Dưới điều khiển linh lực siêu quần Thái Hoa siêu quần như vậy, Phiêu Miểu Vô Thường kia, khoảng cách không biết bao nhiêu, râu quai nón đã đến.

“Quỳnh Đồng! Quỳnh Đồng!”

Thiếu niên nóng vội, đề kiếm quang xuống trong làn khói, còn chưa thu lại kiếm, đã bắt đầu liều mạng hô to lên.

Chỉ là, đúng lúc này, hẩn chợt nghe thấy không trung du dương một trận, thần nhạc mãnh liệt!

“Đây là...”

Theo tiếng động mà đến, mở miệng định liều mạng, ai ngờ trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, đi kèm nhạc, lại có vô số đoá hoa tươi từ trên trời giáng xuống, phiêu phù trôi nổi., Xung quanh tràn ngập như tuyết rơi, bốn phía hương hoa thấm vào ruột gan, phồn hoa tươi mát bay xuống trái phải, trên bầu trời mờ ảo có vô số tiên nữ kiều diễm cầm giỏ tán hoa, thân hình

thướt tha mềm mại như lông hồng, nhẹ nhàng bay lượn trong bụi hoa, như phượng múa vậy!

Mà lúc hoa mất thần mê, đã lại có ngũ sắc Phượng Hoàng bay tới, Thanh Phượng, Xích Phượng, Hoàng Phượng, Bạch Phượng, Thúy Phượng, những thần điều hiếm thấy nhân gian này, lúc này kết đàn kết đội, kéo theo đuôi đẹp, mờ mịt cánh hoa, mang theo ánh sáng của Minh Lung bay lượn, phảng phất muốn cùng hoa tươi đầy trời khoe sắc đẹp.

“Cái này...”

Mất thấy hoa tươi Ôn Không, Loan Phượng Phi Tập, bắt đầu hiểu ra, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết án kiếm mờ mịt tứ phía, nhất thời cũng quên kêu lên Quỳnh Hỏa. Chính đang ngạc nhiên, lúc này đột nhiên từ trên bầu trời lại truyền đến một trận thanh âm uy nghiêm:

“Thịnh cảnh cáo, nghe phong!”

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài Phượng Hoàng hoa tươi kia, ở chỗ cao thiên khuyết tĩnh thanh, có một mỹ nhân hóa trang phiêu nhiên lơ lửng trên không, đầu đội nhật hà chi quan, chân đạp Hư Minh Nguyệt Liên, thần sắc uy nghiêm lạnh túy, ở trên trời cao tuyên bố:

“Phàm nhân soi mói, bản tính thần minh, tuy vô tâm mà thông suốt, sóng gió ở cuối Thanh Bình, thấy nguy hiểm tại chỗ chưa gặp, khiêu báo tư thế Minh Dĩnh, đoạn đoạn lấy tuổi, phần chần quên thời hành trình, kiệt lãng quên ý đồ, kiệt lãng ở bờ biển, vũ đạo quang tại Thiên Nam, lộn xộn, trăm Ác Long, một năm mà thắng., Sau này các ngươi có thể an tĩnh lại, bình hòa bảo thân, tinh túy tinh túy, đến ngày nay hôn yết Côn Luân, đã là công lao của đạo chuẩn bị đầy đủ. Bản vương mẫu xem chân ý của nó, xem qua công đức của nó, đặc biệt tuyên bố sẽ thông báo rằng mình là Thái Hoa Thần Quân, quản lý Đông Thiên Côn Luân, khai mở Minh Cung, quản lý khai sáng, chư thần thú Lục Ngô Ngô, rồi điều ba ngàn Tư Thiên Nữ từ trên xuống dưới, khâm này!”

Một lời tuyên bố, lập tức thần nhạc réo rắt, hoa tươi càng loạn, mây lành dâng trào, phượng hoàng lượn lờ, tiếng hoan hô

huyền não khắp chư thiên, đúng như bình luận bàn tán.

“Thái Hoa Thần Quân...?!”

“Côn Luân Đông Thiên...?!”

Vui sướng cực lớn, như hồng thủy nói tới liền tới, chớp mắt bao phủ toàn thân. Đột nhiên, thức tỉnh như lá thu trong gió, toàn thân run rẩy, răng trong miệng chạm vào nhau tới mức “soạt soạt”, vốn muốn quỳ thật lâu tạ ơn, chân kia miệng lưỡi đều không nghe sai sử, đầu gối quên cong, như một cục gỗ, miệng không biết phát âm thanh gì, chỉ nghe từng đợt âm thanh lạnh lạnh vang lên, hoàn toàn không nghe nửa chữ tạ ơn.

“A...”

Thấy hấn thất thố, Tây Thiên Vương Mẫu vừa rồi trang nghiêm tuyên dụ, không ngần ngại chút nào, trong một trận thanh âm hoàn bội đã hàng lâm trước mặt tuyên bố. Vương mẫu nhìn thấy hấn mở miệng, cười nói:

“Thái Hoa thần quân, chúc mừng chúc mừng. Anh hùng xuất thiếu niên, anh hùng xuất thiếu niên! Thật không thể tưởng được, lần này may nhờ có ngươi, tà ma kia lại xảo trá như vậy, bố trí cuối cùng này ngay cả Côn Luân ta cũng không cảm giác được. Nếu không có ngươi, không biết bên trong lục hợp kia sẽ nhắc lên bao nhiêu là gió tanh mưa máu!”

Nàng quá khen như vậy, nghe rõ mọi chuyện, rất muốn cảm ơn nhưng vẫn không khống chế nổi bản thân, chỉ có thể cười ha ha ngây ngô tại chỗ.

“Ha ha...”

Thấy hấn như vậy, Vương Mẫu Thần Quân cũng không khỏi mỉm cười, nhìn quanh chư thiên một lần, sau đó Yến Nhiên nói:

“Trịnh Tĩnh Ngôn, không cần khiêm tốn. Đúng rồi, ta lại biết ngươi mới lên ngôi Thần giây, tuổi trẻ khí thịnh, liền đặc biệt gả ba ngàn tư hoa tiên nữ cho ngươi. Các nàng ai cũng có khuôn mặt xinh đẹp, còn hiểu lòng người... A, cái này không cần nói nhiều, sau này ngươi sẽ tự hiểu; Thái Hoa Thần Quân, nếu ngươi không quen Côn Luân yên tĩnh, tự nhiên có thể tùy

ý lựa chọn tiên lữ, ta tuyệt đối không can thiệp việc mở Minh Cung bất cứ sự vụ gì.”

Nói như vậy, chúng tiên chi trưởng Tây Vương mẫu trong truyền thuyết, lại như một mẫu thân cung chiều kiều nhi, trên mặt chỉ tràn đầy sự yêu thương. Mà nghe nàng vừa nói như vậy, tinh ngôn cẩn thận từng chút một, cũng nhin không được mà cảm thấy trong tai nóng, tim đập thành thịch, trái tim kia không tự chủ được liền “Phanh phanh phanh” nhảy lên.

Chỉ là, cho dù đang lúc đại hỉ như vậy, hắn cũng hoàn toàn không quên ý định đến đây. Lần này Côn Luân lên núi, chỉ là vì muốn tuyệt có thể khởi tử hồi sinh; trước kia việc này thoát nhin có chút gian nan, nhưng chính mình bây giờ lại trở thành thần quân địa vị tôn sùng của Côn Luân., Việc cứu giúp tự nhiên trở nên tương đối dễ dàng. Cho dù nghe nói trưởng công chúa Tây Vương mẫu ngang ngược vô lễ, cũng tin rằng chỉ cần mình kiên nhẫn, không ngại a dua nịnh hót, Từ Đồ tri hoãn một chút, cuối cùng cũng có thể làm được việc. Việc như Tuyết Diệp đột nhiên dịch hành, nhưng bây giờ hắn lại muốn gấp một việc khác –

“...”

Quỳnh Đồng có ở đây không? Vừa rồi rõ ràng nơi này vang lên tiếng núi lở, không gian đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan gì đến Quỳnh Đồng hay không?

Bởi vậy, khi sự vui sướng đột nhiên xuất hiện hơi hơi dịu lại một chút, hắn liền bắt chuyện, cố gắng dùng nghị lực kinh người cố gắng mở miệng nói chuyện. Nhìn thấy thần quang trầm tĩnh, vẻ mặt vui mừng của Vương Mẫu, hắn dè dặt hỏi:

“Vương mẫu Đại Thần, đại ân đại đức vừa rồi không cách nào nói cảm tạ, đành phải tương lai nghiêm ngặt làm hết chức trách, chung thân báo đáp. Tiểu tử hiện tại có chuyện gấp cần hỏi, không biết Vương mẫu có thể nói rõ không?”

“Thần Quân không cần khiêm tốn, có việc cứ việc nói thẳng!”

“Là như vậy, kỳ thật lần này tới Côn Luân, xá muội cũng đồng hành cùng ta. Mới vừa rồi ở trong thánh địa tiên cảnh loạn lạc một trận, không cẩn thận đường lạc, mất vị trí xá muội, trong

lòng không khỏi lo lắng. Không biết vương mẫu đại thần có biết chỗ của nàng không?”

“Ồ?”

Nghe được lời này, Côn Luân Thần mẫu mặt mày hớn hở nhìn hần, nói.

“Bộ dạng lệnh muội thế nào?”

Vương mẫu hỏi, sau khi mở miệng liền nhanh chóng miêu tả bộ dáng vô lực của Tiểu Quỳnh Đồng về Linh Lung cho nàng một lần. Đến khi nàng miêu tả xong, thì một đoàn hòa khí của Vương Mẫu Đại Thần bỗng nhiên có chút biến sắc.

“Trương cảnh cảnh báo cáo lại ——”

Nàng nói:

“Ta thấy ngươi là một thân người - Ngươi có chắc muội muội của mình đã trưởng thành như vậy không?”

“Vâng!”

Lúc này, bỗng nhận ra chủ nhân Tây Côn Luân này có chút khác thường, lời nói cũng có chút khác thường.

“Thân người...”

Nhớ tới những lời Vương mẫu vừa nhắc tới, trong lòng lập tức “lộp bộp” một cái, có chút dự cảm bất tường.

Quả nhiên, vừa rồi Tây Vương mẫu vẻ mặt còn ôn hoà, nghe hần khẳng định xong, nhất thời sắc mặt liền trầm xuống. Yên lặng một lát, Vương mẫu mở miệng lạnh lùng nói:

“Thịnh hồ, ta không tin với thần lực của ngươi mà lại bị nàng lừa gạt?... Ài, thôi!”

Lúc này trên mặt Vương mẫu đã như bị băng tuyết, không mang theo một chút tình cảm, nói:

” Trương Tĩnh Ngôn, lệnh muội ta không nhìn thấy, lại bắt được một con yêu thú tự tiện xông vào vườn tiên. Muội có hứng thú gặp không?”

“... Nguyên gặp!”

Khi Vương mẫu nói ra những lời cuối cùng, vị Thần Quân vừa lên cấp Thần Quân này lập tức hiểu ra mọi chuyện. Cơ hồ trong nháy mắt, hắn đột nhiên cảm thấy, đó là nộ hoa loan phượng đang náo nhiệt ngập trời vừa rồi đột nhiên biến mất, toàn bộ Côn Luân dường như cũng yên tĩnh trở lại.

Đây không phải là ảo giác của hắn. Trước khi “yêu thú” bị mang đến, Tây Vương mẫu đã loại bỏ nghi thức mừng rỡ của chư thiên Cát Tường. Sau khi suy nghĩ một chút, liền có một lực sĩ cường tráng nâng một vật đặt ở băng nguyên trước đài ngọc Ô Phong.

“Người tự mình nhìn xem, đây là yêu thú ti tiện trước khi người đến đây, bản thân vừa mới bắt được.”

Trời đất huyền náo đã yên, vài ánh mặt trời sáng ngời từ xa chiếu xuống, trải qua băng nguyên ngọc đài chiết xạ, mọi thứ trong mắt mọi người đều rõ ràng. Lúc này người tỉnh lại là một cái lồng sắt không lớn, hàng rào đen nhánh sáng loáng. Trong cái lồng kia...

Giống như ba năm trước đây, khi ánh mặt trời sáng ngời, giống hổ mà không phải hổ, giống báo mà không phải báo, giống như lân bách lân, giống như một con kiến trắng như tuyết, không phải Toan Nghê, cứ như vậy nằm ngang ở trước mặt mình. Tuyết quang màu lông phản chiếu ánh nắng chói chang., Tán mát ra châu quang tuyết khí sáng chói, mơ hồ có hồng quang ly di chuyển không ngừng. Đôi sừng ngọc trên đầu vẫn đỏ như sen nhỏ, qua vài năm cũng không có dài ra. Dưới xương sườn vẫn là đôi cánh trắng nõn như thân hình; nhìn nó, ai có thể nghĩ tới đôi cánh non nớt như vậy, trước đây không lâu lại có thể đưa hắn bay qua được vùng nước mỏng manh hung hiểm kia.

Mặc kệ như thế nào, cảnh tượng quen thuộc trước mắt này phảng phất ngày hôm trước tái hiện, chính mình thậm chí lại nghe được thanh âm náo nhiệt ồn ào trong phố chợ La Dương ba năm trước; khác biệt duy nhất, chính là giờ phút này tiểu thú thần khí mệt mỏi, rũ mí mắt, phảng phất phong bế ngũ quan lục thức, không nhìn thấy hết thảy bên ngoài. Khi lòng buông xuống, lúc đó., Có thể cảm giác được lồng giam chấn

động, dưới hàng lông mi thật dài kia nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bên này, nhưng không có phản ứng gì cả, chỉ như một con mèo nhỏ bị bệnh, nghiêng người phủ phục, dùng móng vuốt gãi lên cái đầu nhỏ, ở trong lòng yên lặng ngủ gà ngủ gật.

...

“...”

Trong phút chốc, đối với việc báo động mà nói, phảng phất như màn đêm đột nhiên buông xuống, bên tai tất cả mọi thứ đều chìm trong trầm tĩnh. Lầu các trầm tĩnh, tuyết sơn yên tĩnh, chúng thần trầm tĩnh, vô biên vô hạn yên tĩnh bao vây xung quanh mình, rồi lại hướng bốn phía lan tràn... Trong hỗn độn vô biên vô hạn vắng lặng, lại có cái gì bén nhọn giống như kim đâm vào đáy lòng đau đớn.

“Tiểu Hồ Tiên...”

Tiên lộ khói bụi tầng thứ hai mươi một, mười một quyền di phạm tại tiên lộ tầng thứ mười một, kỳ duyên tiên ngẫu, thanh âm hai tháng xuân lưu mộng.

Kiểm cầu một người địch, trong khói vạn lự mình.

—— gọi là Ân...

“Yêu thú ti tiện?”

Vừa nhìn thú con trong lòng, bỗng nhiên bắt chuyện cảm thấy huyết khí toàn thân dâng lên, giống như đột nhiên bị người khác ghìm cổ, thở không nổi! Chỉ trong nháy mắt, trong lòng hắn đã chuyển qua vô số ý nghĩ.

“Vương mẫu Đại Thân, không biết...”

Nhanh trí bức ra rất nhiều lí do thoái thác, lúc tỉnh lại nhìn sắc mặt Tây Vương Mẫu, lời đã đến khóe miệng liền đột nhiên cùng đầu lưỡi kết thúc. Hơi lấy lại bình tĩnh, hắn liền vứt bỏ tất cả nghi thức phức tạp, ngũ thể đầu đất, phủ phục trước mặt Tây Vương Mẫu. Hắn lấy đầu chống đất, ở trên mặt đất lạnh lẽo băng, “Phành phành” vài tiếng, sau đó ngẩng đầu khẩn cầu:

“Vương mẫu dung, tiểu yêu trong lòng ngài nói, kì thực từng có đại ân đối với ta. Không biết Vương mẫu như thế nào mới có thể tha nàng ta được? Nếu có thể, tiểu tử nguyện hy sinh một thân tiên tước thần vị này, đổi lấy tính mạng của nàng!”

Đại thần vương mẫu cao cao tại thượng, khi nghe được những lời này thì hơi kinh ngạc, con người xoay chuyển, không nhìn được tò mò nhìn về tiên nữ lả lướt hoa nở rộ trên bầu trời kia, nghĩ thầm, liệu có phải tình cảnh có khác biệt gì hay không, phá hỏng hứng thú của thiếu niên này không.

Một ý nghĩ lóe lên, nàng liền cười nói với thiếu niên quỳ trên mặt đất:

“Trương Thần Quân, thôi. Người cũng không biết quy luật của Tây Côn Luân này như núi... Niệm tình người mới lên Tiên Lộc, bốn tọa cũng không ngại mở một mặt lưới, như vậy đi, muốn cứu tiểu yêu, cũng không cần người có thần vị Tiên tước gì; người chỉ cần đấu pháp với ta một trận. Nếu có thể chịu đựng được hơn nửa khắc, ta cũng không ngại tha cho tiểu yêu này một mạng.”

“Chỉ là cái gì?”

Người tỉnh lời trong lòng cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi, lại chỉ cảm thấy mặt đất dưới gối bỗng nhiên chấn động!

“Ầm, ầm ầm, ầm ầm...”

Trong lúc nhất thời trời đất rung chuyển, cảnh vật trước mắt giống như đột nhiên đều chuyển động.

“Chẳng lẽ đấu pháp bắt đầu?!”

Một ý nghĩ hiện lên, tỉnh lại đang định đề phòng, chợt thấy Vương mẫu thông dong xuất trần nghiêng tai hướng phía tây lắng nghe, không để ý tới hắn nữa. Thấy vậy, tỉnh lại cũng biết có biến, vội vàng quay mặt về phía tây xem kỹ —— vừa nhìn, hắn chính là giết nãy mình!

Nguyên lai, lúc này rìa Tây viên một mực tĩnh mịch kéo dài tuyết sơn, lúc này như sống lại; ngọc lĩnh tuyết mạch vốn lắng lặng phản xạ quang mang mặt trời, theo đầu gối rung động rầm rầm, như từng đạo ngân xà vũ động lên., Hình như chỉ là

giữa râu ria, sông núi đè ép nhau, hoàn toàn thay đổi bộ dáng ban đầu. Một chút tiếng vang thanh thúy vang lên, lại từ sâu trong dãy núi phát sinh, đảo mắt liền mở rộng thành hiệp nghị giữa thiên sơn vạn sông., Giống như thiên quân vạn mã, âm âm không dứt, càng ngày càng vang lớn. Trong tiếng vang dữ dội này, ngàn vạn khối tuyết từ trên nham mạch nơi cư trú ngàn vạn năm thoát ly, tiền bộc ùn ùn đánh tới trước mặt chúng nó.

Tuyết lở! Vô số khối tuyết nhả nheo mặt tuyết, phản xạ ánh mặt trời sáng lạn, sụp đổ tróc tách, bay xuống như mưa. Nhất thời trong thiên địa giống như phá vỡ ngàn vạn tấm gương, ngàn vạn đạo hoa quang tán mát bốn phương, chói mắt như mù.

“Chẳng lẽ Côn Luân cũng có thiên tai sao?”

Trong tuyết lở âm âm, tĩnh lại suy nghĩ như vậy. Một ý niệm chưa dứt, hần liền nghe thấy trong tiếng tuyết lở như lời xa chạy, bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to nặng nề:

“Vương mẫu!”

“Người muốn đầu pháp? Không cần tìm người khác!”

Tiếng gầm rú trầm thấp từ tuyết sơn sụp đổ cuộn cuộn truyền đến, như sấm rền rơi ở huyền viên cảnh sắc ôn hòa này. Lập tức chấn động tới mức mây tan thành mây đỏ, hỗn loạn không chịu nổi! Tán Hoa tiên nữ ở trên trời uyển chuyển tiêu dao, không bị tuyết lở lúc trước dọa ngã, sau khi nghe được tiếng gầm rú nặng nề này lại kinh hãi từ trên không nhao nhao rơi xuống, chạy tán loạn khắp nơi!

“Ha ha...”

Cũng không biết đó là người phương nào, đã thấy Tây Vương Mẫu ngửa mặt lên trời cười một tiếng, váy gió giật, nghiêng nhiên nói với trời phía tây:

“Đại Bàng Minh Vương, từ khi ngươi cùng thiên địa sinh, tôn sùng ở Côn Luân Tây Thiên — sao đột nhiên chán ghét, muốn đi tịch diệt chi phương?”

Vương mẫu tao nhã nói năng vô cùng lại vô cùng tàn nhẫn!

“Hừ...”

Vương mẫu vừa dứt lời, một tiếng rên lại như cự thạch từ phía tây đập tới, ngay sau đó là liên tiếp cười dài cuộn cuộn, theo lời nói hào hùng chấn động tuyết sơn hoa viên:

“Tây Vương mẫu, người thật kiêu ngạo! Lại nói, Quỳnh Đồng diệt nữ của Luân Hồi bàn kia, bốn vương còn chưa đi, chính là muốn du ngoạn thì đã sao? Ngược lại, Tây Vương mẫu người, Đại Bằng ta mấy vạn năm qua một lần khiêu chiến, nhưng lại không chịu động thủ với ta. Trước kia cho rằng muốn ta, hôm nay nhìn lại lại la hét muốn đầu pháp với một thằng nhóc vặt mũi chưa sạch —— người xấu hổ hay không?”

“A... Thì ra là thế.”

Tây Vương Mẫu nghe vậy mỉm cười, nói với Tây Thiên:

“Tuyết Sơn Bằng Vương, vậy xin mời!”

Phảng phất như một tiếng chú ngữ kỳ diệu, Tây Vương mẫu vừa dứt lời, phía tây chân trời rung chuyển không thôi tuyết sơn bỗng nhiên hành động ừ ừ, nguyên một đám cự nhân như tuyết nón ngọc giáp, từ trong đại địa đột nhiên đứng lên, thổi kèn hiệu gió lạnh, giờ hắc mâu của sông băng, âm âm đi tới bên này. Ở sau lưng cự nhân tuyết sơn này, trong thiên địa lại là quang hoa đại thịnh, phảng phất kiêu dương rơi vào phía sau núi tuyết, chiếu sáng một mảnh trắng lóa. Sau khi chuyển động, thần binh người khổng lồ kỳ dị liền tiến tới gần vườn canh, nhìn lên thân hình nguy nga khổng lồ của chúng nó, bất luận là cái nào cũng có thể đem vườn băng bạch ngọc treo trên cao nện nát!

Thấy tình thế nguy cấp như vậy, hần lập tức trả lời, vừa định rút kiếm hộ vệ, lại nghe thấy tiếng cười khẽ của Vương mẫu, chân ngọc chỉ nhẹ nhàng đập một cái, nhẹ nhàng linh hoạt đặt chân lên không trung, trên bầu trời bay xuống vô số tia sét., Giống như tử điện kim xà, dây dưa với nhau chạy tới những ngọn núi tuyết. Chỉ trong nháy mắt, những ngọn núi tuyết cao chót vót như mây tan như tuyết gặp nước màu, đảo mắt đã bị nổ thành mảnh nhỏ! Từng người khổng lồ núi tuyết chạy

chôm, trong phút chốc biến thành vô số tuyết đá vụn thật nhỏ, bay múa đầy trời rồi chìm xuống trong thiên sơn vạn khe!

“Hồng...”

Thần tốt Tuyết Sơn đảo mắt vỡ nát, sau lưng kia hào quang chói mắt, bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm nhẹ, giống như thú bị vây, sau đó liền thấy một vật bay lên., Cánh như xoay chuyển, mang theo thanh âm phong lôi che khuất bầu trời mà đến. Trong nháy mắt, bầu trời vốn rộng lớn vô biên lại đột nhiên trở nên dữ tợn, ánh sáng mặt trời vốn tỏa ra vạn dặm trong nháy mắt đều đổi thành cánh chim rực rỡ hào quang của thiên địa thần cầm, mang theo tiếng sét vang rền, đại bàng Minh Vương triều bên này đánh tới, thế như vạn quân!

Lại nói, Tây Thiên Đại Bàng Minh Vương vốn tướng hoàn chinh, cũng không nói rõ. Thời gian quá hoa, nếu như nhìn quá nhiều, tất nhiên mù hai mắt. Bất quá, sau đó, hắn lại nhìn thấy rất nhiều “Minh Vương”, tán lạc ở bốn gian... Tây Vương mẫu vẫn bình tĩnh thong dong, khi ánh sáng mạnh của Tây Thiên cuốn tới, vẫn như cũ chỉ đạp nhẹ chân phải, bất quá đột nhiên, thân thể cánh chim ngập trời kia liền âm âm giải thể!

Khi đó, lúc mở miệng xem ra, tựa hồ Thần Tôn từ xưa cũng giống như phạm vật trên thế gian, lúc ấy tận mắt nhìn thấy, giống như trước kia chính mình nhìn lảng giềng giết gà, trong chốc lát lông vũ tản ra bốn phía., Máu thịt bay tứ tung! Thế là, không đến chốc lát, Phong uyển này liền màu máu như nước chảy thành biển, khắp nơi đều là sông suối máu đỏ tươi nóng hổi thành! Nếu như nói, nguyên bản thần địa của 《Phong Tiên uyển Côn Luân》 này là màu trắng noãn của Băng Thanh Ngọc, vậy lúc này trong mắt tràn ngập màu đỏ kinh tâm động phách!

“...”

“Ách...”

Tuy đã trải qua vô số lần đại chiến thảm thiết, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đặt chân lên dòng sông máu chảy hội tụ thành thịt, không ngừng cảm thụ dị vật kia bị vấp chân, trong mũi lại

ngửi thấy mùi máu tanh trầm trọng, tỉnh lại không nhận được cảm giác một trận buồn nôn; nếu không phải định lực siêu việt, giờ phút này hẳn tất nhiên phun ra. Cho tới lúc này, hẳn mới đột nhiên minh bạch, vì sao vừa rồi vương mẫu nói với hắn muốn phóng thích Quỳnh Đồng muốn đấu pháp với nàng, sẽ có biểu tình cổ quái như vậy.

“A!”

Đang lúc hắn nghĩ đến kinh hồn bạt vía, lại nghe trong lúc nói cười giết Vương mẫu tiên tôn giết tiên diệt thân, hướng hắn cười lặng lẽ, nói:

“Trương Thần Quân, ngươi còn muốn đấu pháp với thiếp thân sao?”

Chỉ chần chừ trong chốc lát, đã đủ cho người ta nảy sinh ý nghĩ. Khi nghe thấy, muốn nói lại thôi, trong lòng Tây Vương Mẫu lại có chút hối hận.

“Thôi...”

Nàng muốn nói:

“Ta thử hắn như vậy quả thật có hơi quá đáng. Rốt cuộc trong thiên địa này có mấy vị Thần Tôn, tận mắt thấy ảo cảnh vừa rồi còn dám ra tay với ta? Huống chi thiếu niên này tuy pháp lực ngất trời, nhưng nếu dốc toàn lực phát huy, không kể kỹ xảo kinh nghiệm, ngược lại cũng ngang hàng với bốn tọa. Chỉ có điều tâm cảnh của hắn, đại khái vẫn là phạm nhân... Aiz!”

Nghĩ đến đây, nàng có chút tự trách:

“Thật ra đứa nhỏ này không tệ, đang có thể hàng phục nha đầu lớn. Sao ta phải khỗ diễn như vậy? Thật là tự mua dây buộc mình!”

“Khụ... “

Đang lúc Tây Vương Mẫu cảm thấy hối hận, lại không phòng bị thiếu niên vừa gặp người kia, đột nhiên ho khan một tiếng. Vương mẫu vừa nghe xong, vội vàng nói:

“Nguy ra: chẳng lẽ ngươi thấy ta vừa rồi quá máu tanh, trong lòng không đành lòng? Nếu thế, chúng ta không so cũng được.

Chúng ta...”

“Tây Vương Mẫu” còn chưa thảo luận từ xa, chợt nghe thấy thì bừng tỉnh nói :

“Vương mẫu tại thượng, thứ cho tiểu tử vô lễ, cái này liền cả gan thử một lần!”

Lời còn chưa dứt, tân Tấn Thần Quân đang cầm kiếm đột nhiên rút kiếm, nhân kiếm hợp nhất, như bão táp cuồn cuộn trên đất bằng, cuốn theo vô số tinh mang điện quang, đánh về phía Vương mẫu gần trong gang tấc!

“A!”

Mà mới nhìn thấy thế tấn công hung hiểm như vậy, Tây Vương Mẫu hít vào một hơi khí lạnh, nhưng chỉ chớp lát sau, trong lòng nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Đúng là si ngốc...”

Đối mặt với mũi kiếm thế như chẻ tre, mặc dù chỉ là trong gang tấc, cuốn theo vô tận linh cơ, nhưng đối với Tây Thiên chúng thần chi trưởng mà nói, lại có rất nhiều thời gian. Giống như vừa rồi đối phó với “Đại Bằng Minh Vương” mạnh mẽ vô cùng kia, Tây Vương Mẫu chỉ nhẹ nhàng điểm chân, thiếu niên anh dũng tiến lên trước mắt liền tan thành mây khói!

... Đầu tiên là tay, hai tay bỗng nhiên bị cắt đứt, cánh tay mang theo thần kiếm lăn qua một bên. Sau đó là hai chân, không có bất cứ dấu hiệu nào đột nhiên đứt rời. Trong chớp mắt, lại có một cỗ Ly Hỏa vô danh bùng lên dưới thân, một mực bốc cháy lên!

Cốt nhục rời rạc, thời điểm liệt hỏa thiêu thân, một thiếu niên vinh quang để ý tới Côn Luân Thần Quân, đã trải qua nỗi thống khổ do bàn tay đứt chân đốt lửa đốt cháy. Nhưng ở trong ngọn lửa phun ra nuốt vào máu vẫn là vẻ mặt ngoan lệ bất khuất. Đau đớn trí mạng so với chết còn thống khổ hơn; nhưng lúc này hắn lại cắn răng, dùng chút thần trí còn lại bay nhào về phía trước.

Cuối cùng, khi cuối cùng đánh tới bên cạnh Vương Mẫu chỉ còn vài phần, trong một làn khói mỏng, sinh mệnh của người

kia rốt cục cũng biến mất hoàn toàn; sau đó bị một cơn gió quét ngang qua làm cho tan thành mây khói, không còn chút dấu vết nào... Lúc này, bỗng nhiên trên mặt đầy nước mắt...

Không nhắc tới bầu trời, lại ôn lại nhân gian.

Hai tháng cuối, La Phù sơn, đậu phộng, quần thiên bay loạn. Mặc dù bốn mùa dài xuân động thiên phúc địa, cũng có thể cảm nhận được dương khí hòa dương thái đông tới xuân giá lâm. Vì vậy cây nảy mầm, nhụy hoa nở nà, phảng phất chỉ trong một đêm, La Phù sơn xanh um kia liền bộc phát ra rất nhiều sắc hoa xán lạn, trắng trẻo, trắng trẻo., Màu đỏ nhạt, màu vàng non, xanh tươi, từng chùm từng chùm điểm xuyết tại Thanh Sơn Bích Lĩnh, làm cho La Phù Sơn nguyên bản thư sinh như lụa xanh kia, đảo mắt biến thành một khối khăn bông của tiểu cô nương, rực rỡ pha tạp, toả ra khí tức thanh xuân vô cùng mạnh mẽ.

Mà mưa xuân tháng hai, nói thì liền. Ánh mặt trời vừa mới sáng tỏ còn thấp sáng vô số sắc núi tươi đẹp, đảo mắt chính là mây khói hợp, mưa bụi tí tách. Nhất thời vô cùng vô tận sơn sắc, liền bị mưa xuân che dấu phía sau một tầng lụa mỏng mờ lung., Đáp ứng câu “Vân mờ mưa nhỏ vô hạn, mây cùng núi xanh nhạt không phân biệt câu kia. Lúc này sâu trong dãy núi hoang vu mờ lung, tòa thạch nhai trống rỗng của ngàn điều thạch nhai, bùn mới ở bên tổ yến cũng bị hơi nước ẩm ướt vài phần. “Bên tổ Yến Tử vũ mang nước bùn, trong tiếng lục lưu mưa như khói. La Phù sơn tháng hai xuân này a, động cái nào cũng là câu thơ.

Hơn nữa, tổ yến mới này ở La Phù sơn Thiên Điều nhai, tự nhiên tọa lạc tại thượng thanh danh trong mấy năm gần đây tươi sáng lên ở Tứ Hải đường. Bất quá tự gặp kịch biến, sau khi thạch đường trùng tu, người trong sảnh liền lần lượt rời đi., Từ đó về sau, vách đá Thanh U thạch đường không thiếu sinh cơ này, có chút tịch mịch. Thường ngày, trừ ngẫu nhiên có Thượng Thanh đạo nhân đến đây thu dọn thạch cư, trên Thiên Điều nhai này không có dấu chân người. Mà thiếu đi sự uyển chuyển cần cù tu tiên của nữ tử trong Tứ Hải đường ngày thường., Cỏ xanh bên ngoài bãi đá Thiên Điều Nhai này dần dần chiếm lĩnh lãnh địa chủ nhân thạch ốc, thạch bình ngày

xưa trơn bóng sạch sẽ, hiện tại một mảnh cỏ dại, ở giữa bay múa con bướm thật nhỏ, càng tỏ ra Tứ Hải đường này cô đơn.

Lại nói ngày hôm nay, trước Thiên Điều nhai yên tĩnh này, ở đường núi uốn lượn vắng vẻ ít dấu chân người, xa xa đi tới một người!

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất quyền Nhị Thập Nhất tại nhân gian, Đệ Nhị Chương Thập Nhị Thải Mai thê Hạc Tử, một chén Thủy Viên Sơn xa xa.

Người tới từ sơn đạo kia, chính là người đã mở miệng.

Từ lúc rời khỏi Côn Luân, hắn đã đi tới con đường la phù sơn mà cây xanh khói xuân khói bao phủ. Khác với lúc đi, lúc trở về hắn chỉ lẻ loi một thân một mình. Nhưng đối với hắn mà nói, điều này có gì lạ đâu? Hắn nhớ rõ, từ khi ở Côn Luân, mình hòa ái với Vương mẫu công chúa lương thiện cầu được tiên dược có thể làm cho phản hồn phục sinh lại hồn., Quỳnh Đồng muội muội cùng đi với hắn liền được Tây Vương nữ nhìn trúng, lưu lại bên người nàng tu tiên luyện đạo. Mặc dù mình và Quỳnh Đồng lưu luyện không rời, nhưng có cơ duyên to lớn khó có được như vậy, hắn sao có thể ngăn cản? Hắn không chỉ không thể ngăn cản, còn vì Tiểu Quỳnh Đồng có tiên duyên tốt như vậy mà cao hứng.

Không chỉ có Quỳnh Đồng ở lại Côn Luân, trong Tư U Minh Giới mình luôn đi theo Quỷ tốt Đinh Giáp, Ất Tàng, còn có Lam Thành Lam thái đã tử nạn, cũng đều được Tây Vương nữ nhìn trúng, lưu lại trên Chuyển Sinh Kính Đài làm thần lại tiên quan trông coi chiêu hồn tiên phiên. Lam Thành kia, đã nhận ra rằng hắn chỉ có thể tu thành quỷ tiên, không ngờ bây giờ lại thành thượng tiên của Côn Luân tiên giới, sao có thể không cao hứng cho hắn?

Mà ở bên ngoài những chuyện vui này, đối với hắn mà nói, trọng yếu nhất là biết được nguyên lai là đối với Tây Vương Nữ ở Côn Luân tiên giới, phải cho Tuyệt công phục sinh, chỉ là tiện tay của nàng mà thôi., Ai nấy đều nhớ rất rõ ràng, vị Côn Luân tiên tôn này nói vô luận là thần tiên hay bá đạo khi trời lóe sáng, nếu bị thần binh bá đạo như vậy đánh trúng, tuyệt đối không thể xoay chuyển tình thế. Song làm giặc tuyệt

ứng thiên, vốn đó chính là khí tức Hàn Linh của Tuyết Sơn., Hồn phách thanh hòa của Mai Hoa ngưng tụ thành, tụ có hồn, tán mà vô hình. Mệnh phách kia vốn không dễ chôn vùi như vậy, mà tuyết ứng lại từng có cơ duyên xảo hợp, đạt được Thủy chi tinh phách lưu lại trong cơ thể., Thủy mộc tương sinh đúng là thích hợp, âm thầm vô tình đúc thành Bất Diệt Tiên Thân. Nếu không phải thiên địa hạo kiếp vạn năm khó gặp xuất hiện, sinh cơ của nàng tuyết khó có thể đoạn tuyệt. Bởi vậy, hiện tại chỉ cần mở miệng đem chí bảo tiên dược của Tây Côn Luân “Khôi Hồn Tinh” để kéo dài thời gian, sau đó lại theo sự dạy bảo của Tây Vương nữ mà thi dược thì có thể cứu được nàng trở về!

Những thứ này có lẽ là thật hay giả, chỉ là hư thật hay giả. Nhưng giờ phút này tứ chuyển phù du lại thông báo tin chắc chắn không thể nghi ngờ, hẳn cảm thấy, từ Tây Thiên Côn Luân trải qua những chuyện này, mỗi một khắc mỗi một màn đều tươi sống rõ ràng, chân thực được phát sinh chỉ mới ngày hôm qua.

Nhàn ngôn tạm lược, chờ hẳn trọng thượng La Phù, cũng không để ý gì khác, một cước liền chạy tới Thiên Điều nhai tứ hải đường.

Đến lúc tỉnh lại, hẳn đứng trên sườn dốc bèn đặt chiếc hộp tiên dược mà mình vừa cầu từ Côn Lôn xuống, lại đưa tay vào cạnh góc tường lấy được cái cuộc hạc, bắt đầu cuộc xới cỏ hoang trên bãi đá.

Lúc này trên thạch bình ở sườn núi Thiên Điều, trải qua hơn nửa năm gió táp mưa sa, sớm đã không thấy diện mạo như trước. Trên bãi đá bao trùm bùn mùa xuân khắp nơi. Phương đã xâm nhiễm, liền ngay cả trong Tụ Vân Đình che gió che mưa, trên bàn đá ghế đá kia cũng tích không ít bụi đất, sinh ra không ít cỏ xuân: Mỗi khi có gió núi thổi qua, trên đình thảo nguyên kia liền đồng loạt lay động bóng cỏ, thập phần hoang vu.

Vì vậy đường chủ Tứ Hải trở về, liền chinh đón lại cảnh sắc hoang vu trước mắt, mở ra một con đường. Sau đó lão liền ngự kiếm bay lên, phóng ra một áng mây, phóng ra tuyết vào thân

thể cô tuyết băng của mình. Đến trước vách núi băng trên trời cao, mở miệng nói là vung tay lên, thu hồi pháp trận Lô quan mà mình bố trí, tiến lên ôm thân thể tuyết thoải mái như đang ngủ, xoay chuyển tứ hải đường trong cơn gió trời thổi ngang dọc.

Chờ trở lại trên vách đá, bắt chuyện đặt thân thể tuyết thích mềm mại lên tấm thảm cỏ xanh trước suối lạnh ở vách núi, sau đó quay người trở lại trong phòng, ôm ra hộp bạch ngọc hình chữ nhật., Chuẩn bị thi dược cứu chữa cho Tuyết Linh. Lúc này chính là buổi sáng, ánh mặt trời sáng ngời chiếu từ trước núi vào, chiếu sáng chiếc hộp bạch ngọc dài trong ngực hắn. Trong ánh mặt trời xán lạn, Mai Linh đem đóa hoa sen băng trong bụi cỏ lại càng nhẹ nhàng như một đóa sen trắng nở rộ trong nước xanh.

Ôm hộp ngọc, tĩnh ngộ rồi trông trước mặt tuyết. Lẳng lặng quan sát đôi má uyển chuyển mềm mại của cô gái, một hồi lâu không nói gì, âm thầm cầu khẩn. Sau đó hắn nhẹ nhàng cúi người xuống, cẩn thận mở hộp ngọc ra. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, linh dịch lóe lên ánh vàng rực rỡ từ trong hộp chậm rãi đổ ra, lẳng lặng chảy trên người Tuyết Nghi.

Khi tiên dược khởi tử hồi sinh trút xuống, trong Nhật Quang Kim Ảnh ở Thiên Điều nhai trước mặt này, bỗng nhiên hiện lên vạn điểm ánh vàng, giống như ánh nắng mặt trời xuống hồ gợn sóng, phù quang hóa vàng, điểm điểm ánh vàng đan vào nhau thành một cột sáng chói lọi, chậm rãi chảy xuôi ở bên cạnh Tụ Vân đình này., Vốn Bích Thảo của Băng Tuyết Mai Linh đang nằm trong đám cỏ xanh bỗng nhiên hóa ra một gốc hoa mai. Cành cây khô mâm gấm yêu kiều lấp lánh ánh xanh biếc, bên trong nụ hoa là một nụ hoa, đang đứng duyên dáng ở bên cạnh suối nước lạnh trước đình. Cây mai bỗng nhiên hóa thành phẳng phất như cách một tầng băng vụ, mặc dù trên đầu ánh mặt trời rực rỡ., Mắt thấy nó nhưng vẫn mơ hồ như trắng trong nước trong gương. Cành lá xanh biếc kia lượn lờ theo làn gió, thân cây nhẹ nhàng kiều diễm, trên cành có từng đoá từng đoá mai vàng nhạt mang theo tuyết phiến trong suốt, nhẹ nhàng chập chờn trong gió như muốn kể ra.

Thấy tuyết rơi bỗng nhiên hóa mai, bắt chuyện cũng không có chút nào kinh dị. Bởi vì hần nhớ rõ, Côn Luân, Tây Vương Nữ kia từng dặn dò, Tuyết Diệp cô nương dù sao cũng gặp đại kiếp nạn, nhất thời không thể triệt để khởi tử hồi sinh. Hiện tại Tuyết Nhập chỉ có thể được Phản Hồn Linh Dịch trợ giúp, trước hóa về bản hình, nhờ động thiên có cơ trí cẩn thận tâm bổ, ít thì mấy tháng, lâu thì hai ba năm, nhất định có thể trở về hình nữ.

Vì vậy sau này những ngày, hần bắt chuyện liền ru rú trong nhà, mỗi ngày đều ở suối đá trước suối nước lạnh bầu bạn với cây hoa mai linh này, cẩn thận che chở, không dám lười biếng.

Thời điểm tuyết hợp hóa mai, thời tiết đã vào ba tháng, chính là xuân cảnh như khói, trước Thiên Điều nhai, cảnh liễu bay như tuyết trắng, hoa đào rơi như mưa. Bất quá, mặc dù cảnh xuân này lãng mạn, sắc núi khôn biên, bắt chuyện cũng vô tâm du lịch chơi đùa. Đến ba tháng, nhớ lại cổ giáo dục kia., “Mai tương sinh”, mỗi ngày sáng sớm liền lên, bỏ cuộc nhỏ, công giỗ trúc, đầy núi đi tìm măng chưa rút đốt. Lúc này cây trúc sinh cơ thịnh nhất, mở miệng nói mỗi lần tìm được một nhánh, đem chúng nó cẩn thận đào ra, mang theo bùn đất đặt vào trong cái sọt, trở lại Thiên Điều nhai, liền đem chúng nó dãi ngã trước tự đình sườn núi.

Vào thời điểm này, Trương đại đường chủ khắp núi Tầm Trúc măng kia, cũng giống vị đồng môn kia, vị Điện Nhân Bảo trước kia tầm bảo đến tẩu hỏa nhập ma. Những ngày qua hần tầm trúc chủng, thật sự không sợ sơn cao nam hiểm, mỗi lần tìm được phế ngữ quên, có khi là bất tri bất giác, đã là Nguyệt Thượng Đông Sơn, sắc đen sì (cắm thư) đầm đìa, hần vẫn công cái giỗ trúc xuyên qua rừng sâu núi thẳm kia, tự theo ánh trăng tìm trúc, không biết mệt mỏi, quên mất đường về.

Mà trong ba tháng, hần tìm được măng tre, sinh cơ dào dạt nhất, thường thường chỉ trong một đêm, liền liên tiếp sinh trưởng, dài đến vài tấc. Vì vậy, ngay trong lúc hần khổ tâm không biết mệt mỏi như vậy, buôn bán, đã đến tầm nửa tháng, trên sườn núi trước Thiên Điều sơn, bất tri bất giác đã trồng đầy trúc nhỏ; mỗi khi gió mát từ từ tới, cát bụi trên núi trúc

rung động, thì trong dãy núi đối diện lại vang lên tiếng thác nước chảy không nghe thấy nữa. Đúng là:

Thâm sơn vài lần trở về đình đình thảo lục? Mai Tiên vừa tới Lĩnh Vân Nhân.

Nguyện vọng có thể tôn sùng nhan sắc núi, tu được hoa mai kèm Túy Tiên.

Cuộc sống cứ như làn nước trôi qua giữa ngón tay, bất tri bất giác đã tới tháng tư Mộ Xuân. Trong hai tháng này, Tứ Hải đường chủ cô phụ mùa xuân tươi đẹp, khi rùng rúc trước núi chỉ dừng lại trên Thiên Điều nhai, nhàn nhã tự tại. Mỗi ngày trong ánh xuân, đối với một làn khói lục liễu, ngắm vàng trắng khuyết hoa mai., Nằm trên một gối thúy trúc, cùng với cây mai duyên dáng yêu kiều, trái lại cũng thanh thản nhàn nhã. Ngẫu nhạc, hần cũng hồi tưởng lại những dung nhan uyển chuyển đa tình kia, hoặc hồi tưởng lại những giọng nói ngây thơ đáng yêu của Tiểu Quỳnh Đồng kia, vì vậy mỗi lần buồn cười, cho đến khi vui vẻ... Tất cả những thứ này, chính là niềm vui thú lớn nhất trước khi hần trở về tuyết.

Còn trong Dương Xuân Yên Nguyệt, Lão Long Quân tứ thiếu gia kia cũng dẫn theo Phong Vũ tới. Bây giờ ông ta cũng biết tình cảnh thức thời, nhưng thúc thủ vô sách, chỉ có lời tốt an ủi, còn kịp báo cháu gái mình tiến triển tĩnh dưỡng ở Đông Hải. Còn lão Long Vương ham rượu, sau khi Nam Hải đã quyết định lại ra về xưa cũ., Mỗi khi trở về luôn mang theo nhiều rượu ngon. Vì thế hai người một già một trẻ này, liền ở trong tụ vân đình đối tửu, lần lượt từ mặt trời ngả về tây, ráng chiều chiếu rọi, uống thẳng đến trăng di giữa trời, lúc này lão Long Quân mới say mềm trở về. 《gom góp đan xen, nói chuyện vui vẻ, nghiêm nhiên cắt rề.

Trong thời gian này, hần cũng mở miệng chào hỏi, ngoài việc tận lực tận lực ở trước mặt cha mẹ tận hiếu, còn nhắc nhở cũng đi vào thành Kính Châu tìm lão sư phụ họ Phú, lão tiên sinh giúp mình thi hành quan lễ. Bất tri bất giác, năm nay hần đã là hai mươi tuổi, chính là năm Miệng Quan Lễ, từ đó về sau, hần tuyên bố sẽ chính thức trưởng thành. Sau khi quan lễ, hần cuối

cùng cũng đã có tên của mình. Lúc đó trầm tư thật lâu, cuối cùng cũng viết được hai chữ:

“Gặp Tiên”.

Cái biệt danh kia, tạm thời nghe thấy cũng không yên lòng, liền cầm “Tứ Hải đường chủ” cho đủ số.

Mà quay về trong thành Tùng Châu, hắn cũng biết Nhụy Nương giấu giếm trong Hoa Nguyệt Lâu. Đến khi hắn biết được, mỹ nhân kia vui đầu vào đất vàng, đã hơn nửa năm; nhớ lại chuyện cũ, cũng không khỏi thổn thức. Vì vậy trong mấy ngày ở Ung Châu, hắn cũng không để ý chút nào thân phận, chuẩn bị rượu và tiền giấy bạc, bị người chỉ điểm, đi tới vùng mộ địa Đông Thành tế hồn an dân.

Vào lúc nhụy Nương, chính là hoàng hôn, trên đầu thành phía tây ánh dương chiếu đến, bóng mờ mờ ảo ảo, tăng thêm vẻ bi thương. Trong ánh tà dương phản ánh, chờ vị Nhạc công Hoa Nguyệt Lâu ngày trước đi tới trước mộ, đã thấy mộ cây đã đung, trên cỏ dại um tùm, lẻ loi hoang vu. Đối mặt tình cảnh này, lại nhớ tới dung nhan kiều mị như hoa ngày xưa, liền không thắng nổi bi thương.

“Gói cũ chôn hương nơi cỏ ly khai, hôm nay đối với hoàng hôn nghe ô đề; tang thương mấy kiếp cương vẫn lục, vân vũ ngàn năm năm mơ còn nghi.”

Đối mặt núi hoang cỏ dại, tai nghe tiếng Nha về nỉ non, lúc này nhớ lại mình ngày xưa ở hoang ngoại nói thơ, liền bừng tỉnh như sấm sét. Thương lương tình tấm lòng đầy phán đoán, lúc tỉnh nói cũng ở trước mộ Nhụy Nương, chấm mực bút viết xuống giấy viết một bài văn, ở trong tàn cảnh tà dương kia thiêu đốt, làm hiến tế cho mình.

Thơ viết:

Cung tang lễ nàng tang khói sương lạnh. Hằng cung khóa cửa vắng lặng ngày trước.

Lộ xây Bích Trúc ngâm đề đề, gió xuyên qua mạng nhện thúy trúc.

Để lại Ngọc Nhị Di Thi ở đó. Đình đình chứa huyết tồ.

Có lẽ, theo một ý nghĩa nào đó, Nhụy Nương đối với lời đồn năm đó, mang theo một số tượng trưng nữ thần bí nào đó thành thực, tràn ngập hấp dẫn lúc ban đầu. Mà theo một luồng khói xanh trước phần mộ của Nhụy Nương tan biến, cuối cùng cũng đã cáo biệt thời đại thiếu niên ngây thơ và ngây thơ của hân.

Sau đó từ khoan châu trở về, trở lại trên Thiên Điều nhai, mỗi khi vào đêm tối ánh trăng như nước, bắt đầu nói cũng tại ánh trăng hạ một chén rượu tinh mỹ trước mai nhật, sau đó liền ở trong hư ảnh Bà Thiên thổi nhẹ sáo ngọc. Đêm tiếng sáo mờ mịt xuất trần quanh quần khắp sườn núi. Khúc nhạc được thổi ra, liền châm đầy rượu ngon, ở dưới hoa dưới trăng chè chén, sau đó lại là một khúc sáo nhỏ u tĩnh mịch, luôn kèm theo hoa mai cho tới bình minh. Lúc thổi không lời, lúc tấu đều sợ hãi hoa tâm.

Kiếp sống như thế, có thể nói là siêu trần thoát tục, tình thú phi phạm, chỉ là tạm thời vô âu vô lo như thế, nhưng tình nói trong đáy lòng giống như có một bóng đen phát phơ không đi, như che phủ bầu trời đêm, làm cho hân có chút cao hứng không nổi.

Đến trung tuần tháng tư, đúng vào ngày ngắm hoa trước suối, hay là cảm thấy tâm thần bất định, bỗng nhiên con hạc đá đối lập trong miệng Tứ Hải đường, bỗng nhiên phát ra hai tiếng bén nhọn, còn bay ra từng sợi khói trắng!

“Phi Vân đỉnh có việc gấp chiều hay sao?”

Hiện tại Đường chủ Tứ Hải đường địa vị phi phạm, ngay cả chương môn Thanh Hà chân nhân quen biết cũ cũng không dám tùy ý triệu kiến. Như vậy, hân mới mở miệng, nhìn vào khói xanh không ngừng tràn ra từ trong mỏ hạc, trong lòng càng thêm thấp thỏm bất an!

Tiên lộ khói bụi khói bụi số hai mươi một, số hai mươi một ở nhân gian có mấy khói bụi, ba chương Hỏa Chiến tướng quân số mười ba, Mã Sắc Tiệt Vân mới có.

Một nhóm người chỉnh sửa vạt áo, lập tức bị thương hoảng sợ.

Lúc này Phương say mê, bất giác Trung Nguyên Nhật Nguyệt Vong.

—— gọi là Ân...

Chờ đến khi tỉnh lại vội vã chạy tới đỉnh Phi Vân, đám người Thanh Hà từ sáng sớm đã đứng đợi trên quảng trường ở Thanh Quan bên ngoài. Sợ là tình thế khẩn cấp, lúc này gặp nhau cũng không có ý chấp tay nhượng bộ khách sáo, Thanh Hà liền đưa một chiếc khăn lụa trong tay cùng với lên tiếng.

Thanh Hà đưa khăn lụa này, nguyên bản là màu trắng, hiện thân nửa dơ bẩn, xem ra bản thân đã từng nhận không biết bao nhiêu tay bao nhiêu người. Chờ lúc từ tay Thanh Hà, khi nghe rõ, liền thấy phía trên dùng than viết ngắn ngủn năm sáu câu, chữ viết xinh đẹp, câu chữ lại mơ hồ, rõ ràng là nữ tử vội vàng viết. Khăn lụa mới vừa vào tay, nhớ ra trước tiên nhìn thấy là ngẩng đầu lên đuôi, lần lượt viết:

“Khởi ngôn Quân giám; “Thiếp cư bái trên cùng”.

Nhìn kỹ nội dung đọc sách, cái này không thể xem thì được, xem qua, tính cách thoải mái gần đây càng thêm đậm bạc đường chủ, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch!

Không đề cập tới sự hoảng sợ trên đỉnh phi vân, lại nói lúc này du vân mộng trạch bắc trong trường giang, cảnh nội quận Giang Hạ kia đang phát sinh một chuyện cực kỳ không tầm thường.

Nơi phát ra việc này chính là một thung lũng tương đối bằng phẳng trước gò núi, gọi là “Mục Lương Dã”. Phía nam Mục Lương Dã là một dãy núi liên miên, gọi là “Lạc Vân Sơn Mạch”. Lúc này chính là tháng tư nhân gian., Xuân quang nồng đậm, trong vùng đồng hoang dưới Lạc Vân sơn mạch Mục Lương này đúng là phong quang như họa. Cỏ xanh um tùm, rải khắp nơi; nhiều bông hoa đại lấm tấm, sắc thái rực rỡ. Mặt trời sau giờ ngọ chiếu lên, trong làn khói cỏ xanh đầy trời lóng lánh đủ mọi màu sắc hoa quang, tựa như ngôi sao trên trời rơi xuống nhân gian.

Vốn đang trong cảnh xuân tươi đẹp như vậy, phong cảnh đẹp như tranh vẽ, Lạc Vân Sơn Mục Lương Dã đang bước lên

thanh dã; chỉ là hiện tại, trong hoa cỏ tan hoang trong núi mọc đầy cỏ xanh biếc đó lại là kích kiếm san sát, khói cuộn cuộn! Trong bãi cỏ trống trải, người hô ngựa hý. Dưới ban ngày ban mặt lại có hơn một ngàn kỵ sĩ cầm đao cưỡi ngựa chạy qua lại, dần dần đem một đám tướng sĩ giáp nhẹ chạy loạn chạy trốn vây hạc tâm.

Trong đám chiến sĩ bị vây giết của Mục Lương Dã, tổng cộng có khoảng một trăm người, xem ra chắc là từng bộ tàn binh bại tướng, từng bộ quần áo lam lũ, mũ giáp tối tả, mặt mũi đầy vết máu. Trên váy chiến đấu đầu đầu của bọn họ dính đầy bụi bặm, đã sớm không phân biệt được màu sắc ban đầu; đao thương trong tay cũng sớm thu đao. So sánh với truy binh bậc cao sáng loáng ngoài bốn phía, đang có vẻ cực kỳ chật vật.

Những đào binh này ít địch không lại, mặc dù đánh nhau rất giống như võ công tinh xảo, còn cao hơn những khinh kỵ kia. Nhưng chính là “Song quyền nan địch bốn chưởng”. Người hảo hán lấy một địch mười chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đối mặt với truy binh gấp mười lần mình., Còn chưa đến một lát công phu, tướng sĩ đào binh bình quyết tâm ngăn cản hung hãn lập tức ngã xuống. Đám bộ hạ còn lại, thấy tình thế không ổn vội vàng co vào phía trong, kẻ sát vào nhau, binh Qua Hoàn chuyển hướng đối ngoại, dùng thân thể máu thịt của mình xây thành một bức tường người, đem nhân vật trọng yếu gì đó bảo vệ ở trung tâm.

Cũng không biết có phải ở sát tới tuyệt cảnh kích phát ra tiềm lực vô tận hay không. Hay là bọn họ thâm nhập cốt tủy mà trung thành với bản thân phát huy ra năng lực cao nhất, những võ sĩ này đã đi đến bước đường cùng, như thú bị nhốt trong chiến đấu, trong miệng gầm rú rung động, binh khí múa như gió, lại nhất thời đỡ được công kích như thủy triều kia.

Thấy đám giặc cướp này hung hãn không sợ chết, đám binh lực chiếm ưu thế truy binh lại có chút chần chờ. Tuy rằng thượng quan sau lưng không ngừng đốc thúc tiến về phía trước, nhưng những quan binh xông lên đầu tiên giờ phút này lại một lòng một dạ:

Dù sao đám nghịch tặc này cũng là cá trong chậu, vô luận chết hay là chịu trôi cũng chỉ là vấn đề thời gian; dưới tình huống như vậy, mình chỉ là một tên lính quèn nho nhỏ. Cần gì đấu khí với những tên điên này; cần biết đao kiếm kia không có mắt, nếu là quá gần, bị đung vào cái gì trên thân không thể nổi lại, chẳng phải là cực kỳ oan uổng sao!

Bởi vậy, những đao binh kia vừa co rút lại phản kháng, đại đội kỵ binh vốn dĩ thế như chẻ tre lại nhất thời ngừng lại.

“A...”

Tình hình như vậy, đều rơi vào trên cao, trên một gò đất nhỏ phía sau kỵ binh, ngang đao lập tức đốc chiến trong mắt tướng quân mặt đen.

“Bọn khốn kiếp này!”

Thần sắc tướng quân hung ác thấy bộ hạ xuất không ra sức, tự nhiên trong miệng chửi bậy. Chẳng qua, mặc dù trong miệng mắng bộ hạ, nhưng tướng quân mặt đen một chút cũng không sốt ruột, vẫn một mực cười trên con ngựa màu xanh đen. Tay cầm cây quạt đào to lớn, cánh cửa, dáng vẻ nhàn nhã nhìn chiến trường trước mặt.

“Thôi!”

Nhìn tình cảnh nghiêng nghiêng trước mắt, Đốc Chiến tướng quân có chút đặc ý trầm nghĩ:

“Không ngờ hầu gia lại phân công sai khiến này, mấy nhóm người lập tức đuổi theo ngàn dặm, cuối cùng lại để Lý Khắc ta chiếm tiên cơ!”

Thì ra tướng quân mạnh như Hắc Thiết trường thần trông như tang môn thần, tên là Lý Khắc Định, chính là người cầm đầu đội ngũ nuôi ngựa của Lạc Dương Xương trong phủ “Phi Bru ky”, cũng là danh tướng nhất thời., Công chúa Vĩnh Xương tại vùng đất giam lỏng kia được tướng sĩ Vũ Lâm quân giúp đỡ, lừa gạt Bạch Tiểu vương gia thừa cơ trốn thoát. Tin tức Xương Phụng Hầu phủ có được lập tức phái năm tốp binh mã đuổi theo công chúa đang chạy trốn đuổi sát theo., Trong đó vài lần khó khăn trắc trở, Nhữ Nam Vương còn đang cùng cháu gái ý đồ che chở trong quốc cảnh Nhữ Nam Vương đánh một trận,

đánh cho lão vương gia mất ti hí trốn vào rừng sâu núi thẳm, lúc này mới do Phi Bưu này cười ngựa Lý Chỉ đường đem công chúa vây ở trong núi Lạc Vân Mục Lương...

Đối với Lý Chỉ huy sứ mà nói, còn có chuyện may mắn hơn sao? Trước khi lên đường Hầu gia bọn họ đã từng buông lời, lần này bất luận là ai đuổi về công chúa chân thành, đều tính là lập công lớn; nếu người mang về là người chết, thì được phong làm lang tướng vũ lâm; còn nếu người sống, lại thêm vạn hộ hầu. Ôi ôi! Chiếu theo tình hình trước mắt, Vạn Hộ Hầu Lâm Lang kia, còn không phải vật trong túi Lý Khắc Trung tướng của hắn sao?

“Trung Lang Tướng, Vạn Hộ Hầu...”

Nhìn chuyện đã chắc chắn trước mắt, Lý tướng quân nói đi nói lại lời hứa với Hầu gia mấy lần, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, một ý niệm trước nay chưa từng có nổi lên trong đầu:

“Khà khà... Công chúa khuynh thành, bản đại tướng quân vẫn luôn nghe nói, công chúa khuynh thành khuynh quốc của Vĩnh Xương thành này luôn luôn luôn có mặt ở nơi nào, bất luận vương công quý tộc hay lê dân, tất cả đều đối với nàng quý báu làm thiên nhân. Đã như vậy... Khà khà!”

Trong lúc thềm nhỏ dãi, tướng quân vẫn luôn lớn mật làm loạn nhất thời hai mắt sáng ngời, chính mình rống lớn một tiếng với mình:

“Rầm! Con mẹ nó Vạn Hộ Hầu cái! Đợi đến khi Hầu gia chính thức đăng cơ, ta lập công lao như vậy, còn không mau phong cho Vạn Hộ Hầu ta làm! Lại nói muốn nhiều dân hộ như vậy làm gì? Còn không bằng dừng lại khoái hoạt trước mắt đi!”

..... đây thực sự là “Nhân sinh tại thế, muôn hình muôn sắc”, thời điểm như vậy, thật đúng là có ác tướng quân sáng suốt như vậy!

Lại nói Lý Khắc định, trong lòng hạ quyết tâm giết người diệt khẩu chủ ý sai lầm. Hắn nhanh chóng vỗ đại khảm đao trong tay, hướng về quân tốt phía trước hét lớn một tiếng:

“Các tiểu địa, nghe cho ta! Công chúa mẹ trẻ kia, phải sống!”

Uống xong lắc lắc dây cương, Lý Khắc không kịp chờ đợi nữa thúc dục. Lúc này đám kiêu binh tướng thủ hạ của hắn cũng lần lượt theo lời nói của hắn, cùng giương dây cương lên, cùng cất tiếng rống to:

“Bắt sống! Đầu hàng đi!”

Chỉ có điều, trong tiếng kêu gào đình tai nhức óc như dã thú kia, sắc mặt tất cả những người bị vây trong hạch tâm thoáng cái trở nên trắng bệch. Tuy rằng nghe “Bắt sống” trong tai, nhưng sau đó, bọn họ biết rõ mình tuyệt đối không có sinh cơ. Trong kinh thành phát sinh cái gì., Bọn họ đã làm gì, lại có hậu quả gì, ngay từ đầu bọn họ đã hiểu rất rõ. Một khi thất bại, tuyệt đối không có sinh lý. Tình hình như vậy..., Vì sao đôi phương đột nhiên muốn nắm lấy vùng đất sống? Những tướng sĩ may mắn sống sót như bọn họ đều là tinh anh kiệt, đối với đạo lý trong đó lập tức rõ ràng. Chỉ là đạo lý này đối với vị địa chủ thần trong suy nghĩ của bọn họ mà nói thực sự là quá mức khinh nhờn; bọn họ tự ép mình không cần nghĩ sâu.

“Có thể làm cho đám chó này bắt sống sao?”

“Không thể!”

Tất cả mọi người tâm tư cùng một chỗ. Nhưng khi đám nữ hài nhi hạch tâm phán minh tình thế trước mắt, thông dong trấn định dưới mặt đất đặt lên một mệnh lệnh mà tất cả mọi người đều biết rõ sớm hay biết, tất cả mọi người đều chần chờ. Chỉ thấy thiếu nữ với khuôn mặt tiều tụy kia nói:

“Nghiem tướng quân. Mời lấy trường kích kia đến.”

“Vâng!”

Cũng không biết có phải do trời sinh hay không, trước kia tâm tư của vị Hoàng gia Trung Lang ở vũ lâm rất nhạy bén này coi trọng Nghiem Sở Nghi, vẫn chưa rõ cử động của công chúa lần này là có dụng ý gì. Cũng giống như bình thường, hắn vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của công chúa, đi tới trong tay thuộc hạ bên cạnh lấy ra thiết kích dài nhất.

“Nghiem tướng quân, xin hãy ném nó xuống đất.”

“Vâng!”

Mệnh lệnh của công chúa vẫn chấp hành như cũ.

“Được rồi, chư vị ——”

Thấy Thiết Kích nằm trong đồng bùn mùa xuân, một thân chiến giáp lật đổ vẫn không che giấu được khuynh thành công chúa xinh đẹp vô song, nhìn quanh bốn phía, lẳng lặng nhìn tướng sĩ trung thành của mình cười xinh đẹp nói:

“Đoạn đường này, yêu điều cảm ơn các vị thúc thúc bá dộc lòng chiếu cố!”

Dứt lời, nàng nghiêng người nhẹ nhàng một cái vạn phúc, hướng bốn phương đều bái, lúc này nàng mới đi tới phía trước lập kích, mặt mày hớn hở cười nói với mọi người:

“Chư vị thúc bá, các người cũng biết đấy, Vĩnh Xương công chúa của ta tuyệt đối sẽ không bị bắt sống.” [Đích Q.88.

“Ta... Vậy ta đi ngay.”

Dứt lời, nàng rút từ trong tay áo ra một mảnh lụa trắng, kéo nó lên cành cao cao cao cao cao, sau đó lại thoáng kiễng chân lên, kết thành nút thắt lớn ở trên lưỡi bạch lăng. Lúc này, nàng làm việc này, mặc cho tiếng địch nhân huyên náo, trong vòng chiến sĩ đều lặng ngắt như tờ. Lúc bạch lăng công chúa kết, cũng không ai ngăn cản, chư tướng sĩ chỉ yên lặng quỳ xuống đất., Yên lặng không nói. Tướng lĩnh ở bên ngoài phòng ngự địch nhân xung phong, thì vẫn như cũ cầm binh khí, cảnh giác nhìn chăm chăm vào địch tình. Lúc này trên mặt bọn họ chỉ có mọi người có chút khác thường, thân kinh bách chiến, trên mặt có hai hàng lệ nóng chảy ra, ở trong tro bụi đầy mặt lao ra hai cái rãnh.

.....

“Tạm biệt...”

Khi bàn tay đã bắt đầu hoàn thành, Vĩnh Xương công chúa nhìn trời xanh mây trắng, hoàng hoa bách lĩnh ở phía nam, trong lòng yên lặng niệm một tiếng, liền đội chân lên, chuẩn bị treo cổ tự treo!

“Không ổn! Công chúa kia muốn tự sát!!!”

Tường thành mấy chục người thật sự không ngăn được tầm mắt con ngựa cao lớn kia; lúc cô bé tận cùng đường chuẩn bị treo cổ, lập tức bị một số kỵ sĩ phụ cận nhìn thấu ý đồ. Nhất thời mấy chục con chiến mã dẫn đầu chớp mắt xông tới, chuẩn bị ngăn cản; mà những tướng sĩ vũ lâm che chắn ở trước mặt, thì cũng đứng dậy liều mạng chống cự, khóe mắt rung rung tranh thủ thời gian tự sát cho công chúa.

Trong lúc nhất thời, Mục Lương Dĩ lại có người hô ngựa hý, đảo mắt đã phát ra tiếng kêu rung trời!

“Rầm...”

Không ai nghĩ đến, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên trong chiến trường hỗn loạn như ma này, lại vang lên một tiếng sáo réo rắt!

Trong lúc nhất thời, vô luận là tướng quân sắc dục khuynh tâm, công chúa gương cổ chờ giết, hay là chiến sĩ liều chết tranh đấu kia, tất cả đều phảng phất có người ở bên tai không xa cho một mình hẩn thối sáo! Trong tiếng la giết xông xáo đầy trời, tiếng sáo khúc điệu mờ mịt kia chỉ quanh quẩn bên tai mình, vô cùng rõ ràng.

Tiếng sáo đột nhiên xuất hiện, vừa mềm mại lại không ngừng, như Dương Liễu và Phong Vũ, mạnh mẽ tựa như sét đánh giữa trời cao. Tuy âm điệu giống nhau, nhưng lọt vào trong tai mọi người lại tựa hồ không giống nhau. Nó truy sát bên trong tai binh lính, tiếng sáo kia ngạo mạn hùng tráng, cuồn cuộn mà đến., Giống như Thiết Kỵ Đao Thương cần nghỉ ngơi nhiều, chấn động tâm hồn mọi người. Trong tai tướng sĩ bị vây quanh, tiếng sáo cao vút lạnh lẽo thấu xương, như gió mát thổi qua bãi gác, Lang Hạc Đẳng Không, cực kỳ ủng hộ lòng người. Mà trong tai như thiếu nữ như hoa kia lại cực kỳ thanh tĩnh ôn nhu, như hoa rơi lá tả, như nước chảy bèo trôi, lại giống như một đôi nam nữ lang thang trước cửa sổ...

“Đó là...”

Tiếng sáo kia, nghe hết sức quen thuộc; công chúa khuynh thành một lòng chịu chết bỗng nhiên chấn động, dải lụa trắng trong tay trượt ra, tranh thủ thời gian quay đầu lại hướng tiếng

sáo kia nhìn lại, thế là công chúa nhân gian lâm vào tuyệt cảnh cửu tử nhất sinh, nhìn thấy tình cảnh cả đời khó quên.

Chỗ sơn hoa rách nát, trời xanh mây trắng rủ xuống, trên sườn núi cao cỏ xanh, có người cưỡi ngựa yên bạc, ở bên cạnh như không ai khoan thai vùng sáo...

Đúng là:

Mấy nơi cỏ cây thổi sáo?

Có người ỷ vào kiếm Bạch Vân Thiên.

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất quyển Nhị Thập Nhất ở nhân gian, Chung Thập Tứ Chương Băng Tâm Ngọc Hồ, thanh thế ngọa mây ăn tuyết.

Tám ngàn dặm đường núi cùng thủy, trong vòng nửa ngày có thể chạy tới nơi này đã rất không dễ dàng, khó khăn lắm mới chạy tới sườn đồi. Đã thấy thiếu nữ kia sắp đi đến tuyết lộ, trong lúc bất đắc dĩ phải tỉnh ngôn, đành giơ lên cây sáo ngọc “Thần tuyết” kia, trong loạn mã loạn, tiếng sáo chột vang lên., Phảng phất như vang lên bên tai, nếu mình ở trong đó, cũng không biết lúc này đã khác xa một giây trước vạn phần, mà như không đếm xỉa đến, có thể phát hiện, trong loạn quân này, chính mã như bão táp, người như hoan long., Tiếng kêu giết khắp bốn phía như sấm rền, sao có thể nghe được rõ ràng tiếng sáo của Thanh Chỉ như nước xuân này? Bình giáo định, mã dừng vó, tiếng sáo mờ mịt qua đi, trong vạn quân chỉ còn lại một thiếu nữ vừa mới trượt xuống ba thước lụa trắng, vẫn có thể hành động.

“...”

“...”

“Nguy ngôn?”

Tiếng sáo ngừng lại, rung động quay đầu lại. Trên sườn núi phía nam chính là ánh mặt trời chiếu khắp nơi trên đất, trên sườn núi xanh mượt sáng choang, trong bụi mù vạn trượng, một thót tuần mã cao to sáng như tuyết đang ngạo nghễ đứng lạng, trên yên ngựa màu bạc, là một nam tử thanh thần tuần

nhã, trải rộng áo bào màu trắng như tuyết câu bạch vân, đang nhìn mình chăm chú.

“... Phảng phất từng không biết nhìn thấy trong mộng, sâu trong xuân, như một đoá mây trắng nhẹ nhàng bay tới, ưu nhã đi tới trước mặt mình, nghi chân nghi huyền, mộng da không phải...”

Tất cả đều như mộng ảo, khi tới trước mặt mới có chút khác biệt. Khi nữ hài đau khổ đang định nhào vào lòng người tới khóc rống, người vừa mới đuổi tới lại vén áo quỳ xuống, trong miệng hô:

“Thần Trương Tĩnh Ngôn cứu giá chậm trễ, xin công chúa thứ tội!”

Công chúa đang gặp nạn, nghe được lời ấy đang có chút đờ đẫn, lại nhìn thấy thần tử ngã nhào kia đột nhiên lại như gió lốc đứng lên, cánh tay lớn mật vươn ra, chỉ nhẹ nhàng vẫy một cái liền ôm chặt lấy mình.

Trong ngực hân!

Đến lúc này, trong chốc lát, đã không còn mặt nạ, nàng buông xuống tất cả trọng trách, sầu bi bi khổ sở của tất cả thống khổ kia không cần phải khống chế nữa, mà khiến cho nó như dòng nước lũ tràn ra như đê vỡ đê, thân thể mềm mại từng kiên cường giúp nàng hồi phục bộ mặt mềm yếu vốn có của mình., Gió trung thu diệp kịch liệt run rẩy, khiến nước mắt óng ánh không ngừng trào ra, tràn ngập khắp nơi, thống khoái thấm đẫm trước ngực hân. Sau khi khóc như vậy, nàng đầu vầng mắt hoa, thân thể mềm nhũn, nếu không phải được cánh tay ôm chặt, đã xụi lơ ngã xuống đất.

...

Đến lúc này, quân tốt như tượng gỗ chung quanh cũng bỗng nhiên như bưng bình, toàn thân khôi phục tri giác. Chẳng qua tuy thân thể có thể cử động, đại đa số người vẫn hôn mê, nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ. Đang lúc mờ mịt mất đi, chợt nghe trên cánh đồng chung quanh đột nhiên sôi trào lên một thanh âm:

“Đốt... Các người đã phạm thượng loạn, mau rời đi! Hôm nay chúng ta gặp công chúa, không muốn giương đao binh, ngoại trừ vị tướng quân hung ác kia, những người khác nhanh chóng rời đi.”

“Nếu không, hôm nay quân giáo các người, chết không có chỗ chôn!”

Trương đường chủ đại nghĩa lâm nhiên đe dọa nói xong, trên Mục Lương Dã lại hoàn toàn yên tĩnh. Tứ Hải đường chủ ngạc nhiên phát hiện, những binh sĩ bao vây bọn họ xung quanh dường như không phản ứng chút nào.

“Kỳ quái... Ta cũng sợ chết, chẳng lẽ bọn hắc không sợ chết?”

Tĩnh lại thì không biết, hắc trong lúc vội vàng, kỳ thật tính toán sai lầm. Ở nhân gian, mặc dù không thể so với Nam Hải, nhưng kỳ thật cái tên Đường chủ này, cũng không làm gì đỉnh đỉnh. Đặt ở chỗ này, còn không bằng sử dụng trong thần quái Nam Hải., Lại thêm hắc cho rằng mình vừa mới bộc lộ tài năng, những quân sĩ này liền biết khó mà lui, nghe ý tốt của mình mà phóng sinh, còn không tranh thủ thời gian chạy trốn —— nhưng hắc lại không ngờ, đối với những binh lính dũng mãnh đầu đao liếm máu kia mà nói, pháp thuật cốt tiên phong vừa rời của hắc thực sự quá hàm súc, nếu đàn độn một chút, còn chỉ coi vừa nghe một đoạn tiểu khúc.

Bởi vậy khi nghe được những lời này, liền nói ra những lời rất lương thiện, nghe những kỳ binh ngang ngược ngang ngược kia không khỏi cảm thấy buồn cười vô cùng., Mặc dù số ít phản quân biết rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ cảm thấy người mặc đạo bào xanh tuyệt xinh đẹp chẳng qua làm chút chương nhậm tà thuật nho nhỏ. Loại hoạt động bàng môn tả đạo này, gặp binh sĩ huấn luyện lâu dài như bọn họ, thật sự không đủ gây sợ hãi., Lúc còn đang kinh sư, bọn họ từng nhiều lần nghe pháp sư tịnh quốc thần giáo mới phong hộ quốc khai đàn giảng, nếu trên chiến trường gặp được pháp chú khiến người ta vẻ mặt hoảng hốt như vậy, chỉ cần bôi lên sau gáy mình một chút máu người mới lạ, pháp thuật kia tự nhiên mất đi hiệu lực —— a! Máu người tươi mới, tay chân trước mắt còn không có sao?

Thế là, truy binh khắp núi đồi này đột nhiên không hện mà cùng cười to, tiếng cười kia càng vang lớn, càng truyền càng vang, thẳng đến sau đó lại chấn động sơn cốc âm âm rung động.

Trong tiếng cười nhạo đỉnh tai nhức óc này, thiếu nữ đã hôn mê kia cũng bị giật mình tỉnh lại. Mặc dù không biết những phản quân kia đang cười cái gì, cô gái lại cảm thấy tình hình trước mắt rất giống với chiếc thuyền Thương Dương năm đó đang xem đồ vẽ ra sao. Vì vậy, cái mũi xinh xắn cay cay, quốc gia huyết hải thâm cừu trong hoảng hốt cũng nhất thời quên mất, trong lòng vì thiếu niên này lại bị trào phúng vậy công.

Chẳng qua, có một vài công chúa lương hữu ngày xưa còn không biết rõ ràng, đó chính là giờ này ngày này, người trước mắt cực lực bảo vệ mình, sớm đã xưa đâu bằng nay! Trong tiếng ồn ào, còn nghe được ương ngạnh tướng quân kia cao giọng quát:

“Các huynh đệ, xông lên cho ta! Ai chém tiểu tử vô tri này thành thịt băm, bản tướng quân định hạ tửu!”

Vì vậy, trong tiếng hét điên cuồng, hơn một ngàn đội nhân mã từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tiến đến, hai mắt đỏ hồng, múa đao, phảng phất như chỉ trong giây lát sẽ đập ngang khối thiên địa nhỏ hẹp ở chính giữa này! Mà toàn bộ những người công kích, sắc mặt đỏ bừng, hưng phấn đến phát sáng, giống như say rượu, hư phách chiến đao, dùng đao phong phản xạ ánh mặt trời sáng trắng, đem khuôn mặt một dùm một dùm người ngu trung kia càng thêm trắng bệch!

“Ai...”

Nghe tiếng vó ngựa âm âm, nhìn gương mặt vắn vẹo méo mó, Tứ Hải đường chủ chỉ là khẽ thở dài. Đem thiếu nữ cả người vô lực tạm thời an trí trên mặt đất, vịn vào vị trí ổn định, hần liền khoanh tay vái lạy bốn phương ——

Cái cúi đầu này, đột nhiên thiên địa phong vân biến sắc, ngày xuân quang rực rỡ bỗng nhiên hắc ám như bóng đêm (Cầm thư) phủ xuống xóa bỏ), vốn gió nhẹ ấm áp trên thảo nguyên

Bích Dã không hề có dấu hiệu báo trước mà nổi lên cơn lốc làm người ta sợ hãi!

“Vèo!”

Phong tốc khó có thể tưởng tượng, khiến gió lốc trên đồng hoang mang theo khiêu âm bén nhọn; chưa chờ đám phản quân giết đỏ mắt kia kịp phản ứng, bọn chúng liền cả người lẫn ngựa bị phong bạo phần nộ cuốn lên khỏi mặt đất, như người giấy ngựa giấy cột bằng rơm, bị dễ dàng thổi lên bầu trời cao cao., Tựa như một chiếc máy xay uồn lượn, như cánh liễu bay lượn, lại giống điều đứt dây rơi “Bốp bốp” xuống trước sau phụ họa, vang lên liên tục, những con bướm không ngừng dập dờn lửa nát bấy, rơi lả tả trên mặt đất.

Đến cuối cùng, chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng, một ngọn núi xa xa cũng bị vùi rùng cuồng bạo quét ngang thiên quân ầm ầm sập xuống. Lúc đỉnh núi ầm ầm lăn xuống, thảo nguyên xanh mướt bên dưới Lạc Vân Sơn đã bị máu tươi nhuộm thành mặt trời tàn phá khắp nơi.

Mà cơn lốc đáng sợ nhìn như tai nạn tự nhiên này, nhưng Phong Tiêu ngàn vạn phần sắc bén như đao kia lại như có linh tính.

Mặc kệ chung quanh là bừa bãi như thế nào, tiếng khóc cha gọi mẹ vang khắp nơi, cỏ cây cách đó hai trượng lại không nhúc nhích tí nào. Trong mắt gió không yên tĩnh, đám tướng sĩ trung dũng tinh lực kiệt nhìn đám quân địch đông đang bay múa đầy trời bốn phía, mây mù âm trầm bốn phía ợp trời lấp đầy đất., Còn có thiên địa rung chuyển bất an, chỉ nhìn thấy há mồm cứng lưỡi như đang ở trong mộng. Lúc này lại như đang xem trò chơi bằng da, đao cụ trên đài nhón nháo đến trời tối tăm, quanh người lại không có gì khác so với lúc trước., Đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ rồi, trong nhất thời bọn họ không thể tiếp nhận được tình cảnh như vậy, trong bọn họ có rất nhiều người chỉ cảm thấy mình quá mệt mỏi, cho nên xuất hiện ảo giác, hoặc có lẽ bản thân đã chết rồi? Nếu như Hồn Linh xuất khiếu, nhìn thấy phong cảnh Địa Ngục Âm gian.

“Công chúa bệ hạ đáng thương của ta... Không biết thoát hiểm chưa!”

Không ít tướng sĩ thị vệ của “Âm Tào Địa Phủ” cảm thấy choáng váng đầu óc, hoa mắt nhìn phong cảnh đáng sợ, còn nhớ đến an nguy của công chúa. Đúng vào lúc này...

“Hừ...”

Tiếng hừ lạnh trầm tĩnh này, là thanh âm Diêm La Vương sao?

“Chớ nói bất ngờ nha!”

“Diêm La Vương” oán hận ném lại một câu, sau đó thanh âm còn trở nên hơi nặng nề:

“Xem ra, còn có nhiều người phải chết hơn nữa...”

Đến đây, thanh âm này còn lạnh hơn cả âm thanh của Âm Tào Diêm La Vương, trận chiến đầu tiên của Vĩnh Xương công chúa kết thúc.

Chỉ trong chốc lát, một ngàn chiến kỵ dũng mãnh thiện chiến vẫn luôn ngủ say trong sơn cốc Bích Dã này. Trải qua máu tươi tươi, hoa tươi Mộc Lương đã mục nát sau này sắp nở ra càng thêm xán lạn, phong cảnh càng thêm tươi đẹp. Với tư cách chiến dịch sơ triều của Hoàng sư, sau này người này lạc Vân Sơn Mộc Lương đã ít dấu vết, nhất định sẽ trở thành vùng đất nóng nhất của dân chúng.

Trên thực tế, cuộc chiến phục quốc của vị công chúa Vĩnh Xương công chúa được tôn là “Trung Hưng Quốc Mẫu” này cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Tính toán trước sau, tổng cộng mới tốn không đến hai ngày, bởi vậy lần này còn trong triều còn được gọi là “Trận chiến ngày thứ hai”.

Từ đó về sau, khi thời gian trôi qua, dòng sông lịch sử bị bao phủ bởi từng tầng sương mù dày đặc, rất nhiều lúc chân thực liên dần dần mất đi hình dáng ban đầu. Bao nhiêu năm trôi qua, lịch sử nhanh như chớp mắt lại bị nhắc lên, nhìn thấy ba quân công hợp nhất trên sông., Năm xưa thu thập sử tích khoa trương trong một trận chiến ở Thần Kinh, rất nhiều nhà lịch sử coi trọng nó đã sinh lòng hoài nghi, thông qua khảo chứng nghiêm cẩn, rốt cuộc phát hiện, hóa ra năm đó vị công chúa hộ quốc lệnh nghi thiên hạ kia có thể đoạt lại ngôi vị hoàng đế, thật ra là bá thiên gia ban ân!

Dưới sự hướng dẫn lý luận lý luận của hệ thống mới nhất, bọn họ có thể nói là thiên văn, địa lý, sinh vật, khí hậu, đủ loại học chung không tương xứng dẫn vào trong sự kiện lịch sử, sau khi trải qua tổng hợp lại mới phát hiện, nguyên lai cái gọi là “Thiên Thần bảo vệ” kia., Vương triều Thánh Linh Tương trợ giúp lại mở ra, chẳng qua là một loạt thiên tai tai tai hại lan tràn chỉ xảy ra hai ngày mà thôi. Bọn họ tin tưởng, xuất phát từ một loại xác suất nào đó, tất cả ác quả đều bất hạnh rơi vào trên người quân đoàn soán vị Hầu gia kia. Như vậy mới khiến cho những người tin tưởng mê tín với thiên mệnh, thông qua sự mạnh mẽ của quần chúng, cuối cùng xoay chuyển tiến trình lịch sử... Những chuyện này đương nhiên đều là sau đó.

Trở lại lúc này.

Khi tiêu diệt truy binh, mọi người còn chưa tỉnh hồn, liền nghe thấy vị đường chủ trẻ tuổi trung thành kia lại nhắc tới đại kế phản công phục quốc—— tuy rằng, đến lúc này, những tướng sĩ còn sót lại bên người công chúa mỗi người đều rất trung dũng, cũng không lúc nào không nghĩ đến phục quốc, nhưng vừa mới thoát hiểm., Chợt nghe đề nghị to lớn như vậy, vẫn là không khỏi có chút hai mặt nhìn nhau. Tuy nhiên, đạo nhân trẻ tuổi trước mắt này tựa hồ sẽ làm ra pháp thuật rất mạnh, nhưng ngẫm lại tao ngộ mấy ngày nay, không chỉ ân tình lạnh ẩm thể thái viêm hàn, chỉ muốn nghĩ tới cô tử kinh thành hô phong hoán vũ, rải đậu thành pháp sư Tịnh Thế giáo, sở hữu tướng sĩ sở hữu tướng sĩ.

Thần sắc đều ảm đạm.

Chẳng qua, cho dù cảm thấy người trẻ tuổi này quá mức liều lĩnh, nhưng hắn vừa mới cứu mình, có thể nói, cái mạng của mình bây giờ chính là mạng của hắn, đừng nói là sau này phản công phục quốc, chính là đào hố lửa trước mặt để cho mình nhảy, cũng chỉ có thể trợn mắt nhảy xuống, không thể có chút oán hận!

Đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ của hắn vào lúc đó. Sau này sự việc phát triển lại nằm ngoài dự đoán của bọn họ. Cái hố lửa kia thì không có, nhưng căn phòng xây từ khối băng thì lại có một gian phòng lớn!

Từ khi người trẻ tuổi với thần thái xuất trần nói một câu:

“Các vị quân gia đã vất vả, sau này mỗi mình tiểu đệ gánh vác chuyện này. Hôm nay đưa chư vị đến một chỗ nạp mát, nghỉ ngơi lấy lại sức, tương lai cũng có thể cùng xây dựng lại xã tắc.”

Vừa mới nghe xong, những tướng sĩ lao lực lao lực chợt phát hiện mình đang ở trong cung điện thủy tinh lóe ra băng quang. Còn chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh thanh hàn bức người này đã có rất nhiều mỹ nữ chạy ra khắp nơi, cởi áo cho bọn họ, tắm rửa thay quần áo., Mặc một bộ đồ lụa trơn nhẵn chưa bao giờ thấy qua, mời đến một gian đại sảnh sáng long lanh. Trong bữa tiệc, ăn món kỳ trân, khi nhấp nháp rượu ngon, trước hàng còn có ca múa yêu kiều giải thích cho bọn họ!

“...”

“Cái này...”

“Vừa nãy là Âm Tào Địa Phủ, chẳng lẽ chớp mắt lại tới Thiên Quốc?”

Như si mê, có tướng quân to gan hỏi nhằm thị nữ xinh đẹp như hoa bên cạnh yến tiệc, lại biết được đây không phải là Thiên quốc, mà là “Hàn Băng thành” gì đó, còn nói là Tứ Độc Công ngoại tôn tương lai nạp lương nghỉ mát nghỉ mát - Hạ cung. Tuy rằng bây giờ hắn còn chưa xuất thế.

“Gì mà lộn xộn thế!”

Nghe xong câu trả lời như vậy, có tướng sĩ thông minh thâm nghĩ:

“Hù! Cái gì mà Hàn Băng Thành, Hạ Cung với ngoại tôn! Đừng dọa bọn ta những kẻ thô kệch này! Bọn ta mặc dù là vũ phu, nhưng cũng không phải là không thể đọc sách —— đây không phải là trò hề “Tự lý càn khôn” của các đạo gia hay sao? Lại bịa ra rất nhiều lời nói dọa ta!” Chính là:

Sinh ra đã rời khỏi loạn thế, đừng nói là diễm dương thiên.

Địa Lãnh Dịch Hàn Thực, chiến tranh nhiều lắm cũng khó cầm khói.

Chiến trường tiêu máu, lối vào băng giá là một buổi tối.

Cách một ngọn núi ngăn cách, ai hỏi nhân gian!

Tiên Lộ Yên Trần tầng hai mươi một quyền ba mươi một ở nhân gian, chương thứ mười lăm Phượng Địch Loan Minh, chỗ sâu trong Yêu Nguyệt Túc Sơn.

Lúc tất cả mọi người chết đi, Mục Lương Dã to lớn thoáng cái đã bình tĩnh trở lại, trong cánh đồng mênh mênh mênh chỉ còn lại hai người xa cách xa nhau lâu ngày mới gặp lại.

Tiếng gió phàn phật, lại qua một lát, chờ công chúa tâm lực lao lực quá độ thoáng bình tĩnh lại, người nọ vừa mở miệng đã nói với nàng:

“Giương cung, chúng ta cũng đi thôi. Nơi này máu tanh quá nồng, người ở lâu cũng không quen.”

Lúc nói lời này, đường chủ vừa rồi giơ tay quét ngang thiên quân, lúc này lại đặc biệt ôn nhu. Nghe lời hắn nói, công chúa tính tình cương cường cay cay mũi, cổ nén nước mắt nhẹ nhàng đáp:

“Ừ, nói chuyện, nghe lời người...”

“Được rồi.”

Chỉ nghe thấy tiếng huyết sáo vang lên, con ngựa trắng đang ở trên núi cao tựa như tia chớp chạy tới phụ cận. Chỉ vì nơi đây mệt mỏi, lúc tỉnh lại cũng chẳng để ý tới nam nữ, thò tay ra tiếp tục dò xét. Một tay ôm thân thể mềm nhũn của nữ hài nhi vào trong ngực, chân điểm xuống đất, liền phiêu nhiên lên chiến mã. Sau đó chỉ nghe thấy cảnh này liền quát lớn một tiếng: “Đi!” Ô Phong Thần Mã kia liền chạy băng băng về phía bắc đồng cỏ mấy bước, bốn vó lạng yên cách mặt đất, mỹ mạo phiêu nhiên bay lên, hướng mặt đất rộng lớn phía bắc phi hành đi.

Vốn dĩ đây đã là sau giờ Ngọ, nhưng bất tri bất giác đã đến lúc hoàng hôn ngã về tây. Rất nhiều công chúa hoàng gia chạy nạn như vậy cuối cùng cũng có thể an ổn tựa vào ngực người trong lòng, nghiêng mặt đứng đó. Đôi mắt sáng, lông mi xinh đẹp hơi run run, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh hoàng hôn. Hiện nay

hoàng hôn hoàng hôn, cũng không có gì thần kỳ, xuyên thấu qua một mảng vụ thiên phong nhàn nhật, nhàn nhật nhìn mặt trời tóc vàng., Ở trên dãy núi phía tây giã dựa một cái, liền đáp xuống núi bên kia, trời chiều mây tựa hồ cũng không đẹp đẽ gì, bởi vì không có ánh mặt trời đỏ rực chiếu rọi, chúng cũng không tính là ráng chiều. Đám mây đầy trời chỉ hơi nổi lên ánh sáng vàng trên bầu trời, sau khi mặt trời lặn xuống phía tây núi một trận quang ảnh biến hóa.

Khẽ nhìn sắc trời hoàng hôn như vậy, dần dần từng đoàn từng đoàn mây chiều kia ở trước mắt tối sầm lại, chậm rãi khuấy động một đoàn, màu sắc hỗn độn dần dần không phân rõ mảnh kia...

“Gốc rễ à?”

bỗng nhiên nghe thấy mở miệng gọi nàng:

“Chàng ngủ rồi à?”

“Ừm... “

Túc uể oải trả lời:

“Buồn ngủ rồi...”

“Ừm, như vậy.”

.....

“Thân thể ngươi cứ như vậy bẽ ngang trước người ta như vậy, nếu ngủ lâu thì cả người sẽ đau. Ngươi ngồi đến sau lưng ta đi, nằm ngủ ở trên lưng ta, sẽ tốt hơn một chút.”

“Ừm, được rồi!”

Dưới sự khống chế của cánh tay bắt đầu hoạt động mạnh mẽ, Doanh Doanh rất nhanh đã dịch chuyển ra đằng sau. Chờ nàng ngồi vững, nghiêng mặt dựa vào lưng lên. Trong thiên phong đan xen khắp nơi bỗng nhiên một đạo phong tức bay tới, như một sợi dây thừng vô hình co lại sau lưng nàng, sau đó vô luận là thần mã đập phá hư không làm thế nào xóc nảy. Nàng cũng không lo sợ rơi xuống, cảm giác đạo phong tác vô hình này dịu dàng vững chắc., Tựa như đem chính mình và thức ngôn lao tù buộc cùng một chỗ, ở rất nhiều ngày rốt cục cười ra

tiếng “Xèo xèo”, nhẹ nhàng nói một tiếng “cảm ơn”, liền dựa vào sau khi bắt chuyện, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Từ đó về sau, ngoại trừ Thiên Phong kia tung hoành thân phát ra tiếng gió “Vù vù”, những tiếng gió khác đều vô thanh vô tức.

Thú cười thân dị đập nát hư không, ở trong một mảng mây đen hướng về phương bắc vô tận đại địa bỗng nhiên bay đi, thiên mã hành không chi cực. Kỵ sĩ trên lưng ngựa kia thỉnh thoảng hướng hai bên nhìn xem, liền thấy được hai bên bầu trời đêm đều lưu động thành một dải sáng ngấn ngùn., Mặt đất phía sau không ngừng biến mất. Phía chân trời Đông Phương, vầng trăng sáng cũng dần dần trong một đám mây tản ra hào quang sáng tỏ, lại có chút ó vàng, giống như một khay bạc mạ vàng hiện ra ánh sáng vàng kim, làm cho người ta trong ánh trăng lạnh lẽo còn cảm giác được một chút ấm áp.

Trăng như bánh xe, sao lại không nói gì, cứ như vậy tịch mịch chạy đi. Ước chừng vào đêm, bắt chuyện cùng cư trú rất cục đui tới đỉnh núi Đông Nam của Hà Lạc.

Mặc dù lúc này cách kinh thành Lạc Dương chưa tới hai trăm dặm, cho dù con ngựa này chậm rãi đi, cũng không quá nửa canh giờ, nhưng cũng không vội vã khởi hành. Vị Thượng Thanh đường chủ đạo pháp đại thành này trước đây đã tuyên bố với công chúa rơi xuống biển rồi., Nói muốn dùng sức một mình hắn, lại thêm công chúa giúp đỡ, có thể nhanh chóng tiêu diệt đám phản bội đó. Có thể nói như vậy, đường chủ trẻ tuổi tâm tư bí mật này xưa nay đã có kế hoạch kín đáo, vì vậy giờ không vội.

Chờ hai người bọn họ đi tới Lạc Đông Nam trên bầu trời núi Tung, ở trong một mảng ánh trăng quang ảnh, bắt chuyện cẩn thận ẩn xuống dây cương, cương mã bờm tuyết kia tựa như một đoá mây nhẹ rơi vào trong một hõm núi địa thế bằng phẳng.

Rơi xuống mặt đất, hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Hắn thấy bên trong khe núi nhỏ này có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuôi; hai bên dòng suối nhỏ là rừng tùng lớn. Mặc dù đã là mùa xuân nhưng bên cạnh rừng tùng lưng đầy mùi râm mát

này vẫn còn không ít cỏ khô., Trong cỏ khô rơi đầy cây thông cháy khô. Nhảy xuống ngựa, dẫm lên trên, chỉ cảm thấy mềm mại mềm mại, như là giường ngủ tự nhiên vậy. Vì vậy đã mở miệng liền chọn một bãi cỏ trơn trượt bên dòng suối này, sau đó khẽ niệm chú ngữ., Rồi từ trong tay áo trượt xuống một cái thảm nhung dài rộng mỏng, sau này tấm chăn nhung chuẩn bị cẩn thận dán trên mặt đất, chờ tất cả chuẩn bị thỏa đáng, liền ôm nữ hài còn đang say ngủ trong dây gió, đi tới trước chiếc giường đơn sơ dã ngoại này, nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

“... Hả?”

Đang lúc nghe vậy, nàng ta đã sửa soạn xong thân hình xinh đẹp của thiếu nữ và quần áo, vừa định gấp tấm thảm nhung lại thì cô bé kia liền giật mình một tiếng tỉnh lại.

“Nguy ngôn ~”

Thấy tình cảnh trước mắt, thiếu nữ nhất thời có chút không rõ, chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, lấy lại bình tĩnh mới mở miệng nói chuyện.

“Khởi bẩm...”

“Hửm?”

“Ta... ta muốn tắm một cái trước...”

“Được ạ!”

Nghe lời thỉnh cầu của cư trú, tinh ngôn vỗ vỗ đầu, tự trách nói:

“Chỉ là ta sơ sẩy mà thôi!”

Nói xong hần vội vàng tiến tới, đem thiếu nữ toàn thân xụi lơ vô lực đỡ đến bên dòng suối, đem nàng dựa vào trên một tảng đá, sau đó song song chấn động, trên sơn khê ánh sáng lấp lánh kia lập tức nổi lên một trận sương mù trắng noãn, lượn quanh. Sau khi an bài tốt như thế, đường chủ Ôn Văn Thủ Lễ liền tránh qua một bên, ngồi bên cạnh một cây tùng đen, lưng dựa vào cây tùng đen bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Như vậy sau đó chỗ nghỉ ngơi liền bắt đầu trượt vào trong suối bắt đầu đắm chìm.

Đương nhiên, mặc dù Trương thông báo, nhưng đường chủ Tứ Hải đường như đạo pháp đại thành, thần thuật thông thiên, nhưng ở những phương diện khác..., Tựa hồ tu vi còn rất nông nổi. Chờ đến nhàm chán, hắn lại cũng mở mắt nhìn lên, nhìn quang cảnh trong suối phía xa xa. Vừa vặn hôm nay cũng không biết là mười lăm hay mười sáu, mặt trăng chính viên mãn., Dãy núi phía đông nam bằng phẳng kia không ngăn được quang hoa của trăng sáng trắng. Khi nguyệt hoa rơi xuống, lại nói vụ trưởng chính tay mình bày ra đã bị chiếu như lụa mỏng. Lúc này nếu hắn ngưng thần lại, tự nhiên chuyện lớn không phân biệt rõ ràng. Bất quá, Trương đại đường chủ từ trước đến nay không câu nệ tiểu tiết, nhưng Thiên Lương vẫn chưa mất. Bởi vậy khi hắn không nhìn được liếc mắt nhìn lên, cũng chỉ dùng hai ba phần đạo thuật...

Ở chỗ kia, trong Nguyệt Hoa sơn, một đường cong lá lướt trong màn sương mù, dưới ánh trăng, ở trong Ba Quang Bát Không Minh bối cảnh, phác họa ra bóng hình xinh đẹp vô cùng uyển chuyển. Trong mắt người nhìn trộm, cái nhíu mày kia cười, nhất cử nhất động, cùng Thủy Nguyệt tự nhiên phụ trợ lẫn nhau., Điều trở thành một bức tranh tuyệt đẹp. Lúc vẽ nước, là một bức tranh thiếu nữ chơi đùa, nghiêng đầu là một bức tranh của tiên tử trầm tư; lấy ngón tay búp bê nhỏ nhắn chải tóc dài như thác nước, là đồ hình Thiên Nữ tắm tóc; dựa vào đá mềm bên dòng suối hơi lau vẩy một chút, sau đó nhìn về phía bên này, tựa hồ phát giác cái gì, cúi đầu xuống, lại không trốn thoát, lại là Khuynh Thành công chúa xấu hổ đỏ ửng...

Vô luận như thế nào, bắt chuyện là một nam tử vừa mới nhận lễ, mà thiếu nữ Hoán rửa kia chính là công chúa khuynh thành nổi danh thiên hạ. Bởi vậy từ lúc ban đầu hắn mang lễ nghĩa thánh nhân, không thêm coi thường, đến sau này cũng không thêm nhìn lễ, bỏ lễ lại, dần dần nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhưng cũng hết sức bình thường.

Nhàn ngôn ít nói, rửa mặt xong xuôi, rút cuộc từ trong suối đi ra, áo váy chiến giáp vốn trải dài trên đá xanh, toàn thân nhanh chóng chui vào trong giường giản dị kia, Tứ Hải đường chủ lại

hết nhìn đông tới nhìn tây thường thức một phen ánh trăng, mới từ trong rừng cây từng chậm rãi đi tới.

“Sàn sạt, sàn sạt...”

Trong tiếng bước chân đến gần, thân thể nữ hài mềm mại nồn nà kia đột nhiên run rẩy, trái tim đập càng lúc càng nhanh. Thiếu nữ Băng Thanh Ngọc tròn bóng, bản năng rất muốn trốn ra nhưng lại nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng vừa rồi., Cái này dần dần tiến gần nam tử mới hứa hẹn, còn có loại chuyện cũ khắc cốt铭心, nàng lại cố gắng đè xuống thân thể mềm mại của mình, cố gắng để nó mềm mại. Nàng cố gắng như vậy tác dụng, chờ đợi lúc, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết kia dần dần buông lỏng, chỉ có trong mắt lại rơi lệ.

“...”

“...”

Đang lúc nước mắt mờ lung, tim đập mạnh, âm thanh bước chân mơ hồ cuối cùng cũng biến mất. Trong phút chốc, thân thể đầy đặn không tự chủ được căng thẳng, cả người không khống chế được cứng ngắc, cố gắng nửa ngày vừa rồi đã bị hủy hoại trong một buổi.

Bầu không khí yên tĩnh đến mức làm cho người ta hít thở không thông nhưng lại bỗng nhiên cảm giác được, thậm chí ở bên cổ siết chặt.

“Giương tử ——”

Chỉ nghe tám tám nhưng vóc mềm mại của đường chủ giúp đỡ kia, đang lải nhải nói:

“Gộp, người ngủ trước đi, không biết sao ta không ngủ được nữa, người ngủ trước đi.”

“Được rồi...”

Thiếu nữ cắn môi, thanh âm còn có chút run rẩy, nói:

“Vậy... Người cũng đừng ngủ quá muộn, cẩn thận lấy ăn.”

“Ừm! “

Một người gần trong gang tấc đáp ứng một tiếng, sau đó quay mặt đi, dọc theo dòng suối nhỏ đi thẳng về phía trước. Đúng lúc này, công chúa đang vất vả nằm xuống rớt cuộc nhin không được, nước mắt tuôn như suối, khóc lớn trong sự run rẩy.

“Ô ô... Lại là ta nghi ngờ hấn...”

Ngay tại trong nước mắt tùy ý như vậy, còn có vô số lần “cảm ơn” trong lòng, thiếu nữ bốn ba khổ cực nhiều ngày, rớt cuộc mê man ngủ đi...

Qua tâm sự thiếu nữ, lại nói đánh giá, an bài cư cư trú ngụ say, hấn liền ở bên dòng suối tìm một khối đá núi, ngồi ở đó, tay chống mặt, nhớ tới tâm sự.

“Hoàng đế ta băng hà...”

Từ hôm nay truyền tin đi, mỗi khi nhớ tới chuyện này, khi nghe được vẫn không nhin được đầu vàng mắt hoa, như muốn ngất đi!

Lại nói tiếp, mặc dù năm đó gã sai vật ở Ung Châu đạt được kỳ duyên lên núi La Phù, bái Tam Thanh tổ sư, về sau lại có rất nhiều kỳ ngộ thần huyền, nhưng trên thực tế, gã cũng giống như nhiều người trong trần thế trần thế này., Trong mắt nghĩ Hoàng đế là trời vì đất, dù sao mới vào đạo đồ không được mấy năm, cho dù tiêu sái không bị trời buộc, lên núi vào đạo môn, nhưng quan niệm Hoàng quyền được hun đúc từ nhỏ vẫn là thâm căn cố đế. Có lẽ hậu nhân không quá lý giải, lúc đó nếu Hoàng đế chết đi, đối với rất nhiều dân chúng, thật sự so với chết đi thân tộc của mình còn bị thương hơn.

Dưới tình hình như vậy, nếu biết Hoàng đế băng hà, còn là bởi vì gian thần vì mưu quyền soán vị, vậy liền bị phần đan xen, càng thêm không thể dễ dàng tha thứ.

Hóa ra, ngay lúc tháng hai năm nay, gần như đã mở miệng nói kinh sư Trung Nguyên cũng xảy ra một hồi đại sự. Trong kinh thành Lạc Dương Đế Kinh, vị thúc thúc của công chúa khuynh thành hưng thịnh đã tâm, tới lúc này cảm thấy thời cơ đã đến, một lần hành động đã hại hoàng huynh của mình, còn giam

cầm các vị hoàng tử, bao gồm cả các vị hoàng tử của Vĩnh Xương công chúa.

Sau khi làm như thế, bởi vì trong triều có mấy vị đại thần hiền minh, đặc biệt là mấy vị tướng lĩnh không chịu làm trái lại nắm binh quyền. Xương Diệp Hầu liền nghe mưu sĩ gián ngôn, chuẩn bị chậm chậm tiến đến cùng chư vị triều thần nói dối là hoàng thượng bệnh nặng., Tạm thời do hắn ta quản lý chính sự. Mà lúc này vây cánh của hắn ta đã giăng kín trong cung, toàn bộ cung nữ thái giám trung thành với hoàng thất đều đã sát hại. Bởi vậy nếu nói dối lung tung, trong vòng hai tháng lại bình yên vô sự. Đương nhiên, trong thời gian này cũng có không ít đại thần sinh lòng nghi ngờ., Nhưng bởi vì chuyện Xương Cốt Hầu kia làm người nghe quá mức kinh hãi, cho dù lời đồn đã nổi lên bốn phía, cũng không ai dám nghĩ tới trong cung đã long trời lở đất, cái tên vương gia nhiếp chính này Xương Hầu, không ngờ lại sát hại bệ hạ, giam cầm hoàng tử.

Mà trong hai tháng này, hưng hầu hầu hầu mật mật thám chuyện oán vị. Lúc này hắn đặc lực nghĩa tử, nghe nói đã bị ma quỷ mê tâm hồn làm Bạch Thế tuần, hiện tại cũng được cao nhân Tịnh Thế giáo toàn lực cứu giúp khôi phục bình thường, lại trở thành phụ tá đặc lực. Bạch Thế Tuần hiện tại là Hồ Bí Trung Lang tướng, thống lĩnh năm vạn Hồ Bí quân tinh nhuệ nhất của Lạc Dương, chịu trách nhiệm phòng vệ của cung thành.

Mà Tịnh Thế Giáo đã từng thức tỉnh kia từng giao thủ với Thiệt giáo tà giáo, đã sớm âm thầm cấu kết với Xương Cốt Nghi Hầu. Hiện tại một khi Hầu gia hành động, bọn họ cũng ngông nghênh biến thành Hộ quốc thần giáo. Trong nhất thời, tín đồ Tịnh Thế giáo từ khắp cả nước chạy đến khắp nơi trong kinh sư, triều đình đặc biệt vì bọn họ mà xây dựng pháp đàn cho Giáo phủ., Từ những giáo chúng Tịnh Thế giáo không ai bì nổi kia, làm mưa làm gió làm gió, kinh sư bị khuấy động tới chướng khí mù mịt. Giáo chúng Tịnh Thế giáo lúc này sớm đã không phản ngược với đạo môn truyền thống vang dội, Diệu Hoa, Thiên Sư một thời truyền thống lại để vào mắt.

Tất cả những biến cố này, dù sao Lâm Lâm cũng không thể nhất nhất tề ôn chuyện, tóm lại cùng các triều đại kia tranh

quyền soán vị không sai biệt lắm, tự phát động nghịch sự, dưới trướng Xương Diệp Hào tất cả đều được tắm noãn nghi hầu, chỉ chờ tháng năm hưng hầu, Tịnh Thế giáo liên thủ làm đạo diễn nghi thức đại vị “Thiên”, đến lúc đó lại tách đất ra, đánh nhau.

Quan viên trong triều chức đã dần dần theo ý mình thay đổi, cảm thấy đại sự đã định, Noãn Nghi Hầu hưng dữ lộ hết ra, bắt đầu trắng trợn tàn sát chư vị hoàng tử Hoàng huynh còn sót lại. Đối với Xương Phụ Hào mà nói, mặc dù những Thiên Hoàng Quý Tộc này là cháu ruột của mình, nhưng trăm thảo nên trừ căn, những đại sự cướp đoạt thiên hạ tuyệt đối không được phép có nửa điểm lòng dạ phụ nữ. Vì vậy những hoàng tử ngày trước dưỡng tôn ưu tú, từng người lần lượt chết thảm!

Nếu như nói, dựa theo bố trí của Xương Cốt Nghi Hầu, chỉ sợ thiên hạ này thật sự sẽ rơi vào tay hắn. Thật đáng tiếc, Xương Phụ Hào này không phải là phụ nhân, nghĩa tử Bạch Thế Tuấn còn thân hơn con ruột của hắn, thì lại là như vậy. Nói đến Bạch Thế Tuấn, mặc dù gã từng có cuộc sống uyển chuyển, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng vẫn là tử tính không thay đổi, đợi sau khi khỏi hắn, trong mộng mê vẫn là bóng mỹ nhân khuynh tuyệt thiên hạ này.

Vì vậy, cả đám hoàng tử đều héo úa, dưới sự cầu khẩn khổ sở của hắn, Xương Phụ Hào mở một mặt tạm để tạm thời giữ lại tính mạng. Mà nhân sung đương đương nhiên là thông minh vô cùng, vừa nhìn đã biết Bạch Thế Tuấn rất có thể là cơ hội duy nhất của mình., Vì thế mặc dù mang trong lòng huyết hải thâm cừu, cũng phải thận trọng một chút, cùng tặc tặc thù gian địch giả dối và phó mặc cho kẻ địch. Đương nhiên, đây chỉ là ngoài nhu trong trừ cương kế sách mà thôi, nếu thẳng nhai này thật muốn phạm vào sự trong sạch của nàng, tự nhiên thà rằng chết!

Bất quá, công chúa nghĩ cách này lại quá lo lắng rồi. Buồn cười, tuần tú bạch thế kia, căn bản không cần đến bộ dáng hi sinh quanh nhà. Hắn si mê sâu như thế, cho nên khuôn mặt yêu kiều, hắn lại cười tươi như hoa; nhà ở không có thanh âm tốt, hắn lại cảm thấy là thiên âm thần âm; mà xoay người chỉ

lưu lại cho hấn bóng lưng, hấn cũng có thể chảy nước miếng nhìn hồi lâu!

Cứ như vậy, hoạt động ngày ngày tự do. Sẽ có một ngày, làm cho nàng khinh thường cơ hội, cùng với lang trung Vũ Lâm đã sớm hoài nghi sự tình biến tướng Nghiêm Sở Nghi liên hệ với nhau, đem tình huống của mình nói cho hấn biết. Nghiêm Sở Nghi này, mặc dù ở trong việc tẩy trừ ân oán thâm nghiêm, nhưng làm Thống lĩnh vệ sĩ của hoàng gia, dù sao tin tức linh thông sớm đã phát giác đủ chủng loại dị thường., Cho dù bị cách chức, hấn vẫn phái tâm phúc âm thầm điều tra ở các nơi yếu hại kinh thành. Sau khi hấn nhận được tin tức công chúa truyền ra, hấn khóc lớn một trận, lau nước mắt xong liền triệu tập bộ cũ, uống máu làm minh, nhìn kỹ thời cơ, mang theo đám sĩ bộ chết này vào Đế uyển giam lỏng công chúa, cứu công chúa ra, sau đó vong mệnh thiên nhai.

Đây chính là tất cả tình trước. Có thể nói, trước khi nghe tỉnh lại, trên đường đi bọn họ chỉ có thể kinh hoàng như chó nhà có tang, một đường hao tổn, nhân số càng chạy ít. Trong đó vạn khổ thiên tân, tự nhiên không cần nói tỉ mỉ.

Bỏ qua nội tình này, lại nói mở miệng.

Ở khe núi phía đông núi núi Tung suy nghĩ một đêm, bất tri bất giác phía đông thuận tinh sáng ngời. Khi trong núi rừng khắp nơi tiếng chim vang thành một mảng, đường chủ trẻ tuổi một đêm không ngủ liền khoanh tay đứng yên, đứng ở bên dòng suối sơn cốc này, ngược nhìn bầu trời trên dãy núi phía đông, ít có vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này ở trong mắt nghe thấy, ánh nắng ban mai ở chân trời phía đông, bầu trời màu trắng có đầy những đám mây nhỏ, xếp chỉnh tề như vây cá. Giữa những đám mây hình dáng lân phiến lại có sương mù màu tím lượn quanh mắt thường khó có thể nhận ra, di chuyển bất định, khiến đám mây màu xám này có màu tím nhàn nhạt.

“Cái này...”

Vị đường chủ trẻ tuổi quan sát mây khói sáng sớm, một hồi lâu không nói gì đột nhiên thì thào tự nói:

“Thần Tinh xuất hiện, Tử Khí Đông Lai, chủ thiên mệnh di chuyển, trở về đại thống, đây là đại cát...”

“Chỉ là vầy mây này như giáp, cuộn cuộn phức tạp, chỉ sợ hôm nay có một hồi sát kiếp lớn!”

“... Đã mở miệng?”

Đang lúc mở miệng thần sắc nghiêm nghị như sắt, bỗng nhiên nghe bên người vang lên một tiếng gọi dịu dàng.

“Hửm?”

Vừa mở miệng đã quay mặt đi:

“Bảo vệ người tỉnh rồi?”

Trong nắng sớm, bắt chuyện đang nhìn thấy Thúc Kim Hoàn, một đầu tóc dài đen nhánh giống như thác nước buông xuống trên bộ váy dài vàng nhạt trầm tĩnh.

Nguyên lai lúc mở miệng suy nghĩ sâu xa, tỉnh lại, mặc vào bộ quần áo đã chuẩn bị kỹ càng tối qua trên thảm nhung nhung, lại đi bên dòng suối rửa mặt, liền bước tới gần, nhìn hẩn một cái thật lâu. Giờ phút này thấy tỉnh lại, rốt cuộc lấy lại tinh thần nhìn vào, thiếu nữ này tựa như là bông hoa hạnh hoa nhuận, liền mỉm cười, ngưng mắt nhìn ánh mắt sáng như sao buổi sớm của hẩn, thở khí như lan nói ra:

“Nguy ngôn?”

“Hửm?”

“Người có biết bộ dạng này của người, Doanh Chân có chút không quen...”

“Ha ha, thật sao?”

Nghe Doanh yêu nói như vậy, tỉnh ngôn sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng vừa rồi cũng hòa tan dần. Nhìn Đế Nữ như hoa như ngọc này, hẩn lại cười hì hì như trước kia, sau đó ngừng lại, đặt phong thần cổ kiếm bên hông nói với nàng:

“Gốc rễ, ta vốn không nên như vậy.”

“Chỉ là việc giết người này luôn là việc lớn. Hôm nay thanh kiếm ba thước này của ta, sợ rằng phải uống đủ máu tươi!”

Đúng là:

Nam nhi thử Bỏ Thiên Liệt, kiếm như kiếm trong tim Hàn Sương!

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất quyển Di Phàm Thiên Phàm gian, Thần Thông mười sáu chương Tam Sơn, Kinh Thân Nhất Kiếm Cảm Tâm Tri Tâm.

Một thân một mình chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng ngăn cản trăm vạn binh.

—— gọi là Ân...

Thiên hạ Thần Châu, Trung Thổ kinh sư, không ai không biết thành trì to lớn của Lạc Dương thành, tráng lệ, phùng hào hoa xa xỉ. Kỳ lạ ời ha lưới nha...

Lúc này trung tâm chính lệnh của thiên hạ Lạc Dương, mở thành tại bờ Nam của quận Hà Nam, nằm ở thung lũng Hà Lạc, phía tây một chút, bởi vì thành trì nằm ở phía bắc Lạc Thủy, nổi danh từ xưa đến nay là “Lạc Dương”. Chỗ Kinh Lạc, Bắc Y Truy Sơn, Nam Quan Nhạc Tung., Tây tựa Tần Lĩnh, đông hướng Y Lạc Hà xông lên bình nguyên. Nếu từ vân không quan sát, tức là Lạc Dương kinh kỳ có ba mặt núi vây quanh, hướng đông mở rộng, tựa như một cái tranh sứ đặt ở đông. Mà địa thế bồn Lạc Lạc từ đông sang tây, chính giữa nam bắc Lạc Dương thành cao thấp, bởi vậy địa lý trái ngược tây từ trên cao nhìn xuống, thành trì nguy nga tráng lệ lẫm liệt quan sát toàn bộ bình nguyên Y Lạc Hà, đang có khí tượng vạn vương giả.

Một ngày này, ở ngoài thành Kinh Sư Lạc Dương, trên giáo quân tràng giáo lý của Y Lạc Hà Nguyên hoàng gia, sáng sớm, giáo quân bình dã rộng lớn đã bụi bặm tung bay khắp nơi., Tiếng kêu giết rung trời! Hàng ngàn hàng vạn bộ binh kỵ sĩ được chấp nhất, nương theo ánh mặt trời mờ mịt mà tiến hành thao luyện; tuy chỉ là diễn tập hằng ngày, nhưng những binh sĩ này vẫn cẩn thận tỉ mỉ, theo cờ hiệu giáo quan lui tới chém giết. Nếu không phải mấy tên hầu ở bên quan sát biết được

đây là giáo quân tràng, thật sự cho rằng đây là đại chiến kinh thiên động địa!

Những Hồ Lang Chi Sư phát khổ luyện này, chính là Hồ Bí quân phụng sự mưu phản trong miệng hoan nghênh một tay bồi dưỡng khổng chế. Từ khi làm việc no đủ hai tháng trước âm thầm hành động, chức vụ Hồ Bí Quân Trung Lang phụ trách kinh kỳ trọng địa phụ trách chức vụ trung tướng, liền trắng trợn lo lắng ủy thác nghĩa tử Bạch Thế tuần mà mình tín nhiệm nhất., Sau khi kinh biến, kinh đô này gió êm sóng lặng, vốn không thể dùng Hồ Bí quân liều mạng như thế, nhưng chuyện gần đây xảy ra biến hóa. Từ khi Vĩnh Xương công chúa ngoài ý muốn trốn đi, thế cục thiên hạ này liền nổi lên biến số. Trên lộ tuyến công chúa một đường chạy trời chết., Có không ít tướng lĩnh vương gia lĩnh được nội tình, tuy nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lại ngầm ngầm rục rịch, sớm muộn gì cũng sinh sự.

Dưới tình hình như vậy, với tư cách là đội quân mạnh mẽ nhất triều đình, những ngày qua Hồ Bí quân không ngừng nghỉ, khắc khổ luyện tập, chuẩn bị một khi có chuyện, Hào gia ra lệnh một tiếng, liền như lôi đình đá nhọn giết tới!

Hơn nữa giáo quân tràng khí thế ngất trời này, sáng sớm hôm nay, ngay dưới sự diễn luyện xung đột rõ ràng của danh hiệu sĩ sĩ ở Hồ Bí, ánh sáng mặt trời chậm rãi nhô lên từ đường chân trời phía đông, mặt trời đỏ lạng lẽ nhu hòa, đầu tiên là để cho ngọn núi cao thấp liên miên ở hai tuyến phía đông được dựng lên một mảng ánh sáng đỏ rực, dần dần lại thấp sáng lên vô số giọt nước bên trong bụi cỏ lá cây., Lộ châu bên cạnh cỏ dại chói mắt như bảo thạch, vô số chim sẻ từ trong mộng bừng tỉnh, kết đàn nhảy nhót ca hát trong rừng. Đến lúc này, bình nguyên Y Đạm Hà Xuân thâm thúy chính thức thức tỉnh từ trong xuân mộng, tỏa ra sinh cơ vô tận đối với Phổ Thiên Hạ!

Hà Lạc Xuân Thần sinh cơ dào dạt như vậy, không biết có phải vì ngày hôm nay mặt trời phía đông hùng ứng đỏ như máu hay không, khắp bầu trời vừa được một vị đường chủ Đạo gia đường đường đường đường đường đường xa xôi nhận định là lân giáp vân trận có sát khí dạt dào, lúc này lại huyền hóa thành ráng màu đỏ rực đầy trời. Mây tía lưu lệ đầy trời, như tơ

lụa đầy trời., Như gấm hoa, vô cùng điểm lệ tươi sáng phiêu phù tại vạn dặm trời cao. Mà dưới ánh bình minh hiếm có chiếu rọi, lòng chảo vốn xanh nõn nà đã trở nên đỏ thắm như máu, toàn bộ cảnh vật bị bôi lên một tầng hồng quang, nhìn giống như biển máu.

Trong ráng chiều Xuân Thần Hà điểm lệ như vậy khiến người ta hít thở không thông, đã có chút chim tước trùng oa thành ra chút manh mối, từ lúc Thần Quang sơ hiện ngấn ngủi vui ca hát., Đám trùng điều đã trở nên hoảng loạn bất an. Một con cóc trên ngàn dặm từ thảo nguyên bốn ba đến một đầm nước khác. Vô số chim chóc từ trong rừng rậm nghỉ ngơi bay lên, theo phương hướng ánh sáng mặt trời liều mạng bay lượn, lướt thẳng qua thành quách nguy nga của Lạc Dương thành, nhanh chóng biến mất ở núi xa mênh mông.

So với sự mãn cảm của ếch tước, vạn vật linh trưởng thành lại có chút chậm chạp. Ví dụ như ở phía đông giáo quân tràng của hoàng gia bụi đất tung bay, vị giáo úy trình sát Trần Lâm kia nhìn phiến tử hồng điểm trên trời, trong lòng còn nổi lên liên tưởng:

“Quá điểm lệ! Thật là đẹp!”

Trần viên quan khuôn mặt râu quai nón, nhàn rỗi ở một bên, nhìn thấy vân hà phía chân trời đột nhiên phát ra thi hứng, âm thầm trầm ngâm:

“Cái này... Tiếng giết chấn vỡ đầu hoa, áng mây bay lên bầu trời...”

“Thơ hay, thơ hay!”

Ngũ đại quan canh gác Trần Tam thô, được hai câu thơ này, lập tức không kìm lòng được, vui vẻ ra mặt!

Kỳ thật Trần Lâm này, là một vị quan quân rất đặc biệt trong Hồ Bí quân, Trần Lâm vẫn luôn cảm thấy, kỳ thật mình thích hợp đi làm một vị thi khách phong độ thanh thoát hơn, mà không phải là một vị thi khách, mồ hôi đầm đìa như bây giờ., Quan quân cả người hôi thối. Bởi vậy, mỗi lần làm việc, chỉ có ở trong lòng lén viết ra câu thơ tuyệt vời vô cùng, mới là thời gian vui sướng nhất của hắn. Vì thế Trần Lâm vừa mới ngâm

ra hai câu thơ tốt, mặt mày hớn hở, trong lòng vô cùng thoải mái, cân nhắc:

“Vân sắc, bay lên, nhật phương hà, cái này là “Nhật phương hà” tốt đây, hay là “Nhật gian hà” tốt?”

Trong lòng tự hỏi chính mình, mà Trần Lâm lại ngẩng đầu hướng nơi mặt trời mọc ở phương đông nhìn một chút ——

Vừa nhìn một cái, hấn lại giật nảy cả mình!

Hóa ra ngay phía đông giáo quân tràng kia, vốn là nơi dân đã tránh né nhân súc, lại từ trong vàng sáng mặt trời chậm rãi đi ra một người một ngựa, tuy là ráng mây đỏ thấp thoáng, bạch mã kia vẫn bỗng nhiên như tuyết; tuy tuổi không lớn lắm, nhưng trên lưng ngựa kia lại tràn đầy anh khí, toàn thân áo trắng như tuyết.

Mặt trời mọc ở phương đông, hào quang vạn đạo. Một người một ngựa đột nhiên xuất hiện, khí lạnh rục rờ, vô luận là tọa kỵ hay là nhân vật đều không giống việc xảy ra ở nhân gian. So sánh với sự huyền ảo xung quanh, nhân mã kia vẫn chậm rãi tiến về phía trước, thông dong ung dung, có chút lâng lâng. Thế cho nên Trần Lâm vừa nhắc mắt nhìn, sững sờ đến nửa ngày mới giật mình tỉnh ngộ. Đợi xong nghĩ lại, phê gặp người liền nói, lúc ấy tựa như chỉ vì mình ngẩng đầu nhìn, này giống như thần nhân bạch mã như mộng như ảo mới lên tiếng xuất hiện! Bởi vì lời nói này, gã quả thật bị triều đình thưởng rất nhiều bạc.

Hơn nữa cảnh tượng này còn xảy ra.

Lúc này, ngoại trừ Trần Lâm, cũng có rất nhiều binh lính khác nhìn thấy một người một ngựa, lúc này, bọn họ liền ngừng thao luyện trong tay, cùng nhau nhìn về phía cánh đồng bát ngát phía Đông, bởi vì là nghịch quang., Lại cách rất xa, lúc mới bắt đầu mọi người cũng không thấy rõ ràng, đợi cho một người một sư đi kia đến gần, lúc này mới từ trong ánh nắng mờ ảo nhìn thấy phía sau yên thuyền của hắn, trong móc câu của điều sí hoàn còn có một cây đại kỳ, mặt cờ kia xanh thẫm như biển, trên có vẽ đồ án kim hoàng.

“...”

Chờ đến gần thêm một chút, rốt cuộc có thể thấy rõ hình dáng đám quân tốt bao bọc toàn bộ thân hình mới nhìn rõ chính giữa cờ lớn màu xanh đậm bay phấp phật theo gió kia, đang vẽ một con Chu Tước màu vàng óng nhảy múa uyển chuyển, gió sớm thổi qua, cánh chim tước màu vàng dài trên cờ đất giương lên, ngạo nghễ bề bề, giống như tùy thời có thể từ trong cờ bay xuống.

Đối với đại kỳ này, đương nhiên đám quân tốt Hồ Du này không biết, dạng kim kỳ Thủy Lam Huyền Diệu bỗng nhiên thần huyền ảo này, có lần thứ hai là hình ảnh từ Thanh Cung Thiên Diệu Thần Diệu Nhai. Bất quá, đối với đồ án Huyền Diệu này, lúc này trong quang ảnh sản xuất kỳ hào khiến người ta chú ý nhất, hay là từng hàng chữ lớn ẩn kia, trên thủy lam đại kỳ được hà quang sùng ái, từ bên phải đến bên trái viết bốn thư pháp màu vàng:

“Tứ Hải Phật Nghi”

Bốn chữ viết này cực kỳ hùng dật, khi xem chữ, khiến người ta rung mình sinh ra mấy phần hàn ý!

Đang lúc mọi người ở phía trên chiến kỳ đồ văn thì khách kia bỗng nhiên dừng lại, khoảng cách đại khái hơn hai dặm, ở trên cánh đồng phía Đông, một kỵ sĩ cỡi một mình đang ngồi trên cánh rừng núi phía Đông đột nhiên lên tiếng:

“Các vị quân gia, không biết tại hạ có thể cầu chư vị một chuyện được không?”

Đối với Hồ Bí quân tướng đang bất tri bất giác lo lắng ngờ ngác quan sát, nghe người kia đột nhiên mở miệng nói chuyện, khẩu khí lại khách khí như thế, không khỏi kinh ngạc. Khi bọn họ còn đang sửng sốt, người tới có khuôn mặt thanh tú kia vẫn đang ngồi ngay ngắn trên ngựa hỏi:

“Các vị quân gia, có thể mời chủ soái Bạch gia quý quân tới đây nói chuyện hay không? cô nhân Thủy Vân sơn trang tới chơi!”

Dứt lời, vẫn là lập tức chấp tay.

“Ta đi!” “Ta đi!”

Phảng phất như thiếu niên đạo trang mặc đạo bào nhẹ nhàng hỏi chuyện bao hàm một loại ma lực nào đó, mới đợi hần nói xong, càng tụ tập càng nhiều binh sĩ liền đáp ứng một tiếng vang. Ngay lập tức có thật nhiều quân sĩ nhiệt tâm nhanh chân như bay, chạy tới trung quân đại trưởng ở phía tây bắc của giáo quân tràng bầm báo chủ soái.

“Ồ? Thúc nhân của Thủy Vân sơn trang?”

Nghe thấy quân tốt vội vàng bầm báo, Bạch Thế Hào đang ngồi trên ghế dựa da hổ trong đại trưởng không khỏi có chút hồ nghi.

“Thủy Vân sơn trang... Bây giờ còn có cô nhân nào mà ta quen biết, dám nói ra bốn chữ “Thủy Vân sơn trang” trước mặt Bạch mỗ?”

Bạch Thế tuần đầy bụng nghi hoặc.

Hóa ra Vô Song công tử vẫn mang dung mạo thiên hạ vô song như trước, một hai năm trước ăn một trận kinh văn kinh hải, liền giống như chim sợ cành cong, trong một hai năm hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt hần lại nhắc tới bốn chữ “Thủy Vân sơn trang”. Mà hần hiện tại chính là thời điểm khí thế ngập trời, còn nghe được có người tự xưng là cô nhân của “Thủy Vân sơn trang” dám tới chơi, ngoài tức giận ra, trong lòng cũng do dự bất an.

Vừa chân chờ, không khỏi xuất thần, mặt trắng như ngọc này tuần tú bất giác nghiêng đầu, khóe miệng bỗng chảy ra chút nước đọng —— thì ra, hần thật vất vả mới chữa khỏi cho phát điên, còn lưu lại chút tật xấu, hiện tại chỉ cần hần xuất thần, liền bất tri bất giác chảy ra nước. Bởi vì chuyện này, hần đã bị công chúa kia bỏ chạy, bị hiểu lầm là vì tham sắc lắm!

Đi nhàn hạ một chút, lại nói lúc này Bạch Thế Tuần, chờ hơi lấy lại tinh thần, liền khẽ lau nước miếng, bỗng nhiên đứng dậy, quát:

“Ây da! Bản soái cũng muốn nhìn xem là cô nhân gì tới thăm!”

Uống xong, hần lại thanh tỉnh đối phương chỉ có một người, nhưng dừng khí càng phóng khoáng, nhặt lên thanh trượng bát

đại luân bên người, không quay đầu lại vội vàng chạy ra khỏi trường!

Đúng là:

Móc sâu bấy rập bắt hồ báo, bỏ xuống mỗi câu câu cá, cất bước ngao ngao!

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất quyền Nhị Thập Nhất ở nhân gian, đệ thất thiên kiếm hoa ngàn chiêu. Chiến tranh khiến Sở Hán cười to.

Tam quân trên sông hợp, Thần Kinh thu một trận chiến!

—— gọi là Ân...

Lại nói đến Bạch Thế Tuấn kéo đại thương đi tới ngoài cửa vòng, sớm có thân binh thị vệ nắm chiến mã chờ sẵn ở đó. Tiếp nhận dây cương do thân binh đưa tới, đại thương liền phi thân nhảy lên chiến mã, Bạch Thế Tuấn liền run lên dây cương., Hai chân kẹp lấy con tuấn mã đỏ thẫm, con tuấn mã này lập tức phì mũi, “Khụng lạng” một tiếng hoan hô, bay bốn vó hướng phía đông chạy đi. Chờ bạch thế tuấn thúc chiến mã, những thân binh hộ vệ phía sau cũng lần lượt nhảy lên tọa kỵ của mình, hai ba mươi con chiến mã cùng tung hoành đám người đi theo Bạch Thế Tuấn một đường thẳng hướng phía đông chạy đi.

Nói đến bọn họ đang phóng ngựa phi như điên vào giáo quân tràng, diện tích thập phần rộng lớn, ước chừng hơn hai mươi dặm. Khác với giáo quân tràng nơi khác, kinh sư nơi giáo quân tràng này cũng không phải là đất bằng phẳng. Phóng mắt nhìn lại., Trong giáo quân tràng không chỉ có không ít đồi núi thấp liên miên, rừng rậm rạp, thậm chí ở phía đông bắc kia phương hướng còn cao ngất bảy tám tòa thổ sơn. Những tướng lĩnh kinh thành này tin tưởng, chỉ có thao luyện ở trong giáo quân tràng địa mạo đa biến như vậy, các tướng sĩ mới có thể thích ứng tốt với những gì phát sinh trong tương lai.

Chính là bởi vì chiếm diện tích rộng lớn, Bạch Thế Tuấn chuyển này cơ hồ tốn hơn một khắc công phu. Một đường chạy như điên đến biên giới giáo quân tràng phía đông, gã đệ tử dưỡng tôn đã quen mắt bị điên đầu hoa mắt, cơ hồ nóng ran.

Chờ tới lúc tầm nhìn không sai biệt lắm đã đến địa giới, Bạch Thế Tuấn liền dừng lại trước, lấy túi nước trên cây ngựa, ngửa mặt lên uống “Thùng thùng” một ngụm nước bằng đường ngọt lớn., Thở hổn hển nửa ngày, lúc này mới định thần lại, vội vàng thả lỏng dây cương, uy nghiêm mặt mũi, để tọa kỵ chậm rãi đi tới. Lúc này, đám quân tốt mới bắt đầu xem náo nhiệt của giáo quân tràng đã sớm phân ra hai bên, xếp thành hàng chỉnh tề nghênh đón.

Lại nói tiếp, Bạch Thế Tuấn này kỳ thật lúc này còn chưa để người tới trong lòng. Hiện tại tâm tư của hắn, hơn phân nửa đổ ở hai bên xếp hàng nghênh đón quân tốt của hắn. Mặc dù vẫn đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng không chớp., Khi chức văn chương này xuất thân từ gia tộc không có quân công Bạch Tiểu Hài, lại len lén dùng khéo mắt dò xét đám quân tốt đang ưỡn ngực phình bụng; khi phát hiện biểu cảm của mỗi người bọn họ đều rất nghiêm túc, vẻ mặt chân thành cung kính, Bạch Thế Tuấn mới ở trong lòng thở dài, thỏa mãn thầm nghĩ:

“A... Không sai... Đại trượng phu làm như vậy cũng được...”

Đang nghĩ như vậy, Bạch Thế Tuấn cũng ước chừng thúc ngựa lướt qua đội ngũ, đi tới trước mặt mọi người. Lúc này kỳ thực gã đã trực diện mở miệng.

“Là ai vậy?”

Ngồi ngay ngắn ở trên yên ngựa, Bạch Thế Tuấn đang tay che lều lạnh, cẩn thận phân biệt người tới khắp người hào quang chói mắt kia là ai.

Đến khi Bạch Thế Tuấn, mặt trời đã ở phía đông bay lên cao, ánh nắng ban mai cũng từ màu đỏ son trở nên nhu hòa dần dần tỏa sáng, sáng loáng có chút chói mắt. Lúc này bầu trời đầy những gợn sóng màu hồng, Bạch Thế Tuấn tú nhất thời hoa mắt, không thể nhận ra đã mở miệng giải thích.

Bạch Thế Tuấn đang mờ mịt, chợt nghe người phía đối diện mở miệng:

“Bạch thế tuần tú —— từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Đốt!”

Đang xem đến mức đau mắt, Bạch Thế Tuấn vừa nghe người tới nói lời này, lập tức giận tím mặt, lạnh lùng nói:

“Lớn mật! Ngươi là cuồng đồ phương nào? Dám gọi thẳng tính danh bản soái!”

“Ha ha...”

Nhìn Bạch Hào Gia đang làm bộ làm tịch ở trước mặt, lại đột nhiên hiểu ra có chút buồn cười. Hào hiện tại có chút không thể hiểu được, chính là một thế gia tử bên ngoài kim ngọc như vậy, bại trâm. Năm đó mới gặp gỡ, mình còn may phục khẩu phục khí độ phong độ của hào. Nghĩ lại trên mặt trước, trong lòng lại cảm thấy có chút tang thương. Hào mở miệng nói:

“Bạch thế tuấn, ngươi là quý nhân hay sao mà quên được? Tại hạ là đệ tử tu hành “Phong ngôn” đúng vậy!”

“Ai?”

“Trương... Đã mở miệng?!”

“Oa đỉnh đặc!”

Vừa kịp phản ứng, Bạch Thế Tuấn này thoáng chốc thiếu chút nữa đã khiến hào sợ đến mức từ trên ngựa trượt xuống!

“Ngươi, ngươi...”

Phản ứng đầu tiên của Bạch Thế Tuấn, chính là tranh thủ thời gian đẩy ngựa chạy trốn; bất quá mới vừa quay mặt lại, trong lòng vừa suy nghĩ, lại đột nhiên nghĩ đến mình chính là thống soái tam quân, cứ như vậy chạy trốn chết. Dù sao hiện tại phía sau mình có thiên quân vạn mã, cho dù tên tặc tử này bản lĩnh cao cường, nhất thời cũng không làm gì được hào. Nghĩ đến chỗ này, Bạch Thế Tuấn mạnh mẽ trấn định, đè nén sự sợ hãi như đang dời sông lấp bể trong lòng, miễn cưỡng nói với người đối diện:

“Thịnh cảnh cảnh... Nguyên lai là Trương huynh!”

Bạch Thế Tuấn cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn:

“Trương huynh, đã lâu không gặp... vẫn khoẻ chứ? Lần này ta tới tệ địa, không bằng để ta làm chủ, chiêu đãi huynh đài một

phen, thế nào?”

- Nực cười cho tuần tú Bạch Thế này, vốn định to gan muốn nói chút lời hung ác, nhưng lời vừa đến khóe miệng liền biến thành như vậy. Vừa nói chuyện, hàm răng kia còn không ngừng “Đánh nhau” đến mức cao thấp!

“Ha ha...”

Mặc dù cách một khoảng, nhưng Bạch Thế Tuấn thần thái tỉnh ngón thấy rất rõ ràng. Đến lúc này, hắn cũng không chuẩn bị nói nhảm nhiều, lúc này liền nâng cao thanh âm trả lời:

“Bạch Thế Tuấn, không cần khách sáo. Sao lần này ta đến, ngươi lại không biết?”

“Cái này... Bản soái thật sự không biết...”

Bạch thế tuần thập phần buồn bực. Lần này hắn thật muốn đe dọa, nhưng lời đến bên miệng, vẫn là như cũ!

“Ha ha ha...”

Đối với cái tên Bạch Tiểu Hài giả bộ hồ đồ dối trá này, Trương Tĩnh Ngôn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười chưa dứt lớn tiếng nói:

“Bạch Thế Tuấn, hôm nay ta đến thông báo cho các hạ chuyện trước —— hôm qua ta ngàn dặm xa xôi đến quận Giang Hạ, ở trong vùng núi bát ngát kia nắm kiếm vệ đạo, an táng hơn một ngàn tặc binh.”

“Ồ?”

Bạch Thế Tuấn vẻ mặt mê hoặc, lúc này hắn ta thật hồ đồ. Chỉ nghe tĩnh lại tiếp tục nói:

“Bạch Thế Tuấn, ta thấy bọn chúng có danh hiệu là “Phi Bưu”! Các hạ có biết hay không?”

“Ai da!”

Nghe xong toàn bộ tình hình trong nghĩa phụ phủ bị diệt sạch, Bạch Thế Tuấn lập tức lắc lư hai cái, xém chút nữa không chịu nổi. Nhắc tới cũng kỳ, không biết có phải là do sợ hãi thâm chủng hay không, phản ứng đầu tiên của hắn lại không chút

hoài nghi, nói dối. Bất quá, chờ lấy lại bình tĩnh, hắn mới có chút phản ứng.

“Trương thông báo, người nói bậy!”

Bỗng nhiên, Bạch Thế Tuấn quyết tâm liều mạng, mười phân kiên cường kêu lên:

“Chôn củi trong miệng người!”

“Ách!”

Thấy Bạch Thế Tuấn trở mặt còn nhanh hơn lật sách, khi tỉnh lại nhất thời có chút kinh ngạc. Đó cũng là lúc đó dân gian vô cùng sùng bái sắp xếp môn phiệt, lúc này hắn còn chưa hiểu được hoàn toàn, thế gia tử như Bạch Thế Tuấn tuy bề ngoài sáng sủa, phong độ nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực là ác ôn hạng nhất., So với tiểu đạo tặc dân gian, loại con cháu quý tộc như hắn mới gọi là “To gan to bằng trời”, cơ bản không thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu thật sự là mấy trăm mạng người là dọa được, mấy câu là có thể khuyên được, hắn đã sớm hoàn thiện như nước chảy, cần gì phải đi tới hôm nay.

Vừa nói tỉnh ngôn đang nhất thời kinh ngạc, chỉ nghe Bạch Thế Tuấn kia lại hung tợn mắng:

“Trương Tĩnh Ngôn! Người chính là chó bắt chuột xen vào việc của người khác! Người xuất gia đình, quản chuyện tục gia, quan gia sự!”

“Ha ha!”

Bạch Thế Tuấn như muốn đấu khẩu, đối với câu nói này lại không sợ hãi; lúc này gã cười ha ha, miệng như treo sông:

“Ai nói ta xen vào việc của người khác? Ta tuyên cáo mặc dù đang ở Đạo Sơn, nhưng lại là đường chủ tục gia; không chỉ có thêm lễ quan, lấy vợ sinh con, một người cũng không được thiếu!”

“Hơn nữa, ai nói quan gia sự ta liền không quản được? Bạch Tiểu Hài Mạc đã quên, tiểu gia nhà người ta vẫn là Trung Tán đại phu được triều đình sắc phong.”

Nguyên lai, mặc dù lúc trước đã từng xin từ, nhưng chuyện tối qua cứ cứ cứ đã nói cho hắn biết, bởi vì lúc ấy trong triều có chút đại sự nhỏ tình không ngừng, hơn nữa tước chức Tán Quan như Trung Tán đại phu, cho dù chào từ quan cũng đều được lưu lại, cho nên hiện tại kỳ thật hắn vẫn là quan viên triều đình. Trải qua nhiều chuyện như vậy, vốn đã tỉnh ngộ đối với chuyện này có chút không cho là đúng, nhưng vừa vặn, bây giờ Bạch Thế Tuấn miệng vẹt cứng công việc của hắn, thông báo lại vừa vặn lấy đại nghĩa làm liệc ra bác bỏ hắn!

Lại nói, hai quân giao phong như vậy, lấy một địch vạn thời khắc mấu chốt, vốn nên lời lẽ ít nói, chỉ là tính ngôn cao nhân gan lớn, sớm đã tính trước, cho nên mới không hoảng hốt không vội, tuy là trước quân trận vẫn có thể êm tai mà nói, thông dong phản bác.

Lại nói, nói ra lời này, thấy nghịch tặc nghịch tặc nổi giận cho giặc, tiểu hầu nhất thời ghen lời, liền khẽ mỉm cười, sau đó thần sắc nghiêm túc, vận đạo lực, chuẩn bị hướng về ba quân Hổ Bí tuyên ngôn. Sau khi hắn hắng giọng một cái, một tiếng nói chính nghĩa làm liệc như chuông lớn vang lên, trong phút chốc truyền khắp nơi Đông Giao - Y Lạc Hà địa:

“Tam quân tướng sĩ nghe rõ: Trung Tán đại phu đã dẫn dò, phụng Vĩnh Xương công chúa Phụng Chiêu, tra Xương Hồ Hồ Hầu cùng bè phái tặc tử mưu phản soán vị, Xi huynh thí quân, họa loạn cung đình, hôm nay cử nghĩa kỳ đặc biệt, quét sạch yêu nghiệt; nghĩa sư lần này, chỉ tru thủ ác, hy vọng theo người xem rõ đại thế, cùng lấy trộm quốc đại nghịch, cùng tồn tại giúp đỡ!”

Lời nói hùng hồn như nước lũ tràn qua lá cờ san sát rừng rậm, nội tình nhìn thấy mà giật mình như đá vụn va chạm vào trái tim tướng sĩ Hồ Bí quân. Những quân sĩ không ở phụ cận giáo trường chợt nghe được lời nói kinh tâm động phách này vang lên bên tai, nhất thời tất cả đều ngạc nhiên chấn kinh, đều dừng việc rèn luyện trong tay lại, dồn dập quay đầu tìm nơi phát ra tiếng nói kia.

Khi chính nghĩa còn chưa dứt lời, Bạch Thế Tuấn lập tức nổi trận lôi đình!

“Câm miệng! câm miệng!”

Bạch Thế Tuấn rướn cổ khàn giọng hô:

“Yêu nhân! Khôn kiếp! Nói bậy nói bạ!”

“Ta mới không mưu phản! Ngươi mới là loạn thần tặc tử! Hôm nay ngươi đến mấy người? Ngươi một người? Còn là đồng đảng? Một mình ngươi đã muốn giúp đỡ xã tắc? Ha ha điên cuồng! Ha ha ha ha!”

Bạch Thế Tuấn hỏn hển không nói nên lời, nói xong cuối cùng cơ hồ nói năng lộn xộn; cuối cùng gần như điên cuồng cười vài tiếng, rồi hoảng hốt thúc ngựa quay về, vừa ra lệnh:

“Kỵ binh doanh! Kỵ binh doanh! Khinh kỵ binh doanh ở nơi nào?! Mau đập tên điên đó thành bùn nhão cho ta!”

“Àm, âm...”

Bởi vì cái gọi là “Quân lệnh như núi ngã” này, cho dù là quân lệnh kêu loạn phát ra như thế này, khi Bạch Thế Tuấn vừa mới gọi to, Hồ Bí quân khinh kỵ binh được huấn luyện nghiêm ngặt đã dựng thẳng đội ngũ lên.

“Đập đập “Đập đập” Đập đập “

Hai ngàn con chiến mã đồng thời phát động thanh âm ồ ạt, như mưa rơi tầm tã, “Ào ào” phát ra tiếng nổ vang thật lớn. Trong khoảng cách sáu, bảy dặm, doanh trại khinh nhỏ gần rìa thảo trường phía Đông trong nháy mắt phát động. Hơn hai ngàn con chiến mã tụ thành dòng nước lũ không ngừng chạy chồm, chiến đao giơ cao trong nước lũ biến ảo thành rừng đao bụi kiếm, phản xạ ánh nắng chói chang như con sông trải đầy ánh sáng!

“Ha ha...”

Đột nhiên dòng lũ hung mãnh kia cuốn tới, chỗ ngón tay cầu vồng lại bình tĩnh giống như lều đậu sau ngộ. Đối mặt với mũi nhọn phô thiên cái địa ngoài vài dặm có thể vọt tới, mở miệng lại chỉ chậm rãi rút cổ kiếm quang bên hông ra, động tác ưu nhã thông dong., Chiếu theo ánh bình minh của ánh nắng mặt trời sau lưng, Phong Thần kiếm khi đó sáng chói lúc này đã sáng như sương trắng. Đối mặt với dòng lũ kỵ binh nhanh

chóng tiếp cận, đường chủ đạo gia ôn vẫn xuất trần giờ tay
vuốt ve lưỡi kiếm, bỗng nhiên ngân nga.

“Tam Xích Long Tuyên, Vạn Quyển Thư.

Trời sinh ta, ý gì như thế?

Không thể trị quốc an thiên hạ.

Không uổng xưng nam nhi đại trượng phu!”

Như một đạo thiểm điện vượt qua trời cao, tiếng ngân này chỉ
trong nháy mắt đã vang lên tiếng gầm rú của tất cả mọi người,
vô cùng rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người. Mà nghe tiếng
ngân nga của chân điếc này a, mặc dù không có ai tỏ vẻ sợ hãi
cùng Bạch Thế Tuấn, thế gia công tử vừa chạy trốn tới khu
vực an toàn này lại điên cuồng kêu to với thân binh xung
quanh:

“Đừng sợ! Đừng sợ! Hắn chính là một thư sinh Hủ Nho!!!”

Ai ngờ, ngay tại thời điểm gã chưa dứt lời, chiến trường bên
kia đã xảy ra biến hóa to lớn.

Lúc đại quân kỵ binh lao nhanh không ngừng vừa mới chạy
bằng bằng đến một nửa khoảng cách, nghe rõ liên quát một
tiếng, hoành kiếm vung lên, một đạo kiếm quang hình bán
nguyệt như thiểm điện bay ra, trong chớp lát như Đại Bàng mở
ra hai cánh, ở trước người hắn trong nháy mắt triển khai một
đạo bạch nguyệt hồ quang lập loè dài bốn năm dặm., Màu sắc
đỏ như tia sét lóe lên trước mắt, khiến người ta mù mắt! Chỉ
trong chớp mắt, luồng kiếm hoa nguyệt hồ sáng như tuyết này
đột nhiên biến mất. Sau khi bình tĩnh lại, chỉ nghe “ầm ầm”
một tiếng nổ vang trên mặt đất, chớp mắt đã nổ tung trước
mặt; còn chưa đợi đám quân sĩ phản ứng lại, một cái lạch trời
rộng mười trượng đã vắt ngang trước mắt!

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Tất cả những điều này giống như được mọc ra dưới nách
khủy tay, nhanh như điện với lửa. Những đoàn kỵ binh đang

gia tốc cuốn về phía trước như gió, cho dù không ít kỵ sĩ tiên phong biết rõ địa hình rơi xuống, cũng nhất thời không thu lại được thế như sủi cỏ vào nôi đổ vào trong biển! Người ngựa mặt lên ngựa, âm thanh như mưa xối xả nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một mảnh kêu cha gọi mẹ!

Thấy cảnh này, Bạch Thế Tuấn nấp sau lưng đại quân kinh hãi, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Bắn tên! Phóng tên!”

Ra lệnh một tiếng, cơ hồ không hề ngừng lại, chỉ một thoáng trên vạn cây cung mạnh mẽ đồng loạt bắn ra nỏ, lập tức mũi tên đầy trời như một đám mây đen thật lớn hướng phía đông lao nhanh!

“Hừ...”

Thấy mũi tên rơi như mưa, hấn vừa mở miệng đã ngẩng đầu lên nhìn, mắt liếc ngang, vung tay lên, mũi tên bay đầy trời kia liền đột nhiên bùng cháy, mây đen âm trầm nháy mắt biến thành mây lửa, chỉ trong chớp mắt, hơn vạn mũi tên sắc bén hung hăng lao đến liền hóa thành tro bụi, gió thổi qua, biến mất vô tung vô ảnh!

“Hồ Báo cười! Hồ Báo cười!”

Lúc tên cung thủ đang ngây người, thì Hồ Bí trọng kỵ binh “Hồ Báo kỵ sĩ” cũng đã chuẩn bị trận hình công kích, hơn ba ngàn trọng kỵ binh hùng tráng mạnh mẽ quanh co từ hai bên phía nam bắc tiến lên, ý đồ vòng qua con hào quang do kiếm khí mở miệng tạo thành vừa rồi tấn công qua hai bên!

Thấy như thế, đã mở miệng thì thậm thở dài, chỉ vỗ vỗ cái cổ của thần mã bề ngễ trước mặt, bỗng nhiên ‘Khởi bẩm thần khí thuần hóa’ ở xung quanh dòng sông sinh ra “Khởi phong thần mã” gương cổ lên, ngạo nghễ giống như vương giả liếc nhìn đồng loại đối diện một cái, sau đó liền bỗng nhiên ngựa mặt lên trời phát ra một tiếng hí dài oang oang!

“Keng keng keng keng!”

Tiếng tê minh dư âm chưa dứt, cơ hồ ứng thanh vang lên “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, giống như có ngàn vạn người đột

nhiên cùng lúc hô to:

“Sụp!”

Trong nháy mắt, ba ngàn con ngựa mặc áo giáp chở người đồng thời bốn chân mềm nhũn, nằm xụi lơ lẫn lộn trên giáo quân tràng! Không biết có bao nhiêu kỵ sĩ đột nhiên không kịp chuẩn bị bị ngã bị thương! Tình cảnh không thể tưởng tượng kia đúng là cực kỳ hoành tráng!

Thấy vậy, Bạch Thế Tuấn gấp đến độ không còn cách nào khác, chợt nghe bên kia lại đột nhiên hét to một tiếng, một tiếng giống như con hạc chín tầng trời bỗng nhiên vang vọng trên không biển rộng mênh mông, tiếng vang vọng:

“Bạch thế tuấn, ngươi lấy mạng đi!”

Bạch Thế Tuấn vừa nghe, nhất thời hồn phi phách tán! Lúc hai chân như nhũn ra, trong đũng trường đã ướt...

Đệ nhị thiên bạch lộ khói bụi đệ nhị thập nhị thiên hạ, đệ bát thiên phi tiên thiên ngoại, án bổ áo tam vi thiên phi thiên.

“Bạch thế tuấn, ngươi lấy mạng đi!”

Một tiếng hét to vang lên, Bạch Tiểu Hầu giật mình, chạy trời chết!

“Hộ giá! Hộ giá!”

Trong tiếng hò hét khàn cả giọng, quân sĩ tầng tầng lớp lớp ủa lên, trong phút chốc lúc trước tuấn kiệt Bạch Thế đã biến mất khỏi đoàn người. Đối với những tướng sĩ Hổ Bí quân này mà nói, mặc dù vừa mới tỉnh lại nói rõ là cha con chủ soái của bọn họ đã đi trái ý, nhưng trước khi đại cục còn chưa sáng tỏ, những tình nhuệ của quốc gia vẫn đè nén theo bản năng của quân nhân mà chấp hành mệnh lệnh.

Lúc này, Giao Bằng lập tức mở miệng, như một con đại bàng bay lên, ông tay áo phất phơ, giống như một đóa mây trắng bay xuống giáo quân tràng.

“Mau!”

Từng tiếng một đạo gia hét lớn trước đó, một đạo kiếm hoa sáng lạn phóng lên cao, sau đó lại có hoa rơi xuống, vây quanh

người. Trong giây lát, nhất cực hóa lưỡng nghi, lưỡng nghi hóa tứ tượng, tứ tượng phân bát quái, tuyệt quang trầm tĩnh phong thần cổ kiếm bỗng nhiên lấy nhất hóa tám, cần khôn, lục, triệt, liêu, Cần, thái âm, thái âm., Thái dương, thiếu âm, thiếu dương, tứ tượng bát quái phối hợp lưu chuyển. Thiên thái vạn tượng từ trung hóa, kim thổ trấn thủy mộc, phong hỏa kinh lôi, hào quang bảy màu tràn ngập quanh người hắn, tám luồng kiếm quang khác nhau xoay tròn giữa không trung, trong đó lại có ảo giác, khi tĩnh lại thì hướng tây tiến tới, Tả Phi Chu Tước, Hữu Tiềm Huyền Vũ, sau lưng cựa vào Thanh Long, Tứ Tượng Tứ Linh, thiên biến vạn hóa, không gì tả nổi!

“Kẻ nào dám cản ta, chết!”

Tiếng hù dọa vang lên, bất cứ ai có đao hay tên đều bỗng nhiên ngất đi như tờ. Nhất thời thiên quân động phách, vạn tướng đã bất an, đại quân như thủy triều lao lên phân tách ra hai bên. Trương Ngôn vừa nói vừa tiến lên phía trước, không hề có trở ngại.

Bỗng nhiên, trên đường đại quân phân tán phía trước chợt có một người ngăn cản.

“A...”

Đôi mắt với cường địch, người tới thần thái thản nhiên hỏi:

“Người chính là đường chủ của Tứ Hải Cung Thượng Thanh Cung?”

“Ách... Đúng vậy, đúng vậy!”

Chợt thấy có người ngăn cản đường đi, mở miệng hơi kinh ngạc, thuận miệng đáp, ngẩng đầu nhìn người kia, thì ra là một lão già. Chỉ thấy hắc chổng hoàng đằng trượng, vây quanh thanh la vảy, cốt cách tráng kiện, da hạc phát da gà, bộ dáng không biết đã bao nhiêu tuổi, hình như là thần tiên.

“Uỳnh u...”

Thấy hắc chặn đường, lúc tỉnh lại trong mắt thần quang bắt giáng lóe lên, râu quai nón đã nhìn ra nguyên nhân. Lúc này hắc mỉm cười, thu lại Nghê Quang kiếm khí khắp người, hơi khom người, bậm lễ lại trả lời:

“Lão nhân gia, tại hạ đúng là đường chủ phía trên lời nói của ngài. Xin hỏi lão trượng là?”

“Ha ha...”

Thấy hậu sinh lễ độ, khách tới hết sức hài lòng, chỉ vuốt chòm râu hoa râu dưới cằm, cười ha ha nói:

“Người tuổi trẻ, ông lão cao tuổi, đã quên họ, người có thể gọi ta là “Vô Danh”.

Vô Danh giả một mặt cao thâm mặt trắc, vui vẻ nói:

“Già mặc vô danh, lại là Thiên Lô tổng hộ pháp của đại giáo Tịnh Thế giáo đương kim. Người từng nghe nói tới uy danh của Tịnh Thế giáo chưa?”

Hơi dừng một chút, cũng không đợi gã mở miệng trả lời, Vô Danh tổng hộ pháp liền ngạo nghễ nói:

“Ta thấy người cũng là người đồng đạo, có phần tu vi này, chắc hẳn cũng nghe qua danh tiếng vô danh —— như vậy đi, vốn trước mặt lão hán chưa từng có ai hoàn sinh, bất quá hôm

nay thương người có diệu pháp, tu hành không dễ, nếu biết điều, liền lưu lại kiếm khí, vậy thì chạy trốn đi...”

“Ách!”

Nghe được Vô Danh nói như vậy, hắn bắt chuyện thiếu chút nữa nghẹn họng. Hắn từ khi tới Tây Côn Luân tới nay, cảm giác cả người rục rở hắn lên, Hoán Tiên Trần đời cốt, siêu thiên kiếp dùng từ thai, đã rất lâu rồi không có cảm giác đỡ khóc đỡ cười như vậy. Lúc này hắn cũng lơ đãng, kính đối phương tuổi cao, vẫn nho nhã lễ độ nói:

“Lão nhân gia, lần này tiểu tử đến đây, chỉ vì báo đáp hoàng gia, phục quy thiên mệnh. Đây là một hành động thuận thiên ứng kiếp, lão nhân gia người cần gì phải làm trái...”

“Ha ha ha!”

Không đợi hắn mở miệng nói xong, Vô Danh kia bỗng dừng cười to âm âm, cười ha hả đầy trung khí, khí thế bùng bùng cắt ngang câu chuyện:

“Hậu sinh, không biết tự lượng sức mình!”

“Khụ khụ. Thôi thôi thôi, lão hán có lẽ lâu rồi chưa từng gặp được người có thú vị như ngươi. Như vậy đi, không ngại lão thương lượng chút công phu, cho ngươi xem thể nào mới là “thiên mệnh”!”

“Ồ?”

Nghe vậy lúc này mới đã định liệu trước, nghe tà giáo lão trượng nói vậy, cũng muốn nhìn xem rốt cuộc hắn mê hoặc người như thế nào. Lúc này hắn đã hạ quyết tâm, đừng ngại để tà giáo này điên cuồng biểu diễn, đến lúc đó vạch trần cũng vừa lúc bài trừ mê tín quân dân của Hợp Thành.

Đang lúc hắn nghĩ ngợi, lại nghe được nửa đường giết tới kia, cười hắc hắc nói:

“Hậu sinh, ngươi có dám đối đãi lão hán thời gian nửa nén hương không? Sau nửa nén hương, ta liền mời Thiên Thần đến, đến lúc đó thỉnh lão nhân gia hắn tự mình đến nói cho ngươi biết cái gì là “Thiên mệnh” —— ngươi dám hay không?”

Nói tới chỗ này, lão giả xuất trần vốn là kỳ nhan quái mạo, da mặt như cây già Thương Tùng lại mơ hồ toát ra vài phần âm hiểm. Bất quá, lần tâm ý này của hắn, nghe rõ trong mắt, lại giả vờ không biết, nhất thời thiếu niên tâm tính nổi lên, ngược lại càng thêm ngây thơ, bó tay nói ra:

“Tốt! Tiền bối, người chớ có lớn tiếng dọa ta, văn bối không sợ!”

“Ha ha, hay lắm!”

Lúc này, lão giả vô danh liền triệu một đám đồ tử đồ tôn, ở trong Vạn quân trận này, giúp hắn mang tới nước nóng hầm tắm rửa, tắm rửa thay quần áo đã xong. Vô Danh lão quái của chân nhân này thân khoác y phục năm màu, tay cầm kiếm gỗ đào, bắt đầu ở giữa giáo quân tràng ngâm xướng xướng pháp luật nhảy múa!

Khi lão giả vô danh này làm phép, mới nghe nói chỉ ở một bên tay áo nhàn nhã, xung quanh những tướng sĩ lão đảo nhìn chằm chằm kia, cũng bởi vì tam quân ích địch, nên mỗi người như tượng đất cùng nhau tĩnh ngôn quan sát, không dám có chút dị động nào. Vì vậy, Y Lạc này trên đồng bằng bình nguyên, liền xuất hiện kỳ cảnh như vậy:

Thiên quân vạn mã Tề Huyền chỉ để lại một lão đầu đang ở giữa đó lải nhải ngâm nga ngâm xướng; tất cả binh sĩ thiết giáp minh hỏa chấp trượng khiêng đao lộng thương, người người si ngốc ngốc, Đặng Đặng Ngốc, giống như xem kịch không liên quan đến mình vậy. Tám giáo trường rộng lớn của Y Lạc Hà, thu thập tám lưới thu thập, nhất thời đã trở thành một thủy hỏa đạo tràng thật lớn...

“Ma bơi bơi lội quy củ... “

Trong tiếng ngâm xướng thường xuyên của tăng đạo và kê kê, đột nhiên phía trên bầu trời nổi lên chút biến hóa. Những đám mây như vẩy trời, bất tri bất giác đã hội tụ về phía trung tâm, đến khi nửa nén nhang đã cháy hết thì bầu trời trở nên xanh xao, giữa bầu trời chỉ còn lại một đám mây thật lớn bốc hơi. Trong đám mây lớn, ánh sáng đỏ ửng ẩn hiện, như sương mà không phải mây, hết sức kỳ lạ, sáng ngời.

Khi đám mây lành ít thấy ở nhân gian tụ lại, lão giả vô danh bộ pháp kia càng thêm thành kính trang trọng. Người khác chỉ muốn ngáp một cái, hần đột nhiên cắn chót lưỡi, “Bịch” một mũi tên máu từ trong miệng nhanh chóng phun ra, trong chốc lát toàn nhuộm ở trên thanh kiếm gỗ đào kia!

“Có mời thể tôn!”

Huyết tiễn bắn ra, Vô Danh giả lập tức tụ lại khí lực toàn thân hét lớn một tiếng, sau đó cả người bỗng nhiên kiệt lực, giống như hư thoát, sắc mặt tái nhợt, cơ hồ đứng cũng không đứng nổi, thân thể lung lay mấy cái, miễn cưỡng ổn định lại. Vô Danh giả lúc này mới quay mặt lại, cường ép tinh thần cùng tỉnh táo nói:

“Tiêu tử coi trọng, thượng thần sắp hiện thân...”

Nguyên lai, phương pháp gọi là “Thiên Lô Đại Triệu” này của Vô Danh giả, chính là tuyệt học bất thể trong các giáo phái trước kia của hần. Nghe nói, đây là tập được từ trên mấy mảnh trúc phiến thượng cổ, mấy trăm năm gần như không ai dùng qua. Bởi vì, nghe nói phương pháp “Thiên Lô Đại Triệu” này mặc dù có thể triệu hoán Thiên Thần., Nhưng chính bởi vậy, đây chính là nghịch thiên ngộ Thần chi đạo; nếu tự tiện sử dụng, người thi pháp tất đem đại thương nguyên khí, nghiêm trọng còn tổn hại linh căn. Nếu đã như vậy, hôm nay Vô Danh lão còn phải hợp lực thi xuất, thật sự là người lão luyện tinh thành tinh., Lúc trước, sau khi thấy qua pháp lực tinh ngôn sâu không lường được kia, tuy rằng mặt ngoài kiêu căng, kì thực trong nội tâm cũng âm thầm kinh hãi. Hần biết rõ, nếu như hôm nay hần không liều mạng lấy toàn bộ thực lực đệ nhất cao thủ của Tịnh Thế giáo, ra sức giết chết người này, thì sau lưng hần là hoàng thành nhìn như bề ngễ, không có ai có thể ngăn trở hần ta.

Tuy nhiên, may mắn là, mặc dù chuyện tình khẩn cấp, tiểu hậu sinh trước mắt này cũng không biết được kỳ ngộ gì lại có pháp lực kinh người, nhưng kinh nghiệm đối địch của hần vẫn còn thập phần non nớt. Lão giả vô danh đến bây giờ còn nghĩ không ra, lấy tu vi như người này, trong thời khắc máu chót

như thế, lại còn dám tùy ý để cho địch nhân này thi ra pháp chú cuối cùng như vậy!

“Khà khà...”

Đến lúc này, một thân pháp thuật xuất thần nhập hóa đã biết đại thế, trong lòng đắc ý:

“Hắc, chỉ sợ sau này danh xưng Quốc sư này, ngoài ta ra cũng không còn tên nào khác!”

Lại nói mặt ngoài ngạo mạn, trong lòng lão vô danh âm trầm tính toán, vị đại thần triệu hoán trên trời kia cũng rất cuộc hiện ra chân thân. Trong phút chốc chỉ thấy khắp trời xanh biếc, đóa thụy hồng tường vân thật lớn kia chợt phun ra vạn đóa kim hoa, lưu kim phun ngọc, toả ra dâng trào, chỉ chiếu lên trên trời và dưới đất kim quang lóng lánh, giống như một tầng kim phiến. Trên bầu trời sáng lạn kim hoa nhất, đóa đại vân không chỉ có một Kim Hồng đột nhiên hiện ra một vị Tôn Thần., Thân dài hơn trượng, đoan đoan tuyệt tuyệt diệu, tóc tai bù xù buông xuống, đai ngọc tay áo kim giáp, cổ tay kiếm hạng nặng, đỉnh có ánh sáng tròn, chân giẫm tường vân, kết quần quanh, đúng là thần kỳ ảo diệu không thể kể hết!

“...”

“Ai gọi ta?”

Lúc Thần Nhân hiện thân, trong một tiếng thần âm thương hoa sáng sủa, dân chúng Lạc Dương quân dân trên trời dưới đất thoáng cái đều ngây dại, từng người nhìn lên trời, sau đó “Phốc phốc” một cái quỳ mọp xuống như hồ lô lăn, không dám ngẩng đầu lên dâm thần dung nữa.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi xem thế nào? Bản hộ pháp vừa có thể triệu kiến Thiên Thần, nếu như ngươi thức thời, còn không lưu lại bảo khí mau mau chạy trốn đi!”

Cũng không biết có phải do Thần Nhân cảm ứng hay không, vốn là muốn mời Thiên Thần tĩnh ngôn đánh vào đại hộ pháp Vô Gian Địa Ngục, lại đột nhiên sinh lòng “Thiện niệm”, lại đổi thành chủ ý cũ.

Chỉ là...

“Ồ? Sao ngươi lại...”

So với đại đa số mọi người thì muộn hơn nửa nhịp, bất quá lão giả vô danh đang quỳ gối thì chợt phát hiện thiếu niên ở bên cạnh thờ ơ. Đánh giá tỉ mỉ, không chỉ mình hắn thờ ơ, biểu tình vẫn trở nên thập phần quái dị, khi đại thần này giáng lâm, hắn vậy mà mặt mũi tràn đầy vẻ buồn cười, giống như vừa mới nghe cái gì đó thiên đại chê cười, một người nhin không được liền muốn cười ra tiếng!

“Chẳng lẽ... sợ đến choáng váng?”

Vô Danh giả vẫn đang ngây thơ phỏng đoán, chợt nghe đại thần trên trời đột nhiên lại là một câu thần dụ:

“Ai da! Hóa ra là ngươi...”

Đại Thần trên bầu trời vốn uy nghiêm lẫm liệt đột nhiên đổi giọng nói:

“Hóa ra là Thiếu Thần Quân triệu kiến! mặt tương lai chậm chạp, vạn lần thứ tội! Vạn Vọng thứ tội!”

Nghe thấy lời này của Đại Thần, đại hộ pháp của Tịnh Thế giáo vẫn còn có chút mơ hồ hồ hồ, hắn nhất thời không phản ứng lại, trong lòng còn đang suy nghĩ:

“Thiếu Thần Quân? Thượng Thần nói ta là “Thiếu Thần Quân”? Ta thành Thiếu Thần Quân từ khi nào vậy...”

Chính đang lúc hòa thượng không mò được, đại thần trên trời cười mây mà đến kia bỗng nhiên hạ xuống, lúc rơi xuống đất, Trọng nhị pháp thân uy vũ hùng vĩ bỗng dung co lại giống như người thường.

“Thiếu Thần Quân, xin thứ cho Lai Công đến chậm!”

Thần tướng Lai Công khiêm tốn thần khí, không buồn để ý tới giáo đồ Tịnh Thế còn mơ hồ hồ hồ kia, lại nhắm mắt đi tới trước mặt: Hóa ra đại hộ pháp đại hộ pháp của Tịnh Thế giáo thi triển đại thần dùng bí kíp thượng cổ bí kíp triệu hồi tới, cũng là người quen quen quen quen nói rõ trước đây không lâu trong đại chiến Nam Hải bị phân phối tác chiến theo lời tuyên bố, là chủ nhân của Ba Lăng Thần Hồ Lai Công!

Đến lúc này, tuy rằng vẫn không rõ nội tình, nhưng ai cũng nhìn ra được, nguyên lai Kim Giáp thần nhân bảo tướng trang nghiêm nhưng vẫn là người quen cũ của thiếu niên này. Nhìn ra điểm này, lập tức khiến Vô Danh lão kinh hãi đến tè ra quần!

Nhàn ngôn ít nói, đây thực sự là “Làm phép tự tử”. Sau khi vị chủ hồ Ba Lăng bị Thiên Lô Chính Pháp Như Hành tìm hiểu rõ tình thế của thiếu chủ công, lúc này giận tím mặt, cũng không đợi tình lại phân phó, liền đem Xuất Vân Thần Kiếm vừa mới đại chiến với Mông Long Quân ban cho đoạt kiếm rời vỏ, mang theo âm thanh của Phong Lô, thần hoa đột nhiên này chỉ múa vài vòng trên đỉnh đầu của lão giả vô danh, đại hộ pháp cố tình hại người này liền bỗng nhiên đầu rơi xuống đất!

Đại Ba Lăng Hồ giết được tà giáo pháp sư, bắt chuyện rồi mới truyền lệnh cho hắn quay trở về. Sau đó, không một ai ngăn cản đường đi của hắn nữa, vượt qua thi thể tà giáo pháp sư, từ trong đại quân loạn bang tìm tới vị kia.

Đúng như Bạch Hâu gia không đầu đang nhảy loạn, bèn mở miệng quát lui những binh tướng hộ vệ bên cạnh gã. Chúng lao tới đánh xe Thương Ưng, túm thẳng con thể gia đang làm chuyện xấu từ trên ngựa xuống, “Úm” một tiếng.

Lo sợ dưới mặt đất!

Lúc này Bạch Thế Tuấn mặc dù đã ngã vào trong bụi đất, tự biết đại thế đã mất nhưng vẫn không nhìn được miệng đầy ác độc chửi bới nguyên rửa. Hắn nguyên rửa ông trời., Thời thế hắn chửi rửa, hắn miệt thị kẻ thù nhục nhã gần xa, đặc biệt là thôn phu Hương Dã xuất thân ti tiện trước mặt. Tóm lại hắn chửi bới tất cả những gì đã từng làm với hắn! Đến khi đường cùng, Quý công tử hiển hách một thời với vẻ ngoài hoa mỹ thâm ác độc, hung ác, đều ở trong bụi cỏ dại này giống như hồng thủy phát tiết ra!

Thời điểm tuần kiệt Bạch thế mắng không dứt, nhìn công tử quý tộc mặt mũi bầm dập, chết không hồi cải này, bắt chuyện vốn không muốn so đo cùng hắn, lần này vì đại nghĩa mà đến, không cần tranh cãi khẩu khí với tên tiểu nhân hèn hạ hại hoàng thất trước mắt này. Chẳng qua, dần dần nghe hắn mắng

càng ngày càng không chịu nổi., Càng lúc càng ác độc, miệng không rời một câu “Heo cẩu không bằng thôn phu ngu xuẩn”, nghe vậy không nhịn được nữa, đè nén lửa giận, cúi người nhìn con cháu cao quý, mang theo chút thương hại thở dài, nói với nó một câu:

“Đúng, ta xuất thân ti tiện, môn hạ thấp kém, nhưng cái này không trở ngại ta cao quý nhìn xuống nhân gian này!”

Dứt lời, Trương Tĩnh Ngôn vung trường kiếm lên, Bạch Thế Tuấn kêu to một tiếng, cứ thế tắt thở!

Đệ Nhị Thập Nhất Thiên Lô Yên Trần, đệ nhị thập nhị thiên tại nhân gian, Sơn Xuyên hiển tuyệt, Vân Khai Nhật Hoa Hoa Thiên.

Ác phủ tru, thiên quân run rẩy, Trương đường chủ nhân cơ hội này rèn sắt thật mạnh, một tiếng gào thét vang lên, con ngựa trắng sừng sừng từ núi xa kia xuất hiện, chẳng biết từ lúc nào đã có thể chở được một thiếu nữ vũ xiêu vũ. Trong vạn đạo ánh sáng mờ ảo, công chúa khuynh thành danh thiên hạ ung dung đi tới, nàng mặc đẹp, váy cầu vàng, phỉ thúy nếp nhăn, lông lầy, phượng hoàng trầm cài., Châu có choàng, đai lưng, ngọc chỉ hoàn, màu vàng lung linh, mang Mộc Yên tuyệt quang. Nó mang dung mạo kiều diễm, lông búi giống như mây trắng mang tuyết, mắt như Hằng Nguyệt Mộc Ba, da trắng nõn nà kết, cổ như cánh sen tuyết trắng, khi quay đầu thì nhẹ như mây ôm trăng, giờ tay khê bảo tuyết. Đây chính là “Hàng thần nữ” trong lúc rong chơi, dung nhan gần liền tiên y! “

...

Theo trước đó thương nghị, Vĩnh Xương công chúa dung mạo khuynh tuyệt thiên hạ không nói một lời. Ẩn trong hào quang màu lông bờm tuyết trắng nhu hòa, nàng chân thành tới gần lời giải thích với vạn quân, chẳng qua là cái cổ phẫn hơi rủ, ưu nhã hành lễ với Trung Tán đại phu trước mặt ngựa, sắc bén tỉnh lại rồi vận lực hét lớn một tiếng:

“Khuynh Thành công chúa ở đây! Ai dám làm loạn?!”

Hét lớn một tiếng, các quân tích dịch. Tứ Hải đường chủ từng dùng thần pháp uy hiếp bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai danh

tiếng “Khuyñh Thành công chúa” này còn có tác dụng hơn hẳn. Khuyñh Thành danh kinh nghiệm hết ra, binh giáp quân trận luyện tập mênh mông hùng hồn trên chiến trường ùn ùn quỳ xuống, mỗi người đều quỳ lạy, chỉ một thoáng đã lặng ngắt như tờ.

Thấy vậy, bắt chuyện trong lòng đại định, lúc này vận công hết lớn, âm thanh chấn động tứ phương, nói:

“Chư vị, kẻ thù truyền kiếp đầu đã chết, những người còn lại không cần để ý. Nếu đổi lại từ lúc trước theo công chúa, tức là có công với Long Bình phản bội, sau này ngày sụp đổ đất khô chỉ còn cách ngày, thời điểm phong thê tử không xa!”

Dứt lời, hấn vung tay lên trời, lập tức khe rãnh kiếm quang cách đó vài dặm bị cắt thành rãnh lớn chọt lồi lên trên mặt đất. Đảo mắt những gã bệnh nhân bị thương dưới đáy khe liền từ từ bay lên. Sau khi tỉnh lại, trên trán có ánh sáng trắng nhàn nhạt từ trên trời rơi xuống, giống như thủy triều quét qua toàn bộ giáo quân tràng. Bạch quang lướt qua nơi đó, tiếng rên rĩ không chỉ có binh bại tốt bị thương, vô luận là kỵ sĩ cười nặng, lập tức không thuốc mà đau đớn, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, phảng phất chưa bao giờ chịu khổ.

Khi tỉnh lại đã từng chứng kiến thủ đoạn như vậy, lại có phương hoa chấn động mạnh ở trấn công chúa khuyñh thành, năm vận Hồ Bí tinh nhuệ này mỗi người tự nhiên tin phục. Lại nói, mặc dù Hồ Bí quân này nhất quán do Xương Sát nắm giữ điều khiển thao tác, nhưng vô luận như thế nào ngày thường giáo huấn thao luyện thì cũng không dám quá để lộ ra. Vì vậy, đành phải nói., Đương nhiên, có người vung tay hô lên, điểm danh vô số ác hạnh chiến lược triều đình, lại có “thần nhân” công chúa hiện thân thuyết pháp. Những tướng sĩ Hồ Bí từng đối với việc tận tụy trung thành và tận tâm này nhất thời vứt bỏ tối tăm hiểu.

“ ... ”

“ ... ”

Sau đó họ thông báo và bàn bạc với vài vị tướng tài cao cấp Hồ Bí quân, sau khi thương nghị một chút, tất cả mọi người

chỉ có thể lên tiếng như thiên lôi sai đâu đánh đó. Vì vậy mấy vạn đại quân khẩn cấp tập kết, sau khi Trần bình tập trung tại dưới thành Lạc Dương, bắt chuyện liền một mình đi ra khỏi đám đông. Sau khi thông dong đi bộ đến môn hạ Lạc Dương đứng sừng sững ở phía đông nguy nga, gần cách sông đào bảo vệ thành, nói một câu với tòa thành nổi danh thiên hạ này:

“Mở cửa!”

Tới lúc tỉnh lại để mở cửa, Kinh Lạc Đông Môn ở trọng địa của chìa khóa hoàng kinh đã sớm được treo lên cầu, cửa đóng chặt. Chẳng biết có phát giác được biến cố ngoài thành vừa rồi hay không, trên cung điện cao ngất kia hiện giờ thậm chí ngay cả bóng người cũng không có. Khi tỉnh lại lời nói ra khí thế hùng hồn, lời nói đơn giản rõ ràng, trên lầu Lạc Đông Thành to như vậy đến mức nghe thấy một lá cờ lớn theo gió cuốn vang vọng.

Đợi một lúc, tam quân đang chờ ngoài thành có chút không kiên nhẫn, bỗng nhiên trên lầu thành xuất hiện một người. Người này từ bên cạnh lỗ châu mai cẩn thận trang phục nửa người xem, giống như Hoàng Môn lệnh sử trong cung. Lần này, ngàn vạn tướng sĩ Hồ Bí đang xoa tay ở dưới thành trì không khỏi hơi nhụt chí. Đang tức giận lại nghe Hoàng Môn cung lại the thé giọng kêu lên:

“Trung Tán đại phu tỉnh lại, nghe chỉ ——”

Mặc dù đối diện với phía đông, nghịch phong, hoàng môn cung lại này ngược lại như sinh ra một bộ tiếng tốt. Thanh âm bén nhọn kia nghịch phong bất khuất truyền đến, nghe hẳn nói đúng:

“Phụ chính Vương Xương thích hợp có lệnh, điều tra Nam Trung Tán đại phu vừa mở miệng, thưởng nhỏ thông cơ nhanh nhẹn, dũng mãnh hơn người, có thể phó thác xã tắc, qua triều phụ thương nghị, đặc biệt thông báo làm dũng nghị hầu, lĩnh binh mã thiên hạ đều chiêu thảo chức Đại nguyên soái. Khâm này!”

Nghe thấy chiếu cáo có vẽ mặt hùng hậu vô sỉ như vậy, nhất thời khiến cho cả ba quân sôi sục, ai ai cũng xem thường.

Trong tiếng ồn ào, một tán đại phu đứng một mình ở phía trước đột nhiên cao giọng đáp:

“Thần lĩnh chỉ!”

“Ách... “

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên. Không chờ mọi người tỉnh táo lại, đã nghe thiếu niên vừa mới nhận lệnh nghiêm nghị quát:

“Tướng sĩ phía đông kinh đô nghe rõ! Một lời nào đó báo động, liền lấy danh nghĩa binh mã thiên hạ Đại Nguyên soái, lệnh cho các người lập tức mở cửa để bản soái chiêu sư mới vào thành!”

Nghe lời ấy, chỉ vì chưa hiểu rõ bản tính xưa nay, hảo hảo Lạc Dương thành, vô luận thành thượng thành, nhất thời một mảnh yên tĩnh. Ai cũng không ngờ, vừa mắng gian hầu vô sỉ, nơi này lại có kẻ càng vô sỉ! Vì vậy trong tiếng gió gào thét, người người xấu hổ., Từng người đổ mồ hôi, chỉ cảm thấy thiếu niên thần dị này cũng không biết lai lịch cái gì, đủ loại ngôn ngữ biểu hiện chân chính là khoáng cổ tuyệt kim! Lúc này trong đám người, chỉ có công chúa khuynh thành đứng ở trung quân, bờ nhìn bốn phía, nghe được lời này, ngẫm hiểu, lại có chút buồn cười, khẽ gắt trong lòng một cái:

“Người vừa mở miệng này... vẫn không chịu để ý như năm đó!”

Không đề cập tới bọn họ tâm tư khác nhau, lại nói trên thành. Đây chính là phong vân biến ảo, đủ loại biến cố nhìn trước mắt không kịp. Vị Hoàng Môn lại trên thành nghe được lời lớn tiếng, đang đổ mồ hôi bằng chậu tương, sắc mặt dần dần cùng gan heo, lại lạnh lùng không đề phòng, đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, cúi đầu nhìn, đang thấy mũi bảo kiếm sáng loáng xuyên ra từ đầu!

“Ai ——”

Chịu đựng đau nhức kịch liệt quay đầu nhìn, còn chưa nói hết lời, hần liền bị người ám sát phía sau một cước đá ngã ngựa ra, “Oc” một cái thi thể ngã xuống đất.

“Ai? Tiểu tặc đui mù này, giết người chính là Trương đại gia nhà người!”

Người ám sát đắc ý lắm bầm vài câu với thi thể trên mặt đất, sau đó chạy đến bên cạnh lỗ châu mai gạch xanh, đỡ lỗ châu mai lớn hét lớn dưới thành:

“Trương Thiên Sur, Trương đại soái! Là ta, đã đầu hàng rồi, đừng lấy thần pháp ra đánh ta!”

Giống như bóng da trôi trên sông xem hoa vậy, đám người dưới thành vừa thấy mặt tiểu lại cửa vàng trên đầu thành đỏ lên, bên cạnh tiền hạ kia liền nháy mắt thay đổi một gương mặt thô hào dài râu quai nón khác, hướng bên này hô to:

“Trương đại soái, công chúa Điện hạ, các vị đạo hữu. Ta chính là thành Đông Môn trông coi Trương Cẩm Thành, nguyện nghe công chúa, đại soái hiệu lệnh, cung nghênh hoàng sư vào thành!”

Vừa dứt lời, cánh cửa thành cực lớn mà rắn chắc dưới lòng bàn chân của tướng quân đã như làm phép, mở ra hai bên, trong nháy mắt cây cầu treo bên trên cũng phập phồng hạ xuống. Trong nháy mắt, hoàng thành Côn Bằng đã mở rộng trước ngàn vạn đại quân, đứng ở hàng trước mặt có gai mắt thậm chí còn có thể nhìn thấy phòng ốc ngói xanh nơi xa xa nối đuôi nhau.

“Rất tốt!”

Thấy sinh biến này, quang hoa chợt lóe, xem nhẹ tình thế sau khi mở cửa thành, biết những binh sĩ thủ thành liệt như rừng kia thật tâm phục, cũng không phải là giả. Liêm tri tình này, nghe vậy liền ngửa mặt chấp tay, cùng vị tướng quân đồng tông giết người không chớp mắt thập phần thức thời cười nói:

“Trương tướng quân nghĩa cử, tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ. Lần này không ngờ, nên mời công chúa ghi nhớ công lao của ngài!”

Nói xong, hấn vung tay lên, thiên quân vạn mã kia chen chúc đi qua phía sau hấn, khí thế hùng hăng xông vào trong Thiên Hạ Đệ Nhất Thành! Đến lúc này, Lạc Dương thành lâu được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Thành, bất luận là cơ quan phức tạp

rắc rối, hay là đóng Mộc Tư Thạch cuộn cuộn như núi kia, không dùng tới một cái đã bị người ta dễ dàng công phá.

Từ đó mà xem, Phục Quốc Thống này, cử chỉ thảo phạt của Diệt Kiêu Thần cũng là chiều hướng có xu hướng. Từ đó về sau, giống như bề cảnh khô vậ, từ cửa Đông thành khởi đầu, Hồ Bí, tướng sĩ thủ thành một đường tiến về phía trước, thế không thể đỡ. Chỗ chỉ binh phong, những quây hàng rong lê dân chúng kia như chim chóc, tiểu thương thú tán, đều đi trong nhà tránh họa. Ở trước khi công đến hoàng cung Trung Thành, mấy vạn đại quân ngay ngắn trật tự, không chút nào ngộ thương.

Đại quân đè ép, chính là chấn động toàn thành, thẳng đến đường lớn phụ cận Hoàng cung, cũng không gặp phải quân đội chính quy nào đến ngăn cản. Trên đường đi, đến lúc đó trăm giáo đồ Tịnh Thế hào hào kiệt, đầu buộc khăn đỏ, đầu đội quân chính quy., Trên ngực dán phù lục, tại sao vừa kêu vừa múa đại đao cầu xin ngăn cản, kết quả ngay sau đó liền bị Hồ Bí quân ghen chân kia giết đến tề ra quân, chết thì bị thương., Hầu như không có một ai chạy trốn. Trong đó, ngược lại thật sự có mấy người biết pháp thuật, cũng hô phong hoán vũ, rải đậu thành binh, kết quả bị Trương đường chủ kia làm phép sơ sai, sinh chút lửa nhỏ đốt, những “Thiên binh thiên mã” thực sự dọa người kia lúc chớp mắt biến thành đậu phụ thơm lòng, ngược lại tiện nghi cho những kẻ tham ăn mấy ngày nay đang chăm chỉ kiểm ăn ở kinh thành bên đường.

Những chiến sự vụn vặt này đều không cần thể hiện tỉ mỉ; lần này vào thành, thật sự chống cự đến từ hoàng cung Đế Sa. So với ngoại thành lâu cứng thâm trì, phòng ngự bên trong hoàng cung không kém chút nào.

Triều đại Lạc Dương hoàng cung chia làm nam và bắc nhị cung, cách đường tương đối. Nam Cung tổng cộng có bảy cửa, theo thứ tự là Nam Môn “Nam Lộ Môn”, Nam Lộ Môn”, Đông Chính Môn “Tuyên môn”, “Thương Long Cúc môn”, Bắc Môn “Huyền Vũ Môn”, cùng với “Bắc thung lũng môn”. Bắc cung môn số một số ít hẳn là 2 nhỉ? Nhưng nguyên văn chính là một... thông số rất lớn, phân biệt là Nam Ni Môn”

Chu Nam Mã Tửu, Đông Môn, “Đông Minh Môn”, cùng với Bắc Môn “Cự Bình Môn”.

Trong hai cung Nam Bắc của hoàng thất, lại lấy Nam Cung là chính cung, cửa chính là xe ba nhà, Thương Long Nghiêu và Huyền Vũ. Ba cửa này lấy Thương Long Nghiêu Môn làm trung tâm, đồ vật cân đối, trong ba cửa lại lấy Thương Long làm chính môn của chính cung. Lấy Thương Long cầm đầu Hoàng Cung Hoàng Cung Lam cầm đầu., Tất cả đều dày nặng to lớn, thủ vị sâm nghiêm. Đặc biệt sau khi trải qua hai tháng hưng phấn, kinh doanh, càng là ngoài cửa mỗi chỗ có ám văn, trong môn có binh phòng, tiền có thể công, lui có thể thủ, đúng là phi phạm.

Mà ngoài những hàng rào dễ thủ khó công của hoàng cung, Nam Bắc hoàng thành chiếm diện tích rộng lớn kia lại có tám chỗ trú ngụ. Quanh cung chính là nơi bốn góc tường cung tăng lên; bởi vì bốn góc tường cung dễ bị người khác chiếm đóng, bởi vậy khi kẻ thù bên ngoài xâm lấn bức tường cuối cùng của vương triều sẽ tạo thành một bức tường ngăn cách., Bốn góc tường cung đều cao thêm bức tường, tường cung vốn cao năm trượng, vách cung này liền cao hơn hai trượng, là bảy trượng. Kích thước như thế, có thể tưởng tượng được lúc đó hoàng cung cũng giống như một cứ điểm không thể phá.

Chính vì thế, khi tĩnh lại và dẫn đường tiến quân cuộc thảo phạt Thương Long Nghiêu của đông môn chính cung mới từ bốn góc đông môn tới gần, liền chợt nghe trong cung tiếng trống ồn ào, tiếng người huyên náo, chờ bên này hơi tới gần, liền có vô số cung nỏ mạnh như mưa tên, Phi Hoàng đánh úp lại, trong đó còn kèm theo không ít ánh sáng của phi kiếm được vận dụng tinh diệu. Hiên nhiên, hiện tại trong cung này không chỉ có không ít quân đội tử thủ, còn có cao nhân tu đạo tương trợ.

Cứ như vậy, mặc dù có hộ vệ tĩnh lại, những quân tốt vừa rồi xông lên phía trước lông tóc không tổn thương chút nào, nhưng kế tiếp, rõ ràng chính là một cục diện cá chết lưới rách! Những quân tốt trong Quy Súc cung kia, ai cũng là tử sĩ Xương Lưỡng Nghi, căn bản không nghe được bất cứ lời khuyên hàng gì.

Dưới tình thế như vậy, có chút lưỡng nan. Nếu như chiến trường đặt ở nơi khác, đối mặt với những tử sĩ ngoan cố, số lượng chiếm hữu, huấn luyện quân nhu như Hồ Bí tướng sĩ sẽ có vô số biện pháp tiêu diệt bọn họ. Chẳng qua là hiện tại rõ ràng là cục diện “một ném chuột sợ vỡ đồ”. Bọn họ đối mặt với trận địa của địch nhân lúc nào cũng là hoàng cung xa hoa. Nói cách khác, nếu là lúc bình thường thì không cần nói tới việc thêm vào đá, chính là không cần thận tổn hại một món đồ hoàng gia khí vật. Nói thẳng ra cũng có thể coi là tội bắt vua, nói không chừng sẽ lưu đầy sung quân! Đương nhiên, cho dù hiện tại có thể không cần để ý những quy tắc này, nhưng cung điện hoàng thành đó dù sao cũng là tượng trưng cho uy quyền thiên hạ, thánh điện trong lòng bách tính dân chúng luôn luôn luôn phải bảo trì vẻ ung dung bình hòa khí. Hiện tại trong nháy mắt muốn biến thành sát trường máu thịt bay tứ tung, bất luận thế nào cũng không qua nổi.

“...”

Bởi vậy, đại quân vốn thế như chẻ tre thảo phạt, đến đây liền nhất thời dừng lại. Số lượng đội ngũ chiến mã không hề bị áp súc ở trong đám người đi đường bốn phía của hoàng cung, hầu như không có đất dụng võ.

Trước khi cục diện khốn đốn như thế này diễn ra rất tự nhiên, ánh mắt mọi người lại tập trung vào thiếu niên tựa như không gì không làm được kia. Lúc này, không chỉ chúng tướng vô kếp, ngay cả công chúa khuynh thành bề ngoài yếu đuối, nội tâm quyết đoán đối mặt với cục diện bị vây khốn liên quan đến tôn nghiêm của hoàng thất, cũng là đôi được lo mất, không có đầu mối nào. Tuy nhiên...

“Ha ha!”

Đối với bọn họ mà nói, đại sự hiện tại mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nửa năm sóng gió Nam Hải, Côn Luân du lịch một thời gian đã sớm khiến hấn âm thầm thoát thai hoá cốt. Tuy rằng đến giờ hấn vẫn chỉ cảm thấy mình là một người xui xẻo gặp được kỳ ngộ, lại bất tri bất giác đã thân cơ hơn người, cực giàu đảm thức.

Bởi vậy, đối mặt với tình huống xấu hổ như vậy, khi tỉnh lại thấy mọi người khó xử, mới bất quá thần niệm thoáng chuyển, lập tức có chủ ý. Lúc này, hắn nhẹ nhàng nói với mày ngài:

“Công chúa Điện hạ, không cần lo lắng, ta đã nghĩ ra một biện pháp.”

“Ồ? Mở miệng nói mau!”

“Ừm! Người xem này, không phải là dụng tâm âm độc Dĩ gia ức hiếp vua giết, tu hú chiếm tổ chim khách sao? Hôm nay ta muốn hắn và đảng tam của hắn đều mang áo tang, tội ác mang hiếu kính cho bọn họ!”

Chỉ nghe những lời như vậy, cho dù là ở trong nhà thông minh, nhất thời cũng không nghĩ ra lời này có thể giải quyết ngoan địch trong cung có gì liên quan.

Bất quá, khi không hiểu ra sao cả, nhìn thấy cử động tiếp theo của đối phương liền giống tướng sĩ xung quanh, chợt đối với đối sách của hắn có chút hiểu rõ. Ngay lúc nàng cùng Tả cận tướng sĩ chú ý, tỉnh ngôn ngưng thần làm phép. Khác với pháp sư tầm thường của thế gian, cơ hồ không có gì đình trệ, hắn liền hét lớn một tiếng:

“Lên!”

Sau khi hạ xuống, một đạo kiếm quang sáng như tuyết thoáng chốc từ sau lưng hắn phóng lên cao. Kiếm quang như thác nước trắng nháy vào mây không, như một vết khắc giữa bầu trời mênh mông. Từ đó về sau mây trắng càng lúc càng nhiều, không lâu toàn bộ bầu trời đều bị đám mây dày đặc bao phủ.

Mây mù bay tới, nhật quang từ trần, bầu trời chỉ để lại một vết kiếm óng ánh lóng lánh như ngân hà. Vết kiếm sáng rực, từng đám mây trắng noãn dần biến sắc, từ sáng mà trắng, từ trắng mà xám., Lại từ xám biến thành chì, dần dần chuyển thành màu sắt nặng. Lúc này Đông Phong Dạ vốn âm áp cuộn cuộn đột nhiên đổi hướng, bỗng nhiên từ tây bắc thổi tới, như bão táp lao nhanh trên hoàng cung, đã thú gào thét giận dữ, cơ hồ khiến người ta chỉ nghe thanh âm như rơi vào hầm băng, máu đông lại!

Gió Bắc thê lương giống như mảnh thú gào thét mà qua, mây trập âm trầm trên bầu trời cũng giống như mở con mắt khác ra, đột nhiên tuyết bay lên, vô số mảnh tuyết lớn bằng đồng từ trong mây bay xuống, bị cương phong mãnh liệt cuốn theo, như mưa to trập trọng nhanh chóng rơi xuống, lại như có con mắt, toàn bộ rơi vào trong hoàng cung!

Những bông tuyết này khác hẳn với những bông tuyết đang phiêu dật trước kia, lại mang theo một ý chí xơ xác tiêu điều, quấy cùng với gió Bắc lạnh lẽo kịch liệt, từng bông tuyết giống như băng đao sương kiếm.

Tuyết rơi từ trên trời xuống, không dứt như dòng nước rơi vào cung điện âm u không rõ. Mưa tuyết rơi lả tả, dần dần tiếng hò hét phản đối trời trong cung điện yếu dần, cuối cùng lặng im như chết. Khi tiếng gào thét cuối cùng trong hoàng cung tiêu tán, gió Bắc gào thét phần nộ cũng đột nhiên dừng lại, trong thiên địa chỉ còn lại những bông tuyết trắng noãn bay xuống, thông thả bao trùm trong một khu rừng từng đã trắng xóa.

Lúc này tam quân kia nín thở, dường như thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy những bông tuyết rơi xuống đất.

Yên tĩnh như vậy, đã tĩnh đến mức đáng sợ. Công chúa nhàn nhã lẳng lặng đứng ngoài quan sát đột nhiên cảm thấy hết sức khó chịu, tuy vẫn bình yên đứng trong gió xuân ấm áp, nhưng chỉ cảm thấy máu trong người rét run, phảng phất như tảng đá đè nặng, dần dần không thở nổi. Trước khi Thần Uyên nộ ngục như thiên uy, thiếu nữ hương thơm yếu ớt giãy dụa vài cái, mới đem câu nói đã ấp ủ đã lâu trong lòng nói với người đứng trước mặt:

“Khởi bẩm...”

Thiếu nữ cắn răng, rứt hai vai lại, run rẩy hỏi:

“Tuyết này... Được rồi... Có thể, không bao giờ hết được rồi?”

“Có thể.....”

Thiếu niên chú ý tuyết thế nghe đầy thỉnh cầu, bỗng nhiên cười một tiếng, vui vẻ đồng ý.

“Cảm ơn!”

“Phụt... “

Không biết vì sao, nghe thấy đáp lại, cư dân nhẹ nhàng như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài.

Sau khi nói chuyện, quả nhiên bầu trời đầy tuyết kia dần dần thay đổi thế thế nghiêng trời rợp đất lúc trước, càng xuống càng thưa thớt; khi vài bông tuyết cuối cùng rơi xuống trong cung thất, mây đen đầy trời kia tan đi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu thẳng vào đầu, chiếu rọi mái hiên của Ngọc Đình Quỳnh Cung xa xa giống như thần lưu ly thần dị có thể tự mình sáng lên.

“Hi hi...”

Khi thấy kiệt tác của mình rốt cuộc cũng đã hoàn thành, mơ hồ cũng thở dài một hơi. Lúc này, trong ánh mặt trời tái rực, hắc ngẫu nhiên vừa chuyển mặt., Bỗng thấy cô gái nhìn về phía cửa cung, thần sắc có chút đau thương mà ưu nhu, hắc chợt nhớ tới một chuyện; vì vậy mở miệng liền trách mình sơ ý, vì sao không thực hiện diệu dụng phương pháp Lạc Tuyết này nói rõ với công chúa thiện lương, lại hại cho người thương xót bi thương vô ích này một cách vô ích...

※ ※ ※

Nói rõ: tốt rồi, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch đám phản nghịch, cố sự sẽ tiến vào khâu mà mọi người có khả năng quan tâm hơn... Xin cảm ơn đã đọc!

(Ừm... Tự mình chủ trương sửa lại mấy ký tự cùng mấy cái “Úc”, mặt khác có ký tự chứ sẽ không liều mạng..... áo choàng cũ là chữ đầu tiên (Bên trái)】

Tiên Lộ Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhất quyển thứ hai mươi tám ở Phàm gian có mấy bụi bậm ở Đế uyển Xuân Hiếu, lưu lại khói bụi đã thủy.

Trong bốn tháng đầu mùa xuân ở kinh thành, trận tuyết rơi lớn này đã làm trang điểm thế giới lầu các phức tạp của nội viện Hoàng cung trở thành băng tuyết.

Khi mọi người mở ra cửa cung đóng băng tiến vào trong hoàng cung uyển, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, trong trời băng đất tuyết thế mà còn thấy được rất nhiều người sống! Đối với những binh sĩ tận mắt nhìn thấy tình trạng khác thường như gió tuyết vừa rồi mà nói, tuy rằng trận phi tuyết kia là bản thân mình bình sinh hiếm thấy., Không biết rốt cuộc có uy lực gì, nhưng theo trực giác trải qua huấn luyện của bọn họ, chỉ sợ đám loạn thần tặc tử trong hoàng cung này toàn quân bị diệt. Cho nên, sau khi bọn họ thật sự đánh vào hoàng cung, lại nhìn thấy có nhiều người còn sống sót, tất nhiên là thập phần kinh dị.

Nguyên nhân trong đó chỉ có thể mở miệng nói rõ. Trận tuyết rơi vừa rồi hấn hạ xuống thực ra là tàn nhẫn Tiêu Sắt chỉ là bên ngoài, rốt cuộc vẫn là độ rộng của Đạo gia và pháp thuật. Băng tuyết đầy trời kia, lực sát thương chỉ liên quan tới lệ khí của người thi thuật, bao phủ người trong tuyết, bất luận pháp lực của hấn cao hay thấp, nội tâm càng hung ác xảo trá, thương tổn sẽ càng lớn.

Bởi vậy, dưới sự thi pháp như vậy, theo kiểm tra phía sau, Xương Điệp Hầu cùng lông cánh thân tín của hấn đều bị đóng băng mà tan thành từng mảnh nhỏ, còn có rất nhiều “cao nhân” ngũ hành hỏa khí cực kỳ tương trợ, cũng không ngoại lệ ngã xuống ven đường. Mà trong tất cả đám phản nghịch bị đông cứng chết kia, còn có một vị cố nhân tỉnh ngôn!

Khi đại sự đã định, tỉnh thức và tỉnh nói mang theo quân sĩ tinh nhuệ vội vàng đi về hướng Thái Cực điện của hoàng cung, đang muốn xông vào trong điện thì mở miệng nói là trên người tượng đá trấn điện bên trái ngoài tòa điện kia “Vù vù”, Nhìn thấy một đạo nhân cụt một tay cầm kiếm đang cúi người nằm sấp trên con thú đá. Vốn dĩ trong đám Xương Phụng Hầu về đường cho hươu chạy cũng không thiếu kẻ bại hoại đạo môn, nhưng giờ phút này tỉnh lại rõ ràng thấy rõ ràng, đạo sĩ đầu bên trái của cửa điện đã chết, mặc một bộ đạo bào xanh đất đặc trưng của bản môn!

“Là ai đây?!”

Ở chỗ này nhìn thấy đồng môn, bắt chuyện tự nhiên hết sức ngạc nhiên. Hắn thập phần rõ ràng, vô luận là Chương môn trước đây là Linh Hư chân nhân hay là Chương môn đương nhiệm của Thanh Hà đạo nhân, đều là cao nhân ngoài nhu trong cương. So với những cái gọi là “cao nhân” của thiên hạ, cho dù là đệ tử có đạo pháp thấp kém nhất trong Thanh môn., Trải qua một phen giáo hóa, đi ra ngoài đều là hạng người đạo đức cao thâm, hiền minh xử sự. Bởi vậy, lần hưng Xương này đại nghịch bất đạo như vậy, sao có thể có đệ tử Thượng Thanh bị ma quỷ ám tâm tương trợ?

Trong lòng có những nghi vấn như vậy, nhưng khi mở lời liền đi qua mở thân thể của người này, tò mò muốn xem thử là ai — vừa nhìn, hắn lại phát hiện, hóa ra vị đạo nhân búi tóc độc nhất tay này, chính là người quen của mình, Triệu Vô Trần! Mặc dù sắc mặt hắn hiện tại đã bị đông cứng tái xanh, còn có không ít đốm tím, nhưng hắn đã mở miệng liếc mắt liền nhìn ra, đây chính là vị đồng môn ti tiện năm đó hắn không ở Thiên Điều nhai liền tới đây đùa giỡn mình muốn uy hiếp Tuyết Diệp!

“Ai ui!”

Lúc này hắn đưa ngón tay ra trước mũi thử một lần, Triệu Vô Trần đã hết giận từ lâu. Triệu Vô Trần nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy, bắt chuyện cũng có chút cảm khái. Đệ tử danh môn chính phái, nếu là đi thẳng tới chính phái, cần gì phải có kết cục của ngày hôm nay. Có câu nói “Có tình đều là nghiệt, phạm nhân tất quả tất nhiên...”, Nửa câu trước đúng sai còn không biết, nhưng “chỉ có nhân thì phải có quả”, thật có đạo lý. Mà người lại nói “Báo ứng khó chịu”, vốn tưởng tin tức Triệu Vô Trần này hoàn toàn không có, trốn xa khỏi hắn, sau này cũng không thể giao lưu được nữa, ai ngờ tới cuối cùng hắn vẫn chết trong tay mình!

Thoáng cảm khái vài câu, bắt chuyện lại nhìn Triệu Vô Trần này vài lần, nhìn bộ dạng chật vật này của hắn, lại nhớ lại lúc mới thấy phong thái phóng khoáng như vậy, không khỏi bỗng nhiên có chút buồn bã. Vì thế hắn cũng không nhìn nhiều nữa, phất phất tay, để những binh sĩ bị thương đang dìu chết kia tới mang hắn ra an táng trước.

Sau khi tỉnh lại đã an bài xong di thể của Triệu Vô Trần, đưa vào trong Thái Cực Điện, trông thấy tình hình trong điện liền có chút ngoài dự liệu của hắn. Ánh sáng tuyết trắng chiếu đầy mặt đất, hắn tỉnh lại thấy rất rõ ràng., Vị kia nghe nói luôn luôn thích phẫn chấn tự xưng là võ công, không ngờ lại mặc văn phục trên mặt Cốt Nhãn như vậy. Giờ phút này hắn đang ngồi trên ghế Ngọc Thạch Long cao, mặc một bộ trang phục hoa lệ, mũ miện trên đầu buông xõa Cửu Thái Thái óng ánh, “Mặc mặt” đều tô hoa ngọc, dưới tuyết quang trong điện chiếu rọi sáng như nguyệt.

“Hừ!”

Thấy kẻ thù sinh tử như vậy, nữ hài ngay cả lễ nghi tao nhã cũng nhịn không được hừ lạnh một tiếng, dịu dàng mắng:

“Hay cho tên loạn thần tặc tử! Chết đến nơi rồi còn nghĩ tới Hoàng đế phát nghiệm!”

Hóa ra tuy rằng người khác ngây thơ, am hiểu điển nghi của hoàng thất, quần áo sung mãn ứng Hầu liên biết, lúc này mặc y phục hoàng đế đăng cơ. Trên áo của đăng cơ là vẽ hỏa, sơn, long, tông khuyết, hoa trùng ngũ chương hoa văn hoa văn của hoàng đế., Hạ xiêu có thêu mây lá tảo, bột gạo, thoang thoang, hoa văn tứ sắc, chính là y phục mà thiên tử dùng để đăng cơ; còn chiếc mũ miện Cửu Khuyết được vẽ hoa văn màu son, được trang trí bằng sợi dây sắc sỡ, mỗi sợi râu quai nón được trang trí tận chín viên Ngọc Đình, cũng chính là mũ miện mà thiên tử dùng để đăng cơ.

Hiệu suất suy đoán, rất nhanh đã được kiểm chứng. Khi đám người tỉnh lại đánh vào Thái Cực Điện, trong điện còn có mấy vị thần tử chưa chết, trong đó có một vị Thái sử lệnh đại nhân tên Thường Tri, theo hắn lúc ấy vội vã nhận thức., Nói là xương khô hợp ý nghịch Hầu, khi nghe thấy ngoài thành biến đổi, âm thanh to lớn, liền gấp đến độ như con kiến trên chảo nóng. Tuy do chính trị trở tay, mấy tháng qua xuân phong đắc ý Xương Dũng Hầu năm đó trí dũng quyết đã có chút phai mờ., Nhưng lực lượng phán đoán kinh người xuất chúng của hắn lại không hề giảm sút, khi nghe được ngoài thành thám mã ôn lại các chi tiết nhỏ với hắn, Thường Thái sử liền nhìn ra,

một chuỗi thắng lợi này được nắm trong tay Xương Nghi Hầu, đã có chút dự cảm không ổn. Sau khi các loại mệnh lệnh giấy dựa chống cự tuyên bố đi ra, Hầu gia nửa đời làm “Hoàng Đế Mộng” liền nóng lòng vội tiến hành nghi thức đăng cơ trong Thái Cực Điện này.

Điện lễ đăng cơ ước mơ được tiến hành đơn sơ bất ngờ như vậy, thế cho nên bên ngoài cung càng lúc càng ép sát, che giấu tiếng hò hét rung trời trước điện; tuy tuyết lớn còn chưa bay tới, tiếng tụng lễ của Đại Lý tự khanh Xương Điệp Hầu tạm thời bỏ nhiệm lại càng lúc càng run rẩy, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Dương nhiên, đối với Xương Điệp Hầu mà nói, tất cả những thứ này đều không quan trọng, đối với hắn mà nói quan trọng nhất là chỉ cần thuộc hạ trong cung liều chết ngăn cản nhất thời, kéo dài quá nửa khắc, để hắn thực hiện điện lễ này, sau đó Thái sử lệnh ghi nhớ hoàn chỉnh quá trình đăng cơ đại lễ này, hắn liền đại nghiệp thành công, đạt thành tâm nguyện, từ đây về sau cũng lưu danh Thanh sử, tiến thân vào dòng dõi đế vương.

Chỉ là, rất không may, tuy trước đây hưng nhượng rất nhiều nguyện vọng, nhưng lần này nguyện vọng lớn nhất vẫn không thể hoàn thành.

Khi nghi thức bần hàn vừa mới tiến hành được một nửa, mây gió trên bầu trời hoàng cung vô cùng kỳ diệu liên biến đổi, phảng phất như băng tuyết thần linh nhẹ nhàng cuốn tới. Bỗng nhiên ngàn vạn đoá tuyết lớn bắn ra hàn khí âm âm rơi xuống, vùi lấp lấy sinh linh trong hoàng cung. Vì vậy, trước khi ngón tay vị Thái sử chấp bút kia đông cứng lại trước khi các khớp nối của công pháp này bị đông cứng thì sự Xương Phụng Dực trên bảo tọa của Hoàng đế bắt đầu ngừng thở...

Đại nghịch tiểu trừ, vạn chúng hoan hỉ; trong những ngày kế tiếp, làm huyết mạch hoàng thất duy nhất còn lưu lại trong kinh thành, cư chột trở nên thập phần bận rộn.

Sau khi xóa sạch di tích đại chiến trong hoàng cung, Đế Nữ Vĩnh Xương công chúa được một đám lão thần trung thành phụ tá, phát hiệu lệnh của vị thiên tử minh đường trong hoàng

thành, hiện rõ triều chính, bản nguyên chính gốc., Là công thần lớn nhất lần này bình định cùng với bạn tốt thân mật của công chúa, trong những chính sự này đều nói rõ toàn bộ hành trình đi cùng. Khi cần thiết, hẳn còn làm chút pháp thuật, giúp bạn tốt của mình chấn nhiếp những quan viên bướng bỉnh không tuân theo trong triều, làm bọn họ không dám có bất cứ ý gì đối với vị công chúa nhu nhược này.

Chờ mấy ngày làm bạn, sau khi chứng kiến rất nhiều công việc hoàng gia, người khác tỉnh lại trong mắt thập phần kính ngưỡng thượng thanh cao nhân, nhưng trong lòng lại chỉ cảm thấy thật sự là mở rộng tầm mắt! Lần đầu tiên xâm nhập hoàng cung để uyển, xuất thân Trung Tán đại phu sơn dã, đường chủ Tứ Hải phát hiện, nguyên lai khí phái to lớn tráng lệ này, so với mình tưởng tượng càng thêm phức tạp gấp mười lần!

Ví dụ như, mấy ngày nay Thiên Tử Minh đường mà y thường ngây người này, chính là cao ốc ốc. Hoàn thủy tứ phía, phía trên vòng tròn, có tám cửa sổ, bốn đạt, chín phòng, mười hai tòa, ba mươi sáu hộ, bảy mươi hai mái trụi. Chỉ có hỏi qua quan viên Lễ bộ rồi mới biết., Thì ra số lượng những hình dạng này đều được chú ý. Nước xung quanh bốn mặt, ví dụ thiên tử giàu có tứ hải; trên tròn ca tụng thiên, bên dưới ví dụ, bát môn đầu tám phong, thứ tư ứng theo bốn, chín phòng theo chín châu, mười hai tòa Ứng Thập Nhị Nguyệt, ba mươi sáu hộ đối ba mươi sáu mưa, bảy mươi hai cặp dung đối ứng bảy mươi hai gió. Đủ loại ứng ứng sông núi tự nhiên chú ý phía sau, minh đường lại có biệt hiệu, gọi là “Vạn Tượng thần cung”!

Trừ Minh Đường, còn có Thái Miếu. Sau khi triều đình thanh lý xong, cư trú liền lấy thân phận hoàng nữ, thống lĩnh các thần đến Thái Miếu tế tự cùng phụ hoàng huynh bất hạnh chết cùng chư vị hoàng huynh. Bởi ngũ phương lấy phương đông vi tôn, tông miếu của Lạc Dương Thiên Tử được thiết lập ở phụ cận Thương Long Nghiêu Môn trong Hoàng Cung. Lúc tế tự, tiên hoàng sẽ dùng mười tám Thái Lao huyện., Năm vị hoàng tử mỗi người dùng mười hai Thái lao; mỗi một Thái lao lại ngâm một con heo, một trâu, một dê. Tính ra, tổng cộng phải hai trăm ba mươi tư súc vật. Nhiều tế vật như vậy, khi

giết mổ trực tiếp điều động Ngự Lâm quân, mới ở trong nửa canh giờ quy định đem những vật hi sinh này đưa giõn giết chóc.

Sau khi tế tự và triều chính đương triều đã được chuẩn bị tốt, được làm tượng trưng mới, dựa theo lệ cũ triều đình phải ở cửa Tây Nam của Thái Cực hoàng cung, cửa chính của Đức Dương điện nằm ở phía tây triều đình.

Khác với người bình thường muốn làm như vậy, đại yến hoàng gia này chính là việc trọng đại của cả nước, phô trương cực kỳ xa hoa, độ phức tạp thậm chí vượt qua tế tự miếu Thái Miếu long trọng kia. Tiệc lớn trong Đức Dương điện này do Thượng Bảo Ty chuẩn bị, Kim Ngô doanh hộ vệ, Giáo Phường ti thiết nhạc, đội ngũ hỗn tạp nhảy múa, Quang Lộc tự chuẩn bị rượu., Ty Ngự Trù bố trí bữa tiệc. Sau bố trí như thế, trong Đức Dương điện liền có ngự tọa, người dưới trướng vàng, hai mươi tư Kim Ngô Vệ, nhạc trì, tửu đình, thiện đình, đình sơn hào thơm ngon, ngoài điện còn có vũ trì, đại nhạc trì.

Sau khi mở tiệc bắt đầu, vị công chúa kia khoanh chân ngồi ngay ngắn trên ngự tọa dưới trướng Tịch Bắc Hoàng, cả triều văn võ tấc tứ phẩm trở lên, chiêu đãi ngoài điện ngũ phẩm như chiêu đãi. Trong quá trình quy định như vậy, Trung Tán đại phu ở giữa tứ ngũ phẩm được phát ra ý chỉ đặc biệt, sau đó Đại Lý Tự dựa theo quy trình trình trình và đánh số., Thủ tịch phát ra lệnh bài đặc biệt, như vậy sau đó mới có thể ngồi xuống bên cạnh công chúa. Đến trong bữa tiệc, sau lưng mỗi vị quan viên tham dự đại yến, mỗi bên có ba gã đội dịch Thái Nữ Cung, chức quan phân biệt là “Tur Hồ”, “Thượng Tửu”, “Thượng tửu”, phụ trách dâng rượu cho những đại quan triều đình này.

Nghi thức đại yến dài hàng như vậy, tự nhiên không cách nào thuật lại hết. Có lẽ, chỉ cần xem một vòng tấu nhạc giữa bữa tiệc, là có thể thấy đại khái mảnh khoe.

Ví dụ, khi công chúa thân thiện lần đầu tiên nâng chén, trừ nghe người ngoài quỳ bái; lúc này Giáo Phường ti quỳ tấu “Viêm tinh chi khúc”, lấy làm kính. Vòng thứ hai kính rượu, thì tấu “Hoàng phong chi khúc; cùng lúc này, dương dương ý bảo các thần uống rượu trong chén, thì ngoài điện vũ đội ngoài

điện nhảy múa., Vòng tròn này do mấy chục tráng sĩ tinh lọc ở trên thân, cầm đao gỗ sơn đen, hô hào “Vũ hội bình định thiên hạ”. Từ đó về sau, loại lớn, vòng thứ ba “Ca Hoàng Minh Chi khúc”, nhảy “Vũ phủ ngũ di”, vòng thứ tư “Khúc nhạc truyền Thiên Đạo”, nhảy “Khúc nhạc xa thư” sẽ cùng loại”, Giai điệu thứ năm “Chúc nhạc” của Chấn Hoàng cương, nhảy “Bách Diễn thừa nhận vũ”, vòng thứ sáu tấu “Kim Lăng chi khúc”, nhảy “Bát Man hiển vật chi vũ”, lượt thứ bảy là “Khúc nhạc “Trường dương chi vũ”, nhảy vũ vũ của Thái Liên đội, khúc thứ tám là “Oa Phương Du”, nhảy ” cá nhảy tại uyên chi vũ”, vòng thứ chín chỉ tấu “Khúc nhạc giá lục long”.

Hết thấy những thứ này, đều chỉ là nâng chén mời rượu trước khi ăn cơm, đã giầy vò chín lần. Từ đầu đến cuối trông thấy muốn mặc, nhưng không đợi chính yến bắt đầu, Tứ Hải đường chủ thiếu rèn luyện đã mệt đến toàn thân đổ mồ hôi., Kim tinh loạn vũ trước mắt, hoa cả mắt, vài lần hấn thiếu chút nữa đã bỏ qua lời nói ôn nhu của công chúa giữa lúc mời rượu. Cả người hấn toát mồ hôi, mở miệng nói nhìn chỗ ở bên cạnh. Lại thấy nàng hoàn toàn vô sự, mặc dù trên đầu mang trọng quan Thất Bảo Bích Dao, thân mặc Cửu Quang Đan Hà Phượng Hoàng Thường., Trên khuôn mặt xinh xắn của lúm đồng tiền vẫn mát lạnh không có mồ hôi. Trước bàn dài có rơm rạ, bên ngoài điện ca múa vất vả, nàng vẫn như cũ, dung mạo ưu nhã, tỉ mỉ chăm chú theo nghi thức đứng dậy nâng rượu, đồng thời còn có thể rút ra không trung, thỉnh thoảng lại lẩm bầm vài câu với tri tâm.

“Ai...”

Mặc kệ cư dân thành thạo điều luyện thế nào, nhìn tình huống trước mắt như vậy, bắt chuyện chỉ là than thở. Ngoài tiếc nuối, miễn cưỡng có chút nghi hoặc:

“Làm Hoàng đế... thật được sao? Cũng không biết lão giặc Xương Cốt kia nghĩ như thế nào...”

Cứ như vậy, trải qua thiên tân vạn khổ, sau hơn hai canh giờ rót cục đã bắt đầu chính thức ăn uống, đầu đầy mồ hôi của Tứ Hải đường chủ chợt cảm thấy khẩu vị mở rộng, nhất thời cũng bất chấp lễ nghi gì đó., Khi Thiện quan mở một tiếng “Lễ tặng

lễ”, hấn không thể tự không chế bắt đầu ăn uống thả cửa. Gặp hấn đói như vậy, không thể thiếu công chúa thân thiết ôn nhu kia hé miệng cười trộm, lại đặc biệt ban xuống một đạo ngự chỉ tạm thời, nói thời gian không sớm thì muộn., Trong vòng nửa canh giờ, các vị thần công đã ăn no —— chốc lát, nghe được đạo chỉ này của công chúa điện hạ, rất nhiều cự tử đói đến váng đầu hoa mắt nhin không được lệ nóng tràn mi, mắt già rung rung, vừa ăn vừa uống thả cửa, vừa nói thầm trong lòng “Vẫn là công chúa anh minh!”

Chẳng mấy chốc đã qua mười ngày, đến ngày thứ mười, nam tử huyết mạch nam tử duy nhất của hoàng thất là Lang Gia Vương, cũng theo lời triệu công chúa, từ đất phong Lâm Hoài quốc khản cấp chạy tới. Dù sao, quốc gia không thể một ngày không có vua, tuy Lang Gia Vương đối với quốc sự còn chưa hiểu quá nhiều, nhưng được cô cô chỉ ý của ngài, không nói hai lời, dưới sự trợ giúp của cận thần, liền dưới sự trợ giúp của cận thần, không để ý thiên sơn vạn thủy, tã lót, ôm vú già, ngày đêm chạy tới kinh sư —— vị tiểu vương gia Lang Gia này, cô cô lớn hai tuổi, chính thức đăng cơ, tiếp nhận hoàng gia chính thống. Đến lúc đó, gây họa cho hai tháng sau là “Loạn nghị”, liền chính thức kết thúc.

Đến lúc này, đại sự đã xong, đã mở lời thì phải xem xét việc đi giữ lại của bản thân.

Đương nhiên, kinh sư không phải nơi hấn ở lâu, hấn khẳng định phải đi, La Phù sơn bên ngoài cách đó tám ngàn dặm trên Thiên Điều Nhai, còn có tại chỗ mình có ân là Băng Tuyết Mai Linh Sinh Tử chưa biết, cần chính mình chiếu cố. Mặc dù xác định muốn đi phải đi., Nhưng tỉnh lại vẫn còn do dự chính là, lần này trở về, cô bé trong Đế Uyển hoàng cung kia và tâm mình tương ấn, rốt cuộc bàn về phương diện thế nào? Dù sao trong chúng sinh kinh sư có mũ che như mây, người duy nhất hấn lo lắng, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Nhắc đến cư dân, thông qua sớm chiều ở chung, đột nhiên tỉnh ngôn đột nhiên phát giác, có lẽ chính mình trước kia cũng không hiểu rõ toàn bộ nàng. Trong những ngày này, có lẽ mình cũng không có hiểu rõ toàn bộ, làm đế nữ, vì “Triền đại cung nga tướng khuynh”, mà ham chơi đã gánh quá nhiều trọng

lượng. Khác với mình tưởng tượng, dưới trọng áp như vậy, thiếu nữ xinh xắn bề ngoài nhu nhược như lan..., Trước khi xảy ra chuyện còn tỏ ra nhẫn nại và khí độ bất phàm. Trong triều đình, hẳn có lẽ ở chỗ, tiến lùi có chừng mực, xử sự quả quyết, suy nghĩ cơ bản, sau khi hai bên đại loạn, nước ngầm bắt đầu khởi động, trải qua xử trí bị trừ khử, đúng là công việc của trăm quan, đúng là hoàn toàn đúng!

Nhìn thấy khí độ của mình như vậy, liền hiểu, nếu đổi lại là “đại hảo nam nhi” như hắn, chỉ sợ nhất thời nửa khắc cũng không xử lý tốt. Nghĩ đến điểm này, lại nghĩ tới biểu hiện của mình ngày xưa, chính mình cũng chỉ là hình tượng nữ hài nhà lân như thanh mai trúc mã, thức thời lại cảm giác được ảo giác như mình có chút buồn cười.

“Ha ha...”

Lại nói, sáng sớm hôm nay, trong lòng nghĩ đến những điều này, khi đang có chút xoắn xuýt quần quanh, liền nghe được từ xa xa vang lên âm thanh tinh tế quen thuộc của hoàn bội, dần dần từ xa mà gần. Trong gió buổi sớm ấm áp, nghe được thanh âm tinh thuần thanh linh như vậy, liền mở miệng cười, trong lòng bỗng nhiên có tính toán...

Đệ Nhị Đường Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhất quyển Nhị Thập Nhất của Tiên Lộ Phàm Nhân gian có mấy đám khói bụi, nhưng Yên Lai Xuân chỉ có hạng hai mươi một là Yên Hoài, khi U Hoài thì ngõ hẻm Dẫn Môn được bảo quản bằng phẳng.

Dưỡng Chân Hiên tỉnh ngôn dưới giường, kỳ thật chính là một lâm viên phong cảnh tuyệt đẹp. Một ngày này, khi phía đông ánh nắng buổi sớm hé lộ, gió mát ấm áp, giữa lầu các lục thụ kia vẫn còn sương trắng phiêu lãng, cư dân liền đến thăm. Lúc ấy tỉnh lại đang nghĩ chuyện, nghe được tiếng bội ngọc liền ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy trong động của Nguyệt Lượng môn bên kia Đế Nữ đang chậm rãi đi đến, búi tóc cao cung cao khay bạc., Như phủ một lớp lục vân, bột mịn nõn, như hoa tuyết, trên con đường nhỏ do đá cuội lát thành khế bước tới, phảng phất giống như tiên nữ hạ phàm trong tranh, nhẹ nhàng đóng đưa sương mù, như xạ lan, còn chưa đợi nàng tới gần, mùi hương âm u truyền đến.

“Đã mở miệng, dậy rồi à?”

Không đợi hần mở miệng, Doanh Uyển liền ân cần hỏi:

“Đêm qua ngủ ngon ngủ ngoan chứ?”

“Ừm! “

Thấy cư dân hỏi chuyện khúc mắc, bắt đầu cười đáp:

“Ngủ còn tốt. Bất quá... chỉ là chuyện trước khi ngủ khổ suy nghĩ, đi ngược lại thật lâu mới ngủ được.”

“A? Chuyện gì?”

Nghe được lời này, mặc dù Doanh trại nhìn hần vẫn mang theo vẻ mặt tươi cười, nhưng vẫn nhin không được mà lo lắng hỏi:

“Có phải có việc gì khó hay không? Ta có thể giúp được cái gì chứ?”

“Ha, cảm ơn. Cũng không phải việc khó gì, nhưng muốn làm thì quả thật không dễ.”

Chỉ nghe bổ sung:

“Ở nhà có, tối hôm qua trước khi ngủ, ta đang suy nghĩ về cách tu hành luận đạo ở La Phù sơn mấy năm qua, đột nhiên có chút thông hiểu, ta đang suy nghĩ, có nên viết ra những tâm đắc này hay không, tính phần bài danh đầu tiên của đường chủ Tứ Hải chúng ta từ khi nhậm chức tới nay, sau này cũng có thể để lại cho đệ tử trong sảnh xem xét!”

“... Đây là chuyện tốt mà!”

Nghe được gã mở miệng, Doanh Doanh lúc này mới hoàn toàn yên lòng, màu sắc bỗng nhiên, lúm đồng tiền như hoa, mang theo chút hờn dỗi nói:

“Còn tưởng rằng Trương đại đường chủ trần trọc, giống như năm đó sợ không lấy được vợ. Hóa ra là...”

Trách không được nghe nàng sợ, duyên dáng liền đem chuyện năm đó trên hồ Kính Dương cùng trừng trị ác nha dịch trên ghẹo, nhưng chẳng biết tại sao bỗng nhiên lại có chút đỏ mặt, cũng không dám nói tiếp câu này, liền chuyển chủ đề, nghiêm mặt nói ra:

“Thì ra chỉ là muốn giữ lại đại tác phẩm, chuyện tốt đây.”

Công chúa khuynh thành xinh đẹp tuyệt luân đóng giả một mặt quỷ thập phần đẹp mắt, thè lưỡi, nghịch ngợm nói:

“Tiểu nữ tử kia dám hỏi Trương đại đường chủ, lần này viết thư lập nói, không biết ký danh đệ tử nhân hạ này có thể giúp được gì?”

Mấy ngày này, đây là lần đầu tiên từng thấy sự nghịch ngợm của thiếu nữ như vậy.

“Ha ha!”

Thấy cư dân vui vẻ ra mặt, bắt chuyện thập phần cao hứng, cũng buông lỏng lòng dạ, hòa nhã nói:

“Đương nhiên phải nhờ người hỗ trợ!”

Hắn vỗ bộ ngực, cùng doanh trại trâu ghẹo, làm bộ làm tịch phát ngôn hùng ngữ:

“Giương cung, người có thể sắp xếp một ít giấy và bút mực cho ta được không? Từ hôm nay trở đi, bản Trương đại đường chủ sẽ hăng hái viết thư lên trên Dưỡng Chân tiên này!”

“Hi hi, cái này...”

Nghe yêu cầu như vậy, dĩ hi hi cười cười, lại có chút chần chờ, đợi một lát, nàng mới cười dài nói:

“Trương đường chủ a, giấy và bút mực kia đều là việc nhỏ, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đều sẽ thành công.”

“A? Vậy còn chờ gì nữa? Công chúa còn không mau ban bố dụ chỉ sưu tập bút mực?”

“Hi hi!”

Nhìn bộ dáng hoảng sợ, tán dóc mười phần vui vẻ, nói:

“Chớ nóng vội, cư trú là đang nghĩ, Dưỡng Chân Tiên người ở đâu, thực sự nhỏ hẹp, viết sách ở cái địa phương nhỏ hẹp này, chỉ sợ phải ép buộc suy nghĩ của người. Lại nhìn hôm nay thời tiết tốt đẹp, không bằng chúng ta liền đi hành cung Nam Uyển viết sách, bên kia cảnh sắc vui vẻ, xuân quang như họa, nhất định làm cho người tâm trí càng thêm tinh diệu!”

“Ha ha, hay!”

Tĩnh Ngôn vỗ tay cười nói:

“Vây mau đi đi, liền như xuân du ~”

“Ừm! “

Ở khanh khanh mà cười, cười như hoa, đi tới tựa vào chim nhỏ tựa vào người tĩnh ngôn bên cạnh, chỉ dẫn con đường hành cung cho hắn. Cùng với khí tượng uy nghiêm những ngày qua ở trước mặt các triều thần kia so sánh, cư dật hiện tại quả thực phán như hai người.

Đi nói chuyện phiếm một chút, lấy hành trình hiện tại, cho dù mang theo cư trú uyển chuyển, Nam Uyển hành cung kia cũng là râu quai nón đến. Đến đại môn hành cung Nam Uyển, ngẩng đầu nhìn nhìn cánh cửa lớn do thanh trúc xoắn thành kia treo tám biển lớn, mới tĩnh nói là hành cung Nam Uyển trong miệng này nguyên lai tên là “Cảnh Dương”.

Cảnh Dương hành cung nằm ở vùng ngoại ô Lạc Dương Nam, chính là Xuân Hạ hành cung của hoàng gia đương triều. Trong Cảnh Dương cung này, xuân hoa hạ mộc đếm không xuể, mỗi mùa xuân đông loạt nở rộ, biến hành uyển hoàng cung này thành một vườn hoa khổng lồ. Mỗi khi tới đây làn gió thơm cuộn cuộn, chim hót hoa thơm ngào ngạt, Cảnh Dương cung lập tức trở thành cảnh đệ nhất không thẹn với Xuân Nhật Lạc Dương.

Sau khi tĩnh lại, đi thẳng vào trong vườn, chỉ cảm thấy hành cung ở Nam Uyển được giới thiệu quả nhiên xuân quang cuộn cuộn, đi vào trong cung, liền giống như đi vào một bức tranh, trong đó khắp nơi là biển hoa rực rỡ, sương xuân lạc đường, trên đường nếu không phải cư trú nhắc nhở, hắn cũng không thấy rõ trong phồn hoa xuân mộc che khuất bầu trời này còn có rất nhiều đường quanh co khúc khuỷu.

Vào Cảnh Dương uyển, từ hành cung nam môn đến thư lâu nói đại khái còn có khoảng vài dặm, trước khi nhìn thấy phiến khói bụi cỏ cây bao phủ lầu các cổ xưa kia, dọc theo đường đi bọn họ đã trải qua mấy chỗ phong cảnh động lòng người. Vào trong nội cung, trong mắt loạn hoa cũng không biết chuyển

qua mấy con đường, mở miệng liền thấy một cánh đồng rau xanh cực lớn vắt ngang trước mắt, trong đó hoa tươi nở rộ chói mắt, sáng chói mắt, mỗi khi gió xuân thổi tới cao thấp, tựa như sóng biển dập dờn. Trong đồng đồ ăn như vậy, lại có rất nhiều ong mật, thanh âm ông ông ầm ầm không dứt, tuy không thấp, nhưng trong xuân quang lại cực kỳ dịu dàng.

Nghe Doanh trại nói, vùng đất này rất rộng lớn, gọi là “Hoàng Kim Hải”, bình thường do Thái Nữ Cung quản lý, không chỉ có thể thưởng thức, khi thu hoạch còn có thể dán dụng độ trong Bồ Cung.

Vừa nghe giọng nữ hài mềm mại như tiếng xuân yển nỉ non, vừa hành tẩu trong hải dương màu vàng như vậy, người thấy mùi thơm nức mũi, nghe tiếng oanh thanh yển ngữ, chính là xuân quang như rượu, như uống rượu ủ, chỉ một mảnh đất này, nghe rõ liền muốn say đi.

Mạnh mẽ tự ngưng thần tĩnh khí, bảo trì thanh tĩnh, bình thần đi ra khỏi bức tranh như vậy xuân quang, phía trước liền nhìn thấy một mảnh thạch điêu. Nhìn tám bia đá, biết nơi đây gọi là “Thạch Hồ”. Hồ đá này khác với toàn bộ phú hoa viên núi đá núi đá trước kia, trong hồ đá này không có một khối giả sơn lung linh cao ngất, đá trong hồ đều có hình dạng như nước chảy mây trôi, tầng tầng lớp lớp, nằm sập trên bùn đất cỏ, nhìn lên giống như sóng gợn.

Mà lúc này ánh mặt trời sáng ngời, những phiến đá mang theo thành phần của Thạch Anh sáng lấp lánh, đó là những bức tượng thợ thủ công hoàng gia lúc trước được thiết kế trong lòng thợ thủ công. Những thứ này nhìn như tự nhiên nhưng lại xen lẫn sóng đá mây trời, ánh mặt trời chiếu xuống., Lại phát ra quang mang sáng ngời, phảng phất như thủy quang môn lung. Dưới quang ảnh chằng chịt, những thạch phiến dạng sóng mây cuộn cuộn kia nhất thời giống như vật sống, sóng nước ngập trời, khắp nơi tràn ngập trời đất, phảng phất như muốn nuốt hết hai người đang hành tẩu trong đó!

Lo lắng luôn lách quanh hồ đá chính là một biển hoa với sắc thái sắc sỡ. Trong gò đất bằng phẳng, hàng ngàn hàng vạn hoa lăng thảo đua đưa trong đó, hồng, phấn, chanh, vàng, vàng.,

Đóa hoa đủ mọi màu sắc đón gió nở rộ, nở rộ thành biển hoa mờ mịt trên sườn núi. Trong đó, ngẫu nhiên có Lục Thụ Bà, liền trở thành ốc đảo đột ngột trên biển hoa tươi. Mà biển cỏ Hoa Lãng này, còn có một chỗ kỳ lạ. Nghe nói, bọn chúng có kỳ hoa kỳ lạ, kỳ hoa., Mỗi ngày vào buổi sáng, lúc giữa trưa, khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời đã ngả về tây, liền thu lại đóa hoa, như người nghỉ ngơi. Đến hoàng hôn, đóa hoa khép kín rồi khép lại không thể che hết cành lá xanh biếc nữa, cây hoa lãng thảo này sẽ biến thành màu xanh trên bầu trời. nụ hoa trên đóa hoa rực rỡ như sao trên trời, nhìn qua vô cùng động lòng người.

Chờ qua Hoa Lãng Thảo hải, chính là một chỗ thủy hải thanh hồ danh xưng với kỳ thực, tên là “Kính Hồ”. Kính Hồ chính là nguồn nước của Cảnh Dương cung, ba bình như gương - Kính Hồ kỳ cúng lại tràn đầy Tử Dương hoa, thư đài thảo, đem kính hồ vây quanh giống như một mặt gương treo ngọc, mang đến vài phần linh khí cho Hoàng gia hoa viên.

Vượt qua hồ nước, liền phát hiện phía đông bắc hồ dẫn ra một dòng suối, quanh co, vù vù, ở giữa một tấm thảm cỏ đại hướng Tây Bắc tràn về, qua một hai dặm liền vươn vào trong rừng hoa đào. Vòng qua hồ nước, dọc theo dòng suối nhỏ, đi trên con đường đá trắng trơn bóng kia thuận lợi mà đi., Chớp mắt đã đi vào trong rừng hoa đào anh hoa rực rỡ kia. Lúc này Mộ Xuân đang là lúc hoa đào ở đất bắc Lạc Dương nở rộ, đi ở trong rừng, đóa hoa đào màu hồng phấn trên đỉnh đầu mở ra, cành hoa đan xen, khắp nơi thành mây, trên đầu là một tấm màn hoa Cẩm Triều to lớn không gì so sánh được, màu sắc sáng lạn nhẹ nhàng.

“Dao thảo một cái màu bích, xuân trên thanh lưu khô, rong chơi ở suối thanh hoa, ngũ quang thập sắc cảnh mỹ cảnh không rảnh tiếp. Có lúc chỉ lo nhìn bốn phía hoa quang màu cỏ, liền chợt cảm giác chân tay mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống., Mới phát giác nước suối kia ngẫu nhiên tràn ra bên bờ đá xanh, chảy qua đá trắng bích thảo, cũng tràn qua mắt cá chân của mình. Lúc này điểm ánh mặt trời, từ trong cấm hoàng hoa đào ở đỉnh đầu lọt xuống, nhuộm lên màu sắc hoa, chiếu ở trên thảm cỏ xanh mềm mại như tấm thảm., Biến thành màu sắc

sắc sỡ, tấm đệm xanh trơn trượt trong rừng đào, nhất thời phảng phất thành gấm vóc đẹp nhất thế gian. Mà Thanh Khê lưu chuyển, Bà La Hoán Thái, khi hoa hồng phản óng ánh nước suối, nụ hoa rực rỡ tươi sáng càng thêm bội lên một tầng tinh quang bảo thạch lưu ly, khi chiếu vào mi mắt, tỏa ra ánh sáng mộng ảo.

Đến nơi này, cảnh xuân động lòng người như vậy, bắt mắt liền thay đổi cách đối chủ ý với nơi ở. Văn thư viết hà tất phải bận lòng ở một góc? Không ngại lấy thiên địa làm nhà, hoa đào làm nhà. Vì vậy chờ ra rừng hoa đào, hai người bọn họ liền từ trong thư lâu phía bắc đào hoa lâm lấy giấy mực mực giấy, chuyển đến bên hồ cầm trúc, ở trong rừng hoa đào bên cạnh suối hoa xanh, tìm một chỗ cỏ bằng phẳng, đặt bút mực xuống mấy vụ án, bố trí thành một cái đình hoa đào trang nhã, lưu thủy thư phòng.

Sau đó, bắt chuyện lấy tấm đệm xanh làm ánh mặt trời của Tịch Phượng Đào, bắt đầu viết nhanh bút viết văn lên trong cảnh sương khói của mùa xuân. Cưu tuần thì ở bên cạnh hắt, trải váy dài, cuộn mình trên mặt đất, như một đóa mây trắng che phủ mặt đất, lặng lẽ ngồi yên lặng đọc tin tất báo cáo đã hoàn thành văn.

“Nhìn nhau không chán, duy duy có Kính đình sơn.” Trong mấy canh giờ sau, ở trong mắt dịu dàng, bắt chuyện phảng phất thành Kính đình sơn trong thơ. Vô luận hắt múa bút thành văn, hay là ngừng bút suy nghĩ, công chúa xinh đẹp như tiên đều yên lặng yên lặng chú dảnh., Ánh mắt một khắc cũng không rời xa hắt, phảng phất vĩnh viễn nhìn mãi không hết, nhìn không chán. Lúc này những cung nga Thái Nữ kia đã sớm ngừng lại, trong rừng hoa đào lớn như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, không nghe được tiếng cười ồn ào, chỉ nghe chim xuân nhiếp, nước chảy róc rách...

Như là bình thảo đọc sách, không cần thuật lại hết. Nếu không phải nâng bút thành văn, nhớ lại cũng không biết mình hóa ra cũng có phần chăm chỉ kiên trì, chờ xử lý án, hắt liền hạ bút thành văn, cuối cùng là mất ngủ mất ăn, ăn uống toàn bộ là nhàn nhã chiếu cố. Đến trưa, cũng không cần cung nga Thái

Nữ hầu hạ, ở uyển chuyển mang rượu quý sơn mỹ tửu tới, cung hồ đánh thức ăn uống.

Đảo mắt như thế đã đến buổi chiều, Doanh nhật vẫn kiên nhẫn ở bên cạnh tiếp. Khi chính ngọ ánh mặt trời thoáng hướng tây chéch, bắt chuyện rót cục cảm thấy có chút buồn ngủ, liền đem bút đặt ở trong giá bút, duỗi lưng một cái, chuẩn bị thoáng nghỉ ngơi.

Thấy hắn có chút mệt mỏi, cư dân liền dời đến phụ cận, không tránh hiềm nghi, ngọc chỉ nhẹ xoa, phần quyền nhẹ xuống, đập bả vai cho hắn.

“Đã mở lời, mệt chưa?”

Thời điểm vuốt ve, thiếu nữ ôn nhu hỏi, tràn đầy quan tâm.

“Ừm, có chút, chẳng qua hiện tại không được... Ừm... Rất tốt, rất nhiều, cảm ơn!”

“Ừm... “

Túm bả hiện tại trở nên ngượng ngùng, nhẹ giọng đáp một tiếng, suy nghĩ một chút, lại nói:

“Đã nghe, vậy lát nữa có cần ta gảy đàn cho ngươi không? Có lẽ giải khó được...”

“Được ạ!”

Tĩnh lại vui vẻ trả lời, doanh trại liền uyển chuyển đứng dậy, đi vào trong thư lâu ôm đàn cổ, lọc mạ quý gồi bên dòng suối, nói câu “sợ hãi không tốt”, chớ cười, liền bắt đầu nhếch nhẹ dịu dàng, gảy gảy gảy, ý tứ gảy gảy đàn.

Tiếng đàn này âm u, thanh lệ ôn nhã, như tiếng oanh ngữ toái ngọc, theo dòng nước chảy thoang thoảng phiêu đảng, lượn lờ phía trên Thanh Khê trong rừng hoa đào. Tiếng đàn chấn ngọc, cành rơi mấy điểm hoa rơi, cái cánh hoa thơm ngát kia nhẹ nhàng xoay tròn như cánh bướm, đang ở trên vạt áo búi tóc thiếu nữ chơi đàn.

Lạc Anh rực rỡ, đàn đánh trống không thôi, thiếu nữ nhã nhặn xuất trần đột nhiên uyển chuyển ca uyển chuyển, tiếng đàn nhỏ giọng ca hát:

“Ăn nấp thăm Tiên Yết, Khâu Trung Cầm Chính Minh.

Bụi quế xâm nhập đường đá, hoa đào cách thế tình.

Khi xe mỏng đến gần Mộ An, Lâm Động Sơn Điều cả kinh.

Cỏ dài ba đường hợp, tóc hoa lảng giềng sáng sủa.

Bụi theo u khê tĩnh, ca hát đến gió mát.”

Sâu trong trăm đóa hoa, tiếng hát leng keng, như châu ngọc
ngậm lại, nghe thập phần thoải mái dễ chịu. Khi nghe được lời
ca, liền như đang suy nghĩ gì đó; sau đó tiếng đàn kia khẽ
biến, dịu dàng vang lên:

“Tìm một vị đạo lữ tiêu dao bên ngoài Yên Hà.

Nam nhân Phù Lãng trong bao nhiêu bụi bặm;

Trong rừng hoa đào ẩn giấu ánh trăng sáng.

gả Đông Phong say ở Bạch Vân Hương.”

“A...”

Nghe bài hát yêu kiều thứ hai, trong từ ngữ rất có ý ngoài trần,
mở miệng mỉm cười, hơi cảm giác yên tâm, trong tư tưởng, lại
nghe được nữ hài kia càng mềm mại hơn, trống cảm phục ca:

“Tàn hoa cất nuôi ong non ruột.

Mưa phùn và bánh bao Yên Tử, bùn nhão...

Tuyết trắng liều bay phát phơ.

Hồng Vũ Đào hoa rơi.

Trong tiếng Đỗ Quyên lại là xuân quy.

Xuân về... “

Ca đến đây, đột nhiên gió thổi qua mặt nước, thổi xuống vài
đóa hoa đào, thế là như hát trong ca, bông hoa kia bay tán
loạn, rục rờ như mưa. Trong mưa hoa dày đặc bay qua, đợi hát
xong là câu ” xuân quy”, bỗng nhiên xuất thần, khàn giọng
hát, ngừng ngâm nga., Chỉ lom lom nhìn mưa hoa đầy trời.
Đúng lúc này, trong bình xanh là vài gốc bồ công anh, hoa
nhung trắng nõn bị gió thổi bay, sợi tơ mềm mại giã thoát
khỏi cánh tay, nương gió xuân bay thẳng lên bầu trời. Khi đóa

hoa đào đầy trời rơi xuống, chỉ có mỗi đóa hoa đào trắng nõn này là nghịch thế bay tới, lướt qua cùng những cánh hoa đang rơi xuống kia, dáng người nhẹ nhàng phiêu dật, bay thẳng lên trời cao.

“ ... ”

Thiếu nữ vốn đang vui sướng, chợt thấy đóa hoa trong nước này, từng bông hoa trong gió, không biết xúc động tâm sự gì, cũng không nhận được nữa, bỗng nhiên nước mắt tuôn trào, nghẹn ngào khóc lóc thảm thiết!

Đúng là:

Viên đạn sau như hạt châu, hai tiếng như mưa rơi.

Nói hết sinh vân thủy tâm, đều là xuân hoa thu nguyệt ngữ.

Tiên Lộ Yên Trần Độ Nhị Thập Nhất quyển Nhị Thập Nhị Đường ở Phạm gian, Thiên Hồng Độ Nhị Chương Độ Nhị Yên Trần ở trong tay áo, hai chân vòng quanh sơn vân quán bằng phẳng.

Mộ Xuân tháng tư, hoa đào ẩn hiện, xuân suối lưu chuyển. Khi giọt nước nháy nhót trong mương nước dính giấy viết thư, thiếu nữ trong hoa anh đào cũng nghẹn ngào khóc. Mà buổi chiều vào giờ ngọ trong rừng đào, tươi đẹp mà u tĩnh, giọt nước mắt trong suốt tùy ý rơi, ánh mặt trời vẫn ấm áp như cũ., Còn có giọt châu lệ này, bị ánh mặt trời ôn nhiệt sáng lạn đốt nóng, liền bốc hơi cùng một chỗ, chưng cất thành rượu xuân tràn ngập, bể ở đầu cành, lượn lờ ở bên người, mờ mịt mà triền miên triền miên., Thật lâu sau vẫn không tản đi, dường như chỉ trong chốc lát, cả cánh hoa đều say khướt, chim chóc ngừng kêu, bướm phấn thu cánh, hoa rơi xuống nước, trong rừng hoa đào lớn như vậy chỉ còn lại cái khóc thương tâm không thể ức chế.

Tại sao nhà có cửa đột nhiên khóc lóc? Đường chủ Tứ Hải gần trong gang tấc tất nhiên trong lòng biết rõ. Nghĩ đến nàng mặc dù quý trọng công chúa, nhưng trước mặt mình luôn luôn vô câu nệ, vui sướng mà ôn tồn; hiện tại bỗng nhiên khóc khóc, nhất định là xuân thương lòng, tình cảnh sinh tình.

Lại nói tiếp, hấn cùng cư dân yêu kiều, đều là người thông minh băng tuyết, rất nhiều chuyện không cần nói rõ, đã tâm lĩnh thần hội, riêng phần mình tri tâm. Giữa hai người sớm đã minh bạch tâm chí lẫn nhau., Ước hẹn ngày sau sẽ cùng Ân Sơn Lâm. Chỉ tiếc, minh ước tuy tốt, thời thế dời đi, như vậy tâm nguyện tốt đẹp chỉ sợ nhất thời khó có thể trở thành hiện thực. Bởi vì, hai người bọn họ, cư ngụ thuận dịp kịch biến, quốc gia mong nạn., Những đau khổ mà nàng gặp phải không người nào có thể hiểu rõ; mặc dù gần đây có chút chuyển biến tốt đẹp nhưng lại là chủ ấu thần nghi ngờ. Dòng sông ngầm trong triều đình bắt đầu cuộn cuộn, xã tắc mệnh đồ nhiều thăng trầm. Trong tình huống như vậy, nàng chính là tâm cốt của tất cả triều thần. Huyết duệ đời sau của dòng chính hoàng “Vĩnh Xương công chúa” đương nhiên không thể nhẹ nhàng rời xa. Mà đối với Trương tỉnh lại, mặc dù thân ở hồng trần, nhưng thân nàng vẫn ở trong hồng trần., Nhưng tâm du đạo đức, kinh sư Lạc Dương như vậy tới đẹp loạn danh lợi nơi lui tới, tự nhiên sẽ không ở lâu. Huống hồ, trong La Phù sơn còn có một cây hàn mai hấn xem, không nói tỉnh ngôn giao lưu giữa Mai Linh có ân tình gì, đối với nhàn nhĩ mà nói, nàng đối với nữ tử lạnh lùng kia hết sức đáng thương. Huống hồ sau đó lại từng phát sinh sự tích bi thương như vậy, đem tâm tổn trí, nàng vô luận thế nào cũng không thể một mình tỉnh lại, trôi buộc.

Mà những chuyện này, có thể cũng không phải là vấn đề lớn. Chân chính vắt ngang giữa trái tim thiếu nữ là cách biệt giữa hai người, cao thấp khác nhau. Trong lòng nàng âm thầm hiểu rõ, không để thân phận cao quý của mình trong lòng; tuy gánh vác danh nghĩa khuynh thành của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ nhưng cũng không hề xem vẻ đẹp của mình là kiêu ngạo. Nàng vẫn thầm sợ, dùng “tân bạc” của mình...”, Không thể “Thanh Trần phụng quân tử”, cho dù “Nhận” màu tiếp ý”, vẫn là “sợ bỏ hèn mà không thân”. Mà hơn mười ngày trước, lại thấy thủ đoạn thức tỉnh gánh núi nứt đất, Lạc Tuyết Triệu Lô, càng cảm thấy là “Quân Nhược Thanh Lộ Trần, thiếp như nước bùn đục. Phù trầm các dị thể, hội hợp khi nào vui vẻ”!

Bởi vì rất nhiều băn khoăn, mang trong lòng những thiếu nữ khó có thể nói rõ này, trong những ngày qua, ban ngày cố tỏ vẻ vui mừng, dẫn dắt quần thần, nhìn như phong quang vô hạn, quát tháo phong vân, nhưng không biết bên trên gối mỗi đêm lại dính bao nhiêu ngấn nước!

Cho nên, vừa rồi trong cảnh xuân yên như vậy, khi đánh đàn thanh ca chứng kiến tơ trắng phiêu diêu mà rải rác xuống phía dưới, lướt qua hoa đào, lập tức cảnh tượng thương cảm, cho dù trước mắt và người trong lòng ở chung một chỗ cho dù là vui vẻ, cũng không đè nén được nỗi buồn nặng nề trong lòng. Khi vượt qua giới hạn, liền khóc như suối, khóc thành nước mắt người ta. Đây chính là:

Tụ đầu lâu lưu luyến, xa cách Trường Tương Tư;

Tâm đã muốn đoạn tuyệt nhất, khác biệt lúc này!

Lúc như vậy, nghe thấy tiếng khóc, bất chuyện cũng tỉnh táo lại. Nhìn cô gái khóc như lê hoa đài vũ, hấn cũng nhú chặt mày ừ, Thái Túc lên tiếng:

“Quá si ngốc...”

Thở dài một tiếng, hấn liền đưa tay tới, kéo thiếu nữ đang khóc thút thít kia vào trong ngực, chăm chú nhìn.

Khi bị ôm vào lòng, nơi ở đau lòng, bỗng nhiên giật mình, lại có chút ngượng ngùng, cố gắng ngừng tiếng bi thương, ngẩng mặt lên, nước mắt mờ lung xin lỗi:

“Xin lỗi, ta khóc lóc thảm thiết, sợ quấy rầy nỗi lòng của người...”

Mặc dù đã cố gắng khôi phục bình thường, nhưng trong ngôn ngữ vẫn nghẹn ngào nghẹn ngào, bi thương không cách nào đè nén. Nhất là lúc nói đến câu cuối, nàng nghiêng mặt qua, vừa lúc nhìn thấy hoa rơi đầy nước trên suối, rồi loạn lộn xộn, lại bi thương, khóc không thành tiếng.

“Ai...”

Thấy nàng phục lệ, mở miệng im lặng; thẳng chờ giây lát bình tĩnh, hấn mới mở miệng khuyên bảo.

Đối với nữ Đế am hiểu thi thư, bắt đầu an ủi vẫn không nói thẳng, mà là ngâm bài thơ cho nàng nghe. Đối với cô gái vảy hoa sen ướt át này, đối diện với sen phấn hấp dẫn này, nghe nàng khẽ vuốt mái tóc, nhẹ nhàng nói:

“Cuộc yêu, người đừng khổ sở, tâm sự của người ta biết rõ... Người không cần lo lắng. Ừm, ta thấy trong nước này anh lạc phiêu linh, rất là mê mẩn, liền nhớ tới bài thơ đầu cho người nghe...”

“Ừm, được rồi...”

Trong cơn ghen ngào, nhàn nhạt lên tiếng, nghe vậy liền nói:

“Ginh trạch, người nhìn đóa hoa kia: Nhìn đóa hoa kia rõ ràng ở trong nước, vào nước lấy hoa không dấu vết. Không bằng bên bờ nước hái chân hoa, trong nước hoa cũng ở trong tay...”

“A...”

Nghe được thơ tình ngôn, nhà giàu cảm thấy thú vị, liền thực sự dần ngừng khóc. Nghe qua bài thơ nhỏ nhỏ gần như ngữ tự, tựa vào ngực người trong lòng, dựa vào lồng ngực vững chắc nhảy lên, đôi mắt sao mở nhẹ, lẳng lặng nhìn đóa hoa trong nước, như có điều suy nghĩ, không nói gì nữa.

Kể từ giờ phút này, nàng cùng bắt chuyện vẫn duy trì tư thế này, mặc cho mưa hoa bay qua ngày, ngày tháng trôi qua, chỉ lẳng lặng sống chung một chỗ, không nhúc nhích. Chờ đến khi trời chiều ngả về tây, trong rừng tối dần, hai người bọn họ liền đứng dậy, phủi phủi hoa rơi đầy người đối phương, sau đó để lại trang giấy mực bị một tầng cánh hoa, đi thẳng tới biển hoa Hoa Lăng xem vẻ mặt trời lặn hoa sen.

Gió đêm mát lạnh vén lọn tóc mai, mặt trời buông xuống nhuộm đỏ má của nàng. Ngao duỗi tựa sát vào người nàng, nhìn dòng sông dài kia mặt trời lặn, chim về rừng, còn có yên hà đầy trời mờ mờ; lẳng lặng gần bó, mãi tới khi trăng lên Đông Sơn., Hiếu Nguyệt như câu, lúc này đóa hoa trong biển cỏ Hoa Lăng kia sớm đã khép lại, hoa đại khắp núi đồi thu lại thành những bông hoa nhỏ, chiếu rọi ánh trăng từ phía đông lên trời cao, như ánh sao đầy trời hạ xuống đất, lốm đốm, Tinh

La kỳ bố, lấp lóe khắp bầu trời sao mênh mông, biến thành biển sao. Trong lúc hoảng hốt, khiến người ta không phân biệt được mình đang ở trên trời hay trên trời.

Cứ như vậy đến đêm khuya, hai người mới trở về lầu sách Lâm Bắc. Trong mấy ngày đêm này, muốn tỉnh lại đều ở trong lầu nhỏ thấp đèn cho sách. Sáng đèn cao cao, mây khói trên giấy. Lúc này công chúa kia liền hạ thấp tôn quý bên cạnh, như thị nữ phẩy đèn gõ cửa, ông tay áo đỏ thêm hương. Người Dạ Lan tĩnh tọa không một tiếng động., Nếu có lời giải thích mệt mỏi, công chúa còn có thể nói cho hắn biết vài lời lẽ tri tâm, hoặc để hắn kể chút chuyện tiểu lâm thân mật, tức là mình có thể dễ dàng tiêu sái mặt phấn, cổ cháy phấn, nhưng vẫn kiên trì không lời lỏng., Mỗi đêm đều đợi đến khi mình không cẩn thận ngủ, cứ như vậy triền miên triền miên, quai hàm tai, mặc dù giáo huấn không bằng rối loạn, nhưng cũng là sắc thụ hồn cùng, khắc tâm khắc cốt, điên đảo thần hồn.

Từ hôm qua đến ngày thứ năm, sau khi đã mở miệng, cuối cùng hắn cũng viết xong sách, liền đi từ biệt cư trú. Cư trú thuận tiện nghe hắn cáo biệt, không có chút nào khác thường, ngay sáng sớm hôm sau suất lĩnh văn võ bá quan, bày ra uy nghi, đi ra Lục Toa Nguyên ngoài thành tiền biệt vị công thần bao bọc sơn hà này.

Ngày đó lúc chia tay, nắng sớm mưa bơ, sau đó bầu trời xanh thẳm như bích, theo đóa đóa đám mây trắng chậm rãi trôi đi. Đội ngũ đưa tiễn to lớn trên mặt đất cũng dần dần ra khỏi thành, kỳ phiên lẫn tăn, hoa cái liệt kê hàng ngũ., Nếu là không biết, còn tưởng là đế vương xuất tuần. Giống như đội ngũ long xà bò ra mười dặm, dần dần tới gần Lục Toa Nguyên cách đó mười dặm, đội ngũ khổng lồ liền dừng chân dưới mệnh lệnh của công chúa, trong khói bụi trên đường chỉ có hai người bề nhễ xuất hành, sóng vai chậm rãi đi tới trong đình.

“...”

Đến trong đình Lục Giác Ly, ở trên Lục Toa Nguyên thối tới ngàn làn gió nhẹ, vị đường chủ Đạo gia sắp rời đi này, nhìn nữ hài bỗng nhiên nín khóc, liền nâng tay áo thay nàng lau đi mấy

giọt nước mắt tràn ra, đạo thanh “Đừng khóc”, liền tay áo ra một cuốn sách, đưa ở trước mắt nàng, nói:

“Ở nhà có tiền, sách này tặng cho người.”

“Ừm... Cảm ơn!”

Trong đôi mắt đầm lệ nhận lấy bản bút bản mỏng đưa tới, ở tạm cũng không thấy rõ chữ viết trên bìa, liền nghe người trong lòng rất ít khi nghiêm túc kể lại:

“Ở nhà có tiền... Người là đệ tử ký danh của Tứ Hải Đường trong Thanh Môn. Mấy năm qua, đối với ta và người lại không dạy dỗ. May mà gần đây rảnh rỗi, ta viết một quyển sách, tên là Yên Trần tiên lộ, ý lấy Yên Trần tiên lộ. Bên trong cuốn sách, ta viết xuống mấy năm nay cầu tiên vấn đạo, tâm đắc thể ngộ, từ đó trở đi, người cần học tập quyển sách này thêm.”

Tứ Hải đường chủ nói lời này, thần sắc thập phần ngưng trọng:

“Già xưa xưa xưa rồi, theo ta thấy, mặc dù người sinh ra ở nhà đế vương nhưng lại rất có căn cốt tiên duyên. Mấy tháng gần đây, ta lại từ từ thấy đại đạo tự thành, cái gọi là “Trường Sinh là Đạo, bất tử vi tiên” —— cư trú uyển chuyển, ta nguyện cộng sinh cùng với Nhữ Tán!”

Thiếu niên nghe thấy giọng nói nghiêm trang như vậy, lệ mắt công chúa khuynh thành dần dần sáng tỏ. Khi mình giơ tay áo che mặt lau đi Đề Ngân, dịu dàng nhìn thân thể trước mặt, liền thấy mày kiếm mắt sáng, một đôi mắt trong trẻo đang nhìn mình, thần quang lấp lánh, đang sáng như sao trên trời. Đột nhiên, tất cả u sầu vốn u sầu đều nhất thời tản đi, hướng về phía người tỉnh lại gật đầu, nghiêng người khép lại tiền tay áo, cũng nghiêm mặt đáp:

“Ừm! Có duyên nghe theo lời dạy bảo!”

“Phù...”

“Rất tốt!”

Thấy nàng trả lời như vậy, vừa rồi lão khí phách hoành thu, “Trương đại đường chủ” da mặt căng thẳng, bỗng nhiên cũng như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Bất quá mới thở

phào nhẹ nhõm, cũng không biết nghĩ đến cái gì, hấn lại vội vàng nghiêm túc gật đầu, nghiêm túc nói:

“Như vậy là tốt rồi. Nhưng ngươi cũng nên biết, đại đạo vô thượng mà ta mở miệng gọi là thức tỉnh, mười phần khó có được! Ngọc Cốt ngươi đã thanh tỉnh, nhìn ta như vậy Hồn Nguyên Đại Đạo, tự nhiên không cần giống như những lão chân nhân trong núi kia, đầu bạc kinh tái, tu luyện hơi trăm năm mười năm. Như vậy, ta và ngươi ước định thời hạn ba năm, ba năm trọn vẹn, bất luận thế nào, ngày đó ta còn tới Lạc Dương tìm ngươi; nếu đến lúc đó ngươi tu tập không thành...”

Nói đến đây, Trương đường chủ nghiêm trang hơi chân chờ, gãi gãi đầu, nói:

“Đến lúc đó mặc kệ ngươi tu tập thành công hay không, ta đều sẽ đưa ngươi trở lại La Phù sơn, Thiên Điều nhai, tự mình chỉ đạo!”

Nói đến đây, nghe vậy không nhịn được nữa, trong chốc lát lộ ra vẻ mặt tươi cười xán lạn! Mà cô gái vẫn bình tĩnh nghiêng tai lắng nghe kia, đang vui vẻ hiểu ý, mỉm cười, bỗng nhiên nghe thấy lời nói không nói thêm gì nữa., Hấn lập tức ngẩng đầu, đúng lúc có hai ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào hai con mắt kia —— chỉ đúng hai lần, vẻ mặt công chúa khuynh thành phong hoa tuyết đại bỗng trở nên rạng rỡ, một nụ hoa hồng phấn giống như hoa đào nở rộ trong Cảnh Dương cung sáng ngời. Chỉ có điều tuy rằng mặt mày hồng hào, nhưng nàng vẫn cố gắng ngẩng đầu lên, nhớ trả lời một câu:

“Được rồi...”

Dứt lời, lòng ngập tràn cảm xúc, không bao giờ để ý tới ngàn vạn ánh mắt sau lưng nữa, nghiêng người né tránh, nhẹ nhàng dựa vào trước ngực Tỳ Hưu. Trong đôi mắt sáng như nước mùa xuân kia chợt có hai hàng lệ trong suốt chảy ra, xuôi theo khuôn mặt im ắng chảy xuống...

Lúc này, thấy công chúa tôn quý rúc vào trước người đạo tử trẻ tuổi, đội ngũ đưa tiễn phía sau đội ngũ Côn Bằng như rồng bắt đầu lần lượt quỳ sát phía sau. Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người lần lượt quỳ xuống trong bụi bặm, năm thể đầu đất,

không dám ngẩng đầu lên. Giờ khắc này, xuân phong lục thảo nguyên., Trong đình Thập Lý Ly, phong trần ngừng lại, Trương Tĩnh cảm giác thiếu nữ lưu luyến cùng nhiệt lực triền miên trước người, thất vọng lập tức rời đi, rốt cục cũng cách nàng phiêu nhiên rời đi. Từ sau màn sương khói, trong cảnh khói lớn một mực đi ra thật xa, còn có thể nghe được một tiếng ca phiêu diêu không muốn rời xa từ phía sau vọng tới:

“Hài thương, buồn, ly sinh ly, bi...

Nhạc Mạc Nhạc hề mới biết....

Hôm nay sớm tối không còn như trước nữa.

Nắng sớm hề đã kiêu diễm...

Muốn xem Ngọc Vũ cung như thế nào...

Nghe hí hoàn vô tích... bang hoàn vô tích...

Trong lòng có hướng thiên hướng ca tịch

Bao nhiêu người si tình.

Tuổi tác rất lớn...

Nhớ lại ngày hôm nay...”

Tiên lộ khói bụi Đệ Nhị Thập Nhất Quyển tại Phàm gian, Đệ Nhị Thập Tam Chương Đệ Nhị Thiên Thái Yên Trần, làn da Băng Tuyết Hương Hương, tất nhiên là tinh hoa thanh hương Quán Bình Triều.

Từ khi biết chuyện đến nay, đã mở miệng thì chưa bao giờ cảm thấy cô độc như vậy.

Phương hòa cùng cư cư trú, tuy có ước hẹn ba năm kia, chẳng biết tại sao trong lòng lại có chút thất vọng. Trên đường về, trong cây cỏ xanh um kia, trong khói bụi trên đường dịch lộ, tuy xuân quang xán lạn, bướm bay hoa múa, nghe vậy lại cảm giác cô độc trước nay chưa từng có.

Mấy năm nay vui vẻ cười cười, biến thành lạnh lùng trong trẻo. Nữ hài từng biết tương ái bởi vậy đều rời xa mình. Lúc im lặng lên đường, không nghe thấy trẻ con thật thà, không thấy dịu dàng hỏi thăm, cười nói vui vẻ, không thấy dung nhan

như hoa hồng, chỉ còn tiếng chim hót, thủy sắc sơn dương. Nhìn con đường phía trước xa xôi mà hơn xa, quan sát tình mạch mà khó thân, đến lúc này hẳn mới rõ ràng, chính mình mong mỏi nhất là vì sao.

Đi khắp nơi, di chuyển khắp nơi, trung tâm xa xa, đến lúc phiên muộn nhất là bỗng nhiên gọi ra đằng vân. Lo lắng sợ hãi, vui vẻ, vui vẻ, vui vẻ, có nhiều tạp niệm quán quýt, còn không bằng đằng giá Bích Liêu chỉ khắp nơi, nhanh chóng đuổi theo mây, tắm trong thiên hà, tẩy đi toàn thân tràn đầy u sầu.

Đội dưới chân có mây sinh, trước tiên cùng chư sơn đồng hành, dần dần bay lên bầu trời, liền ngấm đại địa hình hạt châu. Xuyên thấu qua quá mắt mây mù tụ tán ly hợp, chỉ thấy trên đại địa mệnh mông núi cao như đồi, thôn xá như viên, thảo nguyên rộng lớn biến thành thảm xanh biếc, dòng sông lớn chạy chồm biến thành như đồng ruộng nhỏ biển.

Thiên phong nổi lên, ngũ vân diệt; tâm ngưng thần phóng khoáng, hạo hân hàn. Giữa biển mây chìm nổi, bằng hư ngự phong, đương nhiệm tâm ý, không hề so đo đường đi. Xuyên qua một rèm mây bầu trời ven trời., Liếc qua mấy chỗ hồ mây trên trời, chợt giữa kẽ mây mù dưới chân thấy sông vàng chín khúc. Cúi đầu nhìn chăm chú, sông lớn phương bắc kia như tơ lụa phát sáng, chiếu ánh mặt trời lập loè phiêu đảng trong núi vụn. Phần cuối băng gấm mềm mại uốn lượn, lại có gò tuyết liên miên, tầng tầng chồng chất hương tận cùng đại địa, như đám mây trên trời bên cạnh.

Trên trời cao, lẳng lặng di chuyển, đang lúc hạo nhiên xuất thần, chợt thấy gió thanh lãnh, mây mù mờ mịt. Hẳn bèn ngự khí về phía nam, tìm đường cũ. Một đường nhanh như chớp, ước chừng nửa ngày, khi trông thấy sông núi phía xa xa, sông lớn trắng sáng hơn sông vàng còn rộng hơn một ngón tay, nhớ lại chuyện xưa Lục Độc, hơi có chút cảm giác, liền ẩn xuống mây, chân đạp đất duyên dáng.

Lúc này hẳn tới gần biển, nếu không nhầm thì đi thêm mười dặm nữa sẽ tới Giang Hải Thông Châu. Vào một hai năm trước, sau chuyện ở ma châu hải ngoại, hẳn từng uống rượu

với Tứ Độc Long Quân ở bờ sông này. Cũng không biết có phải lần này ly biệt xúc động hay không, đã biết lúc này cực kỳ nhớ mong, vốn chỉ thoáng nhìn qua Giang Hải Tửu, hiện tại lại cực kỳ hoài niệm.

Giờ phút này vùng phụ cận Giang Nam, xuân quang càng đậm, trên đường đi, mưa hoa bay tán loạn, phong thanh thực, thiên tịnh chiết khấu. Thông Châu chính là thủy hương, lưới sông tung hoành, hai bên đường đều là lúa điền. Ngay tại tiếng “Bồ cóc” thanh thúy trong tre của Đỗ Quyên điều, đã nhận ra không ít thôn phu nông phụ đang khom lưng giữa ruộng.

Một đường nhìn hết sắc xuân nhân gian, không lâu đã đến điểm cuối của Trường Giang. Đến nơi biển rộng, chính là trời cao khí mát, mây nhỏ đều sạch sẽ; nước biển màu lam nhạt mênh mông ở phía đông mênh mông, cho dù bên cạnh mình và Phong Tế Ti., Trên biển vẫn là gió chân động, sóng xanh bay lên. Yên lặng nhìn hải sắc một hồi, bắt chuyện liền ở trên biển cát trắng xoá này tìm được một khối đá ngầm trơn nhẵn, cũng mặc kệ phía trên bị ánh mặt trời chiếu nóng, liền bắt chuyện ngửa đầu nằm xuống dựa vào đá., Trong miệng ngậm một cái chồi mới sinh, vừa hút cây kim sắc ngọt ngào, vừa thản nhiên nhìn sắc nước phương đông mênh mông. Bôn ba nhiều như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, bờ biển phía đông không để ý trần tục nghỉ ngơi, tựa hồ quên đi tất cả, trong lòng trống rỗng, ngoài lòng cũng chỉ còn lại tiếng ong vỡ tổ.

Bởi vì cái gọi là “Cơ duyên xảo hợp”, cảnh tượng mênh mông trong biển cả hồn nhiên trầm tĩnh nghỉ ngơi, phẳng phất so với rất nhiều ngày tĩnh tọa tu hành đều hữu ích. Khi tĩnh lại, mọi người lẳng lặng dựa vào hải thạch, liền có đám Tuyết Bạch Hải âu thành đàn bắt cá kiếm ăn ở trước mắt hần. Chúng từ không trung thành đàn, cầm chĩnh tề ở trong nước biển., Khi chúng nó một lần nữa từ trong nước chui ra phiêu du trên mặt biển, thường trong miệng liền có một con hải ngư màu bạc. Thời gian cứ thế trôi qua, đã lâu, mặt biển trước mắt liền tung bay mấy cái lông chim trắng noãn rơi xuống, theo sóng nước mà nổi lên.

“Ách...”

Giống như linh quang thoáng qua, khi lạc lõng nhìn thấy bạch vũ phiêu phù như vậy, ánh mắt cố ý vô tình mà theo chúng chìm nổi, bắt chuyện bỗng nhiên nhớ lại ngày xưa tu hành một bức tình cảnh. Có lẽ là một lần trước bữa cơm chiều, ở trên Thiên Điều Nhai, tự mình diễn luyện “Hoa khai khắc” trong ba mươi sáu pháp pháp của đạo gia Thiên Cương, sau khi thành thuật, hần nhìn thấy hoa tươi kia tuy rằng lúc mới bắt đầu thúc dục tu luyện., Nhưng không thể kéo dài, thịnh nộ không quá một cái chớp mắt, tựa như tên thuật khô héo. Lúc ấy, cũng giống như bây giờ, trong đầu lóe lên linh quang, giống như nghĩ đến cái gì, lại giống như cách một bức tường vô hình, rõ ràng cảm ngộ được, nhưng thủy chung không cách nào nhìn thấu triệt.

Hai ba năm không nhớ gì, giờ phút này đột nhiên nhớ lại, nhìn lại âu vũ tuy chìm chìm nổi nổi trước mắt, nhưng thủy chung không bị sóng biển nuốt trọn, trong phút chốc như có một tia chớp chói mắt bổ vào trong đầu hỗn độn, đột nhiên tỉnh ngộ!

Vừa nghĩ thông suốt, hần liền từ trên đá ngẫm nhảy xuống, vọt tới trong thủy triều cuộn cuộn công kích, hoa chân múa tay, chạy tới chạy lui, cất tiếng cười to!

“Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh”, thời khắc đại đạo thông triệt, mặc dù bắt chuyện cũng muốn lắm bầm, hô to ngôn nói, lời đến bên miệng lại há mồm cứng lưỡi, không cách nào nói rõ. Vì thế liền chạy băng băng cười nháo một trận, toàn bộ vô danh đại đạo tinh diệu vi phạm vọt tới dây xích miệng, hóa thành một bài ca:

“Xuân mỗi quy hê hoa khai,

Hoa đã mọc hê xuân sửa.

Thán Trường Hà Lưu Xuân.

Đưa ao tỏa sóng về phía Đông Hải.

Vật bên ngoài Phù Vũ Trần.

Thét ngạo nhân gian chi tâm...”

Thời điểm Ngộ Đạo Khiếu Ca, ước chừng cũng gần chạng vạng, đưa mắt nhìn xung quanh, trình độ trời cao, hồi tưởng lại

Trường Giang, Bích Văn Sơn xa xôi. Vì vậy hắn khoác lên mình ánh mặt trời chiều tà, bắt chuyện với việc thuê thuyền nhỏ bên bờ Thông Châu, tiến về phía Tổ Lưu của Dương Châu.

Lưỡng Na Bá Châu, từng làn khói cánh buồm, Tổ Thương Chi Hồng, hội tụ ở trung tâm; trong dòng Trường Hà đón ánh nắng chiều từ sáng lên, cho dù thể nước dưới hạ du sông bằng phẳng như thế nào, cũng phải tới bình minh ngày hôm sau mới có thể đến.

Bất quá, ngẫu nhiên cũng có ngoại lệ, liền như thể khắc lữ khách trên thuyền này, chỉ vì bất phàm, hơi sử dụng thủ đoạn, tốc độ thuyền liền khác biệt.” Bạch Thủy dùng một cánh cửa lương nguyệt lộ, Thanh Sơn Thiên Lý Tịch Dương Tiên, đối với việc giải thích, cũng không cần Tịch Dương quát roi, chỉ cần hắn khẽ vượt mạn thuyền, thuyền kia liền trống trải gió, thể đi như tên, không đến một canh giờ liền tiếp cận Duy Dương.

Đương nhiên, chuyện quái dị như vậy nên đã nói cho người cầm lái chiếc thuyền kia biết, hắn nói cho người chèo thuyền là lão hán kia biết mình từng tặng một tấm phù, sau khi sử dụng liền có thể đẩy nhanh tốc độ thuyền. Mà hắn từ vùng núi này đi lại, bót đi đường thủy., Hôm nay thỉnh thoảng lên hứng đi Dương Châu chơi, thì thử một chút, trông coi không có tác dụng. Tuy rằng đây là lời vô nghĩa, nhưng bắt chuyện là sáng suốt, hắn không chút nghi ngờ gì về lão cầm lái đã trải qua bao năm tháng kia, vừa tặc lưỡi lấy làm lạ, vừa khua mái chèo, đẩy chiếc thuyền buồm đã chậm lại này đi về hướng thành Dương.

Khi thuyền giương lên gần thành, trong Trường Giang đúng là gió lạnh lẽo đầy trời, mây sớm thành gợn sóng. Tới gần thiên hạ phồn hoa vô cùng, thuyền dần dần phồn thịnh. Lúc này chính là mặt trời lặn về phía tây, trăng lên núi phía đông, trôi nổi trên bờ sông, thời gian ngửi thấy mấy tiếng ca đánh cá đối diện, rơi xuống nước. Dựa vào mạn thuyền., Nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy ngư ca của thuyền phu Dương Châu rất xuất sắc, nhưng không thiếu lời uyển chuyển; ngẫu nhiên nghe ngư nương hát, tức là ôn nhu kiều diễm. Tiếng nước lách cách, có chút tiêu hồn. Đương nhiên, dù sao cũng cách khá xa, những

ca đánh cá này nghe gió đứt quãng, nghe được cũng không rõ ràng.

Đang thích âm luật của Tứ Hải đường chủ nghiêng tai lắng nghe, bỗng nhiên lão hán lái đò phía sau hắn cũng đột nhiên cất giọng ca xướng, tựa như cùng ca đánh cược ngư ca ở Dương Châu đối diện, mang theo chút giọng ca Thương Nhiên của Thông Châu ca xướng. Nghe rõ bài hát của hắn:

“Lão ngư ông, một cần câu, dựa vách núi, ở vịnh nước.

Thuyền con đi lại không chút ràng buộc, sa ô chỉ điểm sóng sông.

Lô cầu tiêu tiêu tiêu tiêu lạnh ban ngày, hát cao một khúc tà dương muộn;

Trong chớp mắt kim ảnh ba động, ngẩng đầu lên núi Đông Sơn!”

“Ha ha!”

“Tốt! Tốt!”

Cũng không biết ai làm bài hát như vậy, bài hát cá của lão cầm lái này thật phong nhã. Nghe được thì lúng túng, lúng túng cười to, nghĩ lại bài hát, cũng không khỏi chọc ghẹo hứng thú, trầm ngâm một hồi liền học khúc nhạc ngư ông già kia, ngâm nga điệu người ngoài, đối với làn mây trôi mịt mờ trước mắt, vỗ mạn thuyền lên tiếng ca xướng:

“Chí Giang Hữu Lan,

Mỹ nhân bầu bạn.

Mây trắng mênh mông.

Quy hê Hà Yên.

Bình xuyên lạc nhật.

Thuyền gàn phản phật.

Nghi thiên địa suy nhược.

phục thái cổ mờ mịt.

Tĩnh Diễm mà canh cảnh,

Ánh trăng sáng gọn mà mông lung... “

Ca tử lưu phái xuất trần của Dương Tử Giang Lưu Ba hát bài hát xuất trần, thuyền này cũng đã đến bờ sông Dương Châu. Bỏ thuyền lên bờ, bỏ lại thuyền công khởi hành, bắt chuyện liền vào trong thành, chạy tới bờ Tây Hồ Tây Bắc của Dương thành. Năm đó, ở trong thành Dương Châu này., Hấn từng tổ chức lễ tuyết, Quỳnh Đồng ở trong thuyền bơi trong hồ Ly Tây; lúc ấy thuyền dưới ánh trăng kia chính là, 《Thủy Y》, ba người cùng nhau dạo chơi trong hồ suối cảm giác thanh nhã ấm áp, đến nay khó quên. Bởi vậy hấn chuyển tới Dương Châu, là muốn tái du chốn cũ, ôn lại thời gian tuyệt vời năm đó.

Chỉ là, tuy rằng đã mở miệng suy nghĩ rất tốt đẹp, nhưng dù sao thời gian trôi qua vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, nếu nhân vật năm đó không có ở đây, cho dù giang sơn chưa biến hóa, rơi xuống mắt cũng có thể toàn bộ thay đổi hình dạng. Cưỡi tỉnh trong phút chốc dương thành vẫn phồn hoa như cũ., Đẳng xa hoa lục, xa xăm Liễu Họa thuyền, mặc dù đêm đã khuya, vẫn du khách như thoi đưa, không thấy mệt mỏi. Khi thần sắc thanh tuấn xuất trần Đạo Tử tiên quân rong chơi tại ngõ nhỏ trên đường hoa, tự dẫn tới lưu vũ từng trận, bướm bướm xinh đẹp mê người. Hẻm liễu bên đường, giọng yêu kiều này hát lên:

“Ai nha, tiểu lang quân này nha, nô gia ta —— mang nguyệt gánh trăng sợ hãi, đứng ở dưới cửa sổ thật lâu, chờ hấn, bỗng nghe ngoài cửa có da đập, thì ra là oan gia, nguyên lai là mèo con ăn vụng gió động vào giá trà!”

Có người không kiên nhẫn được mà chậm rãi tuyên truyền công phu mài giũa này, trực tiếp cao giọng hô:

“Này tiểu ca, cùng lão nương, Vu Sơn Vân Vũ chỉ một chốc thành tị, một lần chỉ cần hai trăm đồng!”

“Không được? Đừng đi, chỉ cần ngươi chịu, lão nương sẽ hạ giá hai trăm đồng!”

“... Điện lạc ca màu đèn hoang nguyệt ngôi sao thừa thốt, thanh âm ồn ào không thấy thuyền đánh nhau vang muộn, giấy

Túy Kim Mê Nga còn chưa đến danh hồ thắng địa kia, bỗng nhiên nghĩ thông, hứng thú trở về.

“Huyền Xuân sắc hè tương tức, tư mỹ hè hà cực. Chiêm Cô Vân hè trở về, cùng thiên điều hè Câu Tê.”

Không đến bình minh, bắt chuyện liền trở lại trên núi cao mây mù mông lung kia.

Đi trong hồng trần một lần mà đi, tình ý càng ngày càng nặng, tình ý càng đậm. Trong mỗi ngày, thức ngôn không ra khỏi nhà, chỉ ở Thiên Điều nhai này trông coi Mai Hồn. Hắn phải đề phòng gió táp mưa sa, phải đề phòng côn trùng quấy nhiễu chim chóc, thậm chí còn lo lắng không biết có phải có một đạo đồng bướng bỉnh đến ăn vụng hái hoa đi chơi đùa không.”

Mộc lầy Ngũ Phục xưng là thủy, cành lầy vạn năm làm tên, tại giải thích ngày đêm cẩn thận ngắm nhìn nàng., Thụ thụ thủy hàn mai càng thêm điểm lệ hoa, thanh hương tiêu uẩn, nhụy hoa oai hùng giận dữ phóng ra; mỗi khi gió núi thổi qua, mai đoá chập chờn trong gió, như đối với người ta cười, như đối với nhân ngôn. Mỗi lúc này, tứ hải đường chủ cũng mỉm cười đối với hoa, trên vách núi cô tịch, hồn nhiên quên lãng cuộc đời thanh lãnh.

Lại qua nửa tuần, buổi tối một ngày nọ, bắt chuyện hắn nói cho hoa mai kia một chút suối nước lạnh, sau đó trở về trong thạch đường chọn đèn để đọc. Bây giờ là đầu hè tháng năm, trăng tròn nửa tròn, trong sáng ngời mát, khi người chết đêm tĩnh lặng, bên ngoài Tứ Hải đường cỏ lay động không ngừng, giữa khe nước chảy róc rách ở vách đông, đã có thể nghe được tiếng ếch kêu đứt quãng của sơn dã.

Ánh nền như đậu, ánh trăng đẹp như cửa sổ, trên Tứ Hải đường chính là Mộ Yên Minh, bóng đêm (Cầm thư) rửa sạch).

Trong ánh nền, ánh trăng trắng noãn trước cửa sổ dần dần dời về phía tây, Tứ Hải đường chủ đọc kinh một lát liền cảm thấy hơi khát nước, liền buông quyển kinh tịch xuống, tâm tư còn chưa từ trong sách đi ra, tỉnh mê mê, theo thói quen nói một tiếng:

“Tuyết, làm phiền người rót một chén trà.”

Vừa dứt lời, bốn vách tường yên lặng, nghe được một trận trùng ngữ. Không thấy ứng thanh, lúc này hấn mới thanh tỉnh lại, quay đầu nhìn thạch ốc trống rỗng, bắt chuyện cảm lạnh bật cười, tự giễu nói:

“Mà thôi, hồ đồ như vậy, chẳng lẽ già rồi?”

Dứt lời, cũng cảm thấy không quá khát nước, liền lại tiếp tục dụng tâm đọc sách.

Bất quá, có lẽ đêm nay thật có chút hồ đồ, sau khi nói bậy như vậy, một lát sau, hấn lại tái phạm sai lầm tương tự. Đọc sách mừng rỡ, tỉnh nói ngẫu nhiên cảm thấy có chút khát nước, liền vươn tay ra, bung chén sứ trắng lên, đưa tới miệng thổi hơi nóng, liền bắt đầu uống trà thơm.

“Ha ha!”

Chờ mấy ngụm trà nóng vào trong bụng, bắt chuyện chỉ cảm thấy ôn nhuận giải khát, răng lưu hương, liền không khỏi từ đáy lòng hỏi:

“Đây là chén trà gì? Mùi thơm ngát, hương thơm ngát, chẳng lẽ lại là người đi vào núi tìm? Sao lại có thể quanh quẩn một căn phòng... Á!”

Đột nhiên, Tứ Hải đường chủ như bừng tỉnh từ trong giấc mộng!

Đúng là:

Toái tiền nguyệt hoa ngàn vạn mảnh.

Nàng ta đi khắp nơi trong Quỳnh Lâm.

Ảnh Linh Lung, gặp tại đâu được ở cửa sổ?

Không có cảm giác thơm ngát lan tràn,

Trên mặt người mờ mịt!

Tiên Lộ Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhất Quyển Đệ Nhị Thập Nhị Thiên Đường ở Phàm gian, Đệ Nhị Thiên Thập Tứ Lộ Lương Yên Trần truyền tốt, nhìn từ hôm nay về sau là Quân Bình Triều Triều ngắm của kiếp sau.

Là sao? Không phải sao?

Mộng Tuyền? Huyền niệm?

Hắn quay đầu nhìn thấy nụ cười tươi uyển chuyển trong ánh trắng trong phòng, hàng mày ngài khẽ nhú lại, trong thoáng chốc đã nhận ra mình đang ở trong mộng!

“Tuyệt Đẹp...”

Gặp mặt lúc đó, mặc dù vạn miệng thiên ngôn, lại không dám nói ra một cái âm tiết; từng ở trong lòng kêu nhiều lần như vậy, đợi thực là mặt Côn Bằng, lại chỉ ngừng thở, không dám tiết lộ một tia hơi thở, sợ mộng đẹp tỉnh giấc. Tỉnh lại không dám lên tiếng, cũng kỳ vọng vạn điều tĩnh lặng, thanh phong bên ngoài tạm dừng, sâu trong cổ ca hát, tất cả đều an tĩnh, để cho giấc mộng đẹp này của hắn bình yên.

Lúc này, đêm yên tĩnh, ánh trắng nhu hòa, ánh trắng trắng noãn chiếu vào cô gái mềm mại kia càng thêm quyến rũ, nhưng cũng trở nên càng ngày càng không chân thực, như thật như ảo, như mộng như thật. Khi đường chủ ngậy người, cô gái hoa dung thướt tha kia cũng sững sốt, khí như đóa hoa lan, chưa từng chối từ, dù trong lòng đầy lời nói muốn khuynh đảo, đón nhận ánh mắt lâu nay đã không thấy, tâm hồn trống rỗng, hồn không biết nên xử trí như thế nào.

Nhìn nhau không nói gì, chỉ có lệ hoa doanh mục; vạn vật câu tức, chỉ có ánh trắng bay múa. Trong Tĩnh Mật vong hoài thiên địa như vậy, có người trong lòng tương tư tình ý, lại như hồng thủy cấp tốc tích súc, đến cuối cùng nghe được một tiếng ghen ngào quen thuộc “Đường chủ” đáng hổ thẹn kia., Như sét đánh, bờ đê lý trí lập tức tan vỡ, tương tư lan tràn khắp bụng, không nghĩ tới nên làm như thế nào, thân thể đã như gió xoáy lao ra, ôm lấy thân thể mềm mại hương thơm dịu kia!

“Ban đầu chưa thử là nước mắt, mỗi lần mơ màng bất đắc dĩ —— khi Ôn Hương vào lòng, nàng ta bắt đầu hoa mắt chóng mặt, vấp chân, thiếu chút nữa ngất xỉu. Khi phát hiện ra đứa bé gái mềm mại như lan ôm chặt trong lòng, trong đầu lại vang lên một tiếng “Ông” thật lớn., Cảm giác như mình đã ôm toàn bộ thế giới; một ngàn con Cự Lạc Điều bắt đầu ca xướng bên tai, một vạn đóm đóm óng ánh lóe sáng ở trước mắt, từ đáy lòng bắn ra ánh sáng rực rỡ, khuếch tán ra ngoài, trong

chốc lát toàn bộ bầu trời đêm đều bị thấp sáng. Tinh cùng cười, trăng cùng vui, trăng cùng vui., Núi sông sôi trào, cỏ cây hoan xướng, vô số hoa tươi bay lên vây quanh nàng xoay tròn, toàn bộ trời đất biến thành sóng gợn, theo sự vui sướng của mình cùng lay động!

Đến lúc này, mới thức được chính mình trước kia trông thấy nực cười như thế nào. Mình đã quan sát thiên tâm rồi sao? Chỉ có đến lúc này hẳn cảm thấy trước kia hư vọng nhiều như vậy, cái gì là cự mệnh thiên tâm? Cái gì là sung sướng tự nhiên? Mình biết cái gì là con ve cuồng nhìn thấy ánh mặt trời đất thứ nhất vui sướng? Biết cái gì là lục Hòa tiếp trận mưa xuân vui vẻ? Chỉ có như mình lúc này đồng cảm đối với mình, mới có thể hiểu rõ đối với chúng nó!

Hiểu ra, vui mừng tới cực điểm, thân thể kia chợt trở nên hư vô, phảng phất như mình là vạn cổ khuất vũ, biến cả trôi nổi bồng bềnh, theo gió lên xuống ngao du lục hợp. Từ đó trở đi hẳn cảm giác mình nói rất nhiều lời, lại như nói không nên lời, chỉ nhớ rõ cuối cùng giống như say rượu, chìm đắm trong biển trắng đầy ánh trắng, nghênh đón một vòng dịu dàng động lòng người dưới đáy nước, nghĩa vô phản cổ rơi xuống...

Khi tỉnh lại, đã đến buổi sáng ngày thứ hai. Mở mắt ra, liền thấy ánh mặt trời sáng ngời phủ kín bệ cửa sổ, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng chim kêu ngắn, xem ra đã mặt trời lên cao.

“Kỳ quái...”

Ngủ một giấc, mơ màng tỉnh lại, đánh thức liền cảm thấy có chút kỳ quái. Từ trên giường ngồi dậy, lắc lắc đầu, vuốt trán, trong lòng của hẳn nghi ngờ nói:

“Kỳ quái, sao giống như uống say tối hôm qua? Ta nhớ đêm qua đọc sách đã quá muộn, vội vã lên giường, hình như còn có một giấc mộng đẹp... Ồ?!”

Đang nghĩ tới đây, bỗng hẳn tùy tiện quan sát xung quanh. Vừa nhìn một cái, hẳn chợt phát hiện có chút khác thường. Trong ấn tượng của mình, tối hôm qua cũng không cởi áo ra., Giờ phút này cúi đầu nhìn lại, đã thấy trên người mình chỉ mặc

quần áo lót bằng vải xanh nhạt. Nhìn lại trước giường, đôi giày la sáng xanh đặt chỉnh tề trên mặt đất, không hề có bộ dáng như mình thường xuyên đá rơi lung tung. Lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bộ đạo bào xanh hôm qua đang mặc chỉnh tề đặt trên giá áo trúc cạnh giường!

“...”

“...”

“Không thể nào...”

Trương đại đường chủ không câu nệ tiểu tiết, nào về trước khi ngủ an phận phân chia lao lực, đi gấp bộ quần áo bỏ đi chứ?

“Nhất định có người đã tới! Lẽ nào...”

Ánh mặt trời buổi sáng, Tứ Hải đường chủ suy nghĩ sôi sục, ngơ ngác ngồi bên giường xuất thần, tựa hồ nghĩ tới điều gì nhưng lại không dám xác nhận. Đang lúc do dự, đột nhiên nghe ngoài cửa sổ tựa hồ có tiếng động...

“Ai?”

Lần này tỉnh lại không chần chờ nữa, thân hình bắn lên, “Vù vù” một cái nhảy ra cánh cửa ngoài, nhảy đến trước thạch bình kia!

Đứng trên thạch bình, tinh ngôn cảnh vật trước mắt, bỗng nhiên ngậy đại.

“Là người thật sao?!”

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong ánh mặt trời rực rỡ kia, giống như một tia chớp bay qua bầu trời, thoáng chốc chiếu sáng thiên địa. Lúc tỉnh lại đột nhiên hiểu ra, nguyên lai tối hôm qua không phải là mộng! Chỉ một lát, bao nhiêu ngày qua đường chủ Tứ Hải lão luyện thành thực, trong nháy mắt vừa cười vừa nhảy, một nữ hài tử bước đến trước lúc khởi tử hồi sinh, nước mắt lấp lánh, môi run run, lại không biết nên nói như thế nào!

“Đường chủ...”

Giống như hần, Băng Tuyết Mai Linh uyển chuyển xuất trần, dưới ánh mặt trời ban trưa này, nhìn thấy đường chủ một lòng

ước nguyện của mình, nhất thời cũng muốn nói gì đó, lại đôi mắt rung rung, chỉ biết phiêu diêu ở trong làn gió mát trên vách đá, tắm trong ánh mặt trời, tựa như một cảnh băng tinh tuyết mai.

Lại nói tiếp, tuyết thích hợp hoàn hồn phục sinh, hai người gặp lại, mấy tháng qua tình cảnh này không biết đã tính luận vài lần. Chỉ là, mặc kệ có bao nhiêu lần, hấn cũng không dự liệu được có giằng co không nói ra lời như vậy. Bản thân hấn từ trước đến nay đều rất nhanh nhẹn, cho dù đụng phải thương hồ lão gian hoạt, nhưng luận giá bắt đầu cũng không sợ hãi, tại sao hôm nay lại há mồm cứng lưỡi, nói không ra được một câu!

Đến cuối cùng, cuối cùng hấn vẫn đánh vỡ trầm mặc. Hơi bình ổn lại tâm hồn, nhìn chăm chú nữ tử như lúc ban đầu đối diện, hấn bỗng nhiên chú ý tới một chuyện, nhất thời cảm thấy đầu óc có chút thất lại, nghĩ không ra, liền hỏi:

“Tuyết Diệp... Giờ nàng làm cái gì?”

Nguyên lai, tại thời điểm làm rung động lòng người như thế gặp lại tiêu hồn, bắt chuyện lại đột nhiên phát hiện, nữ tử sương giá tuyết điểm kia, đỉnh ngọc lập tức cầm một cái cuốc thép hình hạc, trên mũi cuốc sáng như tuyết còn dính chút cỏ xanh bùn đất. Lại nhìn xung quanh nàng ta, lại thấy trên mặt đất chất mấy đồng cỏ xanh. Thấy tình hình như vậy, tỉnh ngộ nói:

“Tuyết Diệp, sáng sớm ngươi dậy... cuốc cỏ?”

“Đúng nha...”

Thấy đường chủ rút cuốc cũng tìm được đề tài quen thuộc mình, Tuyết Nghi lập tức quên đi sự e ngại trời sinh, thờnh như lan trả lời:

“Bẩm đường chủ, những thời điểm này tuyết tới nên không có ở đây, bớt dọn dẹp, hôm nay thấy cỏ dại trên bình, thật là bất an, liền nhân lúc dậy sớm, tìm cuốc nhổ cỏ, lại chưa phát giác đánh thức đường chủ, tuyết thích...”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp, càng nói càng thấp, cuối cùng là cổ phẫn rử xuống, đầu cúi xuống đai lưng, cục xúc động bất

an, lại thật sự thập phần sợ hãi!

“Ai...”

Thấy nàng như thế, bắt chuyện thở dài một tiếng, trong lòng cực kỳ thương xót. Hắn đi tới, đoạt cái cuốc trong tay ném sang một bên, lại vươn tay ra nắm lấy eo nhỏ nhắn của nữ tử thanh tú này, dưới chân vân sinh, bỗng nhiên dẫn nàng nhẹ nhàng bay lên, đồng loạt bay lên Vạn Sơn của La Phù Thương Thúy.

“Hạo bích không hề một sắc, hoành triệt sắc hề thiên danh.”

Biển mây trôi nổi tại La Phù sơn năm trăm dặm trên bầu trời, bắt đầu nói chuyện, nhìn ngàn núi vạn sông mây trắng khói xanh, quay sang nhìn nữ tử xấu hổ rụt rè bên cạnh, mang theo vẻ mặt tươi cười xán lạn nói với nàng:

“Thưa Tuyết, ta xuất thân nông gia, cuốc cỏ này làm việc ta quen, sau này giúp người làm, nhất thời không vội. Hiện tại nếu như người rảnh, thì theo ta xem một chút Động Thiên La Phù này!”

Nữ tử trời sinh trong trẻo lạnh lùng đáng thương, nghe được lời này, hé miệng cười, gật đầu nhẹ, nghiêm túc đáp:

“Ừm! Tuyết thì nhất định sẽ cố gắng phụng bồi!”

“Ha ha! Tốt lắm!”

Nghe vậy cười hì hì nói:

“Tuyết, cảm ơn người! La Phù này ta đã nhiều lúc không đến xem, nếu không đi một chút, sợ rằng sau này có việc ra ngoài, ngự kiếm về núi, cũng sẽ không nhận ra đường lui!”

“Ừm! “

Nữ nhân dịu dàng nhỏ giọng trả lời, vừa vặn có một trận thiên phong thổi tới, Tuyết Điệp không tự chủ được dựa bên cạnh, vấy bông bèo, cùng hắn bay vào sâu trong mây mù bốc lên...

Đợi tuyết rơi trở về, đương nhiên có rất nhiều công việc. Trừ khi cô kiên trì quét dọn, cô gái tinh lại cũng đưa cô bé lên đỉnh mây, nói rõ với các vị trưởng lĩnh. Trong đó có rất nhiều chuyện chúc mừng, không cần phải nói tỉ mỉ. Trong mấy ngày

này, tỉnh lại nói sơ qua với Tuyết Nghi, tuy rằng tận lực nói nhẹ nhàng như mây gió, nhưng cô gái băng tuyết thông minh vẫn nghe được rất nhiều nội tình trong lời nói.

Khi nghe nói Quỳnh Đồng muối muối mà mình thương yêu giành được cơ duyên, lưu lại Thiên Khư Côn Luân, tuy rằng Tuyết thích tương sinh, nhưng lại lấy lòng thay nàng vui mừng, chúc phúc nàng tu tiên có thành tựu. Trừ đi cái này, trong miêu tả, khi tuyết hợp lý, cảm nhận được “Yêu linh” thấp hèn của mình, lại trải qua nhiều chiến sự huyết hỏa bay tán loạn như vậy., Xuất nhập sóng gió, cửu tử nhất sinh, cuối cùng lướt qua trùng điệp hiểm trở, lên trời xuống đất, đến tiên sơn Côn Luân cùng Thần Nhân ăn thuốc, giúp chính mình phục sinh —— mỗi khi nghĩ đến cái này, tuyết thích lòng liền nhắc lên sóng gió ngập trời, cảm khái không cần phải nói bằng lời.

Vì thế, mấy ngày đầu, sau khi tuyết thoải mái dọn dẹp căn nhà trước, ngẫu nhiên rời khỏi tầm mắt đánh thức, cố gắng nhìn đau mà khóc. Nàng không nghĩ ra, vì cái gì trong mắt nàng đường chủ tôn quý, vì mình khinh bỉ bạc mệnh như vậy, thân thể hèn mọn liều mạng. Chính mình bất quá liều mạng, hấn càng nghĩ đến muốn báo thù cho nàng., Hung hiểm, trải qua phong ba, trải qua gian nan hiểm trở, không chỉ giết chết cừu địch, còn hao phí hết khúc chiết đi tới nơi mờ ảo khó lường đó cầu lấy được linh đan tiên dược. Mỗi khi nghĩ tới những điều này, trong lòng tuyết ứng tâm mười phần khổ sở, trong lòng nàng thậm chí còn lần đầu đi quá giới hạn nghĩ đến, vị Đường chủ hành sự của mình trước sau như một chính xác, lần này lại có chút không đáng...

Mà sau khi tuyết rơi lại trong lúc vô ý biết, hóa ra rừng trúc mọc đầy trước Thiên Điều nhai là vì câu “Mai trúc tương sinh” mà đường chủ vì một lời đồn đãi mà tìm được cây trúc trồng, tạo thành hình người càng nhanh hơn! Sau khi biết điều đó, nữ tử dịu dàng hướng về phía sườn núi càng thêm cảm động khổ sở, sau lưng lại không biết chảy ra bao nhiêu nước mắt!

Đối với chuyện xưa cảm động rơi lệ, thời gian hiện tại càng thêm quý trọng. Mai Tuyết Tiên Linh đã giải trí nhân ý quay về nhai núi, năm tháng sống ở thâm sơn cao này cũng không

còn vắng vẻ như vậy. Tụ hội năm ngày sau sẽ bình thường mà yên lạc, cho đến bốn năm ngày sau, đại khái sắp đến trong tháng, buổi sáng hôm ấy, tuyết phải nấu xong điểm tâm, liền lượn lờ đi ra ngoài gian nhà chính., Lộp quần áo yên tĩnh lắng nghe một hồi, thấy đường chủ hình như còn chưa đứng lên, liền xoay người, rón nhẹ chân, lẳng lặng rời đi. Vừa đi ra, vừa nhìn thấy trúc xanh chập chờn khắp núi, trong nắng sớm vành mắt phỉếm hồng, sắp rơi lệ.

Đúng lúc này, nàng lại nghe cánh cửa phía sau bỗng nhiên “Kẹt kẹt” một tiếng, sau đó liền nghe được thanh âm đường chủ gọi nàng:

“Tuyết Điệp? Người ở đây à, đang muốn tìm người!”

“Hửm?”

Tuyết thích hợp nghe vậy, tranh thủ thời gian thu lệ, âm thầm nâng tay áo lau lau, mới quay đầu, nghiêng người dần dần một phúc, hành lễ cẩn thận hỏi:

“Đường chủ buổi sáng tốt lành, không biết đường chủ có gì phân phó?”

“Ách... Ha ha, Tuyết Điệp người vẫn khách khí như vậy! Nói bao nhiêu lần người chỉ không nghe, cứ gọi ta mở miệng là được!”

Nhìn nữ hài hài Linh Tú cực kỳ cố chấp đến cực điểm này, bắt chuyện không ôm hi vọng dặn dò một câu, liền đưa qua một phong thư, nói với nàng:

“Tuyết, trong những ngày này ta thiếu chút nữa quên mất, Linh Miếu muội muội kia của muội, trước đó vài ngày cùng ta cáo biệt, từng dặn dò ta đem phong thư này chuyển giao cho muội, à...”

Nói xong, hắn liền đem lá thư trong quyển sau lưng đưa cho nghi thức tuyết đá.

“Ồ? Cảm ơn đường chủ!”

Tuyết cảm ơn một tiếng, liền vươn hai tay, cung kính nhận lấy phong thư kia. Cầm thư trong tay, Tuyết Điệp thấy trên phong thư kia có viết bốn chữ:

“Tuyệt nên tự mình khả năng mở.”

Hơi chân chờ, Tuyệt Điệp mở phong thư ra, lấy ra tấm thư trắng tuyết kia mở ra quan sát ánh nắng sớm.

Tuyệt thích đang đọc phong thư này, đó là khi Linh Miêu Nhi đã mở miệng, Quỳnh Đồng đi Côn Luân trước lúc cầu thuốc phải dừng lại. Lúc đó Linh Miêu Nhi nói đợi đến khi tuyết tan, thì mới thông báo gửi thư cho nàng xem. Chờ bức thư này được tuyết hợp lý mở ra, Cốp thấy chữ viết trên bức thư cũng không nhiều lắm, văn câu cũng không khó hiểu, mặc dù bản thân không am hiểu hiểu về Hiểu Thi Thư, nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua một chút, liền hiểu nàng muốn nói gì.

Chỉ là, một tờ giấy đơn giản như vậy, khi tinh linh Mai Tuyệt trầm tĩnh thanh nhã đọc xong, bỗng nhiên như trúng pháp chú, thân hình cứng đờ, khoảnh khắc giống như tượng gỗ ngậy ra tại chỗ!

“... Tuyệt Điệp?”

Thấy tuyết hoa bỗng nhiên ngậy đại, bắt đầu lo lắng gọi nàng, hẳn nghe thấy tiếng gọi lạ lắm, tuyết ứng thanh, lúc này mới như tỉnh mộng.

“A...”

Đợi sau khi nàng tỉnh táo lại, nhân nhi lại càng thêm khác thường, hai điểm đỏ bừng từ trong hai gò má sinh ra, như ánh nắng ban mai chiếu lên trời, lan tràn khuếch tán, trong chốc lát che kín toàn bộ phần cổ ngọc nhan, tựa như có một đám lửa nóng nung bên cạnh ổ mì của nàng. Cho dù hiện tại ánh nắng sớm vẫn phản chiếu được., Tĩnh lại cũng rất rõ ràng, tuyết rơi mặt đỏ! Tuy cô bé gái này cũng thường xuyên thẹn thùng, nhưng trình độ đỏ mặt cũng tương tự tính tình cô bé, thường hàm súc ôn nhu, như hiện tại mặt phần nấu mây, thiêu đốt kỳ hoa, thật sự là phi thường hiếm thấy!

“Kỳ quái... Trong thư Linh Miêu viết gì vậy?”

Thấy một lá thư đã có thể khiến tuyết dung thẹn thùng đến trình độ như thế, mở miệng ngạc nhiên, liền tới gần một bước, quan tâm hỏi:

“Tuyệt, trong thư Linh Miểu nói gì vậy? Có thể cho ta biết được không?”

Lời vừa nói ra, đã thấy trên mặt hoa mai kia ánh hà sắc càng đậm, thấy đường chủ ” tới gần”, thò đầu ra phảng phất có thể thấy thư, nàng nhất thời càng thêm e thẹn tự dung; hơi thanh tĩnh, liền co cẳng muốn chạy trốn, lại giật mình không biết khi nào cả người bủn rủn, nhất thời lại nửa bước khó đi!

Đúng là:

Trước kia, Liễu Ngọc bước tới.

Trước nền hoa e thẹn!

Tiên Lộ Yên Trần Đệ Nhị Thập Nhất quyển Nhị Thập Nhất quyển Di Phàm Nhân gian, Tam Thập Ngũ Chương thứ hai, âm đạm nhỏ cỏ tận gốc, báo đáp Mai Hoa Nhất Mộng Quán Bình Triều.

“Vậy trong thư viết gì?”

Chợt thấy bộ dáng tuyệt như thế, bắt chuyện lòng hiếu kỳ đại thịnh, liền truy vấn tiếp.

Nghe hẩn hỏi, rằng mây đỏ đập vào mặt Mai Linh chợt càng thêm khẩn trương, vô thức đem lá thư khép chặt trong hai tay, vững vàng che lại, sợ bị nàng mở miệng cướp mất.

“Ách!”

Thấy nàng khó xử như vậy, mở miệng lại có chút áy náy. Nhìn tuyết rơi phản ứng như vậy, lá thư trong tay nàng tám chín phần mười là thư Linh Dục Nhi đã nói riêng với nàng ấy, nếu thật là như vậy, việc riêng của những con gái này, chính mình Cấp Cấp cầu, thật sự quá không tưởng.

Nghĩ như vậy, hẩn liền ngượng ngùng cười cười, chuẩn bị quay người rời đi.

Ai ngờ, đúng vào lúc này, nữ tử trước giờ đối với hẩn vốn đã tỉnh táo lại, nhớ tới lúc này khi dặn dò nàng về chuyện thư, nàng mặc dù có ngàn loại cảm xúc, vạn loại xấu hổ, cũng không dám thật sự làm trái. Lúc này liền đỏ mặt, cất bước khó nhọc mà dịch chuyển đến trước mặt, cúi đầu., Vỗ mặt, ngọc

thủ run rẩy đưa thư cho tỉnh lại; mà một khi tỉnh ngôn nhận, nàng giống như bị côn trùng đâm, chính mình kinh hãi nhảy dựng lên cùng mình, bỗng nhiên vận thân thể, bước chân trở nên vô cùng nhẹ nhàng, như một làn khói chạy tới phía tây rừng trúc, dựa vào một gốc trúc cao nhất hai tay che mặt, khuôn mặt thanh tú hầu như muốn chôn ở trước ngực mình!

“Ách...”

“Vậy cũng muốn nhìn xem trên thư viết cái gì!”

Cảm thấy biểu hiện tuyệt hôm nay có chút kỳ quái, nghe xong liền mặc kệ mọi thứ, tranh thủ mở thư ra, không khách khí nhìn.

Lúc này, chính là mặt trời mọc ở sườn đông, ánh mặt trời vàng rực chiếu nghiêng nghiêng, đem vách đá bóng trúc ngoài thân chiếu rọi tươi đẹp như họa. Trong bóng mặt trời, tờ giấy mỏng đang mở ra đọc trong tay buổi sáng, phảng phất chất chứa ma lực vô cùng., Nữ tử thanh cao vừa mới trở nên kiều diễm như ánh sáng, lại bỗng nhiên khiến đạo tử vốn thông dong trầm tĩnh trở nên tình mê ý loạn, trăm mối tình cảm giao thoa.

Trong ánh mặt trời sáng ngời, gương mặt trẻ tuổi của đạo tử thanh tuấn xuất trần, giống như vách Tây Trúc trong rừng theo gió biến ảo mê ly, vui vẻ., Giao Bằng, Ai, Nhạc, các loại biểu cảm như đèn kéo quân hiện lên trên mặt, giống như ngẫu nhiên bị ném vào một ao nước xuân, gợn sóng kia không biết khi nào mới có thể bình tĩnh trở lại.

...

Thanh Nhai bình tĩnh, gió thổi bụi tức, giống như tất cả đều đồng thời yên tĩnh lại, chờ đợi Trương đường chủ cho ra đáp án.

Trầm ngâm như thế, ngơ ngác ngác đi tới, chợt thấy bên rừng trúc xanh tươi kia bỗng nhiên cúi đầu, nữ tử tuyết sam xấu hổ, bất chuyện nhất thời liền có đáp án.

“Tuyệt rất hợp lý...”

“... Hả?”

Nghe thấy tiếng gọi tỉnh lại, nữ hài chỉ lo vùi đầu xấu hổ cả kinh, như thỏ trắng bị dọa sợ, hoảng hốt ngẩng đầu đáp ứng một tiếng. Nàng lại cúi đầu, tay vân vê váy, mắt nhìn mũi chân.

“Ha ha!”

Đến lúc này, cũng mặc kệ nàng ngượng ngùng, bắt chuyện lớn tiếng nói:

“Tuyết Diệp, ta cũng đã nghĩ qua chuyện Kính Nhi nói trong thư này, chỉ là nhất thời bận bịu, chưa kịp mở miệng. Hôm nay vừa lúc nhắc tới, ta đây liền hỏi ngươi —— “

Nói đến đây, đường chủ Thanh tục gia tộc nửa đường xuất gia thường hay cười đùa, bỗng nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, ngữ khí trịnh trọng, vẻ mặt nghiêm túc lớn tiếng nói:

“Tuyết Diệp, kỳ thực ta đã sớm muốn lấy vợ. Khụ! Ngươi có nguyện ý gả cho ta không?”

Một từ ngữ long trời lở đất, chỉ một thoáng sông núi yên tĩnh.

Trong phút chốc, bé gái cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm thấy thân thể hóa thành một cái lông chim, rơi vào một vực sâu óng ánh long lanh, tung bay, tung bay, không cách nào tự chế hướng đáy vực sâu không lường được kia...

“Tuyết Diệp... “

Chính mình đã nói, lại thấy tuyết thích im lặng không lên tiếng, không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn như trước tựa vào bên cạnh cây trúc xanh kia, thân hình cứng ngắc, giống như căn bản không nghe chính mình nói chuyện.

“Ách... “

Nhìn thấy như vậy, mở miệng bỗng nhiên có chút hoài nghi:

“Những lời mình vừa nói, có thật là nói ra khỏi miệng không?”

Cảm thấy nghi hoặc, liền há to miệng, khụ một tiếng, xác nhận phát ra thanh âm, liền hỏi dò:

“Tuyết Diệp... Chẳng lẽ ngươi không muốn sao?”

“... Nguyện ý!!!!”

Một lời thốt ra, thất thanh chấn rùng, chỉ một thoáng dọa chạy mấy con chim rừng!

Trong chốc lát, nữ hài cũng kịp phản ứng, lập tức càng thêm xấu hổ ngượng ngùng, khóc thút thít, dùng chân phiêu tán, muốn chạy vào rừng trúc. Bất quá mới chạy ra mấy bước, liền nghe người kia sau lưng nói tiếp:

” tuyệt thì đừng đi, đừng đi vội! Người nghe ta nói đã, ta đang nghĩ tới việc này nếu mọi người đều không có dị nghị, vậy thì càng nhanh chóng xử lý đi! Mùa hè, chạy ở nửa tháng trăng này là tốt nhất, hoa tốt trăng tròn, hân hoan vui vẻ!”

Trương đường chủ nói đến đây lại có chút cợt nhả, mỉm cười nói:

“Ừm, từ hôm nay tính ra, còn chưa đến bốn năm ngày thời gian, ta nếu như mình bà chính cưới, các loại lễ số có nhiều, ta và người còn phải khẩn trương xử lý. Người có khả năng, phải nhanh chóng giúp ta!”

“Ừm...”

Ít nói. Trong mấy ngày này, bắt chuyện là trực tiếp đắc cử không dính đất. Đầu tiên là đi bẩm báo sư môn, nói rõ với chương môn Thanh Hà, chư vị trưởng lão, còn có hảo hữu trong môn, cũng hạ thiệp cưới. Ngay sau đó lại mang tuyệt ứng dụng về Kính Dương thư Châu., Chưa vào nhà, trước tiên đi tới long cung dưới đáy hồ Phần Dương kia bẩm báo tình hình cụ thể. Lúc này Tứ Độc Long chủ, Động Đình Hồ Quân kia xem như đã tỉnh ngôn thân nhân, lo lắng trước đây sẽ có hôn ước miệng với Linh Dục, chuyện cưới Tuyệt Nghi này không thể không xin chỉ thị của bọn họ.

Khi Mai Linh bừng tỉnh mang theo xấu hổ đến hồ cung, trình lên tin tức Linh Khuyết Thư, lại bẩm báo tình hình cụ thể, hồ chủ Long Quân kia đều là thần linh thông tình đạt lý, biết được các sự tích Tuyệt Ứng, hiện tại nhìn thấy tiên linh phần khiết xinh đẹp này, chính là ta thấy mà thương xót., Làm sao có thể ngăn cản. Không chỉ không cản trở, lúc chia tay, bọn họ còn mang theo người từ trong bảo khố long vương ra tám rương kỳ

trân di bảo, tặng cho tuyết ứng, tính làm đồ cưới của nàng
—— lúc này, cử động này làm cho Mai Hoa Tiên Lâu từ trước
đến nay cảm kích rơi nước mắt, khóc không thành tiếng!

Sắp ra khỏi Long Cung, Vân Trung Quân lại dặn dò thêm một
câu, nói là bọn họ tuy không tính toán chi trả, nhưng tương lai
không thể cưỡng ép tục nhân kia, so đo phân chia thê thiếp:
“Thế nào... Rốt cuộc vẫn là có chút tâm tính thiếu niên, lời
này của Lão Long Quân, Trương đường chủ nghe xong vẫn là
mặt mày đỏ bừng, chỉ có hứa hẹn với con chuột chạy tán loạn,
cực kỳ chật vật...

Hơn nữa trong thành của Tất cả Châu.

“Con ngựa, Trương gia tiểu tiên nhân muốn cưới vợ rồi!”

Còn chưa đợi tới ngày 15 tháng 5 ngày trước, tin tức hôn nhân
này đã lan truyền trên mặt đất Phần Dương, Tùng Châu. Lúc
này tên Trương gia đã thành một người nổi tiếng trên mặt đất,
vô luận láng giềng xung quanh, quán trà quán rượu, cơ hồ tất
cả mọi người đều đàm luận chuyện hôn nhân sáng tỏ.

“Lý Tam, tại sao tên sai vật đó muốn lấy vợ? Hắn không phải
là đạo nhân ra nhà sao?”

“Ôi ôi ôi!”

Lý Tam Nhi nghe xong vấn đề này, cười lạnh ba tiếng, xem
thường bạn cũ:

“Sợ! Chẳng lẽ ngươi không biết? Trong Đạo gia có một loại
đạo sĩ, tên là “Hỏa cư đạo sĩ”, nghe tên liền biết, chỗ khóe
miệng của bọn họ đều là nóng —— ngươi nói, không có lão
bà thì được?”

“Dạ dạ, vị nhân huynh này cao kiến!”

Lão hữu của Lý Tam ghen ngào không còn nghi vấn gì nữa,
bên cạnh còn có một vị khách nhân qua nam ra bắc phụ họa:

“Tiểu đệ cũng nghe nói, đạo nhân trong đạo môn kia rất nhiều.
Tiểu đệ cũng đã đi qua Lĩnh Nam vài lần, liền biết bên huyện
La có lão đạo nhân của Thượng Thanh giáo, tên là Linh Sơ
hay là Minh Sơ. Nghe nói cưới bảy tám vị phu nhân, hiện tại
tất cả mọi người đều tôn hắn “Viên Ngoại”! Ha ha, hôm nay

nghe đề cập tới Lý huynh nói, xem ra tất cả mọi người đều kêu hần là kém, hần là nên gọi hần “Hỏa Cư trưởng lão” ha ha ha!”

Trong quán trà cứ nói chuyện phiếm như vậy, trong dân gian bình thường cũng không buông tha những kẻ thích nói chuyện tư chất như thế, cùng một dạng nhai đầu lưỡi. Ví dụ như trong nhà có một chú nhóc con cẩu đang nhét giày hỏi mẫu thân:

“Mẹ, mẹ nói cho con biết, tân nương tử của tiểu ca ca kia có xinh đẹp không?”

“Đẹp quá!”

Nghe con sóc hỏi, mẹ nó rút cây kim dưới đế giày ra, cọ cọ tóc, chém đỉnh chặt sắt nói:

“Đương nhiên là đẹp! Ôi ôi, ta nghe di di của Lưu Tam Nguyệt nói, tỷ ấy ở trong mùa Quý phủ sắp xếp cho vợ con của Trương tiểu ca rồi trang điểm dàng hoàng. Ài, đúng là thê tử của tiểu tiên nhân chưa qua cửa nhà, trông giống như bức tranh của tiên nữ vậy!”

Phụ nhân vừa nhét giày, vừa khen không ngớt lời:

“Nghe Lưu di nói, tân nương tử kia, dưới ánh mắt phải gọi là Thủy Linh, da thịt cứ phải gọi là trắng nõn! Chậc chậc!”

“A...”

Nghe lời lão nương, con mồi nhỏ cắn đầu ngón tay nghĩ:

“Thì ra, tân nương tử của Trương tiểu ca ca, giống như củ cải trắng trong ruộng của Tiểu Béo, giống như heo trắng trong chuồng của Nhị Nữ Nhị vậy!”

Đây cũng không biết ai là con vịt nhỏ bướng bỉnh, trong đầu phác họa hình tượng tuyệt thích hợp, bỗng nhiên nhớ ra trong nhà mấy năm qua ăn thịt heo cải trắng, liền chảy nước miếng, ở trên giường trúc nhảy kêu lên:

“Mẹ, mẹ! Đêm nay Tiểu Thanh cũng muốn cưới tân nương!”

“Rầm!”

Không hỏi cũng biết, lời còn chưa dứt, không biết trên đầu con rắn nhỏ kia đã ăn một phát “Bạo hạt dẻ”.

Ngoại trừ những ngõ phố đàm luận này, còn có người đang khăn trương chuẩn bị hôn lễ đánh giá bắt mắt. Ví dụ như, ngày Thập Tứ này, trong lúa Hương tửu lâu từng làm công kia, vị trưởng phòng mới tới kia liền cả ngày hôn mắt vía, ánh mắt nhìn chăm chăm màn cửa, giống như đang chờ nhân vật trọng yếu nào đó.

“Kỳ quái, Quế trưởng phòng này từ trước đến nay thành thật lấp bắp, chưa từng sai lầm, hôm nay sao lại như mất hồn, ghi lại sai mấy lần?”

Nhìn vị trưởng phòng mới được mình thưởng thức, Lưu chương quỹ của đạo hương lâu mập mạp thực sự buồn bực. Thấy tiên sinh ghi chép như vậy, nếu không phải kinh sự của Trương đại tiên nhân sắp hết, lại nhìn thấy tiền công của hắn cần ít, Lưu chương quỹ đã sớm nói nổi giận!

Thật ra, tên chương quỹ béo mập với mắt thường không hề biết, vị tiên sinh ghi chép trước mắt này thật ra lai lịch không tầm thường. Đạo hương lâu hiện tại là một yêu linh trong núi tên là Quế Thanh, là một gốc lão Quế tinh danh xứng với thực ở trong núi Kỳ Liên sơn.

Quế Thanh này cũng từng là một yêu thương có chút danh tiếng trong Yêu tộc, nổi tiếng buôn bán “Trần Yêu Hoàn”. Chẳng qua, khi Yêu tộc được Huyền Linh Giáo chủ dẫn dắt lập ra minh ước với bốn tộc ở Lục Giới., Không còn thù hận, không còn là địch nữa, hắn lấy không khí trấn thanh, viên được hoàn ẩn nặc yêu khí triệu cũng không tiêu nữa., Hắn đành phải thay hình đổi dạng, dựa vào vốn liếng hùng hậu sau nhiều năm kinh doanh tích lũy, cuối cùng cũng rời khỏi nắm mồ giữa ngàn vạn yêu linh Yêu tộc. Sau khi đạt được Hương Tửu lâu Giáo chủ từng tu hành thì làm một gã tiểu nhị làm chủ phòng bình thường. Đối với Quế Tinh ngàn năm này mà nói thì chỉ có một mình lão Quế Tinh mà thôi., Có thể nói, tuy giáo chủ cố gắng cắt đứt sinh kế nhiều năm của hắn, nhưng hắn lại vô cùng cảm kích! Tuy rằng trước kia bán viên thuốc che dấu yêu khí, có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng vô luận là người mua hay thương gia, lúc giao dịch đều tràn đầy khuất nhục. Bây giờ giáo chủ cao quý pháp lực vô biên giải

cứu bọn họ từ trong cuộc sống nhục nhã như vậy ra, bọn họ sao lại không cảm kích chứ?

Nguyên nhân chính là bởi vì như vậy, mỗi người đều làm việc cẩn thận tỉ mỉ, miệng giềng có trật tự, nghe nói giáo chủ sắp tổ chức hôn lễ, thật là mừng rỡ như điên, lại khiến cho lâu trăm năm qua chưa từng không phạm sai lầm tính toán, cũng đã bỏ qua không biết bao nhiêu lần! Nếu không phải vị chương quỹ trước đây của vị này tu vi cao thâm, hẳn cảm giác mình đã sớm bị quét sạch ra khỏi cửa.

Cứ như vậy tâm thần không yên, rốt cuộc bị mặt trời ngả về phía tây, rèm cửa kia bỗng nhiên vang lên, rốt cuộc xông vào bảy tám vị võ giả hào sảng diện mạo kỳ dị. Vừa vào cửa, người cầm đầu kia đã ở bên không coi ai ra gì, găm gù với hắn:

“Quế lão tứ, lão còn lè mè cái gì? Đêm nay chúng ta cung kính chúc nghi diễn luyện, ngươi còn không mau đi đi?!”

“Ồ! Đến rồi!”

Thấy đồng bọn đi tới, Quế Thanh vội vàng đứng lên từ sau quây, lên tiếng nói:

“Chư vị, ta cũng đang muốn rời đi, xin chờ một chút!”

Sau khi dặn dò xong, hắn liền chuyển quây ra, đi tới trước mặt Lưu chương quỹ thi lễ thật sâu, khẩn cầu nói:

“Lưu chương quỹ, đêm nay ta và những bằng hữu này có chút xã giao, làm phiền có thể cho ta ba canh giờ giả.”

“Cái gì? Thịnh giả?!”

Lưu chương quỹ vừa nghe, lập tức như bị giẫm phải đuôi, cau mày, nhếch miệng, bỗng dung hít vào, giống như vừa bị chó cắn, bị thiên đại bị khuất. Chỉ là, vừa muốn phát tác, không biết vì sao thần sắc hắn bỗng nhiên hòa hoãn, hồi tâm chuyển ý, mặt mày hoa râm cười cười, hòa ái nói với Quế Tinh trước mắt:

“Được được được, không phải chỉ là mời một cái giả sao, còn tưởng chuyện lớn gì! Đi đi, đi đi sớm một chút, đừng làm hỏng chuyện! Ha ha, ha ha ha ha!”

Trước kia kiêu ngạo như thế, người xem đều không rõ, chờ đoàn người Quế Thanh rời đi, nhìn màn cửa còn lay động kia, Lưu chương quỹ béo xuất thần một mình, suy nghĩ về lượng bạc trắng lớn nắm chặt trong tay, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của mình phán đoán, phần thể tích này đều đối đầu, vì vậy trong lòng Lưu chương quỹ trải qua sự tang thương tràn ngập mê hoặc:

“Kỳ quái! Tiểu Quế này, ta đồng ý tiền công hơn hai tháng của nó, còn không chống nổi một nén bạc trắng một phần trăm này! Tuy rằng nhìn ra hần trước kia giống như phú quý nhân, có chút tích cóp, nhưng vì mời về xin nghỉ... Hần có phải là có bệnh hay không?!”

Chẳng qua, tuy do do dự, yêu tiền như mạng, Lưu chương quỹ béo mặc kệ nhiều như vậy. Hắc hắc, nếu như tính bệnh này, hần thực sự hận không thể vì thủ hạ tiểu nhị bệnh tật nguy kịch mới được!

Nhàn ngôn ít nói, đảo mắt đã tới ngày 15 tháng 5. Hôn nhân gả cưới vốn là chuyện lớn của cuộc đời, mà lúc này kết hợp với tuyệt hợp lý, làm sao tổ chức hôn lễ, mở miệng lại có suy nghĩ khác.

Vài năm ở chung, hần đã hết sức quen thuộc tâm tính thích hợp Tuyệt. Mặc dù người khác nhìn qua, giặc tuyệt này là vu vật tự nhiên sinh thành, thanh nhã thoát tục, không thể khinh nhờn., Nhưng mấy năm sớm chiều tương đối, bắt chuyện biết rõ Mai Linh Thanh Dục Tú này bề ngoài cao cao không thể với tới, kì thực cất giấu tự ti sâu không thể phai mờ. Cơ hồ đồng công cùng tiểu muội muội Quỳnh Đồng kia, những năm gần đây vô luận chính mình giải thích thế nào, quán thâu thâu., Thậm chí là uy bức, cô gái đau khổ này từ đầu đến cuối đều cảm thấy mình không phải là con người, vì vậy cứ tự ti. Rất nhiều chuyện bình thường trên đời, nàng đều cảm thấy tốt đẹp như vậy, nhưng lại vô duyên với mình; mặc dù ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trên thực tế nàng đối với những người phạm tục khó có thể sánh bằng kia tràn ngập khát vọng và ước ao.

Cũng chính vì hiểu rõ như vậy, đối với lần hôn sự bắt mắt này mới âm thầm quyết định, lần này nhất định phải cho nàng một

hôn lễ long trọng vô cùng, đặc biệt là thế tục. Quyết định này được đưa ra, tới quê hương ở Phụng Châu, chuyện đầu tiên là hấn đi trong thành tìm lão tiên sinh Khải Mông ân sư Quý lão tiên sinh., Trong nhà hấn mượn một căn nhà chính Hoàng Tổ, làm khuê phòng thích hợp đón dâu trước khi kết hôn. Sắp xếp xong phòng cưới cho vui, hấn lại lấy ra bảo vật tích tụ mà lão Long Quân thưởng cho hấn trong đại chiến ở Nam Hải trước kia, sau khi bán được tiền bạc đại phái, dùng tiền công gấp mười lần thỉnh cha lão công thợ thủ công trong quê ngày đêm làm việc, chuẩn bị cho hôn lễ.

Một bên bố trí tỉ mỉ như vậy, một tiếng động nhỏ vang lên, hấn cẩn thận hoàn thành năm lễ trước khi hôn nhân lục lễ, nạp thái, câu giới, nạp cát, nạp quân, kỳ, tuy rằng trong số này đã biết đặt trước, nhưng hấn vẫn cẩn thận tỉ mỉ, lui tới bốn ba, dụng tâm hoàn thành.

Trong những nghi thức này, theo quy củ, bắt chuyện không được gặp người mới. Vào ngày 15 tháng năm trước, đối với Đường chủ cả ngày bận rộn mà nói thì còn đỡ, cô gái bị nắp trong khuê phòng, tuy cả ngày được chăn ngựa vờn quanh, rất là náo nhiệt, nhưng đã phải chịu đựng hết đau khổ tương tự. Ở ngay lúc này, cô bé xấu hổ và e ngại như vậy, muốn nhìn lại những mâu thuẫn trong mắt. Hôm nay, trong ngày mười lăm tháng năm rốt cuộc đã tới...

Thời khắc thân đón, định tại hoàng hôn. Cổ kinh có nói, hôn lấy hôn là thời kỳ cuối, âm tới dương lui, nam lấy mờ mịt đón nữ, nữ do nam bởi vì nam mà đến, là hôn nhân. Vì vậy cho dù có rất nhiều người kích động, cũng phải kiên trì nhìn xem mặt trời hạ xuống, đến lúc hoàng hôn.

Ngày mười lăm tháng năm, thời tiết chính là thời tiết tốt nhất. Tới hoàng hôn, mặt trời ngả về tây, mặt trăng mọc lên ở phương đông. phố lớn ngõ nhỏ ở thành Ung Châu bao phủ trong hoàng hôn mờ mịt. Từng tầng sương mù hơi ướt, thay thế khói bếp ngày xưa., Toan Nghê ở cuối con đường, trong sương đêm bốc hơi, từng phòng ốc rơi xuống, dần dần chôn chìm ở trong sương mù mông lung, ồn ào cả một ngày, đến lúc này đột nhiên yên lặng, tựa hồ tất cả mọi người đang chờ đợi

thời khắc đó đến, ai cũng đang chờ đợi, ai ai cũng hi vọng, ngưng hơi thở bình tĩnh.

Thời gian dần trôi qua, khi Dư Diễm tan hết, bầu trời biến thành băng lam tinh khiết thì con ngựa trắng đang chở kiều khách kia rốt cuộc cũng chậm rãi đi vào, tiến vào thành Tùng Thành.

Cộc cộc, cộc cộc.

Cộc cộc, cộc cộc...

Trong tiếng vó ngựa thanh thúy, đội ngũ đỏ rực như treo tía tại một đường đi qua; khi bọn họ đi qua, từng nhà ven đường đá xanh kia, dựa theo tập tục, thấp nền đỏ đối đầu trước cửa.

Hoàng hôn yên ắng, bóng nền lung lay, trăm ngàn đóa ánh nền chập chờn liền cùng một chỗ, liền thấp sáng một con đường ẩm áp dung hợp, dần dần uốn lượn về hướng tòa đại viện đèn đỏ thắm cao gầy...

Tiên Lộ Yên Trần Độ Nhị Thập Nhất quyền Nhị Thập Nhất ở nhân gian, Nhị Thập Lục Chương Độ Nhị Yên Hà Nhị và Nhị Thập Lục Quyết, Hoa Khai Liên Phòng Hữu Tử.

Kết thì sinh hai vùng eo, viết thành sách kim thể không ngừng!

—— gọi là Ân...

Trong hoàng hôn, thành Tùng Châu lại thấp lên càng nhiều ánh nền, đội ngũ đón dâu kia cũng đã đến trước hẻm nhỏ của Quý phủ.

Đã đến đầu hẻm, đại tướng ngồi ngay ngắn ở đầu đội cao mở miệng nói thấy rõ ràng. Toàn bộ ngõ hẹp dài khắp con phố đều treo đèn lồng đỏ lớn. Không chỉ có mỗi nhà mỗi cửa treo đèn lồng rực rỡ, mà ngay cả trên cành Dương Liễu ven đường cũng buộc rất nhiều quả cầu lửa đỏ rực, híp mắt lại, nhìn về phía trong hồng quang đầy mắt kia.

Nhìn ra xa, liền thấy tòa phủ đệ cao lớn trước cửa chính là cây đèn kết hoa, ánh người lẫn lẫn, đèn đuốc huy hoàng.

Vốn mấy ngày qua luôn nhắc tới chuyện tổ chức hôn sự với Trương La. Đủ loại việc vặt mình tự tay sắp xếp, sau khi bận bịu lại dường như có ảo giác. Dường như bản thân đang bận

làm một việc không liên quan đến việc cưỡi ngựa của mình bị vây quanh đi về phía Ung Châu., Hấn còn đang cố gắng nhớ lại xem có chu đáo hay không, trấn tĩnh như vậy, cuối cùng cũng bị đánh vỡ: Khi hấn đến hẻm nhỏ, nhìn thấy bóng người sáng loáng đèn đuốc sáng trưng kia., Một giây sau hấn đột nhiên kích động hấn lên, tim đập thành thịch, mặt nóng lên, tim đập loạn xạ, thật giống như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Đang vô thức tay ôm ngực, chợt nghe trong hẻm truyền đến một tiếng kéo dài: “Tân lang tới!...”

Trong chốc lát, khắp con phố khắp nơi đều bị đốt cháy, pháo hoa nổ tung giữa không trung, ầm ầm nổ vang. Đảo mắt, toàn bộ đường phố chìm trong tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, khắp nơi tràn ngập mùi thuốc nổ. Dư âm của pháo thoảng dừng lại., Trong đội ngũ tiếp đón các tay sĩ thời trông ra sức hát hỉ ca. loa kèn vù vù vù thổi kèn vui vẻ giao nhau, chiêng trống gõ 《Thị Nguyệt lệnh kiều giá trên trời, lúc trước dè dặt cầm đội ngũ chậm rãi tiến lên, thoảng chốc đánh mất trang trọng., Mỗi người đều giẫm lên Tôn Tỳ Hưu chạy nhanh lên phía trước, từ phía trước ngựa lời nói bay vọt qua, chạy đến trước một khu nhà lớn cuối hẻm Liễu phủ, náo loạn thành một mảnh cùng những người nhà Quý phủ người thân kia. Đại môn mùa phủ kia lập tức sôi trào người, ầm ỹ một mảnh!

Đang lúc trước mặt mang theo dấu vết tranh đoạt di tục, sự vui vẻ cũng yên ổn đôi chút. Bạch mã chở nó tỉnh lại cuối cùng cũng đi đến trước Quý phủ. Khi hấn vừa tới gần, phảng phất rất nhiều người đồng thời nhận được hiệu lệnh, mọi người vừa rồi còn chế nhạo lẫn nhau lập tức tản ra hai bên. Trong động mở ra Quý phủ trong nhà có hai cặp ca nữ từ trong ngọn nến sáng đốt cao đôi ả đấu với nhau. Giẫm trên mặt đất đầy những đồng than đỏ., Đại dây tay áo tung bay, ngựa đầu cúi thấp. Lúc sắp múa đến cửa cũng đều yêu kiều cong eo. Vui mừng dung nhan, cùng cất tiếng hát triền tử chúc phúc hôn nhân kia dạ tứ tứ thiếp:

Xuân Lâm Hoa đa mị, xuân điều ý đa sầu. Xuân phong đa tình, thổi La Thường ta mở.

Trên ban công, Tịch Túc Lan Trì, Thừa Nguyệt Tài, hạt sen dạ giao.

Ngựa đầu ngấm cây ngô, hoa Đồng Hoa cực kỳ đáng thương.
Xin trời không sương tuyết, ngô tử giải ngàn năm.

Uyên băng dày ba thước. Tổ tuyết phục ngàn dặm. Tâm ta như
tùng bách, quân tử phục như thế nào.”

Tiếng ca uyển chuyển quyền rũ, ý xuân dạt dào. Trong ca múa
lập tức có một vị lão mục cả người là lãnh la xinh đẹp, lưng đeo
phượng quan hà mờ ảo., Tân nương thân thể đầy lụa vàng
hồng từ nội viện đi ra, trong ánh mắt mọi người run rẩy hướng
về cửa lớn. Khi tân nương tử bị dắt ra khỏi nội trạch, phân
thành hai bên sườn mềm mại, giữa các cô gái ở hai bên sườn là
bảy tám cô bé môi hồng răng trắng lập tức chạy ra. Cầm hoa
lam, ở trước sau tả hữu cười vui chạy trốn. Vừa cười nháo
không ngừng đem cánh hoa hoa tươi trong giỏ hoa vẩy về phía
không trung, nhất thời trong lễ phủ đèn đuốc sáng trưng này
tựa như một trận mưa hoa rực rỡ.

Sau khi hào quang chiếu người đưa tân nương vào kiệu hoa, vị
phu nhân Quý lão gia tử tạm thời xuất giá trong trạch viện kia
cũng giống như cha mẹ Phương gia đã lập gia đình, đi tới
trước kiệu. Trơ mắt nhìn cô bé được đưa vào kiệu. Gần đây
Quý lão gia tử đã đổi tên thành “Danh ngôn”, cũng mặc kệ
mình là tộc trưởng tộc vọng tộc địa phương, không màng hình
tượng của mình., Chỉ nắm lấy kiệu hoa đặt ngang chết cũng
không buông tay, nước mắt tuôn đầy mặt. Nhìn bộ dáng
thương tâm của hắn, rơi vào trong mắt không biết tình cảm,
còn tưởng là hắn vô cùng trân trọng tiểu nữ thân thiết, rời nhà
đi xa.

Trong lúc lão tiên sinh rơi lệ rơi lã chã, đội bên cạnh có người
nhắc nhở, nói là nữ hài trong kiệu trước mắt này muốn gả cho
môn sinh đắc ý nhất của ông ta báo cáo, lúc này lão tiên sinh
mới bừng tỉnh đại ngộ. Nhanh chóng buông tay, thúc kiệu đi
nhANH!

Khi Quý lão tiên sinh buông tay, đội ngũ đón dâu liền từ Quý
phủ đi ra, vây quanh Kiệu hoa tuần mã thổi笛 bay về phía
Trương Trạch Sơn Mã.

Lúc này lại có hơn trăm người Quý phủ phái ra đội ngũ đưa
thân gia nhập trong đó, thanh thế càng thêm hùng vĩ, đoàn

người trùng trùng điệp điệp liền đi thẳng đến Đông Thành. Bởi vì phô trương rất long trọng, một phen dẫn vật vừa rồi còn chậm hơn so với nhà người khác đón dâu hao tổn thời gian. Chờ khi đội ngũ bọn họ đi tới cửa thành phía đông, đã là hoàng hôn dày đặc. Nếu là bình thường, cửa thành này đã sớm đóng, không cách nào đi qua.

Bất quá, may mắn là hắc sớm nghe nói qua đủ loại sự tích. Huống hồ đây cũng là chuyện của Thanh đạo môn trong gang tấc, một tiểu Thái thú của hắc nào có chuyện không nịnh nọt., Cửa thành bình thường nên khóa lại sớm nay chỉ khép hờ; đợi cho đội ngũ nào tỉnh lại thì các quan binh giữ thành vội vàng mở cửa, chen lấn tiến tới. Cùng với chú rể tân lang tên là Bạch Mãng vui vẻ, tất cả binh đinh cung kính phát ra từ đáy lòng, hình như là lấy vợ của cấp trên của mình.

Thấy đám quân gia góp vui như vậy, trong lòng cũng vô cùng cảm kích. Lúc này mới xuống ngựa, lấy từ trong ngực ra một túi đỏ cho những gã sai vặt, tự tay phân cho quan binh thủ thành.

Chờ cáo biệt quan binh Đông Thành, trời đã hoàn toàn tối đen. Lúc này tại nơi cưới đội ngũ thân nhân trở về hướng lên trên., Một vầng trăng sáng treo ở phía đông, nhu hòa tỏa ra ánh sáng màu da cam. Trăng tròn mười lăm tháng giữa đất. Khuôn mặt tươi cười ôn nhu, ở chân trời hòa ái nhìn những người nơi này. Đi ra khỏi thành, đi ở vùng dã ngoại hoang vu. Trong đội ngũ liên tiếp những tiếng chiêng trống reo hò vang lên càng xa, từng tiếng vang vọng khắp nơi trong đêm xanh bao la mơn mớn.

“Ha ha...”

“Không ngờ ta Trương Tinh Ngôn cũng có hôm nay!”

Trên con đường phía đông vô cùng quen thuộc như vậy, nhìn đội ngũ trước mặt đáng vẻ vô cùng hỉ khoái, nghe bên tai thổi đùa giỡn, trong lòng bỗng nhiên lại có ngàn vạn điều cảm khái.

Vẫn nhớ năm đó bị vây khốn, vì cơm áo bôn ba, mỗi lần từ trong thành về, căn bản không thể thuê xe. đường Giao Mịch

ở một hai mươi dặm toàn bộ đều dựa vào chính mình từng bước đi qua. Bởi vì lui tới nhiều vô số lần., Mấy cây Dương Liễu cạnh con đường kia đều bị mình đếm rõ ràng, đá hơi có chút đặc thù ven đường cũng đều bắt đầu đặt tên cho mình. Trong thời gian rất lâu, chính mình giẫm lên một đôi giày rom rách rưới nhặt được, đá đập đập bỏ ra hơn nửa đêm trở về nhà ngủ, mặc dù chống đỡ cùng một vầng trăng sáng, nhưng không thể tưởng tượng mình còn có thể có ánh sáng như hôm nay!

Nghĩ đến những điều này, nghe vậy có chút xuất thần. Đang lập tức cúi đầu cảm khái. Hắn lại chợt thấy ánh trăng trên trời như có chút khác thường. Tựa hồ vừa mới sáng lên một chút. Đang lúc hắn còn có chút tỉnh tỉnh mê mê, đội ngũ trước người dần ngừng lại, mọi người cũng bắt đầu xì xào bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Vừa nghe xong lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về hướng bọn họ chỉ trỏ, lập tức ngây dại!

Nguyên lai, ngay tại Thiên Nam rộng lớn kia, ước chừng trên sơn mạch đông nam mã, một sườn núi đen nhánh lưng mang ánh trăng, lại chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một chữ “Thi”, bút viết to lớn tươi sáng. Ánh lửa chói lọi, che kín cả sườn núi rộng lớn, tương đối xa bên này!

“Ặc... “

Thức thời dụng tâm, nhất thời thần nhãn như điện, lập tức thấy rõ trong bụi cỏ ở ngọn núi kia có rất nhiều người tay cầm đuốc, hình dáng kỳ lạ. Không sai biệt lắm chính là dị thú yêu linh núi non, linh thú hắn quen thuộc trước kia.

Thấy rõ khuôn mặt, nghe vậy lập tức minh bạch tâm ý của bọn họ, trong lòng nóng lên, lúc này lập tức thi lễ với bên kia, tạm thời cảm tạ.

Mà Sơn Xuyên Hỏa chữ này, khả năng cũng không phải do Huyền Linh Yêu tộc để tâm, lại đi được nhất thời, đường uốn lượn. Hơi gần Phan Dương hồ lớn, đám người bọn họ nhìn thấy. Ngay tại Yên Ba Hạo Thương, thủy quang mờ mịt mặt

hồ, cũng tung bay tám chữ lớn màu vàng tỏa ánh huỳnh quang. Nhìn thấy trong mắt mỗi chữ đều lớn mấy mẫu, viết:

Chi lan bách thế...

Ngư thủy ngàn năm...

Không cần phải nói, đây đúng là tâm ý của Phan Dương Thủy tộc; hơi thấy rõ, chính là vô số con du ngư miệng ngậm kim quang rong rêu, bơi lội trong nước. Lúc này hắn mới lập tức lên tiếng, chấp tay cúi đầu, tạm thời làm lễ tạ nghi.

Đương nhiên, hai thứ chúc phúc kỳ lạ của Yêu tộc Thủy tộc, đặt ở trong lúc tĩnh luận chỉ có cảm kích, không quá nhiều ngạc nhiên; nhưng trong mắt những người đi theo họ, từng người đều kinh ngạc đến ngây người, đều tưởng là thần tích. Vì thế đêm nay trận cưới thân diễn kỳ lạ này, về sau diễn sinh ra không biết bao nhiêu truyền thuyết chuyện.

Khoảng giờ Tuất, đội ngũ tới Duyên Châu đón dâu rút cuộc cũng trở lại trước Mã Đạp sơn. Khi đội ngũ cưới người thân trùng trùng điệp điệp đến trước miệng núi, trên đỉnh ngọn núi cao cao sừng sững liền dấy lên vô số khói lửa. Năm màu rực rỡ khói hoa, nổ rộ trong bầu trời đêm trong vắt, kim xà loạn vũ, mẫu đơn tách ra., Từng dải lưu quang màu bạc kêu tê tê bay lên, tựa như cá bơi; hoa rơi, hoa nở, vân quyển vân du. Hoa lửa mộng ảo tràn ngập khắp nơi, thấy chúng bay lên lại hạ xuống. Chỉ cảm thấy cuộc đời như mộng, rực rỡ như hoa. Tâm nhi vui sướng thi thoảng trầm tĩnh, lại như pháo hoa nổ rộ trên trời cao, theo trong trời xanh trong trẻo nước biếc kia nổi lên lại chìm xuống.

Ngày lành, ngày lành tháng tốt, người mới vào, hát lễ đường. Khách quý đầy ngòi, rượu cao hiên ngang; sơn hào hải vị đầy, món ngon đặt bốn phía. Ngọc bàn lấy rượu trắng, vũ tước đàn xen, đàn nữ búi dây, cao sĩ búi ống tay áo, chuyển ca cổ áo pháp phối, hợp tấu, chén trà phối hợp, thưởng trà buổi chiều nay, phi liên Túy Nguyệt, mãi đến giữa đêm khuya mới tan.

Khúc Chung tan người, Dạ Tung người tức; đám người làm náo động phòng hơi đi qua sân, gian hậu trạch của Trương gia liền chìm vào yên lặng. Dưới ánh trăng, khách yêu say khướt

ngiêng người nghiêng ngả, kết... đẩy cánh cửa phòng ra.,
Liên đi vào động phòng xuân ý dung dung. nền đỏ đốt cao,
chiếu gương mặt mình như ánh lửa; mở mắt say mê mông
lung, tìm được cành vàng kim kia, không khỏi cảm thấy hoảng
hốt. Tuy đáng giá ở đó là vị đại cô nương thiên kiều bá mị.
Khi tới gần, trong lòng vẫn bất ổn. Tay run rẩy, chậm rãi, khăn
trương lựa chọn cái khăn voan đỏ...

“.....”

Khi dải lụa đỏ hạ xuống, nhìn thấy thật là vị Ngọc Nhân nhi
quen thuộc kia của mình, mở miệng liền thở dài một hơi.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, tại sao
bây giờ lại khăn trương như vậy? Ngay chính hắn cũng cảm
thấy có chút khó hiểu.

Sau một trận hoa mắt chóng mặt, rốt cục có thể định thần
lượng lớn tân nương xấu hổ sợ hãi này. Lúc này hắn đột nhiên
phát hiện, nguyên lai nữ hài thanh nhu như tuyết này không sai
biệt lắm cũng giống mình, giống như say rượu. Khuôn mặt
hồng đậm hồng phấn khiết giống như hoa đào ba tháng. Tinh
linh thiên địa tự nhiên thai nghén, vốn đã diễm tuyệt; lại bị
long phượng chúc quang trong phòng chiếu lên, càng thêm
quyến rũ.

Đôi mắt sao khê mở, sóng xuân lay động; thấy Mai Linh trong
ánh nến. Đánh thức, thân thể nàng như hóa thành. Ngày xưa,
cũng đã trải qua ngàn loại màu sắc diễm lệ, vạn loại phong
hoa, lại chưa từng có bộ dáng động lòng như trước mắt. Ánh
sáng hạnh phúc bao phủ, tâm ý vui vẻ bốc hơi, vốn thái nhân
nhã tuyệt thế đại nữ phát ra ánh sáng kinh tâm động phách,
động một nụ cười uyển chuyển, thái phác họa, che dấu hào
quang trang trí của tất cả phòng phú lệ đường hoàng.

Trong đôi mắt đã không còn gì khác; chỗ sắc thụ hồn, chỉ có vị
Mai Hoa Tiên Phách ngượng ngùng đáng thương.

Mà nữ tử u ý ám hương, nhiều năm tâm nguyện đã được đền
bù, lúc này cuối cùng cái khăn voan trên đầu cũng bị bỏ đi;
đáng xấu hổ như thế, không biết dung quang của mình làm cho
người trước mắt kinh diễm như thế nào còn theo thói quen

ngày xưa. Cố gắng tránh thân thể, cúi đầu, đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

“Đường chủ, xin cho tuyết phải để tuyết thoải mái áo rộng cho người...”

“Ồ?”

Nghe thấy câu nói tuyết hợp này, Đường chủ mắt hờn mắt phách bỗng nhiên tỉnh táo lại.

“Ha ha...”

Thấy tuyết lở vẫn cứ khúm núm hành lễ như vậy, bắt chuyện mà buồn cười, nhưng trong lòng cũng nổi lên sự triu mến. Lúc này hắn vươn cánh tay ra, ôm ngang tên nhân nhi ngạo tuyết thiên vị này lên.

“Ha ha!”

Trước mặt vô hạn hồ thẹn của Mai Linh, bắt chuyện cũng không thể không sinh ra da mặt, trong lòng cáo tội với Tam Thanh tổ sư, liền bày ra dáng vẻ lười biếng. Nàng cùng nàng trêu đùa: “Tuyết Ưng, người mới gọi ta cái gì? Đường chủ... Chẳng lẽ quên tối nay chúng ta đã bái thiên địa! Người lại gọi ta một lần nữa. Xem lần này có đúng hay không!”

“Ô...”

Bị nhắc nhở như vậy đùa nghịch, nữ hài càng thêm xấu hổ, mặt đỏ lên. Nàng không dám làm trái, kêu lên một tiếng yếu ớt như muỗi kêu: “Tướng công...”

Sau đó liền xấu hổ vùi đầu vào trong lời nói, bỗng nhiên khóc!

“Ách!”

Nghe được tuyết phải sửa lời, mở miệng cũng là tâm thần run rẩy, lòng tràn đầy sung sướng, nặng nề đáp ứng!

Sau đó xuân đạo kia một khắc thiên kim, như thế nào vân phi thủy tức, làm ra thanh hà, mang tiếng buồn rầu phát ra thanh âm trong miệng, đủ loại người thú vui cá vui, đều chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới! Đúng vậy, đúng là:

Ngọc Kính nhân gian truyền hợp bích.

Ngân Hà Thiên Độ Song Tinh!

Chương thứ hai mươi bảy lập địa phong ba, Đề Hồn nhà ai đến sửa yển yển nhà ai.

Tuyết phải về gả, tự nhiên là có tình nhân cuối cùng không cần nói tỉ mỉ. Trừ đi hai người bọn họ. Vui vẻ nhất còn phải kể lại lời cha mẹ. vợ chồng lão Trương, lúc này mới cảm giác được khỏe mạnh., Mỗi ngày thấy mỹ phụ tiên phong, liền cười không ngậm miệng lại được. Tuyết thích hợp nhất lại là hiền thực dịu dàng nhất. Sau khi trở về, việc tỉnh ngôn phụ mẫu là cung kính, mỗi ngày châm nữ hồng, phụng dưỡng phu nhân nhân rồi liền đi vào trong núi hái thuốc. Bất luận khe sâu hiểm yếu, đều trích tới linh hoa dị thảo hầm nấu cho nhị lão uống, hy vọng bọn họ kéo dài tuổi thọ.

Trong vòng một tháng, nữ tử xinh đẹp Yên mị kia cung kính cẩn thận như thế, làm cho nhị lão áy náy không đi: Mấy lần khuyên nhủ không được, đành phải giả bộ không kiên nhẫn, cố làm chủ trương. Sau đó đuổi tân phụ yêu con tới Mã Xỉ Sơn, để bọn họ ở tạm biệt. Đây là chuyện tốt của ngày tân hôn của Yên Nhĩ bọn họ. Bất quá, cho dù như thế, tuyết kia vẫn luôn đồng thời mở miệng, mang theo các loại trái cây quý giá đi tới nhà vẫn an nhị lão.

Qua những ngày thế tục, cuộc sống ẩn cư trong núi Mã, cũng tự vui vẻ khiến trách. Núi sâu sương mù, thối không đến nửa điểm hồng trần: bội ngọc lan, mỗi ngày chỉ làm bạn cùng sơn hoa lâm thảo. Chỗ ở, sơn cốc khắp nơi đều có thanh trúc. Hợp Hoan cư ở sâu trong rừng trúc. Mỗi khi có gió núi thổi tới, thú trúc thành sóng. Thanh tức như biển, ở trong đó. Đúng là ý chí vui vẻ., Mười phần thoải mái thoải mái. Mỗi ngày vào buổi sáng, có sơn điều dựa vào mái hiên. Không cần gà gáy: Kinh môn chen chúc đêm không đóng cửa. Không ngờ trộm cướp. Mỗi ngày ăn thức ăn, mặc dù không có đồ ăn chay thịt kho, nhưng lại có rau dại cho bếp, giữa những món ăn hoang dã, do tuyết thích hợp nấu, tinh khiết. Đúng là có phong vị khác.

Nhà mình có nhà trống, nếu nhàn rồi, khi bắt chuyện sẽ cùng tuyệt thuận tay du lịch quanh núi sông xung quanh. Càng gần hỗn tạp, đi xa cây suối, dây leo, dây leo leo leo, quan sát bình nguyên, lên tay Thanh La để vào cốc. Chiều Hàn Đàm dùng gió thổi thành khúc, đọc sách triền miên mà thành, mệt mỗi tựa vào bờ mây, rúc vào bờ mây. Hợp tâm vong khí, quên mình hình, hai mắt nhìn chim về quê, nhìn về phía đông núi. Đủ loại chuyện này, trước kia chưa bao giờ trải qua, thật sự là kiếp sống thần tiên hiếm có.

Du đăng hơn, làm cho hần tỉnh lại không nghĩ tới chính là, hần và Mâu Mã Sơn ở Vụ Châu ẩn cư mấy ngày nay, về sau lại lưu lại đủ loại truyền thuyết đồn đại. Trong đó nổi danh nhất, chính là hai, phân biệt là “Nhân Vũ”, “Nhập họa”.

Lại nói về Đại hạn năm đó, trận thi lửa kiêu dương., Ngay cả nguyệt chưa mưa. Điền Trung Hòa khô héo, dân chúng lâm than. Trong đại hạn, dân chúng Tất Châu bái thần cầu vũ. Không thể cầu nguyện, liền tới cửa cáo trạng Trương gia tiểu tiên nhân. Tiểu tiên nhân vừa nghe, lúc này cười một tiếng, thiêu phù một tiếng., Mặc dù năm nay mình cấm chú, không đi được thủy pháp, nhưng có thể mời bằng hữu cũ của Nam Hải tiên nhân đến gặp. Cũng có thể lưu lại vài giọt. Lúc ấy nghe hần nói lời này, mọi người đều không ngờ tới nhìn hần làm phép. Chờ phù lục đốt xong, đảo mắt liền thấy phong vân dị sắc. Phía đông nam có một đám mây đồng thật lớn bay tới, chớp mắt đã đến trên tha hồ, bản thân biến thành đen đầy trời, ảm đạm, trong lúc hỗn loạn, trong đám mây đầy trời chợt có một tú sĩ áo trắng bay xuống, mặt như ngọc, thần thái phấn chấn. Đến khi rơi xuống đất, nghe hần tự xưng là “Tuần tiểu đệ”. Muốn cùng Trương tiên nhân lên đi trong đình chơi một trận pháp. Hai người bọn họ đột nhiên chơi cờ trong lúc tiên nhân áo trắng vừa rồi., Không bao lâu sau mưa to như trút nước, đổ xuống cam lộ. Đây chính là “Triệu Vũ”.

“Vào tranh”. Lại nói ngày nào Trương Tiểu Tiên Nhân cũng đi thành Trung thư trai báiphong các trường hữu, ngày nay đồng môn nghe nói hần đã đắc đạo, liền nhao nhao khẩn cầu có thể dẫn bọn họ vào tiên cảnh một chuyến không. Tiên nhân nghe xong, mỉm cười, chỉ vung tay lên. Các sĩ tử liền phát hiện

mình ẩn mình vào trong U Thúy sơn, lỏng lẻo, trúc um tùm. Lộ Mê Hạ thảo, đi ngược vào xuân tịch. Bốn vọng sơn như tranh, khói bụi nổi lên bốn phía. Nhìn thần vận rõ ràng chính là Chân Tiên cảnh, dặm chân một chút, quả nhiên sinh mây, vô cánh tự liệt lượn., Đảo mắt đảo quanh trên đá, xếp hàng ở bờ sông, đi tới cổ tự tuyết phong tìm lão tăng, tìm được thác nước trong hồ nước gặp du nữ, sông băng câu tuyết, xuân khô chợt buộc thuyền, tu vi vạn tượng. Như say như si!

Thời điểm si mê, lại như kinh nguyệt, lại như kỳ duyên, ở một chỗ trong sơn đình đá vô tình gặp được xuân thiếu nữ, khuôn mặt vui vẻ, duyên dáng ái mộ văn chương. Đảo mắt liền phát ra mờ hôi quang, yên mê vấy, phấn thiếp sắc, bích ngọc phá hương, tình ý hợp ý, vui vẻ vô hạn, vân vũ mới qua, liền có thai, đang muốn cùng nhau cùng đi. Báo cáo cha mẹ, xưng là gia môn có thừa. Thư hương có thừa, lại một đạo lôi đình từ trên trời sét đánh. Chấn động làm mất người ta trở nên sắc bén.

Lại nhìn, trong phòng thư hiên ánh mặt trời rạng rỡ, tiên nhân trước mặt ngồi nghiêm chỉnh. Trên bàn trà tuyên nước suối, hương hoa mới pha lẫn vẫn ấm áp.

“Hóa ra chỉ là một giấc mộng!”

Mắt gã tròn tròn, đột nhiên ngẩng đầu đến vách tường phản của Thư Hiên thì thấy bốn bức tường đang được treo bốn phía., Thủy Khê Yên sơn, Thanh Khê cổ tự, núi đình vũ lạc. Phong Tuyết Hàn Giang, giống như là kinh nghiệm trong mộng. Chỉ tiếc là giờ đây đã tỉnh táo. Biết rõ đây chỉ là công tác bút tích sơn thủy trong thư phòng, bề nghề tứ giai đoạn ly khai của Hàn Thập Châu., Mặc dù giống như tranh vẽ, nhưng cũng chỉ có cảnh vật chết mà thôi. Sĩ tử Du Tiên một giấc mơ hoàn toàn tỉnh táo, không nhận được lại liếc thêm vài lần, đột nhiên phát hiện trong cảnh tượng bốn mùa xuân mà mình vô cùng quen thuộc kia, bên cạnh đình có một mảng đá nhỏ lấp lánh nữ tử áo hồng, vốn là nơi đáng yêu nhưng bây giờ lại hơi phồng lên. Vốn đang hăm hực vì thần thái của nàng đã biến mất, chỉ cảm thấy sóng mắt lưu động, khẽ mỉm cười, lại như đang quan sát chính mình. Lại nhìn phía trước nàng một chút, bên cạnh một đóa hoa đá hình như đang dừng lại một đóa hoa

hồng phấn, đã biến mất vô tung, trong bụi hoa có hoa mạ rạ, có vẻ như vừa mới bị vật đè ép xuống. Thần sắc sắp đang kích động, thần sắc rung động., Không bao lâu sau, liền nghe nói hắt bái biệt cha mẹ, rời xa nơi nào cho vào núi học đạo cũng...

Đây là vì chuyện ” nhập họa”.

Đương nhiên, trong truyền thuyết dân gian những truyền miệng này, đại khái bằng vào hoang đường vô biên, quật khởi không rõ, trong đó có nhiều lý lẽ không thông, chỉ cười trừ cho qua mà thôi.

Nói đến nhớ lại, tuyệt là, ước chừng qua hơn hai tháng thời gian thần tiên tuế nguyệt, cũng không biết có phải là tâm huyết dâng trào hay không. Tĩnh lại cực kỳ trầm tư, bỗng nhiên nghĩ tới phồn hoa náo nhiệt trong thành ở thành Ung Châu. Vì vậy sáng sớm hôm nay tĩnh lại, chính là vì nhìn thấy tuyết thích trang điểm trước cửa sổ, liền hướng về bóng lưng yếu điệu kia, đề nghị hôm nay không ngại đi vào thành Ung Châu một chuyến, xem náo nhiệt cũng tốt.

Phu quân đề nghị, Tuyết Nghi Tự Nhiên tự nhiên không đi nghị gì. Họ nhanh chóng búi hai búi tóc, làm bột nước, liền quay đầu giúp nàng dậy, rửa mặt chải đầu. Ước chừng nửa canh giờ sau, hai người liền song song ngự vân, từ trong núi ngựa núi Thương Thụy Loan nắm tay nhau mà đi, rơi xuống dịch lộ gần Kiếm Trì thành Ung Châu, chậm rãi tiến về thành trì ở Vụ Châu kia.

Nhắc tới cũng kỳ, hôm nay trên Mai Thụ hai bên dịch đường phía đông Dưỡng Châu, Hỉ Thước rất thần kỳ. Trên đường đi chỉ thấy chúng nhảy nhót tung bồng trên cành cây, không ngừng kêu vang. Nghe được nhiều tiếng chim hót vang như vậy, Tuyết Điệp hết sức cao hứng, mở miệng nói với chúng, nói không chừng hôm nay sẽ có chuyện vui. Nghe nàng nói vậy liền chỉ lo cười nói với nàng. Nói cái gì mà chỉ cần ở cùng với nàng. Ngày nào cũng vui vẻ, Hỉ Thước gọi là không liên quan gì.

Hai tiếng cười nói nói nói cười như vậy. Không bao lâu sau liền đi vào thành Tùng Châu. Thời gian này lên cao ba lần,

phố chính của Tùng Châu: Địa Quyền Châu thành xa cách nhiều ngày vẫn náo nhiệt như vậy. Từ chợ rau thành đông đi qua, người đến người đi, lần lượt xoa vai. Thường thường thông thông báo muốn che chở Tuyết Nghi, gắng gượng lách mình mới có thể đi qua khe hở của mọi người.

Mà chợ sớm như vậy, lại là vẻ mặt đủ hương vị. Bốn thôn vào trong thành, tiểu thương nông hộ tụ tập đến. Từ lúc phố xá chen chúc, chỉ nghe các loại giọng điệu liên tiếp rao bán. cò kè mặc cả thanh âm, tiếng nổ sớm một chút, tiếng người bán hàng rong cãi lộn. Tiếng đàn bà cãi vã, tiếng đàn con nít, tiếng hí của con lừa, tiếng chó cắn gà gáy, tiếng chó sủa liên tục, tiếng ồn ào thành một cục. Trong tiếng cãi vã đầy trời, lại bỗng bành các loại mùi vị tiêu hương, dầu mỡ., Mùi rau dưa thơm ngát, vị mặn của vị muối, mùi nước thơm ngát, mùi mồ hôi của mọi người. Đủ loại hương thơm trên không trung tràn ngập lời nguyên rửa, trộn lẫn khói bụi của phố chợ, quấy thành một đoàn, một cỗ xông tới!

Đối với dạng thành phố tạp nhạp như vậy, bắt chuyện không tránh không né, ngược lại tham lam dùng sức hít hà. Vị quen thuộc này kỳ lạ như vậy, có thể làm cho hấn trong nháy mắt nhớ lại năm xưa, nhớ lại sự tình phát sinh trong loại mùi này hình sắc. Khi đó, mặc dù giống như hương vị này., Cảm giác chua ngọt cay đồng thời tập hợp lại. Nhưng trải qua năm tháng điều hòa lại có thể trộn lẫn thành một loại phong vị đặc biệt. Mỗi khi mình nghĩ đến, liền vui vẻ mỉm cười, có hiểu biết trong lòng. Tâm ý như vậy, không cách nào nói năng gì, chỉ có thể nắm chặt bàn tay ngọc của nữ hài bên cạnh, yên lặng đi qua chợ.

Cổng lại quá đông tập náo nhiệt, liền đi tới phố chính giữa dòng người tương đối thưa thớt. Ở đằng kia, bắt chuyện cùng Tuyết chọn vài bộ quần áo, mua vài món trang sức trang sức., Còn đưa cho nàng một chiếc phi xa bằng giấy hình quạt năm màu rực rỡ. Khi lấy được bảo vật, Mai Linh một mực dịu dàng nhu hòa chột nổi lên, miệng khẽ mấp máy, vừa thấy nó lập tức chuyển động, liền vui vẻ ra mặt, nhếch miệng ngậm miệng nhai. Mai Linh không cười dễ dàng khai mặt như vậy, liền toả ra vạn loại phong tình. Làm cho đường chủ ở bên cạnh động

lòng. Nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng một khắc nào đó cũng không muốn dời đi.

Thấy được nhất thời, chính đang lúc mở lời bỗng nhiên sinh nghi, hoài nghi có phải mình thật sự là hảo sắc hay không, bỗng nhiên có mấy đứa nghịch đồng từ bên người chạy qua, nghe bọn chúng vừa chạy vừa kêu la:

“Xem ngựa hí thôi, xem ngựa hí thôi!”

Trong tiếng kêu vui mừng, đám trẻ nhanh như chớp chạy về thành tây. Chạy qua góc đường, chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

“Mã diễn ư?”

Tĩnh lại suy nghĩ một chút tiếng kêu la của đứa bé, bỗng nhiên nổi lên hứng thú, liền lau khước miệng thềm nhỏ dãi, kéo tuyết lại, hướng thành tây nghênh ngang đi.

Lúc này, hần và Tuyết Nghi còn chưa ý thức được. Hôm nay chuyến này sẽ mang đến cho bọn họ ngạc nhiên vui mừng thế nào!

Lại nói đến chuyện giải thích, kéo tuyết chạy qua bốn năm góc đường. Xuyên qua bảy tám đầu lộng đường ước chừng gần nửa canh giờ, liền đến gần quảng trường giáo quân ở phố tây. Mặc dù mấy cái gọi là giáo quân tràng này, cũng biết rõ việc này., Những quân gia ở Vụ Châu một tháng cũng không thao luyện mấy lần: Bình thường không có việc gì, nơi này chính là sân khấu tốt nhất để ngựa hí hí kịch. Khu vực đài được lát đá ở phía bắc chông chất thành điểm tương đài, càng là cầm gậy trúc giương lên một khối vải. Bên trên dùng màu sắc rực rỡ vẽ hình giả sơn lâm. Chỉ có lúc trời mưa gió hoặc lão gia rút binh vào mới có thể rải xuống, bình thường mà nhìn, nghiễm nhiên là chuyên dùng sân khấu hí kịch.

Đến gần giáo quân tràng mà hần tự ý ý ý kiến. Còn chưa tới gần. Vừa nghe liền thấy trên khoảng đất trống gần quảng trường. Đang có một cái lều được vải bố sẵn, chiếm diện tích rất lớn. Trên cọc quân mã ở giáo trường bên cạnh lều vải có cái máy thốt ngựa màu đỏ thẫm, thỉnh thoảng còn ngoáy mũi. Bên cạnh xe ngựa có mấy cỗ xe ngựa: chiếc xe lớn đặt gần đó

nhìn ra có mấy chiếc lồng sắt., Bên trong giam mấy con sơn thú, đều là Mi Hầu, hắc hùng các loại, đang lười biếng vô tình nhìn hài đồng vây quanh xem chơi đùa.

“Cáp ~ “

Xem tình hình này, những gã sai vặt lúc trước hiển nhiên báo tỉnh: Rõ ràng con ngựa này diễn xuất còn chưa bắt đầu. Buồn cười vô cùng, lại nghĩ tới kinh nghiệm lúc nhỏ. Hiển nhiên đoàn xe này chỉ có thể diễn sau khi mọi người ở không nhàn rồi mới có thể diễn: Hiện tại mặt trời còn chưa tới chính Ngọ, nói không chừng những đoàn hí kịch đường xa mà đến kia còn đang ngủ say, nghỉ ngơi dưỡng sức cho buổi chiều.

Nghĩ đến đây, bắt chuyện có chút thất vọng, buông cánh tay đang ra, liền muốn quay lại. Chỉ là, vừa định quay người, đúng lúc này lại chợt nghe thấy trong trướng bỗng đối diện vang lên tiếng leng keng giòn giã. Rõ ràng đó là tiếng bát xoong chảo rơi xuống đất vỡ nát. Đang lúc kinh ngạc, ngay sau đó liền nghe một tiếng oanh oanh giọng mềm mại, đang cười hì hì kinh hô:

“Hì hì! Lại rắc rồi!”

Nghe tiếng nói, chỉ thấy một đứa bé gái áo vàng gà bay chó chạy từ trong lều. Phía sau đuổi một vị đại thúc để râu dê khô vàng, vẻ mặt bi phẫn, theo sau cô bé kia hùng hùng hổ hổ đuổi theo.

“Đó là...”

Tự mình nghe thanh âm kia, bắt chuyện bỗng nhiên có chút ngây dại; lại có một tiểu nha đầu vẻ mặt xấu hổ chạy ra khỏi lều, thấy rõ khuôn mặt nàng cười hì hì, hắc cùng nữ tử bên cạnh cùng cất tiếng kinh hô:

“Quỳnh Đồng?!”

“Hả?”

“Là ai đang gọi ta?”

Tiểu muội muội đang chạy trốn đến mức đầu óc choáng váng, nhất thời cũng không nhìn hai người tỉnh táo mà lại hướng bên

này vui vẻ chạy vài bước. Lúc này mới định thần nhìn một cái, bỗng nhiên vỗ tay hoan hô:

“N tình Ngôn ca ca! Tuyết Diệp tỷ! Quỳnh sợ rớt cuộc tìm được các người!”

Lâu ngày gặp lại. Tiểu nha đầu mừng rỡ muôn phần đang định chạy tới, nhưng nó lại không kịp đề phòng cô chủ thúc ngựa nên khẽ giật mình, thở hồng hộc chạy tới: Quỳnh Đồng dựa vào mới xông vào. Vừa lúc vừa vọt chui vào trong lòng Ban chủ phía trước!

“Hửm?!”

Thấy có người ngăn trở, tiểu muội muội ngây thơ giận dữ hét lớn:

“Ta, ta sốt ruột nói chuyện với ca ca ta. Người dám cản ta?”

“Hắc hắc!”

Thấy nàng tức giận, hơn một tháng nay nàng đã coi Quỳnh Thiển là cây rưng tiền, chủ nhân mới không muốn cứ như vậy để nàng chạy mất. Lúc này hấn liền cười gian hắc hai tiếng, đưa tay nắm lấy hai cánh tay ngọc ngà, kêu lên:

“Mới không cho người đi!”

“Thả ta ra!”

“Không cho!”

Vuốt da quần áo với trẻ nhỏ, Ban chủ đại thúc vẫn còn sức lực, giả mặt quỷ với nữ hài trước mặt. Nàng ngượng ngùng nói:

“Sợ rồi. Tiểu nha đầu. Theo người ta đi nào. Biến cầu!”

“Hả?”

Nghe xong lời này, Quỳnh Đồng giận tím mặt, kêu lên:

“Ta không phải chó! — ô ô!”

“Oa liệt! “

Quỳnh Thố vừa dứt lời, Ban chủ không nói lý liền đột nhiên hét thảm một tiếng!

Hóa ra, trong lúc nói chuyện, Tiểu Quỳnh Đồng đã hạ miệng với Ban chủ: dưới ánh mặt trời, liền thấy cái miệng đầy răng ngọc hàn quang chợt lóe, liền gắt gao cắn vào cánh tay phải trần trụi của Ban chủ. Chỉ một thoáng sau, đã khiến Ban chủ đau đến mức nhếch miệng: Thỉnh xem mạng lưới tiểu thuyết., Cô bé lắc lắc tay phải, muốn loại bỏ tiểu nha đầu này. Thế nhưng, đứa bé này thân hình nhỏ nhắn yêu kiều. Vô cùng linh hoạt, mặc kệ Ban chủ người cao lớn như thế nào, cô bé đều nắm chặt lấy da thịt trên tay không buông. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn cứ thế treo giữa không trung, bị vũng vầy qua lắc lại như bàn đu dây, không xuống được!

“Woa!”

Lúc này, tham tâm chủ đau đến tận xương tủy còn chưa ý thức được mình càng lúc càng đau, trong tình thế cấp bách chỉ để ý vung tay, như bị động kinh. Vừa vung tay một bên hẳn còn nhớ trách mắng:

“Mẹ ơi, người còn dám nói tự trách mình không phải chó?!”

“Ặc... “

Một phen hài kịch này, rơi vào trong mắt Tứ Hải đường chủ, đúng là dở khóc dở cười!

Thấy Ban chủ bị cắn đau đến nước mắt giàn dụa, bèn mở miệng tranh thủ thời gian chạy tới gần bọn họ, kêu lên:

“Quỳnh Quỳnh mau nhả ra ~ “

“A —— “

“Ừm! “

Nghe được lệnh tỉnh lại. Nữ oa đang cắn người chỉ đành nhả miệng. Mượn lực của Ban chủ, thân thể nhỏ nhắn rung động, Quỳnh Đình giống như một con chim sẻ xuyên mây lao vào trong lòng tỉnh lại, đến thẳng ngực. Một lúm đồng tiền xinh xắn dán sát vào ngực, lè mề. Như vừa rồi cắn người không rời!

Đúng là:

Một luồng gió nhẹ lướt tới tay.

Ai mà ngài không còn hoàn hảo?

Giang Hải lúc tới người giống như ngọc.
Dao cung đi tới phía sau trăng như khói!

Chương thứ hai mươi tám Ngân Hà tẩy kiếm quên mất năm hồ gió thổi.

Không nghĩ tới ngẫu nhiên đi dạo phố đã gặp được Quỳnh Quỳnh. Trong lúc mở miệng mừng rỡ, khẩn trương tiết kiệm thời gian làm việc., Móc ra hai mươi lượng bạc, giao cho Ban chủ bồi thường bằng da thịt, vốn ban đầu Ban chủ đầy bụng uất ức bức tức, vừa thấy bạc lớn hoa râm này, nhất thời mặt mày hớn hở, một ngày mây đều tan. Hắn không chỉ lập tức quên đi đau đớn, quát mắng đám đệ tử ca hí kịch đang vây quanh, còn xin lỗi Quỳnh Đồng, nói mình da dày thịt béo, không biết có thương tổn gì tiểu nữ hiệp răng trắng.

Nhưng lúc này lại phân tranh, nghe được liên từ biệt Ban chủ. Nửa ôm nửa vòng tay Quỳnh Huyền, cùng Tuyết Điệp đi ra phố tìm một quán trà dưới bóng mai, gọi một bình trà lạnh. Ba người liền bắt đầu vừa uống trà vừa trò chuyện tình trước tình.

Lúc bắt đầu, đã chín, cũng không vội nói chuyện. Chỉ nhìn Quỳnh Đình uống trà, ồn ào một hồi, nhìn Quỳnh Đồng đang khát nước, ngồi ở trên ghế đầu chỉ lo cầm chén trà sứ trắng, mặt mũi phẫn nộ chôn ở trong miệng., “Xẹt xẹt” hút lấy chén trà lạnh trong chén. Lúc uống trà, đường phố nóng bức suốt tháng bảy bên cạnh nàng, ngẫu nhiên thổi tới một trận gió mát. Sợi tóc trên cây liễu sau lưng liền phát phơ đến bên tai nàng. Cùng với mái tóc rối rũ xuống theo gió xen lẫn cùng một chỗ với nhau, giống như đeo mấy cây trâm xanh biếc.

Đợi đến khi Quỳnh Huyền uống xong trà, lúc đang lau miệng, mới mở miệng hỏi:

“Quỳnh Đồng, ngươi không phải đang học đạo ở núi Côn Luân sao? Tại sao lại rảnh rồi quay về!”

Thì ra đối với hành trình Tây Côn Luân lần trước, trong đầu hắn có một ký ức hoàn chỉnh. Trong trí nhớ của hắn, Quỳnh Đồng đã lấy được Tây Vương Mẫu, Tây Vương Nữ yêu thích,

ở lại tiên sơn Côn Luân tu tập. Cho nên, bỗng nhiên gặp Quỳnh Thiện. Hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Nghe được ca ca thăm dò, Quỳnh Đồng trừng mắt nhìn, so sánh ngón út, thần sắc có chút thất thần trong chốc lát rồi mới đáp:

“Ca ca... Không phải Quỳnh Đồng tham chơi, là Quỳnh Thổ nhìn người. Lại biết Tuyết tỷ cũng muốn sống, bỗng nhiên cái gì cũng muốn học: rút một cái là trượt xuống tìm các người!”

“Ặc ặc...”

Sau khi nghe xong những lời này của Quỳnh Quỳnh. Thật là dở khóc dở cười! Học đạo Côn Luân, đây là chuyện bao nhiêu người mơ ước có được? Ai ngờ tiểu nha đầu này nói đi là đi. Thật sự là...

Trong lòng cảm thấy đáng tiếc, mở miệng nói:

“Cũng được. Những thứ đó cũng không có gì hay để học: Nếu muốn học bản lĩnh thì sau này ta và Tuyết sẽ dạy cho người!”

Nói đến đây, lại nhớ tới một chuyện, liền hỏi:

“Quỳnh Đồng a, người trở về là được rồi. Tại sao lại ở trong chuồng ngựa này nhỉ?”

“... hì hì “

Nghe được Văn ca ca không truy vấn chuyện ly khai Côn Luân, trong lòng cô bé không khỏi thả lỏng. Lúc này nàng cười tươi như một đóa hoa sen trắng, cười hì hì nói:

“Ca ca! Từ Côn Luân trở về, Quỳnh Thiện lại không biết đường, chạy vài ngày trong bãi cỏ Tuyết Sơn. Chỉ nhớ ca ca từng nói qua, có trời không tìm được ca ca, liền phải đi tới một nơi tên là Tùng Châu vó ngựa. Nói cho người khác là Trương Ngôn muội muội, cho nên ta liền đi theo gã hí mục lục này, bởi vì Ban chủ thúc nói bọn họ mỗi ngày đi khắp nơi. Chỉ cần Quỳnh Huyền giúp bọn họ lộn xộn mất một ngàn mới có thể đi tới Vọng Châu Mã Sí Sơn!”

“Như vậy a...”

Nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ tiểu nha đầu này lại bị người ta lừa. Nhưng mà, cẩn thận cân nhắc lời này của Quỳnh Huyền, cố gắng nhớ lại một chút, hẳn thật sự không nhớ mình đã từng nói như vậy từ lúc nào. Đang muốn hỏi lại, lại thấy Quỳnh Đồng bỗng nhiên tức giận, mặt mày ủ rũ, bĩu môi, thờ phì phò nói:

“Ban chủ cái tên bại hoại này! Rõ ràng đã đến được Cam Châu. Nhưng hẳn lại không nói cho ta biết!”

Nói xong Quỳnh Quỳnh liền nhảy dựng lên, muốn quay đầu tìm người xấu tính sổ. Bất quá lúc đó liền bị đánh thức.

Kéo lại.

Lâu ngày gặp lại như vậy, tự có rất nhiều lời cần nói: Không khỏi tỉnh ngôn liền nói cho Quỳnh Thắng chuyện hẳn cùng Tuyết Ứng thành hôn. Vừa nghe thấy Tuyết Ứng tỷ rất cuộc ga đi nhặt ca ca, Quỳnh Đồng mười phần cao hứng, chỉ là đang lúc này., Lại đột nhiên đụng phải một chuyện lạ. Nghe được tin tốt như vậy, Quỳnh Đồng rõ ràng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cái mũi lại đau nhói, trong hốc mắt nước mắt chảy xuống! Đảo mắt nước mắt chảy lã chã, muốn ngừng lại cũng không được! Vì vậy câu chúc mừng tiếp theo, xen lẫn trong tiếng đau buồn này, cũng trở nên đứt quãng. Hác nuốt, nghe giống như rất do dự.

“Tâm chấn động hề ý không vui. Nhan như hàm hề lệ như châu ngọc —— mắt thấy Quỳnh Đồng bỗng nhiên khóc đến thương tâm như vậy. Ngay cả Mai Linh hiểu được nhân ý nhất cũng hiểu lầm bốn ý của nàng. Một bên luống cuống tay chân thay Quỳnh Đồng lau nước mắt, một bên nhẹ nhàng an ủi,

“Muội muội tốt, đừng đau lòng. Muội mau lớn lên đi, để ta tỉnh lại ca ca cưới muội!”

“Ô... Hả?”

Trong mắt Bà La Đề lệ, nghe Tuyết Điệp thăm an ủi như vậy. Quỳnh Thuần vốn khóc kỳ diệu của Mạc Minh, đột nhiên cảm thấy mình thực sự nên thương tâm. Vì thế, lại ghen ngào khóc lóc một hồi lâu, mới lau nước mắt, thoáng cái trượt

xuống cái vạch dài. Trong khói mù đường phố của Phụng Châu này giẫm chân phát thè:

“Quỳnh Đồng nhất định cố gắng!”

Không đề cập tới chuyện này, ba người trước kia sau khi kết bạn lại gặp nhau, đương nhiên không vội trở về., Tương trực cười, thức tỉnh Quỳnh Đồng, tuyệt thích dạo khắp ngõ phố của cả thành trì. Thẳng đến khi ánh trăng chiếu đông, mới mang theo một đồng lớn đồ ăn cùng đồ ăn trở về. Khi Thần Tiên đồng bạn phiêu diêu bay trong làn mây ánh trăng, tiểu cô nương mệt mỏi được đưa ra sau lưng nàng tỉnh lại lời ca ca, mang theo nụ cười ngọt ngào an nhiên chìm vào giấc ngủ.

Trong thâm sơn trúc hải, kiếp sống ẩn cư đã có Quỳnh Đồng gia nhập, liền ở trong tiếng thanh tịnh âm áp kia lại nhiều hơn mấy phần tiếng nói tung hoành. Cô gái từ Côn Luân sơn “ăn trốn” trở về mấy cái chân thật giống như ngày xưa., Nó và chim sơn điều chơi đùa với nhau., Nhảy nhót với cá giản. Thừa gió bay về, cười hạc về. Phản phác quy chân, thảo nhiên vui vẻ. Cùng mấy cái thiên chân nhạc trong hành lang ngày xưa, cũng có chút khác biệt. Từ khi Côn Luân trở về, trong cuộc sống ở sơn cư Quỳnh Đồng chợt trở nên phi thường thích nói những lời hay của Tây Vương nữ Tây Vương ở Tây Côn Luân. Thông thường nàng thường không có lý do gì để tỉnh Ngôn ca ca., Tuyệt Diệp tỷ tỷ tuyên dương Ôn Lương hiền thực của Tây Vương nữ tỷ tỷ, dung mạo xinh đẹp. Có mấy lần, nàng còn nhảy chân, nổi giận dùng dùng nói muốn đi tìm vị Hi và a di tính trưởng kia. Bởi vì nghe nói nàng khắp nơi truyền xấu tam vương nữ tỷ tỷ...

Tất cả những lời này của Quỳnh Quỳnh, nhìn vào trong mắt những lời cảnh tỉnh và thích hợp như tuyết, hiển nhiên là tiểu muội muội thích ghét rõ ràng cố gắng giữ gìn hình tượng học nghệ ân sư của mình, hợp tình hợp lý, hết sức bình thường. Bọn họ không đi điều tra sâu, cũng không thể nào biết được, kỳ thật thời điểm mà Quỳnh Huy làm những lời nói này, chỉ có nàng cảm thấy mình nên như vậy, muốn hỏi nàng vì sao, bản thân nàng cũng sẽ không hiểu rõ chuyện gì.

Vật đổi sao dời, ngày trăng lặn xuống, tháng ngày trong núi cứ thế từ trần. Khi Quỳnh Huy trở về núi sâu, móng ngựa u tĩnh lặng lẽ không có chuyện gì lớn. Cho đến một ngày, khi nhận được lời giải thích mang theo hai cô gái tới hồ Lam Dương thăm hỏi bệnh tình của Long Nữ thì mọi chuyện mới có thay đổi.

Trong Long Cung dưới đáy hồ Kính Dương, dưới sự hướng dẫn của Tứ Độc Long Quân, đi qua tầng tầng lớp lớp lụa trắng trong lầu các san hô, tiến vào trong nội điện. Sau khi mở miệng, Quỳnh Thiên thông qua bí thuật Tứ Khiếu kia mà tạo thành “Viên Linh Thủy Kính”, Nhìn thấy khuôn mặt ẩn sâu trong sóng biển ngoài vạn dặm kia, khuôn mặt vẫn như trước, vẫn như trước cao quý. Chỉ là lúc dao động trong thủy kính sáng ngời, Linh Dục lại càng thêm tái nhợt, trong thủy kính mấy người thấy rõ ràng, trong đoàn sương mù mờ lung sương khói trắng đó, cô gái ngày xưa sống động như vậy. Hiện tại thần khí mệt mỏi, mềm nhũn tựa vào trên giường ngọc trai, hình dung uể oải, không thấy chút linh động Nghệ Tú lúc trước.

“.....”

Không nghĩ tới, lần trước nhìn về nàng mọi thứ đều bình thường. Sắc mặt hồng nhuận, lúm đồng tiền mỉm cười, lần này lại thấy biến hóa như vậy! Nhìn bộ dáng nữ hài tử trong thủy kính đang suy nhược, hồi hận.

Vẻ mặt như trước kia của nàng ta rất buồn bã, trong lúc nhất thời khi nghe thấy những lời này thì đau khổ vô cùng, trái tim đau như bị dao cắt.

Ai cũng buồn bã, lão Long Quân đứng bên cạnh cũng cực kỳ khổ sở. Tuy tâm cảnh bị thương không khác lắm, nhưng y vẫn cố nặn ra chút nụ cười, cố gắng giọng điệu thoải mái nói:

“Đã giải thích, ngươi không cần lo lắng. Chúng ta vốn đã biết, Linh Nhi bị thương này không có mấy chục năm, trăm năm không dưỡng thương tốt. Ngươi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Đến lúc đó ta cam đoan sẽ tặng cho ngươi một tân nương xinh đẹp đang vui vẻ.”

Nghe Long Quân nói vậy, tình lời trong lòng càng khó chịu. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Hương Vân Trung Quân mỉm cười cảm kích:

“Long Quân gia gia. Vết thương Linh Dục này... có cách nào tốt hơn không?”

“Cái này...”

Nghe vậy, Vân Trung Quân cũng lộ vẻ lo âu, thở dài đáp:

“Kiến thức, Linh Nhi lúc này bị khí tức âm tà dẫn loạn đả thương linh căn, ngoại trừ an tâm ở phòng băng tuyết Đông Nam tĩnh dưỡng, không còn phương pháp nào tốt hơn. Chẳng qua...”

Vốn có một việc hấn không muốn nói cho biết, không làm được thì hấn càng thất vọng hơn: Nhưng mắt thấy mình nói đến đây người trẻ tuổi kia sắc mặt phát xanh. Lão Long Quân đành phải nói ra trước:

“Tuy nhiên mấy ngày nay thân sắc Linh Nhi không tốt lắm, liền nghiêm lệnh Tứ Độc Văn Lại một mực tra xét điển tịch tìm kiếm, nhìn xem có linh dược nào không biết chúng ta có thể chữa trị bệnh thương thể này không.”

“A? Vậy kết quả thế nào?!”

Sau khi nghe xong, Vân Trung Quân vội vàng hỏi, lại thấy Vân Trung Quân lắc đầu, thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thấy vậy, bỗng nhiên có chút tuyệt vọng. Nên biết long cung này cất giấu vô số trân bảo bí ẩn, nếu ngay cả bọn họ cũng bó tay không có cách nào. Vậy thật không còn cách nào khác. Trong lúc nhất thời, nắm tay xiết chặt của hấn, bất tri bất giác móng tay đều sắp khảm vào trong thịt.

Đang lúc sầu uể oải, sầu vân bao phủ. Có điều khi nói rõ lại chợt nghe một tiếng vang của cửa điện, bỗng nhiên có một người lão đạo tiến vào! Vị khách không mời mà đến đang hốt hoảng chạy vào, vừa chạy vừa kêu to:

“Chủ công! Tìm được rồi. Đã tìm được!”

Xem bộ dáng Nga Quan Bác là thủy lại văn thần, lúc này lại chạy chạy quên áo tán loạn.

“Thù (Hỗ) phía dưới chữ “Mấy” đổi thành “Phu”, đánh không ra, lấy “Ngu” thay thế)? Người tìm được biện pháp?”

Vừa nghe lời này, những người còn lại trong điện đồng loạt xông lên, vây Cừu Ngu vào chính giữa!

“Dạ dạ!”

Chỉ hai Vũ ngắn ngắn, thật như ngọc chỉ luân âm!

“Mau nói ta nghe một chút!”

“Khụ! Thế này là nhất nhất nhất “

Vung quơ một quyển sách trong tay, thủy thần kích động lấy lại bình tĩnh, có chút không đầu không đuôi báo đáp:

“Báo Long Quân, vi thần vừa phát hiện ra trong quyển khảo nghiệm Thiên Hà này, thì ra bên cạnh căn nguyên Ngân Hà có một cây thần thụ tên là “Khung Tang”!

“Khung Tang?”

“Đúng đúng!”

“Ách... Cho dù là Khung Tang thì như thế nào?”

Nghe thấy giọng điệu thù Ngu, Tứ Độc chi chủ bỗng nhiên có chút thất vọng. Thấy hấn phản ứng như vậy, Cừu Ngu đột nhiên tỉnh táo, vội vàng đem phát hiện một hơi nói xong:

“Chủ công đừng vội. Xin nghe thần nói rõ. Hôm nay thần ở trong Trân Lung các ngẫu nhiên tìm được Côn Bằng, bí khảo Thiên Hà, đọc qua mới biết Ngân Hà Nguyên Khung Quả. Không chỉ ăn một quả như trong truyền thuyết là có thể cùng thiên địa đồng thọ, nó còn có thể chữa trị hết thầy bệnh tật trên thế gian!”

“Ồ?!”

“Ừm! Thần xem kỹ chú thích trong sách. Nơi này còn có chú thích đặc biệt. Nói chuyên có thể giải thích hết thầy các chứng bệnh nghi hoặc tà ma trên thế gian!”

Vừa nói, Cừ Ngu vừa lật trang sách kia cho Long Quân xem. Long Quân tiếp nhận nghiêm túc đọc. Liền bỗng nhiên ném sách xuống đất, vỗ tay cười to nói:

“Quả nhiên!”

Vừa dứt lời, trong Ngọc Điện nhất thời sôi trào: Mọi người về mặt u sâu đảo qua, hoan hô nhảy nhót!

Chỉ là, sau một hồi cao hứng, Lão Long Quân là người đầu tiên tỉnh táo lại, chợt nghĩ đến một vấn đề, liền kéo thù Ngu hỏi:

“Ngân hà nguyên — đừng nói là ngân hà chi nguyên. Chỉ ngân hà này, nghe nói là thiên hà do tinh quang linh phách tụ thành, chính là nơi mờ mịt linh huyền nhất của Vũ gian, ngay cả lão long nhiều năm như ta cũng chỉ coi nó là truyền thuyết —— người nói ngân hà như vậy chúng ta sống sao được?”

Một câu quát, tựa như một chậu nước lạnh dội xuống. Bắt đầu nói, tuyệt thích hợp lập tức gây người, chỉ có Quỳnh Đồng còn đang vỗ tay vui vẻ. Bất quá, nghe được nghi vấn này của Long Quân, Cừ Ngu kia lại đã tính trước, khom người hành lễ, mới thông dong nói:

“Việc này nói dễ, nói khó không khó. Vi thần đã sớm điều tra rõ. Xin chủ công yên tâm!”

Cừ Ngu chậm rãi đáp:

“Trước khi đến Ngọc Điện, đoán được chủ công có vấn đề này. Liền đi trong thư các kiểm tra ngân hà thiên túc chi sách, tìm đọc kinh duyệt biết được. Muốn đi thiên thủy ngân hà, cần đợi tám tháng tám trung thu. Đêm thứ mười lăm tháng tám trung thu. Gần một đêm trăng tròn nhất, gần nhất là nguyệt hoa. Lúc này trăng tròn nhất, trong thiên đình dật nữ, sông trống khua chiêng., Tam tinh Thiên Tân, vừa vận vận hành đến bồn cung. Hình dạng tương đương tam giác. Cái gọi là “Tích nữ ra, hà cổ động, thiên tân khai”., Lúc này nếu có ba vị tiên chân nam nữ chí linh chí linh, vận pháp lực vô thượng, cảm ứng tam tinh. Tập trung tam tinh, tập trung tại Giáng cung, xếp tam nguyên tại tử phòng. Cảnh hút nhị diệu nhị cảnh. Đẳng Thất Nguyên linh cương, một đạo linh tân độ hư vô sinh, liên

thông thiên địa, phá tan thiên địa. Vô luận ở nơi nào, trong nháy mắt là đạt tới thiên hà! Sau đó Thừa Thiên Cương. Tổ Ngân Hà, đạt tây hải. Túc Khung Linh Tang, Trích Linh. Ven đường mà đi, công chúa nhanh chóng trở về.

“..... Rất tốt!”

Chương thứ hai mươi chín, tiên lộ không biết đi xa gần, nhân sinh như mới quen biết (cuối)

Không biết ngân hà tồn tại ở nơi nào ngoài thiên ngoại, yên bình mệnh mông. Cung điện biến ảo, ánh sao nhộn nhạo, ánh sao vô tận vũ trụ hội tụ thành ánh sáng, chảy ra sông bạc, lấp lánh vắt ngang ở trên trời. Ánh sao lấp lánh chiếu rọi cả dải ngân hà, phong bạo tinh thần điên cuồng phun trào thành bọt nước của con sông, tràn đầy ánh sáng của toàn bộ vũ trụ đều ở đây tỏa sáng, đây là nơi vũ trụ Hồng Mông tỏa ra ánh sáng tinh hoa sáng sủa nhất.

Chiếc thuyền thủy tinh trong suốt chậm rãi trôi nổi trên tinh hà như hàng tỷ đom đóm hội tụ thành. Từ sâu trong vũ trụ thổi tới một làn gió lạnh thấu xương thổi qua da thịt, thổi qua sợi tóc, rung động và thổi dài thân bí nhất trong vũ trụ từng chút một lan tràn đến toàn bộ tâm phòng. Trong ngân hà rộng lớn mà lộng lẫy mỹ lệ, Tổ Lưu xông lên., Ngay cả thiếu nữ hoạt bát nhất cũng dịu dàng an dương, lưu luyến ở trong lòng ca ca, cuộn chân lẳng lẳng nhìn bọt nước mép mạn thuyền, xem chúng lóe sáng như tinh linh màu bạc.

Tinh thần chu được mang đến từ nhân gian, dọc theo ngân hà Tổ Lưu mà lên, dần dần đi về phía Ngân Hà Nguyên. Nơi đó có Tinh Hà phát ra hào quang hải dương, bên cạnh tinh sa đứng sừng sững một chiếc mái vòm xanh biếc, cao hơn tám trăm trượng. Cô độc mờ mịt, trên tinh không cuộn cuộn như nước, hình ảnh của nó xanh biếc, thần thánh bác đại. Khi chậm rãi đi tới gần Khung Tang Tang trong ước mơ. Chiếc tinh nguyệt thăm nhân gian này đang đặt trên tinh sa lóng lánh.

“Đây là Khung Tang sao?”

Vốn tưởng rằng đã từng thấy qua Thụy Thụ Vân Quan trong sóng biển biển Nam Hải, bản thân đã có kiến thức rộng rãi: Chờ thấy gốc cây trong vũ trụ trong truyền thuyết, mở miệng lại đột nhiên kinh ngạc đến ngây người.

Gốc thần luôn giữ Tuyên Cổ Hằng, chỉ thẳng vào Khung Khung: Lục thái rực rỡ, Diệu Cơ Lục Ly, thiên cơ sắc mặt, ngân hà lộng lẫy, vừa thanh cao vừa diễm tĩnh lặng đứng sừng sững bên cạnh biển ánh sáng khởi nguồn ngân hà. Súc vụ tàng quang. Lúc Bích Hoa Bà Bà đang tranh đua trực diện với tinh tiêu.

Đã đến Khung Tang, cũng không kịp tỉnh ngôn phân phái. Quỳnh Đồng liền hoan hô một tiếng, tay chân lanh lẹ, hai tiếng boong boong đập giầy theo hoa dưới chân làm tuyết ứng, chân trần, hai cánh chim tuyết trắng đảo mắt phá rách áo sau lưng, không đợi nàng kịp tỉnh lại, “Vù” một tiếng đã bay lên giữa trời.

“Ng tỉnh Ngôn ca ca, Tuyết Điệp tử! Quỳnh Đồng đi hái trái cây chữa bệnh kia trước đi!”

Nói một tiếng, bé gái liền vỗ cánh (hai cánh) không đánh nổi hai chữ: trái Vũ chia phải da phải). Hoan đăng bay đến trên cành xanh lượn lờ của Vân mỗ, ở trên lá phướn cành không lộ quanh quẩn trong thúy quang thường tìm kiếm Khung Tang Thần Thông. Mà khi nàng càng bay càng cao, thân hình cũng dần dần nhỏ đi, ở trong lá ngọc bích ngọc lui tới xuyên qua bay múa, xem ở trong mắt ráng nhớ lời tuyết hợp ý như con chim nhỏ vui vẻ.

“Tuyết Điệp, chúng ta cũng lên đi!”

Mắt thấy tiểu muội muội rất nhanh liền bay vào sâu trong đại thụ, bắt chuyện cùng tuyết thích nhất sợ có mắt, cũng tranh thủ thời gian ngự mây bay lên. Liên tiếp uyển chuyển bay lên không trung, đuổi sát theo thân ảnh Quỳnh Đồng, hướng thần mộc trong chỗ sâu như Thúy Cái La Tán kia phi thẳng.

Cuối cùng bọn họ cũng tới được Khung Tang ở đầu nguồn Ngân Hà, Linh quả có thể chữa trị một cách nhanh chóng như là nước ngọt có thể lấy được, nhưng khi bọn họ tỉnh lại trong lòng bỗng trở nên thấp thỏm bất an. Trước khi trở về hẳn đã từng nghe vị Thủy thần học thức uyên bác trong tứ độc môn nói qua, đó chính là cây Khung Tang thần thụ độc nhất vô nhị không tồn tại trong Ngân Hà., Mỗi một vạn năm mới nở hoa một lần, lại thêm một vạn năm mới kết quả một lần: Khi quả

chín lại có Phi Thúy Thần Ô trong ngân hà bay thành đàn tới mổ chúng nó ăn. Nói như vậy bọn họ có thể đạt tới Khung Tang, cũng không nhất định có thể hái được Tang Quả.

Cho nên, khi bắt đầu nhớ lại câu chuyện, Quỳnh Đồng cùng nhau bận rộn tìm kiếm quả trong cành lá như ngọc bích, tâm tình càng khẩn trương hơn so với lúc đi tới vừa rồi. Ánh mắt một đường nhìn đông nhìn tây, trong lòng thì không ngừng cầu nguyện cầu nguyện cho thần linh khắp trời, hi vọng bản thân có thể mau chóng tìm được thần quả.

“Tìm được rồi!”

Xem ra ước nguyện quả nhiên hữu hiệu. Chưa tới nửa canh giờ, đang lúc tỉnh nói tâm tình càng ngày càng trầm trọng, chợt nghe trên đỉnh đầu có một tiếng hoan hô!

“Ặc... “

Không nghĩ tới chuyến đi Ngân Hà cuối cùng cũng dựa vào kỹ năng trời sinh của Quỳnh Đồng mới tìm được Tử Hồng Khung Quả may mắn còn sống sót kia. Từ đó về sau bọn họ lại lục lọi khắp cả tòa Tử Hồng Tang Quả. Hi tìm kiếm càng nhiều, nhưng lại phát hiện không tìm được quả thứ hai. Vì vậy khi quả quý còn sót lại này bị Tứ Hải Đường Chủ cẩn thận từng li từng tí đặt vào trong hộp băng tinh ngọc chuyên chuẩn bị thì trong lòng hấn phát động công kích, một trận sau mới có cảm giác sợ hãi., Vạn nhất lúc này tiểu nữ oa tìm được cái Cờ Khung Tang này, thuận tay ném vào trong miệng như thường lệ. Phải ném thử một viên trước...

Chờ đến lúc quay về, tâm tình càng thêm bình tĩnh. Sau đó quỳ lạy Khung Tang với yên tĩnh không nói gì một cái lễ. Sau khi mở miệng liền mang theo hai cô gái lướt qua Ngân Hà Chi Thủy, leo lên chiếc thuyền thủy tinh. Thuyền từ trước đến nay xuôi dòng mà xuống.

Trên con thuyền nằm ngang trong dải ngân hà của Thái Hư. Có điều hấn cũng không dám nhìn khắp xung quanh, bởi vì lúc này tuổi tác của hấn đang trong bóng đêm thâm thúy và vô cùng tịch mịch, hấn liếc mắt nhìn một cái, cả thể xác và tinh thần đều sẽ khiếp sợ trước cảm giác tĩnh lặng bất hủ từ tuyên

cổ kia. Thần hồn cũng bị hút vào trong tĩnh mạch., Tâm Nhi bị đau thương mai một đi, nếu không phải tâm tính đã luyện đến mức mờ mịt không linh, chỉ sợ sau một khắc sẽ thả người nhảy vào vô hạn tĩnh không, cùng chìm vào vũ trụ tĩnh lặng.

Vĩnh hằng là vũ trụ, bất diệt là tử vong. Đến lúc này mới hiểu ra, vì sao trước đó lão Long Quân kia giáo huấn ba người bọn họ thật lâu, cuối cùng thành hành vẫn luôn ngăn cản, lo lắng xông vào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường chủ trên dòng sông cô tịch có chút âm áp. Nhìn hai cô gái tịch tịch lạnh lùng trước mặt, lão đột nhiên đứng dậy. Đứng ở đầu con thuyền, không hề cúi đầu mặt đất hướng tới vũ trụ mênh mông bốn phía, cất tiếng ca xướng:

“Thiên hà chảy về nơi nào...

Có thể lưu trú lại lần nữa không?

Tâm Siêu Phàm chỉ bị Phàm Tâm quấy nhiễu.

Không ngờ xuất trần lại bị trần thế quán lấy.

Phàm gian đều tự lấy.

Mấy người Lạc Ly Thương Sinh trả lại.

Hỏi thăm thăm hỏi cùng vào tiên cảnh.

Không bằng danh lợi tương phùng nhạt.

Đang lúc làm kiếm ý hăng say.

Độc thuyền tìm nguồn suối.

Đúng sai.

Hoa mà không phải hoa.

Sâu không lo?

Tiếng ca ngân vang dội, chấn động Thiên Vũ Ngân Hà: Tinh thần theo khuôn phép cũ trong nháy mắt rối loạn trật tự. Ứng hợp với tiếng ca truyền đến từ trung tâm vũ trụ phát ra tiếng gào rú sáng ngời. Tinh vân nổi lên bọt biển dễ nghe, sao chổi gào thét với ánh sáng thơm ngát. Một hơi thở chấn động cả một ngàn thế giới., Qua một lần mạch đập xuyên qua ức vạn

dậm thời gian, ánh sáng thánh khiết chói mắt mãnh liệt cuốn tới, tinh triều xuyên thủng hư không trong nháy mắt bao vây ba người lại, sau đó lại biến mất, trong nháy mắt tất cả đều hồi phục lại như lúc ban đầu., Chúng tinh quay về vốn có trật tự nghiêm mật, vũ trụ khôi phục bình tĩnh, phảng phất cái gì cũng không thay đổi. Thay đổi chỉ có ba người đang làm giả Tinh Hà, bỗng nhiên có điều ngộ ra, nhìn nhau mỉm cười, cảm động lấp đầy trước nay chưa từng có. Lẳng lặng nhìn ánh sao màu bạc còn sót lại trên lông mi đối phương, vui vẻ sung sướng sung sướng.

Ngay khi đã mở miệng cùng tuyết hợp với tuyết, yên tĩnh hưởng thụ vạn điều địa linh cùng bình hòa này, đột nhiên trước thủy triều tinh quang bình tĩnh của tinh thuyền kia nổi lên xoáy xoáy, một sóng triều đánh tới, người và thuyền trong nháy mắt liền bị cuốn vào một vòng xoáy ánh sáng lưu chuyển của tinh hoa, trời đất quay cuồng, không biết tự, không biết vì cái gì, không biết rốt cục sau khi xoay chuyển khôi phục thần trí, lại phát hiện cả người lẫn thuyền vọt tới một mảng bờ cát trắng như tuyết, cả người đắm chìm trong lòng. Đợi thật vất vả định thần lại, lại phát hiện cảnh vật xung quanh vừa rồi cũng không cách quá xa chỗ vòng xoáy. Nhìn lại một chút nữa, Ngọc Quỳnh, tuyết đều không có việc gì, đưa tay sờ hộp ngọc trong lòng, vẫn còn An tâm tình.

“Tuyết Điệp, Quỳnh Đình —— “

Vừa muốn nói chuyện, đã thấy hai nữ tử này toàn thân tràn ngập tinh thủy, ánh sáng của Tinh Hà Ánh sáng rực rỡ làm lộ ra đường cong uyển chuyển lung linh. Bởi vì bộ dáng thật sự xấu hổ, lần này cho dù đã thông báo là thông thân trước giờ với hai nàng nhưng cũng không dám ngoảnh đầu lại, ở cạnh Tinh Hà bãi này chờ hai nàng cởi quần áo xong sẽ đi.

Một khi liên quan đến hệ thống quần áo của cô gái, sửa sang lại trang điểm, thật sự là tốn thời gian. Đang lúc bắt chuyện chờ đợi có chút nhàm chán, chợt thấy dòng sông tinh quang dưới lòng đất lại từ xa đi tới một vị nữ tử.

“Ặc... “

Một đường đi đến bây giờ, trên dải ngân hà tịch mịch này chưa bao giờ gặp ai, lúc này mới mở miệng nói nhìn thấy một cô gái đi một mình đến, nhất thời rất là ngạc nhiên.

Cũng không cần chờ đến lúc tỉnh đứng dậy đón chào. Cô gái kia thấy bên này có người, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng đi tới gần. Chờ nàng tới gần, nương theo ánh sao rực rỡ nhìn lại, chỉ thấy nữ thần trẻ tuổi này mắt ngọc mây ngài, băng cơ ngọc cốt, thần thái mờ mịt, như rơi tuyết rơi, đúng là thanh lệ phi phàm.

“Vị tiểu ca này ——”

Nữ tử xinh đẹp như tranh vẽ đi tới gần, lại mở miệng trước. Nghe vậy cong người ưu nhã phúc một cái, liền ôn nhu nói:

“Ngài vừa rồi là từ bên kia tới sao?”

Nữ tử chỉ vào lan hoa ti chỉ, hướng phương hướng mới tỉnh lại điểm một chỉ về phía xa xa.

“Đúng vậy a! Tỷ tỷ có chuyện gì sao?”

Lúc này cũng đã mở lời, đứng dậy nói. Thấy nàng thi lễ, cũng khách khí đáp lễ lại, nho nhã lễ độ đáp lời.

“Là như vậy à.”

Chỉ nghe nữ tử kia nói:

“Thiếp thân Dao Cơ, ngẫu nhiên tới nơi đây du ngoạn. Không muốn quấy Tuyền Cơ bên cạnh hồ nước. Không biết ngài có kiến thức không?”

“Cái này...”

Thâm ngôn ngưng thần suy nghĩ, liền thành thật trả lời:

“Chưa từng gặp.”

Nghe được mở miệng nói như vậy, vẻ mặt của Dao Cơ kia thất vọng, chấp tay tạ ơn, cũng bất chấp chào hỏi hai cô gái sau lưng liền hướng thượng du ngân hà kia tìm kiếm.

“Ha ha. Dao Cơ, cũng không biết là thần phương nào...”

Đang lúc tỉnh lại nhìn bóng lưng nữ tử kia suy nghĩ, không kịp phòng bị nàng kia xoay người, trong chớp mắt đã trở lại trước

mặt mình, có chút tò mò hỏi:

“Các người... Cũng đến từ nhân gian sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy... Các người mau trở về đi.”

“Ồ? Vì sao?”

Vừa mở miệng thì thật kỳ lạ.

“Ừm. Không biết có phải Dao Cơ nhiều lời hay không, ta chỉ thấy các người một thân thủy triều, thuyền lật bờ cát, xem ra hẳn là vừa bị “bá Quang Tinh Toàn” gần đó hút vào.”

“Ồ? Vậy thì sao?”

Nghe xong vẫn có chút mây không biết, liền nghe thần nữ Dao Cơ ngẫu nhiên gặp được kia nói tiếp:

“A... Xem ra ngài còn không biết, nơi này tinh toàn sao băng mịt mờ xem lẫn tác dụng đồng thời. Mỗi lần rơi vào một hồi, mặc dù thoát nhìn chỉ là một lát, nhân gian chúng ta đã hơn một kỷ nguyên...”

“Một kỷ nguyên... Mười hai năm?!”

“Chính là mười hai năm, ừm, Dao Cơ cũng không quấy rầy nhiều, các người mau trở về. Ta cũng sốt ruột tìm người tình yêu của ta rồi. Tạm biệt!”

Thần nữ thiên kiều bá mị nghênh ngang rời đi, hồn nhiên không cảm giác được người trẻ tuổi bị nàng vút ở sau lưng kia, bỗng nhiên trợn mắt há hốc mồm, đã mất hết sắc mặt...

Hơi bay lên trời rồi lại nói nhân gian.

Ngày mùa hè thứ hai sau khi đám người Quỳnh Quỳnh rời đi. Ngày hôm nay, tuy rằng mặt trời lên cao, trong núi móng ngựa ven hồ Kính Dương kia vẫn tập mãi làn gió mát, khoan khoái mát mẻ. Trên một mảnh ruộng bằng phẳng giữa sườn núi Mã Phong, vị mẫu thân của vị Đường chủ Tứ Hải kia không thể nhận rồi, mặc kệ trong nhà giàu có, cũng sử mấy nha hoàn, nhưng vẫn quần khăn trùm đầu bằng vải xanh, đích thân đến nhà nàng nằm trong lều đậu lầy côn trùng để quét dọn.

Lúc này chính là xế chiều, tuy rằng trong lều đậu có chút bóng mát lạnh lẽo, bận rộn lâu ngày. Lão phu nhân vẫn cảm thấy có chút nóng bức, ra chút mồ hôi, liền tạm thời nghỉ ngơi. Ở trên bờ ruộng đầy hoa dại bên cạnh vườn sen, tùy tiện bày xuống một chiếc váy vải thô, nàng liền ngồi xuống nghỉ ngơi mát.

Vào buổi trưa bình thường, đúng lúc lão phu nhân cảm thấy lương khoái hơn nhiều, vừa muốn đứng dậy tiếp tục lao động thì bỗng nghe thấy một tiếng khóc sụt sùi của đứa bé.

“Ồ?!”

Trong mảnh đồng núi hẻo lánh như mùa hè này sao lại có trẻ con khóc chứ?

Đang lúc lão nhân gia cho rằng mình đã tuổi nên bị huyễn chú nghe, thì thấy trong đám rễ cây trước mắt đột nhiên lộ ra trang điểm, mặc dù gương mặt đã được điêu khắc thành màu phấn, nhưng trong nháy mắt đã bò ra một đứa bé chưa đầy tuổi, múa vuốt a a a a, cố gắng bò về phía mình!

“Ai da!”

Nhìn thấy một đứa bé béo ục ịch bò tới từ trong ruộng dưa, Công Ngôn Nương lập tức lắp bắp kinh hãi.

“Đây là con nhà ai mà không cẩn thận! “

Phụ nhân hiền lành oán trách một câu. khấn trương đứng dậy, khom lưng ôm lấy đứa nhỏ giống như phấn ngọc này. Nhắc tới cũng kỳ, vừa rồi còn khóc không ngừng, vừa đến trong lòng nàng, lại bỗng nhiên ngừng khóc. Khuôn mặt Tiểu Béo nhăn thành một cục, còn cười “Khụ khụ khụ” với nàng ta!

“Ai ui!”

Thấy vậy, lão phu nhân càng thêm đau lòng, tranh thủ thời gian lưu loát chui ra khỏi lều dưa. Xuyên qua ruộng đất, đi thẳng đến ven đường núi, vừa nhìn vừa hô:

“Nhà ai mất đứa nhỏ? Đây là đứa trẻ nhà ai thế?”

Không hô được mấy tiếng, bỗng nhiên vách núi phía dưới phố núi chuyển hướng sang thiếu nữ áo tím, nàng cuống quýt vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa đáp ứng:

“Là nhà ta... Khụ, là ta vừa mới đi mất đứa trẻ!”

Lão phu nhân có chút oán giận vừa mới nghe đồng ý, vừa định trách cứ, xoay mặt nhìn nữ tử kia, thì cả kinh!

Hóa ra cô gái xinh đẹp vội vàng chạy lại gần kia là tử nhân. Mặc dù bộ dáng nàng vô cùng xinh đẹp nhưng dung mạo lại hoàn toàn khác với người Trung Thổ. Chợt hoảng sợ, còn tưởng là yêu tinh. Bất quá nhìn nàng ta cũng không giống người xấu, đoán chừng là nữ nhân của bang phái tới.

“Cảm ơn vị đại thẩm kia!”

Đúng lúc đã nghe Ngôn Nương nghĩ lung tung, mỹ nữ mắt tím chạy lại gần vừa nói lời cảm ơn. Nàng ôm thẳng bé kia vào lòng rồi ôm vào khuỷu tay. Thiếu nữ tóc tím lại giơ tay lên cao, ra vẻ đe dọa đứa bé trong lòng:

“Tiểu bại hoại, thật nghịch ngợm. Cũng giống như tên cha khốn kiếp của ngươi.” Lần này lại không vang lên tiếng nào chạy mất. Nhìn a di không đánh ngươi!”

Ngọc thủ giơ lên cao, tức giận quở trách, chỉ có điều cuối cùng vẫn không nở buông bỏ.

“...”

Nghe nữ hài tóc tím này nói, thức tỉnh mẹ cũng có chút mơ hồ. Nàng cũng không biết nữ tử trẻ tuổi này có quan hệ gì với thằng nhóc này. Đang lúc suy đoán trong lòng, bỗng nhiên nghe được một trận bước chân nhẹ vang, phía sau núi đá bên kia lại đi ra một nữ tử, nương theo ánh mặt trời nhìn qua, da thịt như tuyết, thân hình kiều ái đang vội vàng đi tới bên đường núi phía dưới. Đợi nàng thoáng đi gần một chút, liền hướng bên này hỏi:

“Oánh hoặc muội muội. Hài nhi có khỏe không?”

“... Hoàn hảo, vẫn tốt. Vẫn tốt, chưa mất dấu!”

“Vậy là tốt rồi.”

So sánh với thiếu nữ tóc tím tinh quái đoan trang hơn nhiều, nữ tử tú lệ nghe xong liền yên lòng. Chờ nàng đến gần, cũng không biết nhớ tới cái gì, liền cùng Trúc Cơ thi lễ, ôn hòa hỏi:

“Vị lão mẫu thân này, xin hỏi Trương Tĩnh Ngôn gia còn mất bao lâu không?”

“... Trương Tĩnh Ngôn gia?”

“Đúng nha!”

“A, Trương Tĩnh Ngôn gia cách đây không xa. Bên kia chính là.”

Tĩnh Ngôn Nương nhất thời cũng có chút phản ứng không kịp, cũng không hỏi thêm cái gì chỉ đường cho các nàng. Hai cô gái kia cảm ơn một tiếng, liền một trước một sau lại đi lên trên núi. Chờ khi các nàng đi, tĩnh lại nhìn kỹ, mới phát hiện trên lưng nữ tử kia còn buộc một cái lưng bằng vải, trong đó trói một cái đỉnh ốc nhỏ như phấn điêu khắc ngọc, đang mút ngón tay cười ngây ngô với nàng.

“Ồ...”

Tĩnh Ngôn nương thấy vậy, trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

“Đây là con dâu của nhà ai vậy? Nhìn hai đứa con trai này, cho dù là con trai cũng xinh đẹp như vậy!”

Tĩnh Ngôn Nương thấy đứa trẻ nhà người khác đáng yêu, bỗng nhiên chạm cảnh thương thế, nghĩ tới tâm sự trong nhà, liền không tự chủ thở dài. Thở dài xong, lại bỗng nhiên nhớ ra có chỗ nào không đúng, dụng tâm suy nghĩ một hồi, nàng mới đột nhiên tỉnh ngộ:

“Bọn họ... Tìm nhà ta làm gì?”

Vừa nghĩ tới đây, Tuyên Ngôn nương cuối cùng cũng không còn lòng dạ nào làm việc, vội vàng thu dọn đồ đạc rồi đuổi theo hai nữ tử kia chạy về nhà. Dọc đường đi thỉnh thoảng lại gần một chút, còn nghe được một câu chân chờ của nữ tử điềm tĩnh kia từ trong gió truyền đến:

“Oánh hoặc muội muội... Người nói như vậy chúng ta không mang theo lễ vật, tay không, được không?”

“Ai da! Tịch Ảnh tỷ tỷ, người thật là!”

Không nghĩ tới thiếu nữ tóc tím kia nghe vậy phi thường tức giận:

“Tỷ tỷ nha, nhất định là vì người khách khí như vậy, mới bị tên háo sắc đó bắt nạt!”

“Muội muội đừng nói là hấn...”

Thiếu nói nhiều một chút. Không bao lâu sau tỉnh táo, Ngôn Nương gặp hai cô gái kia đi tới trước bãi đá nhà mình, còn chưa chờ nha hoàn nhà mình vừa vặn ở đây xử lý rau quả hỏi chuyện, thiếu nữ tóc tím kia liền đưa đứa bé trong ngực giao cho cô gái lúm đồng tuyết kia. Như một cơn gió xoáy gấp gáp chạy tới trước cửa chính, chống nạnh hét lớn:

“Thịnh nhắc nhở! Người là tên bại hoại vô sỉ, mau đi ra cho ta!”

“Hừ hừ! Người ra đây nhìn xem người làm được chuyện tốt như thế nào!”

“Mau ra đây! Ra đây mau!”

Nghe tiếng pháo liên châu của tiểu ma nữ reo lên, tiểu nha hoàn kia trong sân lập tức kinh ngạc đến ngây người. Những nha hoàn khác nghe xong cũng từ trong phòng chạy ra, tụ lại quanh cánh cửa, nhưng bị khí thế hung hãn của khách không mời mà dọa sợ, trong lúc nhất thời không ai dám nói tiếp, tiểu ma nữ nộ khí ngập trời muốn hỏi tội, nhưng vị khách chủ phía sau nàng hiển nhiên cảm thấy không quá tự tại, đáng thương lên tiếng khuyên giải:

“Mộ Hoặc muội muội, muội đừng nói với hấn như vậy. Lần đó thật sự không trách hấn được, bản thân hấn cũng không biết.

.....”

Đúng lúc Tịch Ảnh cẩn thận thay thế khai thông ngôn, không để ý, không ngờ tiểu hài tử bướng bỉnh kia lại nhân cơ hội giấy thoát, rơi xuống đất, cả sân vô biên vô hạn bỏ loạn, vừa bỏ vừa nói sảng khoái, nhất thời đem cục diện làm loạn càng thêm hỗn loạn.

Trong lúc náo nhiệt này, vị tiểu ma nữ mắt tím kia nghe tỷ tỷ giải vây, mặc dù không đồng ý lắm nhưng cũng không dám mắng chửi nữa. Nàng vừa giúp tỷ tỷ mặt dạ mềm mại kia đuổi theo đứa cháu bướng bỉnh kia, vừa bĩu môi tức giận lưu ý nhìn

chầm chầm vào cửa phòng khép hờ kia. Chờ khi nó rời đi cũng có chút khẩn trương.

“Ủm khụ!”

Đến lúc này, vị lão cha tỉnh giấc đang ngủ trưa cũng bị đánh thức. Nghe được ngoài cửa ồn ào.

nhón nháo, cũng không biết xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng nhà ai cưới thân trai qua. Vội vàng vàng khoác lên người y phục vội vàng đi ra quan sát, nhìn thấy là hai nữ tử xa lạ, đang ở trước cửa nhà mình xoay quanh, cũng không biết làm cái gì. Thấy như vậy, ngay cả lão Trương phong đầu bão cát ăn no cũng nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì, trợn mắt há hốc mồm, cũng quên mất nên nói cái gì.

Đang lúc cục diện hỗn loạn giằng co trên thạch bình, thức ngôn nương kia cũng thở hồng hộc chạy tới. Cũng không đợi tới gần, nàng cao giọng nói:

“Hai vị nữ tiên nhân này, lão thân nghĩ trong này nhất định có chút hiểu lầm. Chúng ta vào nhà bàn tiếp được không?”

Dù sao bình thường tỷ muội Tứ Phương cũng hay nói chuyện phiếm, thấy tình cảnh trước mắt thức tỉnh, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy chủ mẫu trở về, đám nha hoàn lập tức có chủ tâm, đồng loạt mang theo khuôn mặt tươi cười nghênh đón hai người Tịch Ảnh Như dâng lễ mời, cùng nhau tiến vào phòng khách đón, để lão gia phu nhân cùng nhị nữ chậm rãi nói chuyện.

Một lời đàm phán tâm bình khí hòa. Mọi chuyện rất nhanh sẽ nước chảy đá ra. Không cần phải nói., Một đôi hài nhi trắng nõn này chính là do Tịch Ảnh đi ra. Vị nữ thần phong bạo đã từng nổi tiếng ở Nam Hải Kinh. Đã trải qua ngày xuân phong thái của Tứ Hải đường, bất hạnh châu thai ám kết. Cuối cùng dưới tình thế bức bách càng là trốn xa quê hương. Vốn là, kẹp giữa oán tình cá nhân ở nhà, Tịch Ảnh chỉ muốn tìm chết. Lúc ấy không chết người., Chỉ vì bận tâm đến hài nhi đang ở trong bụng. Long Nữ đáng thương lúc ấy liền muốn. Nàng chết không quan tâm. Hài nhi trong bụng lại vô tội., Chỉ vì nghĩ

cho hài nhi, cũng phải nhất thời cầu thả mà sống trộm. Đợi sinh sau, lại giao hài nhi cho người khác. Khi đó sẽ tự tìm đường chết., Nhưng cũng rất thỏa đáng. Chẳng qua..., Mặc dù nghĩ như vậy, chờ nàng cố gắng sinh ra đôi long phượng thai xong, thấy một đôi mắt thiên chân vô tà, nhất thời lại không nỡ rời xa. Lúc này nàng liền lui một bước nghĩ lại, nói trước nuôi dưỡng trẻ con, đợi bọn nó lớn lên một chút. Không mẹ có thể nói, khi đó chết cũng không muộn.

Cứ như vậy lần lượt kéo dài, nữ tử còn chưa chịu chết kiên định chờ hài nhi lớn lên, lại bị hoàng nữ Ma tộc du lịch tứ phương kia phát hiện. Lúc ấy trong suốt mê hoặc mới thấy được., Chợt cảm thấy bà mẹ này khí chất khác thường, sau khi hỏi han liền đem thân thế cùng nghi vấn của thần nữ bí ẩn. Lúc ấy tiểu ma nữ ghét ác như cừu hận tức giận búi tóc. Làm ra đại pháp Ma tộc kéo long nữ kéo sống chết không chịu đi cùng với lang quân phụ tình kia hỏi tội. Lúc trước nàng đã ở La Phù Sơn, Không Điều Nhai về một cái., Tiểu đạo sĩ lôi lấy một tiểu đạo sĩ dùng bí pháp Ma tộc thẩm vấn một cái, được biết đường chủ Tứ Hải về Mã Đạp Sơn. Lúc này tiểu ma nữ hiệp cốt nhu nghĩa lại kéo theo Tịch Ảnh. Một bên chăm sóc tiểu chất nhi tinh nghịch của nàng, một bên vuốt cằm Bắc Chi, lao thẳng tới quê hương của người phụ lòng!

Vừa nghe âm thanh phần nộ vì hài nhi của mình đòi hỏi, vừa nghe Tịch Ảnh kia liên tục sợ hãi phân cứu hộ cho hài nhi. Rất nhanh, lão vợ chồng này liền biết rõ ngọn nguồn chuyện đã trải qua. Rất hiển nhiên, việc này ai cũng không sai. Đối với nhị lão mà nói, lại từ trên trời rơi xuống một đôi Ngọc Nhi. Đây là chuyện tốt mấy đời mới có thể tu luyện! Đôi vợ chồng Trương đầu liền vui mừng khôn xiết!

Lúc này, còn nghe nữ tử thê lương dịu dàng trầm thấp tự trách, mặt đầy kinh hoàng nói mình tham luyện hồng trần, mỗi lần muốn chết lại không buông bỏ được, hiện tại nói với người khác, thật đáng xấu hổ.

Nghe được lời này của nàng, tuy là phạm nhân nhưng thấy lão Trương kinh nghiệm rộng rãi chỉ cười nói với nàng một câu:

“Con à, con đến đây là vì thăm cha, lại nhẩn tâm con không có mẹ sao?”

Một câu này, tựa như chợt có một trận gió lớn thổi tan một đám mây, giải trừ tất cả khúc mắc trong lòng nữ nhi. Từ đó về sau, Tịch Ảnh liền mang theo con cái của mình ở lại, chờ phu quân đi Ngân Hà tìm thuốc trở về.

Trong đó, tiểu ma nữ kia ở cùng nàng vài ngày, lại đột nhiên từ trong một đêm lặng lẽ rời đi. Từ đó về sau không ai biết rõ. Cô gái đã từng ở trong trời đất mênh mông kia, nhưng trong lòng lại trầm nghĩ:

“Có lẽ, Cao Dao di nói đúng a...”

Rất nhiều năm sau đó, nàng không biết kết quả ra sao.

Lại nói, từ khi tỉnh lại sau khi thừa nhận, mười mấy năm trước, đại địa Thần Châu này chính là Thanh Hải Yến Hà, quốc thái dân an. Dưới vị nữ chủ Vĩnh Xương kia cai quản, quốc gia hưng thịnh. Bách tính An Khang. Vô luận là Thiên Sơn Mạc Bắc hay Hàn Ngoại Giang Nam. Các dân chúng đều tán thưởng công chúa thánh minh này, sinh lời an bình giàu có. Hầu như tất cả dân chúng biết chuyện đất đều đang chờ mong., Hy vọng công chúa mà mình kính yêu vì đất nước tận tâm, cũng có thể suy xét đại sự chung thân của mình. Sớm ngày chọn cho mình một phu quân như ý. Chỉ là, mặc dù vạn dân hi vọng, mười mấy năm qua đi, trong triều đình chưa từng truyền ra tin tức như vậy.

Xuân đi thu đến, thời gian cứ như vậy trôi qua. Trong một năm này, Liễu Tự tung bay, lại đến mùa xuân tàn phá. Bên trong thành thị của Kinh Sư Lạc Dương đâu đâu cũng có thiếu nữ con gái nào cũng ngao du xuân phong, nữ nhân hô bằng hữu, đập thanh thưởng hoa. Các văn sĩ nhiệt huyết ngâm nga ca, ngày xuân về hoa, trong kinh thành đầy những ngày vui vẻ thoải mái.

Trong cuộc sống tràn ngập niềm vui xuân náo nhiệt này, trong cảnh xuân đệ nhất du ngoạn ở vùng ngoại ô Lạc Dương Nam càng là quần vũ bay loạn, phồn hoa đua nở. Liễu Tự thổi xuân, hoa đào ấm áp, cảnh xuân quang lâm hoàng gia thịnh nhất, còn

có rừng đào hai bên bờ Thanh Khê. bờ đào đỏ gò, nước biếc thanh hà, ngàn vạn gốc hoa đào nở rộ sau đó rực rỡ màu sắc, tựa như một dải mây thật lớn rơi vào trên Bích Thảo Xuân Khê.

Buổi sáng trong cảnh xuân, vào một buổi sáng. Tại con sông gấm hoa đào, chiều sáng dòng suối, có rất nhiều cung nga thái nữ nhân nhân lúc ánh mặt trời đẹp để đang chơi đùa bên dòng suối trong rừng đào Thanh Khê.

Cung nữ trẻ tuổi thanh xuân xa xôi đang chơi đùa bên suối hoa đào, có ca khúc hát, hát khúc nhạc du xuân:

“Xuân sơn Mậu, xuân nhật minh, trong vườn chim, đa giai âm.

Mai Thủy phát, Đào Thủy Thanh, tấu chương. Ca Lộc minh.

Dây cung cũng phát, rượu cũng nghiêng, hai bên tương tư. Hai bên không biết.”

Trong tiếng ca du dương thanh thúy như chim hoàng bàng, có không ít cung nữ cầm thuyền nhỏ giấy gấp giấy. Từng người cẩn thận từng li từng tí đặt vào trong dòng suối đầy hoa đào. Khi thuyền giấy trắng noãn rơi vào nước., Các cô gái kéo một chiếc thuyền nhỏ bay theo, miệng lầm bầm, khẩn trương nhìn chiếc thuyền nhỏ bay lả tả trong đó. Trong này, nếu có ai làm thuyền giấy nhỏ dính đầy hoa rơi, rớt cuộc chìm xuống. Chủ nhân chiếc thuyền giấy liền hoan hô nhảy nhót, những người khác đều hướng về nàng chúc mừng.

Nguyên lai, cung nữ cao hứng phần chẵn này chơi đùa chính là dạo chơi ở trong Cảnh Dương cung những năm gần đây. Bởi vì nữ chủ tốt bụng này hàng năm đều sẽ khai ân phân phát cho cung nữ thanh niên tuần tài tuần., Vì vậy những thiếu nữ sống trong cung điện luôn muốn chơi một trò như vậy. Thuyền giấy vì hoa đào mà rơi ra, liền chuyển sang thanh âm thành “đạo đào hoa”. Cung sâu cô đơn lạnh lẽo. Hoa đào như vậy tất cả mọi người đều nguyện ý phạm. Vì vậy nếu thuyền giấy của ai tích đầy những bông hoa rơi xuống nước, tức là nàng có thể nhanh chóng được công chúa chỉ điểm ra khỏi cung, sống một ngày hạnh phúc tự do!

Một trò chơi thoát nhìn có chút hoang đường nhưng lại hết sức linh nghiệm. Cũng không biết có phải công chúa trong truyền thuyết tu tập thần pháp của tiên nhân kia thật sự thông linh, mấy năm gần đây còn phát ra danh sách nữ trong cung tiến. Kết quả của việc bói toán với thuyền sơn hoa đào này hết sức ăn khóp! Nguyên nhân chính là như vậy, trò chơi này cũng bắt đầu phát triển trong hoàng cung này.

Ngay thời điểm các cung nữ thanh xuân hoạt bát này đang vui vẻ cười đùa, các nữ chủ kính yêu đang ngồi trước lan can của Khê Bắc thư lâu. Có chút hứng thú nhìn các nàng chơi đùa, cũng không biết có phải là thật sự vì thiếu niên kia lưu lại tiên pháp hay không. Rất nhiều năm trôi qua, nữ chủ mọi người yêu mến này thật sự nhan sắc thường trú. Hồng nhan bất lão bất lão dung., Vẫn là khuynh thành khuynh quốc như cũ, mà xuân nhật tử yên hồng, nữ tử dung mạo như tiên lại theo lệ thường của mình lập nên, không để ý chút nào triều chính. Mỗi ngày chỉ ở trong thư lâu Cảnh Dương cung Đào Hoa Khê Bắc ngắm cảnh, từ sáng sớm đến chiều, ngóng nhìn rừng hoa đào ven suối đỏ như mưa, chưa từng nhìn tới.

Một ngày này thướt tha nhìn ngắm như vậy, đang xem đến xuất thần. Ngoài chót kia liền bỗng nhiên một trận mưa bụi. Con mưa mịn như lông trâu thổi lên da thịt trắng nõn của mình, sạch sẽ mát mẻ thoải mái mười phần thoải mái., Nàng liền không tránh khỏi lầu gác, tránh né. “Nước xuân mê ly ba thước vũ. Hoa đào mang theo một làn khói mỏng. Ngẫu nhiên mưa tơ bay lên cũng không tưới tắt sự hưng phấn của các cung nữ, sức sống vô hạn, trẻ con thanh xuân sức sống bị một trận mưa rơi, ngược lại càng thêm hưng phấn. Ở trong mưa truy lùng đùa giỡn, hoàn toàn không để ý Lan chưa xót, mái tóc hơi ướt.

Tuy mưa bụi tung bay bên ngoài nhưng cũng không quấy rầy sự hứng thú của thân thiện, nhưng trong cơn mưa bụi kia cũng cảm thấy có chút thoải mái.

Từ ngày đó qua đi, đã qua hai trăm năm mươi lăm ngày rồi. Thời hạn ước định trong đình ba năm, hẳn là đã qua từ lâu “Ngày xuân vẫn có thể tới, khách tử hành tầu cuối cùng không

trở về. Mặc dù vẫn không chờ người nọ đến đây theo hẹn, nhưng trong lòng lại không có nửa tia trách cứ.

“Nguy ngôn hẳn là có sự tình giam cầm, nếu không sẽ không đến!”

Hàng năm đều nhìn xuyên qua làn nước mùa thu chờ đợi. Không oán không hối, nhiều nhất chỉ có một việc làm cho nàng có chút buồn bực. Bụng đầy mình sầu lo. Mặc dù bên người có triệu thần đối đãi vạn quan, nhưng không người nào có thể nói...

“A...”

“Lại bắt đầu suy nghĩ miên man như vậy...”

Chợt cảm thấy trong lòng có chút trầm thấp, công chúa sáng sủa tự giấu một tiếng, liền lấy cái chén trúc đã khô héo trên mấy bàn bên cạnh, nâng bình sứ trắng rót vào nửa chén rượu, bắt đầu thản nhiên uống một ngụm với màn mưa bụi đầy trời trước mắt.

Trong lúc chậm chạp như vậy, các thế lực cân nhắc, mưa xuân bên ngoài lâu rơi càng lúc càng lớn. Cuối cùng cung nữ bên bờ suối đào cũng đều chạy tứ tán, tìm đình đài tránh mưa. Trời đất trước thư lâu thoáng cái trở nên tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi.

Yên Vũ mê ly, lúc yên tĩnh như tờ, rượu cũng uống đến say mềm. Hoàng hôn, cô gái vốn thông dong chào đón mưa bụi đầy trời bỗng mở to hai mắt.

“Đó là...”

“Đã mở... Là người sao?”

Ánh mắt nữ tử khuynh thành rơi xuống, dưới một gốc hoa thụ rậm rạp bên rìa rừng Xuân Vũ Đào, lúc này nghiêng nhiên đứng sừng sững một vị thiếu niên tuần tú mắt sáng sủa, mặc một bộ áo xanh. Khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, ưu nhã đang nghiêng gió mưa phùn dụi dàng nhìn mình.

“Nguy ngôn... Là người!”

“Cuối cùng người cũng tới, vậy người dẫn ta đi đi nha... có thể sao?”

Không biết là hạt mưa tràn ngập vui sướng hay là nước mắt mơ hồ. Thời khắc quan trọng như vậy cảnh vật trước mắt dần dần nhìn không rõ. Mãi một hồi lâu sau, mới từ trong rừng hoa đào tằm mưa xuân bay lên vô số đóa hoa, xoay tròn bay lên bầu trời. Nương theo cảnh Dương cung đột nhiên vang lên từng tiếng chuông vội vàng, bay về phương xa...

Đúng là:

Tiên lộ xa xôi,

Ngàn làn khói.

Trần Mộng kinh hãi.

Tình duyên vạn kết...

Trên con đường Côn Bằng tiên, khói bụi mịt mù cuối cùng.

Càng nhiều sách tốt đặc sắc hơn, nghiên cứu nhiều sách điện tử nguyên bản hơn, mời lên bờ xem tấm lưới tiểu thuyết.